

12

Nữ
Thần

12 NỮ THẦN

Slaydark

Sachvui.Com

Tiên Hiệp, Dị Giới, Huyền Huyền, Lịch Sử, Sắc, Xuyên Không

Thể loại: Huyền huyền, lịch sử, sắc hiệp, tiên hiệp, dị giới, xuyên không

Một câu truyện mang nhiều yếu tố hư cấu.

Dương là một kẻ cực kỳ thích truyện sex và phim JAV. Trong một lần thăm du hấn bị máy bay tông chết. Linh hồn hấn xuyên vào một thiếu niên phế vật trùng tên với hấn.

Hấn đã gặp cơ duyên và vận may gì để đến thế giới này?

Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện 12 nữ thần nhé.

Tư chất:

Thường: Không Màu - Trắng - Lam - Lục - Vàng - Đỏ

Cổ Đại: Vô Sắc - Thuần Bạch - Thiên Thanh - Phi Thúy - Bình Minh - Xích Diễm - Hắc Âm

Hệ:

Băng, Hoả, Lôi, Phong, Ánh Sáng, Bóng Tối, Sinh Mệnh, Tử Vong,
Không Gian, Thời Gian, Tình Yêu, Sắc Dục

Cấp bậc:

Luyện hồn: Thường Nhân - Linh Sĩ - Linh Úy - Linh Tá - Linh Tướng
- Linh Vương - Linh Đế - Chúa Tể - Thần - Tối Thượng

Luyện niệm (Nam/Nữ): Tiểu Tăng/Tiểu Ni - Sa Di/Sa Di Ni - Đại
Đức/Ni Cô - Thượng Tọa/Ni Sư - Hòa Thượng/Ni Trưởng - La
Hán/Bồ Tát - Phật - Phật Tổ

Mục lục

- Chương 1: Khảo Nghiệm Tư Chất
- Chương 2: Từ Hôn
- Chương 3: Học Viện Nữ Thần
- Chương 4: Thôn Thiên Địa
- Chương 5: Nàng Ta Là Nữ Thần!!!
- Chương 6: Một Đám!!!
- Chương 7: Sư Phụ Bất Đắc Dĩ
- Chương 8: Tỷ Vỡ
- Chương 9: 12 Thần Bảo
- Chương 10: Oanh tạc
- Chương 11: Linh Cảnh
- Chương 12: Vô Sắc - Thực Thần Ma
- Chương 13: Bảo Ngọc
- Chương 14: Chiến Quang Lâm
- Chương 15: Giang Hồ Chợ Lớn
- Chương 16: Tái Sinh
- Chương 17: Phục Chế Thần Bảo
- Chương 18: Cuộc Thi Bắt Đầu
- Chương 19: Đổi Vai
- Chương 20: Lá Cờ Thứ 10
- Chương 21: Thuận Thiên Kiếm Chủ
- Chương 22: Kết Quả
- Chương 23: Đơm Hoa
- Chương 24: So Tài
- Chương 25: Đại Chiến Thành Cổ
- Chương 26: Long Thể - Nhân Cốt
- Chương 27: Thế Hệ Phi Thường
- Chương 28: Phong Ấn
- Chương 29: Huyết Nguyệt
- Chương 30: Tử Linh
- Chương 31: Tái Ngộ

Chương 32: ...
Chương 33: Bí Cảnh
Chương 34: Cổ Mộ
Chương 35: Long Ngạo kinh hoàng
Chương 36: Giao Long Tình Giấc
Chương 37: Độc Giác - Lục Vũ - Tứ Vỹ
Chương 38: Ảo Mộng Vĩnh Hằng
Chương 39: Lôi Long Tinh Đế
Chương 40: Lâm Gia Trang
Chương 41: Ngũ Sắc - Phong Hồn Xích
Chương 42: Dương Liệt
Chương 43: Hưởng Thụ
Chương 44: Tân Tú Tranh Tài
Chương 45: Đâu Hủ - Ốc Chó
Chương 46: Vinh - Nhục
Chương 47: Luân Hồi
Chương 48: Chiết Xuất Linh Hồn
Chương 49: Đào Tẩu
Chương 50: Hoả Long Ảnh Thể
Chương 51: Cuồng Long Nộ Hoả - Diệt Long Hán
Chương 52: Hồng Ảnh
Chương 53: Ngày Đầu Ở Đồi xanh Lộng Gió
Chương 54: Đệ Nhất Du Côn
Chương 55: Phê Thuốc và Tử Vong
Chương 56: Vy Ái
Chương 57: Thợ Săn Linh Thú
Chương 58: Thiên Ảnh Dị Thú
Chương 59: Địa Đạo Thần Bí
Chương 60: Thạch Thần Sư
Chương 61: Thệ Ước
Chương 62: Chiến Tướng
Chương 63: Sắc Màu Của Gió
Chương 64: Thì Ra Là Mày!!!

Chương 65: Thung lũng Thề Nguyền
Chương 66: Bảo Vệ Thánh Nữ
Chương 67: Tránh Ra Cho Ta Thể Hiện!!!
Chương 68: Khách Lạ
Chương 69: Tâm Tình Của Lửa
Chương 70: Vết Nứt
Chương 71: Sư Đồ Hợp
Chương 72: Tứ Linh Hội Tụ
Chương 73: Tư Cách
Chương 74: Thập Nhị Bát Tú
Chương 75: Phượng Hoàng Tái Sinh - Kỳ Lân Giác
Chương 76: Lôi Cuồng - Hoả Cuồng
Chương 77: Lôi Long Và Lôi Lân
Chương 78: Hắc Bạch Song Long
Chương 79: Sự Kiêu Ngạo Của Rồng
Chương 80: Thôn Thục
Chương 81: Tiên Long Phát Nộ - Bạch Long Phá Xích
Chương 82: Đại Lộ Vô Tận
Chương 83: Sắc Dục
Chương 84: Súc Vật
Chương 85: Hiệu Ứng Hoàn Mỹ
Chương 86: Linh Vương Kỳ Tài
Chương 87: Lôi - Phong - Âm
Chương 88: Chiến Mộc Tinh
Chương 89: Huyết Hỏa Long Ảnh
Chương 90: Bích Diệp
Chương 91: Được Chọn Và Tự Chọn
Chương 92: Trở Về
Chương 93: Khảo Nghiệm Thực Chiến
Chương 94: Tân Nương
Chương 95: Đệ Tử Nữ Thần
Chương 96: Nhật Nguyệt
Chương 97: Chàng Là Thái Dương - Ta Là Minh Nguyệt

Chương 98: Mỗi Trái Tim - Một Tình Yêu
Chương 99: Thiếu Niên Anh Hùng Chiến
Chương 100: Chuyện Thánh Gióng
Chương 101: Giả Kim Thành
Chương 102: Linh Bảo Hạ Cấp
Chương 103: Thiên Nguyên
Chương 104: Cao Ốc Trí Tuệ
Chương 105: Hai Tối Thượng Bảo
Chương 106: Tứ Siêu Tân Tinh
Chương 107: Định Hình và Hữu Hình
Chương 108: Đạo Đầu
Chương 109: Thảo Nguyên Tĩnh Lặng
Chương 110: Tử Y Giáo Chủ
Chương 111: Định Mệnh
Chương 112: Mâu Thuẫn
Chương 113: Một Cân Tất Cả
Chương 114: Linh Thú Cấp Đế
Chương 115: Vực Vô Hồn
Chương 116: Bình Thường
Chương 117: Vọng Phu
Chương 118: Cứ Chờ Đi, Rồi Sẽ Đến Lướt Mây!!!
Chương 119: Tám Thống Lĩnh
Chương 120: Hắc Long Hắc Hồ
Chương 121: Đặt Cuộc
Chương 122: Phi Thường Vô Thường
Chương 123: Quỷ
Chương 124: Thế Hệ Tầm Thường
Chương 125: Tiên Huyết
Chương 126: Thiên Kiếm Ảnh, Hoàng Đế Ấn
Chương 127: Thống Trị
Chương 128: Sinh Mệnh
Chương 129: Vũ Khúc Tinh Tú
Chương 130: Long Vĩ

Chương 131: Di Tích Nữ Thần
Chương 132: Cho Mượn Thánh Bào
Chương 133: Gương Và Hoa Hồng
Chương 134: Chìa Khoá
Chương 135: Tín Đồ Sắc Dục
Chương 136: Hấn
Chương 137: Ai Kêu Ta Đó???
Chương 138: Người Hầu Của Công Chúa
Chương 139: Hồ Tây
Chương 140: Se Duyên
Chương 141: Đa Tình Nghịch Thiên
Chương 142: Phân Thân
Chương 143: Ta Cũng Muốn Được...
Chương 144: Màn Kịch Dờ Tệ
Chương 145: Đi Rồi Sẽ Biết
Chương 146: Bao Đến Rồi!!!
Chương 147: Thiên Ý
Chương 148: Chiến Thần Trụ
Chương 149: Hữu Danh Vô Thực
Chương 150: Từ Tình
Chương 151: Vua Âm Binh
Chương 152: Tên Giả
Chương 153: Hội Ngộ Phi Thường
Chương 154: Mặt Trời, Nhật Thực Và Đầu Lâu
Chương 155: Đế Thú Chi Chiến
Chương 156: Chìm Trong Bóng Tối
Chương 157: Không Lối Thoát
Chương 158: Đế Băng
Chương 159: Trái Tim Nữ Thần
Chương 160: Chương 160 : Ván Cờ
Chương 161: "Chích Chích Chịch Chịch!"
Chương 162: Ái Diễm Kiều
Chương 163: Thiên Dương Địa Âm

Chương 164: Ly Gián
Chương 165: Hiện Thân
Chương 166: Thiên Long
Chương 167: Hợp Lực Diệt Mạc
Chương 168: Chiến Thần Điện
Chương 169: Quá Liều
Chương 170: Thiên Bất Như Ý
Chương 171: Đường Kim Hoàng Đế
Chương 172: Dạ Hành
Chương 173: Hắc Đế Truyền Thừa
Chương 174: Dám Cho, Dám Nhận
Chương 175: Không Chạy Bước Nào
Chương 176: Thiên Như Ý
Chương 177: Thuốc Của Quân Minh
Chương 178: Thần Chiến Lần Thứ Hai
Chương 179: Thiên Minh Châu
Chương 180: Thiên Vô Minh Châu
Chương 181: Huyết Thù
Chương 182: "Tiến Tăm"
Chương 183: Đồng Mộng
Chương 184: Ngai Vàng
Chương 185: Dạ Vũ
Chương 186: Không Xác Định
Chương 187: Hoàng Hôn
Chương 188: Nước Mắt Của Đêm
Chương 189: Thuyền Tình
Chương 190: Đỉnh Bạch Mã
Chương 191: Như một Nữ Thần
Chương 192: Can đảm!
Chương 193: Bạch Kê Long Cốt
Chương 194: Sa Ngã
Chương 195: Linh Quang Loạn Vũ
Chương 196: Huyết Trân Châu

Chương 197: Tiểu Bạch Dừng Tay
Chương 198: Hữu Tình Vô Lệ
Chương 199: Những Kẻ Soán Ngôi
Chương 200: Con Đường Đế Vương
Chương 201: Hà Phương
Chương 202: Ma Kiếm Nghịch Thiên
Chương 203: Hắc Niệm
Chương 204: Thức Tỉnh
Chương 205: Chân Truyền Lệnh
Chương 206: Ma Nữ Giáng Trần
Chương 207: "Chết Chung Với Mẹ Vợ"
Chương 208: Mất Màu
Chương 209: Băng Sơn Tuyết Lâm
Chương 210: Đệ Tử Chân Truyền Thứ Bảy
Chương 211: Dị Sư
Chương 212: Dâm Dâm Gian Gian
Chương 213: Lãnh Sương
Chương 214: Kỳ Phùng Địch Thủ
Chương 215: Phật Tâm Băng Cốt
Chương 216: Đồng Sinh Cộng Tử
Chương 217: Quỷ Thủ Ma Kiếm
Chương 218: Sa Đọa
Chương 219: Những Mảnh Vỡ Thế Giới
Chương 220: Dâm Đế Truy Hương
Chương 221: Tâm Nhãn
Chương 222: Thật Giả
Chương 223: Bá Chủ Thế Giới
Chương 224: Giương Đông Kích Tây
Chương 225: Tri Kỳ
Chương 226: Phân Hương Thần Đan
Chương 227: Một Nửa
Chương 228: Hắc Diễm
Chương 229: Hồi Quang Phản Chiếu

Chương 230: Thanh Tẩy
Chương 231: Thiên Kiếm Quy Tụ
Chương 232: Một Nửa Còn Lại
Chương 233: Nước Mắt Nữ Thần
Chương 234: Kiếm Ngạo Thiên Hạ
Chương 235: Hắc Kim Huyết Ngân
Chương 236: Những Bóng Ma Của Vô Thiên
Chương 237: Thính
Chương 238: Thính 2
Chương 239: Con Đường
Chương 240: Linh Nhãn
Chương 241: Băng Hoại Dâm Hương
Chương 242: Khai Nhãn
Chương 243: Trước Bão
Chương 244: Linh Niệm Song Tu
Chương 245: Bản Năng Thức Tỉnh
Chương 246: Phi - Thường
Chương 247: Hảo Huyền
Chương 248: Hòa?
Chương 249: Thần Lôi Thẩm Định
Chương 250: Tuyệt thế kỳ bảo
Chương 251: Thiên Địa Hữu Tình - Vô Danh Biến
Chương 252: Hắc phù đồng
Chương 253: Thần kim
Chương 254: Sống chết có nhau
Chương 255: Loạn ý, loạn hồn
Chương 256: Địa Tâm
Chương 257: Thiên phú
Chương 258: Người nước ngoài
Chương 259: Huyết Khế Phượng Hoàng
Chương 260: Cảm ngộ sinh tử
Chương 261: Bì Ổi Và Thâu Thiên
Chương 262: Trận

Chương 263: Vũ trong khiêu vũ

Chương 264: Khách sạn giữa rừng hoang

Chương 265: Chạm trán Cửu Huyền

Chương 266: Chuyển tàu đến thế giới ngầm

Chương 267: Dạ đế tập kích

Chương 268: Năm của Sấm

Chương 269: Ở tù

Chương 270: Chương cuối

Chương 1: Khảo Nghiệm Tư Chất

Căn nhà hai tầng cũ kĩ tối om, đó là nhà của lão Dương, một lão già thích ve vãn gái trẻ và thường trộm đồ lót những bà hàng xóm. Vì tính cách bản bựa mà đến 69 tuổi rồi lão vẫn độc thân vui tính.

Tầng lầu của tòa nhà, phòng lão Dương là nơi duy nhất có ánh sáng, nguồn sáng là màn hình một tivi led 32 inch đang chiếu một bộ JAV cảnh 5 lão già đang sờ soạng một cô gái trẻ xinh xắn trần trụi. Lão Dương đeo tai nghe nhưng lão bật âm thanh lớn đến nỗi dù có tiếng máy bay ầm ầm ập tới, ngoài đường người người nháo nhào la hét thất thanh mà lão chẳng hề nghe thấy, chỉ chăm chăm vừa xem sex vừa quay tay.

RẦM!

Chiếc máy bay đâm thẳng vào nhà lão Dương, lão chết tươi.

Linh hồn lão Dương bay xuyên thời gian rồi nhập vào một người trung niên.

"DÂM TẶC! CHÉM CHẾT MẸ NÓ ĐI!"

"THÈO DÁI NÓ! DÁM HIẾP DÂM TIỂU THƯ NHÀ LÀNH!"

Trước mắt lão Dương là một khoảng sân rộng với hàng trăm người ăn mặc như cosplay cổ trang đang đứng hô hào phẫn nộ, hình như là nhằm về phía lão. Lúc này lão Dương mới phát hiện tay mình bị trói chặt, chân thì quỳ trên sàn gỗ không thể nhúc nhích.

Phập một cái, cảnh vật trước mắt lão Dương chợt nghiêng ngã rồi tối dần, đầu lão bay lìa khỏi cổ.

"ĐẬU MÓA CHỜ TAO HIẾP LẠI RỒI HÃY CHÉM!" Dương quát lên, tim đập như điên, thờ hồn hển vì sốc. Dương nhận ra mình đang nằm ngửa dưới mặt đất, phía trên là một vách đá dựng đứng cao chót vót.

"Gì nữa đây?" Dương tự hỏi, nhưng chợt nhận ra giọng mình trong trẻo khác thường, gã ngược đầu lên nhìn thân thể mình, không còn là thân thể một lão già 69 tuổi nữa mà là cơ thể nhỏ nhắn trắng trẻo của một đứa nhóc 13 tuổi, lão giơ bàn tay lên xem, một bàn tay non nớt trắng trẻo như tay thiếu nữ khiến lão không khỏi cởi quần ra xem rồi thờ phào vì thấy mình có dương vật.

Dương bắt đầu mừng tượng lại thảm kịch của mình, đang xem jav thì ầm một cái trước mắt tối đen, khi mở mắt ra lần nữa thì bị chửi là dâm tặc, trời đất nghiêng ngã rồi lại tối đen, lần nữa tỉnh lại thì thấy mình là một thằng nhóc 13 tuổi.

"Đây chẳng phải là chuyển thế sao? Hay là xuyên không?" Dương thầm hỏi, tuy già nua nhưng kiến thức về truyện thì hẳn không thua gì giới trẻ.

"Đây là xuyên không nhập thể, chủ thể là một thiếu gia 13 tuổi tên Võ Phi Dương."

"Cùng tên?" Dương gật gù, hẳn cũng tên Dương nhưng không phải Phi Dương. "Mà ai nói vậy?" Dương sực phát hiện giọng nói đều đều này phát ra từ trong đầu gã.

"Google!" Giọng đều đều vô cảm đáp lại.

"Google?" Dương trợn mắt.

Như hiểu thắc mắc của Dương, giọng đều đều lại phát ra trong đầu gã: "Google là một Bảo Vật, lưu trữ mọi thông tin của thế giới này. Ai có được Google sẽ là chủ nhân của những tri thức đó."

"Bảo Vật? Thế làm sao mà tao có được?" Dương nhíu mày tự hỏi, sau đó một cảnh tượng như phim 3D hiện ra trong não hấn, trong cảnh là một thằng nhỏ đang rơi từ cao xuống, tay chân nó điên cuồng vổ mạnh như tập bay, nước mắt ràn rụa, đáí cả ra quần (lúc này Dương sờ xuống đáy quần, quả nhiên còn ướt).

Thằng nhỏ rơi xuống đến gần mặt đất, đột nhiên có một tia sáng khác vụt đến khoảng không phía dưới thằng nhỏ, một cái l-ng sáng mờ ảo hiện ra rồi vỡ tan vì bị tia sáng kia đâm vào, lộ ra một quả cầu ánh sáng nhỏ trong suốt như thủy tinh đang lơ lửng, tia sáng bắn thẳng vào quả cầu, rồi thằng nhỏ mới rơi xuống, quả cầu tan vào người thằng nhỏ, giữ nó lơ lửng rồi hạ xuống mặt đất.

Não Dương tiếp nhận tri thức từ Google, gã hiểu ra quả cầu thủy tinh chính là bảo vật Google được giấu trong một cái l-ng ma thuật vô hình, tia sáng như sao băng chính là linh hồn Dương bay đến, phá tan cái l-ng và nhập vào Google, đồng thời chiếm luôn thân xác của thằng nhóc Võ Phi Dương.

"Đây là đâu?" Dương thầm hỏi. Một luồng thông tin mới lại truyền vào não hấn, hóa thành một phần kiến thức của hấn.

Trong phần kiến thức này, Dương biết đây là đất nước Việt Nam năm 2016, nhưng ở một thế giới khác, địa hình có khác so với Việt Nam của hấn nhưng địa danh thì nhiều nơi tương đồng. Còn cái nơi hấn đang ở là một cái vực sâu thuộc rừng Cát Tiên, cái xác hấn nhập

vào là Võ Phi Dương, một thiếu gia 13 tuổi được mẹ cho đi du lịch trước khi nhập học, sáng sớm, Phi Dương ra bờ vực đứng đá rồi bị gió mạnh thổi bay luôn xuống vực.

"Thiếu gia!"

"Con trai của mẹ!"

Đột nhiên có tiếng gọi từ xa, Dương quay đầu nhìn thì thấy một nhóm người cầm đờc tiến đến, trong đó có một cô gái xinh đẹp quyến rũ khiến Dương nhìn lác cả mắt, nàng nước mắt ràn rụa chạy đến ôm chầm lấy hắn, khiến hai bầu vú to tròn đồ sộ của nàng mềm mại ép vào ngực hắn.

"Ơn trời, con trai của mẹ có sao không?" Ôm chặt Dương vào lòng, nàng hỏi.

"D... dạ... c... con không sao..." Dương đáp, tay nó vòng qua ôm lấy eo nàng, ngực nàng rất to nhưng eo lại rất thon gọn khiến Dương thích mê, lại thêm từng đợt hương thơm quyến rũ từ nàng lan vào mũi làm hắn say đắm. "Đây là mẹ mình sao? Đem đờ ra chịch thì sướng thôi rồi!" Dương cười thềm dâm dê.

Lúc này Google trong đầu Dương lại lên tiếng: "Diễm phu nhân, 30 tuổi, xinh đẹp quyến rũ, tính nết lẳng lơ, là mẹ ruột của thiếu gia Võ Phi Dương, rất nuông chiều con trai. Sở thích: Trym!"

"Đệt! Trúng máu!" Dương cười khoái trá, sau hai lần chết nhọt thì hắn cũng được nhập vào một thằng con trời, nhìn mẹ thương hắn như vậy, lại vừa mém chết thì Dương tin chỉ cần vùi vãnh là kiểu gì nàng cũng sẽ chiều lòng hắn.

"Con trai nói cho mẹ nghe, tại sao con lại nhảy vực? Mẹ ép con lấy

tiểu thư Lê Ly làm con không thích hả?" Diễm còn tưởng con trai mình nhảy vực tự tử nên ôm ấp an ủi nó.

"Lại còn lấy vợ, mới 13 tuổi mà, vô mánh!" Dương nghĩ thầm, với kinh nghiệm 50 năm xem sex, gã bắt đầu bày mưu.

"Không phải... con..." Dương úp mặt vào ngực mẹ, hấn phát hiện nàng không mặc áo lót vì cảm nhận được đầu ti nàng cọ vào mặt mình.

"Con sao?"

"Con thích người khác..." Dương ngược lên nhìn gương mặt xinh đẹp của mẹ, mắt hấn rung rung.

"Con thích ai, nói mẹ nghe, mẹ cưới cho!"

"Người này con không cưới được..."

"Sao lại không, ai dám chê cục cưng của mẹ?"

Dương ôm eo mẹ chặt hơn, úp mặt vào ngực nàng ra vẻ xấu hổ.

"Ai nào... nói mẹ nghe..."

"Con... thích... Con yêu mẹ!" Dương nói thì thầm, làm Diễm bất ngờ thẹn đỏ cả mặt.

"Thôi mình về đi con, trời sắp tối rồi." Diễm khẽ nói.

Lên khỏi vực, Diễm dẫn Dương về lều, kéo nó vào trong.

"Con trai nói lại cho mẹ nghe xem, con thích ai?" Diễm nắm tay con

tra và hỏi.

"Con yêu mẹ! Con muốn cưới mẹ làm vợ!"

Dương cứ tưởng mẹ nó sẽ bất ngờ và khuyên giải, nhưng nàng chỉ cúi mặt thẹn thùng đáp: "Đúng là cha nào con nấy!"

Thấy Dương trợn mắt khó hiểu, Diễm giải thích thêm: "Hồi xưa cha con và bà nội vẫn thường..."

"Vậy con được...." Dương mừng rỡ.

Diễm cúi mặt ngượng ngùng: "Ừ... Nhưng mẹ không cưới con đâu, mẹ chỉ... dạy con để sau này... với vợ thôi..."

"Cũng được." Dương gật đầu rồi nhào tới ôm lấy Diễm.

"Này! Ai nói là làm bây giờ hả? Thả mẹ ra!" Diễm tránh né, nhưng môi nàng liền bị môi Dương áp vào.

Tuy không phải là mẹ của linh hồn mình nhưng Diễm là người sinh ra cơ thể mà Dương đang dùng nên gã cũng cảm nhận nàng là mẹ ruột mình, cảm giác hôn vào làn môi thơm nồng của mẹ ruột khiến Dương sững đê mê.

"Uhm... Uhm..." Vốn tính lẳng lơ, Diễm dễ dàng bị con trai chinh phục, lưỡi nàng tiến ra liếm vào lưỡi con trai, nàng cũng tự cởi áo thả đôi gò bồng tròn trĩnh ra cho Dương nghịch phá.

"Hả? Có gì đó không đúng?" Đang sững khoái nút lưỡi sờ vú mẹ, Dương chợt nhận ra vấn đề bất thường. Dù cảm giác rất kích thích nhưng dương vật của gã lại nằm im lìm không chút động tĩnh.

"Sao vậy con yêu?" Thấy Dương ngừng lại, Diễm hỏi.

Dương không đáp, hấn cho tay vào quần sờ thử dương vật mình, không chút cảm giác.

"Chẳng lẽ chưa dậy thì? Không đúng! Là..."

"Liệt dương!" Google đột ngột lên tiếng như để trêu tức.

Dương khóc không ra tiếng...

Trở về nhà, Diễm đưa Dương đi khắp nơi tìm cách chữa chứng liệt dương nhưng tất cả đều bó tay không có cách trị, mà Google trong đầu gã thì chỉ đưa ra một cách mà nó nói là đơn giản nhất: Dâm thủy của nữ thần.

Trong thế giới này, Việt nam là vùng đất nổi duy nhất tồn tại trên địa cầu, cả Việt Nam chia ra 3 miền do 3 vị Chúa Tể thống trị. Người dân của ba miền tin thờ 12 vị nữ thần, bao gồm 6 nữ thần nguyên tố (Băng, Hỏa, Lôi, Phong, Ánh Sáng, Bóng Tối) và 6 nữ thần phi nguyên tố (Sinh, Tử, Không Gian, Thời Gian, Tình Yêu, Sắc Dục).

Nữ thần là loại tồn tại bí ẩn nhất của thế giới, đến cấp bậc Chúa Tể cũng không phải muốn gặp là gặp.

Lại nói về cấp bậc, thế giới này nắm giữ một thứ gọi là "linh lực". Thể lực là lực của cơ thể, còn linh lực là lực của linh hồn, con người nơi đây nắm giữ khả năng tu luyện linh hồn và điều khiển linh lực để chiến đấu hoặc phục vụ đời sống.

Linh lực chia theo 10 cấp bậc:

Thường Dân - Linh Sĩ - Linh Úy - Linh Tá - Linh Tướng - Linh Vương

- Linh Đế - Chúa Tể - Thần - Tối Thượng. Riêng Nữ Thần lại là một khái niệm hoàn toàn khác.

Các thiếu niên đến 13 tuổi mới được phép học tập phát triển linh lực, lý do là vì cần phải đến tuổi dậy thì, cơ thể và linh hồn mới bắt đầu hoàn thiện, còn trước khi dậy thì mà tập luyện thì linh hồn và cơ thể còn thiếu sót sẽ rối loạn rồi gây hậu quả nghiêm trọng, nam thì có thể liệt dương, vô sinh, nữ thì ngực phẳng, mọc trym... Võ Phi Dương vốn là thằng thiếu gia lăm tiền, khi trước vì tò mò mà bỏ số tiền lớn mua một quyển bí kíp in lậu về luyện hồng lấy le với gái, cuối cùng lại sinh ra liệt dương.

Tất cả những điều trên Dương đều được tìm hiểu qua Google. Ngồi nghĩ lại những nội dung mới được nạp vào trí não, Dương không ngừng cay cú mắng thẳng Võ Phi Dương ngu đần, có em mẹ ngon lành như vậy mà đi nghịch ngu cho liệt dương.

"Vậy giờ tìm nữ thần ở đâu?" Dương hỏi.

"404 Not found..." Google trả lời chậm hơn bình thường.

"Mẹ kiếp! Hay là tự sát? Không được, chết hai lần rồi, lần thứ 3 chết thật thì ngu người!" Dương phân vân, nửa cay cú vì liệt dương, nửa tiếc hận vì có bà mẹ trẻ xinh đẹp mời chào mà không xơi được.

"Vậy có cách nào tạm thời làm nó cương lên không?"

"Có! Linh lực đạt mức Tối Thượng sẽ tự tái tạo cơ thể thành hoàn mỹ nhất!" Google đáp.

"Thôi để tao đi tìm bà nữ thần xin miếng dâm thủy! Bà nội cha nó..."

"Chúa Tể thì sao? Một lũ sai vặt!

Nữ Thần thì sao? Một đám sextoy!

Rồng thì sao? Một đàn gia súc!

Là Thần gặp ta phải khoanh tay chào, là Ma gặp ta phải run rẩy khóc.

Thiên mệnh, quy tắc đối với ta chỉ là nội quy tiểu học. Từ một lão già 69 tuổi, ta đi xuyên thế giới trở thành một thiếu niên 13 tuổi. Liệt dương thì sao? Phế vật thì sao? Có ngày ta sẽ để lại dấu vết của mình trong tử cung tất cả phụ nữ của thế giới này!"

"Mày thấy tao viết hay không?" Dương cầm mảnh giấy ghi những dòng chữ ngạo mạn của hắn giơ lên trước mắt với vẻ mặt hài lòng.

"Như hạch." Giọng của Google phát ra đều đều nhưng Dương nghe như tiếng xì vả.

Dương đang định chửi lại thì có tiếng gõ cửa.

"Ai đó?" Dương hỏi.

"Mẹ đây cục cưng!"

"Có gì không mẹ?" Dương sáng mắt, nhưng lại đau đớn nhớ tới "thằng nhỏ" chết ỉu của mình.

"Mấy ngày trước mẹ có nói rồi đấy, hôm nay sẽ có buổi khảo nghiệm tư chất, con thay quần áo rồi mẹ đưa con đi!"

"Vâng ạ!"

Diễm phu nhân không hề nghi ngờ Dương là người khác nhập thể vào con trai nàng, vì sau khi té xuống vực, Dương không một vết trầy, chỉ bị liệt dương nên các bác sĩ chuẩn đoán là do lúc cận kề cái chết, Phi Dương theo bản năng bộc phát ra linh lực để tự cứu mình, nhưng do cơ thể chưa hoàn chỉnh nên mới sinh ra chứng liệt dương, tai nạn kiểu này không phải lần đầu xuất hiện nên không ai nghi ngờ, Dương lại có Google nên nhanh chóng biết hầu hết những kiến thức mà Phi Dương biết, chỉ riêng những ký ức, kỷ niệm của riêng Phi Dương là Dương chẳng thể nào biết được, đành giả vờ như bị tai nạn ảnh hưởng nên quên mất.

Sống ở thế giới mới vài ngày, Dương thấy hầu hết đều tương đồng với thế giới của hắn, như địa danh, cách tính thời gian, ngôn ngữ... Nhưng vì sự phát triển của linh lực mà cũng có rất nhiều điểm khác, khoa học kỹ thuật ở đây khá lạc hậu, nhưng những gì máy móc làm được thì linh lực đều làm được thậm chí còn tốt hơn, vì vậy mà thế giới này không có những nhà máy xí nghiệp, môi trường rất trong sạch, phương tiện di chuyển là các loại ngựa, voi, linh thú thuần chủng hoặc một số loại Bảo Vật vận hành bằng linh lực. Về kiến trúc thì đa số xây từ gạch, đá và gỗ, được xây với sự trợ giúp của linh lực nên các căn nhà trông rất hoàn hảo đẹp mắt, trông tựa như những căn biệt thự mini ở thế giới của Dương.

Cũng vì khoa học kém phát triển nên kiến trúc khoa học rất ít, trẻ em đi học từ năm 6 tuổi đến năm 12 tuổi là học được hầu hết kiến thức về khoa học, lịch sử, nhân cách... của thế giới này, đến năm 13 tuổi thì bắt đầu học linh lực. Nhưng không phải ai cũng có thể dùng linh lực và không phải ai 13 tuổi đều dạy thì, vì vậy mà cần một đợt khảo nghiệm.

Điểm khảo nghiệm khá gần nhà, Dương ngồi kề mẹ trên chiếc xe ngựa, thỉnh thoảng xe sốc làm hai quả đào của Diễm đang đưa gọt

tình khiến Dương thềm học cả máu.

Điểm khảo nghiệm là ở một quảng trường lớn, giữa quảng trường là bức tượng cẩm thạch lớn điêu khắc hình dáng một phụ nữ xinh đẹp mặc chiếc đầm dường như kết ra từ hoa lá, xung quanh nàng có những con bướm cũng làm từ điêu khắc, điều khiến Dương lác mắt là bức tượng và những con bướm này lại động đậy như vật sống, đây là nhờ tác dụng của linh lực, phía dưới chân tượng là một tấm bảng đề hai dòng chữ:

"Tượng Nữ Thần Sinh Mệnh

Điêu khắc: Nguyễn Hải"

Dương đứng nhìn xung quanh, có khá đông thiếu niên cùng tuổi hắn, gương mặt đều có nét lo lắng hoặc háo hức. Một lúc sau, một giọng phụ nữ nói vang vọng như phát từ loa phóng thanh:

"Thông báo! Sắp đến giờ khảo nghiệm, đề nghị phụ huynh và những người không liên quan rời khỏi quảng trường, các thí sinh xếp hàng ngay ngắn chờ gọi tên! Nhắc lại..."

"Cố lên nha con yêu!" Diễm vẫy tay chào và nháy mắt với con trai khiến nó nhìn nàng mà ngơ ngác.

Diễm khuất trong đám phụ huynh, Dương quay mặt lại thì thấy một thằng nhóc tóc vàng cao ráo nhe răng cười với nó:

"Mẹ mày đẹp khủng khiếp, làm tao ganh tỵ vãi!"

Dương nhíu mày: "Mày là thằng nào?"

Thằng tóc vàng trợn mắt, đồng thời tiếng Google vọng trong đầu

Dương: "Trần Vu Sinh, 13 tuổi, bạn thân của Võ Phi Dương."

Nghe thế, Dương chuyển thái độ, cười mừng rỡ ôm lấy Sinh vỗ vai nó và nói: "A! Thì ra là mày hả Sinh, mấy ngày nay mày đi đâu không tới thăm tao?"

Thấy thằng bạn thân đột nhiên nhiệt tình khác thường, Sinh đẩy Dương ra và mắng: "Mày bị gì đấy? Té núi mất trí thật à? Tao có nói tao về ngoại chơi mà, mới về nhà tối hôm qua!"

Dương quê độ vỗ vỗ lên trán: "Ừ nhỉ tao quên!" Đúng lúc đó thì có một cô bé vận đầm hồng đi ngang, mái tóc đen mượt, gương mặt cực kỳ xinh xắn, mắt đen tròn hút hồn khiến Dương lé cả mắt, cả đời hẳn chưa từng thấy bé loli nào xinh như vậy.

"Lê Ly, tiểu thư nhà họ Lê, có hôn ước với Võ Phi Dương." Google hiểu ý liền cấp thông tin cho Dương. Dương đã dần quen với những thông tin đột ngột truyền vào não mình, Google này tựa như một sinh vật sống thấu hiểu tâm tư gã chứ không phải loại google.com máy móc.

"A! Liệt Dương đi chung với Vô Sinh kìa tụi bây!" Dương định vẫy chào Ly thì có giọng một thằng nhóc hô to, sau đó là một tràng tiếng cười.

Dương nhìn qua, đó là một đám thiếu niên, đứng đầu là một thằng trông khá anh tuấn.

"Liệt con mẹ tụi mày!" Dương mắng, chuyện hẳn đi khám liệt dương đã bị truyền ra ngoài nên rất nhiều người biết, lần này lại bị phơi bày trước mặt vị hôn thê xinh xắn hỏi sao hẳn không tức.

Sinh đứng cạnh cũng nắm chặt nắm đấm, nó tên Vu Sinh, đọc tựa

như Vô Sinh, nhưng cái làm nó giận là bọn nhóc kia thường xuyên bắt nạt nó, mà mỗi lần như vậy đều do Phi Dương gọi người tới cứu, Phi Dương bị sỉ nhục trước mặt vợ chưa cưới khiến Sinh rất tức giận.

Thằng nhóc cầm đầu cũng nhìn thấy Lê Ly, nó liền bỏ mặc Dương và Sinh, tiến lại kề vai Lê Ly: "Hè này đi chơi vui không em?" Nó cố ý nói lớn để trêu tức Dương.

Mà khiến Dương càng điên hơn là Lê Ly lại e thẹn gật đầu đầy tình ý, như thế thằng hôn phu đang đứng nhìn là con chó ven đường.

"Nguyên Cửu Khôi Lang, thiếu gia nhà họ Nguyên, đẹp trai tài giỏi lắm tiền." Google nói.

"Nguyên Củ Khoai Lang? Vãi tên!" Dương bật cười, quên cả cơn tức, nhưng lại nhanh chóng sầm mặt lại vì thấy Lang nắm lấy tay Lê Ly, lại còn liếc lại trêu tức Dương.

Sinh cũng thấy tức điên dùm cho thằng bạn thân, định nhào tới đánh Lang nhưng bị Dương giữ lại. Sinh quay sang nhìn Dương, nó bất ngờ nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị lạ thường của thằng bạn thân, đây là Dương mà nó biết sao?

"Kệ chúng nó!" Dương trầm giọng, dù sao hắn cũng là một tâm hồn 69 tuổi già cỗi, đâu dễ xao động như lũ trẻ mới dậy thì.

"Mấy con mê trai này có ngày tao chịch cho nát bươm!" Dương mắng thầm.

Lúc này thì giọng phũ nữ lại nói to: "Chuẩn bị khảo nghiệm, mời các thí sinh trật tự, gọi tên ai người đó lên."

Tất cả cùng đưa mắt về phía quảng trường, bên cạnh tượng nữ thần Sinh Mệnh đã xuất hiện mấy cái bàn có vài người cả nam lẫn nữ đang ngồi nhìn về phía một vật trông y hệt cái cân sức khỏe, đưa nhóc đầu tiên tiến lên và được chỉ dẫn đứng lên cân, thanh đo chiều cao hạ xuống.

"Nguyễn Văn Miếng, cao 1m40, nặng 36kg..."

"Vãi cả khảo nghiệm tư chất!" Dương thốt lên, hấn còn tưởng chỉ là đo chiều cao cân nặng thì cái cân chợt phát ra ánh sáng màu xanh lam.

Giọng nữ lại hô: "Tư chất linh lực màu Lam!"

"Là sao?" Dương hỏi thềm.

"Tư chất linh lực là khả năng phát triển linh lực, thông thường chia làm 6 cấp: Không Màu - Trắng - Lam - Lục - Vàng - Đỏ". Không Màu rất hiếm xảy ra, được cho là loại không thể phát triển, cả đời chỉ có thể làm Thường Nhân" Google giải thích.

Cuộc khảo hạch tiếp tục, ba phần tư số thí sinh đã lên khảo nghiệm chỉ được tư chất Trắng, một phần tư còn lại là Lam. Các vị giám khảo biểu cảm bình thường, điểm khảo thí này chỉ là một huyện của tỉnh Đồng Nai, dù có gom hết cả tỉnh thì mỗi năm cũng chỉ được vài người tư chất Lục nên họ cũng không trông đợi nhiều.

"Lê Ly..."

Người phụ nữ đọc xong chiều cao và cân nặng của Lê Ly, chiếc cân linh lực bùng lên ánh sáng màu xanh lục làm cả quảng trường ồ lên, các giám khảo cũng gật gù, cuối cùng cũng có một hạt giống tốt.

"Quả xứng là tiểu mỹ nhân của huyện Trảng Bom ta!"

"Thiên tài như thế mà bị đem hứa gả cho thằng Liệt Dương công tử!"

"Hoa lài cấm phân trâu!"

Đám thí sinh nháo nhàu bàn tán.

"Trật tự!" Người phụ nữ trấn áp, tiếp tục gọi tên thí sinh.

"Trần Vu Sinh..."

Nghe tên Vu Sinh, đám đông cười ồ lên tráo phúng: "Vô Sinh! Trời ơi Vô Sinh! Ha ha!"

Chiếc cân lại tỏa ra ánh sáng màu lục. Đám đông trào phúng tự biết nhục câm họng lại hết. Còn Sinh như không tin nổi mình lại có tư chất Lục, đứng trên cân ngỡ ngác đến khi giám khảo gọi mới chịu xuống.

Thêm vài người nữa thì đến Nguyên Cửu Khôi Lang, đám đông lại lần nữa chết lặng, Dương và Sinh cắn răng. Các giám khảo đồng loạt đứng dậy.

Màu Vàng! Là màu vàng! Dù tính trong toàn miền Nam thì tư chất Vàng cũng thuộc hàng thiên tài! Chỉ cần được bồi dưỡng xứng đáng thì nhất định sẽ trở thành Linh Vương, thậm chí là Linh Đế!

Dương nắm chặt tay, nhìn Lang đang ngạo nghễ đi xuống rồi nhìn về phía Lê Ly, nàng đang nhìn Lang với ánh mắt hâm mộ pha lẫn tự hào.

"Màu vàng? Chỉ là màu nước đái của tao!" Dương nghiêng răng

mắng.

"Võ Phi Dương!"

Giám khảo gọi tên, Dương đi lên, miệng không ngừng lẩm bẩm:
"Màu đỏ! Màu đỏ! Tao thích quần lót màu đỏ!"

Rút kinh nghiệm vụ Vu Sinh, lần này tiếng cười trào phúng không xuất hiện, chỉ có đám đàn em của Khôi Lang gọi to: "Liệt Dương!"

Dương đứng lên bàn cân, lo lắng đến quên cả nghe giám khảo đọc chiều cao và cân nặng, hai mắt hấn nhìn xuống bàn cân như muốn lòi ra, chờ đợi thứ ánh sáng màu đỏ bật lên.

Không có chút ánh sáng nào phát ra.

"Tur chất: Không!" Nữ giám khảo phũ phàng hô to, Dương đứng chết trân.

"Ha ha! Đã liệt dương lại còn phế vật, nhảy vực tự tử là đúng rồi!"
Lúc này đám đông mới bắt đầu trào phúng.

Dương nhục đến nỗi không dám ngóc đầu lên, thất thiếu bước từng bước rời đi. Hết rồi, không có linh lực thì sao mà tìm được nữ thần, nếu gặp cũng chẳng có tư cách xin được dâm thủy, càng không thể đạt tới Tối Thượng. Đời này hấn phế rồi!

"Khoan đã!" Đột nhiên, một vị giám khảo già dặn nhất nói.

"Sao vậy thầy?" Các giám khảo khác hỏi.

Vị giám khảo già nói: "Khảo nghiệm lại cho hấn!"

Nghe câu này, Dương bừng lên hy vọng, quay đầu lại nhìn lão già đầy vẻ biết ơn.

Thấy ánh mắt Dương, lão già nói: "Không cần cảm ơn ta, chỉ vì cân hết pin nên không phát sáng thôi!"

"Địu mé vậ mà làm hết hồn!" Dương mừng rỡ chửi thề, rồi chợt biết mình lỡ miệng nên cười hề hề xin lỗi.

Cân được nạp linh lực, Dương lại hồi hộp đứng lên.

Cả quảng trường lại chết lặng.

"TƯ CHẤT: KHÔNG!"

"ĐỊNH MỆNH!" Dương cay đắng gào to.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 2: Từ Hôn

"Bà nội nó... ông bà già nó... quan hệ mẩu thân nó..." Dương vừa đi vừa làm bầm chửi rửa, hấn nhục nhả đến nỗi không biết làm gì khác ngoài cầm đầu ròi khỏi quảng trường. Đang đi thì Sinh chạy đến kéo Dương lại.

"Mày đi đâu vậy?" Sinh hỏi.

"Đi về!" Dương đáp cộc lốc.

"Còn khảo hạch kiến thức nữa mà?" Sinh nói.

"Khảo hạch kiến thức? Để làm gì?"

Sinh đáp: "Tao biết mày buồn vì tư chất Không Màu, nhưng không phải mày thường nổ rằng sẽ làm một Giả kim thuật gia sao?"

"Giả kim thuật gia là một trong những nghề nghiệp cao quý nhất của Việt Nam linh giới, là những người sử dụng kiến thức uyên bác cao thâm để nghiên cứu, chế tạo ra các loại Bảo Vật, Linh Đan..." Google liền giải thích cho Dương nghe.

"Có chế được Sextoy, Viagra các kiểu không?" Dương sáng cả mắt, hỏi thằm trong đầu.

Google im lặng vài giây như đang cân nhắc rồi đáp: "Được!"

"Vậy làm thế nào để thành Giả kim thuật sư?"

"Cần kiến thức uyên bác và linh lực để nạp vào vật phẩm, có thể nhờ người khác nạp thay." Google đáp đều đều.

"Được! Vậy thì làm Giả kim thuật gia!"

Sinh đứng cạnh thấy Dương mặt đang xụ lại đột nhiên sáng hẳn lên, lắc đầu nghĩ thầm: "Tội nghiệp thằng nhỏ, té vục xong ngáo luôn rồi!"

Từ lúc đó, mặc kệ bọn nhóc trêu chọc cười cợt, Dương cứ vênh mặt tự đắc. Google đã nạp vào hắn những thông tin chi tiết về nghề Giả kim thuật, Giả kim thuật gia chia thành 5 cấp:

Thuật sĩ - Đại sư - Tông sư - Thánh sư - Thần sư

Nghề giả kim rất được trọng dụng bởi vì linh lực chỉ cần luyện là được, còn giả kim thuật thì đòi hỏi một đầu kiến thức uyên bác và trí tuệ tuyệt đỉnh để hiểu được những kiến thức đó, rất nhiều thiên tài linh lực phải đầu hàng ngay sau khi nhìn những tử sách trùng trùng điệp điệp mà người ta gọi là "Kiến thức cơ bản của Thuật sĩ". Muốn làm giả kim thuật sư rất khó, nhưng đã làm được thì thành quả vô biên, 1 món bảo vật cấp thấp đem bán ra cũng lời gấp mười lần chi phí sản xuất, nếu sáng tạo ra bảo vật chưa được đăng kí bản quyền thì lại lời gấp trăm, gấp ngàn lần.

Dương có thể không có tư chất về linh lực, nhưng với một kẻ già dặn từ thế giới khác như hắn, cộng thêm một thư viện tri thức khổng lồ là Google có thể nạp mọi kiến thức vào đầu khiến hắn lập tức thấu hiểu và ghi nhớ như thể chính hắn đã học từ rất lâu, thì giả kim thuật sư chẳng khác nào nghề dành riêng cho Dương, đến khi đó thì không cần tìm đến xin dâm thủy nữ thần, bỏ Bảo Vật cấp cao hoặc Linh Đan ra rao thưởng thì đầy người sẵn sàng liều mạng đi tìm về cho hắn.

1 giờ trưa bắt đầu kiểm tra kiến thức, quảng trường giờ đã được

dựng lên rất nhiều mái che, hàng trăm bộ bàn ghế xếp hàng ngay ngắn chờ đám học viên đến ngồi.

Đề bài là một tập giấy gồm 500 câu hỏi trắc nghiệm từ kiến thức lịch sử, khoa học, linh hồn học và cả những câu hỏi trí tuệ logic.

500 câu trắc nghiệm trong thời gian 4 giờ, dù có đánh lụi cũng mất khối thời gian, nhưng nhờ Google mà Dương làm rất nhanh, đọc qua câu hỏi là có ngay đáp án lẫn cách giải thích ghi sâu vào đầu. Vì vậy mà chưa đầy 2 giờ sau, Dương đã đem bài lên nộp.

"Đánh lụi luôn à?"

"Phế vật, liệt dương mà còn ngu đần nữa!"

"Chết đi cho đỡ nhục, ha ha!"

Thấy Dương nộp bài sớm, cả quảng trường lại xôn xao châm biếm. Còn Dương mặc kệ, hấn ngạo ngẩng nộp bài rồi quay lưng đi.

"Chúng mày cười đi, chờ tao thành Thần Sư rồi đem tiền đê chết chúng mày!" Dương cười thầm, hấn tự tin bài kiểm tra của mình sẽ đạt điểm tuyệt đối. Đi được mấy bước, Dương đột ngột vỗ trán la to:

"A! Chết mẹ quên ghi tên!"

Cả quảng trường lại cười ồ lên.

Chỉ qua một đêm thì cái danh hiệu phế vật - liệt dương - đánh lụi của Dương đã truyền đi khắp huyện Trảng Bom của tỉnh Đồng Nai. Sáng sớm, Dương uể oải mở mắt rửa mặt súc miệng xong thì có một nhóm người đến nhà hấn, trong đó có Lê Ly.

Trong phòng khách khang trang nhà họ Võ, Lê Ly khép nép ngồi cạnh một phụ nữ trung niên, trông cũng khá xinh đẹp nhưng còn xa mới sánh bằng Diễm phu nhân, bên cạnh bà ta là một gã đàn ông trung niên cường tráng, họ là cha mẹ của Lê Ly.

Dương và Diễm phu nhân ngồi ở phía đối diện ba người.

"Không biết hôm nay anh chị và cháu đến nên không tiếp đón chu đáo, mong anh chị thông cảm." Diễm phu nhân sai người hầu mời trà cho ba người nhà họ Lê.

Mẹ của Lê Ly, Linh phu nhân khịt mũi: "Hừ! Không biết giả vờ?"

Diễm phu nhân tròn mắt: "Chị nói thế là sao?"

"Con chị thế nào thì cả huyện này đều biết, chị nghĩ chúng tôi đến thăm hỏi chắc?" Linh phu nhân cay nghiệt nói, Lê Hoàng chồng bà rất si mê Diễm phu nhân, khiến bà rất ghen tức. Lê Hoàng chồng bà và Võ Phi Thiên cha quá cố của Dương là bạn chí cốt, lập ra hẹn ước đính hôn cho Dương và Ly từ khi mới lọt lòng, bà cật lực phản đối nhưng cuối cùng phải nghe theo chồng, giờ biết tin Phi Dương đã liệt dương lại còn bất tài, bà liền mừng rỡ kéo chồng con qua từ hôn.

"Từ hôn thì nói thẳng đi, vòng vo làm cái quần gì há mụ già?" Thấy thái độ kêu ngạo đáng ghét của Linh phu nhân, Dương khoanh tay rung đùi mắng lại.

"Mày hỗn?" Bị gọi là mụ già, Linh phu nhân tức giận giơ tay định tát cho Dương một cái, nhưng bị Lê Hoàng giữ tay lại.

Lúc này Lê Hoàng mới lên tiếng: "Chị Diễm, ngày trước tôi và anh nhà đúng là có định hôn ước giữa bé Ly và cậu Dương, nhưng mà chị cũng biết, tin con trai chị bị liệt dương đã đồn khắp nơi rồi, làm

sao có thể đem lại hạnh phúc cho con gái chúng tôi?"

"Liệt dương không phải không chữa được!" Diễm phu nhân đáp, giọng nàng trở nên lạnh lùng, tay nàng nắm tay con trai thể hiện sự tin yêu, như muốn nói dù có là phế vật thì Dương vẫn là cục cưng của mẹ.

Linh phu nhân lại khịt mũi như thể đang ngửi phải phân chó: "Chữa được sao? Dù được thì thứ bất tài lấy gì lo cho tương lai con gái ta? Gia sản nhà họ Võ sẽ sớm sụp đổ trong tay nó thôi!"

Chát!

Một cái bạt tay rõ to vang lên, Dương, Ly và Lê Hoàng giật mình nhìn sang thì thấy Linh phu nhân vừa bị Diễm phu nhân tát một phát in hằn dấu tay lên mặt.

"Cô!" Thấy vợ bị đánh, Lê Hoàng đứng bật dậy.

"Tôi thì sao?" Diễm phu nhân hất cằm khiêu khích.

"Cô..." Lê Hoàng nói không nên lời, đúng thật là lão có tình ý với Diễm phu nhân, nhưng vì thương con gái nên mới nghe lời vợ xách mặt sang đây từ hôn.

"Ông thấy con điếm đó đánh tôi mà không đánh lại à? Thèm l-n nó lắm hả?" Linh phu nhân uất phần mắng.

Chát!

Linh phu nhân lại nhận thêm một bạt tai, lần này từ chính chồng bà.

"Ông đánh tôi! Được lắm..." Linh phu nhân uất hận đứng ôm mặt

khóc, Lê Ly run rẩy đứng ôm lấy mẹ nàng.

"Thôi giải tán! Ta đồng ý hủy hôn ước!" Không khí đang lạnh lẽo thì Dương phất tay như đuổi ruồi và nói.

"Con..." Diễm phu nhân nắm tay con trai.

"Không sao đâu mẹ, con không thích loại gái hám danh hám lợi..." Dương cười với Diễm phu nhân, sau đó liếc sang Lê Ly: "Chúc nàng sớm lấy được chồng nhé! Khi nào cưới thì mời ta..." Dương dừng lại, cười nham hiểm rồi nói thêm: "Chịch nàng trước mặt chồng nàng thì kích thích hơn lấy nàng làm vợ nhiều... Ha ha..."

"MÀY!" Lúc này thì Lê Hoàng cũng phần nộ, gã bộc phát ra linh lực làm Dương sờn cả tóc gáy.

"Lê Hoàng, linh lực Linh Tá cấp 3." Google nói, ngoài kiến thức thì Dương còn khám phá ra nó còn rất nhiều công dụng, một trong số đó là thang đo linh lực. Linh lực có 10 cấp bậc từ Thường Dân đến Tối Thượng, mỗi cấp bậc lại chia ra 10 cấp độ từ cấp 1 đến cấp 10, vượt qua cấp 10 sẽ tấn cấp lên cấp bậc cao hơn.

ẦM!

Google nói xong thì Dương nghe ầm một tiếng, hấn còn đứng nguyên nhưng lão Lê Hoàng đã biến mất, tường nhà phía sau chỗ lão Hoàng thủng một lỗ to làm Dương, Ly và Linh phu nhân ngơ ngác không hiểu vì sao, chỉ thấy Diễm phu nhân từ từ hạ chân xuống.

"Diễm phu nhân, linh lực Linh Đế cấp 7."

"Vãi cả nời nêu xoong chảo!" Dương giật mình thốt lên, Linh Đế là cấp bậc cỡ nào? Chúa Tể có thể xưng bá cả một miền, và Linh Đế là

cấp bậc ngay dưới Chúa Tế. Dương chưa từng nghĩ tới người mẹ xinh đẹp ngực khủng của hắn lại là một Linh Đế!

Linh phu nhân không biết Diễm phu nhân là Linh Đế, nhưng nàng biết chồng nàng là một Linh Tá cấp độ 3, vậy mà chỉ ăn một cốc đã bay mất, vậy Diễm phu nhân ẻo là lỏng lơ này khủng bố cỡ nào?

"Đem chồng của bà cút khỏi đây, đừng để ta gặp lại!" Diễm phu nhân lạnh lùng nói.

Linh phu nhân thiếu điều muốn tè ra quần, run rẩy dẫn Lê Ly ra ngoài sai bọn người hầu khiêng Lê Hoàng đã bất tỉnh nhân sự đưa về.

"Mẹ lợi hại!" Dương bật ngón cái nháy mắt với Diễm phu nhân.

Diễm phu nhân trở lại với vẻ dịu dàng quyến rũ thường ngày, nàng cúi người hôn vào má Dương làm nó đỏ cả mặt: "Rồi sẽ có ngày con trai mạnh hơn mẹ nhiều! Vì con là con của mẹ!"

Nụ hôn của Diễm làm Dương hưng phấn hẳn lên, nó đáp: "Nhất định sẽ đến ngày đó! Khi đó con sẽ chữa được bệnh liệt dương và..."

"Và sao?"

"Con sẽ... cưới nàng làm vợ!" Dương tự tin nói.

Diễm phu nhân e thẹn, mặt nàng ửng hồng quyến rũ vô cùng, gật nhẹ đầu, nàng nói khẽ: "Ừ... thiệp chờ chàng..."

Mấy ngày sau, tại một văn phòng trang trọng, một chiếc bàn lớn đặt ngay cửa sổ, có một phụ nữ xinh đẹp mang kính đang ngồi chống tay lên cằm xem hồ sơ.

Một người đàn ông gõ cửa bước vào, cầm một tập hồ sơ tiến lại và nói.

"Hiệu trưởng! Đã có kết quả tuyển sinh!"

"Thế nào?" Giọng nữ hiệu trưởng tuy vô cảm nhưng đầy quyền rũ.

"Toàn Nam Bộ có 216 cấp Lục, 22 cấp Vàng, 2 cấp Đỏ... và 1 cấp Không Màu"

Nữ hiệu trưởng xinh đẹp gật gù, hơi thở nàng làm phần khe ngực lộ ra dưới cổ áo phật phồng gợi dục: "Rất khá... Còn khảo hạch kiến thức thì sao?"

"Đã chọn ra top 20 người điểm cao nhất, thấp nhất đạt 192 điểm, còn thí sinh cao điểm thứ nhì đạt 228 điểm..."

"Cao nhất bao nhiêu?" Nữ hiệu trưởng nhướn mày.

"Cao nhất là... 500 điểm tròn, hoàn thành trong 112 phút!" Giọng gã đàn ông run run, gã là một giáo sư nhưng cũng không thể làm được qua 400 điểm của bài kiểm tra này, vậy mà một thằng nhóc 13 tuổi lại có thể hoàn thành số điểm kỷ lục trong thời gian kỷ lục!

Nữ hiệu trưởng cũng bật dậy: "Đưa tôi xem hồ sơ!"

"Võ Phi Dương, 13 tuổi, cao... nặng...;

Tư chất: Không Màu;

Kiến thức: 500 điểm, thời gian 112 phút."

"Một thiếu niên rất thú vị..." Nữ hiệu trưởng mỉm cười, đề thi 500 câu

này tuyệt đối không thể nào gian lận, càng không có ai có thể gian lận đúng cả 500 câu, nàng nghĩ đũa nhóc này tuyệt đối là một thiên tài trong thiên tài.

Chương 3: Học Viện Nữ Thần

Thời kỳ thượng cổ, linh giới là một thế giới rộng lớn yên bình với năm châu bốn bể...

Rồi một ngày đại họa ập tới...

Linh giới chìm trong thời kỳ u tối và dần dần tan vỡ...

Khi đó, đất nước Việt Nam xuất hiện một đấng Tối Thượng nữa người nữa rồng. Nhưng dù là Tối Thượng, Lạc Long Quân cũng không thể cứu được cả linh giới, cuối cùng ngài hy sinh thân mình phong ấn Việt Nam vào một chiều không gian khác.

Việt Nam trở thành thành trì cuối cùng của linh giới. Qua thêm 4000 năm nữa, bao nhiêu triều đại trôi qua, Việt Nam giờ chia cắt thành 3 miền và một biển, trung tâm của 4 vùng này là 4 tòa đại thành, gồm Hà Thành của Bắc Bộ, Hoàng Thành của Trung Bộ, Sài Thành của Nam Bộ, và Long Thành của biển Đông.

Sài Thành được xem là trái tim của Nam Bộ, nơi ở của một vị Chúa Tế và là nơi tọa lạc của học viện cao quý nhất miền Nam, học viện Nữ Thần.

Sau kỳ khảo hạch hàng năm, những thiếu niên có tư chất linh lực Trắng, Lam và tư chất trí tuệ trung bình trở lên sẽ được nhận vào học tại các học viện của huyện, tỉnh. Còn những thiên tài tư chất Lục trở lên cùng top 20 khảo nghiệm kiến thức sẽ được tuyển vào học viện Nữ Thần.

Hai thiếu niên Dương và Sinh ngồi trong xe ngựa hướng về Sài Thành, rôm rả trò chuyện và đưa mắt ngắm cảnh vật mới lạ xung quanh.

"Nghe đồn học viện Nữ Thần ngày xưa là nơi ở của một Nữ Thần." Sinh nói.

"Thật không?" Dương sáng mắt, nếu đúng là thật thì hẳn sẽ bằng mọi giá tìm ra tung tích Nữ Thần đó. Mà cũng lạ, cứ những câu hỏi liên quan đến nữ thần là Google lại câm nín hoặc báo lỗi.

Học viện Nữ Thần tọa lạc tại một vùng đất rộng lớn ở ngoại ô Sài Thành, lối kiến trúc khiến Dương nhớ tới những trường đại học ở thế giới cũ. Dương và Sinh đứng trước cổng trường, nhìn những tòa kiến trúc hùng vĩ mà không khỏi hít sâu một hơi, đây là nơi bọn chúng sẽ sống trong vài năm tới.

Dương và Sinh theo chỉ dẫn tiến đến khu ký túc xá.

"Tuy thể xác là nam nhưng tâm hồn em là nữ, hãy cho em được sống với giới tính thật của mình, đi anh... cho em ở ký túc xá nữ đi..." Dương giả giọng nữ ỏng ẹo van nài với quản lý ký túc xá khiến Sinh xấu hổ lảng ra như không quen biết hẳn.

Lát sau...

"Bà mẹ mày!" Sinh vừa leo thang vừa tức tối mắng.

"Sao chửi tao?" Dương thờ hồng hộc leo từng bậc thang.

"Mày không chơi lầy thì ổng đâu có đem tao với mày lên tầng thượng?"

Ký túc xá nam có 20 tầng, không có thang máy, thường thì những học sinh niên khóa càng cao càng ở trên tầng cao để rèn luyện thể chất.

"Phòng tao đây rồi! Hộc!" Dương đứng thờ hòng hộc trước cửa phòng 2016, hấn nắm tay vịn mở cửa ra.

Rầm!

Cửa vừa mở, một cái vali bay đến đập thẳng vô mặt Dương làm hấn té xỉu.

Không biết bao lâu, Dương mở mắt ra.

"A hấn tỉnh rồi." Giọng nói trong trẻo như giọng con gái mừng rỡ reo lên.

Dương thấy mình đang nằm trong một căn phòng và 4 đứa nhóc vây quanh hấn, trong đó có Sinh.

"Trời sập à?" Dương gượng dậy, đầu còn đau nhức choáng váng.

"Không phải... Tại người không gõ cửa, ta lỡ tay... ném cái vali..." Đứa nhóc trắng trẻo tựa như con gái bĩu môi nói.

"Lỡ mà nguyên cái vali, cố ý chắc giờ ta đang được cấp cứu à?" Dương trợn mắt mắng.

"Mà các người là ai?" Dương hỏi.

Mấy đứa nhóc bắt đầu giới thiệu. Thằng nhóc đầu đinh da ngâm nói:

"Ta tên Lâm Chung."

Thằng hơi béo nói: "Ta tên Từ Trần."

Sinh cũng tự giới thiệu: "Ta là Vu Sinh."

"Ta là Liệt Dương, nhầm, ta là Phi Dương."

"Còn người?" Bốn đứa quay sang nhìn đứa nhóc còn lại

"Ta tên... Như Nhật!"

"Tên hay hệt như người..." Dương xoa cằm đánh giá làm Như Nhật cười cười, rồi hấn trề môi nói thêm: "Đã Như mà còn Nhật, nam không ra nam, nữ không ra nữ."

"Người!" Như Nhật tức giận giơ nắm đấm nhỏ xíu lên dí vào mặt Dương.

"Ta thì sao? Nè, đánh đi! Dám không?"

Bốp!

Dương bị cú đấm của Nhật động mạnh vô tường rồi bật ra, mặt hấn cứng đờ rồi xỉu ra giường.

Dương lại hé mi tỉnh lại, ba thằng Sinh, Chung, Trần đã về phòng, chỉ còn Như Nhật đang nằm đọc sách trên giường đối diện. Mỗi phòng ký túc xá nam có 3 giường đặt ở ba phía, ngoài ra còn có nhà tắm kết hợp nhà vệ sinh trong góc phòng, ở giữa khá rộng rãi thích hợp cho việc tụ tập ăn nhậu hút cần đập đá...

"Tỉnh rồi à?" Như Nhật liếc sang thấy Dương đã mở mắt liền hỏi.

Dương xoa xoa cái đầu đau nhức: "Ba thằng kia đâu?"

"Về phòng rồi!"

Sinh, Trần và Chung ở cùng phòng 2015.

Dương nhìn xuống cái giường còn lại thấy trống không lại hỏi:
"Phòng chỉ có ta và người à?"

"Ừ!" Nhật đáp cộc lốc, nhưng Dương thấy rõ ràng Nhật hơi cúi đầu e lệ khiến Dương cảm thấy nghi hoặc.

"Hồ Như Nguyệt, 13 tuổi, tư chất Đò, cháu gái của Đại Nhật Chúa Tế."

Nghe Google đều đều giới thiệu, Dương mặt đơ như cây cơ, như thể não hắn đã bị Như Nguyệt đánh văng ra ngoài. Không phải vì tư chất Đò, không phải vì gia cảnh khủng bố, mà vì một chữ: "GÁI!"

"Trời ơi gái! Ta được ở cùng phòng với gái! Thánh thần thiên địa ơi cảm ơn vì đã phù hộ con!"

"Người làm gì vậy?" Thấy Dương đột nhiên ngồi dậy chấp tay vái lạy trần nhà, Nhật nghi hoặc hỏi.

"A không có gì! Ha ha..." Lúc này Dương mới nhìn rõ mặt Như Nguyệt, gương mặt nàng tròn trĩnh, cặp môi hồng nhuận, sóng mũi thon gọn và cặp mắt đen tròn xoe dưới hàng mi cong vút trông vô cùng xinh xắn đáng yêu, nhưng lông mày được vẽ cứng dày và mái tóc búi cao kiểu nam nhân nên trông nàng giống một tên công tử bột hơn là một tiểu mỹ nhân.

"Nhưng mà... Hu hu..." Nghĩ tới thằng nhỏ chết ỉu của mình, Dương lại mếu máo ngồi khóc.

Học sinh của học viện Nữ Thần không chia theo lớp, dựa vào tư chất, trí tuệ mà mỗi học viên sẽ có một chương trình học riêng phù hợp với bản thân. Ví dụ như Dương sẽ có lịch học tập trung vào các môn kiến thức để hướng tới nghề Giả kim thuật sư hoặc giáo sư, như Nhật, Sinh, Trần, Chung sẽ được đào tạo chuyên môn về linh lực, còn kiến thức vẫn sẽ phải học nhưng không chuyên sâu.

Nhưng đầu tiên thì ai cũng phải học cơ bản như nhau.

Giảng đường tựa như một rạp chiếu phim với các hàng ghế hướng về bục giảng. Đám học sinh năm nhất ngồi trên các hàng ghế sôi nổi bàn tán về buổi học đầu tiên, có đứa lo lắng sợ mình không dùng được linh lực, có đứa khoe khoang vì đã đọc trước trong sách, hai thằng Lâm Chung, Từ Trần ngồi cãi thiếu điều muốn đánh nhau về chuyện nào đó khiến Sinh phải nhào vô can, còn Dương thì ngồi run đùi nghĩa gái.

"Loli! Chúa ơi nguyên một giàn loli, em nào cũng trắng trẻo xinh tươi!" Dương ngồi soi mà miệng há ra, nước bọt mất tự chủ chảy xuống cằm. Linh giới môi trường trong sạch, con người sống hòa hợp với thiên nhiên nên hầu như ai cũng khỏe mạnh lành lặn, dù không phải ai cũng là trai xinh gái đẹp nhưng vẻ đẹp trung bình thì hơn xa thế giới cũ của hắn.

"Thằng Nhật đâu mà?" Sực nhớ không thấy Như Nhật, Sinh khều Dương và hỏi.

"Không biết! Hắn đi trước tao mà?" Dương lắc đầu, hắn không có ý định để lộ cho người khác biết Như Nhật là nữ.

"CÁC EM TRẬT TỰ!" Đang xôn xao thì một giọng nữ trong trẻo gọi to làm bọn tân sinh im bật, mắt cùng đưa về bục giảng tìm người phát ra âm thanh.

Dương cũng trở mắt, nghe giọng nói truyền cảm này thì hẳn tin chắc cô giáo là một mỹ nữ.

Cửa phòng mở ra, ánh ban mai ủa vào, một bóng mình xuyên qua ánh nắng bước vào phòng trước hàng trăm ánh mắt ngơ ngác dõi theo.

"Ôi định mệnh!"

"Oẹ! Oẹ!"

"Hur mắt con rồi má ơi!"

Dương cũng ngồi che mắt lại như thế có thứ gì vừa đập thẳng vào mắt hắn. Trời ạ! Sau một giọng nói trong vắt truyền cảm lại là một gã đàn ông da ngâm trông như lực sĩ.

"Các em yên lặng!" Ông thầy lại hô to bằng giọng trong vắt, nhiều đứa còn không chịu tin, cố chấp nhìn ra cửa sổ tìm xem ai là người vừa hô, những đứa còn lại thì cố nín cười.

"Chào các em, thầy tên Dũng, thầy sẽ dạy các em môn Linh lực cơ bản."

Thầy Dũng bắt đầu giới thiệu rồi đi vào những nội dung cơ bản. Nửa buổi học đầu là những lý thuyết nhằm chán khiến Dương không ngừng ngáp ngủ vì những kiến thức đó hắn chỉ cần hỏi google là hiểu và nhớ như tự mình nghiên cứu ra.

Nhưng nửa buổi học sau thì khá thú vị. Thầy Dũng dẫn cả bọn tân sinh ra một góc sân trường, nơi có nhiều bao cát, người gỗ, đá các loại.

"Chức năng cơ bản của linh lực là cường hóa cơ thể, một cú đấm bình thường không thể nào làm vỡ được sắt đá vì sắt đá cứng hơn tay người, nhưng một cú đấm được linh lực cường hóa..."

ẦM!

Thầy Dũng gồng tay đấm mạnh vào một tảng đá lớn, tảng đá vỡ tan còn tay thầy Dũng vẫn không một vết trầy khiến đám tân sinh ồ lên thích thú.

"Đây chính là cảnh giới cơ bản Linh Lực Nhập Thể. Khi đã thuần thục điều khiển linh lực nhập thể, các em có thể thực hiện nhiều kỹ năng như tăng cường cơ bắp để tấn công mạnh hơn, di chuyển nhanh hơn, da thịt cứng chắc hơn, tăng cường thanh quản làm phát ra âm thanh to hơn, tăng cường giác quan giúp các em nghe tốt hơn, nhìn rõ hơn... Em kia hỏi gì?"

Thấy Dương phấn khích giơ tay hỏi, thầy Dũng gọi.

"Có cường dương được không thầy?" Dương háo hức hỏi to, những đứa nam sinh cười ồ lên ủng hộ còn đám nữ sinh thì đỏ cả mặt.

"Được chứ! Trừ khi bị liệt dương vì cảnh giới linh lực nhập thể chỉ giúp tăng cường, không giúp tái tạo."

Dương xụi mặt xuống, ở đây chỉ có Sinh, Lang và Ly hiểu vì sao, Lang cũng rất bất ngờ khi thấy Dương được tuyển vào học viện Nữ Thần, lại thêm lạ nước lạ cái, bọn đàn em cũng không còn bên cạnh nên hẳn cũng không có hứng mở miệng trêu chọc Dương, còn Ly vẫn ám ảnh chuyện mẹ Dương một cước đá văng cha nàng.

"Tiếp theo là về thuộc tính linh lực, thuộc tính linh lực là sự dung hợp

của linh lực với các loại nguyên tố như lửa, nước, lôi, phong... để gia tăng tác dụng cho linh lực. Ví dụ như thầy có thuộc tính hỏa..."

Thầy Dũng cúi xuống bứt một nắm cỏ khô đem cầm trong lòng bàn tay, linh lực vận chuyển tỏa ra làm nắm cỏ bùng cháy, đám tân sinh ồ lên vỗ tay lộp bộp. Tiếp theo đó là những màn vừa múa lửa vừa giảng bài của thầy Dũng, làm đám tân sinh hò reo cổ vũ như đang xem xiếc khi.

"Để xác định mình phù hợp với thuộc tính nào thì trước tiên các em cần phải ngưng tụ ra linh lực. Trước khi nhập học thì tất cả các em đều đã được kiểm tra sức khỏe, bảo đảm không sinh ra biến chứng, vậy nên đây là bài tập đầu tiên của các em..."

"Tất cả ngồi xuống làm theo thầy."

Thầy Dũng ngồi xếp bằng xuống tay đặt ngửa trên đầu gối.

"Hít thở sâu và cảm nhận... các em thấy gì?"

"Thấy tối thui!" Dương đáp, làm cả bọn bật cười.

"Có gì đáng cười? Chính là tối thui!" Thầy Dũng nói.

"Tập trung tinh thần, trong cái tối tăm đó có rất nhiều điểm sáng li ti nhiều màu!" Thầy Dũng giảng tiếp: "Cố gắng tập trung vào những điểm sáng, đem chúng tụ lại thành một khối!"

15 phút trôi qua...

"Có ai làm được chưa?" Thầy Dũng hỏi.

Tiếng chưa lác đác vang lên.

"Được mới ghê! Ta đùa đấy, trở vào lớp mà lấy sách hướng dẫn rồi về làm theo!" Thầy Dũng cười hóm hỉnh.

"Trời!!!"

Hết buổi học đầu, Dương, Sinh, Chung và Trần kéo nhau đến căn tin ăn uống, cả bọn nhanh chóng làm quen cười nói rôm rả khiến Dương cảm thấy rất vui vì được trẻ lại.

Ăn xong, Dương về phòng tắm rửa rồi ngồi lên giường lật quyển sách hướng dẫn tụ linh lực, nhờ Google mà Dương dễ dàng ghi nhớ và thậm chí hiểu sâu xa hơn so với những nội dung trong sách, hẳn bắt đầu làm theo.

Trời gần tối Như Nhật mới trở về phòng, hắn đẩy cửa vào thấy phòng tối om, tưởng Dương vẫn chưa về, nhưng chợt giật mình phát hiện chỗ giường Dương có một khoảng tối đen hơn so với xung quanh, nhìn kĩ mới thấy trong quầng tối là Dương đang ngồi xếp bằng.

"Chuyện gì vậy?" Như Nhật lo lắng bật đèn lên, khoảng đen biến mất, bên cạnh Dương là quyển sách hướng dẫn tụ linh.

"Hắn đang tụ linh?" Tim Như Nhật đập mạnh, nàng biết trong quá trình tụ linh lần đầu, cơ thể sẽ tỏa ra ánh sáng cùng màu với tư chất: Không Màu - Trắng - Lam - Lục - Vàng - Đỏ, nhưng tên Dương rõ ràng tụ linh ra màu đen là sao? Mà khi bật đèn lên thì màu đen biến mất trông như không màu?

Như Nhật hồi hộp tắt đèn, khoảng đen chỗ Dương lại hiện ra...

"Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ còn có tư chất màu đen, nhưng do ánh

sáng che mắt nên người ta lầm tưởng là không màu?"

Như Nhật hoang mang bật đèn lên lần nữa...

"Á! ĐI CHẾT ĐI!"

CHÁT!

Như Nhật vừa bật đèn lên thì thấy Dương từ lúc nào đã đứng ngay đối diện, trợn mắt giả ma hù dọa làm nàng giật mình hét lên rồi táng mạnh một cái, Dương lão đảo té xỉu.

Chương 4: Thôn Thiên Địa

Tòa nhà chính của học viện có riêng một tầng là nơi làm việc cũng là nơi ở của hiệu trưởng.

Lệ mặc chiếc áo sơ mi mỏng không cài nút, hai bầu ngực đồ sộ thả rong lấp ló ẩn hiện dưới lớp áo mỏng tạo nét quyến rũ mê người, nàng cầm ly rượu đứng ngoài ban công nhìn về phía một căn phòng trên tầng cao nhất của ký túc xá nam, nơi phát ra ánh sáng màu đỏ, không khỏi nhớ lại chuyện ban sáng...

Lúc sáng, Lệ đang ngồi trong phòng làm việc thì Như Nhật chạy vào nói: "Cô! Em muốn đổi phòng!"

"Sao lại đổi?"

"Phòng em có người khác đến ở!" Như Nhật đỏ mặt nói.

"Nhưng giờ phòng nào cũng đủ người rồi, cô chuyển em qua ký túc xá nữ nhé?"

"Nhưng..." Như Nhật cứng họng.

Lệ phì cười, nàng mở hồ sơ ra xem để tìm cách sắp xếp cho Như Nhật nhưng lại thấy cái tên cùng phòng Như Nhật là thiên tài 500 điểm Võ Phi Dương.

"Thú vị... đúng là thú vị..." Lệ gật gù, một nữ thiên tài linh lực giả nam và một nam thiên tài trí lực liệt dương ở chung một phòng, đúng là duyên số lạ kỳ.

Dương tỉnh lại thì thấy căn phòng của hắn ngập trong sắc đỏ. Phía giường đối diện, Như Nhật đang xếp bằng tụ linh.

Linh hồn là loại tồn tại phi vật chất mong manh và rời rạc, chính vì vậy mà cần có một quá trình tụ linh để kết nối linh hồn thành một khối vững chắc, người tụ linh thành công lần đầu được gọi là Linh Sĩ. Nhưng có một ngoại lệ, người có tư chất linh hồn không màu tụ linh được bao nhiêu thì liền tan rã bấy nhiêu, không bao giờ có thể trở thành Linh Sĩ.

Lén nhìn Như Nhật một lúc, Dương cũng ngồi dậy lập lại quá trình tụ linh của mình. Dương cũng biết chuyện linh hồn không màu không thể tụ linh nhưng vẫn nuôi chút hy vọng, quả nhiên tụ được bao nhiêu thì tan ra bấy nhiêu, chẳng khác nào đem bùn nhão xây lâu đài.

"Google, tụ linh cần bao lâu?" Dương dần mất kiên nhẫn hỏi.

"Tùy vào tư chất và cách thức, dựa theo cách của học viện Nữ Thần thì tối đa cần 6 tiếng."

"Vậy ta cần bao lâu?"

"Ba tháng không ngừng nghỉ không ăn uống...!"

"Thật không?" Dương mừng rỡ, dù ba tháng còn hơn vĩnh viễn không được!

"... linh hồn sẽ tụ thành oan hồn!"

"Đệt!"

"Linh hồn tư chất Đen, không cần tụ linh!" Google nói tiếp, giọng như nín cười.

"Là sao? Làm gì có tư chất Đen?" Dương nhíu mày nghi ngờ.

"Xếp loại tư chất THÔNG THƯỜNG thì không có! Xếp loại tư chất cổ đại gồm:

Vô Sắc - Thuần Bạch - Thiên Thanh - Phi Thúy - Bình Minh - Xích Diễm - Hắc Ám"

Nghe xong, Dương vỗ đùi mắng: "Bà mẹ! Tên nghe kêu thế mà thằng lìn nào đổi lại thành Lục, Lam, Vàng nghe như kẹt! Mà khoan! Hai cái cuối là gì?"

"Xích Diễm - Hắc Ám"

"Xích Diễm là Đỏ, Hắc Ám là Đen, ta có màu Đen tức là ta còn bá hơn màu Đỏ?" Nói tới đây Dương xoa cằm nghĩ thầm: "Ừ công nhận ta thích quần lót đen hơn quần lót đỏ!"

"Nhưng không tụ linh được thì bá kiểu gì?"

Dương vừa thắc mắc xong thì lập tức một tràng kiến thức ủa vào não hấn.

"Thượng Cổ Công Pháp: Thôn Thiên Địa."

Tiếp thu mớ kiến thức mới nhận được, Dương mặt cứng đờ đứng dậy mở cửa sổ phòng thò đầu ra nhìn lên trời nói nhỏ: "Buff quá tay rồi cha nội..." Nói xong, Dương lại leo lên giường ngồi.

"Thôn Thiên Địa, công pháp luyện hồn đặc biệt, luyện thành tầng 0 có thể hấp thu linh lực trong Thiên Địa để tinh lọc thành linh lực của bản thân.

Yêu cầu: Linh hồn tư chất Hắc Âm.

Công pháp chia 13 tầng từ 0 đến 12, tầng 0 tương đương Sơ Cấp công pháp, tầng 12 đạt đến Tối Thượng công pháp.

Để tăng lên một tầng cần có quá trình dung hợp linh hồn với một Nữ Thần, dung hợp đủ với 12 Nữ Thần, công pháp đại thành."

"Dung hợp linh hồn? Là chịch à?"

Dương bắt đầu ngồi xếp bằng vận chuyển công pháp, nhờ Google mà Dương sở hữu khả năng tiếp thu kinh người, không cần học cũng thuộc, không cần nghĩ cũng hiểu, loại công pháp siêu cấp mà người ta mất hàng chục năm tìm hiểu thì hắn ngáp một cái là am hiểu tường tận.

Vận công pháp Thôn Thiên Địa, Dương hiểu ngay tại sao Google lại nói tư chất màu Đen không cần tụ linh. Đối với các loại tư chất khác, linh hồn ban đầu ở một trạng thái mong manh như chất khí, để nắm bắt và sử dụng cần một quá trình ngưng tụ để chất khí tụ thành chất lỏng, đến khi đạt đến cảnh giới Linh Lực Kết Tinh thì có thể tụ linh lực dạng lỏng thành dạng rắn.

Còn linh hồn tư chất Đen vốn là loại linh hồn đậm đặc hơn, ở giữa khoảng cách khí và lỏng, muốn ngưng tụ thì phải trực tiếp ngưng tụ thành dạng rắn, tức là đạt tới cảnh giới Linh Lực Kết Tinh. Nhưng không ngưng tụ thì sao tu luyện, không tu luyện thì sao đạt đến cảnh giới Linh Lực Kết Tinh, nên biết, muốn đạt đến cảnh giới Linh Lực Kết Tinh thì thông thường phải là Linh Tá.

Thôn Thiên Địa chính là một cách để giải quyết nghịch lý đó, không cần ngưng tụ linh lực, trực tiếp tu luyện bằng cách hấp thu linh lực

trong trời đất, khiến linh lực dần đậm đặc thành dạng lỏng, như vậy cần một thời gian lâu hơn nhiều lần so với trực tiếp tụ lại, nhưng khi thành công thì linh hồn cũng lớn mạnh hơn nhiều so với người cùng cấp.

Trong khi Dương vận công, hào quang màu đỏ quanh người Như Nhật đột nhiên tỏa ra mạnh hơn rồi tắt. Như Nhật thành công tụ linh, trở thành Linh Sĩ cấp 1, nhưng cảm giác phấn khởi khi trở thành Linh Sĩ nhanh chóng bị trí tò mò lấn át, nàng nhìn qua Dương thấy đang tụ linh, chờ xem hấn tụ linh thành công hay không...

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng sau Dương vẫn ngồi vận công, Nhật ôm mền ngủ khò.

Sáng hôm sau.

"Này! Người có tụ linh thành công không?"

Đó là câu đầu tiên Như Nhật nói khi mở mắt thức dậy.

"Không!" Dương uể oải vươn người, hấn vận công cả đêm nhưng tiến triển rất chậm vì Thôn Thiên Địa hiện tại chỉ là sơ cấp công pháp, chủ hấp thu được một phần nhỏ linh lực xung quanh.

Như Nhật cũng thờ dài, xem ra nàng đã nghĩ nhiều.

Ngoài dạy về linh lực, học viện Nữ Thần còn dạy thêm về giả kim thuật cho riêng 20 học viên đạt điểm cao nhất trong kỳ khảo nghiệm kiến thức, về lý thuyết giả kim cơ bản Dương đã biết tất cả qua Google nên hấn nghĩ việc đến lớp chỉ là để điểm danh.

Lớp Giả kim thuật cơ bản chỉ có lác đác 20 học viên, trong đó Dương để ý một cô bé tóc bím nhút nhát với cặp ngực phát triển đầy đặn

hơn nhiều so với lứa tuổi 13, thế là hấn lân la lại ngồi gần.

"Chào bạn!" Dương làm quen.

"Ch... chào bạn!" Cô bé xinh xắn thẹn thùng đáp lại.

"Mình tên Dương, bạn tên gì?"

"Mình tên My!"

"Ồ, tên dễ thương y hệt như người!" Dương gật gù.

My e thẹn cúi mặt cười.

Dương đang ngắm nét e thẹn đáng yêu của My thì cả lớp đột nhiên ồn lên khiến Dương và My cũng nhìn lên bực giảng.

Mắt Dương muốn lòi ra ngoài, miệng há hốc, trên bực giảng, một bóng dáng thướt tha kiều diễm tựa như tiên giáng trần đang nhẹ nhàng bước đến.

"Hoa Như Mộng, 24 tuổi, Giả kim đại sư thiên tài." Google đều đều giới thiệu.

Miệng Dương há hốc cả buổi, cái trường gì mà từ cô giáo đến bạn học đều toàn mỹ nhân.

"Em kia! Không lo học mà nhìn cái gì!" Đang giảng bài, Mộng chỉ về phía Dương bực bội nói.

"Đâu? Em đang học mà?"

"Còn chối? Vậy nói cô nghe xem giả kim thuật chia làm mấy loại, đặc

điểm của mỗi loại?"

Dương cười nhếch mép rồi đáp:

"Giả kim thuật có 3 loại: Luyện kim, Luyện bảo và Luyện đan.

Luyện kim là dựa vào các chất liệu cơ bản như gỗ, đá, đồng, bạc luyện chế thành các nguyên liệu chế tạo Bảo Vật, bao gồm cả chế tạo hạt nhân;

Luyện bảo là dùng nguyên liệu từ luyện kim để chế tạo Bảo Vật;

Luyện đan là dùng Bảo Vật Lò luyện đan kết hợp dược liệu chế tạo thành Linh đan."

"Được, vậy cho cô biết hạt nhân là gì?"

"Hạt nhân là trái tim của Bảo Vật, dùng để lưu trữ và vận hành linh lực bảo đảm cho Bảo Vật hoạt động. Ngoài ra còn có loại hạt nhân tự sản xuất linh lực."

Nghe câu sau, Mộng nhíu mày: "Làm gì có loại hạt nào tự sản xuất linh lực?"

Dương cười nhạt: "Cô không biết không có nghĩa là không có!"

Mộng nhìn Dương thật sâu, thật ra từ đầu nàng đã biết Dương chính là thiên tài đạt điểm tuyệt đối trong khảo nghiệm kiến thức, chỉ là cố ý thử hấn, nhưng nào ngờ Dương lại nói ra một điều làm Mộng chấn động. Hạt nhân tự tạo ra linh lực, nếu có thật thì đây chính là một sự đột phá mang tính cách mạng trong ngành giả kim!

"Em nói thật không?" Mộng hỏi.

"Tin hay không tùy cô!"

"Được, cô tin, vậy từ đâu mà em biết là có loại hạt nhân này?"

Nhìn vẻ mặt chờ mong của Mộng, Dương cảm thấy như nếu bây giờ hắn nói hắn biết làm thì Mộng sẵn sàng quỳ xuống xin hắn cho nàng xem thử.

"Em sẽ nói, với một điều kiện!"

"Điều kiện gì?"

"Cô phải cho em hôn một cái!"

Nghe thế, cả lớp đang chăm chú dõi theo liền xôn xao mắng chửi Dương vô sỉ, còn My ngồi bên cạnh mặt đỏ bừng.

Mộng nhăn mày phân vân một lát, Dương chỉ là thằng nhóc 13 tuổi, hôn nó cũng như hôn em trai mình, nhưng mà thằng nhóc này đúng thật là vô sỉ.

"Được! Nhưng em phải nói trước, nếu hợp lý thì cô mới hôn!"

Cả lớp ồ lên ganh tỵ.

Dương cười cười gật đầu, hắn tin đáp án của mình sẽ vô cùng đáng giá.

"Cô xuống đây, em chỉ nói cho mình cô thôi!"

Mộng bước xuống chỗ Dương, nàng khom người xuống làm hai quả đào trắng nõn lộ ra dưới cổ áo làm Dương thèm chấy dãi.

"Không được nhìn!" Mộng quát.

Dương đành thôi, kề môi sát vào tai Mộng thì thầm ba chữ: "Em làm được!"

Mộng lặng người, đùa hay thật? Một thằng nhóc 13 tuổi mới nhập học mà dám nói làm ra được hạt nhân tự tạo linh lực?

"Em chứng minh xem!"

"Cô đừng ỷ mình đẹp rồi được voi đòi tiên nhé!" Dương ủy khuất nói.

"Chứ sao cô tin được?"

"Tin không là chuyện của cô, cô không tin thì khỏi cần đáp ứng điều kiện nhưng đừng nhắc đến chuyện này nữa!"

Mộng nghĩ một lúc, sau đó đánh gật đầu: "Được rồi, hôn đi!"

Dương như mở cờ trong bụng, ngắm gương mặt xinh đẹp đang ngược đến của Mộng rồi tiến tới hôn ngẫu nhiên vào làn môi hồng thơm ngát của nàng, lưỡi nó chui ra liếm hẳn vào trong. Đám học sinh ngồi nhìn mà chết lặng, thằng này là tối thượng bại hoại!

Mộng bị tấn công bất ngờ, nàng còn tưởng Dương chỉ hôn vào má kiểu con nít, không ngờ nó xông thẳng vào tấn công môi lưỡi nàng nên vội vàng đẩy nó ra.

"Em..."

"Em sao? Cô cho em hôn rồi mà!"

"Nhưng..."

"Nhưng cái gì? Cô muốn trao đổi tiếp không?"

"Trao đổi gì?"

"Em cho cô xem hàng mẫu, nhưng cô phải đáp ứng cho em một điều kiện bất kỳ!"

"Điều kiện bất kỳ?"

"Chỉ là việc gì đó mà cô làm được và không gây hại!" Dương nói, bản thân hẳn cũng chưa nghĩ ra điều kiện gì, nhưng thấy Mộng quan tâm đến loại hạt nhân kia như vậy thì lấy ra cho nàng xem thử cũng đáng, dù sao đây cũng là công nghệ hẳn học được từ Google và hẳn không chỉ dạy thì Mộng dù có tháo tung hạt nhân cũng không làm nhái được.

"Được! Khi nào em cho cô xem?" Mộng nghĩ một lát rồi đồng ý, nàng đã nảy ra một kế hoạch khiến Dương mất trắng điều kiện.

"Vài bữa nữa nhé? Em cần mượn một ít nguyên liệu và dao khắc."

"Ừ vậy tan học em sang phòng thí nghiệm mà lấy."

"Dạ!"

Mộng bán tín bán nghi tiếp tục giảng dạy, còn Dương nằm ngủ say bù lại cả đêm vận công.

Tan học, Dương mơ màng nghe tiếng ai đó gọi.

"Dương, dậy đi tan học rồi..."

Dương ngáy ngủ ngẩn đầu dậy, lớp học trống trơn, chỉ còn cô bé My ngồi bên cạnh khều hấn dậy.

"A... cảm ơn My!" Dương vừa chùi bọt mép vừa nói.

"Không có chi. Dương này..."

"Gì vậy My?" Dương hỏi, hấn thấy mặt My đang dần ửng đỏ.

"My cũng muốn biết về hạt nhân tự tạo linh lực... Dương nói My biết được không... Dương có thể... hôn My nếu Dương muốn..."

Dương sáng cả mắt, nhìn gương mặt xinh xắn của My nhút nhát ửng hồng mà hấn yêu không chịu nổi. Nhưng hấn không nỡ lợi dụng cô bé hiền lành này nên có chút tiếc hận nói: "Ừ cái đó là Dương học được từ một cuốn sách cổ... nếu My muốn xem thì chờ Dương đưa làm xong rồi cho xem thử nhé!"

"Vậy My cảm ơn Dương nha!" My mừng rỡ nói.

"Ừ thôi Dương về đây!" Dương đứng dậy.

"Dương..." My cũng đứng dậy gọi.

"Sao vậy?"

"Dương không muốn... hôn My sao..." My xấu hổ muốn khóc.

"Không phải... chỉ là Dương sợ My ngại..."

Dương bối rối huơ tay giải thích thì bất ngờ My tiến tới hôn nhẹ lên môi hấn rồi thẹn thùng chạy mất...

Dương đứng như tượng, tim đập điên cuồng.

Dương như mất hồn lê từng bước về ký túc xá, quên cả lấy dụng cụ giả kim, trong đầu không ngừng hồi tưởng về hai nụ hôn đầy ấn tượng với cô giáo Mộng và My. Dương về phòng mình, vô hồn mở cửa phòng tắm...

"BIẾN THÁI!"

Sau tiếng quát to, cảnh tượng cuối cùng Dương nhìn thấy là Như Nhật đang khỏa thân cầm một xô nước ném thẳng vào mặt hắn, trời đất quay cuồng...

Chương 5: Nàng Ta Là Nữ Thần!!!

Hôm sau là các buổi học về nguyên tố, thực hành dùng linh lực, Dương chưa tụ đủ linh lực nên không học được, đành tìm đến Như Mộng mượn một phòng thí nghiệm để chế tạo hạt nhân.

Mộng dẫn Dương đến một phòng thí nghiệm giả kim riêng của nàng trong một tầng của tòa nhà chính, dặn dò hướng dẫn rồi bị Dương đuổi đi. Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng căn phòng để tránh bị nhìn lén, Dương bắt đầu đến bàn làm việc xem xét dụng cụ và nguyên liệu rồi bắt tay vào làm.

Hạt nhân là chi tiết quan trọng nhất của Bảo Vật, cần dùng linh thạch và một số kim loại quý để chế tạo. Hạt nhân chỉ bé cỡ đầu ngón tay thậm chí là chỉ bằng hạt đậu nhưng có rất nhiều chi tiết nên có thể mất từ vài giờ đến cả tháng tùy và chất lượng.

Dương bắt đầu làm quen với những dụng cụ chế tạo, tuy Google không thể truyền thụ kinh nghiệm cho cơ thể nhưng kiếp trước Dương chính là một tay thợ điện tử lành nghề và còn từng học qua điêu khắc nên nhanh chóng quen tay với công việc. Được làm việc đúng sở thích nên Dương rất chuyên tâm, đến chiều tối thì đã hoàn thành được một phần ba công việc.

Dương lê bước lên từng bậc thang ký túc xá, về đến phòng thì thẳng Sinh từ phòng 2015 ló đầu ra gọi: "Nay mày trốn học đi đâu vậy? Tắm lẹ đi qua đây ăn lẩu ếch!"

"Ạch! Ừ chờ tao tí!"

Dương tắm xong chạy qua thì thấy 4 đứa Vu Sinh, Lâm Chung, Từ Trần và cả Như Nhật đã ngồi sẵn quanh nồi lẩu.

Thấy Dương đến, Như Nhật có hơi đỏ mặt vì nhớ chuyện hôm qua, nhưng ngực nàng chỉ mới bắt đầu nhú và Dương luôn mồm bảo con trai nhìn con trai thì đã sao nên Nhật vẫn nghĩ là Dương chưa phát hiện ra, dù vậy thì bị người khác thấy mình trần trụi cũng không thoải mái chút nào.

"Nhào dô!" Từ Trần háu ăn hô to, lập tức 5 đôi đũa tranh nhau gắp lấy gắp để, chẳng mấy chốc mà nồi lẩu sạch bong trong tiếng cười đùa rôm rả.

Ăn no nê, Dương vỗ bụng khen ngon rồi hỏi: "Mà ếch này kiếm đâu ra vậy?"

Lâm Chung tình bơ nói: "Mấy anh chị khóa trên đem thí nghiệm gì đấy xong định đem vứt, tao thấy uống nên xin về..."

"Trời!!"

Hai ngày tiếp theo, buổi tối Dương luyện công, ban ngày chế tạo hạt nhân, đến tối ngày hôm sau thì rốt cuộc hạt nhân tự nạp linh lực cũng hoàn thành, Dương vui vẻ đem hạt nhân lên phòng cô giáo Mộng.

Phòng Mộng cũng thuộc tòa nhà chính của học viện, Dương chưa quen đường nên lần mò đi kiếm, đang đi đến một phòng có treo biển đề chữ Phòng tắm thì thấy cửa phòng mở ra.

Dương trở mắt đứng như tượng, từ trong phòng bước ra, một thiếu nữ khoảng 20 tuổi xinh đẹp tuyệt trần với mái tóc bạch kim óng ánh, nàng che cơ thể bằng một chiếc khăn bông, quanh người nàng như

có những tia sáng lung linh chiếu rọi, nàng nhìn Dương bằng đôi con ngươi cũng màu bạch kim rồi quay đi, đôi chân thon dài bước khoan thai từng bước làm cặp móng tròn lẳng đơng đưa dưới làn eo cong tuyệt mỹ.

Ở thế giới này, Dương đã gặp nhiều mỹ nữ nhưng cô gái này tuyệt đối là mỹ nữ đứng đầu, một luồng gió thoảng qua đưa hương thơm cơ thể nàng tan vào mũi Dương, một hương thơm thuần khiết nhưng đầy mê hoặc.

Cô gái đi khuất, Dương như mất hồn mở cửa phòng tắm bước vào, mũi không ngừng hít sâu thâu tóm hương thơm còn đọng lại. Trong phòng tắm là một hồ nước nóng rộng lớn trong vắt, Dương cởi quần áo mình rồi bước xuống hồ, hẳn tưởng tượng như mình đang được tắm cùng với mỹ nữ...

Ngâm mình trong nước một hồi lâu Dương mới đến phòng Mộng.

Dương xịt cả máu mũi, Mộng mở cửa ra, đập vào mắt Dương là hai quả đào tròn trĩnh ẩn hiện dưới lớp đàm ngủ mọng tang màu trắng hồng gợi cảm.

"Vào đi em!" Mộng khẽ cười rồi gọi Dương vào bằng giọng mê hoặc.

Mộng dẫn Dương lại ngồi vào ghế, còn nàng quay đi lại chỗ bình nước khom người rót nước. Mồm Dương há ra muốn rót xuống đất, khi Mộng khom người làm lộ ra hai quả móng tròn lẳng trên cặp đùi trắng nõn nà làm Dương thèm đến nỗi chỉ muốn tiến đến đẩy dương vật vào...

"Mời em dùng nước..." Mộng cầm hai ly nước quay lại, nàng khom người đưa ly nước cho Dương làm hai quả đào lộ hẳn cả quầng vú màu cam nhạt ra trước mắt Dương.

Dương ngòì trở mắt nhìn mà kích thích không chịu nổi, nếu không bị liệt dương thì hẳn đã lập tức nhào tới bà cô giáo quyến rũ này.

"Em làm xong chưa?" Mộng cười quyến rũ hỏi.

"Dạ xong rồi cô!" Dương móc trong túi ra đưa cái hạt nhân bé như hạt đậu nành cho Mộng xem.

Mộng nhận lấy hạt nhân, tò mò giơ lên trước ánh đèn xem xét, không hề hay biết Dương đã tranh thủ tráo ly nước của hắn và nàng. Dương không phải thằng nhóc 13 tuổi thông thường, hắn biết sự lẳng lơ gợi dục của Mộng là có mục đích nên hắn sợ Mộng cho độc dược gì đó vào nước để hại hắn và chiếm lấy công nghệ tạo hạt nhân của hắn.

Dương không lo thừa, Mộng đúng là có cho thuốc vào ly nước của Dương nhưng là thuốc kích dục, dựa vào hồ sơ học sinh, nàng biết Dương bị liệt dương nên cố ý dùng thuốc kích dục kết hợp với sự quyến rũ của mình để dụ dỗ Dương sử dụng 1 điều kiện mà nàng đã hứa đáp ứng để đòi chịch nàng. Khi đó Dương bị liệt dương nên sẽ mất trắng.

Người tính không bằng trời tính, trong quá trình xem xét hạt nhân, Mộng vô tình đưa tay cầm lấy ly nước đã bị Dương tráo đổi uống vào một ngụm, Dương định ngăn nàng lại nhưng không chắc Mộng có bỏ thuốc vào hay không nên thôi.

Như Mộng là một giả kim đại sư nên chế thuốc kích dục chỉ là việc đơn giản đối với nàng, và để chắc ăn nên nàng đã cho liều lượng rất cao. Xem xét một hồi, Mộng xác định đúng thật là loại hạt nhân của Dương có thể tự động nạp linh lực nhưng với mức độ rất thấp, thua xa so với được người nạp vào, nhưng dù như vậy cũng đã là một

phát minh sáng giá.

Dương ngồi chờ xem Mộng có sùi bọt mép nôn mửa các kiểu không để gọi cấp cứu, nhưng chỉ thấy hai gò má xinh đẹp của cô giáo mình ửng đỏ dần lên trông rất gợi cảm.

Mộng dần cảm thấy người mình nóng ran, ban đầu còn tưởng do hơi hớp trước phát minh mới, nhưng liền sau đó là cảm giác hưng tình trong nàng như sóng thần trỗi dậy.

Cơ thể Mộng ưỡng éo, cặp đùi trắng mịn mơn mớn khép chặt để ngăn âm thủy đang tiết ra như suối, mắt nàng khép hờ còn hai tay tự giác ôm lấy ngực mà xoa nắn.

"Cô..." Dương trợn mắt không hiểu chuyện gì xảy ra, cô giáo hấn đột nhiên biến thành một nữ diễn viên jav chuyên nghiệp.

"Là thuốc kích dục!" Giờ thì Dương đã hiểu Mộng bỏ thuốc gì trong nước.

Mộng chẳng còn quan tâm đến phẩm giá, thứ nàng cần bây giờ là một thanh dương vật để đem lấp đầy cái lỗ khát tình của mình, Mộng nắm lấy tay Dương kéo nó lên giường và ôm hôn ngẫu nhiên.

Được nằm lên cơ thể mềm mại và được hôn vào làn môi ngọt ngào của Mộng, Dương sướng khoái nhưng trong lòng cười khổ, hấn liệt dương rồi, của dăng tới miệng nhưng không có số hưởng...

"Hả!!!" Dương choáng váng, hấn dường như cảm giác được rõ ràng tay Mộng đang chui vào quần và vuốt ve dương vật hấn, đây rõ ràng là cảm giác từ dương vật! Rồi cảm giác rõ ràng dần, Dương cảm giác được dương vật mình đang cương cứng trong tay Mộng!

"Oa! Của em to quá đi..." Mộng ngược gương mặt dâm dăng lên nhìn Dương và nói, tay nàng sục nhẹ dương vật hắn.

Dương hoang mang ngồi dậy nhìn xuống dương vật mình, cái dương vật nhỏ xíu chết ỉu thường ngày giờ đã hóa thành một khúc côn khủng bố không hề thua kém người trưởng thành, khắp thân dương vật hắn lại nổi lên những đường gân trông uy phong凛冽!

Dương tát mình một cái, không phải là mơ.

"Dâm thủy Nữ Thần! Chính là dâm thủy Nữ Thần!" Dương rà soát lại trí nhớ, nếu như có lúc hắn tiếp xúc với dâm thủy thì chắc chắn chính là khi hắn vào hồ tắm của cô gái tóc bạch kim, có thể khi đó dâm thủy của nàng tan vào nước hồ rồi tiếp xúc với dương vật của hắn! Nàng ta là Nữ Thần!

Tim Dương đập thình thịch, trong lúc hắn đang suy nghĩ thì Mộng đã khom người hé đôi môi hồng nhuận ngậm lấy dương vật của hắn. Nàng say sưa liếm mút, cổ họng phát ra những tiếng rên dâm dăng, đôi mắt nàng ngọt ngào liếc Dương làm hắn sững tê cả người.

"Dẹp chuyện Nữ Thần qua một bên, xơi cô giáo trước đã!"

Dương nghĩ thầm rồi đứng dậy, Mộng như chết thềm quỳ lên theo, tuyệt đối không để dương vật cường hãn của Dương rời khỏi môi mình. Nhìn ngắm dương vật mình lấp đầy đôi môi xinh xắn của cô giáo, Dương như được hồi sinh, sao bao phen chịu đựng, cuối cùng cũng được chịch một mỹ nữ của thế giới này!

Vừa bú dương vật của Dương, Mộng vừa kéo dây áo ngủ mình xuống thả rộng cho hai quả đào mỹ miều thơm ngon cho Dương với tay hứng lấy tha hồ mân mê nghịch phá.

"Vú cô đẹp quá, em hái một quả về ôm ngủ được không?"

"Không được! Muốn ôm thì phải ôm cả người cô chứ!" Mộng nhả dương vật của Dương ra rồi bĩu môi nói. Nói xong, Mộng nằm ngửa xuống giường, tháo chiếc quần lót ướt sũng của mình ra và mời gọi:

"Yêu cô đi Dương..."

"Hà?"

"Yêu cô đi..."

"Cô nói gì em nghe không rõ?" Dương giả điếc, nhưng vẫn tiến đến banh chân Mộng ra, đưa dương vật của mình cọ vào giữa hai mép âm vật nàng.

"Yêu thiếp đi..." Mộng dâm dăng van xin.

"Được! Ta yêu nàng đây!" Dương cười khà khà dâm dê, ra sức đẩy mạnh một cái làm dương vật của hắn cắm tận gốc vào âm đạo sũng nước của Mộng làm nàng thét lên, dâm thủy phún cả ra ngoài.

"Ai... Ôi... Ối... Thoải mái quá... Ai... Ôi..." Mộng ôm vai Dương rên rỉ, cảm nhận âm đạo mình không ngừng nông ra rồi khép lại theo từng đợt đưa đẩy của đũa học trò nhỏ xíu.

Máu đào theo dương vật của Dương chảy ra, ban đầu Dương còn tưởng cô giáo Mộng đã mất trinh vì cắm dương vật vào khá dễ, giờ thì hắn đã hiểu là vì thuốc kích dục khiến dâm thủy của Mộng tiết ra như suối, giúp hắn dễ dàng tiến vào.

Dương sướng khoái hì hục đưa đẩy dương vật vào âm đạo cô giáo có thể hình to gấp rưỡi cơ thể hắn, tay không ngừng bấu véo vào

quả đào tròn lẳng ăm mềm của nàng trong trạng thái phấn khích không thể tả được, vào thời điểm hấn thoát khỏi cái tiếng liệt dương thì có ngay một cô giáo xinh đẹp tự động dâng hiến, hỏi sao không phấn khích.

"Ai... Ái... Ai... Thoải mái quá... Yêu thiếp mạnh nữa đi Dương..."

"Nàng thích không?"

"Thiếp thích... thiếp sướng lắm... Ai... Ôi... Ối..."

Dương lật người Mộng dậy, bắt nàng bò ra giường, đùi khép lại mông chổng lên, còn hấn đứng khụy chân đem dương vật cọ quanh mép âm vật trên Mộng mấy cái rồi tấn công vào.

"Ai... Ái... Mạnh nữa đi chàng..." Mộng chổng mông cao hơn nữa, hai quả đào của nàng đong đưa dưới ngực rồi bị Dương thò tay tới tóm lấy đầu ti để véo nhẹ.

"Lần đầu tiên trong đời... ta được yêu một mỹ nhân như nàng..."
Dương cảm khái.

"Ai... Ái... Mộng là của chàng... mãi mãi là của chàng, hãy yêu thiếp bất cứ khi nào chàng muốn... Ai... Ôi Ôi..."

Tiếng rên, tiếng da thịt, tiếng dương vật chui vào âm đạo hòa thành một bản dân ca, dân thủy như dòng suối nhỏ chảy xuống làn da đùi nõn nà của Mộng. Dương đẩy càng lúc càng mạnh, hấn cũng bất ngờ với sức bền của dương vật mình.

Cuộc yêu dâng trào, Dương gồng mình cố gắng đẩy vào Mộng những đợt cuối cùng.

"A... Nàng ơi... ta ra..."

"A... Á... A... Ra vào thiếp, thụ tinh cho thiếp... A... Thiếp sướng..."

Dương bấu chặt tay lên hông Mộng, dương vật hấn giật mạnh tưới những luồng tinh trắng đ-c vào trong tử cung cô giáo Mộng, nàng thỏa mãn và sướng khoái nhận lấy tinh dịch từ đũa học trò...

Xả hết những đợt tinh đầu đời của cơ thể mới vào âm đạo cô giáo, Dương nằm xuống ôm eo hôn vào môi nàng.

"Chàng đúng là bỉ ổi!" Mộng đánh yêu lên ngực Dương, môi nàng kề môi hấn thì thầm.

"Hồi nào?"

"Khỏe thế mà bào là liệt dương, làm thiếp..." Mộng đỏ mặt chúi đầu vào ngực đũa học trò của mình.

"Thế thì nàng mới bỉ ổi nhé! Còn định cho ta uống thuốc kích dục, hên là ta nghi nghi rồi!"

Dương không thấy Mộng trả lời, cúi xuống nhìn thì thấy nàng nhắm mắt thở sâu, mặt vẫn còn ửng đỏ, rõ ràng là đang giả vờ ngủ cho qua chuyện.

"Ngủ à? Này thì ngủ này!" Dương phì cười, hấn lật Mộng nằm ngửa ra, đè lên người nàng đem dương vật đã bắt đầu cứng lại cọ vào âm đạo nàng.

"Á! Tha cho thiếp! Á... A... Ai..."

Đêm đó Dương và Mộng quần nhau mấy hiệp, đến sáng mở mắt ra

thì Mộng đã đi dạy, hấn đưa tay xuống nâng niu dương vật mới hồi sinh của mình, Dương tinh cả ngủ bật ngồi dậy véo mạnh vào cái dương vật nhỏ xíu... Không có cảm giác...

Nhà họ Võ ngày hôm nay yên ắng lạ thường, Diễm phu nhân buồn bã đứng trước bàn thờ chồng, nước mắt nhẹ lăn khỏi khóe mắt.

"Phu quân, thời hạn 13 năm đã đến... thiếp phải đi rồi... mong chàng hãy phù hộ cho con trai chúng ta..."

Phía sau Diễm có một lão già và hai tên lính to khỏe, thấy Diễm chần chừ, lão già nhắc: "Công chúa, đã trễ rồi..."

Diễm tức giận quát, khí thế Linh Đế tỏa ra khiến lão già và hai tên lính run rẩy: "Gấp cái gì? Ta muốn trốn thì các ngươi bắt ta được sao?"

"Còn nữa, con trai ta có mệnh hệ nào thì dù san bằng Long Thành ta cũng phải tìm người tính sổ!"

Lão già rung lấy bẫy khom người nói: "Công chúa yên tâm, bệ hạ đã ra lệnh, chỉ cần công chúa về chịu tội thì chúng tôi tuyệt không làm khó dễ công tử."

Diễm hừ nhẹ một cái rồi đồng đánh rời đi.

Chương 6: Một Đám!!!

Dương chạy như bay qua hành lang để tìm đến căn phòng tắm hôm trước, hẳn tin chắc dương vật của mình "tinh" lại là dâm thủy trong hồ tắm, nhưng có lẽ do dâm thủy bị pha loãng với nước hồ nên hiệu quả mới thấp như vậy.

Nước hồ đã bị rút cạn...

"Phải tìm ra cô gái đó, dù quỳ lạy van xin hiến thân cũng phải xin được dâm thủy của nàng!" Dương vẫn tràn trề hy vọng, hẳn chạy đi tìm phòng hiệu trưởng.

"Hiệu trưởng!"

Tìm được văn phòng hiệu trưởng, Dương gấp gáp đẩy cửa xông vào rồi đứng chết trân, miệng há to như đàn độn. Nữ hiệu trưởng xinh đẹp của nó đang ngồi trên bàn làm việc, một tay nàng đang vịn trên bầu ngực đồ sộ của chính nàng, tay còn lại đang đút vào khe âm đạo lộ ra giữa cặp chân dài dang rộng. Đúng, Lệ đang thẩm du.

"E hèm! Vào sao không gõ cửa?" Lệ tăng háng chữa ngượng, nàng như con rắn trườn xuống ghế, ngón tay đưa lên chỉnh lại cặp kính cận.

"Xin lỗi em chịu không nổi! À không, xin lỗi tại em gấp quá!" Dương đáp trong bối rối, ngày nhập học hẳn bị Như Nhật đánh xiù nên không dự khai giảng, vì vậy nên chưa từng thấy mặt hiệu trưởng, hẳn còn tưởng hiệu trưởng phải là một lão già râu trắng hiền lành nhưng bá đạo. Đằng này hiệu trưởng lại là một mỹ nữ xinh đẹp

không thua kém gì Diễm phu nhân mẹ hắn, Diễm đẹp nét đẹp khêu gợi lẳng lơ còn hiệu trưởng Lệ lại có nét đẹp sang trọng tri thức, về độ quyến rũ hình thể thì có thể nói kẻ tám lạng người nửa cân.

"Gấp cái gì?"

"Em muốn tìm gái... à không tìm người!"

"Tìm ai?"

"Một chị khoảng 20 tuổi, trông rất xinh đẹp, tóc và mắt màu bạch kim..."

Lệ nhú mày: "Cậu tìm cô ta làm gì?"

Dương gái đầu: "Khó nói lắm..."

"Khó nói thì thôi..."

"Em tìm để xin... dâm thủy!"

"Xin cái gì?"

"Dâm thủy!"

Lệ trố mắt nhìn Dương, thằng nhóc 13 tuổi bị liệt dương đi xin dâm thủy phụ nữ?

"Em xin để chữa bệnh liệt dương của em!" Thấy Lệ nghi ngờ, Dương giải thích.

"Ai bảo dâm thủy chữa được liệt dương?"

"Dâm thủy bình thường thì không được, nhưng của Nữ Thần thì được, hôm qua em tắm cùng chỗ với chị đó xong thì thấy dương vật có cảm giác lại..."

Ngoại trừ Dương có Google thì hầu như rất ít người biết dâm thủy Nữ Thần có thể chữa liệt dương, Lệ dù học vấn uyên bác nhưng cũng không biết vấn đề này. Chuyện Dương nói Lệ cũng bán tin bán nghi.

"Cô không biết em nói thật hay giỡn, nhưng xin lỗi, cô cũng không biết nàng ta ở đâu!"

"Tại sao?"

"Nàng ta đúng là một Nữ Thần, nhưng là Nữ Thần bí ẩn nhất trong 12 Nữ Thần!"

"Nữ Thần Thời Gian?" Dương hỏi, Google cũng cấp cho hắn khá khá thông tin về Nữ Thần, chỉ trừ những thông tin nhạy cảm như nơi ở, tên tuổi...

Lệ gật đầu nói tiếp: "Tòa nhà chính này chính là nơi ở của nàng ta ngày xưa, nhưng nhiều năm nay nàng ta thường xuyên biến mất, rất hiếm khi xuất hiện, đến ta học và làm việc ở đây 17 năm còn chưa từng nghe có ai thấy nàng ta bao giờ, trừ cậu."

"Phòng nàng ta ở đâu vậy cô?"

"Phòng nàng ta có người dọn dẹp và canh giữ 24/24 suốt hàng trăm năm qua, nếu nàng ta có ở phòng thì ta đã biết rồi!"

Thấy Dương tỏ vẻ thất vọng, Lệ nói tiếp: "Cậu mới 13 tuổi thôi, lo mà học tập đi, nếu gặp nàng thì ta sẽ xin giúp cậu."

"Em cảm ơn cô..." Dương thất thểu rời đi.

Cửa đóng lại, Lệ đưa tay vuốt nhẹ vào âm vật, mặt đỏ lên vì nghĩ đến việc bị Dương thấy cảnh mình thủ dâm.

"Phi Thiên ơi là Phi Thiên, con trai của chàng bại hoại không kém gì chàng..."

"Còn con gái của chúng ta..." Lệ thở dài.

Sau đó, Dương đem chuyện mình gặp Nữ Thần kể cho Như Mộng nghe để nàng hiểu tại sao hôm đó hẳn có thể chịch nàng, tiện thể hứa đem công nghệ chế tạo hạt nhân cho nàng. Như Mộng vui mừng ôm hôn hẳn nhưng tiếc là Dương đã liệt. Dương cũng không quên đem hạt nhân mẫu đến cho cô bé My nhút nhát xem thử, thế là lại được cô nàng e thẹn thơm thêm một cái vào môi.

Những ngày tiếp theo đó, Dương ban ngày đi học, tìm tòi chế tạo Bảo Vật và thỉnh thoảng đến phòng tắm lúc trước tìm Nữ Thần, ban đêm đánh bài ăn nhậu đập đá với đám bạn, sau đó vận Thôn Thiên Địa hấp thu linh lực cả đêm.

Một tháng sau.

Trời hừng sáng, Dương ngửa mặt lên trời cười to, cuối cùng thì hẳn cũng hấp thu đủ linh lực, trở thành một Linh Sĩ thực thụ! Hẳn bá đạo rồi!

Hôm nay học thực hành điều khiển linh lực, đám học sinh năm nhất đứng ngoài sân tập xôn xao trò chuyện chờ thầy đến.

Thấy Dương bước ngênh ngang mặt ngược lên trời miệng cười

sảng khoái bước đến, Lang khịt mũi: "Ồ ngọn gió nào đưa Liệt Dương công tử đến lớp vậy?"

Dương nhìn Lang bằng nửa con mắt, qua một tháng, Lang cũng đã có một nhóm bạn mới, Ly vẫn theo sát hần. Dương khinh bỉ hất cằm nói: "Thì sao? Tao đ-c phù mỏ mà giờ!"

Lang bật cười: "Nghe hần nói không? Phế vật không thể tụ linh đòi đánh ta phù mỏ? Ha ha!"

Đám bạn của Lang cười hùa theo. Ba thằng Sinh, Trần, Chung định sấn tới nhưng Dương giơ tay ngăn lại: "Để tao..."

Thấy Dương tự tin như vậy, bọn Vu Sinh cảm giác tò mò trỗi lên, chẳng lẽ Dương luyện được thứ gì đó bá đạo? Vậy nên mới trốn học suốt thời gian qua?

"Đánh thử không?" Dương xoắn tay áo lên, hất cằm thách thức Lang.

Thấy Dương tự tin khác thường, Lang cũng bắt đầu thấy hơi són dái, chẳng lẽ tên này có hàng nóng? Nhưng trước bao nhiêu gái đẹp mà từ chối thì tèo quá, thế là Lang vận linh lực bước ra.

"Khôi Lang, Linh Sĩ cấp 2." Google nói.

"Ồ, lên cấp 2 rồi sao? Nhưng cũng một đám là xong thôi!" Dương nhếch mép khinh bỉ.

Thấy kiểu cười khốn nạn của Dương, Khôi Lang tức mình không thèm phòng bị, giơ nắm đấm chạy đến dọng thẳng vào mặt Dương.

BỐP!

Dương còn đang đứng chống nạnh cười không kịp phản ứng nên ăn trọn nguyên cú đánh trời giáng của Lang, nằm vật ra đất.

"Á đù! Tao chưa chuẩn bị mà!" Dương tức giận nói, chống đất đứng dậy thủ thế: "Coi như anh chấp mày! Nào vô đi!"

BINH!

Dương ăn thêm một đấm nằm vật ra đất ngất xỉu. Khôi Lang nhìn Dương nằm dưới đất mà không khỏi bàng hoàng, cứ tưởng thế nào, hóa ra vẫn là phế vật.

Khi Dương tỉnh lại thì đang nằm trong phòng y tế với cái mỏ súng phù.

"Thế là thế éo nào? Ta thành Linh Sĩ rồi cơ mà? Sao lại thua thằng cùi bắp kia?" Dương tức giận nói, chẳng lẽ Google lừa hấn?

Google đáp: "Đạt đến Linh Sĩ là một chuyện, sử dụng linh lực là chuyện khác, Khôi Lang đã sơ bộ nắm bắt được cảnh giới Linh Lực Nhập Thể, còn ngươi chỉ là một thằng trẻ trâu cầm kiếm nhựa."

"Ừ nhỉ ta quên!" Dương vỗ trán, hấn đạt tới Linh Sĩ nên mừng quá quên hết mọi chuyện. Ngoài cấp bậc thì cảnh giới cũng ảnh hưởng đến sức chiến đấu, cảnh giới chính là thước đo độ thành thạo của việc sử dụng linh lực, ví dụ một người mới đạt đến Linh Sĩ chỉ có thể lóng ngóng đưa linh lực vào nắm đấm, sau khi tập luyện thì bắt đầu đưa vào những bộ phận phức tạp hơn như cánh tay, chân, các giác quan... mức độ thuần thục càng cao thì quá trình nhập thể càng nhanh và càng ít hao phí linh lực. Một người đạt đến đỉnh của cảnh giới Linh Lực Nhập Thể có thể dễ dàng đưa linh lực vào bất cứ đâu trên cơ thể chỉ bằng một ý nghĩ. Tiếp sau cảnh giới Linh Lực Nhập Thể là Linh Lực Phóng Xuất rồi đến Linh Lực Kết Tinh...

Công pháp là cách để tăng cường linh lực, còn để học cách điều khiển linh lực thì cần Phương pháp. Google truyền vào não Dương một phương pháp hữu hiệu nhất để sử dụng linh lực, thế là những ngày tiếp theo, Dương bắt đầu học cách điều khiển linh lực, nhờ có linh hồn lớn mạnh hơn người kết hợp với công pháp Thôn Thiên Địa nên Dương có thể luyện cả đêm mà không sợ hết linh lực, khác với các Linh Sĩ thông thường chỉ có một ít linh lực để dùng rồi phải mất cả đêm để dưỡng sức.

Như Nhật cũng nhận thấy sự kiên trì của Dương, nàng còn tưởng mỗi đêm hẳn đều tìm cách tụ linh dù biết là vô vọng nên trong lòng cảm thấy có chút thương xót cho tên biến thái này...

Chương 7: Sự Phụ Bất Đặc Dĩ

Long Thành là tòa thành bí ẩn nhất trong 4 tòa đại thành, nó chìm sâu dưới đáy biển Đông. Sở dĩ nó có tên là Long Thành bởi vì tòa thành này được dựng nên và cai quản bởi Long tộc, một trong những tộc linh thú cường đại nhất của Việt Nam.

Long Cung.

Diễm phu nhân ngồi giữa đại sảnh, tay chân nàng bị những sợi dây tạo ra từ linh lực trói chặt. Trước mặt Diễm là tộc trưởng Long tộc ngồi chễm chệ trên ngai vàng, hai bên có 6 người đàn ông tuổi tương đương tộc trưởng, chính là 6 vị trưởng lão của Long tộc.

"Chúc Diễm! Thời hạn 13 năm cho người nuôi con đã hết, bây giờ người muốn nhận tội hay chịu phạt?" Lão già ngồi bên tay phải tộc trưởng hắng giọng rồi nói.

Diễm ngược gương mặt xinh đẹp lên: "Nhận tội thì sao? Chịu phạt thì sao?"

"Chịu nhận tội thì chúng ta sẽ cho người một cơ hội sửa sai! Còn không thì phải chấp nhận hình phạt tù chung thân!"

"Ta không sai!"

"Không sai? Quy định bất biến của Long tộc là không được kết hôn với ngoại tộc, làm vậy bản dòng máu cao quý của tộc ta! Người thân là công chúa của Long tộc, lại không biết liêm sỉ đi hiến dâng cho một tên nhân loại đê hèn, sinh ra một đứa con hoang hạ đẳng!"

Diễm hừ lạnh khinh bỉ: "Liêm sĩ? Đê hèn? Hạ đẳng? Các vị trưởng lão, theo ý các ngài nói thì Lạc Long Quân là một đứa con hoang hạ đẳng sao? Kinh Dương Vương cha ngài ấy là một tên nhân loại đê hèn sao? Long mẫu Thần Long mẹ ngài ấy là một công chúa không biết Liêm sĩ sao?"

"Người... người lấy tư cách gì so sánh với Long mẫu Thần Long?"

Diễm nhếch môi, linh lực trong người nàng bùng phát ra uy áp khủng khiếp khiến không khí xung quanh xao động dữ dội: "Tư cách? Kể đầu tiên của Long tộc trong 4000 năm qua đạt đến Linh Đế cấp 7 khi mới 30 tuổi đã đủ tư cách chưa? Trước ta cũng chỉ có mỗi mình Long mẫu làm được!"

Đại trưởng lão cứng họng, chuyển sang hướng khác: "VẬY còn thằng con hoang phế vật liệt dương của người lấy tư cách gì so sánh với Lạc Long Quân! Linh lực phế thì không nói đi, đến cả thứ mà Long tộc tự hào nhất là khả năng sinh dục siêu phàm mà nó cũng hỏng mất, đúng là nổi nhục nhã của Long tộc!"

"Liệt dương không phải không chữa được!"

"Ý người là dâm thủy của Nữ Thần? Thằng con người có tư cách tìm được thứ đó sao? Hay người tưởng nó có thể trở thành đấng Tối Thượng chỉ vì nó cũng lai nửa người nửa rồng như Lạc Long Quân?"

"Ta tin cả hai!"

"Tại sao?"

"Vì nó là con trai của Chúc Diễm ta!"

"Nực cười!"

Tộc trưởng Long tộc nãy giờ ngồi yên lặng mặt không biểu tình nhìn con gái cưng của mình, lúc này mới lên tiếng: "Diễm, ta và các trưởng lão đã thống nhất tội trạng của con, một là con hối lỗi và ngoan ngoãn làm vợ một quý tộc Long tộc, còn không thì vĩnh viễn chịu giam cầm. Ta cho con thêm 3 ngày thời gian để quyết định, hãy suy nghĩ cẩn thận, đừng quá nông nổi."

"Không cần suy nghĩ, con thà chịu giam cầm còn hơn lấy người con không yêu!"

Đại trưởng lão tức giận đứng dậy mắng: "Người người yêu đã chết rồi! Huyết mạch và thiên phú của người bỏ phí như vậy là một mất mát lớn cho Long tộc ta!"

Diễm thở dài: "Được rồi! Ta sẽ lấy một quý tộc!"

"Ai?" Các trưởng lão mừng rỡ hỏi.

"Võ Phi Dương, con trai ta!"

"Người... người... đó là loạn luân!"

"Thì sao? Lấy người khác trong tộc không phải loạn luân? Đại trưởng lão à, chẳng phải ngày xưa ngài thường tìm cách mai mối ta cho con trai ngài sao? Ngài đừng tưởng ta không biết mục đích của ngài là đem ta về để cha con ngài xài chung! Còn tam trưởng lão, ngài là cậu ruột của ta nhưng chẳng phải rất thích nhìn lên ta tằm sao? Tứ trưởng lão, ngài nói cho họ nghe xem bướm của ta thơm lắm đúng không?"

"Người..."

"ĐỦ RỒI! ĐEM GIAM ĐẠI CÔNG CHÚA VÀO LONG NGỤC CHO TA!"

Tia ban mai lách qua cửa sổ rọi thẳng vào mi mắt Dương, nửa tháng nữa trôi qua, hắn đã dần thuần thục sử dụng linh lực nhập thể, linh lực cũng được ngưng tụ đậm đặc hơn một ít. Nên biết ở cấp bậc Linh Sĩ, cấp độ phân chia dựa vào độ đậm đặc của linh hồn, nghĩa là dù Linh Sĩ cấp 1 hay cấp 10 thì linh hồn cũng chỉ tụ thành một khối to cỡ nắm tay, nhưng nhờ quá trình tu luyện công pháp, linh hồn Linh Sĩ cấp 10 sẽ đậm đặc vượt xa linh hồn Linh Sĩ cấp 1, tác dụng cũng sẽ mạnh mẽ hơn. Dương không ngưng tụ linh hồn nên linh hồn hắn có thể tích lớn gấp chục lần so với Linh Sĩ bình thường, lại dùng phương pháp hấp thu linh lực bên ngoài nên tốc độ đông đặc cũng chậm hơn nhiều so với người thường. Nếu không có kì ngộ và không sử dụng linh đan, một người tư chất Đồ cần 3 năm để đạt đến Linh Úy còn Dương cần ít nhất 30 năm nếu dùng công pháp Thôn Thiên Địa tầng 0.

Nhưng đó là nói về uy lực, còn so về độ bền bỉ dai sức thì linh hồn to lớn cộng với cách sử dụng thuần thục thì Dương đứng đầu trong đám tân sinh.

Sáng nay có môn học sử dụng linh lực, lần trước chưa vào học đã bị Lang đánh phù cả mỏ nên hôm nay Dương quyết định lần thứ hai đi học môn này.

Dương và đám Như Nhật, Vu Sinh tụ thành một nhóm đứng trò chuyện trong sân tập, chờ giáo viên đến.

Đứng lớp là một ông thầy trông khá đẹp trai tên Hải, Hải tiến đến sân tập, đứng nhìn lướt qua đám học sinh rồi dừng lại chỗ Dương và hỏi:

"Em kia! Đi đâu đây?"

Dương tròn mắt quay qua quay lại nhìn để chắc mình không bị nhầm rồi tròn mắt trả lời: "Đi học."

"Đi học? Sao tôi chưa thấy em bao giờ? Em tên gì?"

"Võ Phi Dương."

Hải nhíu mày nghĩ một chút rồi châm biếm: "Chẳng phải là tân sinh tư chất Không Màu sao? Em đến đây học cái gì? Đây là lớp Sử dụng linh lực!"

Nghe Hải nói, một số đứa cười ồ lên châm chọc, mặt Dương vẫn tĩnh bơ.

"Học viện có cấm học sinh đi học môn có trong lịch học của mình hả thầy?" Như Nhật đứng ra hỏi làm Dương cảm thấy có chút ấm lòng.

"Không cấm, nhưng nó không tụ linh được thì đi học làm gì?" Khôi Lang châm vào.

"Linh lực không phải là tất cả!" Sinh nói.

"Đúng vậy, Dương không thể dùng linh lực nhưng lại là một Giả kim thuật gia thiên tài!" Lần này là một giọng nói hiền lành trong trẻo, My cũng tiến đến đứng cạnh Dương.

Đám học sinh nổi lên một tràng xôn xao ghen tỵ, cô nàng Diễm My xinh đẹp ngực khủng nhất trong đám học sinh năm nhất tại sao lại đến bên vực một thằng phế vật liệt dương? Chắc là tội nghiệp nó thôi, My hiền quá mà!

Hải nhếch mép khinh bỉ, chuyện Dương đạt 500 điểm kiến thức là một bí mật ít người biết, Hải còn tưởng Dương vào được học viện là nhờ đút lót. Hải si mê Như Mộng, nhưng thấy Như Mộng thường xuyên cười nói với Dương và hay cùng hắn ở trong phòng thí nghiệm nên sinh lòng ghen ghét, vẫn thường tìm cách vùi dập nhưng khổ nỗi Dương trốn học thường xuyên chẳng bao giờ gặp mặt.

"Là thiên tài hay phế vật thì đến thi khảo nghiệm là biết thôi..." Hải liếc Dương bằng nửa con mắt: "Khi đó thì học viện chúng ta phải chào vĩnh biệt bạn Dương đây rồi..."

Thấy bộ dáng kịch cỡm của Hải, Dương khịt mũi xem thường rồi quay đầu rời đi, tiếp theo đó Vu Sinh, Như Nhật, Diễm My cũng rời đi, hai thằng Lâm Chung, Từ Trần phân vân, thở dài một hơi rồi cũng cất bước theo sau.

"Các em kia đi đâu!" Hải gọi theo, trong đám học sinh rời đi có cả học sinh tư chất Đò làm hắn lo sồn dái.

Như Nhật không thèm quay mặt lại, lạnh lùng nói: "Một giáo viên xem thường học trò của mình thì dạy được gì cho chúng tôi?"

Dương tuy lặng lẽ rời đi nhưng thật ra trong đầu đang thầm rửa thầy Hải, nghe có tiếng bước chân theo sau nên hắn quay lại và ngập tràn ấm áp khi thấy đám Sinh, Chung, Trần, Nhật và cả My đang theo sau, hắn xúc động nói: "Các người..."

"Đừng hiểu lầm, chỉ là ta không ưa lão già kịch cỡm đó!" Như Nhật vội chống chế.

"Ừ tao cũng vậy, thằng già mắc dịch!" Lâm Chung gật gù.

"Ông ta không có mắt nhìn người, Dương mới là thiên tài xuất sắc

nhất học viện!" My then thùng nói, hai gò má nàng ửng hồng khiến bốn đứa Sinh, Chung, Trần, Nhật há hốc mồm, thế éo nào cô nàng tân sinh xinh đẹp nhất lại đi thích một thằng liệt dương?

"Đệt! Gato quá đi hu hu!" Lâm Chung và Từ Trần ôm nhau khóc.

"Nhưng mà lấy ai dạy tụi mình đây, sắp thi khảo nghiệm rồi!" Sinh nhăn mày lo lắng nói.

Dương ngẫm nghĩ một lúc rồi nói chắc nịch: "Tao dạy!"

"Mày?"

"Không tin sao? Sinh lại đấm vô bụng tao một cái đi, cứ đánh hết sức!"

Sinh bán tín bán nghi, nhìn Dương đứng tự tin không khỏi nhớ lại lần trước hẳn bị Lang đ-c cho phù mỏ, nhưng cũng thử lại gõ nhẹ vô bụng Dương một cái, cảm thấy bụng hẳn cứng chắc như sắt.

Sinh nghi hoặc vận linh lực vào nắm đấm đấm vào bụng Dương một phát vừa phải, quả nhiên như đấm vào sắt thép. Sinh nhìn dương như không tin nổi: "Mày đưa được linh lực xuống bụng? Mày tụ linh thành công?"

"Không thể nào?" Đám Nhật, Chung, Trần cũng tròn mắt kinh ngạc, tư chất Không Màu tụ linh thành công đã là quá khó tin, đằng này Dương không đi học ngày nào mà còn luyện linh lực nhập thể tới mức đưa được vào bụng, nên biết đưa linh lực vào bụng khó hơn nhiều so với đưa vào tay chân, thiên tài như Nhật còn chỉ mới tập tộ đưa vào cơ chân để di chuyển nhanh hơn.

Thế là tụi Nhật, Trần, Chung cũng đến thử đấm vào bụng Dương.

"Thật là vi diệu..." Chung nhìn nắm đấm của mình với vẻ mặt không thể tin nổi và đưa ra kết luận.

"Tao chế ra được loại hạt nhân tự nạp linh lực, rồi dựa vào nguyên lý của nó mà nạp linh lực vào cơ thể để sử dụng. Đây là bí mật nhé!" Dương chém gió, nếu không phải ái náy chuyện tụi Sinh, Nhật vì hấn mà bỏ học thì hấn cũng không tiết lộ chuyện mình dùng được linh lực.

"Vậy sao mà đưa linh lực vào bụng được?"

Dương cười cười chỉ tay lên trán: "Bởi vì tao là thiên tài!"

Cả đám trề môi: "Chém gió!"

My cười duyên giải thích: "Thật đấy, Dương là người đầu tiên trong học viện đạt điểm tuyệt đối trong khảo hạch kiến thức."

"Vê lờ! Tao làm được có 30 câu là ngủ tới chiều!" Chung giơ hai tay lên trời như đầu hàng.

"Tao còn éo biết có làm đúng câu nào không!" Sinh cười cười gãi đầu nói.

"Được, tao đồng ý, Dương có kinh nghiệm rồi thì học theo còn hơn là chúng ta tự mò!" Trần gật đầu.

Như Nhật thì cảm thấy hoang mang tột cùng, nàng tự hào mình đường đường là một trong hai tân sinh thiên tài tư chất Đỏ, vậy mà giờ lại phát hiện ra tên phế vật bại hoại còn xuất sắc vượt trội so với mình, vậy mà mình còn nhiều lần thương xót cho hấn...

Thế là sau mỗi bữa ăn chiều, Dương và đám bạn lại ra sân tập luyện, Dương đem phương pháp tu luyện của Google đem dạy cho tụi Sinh, Nhật... Quả nhiên tiến bộ nhanh hơn hẳn so với phương pháp của học viện. Những buổi học không có áp lực của giáo viên nên tràn ngập tiếng cười, khiến tình bạn cả nhóm càng thêm gắn bó.

Sau một buổi tập, Như Nhật về phòng tắm rửa xong thì thấy Dương lại ngồi vận công, không khỏi tò mò nhìn chăm chăm vào tên siêng năng khác người này.

Tuy vận công nhưng Dương vẫn có thể cảm nhận xung quanh, hé mắt ra thấy Như Nhật nhìn mình chăm chăm, buộc miệng hỏi: "Nhìn cái gì mà nhìn? Kết ta rồi à?"

Như Nhật đỏ mặt: "Ta đâu phải bê đê!"

"Nhưng ta thì phải đó, khà khà..." Dương cười dâm dề.

Như Nhật trề môi khinh bỉ, dù có là thiên tài thì Dương vẫn chỉ là tên bại hoại. Im lặng một hồi, Như Nhật hỏi: "Học xong ngươi tính làm gì? Có muốn đầu quân cho thành chủ hay tông hội nào không?"

"Ngươi lo chi sớm vậy?"

Ngoài các đại thành tiểu thành, Việt Nam còn có nhiều tổ chức lớn nhỏ như các tông môn bang phái, trong đó đáng kể nhất gồm có Hoàn Kiếm tông, Cường Dương cung, Tử cung, Thiên Địa hội, Âm Đạo hội, Kinh Nguyệt Giáo, Vô Lực bang... Những học viên sau khi tốt nghiệp học viện, muốn tiếp tục phát triển thì cần có tài nguyên và hậu thuẫn, các chủ thành và tông môn chính là nơi tốt nhất để những học viên bước ra giang hồ cống hiến và tranh đoạt, bước đi trên con đường cường giả.

"Ta chỉ tò mò vậy thôi, nghe nói thành chủ Sài Thành rất mền mọt nhân tài, người đến đó chắc sẽ được trọng dụng lắm!" Nói xong, Như Nhật không khỏi đỏ mặt.

"Vậy à..." Dương gật gù thầm nghĩ: "Tưởng thế nào hóa ra chỉ là đang chiêu dụ mình, tưởng ta không biết nàng là công chúa Sài Thành chắc!"

Google ngán ngẩm chửi thầm: "Thằng đàn!"

Chương 8: Tỷ Võ

Thoắt cái đã đến kỳ thi, giữa học viện được dựng lên một võ đài lớn, bao quanh là các hàng ghế trông tựa như một sân vận động. Nội dung của kì thi khảo nghiệm 3 tháng 1 lần là kiểm tra cấp độ, cảnh giới và tỷ thí cộ sát, ngoài ra 20 học viên kiến thức sẽ có thêm một bài kiểm tra riêng.

Hiệu trưởng Lê đứng giữa võ đài, giới thiệu sơ qua các vị quan khách bao gồm thành chủ Sài thành Hồ Đại Quang, cùng nhiều vị khác, sau đó là một bài diễn thuyết ngắn gọn xúc tích kích phát lòng ham học của học viên rồi tuyên bố cuộc thi chính thức bắt đầu.

"Chỉ là cuộc thi nhỏ mà cả thành chủ cũng đến?" Sinh tò mò hỏi.

"Thì ổng đến xem hàng nào ngon tuyển trước!" Chung đoán mò.

Dương thầm cười, hẳn biết thành chủ Hồ Đại Quang đến đây là vì muốn xem con gái cưng Hồ Như Nguyệt trở tài.

Cuộc khảo nghiệm bắt đầu, các tân sinh từng người được gọi tên đến ngồi lên loại Bảo Vật kiểm tra cấp bậc mà Dương thấy giống đến ghế điện để tử hình, tiếp theo đó là từng học viên sẽ được một giáo viên kiểm tra khả năng sử dụng linh lực, cả hai kết quả này đều không được công bố ngay nên ngoài vị giáo viên kiểm tra Dương tỏ ra kinh ngạc thì không ai khác biết kết quả của Dương thế nào.

Sau đợt kiểm tra là đến vòng tỷ thí, thông thường, tỷ lý là để cộ sát nên tất cả học viên đều được tham gia bằng cách chia võ đài ra nhiều phần để đấu theo từng cặp, nhưng hôm nay có thành chủ đến

xem nên vòng tỷ thí trở thành cuộc biểu diễn của nhóm 22 học viên tư chất Vàng, 2 học viên tư chất đỏ cùng 8 học viên được bốc thăm may mắn, tạo thành 16 cặp đấu loại trực tiếp.

"Sau đây tôi xin bốc thăm chọn ra 8 thí sinh may mắn tham dự vòng tỷ thí!" Một cô giáo có giọng nói truyền cảm đảm nhận vai MC.

"Đừng có tên tao! Đừng có tên tao!" Từ Trần gầm gừ như tụng kinh làm bọn Dương bật cười.

"Võ Phi Dương!"

"Ách!" Dương đang cười thì giật mình nghe tên mình, hấn đứng dậy.

"Khoan đã!"

Dương vừa đứng dậy thì thầy Hải chạy đến thùng bốc thăm nói:
"Chọn thăm khác đi!"

"Tại sao?" Cô MC nhíu mày hỏi, trước thành chủ mà có chuyện bốc thăm xong bỏ đi bốc lại?

"Hấn không có tư chất, đưa lên làm nhục học viện thôi!" Thầy Hải cố ý nói to như để sỉ nhục Dương.

Dương cười khinh bỉ, bước thẳng lên võ đài đứng cùng các thí sinh khác, xem như lời của thầy Hải chỉ là chó sủa bên tai.

"Em kia! Tôi nói gì em không nghe à?" Hải tức giận nói.

Dương giả điếc liếc qua liếc lại một cách hài hước khiến nhiều khán giả bật cười, Hải tức xì cả khói. Lúc này hiệu trưởng Lê đành phải phát tay bảo thầy Hải rời đi.

Sau đó là bốc thăm chia cặp: "Trận thứ nhất: Nguyên Cửu Khôi Lang đấu với Võ Phi Dương".

Trời xui đất khiến thế nào mà Dương và Lang lại gặp nhau ngay trận đầu tiên, nghe xướng tên, hai thằng cùng mừng thầm: "Hên vãi linh hồn!"

Bước lên võ đài, Dương và Lang đối diện nhìn nhau, ánh mắt xẹt điện, cùng truyền đi một ý nghĩ: "Chết mẹ mày với tao nha con!"

Đám tân sinh làm khán giả nhìn Dương và Lang kinh nhau trên võ đài không khỏi tội nghiệp cho Dương, một đứa là phế vật lại gặp một thiên tài tư chất Vàng nằm trong top 5 người giỏi nhất tân sinh. Còn nhớ lần trước Dương ăn một đấm đã vật ra xiù, lần này sợ là bị Lang hành càng thê thảm mất mặt hơn. Thầy Hải cũng nhếch mép cười, cho người đường sống không đi, muốn ăn nhục đây mà.

Trọng tài là thầy Dũng to khỏe có giọng nói nữ nhân, thầy ra đứng giữa hai thằng chó điên đang gầm gừ nhau và hỏi: "Sẵn sàng chưa?"

"Sẵn sàng!" Lang hô đầy tự tin.

"Sẵn..." Dương cũng tự tin không kém, đột nhiên bụng hắn thót lên một cái, nghe một tiếng bùm. "Chết mẹ sao buồn ị quá vậy nè!" Dương xanh cả mặt: "Kiểu này là tiêu chảy cmnr! Thằng Lâm Chung trời đánh tối qua rủ tao ăn xoài lắc! Lát về tao đánh mày lâm chung luôn!"

"Sẵn... sàng!" Dương cắn môi nói, hai chân khép lại ngăn cơn xả lũ đang cuộn trào.

Thầy Dũng thấy Dương run run, còn tưởng là hắn lo nên vẫn hô to:

"Bắt đầu!"

Lang lập tức nhào tới giơ nắm đấm hướng thẳng vào mặt Dương, lần này hẳn không còn chút kiêng kỵ nào nữa.

RẦM!

Cả quảng trường lặng như tờ, trong khoảnh khắc Lang đấm tới, mọi người còn định nhìn Dương sẽ bay khỏi võ đài, nhưng không ai ngờ Dương lại thoăn thoắt xoay người tránh cú đấm và vòng ra sau lưng Lang, mượn thế đấm vào đầu Lang một phát làm hẳn chói với ngã nhào xuống khỏi võ đài.

"Hắn không phải phế vật sao?"

"Lang bị trượt chân à?"

"Nghĩ vấn hack!"

Đám học sinh nhao nhao vì kết quả bất ngờ, chỉ có những cao thủ như thành chủ mới biết rõ chuyện gì xảy ra, trong khoảnh khắc, Dương đã tụ linh lực vào cơ chân để lập tức né được đòn của Lang đồng thời sẵn thế đưa linh lực vào nắm đấm đánh Lang văng khỏi võ đài.

Lệ toát cả mồ hôi, nàng cũng không ngờ Dương có thể dùng linh lực thuần thực như vậy, mà Dương còn có một trí tuệ kinh người! Thầy Hải cũng trở mắt há mồm khó tin, từ khi Như Nhật bỏ lớp, Khôi Lang trở thành học trò tâm đắc nhất của gã trong lớp tân sinh, vật mà bị thằng gã coi là phế vật đánh cho một đòn không thể gượng dậy.

Mọi người còn đang xôn xao, còn Dương thì sau khi thầy Dũng tuyên bố kết quả liền bịt miệng chạy biến đi tìm nhà vệ sinh. Khi Dương trở

vào thì vòng 16 cặp đã kết thúc, chỉ còn 8 cặp đấu bước vào vòng tiếp theo, Dương lại đấu trận đầu tiên.

Đối thủ lần này là một nam sinh to khỏe tư chất Lục, tên này hùng hùng hổ hổ không thèm phòng thủ, bị Dương đá một cước vào giữa hai chân, quỳ gối khóc tại chỗ.

"Đê tiện!"

"Bỉ ổi!"

"Đã đảo chơi xấu!"

Đám đông huýt sáo chửi rủa nhưng Dương đã chạy biến đi tìm nhà vệ sinh vì Tào Tháo liên tục hỏi thăm.

Hai trận tiếp theo của Dương cũng rất hoạt kê, hấn thở hồng hộc vì mệt và mất nước nhưng vẫn dư sức đánh bại hai đối thủ non nớt, tiến thẳng vào chung kết trước sự ngỡ ngàng của nhiều người.

"Thằng này xài doping cmnr!"

"Nó chạy đi cắn thuốc à?"

"Đả đảo!"

Lúc này Dương mới thấy nhẹ bụng, ngồi nghỉ ngơi và xem trận bán kết còn lại. Người lọt vào bán kết không ngoài dự đoán của hắn, là Như Nhật thiên tài tư chất Đỏ, người còn lại chắc là thiên tài tư chất đỏ còn lại.

"Bán kết 2: Hồ Như Nhật đấu với Võ Diễm My!" MC hô to.

"Ồ cũng họ Võ à..." Dương gật gù. "Hả? Diễm My?"

Dương trở mắt nhìn lên võ đài, bên phải là Như Nhật trông như đũa bán nam bán nữ, còn bên trái không ngờ lại là cô nàng ngực khủng nhút nhát Diễm My! Không những vậy, My còn là một thiên tài tư chất Đỏ, Linh Sĩ cấp 3 ngang với Như Nhật khiến Dương há mồm trở mắt không tin nổi!

Đây là trận tỷ thí hay nhất tính từ đầu đến giờ, hai thiên tài tư chất Đỏ gần như ngang tài ngang sức đánh suốt mười lăm phút, cuối cùng Nhật nhỉnh hơn My một chút nên thủ thắng. Lại nói Linh Sĩ cấp 3 không có nhiều linh lực, chiến đấu suốt 15 phút khiến linh lực tiêu hao gần hết, nhưng Như Nhật vẫn kiên cường tiến vào chung kết để đấu với Dương.

"Chung kết: Võ Phi Dương đấu với Hồ Như Nhật!"

Bước lên võ đài, Dương tuy mặt mày xanh mét vì tiêu chảy nhưng linh lực vẫn còn dồi dào, ngược lại Nhật tuy vẻ ngoài vẫn như thường nhưng linh lực chỉ còn hai phần mười.

"Này hay là thôi đi, người như vậy sao mà đánh?" Dương cười khổ nói.

"Vậy người đầu hàng đi!" Như Nhật hất cằm.

"Éo!"

"Vậy thì đừng trách ta nặng tay!" Như Nhật nói, đồng thời tay chân nàng uyển chuyển vận động trông như đang thực hiện một điệu múa.

"Đây là gì?" Dương hỏi thăm.

"Tuyệt học: Nguyệt Vũ!" Google nói.

Võ học trong linh giới có 4 loại: Võ công, linh thuật, bí kỹ và tuyệt học.

Võ công là các loại võ chủ yếu dựa vào cơ thể để tấn công đối thủ, dù không kết hợp linh lực vẫn dùng được, đương nhiên là kết hợp với linh lực nhập thể kèm theo vũ khí thì uy lực càng thêm mạnh.

Linh thuật trái với Võ công, dựa vào linh lực và nguyên tố tạo ra những hiệu quả tấn công, phòng thủ mạnh mẽ hoặc có thể trị thương, chữa bệnh...

Bí kỹ là những loại kỹ năng đặc biệt ví dụ như để tăng cường linh lực trong một thời điểm nhất định, hồi phục linh lực trong phút chốc...

Tuyệt học giống như một tổ hợp các võ công, linh thuật và bí kỹ hỗ trợ lẫn nhau, tuyệt học chia thành nhiều tầng cho từng cảnh giới hoặc cấp bậc, một người có thể luyện tuyệt học từ khi mới bước chân vào Linh Sĩ cho đến khi thành cường giả vẫn còn hiệu quả. Nói dễ hiểu, với một Linh Sĩ, tuyệt học chính là võ công, khi đạt cấp bậc và cảnh giới cao hơn, luyện được những tầng mới thì tuyệt học trở thành linh thuật, bí thuật.

Trong lúc giải thích, Google đồng thời đưa vào não Dương cách phá giải Nguyệt Vũ.

Dương càng lúc càng công nhận sự bá đạo của Google, chỉ bằng một ý niệm truyền vào não, Dương đã dễ dàng thấu hiểu từng động tác của Như Nhật, giúp hắn có thể vừa nhẹ nhàng tránh né vừa ngắm nhìn vũ điệu mê người của nàng, chỉ tiếc Như Nhật đang búi tóc kẻ chân mày giả nam, nếu không Dương đã si mê và đưa mặt vào cho nàng tha hồ đánh.

"Hai thằng này bê đê chắc luôn!"

"Tao nghe nói tụi nó ở chung phòng!"

Trong khi Dương đang thưởng thức, đám khán giả thấy hai tên nam nhân, một tên yếu điệu một tên si dại không khỏi ôn ọe mấy tiếng. Nhưng không ai phủ nhận sự lợi hại của Như Nhật, những đòn thế nước chảy mây trôi tưởng như không chút sơ hở vậy mà Dương nhẹ nhàng né tránh như đã tập trước rất nhiều lần.

Đại Quang thành chủ đã đứng dậy từ lúc nào, những đòn thế này nếu đổi lại là hấn thì tuyệt đối không thể ung dung như vậy, thế mà một thằng nhóc 13 tuổi bị cho là phế vật lại có thể né tránh như thuộc lòng.

Như Nhật sau một tràng liên chiêu không chút hiệu quả, nàng tức giận tụ chút linh lực còn lại vào chân, nhảy cao lộn một vòng trên không hướng đầu Dương bửa xuống.

"Toàn nguyệt cước?" Dương cười thầm, đây là một sát chiêu trong bộ võ công cơ bản của Nguyệt Vũ nhưng với linh lực yếu ớt của Như Nhật hiện tại thì chỉ còn là trò trẻ con, cổ chân Như Nhật vừa bửa xuống thì bị Dương tụ linh lực vào tay chụp lấy. Dương nắm cổ chân Nhật xoay vài vòng rồi quăng đi, nhưng sức nhớ ra Nhật là nữ nên vội tụ linh vào chân, phòng tới bế nàng lại.

Như Nhật hoảng quá ôm lấy cổ Dương rồi mới cảm thấy đùi và vai mình bị hai tay Dương bế lấy, không khỏi đỏ mặt thẹn thùng nói: "Thả ta xuống!"

"Ờ..."

Bịch!

Dương lỡ buông tay làm Nhật té đập mông xuống đất.

"Ngươi!"

"Xin lỗi ta lỡ tay..." Dương cuống quýt nói và khom xuống bế Như Nhật lần nữa.

"Ngươi làm gì nữa vậy? Thả ta ra!"

Bịch!

"Ngươi... ngươi... ta giết ngươi!"

"Ngươi kêu ta thả ngươi ra mà?" Dương ngơ ngác, hẳn không hề cố ý, chỉ là bế người đẹp ấm áp trên tay khiến hắn có chút si dại...

Trận đấu kết thúc, Đại Quang thành chủ đứng nghiêng răng ken két, trán nổi gân xanh: "Thằng này ngon!"

"E hèm!" Thấy không khí quái dị, hiệu trưởng Lệ đứng dậy tăng hăng một tiếng, sau đó nàng nói to: "Sẵn dịp đây cô muốn xin lỗi em Dương trước toàn trường." Lệ hướng đến Dương cúi mình xin lỗi làm hai quả đào của nàng trĩu xuống.

"Lần trước vì lỗi của máy kiểm tra tư chất mà em phải mang danh phế vật suốt mấy tháng qua, nay tôi xin đính chính, theo kết quả kiểm tra mới nhất, Võ Phi Dương có tư chất màu Lam!"

Tuy chỉ là màu Lam nhưng với trí tuệ phi thường và sự nỗ lực không ngừng nghỉ, em ấy đã rèn luyện linh lực nhập thể rất xuất sắc, vượt qua những tân sinh thiên tài để trở thành vô địch trong tân sinh! Xin một tràng pháo tay cho nhà vô địch của chúng ta!"

Lệ vỗ tay, sau đó là Mộng, Nhật, Sinh, My, Chung, Trần rồi kéo theo nhiều tràng vỗ tay khâm phục. Dương biết Lệ nói dối để bảo vệ hấn nên hấn cũng hướng đến nàng gật đầu một cái thay cho lời cảm ơn.

Tỷ thí kết thúc với phần thưởng cho nhà vô địch là học bổng 1 năm học. Dương và Sinh, Chung Trần trên đường về ký túc xá bị một đám học viên năm 2 năm 3 chặn đường.

"Có vấn đề gì không?" Dương lạnh lùng hỏi, những kẻ này chặn đường bắt nạt trẻ em mà mặt ngông nghênh không chịu nổi.

"Tới đòi công bằng cho thằng Lang em tao thôi!" Thằng đầu đàn hét lên, mặt nó khá giống Lang.

"Nguyên Cửu Khôi Tây, học viên năm 3, Linh Sĩ cấp 7." Google nói.

"Dờ thì thua chứ đòi cái con cặc!" Sinh khinh bỉ hừ lạnh.

"Ở đây ai cho mày lên tiếng?" Một thằng mỏ nhọn như Xeko đứng sau Tây khinh bỉ nhìn Sinh.

"Nguyễn Văn Tấn, học viên năm 2, Linh Sĩ cấp 5."

"Vậy mày có tư cách gì mà sửa?" Dương ngênh mặt hỏi lại.

"Á đù! Đại ca cho em vả miệng nó cái!" Tấn xoa xoa nắm tay.

"Ừ nhẹ nhẹ thôi kẻo nó chết thì phiền phức!" Tây gật đầu.

Dương giơ tay ngăn bọn Sinh đang định xông lên liều mạng, với thực lực Linh Sĩ cấp 2 của bọn hấn xông lên chỉ làm bao cát cho người ta đá, đến Dương cũng không tự tin vì linh lực cấp 1 của hấn rất lỏng

lẽo so với linh lực cấp 5 của Tấn, chênh lệch sức mạnh quá nhiều thì sức bền của Dương trở thành vô nghĩa.

"Tao không cần biết mày là thiên tài kiểu gì nhưng gặp đàn anh thì phải cúi đầu chào!" Tấn bước lên đối diện Dương, lên giọng nói.

"Mày chỉ đáng tuổi cháu tao!" Dương đưa linh lực vào chân và tay, thoát cái đã di chuyển ra sau lưng Tấn nhưng Tấn đã kịp xoay lại đâm tới một đâm. Khác với Lang chỉ đưa linh lực vào nắm đấm, Tấn đã có thể đưa linh lực vào toàn cánh tay nên tốc độ ra đòn rất nhanh, Dương thấy nhưng không kịp tránh né, đành hai tay giơ ra đỡ lấy.

Bình!

Dương bị bật ra sau, Tấn thừa cơ đá tới một cước khiến Dương chỉ còn cách đưa linh lực vào bụng chịu đòn.

Bốp!

Linh lực mỏng manh của Dương công cản nổi cú đá của Tấn, Dương bị đẩy lùi về sau mấy bước mới đứng vững lại, trong bụng truyền ra cảm giác đau nhói.

Khôi Tây nhướn mày, hẳn còn định ninh Dương sẽ bị một cước của Tấn đá nằm ra đất, không ngờ vẫn kiên cường đứng vững, nhưng dù vậy cũng chẳng có chút uy hiếp nào đối với Tây.

"Các em kia! Đánh nhau à!" Thầy Dũng đi ngang thấy có ẩu đả liền la to.

"Đi thôi!" Tây ngoắc tay dẫn bọn đàn em rời đi, không quên tặng cho Dương một nụ cười khinh bỉ.

Dương nghiên răng máng thềm: "Tội mà chờ đó!"

Chương 9: 12 Thần Bảo

Chuyện một tên bị cho là phế vật đoạt giải quán quân kỳ tỷ thí tân sinh khiến cả học viện Nữ Thần xôn xao suốt một tuần liền, còn Dương vẫn tiếp tục kéo dài kỷ lục trốn học, cả ngày vui đầu tu luyện.

Cuộc đ-ng độ với Tấn khiến Dương hiểu ra mình nhỏ yếu đến nhường nào, hấn rất cay cú nên quyết tâm tu luyện để đập cho bọn Tây, Tấn một trận. Nhưng tốc độ tu luyện của Thôn Thiên Địa tầng 0 phải nói là quá chậm, trong khi bọn Sinh, Chung, Trần đã gần chạm đến Linh Sĩ cấp 3 thì Dương vẫn lẹt đẹt cấp 1, muốn đấu với Linh Sĩ cấp 5, cấp 7 thì dù Dương có thuần thục cảnh giới Linh Lực Nhập thể đi nữa cũng chỉ có nước ăn hành ngập mặt.

Dương thờ dài, bọn khốn nạn kia chẳng qua là tu luyện lâu hơn hấn 1 năm.

"Đúng rồi!" Dương chợt nhớ ra một chuyện, liền chạy vào phòng tắm đánh răng rửa mặt rồi phóng như bay đến phòng thí nghiệm của Như Mộng.

Đúng là Dương thua về thời gian tu luyện, nhưng hấn biết chế tạo Bảo Vật!

Bảo Vật chia làm 5 cấp bậc: Linh Bảo, Tiên Bảo, Thánh Bảo, Thần Bảo, Tối Thượng Bảo, mỗi cấp bậc lại chia làm 4 cấp độ: Hạ cấp, Trung cấp, Cao cấp và Siêu cấp.

Với lượng kiến thức khổng lồ từ Google, chỉ cần có đủ linh lực, thời gian và nguyên liệu là Dương có thể chế tạo mọi loại Bảo Vật mà loài

người biết đến, nhưng đây là trên lý thuyết, bởi vì cấp bậc Bảo Vật càng cao càng khó chế tạo và đòi hỏi nguyên liệu càng hiếm, ví dụ như để chế tạo Thần Bảo cần một Thần Sư bỏ ra cả đời nghiên cứu lập bản vẽ, sau đó Thần Sư đời sau cũng cần cả đời để chế tạo nên, chưa kể tìm đủ nguyên liệu cũng có thể mất thêm một đời Thần Sư nữa.

Ba đời Thần Sư mới tạo ra được một món Thần Bảo, nhưng Thần Sư vài trăm hoặc cả nghìn năm mới có một, chính vì vậy mà đến tận ngày nay cả Việt Nam chỉ ghi nhận được 12 món Thần Bảo, trong đó có nhiều cái tên mà Dương nghe rất quen thuộc như Đông Sơn cổ trống, Thuận Thiên kiếm, Vĩnh Lăng bi, Đại Hồng chung, Sắc Mệnh Chi Bảo ấn, Cửu Phẩm Liên Hoa tháp...

Chỉ cần có được một món Thần Bảo thì xem như nắm được thiên hạ trong tay, ví dụ như có truyền thuyết kể rằng Lạc Long Quân thời còn trẻ trâu từng một mình cầm Thuận Thiên Kiếm đại náo Long Thành cứu mẹ khỏi tay Long Đế, đánh sập Âm Phủ ngay trước mặt Diêm Đế và xông đến Thiên Đường và miệng Ngọc Đế, sau đó Lê Thái Tổ cũng nhờ một Thuận Thiên kiếm không hoàn chỉnh mà thống nhất Đại Việt. Ngày nay, Thuận Thiên kiếm không hoàn chỉnh được cho là đang nằm dưới đáy hồ Hoàn Kiếm, do Hoàn Kiếm tông canh giữ và tôn thờ như một vị Thần chân chính.

Nhưng Bảo Vật cấp cao cũng đòi hỏi chủ nhân phải có cấp bậc tương xứng, nếu không chẳng khác nào một thằng ngu khiêng xe lu đi đánh lộn. Dương cũng biết thân biết phận nên chỉ muốn chế tạo một vài Linh Bảo để phòng thân, tránh trường hợp bị chặn đường như lần trước.

Dương đang cặm cụi mài mò chế tạo, chợt cảm thấy một luồng hơi ấm nhẹ phả vào sau gáy, tiếp đến là hai quả mềm mại tì vào lưng hẳn tạo cảm giác rất dễ chịu.

"Đang làm gì đấy nhóc?" Giọng êm ái của Như Mộng nhẹ đưa vào tai Dương làm hấn sửng nổi cả da gà.

"Ta đang chế tạo Bảo Vật phòng thân, nhưng ở đây không đủ nguyên liệu!" Dương đưa cho Mộng một danh sách nguyên liệu, hy vọng là nàng sẽ có.

Mộng nhìn qua danh sách nguyên liệu, không khỏi nhíu mày: "Chàng định chế tạo Linh Bảo trung cấp sao?"

"Đúng rồi! Nàng có các loại đó không?"

"Để xem, các loại linh kim thì có, nhưng lõi thú hồn tâm cấp 2 thì không! Loại này rất hiếm nên phải ra Giả kim Sài thành hội mới có!"

"Vậy nàng đặt mua giúp ta được không?"

"Được, với một điều kiện!"

"Điều kiện gì?"

"Chàng phải theo thiếp thi lấy bằng Giả kim thuật sĩ!"

"Lấy cái bằng đó về làm gì?"

"Chứ chàng định xài chùa cả đời à? Bao nhiêu đây nguyên liệu mất hai tháng lương của thiếp rồi!" Mộng bĩu môi ra vẻ tiếc tiền, nhưng thật ra nàng là có ý khác.

"Ờ cũng được, thi thử cho biết!"

Giả kim Sài thành hội được xem là thánh địa của các giả kim thuật

gia trong toàn Nam Bộ, là nơi cấp bằng hành nghề, đăng ký bản quyền đồng thời là trung tâm ký gửi mua bán, đấu giá các nguyên liệu và sản phẩm uy tín nhất.

"Ngoài này phải gọi thiếp bằng cô và xưng em đấy nhé!" Ngồi trên xe ngựa, Như Mộng dằn dò, mặt nàng đỏ ửng vì hai quả đào đang bị Dương nghịch phá, tuy hiện tại Dương bị liệt dương nhưng Mộng vẫn không quên ấn tượng lần đầu của mình đem trao cho đứa học trò 13 tuổi trong cơn dâm mê cuồng loạn.

"Dạ em biết rồi thưa cô!" Dương cũng không phải thẳng ngực, hẳn biết một mỹ nữ 24 tuổi đi gọi chàng xưng thiếp với một thằng nhóc 13 tuổi ngoài chốn đông người là chuyện xấu hổ cỡ nào.

Dương theo chân Mộng vào khu Giả kim hội rộng lớn trông như một trung tâm thương mại trong thế giới của hắn.

Thi tuyển Thuật sĩ, Đại sư diễn ra hàng ngày vào giờ hành chính cho bất cứ ai đến đăng ký, Mộng giúp Dương đăng ký thi với mức phí 500 nghìn đồng. Sở dĩ mức phí cao như vậy là vì có một phần thi yêu cầu chế tạo hạt nhân Linh Bảo hạ cấp, chế xong thí sinh sẽ được giữ làm kỷ niệm chứ không phải do tham những lạm phát như ở thế giới cũ của Dương.

"A! Như Mộng tiểu thư dẫn học trò đến xem thử trường thi à?" Một gã đàn ông lịch lãm khoảng 30 tuổi vừa bước vào liền tiến đến chào Như Mộng, lại còn ra vẻ tiền bối định xoa đầu Dương nhưng hắn lập tức tránh đi.

"Không phải chuyện của ngươi!" Như Mộng lạnh lùng nói, từ giọng nàng, Dương đoán ra tên kia là một cái đuôi lỳ lợm khó ưa nên mới khiến Như Mộng chán ghét như vậy.

Gã đàn ông cười trừ tiến đến đăng ký thi. Như Mộng dường như sợ Dương ghen nên giải thích: "Tên đó là Tống, được cho là thiên tài trước 30 tuổi sẽ trở thành Giả kim đại sư, nhưng đến nay vừa tròn 30 tuổi, thi hơn chục lần chưa qua nhưng vẫn thích ra vẻ ta đây!"

Nghề giả kim đòi hỏi một lượng kiến thức khổng lồ nên 30 đến 40 tuổi mới có bằng thuật sĩ là chuyện bình thường, còn 30 tuổi thành đại sư thì tuyệt đối là thiên tài, nhưng đối với mỹ nhân 22 tuổi đã có bằng đại sư Như Mộng thì thiên tài nào cũng lu mờ.

Tống nhận giấy dự thi xong, tiến lại định bắt chuyện với Mộng thì chợt thấy Dương cầm trên tay tờ giấy dự thi, liền nhưng mày: "Ồ! Nàng cho nó dự thi thuật sĩ sao? Cũng tốt, cho nó biết mùi thất bại vài lần sẽ thành động lực tiến bộ!"

Tống nhìn sang Dương: "Cố lên nhé, chú đây tẻ lắm cũng 20 tuổi đã thành thuật sĩ, chỉ cần cháu cố gắng thì trước 30 tuổi cũng thành thuật sĩ như chú thôi!"

Dương trề môi khinh bỉ: "20 tuổi mới thành thuật sĩ thì ta đào lỗ chết cho rồi!"

"Ha ha! Đúng là tuổi trẻ ngông cuồng! Như Mộng, nàng đưa nó đến đây là đúng, rút một lần sẽ bớt ngông thôi!"

"Đừng tưởng ai cũng vô dụng như ngươi!" Dương không thèm liếc Tống, hấn bước thẳng đến quầy đăng kí, đưa phiếu dự thi ra và nói: "Xin đổi cho ta sang dự thi lấy bằng Đại sư!"

"Bằng đại sư, phí dự thi 5 triệu đồng!" Á thu ngân nhưng mày nhìn Dương rồi nói, dù biết hấn rút chắc nhưng vẫn kệ, thứ cuồng vọng này ả gặp không ít.

"Tiền đây!" Như Mộng tiến lại đặt tiền cho Dương, nàng có lòng tin Dương sẽ dễ dàng lấy được bằng thuật sĩ, dù biết chuyện này sẽ gây ra chấn động cho toàn ngành giả kim.

Tống đứng nhếch mép cười, một đứa 13 tuổi đòi lấy bằng Đại sư, viễn vông!

Thi lấy bằng đại sư gồm 3 phần, đầu tiên là kiểm tra lý thuyết, kể đến là chế tạo hạt nhân trung cấp không được xem bản vẽ, cuối cùng là lắp ghép Linh Bảo trung cấp theo nguyên liệu có sẵn trong thời gian giới hạn.

Chiều tối, Tống ngán ngẫm bước ra khỏi gian phòng thi của mình, dù cố hết sức nhưng hắn vẫn không kịp thực hiện những công đoạn cuối cùng của phần thi lắp ghép Linh Bảo, cả thi lý thuyết cũng không đủ điểm.

Tống ra đến phòng chờ thì thấy Mộng đứng dậy hướng đến hắn quan tâm hỏi: "Kết quả thế nào?"

Tống tưởng Mộng quan tâm mình, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp, lắc đầu định nói thì từ sau lưng hắn có tiếng thờ dài, sau đó tiếng Dương tức giận nói: "Không thể chấp nhận nổi!"

Biết mình mừng hụt, Tống tìm cách chữa thẹn: "Chú nói cháu rồi! Thi đại sư đâu phải trò con nít? Rớt thì rớt có gì mà không chấp nhận nổi? Ráng học thêm 10 năm nữa nhé!" Tống nói xong thì chợt thấy có gì không đúng, thẳng nhóc Dương nhìn hắn như thể hắn là thứ gì đó ghê tởm dính trên bồn cầu.

Dương không thèm đáp lời Tống, hắn tiến lại nói tiếp với Mộng: "Không thể tin được là họ lại đem đồng nguyên liệu lắp ghép Linh Bảo cao cấp đi bắt thí sinh ghép thành Linh Bảo trung cấp, thật là

hoang phí!"

Tống hừ lạnh, thẳng nhóc này rõ là thua rồi tìm cách đổ thừa, định châm chọc một câu thì một lão già từ trong chạy ra, đây là một vị Giả kim tông sư tên Vũ, thường gọi là Vũ tông sư.

Tống vội cúi chào: "Chào Vũ tông sư!"

Nhưng Vũ tông sư không thèm ngó Tống một cái, chạy đến chỗ Dương, giơ ra một món Bảo Vật và hỏi: "Cái này là do cậu làm?"

Dương gật đầu: "Vâng!"

"Dùng nguyên liệu trung cấp chế tạo Linh Bảo cao cấp, ai là thầy cậu?"

"Là nàng ta!" Dương tỉnh bơ chỉ sang Mộng.

Lão già gật gù: "Thì ra là Như Mộng tiểu thư! Đúng là hậu sinh khả úy, chúc mừng cháu đã đào tạo ra một tuyệt đỉnh thiên tài!"

Tống đứng há mồm, mặt tái xanh vì nhục nhã, tự biết thân biết phận lui đi mất hút.

13 tuổi có bằng Đại sư, tự cổ chí kim có lẽ chỉ có một mình Dương, bởi vì núi kiến thức của Đại sư dù bắt đầu học từ thời cha hấn mới ra đời cũng chưa chắc học hết, nó đòi hỏi một trí tuệ tuyệt đỉnh cùng một vị sư phụ tuyệt vời, vậy mà Dương hoàn thành cả 3 phần thi với số điểm tuyệt đối, thậm chí còn xuất sắc vượt xa yêu cầu, gây cho các vị giả kim thuật gia của Giả kim hội một chấn động khủng bố, có thể nói Dương muốn thì trong vài ngày sẽ nổi danh toàn cõi Việt Nam, vậy mà hấn lại khiêm tốn xin được giấu đi danh tính, khiến các vị tông sư, thánh sư hết sức hài lòng.

Không ai biết chẳng qua là Dương sợ nổi tiếng quá rồi bị bắt cóc hấp diêm đòi tiền chuộc nên mới giấu, dù sao hắn cũng mang tâm tư cáo già của một lão 69 tuổi chứ không trẻ trâu nông nổi như bề ngoài.

Phá kỷ lục về độ tuổi và điểm số, Dương được Giả kim hội thưởng nóng 10 tỷ đồng, xem như đầu tư cho hắn và tạo cảm giác tốt đẹp với hội, tránh bị Giả kim hội các miền khác tranh giành.

Cất tấm thẻ ATM chứa 10 tỷ trong túi, Dương cười không ngậm được mồm, quả nhiên làm giả kim rất mau giàu. Nói về thẻ ATM, đây là một Bảo Vật không gian có thể cầm gọn trong bàn tay nhưng chứa được rất nhiều tiền mặt, chỉ cần vẽ mặt mã lên mặt thẻ là có thể rút ra số tiền mình cất trong đấy.

Dương cười vì có tiền còn Mộng cười vì được tiếng, tuy chỉ là danh hảo nhưng có một đứa học trò đồng thời cũng là người yêu thiên tài khiến nàng rất nở mày nở mặt.

"Nguyên liệu chàng cần thiếp đã mua về rồi đây, sẵn mua tặng chàng một chiếc nhẫn Balo, tha mồm mà cất đồ nhé!" Mộng cười cười dí chiếc nhẫn bạc vào tay Dương.

Nhẫn Balo cũng là Bảo Vật không gian, chứa được rất nhiều đồ mà không hề gây cảm giác nặng nề, nhẫn Balo cao cấp hơn thẻ ATM ở chỗ ngoài không gian chứa rộng lớn hơn còn có khả năng nhận dạng linh hồn của chủ nhân, sau khi nhận chủ, trừ khi hồn chủ nhân tan biến còn không thì chỉ có chủ nhân chiếc nhẫn mới lấy được vật bên trong.

Được Như Mộng quan tâm, Dương cảm động đưa chiếc thẻ ATM của mình cho nàng: "Tiền thưởng này nàng giữ nhé!"

"Thiếp không lấy đâu, chàng cứ giữ lấy để sau này cần gì thì mua! À sắp đến giờ tổ chức đấu giá rồi, chàng muốn đi xem thử không?"

"Ừ vậy đi xem đi!"

Đấu giá ở linh giới khá đặc biệt, khách đấu giá được bí mật dẫn vào từng căn phòng riêng kháng cả linh lực để đảm bảo an toàn thông tin, ngay cả việc ra giá cũng do những nhân viên của trường đấu giá thực hiện thay. Đây là do có những món hàng cực kỳ trân quý, khiến nhiều người nảy sinh lòng tham chặn cướp nên mới lập ra kiểu đấu giá này. Chỉ cần không biết ai là người mua thì khó mà cướp được.

Dương theo Như Mộng vào một phòng nhỏ, lúc này Dương mới biết Như Mộng là tiểu thư Hoa gia, gia tộc hàng đầu trong Giả kim hội, đồng thời cũng là gia tộc quản lý phòng đấu giá.

Cuộc đấu giá diễn ra khá sôi nổi, đa phần là công thức tạo Bảo, Bảo Vật các loại và nguyên liệu quý, nhờ Google mà Dương biết rõ nguồn gốc và công dụng của từng món, Dương cũng tranh thủ mua được một ít nguyên liệu hiếm, tổng cộng tốn gần nửa tỷ, quả nhiên giả kim thuật gia tiền xài như nước.

"Tiếp theo đây là một món hợp kim kỳ lạ." Cô nàng PG xinh đẹp ăn mặc hờ hang yếu điệu mở một chiếc hộp nhỏ ra, bên trong là một mảnh vật chất lớn cỡ ngón tay cái, màu đen không phản quang với một bên trông khá sắc bén.

Cô nàng nói tiếp: "Thật ra các vị tông sư và thánh sư của giả kim hội cũng không xác định được đây là chất liệu gì, khá nhẹ, không phản quang, không thấm nước, không bị nung chảy, không đóng băng, không dẫn điện,..."

Trong lúc cô nàng thuyết minh, Dương chợt nghe trong đầu có tiếng

Google kích động lạ thường: "Nghịch Thiên! Là mảnh vỡ của Nghịch Thiên kiếm!"

"Nghịch Thiên kiếm?"

Google không thêm giải thích, trực tiếp truyền thông tin vào não Dương. Thì ra truyền thuyết Lạc Long Quân sở hữu Thuận Thiên kiếm chỉ đúng một nửa, và số Thần Bảo của Việt Nam không phải 12 mà là 13!

Thứ trong tay Lạc Long Quân ngày xưa không phải là Thần Bảo Thuận Thiên kiếm mà là Tối Thượng Bảo: Thiên kiếm.

Thiên kiếm vốn có hai nửa là Thuận và Nghịch, trong một trận đại chiến, Thiên kiếm gãy vỡ thành hai phần, phần Thuận Thiên kiếm trong suốt còn nguyên vẹn và sau này đến tay Lê Lợi, phần Nghịch Thiên kiếm màu đen tiếp tục tan vỡ và mất tích, bị xóa tên trong lịch sử.

Dù không nguyên vẹn nhưng Thuận Thiên kiếm vẫn là một trong 12 Thần Bảo, vậy nên Nghịch Thiên kiếm chính là Thần Bảo thứ 13 bị lịch sử nhấn chìm!

"Phải mua bằng mọi giá!" Google thúc giục Dương.

Không cần nhắc, Dương nghe là đã khoái, giá khởi điểm là 5 tỷ đồng, sau một hồi nâng lên 6 tỷ 800 triệu thì ngưng vì dù nghe có vẻ lạ nhưng chẳng mấy ai muốn tốn 1 núi tiền mua về một món vô dụng đến cả Thánh sư cũng không biết xài.

"7 tỷ!" Cô gái phục vụ giúp Dương ra giá.

Mộng trợn mắt, Dương mới có tiền nên chơi trội sao? Dù là Thánh

sư cũng không tìm ra công dụng của vật này thì 90% nó là thứ vô dụng, vậy mà Dương đem tiền thưởng tiêu sạch!

"Giao dịch thành công!"

Đến khuya Dương mới về đến phòng, ngồi cầm mảnh Nghịch Thiên kiếm trên tay, Dương run run hỏi: "Rồi giờ làm sao cho nó bá lên?"

Goolge im lặng rồi đáp gọn lỏn: "Không biết!"

Chương 10: Oanh tạc

"Đồ khốn nạn! Trả 7 tỷ lại cho tao! "

Dương không ngừng rửa thầm, hai tay cầm gối liên tục tạt và vào đầu mình, 7 tỷ là số tiền kiếp trước hẳn mơ cũng không có, vậy mà chỉ dùng 1 cái đem đi mua về một cục ve chai vô dụng.

"Tiếc cái gì? Không nhờ ta thì mi có nhiều đó tiền sao?" Google khinh bỉ nói, Dương cảm thấy giọng nói của Google giờ đây đã có cảm xúc hơn so với lúc đầu.

"Tiền đó làm được biết bao nhiêu việc, ngươi lại lừa ta đem đi mua 1 thứ vô dụng!"

"Nó chỉ vô dụng với mi thôi, còn với ta thì rất có ích!" Google nói, Dương nghe ra trong giọng nói Google có sự phẫn khích.

"Có ích gì?" Dương hỏi.

"Ta dạy mi cách cảm nhận thuộc tính linh lực, hãy tự cảm nhận thuộc tính của mảnh kiếm vỡ này!" Google nói rồi truyền vào đầu Dương một luồng ý niệm, khiến hắn lập tức thông thuộc cách cảm nhận các thuộc tính nguyên tố lẫn phi nguyên tố trong linh lực.

Dương liền tò mò giơ mảnh kiếm vỡ trên tay lên, nhắm mắt cảm nhận. Những luồng cảm giác phi thường truyền vào linh hồn Dương, điên cuồng như Lôi, sắc sảo như Phong, hung hăng như Hỏa, lạnh lùng như Băng, âm trầm như Bóng tối và nhiệt tình như Ánh sáng, còn có cảm giác dâng tràn sức sống của Sinh mệnh, khí tức u ám

của Tử vong, cảm giác khó lường vô phương nắm bắt y hệt như khi Dương gặp Nữ Thần Thời Gian, cả sự mênh mông bất tận của Không gian, trái tim Dương xao động bởi Tình yêu và người hấn nóng dần lên vì Sắc dục...

Dương lạnh cả sống lưng, đây là vật chất gì? Với kiến thức hấn học được từ Google, các thuộc tính nguyên tố rất khó dung hòa, ví dụ như Băng và Hỏa kết hợp sẽ lập tức sốc nhiệt nổ tung, Ánh sáng và Bóng tối sẽ triệt tiêu lẫn nhau thành hư vô, Lôi gặp Phong sẽ khiến linh lực hỗn loạn như gặp bão, vậy mà một mảnh vật chất mỏng manh này có thể mạnh mẽ chứa đựng cả 3 cặp nguyên tố đối lập cùng 6 thuộc tính phi nguyên tố, đã vậy trên đời còn có thứ có thể khiến nó vỡ ra thành nhiều mảnh, và ai có thể rèn được thứ này?

"Hả!" Dương chợt cảm nhận được ngoài 12 thuộc tính trên, còn có một cảm giác gì đó sâu xa khó hiểu...

Đúng lúc Dương đang cảm nhận cảm giác khó hiểu kia, trong linh hồn hấn chợt có thứ gì đó tách ra rồi tự dịch chuyển hướng đến bàn tay đang cầm mảnh Nghịch Thiên kiếm của hấn, Dương còn chưa kịp phản ứng thì phần linh hồn bị tách rời đó đã phóng khỏi tay hấn, bao lấy mảnh kiếm đen và tụ thành hình một quả trứng to cỡ hai nắm tay, quả trứng trong suốt như thủy tinh nên Dương có thể nhìn thấy mảnh kiếm vỡ nằm lơ lửng ở trung tâm.

Dương hai tay ôm quả trứng đặt lên giường, lo lắng hỏi thầm:
"Google, đây là cái gì?"

"Không biết..." Google trở lại với giọng vô cảm.

Dương thở phào, không biết còn đỡ, chứ nếu Google chui vô quả trứng này thì hấn khổ rồi. Dương tra Google về trứng các loại linh thú thì cũng không thấy trứng nào giống trứng này, đành bó tay lấy chần

quấn lại đem cất vào chiếc nhẫn Balo rồi ngồi xếp bằng vận Thôn Thiên Địa hấp thu linh lực.

Cả tuần tiếp theo Dương vui đùa trong phòng thí nghiệm, dựa vào những kiến thức từ Google và những kiến thức mang theo từ thế giới cũ, Dương mày mò sáng tạo ra những loại Bảo Vật độc đáo cho riêng mình.

"Cuối cùng cũng xong!" Sau nhiều ngày miệt mài, Dương vui vẻ gom mớ Linh Bảo mới lắp ghép xong cho vào nhẫn rồi lê cái thân mỏi như trở về ký túc xá.

Phòng ký túc xá 2016 của Dương hôm nay đông hơn ngày thường, ba thằng Vu Sinh, Lâm Chung, Từ Trần ngồi thành hàng ngang trên giường Dương, còn Như Nhật cầm lọ thuốc xức lên mặt từng thằng, ngoài Như Nhật thì ba thằng còn lại đều có thương tích trên mặt.

"Tụi bây sao vậy?" Dương hỏi.

"Hai thằng Chung, Trần đánh lộn, tao nhảy vô can rồi dính đòn luôn." Sinh giải thích.

"Chém gió!" Dương nhướn mày, cái kiểu lấp liếm trẻ con của Sinh sao qua nổi cặp mắt già đời của hắn.

"Là tụi thằng Lang đến đập cửa tìm người, ba tên này ra ngăn rồi bị bọn nó đánh, lúc ta về bảo giám thị đến thì tụi kia mới chịu đi." Như Nhật vừa xoa thuốc lên con mắt thâm đen của Chung vừa nói.

"Mẹ kiếp!" Dương tức giận mắng, trong đầu hỏi thầm: "Phòng tụi thằng Tây, thằng Lang, thằng Tấn ở đâu?"

"Khôi Tây, Khôi Lang, Văn Tấn và vài thằng tép riu khác đang ăn lẩu

dê ở phòng 405."

"Tụi bây theo tao!" Dương quay lưng đi ra cửa, ba thằng Sinh, Chung, Trần lập tức đứng dậy đi theo.

"Các người đi ăn đòn tiếp à? Bọn hấn có cả năm 3 đấy!" Như Nhật gọi lại nhưng 4 đứa Dương bỏ ngoài tai.

"Đúng là bọn con trai!" Như Nhật lắc đầu bực bội, nhưng nàng cũng chạy theo.

Phòng 405.

"Thằng Dương giờ này về chắc sợ teo trym rồi!" Lang cười khinh bỉ, chuyện Tây và Tấn hành Dương trốn chui trốn nhủi khiến hấn rất há giận.

"Bậy! Trym nó liệt rồi sao mà teo được nữa!" Tấn thêm vào.

"Ha ha!" Bọn loi nhoi cười hùa theo.

"Thôi ăn đi tụi bây, ăn xong kéo lên hành nó một trận!" Tây giờ đưa gắp một miếng thịt trong nồi, mặt cười tinh bơ như thể Dương là thằng tép riu không đáng nhắc tới.

"Ừ lát cho em đem dầu nó nhấn vô bồn cầu nhé!" Lang xoa xoa nắm đấm.

"Bậy mày, đang ăn!" Tây tức giận vỗ đầu Lang một cái.

RẦM!

Bọn Tây giật cả mình, cánh cửa bị Dương đưa linh lực xuống chân

đạp một phát văng khỏi bản lề, ập thẳng vào chỗ nồi lẩu nhưng bị Tây nhanh tay đánh văng sang một bên.

"Ồ đang ăn hả?" Dương đứng trước cửa, ngạo nghễ nhìn vào đám 6 thằng đang ngồi quanh nồi lẩu.

"Thằng trẻ trâu này? Biết trời đánh còn tránh bữa ăn không mà?" Tấn tức giận đứng dậy xoắn tay áo bước đến chỗ Dương. Phía ngoài, các học sinh phòng khác nghe tiếng cửa sập liền chạy ra xem.

"Nhưng tao đéo phải trời!" Dương đáp, hấn rút trong nhẫn ra một cây ba ton đập thẳng vô mặt Tấn.

Tấn nhếch mép xem thường không thèm né, với linh lực của hấn thì sắt thép bình thường là vô dụng, trừ khi Dương đạt đến cảnh giới Linh Lực Phóng Xuất, nhưng đó là điều không thể vì chỉ khi đạt đến Linh Úy mới tiếp cận cảnh giới đó.

BỐP!

Trái với tưởng tượng của bọn Tây, thằng Tấn ăn một gậy của Dương liền ngã ùng ra đất, người hấn giật giật như bị sét đánh.

"Linh Bảo tấn công Lôi thuộc tính?" Tây nhướn mày, một cây gậy sắt mà đánh xui Linh Sĩ cấp 5 thì chắc chắn phải là Linh Bảo loại tấn công, và hiệu ứng co giật kia rõ ràng là do thuộc tính Lôi. Linh bảo tấn công có đi kèm thuộc tính thì dù là hạ cấp cũng có giá không hề rẻ, Tây thèm thường bấy lâu nhưng chưa đủ tiền mua, vậy mà thằng trẻ trâu Phi Dương không biết từ đâu có một cây thuộc tính Lôi.

"Nhóc con, đưa Linh Bảo đó ra đây, chuyện hôm nay anh bỏ qua cho mày!" Tây tham lam giơ tay ra nói giọng đe dọa.

Dương hừ lạnh: "Bỏ cái con mẹ tụi mày! Quỳ xuống cho tao đánh mỗi thằng 10 cái thì chuyện hồi nãy ông bỏ qua cho tụi mày!"

"Lào xược!" Tây tức giận bước ra định đánh Dương, nhưng thấy Dương cầm cây ba ton hươ qua hươ lại không khỏi e dè, hẳn không sợ Dương nhưng bị sét đánh thì không thoải mái chút nào.

"Thằng hèn ỷ có Linh Bảo, ngon thì đánh tay đôi mày!" Tây khiêu khích.

"Hèn cái quần què, một đám năm 2 năm 3 chặ đánh 1 thằng năm nhất thì anh hùng dữ?" Dương khịt mũi như thể mới người phải phân chó.

Đám học sinh ở ngoài xem náo nhiệt cũng xôn xao gật gù, một thằng năm 3 rú một đứa năm 1 đánh tay đôi thì ai cũng biết thằng nào mới hèn.

"Đùa thôi! Tặng tụi mày nè!" Dương chán nói nhiều, lấy trong nhẫn ra một vật hình bầu dục cầm vừa nắm tay, rút chốt đem quăng vào giữa phòng trước những ánh mắt ngơ ngác của bọn Tây, Lang lẫn Sinh, Chung, Trần và Nhật.

"Bị tai lại!" Dương nói nhỏ với tụi Sinh, Chung, Trần và Nhật, sau đó hẳn vừa đếm lùi vừa lùa tụi thằng Sinh ra khỏi chỗ cửa phòng, hẳn cũng nấp sang bên: "Ba... hai... một..."

Tụi thằng Tây đứng ngơ ngác, ở thế giới này không có thứ gọi là lựu đạn nên chúng chỉ biết đứng trơ mắt nhìn, không biết tránh ra cũng không dám lại gần...

Lệ đang mặc đầm ngủ đứng ngoài ban công ngắm nhìn học viện đẹp lung linh trong đêm, tay Lệ đưa ly rượu lên kề vào làn môi đỏ mọng

quyến rũ...

ẦM!

Một tiếng nổ vang trời làm Lệ giật mình sặc một ngụm rượu, khối bụi bốc ra nghi ngút từ một phòng ký túc xá nam tầng 4.

"Vãi linh hồn!" Tụi thằng Sinh và đám học viên đứng xem cũng giật cả mình vì tiếng nổ lớn, có đũa đái cả ra quần, lúc này cả bọn mới e dè bước đến thò đầu nhìn vào phòng 405. Một đống hỗn độn, tụi thằng Tây mặt đen thui, quần áo rách bươm nằm vất vưởng như xác chết, cửa phòng tắm cũng bị oanh tạc, thằng Lang bị tổng bay cắm đầu trong bồn cầu.

Cũng may là tất cả đều còn thở. Đây là nhờ Dương đã kết hợp công nghệ giả kim làm giảm tính sát thương của lựu đạn, nếu là lựu đạn thuần túy thì trong phòng chỉ còn một đống thịt heo bầy hầy.

"Nó làm gì mà ra như vậy vậy?" Một đũa học sinh tò mò hỏi.

"Linh thuật! Chắc chắn là Linh thuật hủy diệt!"

"Linh Sĩ làm gì xài được Linh Thuật hủy diệt?"

Sau đó đội cứu hộ mang cáng đến khiêng 6 thằng nạn nhân khùng bố đi trị thương, còn Dương bị mời lên phòng hiệu trưởng.

Lệ lúc này mặt đã tái xanh, nàng không thay quần áo mà chỉ khoác thêm một lớp áo khoác mỏng, ngồi trong phòng làm việc chờ Dương đến.

"Cậu kia! Cậu làm trò gì vậy?"

Dương nhún vai: "Tụi nó dọa đánh em, em sợ quá nên tự vệ thôi mà!"

"Tự vệ? Tự vệ mà cả một phòng nổ tung, 6 đứa thương tích đầy mình?"

"Chỉ là thương tích ngoài da thôi, em tính trước rồi!"

"Tính trước? Mà cậu dùng thứ gì vậy?" Lệ nổi cơn tò mò.

"Linh Bảo hạ cấp!"

"Tôi không đùa nhé! Linh Bảo hạ cấp nào mà hạ một lượt 6 Linh Sĩ từ cấp 3 đến cấp 7?"

"Cô không biết không có nghĩa là không có!"

"Có thật không?" Lệ không giấu nổi tò mò.

"Tin hay không tùy cô!"

"Được, cô tin..." Đang nói, Lệ đột nhiên dừng lại suy nghĩ: "À mà khoan sao nghe quen quen vậy ta?"

Nghĩ một chút Lệ mới nhớ ra, liền trừng mắt với Dương qua cặp kính: "Cậu kia, đừng tưởng tôi không biết chuyện giữa cậu với Mộng!"

Dương nhún vai ra vẻ không quan tâm.

"Thôi được rồi, tạm gác chuyện Linh Bảo sang một bên, nhưng tội của cậu thì phải xử!"

"Em chỉ tự vệ thôi, tội nó lên phòng em kiểm chuyện trước mà! Không lẽ tội nó ỷ lớn đánh em thì được, em đem Linh Bảo tự vệ thì không được?"

Lệ cứng họng, đúng là nàng biết bọn Tây kiểm chuyện trước nhưng cố ý để xem thiên tài Phi Dương sẽ giải quyết ra sao, đâu thể nào ngờ hắn đem bom đi oanh tạc con người ta.

"Thôi tôi bó tay với cậu rồi, về ngủ đi để tôi tính!" Lệ một tay xoa trán một tay xoa Dương đi.

Cửa phòng đóng lại, Lệ thở dài: "Cái tên nhóc gian manh này! Vậy mà sao con lại mê nó như điều đồ vậy?"

Từ sau bức bình phong trong góc phòng, My đỏ mặt bước ra nũng nịu nói: ""Mẹ! Con chỉ hâm mộ bạn ấy thôi mà..."

"Thôi đi cô! Hai chữ mê trai hiện rõ trên trán kìa!"

"A! Thật hả?" My lo lắng chạy đến cửa sổ tìm cách soi trán mình xem có chữ không làm Lệ bật cười.

Một thiếu niên khoảng 14 tuổi hối hả chạy đến phòng tập thể lực của học viện Nữ Thần, căn phòng vắng vẻ chỉ còn đúng một kẻ tuổi khoảng 16 nhưng thân hình khá cường tráng đang ngồi hai tay cầm hai quả tạ to đùng không ngừng nâng hạ.

"Anh Sơn!" Thằng nhóc thở hổn hển cúi chào.

"Gì vậy Long?" Sơn vẫn nâng tạ, không thèm liếc Long lấy một cái.

"Tội thằng Tây thằng Tấn mới bị người ta đánh, đang cấp cứu trong phòng y tế!"

"Băng nào đánh tụi nó?" Sơn nhướng mày.

"Không băng nào cả, là một thằng tân sinh tên Võ Phi Dương!" Long nói.

"Tân sinh? Một thằng? Nay mày giống với anh à?"

"Dạ em đâu dám, là thật ạ! Nó xài Linh Bảo gì đó làm nổ cả một phòng, tụi thằng Tây đang ăn lẩu thì trúng đòn cả đám."

"Mẹ kiếp! Tao không biết mày con đại gia nào nhưng động vô người của băng Con Ó thì đừng hòng ngóc đầu lên!" Sơn nghiêng răng.

Chương 11: Linh Cảnh

Dương trở về phòng, bọn thằng Sinh đang ngồi chờ hắn, trên mặt mỗi đứa vẫn còn vẻ kích động, cứ tưởng phen này đi liều mạng, nào ngờ thằng Dương lại có chiêu lợi hại như vậy.

"Đây! Cho mỗi thằng 1 trái phòng thân, khi nào cần dùng thì tháo cái chốt trên đầu ra rồi ném!" Dương lấy từ trong nhẫn ra 4 trái lựu đạn, đem chia cho Sinh, Chung, Trần và Nhật mỗi đứa một trái, hắn vẫn còn giữ trong mình 3 trái.

"Đây là Linh Bảo gì mà lợi hại vậy?" Chung phẫn kích hỏi, bọn hắn không nghĩ Dương lại đem Linh Bảo quý giá tặng cho mình, nhưng đối với Dương chỉ là chuyện nhỏ so với việc 3 đứa nó chịu đòn vì hắn.

"Chỉ là Linh Bảo hạ cấp thôi, tên là Lựu Đạn, tuy mạnh nhưng xài được đúng 1 lần nên chúng mày cẩn thận đấy!"

"Người lên phòng hiệu trưởng sao rồi?" Như Nhật hỏi, Linh Bảo đối với con đại gia như nàng mà nói chỉ là đồ chơi vặt.

Dương nhún vai: "Chả sao cả, lên la vài câu rồi thôi, dù sao cũng do thằng Tây kiếm chuyện trước mà."

"Mà bọn thằng Tây là người của băng Con Ó đấy!" Chung sực nhớ ra, liền lo lắng nói.

"Băng Con Ó? Tên nghe dễ thương vãi!" Dương bật cười.

"Thằng Sơn thủ lĩnh băng Con Ó là học viên năm 4, nghe nói cũng sắp lên Linh Úy rồi." Trần nói. Trừ Dương vui đầu tu luyện và giả kim, bọn Sinh, Chung, Trần, Nhật đi học suốt hơn 3 tháng qua nên cũng nghe được khá nhiều thông tin về các băng đảng trong học viện.

Học viện cũng không ngăn cấm chuyện tụ tập thành lập băng đảng bè phái, để cho học sinh làm quen trước khi bước ra bươn chải với linh giới đầy rẫy hiểm nguy.

"Băng Con Ó có 15 người, cầm đầu là Sơn, Linh Sĩ cấp 9, ngoài ra còn có 1 Linh Sĩ cấp 8, 2 Linh Sĩ cấp 7." Trần nói tiếp.

Dương nhú mày, đội hình như vậy trong học viện chỉ là một băng cùi bắp nhưng với tân sinh như Dương thì lại là một thế lực khủng bố.

"Làm sao đây..." Dương đăm chiêu suy nghĩ, kẻ địch thì sắp thành Linh Úy còn Dương thì lẹt đẹt Linh Sĩ cấp 1.

Đăm chiêu một hồi, Dương nhìn bọn Sinh và hỏi: "Ngoài ký túc xá còn nơi nào cho học sinh ở không?"

"Chi vậy mà?" Bọn thằng Sinh tròn mắt hỏi lại.

"Trốn!" Dương đáp gọn lỏn.

"Ách!"

"Chứ tại nó bự quá đánh sao lại!" Dương cười khổ, linh lực của hắn tu luyện 3 tháng không bằng người ta luyện 1 tháng.

"Thôi khuya rồi giải tán đi ngủ đi!" Như Nhật vừa che miệng ngáp vừa nói.

Tắt đèn, Dương lên giường ngồi xếp bằng vận Thôn Thiên Địa hấp thu linh lực xung quanh, trong mấy ngày nay Dương cảm thấy Thôn Thiên Địa của hắn không biết do đâu mà tốc độ hấp thu và phạm vi hấp thu ngày một tăng nhanh dù vẫn là tầng 0.

"Mà cũng lạ, tại sao không đặt tên theo tầng thứ 1 đến tầng thứ 13 mà lại đặt tầng 0 đến 12?" Dương thắc mắc rồi nghĩ tiếp: "Chắc thằng ông nội tạo ra công pháp này ký số 13, mê tín vãi."

Dương tiếp tục vận công, không hay biết bên trong nhẫn của hắn, quả trứng trong suốt như pha lê từ khi nào đã xuất hiện một đốm sáng trắng to cỡ hạt đậu bám vào mảnh kiếm vỡ.

Vụ tai nạn do Dương gây ra khiến học viện lập một lệnh cấm ấu đả trong ký túc xá dưới mọi hình thức, riêng Dương là thiên tài nghìn năm có một và có nguyên nhân khác là do bọn Tây kiếm chuyện trước nên hội đồng trường quyết định cho qua, chỉ bị phạt quét dọn thư viện.

Kể cũng nực cười, các vị giáo sư cứ tưởng thiên tài như Dương sẽ rất thích ở trong thư viện, nhưng đâu ai ngờ hắn còn chưa thềm ngó qua thư viện một lần nào.

Thư viện là một tòa nhà lớn cổ kính với hàng trăm kệ sách, nhưng Dương chẳng thềm ngó tới vì hắn sở hữu một thư viện còn bá đạo hơn. Buổi sáng thư viện còn khá thừa thớt, Dương lười biếng quét sơ sài nền nhà, quét đến một góc tối thì giật mình thấy trong tường có một bóng người hiện ra, sau đó mới nhận ra trong góc có một tấm gương ộp dính trong tường.

"Thằng điên nào để cái gương ở đây vậy, tính hù ma người ta à?"

"Công linh cảnh." Google liền nói.

"Là cái gì?"

"Cổng linh cảnh, là cánh cổng dẫn qua những mảnh đại lục tan vỡ của linh giới thời cổ đại."

Lòng tò mò trĩu dậy, Dương hỏi: "Làm sao để chui qua?"

"Cần một lượng lớn linh lực cấp Linh Tá, nhưng cổng này đã được ai đó mở sẵn, chỉ cần bước qua."

Dương hồi hộp bước tới, nhưng cảm thấy lo lo nên hỏi thêm: "Bên đó có con chó điên gì cắn tao không?"

"Không có, điểm đến là một hòn đảo nhỏ xinh đẹp." Google nói.

"Vậ à..." Dương gạt đầu, cho tay vào sờ thử, quả nhiên tấm gương không cứng mà bị xáo động như mặt nước, Dương liền thò mặt vào xem thử.

Dương đơ mặt, phía bên kia gương, hiệu trưởng Lệ đang khom người cởi chiếc quần lót của nàng xuống tới đầu gối, hai bầu ngực to thả rong trĩu xuống trông rất đã mắt, Lệ cũng bất động nhìn mặt Dương trong gương.

Dương rút đầu ra khỏi gương, dụi dụi mắt rồi thò đầu vô nhìn lại, quả nhiên đúng là Lệ vẫn đang ở tư thế cởi quần lót.

"Nhìn cái gì mà nhìn?" Lệ nhú mày hỏi, nàng đỏ mặt nói thêm: "Chờ tôi mặc quần áo rồi qua!"

Miệng Dương đã chảy nước dãi, hấn dâm dê nhìn kỹ cơ thể quyến rũ của Lệ một lần rồi mới chịu lui mặt về.

Khi Dương thò đầu qua lần nữa thì Lệ đã mặc vào người một bộ vest nữ thanh lịch nhưng cũng không kém phần gợi cảm.

"Đây là hòn đảo do một vị tiền bối nào đó của học viện tìm ra rồi dùng làm nơi ở riêng, giờ ta dùng làm nơi nghỉ mát. Ta mở cổng định thay đồ xong sẽ về nhưng không ngờ là cậu lại phát hiện chỗ này."

Dương chưa kịp mở miệng thì Lệ đã nói, như thể nàng không bận tâm chuyện bị Dương nhìn thấy cơ thể mình.

"Em thấy gương này lạ lạ nên tò mò xem thử... Không ngờ nó lại là một cánh cổng linh cảnh." Dương giả nai. Hấn ngó mắt nhìn quanh, đây là một căn nhà gỗ đơn sơ với một chiếc giường và vài vật dụng, trong phòng có loại đèn phát sáng nhờ linh lực, còn bên ngoài trời đang tối, Dương nghĩ là do hòn đảo này nằm ở phía bên kia địa cầu so với Việt Nam. Dương nhìn ra cửa sổ, ngoài trời sóng biển rì rào và hàng dừa xôn xao vì gió, bầu trời lộng lẫy những vì sao.

"Đẹp không?" Lệ cười hỏi.

"Quá đẹp! Thân hình cô không chỗ nào chê được!" Dương lạnh mồm bật ngón cái lên khen.

Lệ nhưếng mày: "Tôi hỏi cảnh biển!"

"À..." Dương quên độ, miệng cười trừ tay gãi gãi đầu, sau đó hấn chợt nghĩ ra một chuyện: "Cô nhất em chỗ này được không?"

"Tại sao tôi phải nhất cậu?"

"Thì em đánh lộn bị phạt, đem giam em chỗ này mười bữa nửa tháng gì đó để em hối lỗi..."

"Cậu mà biết hối lỗi? Ở trong này không phải muốn ra là ra đâu đấy, phải chờ tôi đến mở cổng thì cậu mới ra được!"

"Không sao, em tự lo được mà!"

Lệ nghĩ một chút rồi gật đầu: "Ừ không được phá đâu đấy, thức ăn có sẵn trong tủ, 3 ngày sau tôi lại đến mang thêm cho!"

Dương cũng không biết đây là do Lệ cố ý sắp xếp cho hắn đến ở đây, cho hắn yên tâm tu luyện, tránh bị bọn thằng Tây tìm đến quấy nhiễu.

Giao phó một hồi, Lệ rời đi. Dương ra ngoài xem xét một vòng. Hòn đảo chỉ lớn bằng một sân bóng đá, có một căn nhà nhỏ, vài gốc dừa, một thảm hoa cỏ cùng một bãi biển cát mịn, có lẽ người phát hiện ra đảo này đã dùng cách nào đó làm hòn đảo không bao giờ bị thủy triều nhấn chìm.

"Cảnh đẹp thế này mà có vài em mặc bikini nữa thì phê phải biết!" Dương nói thầm, hắn tưởng tượng ra cảnh nàng Diễm mẹ mình, hiệu trưởng Lệ và Như Mộng trong những bộ bikini hai mảnh nô đùa trên cát, những quả đào căng mọng nảy lên theo từng động tác của các nàng, cả những bé loli Nguyệt, Ly và My nữa.

Mơ tưởng một hồi, Dương lấy tay chùi một bệt nước bọt chảy từ khóe miệng xuống cằm rồi tìm một chỗ trên bãi cỏ ngồi xuống. Mục đích chính của hắn là xin Lệ cho ở chỗ này để yên tĩnh tu luyện.

Dương ngồi xếp bằng, hai tay đặt trên đầu gối, vận Thôn Thiên Địa bắt đầu hấp thu linh lực.

"Hừm?" Từng đợt linh lực như sóng tuôn trào vào linh hồn làm Dương giật cả mình, hắn không ngờ trong mảnh linh cảnh nhỏ bé

này lại có lượng linh lực hùng hậu như vậy.

Linh lực trong thiên địa không phải là vô tận, chỉ có thể sinh ra một lượng nhất định trong một khoảng thời gian nhất định. Tuy người thường không thể trực tiếp hấp thu như Dương nhưng cũng gián tiếp hấp thu vào cơ thể một lượng rất nhỏ để nuôi dưỡng linh hồn, rất nhiều người hấp thu khiến do linh lực ở Việt Nam trở nên mỏng manh so với thời nguyên thủy.

Hòn đảo này tuy nhỏ nhưng được tích tụ linh lực qua hàng nghìn hàng vạn năm nên linh lực trở nên đậm đặc, có thể nói là đậm đặc tương đương linh hồn Dương hiện tại, làm món ngon cho Thôn Thiên Địa của Dương tha hồ mà cắn nuốt.

"Thơm rồi!" Dương cười như điên, tiếp tục vận công hấp thu linh lực của đảo.

Giờ thì Dương mới thấy sự khủng bố của Thôn Thiên Địa, chỉ trong một giờ, Dương đã hấp thu được lượng linh lực bằng hẳn hấp thu mấy ngày ngoài học viện, đột phá Linh Sĩ cấp 2 và còn tiếp tục tăng cường.

Ở cấp bậc Linh Tá, Lệ có thể cảm nhận được linh lực của thiên địa xung quanh, sau 3 ngày, nàng mang theo một ít thức ăn đến cho Dương thì phát hiện linh lực nồng đậm trong đảo đã vơi đi ba phần mười, không khỏi tức giận la to: "Tên kia! Người phá cái gì ở đây vậy?"

"Hả? Em đâu có phá? Em chỉ tu luyện thôi mà?"

"Tu luyện kiểu gì mà linh lực ở đây biến đi đâu hết vậy?"

"Hả! Em... em hấp thu hết rồi!"

"Hấp thu?"

Dương biết chuyện này khó mà giấu Lệ, nên hắn nói úp mở: "Em tìm được một công pháp có thể hấp thu linh lực xung quanh để tu luyện... Chứ em tư chất Không Màu không tự tụ linh được..."

Lệ nhíu mày, đúng là nàng thắc mắc chuyện Dương tư chất Không Màu sao lại tụ linh được nhưng chưa tiện hỏi, nếu công pháp Dương nói là thật thì có thể lý giải điều này.

"Cậu làm thử tôi xem được không?" Lệ hỏi.

Dương gật đầu, vận công hấp thụ linh lực.

Lệ tiến đến gần Dương, quả thật cảm nhận được linh lực một khoảng nhỏ quanh hắn liên tục mất dần.

"Công pháp này Diễm đưa cậu à?"

"Cô biết mẹ em?"

"Ừ biết sơ sơ. Thôi cậu tiếp tục luyện đi, khi nào cảm thấy linh lực hấp thu chỉ còn tương đương linh lực ngoài học viện thì dừng lại kéo nơi này sụp đổ." Lệ nhắc nhở, linh lực nơi này dù quý giá nhưng đối với người thường chẳng mấy tác dụng, đem bồi dưỡng một thiên tài như Dương nàng thấy có lợi hơn nhiều.

Thêm 3 ngày nữa trôi qua, Dương hấp thụ thêm sáu phần mười lượng linh lực của đảo, chỉ chừa lại một phần mười.

"Tại sao tốc độ hấp thu lại nhanh gấp đôi 3 ngày trước nhỉ?" Dương nhíu mày suy nghĩ, rõ ràng vẫn là tầng 0 nhưng Thôn Thiên Địa lại

như phát triển không ngừng.

Mấy ngày sau Dương cũng không rời đảo mà tranh thủ ở lại tu luyện một bộ tuyệt học cùng một bí kỹ phòng thân. Google chào hàng một kho tuyệt học làm Dương ngồi lựa mất một buổi, những thứ này bên ngoài đều là báu vật vô giá nhưng bị Dương xem như mấy trang tin tức, xem sơ rồi lướt qua.

Cuối cùng Dương chọn được một bộ tuyệt học tên là Sát Thần.

Sát Thần tầng 1 bao gồm một bộ võ công và một bí kỹ. Võ công là một bộ kiếm pháp khá thích hợp dùng với cây ba ton Linh Bảo của Dương, còn bí kỹ tên là Cường.

Dù có thể lập tức thấu hiểu nhưng Dương cũng mất thêm mười ngày để cơ thể thuần thục bộ võ công Sát Thần kiếm pháp.

"Muốn ra chưa nhóc?" Đêm thứ 16, Dương đang nằm phè trên giường thì Lệ thò đầu vào hỏi.

"Còn chỗ nào giống chỗ này không cô?" Dương vẫn còn thèm thườn cảm giác linh lực như nước xối vào cơ thể mình.

"Cậu tưởng tìm được nơi này dễ lắm sao? Phải là Linh Đế và tinh thông thuộc tính không gian đi tìm cả đời mới ra được một nơi đấy! Chưa kể không phải nơi nào cũng an bình như nơi này, nhiều nơi đầy rẫy linh thú nguy hiểm..." Lệ tuông ra một tràng.

Dương nhe răng cười trừ rồi theo Lệ bước ra ngoài. Ngoài trời mới hừng sáng, Dương về ký túc xá tắm rửa xong thì Nhật mới thức dậy.

Thấy Dương về, Nhật liền hỏi: "Mấy tuần nay ngươi trốn đi đâu vậy?"

"Ta mà trốn à?" Dương ưỡn ngực: "Chỉ là tìm nơi yên tĩnh luyện công thôi!"

Nhật nói tiếp: "Thằng Tây mấy ngày nay đi tìm người suốt."

"Nó còn chưa sợ sao?"

"Hắn có vẻ tự tin lắm, ta nghĩ người nên tránh mặt tiếp."

"Cần gì phải tránh!"

Như Nhật nhìn Dương ra vẻ cuồng ngạo một cách đáng ghét, nhưng nàng không hiểu sao cái sự đáng ghét này lại khiến đôi gò má nàng nóng lên, môi nàng vô thức khẽ mỉm cười.

Hôm nay Dương quyết định đi học một bữa, quả nhiên hắn đi học lần nào là phiền phức đến lần đó, tan học về Dương liền bị đón đường, lần này chỉ có 3 thằng Lang, Tây, Tấn, mấy thằng khác đã tản ra tìm cách đánh lạc hướng giáo viên.

"Muốn đi cấp cứu nữa sao?" Dương cười cười.

"Đừng có dọa, mày ngon mày ném thử tao xem!" Tây hừ lạnh, lần trước là do hắn bất cẩn, lần này Dương đừng hòng dùng thứ đó hại hắn.

"Vớ loại như mày thì cần gì tới Linh Bảo?" Dương khinh bỉ bước ra, thấy tụi Sinh, Nhật cũng bước lên, Dương ngăn lại: "Để tao là đủ!"

"Trốn chui trốn nhủi hơn nữa tháng rồi giờ ra về anh hùng? Đừng tưởng mày nhỏ mà tao nhẹ tay!" Tây cũng bước lên, vận sẵn linh lực đề phòng Dương dùng Linh Bảo.

Dương đưa linh lực xuống chân và cánh tay, phóng tới đánh thẳng vào mặt Tây, Tây né được nhưng cũng giật cả mình, Dương rõ ràng đã nhanh hơn so với lúc đánh với Tấn. Dương xoay người đấm thêm một quyền, lần này Tây không né kịp, giờ nắm đấm ra đối kháng.

BINH!

Hai quyền một lớn một nhỏ đâm vào nhau, Dương bật lui 5 bước, Tây lui lại 4 bước.

Sinh, Nhật, Chung, Trần lẫn Lang, Tấn và đám học sinh khán giả cùng trở mắt, tuy Dương yếu thế nhưng Linh Sĩ cấp 1 chịu một đấm của Linh Sĩ cấp 7 mà còn đứng vững, lại còn đánh lui Tây thì thật quá nghịch thiên.

"Mày không phải Linh Sĩ cấp 1!" Tây cũng giật mình vì sức mạnh của Dương.

"Ta có nói ta cấp 1 sao?" Dương nhướn mày, quả nhiên Tây rất mạnh, khiến tay hấn dù có linh lực cường hóa nhưng vẫn thấy ê ẩm.

"Dù cấp mấy thì cũng không bằng tao!" Tây tự tin nói, qua nắm đấm vừa rồi, hấn cảm thấy linh lực của Dương thấp hơn hấn một cấp, ở khoảng cấp 6. Dù tự tin mình mạnh hơn nhưng Tây cũng không khỏi bàng hoàng, một thằng tân sinh học hơn 4 tháng đã đạt đến Linh Sĩ cấp 6, còn hấn năm 3 mới đến cấp 7. Thật sự là một sự sỉ nhục!

"Hiệu trưởng, có cần can không?"

Lệ đang ở ban công tòa nhà chính nhìn xuống, bên cạnh nàng có mấy giáo viên khác cũng đang dõi theo trận đánh nhau của Dương và Tây.

Lệ phát tay: "Không cần, để xem hẳn biểu hiện thế nào, nếu được thì tuyển vào..."

Trận đánh vẫn tiếp tục, tuy Dương yếu thế nhưng cũng hành Tây không ít, linh lực có hạn, Tây bắt đầu thấm mệt thở hồng hộc, còn Dương vẫn tươi tỉnh nhờ linh hồn to lớn. Đây chính là thứ làm tư chất Đen được cho là đứng đầu trong các loại tư chất, trong cùng cấp độ thì Dương chẳng ngán thằng nào, cứ thoải mái đánh đến khi đối thủ tiêu hao cạn linh lực không thể tạo phòng ngự thì hẳn cứ ung dung đâm thẳng một quyền là kết thúc.

Tây thở như trâu, lùi ra và nói: "Mày cũng khá lắm, lần này tao tạm tha cho mày!"

Dương bật cười: "Cảm ơn nhiều nha! Nhưng tao thích bạo dâm, cứ lại đây đánh tao tiếp đi!"

Nói xong, Dương phóng tới túm cổ áo Tây quật hẳn ngã ra đất, hai thằng Tấn, Lang nhào tới nhưng thấy Dương móc trong nhẫn ra một trái Lựu Đạn thì sợ hãi lui lại.

Dương ngồi xuống cạnh đầu Tây hỏi nhỏ: "Mày thích ăn măng cầu không?"

Dương cười độc địa, đem trái Lựu Đạn dí vào mồm Tây làm hẳn sợ muốn khóc, linh lực đã cạn kiệt, ăn trái này thì nội tạng hẳn thành mớ xà bần.

"Sao? Ăn không?" Dương bặm trợn hỏi, sẵn tiện vả mặt Tây mấy cái.

Ba thằng Sinh, Chung, Trần cũng nhào tới ăn hôi, tranh thủ trả thù tới tấp vào người Tây.

Đám học sinh đứng xem mà chuyển sang tội nghiệp cho Tây, đi bắt nạt thằng tân sinh năm nhất mà bị nó hành cho ngập mặt, nhục nhã thôi rồi.

"Lật người nó lại đi bây!" Thằng Chung phấn khích bày trò.

"Chi vậy?" Ba thằng Dương, Sinh và Trần vừa lật Tây lại vừa hỏi.

Chung cười cười, hai tay chấp lại, hai ngón trỏ chỉ thẳng ra, hướng ngay giữa mông Tây đâm một phát và hô: "Thông Thiên Kiếm Pháp!"

"Á!!!!!!" Tây khóc thét thảm thương.

Bộp! Bộp!

Đột nhiên có tiếng vỗ tay, đám khán giả rả ra rượi nhường đường cho một đám gần 10 thằng học sinh năm 2 năm 3 và cả năm 4 bước vào, cầm đầu là thằng Sơn.

"Giỏi! Giỏi lắm!" Sơn vừa vỗ tay vừa gật đầu, mặt cười tàn độc.

"Nguyễn Tấn Sơn, 16 tuổi, Linh Sĩ cấp 9." Google nói.

Mặt Dương nghiêm túc lại, đứng dậy cười khinh bỉ: "Tất nhiên là giỏi, đâu như cái băng nào đó toàn một bọn bất tài đi bắt nạt tân sinh!"

Mặt Sơn đành lại: "Tân sinh thì phải biết thân biết phận, lũ bố lão thì đàn anh như bọn ta phải dạy chút lễ độ mới xứng!"

"Vậy đàn anh lại đây để tân sinh dạy cho chút lễ độ nào..." Dương nói, sau đó giơ tay ra ngoắc Sơn, miệng chách lưỡi như ngoắc chó.

"Được!" Sơn tức giận, linh lực phóng ra toàn thân, nhanh như chớp

phóng tới chỗ Dương.

RẦM!

Tất cả mọi người, kể cả hiệu trưởng Lệ cũng ngỡ ngác. Sơn chỉ vừa phóng tới liền bị Dương một đấm đánh cắm đầu xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

"Chuyện gì xảy ra?" Tất cả học sinh lẫn giáo viên đều hoang mang.

Lệ cũng hoang mang không kém, nàng nhìn Dương đang đứng ngạo nghễ, một tay hấn nổi đầy gân xanh, linh lực phóng ra ngoài làm không khí quanh cánh tay biến dạng có thể thấy bằng mắt thường.

"Linh Lực Phóng Xuất!" Lệ và đám giáo viên cùng lên tiếng.

"Không thể nào! Rõ ràng khi nãy hấn chỉ ở khoảng Linh Sĩ cấp 6!" Lệ không tin vào mắt mình: "Không lẽ là... Bí Kỹ!"

Bí kỹ: Cuồng. Trong khoảnh khắc đem toàn bộ linh lực tạm thời ngưng tụ vào một bộ phận cơ thể, tạo ra sức mạnh vượt cấp trong một thời gian rất ngắn. Nhược điểm: Sau khi ngưng tụ, linh lực tiêu tán, cần một thời gian hồi phục.

Chương 12: Vô Sắc - Thực Thần Ma

Một mảng cảm lạnh, tất cả học viên đứng xem đều kinh ngạc đưa mắt nhìn vào trung tâm đám đông, thủ lĩnh băng Con Ó đang nằm sấp, hơn nửa đầu cắm sâu vào mặt đất không biết sống chết, phía trước là một thiếu niên trông nhỏ yếu nhưng tỏa ra khí thế khủng khiếp.

"Thật là bá đạo!" Một ai đó phá vỡ yên lặng.

"Kinh vãi!"

"Ôi ộp pa liệt dương của em!"

Sôi nổi nhất là những đứa tân sinh, dù không phải mình làm nhưng chuyện một tân sinh đập một thằng năm 4 cũng đủ khiến chúng nó nở mặt.

"Hur cấu! Chắc chắn là dàn dựng, diễn sâu vãi nời! Tao thấy 800 lần rồi! Bằng chứng cất đâu, đem ra đây tự thú đi!" Một ai đó khàn khàn la to.

Binh! Binh!

"Nguy hiểm này! Diễn này! Tượng giả giọng thì không ai biết mày là ai à?"

Bốp! Uỳnh!

"800 này! Vu khống người ta mà còn bảo người ta tự nộp bằng chứng ra cho mày, ngu này!"

Thấy thanh niên 800 bị hội đồng, một thằng đột nhiên khom xuống hi hục dùng tay đào đất.

"Mày làm gì vậy?"

"Đào hố chôn gấp kẻo nó đẻ trứng!"

Dương vẫn đứng ngạo ngễ nhìn về những thằng còn lại của băng Con Ó, cánh tay hấn nổi đầy gân xanh, linh lực phóng ra ngoài làm không khí vẩn vọ. Đây là Linh Lực Phóng Xuất, nhưng không phải Dương đã đạt cảnh giới này mà do tác dụng phụ của Cuồng làm linh lực của Dương tiêu tán ra ngoài.

Cuồng, ban đầu được nghiên cứu để tạo ra một phương pháp tụ linh cấp tốc. Thay vì ngưng tụ từng phần một theo cách tụ linh thông thường, Cuồng là phương pháp cưỡng chế đem cả linh hồn nén lại thành một kết cấu đậm đặc hơn nhưng lại không bền vững, làm linh lực nhanh chóng tiêu tán, qua nhiều đời nghiên cứu thất bại, người ta tận dụng tạo thành một Bí Kỹ.

Cuồng cũng không phải là bí kỹ nghịch thiên, một Linh Sĩ tư chất bình thường dùng Cuồng chỉ có thể ngưng tụ linh lực vào một bộ phận nhỏ cỡ nắm tay cho một đòn duy nhất, còn Dương nhờ linh hồn to lớn, linh lực dồi dào nên mới tụ được vào cả cánh tay, tạo ra tốc độ và sức mạnh vượt xa Linh Sĩ cấp 9. Linh hồn lớn hơn nên Dương cũng sẽ mất nhiều thời gian hơn để khôi phục linh lực.

"Thằng nào tiếp theo?" Dương lạnh lùng hỏi.

Đám thành viên băng Con Ó khi bước vào thì như hùng như hổ,

nhưng hiện tại thì từ phó thủ lĩnh đến thành viên đều run như cày sậy, thủ lĩnh còn không chịu nổi một đấm, tại nó sao dám bước vào?

Thấy không thằng nào bước ra, Dương giơ tay gọi bọn thằng Sinh cùng trở về phòng. Linh lực của Dương đã hoàn toàn tiêu tán, hiện giờ hắn chỉ có thể đứng vững nhờ thể lực, cũng may là bọn Con Ó bị dọa sợ không dám xông vào, nếu không Dương cũng chỉ còn nước chịu đòn như Tây lúc nãy.

Chuyện Dương một đấm hạ gục thủ lĩnh bằng Con Ó nhanh chóng vang dội, khiến hắn từ một tên tân sinh phế vật trở thành một ngôi sao sáng được toàn học viện biết đến.

Sau mấy ngày nghỉ dưỡng, linh hồn Dương đã khôi phục. Hắn được hiệu trưởng Lê gọi lên văn phòng. Dương tưởng Lê gọi hắn lên để cảm râm vụ đánh lộn, nhưng hóa ra không phải, trong phòng, ngoài Lê ra còn 4 đứa học viên năm 4, năm 5.

"A tân sinh thiên tài đến rồi kìa!" Lên tiếng là một thiếu nữ 17 tuổi có thân hình mảnh mai nhưng ngực và hông khá đầy đặn với gương mặt xinh đẹp hoạt bát làm mắt Dương lóe sáng.

Thiếu nữ thoăn thoắt tiến đến chộp tay Dương bắt lia lịa và tự giới thiệu: "Chào Dương! Chị tên Hồng Đào, học viên năm cuối, hôm nào mời em đến băng Sắc Màu của chị chơi nhé!"

"Hừ!" Tiếng một thiếu niên hừ lạnh.

"Có vấn đề gì không Quang Lâm?" Hồng Đào bắt mắt hỏi, kẻ vừa hừ lạnh là một gã cao gầy, gương mặt khá điển trai nhưng tạo cho Dương cảm giác gian xảo khó ưa.

"Chưa gì đã mời chào, nàng tưởng đây là lâu xanh sao?" Quang

Lâm nói, hẳn là học viên năm 4, thủ lĩnh băng Cửu Long.

"Người!"

"Thôi được rồi! Đàn anh đàn chị mà làm thế trước mặt tân sinh không thấy mất mặt à?" Một thanh niên mang kính trông khá lịch lãm lên tiếng rồi bước đến bắt tay Dương: "Chào em! Anh tên Vân Hải, học viên năm cuối, thủ lĩnh băng Bảo Tố!"

Cuối cùng là một gã lực lưỡng da rám nắng, cũng đến bắt tay Dương và tự giới thiệu: "Chào em, anh là Châu Đốc, thủ lĩnh băng Bà Đen."

"Thủ lĩnh của 4 băng đảng thuộc hàng hùng mạnh nhất học viện Nữ Thần cùng tụ tập, vậy còn gọi mình đến đây làm gì?" Dương tự thắc mắc.

"Cậu biết tôi gọi cậu đến đây làm gì không?" Lệ hỏi Dương sau khi chờ cả bọn tự làm quen.

"Ai biết, chắc vô cho đủ 5 anh em siêu nhân?"

"Cứ 3 năm 1 lần, các học viện sẽ thay phiên tổ chức một cuộc thi tài cho các học viên xuất sắc nhất. Và chúng tôi dự định tuyển cậu..."

"Nhưng em yếu xìu!" Dương ngắt lời.

"Đúng, về linh lực thì cậu còn chưa bằng học viên năm cuối, nhưng cậu có một điểm mạnh."

"Giả kim?" Dương hỏi.

Lệ gật đầu: "Đúng, cuộc thi cần một thí sinh giỏi về giả kim và cậu là lựa chọn hàng đầu!"

"Nhưng thưa cô..." Quang Lâm chen ngang: "Chúng ta có Vũ Hà vừa là Linh Úy cấp 1 lại sắp đạt tới Giả kim thuật sĩ, tại sao không tuyển cậu ta mà đi chọn 1 Linh Sĩ? Trong thi đấu thì thiên phú cao cách mấy đâu có nghĩa gì, quan trọng là thực lực!"

Nghe Quang Lâm nói, ba học viên còn lại cũng không khỏi gật gù, có thể Dương thông minh nhưng mới vào học mấy tháng làm sao bằng một người gần đạt đến thuật sĩ?

"Vậy tôi hỏi các cô cậu, chọn giữa một Linh Úy chưa có bằng thuật sĩ và một Linh Sĩ cấp 6 đánh bại Linh Sĩ cấp 9, đồng thời có bằng đại sư thì các cô cậu chọn ai?"

Cả 4 học viên tròn mắt ngạc nhiên, nghe ý của hiệu trưởng thì Dương đã có bằng đại sư? Một thằng nhóc 13 tuổi đã lấy được cái bằng mà người ta học 30, 40 năm mới có? Nếu thật vậy thì quá khủng bố, lúc đầu bọn hắn còn tưởng Dương được chọn là nhờ con ông cháu cha gì đó chứ cái thành tích đánh bại Linh Sĩ cấp 9 có hay nhưng chưa đủ để vào đội.

Quang Lâm cũng kinh ngạc nhưng vẫn không muốn Dương vào đội vì Vũ Hà là bạn thân đồng thời là thành viên trong băng của hắn: "Nhưng Dương còn quá trẻ, làm sao có kinh nghiệm thi đấu?"

"Chính vì vậy nên tôi mới gọi các cô cậu đến, hãy huấn luyện cho cậu ta!"

"Em còn chưa đồng ý tham gia mà!" Dương lên tiếng.

"Phải tham gia và đoạt giải quán quân, nếu không đừng mơ đến thứ kia!"

"Đệt!"

Hoài Bảo lưng đeo giỏ thuốc, tay cầm đuốc vượt qua đoạn đường đá gập ghềnh tăm tối, trước mắt hẳn là một hang động khổng lồ kỳ vĩ. Hoài Bảo vô tình phát hiện ra địa điểm này khi đang hái thuốc, nghĩ rằng trong hang này chắc chắn có Linh Dược quý hiếm nên Hoài Bảo quyết đánh liều đi vào.

Hoài Bảo tiến vào sâu trong động, nơi có một cột sáng từ trên trời rọi xuống, phía dưới là một hồ nước xanh thẳm và một mỏm đá cao hình xoắn ốc, xung quanh rêu xanh cây cỏ xanh um, dưới những tia thạch nhũ tựa như một thiên đường trong lòng đất.

"Một cái hang tuyệt đẹp! Người trong bản Đoàn chưa hề nhắc đến, có lẽ chưa ai phát hiện ra... Ta nên đặt cho nó một cái tên..." Hoài Bảo suy tư: "Tên là Sơn Đoàn đi!"

Khung cảnh hùng vĩ khiến Hoài Bảo tò mò, hẳn khám phá xung quanh rồi trèo lên mỏm núi cao có đỉnh hình xoắn ốc trông rất kỳ diệu.

Hoài Bảo đứng trên mỏm núi, ngửa mặt hít thở không khí rồi định ngồi nghỉ nhưng chợt phát hiện giữa đỉnh núi khá bằng phẳng có một vật gì đó trông như lưỡi kiếm màu đen dài gần hai gang tay cắm xuống.

"Đây là thứ gì?" Hoài Bảo tò mò sờ thử lên đoạn kiếm đen rồi thử rút ra.

Đoạn kiếm rời khỏi mặt đất, kéo theo đó là linh hồn một lão già bàng bạc phóng ra ngoài.

"Ha ha ha! Cuối cùng ta cũng thoát! Âu Cơ! Ta đã nói rồi người

không thể nào giam ta vĩnh viễn đâu! Ha ha!" Linh hồn lão già ngửa mắt lên trời cười to.

Cười một lúc, lão già gằn như trong suốt nhìn xuống Hoài Bão, một đứa nhóc 13 tuổi đang ngồi cầm đoạn kiếm gãy chăm chăm nhìn lão.

"Nhóc con! Người không sợ sao?"

"Ta là một phế vật sống không bằng chết, có gì phải sợ?" Hoài Bão đáp với vẻ bất cần.

"Phế vật?" Lão già nhíu mày: "Người thấy trong động này có con thú nào không?"

Hoài Bão lắc đầu, hẳn cũng chuẩn bị tinh thần gặp thú dữ thì chết chắc nhưng từ khi vào hang không thấy bất kỳ sinh vật nào.

Lão già vuốt chòm râu trong suốt, nói tiếp: "Đó là vì Âu Cơ, người biết con bé đó chứ? Ắ đã lập ra một tầng phong ấn cấm mọi sinh vật tiến vào đây để phòng ta thoát ra. Và người nghĩ đoạn kiếm trên tay người muốn rút là rút sao? Chỉ có tư chất Vô Sắc mới vượt qua được phong ấn của Âu Cơ!"

"Vô Sắc? Ý ông là Không Màu à? Ta đúng là phế vật tư chất Không Màu đây!" Hoài Bão cười chua chát.

"Ngu ngốc! Vô Sắc tư chất chính là một trong hai tuyệt đỉnh tư chất, nhưng vì cách tu luyện của nó quá tàn độc nên mới bị vùi dập thành tư chất tệt hại nhất! Người biết thằng nhóc Sùng Lãm chứ?"

Hoài Bão lắc đầu.

"Chính là đấng tối thượng của các người, được xưng là Lạc Long

Quân, hẳn chính là một kẻ có tư chất Vô Sắc!"

"Thật sao?" Hoài Bảo rùng mình.

"Ta lừa ngươi làm gì? Tư chất Vô Sắc có một thiên phú bá đạo tên là Tước Đoạt! Chỉ cần có công pháp thích hợp kích hoạt thiên phú này thì nó sẽ sánh ngang với tư chất Hắc Âm!"

"Tước Đoạt? Là thế nào?"

"Chính là chiếm linh hồn của kẻ khác đem nuôi dưỡng linh hồn của bản thân!"

"Làm sao để chiếm được?" Hoài Bảo kích động, cái tiếng phế vật khiến hắn bị chê cười nhục nhã sống như kẻ chết bao lâu nay, nếu có cách trở nên mạnh hơn, hắn sẽ theo đuổi bằng mọi giá.

"Nhận ta làm sư phụ, ta sẽ dạy ngươi!"

"Nhưng ông là ai?"

"Ta? Ta không thuộc về đất nước này! Ngươi chỉ cần biết ta là sư phụ ngươi!"

Hoài Bảo không thềm đắn đo, trực tiếp quỳ xuống dập đầu ba cái với lão già: "Sư phụ!"

Lão già vuốt râu hài lòng: "Để ngươi thấy sự khủng bố của tư chất Vô Sắc, ta dạy ngươi một công pháp: Thực Thần Ma!"

"Thực Thần Ma, công pháp luyện hồn đặc biệt, luyện thành tầng 1 có thể tước đoạt linh hồn Linh Sĩ cấp 7 trở xuống đem nuôi dưỡng linh hồn bản thân."

Yêu cầu: Linh hồn tư chất Vô Sắc.

Công pháp chia 13 tầng từ 1 đến 13, tầng 1 tương đương Sơ Cấp công pháp, tầng 13 đạt đến Tối Thượng công pháp.

Để tăng lên một tầng cần có quá trình dung nhập linh hồn với một vị Thần hoặc Ma."

"May cho ngươi! Ta chính là Ma! Học công pháp rồi vận công dung nhập ta vào cơ thể, ngươi sẽ lập tức học thành tầng 1!" Lão già nói. Lão không sợ bị Hoài Bảo cắn nuốt vì dung nhập là hình thức cộng sinh linh hồn, khác với dung hợp và cũng không giống với tước đoạt.

"Ma là cấp bậc gì?"

"Không quan trọng, luyện đi!"

Chương 13: Bảo Ngọc

Hoài Bão lần theo lối đi ra khỏi hang Sơn Đòng sau khi hoàn thành dung nhập linh hồn của vị sư phụ thần bí vào linh hồn mình, trong đầu đầy những câu hỏi.

"Sư phụ! Dung nhập khác với dung hợp và tước đoạt ở chỗ nào?"

"Dung nhập là hai linh hồn cùng tồn tại song song trong một cơ thể, linh hồn của người làm chủ, ta chỉ là khách ở nhờ, người không thể sai khiến hay cắn nuốt ta, nhưng ta vẫn có thể sử dụng cơ thể người nếu được người cho phép.

Dung hợp là khi linh hồn tuy hai mà một, nếu linh hồn này bị thương, linh hồn kia cũng tổn thương theo. Tình yêu chính là một phương pháp dung hợp linh hồn mức độ thấp, vì vậy nên khi người này buồn đau người kia cũng cảm thấy đau theo... à mi mới 13 tuổi chắc không hiểu chuyện này đâu...

Tước đoạt là người hoàn toàn biến linh hồn đối phương thành chất dinh dưỡng nuôi linh hồn người."

Linh hồn lão già đã dung nhập vào linh hồn Hoài Bão nên cả hai có thể truyền tải suy nghĩ cho nhau, không cần nói ra tiếng.

"Vậy còn tư chất Hắc Ám là gì?" Hoài Bão tiếp tục hỏi.

"Là tư chất đứng đầu trong các loại tư chất, kẻ có tư chất này sở hữu một linh hồn đậm đặc hơn người và một thiên phú còn bá đạo hơn Tước Đoạt của người!"

"Thiên phú gì?"

"Không biết, cả đời ta còn chưa từng nghe nói có ai sở hữu tư chất Hắc Ám, cái thiên phú ta cũng không biết, chỉ biết đấy là thiên địch của thiên phú Tước Đoạt."

Hoài Bảo gật gù, không hỏi nữa mà tập trung vượt qua đoạn hang hẹp khó đi.

Qua đoạn khó, Hoài Bảo hỏi tiếp: "Sur phụ, có phải mọi sinh vật có linh hồn ta đều tước đoạt được không? Như gà vịt chẳng hạn?"

"Không, linh hồn quá loãng thì không được, Thường Nhân trở lên hoặc linh thú thì được."

"Vậy con sẽ tìm các loại linh thú nguy hại để luyện..."

Lão già thờ dài: "Hắn cũng từng nói như ngươi..."

"Ai cơ?"

"Lạc Long Quân..."

Hoài Bảo lúc này đã ra khỏi hang, định hỏi tiếp thì từ trên cao có một gã đàn ông gọi to: "Hoàng tử!"

Hoài Bảo vẫy tay la to: "Ta ở đây!"

"Ô hô! Ngươi cũng là một hoàng tử sao?" Lão già thích thú nói, không ai ngờ một thằng nhóc ăn mặc giản dị lưng đeo giỏ thuốc trong nơi đồi núi hoang vắng này lại là một hoàng tử.

Hoài Bảo, tên đầy đủ là Nguyễn Hoài Bảo, con trai của thành chủ Hoàng thành Huế. Từ nhỏ Bảo đã được cho là thiên tài với tư chất thông minh, chăm chỉ, nhưng khi kiểm tra tư chất lại lộ ra tư chất Không Màu thấp kém nhất, trước sự khinh khi châm chọc của đám anh chị em, Hoài Bảo chán nản bỏ học tìm về miền quê hẻo lánh đi tìm dược liệu học nghề thầy thuốc.

Hoài Bảo theo tên họ vệ duy nhất của mình trở về bản Đoòng, một bản thuộc vùng rừng núi Quảng Bình.

"Sư phụ từng gặp Lạc Long Quân sao?" Trên đường về, Hoài Bảo tiếp tục hỏi lão già.

"Ta chính là sư phụ hử, cái công pháp Thực Thần Ma cũng là ta vì hử mà khổ cực đi tìm." Lão già đáp, Hoài Bảo nghe trong giọng lão có chất tự hào.

"Sư phụ là sư phụ của Lạc Long Quân, tại sao Âu Cơ lại nhất người?"

"Ài... chuyện xấu hổ lắm... ta còn tưởng ả giam ta vài ngày, nào ngờ mấy ngàn năm không thêm ngó đến. Hiện giờ con bé đó ở đâu?"

"Ý thầy hỏi Âu Cơ à? Bà ấy còn sống sao?"

Lão già chưng hửng: "Chứ mà ý tưởng trong vùng phong ấn này còn ai giết nổi ả sao?"

"Con không biết, Âu Cơ và Lạc Long Quân giờ chỉ còn là một truyền thuyết thôi, không có ai nghĩ bà ấy còn sống đâu."

"Vậ à... Còn lão rùa già nữa, không biết còn lặn hụp trong cái hồ đó hay đã bị ướp xác trong bảo tàng rồi!"

"Ý sư phụ nói rùa thần hồ Hoàn Kiếm à?"

"Hồ Hoàn Kiếm là chỗ nào?" Lão già hỏi, lúc lão bị giam mấy nghìn năm, có nhiều địa danh đã thay đổi.

"Ngày xưa là hồ Lục Thủy, sau vài lần đổi tên thì đổi thành hồ Hoàn Kiếm theo sự tích Lê Thái Tổ trả gươm cho rùa thần, khi đó Lê Thái Tổ dạo thuyền dưới hồ thì có một con rùa nổi lên nói: Bệ hạ hoàn gươm lại cho Long Quân! Thế là Lê Thái Tổ đem Thuận Thiên kiếm trao cho rùa thần."

Lão già gật gù: "Ra vậy, Thuận Thiên kiếm đang nằm trong tay thần rùa, ngoài ra chúng ta còn có một đoạn của Nghịch Thiên kiếm..."

Trời tối mịt, Dương uể oải lếch xác về phòng ký túc xá, quả nhiên hiệu trưởng Lê không nói đùa, lập ra cho Dương một lịch huấn luyện dày đặc. Hôm nay là ngày huấn luyện đầu tiên, Dương cùng Vân Hải luyện tấn công, sau đó lại cùng Châu Đốc luyện phòng ngự. Vân Hải là Linh Úy cấp 5, còn Châu Đốc là Linh Úy cấp 4, Dương Linh Sĩ cấp 6 giống như con chuột đánh với 2 con gấu, ăn hành băm dập. Tuy ăn hành nhưng nhờ Google phân tích mà Dương tiến bộ rất nhanh về mặt kỹ năng chiến đấu.

Như Nhật đã ngủ say, Dương tắm rửa rồi trèo lên giường ngồi vận công.

"Hửm?" Đang vận công, Dương chợt cảm giác có gì đó rung rung trong chiếc nhẫn Balo của hắn, liền đưa linh lực vào nhẫn gọi thứ ở trong ra, đó chính là quả trứng có mảnh kiếm đen.

Quả trứng pha lê lúc này chẳng khác nào một cái bóng đèn lóa sáng khắp phòng làm Như Nhật chói mắt tỉnh cả ngủ.

"Người phá cái gì nữa vậy?" Như Nhật dụi mắt hỏi.

"Nó... nó là con gì?" Dương lắp bắp nói, lúc này Như Nhật mới quen ánh sáng, nàng nhìn vào nguồn sáng trên tay Dương, ánh sáng đã nhạt dần, lộ ra một quả trứng trong suốt to cỡ hai nắm tay, bên trong quả trứng có hình dáng một đứa bé tròn trĩnh đáng yêu nhưng chỉ bé cỡ một nắm tay người.

Vỏ trứng nứt ra, đứa bé quanh mình tỏa ánh sáng trắng lơ lửng bay lên ôm lấy gò má Dương và thích thú cười hắc hắc làm Dương giật mình tóm gọn nó trong bàn tay mình.

"Nó là con gì?" Dương hỏi lần hai, Google không đáp lại.

"Hình như là tiểu tinh linh, người kiếm đâu ra vậy?" Khác với Dương, Như Nhật mắt sáng rực nhìn đứa bé nhỏ xíu tròn mồm mĩm đang bị bàn tay Dương ôm gọn.

"Tiểu tinh linh?" Dương thắc mắc.

Lần này thì Google mới lên tiếng: "Ngoài linh thú, linh mộc và con người, còn một số dạng tồn tại khác biết sử dụng linh lực, trong đó có Tinh Linh, Tinh Linh là các dạng nguyên tố và phi nguyên tố lâu năm sinh ra trí tuệ rồi tiến hóa thành Tinh Linh, ví dụ một ngọn lửa trăm năm không tắt có thể sinh ra một Hỏa tinh linh."

"Vậy nó là tinh linh gì?" Dương hỏi tiếp, nhìn đứa bé đáng yêu đang tròn xoe mắt nhìn mình khiến hẳn chỉ muốn cắn một cái.

Google lại im lặng.

"Nhưng mà nó lớn hơn so với tinh linh bình thường?" Như Nhật thắc

mắc, theo nàng biết, tinh linh trưởng thành cũng chỉ to cỡ hai ngón tay, còn đứa bé này trong hình dạng đứa trẻ khoảng 1 tuổi mà đã to gần bằng một nắm đấm.

Dương nhìn qua đống vỏ trứng, nhưng tất cả đã tan biến, chỉ còn lại mảnh kiếm vỡ vẫn còn nguyên vẹn như ban đầu, Dương sực nhớ ra chuyện kiểm tra thuộc tính lần trước đã sinh ra quả trứng, liền thử kiểm tra thuộc tính của đứa bé.

Quả nhiên thuộc tính Dương cảm nhận được vẫn là một cảm giác sâu xa ngoài tầm hiểu biết của hắn.

"Sao thế?" Thấy Dương dăm chiêu, Như Nhật hỏi.

"Không có gì, ta thử kiểm tra thuộc tính của nó, nhưng không biết..."

"A há á!" Đứa bé kháu khỉnh cười, cúi mặt đem gò má hồng hào của nó cọ vào ngón tay cái của Dương.

"Cho ta bế chút đi!" Như Nhật thèm nhỏ dãi giờ tay ra đòi bế đứa bé.

"Khoan! Để ta kiểm tra cái này!"

Mặt Dương tỏ ra nghiêm trọng khác thường làm Như Nhật cũng hồi hộp theo.

Dương thả đứa bé nằm ngửa trên lòng bàn tay, tay còn lại cẩn thận nắm cái chân bé xíu của đứa bé giờ lên, chăm chú xem với vẻ mặt nghiêm trọng rồi mừng rỡ kết luận: "A! Là bé gái!"

Chát!

"Tên bại hoại!" Như Nhật đỏ mặt tát Dương một cái trời giáng trước

khi hắn kịp đưa linh lực ra phòng ngự.

"Sao người đánh ta?" Dương ủy khuất hỏi, cú đánh của Như Nhật làm hắn đau muốn rớt răng ra ngoài.

"Hắc hắc!" Đứa bé cười vui vẻ dí nắm tay bé xíu dấm vào không khí phụ họa, sau đó nó lơ lửng bay lên bám vào gò má Như Nhật làm nàng thích chí cười tít cả mắt. Lúc này nàng không còn chút nào giả trai mà rõ ràng là một cô nàng đang vô cùng thích thú với một đứa bé đáng yêu.

"Người đặt cho nó một cái tên đi!" Như Nhật nói, nàng bế đứa bé trên một tay, tay còn lại khều khều vuốt vuốt lên mặt đứa bé làm nó nhột cười mãi không thôi.

"Tên à?" Dương suy tư: "Đặt tên Mi Lu đi!"

"Người tưởng nó là chó à?" Như Nhật tức giận nói, đứa bé cũng phồng hai gò má ra vẻ phản đối.

"Nó sinh ra trong trứng pha lê, hay đặt là Pha Lê?" Dương nói tiếp.

"Thôi nghe dễ vỡ quá, nó sáng trắng như ngọc, đặt là Bảo Ngọc đi!" Như Nhật góp ý.

"Ừ vậy thì Bảo Ngọc!"

"Á há á á!" Đứa bé dường như hiểu được, nó cười khoái chí, hay bàn tay nhỏ xíu vỗ vào nhau mấy cái ra vẻ tán thành.

Như Nhật thích thú: "Trứng này người kiếm ở đâu vậy?"

"Thích không, cho người nuôi đấy!"

"Á á dá!" Nghe Dương nói, Bảo Ngọc khó chịu la to, tay chân giãy nảy ra vẻ phản đối.

"Lạ nhỉ, rõ ràng nó thích người lắm mà?" Dương nghi hoặc.

"Chắc nó xem người là mẹ nó!"

"Người mới là mẹ nó ấy, ta là đàn ông mà, ta là cha nó!" Dương cãi, làm Như Nhật đỏ mặt.

"À quên, lấy sữa đâu cho nó uống?" Dương lo lắng nói.

"Tinh linh cần gì uống sữa?"

"À..."

"Phải kiếm cho Bảo Ngọc vài bộ quần áo nữa!" Như Nhật nói rồi lấy trong giỏ đồ ra một miếng vải trắng cùng kim chỉ, cắt khâu mục lúc là xong một chiếc áo trắng đơn giản xinh xắn.

Thấy Dương nhìn mình chằm chằm, Nhật đỏ mặt giải thích: "Mẹ ta bảo con trai đánh lộn hay rách áo nên đem kim chỉ theo khâu lại..."

Dương cũng không thèm trêu Nhật, chỉ cười cười nhìn nàng đang cười tít cả mắt đem chiếc áo mặc vào cho Bảo Ngọc

Đêm đó Như Nhật thích chí đùa nghịch với Bảo Ngọc một hồi lâu, còn Dương thì ngồi vận công, sau đó Bảo Ngọc buồn ngủ bay là đà lên đầu Dương, vạch tóc hấn thành một cái ổ nằm sắp xuống ngủ ngon lành.

Cuộc thi tài học viện diễn ra 3 năm một lần, theo truyền thống thì đây

là cuộc thi giữa 3 học viện lớn nhất 3 miền Bắc, Trung, Nam gồm học viện Quốc Tử Giám của Hà thành Bắc Bộ, học viện Cố Đô của Hoàng thành Trung Bộ và học viện Nữ Thần của Sài thành Nam Bộ. Nhưng lần này, học viện Trường Sa và học viện Hoàng Sa của Long thành Long tộc cũng gộp thành một đội để tham dự, tạo cho cuộc thi màu sắc mới mẻ và hứa hẹn nhiều điều hấp dẫn hơn.

Mỗi học viện dự thi sẽ tuyển ra 5 học viên xuất sắc nhất để tham dự, cuộc thi ngoài mục đích cọ sát còn là bài kiểm tra đánh giá tài năng, trí tuệ, sự kiên cường dũng cảm và cả tinh thần đồng đội của thế hệ mới. Là dịp để các học viện tranh nhau xem học viện nào là học viện đứng đầu Việt Nam.

Buổi tập huấn thứ 2, buổi sáng tập khống chế tốc độ. Trong phòng tập Dương thoải mái ngồi móc mũi vo thành cục, bên cạnh là Hồng Đào mảnh mai xinh xắn thích thú ngồi hôn nựng Bảo Ngọc bé xíu quên cả việc huấn luyện. Giờ Dương mới công nhận tác dụng lợi hại của mảnh kiếm vỡ giá 7 tỷ, đem theo con bé này đi dụ gái thì bá thôi rồi.

Nhờ Bảo Ngọc thu hút sự chú ý của Hồng Đào nên nàng chỉ cho Dương luyện tập qua loa, nhờ vậy mà hấn thoát được một bữa chạt vật.

Thật ra Dương thừa biết dù mình không thi Lệ cũng sẽ tìm dân thủy nữ thần cho hấn vì hấn là giả kim đại sư thiên tài của học viện, nhưng bản thân hấn thật ra cũng do hám danh hám lợi, nghe phần thưởng cao và được bảo đảm tính mạng nên mới chịu tham gia.

Hết buổi sáng, Dương xuống căn tin ăn trưa. Dù ngồi trốn trong góc nhưng Dương vẫn bị Như Nhật tìm thấy với mục đích được nựng bé Ngọc, ngay sau đó, Diễm My cũng phát hiện ra và chạy đến thích thú ôm hôn Bảo Ngọc mấy cái, cuối cùng kết quả là một đám mấy chục

đưa con gái bu quanh Dương dùng đủ lời ngon ngọt chỉ để được sờ bé Bảo Ngọc cực kỳ đáng yêu đang ngồi ngơ ngác trên đầu Dương, làm hấn hoảng hồn dùng linh lực chạy như bay đi trốn.

"Mi quả là lợi hại!" Dương vừa chạy vừa nói với Bảo Ngọc, giờ hấn xem cô bé như vũ khí của gái cấp Tối Thượng.

"Á há á!" Bảo Ngọc cười đắc ý, nó đang ngồi trên đầu Dương, túm tóc hấn giật giật như đang cưỡi ngựa.

Buổi chiều Dương phải gặp Quang Lâm để luyện về thuộc tính linh lực, trong 4 người cùng đội thì Quang Lâm là kẻ làm Dương ghét nhất.

Quang Lâm cũng chẳng ưa gì Dương, hấn xung phong huấn luyện thuộc tính cho Dương bởi vì Dương chưa đủ khả năng kết hợp thuộc tính vào linh lực, cái hấn có thể dạy là dùng linh lực hành Dương sống chết.

Quang Lâm là học viên năm 4, tuy chỉ có linh lực Linh Úy cấp 2 nhưng bù lại Quang Lâm được cho là thiên tài vì khi vừa mới bước chân vào Linh Úy đã thuần thục cảnh giới Linh Lực Phóng Xuất, đồng thời sử dụng tốt Phong thuộc tính.

"Có 6 thuộc tính cơ bản, Lôi, Phong, Thủy, Hỏa, Quang, Âm, cái này người biết chứ?" Quang Lâm bắt đầu vào bài giảng với nét mặt hờ hững.

"Tất nhiên!" Dương cũng hờ hững không kém.

"Ngoài ra còn các thuộc tính khác ta sẽ nhắc đến sau. Trước tiên ta nhắc người phải dẹp bỏ cái tư tưởng ngũ hành tương sinh tương ột mà bọn thầy bói hay chém đi, mỗi nguyên tố đều có ưu nhược riêng,

và các nguyên tố Thủy, Quang, Âm chiến đấu ở cấp bậc Linh Úy thì hầu như vô dụng nên ta sẽ không nhắc tới."

"Sao lại vô dụng?" Dương hỏi, những kiến thức này có Google nên hẳn biết thừa, lại thêm cái vẻ mặt ta đây của Quang Lâm làm hẳn ghét.

"Nước đem giết được ai? Trừ khi đạt đến cảnh giới Kết Tinh, Thủy tiến bậc thành Băng thì mới mạnh lên!"

Dương cãi lại: "Nước có thể dùng để trấn nước ép cung, làm nước ăn uống hành quân đường dài, Quang có thể tạo ra ánh sáng trong bóng tối, làm choáng mắt kẻ địch hoặc làm đèn hiệu cho quân ta, Âm chính là công cụ tốt nhất để ẩn nấp, ám sát!"

"Mấy thứ vô dụng đó mà gọi là chiến đấu sao?" Quang Lâm cười khinh.

"Chiến đấu chính là cần mấy thứ đó!"

"Nực cười, một thằng năm 1 đòi dạy thiên tài thuộc tính năm 4 về thuộc tính!" Quang Lâm lắc đầu.

"Vậy thiên tài có dám cược không? Ta dùng Linh Bảo thuộc tính Thủy đấu với thuộc tính Phong của ngươi!" Dương hừ lạnh.

Quang Lâm bật cười làm Bảo Ngọc đang ngủ trên đầu Dương ngóc đầu dậy tức tối kêu mấy tiếng: "Á! Ấu ấu!"

"Ha ha! Thằng được Linh Sĩ cấp 9 là đủ ngông cuồng sao? Được! Anh đấu với mày!"

Chương 14: Chiến Quang Lâm

"Anh cho mày 3 ngày để chuẩn bị, trong 3 ngày nếu hối hận thì quỳ xuống xin lỗi anh sẽ tha cho!" Quang Lâm trịch thượng nói.

"Được!"

Tin tức nhanh chóng bị Lâm lan ra khắp học viện, còn Dương lần nữa vui đầu trong phòng thí nghiệm để chế tạo Linh Bảo, ngoài Như Mộng thường mang cơm đến và phụ giúp hắn thì bọn Như Nhật, Sinh thỉnh thoảng cũng tìm đến.

"Người cũng thật là, gây sự hết thảy này đến thảy khác!" Như Nhật nói giọng bực mình nhưng tay nàng cứ nghịch ngợm dí vào mặt bé Ngọc.

"Mấy thằng kên kên ta ghét!" Dương đáp.

"Nhưng nó là Linh Úy cấp 2 đấy, lại còn kết hợp Phong thuộc tính, mà Linh Sĩ cấp 6 dùng Thủy thuộc tính đánh với nó kiểu gì?" Sinh hỏi, bọn hắn cũng được học rằng Thủy thuộc tính ở cấp độ ban đầu chỉ dùng để tưới cây, tắm rửa chứ chẳng mấy hiệu quả trong chiến đấu.

"Mày biết Phong thuộc tính lợi hại chỗ nào không?" Dương hỏi ngược lại.

"Đem không khí nén lại thành những lưỡi dao vô hình sắc bén, cũng có thể tạo thành lá chắn gió cản trở tốc độ đối phương." Sinh đáp.

"Đúng, nhưng nước đem nén lại còn sắc bén hơn, và che chắn còn hiệu quả hơn, nhưng do nước nặng và đậm đặc hơn không khí nên Linh Úy không sử dụng nổi chứ không phải vô dụng!" Dương tự tin nói, đây là những lý giải do hắn tự ngộ ra từ lý giải của Google về tư chất Hắc Âm của hắn.

"Vậy nên người muốn chế tạo loại Linh Bảo giúp nén nước lại?" Như Nhật hỏi.

"Thông minh! Linh Bảo này sẽ biến Thủy thuộc tính từ vô dụng trở thành khắc tinh của Phong thuộc tính, nếu so linh lực thì ta đánh không lại nhưng chỉ so nguyên tố thì ta thắng chắc!" Dương nói.

Sau 3 ngày làm việc miệt mài, Dương đã hoàn thành một Linh Bảo trung cấp Thủy thuộc tính.

Sáng sớm ngày thứ tư, Dương vươn vai đi ra từ phòng thí nghiệm, định trở về phòng tắm rửa chuẩn bị cho trận đấu với Lâm. Đi được vài bước, Dương chợt nhận ra trong mũi mình có thoảng một mùi hương thơm một cách đặc biệt, hắn nghĩ một lúc rồi chợt nhớ ra đây chính là mùi hương của cô nàng mỹ nhân tóc bạch kim.

"Chị Nữ Thần ơi chờ em với!" Dương gào to rồi chạy thẳng xuống nhà tắm nơi hắn gặp nàng lần đầu.

Cửa nhà tắm đã cài khóa trong, Dương gõ cửa kêu gào mấy tiếng nhưng không nghe, bèn hấp tấp đập cửa xông vào.

Căn phòng câm lặng, Dương như chết đứng trong tư thế đập cửa, cánh cửa bị hắn đập văng cũng dừng lại trong tình trạng sắp nằm xuống nền nhà, mặt nước hồ tắm như đóng băng, hơi nước cũng dừng bay.

Cả căn phòng chỉ còn lại cô gái đẹp tuyệt trần có thể cử động, nàng mặc lại chiếc váy đang cởi dở, gương mặt đẹp thanh cao với đôi mắt bạch kim long lanh không có chút nào là giận dữ, nàng tiến lại nhìn Dương.

"A oa oa!"

Tiếng một đứa bé kêu lên làm cô gái giật mình, Bảo Ngọc từ trong túi áo Dương cọ quậy thò đầu ra nhìn Dương rồi nhìn sang cô gái.

Vẻ bất ngờ trong cô gái càng thêm đậm, sau đó nàng nở một nụ cười: "Ta vẫn luôn tin là ngươi còn sống... Có muốn đi cùng ta không?"

"Á á dá!" Bảo Ngọc lắc lắc cái đầu bé xíu tỏ ý từ chối rồi bay lên đầu Dương ngồi.

"Tùy ngươi..." Cô gái nói, đồng thời có tiếng bước chân tiến đến rồi bị ý niệm của nàng làm dừng lại giống như Dương.

"Ta phải đi thôi... tạm biệt..." Cô gái nói với Bảo Ngọc, sau đó khoan thai rời đi...

Khi cô gái đi mất, cánh cửa rớt xuống nền nhà, Dương theo quán tính đạp chân tới phía trước, hiệu trưởng Lệ và một giáo viên khác tiến đến.

"Cậu không phá thì không được hả cậu kia!" Lệ tức giận quát.

Dương nhìn khắp phòng rồi phân trần: "Thưa cô, Nữ Thần Thời Gian mới ở đây!"

"Đâu?"

"Không biết đi đâu rồi, nhưng rõ ràng em có ngửi thấy mùi nàng ta!"

Nghe thế, Lệ cũng nhắm mắt ngửi một hơi, đúng là trong không khí có một hương thơm lạ thường. Lệ quay sang vị giáo viên đi cùng phân phó: "Thầy giúp tôi đi thông báo cho các giáo viên khác, ai thấy một cô gái..."

"Tóc bạch kim mặc đầm cùng màu!" Dương nói.

"... tóc bạch kim mặc đầm cùng màu thì lịch sự mời nàng ta nán lại giúp tôi."

Dù Lệ đã phân phó các giáo viên nhưng Dương biết cũng chẳng hơn gì hẩn tự đi tìm, Dương nhảy xuống hồ tắm bơi lội với hy vọng tìm lại thời khắc vinh quang nhưng vô ích vì Nữ Thần còn chưa bước xuống hồ hẩn đã lỗ mãng xông vào. Sau đó Dương chạy khắp nơi tìm kiếm, quên cả cuộc hẹn với Lâm.

Quang Lâm đang chờ Dương trong phòng tập, để cho Dương thua nhục nhã hơn nên hẩn đã đi rêu rao khắp trường, khiến cho phòng tập chật kín khán giả.

"Mẹ kiếp! Nó trốn rồi!" Lâm tức giận mắng, hẩn ngồi chờ cả tiếng vẫn chưa thấy Dương đến.

Đám khán giả cũng đang xôn xao tranh luận, một phe thì cho rằng Dương thùng rỗng kêu to, yếu mà láo, một phe thì bênh vực Dương vì Lâm là Linh Úy cấp 2, tinh thông Phong thuộc tính lại đi đòi đấu một đàn em năm nhất với Thủy thuộc tính, rõ ràng là ý lớn hiếp nhỏ.

Dương vẫn chưa bỏ cuộc, chạy khắp nơi tìm kiếm Nữ Thần, thấy khu phòng tập đông người nên chạy đến hỏi.

"Có ai thấy một cô gái tóc màu bạch kim ở đâu không?"

Nghe Dương hô to, đám học viên xôn xao, nghe đàn em báo lại, Lâm rẽ đám người bước ra ngoài.

"Tao tưởng mày trốn rồi!" Lâm hừ lạnh.

Dương nhướng mày: "Biến! Tao đang bận!" Nói xong, hắn hỏi lại lần nữa: "Có ai thấy một cô gái tóc bạch kim rất xinh đẹp không?"

"Lại còn giả đò! Sợ thì quỳ xuống xin anh tha, cần gì kiếm có?"

Dương phớt lờ Lâm, mở miệng hỏi lần thứ 3: "Có ai thấy..."

Dương đang hỏi thì Lâm bất ngờ ra đòn, linh lực thuộc tính Phong tụ thành một lưỡi kiếm ngắn vô hình trên hai ngón tay phóng đến chém thẳng vào ngực Dương.

Keng!

Trong lúc đòn chém gió của Lâm chém đến, Dương không né kịp nhưng cũng lập tức lấy cây ba ton ra đỡ lấy, có thể thấy rõ những tia điện phóng ra trên thân cây ba ton.

"Linh Bảo trung cấp hệ Lôi?" Lâm nhướng mày, có một Linh Bảo trung cấp mang thuộc tính thì chính là tương đương có được cảnh giới Linh Lực Phóng Xuất và thuộc tính linh lực, nhưng Dương chỉ là Linh Sĩ cấp 6 nên chưa thể phát huy hết tiềm năng của nó.

"Không phải mày nói dùng Thủy thuộc tính sao? Mạnh miệng lắm mà?" Lâm hừ lạnh.

"Mày thích thì tao chiều..." Dương âm trầm đáp, lấy trong nhẫn ra một vật nhỏ màu đen có hình chữ L, chĩa thẳng phần dài hình ống vào trán Lâm.

"Mày làm trò mèo gì đấy?" Lâm tò mò hỏi, nhìn vào cái vật hình ống có cái lỗ nhỏ sâu hoắm chỉ thẳng vào trán mình, hấn cẩn thận đưa linh lực lên trán phòng vệ.

Đám học viên đứng xem cũng không ai biết đấy là thứ gì.

"Cho mày thấy uy lực của nước!" Dương cười lạnh, vận linh lực vào ngón tay bóp mạnh một cái.

Một cảnh tượng hết sức hoạt kê, khi Dương động tay, một tia nước trắng xóa bắn ra với tốc độ khủng khiếp đến mức Lâm không kịp nhìn, tia nước không bắn vào trán hấn mà chém sượt qua cắt phăng một bên mái tóc Lâm.

Tóc rơi là tả.

Đám khán giả bất ngờ một phen rồi cười ồ lên, tưởng Dương nguy hiểm cỡ nào, hóa ra chỉ là lợi dụng Lâm không đề phòng mà cắt phăng mái đầu của hấn.

Lâm sờ lên đầu, một nửa mái tóc hấn đã rơi rụng tạo thành mái đầu xéo kì cục, nước vẫn còn đọng lại.

"Thế nào? Lợi hại chứ?"

Dương đã dựa vào cấu tạo máy cắt tia nước ở thế giới cũ kết hợp với sự kỳ diệu của giả kim thuật của thế giới mới tạo ra một Linh Bảo có thể nén nước đến cực hạn và được gia cố thêm bằng linh lực, tạo ra tốc độ và sức xuyên thấu còn kinh khủng hơn máy cắt tia nước

thông thường.

Quang Lâm sắc mặt âm trầm, sát khí tỏa ra như muốn ăn sống Dương, hẳn là một người coi trọng vẻ bề ngoài, vậy mà bị Dương biến mái tóc thành trò cười ngay trước số đông học viên.

"Mày muốn chết sao?" Hai bàn tay Lâm giơ lên, mỗi ngón tay đều xuất ra linh lực Phong thuộc tính tạo thành 10 cái móng vuốt bén nhọn vô hình, hướng mặt Dương cào thẳng tới.

Dương biết với linh hồn mình hiện tại thì vô phương chống đỡ những móng vuốt kia nên hẳn lập tức phóng lui né tránh, Lâm cay cú điên cuồng đuổi theo, không ngừng cào cấu.

Đám học viên đứng xem thấy tình thế nguy hiểm thì phần khích hò reo, cũng có một số lo lắng cho Dương nhưng không dám vô can. Lâm với cấp bậc hơn xa nên tốc độ hơn hẳn Dương, tấn công tới tấp làm Dương tránh không kịp, thỉnh thoảng lại bị cào một vết rách cả da và tứa máu, áo hẳn đầy vết rách.

Ở bậc Linh Sĩ, linh hồn tu luyện theo xu hướng ngưng tụ tạo kết cấu bền vững, khi lên Linh Úy, linh hồn lại có thêm xu hướng bành trướng để chứa được nhiều linh lực hơn, nghĩa là ưu thế linh hồn to lớn của Dương sẽ không mấy hiệu quả đối với Linh Úy cấp cao, trừ khi hẳn luyện cho linh hồn mình bành trướng hơn nữa.

Lâm điên cuồng cào cấu. Dương tuy chậm hơn hẳn nhưng vẫn đủ khả năng né được những đòn nguy hiểm khiến Lâm càng lúc càng điên cuồng, hận không thể chém chết Dương tại chỗ.

"Mày có ngon thì đứng lại đánh sòng phẳng!" Lâm tức giận gào to, với mái đầu đứt xéo và ánh mắt điên cuồng, Lâm giống như một tên sát thủ điên đang lên cơn tàn sát.

"Tao đéo có ngu!" Dương tuy né tránh chạt vật nhưng vẫn khoái chí vì chọc điên được Lâm, hấn còn cười khoái trá làm Lâm càng điên hơn.

"Dương cứ né vậy mãi thì kiểu gì cũng dính đòn của Lâm thôi, hay tìm cách cứu hấn đi?" Đứng lẫn trong đám đông, Như Nhật nói.

"Ta nhớ hấn còn chế mấy thứ gì đó mà chưa dùng, cứ chờ xem thế nào đã." Sinh đáp, hấn cũng lo lắng nhưng không muốn xông vào cứu làm Dương mất mặt.

Đúng là Dương có suy tính riêng, hấn cố ý chọc tức Lâm để Lâm tiêu hao linh lực vào những đòn tấn công điên cuồng, còn Dương chỉ tập trung né tránh và chọc tức để khẩu súng nước tụ linh lực.

"Cào như chó điên này giờ chưa mệt sao?" Dương cười cười tiếp tục trêu tức Lâm.

"Hừ! Mà coi lại cái thân mày đi!"

Dương lúc này đúng là tàn tạ, áo quần rách bươm, nhiều chỗ chảy máu nhưng không nghiêm trọng. Dương nhếch mép cười với vẻ mặt nguy hiểm: "Phải dùng chiêu cuối thôi!"

Trước những ánh mắt tò mò và những nhát chém điên cuồng của Lâm, Dương vừa né vừa lấy vội trong nhấn ra một quả bong bóng nước to đùng, vừa kịp đem cản lấy một đợt cào khác của Lâm.

Lâm theo quán tính chém thẳng vào cái vật vừa xuất hiện làm nước văng tung tóe, hấn giật mình đem linh lực ra bảo vệ toàn bộ cơ thể, nhưng chợt nhận ra Dương đã tranh thủ lúc hấn bất cẩn đem cái Linh Bảo lúc nãy chia thẳng vào trán hấn lần nữa.

"Lần này ta không cắt tóc miễn phí nữa đâu!" Dương lạnh lùng nói, một tay dứt túi quần làm ngàu với gái, một tay chia súng thẳng vào đầu Lâm.

"Dừng tay!" Người nói là Vân Hải, thủ lĩnh băng Bão Tố, hấn bước ra chỗ Dương và Lâm, nhìn Lâm rồi nói: "Người thua!"

Lâm bất mãn: "Ta chưa thua! Người đừng có thiên vị!"

"Người đã thua đến hai lần, nếu lúc đầu Dương không chém vào tóc mà chém vào cổ thì người đã dứt đầu!" Châu Đốc cũng bước ra nói, sau đó hấn hướng sang Dương bật ngón cái khen: "Linh Bảo lợi hại!"

Dương nhe răng cười, nhưng trong bụng mắng thầm: "Biết ta đã thắng từ đầu, vậy mà không vào can sớm, cho ta ăn hành mệt nghỉ rồi mới vào ăn hôi, hừ!" Dương không nghĩ là Hải và Đốc muốn xem thử biểu hiện của hấn trong thực chiến.

"Ta không tin, chỉ là một tia nước làm sao qua được phòng ngự của ta!"

"Đưa đầu đây ta bắn thử thì biết!" Dương chia súng vào trán Lâm.

"Người cũng đừng quá tự tin vào phòng ngự của mình, Linh Bảo của Dương đem nước nén thành một tia mỏng, lại kết hợp với linh lực đem tấn công vào một điểm có thể dễ dàng xuyên thủng phòng ngự của Linh Úy cấp thấp, nhưng cũng có nhược điểm đúng không?" Vân Hải nói.

Dương gật đầu. Đúng là khẩu súng cần một thời gian để nén nước và linh lực, chính vì vậy nên Dương mới phải chật vật né tránh trong suốt mấy phút.

"Nhưng nó gian lận, nó dùng linh bảo không gian để chứa bóng nước!" Lâm cố cãi.

"Người không gian lận sao? Bảo là so tài về thuộc tính mà lại đem linh lực vào cơ thể nào là gia tốc, nào là phòng ngự để đấu với một đàn em năm nhất, dù là gian lận cũng gian lận không bằng người ta, còn mặt mũi mà cãi sao?" Hồng Đào bước ra, những câu nói của nàng như tát thẳng vào mặt Lâm vì hắn đã để ý nàng từ lâu.

"Được... Các người bênh vực nó." Lâm vừa nói vừa gục gật đầu, sau đó liếc sang Dương: "Mày chờ đó!"

BÙM!

Lâm vừa nói xong thì Dương xì hơi nghe một tiếng bùm rõ to như một miếng sỉ nhục làm Lâm tức muốn học máu. Đám học viên xung quanh, kể cả Hải, Đốc và Đào cũng không nhịn được bật cười.

Chương 15: Giang Hồ Chợ Lớn

Sài Thành, trời trong veo ngập nắng, những dòng xe ngựa, xe bò đông vui tấp nập lướt trên đường, thỉnh thoảng mọi người lại đưa mắt nhìn một đại gia nào đó ngồi trên siêu xe được kéo bằng linh mã trông rất phô trương. Nói về linh mã, chính là giống ngựa biết dùng linh lực, chúng khỏe hơn, thông minh hơn, có hình dáng đẹp hơn, màu sắc sáng hơn ngựa thường, những con linh mã tiến hóa còn mọc một cái sừng xoắn ốc giữa trán và tiến hóa bậc cao hơn nữa sẽ mọc ra một đôi cánh tuyệt đẹp, tương tự còn có loài linh tượng, linh ngư rất thích hợp vận chuyển hàng hóa số lượng lớn và tốc độ cao.

Một chiếc xe ngựa chạy đến khu Chợ Lớn, lách vào một con hẻm rồi dừng lại.

Quang Lâm bước xuống xe, đầu đội nón kết che đi mái tóc bị Dương cắt phẳng lúc sáng, hắn móc túi lấy ra tờ 50 nghìn trả tiền xe, nhìn quanh rồi đi vào con hẻm.

Lâm bước vào một tiệm cầm đồ cũ kỹ nhếch nhác. Chủ tiệm là một gã đàn ông trung niên xăm trổ tên Thái, đang ngồi sau cái quầy cầm đồ.

"Chào ông chủ Thái!"

"A! Lâm thiếu gia, cậu đến thay ông chủ thu tiền thuê cửa hàng à?"

"Không phải, ta có việc cho ông làm đây!" Lâm trầm giọng nói.

"Ý cậu là..."

"Ám sát." Lâm liếc quanh rồi kề sát vào Thái nói nhỏ.

Gương mặt Thái nghiêm túc hẳn, gã dẫn Lâm vào một căn phòng, đóng kín cửa nẻo rồi mới hỏi: "Đối tượng là ai? Cấp bậc thế nào? Địa điểm ám sát?"

"Võ Phi Dương, một thằng Linh Sĩ cấp 6, đang học tại học viện Nữ Thần."

"Học viện Nữ Thần? Hơi khó đấy..." Thái xoa cằm.

"Yên tâm, những giáo viên mạnh đều đang ở trong một linh cảnh để chuẩn bị cho cuộc tranh tài học viện, đáng gờm chỉ còn lại hiệu trưởng Lệ thôi."

Thái vẫn ra vẻ phân vân: "Hiệu trưởng Lệ thì không lo. Dù chỉ là Linh Sĩ... nhưng giá hơi cao đấy nhé..."

"30 triệu!" Lâm hào phóng ra giá, đây là cái giá khá cao so với việc ám sát một Linh Sĩ cấp 6, nhưng Lâm là con nhà đại gia Sài thành, lại là một thiên tài của học viện Nữ Thần nên rất được cha mẹ nuông chiều, tiền tiêu như nước.

"Được! Khi nào thì hành động? Hình dáng thằng đó thế nào?" Thái gật đầu, với thực lực Linh Tá cấp 6 của gã thì giết một thằng Linh Sĩ dễ như trở bàn tay, chỉ cần cẩn thận đột nhập rồi trở ra là 30 triệu vào tay.

"Tối nay được thì càng tốt, đây là hình nó, nó ở phòng 2016 nhưng thường ở trong một phòng thí nghiệm của tầng 4 tòa nhà chính đến khuya mới về phòng." Lâm đưa ra một tấm hình chụp Dương ăn mặc

rách rưới, thân mình máu me đang chật vật né đòn của Lâm. Đây là hình do một thằng trong băng Cửu Long của Lâm chụp lại bằng một loại Linh Bảo hạ cấp có thể ghi lại hình ảnh sống động như thật.

"Còn đây là bản đồ học viện." Lâm đưa thêm cho Thái một cuộn giấy lớn, chỉ ra cho Thái những nơi mà hắc nhĩ Dương thường lui tới...

Sau trận đánh với Lâm, Dương được bọn Sinh đưa đến phòng y tế để băng bó, mệt mỏi và mất máu, Dương ngủ một giấc đến tối mới thức dậy, Nhật, My, Sinh, Chung, Trần đang ngồi chờ.

"Dậy rồi!" Thấy Dương mở mắt, Sinh nói.

"Dương thấy thế nào rồi?" My ân cần hỏi.

"Không sao, mệt quá nên ngủ một giấc thôi, đã tối rồi à?" Dương dụi mắt ngồi dậy.

"Ngươi đó! Không gây chuyện ngươi ăn không vô à?" Như Nhật mắng.

Trần chen vào: "Tao thấy ngẫu mà, đập hết chúng nó đi rồi lên làm bá chủ!"

"Bá chủ mà bị người ta đánh cho toàn thân máu me thế này à..." Như Nhật hừ nhẹ, chợt nhớ đến Bảo Ngọc liền nhìn Dương hỏi: "Người nhốt Bảo Ngọc trong nhẫn à, thả ra cho ta xem chút đi!"

"Ta như vậy không lo, chỉ lo Bảo Ngọc, đồ... mê gái quên bạn!" Dương cười cười vừa xoa tay lên nhẫn vừa trêu Nhật.

"Ngươi mới mê gái!"

"Ừa?" Dương phát hiện Bảo Ngọc không có trong nhẫn, liền sờ tay vào túi áo rồi sờ lên đầu mình, cũng không có Bảo Ngọc.

"Nó đâu rồi?" Dương tự hỏi, hấn ngồi dậy lật tung mền gối, sờ khắp người mình cũng không thấy.

"Không lẽ lúc đánh lộn rút mất rồi?" Dương nghĩ thầm, ngồi nhớ lại lần cuối hấn thấy Bảo Ngọc. Đó là lúc sáng sớm, khi Dương đem Bảo Ngọc bỏ vào túi áo rồi bước ra từ phòng thí nghiệm, sau đó vì chuyện của Nữ Thần và đánh với Lâm nên hấn quên luôn con bé.

"Sao vậy mà?" Thấy Dương ngồi đăm chiêu, Sinh hỏi.

"Bảo Ngọc lạc đâu mất rồi!" Dương nói rồi bật khỏi giường chạy như bay đến tòa nhà chính, bọn thằng Sinh cũng chia nhau đi tìm.

Một đứa bé đến nói còn chưa rành mà để bị lạc thì khó tìm cỡ nào. Dương chạy lên phòng thí nghiệm rồi đi lại đoạn đường hấn đã đi lúc sáng mắt nhìn khắp xung quanh tìm hình dáng một đứa bé nhỏ xíu, trong lòng không ngừng tự trách mình.

Hiện tại tòa nhà chính của học viện khá vắng vẻ, bởi vì đa phần giáo viên bao gồm cả Như Mộng đều đang ở một linh cảnh để xây dựng trường thi cho cuộc so tài giữa các học viện trong thời gian sắp tới, nên Dương chỉ có thể vừa chạy vừa gọi Bảo Ngọc chứ chẳng thấy ai để hỏi.

Chạy khắp tòa nhà mà không có, Dương chạy ra khu tập luyện thì thấy Sinh, Sinh lắc đầu bảo không có và nói: "Thằng Chung đang đi hỏi thăm ở ký túc xá nam, My ở ký túc xá nữ, thằng Nhật đến khu căn tin - giải trí còn thằng Trần đang tìm ở các phòng học. Mà tới thư viện tìm thử đi, tao đi tìm ở khu phòng học tìm phụ thằng Trần."

"Ừ!" Dương gạt đầu rồi chạy băng qua sân trường hướng đến thư viện, không hay biết rằng có một bóng đen đang âm thầm quan sát hắn.

Thư viện sáng đèn nhưng vắng vẻ, Dương đẩy cửa chạy thẳng vào nhìn quanh, chợt cảm thấy sau gáy mình có cảm giác ớn lạnh.

"Trần Văn Thái, 44 tuổi, chủ tiệm cầm đồ kiêm sát thủ, Linh Tá cấp 6, linh lực hệ bóng tối." Google lên tiếng khiến cho cảm giác ớn lạnh của Dương nhanh chóng biến thành nỗi sợ hãi cùng cực, Google nói vậy nghĩa là có tên sát thủ nào đó đang ở đâu đó phía sau hắn, dù không biết mình có phải là mục tiêu hay không nhưng Dương không dám đứng yên, liền vận linh lực xuống chân chạy thẳng vào sâu trong thư viện.

"Hừ! Chạy à!" Thái đúng là đang nấp phía sau định âm thầm kết liễu Dương, hơi bất ngờ vì Dương đột nhiên bỏ chạy, liền phóng theo.

Hiệu trưởng Lệ lúc này cũng ở trong thư viện, đang đứng ở một tủ sách tìm hiểu về tinh linh, Bảo Ngọc ôm một cái lọ thủy tinh nhỏ xíu ngồi trên vai nàng.

"Lạ nhỉ? Tìm mãi không thấy sách nào nhắc tới, người là loại tinh linh gì vậy?" Lệ đưa hai ngón tay véo nhẹ lên gò má của Ngọc làm cô bé bực bội lắc đầu nguầy nguậy.

Lệ cười thích thú, chợt nghe có tiếng chân rầm rầm chạy tới liền bước ra tìm nguồn âm.

Dương giống như một thằng con nít mới tập đi đòi chạy đua với vận động viên điền kinh, chỉ phóng mấy bước là Thái đã đuổi kịp hắn.

"Chết đi!" Thái cười lạnh, thanh kiếm ngắn trên tay lóe sáng hướng

vào đầu Dương đâm tới.

Choeng!

Lưỡi kiếm sấp đâm vào đầu Dương thì bị Lệ kịp thời phóng tới dùng một cây thước sắt đánh bật ra.

Dương nghe tiếng kim loại va chạm, dừng chân quay lại nhìn mới thấy Lệ vừa đứng ra cầm một dao cho mình, sợ xanh cả mặt.

Nhìn đối phương là một tên mặc đồ đen trùm đầu và bịt mặt, Lệ nói: "Kẻ to gan nào dám ám sát học sinh của học viện Nữ Thần!"

"Hắn là sát thủ, tên Trần Văn Thái, Linh Tá cấp 6 hệ bóng tối! Cô cẩn thận!" Dương nói, từ Google, Dương biết Lệ là Linh Tá cấp 3 hệ hỏa, e rằng không phải đối thủ của Thái.

Nghe Dương nói, Lệ vừa phòng bị vừa hô: "Chạy ra ngoài gọi bảo vệ, cô cầm chân hắn!"

"Chạy đi đâu!" Thái hừ lạnh, định vượt qua Lệ xông tới giết Dương nhưng bị Lệ ngăn lại.

Quả nhiên Lệ không phải đối thủ của Thái, Thái hơn nàng 3 cấp bậc lại rất có kinh nghiệm chiến đấu nên liên tục lấn át nàng, còn tranh thủ phóng dao cản đường chạy của Dương.

"Mẹ kiếp, làm sao bây giờ?" Lần đầu tiên bị giang hồ rượt chém khiến Dương lâm vào hoảng loạn, kiến thức của Google lúc này cũng vô dụng với hắn.

Hiện giờ trong người Dương chỉ có 2 linh bảo trung cấp là cây ba ton và cây súng nước, ngoài ra còn 3 trái lựu đạn. Linh Bảo trung cấp có

thể được cường hóa để đối phó với Linh Úy, Linh Tá nhưng với điều kiện phải đưa được linh lực bản thân vào tăng cường uy lực, nhưng Dương chưa đạt đến cảnh giới Linh Lực Phóng Xuất, không thể đưa linh lực ra khỏi cơ thể.

Không thể gây sát thương, nhưng có thể đánh lạc hướng.

Lệ đang chật vật tránh đòn, chợt có tiếng một trái lựu đạn cộc cộc lăn tới, sau đó Dương vừa la to vừa bắn một tia nước trắng xóa vào mặt Thái: "Lui lại nhanh!"

Thái bị tia nước thần tốc bắn tới làm phân tâm, nghiêng đầu né đi làm Lệ kịp lui lại kéo Dương chạy đi.

Ầm!

Quả lựu đạn nổ tung nhưng không gây một chút sát thương vì Thái đã phòng vệ cả cơ thể, hấn xông qua làn khói đuổi theo Lệ đang kéo Dương chạy sâu vào trong.

Trái lựu đạn nổ to làm nhiều người bên ngoài nghe thấy, trong đó có hai cao thủ của thành chủ đang âm thầm theo sau bảo vệ Như Nhật ở ký túc xá.

"Nổ ở thư viện, người đến xem đi, ta ở đây bảo vệ công chúa!" Một người nói.

"Được!" Người kia gật đầu rồi phóng đi.

Lúc này Lệ dẫn Dương đến phía cổng linh cảnh, Thái đuổi gần tới, thấy Lệ đang vận linh lực vẽ lên gương mở khóa cổng thì cười lạnh, tay phải hấn tỏa ra một làn khí màu đen, lòng bàn tay nổi lên một vòng tròn có hoa văn kỳ lạ: "Định trốn vào linh cảnh à!"

"Hắn tới rồi!" Dương gào lo, Lệ vừa mở cổng, chưa kịp đẩy Dương vào thì Thái từ đằng sau đem bàn tay đen chường thẳng vào vai làm Lệ bay thẳng vào trong cổng.

Ầm!

Dương chưa kịp xoay người phóng theo Lệ thì bàn tay của Thái lại chường tới, Dương chỉ còn cách dùng bí kỹ Cuồng tập trung toàn bộ linh lực vào cánh tay trái kết hợp với cây ba ton trong tay phải giơ ra trước ngực cản lại.

Rầm!

Cây ba ton vỡ nát, Dương bị dư chấn đánh bay vào cổng, tông thẳng vào tường căn nhà gỗ miệng phun ra một ngụm máu, lúc này Lệ vừa gượng dậy liền chặt vật bưng lại dùng ý niệm khóa cổng.

Thái không ngờ Dương lại có thể cản được chường của hắn, liền xông vào cổng nhưng bị dội ngược ra vì Lệ đã khóa lại. Tương tự thẻ ATM, cổng linh cảnh ngoài cần một lượng linh lực để mở còn phải vẽ đúng mã khóa.

"Mẹ kiếp!" Thái tức giận tung chường đánh nát tấm gương, sau đó đập thủng tường chạy đi.

Chương 16: Tái Sinh

Khóa cổng xong, Lệ tiến lại đỡ lấy Dương ngồi xuống giường, Dương thở hồng hộc, một chường của Linh Tá cấp 6 quả thật khủng khiếp, nếu không nhờ Linh Bảo trung cấp kết hợp bí kỹ Cường cản lại thì hẳn đã bị một chường đó đâm xuyên qua người.

Đúng lúc này, tiếng gương nứt nghe răng rắc, đường nứt chạy khắp tấm gương tuy không bị vỡ ra nhưng Dương nhìn cũng biết cổng đã bị phá hỏng.

"Á đù!" Dương trố mắt nhìn, cái miệng đầy máu phát ra hai tiếng, cổng bị phá, không phải hẳn bị nứt luôn ở đây sao?

"Đừng lo, sẽ có người đến sửa chữa nhanh thôi." Lệ trấn an, linh cảnh này chỉ khó ở phần tìm kiếm và tạo đường đến, còn cánh cổng thực chất là một loại Tiên Bảo hệ không gian, nếu hư hại chỉ cần mời một giả kim Tông sư đến sửa chữa khoảng một tuần là khôi phục.

Nói xong, Lệ xoa xoa cái lưng đau buốt của mình, sau khi trúng một chường của Thái, Lệ hoàn toàn không thể sử dụng được linh lực nữa.

"Cậu xem giúp tôi sau lưng tôi có gì không?" Lệ xoay lưng về phía Dương, tay tháo nút áo sơ mi của mình rồi kéo áo khỏi vai.

Dương nhìn tấm vai trần của Lệ mà thèm muốn nổ mắt, tuy tuổi đã 30 nhưng Lệ vẫn rất trẻ trung, làn da trắng hồng trên bờ vai mảnh mai trông đầy gợi cảm, tóc nàng búi cao trên cái cổ thon tỏa ra một làn hương nhàn nhạt thanh cao mà đầy quyến rũ.

"Tôi bảo cậu nhìn chứ không phải ngắm!" Thấy Dương im lặng một lúc, Lệ tức giận nói.

Dương nhe răng cười trừ, nhìn vào lưng Lệ thì thấy một bên sau vai nàng có hằn dấu một bàn tay to, trong chỗ lõng bàn tay có hiện một vòng tròn màu đen loằng ngoằng uốn lượn như được vẽ bằng bút lông.

"Phong ấn linh lực, Linh thuật hệ Bóng Tối, người bị phong ấn sẽ không thể sử dụng được linh lực, cần linh lực hệ Ánh Sáng hoặc linh lực mạnh mẽ hơn linh lực của kẻ phong ấn để giải trừ." Google nói.

"Sao rồi?" Lệ hỏi.

"Cô bị trúng linh thuật phong ấn rồi."

"Vậy à, chờ ra ngoài nhờ người giải trừ vậy. Mà cậu làm gì để tên đó rượt giết vậy?"

"Là sát thủ do Quang Lâm thuê giết em để trả thù ban sáng!" Dương nói.

"Sao cậu biết?"

"Tên đó tưởng em chết chắc nên nói em biết. Cũng may là gặp cô trong thư viện nếu không thì toi rồi." Dương đáp, hẳn không muốn tiết lộ là do Google vừa cho hắn biết.

"À nói mới nhớ." Lệ tháo búi tóc làm tóc nàng xõa xuống, lộ ra Bảo Ngọc đang bị nhốt trong đó.

"Bảo Ngọc!" Dương mừng rỡ.

"Cậu biết nó à?"

"Nó là tinh linh của em!" Dương vẫy tay gọi Bảo Ngọc, con bé thấy Dương liền là đà bay đến đậu trên đầu hắn, tay ôm khư khư một cái lọ thủy tinh nhỏ xíu.

"Tôi thấy nó lúc chiều, thấy to lớn khác thường nên đem vào đây tìm hiểu nhưng không thấy sách nào nhắc đến nó."

"Em cũng không biết nó loại gì, trứng này do... mẹ cho em." Dương nói dối.

"Vậy à... Thôi cậu vận công khôi phục đi."

"Âng!"

Linh hồn con người có khả năng tự tạo ra lượng linh lực để khôi phục trở lại đúng với mức linh lực tối đa trước đó nhưng với tốc độ khá chậm, sau đó có người tạo ra cách khôi phục nhanh hơn đưa vào thành một phần của công pháp. Thôn Thiên Địa của Dương cũng có khả năng này nên hắn không cần hấp thu linh lực của linh cảnh để khôi phục.

Bên ngoài học viện đang nổi lên một trận xôn xao, Thái bị cận vệ của Như Nhật tóm gọn đánh cho sưng mặt sưng mày. Cũng xui cho hắn, thành chủ Đại Quang vì muốn bảo đảm an toàn cho con gái cưng nên ngoài việc giấu nhẹm thông tin nàng nhập học còn sai hai cao thủ đi theo âm thầm bảo vệ, nếu biết con gái của thành chủ, cháu nội của Chúa Tế đang học ở đây thì dù Lâm đem cả gia tài ra trả, Thái cũng không dám nhận làm.

"Mẹ kiếp thằng chó, vì giết một thằng Linh Sĩ cấp 6 cho mày mà tao

bị như vậy đây! Đừng hòng yên thân với tao!" Thái mồm đầy máu cay cú mắng thăm. Sát thủ cũng có nhiều loại, và Thái là loại thấp kém nhất, sẵn sàng phản chủ và kéo đồng bọn chết chung khi thất bại.

Mọi người kiểm tra và phát hiện hiệu trưởng Lệ và Dương đều mất tích.

Lúc này người lo lắng nhất chính là My, hiệu trưởng Lệ mà mẹ nàng còn Dương là người mà nàng yêu mến nhất, cả hai đều không rõ tung tích làm nàng lo lắng khóc thút thít. Như Nhật thấy My đứng khóc, quên mất mình đang giả trai tiến lại choàng tay ôm vai dỗ dành nàng làm mọi người xung quanh trở mắt mà nhìn. My cũng hơi ngại nhưng không lo lắng vì nàng đã được Lệ cho biết Nhật là nữ.

Một lúc sau, nhóm giáo viên trong một linh cảnh khác cũng được gọi về, Như Mộng biết chuyện cũng lo lắng không kém gì My.

Thái bị hành sống chết mới chịu khai rằng Lệ và Dương đang ở trong linh cảnh, một giáo viên liền lên đường đến Giả kim hội gọi một vị giả kim cấp tông sư đến sửa cổng. Thái cũng khai luôn chuyện Quang Lâm thuê hẳn ám sát Dương, mọi người kéo đi bắt Lâm nhưng hẳn sau khi thuê Thái không trở về trường mà đã về nhà trốn.

Hai ngày sau.

Lệ bước ra khỏi căn nhà gỗ, vươn vai đón lấy ánh bình minh sáng rực đang từ mặt biển nhô lên, vết thương trên vai nàng đã dần hồi phục nhưng phong ấn vẫn còn đó. Lệ nhìn ra bãi cỏ xanh mướt giữa đảo, Dương vẫn đang ngồi vận công, bé Ngọc ngồi trên đầu hẳn cũng học theo ngồi xếp bằng vận công với nét mặt rất nghiêm túc làm Lệ bật cười khúc khích.

Nghe tiếng Lệ cười, Dương mở mắt ra nhìn nàng. Lệ chỉ mặc một

chiếc áo sơ mi trắng, đem khoe đôi chân thon dài trắng muốt trông ngon lành khó cưỡng dưới bờ mông to tròn. Chiếc áo trắng mỏng manh bị ánh nắng chiếu vào làm hững hờ lộ ra làn eo thon thả nuột nà cùng màu áo lót đen phủ trên hai quả đào to tròn hấp dẫn.

Trong phút chốc, Dương còn nảy sinh ý định thừa cơ hội Lệ không dùng được linh lực mà xông tới thịt nàng, nhưng lại xấu hổ nhớ ra mình đang bị liệt dương.

Thấy ánh mắt của Dương như đang muốn ăn tươi nuốt sống mình, Lệ không khỏi đỏ mặt tránh đi chỗ khác.

Ngày thứ 3 trong linh cảnh, tấm gương trong phòng đã khôi phục được gần một nửa. Lệ chán chường tìm trong ngăn Balo định lấy sách ra đọc, nhưng trong ngăn chỉ còn lại vài cuốn truyện sex mà nàng sợ người khác thấy nên đem cất riêng.

Lệ đỏ mặt nhìn ra cửa sổ, Dương vẫn đang ngồi vận công khôi phục.

"Thôi kệ..." Lệ nghĩ thầm, lôi trong ngăn ra một quyển truyện có tựa đề "12 Ma Nữ" của tác giả Sừ Lai Đạt đem ra đọc.

Truyện 12 Ma Nữ kể về một thằng nhóc 13 tuổi liệt dương tên Phi Dương ở linh giới, trong một lần đi tè, nó bị gió thổi té xuống vực chết rồi xuyên không qua thế giới khác, nhập vào xác một ông già 69 tuổi tên Dương vừa bị máy bay tông chết. Thế giới mới này tuy không bị tan vỡ như linh giới nhưng không có ai biết dùng linh lực, Phi Dương nhờ từng đọc qua sách hướng dẫn tụ linh, lại đang trong thân xác người trưởng thành nên thử tụ linh lần nữa và thành công, trở thành một siêu anh hùng 69 tuổi trong thế giới mới, dù trong thân xác già nua nhưng nhờ có linh lực đưa vào dương vật mà Phi Dương khiến hàng trăm mỹ nữ chết mê chết mệt, trở thành thần dân của thế giới mới.

Lệ đọc đến chương 5 mang tên "Nàng Ta Là Ma Nữ", nhân vật chính Phi Dương trong thân xác lão già 69 tuổi vì tắm nhầm nước có pha dâm thủy của Ma Nữ mà nổi cơn đại dâm rồi lừa một cô giáo 24 tuổi tên Thùy uống thuốc kích dục, ai ngờ chính hắn lại uống nhầm và đè cô giáo kia ra hiếp nàng cả đêm.

Tuy thẳng tác giả bựa kia miêu tả cảnh sex dờ như cục hạch nhưng cũng khiến Lệ nổi cơn hứng tình vì nàng cũng là một cô giáo, nghĩ đến cảnh dương vật của một lão già 69 tuổi đem thọc vào âm đạo mình làm nàng không nhịn nổi cho tay xuống sờ vào âm vật mình.

"Cô ơi em đói bụng!"

Lệ đang trong cơn khoái cảm thì thẳng Dương trời đánh thò đầu qua cửa sổ gọi vào, lần thứ hai thấy cảnh nàng tắm du. Lệ bực mình đem mấy gói snack quăng cho Dương rồi cả ngày hôm đó không thèm ngó ngang gì đến hắn.

Đến sáng ngày thứ tư, Dương đã hoàn toàn khôi phục, hắn mở mắt ra thì thấy Lệ mặc một bộ bikini hai mảnh trái thảm nằm trên bờ biển trông tốt cùng kêu gọi, đây là Lệ cố ý để trả thù Dương chuyện hôm trước.

Dương thèm muốn khóc mà không làm gì được, đành bước vô nhà tìm thứ gì đó ăn để phân tâm. Dương xé một gói snack ra ngồi xuống ghế ăn, để ý trên bàn thấy vài món đồ trang điểm của Lệ, lại có một cái lọ thủy tinh nhỏ cỡ ngón tay chứa bên trong một giọt chất lỏng long lanh trong suốt. Ban đầu Dương nghĩ đấy là tinh dầu gì đấy của Lệ, nhưng chợt nhớ lúc mới gặp lại Bảo Ngọc hắn đã thấy con bé ôm khư khư cái lọ này.

Dương tò mò mở cái nút lọ ra kê lên mũi ngửi thử, một mùi hương kỳ

diệu phá vào người làm Dương tê như phê thuốc, hấn cảm giác như thời gian đã ngừng lại, chỉ còn bản thân đang hưởng thụ cảm giác sướng khoái như lên đỉnh, mùi hương này lại còn tạo cho hấn ấn tượng rất quen, như đã từng...

"Nữ Thần! Là mùi hương của Nữ Thần Thời Gian!" Một phát hiện nổ tung trong đầu Dương.

"A oa óa!" Bảo Ngọc ngồi trên đầu Dương gật gù xác nhận.

"Google! Đây là..." Dương phấn khích hỏi thăm.

"Dâm thủy Nữ Thần!" Google xác nhận làm Dương mừng phát điên, không thềm để ý tại sao hỏi về Nữ Thần Google không bao giờ trả lời nhưng hỏi về dâm thủy Nữ Thần thì lại biết ngay.

Dương đem Bảo Ngọc xuống trước mặt, nhìn nàng và hỏi: "Thì ra lúc đó người mất tích là do đi xin thứ này cho ta đúng không?"

"A oa óa!" Bảo Ngọc gật cái đầu bé xíu đầy đắc ý.

Lúc đó...

Nữ Thần Thời Gian khoan thai rời đi, Bảo Ngọc là đà bay theo.

"Người theo ta làm gì? Đổi ý sao?"

"A óa!" Bảo Ngọc lắc đầu, tay chân hươ loạn xạ kêu liên hồi: "Á óa a! A a!"

Nữ Thần Thời Gian nhú mày: "Người xin thứ ấy làm gì?"

"A á oa!"

Nữ Thần Thời Gian đỏ mặt: "Ừ, ta sẽ cho ngươi một giọt, nhưng đổi lại ngươi phải đi chơi cùng ta. Chiều ta đưa ngươi về..."

"Á!" Bảo Ngọc gật đầu.

Dương không hiểu mà cũng không còn quan tâm tại sao Bảo Ngọc biết hẳn liệt dương và làm cách nào xin được thứ này, hấn cởi quần mình ra nhìn thẳng dương vật nhỏ xíu chết yếu, yêu thương vỗ về nó: "Ngoan... tao chuẩn bị hồi sinh cho mày đây..."

"Dùng thế nào, xúc lên hay uống vào bụng?" Dương hỏi.

"Xúc trực tiếp lên dương vật thì hiệu quả sẽ nhanh hơn..." Google đáp.

Dương liền rót giọt nước trong lung linh ánh bạc ra đầu ngón tay nhanh nhẩu đem xoa khắp dương vật mình.

"... nhưng tác dụng rất mạnh sẽ làm dương vật nổ tung." Google nói tiếp.

"Tao liều mạng với mày!" Dương vừa tức vừa sợ xanh cả mặt, nếu Google là người hay vật thì hẳn đã lập tức đem chém cho tan xác.

Dâm thủy nhanh chóng ngấm vào dương vật Dương, nhanh chóng tái sinh hoàn toàn cho phần linh hồn khiếm khuyết của hấn, đồng thời đem máu dâm trong người Dương làm cho sôi sục, dương vật hấn lập tức bành trướng, còn lớn hơn lần ngủ với Như Mộng. Một thằng nhóc 13 tuổi có dương vật dài 15 cm!

Người Dương nóng hừng hực, trong đầu lúc này chỉ còn duy nhất một cơn hứng tình điên loạn, Dương nhìn ra bãi biển.

Lệ nhắm mắt duỗi lưng nằm sấp trên bãi biển, mông tròn kết hợp với eo cong tạo thành một đường uốn lượn đầy mê hoặc. Lệ nghe tiếng chân Dương trên cát nhưng không thèm mở mắt, cho đến khi Dương tiến sát lại, tay hắn nhẹ nhàng vuốt lên làn da lưng mềm mại trắng lung linh dưới ánh ban mai của Lệ làm nàng run khẽ.

"Này này!" Lệ nhượng mày.

Dương phớt lờ, hắn đưa tay vuốt nhẹ từ lưng xuống mông Lệ, xoa nhẹ làn da đùi mịn màng của nàng.

"Cậu kia! Tôi không đùa nhé!" Lệ nghiêm nghị nói, nàng xoay người lại nhìn Dương rồi giật mình thốt lên một tiếng, Dương chỉ mặc cái áo rách, quần đã cởi ra, dương vật to và dài như cây chày đâm tiêu giữa hai chân chia thẳng vào mặt Lệ như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

"Sao mà to thế?" Lệ thốt lên, một cây dương vật to lớn trên mức trung bình lại mọc trên mình một thằng nhóc 13 tuổi, đây là nghịch thiên!

Lệ tò mò nhìn kỹ dương vật của Dương, trông màu da vẫn còn mềm mại non nớt nhưng lại to khỏe và nổi đầy gân xanh, hứa hẹn cho những màn giao hoan tuyệt vời. Trong lúc Lệ còn đang mãi mê đánh giá dương vật của Dương, tay hắn đã mò lên sờ ngực nàng, cách lớp vải bikini nhưng Dương vẫn cảm nhận được bầu ngực ấm áp to tròn và mềm mại nhưng cũng rất căng.

"Dừng lại!" Lệ vội kéo tay Dương ra, nhưng nàng không dùng được linh lực nên hoàn toàn không có sức kháng cự đối với hắn.

"Em xin lỗi, cô đẹp quá em chịu không nổi!" Dương xấu hổ lên tiếng, tay hắn chui xuống dưới lớp áo tắm của Lệ, sờ trực tiếp vào bầu vú

đồ sộ ấm áp của nàng.

"Không được! Thả cô ra!" Lệ chống cự, dù cơ thể to gần gấp đôi Dương, nhưng Dương với linh lực tràn trề chỉ cần một tay cũng đủ áp chế nàng.

"A... Buông ra..." Lệ vô lực uốn người quằn quại, thằng nhóc 13 tuổi bại hoại không ngờ còn biết nghịch phá đầu ti kích thích nàng, làm đầu ti Lệ nhanh chóng cương lên.

Để giữ Lệ chặt hơn, Dương đè lên người nàng, làm dương vật nóng hừng hực của nó cọ vào làn da đùi mềm mịn của Lệ. Dương vạch áo ngực Lệ lên rồi úp mặt vào vú nàng đớp lấy nhũ hoa màu hồng nhạt bú rồi liếm gặm ngon lành.

"A... A..." Lệ bị kích thích, bật ra tiếng rên khe khẽ, trong lòng nàng nghĩ thầm: "Quái lạ! Một thằng nhóc 13 tuổi bị liệt dương lúc còn chưa dậy thì sao lại biết cách kích thích phụ nữ?"

Dương lách người nằm vào giữa hai chân Lệ, đem dương vật cương cứng của hắn cọ cựa nơi mu quần tằm của nàng, đồng thời miệng hắn gặm đầu ti của Lệ mạnh hơn, tay hắn véo nhẹ đầu ti bên kia của nàng.

"Ai... A... Đừng..." Lệ rên rỉ, oằn người ngăn khoái cảm đang dần sôi sục.

Một tiếng dừng nhẹ nhàng là một từ mang tính khích lệ, Dương đưa đẩy hông cho dương vật của hắn liên tục cọ mạnh vào âm đạo Lệ, làm âm thủy phía trong bắt đầu tứa ra như sẵn sàng chào đón.

"Không được... tôi là mẹ hai của cậu! Dừng lại... a..."

Dương đang tận hưởng hai bầu vú căng tròn thơm phức của Lệ, nghe thế liền ngóc đầu lên hỏi: "Là sao hả cô?"

"Tôi cũng như Diễm, là vợ của cha cậu! Thả tôi ra ngay! A... A..." Lệ tưởng mình nói ra bí mật này sẽ làm Dương giết mình, nào ngờ hắn còn đẩy đưa dương vật mạnh hơn.

"A... đúng là... cha nào con nấy!" Lệ buồn bực muốn khóc, dù không muốn nhưng nàng không thể chống lại cơn hứng tình đang trào dâng, đôi chân thon trắng muốt của nàng tự co lên giúp Dương càng dễ dàng cọ dương vật hắn vào âm đạo nàng.

"Mẹ em cũng nói vậy đó cô!" Dương cười cười.

"Hừ! Tôi không biết Diễm dạy cậu thế nào nữa! A..." Lệ nữa bực nữa thích đỏ mặt nói.

Dương nhe răng cười trù, cảm thấy Lệ không còn chống cự nên hắn lúi xuống liếm khắp đùi nàng, tuy 30 nhưng Lệ vẫn còn rất trẻ trung, da đùi nàng mềm mịn tỏa ra một làn hương quyến rũ làm Dương chỉ muốn cắn xé đem nuốt vào bụng.

Dương liếm dần lên trên, một luồng dâm hương nồng nàn nhẹ đưa vào mũi, dẫn dắt hắn liếm vào phần âm vật.

"A... Ai... Dừng lại..." Lệ đẩy đầu Dương ra, nhưng với linh lực bị phong ấn, Dương lúc này tựa như một tảng núi mà nàng không cách nào lay động.

Dương tháo dây quần lót của Lệ vứt đi, lộ ra giữa hai chân nàng là một âm vật dù đã qua một lần sinh nở nhưng vẫn quyến rũ vô cùng, Dương hồi hộp đưa lưỡi liếm vào.

"A..." Toàn thân Lệ run rẩy, không ngờ một đường lưỡi của con chồng vào âm đạo lại khiến khoái cảm trong nàng như sóng phá vỡ đập. Dâm thủy của Lệ ứa ra tan vào đầu lưỡi Dương, hấn liếm sâu vào, lách qua khe hẹp mỏng trơn lớp thành âm đạo mềm mượt ẩm ướt đang không ngừng tiết ra dòng dịch nhờn dâm dục.

"Đừng mà... A... Không được đâu Dương..." Hai chân Lệ đạp vào không khí, tay nàng vờ xuống cố đẩy đầu Dương ra nhưng không chút hiệu quả, nàng càng cố đẩy hấn càng liếm mạnh hơn, lại còn dùng môi ngoạm hai mép âm vật nàng, thỉnh thoảng đưa răng gặm nhẹ.

Kích thích một hồi lâu mà Lệ vẫn ngoan cường chống cự, Dương mất kiên nhẫn quỳ lên, đem dương vật cương cứng của mình đặt nằm dọc theo khe âm vật ướt sũng của Lệ.

"Em đẩy vào nha cô..." Dương hỏi đều, hai tay hấn vịn lên đùi Lệ ngăn nàng tránh né.

"Không được..."

Lệ lắc đầu nguầy nguậy, lý trí và khoái cảm trong nàng tranh đấu dữ dội, cảm giác khi dương vật nóng hổi của Dương cọ vào hai mép âm đạo khiến Lệ kích thích không chịu nổi. Cọ dương vật kích thích Lệ thêm mấy cái, Dương nhích người tới kê đầu khấc mình vào khe âm vật của nàng rồi từ từ đẩy vào.

"A... Đừng mà Dương..." Lệ lúc này tức muốn khóc, không ngờ một Linh Tá như nàng có ngày phải van xin một thằng Linh Sĩ 13 tuổi, mà nó còn là con ruột của chồng nàng.

"Của cô ấm quá... rất khít nữa..." Dương nói, hấn chỉ mới đẩy được phần đầu khấc vào âm đạo Lệ thì phải rút ra rồi mới đút vào sâu hơn

được.

"Đừng..." Lệ bấu chặt vai Dương, kèm chế cơn đau thốn, từ khi Phi Thiên mất, nàng chưa hề quan hệ với người đàn ông nào khác, nhiều khi muốn quá thì tự thủ dâm giải tỏa. Nào ngờ sự thủ tiết với chồng lại bị chính thằng con ruột của chồng phá tan.

Cuối cùng Dương cũng đưa trọn vẹn dương vật mình vào âm đạo Lệ, cảm giác ấm nóng mềm mại lan tỏa lên não. Dương nhìn Lệ, gương mặt xinh đẹp của nàng xấu hổ ửng đỏ trông vô cùng quyến rũ, khác hẳn nét mặt nghiêm nghị thường ngày.

"Ra khỏi đây tôi lập tức giết cậu! A..." Xấu hổ vì bị Dương đưa dương vật vào âm đạo mình, Lệ lên giọng hăm dọa nhưng Dương lập tức rút dương vật ra cắm mạnh vào một cái làm nàng vừa thốn vừa sướng.

"Hà? Cô nói gì em nghe không rõ?"

"Tôi sẽ giết... A..." Lệ lặp lại, nhưng Dương lần nữa rút ra đẩy mạnh vào, âm thủy tung tóe phún ra.

"Cô nói sao?" Dương chơi lầy lặp lại lần nữa.

"Tôi... Ừ..."

"Hà?"

Lệ bực bội không thềm đáp nữa, Dương cười cười tăng tốc giã cây chàay nóng hổi của hắn vào âm đạo nàng.

"A... Á... Ái..."

"Sướng không cô?"

"Không! A... Aa..."

Tuy ngoài miệng còn ngang bướng nhưng Lệ đã chìm đắm trong khoái cảm mà dương vật của Dương mang lại, trong lúc đẩy đưa, Dương còn tranh thủ chộp hay bàn tay của hắn lên hai quả đào to tròn đang đong đưa của nàng để mà nghịch phá.

Mà có lẽ vì Lệ đã quá lâu không được làm tình với một dương vật thật sự, cũng như Dương quá mừng khi dương vật được hồi sinh, cả hai nhanh chóng đạt đến cực đỉnh.

"A... Á... Ái..."

"Cô ơi em xuất nhé..."

"A... Xuất ra ngoài! Á... Á..."

Lệ co người run khẽ, Dương đẩy thêm mấy cái rồi rút ra chạy vội lên chia dương vật mình vào mặt Lệ, định bắn tinh vào mặt nàng, nào ngờ Lệ lại chủ động há miệng ra ngậm lấy dương vật hắn, hứng trọn những đợt tinh ngập tràn vào miệng.

Nhả dương vật đã mềm nhũn của Dương ra khỏi miệng, Lệ ngồi dậy lạnh lùng nhìn Dương.

"Vừa lòng cậu chưa?"

"Em xin lỗi..." Qua cơn điên, Dương bắt đầu có cảm giác hối hận.

Chát!

Lệ táng mạnh vào mặt Dương, không ngờ hấn không thêm vận linh lực mà nhận trực tiếp cái tát.

"Em xin lỗi... tại em nhịn không được..."

Chát!

Lệ vả thêm một cái vào má bên kia của Dương.

"Em xin..."

Chát!

Lệ dùng hết sức táng thêm một cái, trong lúc Dương còn đang choáng váng với cái tát thứ ba, hấn bất ngờ cảm nhận được một làn môi mềm mại áp vào môi mình, mùi hương của Lệ lan vào mũi hấn.

Dương hé môi cảm nhận làn môi mềm thơm thơm ngọt ngọt của Lệ, lưỡi nàng và lưỡi hấn cùng gặp nhau tại nơi giao thoa của hai làn môi rồi âu yếm mơn trớn lấy nhau.

Lệ ôm lấy đầu Dương, còn Dương ôm vào eo nàng. Sóng biển rì rào, hàng dừa xào xạc.

Trong nụ hôn say sưa, Lệ chợt cảm thấy dương vật nóng hổi của Dương lần nữa tỉnh dậy đem cọ vào người mình.

"Cậu là tên đại bại hoại!" Lệ nhả môi Dương ra mắng yêu, sau đó trước mặt Dương, nàng cúi xuống hé môi ngậm lấy dương vật của nó và bú liếm say sưa.

Cảm giác đau đớn trên mặt nhanh chóng được làn môi Lệ dùng cách sướng khoái nhất xoa dịu, Dương thỏa mãn ngắm nhìn gương mặt

đẹp thanh cao của nàng, tay vuốt ve làn tóc mềm mượt.

"Lần nữa nhé cô?"

"Không!"

Dương cười cười, biết Lệ ra vẻ dỗi nên hấn bạo lực đầy nàng bò chống hông ra sau, đem dương vật đâm thẳng vào.

"Ai... Tôi bảo là không mà!"

"Ừ thì không... nghĩ, nên em làm tiếp nè!"

"A... Á... Đồ bỉ ổi!"

"Cô quá khen!"

"Ai... Ai... Bại hoại!"

"Ha ha chơi cô sướng quá!"

"Đồ đê tiện!"

"Tội tệ!"

"Xảo trá!"

"Thiếp sướng..."

"Ta cũng sướng... Ta muốn nàng sinh con cho ta..."

"Ai... Ai... Không được đâu... Á! Ái! Ái! Aaaa..."

Một tràng tiếng rên, tiếng thở, tiếng da thịt va chạm hòa vào tiếng sóng...

"Thiếp đã bảo không được xuất vào trong mà!"

"Nhưng sưng quá, ta nhịn không nổi! Xem tinh dịch chảy ngược ra này!"

"Chàng là siêu siêu siêu bại hoại!"

Bảo Ngọc trong căn nhà gỗ nhìn ra, hai gò má phồng to không biết đang nghĩ gì...

Chương 17: Phục Chế Thần Bảo

Long Thành, tòa thành nằm giữa biển Đông, nơi mà Long tộc và các loài thủy linh thú chung sống.

Hôm nay Long Thành nhộn nhịp khác thường, các thiếu niên, thiếu nữ 13 tuổi cùng hào hức tụ họp ở quảng trường Long mẫu trước Long cung để tham gia buổi lễ ban phước diễn ra mỗi năm một lần.

Thứ Long tộc tự hào nhất ngoài dòng máu rồng cao quý còn là thể chất cường đại, một long nhân trưởng thành thậm chí không cần đưa linh lực vào cơ thể cũng có thể chiến đấu với con người, đặc biệt nhất trong phần thể chất là khả năng sinh dục khủng khiếp vốn đã được ghi nhận trong truyền thuyết Con rồng cháu tiên, khi Lạc Long Quân nửa người nửa rồng kết hợp với Âu Cơ nửa người nửa tiên sinh ra 100 đứa con. Nhưng đấy chỉ còn là vinh quang quá khứ, qua vài ngàn năm, hiện giờ Long tộc chỉ còn số lượng chưa bằng một phần trăm của loài người.

Lễ ban phước chính là buổi kiểm nghiệm thể chất của các thiếu niên 13 tuổi của Long tộc, những thiếu niên có thể chất tốt sẽ được ưu tiên bồi dưỡng và ưu tiên chọn vợ để phối giống, khôi phục thời hoàng kim của Long tộc.

Tương tự khảo nghiệm tư chất, trong lễ ban phước, từng thiếu niên của Long tộc sau khi được làm lễ sẽ bước lên một máy khảo nghiệm đặt trước tượng Long mẫu Thần Long để đo đạc thể chất.

Mấy tháng trước, trong cuộc kiểm tra tư chất linh lực, chúng hồi hộp

vì lo cho tiền đồ còn bây giờ, chúng hội hợp không kém vì lo cho hạnh phúc, thể chất càng tốt thì càng được ưu tiên chọn bạn tình

Thể chất của long nhân được chia làm 6 loại, Long thể càng cao cấp thì càng mạnh và càng hiếm, nhiều đũa trẻ thất thiếu bước khỏi máy đo với kết quả Long thể Thông thường, nhiều đũa thờ phào với Long thể Chiến sĩ, một số ít hơn thì vui vẻ vì có Long thể Anh hùng, vài ba đũa gào to sung sướng khi có Long thể Quý tộc...

"Người tiếp theo: Long Ngạo!" Vị trưởng lão đọc cái tên tiếp theo với vẻ cung kính, khán giả cũng yên tĩnh hướng về một thiếu niên anh tuấn đang tiến đến máy đo. Long Ngạo là cháu nội đích tôn của tộc trưởng, cha hắn Long Chúc Lôi đã được xác định là tộc trưởng kế nhiệm, còn hắn ai cũng nghĩ chắc chắn sẽ là tộc trưởng đời tiếp nữa bởi vì hắn là một thiên tài có tư chất Đỏ.

Vị trưởng lão giọng run run tuyên bố kết quả của Long Ngạo: "Long thể Hoàng gia!"

"Hoan hô!"

"Tuyệt vời!"

"Long Ngạo muôn năm!"

Khán giả xung quanh hoan hô rền trời, nên biết, dù là trong hoàng tộc cũng không có nhiều người có Long thể Hoàng gia, thậm chí tộc trưởng và cha của Long Ngạo cũng chỉ có Long thể Quý tộc, trong vài trăm năm nay, người duy nhất có Long thể Hoàng gia chính là Long Chúc Diễm, người được xem là nổi ô nhục của Long tộc.

Long Ngạo lúc này cảm giác như mình là trung tâm của vũ trụ, Long thể Hoàng gia, điều này có nghĩa là hắn đang là người có thể chất

mạnh nhất trong Long tộc, cũng là kẻ có khả năng sinh dục cường đại nhất, được trao cho cái quyền chọn bất kỳ người phụ nữ nào của Long tộc để đem ra giao phối.

"Thiếu tộc trưởng Long Ngạo, cậu có điều gì muốn nhắn nhủ không khi sở hữu thể chất Hoàng gia?"

Long Ngạo đưa linh lực vào cổ họng rồi hô to từng chữ: "TA - MUỐN - CƯỚI - CHÚC - DIỄM!"

Toàn Long thành trở nên câm lặng, Long Ngạo, thiên tài tư chất Đỏ cùng Long thể Hoàng gia vừa tuyên bố đòi cưới em gái ruột của cha mình, Long thành đệ nhất mỹ nhân, đồng thời là tội đồ của Long tộc: Long Chúc Diễm.

"Người cưới nổi sao? Chị ấy cũng là thiên tài tư chất Đỏ, cũng là Long thể Hoàng gia, 30 tuổi đã là Linh Đế cấp 7! Nếu chị không muốn thì người làm sao động được vào người chị ấy?" Tại một phòng trong Long cung, một thiếu nữ xinh đẹp thuần khiết, tuổi khoảng 16 mặc đầm trắng ngồi từ cửa sổ nhìn ra, nàng nói với giọng chán ghét.

"Cứ mặc nó, ngay cả cha nó muốn động vào chị còn không được thì nói gì đến nó. Nghe nói em sẽ đến Sài thành tham gia cuộc thi giữa các học viện đúng không?" Diễm ngồi tựa lưng đọc báo trên giường, mắt liếc ra hỏi thiếu nữ áo trắng.

"Vâng, em sẽ tham gia, Long Ngạo cũng đang được xem xét đi cọ sát."

"Vậy sao... Nếu có gặp Phi Dương thì đừng để nó biết chuyện chị bị giam ở đây nhé... Và chăm sóc nó giúp chị..." Diễm thở dài buồn bã.

"Chị ngốc, nó cũng là cháu ruột của em mà! Chỉ mong nó đừng đáng

ghét như Long Ngạo!" Cô gái bĩu môi, nàng là Long Chúc Băng, em gái ruột của Long Chúc Lôi và Long Chúc Diễm.

Mấy ngày nay Dương như sống trong thiên đường, biển xanh cát trắng nắng vàng cùng một mỹ nữ thanh cao diễm lệ cho hắn ôm ấp suốt ngày.

Bãi cỏ xanh mướt, nằm ôm lấy bầu ngực đầy đà của Lệ, Dương thì thầm: "Sau này ta đưa Diễm đến đây, chúng ta sống cùng nhau nhé?"

"Được... nhưng cậu phải hứa với ta một chuyện..."

"Chuyện gì?"

"Chăm chỉ tu luyện thành tài."

"Để làm gì chứ? Ta chỉ cần chữa được bệnh liệt dương là đủ."

"Cậu không tính trả thù cho cha mình sao? Ngày xưa, ta và Diễm chia nhau ra, Diễm vì bất đắc dĩ mà phải ở lại nhà, còn ta về đây ngoài nhận làm giáo viên còn có một mục đích khác, chính là tìm ra kẻ đã ám hại Phi Thiên."

"Cha ta bị ám sát?"

"Đúng vậy, chuyện chính xác ra sao thì chỉ có Diễm mới biết, khi đó cậu mới ra đời được một tháng mà chúng cũng truy giết luôn, Diễm khi đó là Linh Tá không đấu lại kẻ thù, chỉ có thể để lại xác Phi Thiên và cứu cậu về. Ta không biết chúng có mục đích gì, nhưng dù không muốn trả thù thì cậu vẫn phải tu luyện để có thể tự bảo vệ mình."

Chuyện bị Thái rượt giết hôm trước vẫn còn ám ảnh mạnh đến

Dương, lần này lại đến một kẻ thù mà Diễm đấu cũng không lại khiến Dương lạnh cả sống lưng. Quả nhiên ở cái thế giới mạnh được yếu thua này mà đòi bình yên không phải chuyện dễ.

"Được... ta hứa với nàng..."

Thư viện của học viện Nữ Thần, hôm nay là ngày thứ bảy liên tiếp sửa chữa cổng linh cảnh, Như Mộng, My, Nhật, Sinh, Chung, Trần và nhiều giáo viên khác đang đứng phía sau xem vị tông sư già dùng một loại chất lỏng quét lên mặt gương rồi đem linh lực hàn lại những vết nứt cuối cùng.

"Xong rồi" Vị tông sư thở phào, lão chính là Vũ tông sư mà Dương gặp ở Giả kim hội.

Một lúc sau, mặt gương lay động, Lệ trong gương cẩn thận đưa mắt nhìn qua rồi bước hẳn ra ngoài, Dương bước theo sau.

"Mẹ!"

"Hiệu trưởng!"

"Dương!"

Những âm thanh mừng rỡ hò reo khi thấy Dương và Lệ đều bình an.

"Hả? Ai kêu mẹ?" Trong vòng tay của đám Mộng, Sinh, Chung, Trần, Nhật, Dương chột tò mò hỏi.

"Là My, nàng ta là con gái chị Lệ." Như Mộng nói.

"Vậy à... Hả? Khoan? Võ Diễm My, 13 tuổi, chẳng lẽ..." Dương nghĩ thầm, không khỏi giật mình liếc qua nhìn Lệ, nàng thấy ánh mắt hẳn

liền nháy mắt một cái như để xác nhận.

Đầu Dương như nổ một cái đùng, cô bé xinh xắn nhút nhát từng hôn hấn mấy lần nào ngờ lại là em gái ruột cùng cha khác mẹ của hấn, thậm chí nhiều lần hấn còn mơ tưởng đem nàng lên giường mà chiều chuộng. Trời ạ... này là loạn luân cả nhà a! Còn gì sướng bằng!

Mặt Dương bây giờ vô cùng phấn khích, nhưng mọi người nghĩ hấn mừng vì được thoát ra sau cả tuần cô tịch.

"Dương thiếu gia! Thấy cậu vẫn khỏe tôi mừng quá! Các vị trong hội cứ hỏi thăm về cậu suốt. Hà hà."

Vũ tông sư cũng đến bắt chuyện với Dương với vẻ niềm nở nhiệt tình làm đám thẳng Sinh và các giáo viên trở cả mắt, đạt đến tông sư thì ai mà không phải thiên tài, ai mà không kêu ngạo, suốt mấy ngày sửa cống, lão không thềm cười với ai một tiếng, vậy mà giờ phút lờ hiệu trưởng Lệ để chào hỏi một thẳng tân sinh 13 tuổi. Thẳng này là con ông trời sao?

"A! Chào Vũ tông sư! Ông vẫn khỏe chứ?" Dương lễ phép chào lại.

"Khỏe, khỏe, hôm nào rảnh cậu nhớ đến hội chơi nhé."

"Vâng ạ! Vậy ngày mai cháu đến nhé."

Đêm đó, học viện tổ chức một buổi ăn mừng linh đình, Dương còn nhận được tin vui là Thái và Quang Lâm đã bị thành chủ bắt về tạm giam để điều tra.

Sáng hôm sau, Vũ tông sư cho một xe ngựa và vài người đến tận học viện hộ tống Dương đến giả kim hội. Mục đích của Dương không phải đi tham quan mà để tìm một Bảo Vật dạng phòng ngự để hộ

thân. Bảo Vật hệ tấn công đa số đều phụ thuộc vào linh lực người sử dụng, nghĩa là người dùng càng mạnh thì Bảo Vật tấn công uy lực càng lớn, Bảo Vật phòng ngự thì ngược lại phụ thuộc vào linh lực người chế tạo và chất liệu chế tạo, nghĩa là người chế tạo có linh lực càng mạnh, nguyên liệu càng tốt thì Bảo Vật phòng ngự càng hiệu quả.

Nói thế không có nghĩa một thằng nhóc mặc Thần Bảo phòng ngự thì có thể nghịch thiên, bởi vì để thúc động Bảo Vật phòng ngự còn cần một lượng lớn linh lực, ví dụ một Linh Sĩ cấp 6 có linh hồn to lớn như Dương chỉ có thể thúc động Tiên Bảo phòng ngự cao cấp được 1 lần duy nhất để chống đỡ 1 đòn của Linh Tá cấp cao.

Đến giả kim hội, Dương được Vũ tông sư chào đón và dẫn đi tham quan, giới thiệu một vài vị giả kim thuật gia cấp cao trong hội. Dù mới là đại sư, nhưng là đại sư ở tuổi 13 thì Dương có thể nói là tiền đồ vô lượng, thậm chí tương lai còn có khả năng trở thành Thần Sư, cho nên các vị tông sư không ai dám xem mình là kẻ bề trên mà luôn niềm nở tiếp đón Dương.

Vũ tông sư dẫn Dương vào một căn phòng được canh chừng cẩn mật.

"Đây là phòng nghiên cứu Bảo Vật bí ẩn, chỉ có tông sư trở lên và có nhiều cống hiến mới được vào, nhưng ta đã xin hội trưởng phá lệ cho cậu vào một lần để mở mang tầm mắt."

Bên trong phòng có một lão già tuổi tương đương Vũ tông sư đang cầm một miếng sắt rỉ sét.

"Chào Lâm tông sư!" Vũ tông sư dẫn Dương lại chào.

"A Vũ tông sư, dẫn cháu nội đi tham quan à, coi chừng bị phạt đấy!"

"Bây nào, đây chính là đại sư 13 tuổi Võ Phi Dương!" Vũ tông sư trịnh trọng giới thiệu.

"Vậy sao? Chào tiểu thiên tài!" Lâm tông sư đổi hẳn thái độ.

"Chào ngài, Lâm tông sư." Dương ra vẻ lễ phép chào lại.

"Ông nghiên cứu cục sắt rỉ đó thế nào rồi?" Vũ tông sư hất cằm vào miếng sắt rỉ to cỡ bàn tay và hỏi.

Lâm tông sư lắc đầu: "Không biết nữa, nó có vẻ là một mảnh vỡ của bảo giáp nào đó, nhưng có lẽ thành thứ vô dụng rồi."

Lại một mảnh vỡ, Dương không khỏi nhớ lại mảnh vỡ Nghịch Thiên kiếm, liền hỏi Google: "Đó là thứ gì?"

Google vô cảm đáp: "Mảnh vỡ của một trong 12 thần vật, Phù Đồng Thiên Vương giáp."

Phù Đồng Thiên Vương, hay còn được gọi là Thánh Gióng, một trong Tứ bất tử của Việt Nam.

Tương truyền, đời Hùng vương thứ sáu, ở làng Phù Đồng có một phụ nữ mang thai 12 tháng, đứa bé tên Gióng sinh ra đến 3 tuổi vẫn chưa biết nói. Rồi giặc không biết từ đâu tràn vào, Hùng vương được Long Quân báo mộng, rao tin tuyển người tài cứu nước.

Nghe tin, đứa bé bỗng nhiên nói được, bảo mẹ gọi người rao tin vào và nói: "Xin cho một thanh gươm, một bộ giáp sắt và một con ngựa, vua không phải lo gì"

Vua ban cho gươm, giáp và ngựa, đứa bé đột nhiên lớn nhanh như

thời, mặc giáp cuir ngựa xông ra chiến trường đánh tan quân giặc rồi cuir ngựa về trời.

Tuy có những chi tiết phóng đại nhưng người anh hùng tên Gióng là có thật, và minh chứng rõ ràng nhất chính là Phù Đổng Thiên Vương giáp, một trong 12 món thần bảo.

Lâm tông sư lúc này xem xét miếng sắt thêm một lúc rồi chán nản nói: "Chắc chỉ là miếng sắt rỉ thôi, đem đi làm nguyên liệu luyện kim vậy..."

"Lâm tông sư, ngài cho cháu xin miếng sắt đấy được không?" Dương vội nói, Google đã chỉ cho hắn một phương thức phục chế mảnh giáp.

"Cậu biết công dụng của nó sao?"

"Không có, cháu chỉ thấy tò mò về đồ cổ, muốn tìm hiểu thử."

"Được thôi, tặng cậu đây!"

Dương giấu vẻ mừng rỡ, cố làm ra vẻ tò mò nhận lấy rồi cảm ơn Lâm tông sư.

Sau đó Dương nhờ Vũ tông sư giúp mua một ít nguyên liệu rồi trở về trường.

Phòng thí nghiệm của Mộng.

Trái khăn đặt Bảo Ngọc đang ngủ vào một góc trống, Dương lấy trong ngăn ra mảnh giáp vỡ cùng một số loại nguyên liệu bắt đầu quá trình phục chế. Phù Đổng Thiên Vương giáp, Thần Bảo phòng ngự, khi trang bị sẽ tự động dung nhập vào cơ thể, khiến người ngoài nhìn

vào không biết có mặc giáp hay không. Bộ giáp có 2 chế độ, chế độ tự động sẽ tự bật phòng ngự trong các tình huống bị ám toán bất ngờ, chế độ bị động sẽ bật hay tắt dựa theo ý muốn của người trang bị.

Với một mảnh nhỏ, Dương không thể phục chế bộ giáp trở lại thành Thần Bảo mà chỉ tạo được một Tiên Bảo cao cấp, kết hợp với linh lực của Dương vừa đủ để giúp hắn dùng duy nhất 1 lần trong vài ngày, nhưng 1 lần này đủ đỡ 1 đòn chí mạng của Linh Tá cấp 8 trở xuống.

Như Mộng đi ngang phòng thí nghiệm, thấy đèn sáng liền biết Dương đang ở trong phòng, nàng tinh nghịch len lén mở cửa bước vào hù Dương một cái.

"Hù!"

Nhưng Dương đã phát hiện Như Mộng tiến vào, hắn bật dậy ôm đầu nàng kéo xuống hôn tới tấp.

"Uhm... Thả cô ra! Uhm..."

Hương thơm của Như Mộng thoảng tan vào mũi Dương, lưỡi hắn xông qua đôi môi hồng chiếm lấy chiếc lưỡi thơm mềm mại của nàng, Như Mộng đưa lưỡi ra dang hiến.

"Ta cho nàng bất ngờ đây!" Hôn nhau một lúc lâu, Dương dìu dắt Mộng đứng chống tay lên bàn, khép hai chân nàng lại đem bờ mông tròn ưỡn ra sau.

Dương phải kê một cái thùng đứng lên mới đem mông mình cao bằng mông Mộng.

"Chàng làm gì đấy?" Mộng tò mò hỏi khi Dương tốc váy cởi quần lót nàng xuống, nàng vẫn chưa biết Dương đã khôi phục dương vật. Vừa hỏi xong, Mộng chợt cảm thấy có một khúc thịt cứng và ấm áp cọ vào đùi nàng, hướng đến âm đạo nàng đâm vào.

"Ai..." Cảm giác một khúc thịt nóng hổi từ từ chui vào âm đạo khiến Mộng sướng ran, giờ thì nàng đã hiểu Dương muốn cho nàng thứ bất ngờ gì...

Sau khi xuất đầy tinh vào âm đạo Mộng, Dương và nàng kéo nhau về phòng quần nhau thêm vài hiệp làm Mộng sướng mê mê với nơi tử cung ngập trong tinh dịch của đứa học trò 13 tuổi...

Chương 18: Cuộc Thi Bắt Đầu

Còn hơn 1 tháng nữa là đến cuộc thi giữa các học viện, các giáo viên cũng hoàn tất quá trình chuẩn bị. Các học viên dự thi là 5 người xuất sắc nhất trong các lĩnh vực tấn công, phòng ngự, tốc độ, thuộc tính và giả kim đã được tuyển chọn từ 3 năm trước và được huấn luyện đặc biệt trong suốt 3 năm, nào ngờ xuất hiện một Võ Phi Dương, giả kim đại sư thiên tài làm học viện lập tức thay đổi kế hoạch, mà còn lộn xộn hơn khi Phi Dương đem thiên tài thuộc tính Phong Quang Lâm cho vào tù.

"Tên đó bị vậy là đáng, cái đồ ngự quân tử!" Hồng Đào bức xúc nói, Quang Lâm bị đuổi học, ngoài Dương thì người vui nhất là nàng vì dứt được cái đuôi lì lợm.

"Không biết lấy ai thay thế đây?" Châu Đốc trầm ngâm, cả nhóm Châu Đốc, Hồng Đào, Vân Hải và Dương đang ngồi chờ họp trong phòng hiệu trưởng.

Vân Hải thở dài: "Chắc là bà chằn lừa chứ ai..."

"Này thằng tó điên kia! Tao nghe hết rồi nghe mậy!"

Một âm thanh lãnh lút la to làm Vân Hải giật cả mình, Dương nhìn ra cửa, đi theo Lệ là một cô nàng xinh xắn.

"Trần Hòa Liên, 17 tuổi, Linh Úy cấp 5, tinh thông Hỏa thuộc tính, tính tình nóng nảy bộp chộp, rất có tiềm năng bóp dái đồng đội nên đã bị loại khỏi danh sách dự thi." Google giới thiệu.

Hỏa Liên bước đến, không thèm chào hỏi ai mà nhìn thẳng vào Dương hỏi: "Cậu là Võ Phi Dương!"

"D... dạ!"

"Cũng nhờ cậu mà tôi được tuyển lại vào đội..."

Giọng Hỏa Liên nghe dịu xuống, Dương thở phào, thì ra nàng ta định cảm ơn hẳn.

"Bà mẹ mày! Tại mày mà bà phải đi thi, không thì bà phè phỡn sung sướng rồi! Thằng chết bầm! Bà lấy mắt tôm bà gọi đầu cho mày!"

Hỏa Liên bất ngờ sấn tới cào cào xé xé làm Dương hoảng cả hồn, cũng may Vân Hải đứng cạnh đã đề phòng kéo hẳn lui ra, Châu Đốc và Hồng Đào liêu mình xông vào cản Liên lại nhưng nàng vẫn như chó điên tay cào chân đạp vào không khí, giờ Dương đã biết tại sao Vân Hải gọi Liên là bà chằn lửa.

"Trật tự!" Lệ lắc đầu ngao ngán, trước đây ban giám hiệu loại Hỏa Liên cũng chính vì tính khí nóng nảy điên cuồng của nàng.

Lệ nói tiếp: "Do có thay đổi về thành viên nên trong 1 tháng còn lại này, chúng ta sẽ tập trung học cách tác chiến..."

Giảng giải một hồi, Lệ dẫn cả nhóm sang một căn phòng khóa kín, bên trong có đặt một tấm gương lớn.

"Lại là cổng linh cảnh?" Dương ngạc nhiên hô lên, nhưng ngoài hẳn thì những người khác đều không có gì bất ngờ. Đây là một linh cảnh được học viện dùng làm khu vực tập huấn đặc biệt, bọn Vân Hải đã vào thường xuyên nên rất quen thuộc.

Lệ mở cổng dẫn cả nhóm vào trong. Bước qua thế giới khác, tất cả giác quan của Dương lập tức cảm nhận được sự thay đổi, không khí trong lành hơn, khí hậu mát mẻ hơn, tai nghe tiếng thác đổ rì rào và mũi ngửi mùi hương cây cỏ thanh thoát. Trước mắt Dương là một vùng trời trong xanh, một mảng rừng khá rộng và một thác nước đổ xuống dòng suối trong vắt.

"Lần này tôi sẽ trực tiếp huấn luyện các cô cậu." Lệ vừa nói vừa rút ra một cây thước dài.

"Ôi trời ơi..." Đám Vân Hải, Châu Đốc, Hồng Đào lẫn Hỏa Liên cùng thở dài, chỉ có Dương không hiểu vấn đề, được cô giáo mỹ nhân trực tiếp huấn luyện mà lại than?

Nhưng hắn đã hiểu ra rất nhanh...

Chiều tối hôm đó, Dương mình mẩy te rúa, thâm đen khắp người, môi đỏ mắt tím má hồng, người ngoài không biết còn tưởng hắn được Lệ trang điểm lên mặt.

"Không ngờ nàng dạy học còn dữ dội hơn khi lên giường nữa..." Dương vừa xoa xoa cái mặt đau buốt vừa nói khi hắn và Lệ đứng tiễn bọn Vân Hải về học viện.

"Câm miệng! Cậu biết tôi giữ cậu ở lại làm gì chứ?"

"Tất nhiên! Em có thử rồi, linh lực ở đây cũng khá đậm, trong 1 tháng chắc hấp thu cũng được kha khá."

"Trong 1 tháng không ngừng nghỉ thì cậu hấp thu hết không?"

"Chắc là 1 tháng vừa đủ..." Dương mừng rỡ nói, thà ngồi vận công cả tháng còn hơn ngày nào cũng ăn hành.

"Được! Vậy thì ban ngày tập huấn, ban đêm vận công, cậu chỉ được hấp thu một nửa lượng linh lực trong đây thôi!"

"Ách! Nhưng một nửa thì ít quá..."

"Đừng có trả treo, ngồi xuống đây tôi xúc thuốc cho!" Lệ trừng mắt nghiêm nghị rồi lấy ra một lọ thuốc đem xoa lên những vết thương của Dương...

Một tháng sau...

Hoàng thành - Trung Bộ

Học viện Cố Đô là học viện hoàng gia của Trung bộ, mấy tuần nay, học viện liên tiếp xảy ra những chuyện gây dư luận xôn xao.

Nguyễn Hoài Bảo, một tên hoàng tử bị cho là phế vật tư chất Không Màu không biết vì đâu mà tụ linh thành công, sau đó học viện Cố Đô công khai đính chính thành tư chất Đỏ, được đặc cách nhập học muộn.

Sau đó lại lan ra một tin động trời hơn, Nguyễn Hoài Bảo đã đột phá thành Linh Úy, sau đó còn đánh bại một trong 5 thiên tài đệ nhất học viện, giành lấy 1 suất tham dự cuộc thi giữa các học viện.

Chuyện chưa dừng lại, trong lễ bái tổ mới đây, Nguyễn Hoài Bảo được phát hiện có huyết mạch hoàng gia tinh khiết nhất. Nên biết, hoàng tộc của Hoàng thành luôn tự hào mình là con Rồng cháu Tiên thuần chủng, là hậu nhân chân chính của các đời Hùng vương, là con cháu của Lạc Long Quân và Âu Cơ.

Long thành - Biển Đông

Quảng trường Long Mẫu, một nhóm 5 thiếu niên gồm cả Long Ngạo và Long Chúc Băng đứng hàng lễ trước tượng Long Mẫu Thần Long, thực hiện nghi thức thành lập chiến đội tham gia cuộc thi học viện.

Sau khi hành lễ, Long Ngạo nói to: "Lũ người hạ đẳng lấy tư cách gì dám xưng là con Rồng cháu Tiên? Chúng ta, những con Rồng thật sự sẽ cho chúng biết thế nào mới đúng là Rồng!"

Hà thành, Hoàn Kiếm tông.

Mặt hồ Hoàn Kiếm đang yên bình tĩnh lặng, đột nhiên một luồng kiếm khí mãnh liệt chém qua, đem mặt hồ chia làm hai nửa.

Thiếu niên 13 tuổi cầm thanh kiếm trong suốt như pha lê chống lên nền đất, thở hồng hộc vì mất sức sau đường kiếm, sau lưng hắn, một lão già râu tóc bạc trắng, lưng mang một cái mai rùa lớn đứng chống gậy nói: "Quả nhiên với sức của con chỉ có thể dùng kiếm này đúng một lần."

"Quy sư phụ, một lần là đủ rồi, con không tin trong cuộc thi này có ai có lực phòng ngự tương đương Linh Tá!"

Lão nhà nhú mày, làm gương mặt vốn già nua của lão càng nhăn thêm: "Sùng Hạo, không được chủ quan."

"Thầy yên tâm, dù chỉ dùng Thuận Thiên kiếm được một lần, nhưng với cơ thể và dòng máu này, con vẫn đủ sức chiến đấu!" Sùng Hạo nắm chặt tay đầy tự tin, hắn là Sùng Hạo, đệ tử của Quy Thần, con nuôi của tông chủ Hoàn Kiếm tông, là thiên tài của học viện Quốc Tử Giám, một thành viên của đội tham dự cuộc thi giữa các học viện..

Sài thành, học viện Nữ Thần.

"Cuộc huấn luyện đến đây là kết thúc, các em có 3 ngày nghỉ ngơi lấy lại sức để bước vào cuộc thi, quyết thắng!" Lệ vừa nói vừa giơ cao cây thước tạo khí thế quyết tâm.

"Quyết thắng!" Bốn người Hải, Đốc, Liên, Đào đồng thanh hô to.

"Quyết.... th... ắng..." Dương hô như rên rỉ, cả tháng này hẳn là người yếu nhất nên bị hành cho bầm dập.

Ba ngày sau...

Cuộc thi đấu liên học viện làm cho Sài thành vốn đã hối hả lại càng thêm nhộn nhịp, sân vận động Thống Nhất được mở rộng đến 100.000 chỗ ngồi nhưng vẫn chật cứng khán giả. Giữa sân vận động, một tấm gương hai mặt khổng lồ được dựng lên giúp khán giả hai bên khán đài có thể quan sát diễn biến cuộc thi, tấm gương là một Tiên Bảo hệ Không gian và Ánh sáng, giúp phản chiếu những hình ảnh trong Linh cảnh nơi diễn ra cuộc thi.

Cuộc thi giữa các học viện cách ba năm một lần được đặt tên theo chủ đề của mỗi mùa thi, năm nay, cuộc thi lấy chủ đề Con Rồng Cháu Tiên.

Lễ khai mạc diễn ra khá rườm rà với các màn múa lửa, xếp hình, bắn pháo hoa, giới thiệu các vị quan khách trên hàng ghế VIP, các nhà tài trợ, sau đó thành chủ Sài thành Hồ Đại Quang đại diện ban tổ chức lên phát biểu, tiếp theo mới đến giai đoạn giới thiệu các đội dự thi.

Cô MC vận linh lực nói to: "Và sau đây xin mời các vị chào mừng các thành viên của đội chủ nhà!"

Một tràng vỗ tay vang trời khi đội học viện Nữ Thần mặc đồng phục

trắng đen bước ra.

"Đội chủ nhà học viện Nữ Thần gồm có đội trưởng Lê Văn Hải, sinh năm 1999, thành viên gồm Trần Hỏa Liên, sinh năm 1999, Nguyễn Hồng Đào, sinh năm 1999, Châu Đốc, sinh năm 1999 và Võ Phi Dương, sinh năm... 2003!"

Thêm một tràng vỗ tay hoành tráng, nhưng trong tiếng vỗ tay có pha lẫn tiếng bàn tán.

"2003, 13 tuổi sao? 13 tuổi thì làm được trò trống gì trong này?"

"Có nhằm lẫn không?"

"Đội tiếp theo, học viện Cố Đô gồm có đội trưởng Nguyễn Hoài Lâm, sinh năm 1999, thành viên gồm Lê Văn Luyện, sinh năm 1999, Tăng Bích Hà, sinh năm 1999, Triệu Tử Lang, sinh năm 2000 và Nguyễn Hoài Bảo, sinh năm 2003!"

"Lại một đứa tân sinh!"

"Đùa sao, các kỳ trước đến một đứa năm 3 cũng chưa thấy!"

"Đội thứ ba đến từ học viện Quốc Tử Giám! Đội trưởng Sùng Hạo, sinh năm 2003!"

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

"CLGT?"

Lúc này khán giả đã không còn tin nổi, các đội thi gặp vấn đề gì mà đều đưa tân sinh vào đấu thế kia? Lại còn làm đội trưởng?

"Thành viên gồm có Vũ Văn Tiến, sinh năm 1999, Trần Minh, sinh năm 1999, Lý Văn Thông, sinh năm 1999 và Triệu Vân, sinh năm 1999!"

"Cuối cùng là đội của liên minh học viện Hoàng Sa - Trường sa, đội trưởng Lý Đại Long, sinh năm 1999, thành viên Nguyễn Hải Dương, sinh năm 1999, Hoàng Thùy Loan, sinh năm 1999, Long Chúc Bằng, sinh năm 2000 và Long Ngạo, sinh năm... 2003!"

Có lẽ vì quá sốc mà khán giả không còn ai lên tiếng nữa, cả 4 đội thi đều mang theo một tên tân sinh, hoặc là cả 4 đội bắt tay nhau làm màu, hoặc là cả 4 thằng tân sinh đều là dạng thiên tài nghịch thiên!

Sau khi giới thiệu các đội thi, cô MC tiếp tục giới thiệu về thể lệ cuộc thi, do năm nay cuộc thi có thêm bộ đôi học viện Hoàng Sa - Trường Sa của Long thành cũng tham dự nên thể lệ khác hẳn mọi năm.

Cuộc thi chia năm nay chia làm 3 vòng, gồm Sinh tồn, So tài và Đại chiến.

Vòng 1: Sinh tồn, các đội thi sẽ được đưa vào bốn góc của một Linh cảnh trong 3 ngày 3 đêm, trong 3 ngày đấy, các đội phải tự kiếm thức ăn, nước uống, chống lại linh thú và các đối thủ. Ngoài ra, trong linh cảnh có giấu 10 lá cờ đỏ sao vàng, các đội phải tìm kiếm thu thập cờ, kết thúc vòng đấu, đội nhiều cờ nhất sẽ nhận được 4 điểm, đội nhiều thứ nhì nhận 2 điểm, đội thứ 3 nhận 1 điểm và đội xếp hạng cuối cùng hoặc đội không có cờ thì không có điểm, trường hợp các đội bằng số cờ, nếu cùng hạng nhất thì mỗi đội nhận 3 điểm, nếu cùng hạng nhì thì mỗi đội nhận 1 điểm.

4 cánh cổng linh cảnh được đem ra đặt trước các đội thi, sau tiếng pháo hiệu, các đội thi đồng loạt tiến vào cổng.

Vòng thi thứ nhất bắt đầu!

Dương theo đồng đội bước qua cổng, lập tức tiếng ồn ào của sân vận động bị dập tắt, trước mắt hắn là một mảng rừng rậm nhiệt đới nguyên thủy hoang sơ.

"Rừng rậm như vậy tìm bằng niềm tin à?" Hỏa Liên nhìn quanh bức bối nói.

Dương cũng hơi hoang mang hỏi thăm: "Google, biết chỗ đặt cờ không?"

Google truyền vào đầu Dương một bản đồ toàn linh cảnh, chỉ cho Dương biết vị trí hắn đang đứng lẫn vị trí các đội khác, đồng thời có cả 10 vị trí của các lá cờ.

"Phen này thắng chắc rồi! Hack map kiểu này ai chơi lại ta! He he!" Dương thầm nghĩ, miệng nở nụ cười gian trá.

Giả vờ suy tư, Dương gợi ý cho đồng đội hướng đến lá cờ gần nhất: "Em linh cảm là hướng này..."

Hỏa Liên nhíu mày: "Linh cảm kiểu gì?"

Dương chém bừa: "Các anh chị nhìn xem, chỗ kia các cành cây gãy đều chỉ về cùng hướng đó!"

Đúng là chỗ Dương chỉ có nhiều cây gãy nhánh, nhánh cây đều chỉ về một hướng.

Vân Hải nói: "Cứ đi theo hướng đấy thử, dù sao chúng ta cũng không biết bắt đầu từ đâu."

Thế là cả bọn băng rừng đi về hướng lá cờ đầu tiên, Dương không ngừng cười mỉm khoái trá, dễ dàng thế này thì hẳn nghĩ chỉ trong nửa ngày đội hẳn sẽ hốt hết 10 lá cờ, đội hẳn dưới sự dẫn dắt của thiên tài lỗi lạc như hẳn thì vô địch chắc rồi!

Hai giờ sau.

Dương nằm ngay đơ trên cáng cứu thương được làm bằng nhánh cây do Vân Hải và Châu Đốc khiêng đi, đúng thật là đã lấy được lá cờ đầu tiên, nhưng Dương bộp chộp chạy đến lấy cờ mà không biết lá cờ được một linh thú họ khỉ đột cấp Linh Úy canh giữ, hậu quả là bị con khỉ khổng lồ nắm đầu đánh như chó rồi bọn Vân Hải mới kịp cứu.

Đáng lẽ hẳn đã không bị vậy nếu chịu hỏi Google và bật chế độ tự bảo vệ của mảnh Phù Đổng Thiên Vương giáp, nhưng Dương cứ tưởng linh cảnh này cũng an toàn như linh cảnh của học viện, đồng thời hẳn biết các đội khác ở rất xa nên không thêm bật giáp, chừa lại cho các vòng sau.

Tại học viện Nữ Thần, ở giữa sân trường đã dựng lên một khán đài và một màn hình để học sinh và giáo viên dõi theo cuộc thi, bọn thằng Sinh, Chung, Trần cười muốn vỡ bụng khi thấy Dương nằm lặt lìa trên cáng cứu thương, My và Nhật thì tỏ vẻ lo lắng cho hẳn.

"Mà sao hẳn tìm được cờ nhanh vậy nhỉ?" Sinh ôm cái bụng phát đau vì cười và hỏi.

"Tại vì thật ra có các dấu vết dẫn đến vị trí đặt cờ, Dương rất thông minh nên mới dễ dàng tìm được." My nói với vẻ tôn sùng làm bọn Sinh, Chung, Trần chề môi ganh tỵ.

"Ồ đội Long tộc cũng tìm được một lá rồi kìa!" Ai đó trên khán đài la

to, màn hình chia làm 4 phần nên khán giả có thể xem cả 4 đội cùng lúc.

"Đội Cố Đô và đội Quốc Tử Giám đang đi thẳng về phía nhau! Liệu có đ-ng độ không?"

Không chỉ ở học viện Nữ Thần, các học viện và thành lớn trên toàn quốc cũng đang sôi nổi dõi theo cuộc thi này...

Long cung, Diễm từ trong phòng nhìn xuống màn hình lớn ở giữa Long thành, một nụ cười tự hào, một giọt nước mắt nhớ thương...

"Con trai của mẹ..."

Chương 19: Đổi Vai

Hai giờ sau khi vòng thi Sinh tồn bắt đầu, đội Nữ Thần đã giành được lá cờ đầu tiên sau khi thành viên trẻ tuổi nhất Võ Phi Dương anh dũng hy sinh, tiếp đến, đội Hoàng Sa - Trường Sa đánh bại một linh thú Linh Úy cấp 5 để giành được 1 lá cờ.

Trong khi hai đội đã đoạt được cờ đang nghỉ ngơi hồi linh lực, hai đội Cố Đô và Quốc Tử Giám đang cùng hướng về một lá cờ.

Đội Quốc Tử Giám do Sùng Hạo dẫn đầu đi dọc biên giới của linh cảnh, dựa vào dấu vết tìm đến gần một cây cổ thụ lớn.

"Suyt!"

Hạo ra hiệu cho đồng đội im lặng rồi nấp vào một bụi rậm, bọn hắn đã phát hiện ra lá quốc kỳ đang cắm trên thân cây cổ thụ, nhưng dưới gốc cây có một con gấu lớn đang nằm ngáy ngủ.

"Thiết hùng, linh thú dạng gấu thuộc tính Kim, công thủ đều mạnh nhưng ham ngủ. Kích cỡ con này cao khoảng 3 mét, chắc linh lực trong khoảng Linh Úy cấp 5 - 6." Lý Văn Thông, thành viên có kiến thức tốt nhất đội Quốc Tử Giám nói.

Thông nói tiếp: "Vũ Văn Tiến có tốc độ tốt nhất đội, ta đề nghị Tiến lén xông vào cướp cờ rồi chạy, chúng ta phía sau yểm trợ!"

Vũ Văn Tiến gật đầu: "Được! Để ta đi!"

"Khoan đã!" Sùng Hạo ngăn lại: "Phía trước có xáo động, hình như là

có sinh vật khác!"

Hạo chỉ về một khoảng xa, nơi các bụi cây đang xào xạc. Sau đó từ bụi cây lộ ra một nhóm 5 thiếu niên, trên ngực mang huy hiệu màu vàng kim.

"Là đội Cố Đô!" Thông thì thầm.

Đội Cố Đô do Nguyễn Hoài Lâm cũng vội nấp vào một chỗ giống đội Quốc Tử Giám.

"Chờ bọn chúng xung đột với con gấu, sau đó chúng ta ngư ông đắc lợi!" Sùng Hạo nói khẽ, hẳn nghĩ bọn hắn có lợi thế bởi vì đội Cố Đô đến sau, không thể biết có đội khác đang nấp.

Quả nhiên đội Cố Đô liền hành động, Lê Văn Luyện, thành viên thiên về tốc độ của đội rón rén bước đến chỗ gốc cây.

"Chuẩn bị hành động!" Sùng Hạo khẽ ra lệnh, Luyện đã đến rất gần con gấu, Sùng Hạo đoán chắc Luyện chuẩn bị phóng lên cướp lấy lá cờ rồi bỏ chạy, bọn hắn chỉ cần đón đường cướp lại, còn con gấu đã có 4 thành viên của học viện Cố Đô cản trở.

Nhưng không ngờ Luyện không cướp cờ mà vờ đi lanh quanh rồi dừng ở gần chỗ đội Quốc Tử Giám đang nấp, đem cục đá giấu sẵn trong tay chọi vào đầu con gấu, sau đó chạy biến đi trước sự ngỡ ngàng của 5 thành viên đội Quốc Tử Giám.

Con gấu tức giận bật gậy gầm to, nhìn thẳng vào hướng đội Quốc Tử Giám mà điên cuồng xông tới.

"Chạy!" Sùng Hạo bàng hoàng ra hiệu cho đồng đội bỏ chạy, lúc này hắn đã hiểu mình bị mắc mưu của đội Cố Đô.

Chính xác là đội Cố Đô đã đến nắp trước và phát hiện đội Quốc Tử Giám đến sau, nhưng cố ý giả như mình đến sau để lừa đội Quốc Tử Giám. Kết quả là đội Quốc Tử Giám chạy trốn chết còn đội Cố Đô thoả mái cướp lá cờ, khi con gấu quay lại thì cả bọn đã đi mất.

Đội Nữ Thần đang nghỉ ngơi dưới một gốc cây lớn, linh thú tuy tu luyện chậm hơn và trí tuệ kém hơn con người, nhưng bù lại có linh hồn lớn hơn và thể chất mạnh mẽ hơn nên 4 người Vân Hải phải mất khá nhiều linh lực để đoạt lấy lá cờ từ tay con khỉ Linh Úy cấp 6.

"Mẹ cái thằng trẻ trâu ăn hại!" Hỏa Liên tức giận mắng, nếu không phải vì cứu Dương thì bọn nàng đã có cách cướp cờ nhanh hơn.

"Đừng nói vậy, nếu không có Dương thì chúng ta còn chưa chắc tìm được cờ!" Hồng Đào phản pháo.

Vân Hải nói: "Lo vận công khôi phục đi, lúc này mà gặp đội khác thì mệt đấy! Mà Hỏa Liên làm ơn đừng có hăng hái quá mức nữa, đoạt được cờ thì chạy đi chứ còn đánh nhau với con khỉ làm gì?"

Những lá cờ được đặc chế để các học viên không thể đem cất vào không gian khác, chỉ còn cách giấu trong người nên hoàn toàn có thể bị đội khác đoạt lấy.

1 tiếng sau, cả đội khôi phục, Dương chỉ đường cho đồng đội tiến đến lá cờ thứ hai, toàn thân hần vẫn còn ê ẩm nên phải nhờ Châu Đốc công đi. Lần này lá cờ giấu trong một cái hang, được ba con sói Linh Úy cấp 4 canh giữ. Tuy không quá mạnh nhưng lại đông và tinh ranh, ba con sói buộc đội Nữ Thần lại phải chiến một trận mới đoạt được lá cờ và chạy đi.

Sau chiếm lợi phẩm thứ hai, đội Nữ Thần tranh thủ săn một ít thú

rừng đem nướng ăn và nghỉ ngơi lấy sức.

Kết thúc 6 giờ đầu tiên, đội Nữ Thần gây bất ngờ khi giành được đến 2 lá cờ, theo sau là đội Hoàng Sa - Trường Sa cùng đội Cố Đô với 1 lá, đội Quốc Tử Giám tạm thời trắng tay. Phía trước vẫn còn 66 tiếng đồng hồ...

Tại học viện Nữ Thần, đám học viên khắp trường hò reo hoan hô khi chứng kiến đội nhà giành được lá cờ thứ hai, tiếp tục dẫn đầu cuộc thi.

Các học viên không ngừng bàn tán.

"Tên Võ Phi Dương này lợi hại thật, chỉ đâu trúng đó."

"Lúc đầu tao tưởng nó đi theo học cách ăn hành."

"Nhưng nó là tân sinh, gặp đội khác là quéo còi ngay thôi!"

"Bậy nào, 3 đội kia cũng có tân sinh mà!"

"Mà tên tân sinh của đội Cố Đô bày mưu ghê thật, cướp được cờ không tốn sức mà còn hại đội Quốc Tử Giám chạy trốn chết!"

"Hắn tên Hoài Bảo thì phải."

"Chỉ tội cho đội Quốc Tử Giám, phải chi đến trước thì đã khác rồi."

"Còn thằng tân sinh đội Long tộc mặt nghênh v! Nhìn đéo ưa nổi!"

Cũng có vài người đi ngược đám đông: "Cho thằng Dương ăn hành ngập mồm đi, tao thấy nó thi đấu cấp quốc gia mà còn trầu chán."

"Tên 3 đội kia nghe ngẫu vãi, còn đội chúng ta tên Nữ Thần nghe nữ tính vê lờ!"

"Đội Nữ Thần sẽ vô địch nhưng thằng Dương sẽ chết, tao xem trực tiếp 800 lần rồi! Cái này chỉ là chiếu lại thôi!"

Vòng thi bắt đầu từ 10 giờ sáng, sau khi đội Nữ Thần nghỉ ngơi ăn uống xong thì đã là 18 giờ, trong khoảng thời gian này, đội Hoàng Sa - Trường Sa dựa vào thể chất khỏe mạnh đã tìm kiếm không ngừng, giành được lá cờ thứ hai, đội Cố Đô nhờ bảo toàn được linh lực ở lượt cướp cờ thứ nhất nên tiếp tục đi tìm và cũng giành được lá cờ thứ hai, đội Quốc Tử Giám sau khi bỏ chạy đã phát hiện ra dấu vết khác, đồng thời theo đó tìm được một lá cờ.

"Vậy là chỉ trong 8 giờ đầu đã có 7 lá cờ được tìm thấy, vòng thi này hình như đơn giản quá nhỉ?" Ngồi trên hàng ghế danh dự ở sân vận động Thống Nhất, một vị đại biểu thất vọng lên tiếng.

Một vị ngồi bên cạnh thở dài: "Đành chịu thôi, dù sao đây chỉ là cuộc thi dành cho bọn trẻ, nếu kịch tính quá thì sẽ rất nguy hiểm, bọn chúng đều là thiên tài hàng đầu cả đấy! Mất một đĩa là tổn thất rất khủng khiếp."

Lệ cũng ngồi ở hàng ghế danh dự, nàng khẽ mỉm cười: "Chỉ mới là màn khởi động thôi..."

Đội Nữ Thần, sau khi nghỉ ngơi, cả nhóm bàn chuyện đi tìm lá cờ tiếp theo.

Châu Đẩu phân vân: "Đêm tối thế này đi trong rừng khó tìm được cờ lắm, hay là ngủ một giấc chờ hừng sáng rồi tiếp tục?"

Hồng Đào nói: "Ta nghĩ nên tranh thủ tìm thêm 1 lá để chắc chắn có

điểm rồi mới nghỉ cũng chưa muộn."

Hòa Liên xoắn tay áo gầm gừ: "Cứ gom hết, gặp đội nào hột đội đó luôn, xơi hết 10 lá cờ cho ta! Grừ..."

"Ừ! Ý hay đấy, xong rồi cả nhóm nằm yên cho 15 đũa kia xông vào hiếp! Ui da!" Dương cười cười nói đùa, bị Liên ôm đầu cắn một cái chảy cả máu.

Hải vừa can Liên vừa nói: "Ta thấy Đào nói đúng, cố tìm thêm một lá cờ để có điểm trước đã."

"Được, vậy thì theo ý đội trưởng!"

"Tốt, xuất phát thôi!"

Cả nhóm đứng dậy, mỗi người cầm một chiếc đèn pin đem bật lên, lập tức những đôi mắt đủ màu xanh, vàng, đỏ phản sáng lóe lên khắp xung quanh.

"Grừ..."

Lúc này đội Nữ Thần mới nhận ra họ đã bị bao vây bởi hơn mười con linh thú, tất cả đều là Linh Úy cấp 3 trở lên...

Đổi vai, ban ngày đi săn, ban đêm làm mồi.

Vị trí của đội Cố Đô.

Năm thành viên của đội đang ngồi vây quanh bên bếp lửa, con heo rừng bị nướng tỏa ra mùi thơm hấp dẫn.

Lê Văn Luyện chột đứng lên đi vào một bụi cây.

"Người đi đâu đấy?" Đội trưởng Nguyễn Hoài Lâm vừa xoay con lợn vừa hỏi.

"Ta đi vệ sinh."

Luyện tiến vào bụi rậm, vạch quần vừa tè vừa ngửa mặt lên trời huýt gió, chợt thấy một bóng đen cao gần 3 mét có hai con mắt đỏ lòm đang nhìn thẳng vào hắn...

Luyện sợ xanh cả mặt, không kịp kéo quần, để "thằng nhỏ" vẫn còn đang xả nước chạy thẳng đến chỗ bếp lửa.

Thấy Luyện đang vừa tè vừa chạy, thành viên nữ Tăng Bích Hà vội hét lên và che mặt lại, Hoài Bảo và Hoài Lâm thì vội khiêng con heo né đạn.

"Người làm trò gì đấy?" Hoài Lâm bực tức quát.

Luyện vẫn còn run run, hắn nghĩ nếu hắn không phát hiện thì có lẽ đã bị con quái kia tấp một cái đi đời: "Có con linh thú gì to lắm... nó nấp đằng kia!"

Hoài Lâm nghi hoặc bật đèn pin rọi ra, quả nhiên có một con gấu đen đang nhe nanh gầm gừ, nó là hắc hùng, cũng là một loại linh thú dạng gấu nhưng thuộc tính bóng tối.

"Bên này cũng có!"

"Bên này nữa, chúng ta bị bao vây rồi!"

Đội Quốc Tử Giám trú chân trên một ngọn cây, không ngờ cũng bị một đàn linh thú dạng chim và dạng rắn điên cuồng tấn công.

Đội Hoàng Sa - Trường Sa cũng đang cố thủ trước sự tấn công điên cuồng của bầy linh thú.

Đội trưởng Lý Đại Long vừa đánh gục một con linh thú, thở hì hục nói: "Đánh hết đợt này chúng lại ra đợt khác, cứ đánh hoài không phải là cách."

Long Chúc Băng nói: "Ta đề nghị tất cả Long hóa, xông lên tìm đường thoát."

"Được!" Long Ngạo gật đầu.

Cả 5 thành viên của đội cùng đứng thẳng người, gồng mình vận công làm cơ thể nhanh chóng biến đổi. Cơ thể của ba thành viên nam Lý Đại Long, Nguyễn Hải Dương và Long Ngạo lập tức bành trướng, cơ bắp nổi lên lực lưỡng đồng thời da thịt mọc ra một lớp vảy rồng xé rách quần áo hình thành một bộ giáp, tay chân mọc vuốt, một chiếc đuôi sắc bén mọc dài xuống tận đất, răng nanh lộ ra, tóc mọc dài, những chiếc sừng bắt đầu nhú lên, Đại Long và Hải Dương mỗi người mọc ra 3 chiếc sừng, một ở phía trên trán, hai chiếc còn lại mọc ở hai bên tai, riêng Long Ngạo chỉ mọc hai chiếc sừng ở hai bên phía trên trán.

Số sừng là cách chính xác nhất để phân biệt Long thể, Long thể càng cao quý sẽ có càng ít sừng, nhưng chiếc sừng chắc chắn sẽ đẹp và mạnh mẽ hơn, bộ giáp cũng cứng cáp và ngầu hơn. Long thể Quý tộc có 3 sừng, Long thể Hoàng gia có 2 sừng.

Hai thành viên nữ Long Chúc Băng và Hoàng Thùy Loan cũng biến đổi, quần áo trên cơ thể bị xé rách, thay thế bằng một lớp vảy rồng ôm sát dáng người mảnh mai tạo thành một bộ bikini hai mảnh che đi những bộ phận nhạy cảm, tay và chân được vảy rồng bao bọc, sau

lưng cũng mọc ra một chiếc đuôi và trên đầu mỗi nàng đều có 3 chiếc sừng.

Ngoài số sừng và hình dáng bộ váy rồng là thứ để phân biệt tư chất của Long thể, mỗi người khi Long hóa cũng sẽ có màu sắc của lớp váy khác nhau dựa vào đặc điểm riêng của mỗi người, ví dụ như Long Chúc Băng có lớp váy rồng màu xanh lam gọi là Quý tộc lam long thể, Long Ngạo có lớp váy màu vàng kim là Hoàng gia hoàng kim long thể.

"XÔNG LÊN!" Lý Đại Long hô to, dẫn đầu xông tới dùng bộ vuốt rồng mạnh mẽ chém thẳng vào bọn linh thú.

Biến hóa của đội Long tộc khiến khán giả từ khắp nơi không khỏi ò lên kinh ngạc.

"Biến hình nhìn ngầu vãi!"

"Hai em kia trông sexy chưa kìa!"

"Hai sừng là Long thể Hoàng gia đúng không?"

"Chính là Long thể Hoàng gia ngàn năm có một, bảo sao một tân sinh như hấn lại được tham gia, kiểu này thì đội Long tộc thắng chắc rồi!"

Đội Nữ Thần, Phi Dương và đồng bọn xếp thành đội hình đã tập trước để chống đỡ trước sự bao vây của đàn linh thú, Dương cầm một cây ba ton phiên bản 2 thủ thế trong vòng bảo vệ của 4 đồng đội.

Cuộc thi không cấm việc dùng Bảo Vật nên Dương đã tranh thủ đưa cho Như Mộng vài bản thiết kế nhờ nàng và các giáo viên ngành giả kim trong học viện chế tạo cho cả đội sử dụng, ngoài ra còn một số Bảo Vật được học viện và thành chủ tài trợ.

Dương đứng giữa đội quan sát những con linh thú hung tợn đang lăm le gầm gừ, sau đó nhờ vào Google mà biết những ưu - khuyết điểm của từng loài để đưa ra biện pháp chiến đấu hợp lý nhất.

Hồng Đào đang chật vật đánh với một đàn sói lông vàng to gấp đôi sói thường.

"Nguyệt Ảnh Lang, điểm yếu nằm ở hình trăng bán nguyệt trên trán, chỗ đó không có linh lực phòng vệ."

Nghe Dương nói, Hồng Đào tìm cách nhắm vào trán con sói đầu đàn, dùng linh bảo dạng kiếm đâm thẳng một nhát, quả nhiên con sói lớn lăn ra chết, những con khác lo lắng lùi lại.

Châu Đốc đang chống đỡ một con bò mộng hung hăng.

"Cuồng ngư, mỗi khi tấn công là cắm đầu xông tới, chỉ cần tìm cách gạt chân cho nó vấp ngã thì sẽ rất khó gượng dậy!"

Vân Hải bị một con cú lớn gần bằng đứa trẻ 10 tuổi không ngừng sà xuống mổ.

"Cú Có Gai, rất kỵ ánh sáng, dùng linh bảo hệ ánh sáng rọi vào có thể làm mù mắt nó!"

Hỏa Liên đang bị một bầy khi không ngừng ném đá.

"Dâm Hầu, rất sợ quần lót phụ nữ, nếu thấy sẽ lập tức bỏ chạy!"

Nghe Dương nói, lại thấy hiệu quả của những thành viên khác, Liên không ngần ngại liền tốc váy mình lên rọi đèn pin vào khoe ra cái quần lót chấm bi làm Dương nhìn lé cả mắt, nhưng bầy khi không sợ

chút nào mà còn vỗ tay cười khoái trá.

"Thằng tó! Mi lừa ta!" Biết mình bị lừa, Liên tức giận quay lại nắm đầu Dương cắn như con điên.

"Á á em chừa rồi! Em chừa rồi! Cứu mạng!"

Chương 20: Lá Cờ Thứ 10

20 giờ kể từ khi vòng thi thứ nhất bắt đầu.

Khán đài sân Thống Nhất vẫn còn khá đông khán giả, nhiều người không chớp mắt để theo dõi cuộc chiến quyết liệt giữa các đội thi và bày linh thú hung tợn.

Nhiều người thờ phào nhẹ nhõm khi thấy những con linh thú bắt đầu kéo nhau rời đi, trả lại yên bình cho khu rừng. Chỉ có những thành viên ban tổ chức mới biết, chỉ là bình yên trước bão...

Hừng sáng, những tia nắng đầu tiên bắt đầu len lỏi qua những tán cây.

Thành viên đội Nữ Thần mệt rã rời nằm nghỉ ngơi trong một cái hang, đây là cái hang mà bọn hắn đã lấy được lá cờ thứ hai từ ba con sói. Đêm qua, trước sự tấn công dồn dập của đám linh thú, cả bọn đã liều mình mở đường tháo chạy vào hang cố thủ suốt đêm.

Cả 5 người đều mang đầy thương tích, đặc biệt là Vân Hải và Châu Đốc vì xông ra mở đường nên bị nhiều vết thương khá nặng.

"Xem ra phải nghỉ ngơi hơi lâu rồi..." Hồng Đào vừa băng bó cho Vân Hải vừa nói.

"Đành vậy, tình trạng chúng ta hiện giờ mà ra ngoài lỗ gặp đội khác thì chỉ có nước mất trắng." Châu Đốc thở dài.

Vân Hải nói: "Chúng ta có hai lá cờ, Dương và Đào mỗi người giữ

một lá đi, nếu có chuyện thì cứ chạy trước, 2 lá cờ vẫn còn hy vọng có điểm." Nói xong, Vân Hải lấy trong túi ra hai cây cờ ngắn hơn que đũa đưa cho Dương và Đào.

Ở một nơi khác, đội Cố Đô cả đội cũng mình đầy thương tích ngồi nghỉ dưới một cây cổ thụ, xung quanh toàn là xác linh thú, chúng đều là những linh thú trí tuệ thấp, gây nguy hiểm cho các loài vật khác nên được ban tổ chức đưa vào linh cảnh để tạo độ khó cho vòng thi.

"Đáng tiếc bọn này đều là Linh Úy trở lên, nếu không người xơi được kha khá rồi!" Một giọng nói già nua vang lên trong đầu Hoài Bảo. Hoài Bảo ngồi tựa lưng vào gốc cây, thân hình cũng khá chật vật với các vết cào cấu khắp người.

Hoài Bảo vừa thờ vừa nói thầm: "Tuy không thu được hồn nhưng cũng học được một ít kinh nghiệm chiến đấu..."

Lão già phản pháo: "Chỉ là trò chơi trẻ con!"

"Theo thầy thì trong 3 đội kia, đội nào nguy hiểm nhất?"

Lão già trầm tư: "Khó nói... Nếu so về sức mạnh thì đội Long tộc là vô đối, nhưng kỳ lạ là cả 3 đội đều có 1 tân sinh như người..."

"Con nghĩ là bọn hấn phải có gì đó đặc biệt, nhất là tên Sùng Hạo của đội Quốc Tử Giám, tân sinh mà lại được làm đội trưởng."

"Còn chưa thể chắc chắn điều gì, nhưng người có tư chất Vô Sắc, có huyết mạch con rồng cháu tiên tinh khiết, lại có ta dạy dỗ thì dù là Lạc Long Quân cũng không nghịch thiên bằng người đâu!"

"Mà nhắc đến nghịch thiên mới nhớ, mảnh nghịch thiên kiếm này sự phụ tính thế nào?"

"Thì từ từ tìm đủ các mảnh rồi tìm cách rèn lại sau."

"Chỉ cần rèn lại là có thể dùng được đúng không thầy?"

"Người tưởng Thần Bảo là mã tấu ngoài chợ đen sao? Hoặc là người đủ mạnh để khống chế nó, hoặc là nó chọn người làm chủ, còn không thì một thằng nhóc hôi sữa như người làm sao dùng được Thần Bảo?"

10 giờ sáng, kết thúc 24 giờ thi đấu đầu tiên, đội Hoàng Sa - Trường Sa nhờ thể chất vượt trội đã vươn lên dẫn đầu với 3 lá cờ, tiếp theo đó, đội Nữ Thần, đội Cố Đô vẫn đang giữ 2 lá cờ, đội Quốc Tử Giám vẫn đang xếp cuối với 1 lá cờ. Số cờ chỉ còn lại 2 lá.

Ngoài Dương có Google trợ giúp, tất cả các thí sinh khác đều không hề biết số lá cờ của các đội.

Đội Hoàng Sa - Trường Sa đang nghỉ ngơi bên một bờ suối, tất cả đã trở lại hình người và thay quần áo mới, long thể tuy mạnh nhưng với độ tuổi của bọn hắn chỉ duy trì được khoảng 10 phút để mở đường tháo chạy, sau đó hoàn toàn dựa vào linh lực mà phòng bị, tuy có đỡ chật vật hơn các đội khác nhưng cũng gần như kiệt sức, may mắn trên đường tháo chạy lại tìm được một lá cờ khác.

"Không biết các đội khác thế nào..." Thành viên Hoàng Thùy Loan suy tư.

"Chắc cùng lắm là mỗi đội 2 lá cờ thôi, chúng ta tìm nhanh như vậy mà may mắn lắm mới được 3 lá còn gì!" Đội trưởng Lý Đại Long nói.

"Những lá cuối chắc chắn sẽ rất khó tìm, bây giờ linh thú hôm qua có lẽ đã làm mất hết dấu vết rồi." Nguyễn Hải Dương nói.

Lý Đại Long suy tư: "3 lá cờ thì chắc chắn có điểm rồi, một là chúng ta tìm nơi ẩn nấp bảo toàn điểm số, hai là tiếp tục đi tìm cờ. Long Ngạo, Chúc Băng, hai người thấy thế nào?"

Chúc Băng hờ hững: "Tùy các người."

Long Ngạo dứt khoát: "Tìm cờ chi bằng săn cướp các đội khác, cho chúng thấy sự bá đạo của Rồng!"

Đội Quốc Tử Giám cũng mệt lã nằm vật vờ trên một bãi cỏ.

"Mẹ kiếp, sao mà xui vãi, hết 1 ngày mà chỉ được 1 lá cờ!" Thành viên Trần Minh của đội Quốc Tử Giám cay cú chửi thề.

Sùng Hạo vẫn giữ gương mặt điềm tĩnh, mái tóc bạc trắng trên gương mặt còn non trẻ khiến hẳn trông rất kỳ lạ: "Vẫn còn đến 2 ngày, cần gì phải vội..."

"Nhưng cờ càng ít tìm càng khó..."

Sùng Hạo mặt lạnh tanh: "Không cần tìm cờ, chúng ta tìm người!"

12 giờ trưa, đội Nữ Thần xuất phát đi tìm 2 lá cờ cuối cùng.

Dương vừa chỉ đường cho đồng đội vừa cẩn thận quan sát các đội khác, bản thân hẳn cũng biết khi số lượng cờ giảm xuống thì các đội sẽ chuyển sang săn tìm lẫn nhau để cướp cờ tranh nhau ngôi đầu.

Hai lá cờ cuối cùng đều nằm gần khu vực trung tâm rừng, đồng thời 3 đội còn lại cũng đang hướng đến khu vực này từ các phía khác nhau.

Một giờ sau, đội Nữ Thần khá dễ dàng giành được lá cờ thứ 3, 9 lá cờ đã được tìm thấy, chỉ còn lại 1 lá cuối cùng nằm ở ngay trung tâm khu rừng.

Cả đội Nữ Thần vui vẻ rời đi với lá cờ thứ 3, chỉ có Dương là lo âu vì hẳn biết các đội đang rất gần nhau, phải mau chóng bỏ chạy nếu không muốn đ-ng độ.

"Google! Tình hình thế nào?"

Bản đồ hiện ra trong đầu Dương, hai đội Cố Đô và Quốc Tử Giám đang cùng hướng đến trung tâm, không lâu nữa sẽ chạm mặt, nhưng điều làm Dương bàng hoàng là đội Hoàng Sa - Trường Sa đang tiến thẳng về phía bọn hắn.

"Bọn chúng phát hiện dấu vết của ta!" Dương bàng hoàng nghĩ thầm, hẳn không muốn để lộ cho ai biết về chuyện Google, liền nghĩ cách dẫn đồng đội bỏ chạy.

Nhưng đội Hoàng Sa - Trường Sa đang đuổi theo phía sau, muốn chạy thì phải chạy về hướng trung tâm khu rừng, nơi hai đội còn lại đang hướng đến.

"Có rồi!" Một ý tưởng lóe lên trong đầu Dương làm hắn mừng rỡ la lên.

"Có gì?" Bọn Vân Hải hỏi.

"Em biết lá cờ tiếp theo ở đâu rồi! Theo em!" Dương nói, dẫn cả đội băng rừng đi về phía hai đội Cố Đô và Quốc Tử Giám, hẳn nghĩ ra cách dẫn dụ đội Long tộc đi về phía hai đội còn lại, chỉ có hắn biết vị trí chính xác từng đội nên có thể tránh mặt, còn đội Long tộc thấy hai đội kia thì kiểu gì cũng dừng lại xem.

Bọn Vân Hải không chút nghi ngờ liền theo Dương tiến vào trung tâm rừng.

Lá cờ cuối cùng được đặt trên một hòn đảo nhỏ nổi giữa một cái hồ lớn khoảng gấp đôi một sân vận động.

Hai đội Cố Đô và Quốc Tử Giám lần này cùng bước ra bờ hồ và phát hiện lẫn nhau.

"Lần này thì đừng hòng đoạt cờ!" Sùng Hạo nghiêng răng, không thèm bàn cãi, giơ tay ra hiệu cho đồng đội: "Đánh!"

Đội Cố Đô biết trận này là không tránh khỏi, liền xếp thành đội hình xông tới.

Trong khi đó, Dương đã dẫn cả đội đến sát bờ hồ, ngay vị trí hai đội Cố Đô và Quốc Tử Giám đang đánh nhau.

Vân Hải đi đầu nhanh chóng phát hiện ra trận đánh: "Phía trước có đánh nhau, là đội Cố Đô và đội Quốc Tử Giám!"

"Chúng ta cứ nấp ở đây xem tình hình thế nào!" Châu Đốc đề nghị.

Dương lập tức phản đối: "Không được, trên đường đi chúng ta đã để lại dấu vết, rất có thể đội Long tộc đang lần theo, tốt nhất là xóa dấu vết đi xa ra để tránh đ-ng đội!"

Nghe Dương nói có lý, cả bọn vừa xóa dấu vết vừa di chuyển đến một cây to rồi trèo lên làm khán giả quan sát trận đánh bên bờ hồ.

Đội trưởng đội Cố Đô Nguyễn Hoài Lâm và thành viên đội Quốc Tử Giám Triệu Tử Lang đang một chọi một khá ngang sức, Lê Văn

Luyện, Tăng Bích Hà, Võ Hoài Lang của đội Cố Đô đang 3 chọi 3 với Vũ Văn Tiến, Trần Minh và Triệu Vân của đội Quốc Tử Giám, hai tân sinh Nguyễn Hoài Bảo và Sùng Hạo đang so tài riêng lẻ.

Đội Nữ Thần chia ra ngồi trên các cành cây cao, tha hồ vừa đón gió mát vừa coi đánh lộn, Dương đặc biệt chú ý đến hai tân tân sinh, cả hai đều đã đạt đến cảnh giới Linh Úy.

"Hai thằng nhóc tân sinh mới tí tuổi mà đánh khá giỏi!"

Dương cảm thán làm cả bọn nhìn hấn với ánh mắt quái dị: "Bọn nó bằng tuổi mi đấy!"

Dương nhe răng cười trừ, chợt nhớ đến đội Long tộc nên thử tra Google, quả nhiên đội Long tộc đã theo đến và đang nấp một chỗ xem tình hình.

Chỗ đội Long tộc, Long Ngạo đang quan sát trận đánh, ở cấp bậc Linh Úy không có các trận đánh kiểu long trời lở đất, có chăng là so tài về võ thuật và một vài linh thuật cấp thấp, tuy cả hai đội đều dùng những linh bảo khá lợi hại nhưng Long Ngạo không thêm để vào mắt.

"Hình như ở giữa hồ có 1 lá cờ!" Một thành viên của đội Long tộc đã phát giát ra lá cờ liền nói nhỏ.

"Chúng ta đi vòng qua đó xem thử!"

Đội Long tộc liền âm thầm đi vòng qua góc khác của hồ, tránh ánh mắt của hai đội, thành viên Nguyễn Hải Dương nhận nhiệm vụ lặn xuống hồ bơi đến cướp lá cờ.

"Mẹ! Mấy thằng Long tộc điếm thú!" Dương tức giận làm bầm, hấn

biết đội Long tộc cũng có 3 lá cờ, nếu chiếm được lá cờ cuối cùng thì Long tộc có khả năng cao sẽ đứng nhất vòng đầu tiên.

Hoài Bảo khá chật vật tránh né những đường kiếm tinh diệu của Sùng Hạo, thỉnh thoảng lại phản đòn nhưng đều bị Sùng Hạo đỡ được dù cũng khá chật vật, cả hai đều dùng kiếm.

"Tên nhóc đầu bạc này đánh cũng khá thật, mà sao ta nhìn mặt cứ thấy quen quen..." Linh hồn lão già trong người Hoài Bảo lên tiếng.

"Sư phụ đừng chỉ điểm nhé, con muốn tự tay đánh bại hắn!" Hoài Bảo nói thầm, hắn cũng không ngờ có một đứa nhóc 13 tuổi có thể ngang tài ngang sức với hắn, dù gì hắn cũng có một ông sư phụ vô cùng uyên bác.

"Ừ... tùy ngươi! Mà ta không thèm nói ngươi biết là bên kia hồ có một bọn đang kéo tới ăn hôi đâu!" Lão già cười cười.

"Hả!" Hoài Bảo vội ra hiệu cho Sùng Hạo: "Khoan đã! Có đội khác cướp cờ!"

Sùng Hạo bán tín bán nghi, thử liếc ra hồ, quả nhiên thấy một nhóm người đang đứng bên bờ bên kia hồ nước.

"Mẹ kiếp mấy đứa ăn hôi! Ta đề nghị xông qua xử bọn chúng trước!"

"Được!"

Gì chứ ăn hôi thì phải chôn trước, cả hai đội liền buông bỏ thù hận kéo nhau xông qua tấn công đội Long tộc.

"Ừ đúng rồi! Thệt tụi nó đi! Ta ghét nhất là lũ con nít ăn hôi!" Dương khoái chí cổ vũ.

"Giờ chúng ta làm gì?" Hồng Đào hỏi.

"Thì ngồi chờ tụi nó đánh nhau bại xụi rồi xông vào cướp hết cờ chứ sao?" Dương nhướn mày.

Hòa Liên gằm gừ: " Người ta ăn hôi có một lá cờ thôi, còn người ăn hôi cả núi mà nói nghe như chính nghĩa lắm!"

"Khác chứ! Bọn chúng là ăn hôi, chúng ta là ngư ông đắc lợi!"

"Khác chỗ nào?"

"Thôi đừng cãi nữa, thằng Hải Dương cướp được cờ rồi kìa!" Vân Hải chen ngang.

Nguyễn Hải Dương đã nhanh chóng bơi ra giữa hồ, bước lên hòn đảo nhỏ, cúi xuống nhổ ngọn cờ lên.

Khoảnh khắc ngọn cờ cuối cùng được nhổ lên, khán giả trên khắp cả nước đều chăm chú nhìn vào, phải chăng đây là khoảnh khắc xác định kẻ chiến thắng, khi mà cuộc thi mới qua được nửa chặng đường? Hay là khoảnh khắc chuyển mùa, bước sang giai đoạn các đội chiến đấu trực tiếp để đoạt cờ từ tay đối phương?

Không phải!

Trong khoảnh khắc Nguyễn Hải Dương phấn khích giơ lá cờ lên cao, tất cả các thí sinh lẫn khán giả nhìn hấn với ánh mắt bàng hoàng làm Hải Dương không hiểu vì sao, nhưng ngay lập tức Hải Dương nhận ra mình đang rơi xuống!

Toàn bộ bề mặt của hồ nước sụp đổ, tạo thành một cái giếng khổng

lồ, tiếng gào thét sợ hãi của Hải Dương vang vọng làm tất cả thí sinh lẫn khán giả đều xanh mặt.

Tiếng Hải Dương vang vọng xa dần, rồi lại đột ngột lớn hơn, Hải Dương như một hòn sỏi bị ném bay ngược trở lên, theo hình vòng cung rơi vào đúng gốc cây chỗ đội Nữ Thần đang nấp.

Còn chưa đủ bàng hoàng, mặt đất rung chuyển dữ dội, rầm một cái, một bàn tay khổng lồ sần sùi đầy vuốt sắc chụp lên thành hố làm cả ba đội thi sợ hãi.

"CHẠY!" Ai đó gào to, nhưng thừa thái, vì tất cả đã quay lưng cầm đầu chạy thẳng, linh thú loại khổng lồ thì thấp kém nhất cũng phải thuộc cấp Linh Tá, bọn chúng có cửa chống lại sao?

Mặc cho bọn nhóc chạy cầm đầu, con quái khổng lồ trèo lên khỏi hố, lộ ra hình hài một con ếch khổng lồ da sần sùi, cái miệng rộng ngoác ra đầy răng nanh, hai mắt đỏ lòm, tay chân đầy vuốt sắc.

Con ếch cao gần 10 mét, trông như một tảng đá sừng sững, nó không đuổi theo mà ngược mặt lên trời gầm rú. Sau tràng hú dài của con ếch, cả khu rừng chột xôn xao, cây cối lần lượt đổ ngã như có một cơn đại hồng thủy đang dâng trào, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Đứng trên ngọn cây cao nên nhóm Dương thấy khá rõ toàn cảnh, những loài linh thú từ khắp nơi đang xông đến dựng thành một bức tường thú đem các đội thi vây vào giữa. Dù sợ muốn tè ra quần nhưng bọn Dương không thể không bật cười khi thấy thành viên các đội khác đang cầm đầu chạy ra lại tức tốc chạy ngược vào trước sự truy đuổi của đám thú hung hăng.

Nhưng nụ cười của Dương lập tức tắt ngấm, hai con mắt ếch đỏ ngầu lờm lờm nhìn về phía bọn hắn...

Chương 21: Thuận Thiên Kiếm Chủ

28 giờ kể từ khi vòng thi thứ nhất bắt đầu, giữa linh cảnh xuất hiện một miệng giếng khổng lồ sâu hun hút, một con ếch khổng lồ từ dưới giếng nhảy lên dọa cho cả 4 đội thi một phen hoảng hồn, không những vậy, con ếch còn rống một tiếng kêu gọi toàn bộ linh thú trong rừng tập trung lại đem vây tất cả thí sinh vào giữa, một cuộc chiến bắt buộc!

"Đâu phải sinh tồn! Đây là hấp diêm!" Một khán giả thốt lên.

Khán đài ở học viện Nữ Thần, nhóm Sinh, Chung, Trần, Nhật, My và cả Mộng đều dõi theo màn hình, cô bé Bảo Ngọc ngồi trên vai Như Nhật thấy con ếch khổng lồ xấu xí mà sợ đến phát khóc, cuộc thi không cho phép mang theo linh thú hoặc tinh linh nên Dương buộc phải để Bảo Ngọc ở lại dù cô bé lì lợm phản đối.

Con ếch đang lờm lờm nhìn về hướng đội Dương nấp.

"Hình như nó thấy chúng ta rồi!" Vân Hải nói.

"Làm sao đây? Có cách nào hạ con ếch không Dương?" Châu Đốc hỏi.

Dương run như cây sậy, ở thế giới cũ của hắn làm gì có cái thứ kinh khủng như vậy, hắn hỏi thầm: "Con gì đây Google, làm sao trị nó?"

"Ếch mặt quý, linh thú lưỡng cư loại khổng lồ, giáp cứng chắc, chân rất khỏe, tấn công bằng vuốt và lưỡi, ngoài ra còn có chiêu lấy thịt đè

người. Có lượng linh lực hùng hậu, linh lực Linh Tá cấp 2. Nhược điểm nằm ở chiếc lưới, nhưng luôn được linh lực bảo hộ."

Linh Tá cấp 2, trong bọn thí sinh dự thi, đũa mạnh nhất cũng chỉ dừng ở mức Linh Ủy cấp 5, hoàn toàn không có cửa so sánh với con ếch, Dương tức giận thăm mắng Google, trong này có con quái vật kinh khủng như vậy mà không báo cho hắn biết sớm, lúc thì rất thông minh và thấu hiểu hắn, lúc lại vô cảm máy móc chỉ trả lời khi được hỏi.

Nhưng đây không phải lúc nghiên cứu, cơn lũ linh thú đã dồn 3 đội khác vào gần miệng giếng, làm thu hút sự chú ý của con ếch.

"Mẹ kiếp! Đây là ép chúng ta liều mạng mà!" Sùng Hạo dẫn đội dừng lại ở khoảng giữa con ếch và bức tường linh thú, hai đội còn lại cũng dừng ở gần đấy.

Hoài Bão nói: "Con ếch này khoảng bậc Linh Tá cấp 2, nếu đánh riêng lẻ thì không thể hạ nó đâu, ta đề nghị cùng hợp sức giải quyết nó, còn chuyện cờ thì tạm gác một bên!" Sư phụ Hoài Bão cũng không biết rõ về con ếch như Google, chỉ dựa vào cảm nhận mà đoán nó là ếch con, linh lực khoảng Linh Tá cấp 2.

"Ta đồng ý!" Sùng Hạo dứt khoát, hắn thừa biết nếu không hợp sức thì con ếch xử từng thằng cũng thế thôi.

Thành viên hai đội cùng nhìn về đội Hoàng Sa - Trường Sa của Long tộc. Đội trưởng Lý Đại Long chần chừ: "Nhưng còn một đội nữa, nếu chúng ta dồn sức đánh con ếch..."

RẦM!

Đại Long chưa kịp nói hết, con ếch bất ngờ đạp chân nhảy thẳng đến

chỗ 3 đội đang đứng, tất cả vội dồn linh lực phóng ra thoát hiểm trong gang tấc.

"Không có thời gian để phân vân đâu! Buộc phải hạ nó rồi tính tiếp!" Sùng Hạo rút kiếm ra, một thanh kiếm dài màu trắng ngọc, là Linh bảo cao cấp của hắn, xông tới chém mạnh lên lưng con ếch nhưng không ăn thua vì linh lực phòng hộ của con ếch quá mạnh mẽ.

"Phòng ngự nó quá mạnh, có ai biết điểm yếu của nó không?" Sùng Hạo vừa né một vuốt của con ếch trong gang tấc vừa hỏi.

Không ai biết, Hoài Bảo cũng thử xông tới chém một nhát vào chân con ếch, hắn cũng dùng một Linh bảo cao cấp, nhưng cũng vô dụng, hắn vội lui ra và nói: "Chắc phải dùng ưu thế số đông, đánh cho nó tiêu hao linh lực!"

Con ếch dường như chỉ muốn chơi đùa, dùng cánh tay quơ qua quơ lại khá chậm, cả bọn tránh né khá dễ dàng nhưng không cách nào làm nó thương tổn. Đội Long tộc không đánh mà lùi ra xa đứng nhìn.

Phía đội Nữ Thần.

"Đi thôi!" Vân Hải nói rồi nhảy xuống mặt đất, Châu Đốc, Hồng Đào, Hỏa Liên nhảy theo sau, Dương cũng nhảy xuống, hắn chạy về phía Hải Dương của đội Long tộc đang nằm xiu, giật lấy lá cờ đút vào túi quần rồi chạy theo đồng đội, cùng hướng về phía con ếch.

Bốn thành viên đội Long tộc đang đứng ngoài quan sát, thấy đội Nữ Thần tiến lại liền nhíu mày, không hiểu chúng đến giúp hay phá. Đặc biệt Long Ngạo và Chúc Băng chăm chú nhìn vào thành viên nhỏ nhất đội, cả hai đã từng xem qua hình ảnh của Dương nên nhìn là nhận ra ngay, Chúc Băng đã thấy Dương từ buổi lễ khai mạc, còn Long Ngạo lúc ấy không thèm nhìn ai nên không biết Dương cũng

tham gia.

"Cô xem thằng nhóc kia giống Phi Dương con của cô Diễm không?" Long Ngạo quay sang hỏi Chúc Băng.

Chúc Băng không thèm đáp, chỉ chăm chú nhìn Dương, hẳn thừa hưởng nét đẹp của cả cha lẫn mẹ nên mới 13 tuổi đã lộ ra nét anh tuấn và đặc biệt cuống hút, nếu không xui xẻo mang tiếng liệt dương thì đã thu hút một cơ số thiếu nữ. Nhưng đấy không phải thứ làm Băng quan tâm, nàng chỉ muốn nhìn đứa con trai của người mà chị gái mình sẵn sàng từ bỏ tất cả để đi theo.

Đội Nữ Thần tiến đến, cùng xông vào tấn công nhằm mục đích tiêu hao linh lực của con ếch. Long Chúc Băng chần chừ rồi rút ra một cây trường thương xông vào hỗ trợ, các thành viên còn lại của đội Long tộc có lẽ vì hiệu ứng của đội Nữ Thần nên cũng xông ra, Long Ngạo thấy vậy cũng miễn cưỡng xông đến.

19 người thay phiên xông vào tấn công con ếch, ban đầu còn khá dễ dàng, nhưng con ếch dần chán việc đùa giỡn, bắt đầu tấn công nhanh hơn. Cánh tay không phải là vũ khí mạnh nhất của con ếch, nhưng khi đã đưa linh lực vào thì tốc độ và sức mạnh của nó bắt đầu nguy hiểm hơn.

Dương cầm cây ba ton phiên bản mới đã được nâng cấp thành Linh bảo cao cấp cứ canh sơ hở xông vào đập con ếch rồi chạy ra, thỉnh thoảng lại bị va chạm với thành viên đội khác, không khỏi bực tức la to: "Cứ đánh loạn như vậy không phải cách! Chia ra đi, ai thiên về tốc độ thì dụ nó, ai tấn công mạnh thì tranh thủ xông vào đánh, ai phòng thủ tốt thì bảo vệ người khác!"

"Mày là cái thá gì mà ra lệnh cho tụi tao!" Long Ngạo tức giận quát.

"Ta thấy hấn nói đúng! Chia ra đi!" Sùng Hạo nói.

"Ta đồng ý!" Đội trưởng đội Cố Đô Hoài Lâm gật đầu, tuy không thích bị một thằng nhóc ra lệnh nhưng hấn phải công nhận là Dương nói có lý.

Đội Long tộc cũng miễn cưỡng hợp tác.

Các thí sinh bắt đầu chia ra thành một trận hình, những người có tốc độ tốt thay phiên thu hút sự chú ý của con ếch, ai phòng thủ mạnh thì tấn công hai bên hông, ai tấn công mạnh thì tập trung phía sau đánh vào lưng để tiêu hao linh lực con ếch.

Ở bậc Linh Úy sẽ luyện được một cảnh giới mới gọi là Linh lực phóng xuất, có thể đem linh lực ra khỏi cơ thể, người mới đạt đến cảnh giới này có thể truyền linh lực vào vật dẫn như vũ khí, bảo vật, luyện tốt hơn thì có thể trực tiếp phóng xuất ra không khí, cao hơn nữa thì có thể đem linh lực ném đi, nhưng đó chỉ là linh lực hư ảo như khói, muốn gây sát thương phải kết hợp với thuộc tính như cách Quang Lâm kết hợp Phong thuộc tính tạo thành những lưỡi kiếm gió vô hình, khi ấy, linh lực sẽ tiêu hao rất nhanh nên các thí sinh đều chọn cách truyền linh lực vào Linh bảo để tấn công con ếch, phần nào tiết kiệm được linh lực.

Các học viên dần phối hợp tốt hơn, làm cho con ếch khổng lồ bắt đầu cảm thấy khó chịu, nó gầm lên hung tợn rồi bắt đầu đổi kiểu tấn công, thỉnh thoảng lại đập tay xuống đất làm các học viên chới với rồi mới dùng tay còn lại táng mạnh, một thành viên của đội Quốc Tử Giám trúng đòn, văng ra xa bất tỉnh nhưng không có tổn thương nào nghiêm trọng.

Bộp!

Lại thêm một người bị con ếch đánh văng ra xa, lần này là thành viên đội Cố Đô.

Tiếp theo đó, thêm một thành viên của đội Quốc Tử Giám cùng Châu Đốc của đội Nữ Thần cũng bị đánh bay ra ngoài, không gượng dậy nổi, đội trưởng của đội Long tộc bị đánh nhưng kịp thời Long hóa nên kịp đỡ đòn.

"Ngầu vãi! Đó là gì vậy Google?" Thấy Lý Đại Long biến hình, Dương thích thú hỏi.

"Long hóa, biến hình thành Rồng."

Dương chưa kịp hỏi tiếp thì con ếch bất ngờ giậm chân nhảy lên cao rồi rơi xuống, định đè vào đám học viên, nhưng cả bọn nhào ra né kịp, chỉ trừ Lý Văn Thông của đội Cố Đô bị con ếch đập trúng văng ra đất.

"Mẹ ơi nó đập thế thì còn gì thằng nhỏ!" Dương run rẩy nói, chợt cảm giác có điều gì đó không đúng, tất cả những học viên trúng đòn đều chỉ ngất xỉu, không có tổn thương chí mạng.

Dương nghi hoặc lùi ra xa quan sát, mỗi đòn đánh của con ếch đều cực kỳ nguy hiểm nhưng nãy giờ không hề gây chết người, hẳn vội hỏi thử Google, quả nhiên con ếch đã trúng một linh thuật phong ấn, có thể sử dụng linh lực thoải mái nhưng khi đánh trúng mục tiêu, linh lực sẽ lập tức bị giảm xuống để không thể gây thương tích nặng.

"Thằng kia! Không đánh mà đứng nhìn gì đấy!" Thấy Dương trốn ra ngoài, Long Ngạo bực tức quát.

Dương tức giận quát lại: "Tao đang tìm khuyết điểm của nó!"

"Đừng có xạo!"

Dương phớt lờ Long Ngạo, nói to với những người khác: "Con ếch này hình như bị phong ấn, khi tấn công sẽ bị giảm linh lực nên không thể gây thương tích nặng!"

Nghe Dương nói, những người khác tranh thủ nhìn quanh, quả thật là tuy ngất xỉu nhưng không ai bị thương tích quá nghiêm trọng.

Dương nói tiếp: "Điểm yếu của nó nằm ở lưỡi, nếu dụ được nó dùng lưỡi tấn công rồi lợi dụng lúc đó dùng toàn lực đánh vào lưỡi không chừng có thể đánh bại nó!"

"Người chắc chứ?" Sùng Hạo nhíu mày.

"Chắc!"

"Nhưng nếu vậy thì phải có người làm mồi nhử!" Hoài Lâm suy tư, đây cũng chỉ là suy đoán của Dương, nếu hắn đoán sai thì người làm mồi nhử có thể bị con ếch đánh chết, nên không ai dám xung phong làm mồi.

"Để ta làm mồi!" Thấy không ai xung phong, Vân Hải nói, qua thời gian huấn luyện và thi đấu chung, hắn đã nhận thấy Dương có kiến thức rất uyên bác và thông minh hơn người, không giống một đứa trẻ 13 tuổi, vì vậy hắn tin tưởng Dương hơn những người khác.

"Không cần, để em làm mồi, nhưng phải có người đủ sức gây sát thương cho nó!"

"Để ta!" Sùng Hạo nói, tuy không muốn để lộ chiêu cuối nhưng khi thấy một thằng nhóc cùng tuổi mình dám đứng ra làm mồi, hắn không khỏi sục sôi.

"Được! Trước tiên phải tìm cách chọc cho nó dùng lưỡi tấn công ta!"
Dương nói.

Nhưng cũng không dễ dàng, cả đám như ruồi muỗi tìm đủ mọi cách mà không khiến con ếch đổi chiêu, dù sao cái lưỡi là điểm mạnh cũng là điểm yếu nên nó giấu rất kỹ.

"Muốn nó dùng lưỡi thì phải đứng xa, mà đứng xa thì làm sao chọc tức nó được?" Dương suy tư.

"A có cách rồi!" Dương vội chạy ra gần miệng giếng, lấy từ nhãn ra một vật hình trụ lớn và dài gần bằng chân người, đút một vật dài nhọn đầu vô cái ống rồi đem chia về phía con ếch.

Khán giả khắp nơi không khỏi ngạc nhiên nhìn cái vật kỳ lạ của Dương: "Đó là thứ gì? Linh bảo à?"

"Hắn làm trò gì vậy?"

Bọn thằng Sinh cũng đang xem, My tò mò hỏi Như Mộng đang ngồi cạnh: "Đó là thứ gì vậy dì?"

Như Mộng nói: "Là một món Linh Bảo có thể tấn công tầm xa, Dương đưa bản vẽ nhờ ta chế tạo."

Dương quỳ một chân, đặt cái ống trên vai, nhắm thẳng về phía con ếch và vận linh lực.

"Tất cả mau tránh ra!" Dương hô to rồi bóp cò, ầm một tiếng, quả đạn bay thẳng vào mặt con ếch.

ẦM!

Quả đạn nổ một tiếng khủng khiếp làm khán giả và các thí sinh cùng giật mình.

"Đứa nhóc đó dùng Tiên Bảo tấn công sao? Sao trông như linh thuật hủy diệt thế kia!"

"Bảo Vật thật lợi hại!"

Nhưng quả đạn không thể xuyên được phòng ngự của con ếch, chỉ làm nó giật mình một cái. Khói tan, con ếch tức giận nhe răng về phía Dương.

"Chuẩn bị đánh nó!" Dương la to, chế độ phòng ngự tự động của mảnh Phù Đồng Thiên Vương giáp đã bật sẵn.

Miệng con ếch há ra, cái lưỡi đỏ uốn lại rồi bắn thẳng tới chỗ Dương.

BINH!

XOẸT!

Trong khoảng khắc cái lưỡi bắn đến, một bóng người bất ngờ xông tới đỡ cho Dương một đòn, dư chấn làm người đó và Dương cùng bị bắn bay thẳng xuống giếng, đồng thời, một đường kiếm khí khủng khiếp chém tới cắt phăng cái lưỡi của con ếch, làm nó đau đớn gầm to.

Sùng Hạo đã rất lanh lẹ giấu thanh kiếm ngay khi vừa chém xong, nhưng cũng không qua nổi ánh mắt của những cao thủ.

"Thuận Thiên kiếm!" Thành chủ Sài thành Hồ Đại Quang đứng bật dậy, với ánh mắt của hắn có thể thấy rõ thanh kiếm trong suốt xuất

hiện trong phút chốc.

"Chỉ là 1 thằng nhóc hỉ mũi chưa sạch, sao có thể dùng được Thuận Thiên kiếm?" Một cao thủ nghi vấn.

"Không ngờ Thuận Thiên kiếm đã nhận một thằng nhóc 13 tuổi làm chủ!" Một cao thủ khác nói nhỏ.

Một người nổi lòng tham, mắt đỏ lòm, thờ hì hục, nhưng bị người bên cạnh nhắc nhở: "Đừng có tham quá hóa liều, người đừng quên người canh giữ thanh kiếm là ai, thằng nhóc này không phải tự nhiên mà lượm được nó đâu!"

Chương 22: Kết Quả

Không biết đã ngất đi bao lâu, mí mắt Dương nặng nề hé mở. Một không gian u tối, Dương nghe tiếng nước chảy róc rách và một cảm giác mềm mại nơi bàn tay, giống như...

Vẫn giữ tay mình trên cái thứ mềm mại đó, tay còn lại của Dương gọi từ trong nhẫn ra một chiếc đèn pin. Ánh sáng đèn pin làm mắt Dương nhức nhối mất một lúc mới nhìn rõ được. Dương hồi hộp rọi đèn vào thứ đang sờ trong tay, một quả đào tươi trắng hồng mơn mớn đang trong thời kỳ phát triển.

Dương bật chế độ sáng toàn cảnh của đèn pin, phát hiện ra hấn đang ngồi trong một cái hang chật hẹp bên cạnh một dòng suối ngầm. Dương cố vắt cái đầu đau nhức nhớ lại chuyện trước đó. Khi đó Dương đang chuẩn bị đón lấy một đòn đánh từ lưỡi con ếch, một bóng người đột nhiên phóng ra đưa lưng đỡ đòn thay cho hấn, sau đó cả hai bị đánh bay xuống cái giếng khổng lồ.

Hai người rơi xuống mặt nước, Dương đã đưa linh lực bảo vệ cơ thể nên không bị thương, nhưng dòng nước nhấn chìm cả hai đem cuốn đi, Dương dồn linh lực vào tay chân ôm lấy người kia định bơi ngược ra nhưng đầu bị va vào một tảng đá ngầm rồi bất tỉnh, khi tỉnh lại thì đã thấy nằm ở đây.

Nhìn sang người nằm bên cạnh, mắt Dương sáng rực, không phải mỹ nhân Long Chúc Băng của đội Long tộc thì còn ai vào đây, trước đó, nàng chuyển sang dạng Rồng để đỡ đòn mạnh nhất của con ếch thay Dương nên hiện tại khi đã trở lại hình người, chỉ còn một cơ thể trần trụi không một mảnh vải. Ánh mắt dâm dê háu đói của Dương

nhìn như muốn xoi tái Chúc Băng, gương mặt nàng dù chưa trưởng thành nhưng cũng cực kỳ xinh đẹp, vừa giống vừa trái ngược với Chúc Diễm, giống ở đường nét, khác ở khí chất, Diễm có khí chất quyến rũ lẳng lơ, còn trên gương mặt Băng lộ nét trong sáng như băng thanh ngọc khiết.

Dương nhìn xuống cơ thể mảnh mai xinh xắn, hai quả đào non tươi rói nhô ra hai nụ hồng hào hấp dẫn, làn eo thon thả lướt xuống đường hông khá đầy đặn và trái một đường dài xuống đôi chân thon dài trắng sáng như ngọc, giữa cặp đùi là một nhúm lông tơ gọn gàng đầy ý vị.

Khóe miệng Dương nhếch nước miếng, hai bán cầu não nổi lên một màn phân tranh giữa dục vọng và lý trí.

Lạnh giá, đôi vai thon của Chúc Băng khẽ run nhẹ, tim Dương cũng rung động theo, hấn lấy từ trong nhẫn ra một chiếc chăn đem trải xuống nền đá gồ ghề, bế Chúc Băng lên, cố nén cơn khao khát khi tay hấn chạm vào làn da mịn như nhung lụa của nàng.

Đem nửa phần còn lại của chiếc chăn phủ lên cơ thể Chúc Băng, Dương mới bắt đầu thắc mắc tại sao nàng ta lại đỡ đòn thay hấn. Dương đã chú ý Long Chúc Băng từ khi giới thiệu đội thi ở lễ khai mạc, ngoài chuyện nàng là cô gái xinh nhất trong các đội thi, Dương còn thấy nàng có đường nét gương mặt khá giống Diễm mẹ hấn.

"Tại sao nàng ta lại đỡ đòn thay ta?" Dương hỏi thầm, nhưng không có giọng đều đều quen thuộc đáp lại.

"Hay là say nắng ta rồi? Ta cũng đẹp trai khoai to lạnh lùng học giỏi ra phết mà!"

"Hoặc là vô tình chạy ngang không nhìn đường nên bị tông nhầm?"

Dương nghĩ thêm vài trường hợp nhưng thấy không có lý do nào là hợp lý, đành thử hỏi Google rõ ràng hơn về thông tin của cô gái.

"Long Chúc Băng, con gái út của tộc trưởng Long tộc, em ruột của Long Chúc Diễm, dì ruột của Võ Phi Dương, sinh năm 2000, linh lực Linh Úy cấp 4 hệ Thủy, Long thể Quý tộc, vảy rồng màu Lam."

"Còn gì nữa không? À mà Võ Phi Dương là thằng nào, tên nghe quen quen? Hà!" Dương đã đoán ra vấn đề nhưng hỏi thêm cho chắc: "Long Chúc Băng và ta có quan hệ gì?"

"Dì cháu."

Dương gật gù: "Thì ra mẹ ta là công chúa Long tộc, hèn gì lại bá như vậy..."

Dương không có đoạn ký ức của Võ Phi Dương trước năm 13 tuổi nên không biết rằng Diễm đã giấu con mình việc nàng là người của Long tộc, càng không nghĩ đến chuyện vì hấn mà nàng đã lập ra một giao kèo với Long tộc, hy sinh tự do cả đời đổi lấy 13 năm chăm sóc cho con trai mình.

Dương cũng đoán Chúc Băng bảo vệ mình là dì bảo vệ cháu, không nghĩ đến nguyên nhân sâu xa hơn là do mẹ hấn đã giao phó hấn cho nàng.

Dương lại nghĩ đến chuyện khác: "Nói vậy không phải ta cũng là người Long tộc sao? Ta có thể biến hình bá đạo như bọn hấn không?"

Đáp lại câu hỏi của Dương, Google truyền vào não hấn hầu hết thông tin về 6 loại Long thể, cấp độ Long thể, kể cả ưu, nhược của

từng loại và phương pháp Long hóa.

Dương định đứng dậy thử Long hóa, nhưng lại nhận ra mình không đứng được, khắp người ê ẩm, hai chân gàn như vô lực, đây là tổn thương trong quá trình bị cuốn trôi, va đập vào đá ngầm.

"Mẹ nó, chờ người tới cứu thôi!" Dương làm bầm, lại nhìn sang Chúc Băng, được chần ấm bao bọc nên nàng đã bớt lạnh, gương mặt bắt đầu hồng hào trở lại khiến nàng càng thêm xinh xắn, đôi môi nhỏ nhắn xinh tươi hơi nhô lên khiến Dương chỉ muốn mãi mãi hôn lên.

Dương tuy vô sỉ nhưng không vô ơn, nàng vì cứu hắn mà bị như vậy, nên đành kèm nén cơn khao khát muốn đè lên người nàng tra kiếm vào bao.

"Không hiếp dì thì được, nhưng thằng nhỏ của cháu buộc phải giải quyết..." Dương cười khổ, quả thật dương vật hắn đã cương cứng trong quần.

Dương nhẹ nhàng kéo mền xuống khỏi ngực Băng, vừa đủ lộ ra quầng vú nhỏ hồng hào trên ngực nàng, tay hắn kéo quần xuống, cầm dương vật thẳng đứng mới lộ ra vừa sục vừa thềm thường tưởng tượng.

Dương sục được một lúc lâu lại len lén kéo mền Chúc Băng ra, để lộ phần đùi trắng trong như ngọc của nàng, tiếp tục vừa ngắm vừa sục.

Chúc Băng mơ hồ tỉnh giấc...

Mi mắt nàng hư ảo hé ra, cảnh vật mờ nhạt dần tụ lại, Băng nghe trong tay một tràng âm thanh là lạ, mắt quay sang nhìn...

Dương đã đến đoạn cao trào, răng cắn môi, mắt nhắm nghiền, tay

cầm dương vật sục như giã chày.

Rồi trước ánh mắt ngỡ ngàng của Băng, thằng cháu ruột gồng mình co giật, từ cái dương vật to lớn của nó bắn một tia sữa trắng vào đùi nàng, cảm giác ấm áp mà nhầy nhụa...

Sau đợt phóng tinh đầu tiên, Dương nổi máu liều cầm dương vật chia lên định phóng tinh vào ngực Băng, nhưng bàng hoàng phát hiện nàng đang trợn tròn mắt nhìn hấn...

Nòng súng đang nghiêng một góc cao, không kèm được bắn tiếp một đợt tinh, vệt sữa bay thành đường cong hạ xuống gương mặt xinh đẹp của Chúc Băng, có một ít còn dính lên đôi môi hồng của nàng.

Mùi tinh dịch ngai ngái xộc vào mũi, không hiểu sao lại tạo cho Chúc Băng một cảm giác mê hoặc là thường, khiến nàng phải kèm chế cảm giác muốn đưa lưỡi ra nếm lấy thứ nhầy nhụa trên môi...

"Đây là thứ gọi là tinh dịch sao? Không ngờ mùi của nó lại có sức hấp dẫn ghê gớm như vậy!" Chúc Băng thầm nghĩ, nàng không biết, bản thân Dương cũng không biết, không chỉ dương vật lớn khác thường, tinh dịch của hấn cũng rất khác thường...

Không gian chật chội dường như trở nên trầm lắng dù nước vẫn chảy, Dương đã kéo quần lên, cảm giác xấu hổ và tội lỗi khiến hấn trở nên trầm mặc, Chúc Băng cũng e thẹn kéo mền lau đi tinh dịch của thằng cháu ruột và che cơ thể mình lại.

"Em xin lỗi..." Sau một hồi, Dương lấy lại bình tĩnh và nói, hấn không chắc Võ Phi Dương trước đây có biết Chúc Băng hay không nên vẫn chọn cách giả vờ mất trí.

"Ngươi bại hoại!" Chúc Băng đỏ mặt mắng nhỏ, nhưng Dương nghe

trong giọng nàng không có gì là giận dữ hay khắc nghiệt.

Dương गई đầu ra vẻ hối lỗi, không dám nói gì, đành hỏi thăm vài câu rồi quay mặt sang hướng khác vận công tu luyện chờ người đến cứu. Thể lệ cuộc thi có nói trừ trường hợp nguy hiểm đến tính mạng, còn không các trọng tài sẽ tuyệt đối không tham dự vào, nên Dương đành ngồi chờ hết vòng thi sẽ có người đến cứu, dù sao hấn và Chúc Băng đều bị thương, không thể tự thoát ra được.

Lúc Dương và Chúc Băng rơi xuống giếng, con ếch mặt quỷ bị cắt lưỡi nổi cơn điên cuồng giẫm đạp chém giết một trận rồi mới phơ bụng ra chết, khiến cho thành viên cả 4 đội bất tỉnh gần hết!

Quanh xác con ếch, người bất tỉnh nằm la liệt, chỉ còn 3 người còn tỉnh, là ba tân sinh!

Nhưng chỉ là "còn tỉnh", Sùng Hạo sau một chiêu Thuận Thiên kiếm đã mất toàn bộ linh lực, chỉ còn cách tránh xa ra ngồi vận công hồi sức, Hoài Bảo đã dùng hết linh lực để phòng vệ nhưng vô cùng yếu ớt, Long Ngạo cũng đã dùng đến Long hóa và chỉ còn lại một lượng ít linh lực.

Khán giả một trận xôn xao, liệu ba tân sinh sẽ tạm đình chiến hay quyết phân thắng bại?

Đáp án đã có ngay khi Long Ngạo nở một nụ cười đắc thắng, nhờ Long hóa trước đó mà hấn bảo toàn được một ít linh lực, tuy không nhiều nhưng cũng đủ đánh bại hai tên vô dụng và đoạt tất cả lá cờ!

Long Ngạo nhìn về phía Sùng Hạo đang ngồi vận công, hấn nghĩ Sùng Hạo là đội trưởng nên sẽ giữ cờ, liền bước lại, không thèm để ý đến Hoài Bảo đang cố gắng gượng dậy gần đó.

"Muốn tự nộp cờ hay để tao lấy?" Long Ngạo từng bước đến gần Sùng Hạo, đắc thắng nói.

"Còn mày muốn vừa cười vừa rút khỏi đây hay muốn vừa khóc vừa lếch khỏi đây?" Một giọng thiếu niên trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên sau lưng làm Long Ngạo rùng mình, vội đề phòng quay lại nhìn.

Là Hoài Bảo!

"Không thể nào!" Long Ngạo nhìn Hoài Bảo một cách khó tin, mới vừa rồi Hoài Bảo còn yếu ớt đến nỗi hấn đạp một cái cũng chết, vậy mà bây giờ lại có thể đứng vững mà còn nhanh như chớp tiến lại sau lưng hắn.

"Ngươi giả vờ, ngươi không hề chiến đấu hết mình!" Long Ngạo tức giận quát.

"Kẻ không chiến đấu hết mình là ngươi!" Hoài Bảo khinh bỉ đáp trả, lấy ra một viên thuốc nhỏ cỡ đầu ngón tay ném qua cho Sùng Hạo.

Sùng Hạo tóm lấy viên thuốc, đang không biết là thuốc gì thì Hoài Bảo nói tiếp: "Đó là Nạp Linh Đan, có thể nạp vào linh hồn một ít linh lực, giúp hồi phục nhanh hơn một ít."

Sùng Hạo không chút nghi ngờ đem nuốt vào, quả nhiên chỉ trong phút chốc, một lượng linh lực nhỏ liền hòa vào linh hồn hắn.

Nhìn thấy cảnh này, khán giả vô cùng bất ngờ, đặc biệt là những giả kim thuật gia: "Nạp Linh Đan? Không phải loại Linh đan này đã thất truyền sao?"

"Tuy hiệu quả không cao nhưng cần nhiều linh dược và dược thảo hiếm, không ngờ Hoàng thành chơi trội đem thứ này cho học viên đi

thi!"

Cũng không ai biết đây là Linh đan do Hoài Bảo tự luyện, dựa theo công thức do sư phụ hắn dạy. Luyện đan, một phần của giả kim thuật, đòi hỏi tính tỉ mỉ và kiên trì tuyệt đối, thường phải ngồi giữ lửa và pha thuốc suốt nhiều giờ, nhiều ngày thậm chí là nhiều tháng, chính vì vậy mà rất ít người làm được, Dương dù có kiến thức và phương thuốc nhưng cũng chẳng đủ kiên nhẫn để luyện, chưa nói đến tìm được nguyên liệu cũng là cả một vấn đề.

Hoài Bảo từ nhỏ đã thích tiếp xúc và tìm kiếm các loại thảo dược, chính vì đi tìm dược thảo mà gặp được linh hồn lão già uyên bác, qua thời gian gần tiếp xúc, lão phát hiện Hoài Bảo có thiên phú luyện đan nên bắt đầu truyền dạy thuật luyện đan cho hắn.

Sùng Hạo bắt đầu đứng dậy được, gạt đầu cảm ơn Hoài Bảo rồi nhìn về phía Long Ngạo với thái độ thù địch.

Tình thế đảo ngược khiến Long Ngạo cảm tức không thôi, cứ tưởng mình là thiên tài tuyệt thế, nào ngờ thằng em họ cùng tuổi lại thông minh uyên bác, tìm được chính xác cách triệt hạ con ếch khổng lồ, một thằng khác cũng 13 tuổi lại có thể xuất một chiêu kiếm khiến chính Long Ngạo cũng kinh hoàng, giờ lại có thêm một thằng con ông cháu cha đem linh đan hiếm phát như phát kẹo.

Nhìn hai đối thủ đang lăm le, Long Ngạo không còn cách nào khác đành phóng đi, bảo toàn 2 lá cờ mà hắn đang giữ: "Hừ! Các người cứ chờ đó!"

Nhìn Long Ngạo đi xa, Sùng Hạo và Hoài Bảo mới thở phào, thật ra hai viên Nạp linh đan do Hoài Bảo chế ra chỉ thuộc hàng phế phẩm, chỉ nạp được một lượng rất nhỏ linh lực đủ để đứng dậy hù Long Ngạo, dù sao hắn chỉ là thằng nhóc mới tập chế thuốc. Sùng Hạo

cũng thông minh, liền đứng dậy hợp tác với Hoài Bão dọa cho Long Ngạo chạy mất dép.

Nhưng thời gian thi đấu vẫn còn một ngày.

Hoài Bão và Sùng Hạo chia nhau tìm và bắt trói 3 thành viên còn lại của Long tộc, thành viên các đội khác cũng dần tỉnh dậy nhưng không còn tư tưởng tranh đấu khi biết Dương và Chúc Băng đã bị con ếch đánh văng xuống giếng, không rõ tình hình.

Các đội chuyển sang bàn luận về số cờ.

"Ta đang giữ hai lá." Đội trưởng đội Cố Đô Nguyễn Hoài Lâm lấy ra hai lá cờ đỏ sao vàng giơ lên.

"Ta giữ một lá." Hồng Đào của đội Nữ Thần cũng giơ cờ lên.

"Phi Dương của đội ta giữ 3 lá nhưng đã rơi xuống giếng rồi, không biết còn giữ được không..." Vân Hải nói thêm, trước đó Dương đang giữ hai lá cờ, lại cướp một lá từ tay Hải Dương của Long tộc nên có 3 lá.

"Đội ta chỉ có 1 lá." Sùng Hạo giơ cờ lên.

"Vậy là đội Long tộc đang giữ 3 lá cờ, ta đề nghị thế này: 3 đội Long tộc, Quốc Tử Giám và Nữ Thần cùng góp công hạ con ếch, nên mỗi đội giữ 3 lá cờ, đội Cố Đô chúng ta góp công ít nhất nên chấp nhận thua cuộc, vòng sau sẽ cố gắng hơn!" Hoài Bão nói.

"Không được! Nếu không nhờ người thì cờ đã bị Long Ngạo cướp hết rồi!" Sùng Hạo Phản đối.

Đội trưởng đội Long tộc Lý Đại Long đang bị trói gần đó lên tiếng:

"Long Ngạo đang giữ hai lá cờ, Chúc Bạng một lá, nếu tìm được Phi Dương và Chúc Bạng, mỗi người hủy một lá cờ thì cả 4 đội đều có thể có 2 lá cờ, kết quả là huề."

"Người chơi được, xin lỗi vì đã trói người!" Hoài Lâm và Vân Hải cùng tiến đến vỗ vai Đại Long và cười trói cho hắn.

Đại Long ủy khuất nói nhỏ: "Chúng ta cũng đâu muốn đóng vai ác, chỉ do Long Ngạo là cháu đích tôn của tộc trưởng nên chúng ta được mệnh lệnh phải phục tùng hắn vô điều kiện!"

"Thôi không đánh nhau nữa, ăn đi rồi tính!"

Cả đám quây quần bên đống lửa ăn uống cười nói như đang dự một buổi cắm trại, khiến khán giả lẫn ban tổ chức không khỏi mỉm cười, nhiều người còn giật mình nhận ra mục đích ban đầu của cuộc thi không phải để tranh đấu, mà là tạo sự gắn kết giữa các vùng miền và dân tộc...

Chương 23: Đơm Hoa

Không còn những cuộc truy tìm, không còn những trận chiến đấu, linh thú cũng không còn kéo đến bao vây, trên màn hình chỉ còn một khung cảnh bình yên vui vẻ.

"Không biết Dương có bị thương không..." My lo lắng thờ dài, màn hình chỉ hiển thị dựa theo vị trí đội trưởng của 4 đội nên trừ các vị trọng tài giám sát cuộc thi, không ai biết tình hình của Dương và Băng.

"Nhưng tại sao chị đó lại xông ra đỡ đòn thay Dương nhỉ?" Nhật thắc mắc.

"Chắc bà căn rút khi thấy một thằng nhỏ đứng ra lãnh đòn..." Chung đoán bừa.

"Mà không biết rút xuống đó thằng Dương có xơ múi được gì không..." Thằng Trần đầu óc đen tối thì thầm.

"Thôi tao về ngủ đây..." Sinh vừa ngáy ngủ vừa nói.

Trong hang ngầm dưới đáy giếng, Dương ngồi xếp bằng chuyên tâm tu luyện, cơ thể đã bớt đau nhức và chân hắc đã lấy lại cảm giác. Trong một khoảng thời gian trước, Dương không hiểu vì sao công pháp Thôn Thiên Địa của hắn lại tiến bộ ngày một nhanh, qua mỗi ngày, tốc độ và phạm vi hấp thu lại tăng lên, nhưng suốt hơn một tháng nay, công pháp không còn tiến triển.

"Ừ..."

Một tiếng rên khế truyền vào tai Dương, hấn vội quay lại thì thấy Băng đang quấn chặt mền, người nàng run rẩy vì lạnh.

"Chị sao vậy?" Dương lo lắng hỏi, nhưng Băng không trả lời, hấn thử sờ tay lên trán nàng, một cảm giác lạnh lẽo, Dương vội lấy thêm quần áo của mình đắp lên cho Băng nhưng dường như vô dụng.

Tương tự nhiều loài lưỡng cư, ếch mặt quỷ cũng có nọc độc, tuy không mạnh nhưng cũng có thể tạo ra cơn thoát nhiệt cho người đang trong tình trạng yếu ớt như Chúc Băng.

Chúc Băng vai gầy run rẩy, dần lâm vào cơn mê.

"Làm sao đây?" Dương bối rối, hấn không mang thứ gì theo để sưởi ấm, càng không dám đốt lửa vì đang ở trong một cái hang rất nhỏ. Nghĩ một hồi, Dương chợt nhớ lại một cách sưởi ấm rất "đã" mà hấn từng thấy vài lần trong phim.

Dương nói với giọng đầy bất đắc dĩ nhưng gương mặt thì cười dâm dè: "Xin lỗi chị, nhưng để cứu chị thì em buộc phải làm vậy thôi..."

Nói xong, Dương nhìn chùng xem Băng có nghe hấn nói không, nhưng nàng đã lâm vào mê man, người cứ khẽ run rẩy

Dương cởi quần áo mình ra, nằm xuống luồn tay qua cổ Băng ôm nàng vào lòng rồi kéo chăn đắp lên, lấy nhiệt từ chính cơ thể sưởi ấm cho nàng.

Ở một đoạn hang cách đó khoảng vài trăm mét có hai người bịt mặt vận quần áo đen, một người ngồi xếp bằng vận công, một người nằm ngủ.

Lát sau, người đang ngủ uể oải thức dậy vươn vai hỏi: "Tình hình hai đứa nhóc sao rồi?"

Người đang ngồi xếp bằng nói: "Linh lực cả hai vẫn đang ở cạnh nhau, linh lực một đứa đang dần khôi phục, một đứa khác thì linh lực hơi yếu, có lẽ là đứa bị trúng đòn của con ếch."

"Ừ người nghỉ ngơi đi, để ta canh chừng chúng nó."

Long Chúc Băng lâm vào mê man, trong cơn sốt, đầu nàng hiện lên những đoạn ký ức...

"Mẹ ơi, có phải con còn một người chị gái tên là Diễm không?" Cô bé Băng 6 tuổi mắt tròn xoe níu váy mẹ và hỏi, khi Diễm bỏ đi, Băng chỉ là đứa bé còn nằm trên nôi.

"Đúng vậy!"

"Chị ấy đi đâu rồi mẹ?"

"Nó đã phản bội giống loài, yêu và kết hôn với con người..."

"Yêu thì có gì là sai hả mẹ?"

Một đoạn ký ức khác, khi Băng đã 16 tuổi, Diễm bị bắt giam ở Long cung, Băng thường xuyên đến thăm và tâm sự với nàng...

"Chị, không phải người ta nói phụ nữ của Long tộc có nhu cầu rất cao, chỉ có đàn ông của Long tộc mới đáp ứng nổi sao?" Băng tò mò hỏi.

"Cơ bản thì đúng là vậy..." Diễm đáp.

"VẬY sao chị lại cưới loài người?"

Diễm đỏ mặt: "Bởi vì chàng ta có sự hấp dẫn lạ kỳ... Về chuyện ấy thì dù là Long tộc chắc cũng không ai sánh bằng chàng."

"Hấp dẫn thế nào?"

"Khó nói lắm, nếu em gặp được một người như chàng thì em sẽ hiểu."

"Làm sao em tìm được?"

"Chị cũng không biết nữa... À! Có một người!"

"Là ai?"

"Con trai chị, Võ Phi Dương!"

Chúc Băng nghĩ gì đó, rồi chợt hiểu ra, liền thẹn thùng cúi mặt:
"Nhưng nó là cháu ruột của em!"

Diễm cười khúc khích: "Cháu thì đã sao? Em chê con trai chị, sau này nó cưới chị, không thèm ngó đến em thì đừng hối hận đấy!"

"Chị này! Không thèm nói với chị nữa!"

Một cảnh khác, lúc này là vài ngày trước khi đoàn học viên Long tộc đến Sài thành dự thi.

Chúc Băng ngồi ngắm gương mặt mình trước gương, để cho người mẹ xinh đẹp giúp mình chải mái tóc mềm mượt.

"Con gái, đã 16 tuổi rồi sao vẫn chưa chịu tìm cho mình một chàng

traị đi?"

"Con không thích... toàn những kẻ không phải nịnh nọt thì là thô kệch, không phải thô kệch thì là ngụy quân tử."

"Con gái ngốc, phụ nữ Long tộc chúng ta có nhu cầu rất cao, con lại là công chúa thì càng không nên chịu đựng, cứ tìm thử một gã, nếu không vừa ý thì lại đi tìm kẻ khác, có gì mà phải đắn đo?"

"Không! Con muốn cả đời chỉ có một bạn tình thôi!"

Không biết đã tiếp đi bao lâu, Băng đã dần hồi phục, nàng nữa mê nữa tỉnh, một cảm giác ấm áp dễ dịu lan khắp toàn thân...

Băng hé đôi mi cong vút, nhận ra mình đang nằm nép vào ngực Dương, cháu ruột nàng. Hắn đang ngủ say, Băng có thể cảm nhận được hơi thở trầm đều phả vào mái tóc.

Băng lại phát hiện ra ngực nàng nép vào người hắn, trần trụi...

Tay hắn ôm vai và eo nàng...

Một khối thịt nhỏ mềm đang áp vào bụng nàng...

Băng muốn hét lên, nhưng không còn sức để hét...

Hoặc có lẽ...

Tò mò...

Băng ngược mặt lên, nhìn vào đứa cháu trai đang say ngủ, kẻ mà chị nàng nói là đặc biệt...

Băng nhớ lại cảm giác khi tinh dịch của hắn chạm vào môi nàng, hương lan vào mũi...

"Hấp dẫn lạ kỳ..."

Lúc đó Băng đã phải đấu tranh để ngăn lưỡi mình đón nhận thứ đó, như cai một thứ gây nghiện...

Hắn ngủ rất bình yên...

Gương mặt kia, sao mà anh tuấn quá...

Hơi thở kia, sao mà dịu dàng quá...

Đôi môi kia, sao mà...

Môi Băng tê dại đi, như đang thôi thúc nàng tìm đến đôi môi ấy...

Băng ngược gương mặt xinh đẹp của mình lên...

Hôn...

Nụ hôn đầu đời...

Âm thầm và ngấn ngủi...

Nhưng say mê...

Làm Băng tò mò thử lại...

Từ từ chạm nhẹ...

Lâu hơn, say mê hơn...

Rồi vụt tắt...

Tim Băng đập thành thịch, như cô bé ăn vụng sợ mẹ mình bắt gặp...

Gò má xinh ửng hồng...

"Thử một lần nữa thôi..."

Môi hồng xinh xắn khẽ đưa lên...

Chạm...

Và bùng nổ...

Môi bắt lấy môi, trao nhau hương vị...

"A! Bị phát hiện rồi..."

Vùng vẫy ư? Nàng làm gì còn sức...

Thứ đang ép vào bụng nàng dần cứng lên, hai nú hồng trên ngực nàng cũng vậy...

Hoàng tử đã thức tỉnh sau nụ hôn...

Và bắt đầu trả ơn công chúa...

"Uhm! Úhm!"

Nàng cố tránh môi đi, tay đẩy ngực hẳn ra, vô lực...

Chân nàng giơ lên tìm cách đạp hẳn, vô ích...

Tay hắn đã luồn dưới cổ, tay hắn đã vòng qua eo, kéo nàng sát lại...

Nép vào nhau...

Thân hình mảnh mai giãy giụa, chỉ càng làm tăng sự tiếp xúc...

Đôi môi hồng cố mím lại, chỉ làm tăng tính tò mò...

"Thả ta ra..." Giọng nàng yếu ớt...

"Là nàng chủ động hôn ta mà..." Hắn cười khở...

"Ta... Uhm!"

Môi lại chận lấy môi, lưỡi tiến vào...

Đôi hàm răng ngọc cắn chặt, nhưng chiếc lưỡi có linh lực dễ dàng xông qua, tìm bắt lấy lưỡi...

"Tên bại hoại đáng chết! Nhưng sao mà... dễ chịu quá..." Người đẹp nghĩ thầm, cảm giác mơn trớn nơi bờ môi, cảm giác quán quýt nơi đầu lưỡi, cảm giác êm ấm khắp toàn thân và cảm giác kích thích nơi hai nụ hồng...

"Không được..."

nhưng ta muốn...

hay cứ thử một lần...

thoải mái quá..."

Không chịu ảnh hưởng của chế độ phong kiến cổ hủ, nữ giới của Long tộc rất thoải mái trong vấn đề tình dục, nhưng với Băng, đây là lần đầu nàng tiếp xúc với nam giới, không tránh khỏi đấu tranh giữa tò mò và lo sợ.

Cảm giác thoải mái lan khắp toàn thân Băng, khi hai bàn tay của Dương bắt đầu vuốt ve tấm vai trần và làn eo thon của nàng, môi lưỡi hẳn vẫn không ngừng chinh phục môi lưỡi nàng.

"Uhm..."

Băng rên lên vì thoải mái, môi nàng vô thức mấp máy hòa vào môi Dương, làn da mềm mại của nàng như run lên khi đôi bàn tay của đấng chúa ruột lướt đến.

Hơi thở phả vào nhau...

Hương nam tính hòa vào hương dịu dàng...

Tiếng thở, tiếng rên, tiếng nút môi hòa vào tiếng suối chảy...

"Yêu..."

Ta muốn yêu...

Đưa cháu ruột trở mình nằm đè lên người ta...

Ta muốn... nhưng ta sợ..."

Môi Dương rời môi Băng, hôn lên gò má xinh xắn của nàng rồi lướt xuống liếm cái cổ thon. Một tay Dương ôm lấy quả đào bồng của dì, tuy còn non nớt nhưng rất vừa tay, tay còn lại hẳn vuốt từ eo xuống đùi nàng, hưởng thụ làn da đùi mềm mịn tuyệt vời.

"Đừng... không được đâu..." Băng run run nói, ngực nàng ưỡn lên, chân co lại hứng chịu cảm giác sáng khoái khó tả.

Nếu lời nói có thể giải quyết vấn đề thì đâu có thằng nào đi tù vì tội hiếp dâm? Dương, thằng nhóc 13 tuổi mân mê quả đào của người dì 16 tuổi, hai ngón tay hần tóm lấy nụ hồng trên đỉnh quả đào của nàng để nghịch phá so se, bàn tay đang xoa đùi nàng cũng dần tiến lên cao...

"Dừng lại!" Băng khép chặt hai đùi mình, ngăn bàn tay Dương chui vào giữa.

Tay Dương vừa vận linh lực tách đùi Băng ra, chạm vào vùng âm vật còn hơi non nớt của nàng...

"Không được! Ừ..."

Cảm giác ngón tay Dương vuốt nhẹ vào khe âm vật làm Băng lạnh cả sống lưng, lúc này nàng mới phát hiện âm đạo mình đã dần trở nên ướt át.

Dương cũng rùng mình trước cảm giác ẩm ướt, mềm mại và ấm áp lan vào đầu ngón tay, hần bò lui xuống, hai tay tóm lấy hai cổ chân Băng dang rộng ra.

"Người làm gì đấy! Buông ra!" Băng phản đối yếu ớt, người nàng hoàn toàn không có sức kháng cự.

Dương phớt lờ, tâm trí hần hoàn toàn tập trung vào âm vật của dì ruột, một cái khe hẹp xinh xắn màu hồng tươi không một vết thâm giữa cặp đùi trắng thon như ngà ngọc.

"Của nàng đẹp quá..." Dương si mê, hấn cúi xuống gần hơn, nhắm mắt hít một hơi thật sâu, đậm hương thoang thoảng.

"Không được nhìn!" BĂNG đạp chân, tay vớ xuống đẩy đầu Dương ra, nhưng vô ích, đầu Dương cúi xuống...

Hôn lên...

"Aa..."

Dâm hương phả vào mũi, đậm vị tan vào môi, đậm âm hòa vào tai...

"Dừng lại..." BĂNG van lơn, khoảng khắc đôi môi của thằng cháu hôn vào âm vật mình khiến nàng run rẩy trong cơn kích thích.

Nhưng chưa đủ, BĂNG bắt đầu cảm thấy một thứ mềm mại và ẩm ướt liếm quanh rồi luồn lách vào âm đạo nàng...

"A... Ta giết ngươi..." BĂNG quăng quại trong cảm giác kỳ diệu mà lần đầu nàng trải nghiệm, đôi chân nàng không ngừng giãy đạp làm làn da đùi mềm mịn cọ vào mặt Dương, thơm ngát...

Đây là trinh trắng đó! Đây là tươi nguyên đó!

Lưỡi Dương tham lam xâm chiếm từng ngóc ngách nơi nó có thể với tới, gọi ra dâm thủy tan vào đầu lưỡi...

"Ư... Ừm..." Cơn sướng khoái dần xâm chiếm BĂNG, nàng thôi vẫy vùng, mắt nhắm hờ đắm chìm trong cảm giác kích thích khi chiếc lưỡi nghịch ngợm của đứa cháu ruột 13 tuổi xâm chiếm âm đạo mình.

Thêm một lúc nữa, khi miệng Dương dính đầy dâm thủy của BĂNG,

nhều hẳn xuống cằm, bản thân nàng đã không còn ý chống cự, thay vào đó là gương mặt xinh đẹp, đôi má ửng hồng dường như đang cười thư sướng, một nụ cười mê hồn. BĂNG cũng bắt đầu hẩy mông lên, thúc đẩy Dương nghịch lưu mạnh hơn trong âm đạo nàng.

Cảm thấy BĂNG đã nhập cuộc, Dương rời môi khỏi âm vật nàng, hôn liếm vùng đùi non thơm mịn một lúc rồi bò lên dùng cái miệng dính đầy dâm thủy hôn lên môi nàng, lần này BĂNG không những không chống cự mà còn đáp trả mãnh liệt.

Dương vừa hôn di ruột vừa cầm dương vật đã cương cứng ngất đặt trước cửa mình BĂNG, hẳn khẽ hỏi: "Ta đút vào nhé?"

"Không được..." BĂNG lắc đầu.

"Sao không? Ta thấy nàng thích lắm mà?"

"Ta không có thích! A..."

BĂNG đang nói, Dương bất ngờ cầm dương vật hẳn cọ nhẹ đầu khắc vào âm đạo nàng, cảm giác lần đầu âm vật mình tiếp xúc với bộ phận sinh dục của nam giới khiến nàng ngượng chín cả mặt.

"Ta bảo đừng mà..." BĂNG uốn người quăng quại, nàng nói giọng khó chịu khi Dương liên tục đem đầu khắc nóng hổi của hẳn cọ lên cọ xuống âm đạo nàng, cảm giác sao mà kích thích quá...

"Đừng làm vậy nữa..." BĂNG lắc đầu liên hồi.

"Vậy chứ làm sao?" Dương cười cười, hẳn biết BĂNG đã kèm chế không nổi, bản thân hẳn cũng đã rất muốn đút vào nhưng cố ý nhấn nhá trên chọc nàng, ngoài ra còn là để dương vật hẳn được dâm thủy của nàng bôi trơn, thuận lợi cho việc tiến vào, nếu còn trinh thì

cũng giúp nàng đỡ đau hơn.

"Đồ hư đốn bại hoại!" BĂNG yếu ớt đem hai tay đánh mấy cái lên ngực Dương rồi thẹn thùng quay mặt đi, khẽ nói: "Đút vào trong thiếp đi..."

"Được!" Dương cười khoái chí, tay cầm dương vật to lớn khác thường của mình nhẹ nhàng nhấn sâu vào âm đạo còn trinh nguyên của dì ruột...

"Ư... Nhẹ thôi... Đây là lần đầu của... thiếp..." BĂNG thẹn thùng thú nhận.

"Vậ à..." Dương thích thú cười, cảm giác Dương vật mình được ôm ấp bởi âm đạo nhỏ nhắn khép kín của dì ruột 16 tuổi khiến Dương vô cùng sướng khoái.

BĂNG cũng bắt đầu cảm nhận được sự sướng khoái khi âm đạo mình bị dương vật của đũa cháu ruột 13 tuổi dần xâm chiếm.

Phụ nữ Long tộc có khả năng sinh dục mạnh hơn phụ nữ loài người, âm đạo ít cảm giác đau hơn và tạo khoái cảm tốt hơn, ngay cả khi màng trinh bị phá cũng không gây đau đớn lâu và còn tạo ra cảm giác sướng khoái như khi đạt cực khoái, nhưng có ưu thì có nhược, phụ nữ Long tộc cũng có nhu cầu tình dục cao hơn hẳn loài người và khó đạt cực khoái hơn.

Khi phần đầu khác của Dương đã tiến vào, hẳn cảm giác thấy dương vật mình bị màng trinh của dì chặn lại...

"Ta phá nhé..."

BĂNG không đáp, nàng lo lắng khẽ gật đầu, Dương liền dứt khoát đẩy

mạnh dương vật vào.

"Ái!" BĂNG hét lên trong đau đớn và sướng khoái tột độ, chỉ một cú đẩy, dương vật của thằng cháu ruột đã phá rách màng trinh nàng.

Dương dừng lại, nhìn dì ruột hấn nằm thờ mạnh vì đau và sướng.

"Nàng cảm thấy sao rồi?" Dương lo lắng hỏi.

BĂNG không đáp, hai tay nàng giơ lên ôm lấy đầu Dương, kéo đến gần mặt và trao cho hấn một nụ hôn cháy bỏng.

Dương thấp hơn BĂNG nên phải ngược đầu tới trước hết cỡ mới giữ được môi dì, đồng thời Dương vật hấn cũng bị tuột ra khỏi âm đạo nàng, giải phóng cho dòng máu đào đỏ thắm. Tay hấn lại tìm đến đôi quả đào bồng xinh tươi của nàng để mà nghịch phá, tận hưởng cảm giác mềm mịn, đàn hồi và ấm áp...

Dương hiến làn môi cho Dương, đến khi âm đạo không còn cảm giác đau thốn, BĂNG mới nhả môi hấn ra, thẹn thùng quay mặt đi...

Nhìn vẻ mặt thẹn thùng của dì ruột, Dương không khỏi yêu thương hôn một cái lên má nàng, sau đó mới bò lui xuống đem dương vật đặt nơi cửa mình nàng lần nữa...

"Uhm..." Không còn cảm giác đau đớn khi bị cháu ruột phá màng trinh, BĂNG thư sướng rên khẽ, chờ đợi được nhận lấy dương vật của đứa cháu trai tiến vào cơ thể mình.

Rất nóng, rất nồng và rất tình...

Dương vật của Dương lần nữa được đâm thủng và máu đào bôi trơn, lách qua khe hẹp của dì ruột để mà tiến vào thực hiện quá trình xâm

chiếm.

"Uhm... A..." Băng rên khẽ, cảm giác sao mà si mê quá... từng tế bào nơi âm đạo nàng như vui mừng chào đón dương vật của đứa cháu trai, dâm thủy như suối ngầm...

Ấm áp, ẩm ướt và mềm mại, Dương như muốn mãi mãi giữ dương vật mình trong âm đạo dì, để hàng ngày hàng giờ được đem tinh dịch tưới vào nơi tử cung nàng...

Đưa vào... rút ra...

"Ư... A... Thoải mái quá..." Băng rên khe khẽ, đôi mắt đẹp nhắm hờ hưởng thụ từng đợt đẩy đưa.

Gương mặt Dương cũng đầy hưởng thụ, kiếp trước hẳn chỉ có mơ mới dám động đến gái 16, bước qua kiếp này không ngờ lại được phá trinh một nàng, lại còn là dì ruột của hắn.

"Nàng đẹp quá..." Dương vô thức nói khẽ, hắn nhìn gương mặt Băng với sự si mê triền miên.

"A... Ư... A... Chàng là... tên bại hoại..." Băng vừa mắng vừa hẩy móng hòa theo nhịp tình của Dương.

"Bại hoại thế này nàng có thích không?" Dương nhấn dương vật mạnh hơn, đưa tay vuốt ve gương mặt xinh đẹp của dì.

"Thiếp... thích..." Băng lại quay mặt đi, thẹn thùng nói khẽ.

Dương cười cười, vòng tay ôm eo Băng kéo nàng ngồi dậy, vừa hôn vừa yêu nàng trong tư thế ngồi đối diện nhau. Tư thế này giúp Dương vừa làm tình vừa có thể hôn Băng và hai tay tự do vuốt ve

khấp thân thể nàng.

"Uhm... Uhm... Úhm..." Vứt bỏ ngại ngùng và lễ nghĩa, Băng hai tay ôm cổ Dương, đáp trả hấn bằng nụ hôn ngọt ngào dai dẳng. Hai chiếc lưỡi như hòa tan vào nhau, nước bọt của Băng chảy từ môi nàng xuống miệng Dương rồi chảy xuống cổ hấn, hơi thở hai người không ngừng phả vào nhau, đôi tim cùng chung nhịp đập.

Hai tay dương vuốt ve khắp tấm lưng Băng, xoa xuống đôi mông căng tròn mơn mớn của nàng, xuyết xoa cặp đùi mịn màng, mơn trớn làn eo thon thả rồi lại nâng niu cặp ngực xinh xắn đang đàn hồi theo nhịp dục.

Dâm thủy thành dòng chảy dọc xuống dương vật của Dương.

"Uhm... Úhm... A... Á... Ái... Thoải mái quá..." Băng dần chết mê chết mệt cái cảm giác dương vật nóng hổi của cháu trai không ngừng đâm vào rút ra khỏi âm đạo nàng.

Hai tay Dương lại tìm xuống mông Băng, vịn lấy và ra sức tấn công mạnh hơn vào âm đạo nàng.

"A... Á... Ai... Ái... Thoải mái chết mất..."

Dương tấn công trong nhiều phút, đến Băng ép chặt âm đạo nàng vào dương vật hấn và khẽ run mới chịu dừng.

Dương bắt Băng quay lưng lại, quỳ gối chống tay bò ra đất cho hấn đẩy dương vật xâm nhập từ sau mông.

"Ái!" Băng hét lên khi Dương đem dương vật hấn cắm phập vào âm đạo nàng, eo thon nàng cong xuống cho mông ưỡn cao.

Tiếng thịt và vào mông lạch bạch vang lên hòa vào tiếng suối...

"Á! Á! Á! Ái! Chết thiếp! Á!" BĂNG rên như hét, người nàng bị những cú đẩy cuồn bạo của Dương đưa về phía trước, âm đạo không ngừng co bóp nuốt rồi nhả dương vật của thằng cháu ruột, âm thủy tung tóe phún ra, hai bầu vú tròn đong đưa đàn hồi.

Dương càng lúc càng hăng, càng lúc càng bạo, hai tay hấn ôm eo dì ruột, liên tục rút hấn dương vật ra khỏi cửa mình nàng rồi lại cắm mạnh vào.

"Á! Ái! Ái! Sướng chết mất! ĐỪNG mà! Ái!" Tiếng hét sung sướng của băng vang vọng trong vòm hang nhỏ hẹp, át cả tiếng Dương va vào mông nàng.

Dương đẩy dương vật trong tư thế này suốt mười mấy phút, khiến Băng sướng phát điên, cả người nàng co giật trong cơn sướng khoái. Dương rút dương vật ra làm âm thủy nhểu dài từ âm vật xuống làn da đùi trắng mịn như nhung của Băng.

Dương đỡ Băng nằm ngửa trở lại trên tấm chăn, tóm hai chân nàng đem vắt lên hai bên vai hấn rồi kê dương vật vào, ngọt ngào hỏi: "Ta với nàng hợp tác nhé?"

Băng tròn mắt hỏi: "Làm gì?"

"Sản xuất em bé!" Dương bật cười cắm dương vật vào dì ruột lần nữa, như một cái máy điên cuồn đẩy đưa dương vật ra vào âm đạo nàng.

"Á! Á! Bại hoại! Ái! Ái! Chết thiếp mất!"

"Ta cũng sướng... chết mất!" Dương vừa nói vừa thả hai chân băng

ra khỏi vai, khom người xuống vừa ngắm gương mặt tuyệt sắc của Băng vừa ra sức đẩy những đợt tình cuối cùng vào âm đạo nàng.

"Á! A! Ai! Thiếp hận chàng! Thiếp yêu chàng! Á! Ái! AAAA..."

"Ta cũng yêu nàng!"

Dương đẩy thật mạnh cú cuối, gồng mình đem tinh dịch xối xả tưới thẳng vào trong âm đạo của người dì 16 tuổi...

Băng nhắm mắt, nàng cảm nhận được dương vật của đứa cháu trai phòng to rồi đem thứ chất dịch nhầy nhụa của hắn tưới vào âm đạo nàng, thực hiện bước cuối của quá trình loạn luân...

Băng lại nghĩ đến cảm giác hấp dẫn kì lạ khi tinh dịch của Dương tưới lên môi nàng...

Tay khẽ nắm tay...

Băng kéo Dương lên, e then kéo hắn đưa dương vật đến trước mặt mình, môi hồng chủ động hé ra nhận lấy thứ kia vào miệng...

"Hấp dẫn lạ kỳ..."

Chương 24: So Tài

Sau trận chiến với con ếch khổng lồ, thành viên các đội đều bị thương và kiệt sức, ngày thi cuối cùng trở nên bình lặng, cuộc thi cờ trở thành nhường cờ và kết quả là tất cả thống nhất đội nào giữ cờ của đội nấy.

Vòng thi kết thúc, tuy không thành công về mặt kịch tính nhưng lại vang dội khi khơi dậy tinh thần đoàn kết của các đội thi, Dương và Bằng cũng được đưa lên lãnh lặn.

Kết quả, sau vòng 1, đội Nữ Thần tạm dẫn đầu với 4 điểm từ 4 lá cờ, đội Hoàng Sa - Trường Sa giành được 2 điểm với 3 lá cờ, đội Cố Đô có 1 điểm với 2 lá cờ và đội Quốc Tử Giám tạm thời không có điểm.

Tất cả thí sinh được đưa đến bệnh viện nghỉ ngơi hồi sức trong 2 ngày để bước vào vòng thi thứ 2.

2 ngày sau.

Sân vận động Thống nhất lại trở nên náo nhiệt sau 2 ngày bình lặng, màn hình khổng lồ đã được đưa lên cao hơn, chừa chỗ cho một sàn đấu được dựng giữa sân và 4 rạp nhỏ ở bốn phía võ đài cho các thành viên mỗi đội ngồi chờ thi đấu.

"Chào mừng các vị đến với vòng 2 cuộc thi liên học viện Con Rồng Cháu Tiên!" Giọng cô MC nói to.

"Trước tiên, xin các vị một tràng vỗ tay chào đón các đội thi!"

Tiếng vỗ tay cuồng nhiệt vang lên, các đội thi đấu theo giới thiệu lần lượt bước ra chào khán giả rồi vào chỗ ngồi ở 4 phía. Dương thính thoảng lại liếc Bằng ngồi ở phía bên kia võ đài và phát hiện nàng thẹn thùng quay đi tránh ánh mắt hắn.

Sau một tràng dài giới thiệu các vị đại biểu và ban giám khảo, cô MC bắt đầu giới thiệu thể lệ vòng thi: "Vòng 2: So tài, là cuộc so sánh tài năng của từng cá nhân mỗi đội, vòng thi chia làm 5 phần: So tấn công, so phòng thủ, so thuộc tính, so tốc độ và so kiến thức."

"Mỗi phần thi, các đội sẽ cử ra một thành viên tham gia so tài, thí sinh có thành tích tốt nhất mỗi phần thi sẽ giành được 2 điểm, thí sinh xếp thứ hai sẽ giành được 1 điểm."

Trong khi nữ MC xinh đẹp giới thiệu về thể lệ cuộc thi, một nhóm người đưa lên võ đài một dàn máy hình trụ cao qua đầu người, quần quanh thân máy là một cái bao trông giống như bao cát, trên đỉnh máy có một tấm bảng lớn.

"Đây là máy đo lực đánh dành riêng cho phần thi thứ nhất: So tấn công. Xin mời thành viên mỗi đội bước lên võ đài tham dự phần thi đầu tiên!"

"Đội Nữ Thần, thành viên Lê Vân Hải!"

Vân Hải bước lên trong tràng vỗ tay cuồng nhiệt của khán giả đội nhà.

"Đội Hoàng Sa - Trường Sa, thành viên Lý Đại Long!"

"Đội Cố Đô, thành viên Triệu Tử Lang!"

"Đội Quốc Tử Giám, thành viên Sùng Hạo!"

Thành viên 4 đội tiến lên võ đài, xếp thành một hàng ngang trước bộ máy đo lực.

"Mỗi thí sinh sẽ lần lượt bước lên trước bộ máy, dùng đòn tấn công mạnh nhất của mình đánh vào bao cát, lực đánh sẽ được tính toán chuyển thành con số hiện trên màn hình. Lưu ý không được dùng bảo vật, đan dược hoặc bất cứ vật phẩm giúp tăng lực chiến nào!"

"Mời thí sinh Lê Vân Hải tiến đến thực hiện phần thi!"

"Vân Hải cố lên!"

"Đập banh cái máy đi đại ca!"

"Đập bà MC lảm mồm luôn đi!"

Khán giả la to cổ vũ.

Vân Hải bước lên, đem linh lực tập trung vào cánh tay và xương vai co ra sau.

RẦM!

Cú đánh toàn lực nhanh và mạnh khủng khiếp của Linh Úy cấp 5 Vân Hải chỉ làm bộ máy lay động một lúc rồi dừng lại, một con số hiện lên trên màn hình.

"167!"

MC đọc to con số, Vân Hải thi đầu nên khán giả còn chưa phân biệt được đây là mạnh hay yếu. Nhưng đây cũng không phải Vân Hải đánh chay, mà hắn đã sử dụng một linh thuật Phong hệ giúp tăng

cường lực đánh kết hợp vào.

"Tiếp theo, xin mời thí sinh Lý Đại Long của đội Cố Đô!"

Lý Đại Long bước lên, không khỏi cười tự tin bởi vì hắn có ưu thế mà không ai có được, Long thể! Đại Long đứng trước giàn máy, gồng mình thực hiện quá trình Long hóa.

"Ồ!"

"Biến hình kì! Ngầu quá!"

Khán giả thích thú ồ lên, hầu hết đều lần đầu được trực tiếp chứng kiến cảnh long hóa.

Đại Long ngửa mặt lên trời gầm một tiếng rồi phóng tới, đem bàn tay bọc một lớp vảy rồng màu đỏ cam đâm một đâm rục rủa vào bao cát.

RẦM!

"213!"

Khán giả ồ lên nhưng không bất ngờ, với ưu thế Long hóa, Đại Long vượt xa Vân Hải cũng là điều dễ hiểu.

"Mời thí sinh Triệu Tử Lang của đội Cố Đô!"

Triệu Tử Lang bước lên, thay vì đâm, hắn phi thân tung cước đá vào bao cát.

"165!"

Thua Vân Hải 2 điểm, và vẫn thua xa Đại Long.

"Mời thí sinh Sùng Hạo của đội Quốc Tử Giám!"

Sùng Hạo bước lên, không một động tác nào hoa mỹ, trực tiếp giơ thẳng tay, chỉ ngón tay trở về phía bao cát.

Xoẹt!

Không ồn ào như 3 thí sinh trước đó, một tia sáng trắng từ ngón tay trở của Sùng Hạo bắn thẳng vào bao cát rồi vụt tắt.

Trên bảng hiện lên một con số: 216.

"216!"

"Lợi hại!"

"Tân sinh mà bá đạo vậy sao?"

Khán giả xôn xao.

Hoài Bão nhíu mày hỏi thăm: "Sur phụ, hấn dùng chiêu gì mà mạnh vậy?"

Lão già trong linh hồn hấn đáp: "Nhất kiếm xuyên tâm, đây là bí kỹ, đồng thời cũng là linh thuật hệ ánh sáng, đem Quang linh lực tích tụ vào một đầu ngón tay trong suốt hàng tháng trời để dùng cho một lần duy nhất."

Phần thi thứ nhất kết thúc. Đội Quốc Tử Giám với lực đánh 216 giành vị trí thứ nhất của phần thi, nhận 2 điểm, đội Hoàng Sa - Trường Sa xếp thứ 2, nhận 1 điểm.

Qua phần thi đầu tiên của vòng 2, đội Quốc Tử Giám vươn lên vị trí thứ 3 với 2 điểm, đội Nữ Thần vẫn đứng nhất với 4 điểm, đội Hoàng Sa - Trường Sa bám sát với 3 điểm, đội Cố Đô tạm rơi xuống cuối với 1 điểm.

Chiếc máy đo lực đánh được dời đi, một chiếc máy khác khá tương tự nhưng không có bao cát mà được thay bằng một cánh tay máy được đưa vào, nữ MC xinh đẹp lại xuất hiện giới thiệu phần thi thứ 2.

"Phần thi thứ 2, so phòng ngực, các thí sinh tham gia phần thi sẽ lần lượt tiến đến dùng hết sức đỡ lấy những cú đấm mạnh dần của cánh tay máy, tôi xin lưu ý đây là một Tiên Bảo. Cánh tay máy sẽ đấm những cú mạnh dần cho đến khi thí sinh bị đánh ngã, ai chịu được nhiều cú đấm nhất sẽ đem về cho đội mình 2 điểm, người xếp thứ nhì nhận 1 điểm. Và như phần trước, thí sinh không được dùng bảo vật, đan dược hoặc bất cứ vật phẩm giúp tăng phòng ngực nào! "

"Đội Quốc Tử Giám, thành viên Trần Minh!"

"Đội Hoàng Sa - Trường Sa, thành viên Long Ngạo!"

"Đội Nữ Thần, thành viên Châu Đốc!"

"Đội Cố Đô, thành viên Nguyễn Hoài Lâm!"

Bốn thí sinh bước lên, đầu tiên là Trần Minh của đội Quốc Tử Giám tiến vào đứng trước máy, gồng linh lực bảo vệ ngực đón lấy những cú đấm liên hoàn của cỗ máy.

Con số trên màn hình không ngừng tăng lên: 1 - 2 - 3... Lên đến số 17 thì Trần Minh chịu hết nổi, bị đấm lui ra xa.

"17!"

Tiếp theo, Long Ngạo biến hình rồi tiến lên, bộ váy rồng màu vàng kim chói mắt trông như một vị vương giả.

1... 2... 3... 5 anh có đánh rơi nhịp nào không?

16... 17... 18... 21!

"21 cú đấm!"

"Quả nhiên là Long thể hoàng gia có khác!"

"Chỉ mới là hình thái cấp độ 1 thôi đấy! Khi Long hóa toàn diện thì còn bá đạo đến mức nào?"

Châu Đốc và Hoài Lâm lần lượt bước lên, nhưng chỉ còn làm nền cho Long Ngạo tỏa sáng.

Châu Đốc chịu được 17 cú đấm, Hoài Lâm chịu được 18 cú!

Sau phần thi thứ 2 của vòng thi thứ 2, đội Hoàng Sa - Trường Sa của Long tộc nhận thêm 2 điểm và vươn lên dẫn đầu với tổng 5 điểm, đội Nữ Thần với 4 điểm rơi xuống vị trí thứ nhì, đội Cố Đô nhận thêm 1 điểm và đuổi kịp đội Quốc Tử Giám, cả hai cùng có 2 điểm.

Nữ MC lại xuất hiện sau khi một cỗ máy mới được đưa vào, lần này chỗ cánh tay máy được thay bằng một cái đĩa tròn.

"Phần thi thứ 3, so thuộc tính, các thí sinh lần lượt đặt tay lên đĩa và thực hiện phóng xuất linh lực mang thuộc tính, máy sẽ tính toán độ mạnh yếu và khả năng khống chế thuộc tính, sau đó quy ra thành điểm số hiện lên bảng theo thang điểm 100. Cũng như hải phần trước, cấm dùng bảo vật, đan dược hoặc bất cứ vật phẩm giúp tăng

linh lực, tăng thuộc tính nào! "

"Xin mời các thí sinh tham gia phần thi tiến lên võ đài!"

"Đội Hoàng Sa - Trường Sa, thành viên Long Chúc Băng!"

"Đội Cố Đô, thành viên Tăng Bích Hà!"

"Đội Quốc Tử Giám, thành viên Triệu Vân!"

"Đội Nữ Thần, thành viên Trần Hỏa Liên!"

Khán giả ò lên phấn khởi, cả 4 thí sinh đều là những thiếu nữ xinh xắn, đặc biệt là Long Chúc Băng với nhan sắc như băng thanh ngọc khiết.

Long Chúc Băng tiến lên thực hiện phần thi, bàn tay thon dài xinh xắn đặt ngửa trên đĩa, hơi nước từ linh lực tạo ra tụ lại thành một quả cầu nước trong vắt tuyệt đẹp chậm chậm xoay tròn.

"85 điểm!"

Tăng Bích Hà của đội Cố Đô tiến đến dự thi, Phong thuộc tính trên tay nàng tạo thành một cơn lốc nhỏ.

"83 điểm!"

Triệu Vân của đội Quốc Tử Giám tiến lên, Quang thuộc tính tụ thành một đóm sáng nhỏ.

"87 điểm!"

Cuối cùng là Hỏa Liên của đội chủ nhà, nàng hung hăng bước lên,

tay đặt lên đĩa.

Phùng!

Một quả cầu lửa nóng bỏng bốc lên trên bàn tay thon.

"86 điểm!"

"Ồ! Không ngờ bà chần lửa cũng khá vậy!" Dương cảm thán.

Hỏa Liên hung hăng liếc Dương và mắng to: "Tao nghe hết nghe mậy!"

Kết quả phần 3, Triệu Vân dẫn đầu nhận 2 điểm, Hỏa Liên nhận 1 điểm.

Tổng điểm các đội hiện tại lần lượt là đội Hoàng Sa - Trường Sa có 5 điểm, đội Nữ Thần có 5 điểm, đội Quốc Tử Giám có 4 điểm và đội Cổ Đô có 2 điểm.

Sau phần thi, không còn cỗ máy nào xuất hiện.

Nữ MC nói:

"Phần thi thứ 4, so tốc độ, xin mời các thí sinh tham gia phần thi tiến ra đường đua, các thí sinh sẽ chạy 5 vòng quanh đường đua, người về đích trước tiên nhận 2 điểm cho đội, người về nhì nhận 1 điểm. Cũng như hai phần trước, cấm dùng bảo vật, đan dược hoặc bất cứ vật phẩm hỗ trợ nào! "

"Các thí sinh tham gia vòng thi xin mời tiến ra đường đua!"

"Đội Quốc Tử Giám, thành viên Vũ Văn Tiến!"

"Đội Nữ Thần, thành viên Nguyễn Hồng Đào!"

"Đội Hoàng Sa - Trường Sa, thành viên Nguyễn Hải Dương!"

"Đội Cố Đô, thành viên Lê Văn Luyện!"

Các thí sinh tiến ra đường đua bao quanh phía ngoài võ đài, bước vào tư thế chuẩn bị.

"Xuất phát!"

Quả đúng là cuộc thi tốc độ, các thí sinh phóng như bay khiến Dương thấy giống những cuộc đua xe trong thế giới cũ của hắn hơn là đua người.

Cuối cùng, Nguyễn Hải Dương Long hóa bỏ xa đối thủ giành lấy vị trí thứ nhất, Lê Văn Luyện bứt tốc vượt qua Hồng Đào và Văn Tiến để đoạt vị trí thứ nhì.

Sau 4 vòng thi, đội Hoàng Sa - Trường Sa giành thêm 2 điểm để xây chắc ngôi đầu với 7 điểm có được, đội Nữ Thần với 5 điểm giữ hạng nhì, đội Quốc Tử Giám theo sau với 4 điểm và đội Cố Đô có 3 điểm.

Kết thúc phần thi tốc độ, 4 bộ bàn ghế học sinh được đặt ở 4 phía võ đài, mỗi bàn lắp một chiếc chuông kèm đèn hiệu.

"Xin mời thí sinh các đội tiến lên tham gia phần thi cuối cùng của vòng hai!"

"Đội Hoàng Sa - Trường Sa, thành viên Hoàng Thùy Loan!"

"Đội Cố Đô, thành viên Nguyễn Hoài Bảo!"

"Đội Quốc Tử Giám, thành viên Lý Văn Thông!"

"Đội Nữ Thần, thành viên Võ Phi Dương!"

4 thí sinh lần lượt bước lên ngai vào vị trí được định sẵn.

"Phần thi cuối cùng của vòng thi thứ 2, so kiến thức. Chúng tôi sẽ lần lượt đưa ra 10 câu hỏi chủ yếu ở lĩnh vực giả kim, sau khi đọc xong câu hỏi, thí sinh nào nhấn chuông nhanh nhất sẽ giành quyền trả lời, trả lời sai sẽ mất lượt, quyền trả lời sẽ giành cho người nhấn chuông nhanh thứ hai."

"Tốc độ nhấn chuông sẽ hiển thị theo màu của đèn báo, người nhấn nhanh nhất sẽ có đèn màu đỏ, người nhấn thứ hai có đèn màu vàng, người thứ ba có đèn màu xanh, người nhấn cuối hoặc không nhấn thì đèn sẽ không sáng. Mời các thí sinh thử chuông."

Dương thử nhấn chuông mấy cái, lòng khá hồi hộp, dù đã xem nhiều game show tương tự trên tivi nhưng đây là lần đầu hẳn trực tiếp tham gia trước cả trăm nghìn khán giả.

"Xin quý khán giả giữ im lặng, phần thi kiến thức sẽ chính thức bắt đầu!"

"Câu 1: Hạt nhân sơ cấp hiệu Đậ Phộng gồm chính xác bao nhiêu chi tiết cấu thành?"

Reeeng!

"Mời thí sinh Võ Phi Dương!"

"59!"

"Chính xác!"

"Câu 2:..."

Reeeng!

"Mời thí sinh Võ Phi Dương!"

Kết quả trong 10 câu hỏi, Dương đáp chính xác hết 9, mà toàn là đáp ngay khi MC vừa đọc xong câu hỏi, chỉ có một câu là Hoài Bảo túng quá nhấn liều rồi nhờ sư phụ trả lời giúp hẳn.

"Thằng đó là quái vật sao?"

"Nó biết trước đề thi à?"

"Gian lận!"

Khán giả tỏ ra nghi ngờ về khả năng trả lời thần tốc của Dương, những âm thanh bàn tán hoài nghi không ngừng xôn xao khiến ban tổ chức phải đứng ra khẳng định không có gian lận, nhưng dù vậy vẫn có nhiều người không tin.

Dù sau thì vòng thi cũng đã kết thúc, đội Hoàng Sa - Trường Sa và đội Nữ Thần cùng có 7 điểm, đội Quốc Tử Giám và đội Cố Đô cùng mang 4 điểm.

Các thí sinh có thêm một ngày nghỉ ngơi để bước vào vòng cuối cùng: Đại chiến!

Chương 25: Đại Chiến Thành Cổ

Buổi sáng ngày diễn ra vòng thi đấu cuối cùng của cuộc thi Con Rồng Cháu Tiên, sân vận động Thống Nhất chật cứng khán giả, rất nhiều người trong số đó là thủ lĩnh các thế lực lớn của Nam bộ đến để xem mặt thế hệ tương lai.

Hàng ghế danh dự, thành chủ Sài thành Hồ Đại Quang là người đầu tiên đến ngồi, tiếp đến là một ông lão râu tóc bạc trắng.

"A Thiên Lý thánh sư, ngài cũng quan tâm cuộc thi này sao?" Thành chủ Hồ Đại Quang khách khí chào lão già và hỏi, lão là Hoa Thiên Lý, gia chủ Hoa gia và đồng thời là hội trưởng Giả kim Sài thành hội.

Thiên Lý thánh sư cũng gật đầu chào thành chủ và đáp: "Chào thành chủ, hôm nay rảnh rồi nên đến xem thử đũa con trai của thằng cháu rể có làm được trò gì không thôi. A! Chào Ách Minh hội trưởng!"

Lão già đang nói thì một người đội mũ trùm kín mặt bước đến ngồi, sở dĩ Thiên Lý thánh sư nhận ra hội trưởng Thiên Địa hội Ách Minh cũng nhờ biểu tượng vòng tròn bao lấy chữ V nghiêng sang phải trên mũ trùm.

Các vị khác mời khác cũng lần lượt xuất hiện sau đó.

"Chào mừng các vị đến với vòng thi cuối cùng!" Nữ MC xinh đẹp bước ra giữa sân, sân vận động vẫn giữ nguyên màn hình khổng lồ, giữa sân lại đặt 4 tấm gương giống với 4 tấm gương ở vòng đầu tiên.

Sau màn giới thiệu các đội thi, MC bắt đầu giới thiệu nội dung vòng thi cuối cùng.

"Vòng 3: Đại chiến, các đội thi sẽ được đưa vào một tòa thành cổ trong linh cảnh. Nhiệm vụ của các đội là tìm và đánh bại thành viên các đội khác bằng mọi cách. Thí sinh được tính là bị đánh bại khi bất tỉnh nhân sự hoặc được trọng tài cứu ra.

Ngoài ra, có một vòng sáng bao quanh đấu trường, đây là ranh giới, nếu thí sinh ra khỏi ranh giới này từ 30 giây trở lên cũng sẽ bị loại, nếu cố ý bước ra thì đội của thí sinh đó sẽ bị trừ 1 điểm, nếu bị đánh ra và không vào lại kịp trong 30 giây thì tính là bị đánh bại.

Với mỗi thí sinh của đội đối thủ bị đánh bại, đội thắng nhận được 1 điểm vào tổng điểm số, trường hợp thành viên nhiều đội cùng hạ một đối thủ thì điểm số sẽ thuộc về người thực hiện chiêu kết liễu.

Vòng thi sẽ kết thúc khi đấu trường không còn thí sinh nào hoặc chỉ còn những thí sinh của 1 đội duy nhất, trong trường hợp này, đội đó sẽ nhận được 1 điểm cho mỗi thí sinh còn đứng vững trên đấu trường.

Và tôi xin lưu ý, vòng sáng ranh giới sẽ liên tục thu nhỏ lại, thí sinh bị đánh bại càng nhiều, vòng sáng thu nhỏ càng nhanh."

"Tôi xin tuyên bố: **VÒNG THI BẮT ĐẦU!**"

"**HOAN HÔ!!!!!!**" Một tràng pháo tay cuồng nhiệt khi thành viên các đội lần lượt tiến vào linh cảnh.

Tiếng vỗ tay tắt vụt khi Dương theo đồng đội tiến vào gương, trước mắt hắn hiện ra khung cảnh một khu phố cổ, các tòa nhà được xây

bằng đất đá bị cây xanh bám đầy, hầu hết nhà đã sụp đổ một phần tường. Quan sát một lúc, Vân Hải phân vân: "Chúng ta có nên trèo lên cây quan sát thử xung quanh không?"

"Được, người lên đi, cẩn thận kẻo bị phát hiện."

Vân Hải trèo lên một ngọn cây rậm rạp nhìn qua toàn cảnh rồi trèo xuống nói: "Chúng ta đang ở một góc của linh cảnh này, diện tích khoảng 1 km vuông, ở giữa có một quảng trường khá rộng, vào đó rất dễ bị phát hiện, ta nghĩ nên chọn một hướng đi dọc theo biên giới để tránh gặp 2 đội cùng lúc."

Để tránh trường hợp đ-ng phải đội Quốc Tử Giám rồi bị Sùng Hạo một kiếm tàn sát cả bọn, cả đội chia ra làm 2 nhóm, nhóm Đốc và Đào đi trước, nhóm Hải, Dương và Liên giữ khoảng cách khá xa phía sau.

Nhờ Google mà Dương thấy rõ tình hình các đội khác, đội của hắn đang hướng về phía đội Cố Đô, nhưng đội Cố Đô đang hướng vào quảng trường, đội Quốc Tử Giám và đội Long tộc đang hướng đến nhau.

Đội Cố Đô không chia ra mà đi cùng nhau, Hoài Bảo đi sau cùng.

"Các người cũng liều thật đấy, không sợ Sùng Hạo một kiếm quét sạch sao?" Linh hồn lão già trong cơ thể Hoài Bảo cười cười hỏi khi thấy cả bọn không bàn gì đến đường kiếm nguy hiểm của Sùng Hạo.

"Con nghĩ hắn sẽ không dám dùng sớm đâu, diệt một đội thì chỉ được thêm 5 điểm, còn chưa đủ để vô địch."

"Hà hà, người không nghĩ hắn còn giấu thứ khác sao?"

"Thứ gì? Chiêu Nhất kiếm xuyên tâm hấn đã dùng mất rồi mà?"

"Tính sao thì tùy người, riêng đường kiếm thì ta có thể đỡ giúp người."

"Linh hồn sư phụ vẫn còn rất yếu mà? Với lại đây là gian lận còn gì?"

"Yếu nhưng vẫn dư sức đỡ kiếm của một thằng oắt con! Nó dùng Thần bảo được thì mắc gì người không được dùng Ma hồn? Mà dù có gian lận thì cũng không ai biết đâu, nhưng khi đỡ xong thì linh lực của người cũng không còn bao nhiêu..."

Vòng sáng ranh giới đang từng chút một thu hẹp dần lại.

Ứng cử viên số một cho ngôi vô địch, đội Hoàng Sa - Trường Sa đã chạm trán 3 thành viên của đội Quốc Tử Giám.

"Hừ, chỉ có 3 đứa sao?" Long Ngạo lạnh lùng nói, phía trước hấn là Trần Minh, Văn Thông và Triệu Vân của đội Quốc Tử Giám đang thủ thế.

"Hải Dương, Thùy Loan, Chúc Băng cùng ta xông lên hạ chúng!"

Đại Long nói rồi lấy ra một khúc côn lớn dẫn Hải Dương, Chúc Băng và Thùy Loan xông tới tấn công 3 thành viên đội Quốc Tử Giám, Long Ngạo chỉ đứng nhìn để bảo toàn thực lực.

Nhưng 3 thành viên đội Quốc Tử Giám không đánh mà lui lại, dẫn dụ 4 thành viên đội Long tộc rời xa Long Ngạo.

Long Ngạo đứng nhìn đồng đội đi khuất mắt, nhếch mép cười và nói: "Còn không mau ra đây, tưởng ta không biết bọn người dùng kế điệu hổ ly sơn sao?"

Không ai trả lời, Long Ngạo đề phòng đứng chờ thêm một lúc.

"Mẹ kiếp, bị lừa rồi!" Lúc này Long Ngạo cảm thấy không ổn, liền đuổi theo đồng đội.

Quả nhiên đội Quốc Tử Giám không ngấm về Long Ngạo, 4 thành viên đội Long tộc đuổi theo bị Văn Tiến và Sùng Hạo bất ngờ đánh úp, kết quả là từ 4 chọi 3 thành 5 chọi 4. Hải Dương của đội Long tộc đã sớm dùng đến Long hóa nhưng vẫn vô cùng chật vật khi phải đấu với Trần Minh và Văn Tiến cùng lúc.

Long hóa không phải là năng lực quá mức khủng bố, ngoài hạn chế về thời gian duy trì, Long hóa còn làm thể lực tiêu tốn rất nhanh so với bình thường, khiến cho sau khi trở lại hình người, cơ thể sẽ trở nên yếu ớt và hiệu quả của linh lực nhập thể cũng bị giảm sút.

Khi Long Ngạo chạy đến nơi thì đội Quốc Tử Giám đã bắt đầu tháo chạy ra hướng trung tâm đấu trường, tuy không hạ được ai nhưng cũng khiến đội Long tộc mất đi một lần Long hóa.

"Đuổi theo!" Long Ngạo tức giận quát to, dẫn đội đuổi theo hướng đội Quốc Tử Giám vừa tháo chạy.

Sùng Hạo nghĩ theo lẽ thường sẽ không có đội nào mới vào đã tiến vào quảng trường trống hoác nên dẫn đội tháo chạy về quảng trường, không ngờ rằng đội Cố Đô đang nấp sẵn.

"Có đội tiến đến, là đội Quốc Tử Giám!" Hoài Bảo đang nấp cùng đồng đội trong một căn nhà hoang, thấy bọn Sùng Hạo chạy đến liền nhắc nhở.

Đội Quốc Tử Giám cũng tìm một chỗ ẩn nấp ở phía đối diện đội Cố

Đô.

Hoài Lâm nói: "Luyện bắt đầu đánh lạc hướng chúng đi!"

"Tuân lệnh!"

Lê Văn Luyện gật đầu rồi như chớp phóng ra tạo sự chú ý cho đội Quốc Tử Giám, nào ngờ đội Long tộc vừa đuổi đến cũng thấy hấn.

"Chết rồi! Là đội Long tộc!" Hoài Lâm lo lắng nói, không ngờ lại lòi ra đội Long tộc làm kế hoạch của bọn hấn phá sản. Văn Luyện không phát hiện ra tình huống, chỉ lo chạy thẳng sang chỗ khác nấp.

"Chạy à!" Đội Long tộc thấy Luyện chạy ngang, liền đuổi theo.

"Nguy!" Hoài Bảo lo lắng, Luyện bị đội Long tộc rượt thì khó mà thoát, nếu bọn hấn đuổi theo cứu thì lại bị đội Quốc Tử Giám tấn công sau lưng.

"Làm sao đây Bảo?"

"Em nghĩ chắc phải hy sinh anh Luyện thôi, nếu chúng ta đánh với đội Long tộc sẽ tạo cơ hội cho Sùng Hạo một kiếm diệt sạch! Tốt nhất cứ đuổi theo nhưng giữ khoảng cách, đội Quốc Tử Giám chắc chắn cũng sẽ đuổi theo, đến đó xem tình huống rồi tính tiếp!"

Sùng Hạo cũng phát hiện ra tình huống, liền dẫn đồng đội di chuyển song song với đội Long tộc. Khác với vòng 1, vòng này đòi hỏi đánh bại đối thủ mới có điểm nên việc ngư ông đắc lợi cũng không phải dễ dàng.

Văn Luyện sau khi phóng đến nơi đã định trước mới giật mình nhận thấy cả bọn Long tộc đang đuổi theo, liền đâm đầu chạy thẳng theo

hướng đến chỗ đội Nữ Thần.

"Ôi đệt!" Dương lúc này cũng sợ vãi ra quần vì phát hiện cả 3 đội còn lại không hiểu sao lại đuổi thẳng về hướng hắn.

"Sao vậy Dương?" Vân Hải hỏi.

"Hình như có rất đông người đang hướng đến chúng ta!" Dương nói.

"Sao mi biết?" Hòa Liên nhú mày.

"Em cảm thấy vậy thôi, hay chúng ta tìm chỗ nấp xem thế nào?"

"Ừ vậy nấp vào một lúc xem sao, cẩn thận vẫn hơn!" Vân Hải tán thành.

Dương dẫn đội đến một chỗ nấp tránh xa hướng của Luyện ra, một lát sao thì Luyện hí hục chạy đến, thành viên nhanh nhất đội Long tộc là Hải Dương đã bị mất sức sau khi Long hóa nên không theo kịp Luyện.

Thấy đội Long tộc theo không kịp, Luyện mừng rỡ quẹo sang hướng khác tìm chỗ nấp.

"Phù!" Luyện thở phào nhẹ nhõm sau khi nấp vào một căn nhà hoang, nhưng chợt nhận ra trong nhà không chỉ có mình hắn.

"Chào!" Dương, Đốc, Đào và Liên người ngồi đứng dựa lưng nơi bức tường đối diện cùng vẫy tay chào Luyện.

Bốp!

Luyện bị Vân Hải đánh một đánh mạnh vào đầu rồi lăn ra bất tỉnh.

Trên màn hình lớn của sân vận động Thống Nhất, góc dưới màn hình của đội Nữ Thần từ con số 7 chuyển sang con số 8 to tướng, khán giả đội nhà vỗ tay vui mừng vì 1 điểm trời cho.

"Thằng Luyện quá nhỏ hay đội Nữ Thần quá hên?"

"Đi trốn cũng được điểm!"

"Đội Long tộc hi hục rượt theo mà biết chắc tức ói máu!"

Nhưng chuyện thí sinh đầu tiên bị loại lập tức bị dẹp sang bên, bởi vì khán giả phát hiện ra, cả 4 đội đã tụ lại một chỗ!

Đội Long tộc chạy đến nơi thì đã mất dấu Luyện, cả bọn dừng lại dè chừng nhìn ngó xung quanh, đề phòng bị phục kích. Cách đó không xa, đội Quốc Tử Giám và đội Cố Đô cũng đuổi tới, đội Cố Đô tiến đến khá gần chỗ đội Nữ Thần đang nấp.

"Là đội Cố Đô!" Vân Hải từ một vết tường nứt nhìn ra và phát hiện 4 thành viên còn lại của đội Cố Đô đang nấp gần đó.

"Bọn hấn chỉ còn 3 người và 1 tên tân sinh, chúng ta có nên xông vào đánh luôn không?" Hồng Đào hỏi.

Châu Đốc nói: "Nhưng bên này còn có bọn Long tộc..."

Châu Đốc vừa nói xong thì chợt nghe âm thanh ẩu đả, đội Long tộc đã phát hiện ra đội Quốc Tử Giám, liền xông vào đánh.

"Hay! Chúng ta cũng xông lên đánh bọn Cố Đô!" Vân Hải ra hiệu, cả đội liền lợi dụng ưu thế người đông, phóng tới tấn công đội Cố Đô đang nấp gần đó.

"Là đội Nữ Thần! Bọn hấn cũng ở đây!" Đội Nữ Thần xông tới khiến đội Cố Đô bất ngờ không kịp rút lui, đành rút vũ khí ra phòng vệ.

Hai đội va chạm, Vân Hải và Hồng Đào cùng tấn công đánh Hoài Lâm bật ra sau, Hỏa Liên cầm một cây đao nhảy tới định hạ gục Hoài Lâm nhưng bị Bích Hà cản lại, Châu Đốc đọ sức với Tử Lang trong khi Hoài Bảo xông đến trợ giúp Hoài Lâm.

Dương không xông vào ngay mà móc trong nhẫn ra một món Linh bảo trung cấp hình dạng như súng AK, chạy đến ngắm vào Tử Lang gần đó bắn xối xả làm cho cả đội Cố Đô giật cả mình vì tiếng súng.

Các thành viên đội Nữ Thần đã tập luyện cùng Dương nên không bị bất ngờ, Châu Đốc nghe tiếng súng liền chạy lui ra, trong khi Tử Lang vội vận linh lực bảo vệ khắp cơ thể.

Đạn bắn vào Tử Lang không đâm được vào da thịt mà chỉ khiến hấn hơi đau rát, mục đích của Dương cũng không phải để gây sát thương mà để tiêu hao linh lực địch, còn hấn có linh lực dồi dào nên thoải mái tiêu hao để vận hành Linh bảo, cũng không cần nạp đạn vì đạn được làm từ linh lực Lôi thuộc tính.

Không chỉ các thành viên đội Cố Đô mà tất cả khán giả cũng rất bất ngờ trước cách tấn công kỳ lạ của Dương.

Thành chủ Đại Quang cũng tò mò hỏi Thiên Lý thánh sư: "Thánh sư, đấy là món Bảo Vây gì? Sao có thể tấn công tầm xa liên tục thế kia?"

Thiên Lý thánh sư lắc đầu: "Ta cũng mới thấy lần đầu, tuy hiệu quả sát thương rất thấp nhưng cách tấn công quả thật rất thú vị!"

Vừa đánh với Châu Đốc vừa đỡ đạn của Dương nên linh lực của Tử Lang tiêu hao rất nhanh, toàn thân hấn cũng đau tê tê vì trúng đạn,

cuối cùng bị Châu Đốc dùng cây ba ton của Dương hạ gục.

"Mẹ nó! Bắn mồi cả tay!" Dương thổi phào, đội Nữ Thần có thêm 1 điểm...

Chương 26: Long Thể - Nhân Cốt

Vòng đại chiến đang diễn ra trong gay cấn, đội Nữ Thần vươn lên dẫn đầu sau khi đánh bại 2 thành viên của đội Cố Đô, đội Hoàng Sa - Trường Sa bám theo với 8 điểm sau khi hạ Lý Văn Thông của đội Quốc Tử Giám, nhưng đồng thời, thành viên Nguyễn Hải Dương của đội Hoàng Sa - Trường Sa cũng bị đội Quốc Tử Giám đánh bại.

Số điểm hiện tại:

Đội Nữ Thần: 9 điểm;

Đội Hoàng Sa - Trường Sa: 8 điểm;

Đội Quốc Tử Giám: 5 điểm;

Đội Cố Đô: 4 điểm.

4 thí sinh đã bị loại gồm Lê Văn Luyện và Triệu Tử Lang của đội Cố Đô, Nguyễn Hải Dương của đội Hoàng Sa - Trường Sa và Lý Văn Thông của đội Quốc Tử Giám.

Lúc này, đội Hoàng Sa - Trường Sa và đội Quốc Tử Giám sau khi mất 1 thành viên đã bắt đầu có xu hướng phòng thủ chặt hơn, trong khi đội Cố Đô vô cùng chật vật trước ưu thế số đông của đội Nữ Thần.

Dương không xông vào mà đứng ngoài xả súng vào đám đông, làm cho các thành viên đội Cố Đô chỉ còn cách rút lui.

Trước sự bỏ chạy chật vật của Hoài Bảo, lão già trong người hẳn thích thú cười to.

"Sao thầy lại cười?"

"Một đám toàn Linh Úy bị một thằng Linh Sĩ hành cho tàn tạ thì người bảo có đáng cười hay không! Ha ha!"

"Linh Sĩ? Thầy nói tên Dương này vẫn còn là Linh Sĩ?"

"Chứ người tưởng ai cũng nghịch thiên như người sao? Con người bình thường mất 3 năm để đạt đến Linh Úy đấy! Nhưng tên nhóc này cũng rất kinh khủng, đã đạt Linh Sĩ cấp 10 rồi, lại còn có cái đầu thông minh khủng khiếp nữa, ta còn chưa kịp hiểu câu hỏi mà nó đã có đáp án rồi!"

Thấy 3 người đội Cổ Đô bỏ chạy, Dương và Liên hăng hái định đuổi theo nhưng bị Vân Hải gọi lại: "Khoan đã! Không cần đuổi!"

Hòa Liên bực mình hỏi: "Tại sao? Chúng chỉ có 3 người..."

Vân Hải giải thích: "Cuối cùng cũng sẽ gặp thôi! Đuổi theo không chừng lại bị mai phục ngược." Nói đoạn, hắn hất đầu về phía vòng sáng biên giới, sau khi 4 thí sinh bị hạ thì vòng sáng đã thu hẹp rất nhiều, diện tích đấu trường chỉ còn khoảng một phần năm ban đầu, hiện đã tiến sát chỗ bọn hắn.

"Ta cũng nghĩ vậy, phía này còn 2 đội khác, chúng ta đến xem thử."

Đội Nữ Thần đi đường vòng sang chỗ khác nấp xem trận đánh giữa hai đội Quốc Tử Giám và Trường Sa - Hoàng Sa. Lúc này Hoàng Thùy Loan của Long tộc đã Long hóa và đánh bại Triệu Vân của đội

Quốc Tử Giám, thế cân bằng bị phá vỡ, các cặp đấu khác vốn đang dè chừng nhau giờ lại chuyển sang tấn công dữ dội, Hoàng Thùy Loan trong bộ bikini bằng vải rỗng màu xanh lục hỗ trợ Chúc Băng đang tấn công Trần Minh làm hắn sợ quá đánh lẹ bỏ chạy, Sùng Hạo và Văn Tiến cũng tản ra nhưng Văn Tiến bị Đại Long bật Long hóa chặn lại đánh hạ.

Sau trận giao tranh, đội Long tộc với ưu thế Long thể đã hạ 3 trong 5 thành viên của đội Quốc Tử Giám, đòi lại ngôi đầu với 10 điểm.

"Có xông vào tấp bọn nó không?" Thấy đội Long tộc suy yếu, Hỏa Liên phấn khích định xông tới.

"Từ từ! Tên Đại Long và Thùy Loan vẫn còn đang Long hóa kìa!" Hồng Đào vội nắm áo Hỏa Liên kéo nàng lại.

"Hình như có gì đó lạ lạ?" Dương đang đứng khom người nhìn đội Long tộc qua một khe nứt tường nhà, chợt cảm thấy mông mình hơi nóng dần lên.

"Chết mẹ! Vòng sáng đuổi tới rồi!" Cả bọn lúc này mới phát hiện vòng sáng ranh giới đã tiến sát bọn hắn, rọi thẳng vào mông Dương, vội nhào nhào bỏ chạy. Sáu thí sinh bị loại cộng với một phần tự thu nhỏ, vòng ranh giới hiện giờ chỉ còn khoảng 60 phần trăm ban đầu.

Đội Long tộc không dám đuổi theo Sùng Hạo vì sợ hắn túng quá chém liều, định ngồi nghỉ ngơi thì thấy một đám cuồng cuồng chạy vụt qua.

"Là đội Nữ Thần! Đuổi theo!"

Trong cuộc thi này, người Long Ngạo muốn bực nhất không phải Hoài Bảo hay Sùng Hạo mà chính là Phi Dương, lý do đơn giản là vì

Điểm.

"Bọn Long tộc đang đuổi theo!" Dương nhanh chóng nhận ra đội Long tộc đang bám theo mình.

"Cứ chạy đi, chờ một lúc cho hai đứa mất Long hóa rồi chặn đánh!" Vân Hải nói, dẫn đội chạy theo đường vòng phía ngoài quảng trường.

Lúc này, trên màn hình, đội Cố Đô tăng lên 5 điểm sau khi chặn đánh Trần Minh của đội Quốc Tử Giám, đội Quốc Tử Giám chỉ còn lại mình Sùng Hạo đang ẩn nấp để hồi linh lực.

"Nguy rồi, hai đứa Long hóa chạy nhanh quá!" Dương lo lắng nói.

"Các người chạy đi, ta ở lại cản chúng!" Châu Đốc nói rồi dừng lại.

"Được! Người cẩn thận!" Vân Hải gật đầu rồi dẫn đội chạy tiếp, hẳn biết nếu để hai thành viên đội Long tộc đuổi kịp thì không phải chỉ có một người hy sinh.

Hai thành viên Long tộc nhanh chóng đuổi đến, Châu Đốc dùng hết sức ngăn cản rồi bị hạ gục khi 2 thành viên còn lại của đội Long tộc đuổi kịp. Đội Long tộc: 11 điểm.

Nhờ Châu Đốc mà đội Nữ Thần kéo dài khoảng cách với Đội Long tộc, nhưng Dương lại phát hiện ra vấn đề khác, 3 thành viên đội Cố Đô đang tiến đến bọn hắn từ phía trước.

"Hình như đội Cố Đô đang ở phía trước!" Dương vừa chạy vừa nhắc.

Cả đội đã quen với tài "đự đoán" như thần của Dương và cũng

không có tâm tư để nghi vấn.

"Nếu đúng vậy thì chúng ta bị chặn ở giữa rồi!" Hồng Đào nói.

"Vòng sáng đang tiếp tục thu hẹp nên chỉ còn cách chạy vào quảng trường thôi, tránh bị rơi vào thế gọng kềm!" Vân Hải đề nghị.

Cả đội Nữ Thần chuyển hướng chạy vào quảng trường, đội Long tộc cũng chuyển hướng đuổi theo, không hề biết đội Cố Đô cũng vừa đến và tiến theo sau.

Thùy Loan của đội Long tộc đang di chuyển thì vội lấy trong nhẫn ra một chiếc đầm mặc vội vào khi hóa trở lại thành người, thể lực nàng cạn dần, đành dừng lại nghỉ ở phía sau rồi bị nhóm Hoài Bảo đánh gục. Đội Cố Đô tăng lên thành 6 điểm.

Đội Nữ Thần tiến ra quảng trường rồi dừng lại, 3 người đội Long tộc nhanh chóng đuổi đến. Dương và Chúc Băng nhìn nhau, nàng thận trọng vội tránh ánh mắt hắn, đôi gò má ửng hồng.

"Đánh nhanh kéo Sùng Hạo đến!" Dương giục, hắn thấy Sùng Hạo đang dừng ở một vị trí khá gần.

Đội Cố Đô cũng đuổi đến làm đội Long tộc bị vây ở giữa.

Cả 3 đội lao vào ẩu đả, ban đầu đội Long tộc vô cùng chật vật khi phải chống chọi với cả hai phía, nhưng Dương thấy Băng bị 3 người đội Cố Đô đánh nên tức giận chuyển sang ngắm bắn đội Cố Đô, cuộc đấu bắt đầu lộn xộn.

Đại Long trở lại hình người bị Hồng Đào đuổi đánh, sau đó Hoài Bảo và Hoài Lâm xem vào đánh hạ cả hai, Chúc Băng Long hóa đánh bại Bích Hà, nhưng ưu thế dần thuộc về đội Nữ Thần với quân số đông

hơn.

Dương hăng say bắn phá, quên mất việc để ý Sùng Hạo.

Khi đó...

Vòng sáng đã tiến đến rất gần quảng trường, Sùng Hạo cũng tiến đến...

Trong bóng tối, một đường kiếm khấp khiếm quét ngang quảng trường...

Sụp đổ...

Từng người một lần lượt ngã xuống...

Khán giả ồ lên kinh ngạc: "Hắn giết sạch rồi sao?"

Chiêu này Linh Úy bình thường trúng phải thì ít nhất cũng trọng thương, nhưng ban tổ chức nhận ra sự nguy hiểm của Sùng Hạo nên trước đó đã đặt lên mỗi thí sinh một phong ấn đặc biệt dùng cho cấp bậc Linh Úy trở xuống, phong ấn này khiến cho mọi đòn đánh có sức sát thương vượt quá mức thừa nhận của thí sinh đều bị tiêu giảm đến mức đủ gây bất tỉnh, còn sau khi bất tỉnh mà vẫn bị tấn công thì trọng tài sẽ can thiệp.

Số điểm của đội Quốc Tử Giám bắt đầu thay đổi, từ 5 điểm lên 9 điểm.

"Tăng 4 điểm! Chém như vậy mà chỉ hạ được 4 người sao?"

"Ai đỡ được?"

Khán giả hồi hộp nhìn lần lượt cả 4 màn hình, màn hình đội Long tộc, một bóng người vẫn đứng vững, không một vết trầy.

"Long Ngạo!"

"Sao hấn không chút thương tích thế kia?"

"Trên tay hấn có cầm miếng gì đó?"

Người người xôn xao bàn tán.

"Hình như là vảy Long Thần!"

"Đúng rồi! Chính là vảy Long Thần, thứ có lực phòng ngự tương đương Tiên bảo cao cấp!"

Trong lúc khán giả bàn tán, miếng vảy rồng vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ. Long Ngạo buông tay cho đồng mảnh vỡ rơi xuống đất, nhìn về phía Sùng Hạo đang khụy gối vì mất sức.

"Giỏi! Rất giỏi!" Long Ngạo gật gù, mặt không biểu cảm.

"Nào! Lại đây chém thêm phát nữa xem!" Long Ngạo dang hai tay ra khiêu khích.

Sùng Hạo không đáp, mặt hấn tái xanh, hơi thở nặng nề.

Long Ngạo nhìn quanh, toàn bộ thí sinh đều đã nằm xuống, hấn nói tiếp: "Cũng có cố gắng đấy! Người được bao nhiêu điểm rồi? Làm sao cao điểm hơn chúng ta được đúng không?"

Long Ngạo vẫn đứng yên khiêu khích Sùng Hạo: "Bất ngờ lắm phải không? Rằng có người đỡ được chiêu kiếm của người? Biết tại sao

không? Ta là Rồng!"

Nói xong, Long Ngạo vận lực, cơ bắp nổi lên, quần áo rách toạt bị thay bằng một lớp vảy rồng óng ánh màu hoàng kim, hai cái sừng nhô lên trông uy nghiêm như một vương miện hoàng đế, cái đuôi dài óng ánh vàng đong đưa sau lưng, tay chân được bao bọc bằng một lớp găng tay vảy rồng cứng chắc và sắc nhọn.

"Còn người chỉ là loài người hạ đẳng! Các người thắng nổi ta sao!" Long Ngạo nói tiếp.

Câu nói xúc phạm của Long Ngạo khiến khán giả 3 miền nổi lên một tràng la ó phản đối, còn đa phần khán giả Long thành thì dâng lên một niềm tự hào sôi sục.

"Người thua chắc!" Một giọng nói khác lạnh lùng vang lên, không phải Sùng Hạo, không phải Long Ngạo.

Hoài Bảo chống tay đứng dậy, tuy vậy trông hắn cũng vô cùng mệt mỏi.

"Ồ còn thằng khác tỉnh này, nấp sao lưng đồng bọn hả?" Long Ngạo nhe răng nanh cười châm chọc, nhưng nụ cười hắn tắt ngấm khi thấy một bóng người khác xoa đầu ngài dậy.

"Võ Phi Dương!"

Hoài Bảo, Long Ngạo và Sùng Hạo cùng giật mình khi thấy Dương đứng dậy, nói về thực lực, Dương được đánh giá là yếu nhất trong cả 4 đội thi, được tuyển chọn nhờ chút trí tuệ hơn người.

Khán giả lại thêm xôn xao khi thấy 4 người trụ lại cuối cùng không ngờ là 4 tân sinh mà ban đầu mọi người còn nghi ngờ được dẫn đi

thi cho vui. Nhưng không ai nghĩ kết quả sẽ khác đi khi mà đội Long tộc đang dẫn đầu với 12 điểm và Long Ngạo là người duy nhất còn bảo toàn được thực lực.

Nhìn Dương một hồi, Long Ngạo hướng qua Hoài Bảo và hỏi: "Ta thua chắc? Nhìn lại bọn người xem, có đứa nào còn linh lực để đấu sao? Hay người nghĩ cơ thể bọn người đủ gãi ngứa cho Long thể của ta?"

Sùng Hạo lúc này mới lên tiếng, một tiếng hừ khinh bỉ.

"Người hừ cái gì? Không phục sao?" Long Ngạo quay sang hỏi Sùng Hạo.

Sùng Hạo cười lạnh: "Chỉ là cái Long thể hoàng gia, người tưởng người là ông trời sao?"

"Không phải ông trời, nhưng có quyền đứng trên đầu toàn bộ loài người các người!"

"Nực cười! Chính vì khinh thường Nhân tộc nên bây giờ Long tộc của người mới bại lụi đấy!" Hoài Bảo nói.

"Bại lụi? Với Long thể hoàng gia này, Long tộc của ta sẽ thống nhất Việt Nam!"

Sùng Hạo khịt mũi: "Một cái Long thể hạng 2!"

Dương đang ngồi xoa cái đầu đau nhức vì bị té đập đầu vô đá, nghe Sùng Hạo nói thế cũng không khỏi gật gù, vì hẳn cũng biết trong 6 loại long thể, Long thể hoàng gia của Long Ngạo chỉ đứng hạng 2.

Sùng Hạo nói tiếp: "Người có biết tại sao trong suốt 4000 năm qua,

Long tộc của người rất hiếm Long thể hoàng gia, và không ai khác ngoài Lạc Long Quân có Long thể cấp cao hơn không?"

Long Ngạo không đáp, quả thật hẳn không biết nguyên do.

"Bởi vì..." Sùng Hạo gượng đứng dậy, gồng mình vận lực.

Long Ngạo và toàn bộ khán giả, kể cả các vị thành chủ lẫn tộc trưởng cùng các trưởng lão Long tộc không tin nổi vào mắt mình, cơ thể Sùng Hạo đang dần biến đổi theo đúng cách mà Long Ngạo Long hóa!

Quần áo hẳn rách toạt, một lớp vảy trắng hình thành trên cơ thể, cái đuôi dài cũng màu trắng từ từ mọc ra, tóc trắng mọc dài, và...

"MỘT SỪNG!"

Không thể tin nổi, tộc trưởng Long tộc bật dậy khỏi ghế, các trưởng lão Long tộc sửng sờ, toàn thể Long thành câm lặng!

Một sùng! Chính là Long thể cấp cao nhất: Bá Vương Long Thể!

"Hẳn là ai?"

"Sùng Hạo cũng là người của Long tộc sao?"

"Áo ảnh hay là Photoshop?"

"800... à mà thôi!"

Long Ngạo khó tin, bước từng bước lùi lại, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Không thể nào!"

Sùng Hạo giơ đôi bàn tay bọc vảy rồng màu trắng của mình lên nhìn sơ rồi lại nói tiếp: "Bởi vì muốn có khả năng đạt được Bá vương long thể, người buộc phải hội đủ 2 yếu tố: Long thể và Nhân cốt!"

"Không thể nào! Người lừa ta! NGƯỜI LỪA TA!"

Chương 27: Thế Hệ Phi Thường

"Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Con người hạ đẳng làm sao có được Long thể!"

Long Ngạo không ngừng lẩm bẩm, từ nhỏ hắn đã sống trong huy hoàng, được mớm cho cái tư tưởng Long tộc là giống nòi cao quý nhất, mạnh mẽ nhất, vậy mà giờ đây lại có một thằng ất ơ dùng Long thể bá vương để đánh sập cái tư tưởng cao quý của hắn, nói cho hắn biết rằng Long tộc muốn mạnh mẽ hơn thì phải kết đôi với loài người hạ đẳng, làm sao hắn có thể tin?

Nhưng cũng chỉ có điều này mới lý giải được tại sao hơn 4000 năm qua chỉ có mình Lạc Long Quân, một kẻ nửa người nửa rồng lại có Long thể bá vương.

Sùng Hạo vẫn đứng yên, bộ giáp vảy rồng màu trắng của hắn nhìn còn mạnh mẽ và uy nghiêm hơn hẳn so với bộ giáp hoàng kim của Long Ngạo, đây mới là bá vương thật sự!

Lúc này, Dương đột nhiên đứng dậy, một tay chống nạnh, một tay xoa cổ và cười nhếch mép: "Được rồi! Giờ thì bọn mày rút ra cho anh thể hiện!"

Và rồi, trước ánh mắt ngạc nhiên của Bảo, Hạo và Ngạo cùng hàng trăm ngàn khán giả đang theo dõi qua màn hình, Dương đứng theo đúng tư thế mà Sùng Hạo và Long Ngạo làm khi Long hóa, bắt đầu vận lực.

Khán giả kinh ngạc!

"Chẳng lẽ... lại một tên có Long thể bá vương nữa sao?"

"Không thể nào!"

Tộc trưởng và các trưởng lão của Long tộc lạnh cả sống lưng:

"Chẳng lẽ thằng con hoang của Diễm cũng có Long thể bá vương???"

"Thật sự là quá chấn động!"

Thế giới như câm lặng, hàng trăm ngàn ánh mắt chăm chú nhìn vào màn hình nơi Dương đang bắt đầu Long hóa.

TŨN!

Một tiếng xì hơi vang vẳng xé tan yên tĩnh, chỗ quần sau mông Dương bị khí độc thổi phồng ra làm nhiều người còn tưởng đuôi bắt đầu mọc.

"Hự! Sao không ra!" Dương gồng mạnh hơn theo phương pháp mà Google hướng dẫn, nhưng không có tí biến đổi nào xảy ra.

Khán giả lúc này mới vỡ lẽ: "Mẹ! Thì ra nó đang rặn ỉa! Làm hết cả hồn!"

Người của Long tộc thì thở phào nhẹ nhõm, Diễm cười khúc khích. Đám bạn của Dương tại học viện nữ thần cũng bật cười sảng khoái.

Long Ngạo, Sùng Hạo và Hoài Bảo cũng bị Dương dọa cho hết hồn.

"Mày cứ chờ đó, anh xử mày sau!" Long Ngạo trừng mắt nhìn

Dương.

"Người nghĩ người còn cơ hội hạ bất cứ ai ở đây sao?" Hoài Bảo nói.

Long Ngạo bật cười: "Mày làm gì có tư cách nói chuyện? Thăng Sùng Hạo có Long thể bá vương thì đã sao? Đội tao vẫn là vô địch!"

Nói xong, Long Ngạo phóng tới định một đấm hạ gục Hoài Bảo, Sùng Hạo cũng vội phóng tới, tránh việc đội Long tộc ghi thêm điểm.

Nhưng Hoài Bảo không có chút gì lo lắng, khi khán giả còn tưởng hắn chuẩn bị lên bảng điểm số thì bất ngờ, từ vị trí tim Hoài Bảo tỏa ra một vầng sáng hình cầu tựa như một quả cầu pha lê, dần lớn ra bao lấy hắn.

"Lại là gì nữa đây?" Khán giả hoang mang.

Nhìn đứa con trai của mình đang dần lơ lửng bên trong quả cầu ánh sáng pha lê, thành chủ Hoàng thành mắt bình tĩnh bật dậy khỏi ghế la to: " TIÊN HÓA!"

"Chính là Tiên hóa!"

Lúc này, Hoài Bảo trong quả cầu ánh sáng, áo bị rách toạt, một vệt sáng tụ lại sau lưng, rồi từ từ tụ thành hình một đôi cánh lớn trong suốt.

"Vô Sắc Tiên Vũ! Không ngờ trong thời đại này còn có người có Tiên huyết tinh khiết đến mức có thể Tiên hóa!"

Long tộc là giống loài có thể chất mạnh nhất bộc lộ qua Long thể, còn Tiên tộc chính là giống loài có linh lực mạnh nhất, thể hiện qua Tiên

vũ!

Khác với Long thể chia làm nhiều cấp, Tiên vũ không chia cấp bậc mà được gọi tên bằng màu sắc hoặc hình dáng. Đôi cánh mọc sau lưng con người là hình thái đặc trưng chỉ có ở Tiên tộc, những loài có cánh khác khi ở trạng thái nửa người thì đôi cánh sẽ thay thế đôi tay.

Quả cầu tan biến, lộ ra Hoài Bảo lơ lửng trên không, cơ thể, gương mặt biến đổi trông càng thêm tuấn tú, đôi cánh trong suốt nhẹ vỗ sau lưng khiến hắn trông tựa như một thiên tiên hạ phàm.

RẦM!

Sùng Hạo thấy Hoài Bảo Tiên hóa đã dừng lại quan sát, còn Long Ngạo sau khi bất ngờ lại tiếp tục phóng tới đâm thẳng vào Hoài Bảo, bị hắn một chưởng đáp trả, Long Ngạo bị đẩy ngã ra đất, Hoài Bảo chỉ lui ra sau rồi nhờ đôi cánh lấy thăng bằng lại.

"Quả nhiên là linh lực không những dồi dào trở lại mà còn mạnh hơn trước..." Hoài Bảo cảm thán, sau đó nhìn về phía Sùng Hạo.

Vô sắc tiên vũ đối đầu Bá vương bạch long!

Cả hai xông vào nhau, một trận so này nọ ỉm ỉm!

Dương vẫn đang tìm cách Long hóa, nhưng dù rạn thể nào cũng không ra.

"Mẹ kiếp! Còn phương pháp nào khác không?" Dương quyết không chấp nhận sự thật, thử thêm vài phương pháp nhưng vẫn không được.

"Còn Tiên hóa thì sao?" Dương lại chuyển qua hỏi cách Tiên hóa như Hoài Bão. Hoài Bão có thể Tiên hóa là nhờ mang huyết mạch Tiên tộc tinh thuần thừa kế từ tổ tiên Âu Cơ, nhưng điều đó không có nghĩa là ai có Tiên huyết cũng có thể Tiên hóa, cũng như không phải cứ là bán Long thì có thể Long hóa.

Dương thử Tiên hóa và lại thất bại.

Hoài Bão và Sùng Hạo đánh nhau điên cuồng, đến nỗi ban trọng tài phải nhảy vào đem những thí sinh bất tỉnh rời đi, chỉ còn 4 tân sinh ở lại, vòng sáng cũng đã thu hẹp tối đa, bao quanh quảng trường.

Một trận đấu tay đôi hấp dẫn nhất cuộc thi, khán giả nín thở theo dõi, chờ xem trong hai người, ai sẽ đánh bại đối thủ.

Số điểm hiện tại: Đội Hoàng Sa - Trường Sa 12 điểm, đội Nữ Thần 9 điểm, đội Quốc Tử Giám 9 điểm, đội Cố Đô 8 điểm.

Sùng Hạo và Hoài Bão, một người linh lực dồi dào, một người thể lực sung mãn, không ngừng ăn miếng trả miếng giữa quảng trường phẫn nộ. Dương biết thân biết phận đứng ngoài, thử vài cách biến hình nhưng đều thất bại, Long Ngạo thấy thế liền cười khinh bỉ.

"Mày tưởng thứ con hoang phế vật như mày có thể Long hóa sao?" Long Ngạo nhạo báng Dương để che đi nỗi nhục của bản thân.

"Liên quan gì tới mày?" Dương nhướn mày.

"Tao là cháu đích tôn của tộc trưởng, tao có quyền thanh tẩy những thứ làm vấy bẩn huyết thống của Long tộc!"

"Sao mày ngu mà còn lì dai quá vậy? Không nghe thẳng Sùng Hạo nói sao? Chỉ có Long thể - Nhân cốt mới... À mà khoan!" Dương

mắng lại, nhưng chợt một ý tưởng trong đầu hần lóe sáng.

"Long thể - Nhân cốt..." Dương làm bầm, lại vào tư thế vận lực.

"Mày làm gì nữa đấy?" Long Ngạo khó hiểu, chợt, một cảnh tượng làm mắt hần trọn trừng.

Chỗ màn hình của đội Nữ Thần mà nãy giờ ít ai thèm chú ý, đột nhiên biến chuyển.

"Gì thế kia?"

"Màn hình bị hư à?"

Trên phần màn hình của đội Nữ Thần, một điểm đen xuất hiện bắt nguồn từ ngực trái của Dương rồi lan dần ra, đồng thời, cơ thể Dương cũng bắt đầu biến đổi!

Khán giả chết lặng, Long thành chết lặng, Long Ngạo chết lặng, Diễm chết lặng, Sùng Hạo và Hoài Bảo chết lặng!

Bởi vì trước khi bóng đen che hết cơ thể Dương, mọi người thấy giữa trán hần mọc lên một cái sừng màu đen!

Tộc trưởng Long tộc tay run run nhìn như trân trối vào vòng tròn màu đen trên màn hình, mà thực chất là một quả cầu màu đen bao bọc lấy Dương.

"LẠI LÀ LONG THỂ BÁ VƯƠNG!" Ai đó la thất thanh, điểm đen tan biến, lộ ra Dương trong lớp vảy rồng đen tuyền, cái đuôi cùng màu đóng đưa sau lưng, một cái sừng đen nhọn hoắc nhô ra trên trán hần...

"BAY! HẮN ĐANG BAY!" Một ai đó lại phát hiện ra Dương đang lơ lửng cách mặt đất hơn 10 cm.

"CÓ THỨ GÌ ĐÓ SAU LƯNG HẮN!" Mọi người nín thở, một vệt đen lộ ra từ sau lưng Dương, nhanh chóng biến lớn.

"TIÊN VŨ! KHÔNG THỂ NÀO! KHÔNG CÓ KHẢ NĂNG!"

KINH THIÊN ĐỘNG ĐỊA!

Tim của tất cả khán giả như bung khỏi lồng ngực, Sùng Hạo có Long thể bá vương đã đủ gây kinh hoàng, tiếp theo là Hoài Bảo có Vô sắc tiên vũ đã khiến tất cả khiếp đảm, hai thứ đó suốt 4000 năm nay chưa từng thấy xuất hiện!

Vậy mà bây giờ, một kẻ mà ít ai chú ý, lại đồng thời có cả Long thể và Tiên vũ!

"Long thể - Nhân cốt - Tiên huyết, cả 3 đều tinh thuần tuyệt đối! Trừ khi hắn là con Rồng cháu Tiên đúng nghĩa!"

"Cha mẹ hắn là ai? Sao có thể sinh ra một thứ khủng khiếp như vậy?"

Tộc trưởng, trưởng lão Long tộc cả bọn đứng run rẩy, miệng lắp bắp không nói được lời nào, đưa những đôi mắt vô hồn nhìn vào thân hình thiếu niên mang bộ giáp vảy rồng đen, bay lơ lửng trên không bằng đôi cánh đen trông uy nghiêm và đáng sợ như một ma vương từ địa ngục giáng thế.

Diễm run rẩy, nước mắt trào ra khi nhìn hình dáng uy nghiêm bá đạo của đứa con trai, lòng tự hào, thương nhớ và lo lắng giày xéo làm lòng nàng tan nát...

"PHỤ VƯƠNG! MAU ĐI CỨU CON TRAI CỦA CON! CON XIN NGÀI!" Diễm từ cửa sổ phòng gào to...

Hoài Bảo, Sùng Hạo đứng yên như tượng, đây là cái thể loại gì? Bá Vương Hắc Vũ Tiên Long Thể? Thể chất của Rồng và linh lực của Tiên? Đùa sao? Dù Lạc Long Quân có sống lại cũng không bá đạo bằng hắn!

Dương cười mỉm, hắn đã thử cùng lúc vận Long thể và Tiên thể, nào ngờ lại thành công ngoài sức tưởng tượng. Vỗ cổ đôi cánh và ngoe nguẩy làm quen với cái đuôi, Dương nhìn Long Ngạo đang run rẩy như một con cún.

"Hồi nãy mày gọi ai là con hoang?" Dương lạnh lùng hỏi.

Long Ngạo môi run run không dám mở miệng, đả kích này quá mức chịu đựng của hắn, một thằng em họ mà hắn luôn khinh bỉ như phân rác ven đường, vậy mà lại biến thành một thứ bá đạo đến mức hắn đã nhìn thôi mà cũng run sợ muốn quỳ xuống dập đầu như một tên dân đen gặp hoàng đế vi hành.

"Trận chiến này cũng nên kết thúc thôi..." Dương nói, với thể chất bá đạo và linh lực dồi dào, hắn có cảm giác như chỉ một đấm của hắn cũng đủ đánh tan xác Long Ngạo.

Sùng Hạo và Hoài Bảo nhìn nhau, từ trong mắt nhau, bọn hắn biết muốn thắng trận này thì chỉ còn cách hợp lực đánh bại Dương trước. Cả hai xông tới.

Thấy Sùng Hạo trong Bá vương bạch long thể và Hoài Bảo trong Vô sắc tiên vũ xông tới, Dương nhíu mày, hắn muốn kết thúc trận này thật ngẫu.

Bàn tay bọc vảy rồng đen gồng lực, bí kỹ Cường bắt đầu vận hành.

Khán giả nín thở nhìn Sùng Hạo và Hoài Bảo xông tới tấn công Dương, trong khi hấn giơ cánh tay đang tỏa ra màu đen u ám lên rồi cúi người đâm thẳng xuống đất.

RẦM!

Nắm đấm của Dương chạm đất, tạo thành một vụ nổ kinh thiên động địa, mặt đất sụp xuống rồi nứt vỡ lan ra theo hình mạng nhện, nhà cửa xung quanh sụp đổ, linh lực tối đen từ tay Dương tỏa ra lan khắp xung quanh tạo thành một cảnh tượng trông như cổng địa ngục đang hé mở, Hoài Bảo, Sùng Hạo và Long Ngạo bị dư chấn từ vụ nổ đánh văng xa hàng chục mét rồi bất tỉnh.

Khán giả thêm một lần sửng sò, một đấm này còn kinh hoàng hơn xa đường kiếm của Sùng Hạo.

Học viện Nữ Thần, tất cả học sinh và giáo viên đều hướng mắt về màn hình, một tràng dài im lặng...

"N... nó là thứ gì vậy?" Lâm Chung run run hỏi, không tin vào mắt mình.

"Nó là ma vương chuyển thế..." Vu Sinh mắt đờ đẫn.

Từ Trần thờ hì hục: "Chết mẹ tao rồi, tao lạc giới mất rồi! Sao nó ngầu vãi đái!"

Lệ và Mộng mỉm cười rạng rỡ, My đặt tay lên tim vì sợ nó rút ra khỏi lồng ngực, gò má cô bé đỏ ửng vì cảm xúc dâng trào.

Như Nguyệt ngồi im, nhưng hình bóng đầy uy phong kia đã khắc sâu vào tâm trí nàng: "Tên bại hoại này! Sao lại có thể uy phong đến vậy..."

Ở một góc khác, Khôi Lang cắn chặt răng, tay bóp chặt vì cảm tức, Lê Ly xinh xắn bên cạnh hần cúi mặt xuống, trong lòng nàng dâng trào niềm tiếc nuối.

Rồi ai đó la to: "CHÚNG TA VÔ ĐỊCH RỒI!"

Lập tức âm thanh đang bị kìm nén bắt đầu bùng nổ, tiếng hoan hô vui mừng mãnh liệt như có thể phá sập cả ngôi trường.

Điểm số thay đổi, đội Nữ Thần tăng lên 12 điểm rồi lại tăng thêm 1 điểm lên 13, kết quả đội Nữ Thần vô địch với 13 điểm, đội Hoàng Sa - Trường Sa 12 điểm, đội Quốc Tử Giám 9 điểm và đội Cố Đô 8 điểm.

Khán giả cả ba miền bắt đầu xuất hiện những tràng vỗ tay lẻ tẻ rồi nhanh chóng lan rộng ra, ở Long thành, một vài người e ngại nhìn quanh rồi cũng vỗ tay chúc mừng cho nhà vô địch.

Hoàn hôn rực rỡ...

Tại một cái hang bí mật trong một linh cảnh, cửa hang mở ra, một bóng người mặc áo khoác tím trùm kín thân thể bước ra. Phía ngoài có một kẻ đầu hói đang chờ sẵn.

"Chúc mừng ngài đã đột phá thành công!" Kẻ đầu hói nói.

Người áo tím nói: "Ta bế quan bao lâu rồi?"

"Khoảng 13 năm."

"13 năm... thằng nhóc kia còn sống không? Giờ nó ở đâu?"

"Nó đang học ở học viện Nữ Thần, và Long Chúc Diễm đã bị giải về Long thành thừa ngài, Long tộc không để lại bất cứ ai bảo vệ thằng nhóc."

"Hừ! Chắc chúng tưởng ta đã chết nên mới dám để thằng nhóc một mình! Triệu tập toàn bộ anh em, chuẩn bị chờ ngày hiến tế!"

"Tuân lệnh!"

"Những kẻ làm vậy bản nàng... ta sẽ giết hết!" Kẻ áo tím lạnh lùng nói thềm, sát khí bén nhọn tỏa ra xung quanh làm cây cỏ héo rũ.

Chương 28: Phong Ấn

Ánh đèn lọt vào mắt Hoài Bảo khi đôi mi hấn hé mở, hấn đang nằm trong phòng hồi sức sau khi cuộc thi kết thúc.

"Tình rồi à?" Lão già trong cơ thể Hoài Bảo hỏi.

"Sur phụ, thầy thấy sao rồi?"

"Ta không sao, chỉ là lại yếu đi một chút..."

"Con xin lỗi... thầy đã đỡ một kiếm thay con, vậy mà vẫn không thắng nổi..."

"Người đừng buồn, nếu ta là người thì cũng thua thôi, có ai ngờ lại xuất hiện một thằng quái vật khủng bố đến vậy... hài..."

"Hấn rất mạnh, nhưng con sẽ vượt qua hấn!" Hoài Bảo vừa nói thầm vừa cắn chặt răng.

"Ừ, hạ luôn thằng Sùng Hạo cho ta, để cho lão rùa già biết ai dạy đệ tử giỏi hơn!" Lão già cổ vũ.

Hoài Bảo thầm gật đầu, rồi lại hỏi tiếp: "Mà thầy chưa cho con biết thân thế của Sùng Hạo..."

"Hấn à? Ta kể cho người nghe một chuyện. Người biết chuyện Âu Cơ sinh trăm trứng chứ?"

"Vâng! Nhưng không phải chỉ là truyền thuyết thôi ạ? Âu Cơ và Lạc

Long Quân đều là bán nhân thì sao lại sinh ra trứng?"

"Âu Cơ là nửa người nửa tiên, Sùng Lãm là nửa người nửa rồng, cả tiên và rồng đều sinh ra trứng!"

Hoài Bão hiểu ra, ông lão nói tiếp: "Con bé mắn đẻ thật, đúng là đã sinh rất nhiều trứng nhưng không phải 100, mà là 101! Nhưng có một quả trứng ấp mãi không chịu nở, đến tận khi ta bị phong ấn, nó vẫn còn là một quả trứng được Âu Cơ bảo vệ."

Hoài Bão bất ngờ: "Vậy chẳng lẽ Sùng Hạo..."

"Đúng, dựa vào gương mặt khá giống Sùng Lãm và màu sắc Long hóa, ta khẳng định nó chính là quả trứng thứ 101 kia! Ta không biết Âu Cơ gặp chuyện gì, nhưng có lẽ nàng ta đã đem gửi quả trứng cho lão rùa già."

Hoài Bão lại thắc mắc: "Nói vậy thì Tiên huyết của hấn chắc phải tinh thuần hơn cả con, sao không thể Tiên Long hóa được như Phi Dương?"

"Bởi vì không phải cứ có Tiên huyết là có thể tiên hóa, và thứ hai là hấn chưa đạt tỷ lệ vàng!"

"Tỷ lệ vàng?"

"Chính là ý nghĩa chân chính của câu: Con Rồng Cháu Tiên. Nếu cha hấn là Rồng, thì bà ngoại hấn chắc chắn là Tiên, ông ngoại hấn phải là Nhân, còn nếu mẹ hấn là Rồng, thì bà nội hấn chính là Tiên, ông nội hấn là Nhân. Khi đó hấn mới có một tỷ lệ vô cùng nhỏ khả năng đạt được Tiên vũ Long thể."

Hoài Bão lại thắc mắc: "Tại sao lại là bà nội, bà ngoại là tiên mà

không phải ông?"

"Tại vì Tiên tộc chỉ có nữ giới! Người biết nguồn gốc của tiên tộc từ đâu mà có không?"

"Dạ không."

"Tiên, chính xác hơn là Tiên Nữ, chính là một bậc tiến hóa của Tinh linh. Tinh linh do linh lực thiên địa sinh ra luôn luôn là nữ giới và không có khả năng sinh sản. Chỉ khi tiến hóa thành Tiên Nữ hoặc cấp cao hơn nữa, giống loài này mới có khả năng kết hợp với nhân loại sinh ra những kẻ bán Tiên, và những kẻ bán Tiên này mới kết hợp với Rồng sinh ra con Rồng cháu Tiên thực thụ. Võ Phi Dương chính là một đứa như vậy, và càng ngạc nhiên hơn khi hắn đạt được tỷ lệ vàng Long thể - Nhân cốt - Tiên huyết để có thể Tiên Long hóa. Khả năng đạt được tỷ lệ vàng này còn thấp hơn gấp tỷ lần so với khả năng có Tiên vũ như người hoặc khả năng có Bá vương long thể như Sùng Hạo."

Tử cung, một trong các tông phái bí ẩn nhất Việt Nam.

Trong một căn mật thất, không gian bị bao trùm bởi một màn sương tím âm u chết chóc. Giữa mật thất đặt một cỗ quan tài làm từ thủy tinh tím, bên trong là một mỹ nữ nằm yên như say ngủ, nàng trẻ trung nhưng đầy ma mị, đôi mắt đã nhắm nhưng vẫn lộ ra nét sắc bén như thể chỉ một cái liếc của nàng cũng đủ lấy mạng người.

Người đàn ông áo tím cùng gã thuộc hạ tiến vào gian mật thất, cùng đặt tay lên ngực trái cúi mình thành kính chào cô gái.

Sau một phút mật niệm, người đàn ông áo tím nói với gã thuộc hạ: "Chuyện tìm nam nhân có Tiên vũ làm vật hiến tế người làm đến đâu rồi?"

Gã thuộc hạ cung kính đáp: "Thằng con của Võ Phi Thiên..."

Gã áo tím bực tức ngắt ngang: "Đó là chuyện riêng của bản thân ta, cho nó sống thêm vài năm, chờ sau khi lễ hiến tế hoàn thành thì ta sẽ tự tay đi giải quyết nó!"

Gã thuộc hạ vội thanh minh: "Dạ không, ý thuộc hạ là thằng nhóc đó có Tiên vũ..."

"Thật sao? Võ Phi Thiên dù là bán Tiên nhưng không có, không ngờ thằng con nó lại có... Vậy thì một công đôi việc."

"Vậy thuộc hạ sẽ dẫn người đi bắt nó..."

"Không cần, đích thân ta sẽ đi, tránh lão già Đại Nhật phá hư chuyện."

Long cung, tộc trưởng và các trưởng lão Long tộc ngồi trong phòng nghị sự.

"Ài... chuyện này thật là..." Tộc trưởng Long Thiên Đạo không ngừng thở dài, lặp đi lặp lại một câu nói. Long Ngạo, đứa cháu đích tôn mang Hoàng gia long thể khiến lão luôn luôn tự hào không ngờ lại bị thằng cháu ngoại mà lão không thèm nhìn nhận mạnh mẽ vùi dập. Đồng thời, cái việc kết hôn với nhân loại mà Long tộc gọi là làm vấy bẩn dòng máu cao quý, vậy mà lại sản sinh ra đến 2 Bá vương long thể, thứ mà dù tộc trưởng như lão cũng phải tôn sùng như thần thánh.

Đại trưởng lão cũng thở dài: "Chúng ta phải điều tra xem cha mẹ của tên Sùng Hạo kia là ai, sao lại dám lén lút kết hôn với ngoại tộc!"

"Đến lúc này mà các người vẫn còn cố chấp sao?" Một giọng nữ ngọt ngào nhưng lạnh lùng vang lên, cửa mở toang.

"Diễm! Ai thả người ra!"

"Ta tự ra! Các người lúc nào cũng tự cho mình là cao quý, các người luôn tự hào mình có khả năng sinh dục phi phạm, nhưng cứ quan hệ cận huyết rồi hỏi sao tỷ lệ sinh sản ngày một kém, tỷ lệ trứng hỏng ngày một tăng?"

"Xăng bậy!"

"Ta không nói bậy! Chẳng lẽ lũ trưởng lão các người còn ngu ngốc hơn một đứa trẻ 13 tuổi? Không nghe Sùng Hạo nói sao? Chỉ có kết thông gia với nhân loại thì Long tộc mới có khả năng vực dậy! Chẳng lẽ 2 Long thể bá vương chưa đủ chứng minh sao? Hay các người quên mất Long thể bá vương trước đó, Lạc Long Quân Sùng Lãm! Long tộc huy hoàng hay diệt vong cũng tùy thuộc vào các người cố chấp đến khi nào!"

"Người câm miệng!" Đại trưởng lão tức giận mặt đỏ bừng quát.

"Tại sao ta phải câm?" Nói xong, Diễm hướng lên tộc trưởng, đôi mắt nàng ngấn lệ thành khẩn: "Phụ vương, nếu không muốn Long tộc mất đi một Long thể bá vương thì ta xin ngài hãy đến Sài thành ngay, cháu trai ngài đang gặp nguy hiểm!"

"Nó gặp nguy hiểm gì?"

"Chính là Hải Hạ của Từ cung, Phi Dương có Tiên vũ nên nhất định hẳn sẽ lập tức tìm mọi cách bắt thằng bé!"

Đại trưởng lão xen vào: "Nực cười! Hải Hạ đã bị chúng ta diệt theo

lệnh của tộc trưởng từ 13 năm trước rồi!"

Diễm khinh bỉ: "Các người thật sự diệt được hắn sao? Hay là chỉ đánh qua loa lấy thành tích, kẻ các người muốn diệt là Phi Thiên!"

"Nói xằng nói bậy! Phong ấn nàng ta lại, giam cầm vĩnh viễn!" Đại trưởng lão gào to.

"PHỤ VƯƠNG! MAU ĐI CỨU PHI DƯƠNG! PHỤ VƯƠNG! NGƯỜI SẼ HỐI HẬN ĐÓ!"

Sau khi Tiên Long hóa và dùng Cuồng, Dương cũng kiệt sức nên được đưa đến bệnh viện hồi sức như các thí sinh khác, My, Nhật, Sinh, Chung và Trần liền kéo đến thăm.

Phòng riêng và được cách âm nên cả đám tha hồ mà ồn ào tám chuyện, riêng Bảo Ngọc tỏ ra bực tức vì buồn ngủ mà bị làm ồn nên bị Dương cho vào ngủ trong hầm, cô bé này từ khi ra khỏi trứng, cơ thể vẫn giữ nguyên hình dạng đứa bé một tuổi, kích thước cơ thể cũng không lớn thêm.

Bọn Vu Sinh tám chuyện với Dương đến tận khuya mới chịu rời đi.

Hành lang bệnh viện vắng lặng, bọn Vu Sinh đi ngang một gã đàn ông tuổi khoảng 50 ăn mặc đơn giản, gương mặt trắng bệch lạnh lùng.

Người đàn ông chợt dừng lại khi nhìn thấy My, gương mặt biến chuyển ngạc nhiên, miệng run run nói: "Diễm Kiều! Là nàng sao?"

"Ông nhầm người rồi, cháu tên là Diễm My ạ!" Diễm My lễ phép đáp.

"Giống, rất giống..." Người đàn ông gật gù rồi tiếp tục bước đi, gã bước đến cửa phòng Dương, dừng lại xem chừng rồi đặt tay lên mở

cửa.

Dương đang nằm trên giường, thấy cửa mở liền nhìn ra.

"Ông tìm ai?" Dương hỏi.

"Ta tìm người!"

"Tôi có quen ông sao?"

"Có chứ! Ta đến mang người đi gặp cha người đây!" Nói xong, gã đàn ông phất tay làm Dương lâm vào hôn mê, bị hấn vác lên vai, mở cửa sổ bay đi.

Nhóm Vu Sinh đã xuống tới sảnh lớn của bệnh viện, thấy ở khu lễ tân đang tụ tập đông người nên tò mò lại xem thử nhưng bị cảnh sát ngăn lại.

"Trẻ em không được lại gần hiện trường!"

"Chuyện gì vậy chú?" Sinh tò mò hỏi.

"Có người chết! Máy đưa có thấy ai khả nghi không?"

Cả bọn lập tức nghĩ đến gã đàn ông ban nãy, vội lo lắng kéo nhau đến phòng dương, mất tích.

Gã đàn ông chính là Hải Hạ, đại tư tế của Tử cung. Hải Hạ vác Dương trên vai, đập trên không mà đi theo hướng nam Sài thành, đang đi thì bị một bóng người to lớn chặn lại.

"Từ khi nào mà Sài thành xuất hiện một vị Chúa Tế thích bắt cóc trẻ em thế này?" Người to lớn cũng đứng trên không, vừa nói vừa rút

thanh kiếm lớn ra khỏi vai, cơ thể tỏa ra ánh sáng trông như một vàng thái dương.

"Đại Nhật Chúa Tể, không nhận ra kẻ hèn này sao?" Hải Hạ cười lạnh, cơ thể hần lan tỏa khí tím ma mị.

"Là Hải Hạ? Không phải người bị Long tộc giết rồi sao? Không ngờ lại đột phá thành Chúa Tể rồi..."

"Ta là đại tể tư của Tử cung, thuộc hạ đặc lực nhất của Tử Vong Nữ Thần, muốn giết ta dễ lắm sao?"

"Long tộc không giết được người, nhưng ta thì được!"

Chỉ trong chớp mắt Đại Nhật Chúa Tể đạp không phóng tới, chém một kiếm tạo thành một đường ánh sáng vàng hình lưỡi liềm quét ngang trời, gió thổi cuồn cuộn.

Hải Hạ tránh được đường kiếm trong tích tắc, không chút hoang mang nói: "Ta khuyên ngài đừng xen vào chuyện của ta, lo cho Sài thành của ngài đi!"

Hải Hạ vừa nói xong, một tiếng nổ kinh hoàng từ phía học viện Nữ Thần phát ra, sau đó là tiếng chiến đấu và tiếng kêu gào thất thanh lan ra khắp một góc Sài thành.

Đại Nhật Chúa Tể tức giận quát: "Mẹ kiếp người! Chúng vô tội!"

Hải Hạ cười lạnh: "Thì sao? Kẻ vừa tấn công học viện Nữ Thần là một Linh Đế, ta giao cho hần nhiệm vụ tàn sát bất chấp, một mình con trai người không cản nổi đâu. Dây dưa với ta hay đi cứu người thì tùy người!"

"Được... được... Món nợ này ta sẽ nhớ kỹ. Chờ ngày ta san bằng Tử cung của ngươi đi!" Đại Nhật Chúa Tế âm trầm nói, sau đó phóng đến bảo vệ học viện Nữ Thần.

Hải Hạ mang Dương trở lại Tử cung, đem vào cái hang trong linh cảnh của hắn.

Hải Hạ dùng máu trên tay mình vẽ trên đất một vòng tròn lớn, đem Dương đặt nằm giữa vòng tròn, sau đó dùng một đoạn vật chất màu đen hình lưỡi kiếm dài hơn gang tay đem cắm thẳng vào tim Dương. Không có máu chảy ra, bởi vì đây là thuật phong ấn, làm cơ thể và linh hồn Dương ngừng hoạt động cho đến khi phong ấn được giải.

Để Dương lại một mình trong linh cảnh, Hải Hạ rời đi, chờ ngày tiến hành hiến tế...

Khi Hải Hạ đi mất, từ trong chiếc nhẫn trên tay Dương, Bảo Ngọc bay ra, nhìn Dương, nhìn quanh rồi nhìn lên đoạn kiếm đen trên ngực hắn.

Bảo Ngọc bay đến ôm lấy đoạn kiếm, cơ thể vốn ngừng phát triển của cô bé lại bắt đầu có dấu hiệu lớn dần...

Chương 29: Huyết Nguyệt

Không gian vắng lặng, hang động nhỏ chờ che một bóng hình cô độc, chiếc nhẫn trên tay thiếu niên lóe sáng, làm xuất hiện hình bóng một đứa bé tí hon.

Đứa bé nhìn thiếu niên, nhìn quanh rồi bay đến ôm lấy mảnh kiếm đen...

1 tháng sau.

Bảo Ngọc tỉnh dậy sau giấc ngủ dài, thân hình cô bé từ hình dạng đứa bé 1 tuổi đã phát triển thành hình một bé gái 6 tuổi tóc dài mắt tròn xoe xinh xắn đáng yêu, cơ thể cũng lớn hơn, hiện tại đã cao khoảng 10 cm.

Bảo Ngọc thử lay Dương dậy, nhưng hắn bất động như vô hồn, nàng lại nhìn vào đoạn kiếm đen, thử rút đoạn kiếm ra khỏi ngực Dương nhưng không được.

Bảo Ngọc phồng đôi gò má xinh xoắn ra vẻ tức giận, nàng lơ lửng trên không, đôi cánh tay bé xíu dang ra, mắt nhắm lại...

Một quả cầu ánh sáng màu trắng trong như ngọc hiện ra từ ngực trái Bảo Ngọc rồi lớn dần, bao bọc lấy thân hình cô bé, sau đó quả cầu tan biến, từ sau lưng Bảo Ngọc xuất hiện một đôi cánh màu trắng trong lấp lánh.

Bảo Ngọc đáp xuống ngực Dương, lần nữa nắm lấy đoạn kiếm, rút ra...

Một tháng nữa trôi qua.

"Papa! Con mới thu phục được một linh thú rất lợi hại nè, nó còn biết dùng Độc thuật nữa! Giờ làm sao cho nó tiến hóa?"

Bảo Ngọc bé xíu, mặc chiếc đầm được may sơ sài bằng vải áo của Dương, tay cầm một sợi dây tết từ rơm khô, đầu dây kia buộc vào chân một con cóc trông còn to hơn bản thân cô bé.

"Linh thú cái đầu của ngươi! Nó là con cóc ghê đấy, thả ra kéo mụn cóc đầy mặt bây giờ!" Dương đang ngồi trong động quát ra.

"Ai da... Papa không cho nuôi ngươi rồi... Thôi cố gắng tự tu luyện nhé, ngoan..." Bảo Ngọc bĩu môi, tiến lại vỗ về đầu con cóc rồi nắm dây kéo lê nó đi ra xa hang.

Dương thờ dãi tiếp tục vận công pháp tu luyện, qua Google, hắn đã biết Hải Hạ đại tư tế của Tử cung bắt hắn đến đây để hiến tế, nhưng hiến tế cho ai thì Google không biết.

Từ khi Dương được Bảo Ngọc cứu khỏi phong ấn đến nay chưa từng có người đến kiểm tra, có lẽ Hải Hạ quá tin tưởng vào khả năng phong ấn của mảnh Nghịch Thiên kiếm nên không thèm ngó ngang. Dương không biết là ngoài lý do trên, Hải Hạ còn đang chật vật tránh né chiến dịch truy lùng của Sài thành.

Linh cảnh này diện tích rất rộng lớn, kích thước phải bằng mấy tỉnh của Việt Nam gộp lại, có hẳn một mảng rừng và một dòng suối nên Dương không lo lắng về thức ăn (hắn thường dụ dỗ Bảo Ngọc rằng thỏ, gà các loại là linh thú và có thể bắt về huấn luyện cho tiến hóa như Pokemon, khiến cô bé hăng hái đi thu phục về nhét đầy bụng cho hắn), ngoài ra còn có một lượng linh lực đậm đặc và dồi dào.

Lượng linh lực này không hoàn toàn do linh cảnh sản sinh, nên biết, để đột phá cấp Chúa Tể, Hải Hạ phải tích trữ trong linh hồn một lượng linh lực khổng lồ để tránh việc khi đang đột phá lại thiếu linh lực. Trong quá trình đột phá, lượng linh lực dư ra này bị phân tán ra xung quanh, khiến cho linh lực trong linh cảnh trở nên dồi dào và đậm đặc.

Sau khi tỉnh dậy, ngoài việc phát hiện Bảo Ngọc lớn hơn cùng một đoạn Nghịch Thiên kiếm, Dương còn phát hiện công pháp Thôn Thiên Địa lại gia tăng khả năng hấp thu lên một phần, cộng với lượng linh lực khổng lồ nơi đây nên rất nhanh hẳn đã đạt đến đỉnh điểm của Linh Sĩ cấp 10, và còn tích tụ một lượng lớn linh lực cho quá trình đột phá.

Đột phá cấp bậc sẽ có một tỷ lệ thất bại nhất định, cấp bậc càng cao tỷ lệ này càng lớn, còn ở bậc Linh Sĩ lên Linh Úy, tỷ lệ này chiếm khoảng 10 phần trăm, nếu thất bại thì lại phải mất vài tháng tích tụ linh lực chờ đợi may mắn lần sau.

Màn đêm buông xuống, khí tức u ám dần tỏa ra quanh Dương làm ánh đèn trở nên lu mờ dần, linh hồn vốn đã to lớn của Dương bắt đầu có dấu hiệu bành trướng, linh lực xung quanh Dương dao động mạnh mẽ rồi dần yên tĩnh trở lại.

Dương mở mắt ra, hẳn đã thành công đột phá lên Linh Úy, liền bắt đầu khám phá những điều mới mẻ của cấp bậc này.

Cấp bậc Linh Sĩ, linh hồn có xu hướng ngưng tụ, cấp bậc Linh Úy, linh hồn lại có xu hướng bành trướng. Đây không phải là đem linh hồn đã ngưng tụ làm cho nở ra như cũ, mà là tu luyện cho linh hồn lớn dần mà vẫn giữ nguyên độ đậm đặc, giúp cho linh lực dồi dào hơn mà uy lực vẫn không hề giảm sút.

Ngoài việc linh hồn phát triển, Linh Úy còn có 2 khả năng mới vượt trội so với cấp bậc Linh Sĩ, đó là Thuộc tính và Phóng xuất.

Thật ra, ở cấp Linh Sĩ đã có thể đưa thuộc tính vào linh lực, nhưng như vậy linh lực sẽ tiêu hao nhanh hơn và hiệu quả thì không có, bởi vì muốn phát huy thuộc tính cần cảnh giới Linh lực phóng xuất trở lên. Ví dụ, một Linh Sĩ nạp Hỏa thuộc tính chỉ có thể dùng linh lực nhập thể làm cánh tay nóng lên, chưa đủ để ủi cái quần thì linh lực đã cạn, nhưng một Linh Úy Hỏa thuộc tính có thể tập luyện linh lực phóng xuất để tạo ra ngọn lửa thực thụ.

Dương giờ tay lên thử học cách phóng xuất linh lực, linh lực từ bàn tay tỏa ra, khiến ánh sáng bị biến dạng tạo ra những đường vằn vẹo trong không khí, nhưng linh lực mất kiểm soát bị tản ra rất nhanh nên Dương vội thu tay lại.

"Tiếp theo là thuộc tính..." Dương trầm nghĩ. Thuộc tính linh lực, chính là kết hợp các loại nguyên tố vào linh lực, giúp cho linh lực sở hữu những năng lực đặc trưng của nguyên tố đó.

Tùy vào khả năng bẩm sinh mà linh hồn có thể dung nạp 1 hoặc vài nguyên tố khác nhau, nhưng rất khó dung nạp các loại nguyên tố đối lập như Hỏa - Thủy, Lôi - Phong. Để xác định được linh hồn hợp với nguyên tố nào nhất thì người ta chỉ cần phóng xuất linh lực vào một máy đánh giá, nhưng Dương lúc này không có loại máy đó nên đành thử lại.

Về cách dung nạp thuộc tính, không phải nhảy vào lửa hay trèo lên nóc nhà ngồi chờ sét đánh, mà là hấp thụ nguyên tố có trong các loại khoáng vật hoặc từ hồn tâm. Hồn tâm là một khối tinh thể chứa đựng nguyên tố lực của linh thú, ví dụ Lôi linh thú sẽ có Lôi linh thú hồn tâm, Hỏa linh thú sẽ có Hỏa thú hồn tâm. Ngoài làm nguyên liệu dung nạp vào linh hồn, hồn tâm còn được dùng nhiều trong việc chế tạo

các loại Bảo Vật có thuộc tính.

Hồn tâm chia ra nhiều cấp độ, nhưng cấp độ này chỉ quan trọng đối với giả kim thuật, còn trong việc dung nạp vào linh hồn thì cấp độ chỉ giúp tăng tốc độ hình thành nguyên tố trong linh lực, bởi nguyên tố trong hồn tâm chỉ là chất dẫn giúp linh hồn nhận diện thuộc tính, sau đó người dung nạp vận phương pháp chuyển hóa linh lực thành thuộc tính đó.

Trong nhẫn Dương còn lại vài viên hồn tâm cấp 2 và 1 viên Lôi hồn tâm cấp 4, thế là Dương lấy viên Lôi hồn tâm cấp 4 ra thử vận phương pháp dung nạp thuộc tính Lôi vào linh lực.

Viên tinh thể trên tay Dương bắn ra những tia lửa điện li ti rồi tan dần vào tay hắn, mất 5 phút để Dương hấp thụ hoàn toàn viên hồn tâm, sau đó mất thêm nửa ngày để hắn dung nạp Lôi thuộc tính vào linh hồn...

Sau khi dung nạp thành công thuộc tính Lôi vào linh hồn, Dương tiếp tục sống những ngày tháng bị giam cầm trong linh cảnh, những ngày tháng buồn chán qua đi khi Dương dần quen với hoàn cảnh mới, ngày luyện võ, đêm luyện công chờ cơ hội thoát ra.

3 năm sau.

Sau 3 năm săn lùng, quân đội Sài thành đã truy ra tung tích của Tử cung, Đại Nhật Chúa Tế liền đích thân dẫn quân bao vây.

Tháng 7 năm 2019, Tử cung.

Một tên thuộc hạ tức tốc chạy vào thông báo: "Thưa đại tư tế, người của Sài thành đã phát hiện ra vị trí của chúng ta, đang kéo quân đến."

Hải Hạ mặt không biến chuyển: "Chuẩn bị nghênh chiến, chỉ cần cầm cự đến đêm trăng màu máu, hiến tế hoàn thành thì cung chủ sẽ diệt sạch bọn chúng."

"Tuân lệnh!"

Ngày 15 tháng 7 năm 2019.

"Bảo Ngọc! Lại đây ăn nào!"

"Hu hu papa lừa con! Linh thú gà chín cựa của con vất vả thu phục lại bị papa nướng ăn rồi! Con không biết đâu, đền đi! Hu hu!"

"Bậy nào, đây là ta siêu độ cho nó, đem xương đốt thành tro cốt thì nó sẽ tiến hóa thành phượng hoàng!"

"Mấy lần trước papa cũng nói vậy, mà có thấy con nào đâu!"

"Thì người ham ngủ quá, nó bay đi mất rồi còn đâu?"

Dương lúc này đã thành một thiếu niên 16 tuổi, thân hình cao lớn hơn, gương mặt vốn đã anh tuấn lại càng thêm phiêu dật xuất trần. Bảo Ngọc xinh xắn vẫn trong hình hài đứa bé 6 tuổi tí hon, hai gò má phúng phính phồng lên, rưng rưng nước mắt.

"Thôi đừng khóc nữa, ăn đi rồi papa thu phục con khác cho người!"

"Hông thèm!" Bảo Ngọc lắc đầu nguầy nguậy, nhưng mùi gà nướng thơm phức phả vào mũi làm cô nàng không cưỡng được há cái miệng bé xíu đớp lấy nhai ngon lành.

Dương cười cười, đưa miếng gà bé xíu cho Bảo Ngọc cầm lấy tự ăn,

còn hắn đem phần còn lại của con gà đưa lên miệng cắn lấy.

Chợt một cảm giác chết chóc trỗi dậy làm Dương lạnh cả sống lưng, hắn bật dậy đem Bảo Ngọc giấu vào trong nhẫn rồi thủ thế, mắt hướng về nguồn phát ra sát khí.

Hải Hạ đang đạp không bước đến, gương mặt lạnh tanh của hắn tỏ ra vô cùng kinh ngạc khi thấy thiếu niên 16 tuổi đang đứng dưới cửa hang, mất vài giây suy nghĩ mới nhận ra chính là Dương.

"Làm sao ngươi giải được phong ấn?" Hải Hạ đứng trên không hỏi xuống.

"Mẹ kiếp! Cái phong ấn cùi mía! Thả ta ra khỏi đây mau!" Dương đứng dưới mắt lên, dù mạnh miệng nhưng tay chân hắn đang run run trước sát khí kinh khủng của một Chúa Tể.

"Không những thoát khỏi phong ấn mà còn đột phá Linh Ủy, tăng đến Linh Ủy cấp 8! Ngươi quả nhiên là phi thường!" Hải Hạ gật gù.

Đối diện với một Chúa Tể, Dương biết bản thân hắn không có đường thoát, bèn tìm cách câu giờ hy vọng có người đến cứu.

"Ông nhốt ta trong này suốt 3 năm nay để làm gì?"

"Chờ đêm huyết nguyệt - tháng cô hồn để đem ngươi đi hiến tế!"

"Hiến tế cho ai?"

"Cứ đi rồi sẽ biết!" Hải Hạ nói, sau đó đáp xuống định bắt lấy Dương.

Thấy Hải Hạ định bắt mình, Dương liền liều mạng vận hành Tiên Long hóa.

"Ồ! Không những Tiên hóa mà còn Long hóa, hèn gì lão già Đại Nhật lại điên cuồng sẵn lòng chúng ta đòi mang người về bằng được." Hải Hạ ra vẻ ngạc nhiên, nhưng không chút lo lắng bước tới trở hai ngón tay lên giữa trán dương, một luồng khí tím từ ngón tay hắt lan vào trán Dương, lập tức Tiên Long hóa đình trệ, Dương trở lại hình người, lâm vào hôn mê.

Khi tỉnh lại, Dương thấy mình bị trói đứng trong một gian mật thất u ám tựa như một hầm mộ, giữa mật thất đặt một cỗ quan tài làm bằng thủy tinh tím, bao bọc một mỹ nhân sắc sảo tuyệt trần. Hải Hạ đang đứng cúi mình trước quan tài.

"Thưa Nữ Thần cao quý, huyết nguyệt đang tròn dần, vật hiến đã chuẩn bị, kẻ tôi tớ xin được phép mang người trở lại với nhân gian..."

Hải Hạ thi hành một ít lễ nghi rồi tiến lại chỗ Dương, trên tay cầm một con dao ngắn, đem lưỡi dao kê vào cái thứ giữa hai chân Dương.

"Ê ê! Hông có chơi lầy nha cha nội..." Dương sợ sớn dái khi cảm thấy lưỡi dao sắc lạnh từ từ kê vào gốc dương vật hắt.

"Yên tâm! Sẽ không đau đâu, bởi vì sau khi cắt tinh hoàn của người đi, ta sẽ ban cho người một cái chết êm ái..."

Hải Hạ kéo quần Dương xuống, kê lưỡi dao vào...

Chợt một tên thuộc hạ hối hả chạy vào tâu: "Đại nhân! Đại Nhật Chúa Tế xông vào cung rồi!"

"Mẹ kiếp, sao hắt vào nhanh vậy? Còn 5 phút nữa mới đến đỉnh huyết nguyệt, người thay ta hiến tế, ta đi cản lão!"

Hải Hạ rời đi, không quên cúi mình chào cô gái trong cỗ quan tài.

"Ê! Thả ta ra! Thả ta ra!" Dương gào to, tên thuộc hạ nhận lấy con dao, tiến lại định thực hiện nốt công việc của Hải Hạ trước đó.

"Cứu ta với! Tha cho ta đi! Hu hu!" Dương gào khóc thảm thiết, con dao kề vào gốc dương vật hấn và bắt đầu cứa nhẹ.

Chợt, trong linh hồn Dương có gì đó xáo động, rồi Bảo Ngọc từ trong nhẫn bay ra, mang trên lưng đôi cánh bạch ngọc, tay cầm đoạn kiếm Nghịch Thiên nhanh như tia chớp phóng đến chém đứt lìa cổ của gã thuộc hạ.

Chương 30: Tử Linh

Màn đêm u ám, bầu trời không sao được thắp sáng bởi một vầng huyết nguyệt chưa tròn.

"TẤN CÔNG!!!"

Gió xào xạc, đất rung chuyển, cây rừng đổ ngã, một đoàn quân dũng mãnh hàng trăm người hướng về phía tòa cung điện ẩn sâu trong rừng cây cổ thụ.

Chiến đấu ở thế giới này không có súng ống bom đạn, càng không có các loại xe tăng, máy bay, thay vào đó là những linh thú chiến đấu, những linh thuật có khả năng hủy diệt.

Phe phòng thủ lập một rào chắn người ngăn cản tiên phong của đối phương xông đến, va chạm không ngừng. Bên phe tấn công, đất đá bay lên tích tụ thành một khối khổng lồ trên bầu trời rồi bị nung nóng thành một khối nham thạch đâm thẳng vào tòa cung điện nhưng bị một bức tường băng cản lại, một bóng người nhanh như chớp đập băng xông lên, tay cầm một thanh đại đao chém tảng nham thạch thành nhiều mảnh nhỏ.

Dưới vầng huyết nguyệt, những linh thú có cánh lượn lờ chờ chực, thỉnh thoảng lại sà xuống xâu xé những Linh Sĩ, Linh Úy bất cẩn, đôi khi lại mổ vào mắt những con linh thú khổng lồ dưới mặt đất.

Thế trận dần nghiêng về phe Sài thành khi Đại Nhật Chúa Tế đập không tiến tới một trăm chém chết 2 tên Linh Vương của phe Tử cung, khiến đại tư tế Hải Hạ phải đích thân ra ngăn cản.

Trong gian mật thất cất giấu quan tài thủy tinh tím, một cơn buồn nôn tràn lên cổ họng Dương khi hắn nhìn thấy cái đầu của gã thuộc hạ Tử cung lìa khỏi cổ, máu phun tung tóe. Bảo Ngọc quay lại chém đứt những sợi dây trói được linh lực gia cố trên người Dương, rồi trở lại hình dạng bình thường, ngã xuống đất ngất đi.

"Bảo Ngọc!" Dương lo lắng cúi xuống bế Bảo Ngọc lên, thở phào khi thấy cô bé vẫn còn thở đều. Lại nghĩ đến chuyện Bảo Ngọc, Dương đã biết cô bé có thể Tiên hóa, nhưng không ngờ lại dễ dàng chém chết một tên thành viên của Tử cung có cấp bậc không dưới Dương, dù là nhờ yếu tố bất ngờ nhưng Dương không khỏi rùng mình, tự nhắc mình không được chọc tức con bé cực kỳ dễ thương mà cũng cực kỳ nguy hiểm này.

Thu Bảo Ngọc và đoạn kiếm vào trong nhẫn, Dương liếc nhìn cái đầu nằm lông lốc dưới đất, vừa sợ vừa giận muốn sút một cú nhưng không dám, thử đến mở cửa tìm cách trốn đi nhưng không mở được, lại chuyển sang nhìn cái quan tài màu tím.

"Đây là Nữ Thần sao?" Dương nhìn vào cỗ quan tài, qua sắc tím ma mị, hắn thấy một mỹ nhân tuyệt sắc mà trong những người đẹp hắn từng thấy chỉ có Nữ Thần Thời Gian là sánh bằng, dù nằm trong quan tài nhưng gương mặt vẫn tươi tắn như người sống, lại có nét ma mị và sắc bén dị thường.

"Bả ngum rồi hả Google?" Dương nghi hoặc hỏi, nhưng không có lời đáp.

"Không biết thật bả luôn thì Thôn Thiên Địa có tăng cấp không ta?" Google vô dụng nên Dương đành tự nói với bản thân.

"Kệ mẹ nó, chơi luôn!"

Dương đánh liều kéo nắp quan tài ra, một luồng khí tức âm u rùng rợn tràn ra ngoài làm Dương rùng mình một cái, hít một hơi sâu mới dám đưa tay vào đặt lên trước mũi cô gái. Một luồng hơi thở ấm áp phả vào ngón tay làm Dương giật mình vội thu tay lại, sau đó hấn lấy lại bình tĩnh, cho tay lên ngực nàng để cảm nhận nhịp tim, quả nhiên tim còn đập, cô gái này vẫn còn sống.

Nhưng đây không còn là vấn đề, cảm giác mềm mại nơi bàn tay mà suốt 3 năm nay thèm khát làm dương quên cả nỗi sợ, sẵn tay, hấn luồn xuống dưới áo bóp nhẹ vào quả đào căng tròn của nàng. Không ngờ nụ ti bị bàn tay Dương cọ sát lại dần cứng lên, làm Dương lo lắng nhìn lên xem cô gái có tỉnh chưa, không ngờ gương mặt nàng dường như đang dần ửng đỏ.

Dương thử véo nhẹ đầu ti cô gái, nàng không có phản ứng, hấn liều mạng véo thật mạnh, nàng cũng không có phản ứng, chỉ có gương mặt đang đỏ dần.

"Đù! Thơm rồi!" Dương hí hửng mừng thầm, làm tình với xác chết thì rất rùng rợn, nhưng với một cô gái sống thực vật thì đối với thứ bại hoại nhện làm tình 3 năm như Dương chẳng khác mấy so với chịch một mỹ nữ đang ngủ say.

Dương lấy trong nhẫn ra một tấm nệm mỏng trải xuống nền đá cứng lạnh, sau đó bế cô gái ra khỏi quan tài đem đặt nàng xuống.

Không biết khi nào Hải Hạ trở lại, cũng không có kiên nhẫn để dạo đầu bài bản với một người thực vật. Dương nâng cặp đùi trắng hồng không một vết tỳ của người đẹp lên, lộ ra đôi môi hồng tươi nguyên hoàn hảo dưới vườn lông gợn gợn xinh xắn.

Khô khan, lạnh lẽo, rồi mềm mại, ướt át dần. Ngón tay Dương tò mò

ngịch phá âm vật của cô gái, cơ thể nàng vẫn tĩnh lặng, chỉ có đôi gò má mỗi lúc một hồng và âm đạo từ từ tiết ra thứ chất nhờn long lanh quyến rũ.

Mật thất chợt rung chuyển, dường như Tử cung đang dần bị xông phá.

Dương cởi quần ra, đem dương vật mình hướng đến cửa mình của Nữ Thần xinh đẹp, chợt nhớ ra một lời nhắc của Google: "... dương vật nổ tung."

Dương e ngại thử quệt ngón tay dính dâm thủy lên dương vật mình, ngoài làm dương vật hăng hơn thì không có gì xảy ra. Google không nói dối, nhưng đấy là đối với người thường, còn Dương có Long thể, Tiên huyết tinh thuần nên không bị ảnh hưởng.

Dương vẫn chưa hết lo, thử đem dương vật chạm vào âm vật của cô gái, đẩy phần đầu khắc vào sâu trong nàng, cảm giác mềm mại, ẩm ướt lan tỏa khiến Dương sướng rơn người, đã 3 năm rồi hẳn mới lần nữa được đặt dương vật vào cửa mình phụ nữ.

"Này thì hiến tế này!"

Dương khoái trá lấy đà đẩy một phát xông phá màng trinh, cắm sâu vào âm đạo cô gái. Sau 3 năm, dương vật hẳn đã phát triển hơn trước, đầu khắc cắm hẳn vào tử cung nàng.

"Này thì Nữ Thần này!"

Dương rút dương vật ra rồi đẩy sâu vào lần nữa, một tay hẳn vịn đùi cô gái, tay còn lại kéo lớp áo mỏng của nàng xuống khỏi ngực, bắt đầu vừa đẩy đưa dương vật vừa bóp nắn hai quả đào thơm tươi rói của nàng.

Trong cơn sửng khoái khó tả, Dương sực nhớ ra mình chưa vận công pháp, liền bắt đầu vận công thực hiện quá trình dung hợp linh hồn. Căn hầm lại lần nữa rung chuyển, Dương vội vàng hì hục đẩy dương vật vào âm đạo mềm mại của cô gái, tránh việc Hải Hạ xông vào phá hỏng chuyện vui.

"Sao mà bót quá!" Dương cười khoái trá, thềm tưởng tượng gương mặt của Hải Hạ khi thấy Nữ Thần của hắn bị Dương chịch cho tơi bời.

Huyết nguyệt tròn dần...

Chỉ vài phút trôi qua, kết hợp với nỗ lực sau 3 năm quay tay và sự vội vàng không vướng bận chuyện cô gái có sướng hay không, Dương nhanh chóng đưa bản thân lên đỉnh.

Khi tinh dịch của Dương xuất vào tử cung cô gái cũng chính là lúc trăng vừa toàn vẹn, linh hồn cô gái như được tưới một dòng thánh thủy và bắt đầu hồi phục...

Đôi mắt sắc sảo hé mở...

"Phi Công... là chàng sao... Chàng muốn dung hợp linh hồn với ta?"

Dương giật mình, vội chém liều: "Ờ... ờ... ta là phi công đây..." Nói xong, mặt Dương đơ ra vì bất ngờ và say mê, gương mặt tuyệt mỹ, ánh mắt sắc bén lạnh lùng của Nữ Thần Tử Vong không ngờ lại lộ ra nét thẹn thùng khiến lòng người xao động.

Dung hợp hoàn thành, khắp người Dương tỏa ra một vàng khí chất đen như bóng tối rồi tan biến vào hư vô. Thôn Thiên Địa tăng lên một tầng, sinh ra khả năng tự hấp thụ liên tục, trong mọi lúc mọi nơi, linh

hồn sẽ không ngừng tự hấp thu một lượng nhỏ linh lực thiên địa, giúp người tu luyện không cần vận công cũng có thể tiến bộ với tốc độ chậm.

Trong lúc Dương và cô gái đang say trong cơn mê tình, chợt rầm một cái, cánh cửa mật thất vỡ tan, một bóng người áo tím ngã ra nền phòng, là Hải Hạ.

Hải Hạ thân hình te tua gượng dậy, dù là Chúa Tế nhưng hẳn cũng không thể nào sánh bằng một Chúa Tế lâu năm như Đại Nhật.

Thấy Hải Hạ, Dương sợ hãi đứng dậy kéo quần lên chạy ra cửa, tông phải thân hình to lớn của Đại Nhật Chúa Tế rồi bật ngửa ra đất.

Đại Nhật Chúa Tế không thèm ngó Dương vì nghĩ hẳn là một thuộc hạ của Tử cung, giờ mũi kiếm về phía Hải Hạ và nói: "Người còn chạy đi đâu! Ủa!" Đang nói, Đại Nhật chợt rùng mình vì phát hiện một luồng sát khí khủng khiếp nhắm thẳng vào mình.

"To gan! Dám làm hỏng chuyện của ta?" Cô gái kéo áo ngồi dậy, mái tóc tím bông bành, đôi mắt tím sắc lạnh liếc Đại Nhật, giọng nói sắc lẹm lạnh lùng phát ra từ đôi môi hồng tuyệt diệu.

"Cung nghênh Nữ Thần!" Hải Hạ thấy Nữ Thần hồi tỉnh, liền mừng rỡ cúi mình hành lễ.

"Nàng là Nữ Thần Tử Vong!" Đại Nhật hoảng hồn lui lại thủ thế.

Cô gái phớt lờ Đại Nhật và Hải Hạ, gương mặt lạnh lùng ma mị không ngờ lại hướng đến Dương nở một nụ cười bẽn lễn như thiếu nữ 18, nàng nói nhẹ: "Phi Công, chàng lại đây với thiếp..."

Dương trợn mắt, ngu sao lại.

Hải Hạ liền chen vào: "Thưa Nữ Thần, hắc không phải Phi Công, hắc là Võ Phi Dương, cháu nội của Phi Công và Diễm Kiều!"

Đại Nhật Chúa Tế khi biết thiếu niên vừa tông phải mình chính là Võ Phi Dương, liền tiến tới kéo hắc lui ra sau.

Gương mặt đang cười bẽn lễn của Nữ Thần Tử Vong bắt đầu biến chuyển, trở lại với nét mặt lạnh lùng u ám. Nàng im lặng, thầm cảm nhận một lượng tinh dịch ấm áp đang nằm trong tử cung mình, sau đó lại liếc sang Dương.

"Giống lắm... nhưng cũng khác lắm... Người không phải chàng..." Nàng khẽ nói, như chỉ để mình mình nghe, rồi nàng đứng dậy...

"Các người đi hết đi, ta muốn yên tĩnh..." Nàng buồn bã nói, rồi răng cắn chặt môi...

Đại Nhật thở phào, vội cúi mình chào nàng rồi định dắt Dương đi.

Thấy nét buồn bã của nàng, Dương chợt cảm thấy tim hắc có gì đó đau nhói, buộc miệng hỏi: "Nàng tên là gì?"

"Th... ta tên Tử Linh..." Nàng run run đáp, sau đó phất tay ra hiệu đuổi người...

"Nhưng thưa Nữ Thần, hiến tế đã thành công, giờ ta giết hắc được chứ?" Hải Hạ cố níu kéo.

"Người muốn giết ai?" Tử Linh trở lại giọng lạnh lùng.

"Hắc!" Hải Hạ chỉ tay vào Dương: "Ta phải giết hắc, vì ông và cha hắc mà Diễm Kiều bị vấy bẩn, nàng đã hứa sẽ giúp ta trả thù!"

"Cút khỏi đây ngay!" Tử Linh liếc Hải Hạ bằng một ánh mắt sắc đến nỗi làm Dương tưởng Hải Hạ đã bị chém bay đầu, quanh người nàng tỏa ra những luồng khí tức màu tím hư ảo.

"V... vâng!" Hải Hạ miễn cưỡng cúi chào lần nữa rồi quay ra, nhìn Dương bằng ánh mắt ăn tươi nuốt sống.

Đại Nhật cũng cúi chào Tử Linh lần nữa rồi kéo Dương ra ngoài, Hải Hạ cũng đi theo, nhưng không làm gì được Dương vì có Đại Nhật Chúa Tể bảo vệ.

Dù đang thắng thế nhưng vì sự xuất hiện của Nữ Thần Tử Vong, Đại Nhật Chúa Tể đành kiêng kỵ rút quân, tránh chuyện nàng ta tức giận đem cả đoàn giết sạch.

Dương theo đoàn quân trở về Sài thành, trong lòng háo hức muốn xem bọn Nhật, My, Sinh, Chung, Trần đã lớn thế nào, và sẽ vui mừng ra sao khi thấy hắn trở về sau 3 năm mất tích. Hí hửng không bao lâu, Dương chợt nhớ đến Diễm, không biết 3 năm hắn mất tích nàng ra sao, nhất định phải về nhà một chuyến.

"Người đấy, vì người mà đại ca trùm nhà ta cứ theo đày đọa ta mãi!"

Dương đang ngồi trên xe ngựa nghĩ vu vơ, Đại Nhật Chúa Tể oai vệ ngồi đối diện nói.

"Ý ông nói Như Nhật? Hắn giờ ra sao rồi ạ?" Dương thích thú hỏi.

Đại Nhật Chúa Tể nhướn mày: "Như Nhật nào? À! Nó đang dự thi liên học viện, hôm nay là vòng cuối rồi đấy! Mẹ bà nó giờ mới nhớ! Về lẹ xem nào!"

Đại Nhật Chúa Tế nói xong, vội túm áo Dương đạp không bay về hướng Sài thành.

Năm nay, cuộc thi được Hoàng thành - Huế đăng cai tổ chức, nhưng sân vận động Thống Nhất - Sài thành vẫn chật ních khán giả đến cổ vũ đội nhà qua truyền hình trực tiếp. Khi Đại Nhật Chúa Tế đem Dương đến nơi thì trận đấu đã gần đến hồi kết, trên màn hình chỉ còn Hoài Bảo và Sùng Hạo đối chiến.

"Và trên màn hình của chúng ta, Bạch long bá vương Sùng Hạo đối chiến Vô sắc tiên vũ Nguyễn Hoài Bảo, liệu ai sẽ chiến thắng và đoạt ngôi vô địch?"

Hai thiếu niên đứng đối diện nhau, Sùng Hạo thân hình săn chắc lực lưỡng với gương mặt anh tuấn mạnh mẽ và mái tóc bạc cắt ngắn, từ trên cơ thể hắn bắt đầu mọc ra một bộ giáp vảy rồng màu trắng, một cái sừng và một cái đuôi, trông còn oai vệ hơn xa 3 năm trước.

Hoài Bảo đồng thời cũng tiên hóa, cả người lơ lửng được bọc trong một quả cầu ánh sáng pha lê rồi mọc ra một đôi cánh trong suốt với hào quang lấp lánh hơn xưa, vóc người hắn vẫn thư sinh, gương mặt đang trưởng thành càng thêm anh tuấn.

Binh!

Cả hai lao vào nhau rồi dội ra, nơi va chạm bắn ra những tia lửa.

Linh lực chiến thể lực.

Binh! Binh! Binh!

Liên tiếp là những pha xông thẳng vào nhau nảy lửa, đất đá nứt vỡ văng tung tóe, khói bụi mù mịt.

Sau một tràng dài va chạm và rượt đuổi, Sùng Hạo rút ra một thanh kiếm dài trong suốt...

"Thuận Thiên kiếm!"

"Chính là thần bảo Thuận Thiên kiếm! Liệu Hoài Bảo có cản nổi không?"

Sùng Hạo lui ra, tay nắm chặt cán kiếm chuẩn bị chém một đường kiếm kinh thiên.

Nhưng Hoài Bảo không nao núng, từ trong nhẫn lấy ra một khối màu vàng kim đúc thành hình một con rồng đứng trên một khối hình vuông mỏng.

"Sắc Mệnh Chi Bảo ấn!"

"Chính là thần bảo Sắc Mệnh Chi Bảo ấn! Là Bảo Vật truyền đời của hoàng tộc Hoàng thành!"

Hoài Bảo giơ khối ấn lên cao, hiện ra 4 chữ vàng "Sắc Mệnh Chi Bảo", sau đó dòng chữ hóa thành một con rồng vàng khổng lồ hư ảo.

Sùng Hạo xuất kiếm, Hoài Bảo giơ tay chưởng đến, con rồng khổng lồ gầm to rồi xông tới cản đường kiếm.

ẦM!

Hai thần bảo đối chiến, kinh thiên động địa!

"Thế nào? Kích thích chứ?" Đại Nhật Chúa Tể gật gù rồi nói với Dương.

Khói bụi tan dần, Hoài Bảo và Sùng Hạo đều bắt đầu kiệt sức, nhưng vẫn gượng dậy xông tới tấn công đối phương. Cả hai tấn công yếu dần, nhưng không vì thế mà trận đánh kém phần hấp dẫn, vì mọi người đều muốn biết ai sẽ thành tân vương.

Cuối cùng, cả hai kiệt sức, đành nhận lấy kết quả hòa, cùng chia sẻ ngôi vô địch, khán giả khắp nơi vỗ tay hoan hô cho một trận đánh đẹp mắt, nhưng trong lòng mỗi người đều lưu giữ hình dáng một nhà vô địch khác, kẻ được cho là đứng đầu trong "thế hệ phi thường", Hắc vũ tiên long, Võ Phi Dương.

Dương run run vì phấn khích, cứ tưởng hắc đã tiến bộ nghịch thiên, nào ngờ hai tên nhóc con này cũng nghịch thiên chẳng kém, thế giới này quả nhiên nhiều điều thú vị!

Chương 31: Tái Ngộ

Cuộc thi kết thúc, Đại Nhật Chúa Tế đưa Dương về đến tận sân thượng ký túc xá học viện nữ thần rồi bay đi.

Đứng giữa trời xanh mênh mông cho gió l-ng lộng thổi vào người, Dương nhìn quanh khu học viện lạ mà quen, thời gian hẳn ở học viện này còn ít hơn thời gian sống cùng Bảo Ngọc trong linh cảnh của Tử cung, nhưng khác với linh cảnh buồn chán kia, nơi đây tràn ngập tiếng cười đùa nhộn nhịp.

Dương nhớ những buổi chiều cùng bọn thằng Sinh, Chung, Trần ăn nhậu rồi đau bụng tranh nhau nhà vệ sinh, nhớ những lần vô ý bị Như Nhật đánh cho choáng váng, nhớ cô bé My hể cứ nhìn thấy hẳn là thẹn thùng đỏ mặt, nhớ cô giáo Mộng xinh tươi thường trao cho hẳn những nụ cười như nắng tỏa, nhớ hiệu trưởng Lệ nghiêm nghị nhưng không kém phần quyến rũ đến động lòng người, nhớ cả những buổi tập luyện vất vả nhưng cũng ngập tiếng cười với bọn Hải, Đốc, Đào, Liên...

"4 người đó đã tốt nghiệp mấy năm rồi..." Dương thờ dãi.

3 năm không phải là dài, nhưng 3 năm đủ để quen thuộc cách mấy cũng sinh ra bờ ngõ bồi hồi.

Dương bước xuống hành lang quen thuộc, dừng chân trước căn phòng số 2016, cánh cửa đã khóa kín. Dương dễ dàng bẻ gãy ổ khóa, đẩy cửa bước vào phòng. Căn phòng lạnh lẽo, không có dấu vết nào cho thấy có người ở, nhưng vẫn sạch sẽ đợi một người về...

Dương lại ngồi xuống chiếc giường mà hắn vẫn thường ngồi tu luyện, nhìn qua chiếc giường đối diện, nơi hắn thường lên ngắm Như Nhật lúc nàng ngủ say.

Dương đang ngồi hoài niệm, ngoài hành lang có tiếng chân tiến đến gần rồi dừng lại trước cửa phòng.

"Ủa? Phòng của Hắc Long đại ca mở cửa này!" Một giọng nam đang trong quá trình vỡ giọng hỏi.

"Chắc chị Nguyệt lại đến quét dọn!" Một đứa khác đoán mò.

"Ngu à? Chị Nguyệt, chị My đều đang ở tít ngoài Huế!"

"Ừ nhỉ! Mà ổ khóa bị bẻ gãy này!"

Hai thằng nhóc năm hai xem xét ổ khóa rồi tức giận đẩy cửa vào chửi: "Mẹ nó! Mà là thằng mặt lờ nào mà dám xông vào phòng của Hắc Long đại ca!"

Dương nhìn ra, đó là 2 thằng trẻ trâu lạ hoắc, chúng vào trường khi Dương đã mất tích nên chỉ nghe về Dương và những lời đồn.

"Hắc Long là thằng nào?" Dương hỏi.

"Hắc Long đại ca chính là Hắc Vũ Tiên Long, huyền thoại trẻ trâu chuyên gây sự đánh lộn của trường mà dám gọi bằng thằng, mà có tin anh em băng Hắc Long cắt trym mà băm ra làm xúc xích không?"

"Đệt!"

"Mày đệt cái gì? Xúc phạm băng Hắc Long là khởi ngục đầu dậy nhá! Mấy hôm trước có mấy thằng dám bịa đặt rằng có quen Hắc Long đại

ca, bị Hắc Lào nhị ca bắt đem đi trị tội rồi đấy!"

Nghe tiếng ồn ào, một thiếu niên cao ráo đi ngang ghé lại mắng:
"Chuyện gì đó bây?"

"A! Hắc Ín sư huynh! Thằng này dám xông vào phòng của Hắc Long đại ca này!"

"Tao..." Dương mở miệng định giải thích nhưng bị chen ngang.

"Tao cái gì mà tao! Đem nó đến phòng nhị ca xử lý!"

Thế là Dương bị 3 thằng trẻ trâu giải đi, hấn cũng lười giải thích với bọn này, không phải vì hấn khiêm tốn lịch sự mà là muốn cho bọn trẻ trâu này sợ đến há mồm tự khoan tay cúi đầu xin lỗi khi biết hấn là ai. Nghĩ đến cảnh ấy, Dương không khỏi bật cười khoái trá.

Chát!

Một tiếng bạt tai vang lên, thằng Hắc Ín táng mạnh vào mặt Dương và mắng: "Cười cái gì mà cười!"

"A dù..." Dương rất cay cú nhưng cố kềm chế, theo bọn trâu xuống dưới, đến một phòng của tầng 16.

Thằng Hắc Ín gõ cửa, có một tiếng gọi ra: "Ai đó?"

"Là Hắc Ín đây nhị ca, có một thằng bố láo dám xông vô phá phòng đại ca, em giải nó xuống cho nhị ca xử!"

Cửa mở, đứng trước cửa là một thằng cao to nhưng xấu xí, mắt lé răng hô, nó chính là Hắc Lào, phó thủ lĩnh của băng Hắc Long.

Hắc Lào và Dương nhìn chăm chăm vào nhau, Dương tính ra là học viên năm 4, còn Hắc Lào chỉ là học viên năm 3 nên cũng như bọn ban này không biết Dương là ai.

"Nhìn mặt đẹp trai kinh nhỉ! Có bạn gái chưa?" Hắc Lào hỏi sau khi dò xét Dương.

"Băng này thằng nào đang nắm quyền, kêu nó ra gặp tao!" Dương cố ra vẻ ngầu, nói với giọng lạnh lùng nhất có thể.

"Mày có tư cách gặp đại ca Hắc Long sao?"

"VẬY còn thằng Vu Sinh, Từ Trần, Lâm Chung đâu? Kêu tụi nó ra đây!" Dương nói tiếp, hần đoán rằng băng Hắc Long này là do bọn Vu Sinh lập nên mới tôn hần làm thủ lĩnh.

"Vu Sinh? Ý mày nói 3 thằng bịa đặt giả làm người quen của Hắc Long đại ca đó hả? Thì ra là cùng một giuộc! Qua đây!"

Hắc Lào nhướng mày, con mắt lé càng thêm lé, hất đầu về phía góc phòng. Lúc này Dương mới thấy nơi góc phòng có một chỗ tường bị đ-c thủng thành cửa qua phòng bên cạnh.

Dương theo Hắc Lào đi qua phòng kế bên, nơi có một thằng học viên năm 5 đang ngồi trước một tấm rèm che kín nửa phòng, phì phèo điếu thuốc.

"Tiêu Tùng đại ca! Thằng này quen với 3 đứa nó!" Hắc Lào cúi chào.

Tiêu Tùng nhìn Dương, rồi lạnh lùng đứng dậy kéo tấm rèm che sang bên, lộ ra ba thiếu niên 16 tuổi bị trói lên tường, toàn thân đầy vết máu.

"Vu Sinh, Từ Trần, Lâm Chung?" Dương thốt lên bất ngờ, tuy hình dáng có khác nhưng Dương vẫn có thể nhận ra Vu Sinh nhờ mái tóc vàng đặc trưng.

"Tụi nó là gì của mày?" Tiêu Tùng nhướn mày hỏi.

Mặt Dương tối sầm lại: "Tại sao mày đánh tụi nó?"

"Tại sao à? Tại vì chúng nó ve vãn bạn gái tao! Tao với Băng Hà quen nhau từ nhỏ, thế éo nào hai thằng chó Lâm Chung, Từ Trần dám tranh nhau của nàng! Tao muốn xử tụi nó lâu rồi! Nhưng thằng chó Vu Sinh này cứ xen vào, gọi Như Nguyệt và Diễm My đến cứu chúng nó! Giờ thì sao? Diễm My và Như Nguyệt ra Huế rồi, mày nói xem giờ tao không đánh tụi nó thì lúc nào mới đánh được?"

"Mày muốn chết sao!" Dương lạnh lùng, nắm đấm nắm chặt.

"Mạnh miệng nhỉ? Mày không biết tao là ai sao?" Tiêu Tùng đứng dậy, quăng điếu thuốc đi, lấy ra một đôi bao tay đen gắn vuốt sắc nhọn mang vào tay.

Dương vẫn đứng yên.

Tiêu Tùng giơ hai cánh tay bọc găng đen, đứng gồng theo tư thế Tiên Long hóa của Dương và nói: "Tao chính là Hắc Vũ Tiên Long Plus - Tiêu Tùng!"

"Chết mày rồi con! Đại ca đã Long hóa thì mày xong đời rồi!" Thằng Hắc Lào phụ họa.

Xoẹt xoẹt!

Chợt một âm thanh như điện cao thế phát ra, Tiêu Tùng và Hắc Lào

vội nhìn Dương. Dương vẫn đứng yên, thần thái bình tĩnh, nhưng cánh tay phải hấn lại tỏa ra những tia điện màu đen không ngừng chớp nháy.

"Đó là Lôi thuộc tính? Sao lại có màu đen thế kia!" Hắc Lào nghi vấn.

"Lôi linh lực màu đen..." Tiêu Tùng nhíu mày suy nghĩ, rồi chợt nhớ ra, toàn thân bắt đầu run lẩy bẩy: "Đó là... Lôi nguyên tố biến dị, Hắc Ma Đế Lôi!"

"Ừ, nó đó!" Dương lạnh lùng đáp.

Khi đưa nguyên tố vào linh hồn, sẽ có tỷ lệ nhỏ sinh ra những loại nguyên tố dị biến có thể yếu hơn nhưng cũng có thể bá đạo hơn xa dạng nguyên tố thông thường. Hắc Ma Đế Lôi chính là kết quả sinh ra ngay trong lần dung nạp nguyên tố đầu tiên của Dương khiến hắn vô cùng bất ngờ. Nhưng nguyên tố biến dị càng mạnh thì càng khó điều khiển, Dương đã mất hẳn 1 năm trời để khống chế được nó.

Chân Dương tụ linh lực, nhanh như chớp đã tiến đến dùng bàn tay đầy lôi điện tóm đầu Tiêu Tùng nâng lên cao.

"A A A A..." Tiêu Tùng bị lôi điện điên cuồng xông phá, lớp phòng ngự của hắn so với Hắc Ma Đế Lôi của Linh Úy cấp 8 như Dương chỉ là tờ giấy mỏng, sau đó Dương buông tay, hắn ngã ra đất, khắp người vẫn không ngừng co giật.

"Ng... ngươi l... là ai!" Thằng Hắc Lào run lẩy bẩy ngồi bẹp xuống, tè ướt cả quần.

"Tao là bạn của 3 thằng nó!" Dương nghiêng răng, đá một đá làm Hắc Lào đầu cắm xuyên tường, sau đó đạp cửa vắc bọn Vu Sinh đi.

Ba thằng đàn em ở phòng bên đứng run như cầy sấy khi thấy cái đầu đầy máu của Hắc Lào lộ ra từ vách tường...

Vu Sinh dần tỉnh lại trong bệnh xá, cơ thể hắn đã dễ chịu hơn nhiều sau mấy ngày bị đày đọa, mắt hắn mở ra, ngồi bên cạnh là một thiếu niên ánh tuấn phi phàm, nhìn hắn bằng ánh mắt thân tình âm áp.

"L... là mày hả Dương?"

Dương mỉm cười: "Ừ... tao đây..."

Nước mắt đọng chứ không rơi...

Chiều hôm sau.

Đoàn xe đưa học viên đi Hoàng thành dự thi đã gần về đến học viện, My, Nguyệt, Mộng và Lệ ngồi cùng 1 xe.

"Không biết ông nội đi cứu hắn có thành công không..." Như Nguyệt bĩu môi buồn bã.

Lệ trầm ngâm, Mộng nhìn xa xăm ngoài cửa sổ, My cúi mặt. Ba năm, dù tỷ lệ Dương còn sống sót là rất mỏng manh nhưng các nàng chưa từng ngưng hy vọng...

Đoàn xe tiến vào sân trường, học sinh, giáo viên ùa ra chào đón...

Một thiếu niên nổi bật giữa đám đông...

Mưa buồn trên những đôi mắt đẹp...

Hắn...

Chính hắn...

Nét mặt anh tuấn đó...

Hắn đưa tay gỡ đầu, nhe răng cười...

"TÊN BẠI HOẠI NHÀ NGƯỜI SAO GIỜ MỚI CHỊU VỀ! HU HU..."

Như Nguyệt gào to, thân hình thiếu nữ mảnh mai xinh xắn như cơn gió ùa đến ôm chầm lấy thiếu niên...

Như Mộng liền sau đó cũng lao vào ôm lấy hắn...

Diễm My chần chừ rồi thẹn thùng tiến lại khi ánh mắt hắn chuyển đến nàng...

Như Lệ đứng nhìn, nở một nụ cười yêu thương hiếm thấy trên gương mặt lãnh cảm nghiêm nghị thường ngày...

Và... lần đầu tiên, một đội thi thua lại ăn mừng còn vui vẻ và hoành tráng hơn cả đội vô địch...

Sân trường mở tiệc đến khuya, Dương được dịp chém gió cho toàn thể học viện về những chuyện đã xảy ra trong 3 năm mất tích, Nguyệt, My, Mộng, Lệ và nhiều cô nàng thì bị nét đáng yêu kinh khủng của Bảo Ngọc phiên bản 6 tuổi hớp hồn, tranh nhau hôn nựng làm bọn con trai ganh tỵ không thôi.

Dương đang chém gió với hội fan cuồng, Lệ tiến lại kề môi nàng vào tai hắn thầm thì: "Xong tiệc thì vào thư viện!"

Một câu hẹn nhẹ nhàng nhưng đủ làm dương vật của Dương bắt đầu ngóc dậy...

Tiệc tàn dần, Dương thu Bảo Ngọc đang thiu thiu ngủ vào trong nhẵn rồi nhìn quanh, My đã về phòng ngủ, Mộng và Lệ không thấy đâu, bọn Sinh, Chung, Trần đang chém gió với bọn đàn em về những chiến tích của Dương khi mới nhập học. Như Nguyệt đứng ở một góc vắng, vu vơ ngắm ánh trăng vàng.

Dương tiến đến đứng đối diện Nguyệt, tìm cách trêu ghẹo: "Xin lỗi... bạn là ai mà khi nãy lại ôm mình vậy?"

"Ta... người..." Như Nguyệt ấp úng, gương mặt xinh đẹp ửng hồng khi nhớ ra trước đây nàng chỉ quen Dương với tư cách là Như Nhật.

"Ta... ta... là fan hâm mộ người..."

"Vậy sao... có muốn xin chữ ký không?"

"Ờ... ờ vậy cho thì lấy à!" Như Nguyệt bối rối.

"Nàng muốn ta ký vào đâu?" Dương tiến sát lại.

"Thì... ờ..." Nguyệt bối rối nói không nên lời, dưới ánh trăng, nàng không hiểu tại sao Dương lại cuốn hút đến vậy, làm tim nàng như muốn nhảy khỏi lồng ngực vì hồi hộp.

"Vào môi nhé!" Dương nói, rồi hấn đáp vào môi Nguyệt một nụ hôn nhẹ nhàng...

Nguyệt chết trân, nàng không hiểu sao bản thân không có chút ý kháng cự nào, chỉ có làn môi hồng dần tê đi...

Mềm mại, dịu êm và ẩm ướt...

Nụ hôn đầu...

Đôi bàn tay xinh xắn, thiếu nữ 16 đưa lên ôm vào mặt hấn, cảm nhận hơi ấm từ làn da...

Thương nhớ...

Lưỡi tìm vào, lưỡi đón nhận...

Tay ai đó khẽ vuốt làn eo thon...

Mịn mềm như nhung lụa...

Ngực nép vào ngực...

Chân thon khẽ nhón lên...

Nơi giữa đôi chân, chạm vào nơi giữa đôi chân...

Cứng...

"A! Người bại hoại!" Như Nguyệt ngượng đỏ cả mặt, dùng răng cắn nhẹ vào lưỡi Dương rồi quay lưng chạy biến đi mất.

Dương đứng nhìn theo cô bé, lòng vẫn còn si mê...

Chương 32: ...

Đêm chín mùi, không khí lành lạnh hơi sương, Dương âm thầm tách khỏi cuộc vui đang tàn, hần mở cửa thư viện, đi về phía tấm gương lớn đặt ở một góc tối, chạm tay vào gương.

Mặt gương phẳng lặng chợt gợn sóng, Dương bước vào.

"Ô mai chúa!"

Dương thốt lên đầy bất ngờ, vẫn là căn nhà nhỏ nơi hòn đảo đang ngập trong nắng ấm, vẫn tiếng sóng vỗ rì rào và thơm lừng hương biển cả. Khác ở đây là có hai tuyệt sắc mỹ nữ Lệ và Mộng đang trong một tư thế tột cùng dâm loạn nhưng cũng đầy quyến rũ, cả hai nàng đều chỉ còn trên người chiếc áo sơ mi trắng đã tháo hết nút áo, ngồi đối diện hôn môi nhau, tay người này mân mê ngực người kia, hai gương mặt xinh đẹp đều ửng hồng vì kích thích.

Thấy Dương đến, hai nàng không chút thẹn thùng thả môi nhau ra.

"Đến rồi này!" Mộng nói với Lệ.

"Đây là... là..." Dương nói không nên lời.

"Đừng hiểu lầm, chỉ là chờ người đến lâu quá nên chúng ta muốn thử một chút." Lệ cười quyến rũ, nàng và Mộng cùng bước đến đem hai thân hình trắng xinh hoàn mỹ dựa vào người Dương, khoảng cách về chiều cao đã ngăn lại nhưng cả hai nàng vẫn cao hơn Dương hơn nữa cái đầu.

Lệ hôn nhẹ vào môi Dương, tay nàng xoa nhẹ chỗ quần giữa hai chân hắn và nói tiếp: "Người đấy! Giống hệt cha người, bị người đưa cái thứ đó vào người rồi là nhớ mãi không quên!"

Mộng cũng hôn nhẹ vào môi Dương: "Phải đấy, chị em ta chờ người suốt 3 năm nay khổ lắm người biết không?"

"Chị em?"

Lệ lúc này đã cho tay vào quần Dương, sờ trực tiếp vào dương vật nóng hổi của hắn: "Mộng là em ruột của ta, là dì của người đấy!"

"Ách!" Dương ngớ ra, hắn chưa bao giờ thắc mắc tên họ đầy đủ của Lệ nên không biết nàng là Hoa Như Lệ, cũng là người của Hoa gia như Hoa Như Mộng. Dương phát hiện ra trừ Như Nguyệt, những người hắn từng chịch hoặc thích ở thế giới này đều có dây mơ rễ má với chính hắn, Diễm là mẹ ruột, Lệ là má hai, Mộng là em vợ của cha, Chúc Băng là dì ruột, My là em gái ruột, ngay cả bà Nữ Thần Tử Linh cũng có vẻ như là bạn gái của ông nội hắn, xem ra hắn đã lạc vào thế giới được tạo ra bởi một thằng nghiện loạn luân đến mức hoang tưởng!

Trong lúc Dương còn đang hoang mang, Lệ và Mộng cùng quỳ xuống cởi quần Dương ra, hai nàng cùng trao hắn nụ cười xinh đẹp mà dâm đãng tuyệt vời, hai chiếc mũi thon kè vào ngửi lấy mùi đàn ông trên khúc thịt cứng dài sừng sững, hai đôi môi một đỏ một hồng duyên dáng hôn nhẹ lên lớp da dương vật đầy gân guốc của Dương.

Cảm giác hai làn môi thơm mềm mại cùng chạm vào dương vật mình làm Dương không khỏi rung mình vì sướng khoái. Nhưng chưa hết, hai nàng cùng hé môi dùng làn môi ẩm ướt mơn trớn khắp dương vật của Dương, hai chiếc lưỡi đôi lúc lướt ra liếm ướt dương vật hắn. Thỉnh thoảng, hai đôi môi lại chạm nhau, hai nàng nhìn nhau

đầy thích thú và vừa hôn môi nút lưỡi nhau vừa nhìn Dương bằng ánh mắt tột cùng khêu gợi.

Dương sướng tới mức muốn gào thét cho cả thế giới biết, hai cô giáo, mẹ và dì, hai tuyệt thế giai nhân, một người hơn gấp đôi tuổi hẳn, một người hơn hẳn đến 11 tuổi, đang quỳ dưới chân phục vụ cho dương vật của hắn như hai con đĩm tột cùng dâm dăng.

Dương lui lại đặt mông ngồi lên giường, Lệ và Mộng cũng bò theo, môi không chịu rời dương vật hắn. Để cho Lệ tiếp tục liếm dương vật mình, Dương kéo Mộng lên trao cho nàng một nụ hôn dài say đắm, hương môi nàng vẫn ngọt ngào như xưa, hương da nàng vẫn thơm mùi tươi trẻ nhưng đã được thêm vào vị nồng nàn thành thực. Dương vòng qua vuốt ve eo Mộng, vuốt xống mông và xoa lên đôi gò vú tròn trịa của nàng, làn eo vẫn thon như vẽ, ngực và mông đã đầy đặn hơn xưa.

Vẫn giữ môi mình kề môi Mộng, Dương hỏi khẽ: "Nàng nhớ ta lắm sao..."

Mộng nở nụ cười tinh nghịch nhưng dịu dàng: "Ai thèm..." Đáp xong, Mộng như con trăn trườn xuống tranh gương vật của Dương từ miệng Lệ.

Dương kéo Lệ lên, hỏi cùng một câu hỏi, nàng không đáp, chỉ đỏ mặt ôm lấy hắn mà hôn cuồng nhiệt, trong khi Mộng há đôi môi xinh đẹp ngậm hẳn dương vật của hắn vào trong để mà sục.

Hôn Lệ một lúc lâu, Dương hôn quanh gương mặt nàng và hôn dần xuống cái cổ thon. Lệ dần đứng lên cho Dương hôn vào hai bầu vú to tròn hoàn mỹ của nàng.

"Ư..." Lệ rên khẽ trước cảm giác khi đôi môi Dương nghịch ngợm tóm

lấy quần vú của nàng và gặm nhẹ đầu ti đang cương cứng của nàng.

Một tay xoa mái tóc đen mềm mượt của Mộng, một tay Dương nâng niu nựng nịu bầu vú tròn mềm mịn đàn hồi của Lệ, miệng hân hôn, liếm, gặm, nhai, bú vú nàng như một đứa trẻ. Rồi Dương bắt Lệ và Mộng cùng bò lên giường, hai nàng ngoan ngoãn làm theo, then thừng chống hông khoe hai đôi môi dâm tuyệt mỹ cho Dương tha hồ ngấm nghĩa.

Hai tay dương vuốt ve hai cặp mông trắng hồng tròn lẳn của hai mỹ nữ họ Hoa, một tay hân chọc vào âm vật của Lệ gọi dâm thủy ứa ra, mắt hân úp vào mông của Mộng đưa môi hôn lấy âm vật hồng hào tươi trẻ của nàng.

"Ư... Ư..."

"Ai... A..."

Hai mỹ nữ cùng rên rỉ trong cơn kích thích, nơi linh cảnh này, hai nàng có thể thoải mái la hét mà không sợ bất kỳ ai khác nghe thấy.

Hưởng thụ dâm hương quyến rũ nơi cửa mình của Mộng, Dương lại chuyển qua đưa lưỡi vào nghịch phá cửa mình của Lệ, khiến cho hai nàng sướng khoái không ngừng ưỡn eo ngoáy mông một cách duyên dáng và khêu gợi.

"Ư... A... Yêu thiếp đi Dương..." Bị lưỡi Dương xông phá âm đạo, Lệ rên rỉ van xin.

Nhưng Mộng đã nhanh hơn một bước, nàng xoay người ôm lấy Dương, đè hân ngửa ra giường rồi trèo lên, đặt âm vật nàng ngay trên đầu khấc hân rồi từ từ nhấn xuống...

"A... Sao to quá..." Mộng rên rỉ, cảm nhận dương vật nóng hổi, cứng và đầy gân của Dương từ từ tách âm đạo nàng tiến sâu vào trong.

Dương cắn răng, gồng mình ngăn cơn sướng khoái dâng trào khi cảm nhận âm đạo mềm mại ẩm ướt của Mộng bóp chặt lấy dương vật mình. Sau một hồi chịu đựng cơn đau thốn, Mộng mới nuốt trọn được dương vật to dài của Dương vào âm đạo, khiến nàng phải ngừng lại ngồi thở một lúc.

Như để trả thù đứa em gái giành mất "hàng" của mình, Lệ quý sau lưng Mộng, luồn hai tay ra trước ôm lấy ngực Mộng tha hồ nghịch phá bóp nắn đủ kiểu, lưỡi nàng liếm vành tai Mộng làm nàng vừa sướng vừa nhột la to: "A! Đừng mà chị!"

Sau một lúc hưởng thụ sự ấm áp, mềm mịn và ẩm ướt nơi âm đạo Mộng, Dương ôm eo nàng nâng lên, cho Dương vật từ từ trượt ra gần hết rồi đẩy nhẹ vào, lặp lại liên tục.

"A... Ai... Ai... Nhanh nữa đi chàng... Uhm... Um..." Từng đợt từng đợt nhẹ nhàng ôm lấy dương vật của Dương, Mộng xinh đẹp ánh mắt khép hờ trong mê say, sau đó môi nàng đưa ra đón nhận lấy nụ hôn từ lệ. Nhìn hai mỹ nữ hôn nhau say sưa và đắm đuối khiến Dương còn kích thích hơn khi chính hắn được hôn các nàng.

Sau một lúc lâu xuyên phá âm đạo của Mộng, Dương đứng dậy đem dương vật ướt sũng dâm thủy đem chen vào giữa hai đôi môi đang hôn nhau của hai nàng. Đứng chống nạnh ngắm nhìn hai đôi môi quyến rũ trở nên sáng bóng vì được tô một lớp son làm bằng dâm thủy của Mộng, Dương phải gồng mình cố ngăn cơn thèm khát muốn tưới đầy tinh dịch lên hai đôi môi này.

Ngắm một hồi, Dương lại bế Lệ đem nàng đặt nằm ngửa ra giường,

cầm dương vật dính hai thứ nước bọt đem cắm vào...

Âm đạo này vốn thuộc về cha ruột hẳn, là nơi xinh ra cô bé My xinh xắn ngực khủng mà hẳn vẫn thường tư tưởng...

Và giờ là của hẳn...

"Ư... A..." Lệ ôm chặt vai Dương, dang đôi chân trắng thon như ngà ngọc ra cho hẳn nhẹ nhàng cắm dương vật sâu vào trong.

Dương một tay chống giường, một tay bóp ngực Lệ, hông liên tục đưa đẩy đem dương vật già chày vào âm đạo Lệ, làm cho âm thủy từ âm đạo nàng không ngừng phún ra. Trong lúc chờ đến lượt, Mộng cúi xuống duyên dáng cười với Lệ, hai chị em ruột lại hôn nhau say sưa trước mặt Dương.

"Uhm... Úhm... Úm..." Lệ rên càng lúc càng lớn với những cú đẩy mạnh dần của Dương.

Một lúc lâu sau, Dương bất ngờ rời khỏi âm đạo Lệ, đem dương vật ướt sền sệt bởi âm thủy của Lệ cắm vào âm đạo của Mộng đang chống ra ngay bên cạnh.

"Uhm! Úhm! A... Ái... Ai..." Mộng đang hôn chị ruột say sưa, bị Dương đẩy một cú sướng tê tái, người nàng không ngừng bị những cú đ-t của Dương đẩy về phía trước, hai quả đào treo lơ lửng cứ đong đưa trông cực kỳ đã mắt.

"Ai! Ái! Ái! Ai! Thiếp sướng!" Sau gần mười phút chống chịu những đòn đẩy điên cuồng của Dương, Mộng cong eo ưỡn ngực rên như hét, cả người nàng run giật trong cơn cực đỉnh khoái lạc.

Thả Mộng ra, Dương tóm lấy Lệ đem nàng ngồi trên đùi hẳn, đ-t

nàng trong tư thế ngồi đối diện nhau.

"Ai... Ừ... Ừ... Ái..." Lệ vịn vai Dương, đôi bờ mông to tròn nhịp nhàng hẩy lên xuống hòa theo từng đợt đẩy dương vật của Dương, ngực nàng đàn hồi cọ vào mặt hấn tỏa ra hương da gợi cảm thơm ngát, khiến Dương phải há miệng ngoạm lấy vú nàng bú cho đã thèm.

Ôm Lệ trong tay đ-t hơn mười phút nữa, Dương dần cảm thấy cơ thể bắt đầu mỏi, định vận linh lực hỗ trợ nhưng lại nảy ra một ý tưởng.

"Nếu ta Tiên Long hóa thì các nàng có sướng hơn không nhỉ?"
Dương hỏi.

"Thôi đừng!" Lệ và Mộng lập tức phản đối.

Nhưng Dương đã tò mò muốn thử, hấn buông Lệ ra, đứng dậy vận phương pháp Tiên Long hóa, đem cơ thể biến thành Hắc Vũ Tiên Long với cơ thể lực lưỡng oai hùng nhưng không kém phần anh tuấn hấp dẫn khiến Lệ và Mộng đỏ mặt vì yêu thích.

Cơ thể mới có cấu tạo khác cơ thể bình thường, nhưng Dương theo bản sinh dễ dàng điều khiển, chỗ giữa hai chân vốn là váy rồng che chắn, theo ý niệm của Dương, lớp váy liền biến mất để lộ ra một dương vật còn to và dài hơn trước với nước da đen ngòm đầy gân xanh quái dị, khiến Lệ và Mộng không khỏi thốt lên kinh ngạc.

"Tiếp nào..." Dương cười khoái trá tiến lại giường.

"Thôi gớm quá, chàng trở lại như cũ đi..." Mộng che mặt không dám nhìn.

Lệ thì tuy tránh né nhưng vẫn tò mò nhìn chăm chú vào dương vật sau khi Long hóa của Dương. Thấy ánh mắt nàng, Dương liền kéo

nàng lại.

"Ghê quá! Thiếp không chịu đâu!" Lệ ra vẻ giãy giụa nhưng không dùng linh lực, Dương dễ dàng khống chế đem nàng nằm ngửa ra, bàn tay bọc vảy rồng tóm lấy đôi chân thon dài giơ lên, dương vật màu đen của hắn không ngờ lại như con rắn uốn éo tự tìm đường chui vào âm đạo Lệ.

"Ái... Sướng chết mất!" Cảm giác ghê tởm lập tức bị thay bằng cơn sướng khoái thoải mái đến lạ kỳ, dương vật của Dương vốn có tính gây nghiện lạ thường, giờ lại gây cho Lệ tính kích thích phi thường, thứ mà Phi Thiên chỒNG nàng cũng không có được.

Đưa dương vật khổng lồ của mình vào sâu tận tử cung của Lệ, Dương bắt đầu đẩy hông đem dương vật không ngừng mơn trớn âm đạo nàng, thỉnh thoảng lại làm cho dương vật uốn éo khiến Lệ sướng phát điên.

"Ai! Ái! Á! Ái! THIẾP SƯỚNG!"

Sau mấy phút trải nghiệm dương vật kiểu mới, Lệ run rẩy lên đỉnh trong cơn sướng khoái hơn cả tột cùng.

Dương nhìn sang Mộng, nàng bò dậy định bỏ chạy nhưng bị hắn ôm lấy từ phía sau, dương vật đen đúa lách khe âm đạo ẩm ướt chui vào trong...

"A... A... Ai..." Cũng như Lệ, Mộng lập tức lộ nét si mê khi được dương vật Long hóa của Dương chui vào âm đạo, eo nàng cong xuống, mông chổng cao hứng lấy những cú đ-t điên dại của tên Hắc Vũ Tiên Long bá đạo.

"Ai! Ái! Sao mà... sướng quá!"

"Ta cũng sướng! Hai nàng... tuyệt quá!" Dương nói với giọng trầm hơn, hấn ôm eo Mộng kéo nàng đứng dậy, dương vật hấn từ phía sau hông nàng liên tục xông phá tử cung mỹ nữ.

"Thiếp yêu chàng! Thiếp nhớ chàng! Ai! Ái! Ai!" Mộng say mê trong cơn khoái cảm dâng trào, âm thủy trong âm đạo nàng bị dương vật của Dương kích ra chảy thành dòng từ mép âm vật xuống đùi.

"Ta cũng yêu nàng! Ta yêu cả hai nàng!" Dương đặt Mộng nằm ngửa ra bên cạnh Lệ, đè lên người Mộng đưa những nhịp tình say đắm vào âm đạo nàng. Da thịt và vào nhau lạch bạch.

"Cưới thiếp đi! Làm thiếp mang thai tiểu quý của chàng đi! Ai! Á! Á! THIẾP SƯỚNG! THIẾP SƯỚNG!" Mộng ôm chặt Dương, âm đạo nàng bóp chặt dương vật hấn, chờ đợi...

Dương gồng mình, cái đuôi giường cao, đôi cánh đen dang rộng, cơ thể hấn gồng mạnh rồi dương vật đen hé mở, bắn gần mười đợt tinh dịch vào tử cung Mộng, sau đó hấn rút ra đem cắm dương vật vào âm đạo Lệ và xuất thêm mấy đợt nữa vào tử cung nàng.

Đôi cánh đen khép lại, Dương nằm ngửa ra, ôm hai mỹ nữ vào lòng...

Chương 33: Bí Cảnh

Khi Dương tỉnh dậy thì hòn đảo nhỏ đã chìm trong màn đêm, cơ thể hần trần trụi trong hình người, Mộng đã đi dạy, còn Lệ đang nằm ngay bên cạnh hần.

"Ba năm qua người bị bắt đi đâu?" Thấy Dương tỉnh giấc, Lệ khẽ hỏi.

"Ta bị giam lỏng trong một linh cảnh, phải tự vất vả kiếm ăn..."

Dương bốc phét để tranh thủ lòng cảm thương của người đẹp, bỏ hần chi tiết hần thường dụ dỗ Bảo Ngọc kiếm ăn nuôi mình.

"Khi nghe nói kẻ bắt người là một Chúa Tế, ta đã rất lo... Ta đã tự tìm về nhà người để báo tin cho Diễm, nhưng mà..."

"Nhưng sao?"

"Diễm... đã trở về Long thành từ khi người mới nhập học..."

"Không thể nào!" Dương trợn mắt khó tin, từ trước khi bị bắt cóc, hần vẫn thường hỏi Google về thông tin của Diễm, và thường nhận được kết quả ngắn gọn: "Diễm ở nhà", còn từ khi bị giam trong linh cảnh, Google dường như cũng bị cách ly nên không giải đáp cho dương về những thông tin diễn ra sau khi hần bị bắt. Nhưng Lệ lừa hần để làm gì? Hay Google lừa hần để làm gì?

"Hoặc ý của Google nói Long cung chính là nhà Diễm!" Dương nghĩ thầm.

"Vậy mẹ có biết ta bị bắt cóc không?" Dẹp nghi vấn sang một bên,

Dương hỏi Lệ.

"Có lẽ không... Long thành cách ly với đất liền nên ít khi nhận thông tin từ đây, có lẽ Diễm nghĩ người đang học, khi người tốt nghiệp nàng sẽ trở về đón người thôi..." Lệ thông minh sắc sảo, giấu diếm nhiều chuyện nhưng nét mặt không chút biến chuyển, nàng biết nếu nói thật chuyện Diễm bị bắt về trị tội thì chỉ làm Dương lo lắng chứ không cứu vãn được gì.

"Ừ, có lẽ nàng buồn nên về nhà chơi thôi..." Dương gật gù, nghĩ đến Diễm lại nghĩ đến Băng, chắc hai nàng đang sống vui vẻ ở Long thành.

Lệ đổi chủ đề: "Còn tên Chúa Tế kia là ai? Có phải..."

"Hắn tên Hải Hạ, Hải Dưới gì đó... Hắn cứ đòi giết ta bằng được... ghen từ đời ông nội ghen sang ta hay sao ấy..."

Lệ thờ dài, lúc tai nạn của Phi Thiên xảy ra, nàng đang chuẩn bị hạ sanh My nên không biết rõ bằng Diễm, cũng không dám hỏi Diễm vì mỗi lần nghĩ đến là lại thấy đau thương.

"Hắn còn sống không?"

"Còn! Ông Đại Nhật đánh thắng hắn, nhưng Nữ Thần Tử Vong lại... thức dậy, đuổi cả đám ai về nhà đấy!"

"Thức dậy là sao? Mà sao hắn bắt được người lại giam 3 năm không giết? Huyết nguyệt! Là do lời nguyện đó!"

"Lời nguyện gì?" Dương thắc mắc.

"Nữ Thần Tử Vong mắc phải một lời nguyện, khiến nàng ngủ say

vĩnh viễn, trừ khi..." Nói đến đây, Lệ liếc Dương với ánh mắt lạ lùng thâm thúy: "... trừ khi có tinh dịch của một bán tiên tưới vào tử cung nàng!"

"Hự!" Dương vỡ lẽ, hỏi sao thằng cha Hải Dưới cứ đòi theo dái hấn, vì vậy nên khi hấn hấp Tử Linh chính là vô tình giải trừ lời nguyền cho nàng, làm nàng tỉnh giấc!

"Nhưng sao phải đợi đến 3 năm?" Dương lại thắc mắc.

"Bởi vì đêm huyết nguyệt, tháng cô hồn là sinh nhật, cũng là thời điểm Nữ Thần Tử Vong hùng mạnh nhất, giúp tăng tỷ lệ thành công phá nguyền!" Lệ đáp.

Dương gật gù, trước đó hấn cũng thắc mắc nhưng liên quan đến Nữ Thần là tên Google cứ câm như hến.

Lệ lại hỏi: "Trong linh cảnh 3 năm cũng có ích cho ngươi nhỉ, đã đạt đến Linh Ủy cấp 8 rồi!"

"Ừ linh lực trong đây quả thật dồi dào, nhưng mà so với Hải Hạ thì vẫn không có sức chống cự..."

Dương nắm chặt nắm đấm, Hải Hạ vẫn còn đó, mà hấn thì không thể nào trốn mãi. Thế giới này pháp luật rất mong manh, nếu cứ yếu hèn thì không cách nào sống an nhàn, muốn an nhàn thì trước tiên ngươi phải xông pha!

Muốn làm giả kim thuật gia để an nhàn? Dương có một khối kiến thức khổng lồ từ Google, đến Thần Sư cũng không thể biết nhiều hơn hấn, nhưng càng tìm hiểu, Dương càng nhận ra bản thân đã quá ngu ngơ, chỉ kiến thức chưa đủ để ngươi chế tạo được Bảo Vật, còn phải mạo hiểm săn tìm nguyên liệu hiếm, phải ngày đêm lo lắng

những kẻ tham lam giết người đoạt bảo. Tất cả đều cần 1 thứ: Thực lực!

Thấy mặt Dương trầm xuống, Lệ lại tìm chủ đề khác: "À! Gần đây nghe đồn có một bí cảnh xuất hiện, người muốn đến xem thử không?"

Bí cảnh, chính là một dạng linh cảnh đặc biệt, thường là một hầm mộ, kho tàng, các công trình kiến trúc được các vị cao thủ xây dựng để yên nghỉ, hoặc cất giấu của cải, Bảo Vật quý hiếm, tuyệt học, bí kỹ... Bí cảnh thường bị phong ấn giấu kín, sau trăm năm, ngàn năm, sẽ có thời điểm phong ấn suy yếu, tạo ra kẽ hở cho người ta tiến vào săn của quý.

"Thôi lười lắm, mới về mà..." Dương uể oải nói.

"Vậy sao, ừ vậy thôi, ta tìm người khác đi với 2 đứa My - Nguyệt vậy..."

"Giống đấy, để ta đi cho!"

Sau một đêm nghỉ ngơi an nhàn, Dương và My, Nguyệt ngồi cùng một xe trên đường tiến đến vị trí xuất hiện cổng bí cảnh.

Mấy ngày nay có lẽ còn thẹn chuyện hôn nhau lần trước đến Như Nguyệt trốn biệt không dám gặp Dương, trên xe nàng cũng ngồi co ro trong góc không nói lời nào. Điều làm Dương thấy lạ là Diễm My cũng chẳng hơn gì, mỗi lần gặp nhau, nàng chỉ chào qua rồi cúi mặt lúi đi mất, lên xe cũng vậy, ngồi co ro cạnh như nguyệt, không dám nhìn hắn.

"Hai người bị sao vậy? Sợ ta ăn thịt à?" Dương đau khổ hỏi, nhưng hai nàng chỉ cúi mặt, khác ở chỗ Như Nguyệt rõ là thẹn thùng, còn

My thì có vẻ gì đó buồn bã.

Dương cười khổ, đành dùng đến mồi cưa gái siêu cấp vô địch trùm bá đạo tối cao của hắn. Dương đem thả Bảo Ngọc ra, quả nhiên hai con mồi lập tức cắn câu, nét mặt tươi hẳn, nhưng ngặt nỗi hai nàng chẳng thèm ngó Dương mà chỉ líu ríu tám chuyện với Bảo Ngọc xinh xắn, khiến hắn ngồi thốn thức không thôi.

Bí cảnh xuất hiện ở một vùng ven biển Nam bộ, người đánh xe là một cao thủ dưới trướng thành chủ, ngoài ra còn có nhiều cao thủ âm thầm theo sau bảo vệ bọn Dương.

Đang đi đến một đoạn đường rừng vắng vẻ, đột nhiên xe dừng lại, cả bọn thò đầu ra xem thử thì thấy một thanh niên đang nằm như lê lết giữa đường.

Thấy đoàn xe, thanh niên ngược bản mặt xanh lè lên rên rỉ: "Đói... cho ta xin miếng... ăn..."

Dương nghi hoặc dò xét, kẻ trước mặt là một thanh niên khác anh tuấn khỏe mạnh, ăn mặc cũng khá sang chảnh, sao lại chết đói giữa đường thế kia?

Google liền giới thiệu: "Trần Tiểu Lâm, biệt danh Tiểu công tử, hạng 13 Tân Tinh bảng, tuổi 18. Thiên tài ám sát, vũ khí chuyên dùng: Dao Thái Lan, linh lực hệ Bóng Tối, Linh Úy cấp 8."

"18 tuổi Linh Úy cấp 8?" Dương trợn mắt, theo lẽ thường, dù là thiên tài tư chất Đỏ thì 18 tuổi cũng chỉ Linh Úy cấp 7 là cùng, vậy mà tên chết đói này có thể leo đến cấp 8, mà cũng chỉ đứng thứ 13 Tân Tinh bảng, vậy bọn xếp trên còn khùng bố thế nào nữa?

Nên biết, Tân Tinh bảng chính là bảng xếp hạng những thiên tài

không quá 20 tuổi của toàn Việt Nam, bao gồm cả những thiên tài không học ở các học viện mà được bang phái đào tạo, Tiểu công tử này là một người như vậy.

Thấy tên thanh niên đáng thương, My đưa một ổ bánh mì thịt nhờ gã hộ vệ mang đến cho Tiểu Lâm.

"Cảm... ơn!" Tiểu Lâm nhận lấy ổ bánh mì, há miệng cắn nhẹ.

"Á! Chết mẹ con dòi!" Đang nhai, đột nhiên Tiểu Lâm trợn mắt phun bánh mì đầy đất, sau đó quỳ lên, hai tay chắp trước ngực nệm như nệm kinh: "Thần linh thứ tội! Thần linh thứ tội!"

"Nó bị gì vậy? Bánh mì làm gì có dòi?" Dương nhặt ổ bánh mì lên nhíu mày quan sát.

Tiểu Lâm gãi đầu cười khổ: "Các vị có đồ chay không? Ta ăn chay trường..."

"Thằng mẹ mày! Sát thủ mà ăn chay trường!" Dương trợn tròn mắt chửi thăm.

"Hề hề!" Thấy nét mặt hằm hằm của Dương, Tiểu Lâm gãi đầu cười trừ.

"Hay chúng ta cũng ngồi nghỉ một chút đi, ta cũng đói..." Như Nguyệt lấy trong nhẫn ra một ít bánh bao không nhân chuyền cho Tiểu Lâm rồi nói.

Thế là cả bọn dừng lại ngồi ăn bên đường.

"Người chắc cũng đang đến chỗ bí cảnh hả? Sao lại chết đói ở đây?" Dương nghi vấn hỏi Tiểu Lâm.

Tiểu Lâm xấu hổ đáp: "Ta cứ nghĩ là dọc đường có nhiều cây trái nên không mang theo thức ăn, thấy bụi nấm nhiều màu đẹp quá tưởng nấm đông cô nên lượm ăn thử, sau đó vận công trị độc mấy ngày thì vừa mệt vừa đói không hết nổi nữa."

"Ta tên Trần Tiểu Lâm, 18 tuổi, nhà ở Tây Ninh, các người tên gì, ở đâu?"

"Ta tên Phi Dương, đây là Như Nguyệt, đây là Diễm My, chúng ta đều 16 tuổi, cũng đang đến chỗ bí cảnh du lịch."

"Du lịch?" Tiểu Lâm trợn mắt: "Đây là bí cảnh của Chúa Tể đó! Lũ con nít 16 tuổi các người là đi liều mạng chứ du lịch cái gì?"

Dương cũng biết trong bí cảnh chắc chắn sẽ có nhiều cạm bẫy nguy hiểm, nhưng hắn có Google trợ giúp nên không lo mấy, càng nguy hiểm càng muốn đi để lấy oai với hai tiểu mỹ nhân.

Ăn xong, cả nhóm lại lên đường, Tiểu công tử sợ lạc đường nên xin theo, thế là thêm một thằng tài xế.

Khi đến nơi thì đã có rất nhiều người tụ họp trước một bờ biển hoang sơ, trung tâm đám đông xuất hiện một cái khe nứt kỳ lạ hiện giữa không gian, đây chính là chỗ hở của phong ấn.

Tách biệt khỏi đám đông là một nhóm 3 thanh thiếu niên, hai tên khoảng hơn 20 tuổi có cơ bắp lực lưỡng, một tên trẻ hơn với gương mặt kêu ngạo, chính là Long Ngạo. Thấy nhóm Dương tiến đến, Long Ngạo nhíu mày không khỏi liên tưởng đến gương mặt của tên nhóc 3 năm trước.

"Giống lắm... chẳng lẽ là nó?" Long Ngạo hỏi thăm, âm thầm quan

sát.

Dương quan sát một vòng, đa phần tập trung ở đây đều là Linh Úy, không phải các Linh Tá, Linh Tướng bị mẹ bắt ở nhà, mà là phong ấn của Chúa Tế không phải muốn vào là vào. Khi khe nứt mới xuất hiện, chỉ những người có linh lực ở mức thấp nhất như Linh Sĩ mới qua được, rồi phong ấn yếu dần thì đến lượt Linh Úy có thể tiến vào, cả đám tụ tập ở đây cũng chính là chờ thời điểm an toàn để vào. Sau đó vài ngày Linh Tá mới vào được... Muốn vào ngay thì phải trực tiếp phá vỡ phong ấn, trừ khi là đồng cấp Chúa Tế, còn không thì chỉ có tan xác.

Nhưng Đại Nhật Chúa Tế sẽ không phá phong ấn, đây là dịp để các thanh thiếu niên đến thí luyện, nâng cao thực lực, nên lão sẽ để mặc bọn hắn tự do xông vào, trừ khi có kẻ muốn phá hoại mới ra tay ngăn cản.

Tiểu Lâm cũng đứng quan sát xung quanh, không khỏi cảm thán:
"Quả nhiên là anh tài tụ hội!"

Tập trung quanh cổng có rất nhiều nhóm người ở độ tuổi khoảng 16 đến 30, đa phần đều ở cấp Linh Úy, tùm 3 có, tùm 5 tùm 7 có, vài người đi theo cặp hoặc đi lẻ.

Một thanh niên mặt trắng ăn mặc lịch lãm, tay phe phẩy cây quạt đi ngang chỗ bọn Dương, liếc thấy Tiểu Lâm liền nhếch mép: "Tiểu công tử cũng đến được tận đây sao?"

Tiểu Lâm giọng bất thiện: "Tên công tử bột như ngươi còn đến được, sao ta lại không thể?"

Gã thanh niên định đáp trả, nhưng liếc thấy Dương và My, Nguyệt bên cạnh liền thả dè: "Ô! Hai tiểu mỹ nhân xinh đẹp, các nàng đến

đây thí luyện sao?"

Mắt Dương lập tức chuyển sang hình viên đạn. Qua Google, Dương biết hẳn là Lê Phi, biệt hiệu Dục công tử, đứng hạng 12 Tân Tinh bảng, 20 tuổi, Linh Úy cấp 8 hệ Phong.

Thấy My và Nguyệt có phần thờ ơ, Lê Phi nho nhã hơi cúi người lịch sự chào hai nàng.

"Ta là Dục công tử Lê Phi, có thể cho ta điểm phúc được biết trên hai nàng không?"

"Thiếp tên Phi Dương!"

"Thiếp tên Tiểu Lâm!"

Dương và Tiểu Lâm không ngờ lại đồng thanh giả giọng nữ, nhái theo điệu chào của Lê Phi đáp lại làm My và Nguyệt che miệng cười duyên, còn Lê Phi mặt đơ ra.

"Ta không hỏi hai người!" Lê Phi âm trầm nói.

"Chứ người nghĩ người có tư cách hỏi ta à?" Dương nhướn mày đáp lại.

"Để tao xem mày xem tao có tư cách hay không!" Lê Phi tức muốn xịt khói, chiếc quạt trên tay tỏa ra khí thể như gió chuẩn bị nổi lên.

Thấy Dương không ngờ lại sẵn tới, Tiểu Lâm vội nắm tay hẳn định kéo lại, nhưng lại chột giật mình chết trân, không ngờ tên thiếu niên trông còn thua hẳn mấy tuổi này lại có linh lực tỏa ra từ cánh tay hùng mạnh không kém gì hẳn.

"Người... người 16 tuổi thật sao?" Tiểu Lâm đứng há mồm, cảm muốn rớt luôn xuống đất, hóa ra tên nhóc tưởng chỉ có bề ngoài đẹp trai này lại còn thiên tài hơn cả hắn, 16 tuổi Linh Úy cấp 8, chẳng phải nói trong vòng 2 năm nữa, hắn sẽ đột phá Linh Tá? Đây chẳng còn tính vào Tân Tinh bảng nữa, mà chính là một tên Siêu Tân Tinh a!

Trong lúc Dương và Lê Phi giương cung bạt kiếm, chợt có tiếng người la to: "VÀO ĐƯỢC RỒI!"

"Hừ! Tha cho mày!" Lê Phi hừ lạnh rời đi, việc săn kho báu quan trọng hơn.

Dương cũng chẳng buồn quan tâm Lê Phi, bởi vì lúc đó, hắn nhận thấy một ánh mắt nhìn mình đầy sát ý.

"Long Ngạo..." Dương nghiêng răng, cái mặt thẳng đấy nhìn là muốn đánh!

Chương 34: Cổ Mộ

Từng người chen nhau xông vào nơi không gian nứt vỡ, cũng có nhiều nhóm đứng xem một lúc rồi mới tiến vào, chúng biết chắc trong bí cảnh sẽ có nhiều cạm bẫy, bọn hám của đi trước thế nào cũng chết trước.

"Ta đi trước nhé, ơn cứu mạng nhất định sẽ báo!" Khi tình trạng xô lấn đã không còn, Tiểu Lâm chào tạm biệt bọn Dương rồi xông vào trước.

"Chúng ta cũng đi thôi!" Dương nói với My, Nguyệt rồi bước về phía cổng.

Ở một mỏm đá gần đó, Đại Nhật Chúa Tế ngồi phì phèo điếu thuốc Vinatamá, mắt dõi theo nhóm Dương.

"Thưa Chúa Tế, có một nhóm người của Long tộc cũng tiến vào..." Một người cận vệ đứng gần nói.

"Ừ kệ bọn hần, chỉ là đám Linh Úy, vào lịch luyện thì được chứ làm gì có đũa nào lấy nổi kho báu trong đấy!" Đại Nhật lơ đãng nói.

"Còn tiểu thư..."

"Cũng kệ bọn nó, tranh đấu mới là cách tiến bộ nhanh nhất, nếu đoạn sấm truyền kia thật sự xảy ra, khi chúng ta ngã xuống thì bọn nó chính là những kẻ nhận trách nhiệm chống đỡ cho đất nước này..."

Choáng ngợp!

Đó là cảm xúc của Dương khi bước vào khe nứt không gian, hiện ra trước mắt hẳn là một tòa kiến trúc khổng lồ như một ngọn núi. Dù ở thế giới cũ hẳn cũng chưa thấy tòa kiến trúc nào to lớn đến vậy.

Tòa kiến trúc được xây bằng đá tảng phủ đầy rong rêu, trông tựa như một ngôi đền thần khổng lồ, không gian xung quanh rất rộng và trống trải, mọc toàn cỏ lau.

Không chỉ Dương mà tất cả mọi người khi bước vào đều có chung cảm giác choáng ngợp.

"Đùa sao? Đây có thật là bí cảnh của Chúa Tế không? Sao hoành tráng như Thần mộ thế này?"

"Kiểu này chắc là mộ của Hoàng Đế nào đó! Ngon trym rồi!"

Đứng xem xét một hồi, từng nhóm bắt đầu tiến vào từ cổng đền, bọn Dương cũng tiến vào.

Quái lạ thay, cánh cổng thì to hoành tráng nhưng bên trong chỉ có độc một con đường hẹp đủ 2 người đi song song, hai bên bị tường đá chắn kín, không hề có cửa phòng như các kiến trúc thông thường.

Cả đoàn chỉ có cách đi thẳng, dù tò mò nhưng chẳng đứa ngu nào dám phá tường, đây là kiến trúc của Chúa Tế đó nha, còn bọn hẳn cao nhất là Linh Úy cấp 10, người ta đánh rắm một cái cũng đủ làm cả đám nổ banh xác, nói gì đến việc đây là nơi người ta yên nghỉ, há lại để cho bọn hẳn dễ dàng quấy phá?

Dương đi một lúc lâu thì đến trung tâm ngôi đền, đây là một căn phòng tròn đường kính khoảng chừng 10 mét, tường xung quanh phòng có 12 cửa nhỏ trải đều ra mọi phía, tất cả đều giống nhau.

Nhìn các nhóm dần tách ra đi theo khắp các hướng, Dương thầm hỏi Google: "Ê 12 hướng giờ đi hướng nào mậy?"

"Hướng nào cũng được!" Google đáp.

"Hướng nào đi an toàn nhất?"

"Đứng 1 chỗ hoặc đi ra khỏi đây!"

"Hướng nào nhiều của quý nhất?"

"12 hướng như nhau!"

"Hướng nào nguy hiểm nhất?"

"12 hướng như nhau!"

"Mẹ! Cho cái bản đồ coi!" Dương mắt kiêng nhăn quát thăm trong lòng.

Google vẽ vào trí nhớ của Dương bản đồ của ngôi đền, chỗ bọn hắn đang đứng là trung tâm, ngôi đền hình vuông, 12 hướng dẫn đến 12 căn phòng rộng lớn, trái với tưởng tượng của Dương, cả 12 phòng đều không có chạm bẩy hay kho báu, mỗi phòng chỉ có một bức tượng người cao khoảng 3 mét.

"Thế là thế nào? Kho báu đâu?"

"12 sứ tướng, dẹp loạn xưng hùng!"

Google đọc một câu đơn giản nhưng khiến Dương bưng tỉnh.

"Đình Tiên Hoàng! Đây là mộ Đình Tiên Hoàng!"

"Sao vậy Dương?" Thấy Dương cứ đứng suy tư, My lo lắng hỏi.

Dương liếc quanh, tất cả cả đua nhau đi tranh kho báu, chỉ còn Nguyệt và My đứng cùng hần. Dương thì thào: "Ta nghĩ rằng đây là mộ của Đình Tiên Hoàng - Đình Bộ Lĩnh!"

"Nhưng không phải mộ các vị vua đã phần xây ở Bắc bộ sao?"
Dương tự hỏi mình.

"Sao lại ở Bắc bộ? Mộ Đình Tiên Hoàng ở Nam bộ mà?" My nói.

"Hả? Ờ ta lộn!" Dương lúc này mới nhớ ra đây là thế giới khác, lịch sử và địa danh tuy tương đồng nhưng bản đồ đất nước thì không bị thay đổi nhiều lần như bản đồ của thế giới hần.

"Nhưng tại sao người nghĩ đây là mộ Đình Tiên Hoàng?" Nguyệt hỏi.

Dương chém gió: "Thứ nhất, ngôi đền này quá lớn, Chúa Tế bình thường chẳng ai đi xây cái đền to như vậy rồi đem giấu, nên ta nghĩ đây là lăng mộ của một vị vua nào đấy! Thứ hai, nơi đây chia làm 12 hướng, khả năng cao là ứng với 12 sứ quân mà Đình Bộ Lĩnh đã dẹp tan! Thứ ba, xung quanh đền mọc toàn cỏ lau..."

"A! Đình Tiên Hoàng lúc nhỏ lấy cỏ lau làm cờ chơi đánh trận!" My reo lên.

"Thông minh lắm!" Dương gật đầu, nổi hứng giơ tay định xoa đầu My nhưng nàng lui lại né tránh.

Dương lúc này không khỏi nghi vấn, My ngày xưa tuy e thẹn nhút nhát, nhưng rõ ràng là rất sùng bái hần, còn dám chủ động hôn hần.

Sao giờ lại cứ tránh né và có vẻ như buồn bã khi thấy mặt hẳn thế kia?

Nhưng phải công nhận một điều, My không còn là cô bé 13 tuổi nữa, gương mặt vẫn còn đó nét ngây thơ nhút nhát, đôi mắt vẫn tròn xoe nhưng đôi mi vốn đã cong giờ lại càng cong vun vút tạo nét mê hồn, đôi gò má tròn xinh cứ thoáng chốc lại hơi ửng hồng không cần đánh phấn, đôi môi hồng nhỏ nhắn mà đầy đặn khiến người ta chỉ muốn đem ngậm lấy không rời. Cơ thể nàng đã phát dục, vẫn đầy tươi trẻ đáng yêu nhưng lại ẩn hiện một khí chất quyến rũ phi thường, đôi gò vú tròn căng đầy đặn còn to hơn nhiều phụ nữ trưởng thành, làn eo nàng thon gọn thướt tha lướt xuống hai quả mông tròn trĩnh. Lại nói đến cặp đùi dưới váy ngắn, trắng nõn nà long lanh, lại thon dài là lướt tạo cho người ta cảm giác chỉ muốn đem cái thứ ở giữa hai chân mình đem đút vào giữa cặp đùi nàng mà đẩy vào đẩy ra rồi tưới sữa vào đấy, sau đó nhìn dòng sữa đ-c chảy dọc theo làn da đùi trắng muốt mượt mà thì lại bắt đầu cương lên lần nữa... Nói chẳng ngoa, từng có một thằng ngu nào đó chỉ vì muốn mô tả nét đẹp của nàng mà vắt nát cả óc, hứng tình đỏ mặt nhưng vẫn không thể nào lột tả hết nét đẹp này.

Ngắm My thẹn thùng, bất giác nước bọt chảy dọc theo khóe môi mà Dương không hề hay biết, khiến Nguyệt xinh đẹp chẳng hề kém My đứng ngay bên cạnh nhìn hẳn mà trong lòng nổi lên một cơn khó chịu không biết vì đâu.

"Giờ chúng ta đi đâu?" My hỏi.

"Hướng này đi!" Dương chỉ về hướng có đông người đang đánh nhất.

3 đứa đi một đoạn đã nghe tiếng ầm ĩ, vào thì mới thấy một nhóm vài chục đứa đang ầm ĩ bu quanh một pho tượng chiến tướng cao

khoảng 4 mét, trước bụng bức tượng này khắc 3 chữ: Kiều Công Hãn, đúng là tên của 1 trong 12 sứ quân.

"Xem ra 11 nơi còn lại đều có 1 bức tượng như vậy!" Đứng xem đánh nhau, Dương giả vờ suy đoán.

"Có lẽ phải đánh bại cả 12 bức tượng mới vào được nơi giấu kho báu?" Nguyệt nghi vấn.

"Cũng không hẳn, tượng này cùng lắm chỉ khoảng Linh Tá cấp 3, chắc chỉ là màn khởi động để nhắc về chiến công của Đinh Tiên Hoàng, còn xa mới đến được kho báu!" Dương xoa cằm chém gió như thể đây là nhờ cái đầu thông minh tuyệt thế của chính hắn nghĩ ra, nhưng chờ hoài cũng không thấy My khen, còn bà Nguyệt hung dữ này thì đời nào thêm khen hắn.

"Ê tụi kia! Không đánh phụ đứng đợi hôi của à?" Ai đó thấy bọn Dương đứng xem như xem xiếc, tức giận quát.

"Ach! Ừ thì đánh!" Dương xấu hổ xông vào, My và Nguyệt cũng theo hỗ trợ, nhưng mới vào cào cào vài phát thì bức tượng Kiều Công Hãn đã hết linh lực lăn ra xiu.

Trừ vài người thông minh, cả bọn còn lại mừng rỡ hoan hô vang trời rồi đứng nhìn quanh chờ cái kho báu nào đó hiện ra.

"Đi thôi!" Dương thầm gọi My và Nguyệt, dẫn nhóm trở lại căn phòng trung tâm.

Cũng không phải chỉ có mình Dương biết, từ các phòng khác cũng có người thông minh đoán ra cốt lõi nên đã tranh thủ đến phòng trung tâm đứng chờ sẵn ngay sau khi đánh bại bức tượng chỗ bọn hắn.

Khi nhóm Dương về đến thì đã có 8 tượng bị hạ, những nơi khác ít người hơn nên khá chật vật, nhưng cuối cùng cũng bị hạ. Thêm một lúc nữa thì tất cả đã nhận ra các phòng ngoài mỗi bức tượng ra không có gì khác và trở lại tập trung ở phòng trung tâm.

Lát sau, phần rìa nền phòng hình tròn đột nhiên sáng lên, tạo thành một vòng sáng trắng bao quanh căn phòng, rồi nền phòng từ từ sụp xuống làm cho nhiều người hoảng hốt la lên, nhưng không có gì nguy hiểm xảy ra, mà người bình tĩnh nhất là Dương, cảm giác chẳng khác nào đi thang máy trong thế giới của hắn, ngoài ra còn có cảm giác sững vì My và Nguyệt trong phút hoảng sợ đã cùng nắm lấy tay hắn.

Nền phòng hạ xuống một lúc rồi từ từ dừng lại, lại là một căn phòng có nhiều cửa, nhưng lần này là 4 cửa chia ra 4 hướng, trước mỗi cửa lại đặt một bức tượng của một trong tứ đại linh thú: Long - Lân - Quy - Phụng, cả 4 tượng linh thú này đều quay mặt vào hướng cửa gần chúng nhất.

Bọn Long Ngạo lập tức chọn hướng Long mà đi, dù rất muốn đánh với Dương nhưng hắn biết đường đến kho báu còn xa, phải bảo toàn thực lực nên đánh nén lại.

Dương lại tra bản đồ, lần này là một mê cung rộng lớn.

"Quái! Mê cung gì mà ngu vậy? Có đến 4 cửa ra!" Dương thoáng bật cười khi phát hiện cái mê cung có vẻ bí hiểm này không ngờ lại xuất hiện đến 4 cửa ra và có nhiều tuyến đường thông đến cả 4 cửa vào, vậy còn chia cửa vào làm gì?

Thế là Dương quyết định chọn tuyến đường ngắn nhất mà đi, lúc này hắn mới phát hiện Google không ngờ còn có tính năng vẽ đường đi lên bản đồ, thế là hắn bảo bọn My, Nguyệt ngồi chờ trong khi bản

thân ngồi chọn tuyến đường ngắn nhất như chơi trò giải mê cung.

Nếu người thiết kế ra cái mê cung khổng lồ này mà biết có người đem giải mê cung của hắn như trò vẽ mê cung trên giấy thì có lẽ sẽ đội mồ sống dậy rồi tức ói máu chết thêm lần nữa, dù biết không còn máu để mà ói.

"Rồi! Đi thôi!"

Dương tự tin đứng dậy, dẫn hai tiểu mỹ nhân tiến vào cửa Phụng.

Đây cũng không đơn thuần chỉ là một mê cung, dọc đường đầy rẫy cạm bẫy và những thủ hộ cấp Linh Tá, thậm chí là Linh Tướng, Linh Vương. Nhiều người sập bẫy, không đến nỗi chết nhưng cũng bị thương nặng nhẹ đủ kiểu. Một nhóm xui xẻo đ-ng phải một bức tượng cấp Linh Vương, kết quả cả nhóm 5 người bị hút cho khô máu.

*Đoạn BONUS: Cảnh báo nội dung NTR (Nhưng không liên quan đến Dương và giàn harem của hắn). Dù sao ai không thích NTR thì xin cân nhắc trước khi xem.

Ở một hướng khác, một đôi nam nữ khoảng 25 tuổi sát cánh bên nhau tiến sâu vào mê cung. Họ là Gian Dâm song kiếm, người nam biệt danh Gian kiếm tên Đái Đường, người nữ xinh đẹp là vợ hắn, biệt danh Dâm kiếm tên là Tiểu Lộ.

Gian kiếm Đái Đường nổi danh vì bản tính gian tà, chuyên đi hiếp dâm vợ người khác rồi chụp hình dán khắp nơi làm trò tiêu khiển, còn Dâm kiếm Tiểu Lộ cũng chẳng kém, dù có chồng nhưng vẫn thích lén chồng dùng sắc đẹp đi dụ dỗ chồng người khác, khiến bao nhiêu phụ nữ tan nhà nát cửa ngay trong lúc đang mang thai.

Gian Dâm song kiếm mò đường một hồi, tiến vào một khu rộng rãi nên ngồi nghỉ một lát.

"Mệt không bà xã?" Đái Đường ngồi sau lưng vợ, ôm eo kề môi vào tai nàng hỏi khẽ.

"Thiếp không mệt lắm. Nhưng..." Tiểu Lộ ngọt ngào đáp khẽ, lưng nàng tựa vào ngực chồng.

"Nhưng sao?"

"Giờ thiếp muốn mệt thì sao..." Tiểu Lộ thì thào với chồng bằng giọng đầy mê hoặc.

"Thì ta phải chiều thôi..." Đái Đường cười dâm dê, hai tay bắt đầu hành động, tay phải đưa lên nâng lấy bầu vú đầy đặn dưới lớp áo thun mỏng manh của Tiểu Lộ, tay trái lướt xuống vượt qua lớp váy ngắn ngắn của Tiểu Lộ, vuốt ve làn da đùi mịn mềm trắng nõn của nàng, mũi hần tham lam hít lấy hương da thơm nồng quyến rũ.

"Uhm..."

Tiểu Lộ khẽ rên, gương mặt xinh đẹp lảng lơ ngược ra sau dùng làn môi đỏ thắm hôn vào môi chồng.

Đái Đường kéo áo thun của Tiểu Lộ lên cao, thả tự do cho hai bầu vú tròn đầy đặn với hai đầu ti màu hơi thâm nhưng đầy tính gợi dục, tay còn lại Đái Đường từ đùi nàng xoa dần lên trên, chạm trực tiếp vào âm vật đã hơi ẩm ướt của Tiểu Lộ.

"Mặc váy ngắn thế mà không mặc quần lót à! Đây là chỗ đông người đấy!" Đái Đường nhíu mày nói, chợt hiểu ra tại sao hôm nay có nhiều thằng nhìn vợ mình rồi lại nhìn mình với ánh mắt là lạ, một cơn ghen

tuông bực bội hùng hực dâng lên.

Tiểu Lộ ngược mặt nhìn chồng bằng ánh mắt dâm dăng khiêu khích không tả nổi, khiến cơn ghen của Đái Đường lập tức bị áp chế và thay bằng cơn hứng muốn đem vợ ra đ-t cho khóc thét để trả đũa.

Nhưng lúc này, có âm thanh nặng nề như đá tảng dịch chuyển vang lên, sau đó rầm một cái, 3 mảng tường to bằng cánh cửa tách ra ngã xuống đất, từ 3 vị trí đó lộ ra bên trong tường 3 cái xác khô quắp màu nâu sậm, mắt đ-c ngầu vô hồn.

Đái Đường và Tiểu Lộ rùng mình lui lại, nhưng không ngờ một cái xác nhanh như chớp phóng tới tóm lấy Đái Đường khóa chặt hẳn lại, còn Tiểu Lộ bị hai cái xác còn lại áp sát không có đường thoát.

"Linh... Linh Tá? Không... là Linh Tướng!" Đái Đường run run, qua cảm giác vô phương chống cự, hẳn cảm thấy cái thân khô này ít nhất cũng phải mạnh ngang một Linh Tướng!

Nghe Đái Đường nói, Tiểu Lộ run run không dám mở miệng. Linh Tướng? Linh Úy như vợ chồng nàng không có đường thoát a!

"Tiểu Lộ! Cứu ta!" Đái Đường sợ hãi gào to, Tiểu Lộ run rẩy nhìn qua, rồi mắt nàng trợn trừng khi thấy cái xác khô đang khống chế chồng nàng, cái dương vật cũng khô quéo giữa hai chân không ngờ lại dần nở lớn và giương thẳng ra!

Tiểu Lộ run rẩy lần lượt liếc xuống chân hai tên thân khô cạnh mình, cũng là đang chĩa ra hai cây thịt khô, vậy mà trông còn dài hơn của Đái Đường...

Lúc Tiểu Lộ nhận ra, Đái Đường cũng nhận ra, hai tên thân ma đứng cạnh Tiểu Lộ cũng hành động.

"HAI THẰNG CHÓ! THẢ VỢ TAO RA!"

"ĐỪNG! THA CHO TA!"

Đái Đường và Tiểu Lộ gào lên cùng lúc, nhưng hai cái xác khô phớt lờ, gương mặt khô quắp không chút biểu cảm, chúng dễ dàng áp chế Tiểu Lộ, đem nàng đè xuống.

"Đừng! Đừng mà!"

Tiểu Lộ ra sức giãy giụa van xin, nhưng sức nàng so với hai tên Linh Tướng thì vô dụng, một tên dùng một tay giữ chặt hai cổ tay Tiểu Lộ, tay còn lại tò mò sờ vào bầu vú nõn nà đang thả rông của nàng. Tên kia tóm cổ chân Tiểu Lộ giơ lên cao, cúi mặt ngắm âm vật có phần hơi thâm qua nhiều cuộc tình của Tiểu Lộ, sao đó đưa đôi môi khô héo hôn vào.

"A... Đừng! Tha cho ta! Ta xin hai ngài!"

"MẸ KIẾP! TAO LIỀU MẠNG VỚI TỤI MÀY!"

Tiểu Lộ không ngừng uốn éo làn eo thon, tìm cách tránh né bàn tay khô cứng đang vuốt ve bầu vú nàng và cố lui mông tránh đôi môi cùng cái lưỡi khô héo đang nghịch phá âm đạo nàng. Còn Đái Đường thì điên cuồng vận linh lực tìm cách thoát ra nhưng rõ ràng là vô ích.

Vọc phá âm đạo Tiểu Lộ một hồi, tên xác khô quỳ lên, đem dương vật tuy khô héo nhưng vẫn giương lên được nhờ linh lực hỗ trợ của hắn đem đặt nơi khe âm vật của Tiểu Lộ, không ngờ âm đạo nàng dễ dàng bị kích thích đến nổi dâm thủy đã tràn ra ngoài, bôi trơn cho thứ dương vật ghê tởm của tên thầy ma.

Tên thầy ma này xem ra lúc còn sống cũng là một tay chơi, không ngờ còn biết trò đem dương vật cọ cựa phía ngoài khiến Tiểu Lộ khó chịu pha lẫn kích thích. Vốn dâm đãng lẳng lơ, Tiểu Lộ vô thức lộ ra những âm thanh rên rỉ đầy kích thích.

"Ư... A... Ưm..."

"Tiểu Lộ..." Đái Đường không tin nổi vào mắt mình, người vợ xinh đẹp của gã không ngờ lại đang trưng ra nét mặt dâm đãng sững khoái, rên những tiếng rên mê hoặc, mông nàng tự động hẩy lên cho âm vật cọ sát vào dương vật của tên thầy ma ghê tởm, hai bầu vú tròn thì không ngừng đàn hồi méo mó trong đôi tay khô héo của tên thầy ma còn lại.

Khiêu khích một hồi, tên thầy ma bắt đầu nghiêng dương vật xuống, cắm đầu khắc vào âm đạo ướt sũng của Tiểu Lộ.

"A... Đùng... Không được... A... Ư..." Miệng phản đối nhưng mặt thì dâm đãng sững khoái, dù là hai cái xác khô hôi hám ghê tởm, nhưng lần đầu được trải nghiệm được quan hệ với 2 người đàn ông cùng lúc, lại ngay trước mặt chồng khiến bản tính dâm đãng của Tiểu Lộ bùng phát.

"A... Khô quá..." Tiểu Lộ cảm thán, dương vật khô khốc của tên thầy ma đã cắm hết vào âm đạo nàng, dâm thủy ứa ra như suối.

Hai tên thầy ma không thể nói, mặt cũng không biểu cảm, một tên thì bắt đầu đẩy hông đem dương vật không ngừng đưa ra đưa vào âm đạo người đẹp, tên còn lại chán nghịch vú nàng nên dời chỗ, đem dương vật héo queo chĩa ra trước mặt Tiểu Lộ.

"Ư... A... A... Nhẹ thôi... Ai..."

Tiểu Lộ bắt đầu cảm thấy cơn sướng khoái đầy kích thích khi âm đạo không ngừng co bóp ôm lấy dương vật nhăn nheo của tên thầy ma, mũi nàng chợt nhận lấy một mùi hương hôi hám, liền liếc sang thì thấy dương vật của tên thầy ma còn lại đưa ra trước miệng mình.

Tò mò và kích thích lẫn át cả ghê tởm, Tiểu Lộ vừa liếc chòng bằng ánh mắt khiêu khích dĩ thỏa vừa hé đôi môi đỏ mọng ngậm lấy khúc thịt khô vào trong...

"Không..." Đái Đường sục đờ, nhìn vợ vừa bú dương vật thầy ma vừa liếc mình trêu tức, hấn giận muốn phát điên, định nhắm mắt lại không nhìn nữa nhưng tên thầy ma khốn nạn không ngờ còn dùng ngón tay kéo mi mắt hấn lên không cho nhắm mắt, càng không cho quay đầu.

"Uhm... Uhm... Úhm! Úm!" Tiểu Lộ chìm sâu trong khoái cảm, tên thầy ma vừa đ-t vừa bắt nàng nghiêng người bò dậy, như một con đĩ chó chống mông ra cho tên thầy ma đ-t vào. Tên thầy ma còn lại có vẻ nghiện đôi môi của Tiểu Lộ, lại đem dương vật chia ra trước môi nàng, Tiểu Lộ liền duyên dáng vén tóc hé môi ngậm vào.

"Uhm! Úhm! Uhm!" Hai cái lỗ của Tiểu Lộ mà biết bao đàn ông mơ ước giờ được bịt kín bởi hai dương vật khô quắp ghê tởm của hai tên thầy ma xấu xí, cứ hể tên phía sau đ-t tới thì Tiểu Lộ bị đẩy tới trước, khiến miệng nàng ngậm tận gốc dương vật của tên trước mặt.

Dâm thủy chảy xuống đùi, nước bọt chảy xuống cổ.

"Uhm! Úhm! A! Sướng quá đi! A! Á!"

Tên thầy ma bắt đầu đ-t nhanh hơn, khiến Tiểu Lộ phải nhả dương vật tên phía trước ra và thốt lên. Thịt khô vồ vào đỏ cả mông nàng,

dâm thủy phún như phun sương, sau đó cả hai cùng lên cơn co giật.

Lát sau, tên thầy ma rút dương vật ra, một dòng chất dịch nhầy đen thui như dầu nhớt từ âm đạo Tiểu Lộ chảy ra. Tiểu Lộ thờ nặng nề, gương mặt xinh đẹp đầy thỏa mãn đưa tay vuốt khe âm đạo, đem chất dịch đen hôi hám vừa liếc Đái Đường vừa chấm vào lưởi liếm.

Tên vừa thỏa mãn ra khống chế Đái Đường, đổi chỗ cho tên còn lại đến khám phá người Tiểu Lộ trong khi tên kia đổi xuống đem dương vật cắm vào âm đạo nàng. Lại một màn bú trước đ-t sau.

Sau một hồi lâu, ba người đổi trò, một tên nằm ngửa xuống cho Tiểu Lộ ngồi lên, đem âm đạo ôm trọn dương vật của gã, sau đó Tiểu Lộ nằm xuống ép đôi gò vú tròn của nàng vào làn da ngực khô khan của tên đang nằm dưới, tên còn lại từ sau hông Tiểu Lộ lại khụy chân đem dương vật chen vào âm đạo nàng.

"Ai... Chết thiếp!" Tiểu Lộ rên như hét khi âm đạo nàng nhận lấy 2 dương vật cùng lúc, cũng may dương vật hai tên này khô héo nên tuy dài mà không lớn.

"A! Ai! Ái! Ông xã! Thiếp sướng quá! Còn sướng hơn... với chàng nhiều!"

Tiểu Lộ lộ rõ bản chất dâm đãng lẳng lơ trước mặt chồng, khi mà âm đạo nàng ôm lấy cùng lúc hai dương vật ghê tởm không ngừng sục vào, eo nàng cong xuống, ngực nàng ưỡn lên đem hai bầu vú tròn căng cho hai tên thầy ma nghịch phá, tên nằm dưới ôm một quả tha hồ ngậm nhai, tên phía trên thì bóp nắn hưởng thụ cảm giác ấm áp mềm mại ngàn năm khó quên.

Lát sau lại đổi kiểu, lần này Tiểu Lộ nằm ngửa trên người một tên thầy ma, cho hắn một tay giữ vú, một tay giữ đùi nàng, dương vật từ

dưới cằm lên âm đạo nàng, tên còn lại nằm đè lên và lại chen dương vật vào âm đạo nàng.

"Mẹ mày! Mày là con đĩm! Con đĩ chó ghê tởm!..." Đái Đường lúc này đã tức đến chảy nước mắt, vất óc tìm mọi câu chửi để mắng vợ.

"Ai... Ái... A... Ừ... Giờ chàng... mới biết... sao?" Tiểu Lộ cười dâm đãng, sau đó ngược mặt hôn vào làn môi khô héo của tên thầy ma phía trên, tên thầy ma phía dưới thì đang vừa hầy mông vừa dùng môi hôn vào bờ vai thon của nàng.

"Sướng quá... mạnh nữa đi... hai chàng... Thiếp chết..."

Hai tên thầy ma đổi kiểu, tên này đưa vào thì tên kia đẩy ra, khiến cho âm đạo Tiểu Lộ lúc nào cũng cảm nhận được cảm giác bị đâm vào, nàng sướng phát điên.

"Á! Ái! Chồng ơi! Thiếp sướng! THIẾP..." Cả người Tiểu Lộ lần nữa run giật, hai tên thầy ma cũng run giật, hai dòng tinh đen ngòm cùng xả vào tử cung mỹ nữ...

Nhận hết tinh dịch vào tử cung, Tiểu Lộ quỳ lên, nàng dâm đãng nhìn chồng, hai tên thầy ma cũng đứng dậy đem hai dương vật dính đầy dâm thủy pha tinh dịch đen như nhót chia vào môi nàng, Tiểu Lộ hé môi, lưỡi mềm liếm nhẹ... **

Chương 35: Long Ngạo kinh hoàng

Dương cẩn thận tiến từng bước trên con đường đến cửa ra, hai bên đường bị tường cao che kín, mùi ẩm mốc phả ra trong không gian âm u lạnh lạnh tạo cho người ta cảm giác ớn lạnh rợn người.

Dương tuy cũng lo lo nhưng gồng mình ra vẻ ta chẳng sợ gì, bởi có hai tuyệt sắc tiểu mỹ nhân đang theo sau hắn.

My và Nguyệt tiến theo sau Dương, trong lòng hồi hộp nhưng cảm giác đề phòng lo lắng trong hai nàng khi mới tiến vào bí cảnh mỗi lúc một giảm dần, thay vào đó là cảm giác khâm phục mỗi lúc một dâng cao. Dọc đường đi trong mê cung có đầy chạm bẫy nguy hiểm, cả những đoạn đường tắt ẩn giấu, vậy mà Dương hết lần này đến lần khác hóa giải một cách đơn giản như thể mê cung khổng lồ này chính là ngôi nhà quen thuộc của hắn, trí tuệ này một thiếu niên 16 có thể có sao?

Đi qua một ngã rẽ, Dương thấy một ngõ cụt rộng rãi, phía cuối ngõ có ánh sáng trắng.

"Đến rồi!" Dương mừng rỡ nói.

Đi đến cuối ngõ cụt có một gian phòng nhỏ hình tròn, giữa phòng đặt một bức tượng rùa giống hệt như bức tượng ở gian phòng trung tâm. Quanh nền phòng có một vòng sáng trắng, rõ ràng là thang máy dẫn xuống tầng dưới. Dương cẩn thận tra Google xem có chạm bẫy không rồi mới bước vào.

Binh!

"Ui da..."

Dương bị dội văng ra sau ngay khi chạm vào vòng sáng trắng, trán hấn sưng đỏ.

"Sao thế Dương?" My và Nguyệt lo lắng hỏi.

Dương xoa xoa cái trán đau nhói, gượng dậy nói: "Không biết nữa, hình như cái vòng sáng không cho ta vào..."

Nguyệt tiến lại, đưa ngón tay thon dài trắng như búp măng của nàng thử chạm nhẹ vào chỗ trống phía trên vòng sáng, một luồng lực đột nhiên phát ra đẩy tay nàng dội lại. My đến thử và cũng bị tương tự.

"Hình như phải tắt cái vòng sáng!" Dương suy tư, sau đó thử hỏi google vị trí đặt công tắc nhưng không có.

"Nhưng trong đây có tượng Quy linh này, lúc chúng ta đi là từ cửa Phụng linh cơ!" Nguyệt thắc mắc.

"A! Hay là đi từ cửa Phụng thì phải ra ở cửa Phụng?" My nói.

"Ừ nhỉ!" Dương sáng mắt, bảo sao hấn lại thấy cả 4 cửa đều thông nhau và có đến 4 cửa ra! Chẳng phải người ta xây ngu mà đây là một biện pháp lừa người, các người thấy cửa ra thì nhào đến, nhưng tìm mãi không có cách nào mở cửa, vậy là tiếp tục phải liều mạng đi tìm cửa đúng.

Thế là Dương lại phải mở bản đồ tìm đường đến cửa Phụng. Bản đồ hiện ra trong đầu Dương, hiện cả những người đang di chuyển khắp mê cung, trong đó có 2 người đang đi về phía bọn hấn, mà một tên

trong đó chính là Dục công tử Lê Phi, tên còn lại cũng là Linh Úy cấp 8.

Dương thầm than nguy hiểm, thế nào lại đ-ng bọn hấn trong ngõ cụt thế này, 1 tên thì Dương lo được nhưng có đến 2 tên, My và Nguyệt cùng là Linh Úy cấp 5, dù 2 chọi 1 thì cũng khó tránh thương tổn!

Thấy Dương suy tư, Nguyệt khẽ hỏi: "Sao thế Dương?"

"Có người đến!" Dương đáp, vừa đáp xong thì bọn Lê Phi bước qua ngã rẽ, xuất hiện trước mắt hấn.

Hai người Phi Lê giật mình khi thấy ở cuối đường có người, nhưng khi nhận ra chính là Dương và 2 cô gái, mặt Lê Phi lộ rõ nét dâm tà, liền quay sang nói với đồng bọn.

"Là ba đứa nhóc ta gặp bên ngoài, 2 đứa con gái xinh cực kỳ! Gặp đúng kẻo thơm rồi!"

Tên đi cùng Lê Phi là Võ Văn Lưu, tuy cùng là Linh Úy cấp 8 nhưng không được xếp vào Tân Tinh bảng vì đã 22 tuổi, nhìn từ xa đã thấy hai cô nàng thướt tha xinh xắn, nghe Lê Phi nói lại càng hứng khởi, không khỏi liếm mép cười dâm: "Mày xử thằng nhóc, tao bắt 2 đứa con gái chờ mày xử xong rồi xơi!"

"Mẹ! Sao mày khôn thế! Mà cũng được!" Lê Phi mắng Văn Lưu nhưng mặt cười gian xảo, Văn Lưu không nói thì hấn cũng sẽ xung phong xử Dương.

Thấy hai người Lê Phi tiến lại, Dương lấy cây ba ton ra, vận linh lực chuẩn bị chiến đấu, đồng thời dặn dò My và Nguyệt: "Là thằng Lê Phi gặp ngoài cổng bí cảnh, cả hai tên đều khoảng Linh Úy cấp 8, chắc chắn không có ý tốt, ta ngăn chúng, 2 nàng tìm cách chạy trước."

Nghe Dương nói, My và Nguyệt trong lòng dâng lên một chút cảm động, người liều mạng mình bảo vệ chúng ta sao? Nhưng hai nàng từ đầu đã không có ý định chạy, bởi vì rất không vừa mắt tên Lê Phi.

"Chào hai người đẹp! Cúng ta lại gặp nhau rồi, đúng là duyên trời định mà!" Lê Phi đến gần, nhiệt tình chào hỏi với vẻ vô hại.

"Ừ có duyên thật, cứ mỗi lần gặp bản mặt của người là ta lại buồn đi vệ sinh!" Dương cười lạnh.

"Nào nào! Sao lại thúì mồm thúì miệng thế em trai!" Văn Lưu vừa nói vừa lấy trong nhẫn ra một cây côn sắt dài, Lê Phi bên cạnh cũng xòe quạt chuẩn bị tấn công.

"Lên!" Lê Phi hô to, sao đó hướng Dương xông tới.

Dương đã chuẩn bị trước, giơ cây ba ton cản đòn trong tư thế như đánh bóng chày.

Bình!

Cây ba ton phát ra lôi điện va chạm mạnh với cây quạt Phong hệ sắc bén, cùng bật ngược ra, ngang tài ngang sức!

"Linh Bảo cao cấp hệ Lôi?" Lê Phi mừng rỡ, tuy quạt của hắn cũng là Linh Bảo cao cấp, nhưng giá một món không hề rẻ, dù không xài thì đoạt lấy của Dương đem về bán cũng kiếm được kha khá.

Đột nhiên nghe binh binh hai tiếng, Lê Phi và Dương cùng nhìn lại, thì ra cây côn quá dài trong khi mê cung thì khá chật hẹp, Văn Lưu hươu côn lấy oai nhưng nào ngờ côn đập vào tường, dội lại vĩa vào đầu chính hắn một cái đau điếng. Đúng là gậy ông đập lưng ông!

Đúng lúc này, từ sau lưng Dương, Nguyệt và My đồng thời phóng tới tấn công Văn Lưu tới tấp.

"Cẩn thận!" Dương nhắc nhở rồi lui lại tránh một quạt của Lê Phi.

"Nhóc! Đưa cây gậy đó cho anh rồi rút khỏi đây! Anh tha mày một mạng!" Lê Phi nói, sau đó liếm môi cười dâm đãng nói tiếp: "Nhưng tất nhiên hai em ghệ của mày phải để..."

Binh!

Lê Phi chưa nói hết câu, Dương đã phóng tới giơ cây ba ton từ trên đầu hấn đánh xuống, khiến Lê Phi vội cúi mình cản lại.

Binh! Binh! Binh!

Dương liên tục lựa chỗ sơ hở của Lê Phi mà đập, khiến hấn chật vật chống đỡ.

"Mẹ nó! Thằng nhóc này sao lại đánh nhanh như vậy?" Lê Phi thầm nghĩ, rõ ràng Dương chỉ là thằng nhóc non choẹt, thế nào tốc độ đánh lại khiến mình chật vật như thế, mà uy lực của từng cú đập cũng rất mạnh.

"Chẳng lẽ..." Lê Phi vỡ lẽ, vừa cản đòn Dương vừa hỏi: "Mày là Linh Úy cấp 8?"

"Không! Tao là Linh Úy cấp ông nội mày!" Dương đáp như mắng rồi tiếp tục đập, khiến Lê Phi liên tiếp bại lui.

"Sao trong Tân Tinh bảng không thấy ai giống mày?"

Lê Phi tuy bất ngờ nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần, trong cùng cấp, hẳn chưa từng sợ ai, bởi vì hẳn là thiên tài Phong hệ, học được khinh không điều luyện và một sát chiêu lợi hại.

Trong lúc cản đòn Dương, Lê Phi vận phong linh lực xuống chân, uyển chuyển lui lại rồi đạp đất lộn một vòng qua đầu Dương, lướt gió chạy tới chỗ cạnh thang máy rồi xoay người, quỳ một chân xuống, giờ chiếc quạt xòe về phía Dương, tay còn lại từ đuôi quạt kéo lui, y hệt như đang giương cung.

Không khí xáo trộn, tụ thành một mũi tên gió xoáy vô hình nhắm thẳng về phía giữa trán Dương.

"Vĩnh biệt!"

Xoẹtttt!

Không phải tiếng mũi tên bay đi, mà là âm thanh như lôi điện, chỉ trong chớp mắt, Dương như một tia chớp đen bắn tới chộp tay Lê Phi khiến hẳn bắn mũi tên lên trần mê cung.

Lê Phi không tin nổi vào mắt mình, một tên nhóc con cùng cấp mình lại có một tốc độ di chuyển khủng khiếp như vậy: "Đây... đây là khinh công gì?"

"Sát Thần - Ngự Lôi Thuật!"

Bốp!

Dương đáp, cây ba ton trên tay đập mạnh xuống, va vào đầu Lê Phi, khiến hẳn lăn ra đất ngất xỉu.

Dương thở hổn hển, thứ khinh công từ bộ Sát Thần tuyệt học này tuy

lợi hại nhưng cũng hao tổn linh lực và thể lực khủng khiếp, hẳn lại dùng Hắc ma để lôi làm lực dẫn nên càng thêm tiêu hao.

"Xong rồi, giờ thì đến... Hả!!" Dương quay đầu, định xông vào giúp My và Nguyệt nhưng điếng hồn vì thấy Văn Lưu nằm ngay đơ ra đất, bị My và Nguyệt đập đá túi bụi, chưa đã, Nguyệt còn lượm cây côn của Văn Lưu đem đập tới tấp vô mặt hắn. Dương sợ run cả dái.

Đánh đã tay, Nguyệt dùng ánh mắt hung ác nhìn tới chỗ Dương làm hắn sợ run người, nhưng ngay lập tức nét mặt xinh đẹp của nàng chuyển qua nét cười xinh xắn và có hơi thẹn thùng: "Người không bị thương chứ?"

"Dạ em... à nhầm... Ừ! Ta không sao!" Dương lắp bắp đáp. Tưởng tượng ra cảnh mình là Văn Lưu, liền không khỏi rung mình lần nữa, trong lòng thầm nghĩ: "Cái thế giới này là sao vậy? Từ mẹ Diễm xinh đẹp quyến rũ, từ con bé Bảo Ngọc đang ngủ trong nhẫn với nét mặt hết sức ngây thơ đáng yêu, đến Như Nguyệt xinh xắn hoạt bát và thậm chí là cô nàng Diễm My nhút nhát e thẹn, khi tức giận lên đều có thể khủng bố như vậy sao?"

Đem hai thằng trói lại. Dương mất thêm mấy tiếng đồng hồ để dẫn My và Nguyệt tìm đường đến cửa Phụng của mê cung. Đứng trước gian phòng có bức tượng phượng hoàng ở giữa, Dương thử cho tay qua khỏi vạch sáng và thở phào khi không bị cản lại. Ba người tiến vào gian phòng, theo hướng dẫn của Google, Dương xoay bức tượng phượng hoàng một vòng 360 độ, căn phòng liền sụp xuống, hướng đến tầng tiếp theo của ngôi mộ.

Tầng tiếp theo là một không gian rộng lớn, không có tường bao bọc, chỉ có ánh sáng từ các đèn l-ng tự bật lên khi thang máy đưa Dương xuống đến, giữa tầng có một bộ xương khô khổng lồ với xương đuôi dài, cùng một cái sọ đầu trông như sọ đầu rồng nhưng không có

sùng.

"Đó là xương con gì? Sao lại to thế kia?" Dương thắc mắc.

"Hình như là xương giao long!" My đoán

"Giao long?"

Google truyền cho Dương thông tin về loài giao long. Giao long tộc từng là một nhánh của Long tộc, sao đó kết hợp với Ngư tinh tộc và Hồ tộc làm phản, bị Lạc Long Quân diệt trừ, hiện tại chỉ còn lại rất ít. Bộ xương giao long lớn như một căn nhà thế này thì thời còn sống phải đạt đến cấp Chúa Tể.

"Chúa Tể? Cũng may là nó ngủm rồi!"

"Bộ xương này đã được ếm một loại nguyên rửa, tuy không mạnh được như lúc còn sống nhưng cũng mạnh ngang Linh Vương!"
Google nói, làm Dương bủn rủn tay chân.

"Thôi đi về!" Dương vừa nghĩ trong đầu, chợt phía xa có một vệt sáng trắng từ từ hạ xuống.

"Có người xuống kia!" Nguyệt nói.

"Hình như... là Long Ngạo!" My nhíu mày, tên Long Ngạo hung hăng này khiến cho ai cũng không muốn gặp hắn.

"Long Ngạo!" Dương bóp tay răng rắc, nhớ lần trước Long Ngạo là thằng hắn muốn đập nhất, nhưng lúc đó hăng quá dùng 1 chiêu đánh xỉu cả 3 thằng Long Ngạo, Hoài Bảo và Sùng Hạo, kết quả chưa đánh đã tay đã kết thúc.

Long Ngạo cũng thấy bọn Dương, liền hung hăng tiến lại, hẳn tự tin có thể hành Dương ra bã để rửa hận, bởi vì theo sau hắn là hai tên cận vệ, đều là Linh Úy cấp 10 đỉnh phong!

"Đã lâu không gặp." Long Ngạo vô cảm nói, nhìn Dương với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống.

"Ừ chào mày!" Dương đáp cộc lốc.

"Hỗn láo!" Tên cận vệ tức giận định xông lên đánh Dương nhưng bị Long Ngạo đưa tay cản lại.

"Vẫn còn bố láo? Mày tưởng đây còn là chỗ thi đấu sao?" Long Ngạo nghênh mặt nhắc.

"Ở đâu tao chả mạnh hơn mày?"

"Vậy sao? Mày tưởng còn như 3 năm trước?" Long Ngạo cười lạnh, cả người vận lực: "Tao bây giờ là Linh Úy cấp 9!"

Dương bật cười, tưởng gì chứ chỉ hơn 1 cấp thì hẳn tin dư sức đánh thắng.

"Mày cười cái gì?" Long Ngạo hỏi.

"Linh Úy cấp 9 mà to sao? Dù mày cấp 11 tao cũng éo sợ!" Dương đáp, cánh tay phải vận lực, những tia lôi điện màu đen lóe lên.

"Hắc Ma Đế Lôi!" Long Ngạo và hai tên cận vệ giật mình, Lôi nguyên tố biến dị thì có nhiều nhưng màu đen thì chỉ có một loại, chính là Hắc Ma Đế Lôi, đế vương của Lôi hệ!

Trong lòng Long Ngạo dâng lên một tràng ghen tỵ khủng khiếp, Bá

vương long thể, tiên vũ, giờ lại còn cả Hắc ma đế lôi, thứ mà Long Chúc Lôi cha hắn cũng thèm muốn không thôi, sao cái gì ngon nhất cũng vào tay thằng con hoang này? Trong khi hắn mới là người kế thừa tương lai chính thống của Long tộc, kẻ sẽ thống nhất đất nước!

"Nhưng sao mà mày khống chế được nó?" Long Ngạo chợt thấy có vấn đề, Hắc ma đế lôi là cái gì? Vua của hệ Lôi! Lôi hệ vốn cường bạo ngạo mạn, làm sao một thằng Linh Úy có thể khống chế nổi? Chưa kể lượng linh lực tiêu hao để điều khiển cũng vượt xa Lôi thuộc tính thông thường, có thể nói chỉ cần vận linh lực phóng xuất hắc ma đế lôi ra bàn tay vài giây cũng đủ rút cạn linh lực của Linh Úy cấp 8, sao Dương không có chút xuống sức thế kia?

Cái thứ hai thì có thể do linh lực của Dương dồi dào khác thường đi, vậy còn cái thứ nhất thì Long Ngạo nghĩ tuyệt đối không có khả năng! Long Ngạo còn nhớ cha hắn từng kể khi còn là Linh Vương đã gặp một tia Hắc ma đế lôi, thử thu phục và kết quả bị nó đánh cho liệt dương... à nhầm, liệt giương!

"Hà? Thì lụm cục Lôi thú hồn tâm hấp thu rồi nó lòi ra thôi!" Dương ngây thơ vô tội đáp.

Long Ngạo tức muốn ói máu, tùy tiện như vậy là ra đế lôi? Mà dù có hên tới vậy thì cũng tuyệt đối không thể thuần phục được nó khi mới là Linh Úy!

"Vậy làm sao mà mày điều khiển được nó?"

Dương nhíu mày nhớ lại: "Lúc đầu nó lì như trâu, nhưng dạy từ từ thì cũng biết nghe lời, mất cả năm lận!"

"Một năm! Con mẹ mày, bố lão bánh tét!" Long Ngạo tức phát khùng, giậm mạnh chân mắng, nước bọt bắn như mưa vào mặt Dương. Một

thằng Linh Úy chỉ luyện 1 năm là khống chế được Hắc ma đế lôi, mẹ nó chứ dù là Linh Đế như cha hắn cũng mấy năm mới khống chế được một loại Lôi nguyên tố biến dị thông thường!

Đừng nói là Long Ngạo, dù cha hay ông nội hắn mà nghe Dương nói cũng tức đến lên máu lăn đùng ra mà chết.

Chương 36: Giao Long Tinh Giắc

"Con mẹ nó! Thật là tức chết tao mà!"

Long Ngạo cay cú liên tục giậm chân, nghiến răng ken két, hấn cũng chủ tu Lôi hệ, cha hấn đã dành riêng cho hấn một viên Lôi tinh thạch biến dị mạnh mẽ gọi là Hoàng Kim Ngạo Lôi, nhưng không cho Long Ngạo dung nạp liền mà yêu cầu luyện đến Linh Tá, kết hợp với trợ lực của cha và ông nội mới được phép dung nạp, còn hiện giờ chỉ dùng Lôi nguyên tố thông thường. Thế éo nào một thằng ất ơ lại nói là nó dung nạp bằng Lôi thú hồn tâm mà lại ra Hắc Ma Đế Lôi, còn trong 1 năm thành công khổng chế?

Theo Long Ngạo biết, muốn có nguyên tố biến dị chỉ có 3 cách, 1 là dung nạp bằng tinh thạch mang nguyên tố biến dị đó, cách 2 là trực tiếp thu phục dạng biến dị đó ngoài tự nhiên, cách 3 là dung nạp hồn tâm của linh thú tu luyện nguyên tố biến dị đó. Nhưng đối với cách 3 thì tuyệt không có khả năng dung nạp ra Hắc ma đế lôi, bởi vì không có loại linh thú nào mang loại lôi đình bá đạo này trong linh hồn. Long Ngạo nghĩ chỉ có khả năng là Dương đang nói láo để trêu tức hấn, nhưng Hắc ma đế lôi trên tay Dương thì là thật!

Đừng nói là Long Ngạo, ngay chính bản thân Dương cũng không biết tại sao lại lòi ra Hắc Ma Đế Lôi, càng không nghĩ rằng bản thân 1 năm thu phục được tia lôi đình bá đạo này là một khoảng thời gian ngắn đến nghịch thiên! Tuy Linh Đế Long Chúc Lôi mất vài năm để thu phục một tia Lôi biến dị thông thường là do trong linh hồn hấn đã có vài tia khác mạnh tương đương, bọn lôi đình kêu ngạo không ai nhin ai nảy sinh xung đột nên mới cần thời gian lâu như vậy, nhưng

nếu là Hắc Ma Đế Lôi thì Linh Đế mất vài năm mới có thể thống trị hoàn toàn là sự thật!

Thấy Long Ngạo tức tối giẫm đạp như đứa trẻ hư bị giành mất đồ chơi, Dương đứng nghệt mặt ra, trong lòng thầm mắng: "Không phải mày lại đây kiếm chuyện sao? Giờ lại làm như tao cướp của ông nội nhà mày không bằng!"

Dương cười cười hỏi My và Nguyệt: "Nhìn thằng Long Ngạo tức lên cũng hơi hơi dễ thương nhỉ?"

"Dễ thương cái mả mẹ mày!" Long Ngạo thẹn quá mắng, rút ra một cây thương dài màu vàng kim đâm tới chỗ Dương.

Choang!

Dương đã thủ sẵn, liền giơ cây ba ton lên cản đòn, không ngờ cây ba ton chịu không nổi lực bị vẹo xuống, không gãy lìa nhưng cũng thành vô dụng.

"Tiên Bảo hạ cấp!" Dương vừa lui ra sau vừa nói, My và Nguyệt hai bên yểm trợ.

Long Ngạo không đáp, hất đầu ra lệnh cho hai tên cận vệ: "Hai người cản trở hai đứa con gái, không cần quá tốn sức, thằng con hoang này để ta xử!"

"Vâng!" Hai tên đồng thanh đáp, theo Long Ngạo phóng tới tấn công nhóm Dương.

"Cẩn thận!" Dương quát lên, đồng thời tay vận Hắc ma đế lôi đỡ thấy một thương từ trên bổ xuống của Long Ngạo, tuy cản được nhưng hai tay hắn cũng tê rần vì dư chấn.

Lợi dụng uy thế của Tiên Bảo hạ cấp Hoàng Long thương, cùng với Long tộc thương pháp uy mãnh, Long Ngạo liên tục xung kích đánh lui Dương.

"Mẹ nó! Lợi hại thật!" Dương bị đánh đến hai tay tê dại, tuy có Hắc ma đế lôi hỗ trợ nhưng thực chất với linh lực Linh Úy cấp 8, Hắc ma đế lôi không thể nào phát uy được uy lực bá đạo vốn có.

Dương trong lòng phân tích tình huống, thương pháp ngàn vạn năm truyền thừa của Long tộc quả thật lợi hại vô cùng, tấn công điên cuồng khiến đối phương chỉ còn cách chống đỡ mà lại không lộ chút sơ hở nào, trừ khi đang tấn công mà bị kẻ khác đánh lên sau lưng.

"Sau lưng!" Dương lóe lên ý tưởng, liền đồng thời vận Lôi linh lực xuống hai chân, xoẹt một cái đã né được một thương và bắn ra sau lưng Long Ngạo.

Binh! Xoẹt xoẹt!

Trong chớp mắt, tay Dương tụ một nắm hắc lôi đâm mạnh vào lưng Long Ngạo, làm chỗ áo của hắn thủng một lỗ lớn, nhưng Long Ngạo vẫn đứng yên!

"Tiên Bảo phòng ngự!" Dương nói, phát hiện ra trong chỗ áo rách của Long Ngạo có một lớp phủ kim loại không chút sứt mẻ.

Long Ngạo cười khinh khi, xoay người đập ngang một thương vào bụng Dương.

Binh!

Dương bị một thương đánh thẳng vào bụng, dù kịp đưa một ít linh

lực lên phòng ngự nhưng vẫn bị chấn thương, lui ra sau mấy bước rồi khụy xuống. Hắn có một mảnh Phù Đổng Thiên Vương giáp bảo vệ, nhưng mảnh giáp nhỏ này chỉ đủ sức bảo hộ cho một đòn chí mạng nên Dương tuyệt đối không dùng với Long Ngạo, bởi vì còn có một giao long cấp vương đang nằm phía xa.

Đánh được một đòn đau điếng vào bụng Dương, Long Ngạo khoái trá chỉ mũi thương vào mặt Dương và nói: "Sơ hở sau lưng? Mà ỳ nghĩ ra thì Long tộc không nghĩ ra sao?"

"Mẹ kiếp!" Dương ôm cái bụng đau nhói thờ hồng hộc, tay vận lực định dùng Cuồng đấm cho Long Ngạo một trận, nhưng lại nghĩ ngoài bộ giáp, Long Ngạo còn có khả năng cao sẽ mang theo vảy Long thần, muốn dùng Tiên Long hóa thì sau đó lại không còn sức đánh với bộ xương giao long kia.

"Mẹ kiếp? Muốn gặp mẹ sao? Ừ quý xuống lạy anh 100 lạy, anh cho mà ỳ về Long thành gặp mẹ lần cuối!" Long Ngạo khoái trá nói, thực tế hắn biết Dương còn khả năng Tiên Long hóa nhưng hắn không sợ!

"Mẹ tao, tao muốn gặp là gặp! Cần gì phải xin mà ỳ?"

"Muốn gặp là gặp? Ha! Ha ha!" Long Ngạo cười to: "Đừng nói là mà ỳ, cha mà ỳ có sống lại cũng không thể gặp Diễm!"

"Tại sao?"

"Tại vì! Diễm đã bị phong ấn trong cấm địa của Long tộc!"

Dương trợn mắt: "Tại sao lại bị phong ấn? Mẹ ta làm sai chuyện gì?"

Trong lòng Dương dâng tràn cảm giác thương nhớ, đây không phải

là cảm giác thương nhớ vì tình yêu hay tình dục, mà hoàn toàn xuất phát từ tình mẫu tử! Đúng! Linh hồn Dương là một lão già 69 tuổi từ thế giới khác, nhưng cơ thể, não bộ là của Võ Phi Dương chân chính. Sống mấy năm trong cơ thể này, linh hồn Dương đã hòa hợp với cơ thể Phi Dương, cảm xúc, suy nghĩ và hành động của hắn cũng bị những ký ức ngủ yên trong não bộ Phi Dương ảnh hưởng, khiến nhiều lúc Dương còn nghĩ mình chính là Võ Phi Dương!

"Mẹ mày làm sai chuyện gì? Nàng ta phản bội gia tộc, đi kết hôn với loài người hạ đẳng! Nể tình là công chúa nên Long tộc mới cho nàng ở lại nuôi mày 13 năm, sau đó liền về cung nhận tội, giam cầm vĩnh viễn!"

Tim Dương như muốn rụng rời, một Linh Đế như mẹ nếu muốn bỏ trốn thì Long tộc dễ dàng bắt được sao? Rõ ràng là nàng vì tương lai tự do của hắn, vì 13 năm nuôi dưỡng hắn trong yên bình mà chịu giam cầm cả quãng đời còn lại! Đây là tình yêu cỡ nào? Đây là tình thương cỡ nào?

"MÀY NÓI LÁO!" Dương tức giận gầm lên, My và Nguyệt đang đánh với hai tên cận vệ nghe tiếng gầm liền lo lắng nhìn sang.

"Tao không nói láo! Từ khi mày nhập học đến giờ có gặp Diễm lần nào chưa?"

"Google! Nói cho tao biết Diễm đang ở đâu!" Dương tức giận tra khảo Google.

"Ở nhà!"

"NHÀ NÀO!" Dương gầm lên thành tiếng.

"Long cung - Long thành!"

"Mẹ ta ở đó làm gì?"

"Bị phong ấn trong cấm địa, chờ ngày phế bỏ linh lực rồi đem gả cho Long Ngạo!"

"CON MẸ MÀY SAO KHÔNG NÓI SỚM!" Dương mắng luôn Google.

Long Ngạo tưởng Dương mắng mình, càng khoái trá trước cơn tức giận của Dương, châm dầu vào lửa: "Cho mày biết, không lâu nữa, các trưởng lão sẽ đem linh lực của Diễm phế bỏ, sau đó cho tao cưới nàng! Khi đó mày sẽ có một đống em trai em gái toàn là Long thể bá vương nhé!"

Long Ngạo nói chính là suy nghĩ của hội trưởng lão Long tộc, những lão già cố chấp vẫn không tin rằng Long thể bá vương sinh ra là do Long thể - Nhân cốt, mà lý giải rằng Dương có Long thể bá vương là nhờ Diễm có Long thể hoàng gia, tương tự Long mẫu Thần Long có Long thể hoàng gia sinh ra Lạc Long Quân có long thể bá vương. Vì lẽ này nên bọn trưởng lão quyết định đem Diễm gả cho Long Ngạo, cho hai Long thể hoàng gia kết hợp để hy vọng sinh ra Long thể bá vương chân chính thuộc về Long tộc. Mà muốn làm điều này thì một là tự Diễm chấp nhận, hai là cưỡng ép bằng cách phế bỏ tu vi của nàng!

Lúc này, đã có thêm vài người xuống được tầng 3, cả bọn tiến lại chỗ bộ xương quan sát, thấy có đánh nhau nên nấp xem.

"Tên kia chẳng phải Hoàng gia kim long - Long Ngạo, hạng 6 Tân Tinh bảng sao?" Một người nói.

"Hắn đang bắt nạt ai kia? Mà hai cô nàng kia xinh quá, trông quen nhỉ?"

"Ừ hình như là hai tiểu mỹ nhân của học viện Nữ Thần!"

Dương đang tức sôi máu, lạnh lùng đứng dậy, vận Tiên Long hóa.

Quả cầu bóng tối bao trùm Dương rồi tan biến, lộ ra một cơ thể bọc váy rồng đen, đôi cánh bóng tối xòe ra oai nghiêm cùng chiếc đuôi sắc nhọn ngoe nguẩy.

"Đó... đó là... Hắc vũ tiên long?" Một tên đang nấp xem run run nói.

"Chính là hắc! Biến mất ba năm, không ngờ lại gặp ở đây!"

Long Ngạo nhếch miệng: "Hắc Vũ Tiên Long thì đã sao! Cũng chỉ là Long hóa cấp độ 1! Cho mày biết, anh đã có thể Long hóa cấp độ 2 rồi!" Nói xong, Long Ngạo vận lực, lớp váy óng ánh hoàng kim dần lộ ra, lần này không chỉ bao bọc ở ngực, tay chân mà còn bọc kín người, cả đầu cũng được bọc trong một chiếc mũ oai nghiêm, hai chiếc sừng mọc dài ra, váy rồng toàn thân càng thêm cứng chắc, chiếc đuôi cũng dài hơn. Chỉ nhìn thôi cũng thấy lợi hại hơn Hắc vũ tiên long của Dương và cả Bạch long bá vương của Sùng Hạo, vì cả hai đều mới Long hóa cấp 1.

"Cấp 2 thì sao? Dù max cấp tao cũng giết!" Dương nói, khắp người nổi lên những tia hắc lôi cuồng bạo.

"Lôi Linh lực phóng xuất toàn thân! Mày giận quá rồi ngu sao?" Long Ngạo trợn mắt, đem linh lực phóng xuất ra toàn thân thì sẽ tăng sức mạnh lên khủng khiếp nhưng tiêu hao cũng khủng khiếp, đây còn là Hắc lôi linh lực, chẳng phải vừa vận lên là mệt xỉu liền hay sao? Long Ngạo không biết linh hồn của Dương khi đạt đến Linh Úy cấp 8 đã càng thêm khổng lồ, kết hợp với Tiên hóa thì đã trở nên lớn khủng bố.

Trong lúc Long Ngạo đang nghi vấn, Dương toàn thân chớp động bắn thẳng vào Long Ngạo, khiến hắn giật mình giờ thương ra đỡ.

Xoẹt! Choang!

Chỉ một lần va chạm, cây thương của Long Ngạo gãy đôi, chính hắn cũng bị đánh lui lại.

Xoẹt! Binh! Binh! Binh!

Cả người Dương cứ như tia chớp đánh vào rồi dội ra, làm Long Ngạo không kịp trở tay, liên tục trúng đòn, váy rồng màu vàng kim bị đánh đến tróc ra từng mảnh.

"Thiếu tộc trưởng!" Hai tên cận vệ thấy Long Ngạo ăn hành, xông tới.

Binh! Binh! Xoẹt! Binh!

Hai tên cận vệ còn chưa kịp Long hóa, mỗi tên ăn mấy đòn liền văng ra xỉu.

"Mẹ kiếp! Sao linh lực nó dồi dào vậy?" Long Ngạo cay đắng!

Đám đang nấp xem cũng xanh mặt: "Mẹ ơi nó bá vãi! Ai cho tao biết lý do nó không được xếp trong Tân Tinh bảng coi!"

"Chắc nó mất tích đâu đó nên không ai biết thực lực! Mà xương con éo gì đây?" Một thằng đang nấp chỗ sọ đầu giao long, tò mò trèo lên vổ vổ cái sọ nghe bộp bộp. Chợt cảm thấy cái sọ run run liền mắng: "đ- mẹ thằng nào lắc cái sọ!"

Vừa mắng xong, cái sọ đầu chợt bay lên làm thằng phía trên nghiêng

ngả té xuống đất, cả đám chấn kinh! Bộ xương giao long đã tỉnh giấc!

GRAOOOOO!!!!

Một tiếng gầm ghê rợn như phát ra từ quá khứ vang vọng vào linh hồn từng người, khiến Dương đang đập Long Ngạo cũng nhìn qua, bộ xương giao Long đang gượng dậy, còn một đám Linh Úy thì bắt đầu chạy loạn.

Khí thế khủng khiếp từ bộ xương phát ra đến chỗ xa như Long Ngạo cũng cảm thấy run rẩy:

"Linh... Linh Tướng?" Long Ngạo run run đoán, mình mấy đầy máu me vì bị Dương hành hạ.

"Là Linh Vương!" Dương sửa lời Long Ngạo, bước đến chỗ bộ xương, không thèm liếc qua Long Ngạo, nói với hắn: "Tao tha mày một mạng! Về nói với ông nội mày, xong chuyện ở đây tao liền tới Long thành đòi người!"

"Đòi người? Ngươi như mày mà đòi người?" Long Ngạo cười độc địa.

Dương không thèm đếm xỉa, bước từng bước đến chỗ giao long khổng lồ đang điên cuồng gầm rú, My và Nguyệt tiến theo sau, Bảo Ngọc từ trong nhẫn bay ra ngồi lên vai hắn, tay cầm đoạn kiếm Nghịch Thiên.

"My, Nguyệt! Ta có điều này muốn hỏi hai nàng! Rất quan trọng!" Dương nói với giọng nghiêm trọng.

"Người hỏi gì?" My và Nguyệt đồng thanh nói, hai nàng cũng đã nghe rõ chuyện về Diễm từ Long Ngạo nên biết trong lòng Dương đang có bão. Hai nàng hồi hộp lắng nghe, Bảo Ngọc trên vai hắn cũng ngồi im

không nhúc nhích.

"Ta muốn hỏi... con giao long này đánh thế nào?" Dương gã đầu hỏi, làm My và Nguyệt đơ ra, Bảo Ngọc bật ngựa té khỏi vai hấn...

Chương 37: Độc Giác - Lục Vũ - Tứ Vỹ

Tầng 3 cổ mộ, bộ xương giao long trông tương tự xương một con cá sấu khổng lồ gằm rống hung tợn khiến bọn Linh Úy gần đó bỏ chạy trốn chết.

"Mẹ ơi con này chắc cũng Linh Vương trở lên!" Một tên vừa chạy vừa nói.

"Chạy thôi, kiểu này phải chờ bọn Linh Tướng vào thì mới có cửa hạ nó, còn Linh Tá cũng chịu chết!"

"Thua mấy chục cấp, không chạy thì đánh cái đết!"

Chẳng mấy chốc tất cả đã chạy vào các góc tầng 3, con giao long hung hăng nhưng không có ý định săn mồi, chỉ đứng một chỗ gằm gù, nền đất dưới xương sườn của nó có một vòng tròn sáng trắng hiện lên, rõ ràng là thang máy xuống tầng tiếp theo.

"Google! Đánh nó kiểu gì?"

"Linh Úy đối kháng Linh Vương, chỉ có đường chết!"

"Mẹ kiếp! Sao càng ngày mà càng vô dụng vậy?" Dương tức giận mắng.

"Vô dụng? Ta trả lời sai bao giờ? Chỉ có người hỏi ngu!"

"Đù hôm nay còn trả treo! Không vô dụng thì sao mẹ ta bị bắt mà

dám nói là ở nhà?"

"Long thành chính là nhà nàng! Nếu ta nói nàng bị bắt thì sao? Lúc đó một thằng Linh Sĩ vô dụng như người ngoài dẫn vật ra còn làm được gì?" Google bực tức đáp trả.

"Làm được gì? Con mẹ nó tất nhiên là xuống Long thành cứu nàng bằng mọi giá!" Dương hùng hồn đáp.

"Một bộ xương Linh Vương còn vô phương đánh bại, vậy mà đòi xuống Long thành, nơi Linh Vương chỉ là đám thuộc hạ! Người muốn xuống, tất nhiên ta sẽ giúp người, nhưng không phải bây giờ!"

"Không phải bây giờ thì lúc nào? Chờ thằng chó Long Ngạo cưới mẹ ta đến khi đẻ con rồi mới xuống cứu hả?" Dương tức phát điên khi nghĩ tới cảnh mẹ mình bị Long Ngạo ép hôn, càng tức hơn vì không dám giết Long Ngạo, sợ Long tộc tức giận xử tử luôn mẹ hắn.

"Ngu ngốc! Diễm là Linh Đế cấp 7 đó! Muốn triệu tiêu lực lượng của nàng mà không làm cơ thể nàng thương tổn thì cần ít nhất 7 năm, giờ mới qua 3 năm người lo cái gì? Lo là lo nâng cao thực lực đi rồi mới có sức mà cứu, còn hiện tại người chỉ là gánh nặng cho Diễm thôi!"

"Ta không cần biết! Ra khỏi đây ta liền xuống Long thành! Chỉ cách diệt con giao long này mau!"

"Tên cứng đầu! Muốn diệt bộ xương này, có 2 cách, một là mạnh mẽ đánh bại nó, hai là phá nguyên ấn!"

"Phá nguyên ấn?" Dương hỏi lại.

"Đúng! Phá nguyên ấn là cách cực kỳ khó, hầu như chỉ có người ếm

nguyên ấn mới biết cách phá nguyên ấn và vị trí đặt nguyên ấn, đồng thời cần có thuộc tính đối lập với thuộc tính nguyên ấn!"

"Vậy người biết phá?" Dương hỏi.

"Đúng! Ta có thể chỉ người hình dạng nguyên ấn này và vị trí đặt nguyên ấn, đây là Sinh Mệnh nguyên ấn, vừa vặn người có Tử Vong linh lực!"

Dương thắc mắc: "Tử Vong linh lực? Ta có hồi nào?"

Google tức giận mắng: "Người chịch con người ta cho đã rồi còn hỏi?"

"À... Là Tử Linh!" Dương hiểu ra, lúc hấn chịch nàng đồng thời vận Thôn Thiên Địa, linh hồn hai người đã đạt đến một mức độ dung hợp nhỏ, vì vậy mà linh hồn Dương cũng sở hữu một thuộc tính từ linh hồn Tử Linh, chính là Tử Vong thuộc tính.

Google không nói nữa, truyền vào não Dương cách kết ấn và vị trí đặt ấn, chính là trên đỉnh sọ đầu giao long.

"Rõ rồi!" Dương gật gù, lại hỏi thêm: "Mà thật ra người là ai vậy? Không giống Google bình thường!"

"Ta? Ta là Google Now!" Google đáp như thật như đùa.

"Mẹ! Láo toét!" Dương mắng, bản thân hấn không tin, nhưng sâu trong tâm hồn lại có cảm giác Google là một thứ rất gần gũi và thân quen, càng không có chút ác ý nào với bản thân hấn, giống như Google này chính là một phần trong linh hồn hấn.

Google nói thêm: "À quên, từ nay trừ khi gặp chuyện nguy hiểm đến

tính mạng, còn không ta sẽ không chủ động giúp ngươi!"

"Ô kê!" Dương đáp, nhìn ra xung quanh thì phát hiện cái sọ giao long đang nhìn về phía mình, ra vẻ hung ác.

"Ô đệt!" Dương hiểu ngay tại sao, giao long hận nhất chính là 3 tộc Long, Tiên và Nhân, bởi vì 3 tộc này đã liên minh hủy diệt 3 tộc Giao Long, Ngư Tinh và Hồ tộc. Mà giờ Dương đang trong hình dạng Long - Tiên - Nhân, con giao long kia không tìm cách giết hẳn đầu tiên mới là lạ!

GRAOOOO!!!!

Bộ xương giao long gầm lên, tuy chỉ là xương cốt nhưng lại phi thường linh hoạt xông tới chỗ Dương.

"Chạy!" Dương quát lên, nguyên ấn như một vòng tròn ngoằn ngoèo màu tím bắt đầu ngưng tụ trong lòng bàn tay phải, đôi cánh đen kết hợp Hắc ma để lôi vũ mạnh bay lên rồi hướng vào đỉnh sọ giao long phóng xuống.

Binh! Rầm!

"Dương!"

"Papa!"

Nguyệt và My, Ngọc cùng la to, trong khoảng khắc Dương phóng xuống, con giao long tuy bất ngờ nhưng cũng kịp phẩy cái đuôi xương dài ngoằn đánh Dương, hẳn chỉ lo đánh vào đầu giao long, không để ý cái đuôi nên bị đánh văng ra xa, đập mặt xuống đất.

"Hự! Ta không sao! Ọc!"

Dương gượng dậy trấn an các nàng, nhưng lại phát hiện xương tay trái đã bị đánh gãy, ngực trái đau nhói, miệng phun ra một ngụm máu cùng bụi đất. Tuy chỉ là một cú quất đuôi hơi hợt, nhưng mảnh Phù Đổng Thiên Vương giáp đã phải huy động tối đa, kết hợp với Hắc ma để lôi linh lực bảo vệ toàn thân cùng vẫy rồng bá vương mà Dương vẫn trọng thương, đủ thấy chênh lệch giữa Linh Vương và Linh Úy là không có gì lấp được!

Con giao long đánh được Dương một cái liền khoái trá lui lại bảo vệ thang máy. Long Ngạo đằng xa đứng cười khoái trá khi thấy Dương ăn hành.

"VẬY mà còn nói không sao! Gãy tay rồi!" My, Nguyệt và Ngọc vội tiến đến đỡ Dương dậy, phát hiện tay Dương bị đánh gãy lật lìa liền không khỏi đau xót.

Bảo Ngọc ngây thơ oa oa khóc: "Hu hu papa gãy tay rồi, papa hết quay tay cho Bảo Ngọc ăn được rồi!"

"Ạch!" Thấy My và Nguyệt nhìn mình với ánh mắt như nhìn thẳng biển thái, Dương vội giải thích: "Đây là quay thịt gà thịt thỏ cho nó ăn lúc bị nhốt trong linh cảnh!"

Hai nàng lúc này mới à lên.

Nguyệt hỏi: "Mà ngươi định làm gì? Khi không lại xông thẳng vào đầu nó thế kia?"

"Chắc điểm yếu của nó là trên đầu hả?" My đoán.

"Đúng vậy, ta định một đòn kết liễu nhưng không ngờ đuôi nó lại nhanh và linh hoạt như vậy... Nhưng ở đây không ai cản nổi đuôi

nó..." Dương liếc qua Long Ngạo, nhưng biết thằng này đời nào chịu giúp mình.

"Cần bao lâu?" Nguyệt hỏi.

"Dụ nó quất đuôi mất đà là được!"

"Vậy để chúng ta dụ nó!" My và Nguyệt đồng thanh.

"Con nữa!" Bảo Ngọc giơ đoạn kiếm dài ngang cô bé lên cao.

"Không được! Các người quá yếu!" Dương phản đối.

My mỉm cười xinh xắn: "Người cứ chuẩn bị, chúng ta sẽ không để mình bị thương đâu!"

Hai nàng quay lưng đi về phía giao long, Bảo Ngọc bay theo sau.

Dương đứng nhìn theo hai bóng lưng yếu điệu lã lướt, chột trong mắt hẳn, hai nàng cùng Bảo Ngọc đồng thời sinh ra dị biến!

Bảo Ngọc bị một quả cầu trắng ngọc bao quanh, My không ngờ cũng bị một quả cầu màu đỏ sáng bao quanh!

"My cũng có tiên hóa!" Dương trợn mắt khó tin.

Tuy khó tin nhưng vẫn có khả năng, bởi vì My với hẳn cùng cha khác mẹ. Nhưng mà...

Nguyệt bên cạnh My, khắp người tỏa ra ánh sáng vàng nhạt... Màu ánh trắng!

"Ánh trắng! Nguyệt... Hồ... Hồ... Hồ tộc!" Dương lâm bầm, những

phát hiện kinh thiên lóa ra trong đầu hẳn. Lúc này, Như Nguyệt sau khi khấp người tỏa sáng, váy nàng bị đẩy thấp xuống, trên lưng váy động đậy rồi mọc ra 3 cái đuôi lớn màu vàng sáng đáng yêu ngoe nguẩy, khiến Bảo Ngọc thích thú sà xuống ôm lấy, gò má bé nhỏ cọ vào mớ lông đuôi phồng to mềm mượt

My bên cạnh, phần áo sau rách toạt, tấm lưng tuyệt mỹ mọc ra một đôi cánh màu hồng ngọc.

Hồng Vũ Tiên Tử và Tam Vĩ Nguyệt Hồ!

Tiên hóa, Hồ hóa xong, My và Nguyệt không hẹn mà cùng quay đầu lại nhìn Dương, hai mỹ nữ mặt ửng hồng khi thấy Dương nhìn ngơ ngác...

"Tuyệt sắc!" Dương không còn lời nào để diễn tả, My là cháu của Tiên, vẻ đẹp của nàng thì Dương đã hiểu nguyên do, còn Như Nguyệt lại đẹp không hề thua kém thì bây giờ Dương cũng đã hiểu, bởi vì Tiên tộc và Hồ tộc, chính là hai chủng tộc xinh đẹp nhất trong thế gian này! Mà khi Tiên hóa - Hồ hóa thì hai nét đẹp này mới thực sự là bộc lộ hoàn toàn, xinh đẹp phi thường! Không chỉ có Dương, hầu như tất cả người đang có trong tầng này đều ngơ ngác ngắm nhìn.

Nếu đôi cánh là biểu tượng của Tiên tộc, thì những cái đuôi chính là biểu trưng cho Hồ tộc, mỗi cô gái mang huyết mạch hồ tộc tinh thuần khi sinh ra đã có khả năng Hồ hóa ra 1 đuôi, lên Linh Sĩ sẽ có 2 đuôi, Linh Úy có 3 đuôi và khi có đủ 9 đuôi, người ta gọi là Cửu Vĩ Thần Hồ.

Lại nói về nguyên do Hồ tộc bị diệt, chính là vì một vị Cửu Vĩ Thần Hồ đem lòng yêu Lạc Long Quân, nhưng Lạc Long Quân khi đó đã cưới Âu Cơ, cuối cùng Cửu Vĩ Thần Hồ vì ghen ghét mà dẫn dắt Hồ

tộc cấu kết với Giao Long tộc và Ngự Tinh tộc tấn công Tiên - Nhân - Long 3 tộc, kết quả Hồ tộc bị diệt, chỉ còn sót lại một vài cá nhân, chính là tổ tiên của Hồ gia Sài thành ngày nay.

"Papa mau chùi nước dãi! Chảy xuống cổ luôn kìa!"

"Ặc!" Dương vội chùi nước dãi chảy từ khóe miệng, sau đó tìm cách đánh lạc hướng chữa thẹn: "Các nàng chỉ cần đánh lạc hướng nó thôi, đừng liều lĩnh đến gần!"

"Được!" My và Nguyệt cùng gật đầu, hai bóng dáng tuyệt mỹ cùng phóng tới. Con giao long thấy có người xâm nhập lãnh địa, liền gầm gừ quẫy đuôi chờ thời cơ tấn công.

Loài giao long có chân rất ngắn nên chỉ đảm nhận nhiệm vụ di chuyển và bắt mồi dưới nước, còn trên cạn thì vũ khí chính của nó là cái đuôi dài linh hoạt cùng với miệng dài răng sắc bén. My và Nguyệt mỗi người giữ khoảng cách ở một bên đuôi giao long, tìm cách dụ nó tập trung tấn công mình, Bảo Ngọc bay theo không ngừng nhắc nhở cẩn thận.

Dương bay lại gần, căng mắt lo lắng theo dõi, vừa chờ đợi cơ hội vừa lo sợ các nàng bị thương.

Đám đông đang xôn xao bàn tán về hai người đẹp, lại thấy Dương thế mà chỉ đứng nhìn hai nàng xông pha, không khỏi tức giận chửi mắng.

"Thằng chó! Mày không phải đàn ông!"

"Để con gái đánh còn mày đứng xem mà coi được à!"

"Uổng cho cái danh hiệu Hắc vũ tiên long! Chết đi!"

Dương cơ thể lan truyền từng cơn đau nhức, lại nghe chửi, liền lắc đầu cười khổ: "Không phải chúng mày cũng đứng xem hay sao..."

Ở phía khác, Long Ngạo cười lạnh: "Một lũ ngu ngốc! Tự tìm cách chết!"

Long Ngạo vừa nói xong, My hét lên sợ hãi, đôi cánh vỗ mạnh bay lui ra khi thấy cái đuôi giao long quật mạnh về phía mình. Đồng thời, Dương như tia chớp phóng đến, ngay khi cái đuôi giao long quất hết đà, cũng là lúc tay phải Dương chưởng xuống hộp sọ giao long.

GRAAOOOOO.....

Con giao long gầm lên đau đớn, trên đỉnh sọ, một nguyên ấn màu xanh lá hiện ra và tỏa sáng, sau đó lại hiện ra một nguyên ấn màu tím với hình dạng y hệt lơ lửng phía trên rồi từ từ hạ xuống, 2 ấn hợp thành 1.

Không một âm thanh, hai ấn ký sau khi dung hợp liền tan rã như cát bụi, ánh sáng xanh tím bắn ra sáng cả tầng hầm rồi vụt tắt, bộ xương khổng lồ từ từ rã thành từng đoạn, vô hồn rơi xuống đất.

"Th... thắng rồi?" Long Ngạo cảm muốn rớt xuống đất, một giao long Linh Vương cấp vậy mà bị Dương một chưởng đánh chết?

Không riêng gì Long Ngạo, tất cả những người ở đây đều há mồm đến trợn quai hàm, Linh Úy diệt Linh Vương, đây là cái logic chó má nào trên đời? Mà nó năm nay bao nhiêu? 16 tuổi!

"Thằng này tuyệt đối không phải người!" Ai đó kinh hô.

"Chứ mày nhìn nó giống người à? Phải nói nó không phải là bất cứ

loài nào trong cái thế giới này!"

"Chẳng lẽ... nó là người ngoài hành tinh?"

Đủ mọi khái niệm được đám Linh Úy gán cho Dương như quái vật, ác ma, siêu nhân, thánh Dương em thánh Gióng...

Dương nhìn My, Nguyệt và Ngọc, thấy ba nàng vẫn còn an toàn thì thở phào nhẹ nhõm, gọi các nàng bước lại xuống tầng tiếp theo. Nếu là trước đó, trong tình trạng hiện giờ thì Dương nhất định chọn bỏ cuộc vì bị thương nặng, nhưng hiện giờ, hấn quyết tìm đến tận cùng kho báu, chính là vì bằng mọi giá phải mạnh lên mới có khả năng cứu được Diễm!

Chương 38: Ảo Mộng Vĩnh Hằng

Bộ xương giao long khổng lồ nằm rời rạc trên nền đất lạnh lẽo, Hắc vũ tiên long Võ Phi Dương, Hồng vũ tiên tử Võ Diễm My và Tam vĩ nguyệt hồ Hồ Như Nguyệt cùng cô bé Bảo Ngọc tí hon cùng tiến đến vòng sáng giữa tầng 3 trước ánh mắt hâm mộ của những người đang hiện diện.

"Chờ ta với!" Một người la lên, rồi cả bọn ùa chạy đến chỗ thang máy, Long Ngạo bỏ hai tên cận vệ nằm bất tỉnh, cũng xông tới.

Binh! Binh! Binh!

Liên tục là những cú đ-ng đầu vào một bức tường vô hình, cả bọn dội ngược ra ngay khi vừa ló đầu qua vạch sáng, trừ 4 người Dương, không ai vào được. Thang máy bắt đầu hạ xuống, mặc kệ bọn cắc kè du côn điên cuồng đập phá kêu gào.

Bảo Ngọc tuy tiên hóa cùng lúc với My nhưng lại nhanh chóng yếu dần rồi ngã thiếp trên vai Dương, hắn liền đem cô bé cho vào giường ngủ nhỏ đặt trong nhẫn. Sau đó Dương ôm cánh tay gãy nhức nhối, cả người uể oải, đuôi, cánh và bộ váy rồng dần thu lại, khiến hắn vội lấy áo quần ra mặc vào, My và Nguyệt đỏ mặt quay sang hướng khác.

"A! Mặc giúp ta với!" Dương gãy một tay, không mặc được áo.

Nguyệt đứng bên trái thương xót quay qua giúp hắn mặc áo, Dương chưa mặc xong quần, cái quần dài chưa kéo khóa nên để lộ thẳng

em nằm lặt lìa thò đầu ra khe hở, vô tính thế nào mà Nguyệt lại thoáng nhìn thấy nên thốt lên xấu hổ, My nghe Nguyệt thốt lên, tưởng có chuyện nên cũng vội nhìn qua, thế là thấy luôn cái vòi voi xám xám, vội đỏ mặt quay đi xem như chưa thấy gì.

Dương mặc lại quần áo xong, đang được My băng bó cánh tay thì thang máy xuống đến tầng 4, cả bọn chết lặng.

Tầng 4 rộng hơn tầng 3, và cũng âm u hơn, xung quanh chất hàng trăm bộ xương, từ xương người đến xương linh thú, có vài bộ xương giao long to chẳng kém bộ xương ở tầng 3, ngoài ra còn có hàng đồng xác khô, chẳng khác nào một địa ngục.

"Đây... đây..." Dương lắp bắp nói không nên lời, một bộ xương là làm hấn mém chết, giờ là cả một đội âm binh!

My và Nguyệt sợ đến không dám nhìn, che mặt nấp vào người Dương.

Trong lúc Dương còn đang thần thờ vô vọng, đột nhiên thang máy lại hạ xuống...

Dương không biết mình ngất đi từ lúc nào, chỉ biết khi tỉnh lại thì mọi giác quan đều trở nên mơ hồ yếu ớt, mắt không mở nổi, làn da thì như đau rát không rõ lý do, mà hình như hấn đang khóc, mơ hồ nghe tiếng ai đó cùng hấn khóc lại như đang cười.

"Con sẽ tên là... Dương, Võ Phi Dương!" Giọng một người đàn ông mơ hồ nói.

Thời gian dường như trôi đi rất nhanh, khiến Dương mơ màng cảm giác như thời gian đang bị ai đó tua đi...

Lúc này Dương đã có thể cảm nhận rõ hơn về thế giới xung quanh, và có vẻ như hắn đang khóc rất to.

"PHI THIÊN! ĐỪNG!" Dương nghe tiếng một người phụ nữ trẻ đau đớn gào to.

"MẶC KỆ TA! NÀNG MANG CON CHẠY ĐI!" Giọng một người đàn ông quát, lúc này Dương nhận ra mình chỉ có thể bị động cảm nhận chứ không thể tự điều khiển cơ thể.

"KHÔNG!!!!" Diễm gào lên đau đớn...

Thời gian lại trôi đi, lúc này cu Dương đã có thể nhìn, hắn thấy bản thân đang cười hắc hắc giang tay bập bẹ từng bước đi đến chỗ Diễm, nàng vẫn không khác lắm so với lần cuối Dương gặp, nhưng trẻ hơn một chút.

"Mẹ! Mẹ!" Dương bập bẹ gọi mẹ, Diễm vừa cười vừa khóc dang tay ôm nó vào lòng, mềm mại và ấm áp...

Những cảnh vật liên tiếp thay đổi, Dương thấy mình lần đầu tiên đi học, kết bạn với Vu Sinh, kết thù với Khôi Lang, tiếp đến là những đoạn kỷ niệm có vui có buồn, đa phần là kỷ niệm với mẹ, khiến Dương trong lòng liên tục thay đổi từ vui đến buồn rồi thương nhớ...

Một đoạn ký ức khác...

Dương lúc này đã là một thằng nhóc 11 tuổi, sau lưng mang một cái ba lô, lấm la lấm lét đi vào một con hẻm vắng, rồi bước vào một tiệm sách cũ.

Chủ cửa hàng là một tên thanh niên khoảng 25 - 26 tuổi, trông đẹp trai anh tuấn tiêu sái phong lưu mà cũng không kém phần lạnh lùng

vô song tuyệt thế, hắn đang cặm cụi ghi ghi chép chép gì đó.

"Chào ông chủ!" Dương gọi.

"Chào nhóc, đến mua truyện sex à?" Thanh niên nhướn mày.

"Không phải! Ta muốn mua bí kíp!"

"Ngươi mấy tuổi?" Thanh niên nghi vấn.

"11!"

"11? Vậy thì về kêu mẹ dẫn đi học thể dục nhịp điệu đi nhé!"

"Không! Ta muốn công pháp luyện hồn, cùng với bí kíp tuyệt kỹ!"
Vừa nói, Dương 11 tuổi vừa đảo mắt nhìn vào một kệ sách nhỏ, nơi chứa các cuốn sách khá dày, mỗi gáy sách đều có ghi một dòng chữ, nào là Cực Lạc công pháp, Kiệt Lạc thần công, Âm Dương Hợp công, Giao Hợp đại pháp, nào là Thực Thần Ma công pháp, và cả Thôn Thiên Địa công pháp...

Thấy 3 chữ Thôn Thiên địa, Dương ngạc nhiên đến cực độ, muốn với tay lấy đọc thử nhưng không thể điều khiển cơ thể, trong lòng thầm thúc giục: "Lấy nó! Lấy nó!"

Không rõ do Dương kêu gọi hay vốn đã như vậy, Dương 11 tuổi thò tay với lấy quyển Thôn Thiên Địa, ngắm nghía rồi lật xem trang giới thiệu...

"Thôn Thiên Địa, công pháp luyện hồn..."

Đọc đến đây, cảnh vật lại mờ dần, Dương tức điên nhưng không có cách nào níu kéo...

Tiếp theo là cảnh Dương cùng Vu Sinh bị băng Khôi Lang chặn đánh, sau đó Dương quay lại tiệm sách cũ quyết tâm chọn mua một quyển sách dạy tụ linh, hẩn luyện theo và kết quả thất bại, linh hồn tổn thương nhưng không biết tổn thương chỗ nào...

Tiếp theo là một chuyến dã ngoại với mẹ, Dương ra vực đứng tè, rồi bị gió mạnh thổi bay xuống vực, rồi khi tỉnh dậy, Dương biết mình không đơn giản chỉ là mình.

Cảnh vật lại thay đổi, lần này Dương đứng trong một căn phòng cẩm thạch cổ kính, trước mặt Dương hiện ra một bàn thờ lớn, nhang khói đã tàn từ rất lâu. Dương nhìn xung quanh, My và Nguyệt đã trở lại hình người, đang đứng cạnh hẩn (về My thì phần áo sau lưng đã rách nhưng phần áo trước vẫn còn nguyên vẹn), nhưng hai nàng nhắm mắt bất động.

"Ừa? Sao mới đây đã thoát ra rồi?" Giọng ai đó nghe xa xăm như từ linh hồn phát ra làm Dương giật cả mình.

"Ai đó?" Dương nhìn dáo dác.

"Sao người thoát ra nhanh vậy?" Từ trong khoảng không chỗ bàn thờ, một bóng hình hư ảo hiện ra. Người này mặc một bộ hoàng bào, đầu đội vương mạo, tuy chỉ là hình ảnh mơ hồ nhưng toát ra khí chất đế vương bất phàm.

"Ng... ngài là Đinh Tiên Hoàng?" Dương hỏi.

"Người thoát khỏi Ảo Mộng Vĩnh Hằng bằng cách nào mà nhanh vậy?" Người kia hỏi lại.

"Ảo Mộng Vĩnh Hằng là gì?" Dương lại hỏi.

"Sao người không trả lời ta?" Người kia mắt kiêng nhẫn.

"Sao ngài cứ hỏi ta hoài vậy?" Dương cũng mắt kiêng nhẫn chẳng kém, từ đầu đến cuối, hai người mạnh ai nấy hỏi, không ai trả lời ai.

"Người... được rồi! Ta lớn, ta hỏi trước, người trả lời, ok?"

"Dạ, vậy ngài là Đinh Tiên Hoàn đúng không?" Dương gật đầu lễ phép hỏi.

"Ừ, chính ta! Ừa ta hỏi trước mà!" Đinh Tiên Hoàn gật đầu cái rụp, nhưng liền chuyển sang bực mình.

"Vậy ngài muốn hỏi gì?" Dương hỏi.

"Sao người thoát khỏi thuật Ảo Mộng Vĩnh Hằng nhanh vậy?"

"Ảo Mộng Vĩnh Hằng là gì?" Dương hỏi lại.

"Sao người không trả lời ta?" Đinh Tiên Hoàn bực mình quát to.

"Nhưng con không biết đấy là gì mà?" Dương cười khổ, định hỏi Google nhưng Đinh Tiên Hoàn liền giải thích.

"Ảo Mộng Vĩnh Hằng là một dạng lời nguyền, đem linh hồn người vào một ảo giác như sinh ra và lớn lên lần nữa trong ảo mộng, người sẽ quên mất thực tại, sống và phát triển trong thế giới ảo giác như bình thường, trừ khi người nhận ra đấy chỉ là ảo giác, còn không sẽ mãi mãi chìm trong thế giới như thật kia. Nói ta nghe xem sao người nhận ra đấy là ảo giác để mà thoát ra nhanh vậy?"

"À... ra vậy..." Dương gật gù, lời nguyền này đối với người khác thì

cực kỳ nguy hiểm, khiến người ta đang chết đứng mà cứ tưởng mình vẫn đang sống, đang xông pha trong thế giới mà mình cho là thật. Nhưng với Dương thì vô dụng, ngay khi bắt đầu ảo mộng, hắn đã nhận ra ngay đây không phải là thực, đơn giản bởi vì tuổi thơ của người trong mộng không phải tuổi thơ của hắn! Lời nguyện này không những không làm khó Dương, mà còn giúp hắn biết được quãng đường 13 năm đầu đời của Võ Phi Dương, cho hắn tiếp nhận những kỷ niệm, những cảm xúc vô cùng chân thực mà Võ Phi Dương thật sự đã từng có.

"Thế nào? Mau nói xem?" Đinh Tiên Hoàng bộ dạng háo hức như đứa trẻ đang tò mò về một điều mới mẻ.

"Dạ... Con cũng không biết nữa, đang tới đoạn năm 13 tuổi con bị té núi, chắc lúc đó sợ quá nên tỉnh luôn..." Dương chém, tình huống là thật nhưng nguyên nhân là giả.

Đinh Tiên Hoàng tuy khó tin nhưng cũng không nghĩ ra nguyên do nào khác, đành im lặng gật gù.

Dương lúc này lo lắng nhìn My và Nguyệt, xem ra hai nàng cũng đang chìm trong ảo mộng.

"Đừng lo, chúng không sao đâu!" Đinh Tiên Hoàng nói.

Thấy Dương chưa hết lo, ngài nói tiếp: "Đây cũng không phải Vĩnh Hằng, ta chỉ định cho các người trải qua kinh nghiệm một đời, xem như phần thưởng vì đã vượt qua khảo nghiệm của ta."

"Đời người chỉ trải qua đúng một lần, nếu cho người trải qua một đời, dù là trong mộng, rồi lại trở lại thành thiếu niên 15 - 16 tuổi, nhưng vẫn có kinh nghiệm từng trải của người trăm tuổi, người nghĩ xem đây là ưu thế cỡ nào?" Đinh Tiên Hoàng nói tiếp, có phần đặc ý với

phương pháp luyện người của bản thân, lại thở dài tiếc nuối: "Đáng tiếc... người lại thoát ra quá sớm, mà ta thì không còn đủ lực để đem người vào lần nữa..."

Dương há mồm trợn mắt, trời ạ, hấn chính là một kẻ như vậy đấy, 69 tuổi thành 13 tuổi, tuy vẫn giữ được ký ức, nhưng tâm lý - sinh lý thì hoàn toàn bị cái xác 13 tuổi ảnh hưởng, nên tính tình nhiều lúc vẫn trẻ trâu bông bột như thiếu niên bình thường.

"Mà ngài nói đây là khảo nghiệm?" Dương hỏi.

Đình Tiên Hoàng gật đầu, tuy Dương có phần thiếu lễ phép với một vị hoàng đế nhưng ngài cũng chẳng quan tâm, cũng chẳng thèm xưng trẫm gọi khanh như hoàng đế thông thường, tạo cho Dương cảm giác gần gũi thân quen nhưng cũng càng thêm phần kính trọng.

"Cái lăng này xây nên, không phải chỉ để làm chỗ cho ta yên nghỉ, mà còn là nơi khảo hạch nhân tài..." Đình Tiên Hoàng nói: "Người cũng biết, đất nước nghèo yếu cần nhất là nhân tài, nhưng theo truyền thống thì mỗi đời hoàng đế đều được yên nghỉ trong một lăng mộ khang trang huy hoàng. Ta thì không muốn như vậy, càng không thể xóa bỏ truyền thống của cha ông, tín ngưỡng của dân tộc..."

"Cho nên ta nghĩ ra một cách, giữ lại một phần tàn hồn, đem những thứ vốn là chướng ngại vật ngăn cản kẻ khác đào mộ, biến thành những khảo nghiệm để tìm ra và bồi dưỡng nhân tài, như vậy ta dù đã khuất nhưng vẫn góp được chút sức mọn cho đất nước..."

"Ta đã quan sát từ đầu. Nhóm của người, thông minh có, hiểu biết có, thiên phú có, can đảm có, nhân từ cũng có, tuy còn 1 tầng 4 yêu cầu thực lực mạnh mẽ, nhưng ngay khi thấy người biết dùng phản nguyên để diệt giao long, ta liền biết các người chính là nhân tài mà ta chờ đợi. Ta cho các người trực tiếp vượt qua thử thách tầng 4,

xuống đây nhận lấy phần thưởng đầu tiên, Áo Mộng luyện tâm!"

Dương dâng lên một lòng tôn kính, vị hoàng đế không chọn cách yên nghỉ, mà chọn ngàn năm cô tịch để chờ đợi người tài, ngài nhân từ cỡ nào, ngài yêu nước cỡ nào?

Bất giác, Dương quỳ xuống dập đầu trước tàn hồn vị hoàng đế một thời, hoàn toàn kính phục.

"Người đứng lên đi... Nói cho ta nghe tình hình đất nước hiện tại..."
Đình Tiên Hoàng liền từ phát tay đem Dương đứng dậy, bắt đầu hỏi Dương về đất nước mà ngài từng trị vì hơn ngàn năm trước.

Dương thao thao bất tuyệt, vâng vâng dạ dạ kể cho Đình Tiên Hoàng về Việt Nam hiện tại, sau đó lại lôi trong nhẫn ra một số bảo vật cùng nhu yếu phẩm hiện tại ra giới thiệu cho Đình Tiên Hoàng, khiến ngài hết tò mò lại bất ngờ, hết bất ngờ lại thích thú với những phát minh mới lạ.

Hai người trò chuyện hơn nửa ngày, Nguyệt mới hồi tỉnh, sau đó My cũng tỉnh lại, tâm tình hai nàng kích động khi nhận ra cuộc đời mình vừa rồi chỉ là ảo mộng, vội chạy đến ôm Dương khóc sụt sướt, khiến Đình Tiên Hoàng lúng túng phải thi triển một lời nguyện khác, đem cảm xúc trong ảo mộng của hai nàng chôn giấu, chỉ còn lại kinh nghiệm từng trải.

Dương ôm hai người đẹp vào lòng, cánh tay phải lạnh lặn thay phiên vỗ về hai nàng, dỗ dành không thôi, khi hai nàng đã tỉnh táo thì mới tò mò hỏi: "Trong mộng... hai nàng có... chồng lầy không? Lấy ai? Ui da đau!"

Nguyệt xấu hổ nhéo hông Dương, còn My u ám cúi mặt, Dương không thấy nét mặt My nên còn tưởng nàng đang thẹn thùng.

Đình Tiên Hoàng lắc đầu cười khổ, bọn nhóc này tự nhiên như ruồi...

Không như Dương lúc đầu còn trả treo với ngài một chập, My và Nguyệt khi biết có tàn hồn của Đình Tiên Hoàng ở đây, liền lễ phép quỳ xuống.

"Miễn lễ! Được rồi, phần thưởng thứ nhất đã xong!" Đình Tiên Hoàng ho một tiếng rồi ngưng nói tiếp: "Thật ra... khi ta mất, đất nước còn nghèo... nên ta không đem theo của cải..."

"Được diện kiến bệ hạ, chúng con đã thấy vinh dự, sao còn dám đòi của cải!" My và Nguyệt đồng thanh nói.

Đình Tiên Hoàng chuyển sang thái độ long trọng: "Ồ Như Nguyệt tiếp chi!"

"Có thảo dân!" Nguyệt cúi đầu.

"Trẫm ban cho người Áo Mộng tinh thạch! Đây chính là viên tinh thạch có chứa ảo mộng thuộc tính cực kỳ quý hiếm, nếu người dung nạp được thuộc tính này, kết hợp với nguyệt quang thuộc tính và thiên phú mị ảnh của Hồ tộc sẽ giúp người càng thêm lợi hại!"

"Tạ ơn bệ hạ!" Như Nguyệt khấu đầu, sau đó hai tay cung kính nhận lấy viên tinh thạch lớn bằng ngón tay cái, bên trong viên tinh thạch có một thứ như chất lỏng màu xám bạc ma mị.

"Võ Diễm My tiếp chi!"

"Có thảo dân!"

"Trẫm ban cho người Thánh đan Liên Hoa Tâm, về phần công dụng,

trong ảo cảnh chắc người đã biết!"

"Tạ ơn bệ hạ!"

"Võ Phi Dương tiếp chỉ!"

"Có thảo dân!" Dương vội quỳ xuống, lòng hồi hộp mong chờ.

"Trẫm ban cho người một cái lưỡi... ủa đâu mất rồi??" Đinh Tiên Hoàng đang trịnh trọng vừa nói vừa phát tay định lấy đồ từ trong tủ thờ ra, nhưng lại phát hiện không thấy gì bay ra.

"Sao kì vậy nè!" Đinh Tiên Hoàng vội mở tủ kiểm lục lại, nhưng không thấy đâu.

Dương than khổ, thế quái nào trong này mà mất đồ, lại còn ban cho mình cái lưỡi...

"Bệ hạ, ngài tìm lưỡi gì?" Dương hỏi.

"Ta tìm cái lưỡi kiếm! Nghịch Thiên kiếm như thứ con bé tinh linh của người cầm ấy!" Đinh Tiên Hoàng nói.

"Hả, chẳng lẽ..." Dương ngó ra, vội từ trong nhẫn đem Bảo Ngọc lấy ra, quả nhiên con bé đang ôm đoạn lưỡi kiếm màu đen ngủ say. Thì ra trong lúc hai người chém gió, Bảo Ngọc không biết đánh hơi kiểu gì thấy được lưỡi kiếm, liền bay ra ôm lấy chui vào nhẫn hấp thu, Đinh Tiên Hoàng lúc đó đang thích thú nghiên cứu một món bảo vật của Dương nên không hề phát giác.

"Còn cục này nữa, cho người luôn!" Đinh Tiên Hoàng lấy trong hộp tủ thờ ra một viên tinh thạch ném cho Dương. Đây là một viên tinh thạch trông khá giống viên Ảo mộng tinh thạch của Nguyệt, nhưng

màu đỏ trong suốt, bên trong chứa một thứ như ngọn lửa màu đỏ máu.

"Đây là..." Dương cầm viên tinh thạch, tò mò hỏi.

"Huyết Ảnh Yêu Hỏa tinh thạch, chứa Huyết Ảnh Yêu Hỏa, đế vương của hỏa thuộc tính. Nếu kết hợp với Hắc ma đế lôi của người sẽ tạo ra uy lực khủng khiếp, nhưng người phải chờ đến Linh Đế trở lên mới hấp thu, chứ với sức người hiện tại không bị nó đốt chết thì Lôi Hỏa cắn nhau người cũng chết theo!" Đinh Tiên Hoàng nói.

Lại một loại đế nguyên tố, đây là những nguyên tố biến dị hiếm nhất trong trời đất a, vậy mà một mình Dương nắm trong tay 2 loại, nếu để người ngoài biết Dương giữ viên Huyết ảnh yêu hỏa tinh thạch này thì dù Chúa Tể cũng bu tới tranh đoạt a!

Chương 39: Lôi Long Tinh Đế

Trao cho Dương viên tinh thạch xong, Đinh Tiên Hoàng trong lòng tò mò về Bảo Ngọc, liền hỏi Dương: "Tinh linh đi theo người là loại tinh linh gì? Sao ta chưa từng biết đến?"

Dương gái đầu: "Thảo dân cũng không biết..."

"Người cũng không biết? Ta nhìn nó lớn hơn tinh linh bình thường, lại quá nhỏ so với tiên nữ, nhưng lại có thể Tiên hóa, mà tại sao lại thích mảnh Nghịch Thiên kiếm thế kia?"

"Lúc trước hình như nó từ mảnh Nghịch Thiên kiếm mà sinh ra..."
Dương nói.

"Từ Nghịch Thiên kiếm? Chẳng lẽ là kiếm linh của Thiên kiếm?" Đinh Tiên Hoàng đoán.

Thần Bảo có linh tính, còn Tối Thượng bảo có linh hồn, Thiên kiếm cũng không ngoại lệ, linh hồn của Thiên kiếm được gọi là kiếm linh.

Đinh Tiên Hoàng nhìn Dương thật sâu, Long thể bá vương, Tiên vũ, trí tuệ siêu phàm, linh lực Đế Lôi - Tử Vong, lại có khả năng cao là đang nắm giữ linh hồn của Tối Thượng Bảo duy nhất của nước Việt: Thiên kiếm, chưa kể chuyện linh lực trong ngôi mộ này không ngừng bị cơ thể Dương hấp thu, dù đang trong ảo cảnh cũng hấp thu không ngừng, đây phải là một tuyệt thế công pháp!

Đinh Tiên Hoàng không khỏi gật gù, tên nhóc con này hiện tại tuy nhỏ yếu, nhưng tương lai vô lượng!

"Thưa bệ hạ..."

Đình Tiên Hoàng đang trầm tư, nghe tiếng My khe khẽ hỏi.

"Người có gì muốn hỏi?" Đình Tiên Hoàng hỏi.

"Thảo dân muốn hỏi... chuyện trong ảo cảnh có thể thành thật không ạ?" My hỏi.

Đình Tiên Hoàng đáp: "Đoạn từ lúc người sinh ra đến người hiện tại là từ ký ức thật trong não người, về đoạn sau hoàn toàn là ảo cảnh lấy người làm trung tâm, tự suy diễn ra."

My thở phào, trong lòng nhẹ nhõm đi một chút, chợt cảm giác có một bàn tay ấm áp nắm lấy tay mình, tim nàng hồi hộp đập.

"Sao vậy My?" Dương quan tâm hỏi.

"Không có gì..." My cúi mặt đáp.

Nguyệt bữu môi, trong lòng nổi lên một tia cảm giác nữa như khó chịu nữa lại dịu dàng...

Đình Tiên Hoàng lắc đầu cười khổ, bọn này tưởng ta đây vô hình hay sao?

"Còn chuyện này nữa! Võ Phi Dương, có muốn tiếp nhận truyền thừa của ta không?" Đình Tiên Hoàng hỏi.

Dương trầm tư, ta muốn bí kíp gì mà chẳng có? Nhưng chợt nhận ra lúc Đình Tiên Hoàng hỏi dường như khẽ nháy mắt với mình một cái. Hắn nghĩ một chút rồi quỳ xuống: "Nếu được vậy thì thảo dân cung

kính chi bằng tuân mệnh!"

"Tốt! Tốt!" Đinh Tiên Hoàng gật gù: "Vậy ngươi hãy ở lại đây vài tháng ta sẽ truyền dạy cho ngươi tất cả những gì ta biết!"

Đinh Tiên Hoàng quay sang My và Nguyệt: "Còn hai ngươi hãy bước vào vòng sáng, ta đưa các ngươi ra khỏi đây."

"Vâng ạ!" My và Nguyệt cung kính đáp, sau đó lại quay sang nhìn Dương, ánh mắt lo lắng.

"Đừng lo! Ta không sao đâu!" Dương nói.

"Chúng ta lo là lo sau khi ngươi rời khỏi đây!" Nguyệt nói.

"Nếu ngươi muốn đến Long thành, hãy mang chúng ta cùng đi!" My nói tiếp, ánh mắt đầy quyết tâm.

"Không được! Nguy hiểm lắm!" Dương phản đối.

"Nguy hiểm thì ngươi càng không nên đi một mình!" Nguyệt nói.

"Rồi rồi... Như vậy đi! Ta hứa sau khi tiếp nhận xong truyền thừa của bộ hạ sẽ trở về học viện!" Dương khẳng định.

"Ngươi hứa đó!" My nói.

Đinh Tiên Hoàng nói thêm: "Yên tâm, có ta làm chứng, sau khi tiếp nhận truyền thừa của ta thì hẳn sẽ trở về học viện!"

Sau một hồi từ biệt, My và Nguyệt chuyển hết thức ăn lương thực cho Dương rồi lên thang máy lên tầng đầu ngôi mộ, những người khác cũng được Đinh Tiên Hoàng kêu gọi rời đi.

Ngoài khe nứt không gian, có rất nhiều Linh Tá đã tụ tập chờ thời cơ tiến vào, chợt xông xáo thấy một đoàn Linh Úy từ khe nứt bước ra, khi người cuối cùng bước ra, khe nứt đóng lại...

Bên trong mộ.

Đình Tiên Hoàng lắc đầu tự giễu: "Đường đường từng là một hoàng đế, lại phải phối hợp với người đi lừa hai cô bé... Haiz..."

Dương an ủi: "Cũng không tính là lừa, thảo dân không nhận truyền thừa của ngài thì lời hứa vô hiệu rồi!"

"Cứ xưng con như trước đi! Ta biết ta cũng không có khả năng dạy gì cho người, người đã có con đường riêng. Ta giữ người lại vì biết nơi đây đối với người còn chút tác dụng..."

Dương gật đầu: "Vâng! Linh lực nơi đây khá đậm đặc, rất thích hợp cho con tu luyện..."

"Người tu luyện Thôn Thiên Địa công pháp phải không?" Đình Tiên Hoàng hỏi.

"Ngài cũng biết?"

"Biết sơ sơ thôi. Linh hồn ta không lâu nữa sẽ tiêu tán, lượng linh lực nơi này để lại cũng không tác dụng gì, người cứ thoải mái mà hấp thu đi, trước lúc tiêu tán ta sẽ đưa người ra."

"Ngài sắp tiêu tán?"

"Ừ! Tâm nguyện xem như đã thành, ta cũng nên yên nghỉ rồi..." Đình Tiên Hoàng thanh thản nói.

Ngài lại nói tiếp: "Ta biết người nóng lòng cứu mẹ, ta không ngăn cản, cũng không ủng hộ. Bản thân người còn quá non nớt, người muốn mạnh mẽ thì buộc phải xông pha, nhưng người muốn sống thì đừng bao giờ cho là mình đã đủ mạnh mẽ!"

Một tháng sau.

Thành phố biển Vũng Tàu là một khu du lịch biển khá nổi tiếng ở Nam Bộ, ngoài là một nơi nghỉ dưỡng, vui chơi, ăn uống, nơi đây còn là vị trí đặt một cánh cổng dẫn xuống Long thành.

Đường bờ biển cong vút đầy gió dưới ngàn ánh sao đêm cùng rì rào sóng vỗ. Chiếc xe buýt được kéo bằng linh tượng dừng lại ở một trạm ven đường.

Thanh niên vận quần tây áo sơ mi, thân hình khỏe mạnh cân đối, gương mặt bình thường, tuổi khoảng 22 bước xuống xe buýt, ngược mặt hít sâu hương biển lành lạnh.

Hắn, chẳng ai khác chính là Võ Phi Dương, sau khi rời khỏi bí cảnh, Dương liền lập kế hoạch xâm nhập Long thành tìm cách cứu mẹ.

Nhờ có Google, Dương tra thông tin vài người của Long tộc mất tích mà không ai biết rằng đã chết, sau đó hắn chọn một người cùng tên Dương. Lâm Tráng Dương mất tích và chết cách đây 2 năm, có hình thể khá giống Phi Dương hiện tại. Sau đó Dương đi mua nguyên liệu, nhờ công nghệ giả kim siêu phàm đem chế tạo thành một loại mặt nạ giả thành Lâm Tráng Dương, ngoài ra còn làm ra một thẻ chứng minh thư không khác nào thẻ thật của chính Lâm Tráng Dương, mọi thông tin địa chỉ nhà, người thân, sở thích của Tráng Dương đều được Dương nắm rõ.

Dương đứng trên bờ đê, nhìn ra hòn đảo nhỏ xíu nằm cách bờ biển chỉ khoảng 200 mét. Từ bờ biển ra đến đảo có một con đường làm bằng đá cuội, con đường này hoàn toàn do sóng biển tự đắp nên, khi thủy triều lên cao thì con đường sẽ chìm mất, khi thủy triều rút thì đường lại nổi lên. Trên đảo có một cái mếu, mếu Hòn Bà, đây chính là nơi đặt cánh cổng không gian dẫn xuống Long thành, cánh cổng này sẽ mở ra 2 giờ 1 lần, và yêu cầu thẻ chứng minh thư của Long thành hoặc visa du lịch nếu không phải người của Long thành, cùng phí di chuyển mới được đi qua.

Chưa đến giờ, Dương lang thang đường bờ biển, dọc đường là các nhà hàng, quán cà phê, đủ các loại đèn màu.

"Anh đẹp trai ơi, ghé đây uống em nè!"

Dương đang đi, chợt thấy một quán đèn hồng mờ ảo, trước quán có mấy em tiếp viên mặc váy ngắn ngắn cùng áo sơ mi hở nút khoe ngực trần muốt hấp dẫn. Liền như thè lưỡi thờ khò khè chó thấy xương bước vào.

Trong quán là một không gian mờ ảo, các bàn đều có rèm chia ra cho ai muốn riêng tư thì thả rèm, muốn công khai thì treo rèm. Dương đến ngồi một bàn trống, định kêu ly cà phê đá cùng một mỹ nữ chân dài đến hầu, nhưng thấy bàn bên kia có một gã đang quát một lượt 2 em nên thấy chột dạ, học theo gọi hẳn hai em.

Cảm giác đi uống cà phê ôm đối với Dương kiếp trước không lạ, nhưng kiếp này lại khác hẳn, bởi các nàng tiếp viên đều có nhan sắc tuyệt trần mà còn rất biết chiều khách. Ôm hay mỹ nữ hai bên, Dương khà khà vừa cười vừa bóp vú em này, sờ đùi em kia, mũi không ngừng hít sâu từng làn hương da thơm ngát, dương vật thì được hay em cùng xoa tay chăm sóc, đến cà phê cũng được hai nàng thay phiên dùng làn môi thơm mớm cho tẹt miệng.

Hai nàng lẳng lơ trêu đùa, thỉnh thoảng lại khẽ rên một tiếng mềm mượt, một em không ngờ chủ động cúi xuống hé môi ngậm lấy dương vật của Dương mút ngon lành, tay Dương chui sâu vào váy em còn lại và phát hiện em này không mặc quần lót, âm vật đã ướt ướt tự lúc nào. Máu nóng trong người Dương nổi lên, đề em này ra định xơi thì thấy một cô gái cầm hóa đơn đến gian cạnh hẳn tính tiền, gian này cũng không kéo rèm.

"Cái gì? 800... Mụ nội nó! Vô uống có ly đá me mà 800 ngàn?" Người đàn ông trung niên trông khá anh tuấn hung hăng quát.

Nữ tiếp viên khở ải phân trần: "Quý khách, ly đá me thì quán có thể miễn phí cho ngài, nhưng ngài xem hai tiếp viên của quán vì phục vụ ngài mà chỗ này... chỗ này của hai nàng ngập tinh của ngài rồi đây!"

Dương nhìn hai cô tiếp viên đang đứng trước gã đàn ông, váy vén lên tận eo, giữa chân hai nàng chảy xuống đùi một dòng tinh trắng như sữa.

"Mụ nội nó! Được nhận tinh dịch của bốn đế là vinh hạnh của các người đấy biết không hả? Bốn đế không đòi tiền là may, còn đòi ta 800 ngàn? Biết bốn đế là ai không?"

"Quý khách..."

"Mụ nội nó! Bốn đế chính là tộc trưởng kế nhiệm của Long thành đây! Lôi Long Đế - Long Chúc Lôi! Mụ nội!"

"Ach!" Dương giật mình bật dậy, Long Chúc Lôi, vậy chẳng phải lão là cậu của mình sao? Thế éo nào mà tộc trưởng tương lai của Long thành lại lên bờ uống đá me ôm? Lại còn quýt 800 ngàn?

"Google? Hẳn là ai?" Dương nghi ngờ thử hỏi google.

Google đáp: "Long Chúc Lô, con trai của tộc trưởng Long tộc, linh lực Linh Đế cấp 2, hệ Lô, biệt danh Lô Long Đế."

"Ặc!" Dương bật ngửa, nhìn Long Ngạo lạnh lùng kêu ngạo, đầy khí chất hoàng gia, Dương còn tưởng Long Chúc Lô cũng phải bá đạo đế vương, nghĩ thế quái nào cũng không ra là thằng cha chợ búa này.

"Đậu mợ không giảm giá phải không?"

Cô tiếp viên cúi đầu: "Vâng, đây là giá quy định, xin quý khách thông cảm."

"Mụ nội nó! Quán có nhận rửa chén trừ nợ không thì nói nhanh!"

Dương lắc đầu chào thua, lấy từ thẻ ATM ra 2 tờ 500 nghìn đưa cho cô tiếp viên: "Tiền của bác này anh trả, boa cho em 2 trăm, mong em thứ lỗi."

"Vâng, cảm ơn quý khách!" Cô tiếp viên cúi đầu cảm ơn rồi rít rời rời đi.

"Ngươi tên gì?" Long Chúc Lô thấy Dương hào phóng trả tiền giúp mình, liền hỏi.

Dương đáp: "Ta tên Tráng Dương, là người Long tộc."

"Tốt! Cho ta địa chỉ, mai ta trả tiền cho ngươi! Gấp 10 lần số tiền hôm nay!" Chúc Lô sáng khoái vỗ bộp bộp lên vai Dương, làm hắn muốn lún xuống đất.

"Dạ không cần, chỉ là thấy ngài bất phàm nên tỏ lòng ngưỡng mộ! Nhưng mà ngài không nên giả dạng Lôi thiếu tộc trưởng..." Dương nói, vờ như không tin Long Chúc Lôi là thật.

"Ha ha!" Chúc Lôi cười lớn, không khẳng định cũng không phủ nhận: "Người thẳng thắn, ta thích! Người thuộc nhánh nào của Long tộc, làm nghề gì?"

"Ta thuộc họ Lâm, nói ra có phần xấu hổ, hai năm trước ta lên đây tìm khoáng thạch luyện kim, nào ngờ gặp nạn, đến nay mới hồi phục nên liền trở về."

Long Chúc Lôi gật gù, hẳn biết họ Lâm của Long tộc, là dòng họ chuyên luyện kim, người của họ này lên bờ tìm khoáng là chuyện không hiếm.

"Vừa hay ta cũng đang chờ về thành, người đi cùng ta không?" Long Chúc Lôi không hiểu sao cảm giác tên nhóc này khá thân thiết và hợp gu, liền rủ rê.

"Vâng, có bạn bè bầu bạn thì còn gì bằng!"

Hai người một lớn một nhỏ dắt nhau ra mếu chờ mở cổng, Long Chúc Lôi linh lực Linh Đế cũng Dương đạp nước chạy thoáng cái đã ra đến ngôi mếu.

"Ngài lợi hại như vậy, sao lại không có tiền trả ly đá me?" Dương tò mò hỏi.

"Mụ nội nó! Vợ ta bệnh nặng, lên đây tìm mua một loại thuốc hiếm, mua xong còn thừa mấy triệu, đang đi bị một đám du côn chặn đường cướp. Má nó, dạy dỗ chúng nó một trận xong thấy tội nghiệp quá đem tiền cho gần hết, chừa lại đúng 1 triệu, để 500 ngàn mua vé,

đéo ngờ uống ly đá me ôm mất 800 ngàn, mụ nội nó!"

"Ặc!" Dương trong lòng nghi ngờ Long Ngạo có thật là con ruột của lão này không, sao mà khác nhau một trời một vực vậy nè.

Lúc này, từ trên đỉnh ngôi miếu bắn ra một cột sáng vàng, báo hiệu cổng đã mở.

"Đi thôi!" Long Chúc Lôi kéo Dương vào trong miếu, trong miếu trống vắng, chỉ có một tấm gương lớn ở giữa miếu và một người bán vé cùng mấy tên bảo vệ kiểm tra chứng minh thư.

Dương đưa ra chứng minh thư ra, tên bảo vệ lấy một thứ như máy quét rọi qua, xác minh là thật liền trả lại cho Dương.

Người có giấy chứng minh của Long thành cấp thì giá vé là 500 nghìn, Long Chúc Lôi còn đúng 1 triệu nên sáng khoái mua cho Dương một vé, sau đó tung tăng bước qua cổng.

Khi bước qua phía bên kia cánh cổng, trước mắt Dương là một cảnh tượng choáng ngợp, Long thành không phải chỉ đơn giản là một cung điện ở dưới nước như hắc thường tưởng tượng, mà là cả một thành phố khổng lồ dưới lòng biển sâu, trông hiện đại đồ sộ không kém gì Sài thành.

Tòa Long thành như được một bong bóng khổng lồ bao bọc, khiến biển xanh chỉ có thể lơ lửng phía trên hóa thành bầu trời xanh thăm thẳm, thỉnh thoảng lại có một đàn cá bơi ngang bầu trời, dưới mặt đất, không có cây cỏ bình thường mà thay bằng các loại rong rêu san hô đủ loại màu sắc.

Hít một hơi hương biển sâu nồng đậm, Dương trong lòng như gào thét: "LONG THÀNH! TA ĐẾN RỒI ĐÂY! MẸ! CHỜ TA ĐẾN CỨU

NÀNG!"

Chương 40: Lâm Gia Trang

Sài thành - Phủ thành chủ.

Thành chủ Sài thành Hồ Đại Quang cùng chúa tể Đại Nhật ngồi bàn chuyện trong phòng, một người gõ cửa rồi được phép bước vào.

"Thưa Chúa Tể, thưa thành chủ!"

"Có chuyện gì?"

"Tin tức từ Vũng Tàu truyền về, Võ Phi Dương sau khi rời bí cảnh đã cải trang, sau đó vô tình gặp Long Chúc Lô rồi cùng hắn xuống Long thành từ cổng Hòn Bà."

"Ồ! Được! Được!" Đại Nhật chúa tể gật gù.

Thành chủ Đại Quang hỏi: "Chuyện này... có nên nói cho Nguyệt biết không cha?"

"Điên à! Nói nó biết để nó sống chết lô ta theo xuống cứu hắn sao?" Nói xong, Đại Nhật thở dài: "Dù biết chuyến đi này hẳn nhất định sẽ không chết, nhưng mà..."

Long thành.

Ngoài bầu trời xanh thẫm gợn sóng tạo cho tòa thành không gian màu xanh sẫm lạnh lạnh ra thì Long thành chẳng khác mấy so với Sài thành. Long thành có diện tích hơn 1000 km vuông, dân số ở đây bao gồm các loại thủy tộc và được thống trị bởi Long tộc. Trong thế

giới này, hình thể loài người là hình thể chung cho hầu hết các chủng tộc, chính vì vậy mà dù có rất nhiều tộc loài cùng sinh sống nhưng Long thành vẫn chỉ có hình dáng qua lại của nhân loại.

Dương cùng Long Chúc Lô ngồi trên một chuyến xe ngựa đưa đến quận Phong Long, một trong 7 quận của Long thành. Trong quá trình di chuyển, Long Chúc Lô tám đủ thứ chuyện với Dương và phát hiện cả hai tên rất hợp rơ nên rất khoái chí.

Trò chuyện một lúc, Dương giả vờ ngạc nhiên tột độ khi Lô đưa ra chứng minh thư của mình cho Dương xem, lại cố ý lái sang chuyện về Diễm để biết Chúc Lô nghĩ thế nào trong chuyện này.

"Ài..." Long Chúc Lô thở dài: "Con bé này cũng thật cứng đầu..." Lô chỉ cảm thán một câu, Dương cũng không dám hỏi thêm.

Đến quận Phong Long, Dương xuống xe, còn Chúc Lô theo xe tiếp tục trở về Long cung. Sở dĩ Dương có thể nhận lời mời của Lô, trực tiếp theo lão đến Long cung tham quan một chuyến, nhưng Dương biết nếu đến đường đột như vậy, hẳn sẽ bị canh chừng gắt gao. Hẳn còn chưa đột phá Linh Tá, trong một nơi mà Linh Úy chỉ là bọn lao công, Linh Tá chỉ đứng gác cửa, lại còn bị canh chừng gắt gao thì Dương làm gì có cơ hội cứu Diễm?

Cho nên, mục tiêu đầu tiên của Dương là về gia tộc, Lâm gia.

Nơi Long thành phần hoa diễm lệ, người của Long tộc luôn luôn là những kẻ bậc trên, Lâm gia tuy chỉ là một nhánh nhỏ yếu của Long tộc, nhưng vẫn đứng trên các chủng tộc khác. Lâm gia chiếm hẳn một khu phố của quận Phong Long, gọi là Lâm gia trang. Lâm gia trang chuyên kinh doanh các loại khoáng vật dùng để phục vụ cho luyện kim, luyện bảo.

Dương sai bước đến khu phố Lâm gia trang sầm uất, nơi đây nồng nặc mùi kim loại, hai bên đường là các gian hàng bày đầy các loại quặng khoáng, cũng có một số tủ kính trang trọng để trưng bày những linh khoáng đã trải qua quá trình luyện kim.

Dương thích thú ghé lại xem một gian tủ bày các loại linh khoáng hiếm lung linh tỏa đủ sắc màu.

"Ừa? Phải thằng Dương đó không bây?" Bà chủ tiệm khoảng 50 tuổi, thân hình béo ú nhưng da trắng nõn thấy có khách, hăng hái ra định chào mời, nhưng lại thấy Dương có phần quen thuộc nên hỏi thử. Lâm gia chỉ có gần 60 người cả lớn lẫn nhỏ, lại sống chung trong một căn chung cư cho nên mọi người biết mặt nhau không phải chuyện lạ.

Dương nhìn người phụ nữ, có google hỗ trợ nên hẳn có thể biết rõ danh tính từng người của Lâm gia. Dương lễ phép đáp: "Dạ con đây, dì Như khỏe không?"

"Tất nhiên là khỏe! Mà đi đào khoáng ở đâu mà hơn 2 năm nay không thấy về?" Dì Như hỏi, sau đó to mồm gọi những người xung quanh: "Thằng Tráng Dương về rồi nè bây!"

Nghe thế, người từ các tiệm kéo ra hỏi han. Thật ra chuyện người đi đào khoáng vài năm không hiếm, vấn đề là đào khoáng 2 năm về thì phải có khoáng chứ, mọi người tụ tập chính là để hóng hớt xem Dương có đào được thứ gì hiếm hay không.

Hỏi thăm Dương thì ít mà hỏi thành quả đào mỏ của Dương thì nhiều, Dương cười khổ giải thích: "Nói ra thì nhục quá... năm ngoái con đến một vách núi, vô tình bị té xuống, cũng may có một thầy thuốc đi hái thuốc ngang cứu con, mất trí mất một khoảng thời gian, đến gần đây mới dần nhớ ra..."

Nói đến đây, Dương vờ ra vẻ xấu hổ, lấy trong nhẫn ra một khối quặng màu xanh rêu to bằng nắm tay: "Còn khoáng... chỉ được một cục quặng đồng..."

Vài người thờ dài thất vọng, có người lại vỗ vai an ủi Dương. Ở thế giới này, kim loại bình thường tuy gần như vô dụng trong chiến đấu, nhưng sau khi trải qua quá trình luyện kim sẽ thành linh khoáng, là nguyên liệu chế tạo ra các loại bảo vật. Một khối quặng của Dương tuy không phải không có giá, nhưng mất 2 năm để tìm được một khối thì thật sự là lãng phí thời gian.

"Con mẹ nó, một đám hám của!" Dương mắng thầm trong bụng, sau khi thấy cục quặng, tất cả nhanh chóng giải tán.

Dù sao thì kế hoạch cải trang đã bước đầu thuận lợi, Dương đến cuối phố, rẽ vào một con hẻm lớn, đây là khu chung cư khang trang của Lâm gia, nơi ở của hầu hết người dòng họ này.

Lâm Tráng Dương mồ côi từ năm 14 tuổi, từ đó hấn theo người của dòng họ đi đào khoáng kiếm sống, Tráng Dương khá siêng năng chăm chỉ, lại thông minh nên cũng học được một chút thuật luyện kim, luyện bảo, chính lý do này khiến Dương chọn giả làm Tráng Dương để thực hiện kế hoạch xâm nhập Long cung giải cứu Diễm.

Tráng Dương sống một mình ở phòng C-33, tức là tòa nhà C, tầng 3, phòng 3. Dương dễ dàng tìm đến phòng, căn phòng đã khóa kín, Dương đã đoán trước nên có tạo sẵn một chìa khóa phòng dựa theo hình vẽ của Google.

Căn phòng 2 năm không người lạnh tanh đầy bụi bặm, Dương thờ dài, đành bỏ công ra dọn dẹp mất một tiếng. Dọn xong, Dương thân hình bụi bặm vào phòng tắm rửa, đang tắm thì có người nhấn

chuông cửa.

"Ai đấy?" Dương không hỏi người nhấn chuông, mà hỏi Google.

"Con dâu của gia trưởng*, Mỹ Liên." Google đáp.

*(Gia trưởng nghĩa là người đứng đầu Lâm gia.)

Dương gật gù, từng hỏi qua Google thông tin từng người có quen biết với Tráng Dương nên hẳn cũng biết và khá ấn tượng với cô nàng chua ngoa này. Mỹ Liên, 28 tuổi, thân hình quyến rũ, gương mặt xinh đẹp, tính nết lẳng lơ nhưng không kém phần chua ngoa chảnh chọe. Mỹ Liên vốn là em họ của gia trưởng, nhưng lại lấy con trai gia trưởng làm chồng, thế là từ cô thành vợ, từ em họ thành con dâu.

Có lẽ mọi người đều không biết, nhưng Dương thì biết một bí mật động trời của Mỹ Liên, khi xưa cô nàng này từng đồng thời có tình ý với cha con nhà gia trưởng, kết quả là mang thai nhưng không phải mang thai của ai trong hai cha con gia trưởng mà là mang thai từ cha ruột nàng, thế là cha nàng đành gả con gái cho thằng con trai của gia trưởng để đỡ vỏ cho mình. Lão gia trưởng không biết còn tưởng đó là con mình, thường xuyên hí hửng cười một mình.

Mỹ Liên nhấn chuông rồi chờ không thấy Dương, bực mình nhấn liên tục làm Dương buộc phải lau sơ mình rồi bày trò lấy khăn tắm quấn ngang hông bước ra trên cô nàng một chập.

"Ra ngay đây! Ạch!" Còn tưởng mình sẽ khiến Mỹ Liên đỏ mặt, Dương đâu có ngờ mặt hắn lại đỏ trước, Mỹ Liên lẳng lơ dâm dăng, thường chỉ mặc đầm ngủ mỏng tang đi loanh quanh chung cư thu tiền, cặp đùi trắng muốt cùng hai bầu ngực sữa thả rông của nàng đã ghi sâu vào não mọi gã đàn ông trong chung cư này.

Dương cũng không ngoại lệ, nhìn gương mặt đẹp lẳng lơ của Mỹ Liên, lại nhìn xuống đôi gò vú trắng nõn lộ hơn một nửa dưới lớp áo ngủ đỏ hai dây, thấy cả hai đầu ti hơi nhô lên dưới lớp vải mỏng, dương vật dưới lớp khăn tắm cương lên, còn Dương vật vĩa dần xé: "Mẹ! Có nên vật con ả này ra thịt luôn không?"

"Nhìn cái gì mà nhìn!" Thấy Dương điên đảo, Mỹ Liên trong lòng đắc ý nhưng mặt ngoài thì nhú mày mắng.

"Dạ... chị tìm em có gì không?" Dương gãi đầu, tay đưa xuống che chỗ dương vật đang giương ra.

"Thu tiền nhà chứ cậu nghĩ chị tìm cậu làm gì? 26 tháng, tổng cộng là 13 triệu!" Mỹ Liên chảnh chọe đưa cho Dương một xấp hóa đơn.

"Ặc! Nhưng em đâu có ở!"

"Ở hay không là chuyện của cậu! Không trả thì biến khỏi đây!"

"Ấy ấy em trả! Nhưng mà... trả trước 8 triệu được không chị, phần còn lại em khát đến tháng sau..."

"Không được!" Mỹ Liên quả quyết khoanh tay lại, vô tình làm hai bầu ngực sữa được nâng lên, thấp thoáng lộ ra quầng vú hơi thâm nhưng đầy mê hoặc, đầu Dương nóng đến xịt khói, chỉ muốn há miệng ra cắn quả vú kia một miếng thật to.

Dương giả vờ túng thiếu, chấp hai tay lại thành khẩn cầu xin: "Đi mà chị... 1 tháng nữa em hứa sẽ trả đủ..." Nhưng trong lòng thầm mắng: "Con bà nó, tự nhiên mất không mười mấy triệu!"

Mỹ Liên định lên giọng, nhưng trong lúc nhìn điệu bộ van xin của

Dương lại phát hiện chỗ khăn tắm của hắn độn lên thật to, với kinh nghiệm của Mỹ Liên, lập tức đoán ra dưới khăn tắm của Dương đang che giấu một thứ khá khủng bố, dù là so sánh trong riêng Long tộc.

Mặt lẳng lơ ửng hồng, Mỹ Liên ho khế, đổi giọng: "Thôi cũng được... tháng sau phải có đấy!"

Dương vâng vâng dạ dạ, lấy trong thẻ ATM ra 8 triệu đưa cho Mỹ Liên, chợt liếc thấy hai đầu ti của Liên hơi nhô ra so với trước đó. Trong lòng hai con quỷ dâm dục cùng cười thầm, tìm cách thịt nhau.

Chương 41: Ngũ Sắc - Phong Hồn Xích

Đảo Bạch Long Vĩ là hòn đảo xa bờ nhất vịnh Bắc bộ, sở dĩ hòn đảo có tên như vậy là vì dựa theo một vài truyền thuyết, khi tổ tiên loài rồng từ thiên giới hạ xuống nhân gian, nơi rồng mẹ đáp xuống gọi là Hạ Long, nơi rồng con đáp xuống gọi là Bạch Long Vĩ.

Ngoài ra, Bạch Long Vĩ còn được cho là nơi Lạc Long Quân đánh bại Ngư Tinh Thần của Ngư Tinh tộc, khiến hòn đảo này trở thành nơi thiêng liêng thờ cúng tưởng nhớ chiến công của Lạc Long Quân suốt mấy ngàn năm qua.

Hòn đảo xanh mướt, bầu trời trong veo, xung quanh là biển êm thắm thắm. Đột nhiên từ trong đảo phát ra một tiếng gầm rú phần nộ âm u, sau đó một hư ảnh khổng lồ gần như trong suốt bay lên giữa đảo, hình dáng trông như một con rắn khổng lồ, thân dài gần 80 mét, lại mọc chi chít là chân trông như một con rắn lai rết, chính là loài ngư tinh.

"Mẹ kiếp các người! Tưởng thịt bốn thần dễ lắm sao?" Ngư tinh thần gầm to tức giận, thân hình trong suốt thỉnh thoảng lại chập chờn gần như tan biến, rõ ràng là linh hồn hắc đã yếu ớt vô cùng.

Từ dưới đảo, một thân hình vụt bay lên đối diện cái đầu mãng xà của ngư tinh thần. Thiếu nên anh tuấn thư sinh, sau lưng mang đôi cánh vô sắc phi thường đẹp, tay cầm khối ấn Sắc Mệnh Chi Bảo, chính là Vô Sắc Tiên Vũ, Nguyễn Hoài Bảo.

Thân xác Hoài Bảo hiện tại vốn là do sự phụ hãn nhập thể điều

khiến, hắn nhìn tàn hồn ngư tinh thần bằng đôi mắt như vô hồn, cười khinh miệt: "Thần cái rắm! Chỉ là tàn hồn của một tên bại tướng, nếu không phải lúc đó Sùng Lãm lấy một địch hai thì cả ngươi lẫn giao long thần đều hồn phách cũng không còn rồi! Khôn hồn thì nằm im cho đệ tử của bốn ma cắn nuốt!"

Ngư tinh thần sững sốt: "Ma? Ngươi nói ngươi là Ma?"

"Hoài Bão" cười lạnh: "Không chỉ là Ma, bốn ma còn là sư phụ của Sùng Lãm! Phong ấn tàn hồn ngươi ở đây là chính bốn ma bảo hắn làm!"

"Khốn nạn!" Ngư tinh thần chưa từng nguôi hận cũ, lại bị khơi dậy nên điên cuồng phóng tới há cái mồm khổng lồ định cắn Hoài Bão.

"CHUẨN BỊ NUỐT NÓ!" "Hoài Bão" gào to, tay cầm Sắc Mệnh Chi Bảo ấn giờ cao, một dòng chữ vàng hiện ra rồi cấp tốc hóa thành hư ảnh một con rồng vàng to chẳng kém ngư tinh thần, há miệng gầm to xông tới.

Long ảnh của thần bảo đối đầu tàn ảnh của thần xà, đầu rồng đầu rắn va chạm vào nhau, tạo thành một vụ nổ kinh thiên động địa, cây cối dưới đảo xào xạc ngã đổ, mặt biển vốn tĩnh lặng nổi lên những gợn sóng ào ạt, Hoài Bão gần đó bị chấn lui ra sau hàng trăm mét rồi mới vững vàng lại, liền lập tức phóng tới.

Hoài Bão vận Thực Thần Ma công pháp, há miệng hướng tới tàn hồn ngư tinh thần đang choáng váng sau cú va chạm, bắt đầu hút vào.

"KHÔNG! MẸ KIẾP! THẢ TA RA!" Ngư tinh thần vốn đã suy yếu đến cùng cực, chỉ còn chút hơi tàn gào thét phản đối, nhưng cơ thể hư ảo dài gần 80 mét nhanh chóng bị hút vào miệng Hoài Bão.

Hút sạch tàn hồn ngư tinh thần, Hoài Bảo cả người nhộn nhạo nhức nhối, ọc ra một ngụm máu, vội hạ xuống mặt đất, ngồi vận công dung nhập linh hồn của ngư tinh.

Qua một thời gian, Hoài Bảo mới dần mở mắt.

Thực Thần Ma thành công tiến vào tầng hai!

Hoàn Kiếm tông, một trong những tông phái hùng mạnh nhất Việt Nam, nơi đây có một cấm địa mà ai nghe đến cũng thềm nhỏ dãi nhưng không mấy ai dám nghĩ đến chuyện đột nhập. Hồ Hoàn Kiếm!

Hồ Hoàn Kiếm, nước hồ xanh lục phẳng lặng có vẻ như yên bình êm ả, nhưng ai cũng biết dưới đáy hồ từng cất giấu một trong 12 Thần Bảo: Thuận Thiên kiếm, lại càng biết đây là nơi tọa lạc của một trong tứ linh: Quy Thần.

Là Thần đấy! Một vị Thần chân chính! Lấy toàn bộ mỹ nhân của nước Việt ra làm thù lao, cũng không ai dám đưa đầu vào đoạt kiếm, trừ một số thằng tỏ ra nguy hiểm. Nhiều người thường nói đùa rằng từng có một vị Chúa Tể tắm khỏa thân dưới hồ mà không biết bơi nên bị chết đuối, lại có người nói là vị Chúa Tể ấy bị trấn nước mà chết, nhưng ai cũng biết lý do thực sự làm hấn vong mạng.

Giữa hồ Hoàn Kiếm có một gò đảo nhỏ, trên đảo dựng một ngọn tháp thờ Quy Thần nên được gọi là Tháp Rùa. Bên cạnh tháp rùa, một thiếu niên tóc trắng ngời xếp bằng vận công, quanh người hấn phát ra những vòng sáng đỏ đan xen lẫn nhau, trông như những sợi xích, đếm ra thì có 12 sợi màu đỏ máu, 12 sợi xích này lấy thiếu niên làm trục không ngừng xoay tròn quanh người hấn.

Sùng Hạo không mặc áo, lộ ra cơ thể gọn gàng nhưng cơ bắp chắc khỏe, cả người vận lực nổi đầy gân xanh, sau một hồi lâu yên tĩnh,

một trong 12 sợi xích đỏ bất ngờ lóe sáng rồi đứt ra và biến mất, chỉ còn lại 11 sợi. Sùng Hạo mở mắt, phát hiện ra Quy Thần đã đứng nhìn hẩn từ lúc nào.

"Sur phụ." Sùng Hạo cúi đầu chào lão già.

Quy Thần gương mặt già nua, râu tóc bạc trắng gật gù: "Mới đây đã phá được tầng 2 rồi, nhưng vẫn còn 11 tầng phong ấn nữa..."

Sùng Hạo có phần bực bội: "Thật là vướng víu, phá sạch luôn có phải hay không?"

Quy Thần bật cười: "Phá sạch? Để một thằng trẻ trâu như ngươi mang linh lực Thần cấp đi phá banh cái đất nước này hay sao? Chưa kể đây là phong hồn xích của Xích Vũ Tiên Tử Âu Cơ, đừng nói là ngươi, ngay cả ta cũng không phá hết được!"

Quy Thần cười xong lại cúi đầu hoài niệm: "Nói về phong ấn, dù là Long Quân cũng không thể sánh bằng Âu Cơ, còn nhớ trận "đánh ghen" lịch sử đó, Long Quân một mình đánh với Giao Long Thần và Ngư Tinh Thần, còn Xích Vũ Tiên Tử Âu Cơ đánh với tình địch Cửu Vỹ Thần Hồ một trận long trời lở đất, cuối cùng Cửu Vỹ bị nàng phong ấn vào một nơi mà đến Long Quân cũng không biết là nơi nào... càng không dám hỏi đến, haha..."

Sùng Hạo nghe xong mà trợn mắt há mồm, thì ra ông già mình cũng sợ vợ như ai...

Quy Thần lại trầm ngâm: "Lại nói về ngươi... Mẹ ngươi tạo ra 13 tầng Phong Hồn Xích là muốn tốt cho ngươi, cũng là lo cho con dân nước Việt thôi..."

Quy Thần nói tiếp: "Khi xưa, Âu Cơ sinh ra 101 quả trứng, 100 anh

chị của người đều nở ra bình thường, chỉ có người lại khác biệt, ở lý trong trứng không chịu ra, mà còn là một quả trứng 5 màu!"

Sùng Hạo ngạc nhiên, trước đây hẳn chỉ nghe Quy Thần kể chuyện mới nở ra liền ăn sạch vỏ trứng, không biết chuyện trứng của mình có 5 màu: "Đó là những màu gì thừa sự phụ?"

"Trắng - Lam - Lục - Vàng - Đỏ! Mà lạ lùng hơn là tư chất linh hồn người cũng có 5 màu, chính là 5 màu này!" Quy Thần nói, chuyện này lão chưa từng nói với ai, cũng không cho phép Sùng Hạo để lộ tư chất linh hồn mình, lão biết một kẻ mang cùng lúc 5 loại tư chất sẽ gây ra chấn động cỡ nào!

Quy Thần nói tiếp: "Người rất cứng đầu, không ngờ lại lỳ lợm ở mãi trong trứng, lại còn biết tu luyện, trải qua mấy ngàn năm, vậy mà ở trong trứng luyện đến Thần cấp!"

"Quái thai!" Sùng Hạo vô thức mắng một câu, nhưng chợt nhớ là đang kể về mình, liền xấu hổ tự vả miệng một cái.

Quy Thần cười hả hê, lại nói tiếp: "Người nghĩ xem, một đứa trẻ sơ sinh mang linh lực Thần cấp sẽ kinh khủng như thế nào, sẽ gây ra tai họa cỡ nào? Chỉ một cái quấy khóc thôi cũng đủ làm một tòa thành tang hoang! Chính vì vậy mà mẹ người chỉ còn cách tạo cho người 13 tầng Phong Hồn Xích, chờ người dần trưởng thành, đạt đủ cảm ngộ thì phong ấn sẽ dần phá vỡ, đến cuối cùng người sẽ trở lại thành Thần!"

Chung cư Lâm Gia Trang.

Mỹ Liên để lại chỗ Dương một làn hương quyến rũ, một ánh mắt gợi tình, sau đó cầm tiền đồng đánh rời đi, eo thon uốn lượn, mông tròn lắc lư ẩn hiện dưới làn vải mỏng, làm Dương vừa nhìn vừa thèm

thường hít lấy hương thơm của ả rồi mới chịu đóng cửa trở vào phòng.

Dương thay đồ xong thì lại có người đến gõ cửa, lần này là gia trưởng Lâm Chi Khánh, ba chồng của Mỹ Liên, về vai vế thì lão già này là bác họ của Tráng Dương.

"A! Chào bác Khánh!" Dương mở cửa, lễ phép chào.

"Chào Dương! Nghe nói cháu về rồi nên ta bỏ việc ngoài tiệm chạy về thăm liền đây! Hề hề" Gia trưởng Lâm gia tuổi gần 60, thân thể vẫn khá khỏe mạnh cường tráng, mái tóc hoa râm, gương mặt góc cạnh.

"Vâng, mời bác vào nhà." Thấy sự nhiệt tình khác thường của lão Khánh, Dương bề ngoài ra vẻ lễ phép cung kính, nhưng trong lòng mắng thầm: "Thằng già điếm thú, sợ mất mặt nên sai con hàng qua đòi tiền nhà trước rồi mới lếch mặt qua nhờ vả, lại còn ra vẻ tình thương mến thương, bố khinh!"

"Nghe nói cháu bị té núi rồi được người ta cứu? Không có di chứng gì chứ?" Lão Khánh ân cần thăm hỏi.

"Dạ không sao ạ, chỉ gãy tay nhưng sẽ nhanh lành thôi." Dương đáp, còn giơ vết sẹo chỗ tay trái gãy mới lành ra minh họa cho sinh động.

"Bác Khánh vẫn khỏe chứ ạ?" Dương hỏi lại.

"Ừ bác khỏe." Lão Khánh đáp xong liền thở dài.

"Sao khỏe mà thở dài vậy bác? Hay là bác có bệnh trong người?" Dương hỏi.

Lão Khánh lại thờ dài: "Bệnh thì cũng đúng, là tâm bệnh..."

"Tâm bệnh?" Dương hỏi lại.

"Chắc cháu cũng biết kỳ thi giả kim thuật sĩ trẻ năm năm một lần..."

Lão Khánh trầm ngâm: "Lâm gia chúng ta là gia tộc đào khoáng - luyện kim, lại nằm trong liên minh giả kim Long thành, nên mỗi kỳ thi đều buộc phải cử người tham gia."

Lão Khánh than thở: "Quy định cuộc thi là thí sinh phải dưới 25 tuổi, khổ nổi, dù đã đầu tư rất nhiều, nhưng Lâm gia suốt mấy chục năm nay chưa bao giờ sinh ra một Giả kim thuật sĩ nào dưới 25 tuổi để đạt điều kiện dự thi, chỉ có thể phái người chưa đạt giả kim thuật sĩ đi tham dự..."

Dương bề ngoài gật gù, trong lòng thầm chính: "Đi thí mạng mới đúng."

"Đại diện cho gia tộc là một nhiệm vụ vinh quang, chỉ còn nữa tháng nữa là cuộc thi bắt đầu, vậy mà chúng ta vẫn chưa tìm được người thích hợp." Lão Khánh nói tiếp.

Dương lại mắng thầm: "Vinh quang cái đít vịt, đại diện Lâm gia đi lãnh nhục mà!"

Lão Khánh nói: "Cũng may có cháu về đúng lúc, trong thế hệ trẻ Lâm gia chỉ có cháu là hiểu biết về giả kim nhiều nhất, ta định đề cử cháu đi dự thi, cháu thấy thế nào?"

Dương vờ ra vẻ vừa mừng vừa lo: "Vâng, được đại diện cho Lâm gia là vinh hạnh của cháu, nhưng mà cháu sợ không gánh nổi trọng trách..."

Lão Khánh sợ Dương từ chối, liền cắt ngang: "Cháu đừng nói vậy, chúng ta tin tưởng ở cháu! Dù có thua thì cháu vẫn là anh hùng của Lâm gia!"

Dương trên mặt lộ vẻ cảm động, trong lòng tiếp tục mắng: "Anh Khùng thì có, mẹ nó chứ không phải vì kế hoạch cứu mẹ thì ông đã ỉa vào mặt chú mày mấy bãi rồi! Hốt của ông 8 triệu xong còn bắt ông đi rước nhục..."

Lúc này, trong đầu Dương lóe ra một ý tưởng, hấn gãi đầu ra vẻ xấu hổ: "Thật sự cháu rất vui khi được bác tin tưởng, nhưng mà..."

"Nhưng sao?"

"Nhưng mà... cháu định ngày mai phải rời đi..."

"Cháu đi đâu?"

"Cháu đi tìm khoáng... chẳng là 2 năm nay về tay trắng, mà tiền dành dụm... trả tiền nhà hết rồi, tiền ăn cũng không còn... cháu định đi tìm khoáng bù lại..."

"À... thì ra là vấn đề này..." Lão Khánh trầm ngâm, sau đó dứt gan dứt ruột móc trong thẻ ATM ra 5 triệu đưa cho Dương và nói: "Tiền nhà là theo quy định nên bác không tự ý miễn cho cháu được, nhưng bác rút tiền túi tài trợ cháu 5 triệu, đủ cho cháu thoải mái sinh hoạt đến hết kỳ thi nhé!"

"Nhưng mà... nhận vậy thì ngại quá ạ..." Dương ra vẻ kỳ kèo, nhưng tay thì nhanh như chớp chộp xấp tiền đem cất vào túi áo, trong lòng lại mắng: "Má! Ăn 8 triệu mà trả lại có 5 triệu!"

"Bác đã tin tưởng như vậy thì cháu cũng không còn cách nào từ chối,

cháu xin hứa sẽ cố gắng hết mình vì gia tộc ạ!" Dương giờ ra về mặt "hết mình vì gia tộc", gật đầu chắc nịch trước lão Khánh.

Lão Khánh thờ phào nhẹ nhõm, lão là người cực kỳ coi trọng mặt mũi bản thân, từ khi Tráng Dương mất tích thì con trai út của lão trở thành người dưới 25 tuổi giỏi giả kim thuật nhất trong tộc. Mà lão lại thường đem điều này đi khoe khoang khắp nơi, kết quả là bây giờ tiến thoái lưỡng nan, cho con đi thi thì khác nào bắt con mang nhục, mà không cho con đi thì tự mình mang nhục vì đã lỡ khoe khoang. Cũng may có thằng Tráng Dương về kịp lúc, đem nó ra thế mạng là biện pháp hiệu quả nhất, tốn 5 triệu cho nó cũng chẳng sao, xem như đem 5 triệu này mua lại mặt mũi cho mình. Lão không hề biết, bản thân lợi dụng Dương nhưng thực ra đang bị Dương lợi dụng cho một sự kiện mà tương lai sẽ gây chấn động Long thành.

Chương 42: Dương Liệt

Sau một hồi tán gẫu với lão Khánh, Dương ra ngoài tìm mua ít thức ăn để dự trữ rồi về phòng đóng cửa tu luyện.

Khi còn ở trong cổ mộ của Đinh Tiên Hoàng, tuy diện tích không quá lớn nhưng lại chứa đựng một lượng linh lực khá nồng đậm, Dương hấp thu hơn 60% và đạt đến Linh Ủy cấp 10 đỉnh phong, chỉ cần tụ thêm một lượng linh lực là đủ sức đột phá.

Công pháp Thôn Thiên Địa, sau khi tăng thêm 1 tầng thì đã khai mở khả năng hấp thu tự động, giúp cho linh hồn Dương bất cứ lúc nào cũng thu vào một lượng linh lực từ thiên địa để phát triển với mức độ nhỏ, còn khi Dương chủ động luyện công thì tốc độ phát triển đã gần bằng công pháp thông thường.

Dương luyện đến chiều, lại có người đến tìm, kẻ này không bấm chuông mà trực tiếp hung hăng đập cửa làm Bảo Ngọc đang nằm trên đùi Dương giật mình ngóc đầu dậy. Cô bé sau khi hấp thu đoạn Nghịch Thiên kiếm lấy từ cổ mộ đã phát triển thành hình hài một cô bé 10 tuổi, đã cao lớn thêm một chút và thấp thoáng ẩn hiện một vẻ đẹp thanh cao thánh thiện, rất có triển vọng khi trưởng thành sẽ lại là một tuyệt thế mỹ nhân.

"Vào trong nhẫn đi Ngọc!" Dương nựng gò má bé xiu của Bảo Ngọc, một tay bế cô bé định đem giấu vào không gian của nhẫn balo nhưng Bảo Ngọc bị nhốt trong nhẫn mấy ngày nay, lại bị phá giấc ngủ nên quạu quọ, nhõng nhẽo quấy phá một hồi mới chịu vào.

Cửa đập âm âm.

Dương ra mở cửa, kẻ đập cửa là một thanh niên khoảng 28 tuổi, trông cũng khá bảnh bao, chính là con trai lớn của gia trưởng, chồng của Mỹ Liên, Lâm Chấn Thương.

"A! Anh Thương, tìm em có gì không ạ?" Dương trong lòng bực bội nhưng bề ngoài ra vẻ cung kính.

"Có mới tìm! Tao hỏi mày, sao mày dám giành suất dự thi giả kim của em tao? Lại còn lấy 5 triệu của cha tao?" Thương hung hăng gầm gọng.

Dương toát mồ hôi, trong lòng mắng: "Má! Con vợ tới đòi tiền tao, xong thằng cha tới năn nỉ tao thi giùm, giờ tới thằng chồng qua cắn tao!"

Mắng trong lòng nhưng ngoài mặt Dương run sợ là thật, Chấn Thương là Linh Tá cấp 2, còn Dương mới Linh Úy cấp 10, nếu con chó điên này khùng lên cắn thật thì Dương chỉ có nước chịu đòn, chứ nào dám để lộ ra thực lực đặc trưng?

"Dạ em nào dám... đây là..." Dương tìm lời giải thích.

"Là cái con kẹ! Khôn hồn thì móc 10 triệu ra đây rồi rút khỏi cuộc thi, trả suất thi cho em tao!"

"Nhưng có 5..." Dương tức muốn xịt khói, nhưng phải cố nhịn.

"5 triệu cha tao đưa mày, với 5 triệu tiền nhà mày nợ vợ tao là 10 triệu!" Thương lúc này thật sự như chó điên chuẩn bị tấp.

Với con hàng điên loạn này thì Dương biết là không thể chơi cứng, bề ngoài ra vẻ khuất phục, nhưng trong lòng tính cách trả đũa: "Dạ..."

em sẽ xin rút lui, còn tiền..."

"Tiền thì sao? đ- má không đưa tao đánh!" Chấn Thương được nước càng hung hăng hơn.

Dương run run lấy trong nhẫn ra một khối đá nhỏ bằng đầu ngón tay, trên khối đá chi chít những vết màu vàng kim.

"Quặng vàng!" Mắt Thương lóe sáng, giật lấy khối quặng vàng trên tay Dương kiểm tra, quả nhiên là một mẫu quặng vàng.

Dương thấy con hàng đã mắc mưu, lăm la lăm lét nói: "Em hết tiền, anh cầm cục này giúp em, tháng sau em về trả 10 triệu cho anh được không ạ?"

Chấn Thương nhìn Dương dò xét, trong lòng thầm đoán chắc rằng Dương trong 2 năm qua đã tìm được mỏ vàng, chắc chắn không đơn giản chỉ có 1 khối nhỏ như vậy. Vàng, một thứ kim loại hiếm, ngoài dùng làm trang sức còn là thành phần cao cấp trong giả kim thuật, tìm được một mỏ thì đem luyện kim ra thành phẩm, bán lấy tiền xài mấy đời không hết!

"Khối vàng này mày đào được ở đâu? Còn bao nhiêu lấy ra anh xem thử!" Thương hỏi.

Dương cố tình đảo mắt ra vẻ như đang tìm lời nói dối, sau đó đáp với giọng không mấy chắc chắn: "Em mua được từ một đám trẻ con loài người, tụi nó tưởng đây là cục đá có màu đẹp nên lấy chơi..."

"LÁO TOÉT!"

Rầm!

Chấn Thương quát lớn rồi tung chưởng vào ngực Dương, đánh hấn bay vào phòng.

Thấy Dương nằm đơ dưới sàn, Chấn Thương định xông vào tra khảo thì chợt nghe tiếng gia chủ Khánh tức giận gào to: "DỪNG TAY! THẲNG CON TRỜI ĐÁNH!"

"Cha! Thằng này nó có..." Chấn Thương nhìn cha, định giải thích, lại thấy bên cạnh cha hấn còn có một gã đàn ông trung niên cường tráng, người mà trong Long tộc không ai không biết, con trai của tộc trưởng, Long Chúc Lôi.

"Lôi đại nhân đến đây làm gì?" Chấn Thương trong lòng thầm hỏi, cung kính cúi chào: "Chào Lôi đại nhân!"

"Mụ nội mày! Bọn chí cốt của bọn đế mà cũng dám đánh! Mụ nội!"

Long Chúc Lôi cố kềm chế linh lực, tức giận mắng chửi làm Chấn Thương trong lòng lạnh run, thằng Dương sao lại thành bọn chí cốt của Lôi thiếu tộc trưởng? Nếu biết thì cho 100 cái mỏ vàng hấn cũng không dám đ-ng vô! À mà không, sẽ đ-ng nhưng một cách âm thầm bí mật...

Lão Khánh cũng tức phát điên, hai hàm răng cắn vào nhau nghe ken két. Mới mấy phút trước, trong lòng lão còn mừng như điên khi biết Lâm Tráng Dương, thành viên Lâm gia có quan hệ tốt với thiếu tộc trưởng, vậy mà vừa lên tới tầng 3 này, lại thấy thằng con cưng của mình tung chưởng đánh bay cục kho báu sống kia, giờ lão hận đến nỗi chỉ muốn đập chết thằng con ngu đàn của mình ngay tại đây.

Long Chúc Lôi lúc này đã tiến vào xem xét thương thế Dương, Dương cũng không có ngu, trước khi bị trúng chưởng thì chế độ tự động của Phù Đồng giáp đã được bật, Dương chỉ bị dư chấn đánh

bay chứ không chịu tổn thương.

Long Chúc Lôi xem xét, thấy cơ thể Dương bình thường thì thở phào nhẹ nhõm, nhưng chợt thấy Dương nháy mắt với lão một cái. Không ngờ lão thiếu tộc trưởng bại hoại lại vô cùng ăn ý với thằng "bạn chí cốt" bại hoại, chỉ một cái nháy mắt đã hiểu ý, liền quay lại nhìn lão Khánh với vẻ mặt hơi bị nghiêm trọng.

Thấy sự nghiêm trọng trong nét mặt Long Chúc Lôi, cha con lão Khánh sợ teo dái hỏi: "Dương có sao không thiếu tộc trưởng?"

Lão Lôi mắng: "Mụ nội ngươi! Một thằng Linh Tá toàn lực chường một thằng Linh Úy thì ngươi hỏi có sao không? Cũng may có ta ở đây đưa linh lực cấp Đế vào chữa trị kịp thời, nếu không thì hần không chết cũng cả đời tàn phế!"

Chấn Thương mặt cắt không còn một giọt máu, bị lão Khánh nhấn vai, hai cha con cùng quỳ xuống chờ lệnh án.

"Khục... khục..." Dương lúc này ra vẻ như trọng thương rất nặng, cố gắng gượng dậy.

"Ngươi anh em, ngươi thấy sao rồi?" Lôi hỏi.

"Khục... không sao... cảm ơn ngài đã hao tổn... linh lực... khục... trị thương cho ta..." Dương diễn như ngôi sao phim kiếm hiệp, rặn từng chữ nói.

Lão Lôi cũng diễn sâu không kém: "Đừng nói vậy! Chúng ta là anh em tốt, chút linh lực đáng là gì, nhưng ngươi phải liệt toàn thân suốt một tuần, thêm vài ngày sau đó mới khỏe hẳn..."

Lão Lôi quay sang Chấn Thương tra khảo: "Mụ nội! Nói ta nghe tại

sao ngươi đánh hấn?"

Chấn Thương run như cày sậy, trước áp lực của Linh Đế, đến ngược mặt lên hấn cũng không dám: "Tiểu dân biết tội... là do tiểu dân hung hăng càn quấy... tiểu dân xin nhận tội và đền bù thương tổn cho... Dương đại nhân..."

"Biết tội thì tốt! Tội của ngươi là cố ý gây thương tích, và... xem gây tử vong! Tù 10 năm, bồi thường cho nạn nhân... 50 tỷ!" Lôi nói đến đây, lại thấy hình như hơi hổ nên sửa lại: "Nhằm! Bồi thường 50 triệu!"

Cha con lão Khánh nghe án tù, cùng quỳ lạy khóc la: "Xin Lôi đại nhân giảm tội, con hứa sẽ không tái phạm nữa, hu hu..."

Dương đang nằm hả hê, lại nghe có mùi tiền nên "động lòng trắc ẩn", yếu ớt khều Chúc Lôi và nói: "Đại nhân, anh Thương tính tình nóng nảy nên lỡ tay, có thể châm chước lần này không..."

Long Chúc Lôi vờ như đấu tranh tâm lý rồi mới gật đầu: "Được! Nếu nạn nhân đã không truy cứu thì giảm tội cho ngươi, tạm giam 10 ngày để sám hối, bồi thường 50 triệu! Ngoài ra, chiếu theo luật, nạn nhân sống đơn độc không có người chăm sóc, nên vợ của hung thủ phải đến chăm sóc cho nạn nhân đến ngày hồi phục!"

Cha con lão Khánh mừng rơi nước mắt, theo luật lệ thì Long Chúc Lôi nói cũng không hề sai, thấp nhất cũng phải đi tù 10 năm, vậy mà chỉ một lời của Dương đã thành tạm giam 10 ngày, đây chính là đại ân đại đức, ân tình vô bờ bến nha!

Thế là xong chuyện, Long Chúc Lôi ở lại trò chuyện vui vẻ với Dương, thì ra mục đích là tìm đến trả cho hấn số tiền 10 triệu đã hứa lần trước rồi vui vẻ ra về. Sau đó công an nhanh chóng đến hết Chấn

Thương về đồn, kẻ cũng hài, con hàng này bị công an hốt mà mặt mừng như trăng hội.

Lão Khánh thì tiếc đứt ruột móc ra 50 triệu bồi thường cho Dương, nhưng Dương vờ tốt bụng không nhận, kì kèo qua lại, cuối cùng chia đôi mỗi người 25 triệu, lão Khánh cầm 25 triệu trở về, không ngờ cũng như thằng con, mất 25 triệu mà mặt lão mừng như trúng số, lại còn bảo con dâu qua chăm sóc cho Dương. Ban đầu trong lòng thằng già này cũng sợ con dâu bị Dương thịt, nhưng lại nghĩ Dương bị trọng thương, Long Chúc Lôi đã nói sẽ liệt giường cả tuần liền, dù con dâu mình có tự nguyện đem cho thì cũng có sức đâu mà xơi?

Tối, sau khi chuẩn bị cơm nước cho ba chồng và thằng con trai 10 tuổi ăn, Mỹ Liên mặc đầm ngủ khêu gọi sang phòng chăm sóc Dương. Mặc đầm ngủ là vì Liên muốn khêu khích cho Dương vốn đã liệt giường thèm đến ói máu, xem như thay chồng trả thù. Thực tế nàng đâu muốn hầu hạ kẻ khác, nhưng đây là luật lệ của Long thành, nàng buộc phải tuân theo nếu không muốn bị phạt nặng hơn.

Đêm đầu tiên có phần ngưng ngưng, Liên chỉ dứt cho Dương ăn uống, lau sơ mặt mũi tay chân cho hẵn, Dương nhờ có Google nên biết lão Khánh đang rình bên ngoài, vì thế mà dù thèm nhỏ dãi nhưng chỉ dám ngấm cơ thể gọi cảm của Liên, đôi lần nàng cúi người để lộ ra hai quả đào tròn trịa trắng múp. Nhưng cũng chỉ được một lúc thì bà con xung quanh cũng kéo qua thăm, nhờ vậy mà Dương đỡ bị Liên hành đến chết thèm. Mãi đến khi tắt đèn thì "liệt sĩ" của Lâm gia liền ngồi dậy luyện công như thường.

Ngày tiếp theo, Liên tiếp tục phục vụ Dương như con nô tỳ cao cấp. Mà tất nhiên phải là cao cấp, đây là Long thành, Mỹ Liên là người của Long tộc, dù chỉ là một nhánh nhỏ Lâm gia nhưng cũng thuộc vào chủng tộc cao quý nhất của Long thành, nàng còn sở hữu một nhan sắc mỹ miều, về nữ công gia chánh cũng khiến Dương không

tìm ra chỗ nào chê được, mỗi tội quá dâm... Nhưng dâm thực sự là tội sao? Lại còn là vừa đẹp vừa dâm thì sao?

Ngày thứ hai, ngày thứ ba, lão Khánh đều tranh thủ sang rình, có lần Liên vô tình chạm phải vị trí cấm của Dương, cảm nhận được một khúc xúc xích nướng nóng hổi và cứng cứng, liền có thêm động lực khiêu khích Dương, cứ mỗi lần chuẩn bị tạo ra hành động khiêu gợi, Mỹ Liên lại cười thầm: "Bà cho mà nướng đến liệt luôn!"

Nói thì vậy chứ bản thân Mỹ Liên cũng phải nhịn không kém, thằng chồng đã đi tù, nhà có thằng con nên khó mà hú hí với ông già chồng, nàng còn phải thường trực chăm sóc thằng bại liệt này nên không có thời gian ra ngoài kiếm trai, nhiều lúc phải tự giải quyết mà lòng nàng tủi thân muốn khóc.

Chương 43: Hưởng Thụ

Kế hoạch đại náo Long thành mới vừa bắt đầu triển khai, Hắc vũ tiên long Võ Phi Dương gặp ngay trục trặc, từ đâu lòi ra một thằng chó điên Lâm Chấn Thương hung hăng cắn tấp, trong lúc bí bách, Dương bày mưu đem quặng vàng ra kích thích lòng tham của Thương, nào ngờ bị thằng này hung hăng bạo hành, mà còn bất ngờ chồng chất là đúng lúc thiếu tộc trưởng Long Chúc Lô ghé thăm. Kết quả là Dương biến thành một kẻ hàng ngày nằm phè phỡn vẫn được mỹ nhân chăm sóc.

Đến trưa ngày thứ tư, lão Khánh chán không thêm rình nữa, Dương mới có cơ hội ve vãn Liên.

Thời gian bị Hải Hạ nhốt trong linh cảnh của Tử Cung, Dương nhiều lúc buồn chán bắt Google đem ra cả đống truyện ngôn tình để đọc, lại học được một cuốn bí kíp của gái, lần này mới có dịp xài.

Dương lòi ra cả đống câu từ ngon ngọt, đem nhan sắc, tài năng của Mỹ Liên đưa lên tận mây xanh, khiến nàng nhiều lúc đỏ cả mặt: "Quái! Thằng này hôm nay ăn gì mà miệng ngọt xót vậy?"

Thậm chí Dương còn gián tiếp tôn vinh sự dâm dăng của Mỹ Liên, nào là sự dâm dăng chân thực nhưng đầy quyến rũ, nào là phụ nữ đẹp mà còn dâm dăng thì khiến đàn ông chỉ nghĩ đến đã muốn quỳ xuống xin được một lần đưa nàng lên giường, nào là tình dục mới là tình cảm vĩ đại nhất bởi vì có tình dục phụ nữ mới có con, nghĩa là tình dục gián tiếp sinh ra tình mẫu tử, cũng gián tiếp sinh ra tình yêu, tình vợ chồng...

Dương thao thao chém gió, đến khi nghĩ lại thì bản thân hẳn cũng cảm thấy mắc ói, mà không ngờ ả Mỹ Liên lại thích thú lắng nghe, lại còn hỏi đi hỏi lại những đoạn nghe chưa hiểu, thỉnh thoảng môi hồng lại cười lên tạo ra nét xinh mà quyến rũ nghiêng nước nghiêng thành...

"Chị cười đẹp như thế thì chết em rồi!" Dương cảm thán.

"Gì mà chết?"

Dương cười khổ nói: "Chị nghĩ xem, đàn ông mà thấy phụ nữ đẹp, lại ăn mặc khéo gợi như chị, làm sao mà nhịn nổi? Nói ra thì chị cười chứ em là em thèm chị lắm rồi, mà chị xem em liệt như vậy..."

"Quý!" Mỹ Liên đỏ mặt đánh nhẹ lên vai Dương, nàng không ngờ thằng nhóc này nói thèm mình mà mặt thì rất ngây thơ thật thà, khiến trong lòng nàng không sinh ra chán ghét mà ngược lại còn tò mò thích thú.

Thấy mặt đẹp ửng hồng, Dương nổi hứng tiếp tục trêu ghẹo: "Chị Liên này... em có chuyện này nhờ chị giúp được không..."

"Chuyện gì em?"

Dương xấu hổ nói nhỏ: "Mấy ngày nay không có động đậy tay chân được, lại không có tắm, chỉ được chị lau sơ tay chân, nên..."

"Nên sao?" Mỹ Liên đã thấp thoáng đoán ra vấn đề, mặt càng thêm đỏ.

"Chỗ đó ẩm, nó ngứa... Chị lau qua giúp em được không..."

"Hả!" Mỹ Liên đủ loại cảm xúc, vừa buồn cười, vừa tội nghiệp, vừa

then lại vừa có chút hả hê, mà lại nghĩ đến cảnh mình lau dương vật cứng ngắt của thằng nhóc này thì lại có thêm phần tò mò kích thích.

Đắn đo một hồi, nàng then then: "Thôi... kỳ lắm..."

Dương mếu máo: "Chị mà không lau giúp, nó ngứa quá... hoại tử thì khổ đời em..."

"Có chuyện đó nữa hả?" Mỹ Liên trợn mắt, trong người nàng không có thứ đó nên không chắc Dương nói thật hay giỡn. Thường thì khi Dương muốn đi vệ sinh, Liên phụ trách dìu hắn vào nhà vệ sinh và giúp hắn kéo quần, nhưng chưa từng nhìn lên dương vật hắn. Nghĩ đến đây, tò mò trỗi dậy, Mỹ Liên đi lấy một thau nước ấm cùng khăn đến lau người cho Dương.

Như mọi lần, Liên nhúng khăn lau qua mặt, cổ, tay chân của Dương, sau đó cởi nút áo hắn ra, lau phần ngực và bụng săn chắc. Dương nằm thư thái nhắm mắt hưởng thụ cảm giác mát rượi, dịu dàng thoải mái pha lẫn hương da quyến rũ của Mỹ Liên, đôi lúc tóc mượt khẽ lướt qua mặt Dương tạo cảm giác si mê tựa như một nụ hôn vô hình.

Mỹ Liên thoáng chần chừ khi không còn chỗ nào để lau cho Dương, trừ phần trong quần, nàng hít một hơi sâu, lấy can đảm kéo quần Dương xuống...

Vướng...

"Bảo cái đó của cậu nằm im coi!" Mỹ Liên đỏ mặt quát nhẹ.

Dương nhìn nét mặt đanh đá nhưng đầy mỉa mai hoặc của Mỹ Liên, cười thê lương: "Làm sao mà im được..."

Mỹ Liên trừng mắt với Dương, sau đó nhắm mắt tiếp tục kéo quần

hắn xuống. Dương vật của Dương bị vướng trong dây thun quần, đến khi hết đà mới bật ngược lên vổ vào phần bụng dưới của Dương nghe một tiếng bịch!

Âm thanh lạ làm Mỹ Liên tò mò mở mắt rồi thốt lên kinh ngạc, dài quá, to quá, hơn xa của chồng nàng, lại còn rất đẹp, nếu có thi dương hậu, à dương vương chứ, thì nàng lập tức bỏ biểu cho thứ này đoạt ngôi quán quân đó nha!

Mỹ Liên vô thức đưa tay định thử sờ lấy, nhưng gần chạm đến thì sợ hãi, vội rút tay lại. Nàng vì quá mê muội nên giật mình mà tỉnh, tim Mỹ Liên đập thình thịch, tại sao cái thứ này lại có sức mê hoặc đến vậy?

Mỹ Liên như đứa trẻ âm mưu ăn vụng, lén nhìn Dương, chỉ thấy hắn đã nhắm mắt như đang thư giãn từ lúc nào, nàng dùng khăn lau nhẹ xung quanh, mắt bị con sâu béo kia thôi miên không rời. Rồi Liên lau cho hai hòn bi thâm, lau cho con sâu cứng nóng, trong đầu nàng mừng rỡ ra cảm giác khi con sâu này chui vào...

Lau xong, Mỹ Liên đấu tranh tâm lý rồi tiếc nuối kéo quần Dương lên, nàng trở về phòng mình, giữa hai chân đã ướt nhẹp từ bao giờ...

Dương thờ dài tiếc nuối, mấy lần hắn đã có ý định đê Liên ra chịch cho đã thèm, nhưng đây là chung cư, tuy mỗi nhà đều cách âm khá tốt nhưng cửa sổ đang mở, chỉ cần một tiếng hét của Mỹ Liên là Dương lộ tẩy, chưa kể Mỹ Liên còn là Linh Tá, nếu cưỡng ép nàng thì hắn chỉ có nước ăn hành.

Chiều tối, Mỹ Liên mang cơm qua cho Dương, có vài người đến thăm nên không có gì nguy hiểm xảy ra.

Khuya, Mỹ Liên nằm trên giường, khó chịu trở mình qua trở mình lại

không ngủ được, một phần vì vắng hơi chồng, một phần vì ám ảnh cái thứ dương vật to lớn của Dương.

Mỹ Liên trong đầu thầm tưởng tượng ra cảnh Dương bước đến, đem thân hình gọn gàng săn chắc của hắn đè lên người nàng, cái thứ dương vật hấp dẫn kia đem đặt lên đôi môi tình ẩm ướt của nàng... đẩy vào...

Không giống...

Mỹ Liên rút ngón tay ra khỏi âm đạo ẩm ướt, dù tưởng tượng thế nào thì vẫn là cảm giác từ những ngón tay này đã quá quen thuộc, nàng tò mò, nàng muốn điều mới lạ...

Hành lang vắng lặng, ánh đèn hiu hắt. Bóng hình mỹ nữ khoác một lớp áo choàng mỏng chen qua ánh sáng và màn đêm. Phòng C-33, Mỹ Liên giữ một chìa khóa nên dễ dàng mở cửa, căn phòng mờ nhạt bao lấy ánh đèn ngủ.

Dương đang nằm trong phòng, có vẻ như đang ngủ rất say...

Mỹ Liên đánh liều tiến lại, nàng tò mò, nàng thèm khát, tại sao cái thứ kia lại mê hoặc đến phi thường?

Mỹ Liên quỳ xuống bên cạnh giường, gương mặt vốn đẹp chưa ngoa không ngờ lại lộ ra nét lén lút đáng yêu và e thẹn...

Tay thon tóm nhẹ lưng quần...

Xuống...

Xuống nữa...

Cái thứ kia không ngờ đã cứng lên tự khi nào...

Phi thường mê hoặc...

Mắt đẹp liếc nhìn, hấn ngủ...

"Mà hấn không ngủ thì đã sao? Ta đẹp như vậy mà..."

"Nhưng mà... như vậy thì mất giá quá..."

Người đẹp thờ dài...

Cửa phòng hé ra, rồi khép lại...

Bóng hình kiều mỹ như tan biến trong màn đêm...

Trong phòng, thanh niên vò đầu tiếc nuối, nếu khi đó hấn ngồi dậy, ôm nàng vào lòng, có lẽ...

Trưa ngày thứ năm, tòa chung cư vắng vẻ, dưới sân có vài ba đứa con nít hồn nhiên chơi đùa. Dương lại nằm ngửa ra trên giường, chờ Mỹ Liên mang cơm trưa đến.

Hôm nay con dâu của gia trưởng mặc áo thun hai dây cùng váy ngắn, không quá mức hở hang nhưng cũng không kém phần kêu gọi.

Dương vờ như không biết chuyện đêm qua, tiếp tục bày trò trêu ghẹo, lần này hấn đánh sâu vào chủ đề tình dục, dẫn dắt Mỹ Liên đến với những đoạn suy nghĩ đầy tính kích dục. Cô nàng sau mấy ngày đã như không còn khoảng cách với Dương, lại còn chủ động hỏi Dương xem đàn ông thích thế nào, thế nào...

Trong lúc kích thích, Dương không quên chen vào những lời ve vãn.

"Ô đôi môi của chị, chỉ nghĩ đến đôi môi đẹp tuyệt trần như vậy mà ngậm vào thì em cũng muốn ra rồi!"

"Trời ơi cặp đùi này mà được úp mặt vào thì chắc liếm đến mồn lưởi cũng không chán..."

"Ngực chị to đẹp như thế, nói thật chứ em muốn há miệng cắn xé lâu rồi..."

"Mơ ước của em là được đứng sau lưng chị, ôm lấy làn eo thon này, tựa vào gò mông tròn quyến rũ này... Anh Thương đánh chết em cũng mẫn nguyện..."

"Thằng quý! Toàn nói bậy!" Mỹ Liên đánh mà như nựng lên mặt Dương, nằng lau người cho hắn, lần này đã đỡ thẹn hơn nên lau luôn vùng kín cho Dương, sau đó lại giúp hắn lau sàn nhà.

Cầm lấy cây lau nhà, Mỹ Liên nảy ra trò mới để hành Dương nên buông xuống, không dùng cây lau mà dùng khăn lau.

Thấy Liên khom người lau nền nhà có vẻ khổ cực, Dương nhắc:
"Nhà có cây lau mà chị?"

"Kệ người ta!" Mỹ Liên ngược mặt lên đáp.

Dương choáng váng mặt mày, dưới cổ Liên, hai quả đào to tròn trĩu xuống như muốn rơi rụng lộ ra gần như toàn bộ.

Cái niềm mơ ước muôn đời kia dâng ra trước mặt, khiến mắt Dương bị cuốn theo không cách nào rời. Mỹ Liên liếc lên thấy Dương đang chết thèm, liền khoái chí vén tóc lên, cho Dương nhìn càng thêm rõ.

Lát sau, Liên bò ngang, cho Dương thấy đường cong cơ thể mềm mại quyến rũ của mình rồi lại xoay người, lần này là quay mông về phía Dương. Đâu chỉ có vậy, cô nàng cong eo, chống mông cao lên, lộ hẳn lớp quần lót mỏng khêu gợi về phía Dương, lại còn ra vẻ như vô tình đóng đưa cái mông, lòng nàng đặc chí, thẳng bại liệt này bảo đảm sẽ chết vì thèm!

Đang hí hửng, Mỹ Liên chợt cảm thấy có một cái bóng đang che lên người nàng, một bàn tay nhấn eo nàng xuống sau đó quần lót nàng bị vạch ra, một thứ cương cứng nóng hổi từ phía sau cắm vào âm đạo nàng.

"Aa..." Mỹ Liên rên lên, âm đạo chưa kịp chuẩn bị đã phải nhận lấy cơn đau thốn bị nóng rộng, nàng xoay đầu nhìn lại, đầy bất ngờ khi thấy kẻ đang đẩy dương vật vào âm đạo mình chính là Dương, chưa kịp la lên thì Dương đã cúi xuống áp môi hẳn vào môi nàng.

"Uhm! Úhm!" Mỹ Liên giã giụa, nhưng sâu trong lòng nàng không muốn giã giụa, mông tròn ưỡn lên, dâm thủy phát tiết, môi và lưỡi nàng vô thức ngọt ngào đáp lại nụ hôn của Dương. Đây không phải sự chinh phục...

"A! Người là tên khốn kiếp!" Mỹ Liên khó lắm mới dứt được khỏi môi Dương, liền đỏ mặt mắng một tiếng, đồng thời dương vật của hắn vừa rút khỏi âm đạo nàng.

"Chị Liên đẹp quá, em không kèm chế nổi, đến mức hết cả liệt luôn rồi này..." Dương ve vãn, đồng thời đem dương vật lần nữa đút vào âm đạo Liên, lần này có dâm thủy trợ giúp nên hắn có thể đưa vào đến tận gốc.

"A... Xạo quá... ĐỪNG... Uhm..." Cơn đau thốn bị cảm giác sướng rơn

lấn át khi âm đạo tách ra cho dương vật của Dương tiến vào, Mỹ Liên mê mết nhận lấy thêm một đợt khóa môi của Dương.

"Uhm..."

Môi hồng thơm ngọt, lưỡi mềm ẩm ướt...

Âm hộ chào đón một vị khách không mời...

Vào rồi ra...

"Sướng..." Mỹ Liên dứt khỏi môi Dương, thẹn thùng kêu khẽ, chưa có dương vật nào khiến nàng sướng đến mê mẩn như dương vật của hắn...

"Em cũng sướng... của chị thật tuyệt..." Dương đáp, một tay vịn eo Liên, một tay mò xuống chộp quả vú tròn của nàng, xoa xoa nắn nắn.

"Bại hoại!" Mỹ Liên khẽ cười, duyên và dâm, mông nàng theo nhịp đẩy đưa đem dương vật của Dương cắm sâu tận gốc rồi nhả ra tận ngọn.

"Ai... A... Aa... Mạnh lên Dương..." Mỹ Liên vừa rên vừa quay đầu lại trao cho Dương ánh mắt tình và khêu gợi, làm Dương phải tăng tốc và lại đập môi vào môi...

Công nghệ giả kim của Google quả thật siêu phàm, loại mặt nạ Dương chế ra hoàn toàn không khác gì mặt thật, lại còn cử động như thật, truyền lại cảm nhận như thật, Dương có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác mềm mại ấm áp khi gò má hắn chạm vào gò má Liên, cả cảm giác nhờn nhột khi tóc nàng khẽ lướt qua mặt hắn.

Chống mông cho Dương thật một lúc lâu, Mỹ Liên bắt đầu trình diễn

kỹ năng tình dục tuyệt vời. Nàng rút âm đạo ra khỏi dương vật của Dương rồi xoay người lại, liếc mắt đưa tình rồi đưa môi hôn vào dương vật ướt át của Dương, âm thủy đọng lại trên môi hồng.

Dương nhắm mắt rùng mình, ánh mắt Mỹ Liên đầy mê hoặc, môi nàng hé ra ngậm lấy dương vật của Dương vào bú nhẹ, chiếc lưỡi mềm mại dịu dàng liếm quanh đầu khấc hẳn.

"Sướng quá chị ơi!" Dương cảm thán, tay vuốt ve mái tóc mượt của Liên.

Liên cười bằng ánh mắt, nàng vừa ngậm dương vật Dương, vừa đẩy hẳn lui lại ngồi trên giường. Liên hôn liếm khắp dương vật Dương, ngậm hai hòn dái rồi từ đấy hôn lên bụng, lên ngực, lên cổ hẳn, sau đó mặt đối mặt, môi hồng cong cớn: "Hôm nay mày chết với chị!"

Dương bật cười, ôm eo nàng kéo xuống hôn lấy làn môi kia...

Hai người ôm như dính lấy nhau, vừa hôn say sưa vừa lăn qua lăn lại trên giường, sau đó Liên quỳ lên, tay thon khẽ tóm lấy dương vật nóng hổi kia kê sát cửa mình...

Nàng không hạ mộng, mà cầm dương vật của Dương đem cọ tới cọ lui giữa hai mép âm vật mình, gương mặt xinh đẹp nhìn Dương cười âm thầm: "Muốn chị không em trai?"

"Muốn... muốn quá đi chứ! Cho vào đi người đẹp của lòng em..."
Dương cười khổ, ôm mộng Mỹ Liên cố nhấn xuống nhưng linh lực hẳn thua nàng một bậc, làm sao mà ép nàng được?

Mỹ Liên cười thích chí, tay nàng vịn ngực Dương, mộng tròn hạ xuống, âm vật hé ra nuốt lấy dương vật, âm thủy ứa ra nhều xuống gốc dương vật...

"A... Ai... Ưu..." Quỳ trên Dương, Mông Liên hẩy từ tốn, nàng giơ tay tự cởi áo mình ra, vừa cởi xong thì bị Dương chồm người dậy ôm eo hôn tha thiết.

Đùi Dương vận động theo nhịp hẩy mông của Liên, hấn hôn môi nàng rồi lại hôn khắp gương mặt xinh đẹp xuống cái cổ thon trắng ngần, liếm qua làn vai thon và hôn xuống đôi gò vú tròn lẳng lơ.

Bú liếm đến ướt nhẹp hai bầu vú tròn của Liên, Dương lại ngược lên kề môi nàng ve vãn thì thầm: "Chị Liên đẹp quá... không chê vào đâu được..."

Mỹ Liên đắc ý: "Tất nhiên! Chị mà!"

Rồi cả hai cùng bật cười và cuốn lấy môi nhau.

Sau một lúc thì đổi thế, hai người ngồi ngửa ra hai hướng, hai đôi chân kết nối với nhau bằng bộ phận sinh dục của mỗi người. Ở tư thế này, Dương và Liên có thể vừa quan hệ vừa nhìn rõ cơ thể nhau, Liên thấy một cơ thể săn chắc cùng một dương vật hấp dẫn đang không ngừng ra vào nơi âm đạo mình, còn Dương lại thấy một gương mặt đẹp đậm đả, một cơ thể quyến rũ với đôi bầu vú không ngừng đong đưa, vừa hưởng thụ cảm giác ấm nóng, mềm mại và ẩm ướt khi dương vật hấn chui vào âm đạo nàng.

"Chị..."

"Gì em?"

"Em sướng quá... em để nó ở luôn trong này được không?"

Mỹ Liên bật cười: "Ngốc! Để đấy... rồi tè vào... tử cung chị... luôn à?"

Ai... A..."

Dương gái đầu: "Nhưng mà em thích quá! Chị thích không?"

Mỹ Liên lắc đầu: "Hông!"

Dương giả vờ tiu nghĩu, dừng lại rồi rút dương vật ra: "Vậy thôi không làm nữa..."

Mỹ Liên thừa biết trò này, nàng cười dâm cú xuống cầm dương vật ướt sền sệt của Dương ngậm vào miệng, liếm sạch dâm thủy trên đó.

Cách này hình như rất hiệu quả, tên Dương đang giả vờ hờn dỗi liền nhịn không được, ôm Liên kéo nàng nằm ngửa xuống, còn hấn bò lên đem dương vật cắm vào âm đạo nàng.

"A... Ai.... A... Sao nói... không làm nữa..." Mỹ Liên sững mê, đôi chân thon trắng như ngọc nhẹ nhàng đập vào không khí, nhưng vẫn không quên trêu Dương.

Dương chỉ còn biết nhe răng cười trừ, hai tay giữ lấy cặp đùi của Liên, mềm mịn và mát lạnh.

Dương vật Dương mạnh dần... nhanh dần...

Liên quần quại trong sướng khoái đê mê...

Tiếng rên, tiếng thở, tiếng da thịt hòa thành khúc dâm ca hoàn mỹ...

"Ai... A... Sao em khỏe thế..." Mỹ Liên chìm trong khoái cảm, gương mặt quyến rũ hé môi thì thầm...

"Tại chị đẹp quá... em không nở ra..."

Liên cười khích lệ: "Ra đi... chị sướng quá... chịu hết nổi rồi... Ai... A... Ahh..."

"VẬY em ra đây..." Dương gạt đầu, dồn sức cho quá trình kết thúc...

"Uhm... ra vào trong chị... A... Aii... Ái... Aaa..."

Đang điên cuồng tấn công, Dương chợt bật cười.

"Em cười cái gì?" Liên tò mò hỏi.

Dương đáp: "Anh Thương về... em phải cảm ơn anh... nhờ anh mà em được..."

Liên đỏ mặt: "Ồ... bại hoại!Ồ... đê tiện!" MẮNG Dương mà mặt nàng đê mê và sướng khoái, hai tay lại còn giơ lên ôm cổ Dương kéo xuống hôn say sưa, chân nàng quặp chặt vào hông hắn.

"Ư... Aa... Th... thiếp sướng quá... Dương ơi... A... Aaaaa...."

"Ta... ra..."

Thời gian như đóng băng, sau cú đẩy dương vật như trời giáng, Liên run run giật giật, còn Dương gồng mình, sau đó dương vật đang cắm lút trong âm đạo Liên cùng toàn cơ thể hắn co giật, đem tinh dịch tưới vào tử cung nàng.

Dùng lược liếm sạch phần tinh dịch còn sót lại trên dương vật Dương, Mỹ Liên hôn hắn một cái rồi mặc lại áo, đem cái tử cung đầy tinh trùng trở về phòng của mình...

Chương 44: Tân Tú Tranh Tài

Trung tâm của Long thành là nơi tọa lạc của tòa Long cung tráng lệ, nơi đây vừa là trung tâm hành chính của Long thành, vừa là nơi ở của hoàng gia long tộc. Dù cho Long thành nhiều lần đổi mới qua mấy ngàn năm, nhưng tòa Long cung vẫn sừng sững như chưa hề sứt mẻ.

Ít ai biết rằng, ngay dưới Long cung tồn tại một khu mật thất, ngày xưa dùng để cất giấu kho báu của Long tộc. Nhưng ngày nay công nghệ giả kim phát triển, hầu như ai cũng có thể mua cho mình một không gian cất trữ riêng, cho nên tòa mật thất này được trưng dụng thành khu vực cấm địa, chuyên phục vụ mục đích nghiên cứu các loại cấm thuật hoặc những giả kim thuật tối mật, thậm chí là những thí nghiệm trên nhân loại nhằm mục đích phục hưng Long tộc.

Một phòng trong mật thất, 3 người đàn ông, bao gồm tộc trưởng Long Thiên Đạo, cùng đại trưởng lão Long tộc và Long thành đệ nhất Thánh sư Trần Mông cùng đứng trước một hệ thống máy móc đồ sộ bao quanh một chiếc giường.

Trên giường, công chúa Long tộc Long Chúc Diễm, trang phục màu đỏ, mắt nhắm mi cong, hàng lông mày tinh tế dường như luôn luôn nhíu lại, nàng lúc này tựa như một đóa hoa hoa bất diệt đang ngủ say trong ảo mộng u sầu, tay chân và giữa trán nàng bị nhiều sợi giống như dây điện nối vào, những sợi dây này dẫn đến giàn máy lớn đang không ngừng hoạt động xung quanh, tụ vào một khối hộp trong suốt chứa một khối cầu tròn màu đỏ lửa to bằng nắm tay.

"Với tốc độ hiện tại thì cần tối thiểu 4 năm nữa mới hoàn thành quá

trình chiết xuất..." Trần Mông thánh sư vuốt chòm râu bạc trắng trầm ngâm.

"Không thể nhanh hơn sao?" Đại trưởng lão Long Hán thiếu kiên nhẫn hỏi.

"Khó lắm, đã thực nghiệm nhiều lần, triệt tiêu thì dễ chứ chiết xuất thì rất khó, chưa kể chỉ cần một sơ suất nhỏ cũng có thể làm quá trình này nghịch chuyển, đem toàn bộ hồn lực chiết xuất được trả lại vào linh hồn công chúa gần như ngay lập tức." Trần Mông thánh sư thờ dãi, lại nói tiếp: "Cao tầng giả kim hội vẫn đang ngày đêm nghiên cứu, nhưng có lẽ..."

Tộc trưởng Long Thiên Đạo, đôi mắt buồn rượi nhìn đứa con gái thiên tài mà lão từng yêu thương hết mực đang chìm trong đau khổ, lão không muốn điều này xảy ra, nhưng lão bất lực, bởi vì quyết định không thuộc về tộc trưởng, mà còn dựa vào biểu quyết của các trưởng lão...

Đêm thứ sáu kể từ lúc Dương "liệt", nhà C-33 chung cư Lâm gia đang diễn ra một trận xuân tình nồng nhiệt full HD bao che.

"Ư... Aa... Ngập tử cung... thiếp rồi... mà vẫn... muốn nữa à... Aa... Aii..."

Mỹ Liên thân hình trần trụi quyến rũ bò chống hông trên giường, Dương quỳ phía sau liên hồi đưa dương vật ra vào trong vùng âm đạo dính đầy dâm thủy và tinh dịch, cứ đẩy vào thì tinh dịch lại ứa ra, cứ rút ra thì tinh dịch cũng trào ra, cứ thế chảy từ đôi dâm môi xuống thành một vũng nhỏ trên nệm.

Cứ như vậy suốt một lúc lâu, Dương gồng người rồi co giật, đồng thời linh lực tích tụ trong linh hồn cũng xáo động dữ dội, khi tinh dịch

xuất vào nơi tử cung của Liên vốn đã chứa đầy tinh dịch từ trước thì cũng là lúc linh lực trong linh hồn dương tụ lại rồi một phần dư lập tức tiêu tán ra xung quanh, khiến Mỹ Liên cũng cảm nhận được.

"Ch... chàng đột phá à?" Mặc kệ âm vật đang nhả ra một bệt tinh dịch, Mỹ Liên quay đầu lại nhìn Dương bằng ánh mắt không tin nổi, nàng từng đột phá từ Linh Úy lên Linh Tá nên biết cảm giác này.

Dương gãi đầu cười trừ: "Hình như vậy..."

Mỹ Liên nhìn Dương bằng ánh mắt như nhìn thứ gì đó kỳ khôi nhất trên đời. Đột phá trong lúc đang làm tình? Lại đúng vào lúc đang xuất tinh, đúng là chuyện có một không hai à nha! Quá trình đột phá ở những cấp bậc thấp diễn ra là khi linh lực tích tụ đủ mức, mà muốn tích tụ linh lực thì phải vận công pháp tu luyện. Nghĩa là hầu như người nào từ Sĩ lên Úy hoặc từ Úy lên Tá đều phải là trong lúc vận công đến giới hạn để đột phá, Liên nghĩ thế nào cũng không ra thẳng này thế nào mà chịch mình lại đột phá? Chẳng lẽ hẩn luyện Âm Dương Hợp công? Nhưng công pháp này phải là nam nữ cùng vận công nha! Còn nếu hẩn luyện thứ công pháp tà đạo gì đó có thể hút linh lực mình thì mình phải nhận ra ngay chứ?

Mỹ Liên không thể biết là Dương luyện Thôn Thiên Địa, càng không thể biết nhờ công pháp này mà Dương dù đang chịch nàng cũng có thể phát triển linh hồn, lượng linh lực tự hấp thu này chậm và rất nhỏ nên một Linh Tá cấp thấp như Liên không thể nhận ra.

"Chắc... làm tình với nàng sướng quá... linh hồn cũng sướng nên đột phá luôn..." Dương cười cười bịa chuyện.

Trước đó Mỹ Liên đã cảm nhận được linh lực của Dương không ổn định, biết là hẩn chuẩn bị đột phá nên dù chuyện có chút lạ nhưng nàng nghĩ do ngẫu nhiên nên cũng không quá nghi ngờ.

Liên về phòng, Dương liền háo hức thử nghiệm thành quả sau khi đột phá. Linh Sĩ hướng đến sự đậm đặc của linh hồn, Linh Úy hướng đến độ rộng lớn của linh hồn, còn Linh tá hướng đến tốc độ hồi phục của linh hồn.

Sự hồi phục linh hồn, nói cách khác là sự tái tạo linh lực. Ví dụ lượng linh lực có trong linh hồn khi sung mãn là 100%, Linh Sĩ tư chất thông thường sau khi tiêu hao thì trong một khoảng thời gian nhất định sẽ hồi phục được khoảng 1% linh lực, đến Linh Úy, dù linh lực nhiều hơn nhưng tỷ lệ tái tạo này hầu như không thay đổi.

Nhưng khi lên Linh Tá, tỷ lệ tái tạo dựa theo cấp độ và tư chất mà tăng dần, Ví dụ Linh Tá cấp 1 có thể lên thêm 0.2% thành 1.2%, hoặc tư chất khá hơn thì tăng 0.3% thành 1.3%... Nghĩ thì ít, nhưng cho đến bậc Linh Tướng, Linh Vương, Linh Đế... tỷ lệ này vẫn sẽ tiếp tục tăng càng lúc càng nhanh. Đây chính là lý do tại sao một Linh Sĩ dùng linh lực cào cấu chừng 10 phút đã kiệt lực, sorry gõ nhầm, kiệt lực, trong khi một Linh Đế có thể tung hoành gào thét suốt cả ngày, bởi vì khi đó, linh hồn họ ngoài mức độ to lớn, ngoài mức độ cứng chắc, còn có tốc độ tái tạo rất nhanh.

Đối với người thường đã vậy, đối với người có linh hồn khổng lồ như Dương thì càng có lợi, cùng một tỷ lệ % hồi phục, người khác hồi phục một chén thì hắn đã hồi phục một nồi, người khác khôi phục đủ cho một đám thì hắn có thể tung năm đến mười đám với uy lực ngang nhau!

Đạt đến Linh Tá, ngoài khả năng hồi phục linh hồn, còn là cánh cửa dẫn đến một cảnh giới mới: Linh Lực Kết Tinh.

Linh lực kết tinh, ngưng tụ linh lực thành thể rắn. Cảnh giới này chính là một bước tiến dài trong khả năng chiến đấu, một nắm đấm kết hợp linh lực nhập thể có thể phá đá, kết hợp thêm linh lực kết tinh có thể

phá sát! Dương nhiên là linh lực sẽ tiêu hao nhiều hơn.

Không chỉ linh lực vô thuộc tính có thể kết tinh, mà linh lực mang thuộc tính cũng phát triển theo hướng mới, đặc biệt là Thủy thuộc tính vốn gần như vô dụng sẽ kết tinh thành Băng thuộc tính cực kỳ lợi hại, hai thuộc tính hư ảo là Quang và Âm cũng tụ lại thành thực chất và bắt đầu phát huy uy lực tiềm tàng, ba thuộc tính chiến đấu cơ bản nhất, được nhiều người chọn dùng khi đạt đến Linh Úy là Lôi, Phong, Hỏa tuy không thể kết tinh nhưng có thể nén lại tạo thành sức công phá càng thêm khủng khiếp. Ngoài ra, cảnh giới Linh lực kết tinh còn mở ra con đường tu luyện những thuộc tính mang chất kết tinh như Kim, Thổ, Tử Mộc...

(Sở dĩ gọi là Tử Mộc bởi vì người mang thuộc tính này có thể tạo ra linh lực kết tinh dạng cỏ hoặc gỗ các loại nhưng loại kết tinh này không thể sinh trưởng, chỉ khi người đồng thời mang Tử Mộc thuộc tính và Sinh Mệnh thuộc tính, hoặc người mang Tử Mộc thuộc tính đạt cảnh giới cao hơn mới có thể tạo ra dạng thực vật sinh sôi phát triển như thật. Tóm lại là quá trình phát triển của mỗi dạng, mỗi loại thuộc tính là hoàn toàn khác nhau, hầu hết đều được diễn giải trong quyển "Linh giới thuộc tính toàn thư" của tác giả Sừ Lai Đạt, sách dày 800 trang nhưng chỉ có giá 15 nghìn đồng, quý vị nào muốn mua thì vui lòng liên hệ các nhà sách ở Linh giới, phí ship xuyên hai thế giới khá rẻ, chỉ có 15 tỷ đồng cho một quyển sách.)

Dương sau khi học phương pháp kết tinh từ Google, trong đầu liền tưởng tượng ra viễn cảnh bản thân hắn cầm một tia hắc lôi tụ thành lôi tiễn, đem phóng thẳng vô đít Long Ngạo, tốc độ và sức xuyên thấu của lôi thuộc tính bá đạo thôi rồi à nha, bảo đảm đi vệ sinh bằng mồm cả tháng!

Nghĩ đã thấy phê rồi, Dương tò mò liền xuất linh lực không thuộc tính ra tập cách kết tinh. Phần linh lực phóng xuất gần như vô hình lơ

lững trên bàn tay Dương, bị hấn vận lực nén lại, nhưng cứ nén một lúc thì khối linh lực như cục thạch dẻo này lại bung ra, cứ thế giằng co nén vào rồi bung ra nhiều lần...

Nửa tiếng sau...

Dương rặn muốn lòi ấy, nhưng khối linh lực vẫn kiên cường chống trả. Giống như Dương, nhiều người làm tướng cấp bậc luôn đi đôi với cảnh giới. Nhưng thực ra cấp bậc chỉ là giới hạn tối thiểu để có thể tiếp xúc với cảnh giới, còn luyện được thì là chuyện khác. Cảnh giới càng cao thì càng khó luyện. Thường một Linh Tá mất vài tháng mới thành công thực hiện Linh lực kết tinh, rồi mất thêm mấy năm mới đạt đến đại thành, và tốc độ lĩnh ngộ cảnh giới còn tùy thuộc vào tư chất linh hồn, không liên quan nhiều đến cấp độ của cấp bậc.

10 ngày sau.

Quận Long Mẫu, trung tâm Long thành hôm nay nhộn nhịp lạ thường, ngoài đường người xe tấp nập còn trong các hàng quán thì chật cứng khách ghé chơi.

Giả kim thuật, dù là ở Long thành cũng là nghề cao quý nhất, quan trọng nhất, bởi vì giả kim là trợ lực lớn nhất trong đời sống, trong tu luyện và cả trong chiến đấu. Nghề giả kim cực khó kiếm người tài, nên cũng cực kỳ trân quý người tài. Ví dụ như thiên tài giả kim đại sư Võ Phi Dương của chúng ta ngay khi được phát hiện đã nhận ngay 10 tỷ đồng tài trợ vô điều kiện.

Cứ 5 năm một lần, Giả kim hội Long thành lại tổ chức một cuộc Tân Tú tranh tài, chính là cuộc so tài giả kim giành cho những đối tượng chưa quá 25 tuổi. Bất kể người là đại sư, là thuật sĩ hay là dân nghiệp dư, chỉ cần có hộ khẩu Long thành và chưa quá 25 tuổi đều có quyền dự thi. Nếu lọt vào top đầu thì người sẽ nhận được những

đãi ngộ tốt nhất để phát triển tài năng, thậm chí nếu đoạt ngôi quán quân còn được nhận vào giả kim hội, vừa học vừa làm, ra đường toàn mặc vest và nhận lương như đa cấp!

Nơi diễn ra hội thi là tòa nhà Giả kim hội, nằm ngay phía đối diện Long cung.

Ngày đầu thi lý thuyết nên có khá ít khán giả, đa phần là người nhà thí sinh đến cổ vũ. Dương cô đơn lẻ loi cầm thẻ dự thi uể oải tiến vào đám đông thí sinh. Người Lâm gia vốn thường tự cao vì là một thành phần trong giả kim hội, nhưng toàn thua ngay vòng đầu, xấu hổ không ai dám đưa mặt ra nên chỉ giả vờ cổ vũ Dương qua loa lúc còn ở chung cư, khi ra khỏi đấy thì chẳng còn ai theo. Mà Dương cũng chẳng quan tâm, trừ chuyện chịch chùa em Liên mấy hôm ra thì hẳn và bọn kia vốn chẳng có dây mơ rễ má gì...

Vốn dĩ cũng không có gì phải nhục nhã, bởi Lâm gia là gia tộc chuyên đào khoáng - luyện kim chứ không chuyên về luyện đan - luyện bảo. Nhờ đào khoáng, luyện kim nên Lâm gia mới thành nguồn cung ứng tài nguyên cho giả kim hội, dần dần mua được một vé gia nhập hội này. Chính vì vậy mà cả gia tộc từ già đến trẻ thường ra đường oang oang rằng ta là người của giả kim hội, đầu ngược lên cao tự cho mình cao quý hơn nhiều nhánh khác của Long tộc. Ngặt nỗi, mỗi gia tộc khi đã là thành viên của giả kim hội thì cứ mỗi kỳ Tân tú tranh tài đều phải cử người tham gia, mà bọn này quanh năm suốt tháng chỉ biết đi đào mỏ, đập đá, làm gì có đứa nào học hành đến nơi đến chốn. Kết quả là nổ cho nhiều vào, đến khi thi thì toàn rớt từ vòng loại, thành trò cười cho thiên hạ.

Thí sinh dự vòng sơ tuyển có khoảng 200 người đến từ các chủng tộc Long thành. Lễ khai mạc dài lê thê kể lẽ nào là các vị đại biểu, nào là các nhà tài trợ, cứ mỗi cái tên hô lên thì lại có vài tiếng vỗ tay lộp bộp vang lên, rồi nào là hội trưởng phát biểu, rồi đại biểu phát

biểu, rồi tài trợ phát biểu, thí sinh toàn bộ ngồi ngáp dài chứ làm éo gì có đũa nào thềm nghe, sau đó mới nhiệt liệt hoan hô khi lễ khai mạc chấm dứt.

Gần 200 thí sinh được chia vào 10 phòng thi, Dương được xếp vào phòng đầu.

Thí sinh xếp hàng hai hàng trước cửa mỗi phòng thi cho giám thị điểm danh, khi nghe đến Lâm Tráng Dương của Lâm gia, cả đám cùng phòng ồ lên châm chọc.

"Lâm gia? Là Lâm gia của giả kim hội?"

"Tụi đàn độn này vẫn dám cử người đi thi sao?"

"Một tụi suốt ngày cấm mặt đào hố phân, mà khi ra đường lại toàn nhìn lên trời ra vẻ thanh cao, ha ha!"

"Để tao xem mặt thẳng đàn độn này của Lâm gia, còn dám vác mặt đến thi."

Khi điểm danh, Dương buộc phải giơ tay hô "Có!" nên bị bọn đứng gần nhận ra, thế là cả đám chỉ trỏ nhìn hấn như xem khi đít đỏ trong thảo cầm viên, bọn hàng dưới cũng chạy lên xem mặt Dương, khiến Dương dù đang cải trang nhưng cũng cực kỳ bực tức bọn khinh người quá đáng này. Nhưng ngay cả lão giám thị cũng chỉ cười cười, mặc cho bọn thí sinh làm loạn.

Dương đang cúi kính, chợt có tiếng hô đầy chính nghĩa của một thanh niên: "Dừng lại ngay! Các người đừng có khinh người quá đáng!"

Chương 45: Đậu Hủ - Ốc Chó

Nghe tiếng thanh niên quát, cả bọn đang cười cợt bỗng im bật, Dương quay lại nhìn, kẻ vừa lên tiếng là một thanh niên khá đẹp trai, thân hình thư sinh nho nhã. Kẻ này là thiên tài giả kim đại sư 25 tuổi, Hồ Đào, có cha là người Hồ gia, mẹ là người Bành gia, hai nhánh quý tộc Long tộc, tài lực đều vượt xa Lâm gia, ông nội và ông ngoại Đào đều là thành viên cấp cao trong giả kim hội.

Hồ Đào bước lại vỗ vai Dương an ủi: "Người anh em, đừng buồn, có ta ở đây không ai dám cười cợt ngươi!"

Rồi trước ánh mắt đầy biết ơn của Dương, Hồ Đào quay sang bọn thí sinh, tức giận quát: "Các ngươi là cái thá gì? Lâm gia thì đã sao?"

Uy danh của Hồ Đào khiến đám thí sinh cúi đầu không dám phản bác. Hồ Đào mắng tiếp: "Các ngươi có quyền gì mà mắng Lâm gia đần độn? Ta nói cho các ngươi biết, mắng như thế là sỉ nhục người đần độn, bọn Lâm gia đến đần độn cũng không bằng! Nghe rõ chưa!"

Bọn thí sinh đang cúi đầu chịu trận, chợt hiểu ra liền bật cười ồ lên, chỉ có mặt Dương là tối sầm lại. Thì ra thằng Hồ Đào đê tiện này vờ nâng hấn lên rồi đập hấn ngã thêm một cú còn đau hơn.

Lúc này có ồn ào nên toàn trường thi đều tập trung lại xem.

Dương âm u khều Hồ Đào, ra vẻ ngu ngơ hỏi: "Anh này cho em hỏi... kẻ thua cả đần độn thì gọi là gì ạ?"

Hồ Đào nhướn mày: "Gọi là... óc đậu hủ đi! Ha ha..."

"Vậy còn kẻ thua cả óc đậu hủ?" Dương hỏi tiếp.

Hồ Đào đang hào hứng, không suy nghĩ đáp luôn: "Có loại ngu tới vậy sao? Vậy thì gọi là... óc chó đi!" Lời này Hồ Đào cố ý hô rất to, cả trường thi từ giám khảo đến thí sinh đều nghe thấy.

Dương cũng bật cười, không phải giả vờ mà là cười thật, bởi vì Hồ Đào quên mất một chuyện, tên hấn là Hồ Đào, mà hồ đào là tên khác của quả óc chó. Trong đám thí sinh cũng có người nhận ra, nhưng chỉ dám cười thầm chứ không muốn động chạm Hồ Đào. Dương cũng không kịp nói gì thêm, bởi vì giám thị bắt đầu gọi thí sinh vào phòng thi.

Đề thi gồm 52 câu về các lĩnh vực luyện kim, luyện bảo và luyện đan, gồm 12 câu lý thuyết, mỗi câu 5 điểm và 40 câu trắc nghiệm, mỗi câu 1 điểm, thời gian làm bài 200 phút. Dương thừa sức làm hết trong một nửa thời gian, nhưng đây là Long thành và hấn đang cải trang nên không ngu gì thể hiện quá kinh người. Dương nhiều lần giả vờ vò đầu bứt tai, đến gần hết giờ lại ra vẻ gấp gáp viết vội như những thí sinh bình thường rồi đến khi hết giờ mới nộp bài.

Gần 200 bài thi được 10 vị tông sư chia nhau chấm điểm nên rất nhanh, sáng hôm sau đã công bố kết quả. Dương dậy rửa mặt ăn sáng xong liền thông thả đến xem, không phải xem điểm, mà xem vẻ mặt của thằng Hồ Đào kia.

Kết quả vẫn chưa có, một đám đông đang tụ tập đợi thông báo kết quả, một thằng hôm qua thi chung phòng Dương, thấy hấn đến liền hò hét: "Ừa óc đậu hủ đến kìa bây?"

"Nó đến làm gì? Đến xem mình có bị ai đoạt mất hạng bét không à?"

"Nếu có tên nào để thua điểm hẳn thì óc chó là đúng rồi! Ha ha!"

Hồ Đào thì nhếch mép cười một tiếng, thứ ngu si như Dương hẳn vốn chẳng thèm quan tâm.

Lát sau, một giám thị cầm ra cuộn giấy lớn ghi kết quả đem treo lên tường, phần đầu cuộn giấy là 20 dòng tên màu đỏ chói, tên của 20 thí sinh cao điểm nhất được vào vòng sau, còn lại 180 dòng tên chữ đen nhỏ hơn, là những kẻ bị loại.

Những kẻ chiếm được hàng đầu háo hức xem cái tên đầu tiên, rồi chết trân như tượng. Hạng 1: Lâm Tráng Dương - Lâm gia - 89 điểm.

Dụi mắt mấy cái, cả bọn nhìn lướt xuống dưới, trong danh sách chỉ có 1 cái tên của Lâm gia, và đang đứng hạng 1.

Hồ Đào cũng chen vào, đang háo hức xem hẳn có đứng trong top 3 hay không, thì ập vào mắt là cái tên Lâm Tráng Dương chiếm chệ ngôi đầu.

Dương đứng ngoài, hai tay ôm sau đầu huýt sáo vu vơ, rồi như tự hỏi mình: "Thua cả óc đậu hủ thì gọi là gì nhỉ?"

Một câu hỏi băng quơ nhưng tất cả thí sinh đều nghe được, bởi cả đám đang chết lặng, trong đầu cùng hiện ra một đáp án: "Óc chó!"

Nhưng ai dám nói ra? Hôm qua bọn hẳn còn há hê trêu chọc người ta, hôm nay toàn bộ đều thua điểm, khác nào cả đám hôm qua vui vẻ tự nhận mình là óc chó, khi đó còn cười rất khoái chí nha!

Hồ Đào vẫn còn chưa tin được chuyện một thằng Lâm gia lại vượt qua thiên tài đại sư như hẳn, dù là hẳn chỉ xếp hạng 4.

Hồ Đào lắc đầu nghi ngờ: "Chắc chắn có gian lận!"

"Óc chó... Óc chó gâu gâu chiu chiu..." Dương trong mấy giây đã sáng tác ra một giai điệu trêu tức Hồ Đào, mà hiệu quả cũng thật là kinh người!

"Óc chó con mẹ mày!" Hồ Đào tức giận gầm lên, chạy ra túm áo định đánh Dương.

"Dừng tay!" Lúc này một tiếng quát uy nghiêm hô lên, toàn bộ ban giám thị đang họp trong phòng nghe tiếng gào của Hồ Đào đều kéo ra ngăn cản.

Một lão giám thị già bước đến, trầm giọng hỏi: "Đây là chuyện gì? Các cậu có biết đây là đâu không?"

"Thưa ngài, nó đánh con!" Dương méc.

Lão già nhướn mày: "Tôi chưa hỏi cậu! Cậu Hồ Đào, nói tôi biết lý do!"

Hồ Đào buông áo Dương ra, kính cẩn cúi chào lão già rồi đáp: "Thưa ông, hấn ý mình điểm cao rồi chửi bọn con là óc chó, con tức thay cho các bạn nên..."

Lão già gật gù, quay sang Dương trừng mắt: "Cậu kia, dù cậu có chút tài giỏi nhưng không có nghĩa là được quyền sỉ nhục người khác! Cậu còn gì để thanh minh?"

"Con..."

Dương chưa kịp nói, lão già đã ngắt lời: "Được rồi! Trừ cậu Dương 10 điểm, còn 79 điểm, xếp hạng 5, lần sau còn tái phạm là loại luôn,

chúng ta không cần loại nhân tài thiếu đạo đức!"

Dương tức muốn học máu, lão già khốn nạn này rõ ràng là thiên vị công khai, nhờ có Google nên Dương biết lão chính là ông ngoại của thằng Hồ Đào, Bành Chân tông sư, lại còn ra vẻ như công bằng liêm chính lắm, hôm qua thằng Hồ Đào sỉ nhục hắn ai cũng biết nhưng không ai thèm lên tiếng, hôm nay thằng Hồ Đào định đánh hắn mà hắn còn bị kết tội, đúng là một bọn thối nát tận gốc rễ.

Tức thì tức nhưng Dương đành nhẫn nhịn, trà trộn vào giả kim hội là con đường tốt nhất để hắn có thể cứu được Diễm.

Thế là Dương ôm một bụng tức đi về Lâm gia.

Chung cư Lâm gia trang lúc này có một đám người, bao gồm gia trưởng đang ngồi dưới sân, dù biết viễn vông nhưng bọn hắn vẫn nuôi chút hy vọng rằng Dương vượt qua vòng đầu. Thấy Dương về, cả đám hấp tấp kéo đến, nhưng lại thấy nét mặt bực bội của Dương thì biết ngay là kết quả không có tí nào khả quan.

"Thế nào rồi?" Gia trưởng Khánh hỏi, trong đầu bắt đầu nghĩ ra những câu từ an ủi.

Dương thờ dãi: "Bọn giám khảo chó má! Rõ ràng là đậu hạng nhất, tụi nó thiên vị trừ mất 10 điểm rớt xuống hạng 5!"

Lão Khánh thờ dãi, buồn bã cam chịu, vờ vai Dương an ủi: "Thôi, dù sao cũng chỉ là một cuộc thi, dù bị loại từ vòng đầu nhưng mà từ hạng nhất rớt xuống hạng 5 thì cũng... Ủa? Hạng nhất? Trừ 10 điểm còn hạng 5?" Mắt lão Khánh trợn muốn lòi ra, miệng há đến nỗi sắp rớt cằm xuống đất. Đùa chứ dù bị loại mà không hạng bét cũng đã mừng lắm rồi, đằng này lại còn nằm trong top 5, mà đấy là do bị trừ đi đến 10 điểm nha!

Không riêng lão Khánh mà những người còn lại miệng vẫn còn há ra. Để chắc chắn Dương không chém gió, lão Khánh sai con trai đến giả kim hội xem kết quả, quả nhiên là Dương 79 điểm, đậu hạng 5!

Từ lúc này Lâm gia xuất hiện một khái niệm gọi là mừng té đái, lão Khánh không kèm chế được, y như một con khi già hò hét mùa may, "thằng nhỏ" tự động xả nước trong quần thành một vệt khác màu rõ rệt. Cũng phải thôi, cái gia tộc này có bao giờ qua được vòng loại đầu, nói chi đến 5 hạng đầu.

Thế là tối đó cả Lâm gia mở tiệc ăn mừng, dù chỉ mới qua vòng loại nhưng chẳng khác nào nhận chức vô địch đến nơi, cha con nhà lão Khánh uống đến say bí tỷ, kết quả là đêm đó Dương được Mỹ Liên sang "thường" cho một trận vất kiệt tinh trùng sau mấy ngày dài xa cách.

Vòng thứ hai của cuộc thi giả kim Tân tú tranh tài, quảng trường rộng lớn của trụ sở giả kim hội Long thành dựng lên một khán đài lớn. Đây là một cuộc thi mang tính chất hàn lâm nên khán giả đến xem đều là những trí thức, quan chức hoặc những đại gia đến xem mặt nhân tài.

Toàn khán đài hướng đến một khu thi đấu, nơi đây có 20 bộ bàn ghế xếp thành 4 hàng dọc, 5 hàng ngang, là nơi mà 20 thí sinh vượt qua vòng 1 tiến hành bài thi vòng 2.

Sau khi giới thiệu về thể lệ vòng thi, vị MC của cuộc thi bắt đầu giới thiệu lần lượt 20 thí sinh xuất sắc nhất, gọi đến ai thì người đó bước ra chào khán giả rồi tiến vào vị trí đã định sẵn.

Hạng nhất vòng 1 vốn là Dương nhưng bị trừ điểm nên người hạng nhất hiện tại là Luyện Viễn Trung, thiên tài giả kim đại sư 25 tuổi của Luyện gia Long tộc. Nhánh Luyện gia Long tộc này đông người, đất

rộng và lắm tài nguyên nhưng lười sáng tạo, chỉ thích học hỏi công nghệ rồi làm nhái theo và bán ra với giá rẻ hơn hàng gốc để kiếm lời, nhiều lần bị kiện nhưng lợi dụng quyền thế chạy chọt, mua chuộc, thậm chí là đe dọa để qua chuyện.

Luyện Viễn Trung bước lên ghế đầu tiên của hàng đầu, là nơi được khán giả nhìn rõ nhất, quan tâm nhất.

Tiếp theo là Long Mi, nữ thiên tài đại sư 24 tuổi của Long gia Long tộc, là một mỹ nhân tài hoa, có trí tuệ, siêng năng, kiên nhẫn lại còn khéo léo nên vừa biết luyện kim, luyện bảo lại còn biết luyện đan.

Tiếp đến là Hồ Đào của Hồ gia, cũng là một thiên tài giả kim đại sư 25 tuổi. Kẻ này khi được gọi tên liền bước ra vẫy tay như thể mình là siêu sao vô địch không bằng.

Hạng 4 là một giả kim thuật sĩ 25 tuổi cao to béo ú tên Trương Tuấn Anh, là người của tộc cá voi, người này theo Dương thấy thì khá hiền lành khiêm tốn.

"Tiếp theo là thí sinh đang đứng hạng 5, Lâm Tráng Dương, đến từ Lâm gia Long tộc..."

Nghe đến Lâm gia, khán giả ò lên ngạc nhiên.

"Lâm gia Long tộc? Từ khi nào mà Lâm gia sinh ra một giả kim thiên tài đúng nghĩa vậy?"

"Có nhầm lẫn chẳng? Hay bọn này kiếm đủ tiền hối lộ giám khảo rồi?"

Vị nam MC trẻ đọc tiếp: "Lâm Tráng Dương hiện 22 tuổi, là... giả kim nghiệp dư!"

Khán giả lại càng thêm xôn xao, 22 tuổi, lại còn là dân nghiệp dư, vậy thì chắc chắn là gian lận rồi!

Nghĩ thì nghĩ nhưng chẳng ai dám can đảm tố cáo, nói về quyền lực, giả kim hội chỉ dưới Long cung, còn nói về tài lực, giả kim hội thậm chí còn giàu hơn Long cung, lại nói những khán giả ở đây đều ít nhiều có quan hệ làm ăn phụ thuộc với giả kim hội, ai dám có ý kiến?

Dương tức đỏ cả mặt, dù đang cải trang đi nữa và dù thực sự là hãn gian lận đi nữa thì cái cảm giác bị xem thường đúng là rất khó chịu, lại còn vô tình nhìn thấy cái bản mặt châm chọc của thằng Hồ Đào, tức càng thêm tức.

Sau Dương là 15 thí sinh còn lại, trong đó có đến 4 người thuộc Long tộc. Cũng không phải vì Long tộc tài trí hơn người, mà là do Long tộc được ưu đãi vượt xa các tộc khác nên thừa sức đầu tư đào tạo nhân tài.

Vòng thi thứ hai chia làm 3 phần, tương ứng với 3 phần luyện kim, luyện bảo và luyện đan của giả kim thuật. Đây là cuộc thi trẻ và thời gian có hạn nên tất nhiên sẽ không bắt thí sinh trực tiếp luyện kim, luyện bảo, luyện đan, mà chỉ thực hiện một phần việc nhằm thể hiện tài năng.

Phần 1: Luyện kim. Mỗi thí sinh được giao một viên bi đồng nhỏ bằng đầu ngón tay, cùng một số phụ liệu đã qua xử lý, yêu cầu trong 1 giờ phải luyện thành linh đồng, sau đó dựa vào thời gian xử lý và chất lượng thành phẩm mà đánh giá điểm số của mỗi thí sinh.

Phần thi này khó ở chỗ phải chọn ra loại phụ liệu và lượng phụ liệu hợp lý, kết hợp với lượng linh lực đưa vào viên bi đồng không quá mạnh, không quá yếu, không quá nhiều, không quá ít mới có thể tạo

ra viên linh đồng hoàn hảo nhất. Những điều này thì Dương hoàn toàn có thể dựa vào kiến thức nhận được từ Google để hoàn thành một cách hoàn hảo.

Chương 46: Vinh - Nhục

Vòng 2 của cuộc thi Tân tú tranh tài, phần thi luyện kim đang chuẩn bị khởi tranh.

Nguyên liệu được đưa đến, trọng tài ra hiệu khởi tranh, 20 thí sinh bắt đầu chọn ra phụ liệu thích hợp rồi cân đo đong đếm để tìm cách phối thành một hợp chất hoàn hảo nhất cho quá trình luyện kim, mỗi người mỗi kiểu.

15 phút trôi qua, đa phần các thí sinh đều định lượng xong phụ liệu, bắt đầu thực hiện quá trình luyện kim. Dương cũng không ngoại lệ, lại còn cố tình giả vờ có phần lóng ngóng phân chia phụ liệu như các thí sinh khác.

Ngoài nguyên, phụ liệu, ban tổ chức còn hỗ trợ thí sinh một bộ dụng cụ luyện kim mini trông tựa như một máy xay sinh tố ở thế giới của Dương, đầu tiên, thí sinh cần bỏ nguyên liệu chính là viên bi đồng vào máy, thực hiện quá trình nung chảy.

Dụng cụ luyện kim này vốn là một loại tiên bảo sơ cấp Hỏa thuộc tính, chỉ cần thí sinh đưa linh lực vào hỗ trợ thì nhiệt độ sẽ tăng khá nhanh, với linh lực cấp Tá như Dương thì có thể lên đến hơn ngàn độ C trong vài phút.

Sau khi đồng bị nung chảy, các thí sinh bắt đầu cho từng loại phụ liệu vào và điều chỉnh linh lực hỗ trợ quá trình dung hợp. Các loại dụng cụ luyện kim thông thường sẽ có hỗ trợ tính năng dung hợp tự động để Linh Sĩ cũng có thể luyện kim, nhưng đây là cuộc thi nên quá trình này thí sinh phải tự làm lấy.

Sau khi quá trình dung hợp kết thúc, nhiệt độ giảm xuống, khối linh đồng bắt đầu kết tụ thành hình. Cuối cùng là quá trình làm nguội.

20 khối linh đồng lần lượt ra đời, trông hình dáng các viên này có phần thô sơ hơn ban đầu nhưng màu sắc thì sáng hơn, bóng hơn và có chút long lanh óng ánh, bởi vì chúng là những viên đồng có mang linh lực.

Thời gian kết thúc, Dương do nhấn nhá nên trở thành người thứ 3 hoàn thành bài thi, người hoàn thành đầu tiên là Luyện Viễn Trung, kế đến là Long Mi, Hồ Đào cay cú xếp hạng 4.

Kiểu chấm điểm khiến Dương buồn cười nhớ đến những cuộc thi nấu ăn, ban giám khảo gồm 4 vị tông sư của giả kim hội ngồi ở một phía khán đài. 20 thí sinh chia làm 5 hàng, hàng đầu là 4 người hoàn thành nhanh nhất, hàng cuối là 4 người hoàn thành chậm nhất, mỗi người đều cầm một hộp chứa thành phẩm mang đến cho giám khảo chấm điểm.

Dựa theo tốc độ hoàn thành và chất lượng thành phẩm, Luyện Viễn Trung đạt 87 điểm, Long Mi đạt 89 điểm, Dương đạt 90 điểm và Hồ Đào đạt 92 điểm.

Dương khịt mũi khinh thường khi thấy kết quả, đồng thời bên tai trái cũng nghe hai tiếng tương tự, là của Long Mi và Viễn Trung, lý do là vì bài thi của Hồ Đào, người chấm điểm là ông ngoại hắn, Bàn Chân tông sư. Cháu thi ông chấm điểm, nghe đã thấy buồn cười, rất nhiều người khinh thầm trong bụng nhưng chẳng ai dám nói, làm giả kim tông sư của giả kim hội có thể nói là quyền thế ngấp trời, tiền của ngấp đất, đắc tội với lão thì chỉ có nước nghỉ làm ăn.

Lại nói đến điểm số của Dương, 90 điểm, điều này khiến cho nhiều

người bất ngờ.

"Tên Lâm gia đó mà cũng đạt 90 điểm, khả năng gian lận là rất cao!"

"Đúng vậy, chắc chắn là hắn biết đề nên luyện trước nhiều lần rồi!"

"Ta không nghĩ vậy! Lâm gia chính là gia tộc luyện kim, tên này luyện giỏi cũng không có gì lạ!"

"Đúng! Trước giờ Lâm gia chưa bao giờ qua được vòng đầu nên làm gì có dịp thể hiện khả năng luyện kim."

"Dù luyện kim có giỏi, nhưng đến phần luyện bảo sẽ tịt ngòi ngay thôi!"

"Phần thi sau hắn mà không hạng bét thì ta ở trường chạy một vòng sân!"

Kết thúc phần 1 vòng 2, cộng với 89 điểm của vòng 1, Dương đạt tổng điểm 169, vươn lên hạng 2. Gọi là hạng 2 nhưng thực ra Dương xếp thứ 4, bởi vì 3 thí sinh dẫn đầu là Trung, Mi, Đào cùng có 173 điểm.

Sau khi kết thúc quá trình chấm điểm, các thí sinh trở lại vị trí nghỉ ngơi rồi bắt đầu phần thi thứ 2 của vòng 2.

Phần 2: Luyện bảo, các thí sinh sẽ bốc thăm chọn ra 2 bộ phận gần giống nhau của 2 loại linh bảo cao cấp khác nhau, 2 bộ phận này bị tháo ra thành hàng trăm mảnh chi tiết nhỏ và trộn lẫn vào nhau, các thí sinh trong vòng 100 phút phải lắp ghép lại thành 2 bộ phận hoàn chỉnh. Điểm số dựa vào thời gian hoàn thành bài thi, ngoài ra nếu làm hư hại chi tiết hoặc không hoàn thành trong thời gian hạn định sẽ bị loại trực tiếp.

Phần lắp ghép này tương tự như trò chơi lắp ghép mô hình, nhưng bài thi không cho phép dùng bản hướng dẫn sử dụng, lại có nhiều chi tiết tương đồng, kích thước và hình dáng giống hệt nhau nhưng khác về khối lượng và chất liệu, còn có những chi tiết nhỏ đến nỗi phải dùng kính lúp rọi mới thấy rõ, khiến các thí sinh vô cùng chật vật.

Với sự hỗ trợ của Google, Dương hoàn thành phần thi một cách hoàn hảo sau 83 phút, nhận được 92 điểm, đồng hạng 2 cùng Viễn Trung với tổng điểm 231, Long Mi tiếp tục dẫn đầu với 232 điểm. Ngoài ra, trong phần thi này có đến 8 thí sinh bị loại vì không hoàn thành trong thời gian yêu cầu hoặc làm hư hại chi tiết.

Lần này thì khán giả hoàn toàn bất ngờ, bài thi là được bốc thăm công khai, chọn ra bộ phận từ hàng trăm món linh bảo cao cấp khác nhau nên gần như chắc chắn không thể có gian lận, vậy mà thí sinh của Lâm gia bị mọi người xem thường kia lại hoàn thành xuất sắc.

Vẫn có nhiều người nghi ngờ: "Chắc hẳn trúng tủ!"

"Hay là gian lận ở khâu bốc thăm?"

Nhưng đa phần bắt đầu công nhận "tài năng" của Dương: "Xem ra chúng ta lầm rồi, Lâm gia cuối cùng cũng sinh ra một tài năng xuất chúng."

"Không biết vòng sau thế nào, nhưng xem thành tích hiện tại của hắn thì có thể nói là kỳ tích cho Lâm gia."

Đột nhiên dâng lên một tràng la ó, một tên đàn ông trung niên cởi phăng quần áo, trần truồng từ khán đài phóng xuống chạy gần nửa vòng sân rồi bị bảo vệ tóm cổ mang ra ngoài.

Tình huống xấu hổ nhưng hài hước là dấu chấm cho phần thi thứ hai, 12 thí sinh được nghỉ ngơi ăn uống sau hai phần thi căng thẳng, sau đó mới bước vào phần thi thứ 3.

Phần 3: Luyện đan, tất nhiên không bắt thí sinh tìm dược liệu hoặc luyện dược thành đan, việc này có thể mất từ vài ngày đến cả tháng. Phần thi này là thi "ngửi".

Sản phẩm của luyện bảo gọi là Bảo Vật, còn sản phẩm của luyện đan gọi là Bảo Đan, cũng tương tự như bảo vật, bảo đan chia làm các loại: Linh Đan, Tiên Đan, Thánh Đan, Thần Đan, mỗi loại cũng chia ra hạ cấp, trung cấp, cao cấp và siêu cấp. Khác với các loại thuốc thông thường dùng để trị bệnh, tăng cường sức khỏe, bảo đan là các sản phẩm dùng để chữa thương, trị linh độc, tăng cường linh lực, phát triển linh hồn... nói dễ hiểu, bảo đan chính là thuốc cho linh hồn.

Phần thi thứ 3 tưởng chừng nhẹ nhàng nhất nhưng thực ra là khó nhất, mỗi thí sinh bốc thăm chọn ra một khối hộp đen, những hộp này được đánh số thứ tự bốc thăm, mỗi hộp giấu một viên linh đan trung cấp, chỉ chừa lỗ thoát hơi cho thí sinh dự thi ngửi mùi và đoán thành phần của viên thuốc. Đừng nghĩ đến việc dựa vào mùi đoán ra tên thuốc rồi từ tên thuốc đoán ra nguyên liệu, bởi những viên linh đan này đều dùng nguyên liệu tạo ra mùi gần giống nhau, trừ khi người là luyện đan tông sư lâu năm mới có thể dựa vào mùi mà đoán ra tên linh đan chính xác trong hàng trăm loại linh đan tương tự nhau.

Đây là nói với người thường, còn Dương sở hữu "kiến thức siêu việt" nên khỏi cần ngửi cũng biết trong hộp có gì, nhưng tất nhiên hẳn sẽ không đại dột mà thể hiện ra hết.

Mỗi thí sinh được phát giấy bút ghi lại những thành phần mình đoán ra, trong khi các thí sinh khác úp mặt vào hộp hít như lũ nghiện, Dương cũng giả vờ hít theo, nhưng thật ra đang chờ đợi kết quả của

các thí sinh khác, xem đáp án của người nào đúng nhiều nhất thì hẳn cũng đáp đúng số điểm tương đương, vừa đủ duy trì top đầu vừa tránh bị nghi ngờ.

Kết quả là Long Mi đoán đúng 18 trên 50 dực liệu, nhận 36 điểm, Dương đoán đúng 19 loại, nhận thêm 38 điểm thành 269 điểm, vươn lên ngôi đầu, Long Mi hạng 2 với 268 điểm, Viễn Trung hạng 3 với 261 điểm và Hồ Đào xếp hạng 4 với 260 điểm, đây là 4 thí sinh lọt vào vòng 3, vòng chung kết xếp hạng.

Thành tích xuất sắc giúp Dương từ một kẻ bị xem thường nhất cuộc thi trở thành ứng cử viên hàng đầu cho chức vô địch, những tiếng bàn tán khinh thường không còn xuất hiện mà thay vào đó là những tràng vỗ tay khâm phục, những lời khen, những câu hỏi về thông tin của Lâm Tráng Dương Lâm gia. Thậm chí nhiều vị giả kim đại sư, tông sư đang theo dõi cuộc thi cũng gật gù tán thưởng, còn có người đánh giá Dương cao hơn Trung, Mi và Đào, không phải vì Dương cao điểm hơn, mà vì so về tiền của và gia thế thì Dương thua xa 3 người này.

Vòng thi thứ 2 kết, thúc, Lâm Tráng Dương vụt sáng, vừa ra về liền bị hàng chục phóng viên nhào tới bao vây hỏi thăm sức khỏe cha chú, chồng con, khả năng sinh lý đủ kiểu, đến nỗi giả kim hội phải sai bảo vệ ra giải tán đám đông, sau đó cho xe cùng hai vệ sĩ cấp Linh Tướng hộ tống Dương về tận chung cư Lâm gia.

Chung cư Lâm gia trang hôm nay vẫn còn tâm lý e ngại nên không dám đi cổ vũ Dương, cuộc thi hàn lâm này cũng không chiếu trực tiếp vì chủ trương bảo vệ riêng tư cho nhân tài, nên cả bọn ngồi trước sân ký túc xá chờ Dương mang kết quả trở về.

Gia chủ Lâm Chi Khánh đứng đứng ngồi ngồi, đi đi lại lại, kết quả là quên mất vị trí ghế, ngồi nhầm xuống một cốc đá nhọn đâm rách cả

quần, đang được mọi người đỡ dậy thì một chiếc xe kéo bằng linh mã sang trọng tiến vào sân chung cư, ngoài cổng còn có hai vị Linh Tướng đứng gác ngăn người ngoài tiến vào.

Mồm toàn bộ người Lâm gia đồng loạt há to khi hình bóng thanh niên quen thuộc bước xuống, hấn nhe răng cười, nắm tay giơ ra, ngón cái bật lên báo hiệu tin mừng.

Lâm Chi Khánh run run hỏi: "Đ... đậu rồi?"

Dương nhìn gương mặt ứ nước mắt của lão Khánh, lại nhìn những gương mặt đầy chờ mong của những người khác, trong lòng dâng lên một tràng cảm xúc. Vốn ban đầu không hề có tí tình cảm nào, vốn là lợi dụng lẫn nhau, vốn là không hề có tí quan hệ, mà giờ đây hấn lại cảm thấy rất đồng cảm, rất thương tâm. Cái gia tộc này vì kênh mặt mà phải cúi đầu, vì kênh ngọc mà phải nhục nhã.

Nhưng nghĩ kĩ lại, họ không đáng kênh ngọc sao? Một nhánh nhỏ yếu nhất Long tộc, chỉ bằng vào nỗ lực đào khoáng, luyện kim mà vươn lên trở thành một thành viên của giả kim hội cao quý, họ bị chê cười vì giả kim thuật tổng thể họ không bằng ai, nhưng thực tế về luyện kim thuật thì có mấy ai bằng họ? Họ bị sỉ nhục, bị khinh khi, thật sự là do họ kênh ngọc, hay là do người đời ghen ghét?

Dương mỉm cười, bao nhiêu cay cú chán ghét trong lòng đã tan biến, gật đầu đáp nhẹ: "Vào chung kết rồi bác..."

Những đứa trẻ mừng rỡ múa may hò hét, trong lòng đem Dương thành thần tượng anh hùng, những thanh niên nam nữ phấn khởi hoa hô, những nhục nhã trong lòng bị tự hào dìm chết, những người trung niên, những người lớn tuổi im lặng, nước mắt trào ra trong niềm hân hoan giải thoát.

Làm quá, chỉ vào chung kết thôi chứ đã vô địch đâu?

Họ cần gì vô địch? Lỗi lầm của thế hệ trước khiến cho thế hệ sau không dám ngẩng cao đầu, giờ đã được thế hệ này bù đắp, từ giờ họ không cần ngẩng cao đầu, chỉ cần không phải cúi mặt xuống.

Thêm một trận ăn mừng, lần này là suốt đêm.

Chương 47: Luân Hồi

Long thành, cuộc thi giả kim Tân tú tranh tài bước vào vòng cuối cùng, vòng chung kết xếp hạng. Khuôn viên giả kim hội chặt cứng khán giả thuộc tầng lớp thượng lưu, nơi khán đài danh dự đón chào sự góp mặt của thành chủ - tộc trưởng Long tộc Long Thiên Đạo, đại trưởng lão Long tộc Long Hán, Long thành đệ nhất thánh sư Trần Mông, ngoài ra còn có những vị cao thủ, những giả kim thuật gia nổi tiếng đến từ khắp biển Đông.

Mọi ánh mắt đổ dồn vào sân đấu, nơi đây xuất hiện một vật lớn bị phủ một lớp vải che, không ai rõ là thứ gì, chỉ biết thứ này hình tròn, tựa như một chiếc bàn khổng lồ với đường kính hơn 6 mét.

Vòng chung kết xếp hạng là cuộc tranh tài của top 4, sau khi đọc diễn văn dài lê thê đến nỗi bị khán giả la ó phản đối, vị nam MC của cuộc thi vội chuyển sang phần giới thiệu thí sinh.

"Và sau đây chúng tôi xin được trân trọng giới thiệu 4 thí sinh xuất sắc nhất cuộc thi, đầu tiên, thí sinh hiện đang có 260 điểm, Hồ gia - Hồ Đào đại sư!"

"Hoan hô!" Một góc khán đài nhiệt liệt hoan hô, ngoe ngậy bằng rôn ghi bốn chữ "Hồ Đào vô địch!" khi Hồ Đào bước ra, rõ ràng là người nhà thắng này.

MC tiếp tục giới thiệu: "Tiếp theo, Luyện gia - Luyện Viễn Trung đại sư, anh tạm xếp thứ 3 với 261 điểm!"

Lại một tràng hoan hô nhiệt liệt, khí thế không kém gì so với Hồ Đào.

"Và người đang giữ hạng nhì với 268 điểm, mỹ nhân luyện kim của Long gia, Long Mi tiểu thư!"

Long Mi bước ra, tiếng hoang hô, tiếng vỗ tay hoàn toàn lấn át so với Trung và Đào, hình như người đẹp lúc nào cũng có lợi thế.

MC nói tiếp, lần này trịnh trọng hơn: "Và thí sinh đang nắm giữ ngôi đầu với 269 điểm: Lâm gia... Lâm Tráng Dương!"

"HOAN HÔ!!!"

"Lật đổ đi! Tạo nên kỳ tích đi!"

"Tráng Dương cố lên!!!"

Khán giả hoan hô cuồng nhiệt, một phần vì bị tài năng của Dương chinh phục, một phần vì trông mong được xem một cuộc lật đổ ngoạn mục của Lâm gia, nếu Dương vô địch thì có thể xem là kỳ tích vô tiền khoáng hậu trong lịch sử cuộc thi Tân tú tranh tài.

Gia chủ Lâm Chi Khánh hôm nay được giả kim hội đưa xe đến tận nơi mời xem trận chung kết, đang ngồi trên hàng ghế danh dự cười tét cả mồm.

Dương cúi chào khán giả rồi bước đến vị trí của mình cùng 3 thí sinh còn lại.

Khi Dương tiến đến, Long Mi nở một nụ cười xinh đẹp với hắn:
"Nhiều nhé!"

Mặt Dương dại ra, hơi bối rối không biết nói gì, chỉ gật đầu như thẳng ngáo, sau đó Viễn Trung đứng cạnh Mi cũng nhìn hắn và nói: "Người

khá lắm! Nhưng ta sẽ không thua đâu!"

Dương gật đầu đáp: "Ừ! Nhưng ta sẽ vô địch!"

Dương nói xong thì nghe một tiếng khịt mũi xem thường, là Hồ Đào, nhưng thẳng này chỉ có uy với đám loi nhoi, còn so với thiên tài như Mi và Trung thì như của thừa chẳng ai thèm quan tâm, nếu không nhờ ông ngoại hấn thiên vị thì còn chưa chắc đã lọt vào vòng này.

Dương vô tình nhìn về khán đài danh dự, ngồi ở giữa hàng đầu là một người đàn ông tóc bạc trắng nhưng gương mặt vẫn trung niên, thân hình uy nghiêm oai vệ, có nhiều nét giống với Long Chúc Lôi, chính là Long Thiên Đạo, ông ngoại hấn, cha của Diễm và Bằng.

4 thí sinh đứng trước cái thứ được phủ vải che kín, vị MC cũng bước đến giới thiệu tiếp: "Và sau đây chúng tôi xin giới thiệu một sản phẩm chưa từng xuất hiện trong các kỳ thi trước..."

Nói đoạn, MC giơ tay nắm tấm rèm kéo ra: "... VÒNG XOAY TRÍ TUỆ!"

Rèm che bị kéo ra, để lộ một hệ thống vòng xoay hình nón khổng lồ tương tự vòng xoay trong chương trình chiếc nón kỳ quặc. Hệ thống này có 5 tầng xoay quanh cùng một trục với tốc độ mỗi tầng khác hẳn nhau, tầng 1 và tầng 2 chia thành các múi nhỏ ghi tên các loại nguyên tố thú hồn tâm cấp độ từ 1 đến 4, tầng 3 chia nhiều múi hơn, ghi tên các loại hạt nhân linh bảo từ hạ cấp đến siêu cấp, tầng 4 ghi tên các loại động cơ linh bảo từ hạ cấp đến siêu cấp, tầng 5 ghi tên các loại kim loại, ngoài ra còn có một mũi tên cố định dùng để xác định vị trí lựa chọn cho cả 5 tầng.

Chờ mọi người trầm trồ bàn luận xong, MC nói tiếp: "Vòng chung kết: Mỗi thí sinh sẽ phải chế tạo một món Linh Bảo cấp độ bất kỳ từ

những nguyên liệu chọn được từ vòng xoay trí tuệ, trước tiên, xin mời các thí sinh thực hiện xoay vòng để chọn ra nguyên liệu."

"Đầu tiên, mời thí sinh Lâm Tráng Dương bước lên quay số!"

Dương bước lên, theo hướng dẫn của MC xoay nón thật mạnh. Vòng xoay tạo ra âm thanh rất êm tai, mỗi tầng lại xoay theo tốc độ nhanh chậm khác nhau trông rất thú vị.

Tầng nhỏ nhất trên đỉnh chậm dần rồi từ từ dừng lại...

"Ồ! Là BĂNG thú hồn tâm cấp 4!" MC trầm trồ, không ngờ Dương ngay tầng đầu đã được một nguyên liệu tốt nhất, hồn tâm cấp 4 so với hồn tâm cấp 1 thì quý giá và cao cấp hơn nhiều.

Tầng 2 cũng từ từ dừng lại...

"Lại là hồn tâm cấp 4! Hỏa thú hồn tâm cấp 4! Thật lợi hại!" MC lại hô to, bản thân Dương cũng mừng hóm vì số hên.

Tầng thứ 3 dừng lại không lâu sau đó.

MC trợn mắt: "Hạt nhân siêu cấp hiệu Tinh Hoàn! Trời ạ là hạt nhân tốt nhất trong tầng 3 mà!"

Tầng 4 dừng lại.

MC không còn muốn giới thiệu: "Đây... là động cơ cao cấp siêu gọn nhãn hiệu Sò Huyết, một trong những động cơ tốt nhất tầng 4!"

Khán giả xôn xao, Mi và Trung nhíu mày lo lắng còn Đào hừng hừng ghen tỵ, vòng xoay rất nhiều lựa chọn mà đa phần là hạ cấp và trung cấp, thế quái nào thẳng này quay 4 tầng ra toàn thứ cao cấp? Đã giới

lại còn số hên thì ai chơi lại?

Tầng 5 dừng...

MC miệng run run, nói không nên lời: "Là... Bạch kim!"

Lại là một trong những nguyên liệu tốt nhất, Dương mừng không nhịn nổi hai tay gồng lên chắc thắng, 3 thí sinh còn lại thở dài, chưa gì đã thấy thất bại, trong khi khán giả thì ồ lên vì vận số của Dương quá tốt. Lại có nhiều người nghi ngờ tính công bằng của vòng xoay.

3 thí sinh còn lại cũng lần lượt quay vòng, vẫn có người đạt nguyên liệu tốt nhưng không ai có toàn hàng khủng được như Dương.

Sau khi giới thiệu xong kết quả vòng quay của 4 thí sinh, cả 4 được hướng dẫn đi đến 4 bộ bàn ghế đặt ở bốn góc sân thi, mỗi nơi đều có một tủ lớn.

MC giơ lên một phong bì lớn cho khán giả xem: "Và đây là đề thi, vốn được niêm phong nên bản thân tôi cũng chưa biết nội dung, bây giờ chúng ta sẽ xem..."

Vị MC xé niêm phong, lấy ra một tờ giấy, bắt đầu đọc to: "Đề thi vòng chung kết cuộc thi Tân tú tranh tài lần thứ 69."

"Từ những nguyên liệu nhận được từ vòng quay trí tuệ, bao gồm 2 hồn tâm không cùng thuộc tính, 1 hạt nhân, 1 động cơ hoàn chỉnh và một loại linh kim đã qua quá trình luyện kim, kết hợp với các loại dụng cụ và phụ tùng ban tổ chức đặt sẵn trong mỗi tủ, các thí sinh trong vòng 12 giờ phải chế tạo thành một món linh bảo hoàn chỉnh. Linh bảo thành phẩm phải đáp ứng những điều kiện sau:

1. Linh bảo không giới hạn cấp độ, thể loại, nhưng phải là dạng có thể sử dụng lâu dài.

2. Linh bảo thành phẩm phải... Phụt... Ha ha..."

Mọi người ngơ ngác nhìn vị MC đang đọc đề thi mà bật cười xối xả, đề thi có gì mà khiến một MC chuyên nghiệp như hắn trở nên bất lịch sự cười như điên thế kia?

Cười một lúc, MC mới nhịn xuống được, vội tăng hăng: "Xin lỗi quý vị, tôi đọc tiếp: 2. Linh bảo thành phẩm phải mang... Phụt..."

"Xin lỗi... Linh bảo thành phẩm PHẢI MANG ĐỒNG THỜI HAI THUỘC TÍNH TỪ HAI LOẠI HỒN TÂM MÀ THÍ SINH NHẬN ĐƯỢC TỪ VÒNG XOAY TRÍ TUỆ!"

Nghe đến đây, Dương cảm thấy như trời đất đổ ụp xuống đầu, linh bảo đồng thời mang 2 thuộc tính, không phải hắn chế không được, nhưng trong tay hắn là Băng hồn tâm cấp 4 và Hỏa hồn tâm cấp 4 đấy! Băng hỏa đối lập, lại còn là cấp 4, chế bom thì được chứ chế linh bảo kiểu gì?

Mặt Dương xám ngoét, Long Mi che miệng khúc khích cười còn Trung và Đào bật cười hả hê, khán giả cũng cười ồ lên, không phải cười khinh Dương mà cười vì vừa mới tưởng Dương có vận may thông thiên, nhưng giờ ngược lại hóa ra đây chính là vận xui thảm thốn, băng thú hồn tâm cấp 4 và hỏa thú hồn tâm cấp 4 đem kết hợp thành linh bảo, dù là Trần Mông thánh sư chắc cũng chỉ có nước lắc đầu chịu thua.

Dù sao thì cuộc thi vẫn phải bắt đầu, các thí sinh sau khi nhận nguyên liệu liền bắt đầu miệt mài lập bản vẽ.

Luyện chế bảo vật vốn là một quá trình dài, nhưng các bộ phận chính như hạt nhân, động cơ, linh kim đều có sẵn, cộng với kho nguyên liệu đa dạng do chính giả kim hội thiết kế nên các thí sinh đã được bớt đi những khâu tốn nhiều thời gian nhất. Điều các thí sinh cần làm

bây giờ là tạo ra một linh bảo đẹp, độc đáo, sáng tạo và hữu ích để giành được điểm cao.

Sau khi lập bản vẽ, các thí sinh, bao gồm cả Dương bắt đầu chọn ra vật liệu phụ rồi dùng các dụng cụ cho sẵn để gọt đẽo, mài giũa thành những chi tiết ưng ý. Đây ở thế giới cũ của Dương vốn là công việc nặng nhọc, nhưng ở Linh giới, nhờ có linh lực nhập thể hỗ trợ cùng với những dụng cụ lợi hại nên trở nên rất nhẹ nhàng, chỉ cần tỉ mỉ và khéo léo là được. Ví dụ như Viễn Trung đang dùng búa đập một khối thép lớn, đập hơn mười cái mà khối thép to bằng khúc côn đã dẹp ra thành hình một lưỡi kiếm khá bén nhưng còn thô sơ. Hồ Đào thì đang vừa huýt sáo vừa gọt một khối bạc lớn cỡ nắm tay y như gọt vỏ khoai tây, Long Mi còn chơi trội hơn, không ngờ dùng kim khâu hai miếng vàng dày gần 1 cm nhẹ nhàng tưởng như khâu áo.

Còn Dương, người được mọi người tội nghiệp nhất thì đang dùng một cây sắt cán bạch kim thành những mảnh mỏng và nhỏ cỡ bàn tay.

Thấy việc Dương làm có phần quái lạ, nhiều người thắc mắc: "Thí sinh Dương đang làm gì vậy ta?"

"Chắc biết thua chắc nên chơi trò cán bột làm hoành thánh?"

Một người tốt bụng thờ dài: "Thấy cũng tội, mà thôi cũng kệ..."

Một người vẫn còn mơ mộng: "Không chừng hấn đã nghĩ ra cách, khéo lại có thêm kỳ tích..."

Hàng ghế danh dự, Long Thiên Đạo quay sang hỏi Trần Mông thánh sư: "Thí sinh Dương đang chế tạo món gì vậy thánh sư? Trông hấn không giống như đang chịu thua..."

Lại nói đến loại mặt nạ của Dương cực kỳ lợi hại, dù là Chúa Tế cấp trung bình cũng khó mà nhìn ra, ngay cả mật thám do Đại Nhật Chúa Tế phái đến theo dõi Dương từ khi bí cảnh đóng cửa đến khi Dương cải trang đến tận cổng Hòn Bà cũng suýt để mất dấu vì không nhận ra Dương.

Đã học đến cấp thánh sư thì đương nhiên kiến thức phải siêu phàm, nhưng Trần Mông cũng chưa đoán ra Dương đang làm gì: "Thật sự... ta cũng không biết, có thể là hắn đang làm bừa để nuôi hy vọng..."

Thời gian trôi qua, các món linh bảo của 3 thí sinh đã dần thành hình, còn Dương vẫn đang miệt mài cắt tìa những chi tiết nhỏ xíu mà không ai rõ làm gì.

Lần này thời gian nhanh chậm không ảnh hưởng đến điểm số nên các thí sinh cũng không quá vội vã.

Đến giờ thứ 8 thì Viễn Trung hoàn thành sản phẩm, là một thanh kiếm lớn mang thuộc tính Lôi - Quang, vừa phát sáng vừa xoẹt điện trông rất hoành tráng, cấp bậc linh bảo cao cấp.

Hồ Đào hoàn thành sau Viễn Trung 30 phút, là một chiếc mũ bạc mang thuộc tính Băng - Phong, cấp bậc cũng là linh bảo cao cấp.

Thêm 10 phút sau thì Long Mi cũng hoàn thành một linh bảo cao cấp hệ Phong - Hỏa, hình dáng như một đôi giày cao gót bằng vàng ròng sang chảnh.

Lúc này, trên bàn Dương vẫn ngổn ngang các chi tiết linh tinh. Đã đến giờ thứ 9, mọi người hồi hộp chờ đợi trong khi Dương đang mài giũa những miếng bạch kim...

Còn 30 phút nữa hết giờ, mọi người dần mất kiên nhẫn...

Còn 20 phút, khán giả bắt đầu la ó, thậm chí là mắng chửi, Dương như đang ở trong một thế giới riêng, không còn nghe nhìn xung quanh, chỉ chăm chú lắp ghép những chi tiết nhỏ xíu...

Còn 10 phút, Dương ghép thành một thứ giống như cái nón lá chống ngược nhỏ bằng nắm tay, xung quanh đầu nhọn là những sợi màu vàng tưa rưa trắng đầu...

Còn 5 phút, những mảnh bạch kim bắt đầu được ghép vào phần nhọn hình nón, chi tiết rất nhỏ nên Dương phải tỉ mỉ ghép từng mảnh một...

Những giây cuối cùng, Dương ghép một đoạn bạch kim sơn màu xanh lá vào dưới phần nhọn của hình nón, khán giả đã nhận ra đây là thứ gì, một đóa hoa sen bạch kim còn đang khép nụ...

HẾT GIỜ!

Trước bao ánh mắt chăm chú, nụ hoa sen trên tay Dương không ngờ lại đang hé nở một cách sống động như phim tua nhanh, đồng thời những cánh hoa khi nở ra từ từ bị đóng băng thành một lớp xanh trong lấp lánh, cuối cùng hoa nở, thành một nụ băng liên tinh khiết diệu huyền!

Còn chưa đủ, lớp băng nhanh chóng tan chảy, từ phần gốc, nụ băng liên bắt đầu bốc cháy, sương trắng thăng hoa, băng liên chuyển thành hỏa liên!

Mọi ánh mắt như dại đi. Khi ngọn lửa cháy hết cũng là lúc nụ hoa khép lại như ban đầu, rồi lại bắt đầu nở ra thành một đóa băng liên kì diệu...

Trần Mông thánh sư đã đứng lên từ lúc nào, miệng lão run run như khóc: "Đây là... Băng Hỏa Luân Hồi... Thì ra nó tồn tại..."

Băng hỏa luân hồi, băng sinh hỏa diệt, tạo thành một đóa sen bất tử đẹp đến mê hồn, không ai gọi nó là Linh Bảo, nó không phải là Tiên Bảo, không phải Thánh Bảo, và cũng không phải Thần Bảo, mà là một KỶ BẢO!

Đóa hoa nhân tạo đẹp nhất thế gian mà tưởng chừng chỉ tồn tại trong truyền thuyết, giờ lại đang nảy nở giữa trung tâm Long thành, khiến mọi đôi mắt như bị mê hoặc trong quá trình sinh - tử của kỳ hoa.

Không cần phải chấm điểm nữa rồi, đóa hỏa hoa cháy bùng được Dương giờ cao như một chiếc cúp đẹp nhất cho vị tân vô địch.

Sau phút mê say, mọi người đồng loạt vỗ tay, hoàn toàn bị kiệt tác của Dương chinh phục.

Dương thở phào trong hào quang chiến thắng, Google này quả nhiên cực kỳ lợi hại...

Chương 48: Chiết Xuất Linh Hồn

Long thành, khu giả kim hội quy mô và hiện đại trông đối lập hoàn toàn với tòa Long cung đối diện.

Đã 10 ngày trôi qua kể từ khi cuộc thi Tân tú tranh tài kết thúc, hình dáng đóa sen rực rỡ vẫn còn in sâu trong trí nhớ của những người được tận mắt chứng kiến. Vị thanh niên 22 tuổi của Lâm gia, một kẻ còn không có bằng thuật sĩ, vậy mà lại nắm giữ một công nghệ truyền thuyết.

Không ít người giờ đây nghĩ lại vẫn thấy ngỡ ngàng, vốn điểm số sẽ quyết định thắng bại, không ngờ hội trưởng giả kim hội, thánh sư Trấn Mông phá luật, trực tiếp đứng lên tuyên bố Lâm Tráng Dương là tân vô địch.

Khi đó có một vị tông sư họ Bành đứng lên phản đối, rằng đóa hoa kia không phải linh bảo, không hợp luật thi. Trần Mông thánh sư lập tức đáp lại: "Hoa này là kỳ bảo, nhưng bản chất chính là linh bảo, nếu có nguyên liệu cao cấp hơn, có thời gian tự do hơn thì thậm chí còn là tiên bảo, thánh bảo!"

Một vị tông sư họ Hồ lại phản đối: "Nhưng đóa hay này chỉ đẹp, còn những tiêu chí bền bỉ, hữu ích thì sao?"

Lâm Tráng Dương chỉ cười, tay cầm đóa hoa giơ cao qua đầu, đóa hoa nở rộ, lộ ra một đài sen vàng tươi non nớt, đài sen lóe sáng rồi ngưng tụ ra những hạt nhỏ, những hạt sen này gồm một loại đỏ vàng như lửa và một loại xanh trắng như băng. Rồi đóa hoa xoay tròn với

tốc độ cực nhanh, những hạt sen nở lớn cỡ đầu ngón tay tách khỏi đài sen bắn ra tứ phía nhanh như chớp nhoáng.

Băng Hỏa Liên Tâm Đạn, dù chỉ là cấp linh bảo nhưng mỗi viên đủ sức công phá linh lực của Linh Úy cấp thấp, mà mỗi lần có thể bắn ra đến 6 viên băng tâm cùng 6 viên hỏa tâm, đủ chứng minh sự lợi hại trong chiến đấu của nó.

Thế là Lâm Tráng Dương kia lên ngôi quán quân một cách hoàn toàn thuyết phục, nhận giải thưởng 5 tỷ đồng cùng với chức vụ thực tập sinh đặc cách trong giả kim hội, được đích thân Trần Mông thánh sư đảm nhận việc hướng dẫn.

Thời gian học và làm việc trong giả kim hội, tên Lâm Tráng Dương này thể hiện ra tính cách lễ phép, khiêm tốn chứ không hề có chút tính cao ngạo thường thấy ở những thiên tài trẻ tuổi, lại còn rất siêng năng, thông minh và ham học nên được các vị cao tầng của giả kim hội rất quý mến.

Nói về công nghệ chế tạo đóa hoa băng hỏa luân hồi, các vị giả kim thuật gia ở đây thèm đến nhỏ dãi nhưng không ai tìm cách cướp đoạt, một phần là bởi bản quyền công nghệ là thứ được tôn trọng nhất của giả kim thuật, thứ hai là vì ai cũng biết công nghệ này do Dương nắm giữ, nếu có một ngày hấn gặp chuyện, rồi công nghệ lại rơi vào tay người khác thì lập tức người đó cũng gặp tai họa ngập đầu.

Đừng nói người thường, ngay cả thánh sư như Trần Mông cũng phát thèm, nhưng kiến thức như lão thì càng khinh thường việc trộm cắp. Tiếp xúc với Dương nhiều, Trần Mông sinh ra cảm giác rất tốt, nhiều lần muốn nhận hấn làm đệ tử chân truyền, nhưng nghĩ lại thấy bản thân không xứng, bởi vì lão tin kiến thức mà Dương có được là do một vị sư phụ bí ẩn nào đó truyền dạy, mà vị sư phụ này có thể còn

giỏi hơn lão. Bí mật này cũng tương đương bí mật về bản quyền công nghệ nên lão cũng không tiện hỏi Dương.

Nhưng khiến Trần Mông bất ngờ là trừ công nghệ băng hỏa luân hồi ra, Dương rất thoải mái đem những công nghệ khác bán cho giả kim hội, tuy chỉ là vài công nghệ vặt vặt và trao đổi công bằng nhưng cũng là những đóng góp to lớn cho giả kim thuật của Long thành, mà những công nghệ này đến cả Sài thành, Hoàng thành hay Hà thành cũng chưa thấy xuất hiện, điều này cộng với lý lịch rõ ràng góp phần chứng tỏ Tráng Dương không phải là gián điệp do những nơi này phái đến, giúp Trần Mông hoàn toàn yên tâm truyền dạy, hướng dẫn cho Dương.

Một ngày nọ, Trần Mông thánh sư đến phòng thí nghiệm dành riêng cho Dương, gõ cửa rồi chờ một lúc lâu mới thấy hấn ra chào.

"Đang làm thứ gì mà chăm chú thế?" Trần Mông thân thiết hỏi.

Dương gỡ mái tóc bù xù: "Cháu đang nghiên cứu một công nghệ, nhưng bí rồi..."

"Công nghệ gì? Cho ta xem thử được không, biết đâu lại giúp được?"

Dương vờ phân vân: "Thật ra... chắc ngài cũng đoán ra những thứ cháu biết là học từ một vị sư phụ ẩn danh..."

Trần Mông nghe Dương nói, vốn đã đoán từ trước nhưng cũng hết sức bất ngờ.

Dương nói tiếp: "Thật ra sư phụ cháu là một thánh sư, sư phụ tên thật là Đạo Lái..."

Trần Mông càng thêm bất ngờ: "Là Đạo Lái thánh sư, không ngờ lại là ngài!"

Đạo Lái là một thánh sư thiên tài của Long thành, nắm giữ nhiều công nghệ quý giá nhưng lại mất tích hơn mười năm nay, nhiều người cho rằng lão đã chết nhưng cũng không ít người nghĩ lão đang ẩn cư.

Thật ra đúng là Đạo Lái đã ẩn cư nơi một hòn đảo hoang, nhưng cũng chết trong cô độc từ mấy năm trước, Dương dựa vào Google mà biết rồi dựng thành một lý do hoàn hảo cho những kiến thức hẩn biết được, điều này giúp hẩn xua tan mọi nghi ngờ, chuyển thành tin tưởng và quý trọng càng nhiều hơn, bởi Đạo Lái là đàn anh và từng giúp đỡ Trần Mông rất nhiều.

Dương ra vẻ buồn bã: "Vâng... nhưng sư phụ đã... đã yên nghỉ vào hai năm trước... người nói thích yên nghỉ trong âm thầm nơi rừng núi, cho nên con mới rời đi 2 năm, tìm nơi an táng cho người..."

Đúng, Đạo Lái trong hồi ức của Trần Mông là một thiên tài thích bình lặng, ngày xưa Trần Mông từng nghe Đạo Lái tâm sự rằng khi mất chỉ mong được yên nghỉ nơi rừng núi.

Thương tiếc dâng tràn, Trần Mông rơi nước mắt nhớ lại những kỷ niệm cũ. Khóc một hồi, lão lau nước mắt trên gương mặt già nua, hỏi Dương: "Trước khi mất, sư phụ cháu có nguyện vọng gì muốn hoàn thành không?"

Dương buồn bã đáp: "Trước khi lâm bệnh, sư phụ nghiên cứu một công nghệ, người muốn con tự mình hoàn thiện nó giúp người..."

"Công nghệ gì? Cháu cứ nói, ta sẽ toàn tâm toàn lực giúp cháu hoàn thiện nó!"

Dương đáp: "Là công nghệ chiết xuất linh hồn tốc độ cao, cháu đã gần hoàn thiện, nhưng chưa có biện pháp thí nghiệm nên còn nhiều chỗ không nghĩ được..."

Giờ thì Trần Mông hoàn toàn tin tưởng Dương chính là đệ tử Đạo Lái, bởi vì công nghệ tuyệt mật này của giả kim hội chính là do Đạo Lái nghiên cứu ra, đang được dùng để chiết xuất linh hồn Long Chúc Diễm nhưng hiệu quả rất thấp.

"Được! Ta sẽ toàn lực giúp cháu hoàn thiện công nghệ này!" Trần Mông gật đầu chắc chắn, một phần vì lão cũng đang trông mong công nghệ này, một phần vì muốn thực hiện di nguyện của Đạo Lái, giúp Dương hoàn thiện nó.

Hôm sau Trần Mông thánh sư triệu tập một cuộc họp đặc biệt của giả kim hội, mục đích đầu tiên là thông báo việc Dương là truyền nhân của Đạo Lái thánh sư, tiếp theo là thông tin Đạo Lái đã yên nghỉ, về nơi chôn cất thì Dương nói sư phụ yêu cầu giấu đi nên Trần Mông cũng không biết.

Vốn cũng khó mà tin tưởng, nhưng mọi người nghĩ lại, những công nghệ mà Dương bán cho hội đều thoảng mang phong cách của Đạo Lái, lại nói cũng chỉ có Đạo Lái mới dạy ra được một học trò thiên tài không cần bằng cấp như vậy.

Trong lúc mọi người còn đang xôn xao, Trần Mông lại mang thêm một bất ngờ lớn hơn, Dương đang theo di chúc của Đạo Lái, tìm cách hoàn thiện công nghệ chiết xuất linh hồn. Và mục đích chính của cuộc họp này chính là cấp phép cho Dương tham gia vào nghiên cứu, được phép tiến vào khu vực nghiên cứu nằm dưới mật thất Long cung.

Dù thân phận của Lâm Tráng Dương đã được điều tra kỹ lưỡng, nhưng cuộc họp cũng tranh luận mất nửa ngày mới thống nhất được, Dương được cấp phép tiến vào khu vực nghiên cứu.

Hôm sau, Dương được cấp một thẻ thông hành, có thể tự do ra vào khu cấm địa nhưng sẽ có người theo giám sát. Ngày đầu tiên, Trần Mông thánh sư dẫn Dương xuống tầng hầm của tòa nhà giả kim hội, đến một phòng được canh gác cẩn mật, chính là nơi có đường hầm thông sang cấm địa của Long cung.

Trần Mông đưa Dương vào khu nghiên cứu, đến một phòng đang thực hiện chiết xuất linh hồn của 1 linh sĩ. Dù chỉ là linh sĩ nhưng việc chiết xuất này diễn ra khá chậm, mất từ 3 ngày đến cả tuần mới xong, mà lượng linh lực chiết xuất được cũng tiêu tán phần lớn.

Trong suốt thời gian qua, Dương đã dựa vào Google mà tìm ra những cách cải tiến công nghệ chiết xuất này. Dương vờ xem xét, nghiên cứu mất một lúc lâu rồi lập ra một bản vẽ chỉ ra những chỗ cần thay đổi, chiều hôm đó Trần Mông xem xét rồi thực hiện theo, quả nhiên tốc độ đối với Linh Sĩ và Linh Úy cải thiện rõ rệt.

Kết quả này khiến toàn giả kim hội mừng rỡ vô cùng, nghiên cứu chững lại bao lâu nay, nhờ có Dương mà tiến triển tốt đẹp.

Nhưng đối với Linh Tá trở lên vẫn chưa có tiến triển, thế là lần này không cần Dương xin đi, Trần Mông thánh sư tự mình đến mời Dương vào nghiên cứu tiếp.

Lần này vào phòng nghiên cứu một Linh Tá, Dương xem xét, suy nghĩ lâu hơn, đến gần 3 ngày mới hoàn thành bản vẽ chỉnh sửa.

Như lần trước, giả kim hội lại mừng rỡ hân hoan khi tốc độ chiết xuất linh hồn Linh Tá, Linh Tướng cũng cải thiện rõ rệt.

Dương lại được đưa đến phòng chiết xuất Linh Vương, lần này là 7 ngày, kết quả cũng thành công mỹ mãn như 2 lần trước, nhưng với Linh Đế thì vẫn chưa hiệu quả. Qua mỗi cấp bậc, linh hồn lại phát triển theo hướng mới nên cách chiết xuất tất nhiên cũng cần thay đổi.

Giả kim hội lại mở một cuộc họp, lần này có sự góp mặt của Long Thiên Đạo và Long Hán.

Bước vào phòng họp, Long Thiên Đạo thắc mắc: "Các vị hôm nay gọi tôi đến chắc có gì quan trọng à?"

Trần Mông thánh sư chào và đáp: "Thưa tộc trưởng, chúng tôi mời ngài đến là chuyện liên quan đến quá trình chiết xuất linh lực của công chúa đã có khả năng đẩy nhanh."

"Vậy sao?" Long Thiên Đạo trầm xuống, còn Long Hán thì tươi hẳn lên.

Trần Mông nói tiếp: "Chắc các ngài đã biết Lâm Tráng Dương chính là truyền nhân của Đạo Lái thánh sư, điều này đã được giả kim hội xác minh chuẩn xác."

Thiên Đạo và Long Hán gật đầu.

Trần Mông phấn khởi nói tiếp: "Tráng Dương đã được Đạo Lái thánh sư truyền dạy công nghệ chiết xuất linh hồn, hiện hẳn đã thành công cải thiện tốc độ chiết xuất của linh hồn cấp Linh Vương trở xuống!"

"Thật sao?"

"Thông tin hoàn toàn xác thực! Vấn đề là đối với cấp độ Linh Đế vẫn không khả quan, mà Dương thì cần khảo sát thực tế mới có khả

năng tìm ra vấn đề. Vậy nên giả kim hội đã biểu quyết và thông qua việc cấp phép cho Dương đến quan sát phòng thí nghiệm cấp Linh Đế..."

Long Thiên Đạo gật đầu đáp: "Vậy thì cứ cho hắn đến phòng tên đó nghiên cứu thử!"

Trần Mông vội đáp: "Vấn đề ở chỗ tên đó sắp hoàn thành quá trình chiết xuất rồi, nếu xảy ra sai sót thì rất dễ sinh ra thảm họa, lại còn mất ít nhất 15 năm làm lại từ đầu..."

Thiên Đạo nhướn mày: "Ý ngươi là muốn thí nghiệm trên Diễm?"

Trần Mông giải thích: "Hoàn toàn không động chạm đến công chúa, chỉ là nghiên cứu chỉnh sửa, cải tạo hệ thống..."

Long Thiên Đạo thở dài: "Ừ, vậy thì làm đi, cẩn thận vào!"

Quyết định rất dứt khoát, không phải Long Thiên Đạo muốn thế, mà lão biết chắc trưởng lão hội muốn thế, mình lão không thể xoay chuyển tình thế.

Trong phòng của Dương ở Lâm gia, nếu các vị đại sư, tông sư, thánh sư của Long thành mà thấy cảnh tượng này chắc ói máu mà chết, đóa hoa sen Bằng hỏa luân hồi mà bọn hắn tôn thờ như tổ tông, không ngờ bị Dương đem cho Bảo Ngọc làm đồ chơi, bị cô bé cầm quơ quẹt như múa lửa.

"Bảo Ngọc! Đừng phá nữa, cháy nhà bây giờ!" Dương đang ngồi tỉ mỉ vẽ một bức chân dung, hắn từng học qua điêu khắc nên vẽ cũng khá ổn.

Bảo Ngọc bĩu môi, đem đóa hoa khép lại thành nụ sen bạch kim như

ban đầu, bay đến ngồi trên vai Dương.

"Papa đang vẽ ai vậy?"

Dương đáp đùa: "Vẽ mẹ của con!"

"Mẹ Nguyệt, mẹ My, hay mẹ Mộng, mẹ Lệ?" My đáp với gương mặt xinh xắn hết sức ngây thơ.

"Éc!"

Dương choáng váng, con bé này cứ mỗi lần có một đoạn nghịch thiên kiếm mới là lại càng thông minh, xem ra nó đúng là kiếm linh của Thiên kiếm rồi...

Chương 49: Đào Tẩu

Sau khi thống nhất ý kiến từ giả kim hội và thành chủ, Trần Mông thánh sư dẫn Dương đến khu vực nghiên cứu chiết xuất linh hồn cấp Linh Đế.

Khu vực này có 2 phòng, được các vệ sĩ cấp Linh Tướng thay phiên canh gác. Ở linh giới, các loại ổ khóa thông thường là hoàn toàn vô dụng, cho nên giả kim thuật phát triển nhiều loại bảo vệ mới, như loại đang dùng để bảo vệ 2 căn phòng nghiên cứu này gọi là Kết Giới, một dạng khác của phong ấn.

Có nhiều loại kết giới, riêng loại đang dùng ở đây là loại hoàn toàn cách ly bên trong với bên ngoài, không cho âm thanh hay ánh sáng lọt qua và tự báo động khi có người xâm phạm hoặc rời đi trái phép, chỉ cần người không được cấp phép mà chạm vào, lớp màn chắn vô hình xung quanh phòng sẽ tạo ra âm thanh báo động lớn. Việc cấp phép khá đơn giản nhưng chỉ có người tạo ra kết giới mới biết làm, đó là dùng phương pháp đặc thù và linh lực phóng xuất vẽ một mã khóa kết giới vô hình lên cơ thể người cần được cấp phép, có thể là hình vẽ, hoặc ký tự, chữ ký...

Trần Mông mở cửa bước vào, Dương đã được cấp mã khóa trước đó nên cũng bước theo sau không chút vấn đề. Cửa phòng tự khép lại, trong tiếng máy móc hoạt động, Dương vẫn nghe ra được tiếng thở nhẹ nhàng, trong mùi kim loại âm nồng, Dương vẫn ngửi được chút hương da thơm dịu. Dương cố giấu đi cảm xúc, nhìn gương mặt xinh đẹp của Diễm, kể từ khi trải qua Ảo mộng vĩnh hằng, hình bóng, kỷ niệm và cảm xúc về nàng đã hoàn toàn khắc sâu vào lòng hắn, hoàn toàn xem nàng là mẹ ruột.

Trần Mông thấy Dương nhìn Diễm chăm chú, vội tăng hắng một tiếng:"E hèm."

Dương sực tỉnh, gãi đầu giải thích: "Xin lỗi thánh sư, cháu..."

"Đừng ngại, ai nhìn thấy Long thành đệ nhất mỹ nhân mà không mê hồn lạc phách, nhưng lo tập trung vào việc chính đi nhé!" Trần Mông nháy mắt với Dương.

Vậy là Dương bắt đầu chuyên tâm "nghiên cứu", suốt một ngày trời, hẩn quan sát hệ thống chiết xuất, kiểm tra tốc độ dây dẫn, đo đặc linh lực thất thoát. Dùng với Linh Đế là một hệ thống chiết xuất phức tạp vượt xa các cấp bậc thấp hơn, cho nên Trần Mông không hề thất vọng khi Dương tìm cả ngày mà không chút tiến triển, lão tìm hơn mười năm mà có tìm được bao nhiêu vấn đề đâu.

Thật ra Dương đang chán muốn khóc, cứ phải giả đồ như thẳng khùng đi qua đi lại, nhìn trên nhìn dưới suốt cả ngày, dù đói cũng phải giả vờ như quên cả đói, đợi lão Trần Mông nhắc nhở, nhưng lão thấy Dương chăm chú quá nên cũng không nỡ nhắc, sợ ảnh hưởng đến sự tập trung của Dương, thế là hai người một già một trẻ nhịn đói đến tối mới cố lếch ra ngoài kêu cứu.

Ngày hôm sau, rút kinh nghiệm nên Trần Mông sai người chuẩn bị cơm nước sẵn, đến giờ thì hai người ra ngoài ăn một lát rồi vào làm tiếp. Lo xong cái ăn, Dương có sức nên hôm nay diễn được lâu hơn, Trần Mông chờ đến khuya mà Dương vẫn chưa chịu nghỉ, cũng không dám ngắt dòng suy tư của hẩn, thế là đến 3 giờ sáng, hai người một già một trẻ lăn ra ngủ gật luôn trong phòng, bị bảo vệ lôi ra ngoài.

Thật ra Trần Mông hoàn toàn có thể sai người khác đến trợ giúp

Dương thay lão, nhưng thứ nhất là vì tôn kính Đạo Lái nên lão muốn tự mình phụ giúp Dương, còn thứ 2 là vì giúp Dương không bị lộ những công nghệ, bí quyết nghiên cứu riêng, càng không muốn Dương bị người khác làm phiền.

Ngày thứ 3, đang nghiên cứu thì Dương thờ dài.

"Sao vậy?" Trần Mông hỏi.

Dương nói: "Linh Đế có linh hồn quá mạnh mẽ nên quá trình chiết xuất quá dài, mỗi ngày chỉ tiến triển một ít nên không tiện cho việc lấy số liệu cho từng giai đoạn. Phải chi có thêm hai đối tượng nghiên cứu, một đang chiết xuất giai đoạn đầu, một đang chiết xuất giai đoạn cuối, không chừng sẽ có tiến triển."

Trần Mông gật gù, việc này lão cũng từng nghĩ đến, nhưng không dễ dàng gì tìm được một đối tượng thí nghiệm cấp Đế, Trần Mông nói: "Giai đoạn đầu thì không có, bất quá phòng bên có một đối tượng đang ở giai đoạn cuối. Ta dẫn cháu qua đó xem thử."

Dương theo Trần Mông sang phòng bên cạnh, phòng này cũng có một hệ thống máy móc gần tương tự phòng Diễm, nhưng lớp kim loại bên ngoài cũ kỹ hơn. Trên chiếc giường cũ sờn là một người đàn ông tuổi khoảng 50, gương mặt khá bảnh bao. Trong hệ thống chiết xuất linh hồn có kết hợp cả hệ thống truyền dinh dưỡng và rút chất thải nên dù nằm yên một chỗ, cơ thể người này vẫn phát triển, ngoài ra còn có y tá chuyên phục vụ hút tóc, cạo râu, cắt móng tay móng chân. Tất nhiên không phải làm cho đẹp, mà để gọn gàng, tránh vướng víu các dây dẫn.

"Người này là một Linh Đế cấp 10 của tộc cá mập, tên là Tây Sơ, biệt hiệu Lô Sa Đại Đế. Tên này bản tính hung tàn làm loạn Long thành rồi bị tộc trưởng bắt được, giam giữ từ mười mấy năm trước."

Từ hôm đó, Dương bắt đầu qua lại giữa hai phòng để "nghiên cứu".

Sau nửa tháng kiên trì, thời cơ của Dương cuối cùng cũng đến. Trần Mông thánh sư theo tộc trưởng Long Thiên Đạo và nhị trưởng lão, tam trưởng lão Long tộc đi khảo sát quần đảo Trường Sa, giao cho Dương quyền tự do ra vào cấm địa.

Như mọi ngày, Dương tiến vào phòng Diễm tiến hành quá trình nghiên cứu, nhưng thực chất là chỉnh sửa hệ thống khiến quá trình chiết xuất âm thầm nghịch đảo.

Đang loay hoay tháo lắp, một thanh âm vô cảm vang lên trong đầu làm Dương giật cả mình: "Người chắc chưa? Thực sự là quá nguy hiểm."

"Làm hết hồn mậy! Giờ so với 3 năm sau thì khác gì nhau? Không lẽ 3 năm ta có thể đạt đến Linh Đế?"

Google yên lặng không đáp.

Chỉnh sửa xong, hệ thống bắt đầu nghịch chuyển, thay vì hấp thu của Diễm thì bắt đầu truyền ngược vào nàng với tốc độ rất nhanh.

Ngắm Diễm một lúc, Dương cúi xuống hôn lên gò má xinh đẹp rồi rời phòng nàng, bước vào phòng bên cạnh, lại bắt đầu chỉnh sửa hệ thống. Dương chỉnh sửa xong, quá trình nghịch đảo bắt đầu, nhưng cũng cần khoảng vài giờ mới hoàn thành.

Trong khi chờ đợi quá trình nghịch đảo, Dương ngồi trong phòng vận công tu luyện được chút nào hay chút nấy.

Vài giờ sau, lượng linh lực màu cam tụ trong bình chứa hệ thống đã

không còn, toàn bộ được chuyển ngược trở lại vào người Tây Sơ, nhưng hắn vẫn đang nằm ngủ yên như ban đầu.

"Giờ giải phong ấn được chưa Google?" Dương xem xét Tây Sơ rồi hỏi, đồng thời lấy trong nhẫn ra một cuộn giấy lớn.

"Được rồi. Sau khi giải ấn, hắn sẽ mất một lúc để hồi phục, tranh thủ mà nói chuyện với hắn!" Google đáp.

"Được!"

Dương giơ tay phải lên, giải phóng hắc ma đế lôì trên lòng bàn tay, tia hắc lôì hung hăng xoay tròn trong bàn tay hắn tạo thành hình một dấu ấn ngoằn ngoèo, Dương đem hắc ấn đặt lên trán Tây Sơ.

Một ấn ký màu xanh lam hiện lên trên trán Tây Sơ, làm không khí xung quanh xao động tạo thành một cơn xoáy nhẹ. Đây là nguyên ấn tạo ra từ một loại biến dị Phong thuộc tính nhằm phong ấn linh hồn và Lôì linh lực của Tây Sơ, vừa hay Dương có đế lôì nên dễ dàng phá giải.

Một ấn ký màu đen hình dạng y hệt hiện ra hòa vào ấn ký trên trán Tây Sơ, khiến cả hai cùng tan biến. Lúc này, Tây Sơ dần mở mắt tỉnh dậy...

"Bác tỉnh rồi?" Dương hỏi.

Tây Sơ nhanh chóng lấy lại ý thức nhưng linh hồn vẫn còn chưa lấy lại cảm giác: "Ngươi là ai? Ta đang ở đâu?"

"Bác đang bị giam trong cấm địa Long cung. Cháu là bạn của cô Xuân Hà, cháu đến để cứu bác..."

Tây Sơ ngồi dậy, nhú mào nghi vấn: "Người biết Xuân Hà?"

Dương gật đầu: "Vâng! Cô ấy bảo cháu mang tranh vẽ đến cho bác xem để chứng minh."

Nói xong, Dương thả cuộn giấy đang cầm trên tay trái xuống, lộ ra bức tranh một cô gái khá xinh đẹp hiền lành nhưng nét mặt hơi buồn bã tiều tụy.

Tây Sơ chớp lấy bức tranh, im lặng nhìn một hồi.

"Đúng là nàng..." Không ngờ trên đôi mắt của gã đàn ông hung bạo lại ứa ra một dòng nước mắt.

Hắn là Võ Tây Sơ, vì báo thù cho cha mẹ bị một trưởng lão Long tộc sát hại, hắn đã rong ruổi khắp nơi để tìm kiếm sức mạnh, sau đó gặp và yêu một cô gái, Bạch Xuân Hà. Nàng yêu hắn, hắn cũng yêu nàng, nhưng chưa bao giờ nói ra, bởi vì trong lòng hắn ngập tràn thù hận.

Điên cuồng tu luyện, hắn đạt đến Linh Đế cấp 10 đỉnh phong, liền liều mạng đến Long thành trả thù, thù đã trả được, gã trưởng lão kia bị chính tay hắn giết chết, nhưng hắn cũng bị Long Thiên Đạo bắt giam.

"Xuân Hà, ta có lỗi với nàng... Hu hu..." Tây Sơ bật khóc nức nở.

"Rồi... ngoan..." Dương thấy tội tội nên bước đến vỗ vai an ủi: "Cô ấy vẫn còn sống..."

"Nàng ở đâu? Nói ta biết nàng ở đâu!"

"Cô ấy đang sống ở Côn đảo, ngày nào cũng trông bác về..."

"Được! Ta sẽ lập tức về với nàng!" Tây Sơ lau nước mắt đứng dậy, định xông thẳng ra cửa làm Dương hết hồn vội nắm quần kéo lại.

"Khoan! Còn một người cần cứu nữa mới thoát được! Cháu cần bác giúp!"

"Cứu ai?"

"Mẹ cháu! Ngay phòng bên cạnh, giờ bác ngồi đây khôi phục linh lực đi, cháu sang bên kia giải ấn cho mẹ rồi chúng ta thoát ra!"

Tây Sơ nghĩ một chút rồi gật đầu, Tuy linh lực đã thu lại nhưng thất thoát rất nhiều, hiện tại hẳn cần chút thời gian để khôi phục.

"Được rồi, như vậy nhé: Cháu vẽ cho bác mã kết giới để có thể tự ra mà không bị báo động. Sau khi khôi phục vừa đủ, bác lên ra đánh ngất bảo vệ..."

"Ta đánh là chết chứ làm sao ngất được!" Tây Sơ chình lại.

"Rồi... đánh chết bảo vệ, cháu cứu mẹ xong liền xông ra, cháu dẫn bác đào thoát!"

"Được! Nhanh đi ta nhịn hết nổi rồi!" Tây Sơ nói.

Vậy là Dương vẽ lên tay Sơ chìa khóa kết giới mà hẳn biết được từ Google, sau đó dặn dò thêm mấy lần mới trở lại phòng Diễm.

Bên Diễm đã nghịch đảo xong từ trước, sở dĩ Dương giải phong ấn cho Tây Sơ trước rồi mới sang giải cho nàng bởi vì có một vấn đề. Linh lực của Diễm là thuộc tính Hỏa, cho nên nguyên ấn của nàng là Băng!

Dương ngồi xếp bằng, lấy viên Huyết ảnh yêu hỏa tinh thạch ra cầm trong lòng bàn tay.

"Google! Bắt đầu nhé!" Dương nói.

"Ừ! Từ từ thôi, ta chỉ có thể giúp ngươi áp chế, nhưng sau đó chỉ duy trì được trong một thời gian ngắn thôi! Và tuyệt đối không được đưa Bảo Ngọc ra ngoài! Sau đó thì phải xem số phận của ngươi!" Google đáp.

"Rõ rồi!"

Không rõ Google làm gì mà Dương cảm thấy linh hồn mình bắt đầu được cường hóa, hẳn cảm nhận được linh lực vượt trội, liền bắt đầu hấp thu khối tinh thạch.

Lần này Dương mới trải nghiệm thực sự cái cảm giác hấp thu biến dị thuộc tính, khi viên Huyết ảnh yêu hỏa tan ra, sức nóng của ngọn lửa khủng khiếp như muốn đốt cả cơ thể lẫn linh lực hẳn ra tro, phải vận toàn lực áp chế.

Toàn thân Dương dần chuyển thành màu đỏ sáng như than nóng, không khí vụn vụn vì nhiệt độ khủng khiếp của yêu hỏa.

Viên tinh thạch dần tan biến, lúc này trong linh hồn Dương lại phát sinh bạo loạn, tia Hắc ma để lộ hung bạo thấy có kẻ lạ xâm nhập liền xông ra tấn công, buộc Dương phải đồng thời áp chế cả hai.

Dương thở hồng hộc, cả người đầm mồ hôi, những tia huyết hỏa, hắc lôi chớp nhoáng bắn ra xung quanh. Nếu không nhờ Google hỗ trợ áp chế thì có lẽ Dương đã nổ tan xác từ lâu.

"Nhanh! Giải ấn cho Diễm! Đại trưởng lão và tứ trưởng lão đang

đến!" Google thúc giục và tăng cường trợ giúp Dương.

Sau một hồi áp chế, hắc lôi, huyết hỏa đã bớt cuồng bạo, vẻ ngoài của Dương dần trở lại bình thường nhưng linh hồn hắn thì như đang có bảo tống.

Dương cố giữ vững tâm trí, đứng dậy kết một hỏa ấn đem đặt lên trán Diễm.

Nguyên ấn bị phá, Diễm dần tỉnh dậy...

"Mẹ!"

Diễm nhìn Dương bằng ánh mắt xa lạ: "Người là ai? Sao lại chửi ta?"

Dương bối rối: "Con đâu có chửi? Con gọi mẹ mà?"

Lúc này Dương sực nhớ ra mình đang mang mặt nạ, vội tháo lớp mặt nạ ra, để lộ một khuôn mặt anh tuấn phi phàm.

"Con là Dương đây!"

Chính là gương mặt này, dù đã trưởng thành hơn nhưng Diễm làm sao mà không nhận ra: "Là con... Mẹ đang mơ sao..."

"Không phải! Là thật, con đến cứu mẹ đây! Chúng ta đi nhanh rồi nói, bọn đại trưởng lão sắp đến rồi!"

Dương vừa nói vừa bế Diễm lên.

"Không được! Con chạy đi, bọn hắn sẽ giết con..."

"Đừng lo, con có thằng đệ bá đạo lắm, mẹ cứ hồi phục linh lực đi..."

Nói xong, Dương giật bắn người khi thấy cửa mở ra, một cái đầu từ ngoài thò vào, là Tây Sơ: "Đệ cái đầu mày! Xong chưa?"

Tây Sơ nhìn Dương, giật mình nhú mày hỏi thêm: "Ừa? Mày là thằng nào?"

Dương vội mang lại mặt nạ cho Tây Sơ xem, sau đó liền tháo ra và gấp gấp nói: "Bọn đại trưởng lão đã đến, chạy hướng bên trái mau!"

"Đại trưởng lão Long Hán? Đợi lão lại đây ta búp lão súng mặt rồi đi cũng chưa muộn!" Tây Sơ hung hăng nói.

Dương toát mồ hôi: "Lão giờ là Chúa Tể cấp 1 đó!"

"Vậy à, ai da ta đau bụng quá! Thôi tạm tha cho lão, dọt lẹ nào!"

Có Tây Sơ đi trước dọn đường, bọn bảo vệ dày đặc nhanh chóng bị dọn sạch. Lại có Dương chỉ đường nên 3 người nhanh chóng chạy đến đường hầm sang giả kim hội, trong vòng tay của con trai, Diễm dần dần hồi phục.

Lúc này thì đại trưởng lão Long Hán và tứ trưởng lão Long Thiên Hùng đã phát hiện, đang cấp tốc đuổi theo...

Chương 50: Hoả Long Ảnh Thể

Tòa nhà giả kim hội Long thành, thánh địa của ngành giả kim biển Đông, nơi các vị giả kim thuật gia xuất sắc nhất biển Đông tề tựu cùng nghiên cứu giả kim thuật vẫn bình thường như mọi ngày, trang nghiêm và tĩnh lặng.

Các vị giả kim thuật gia hàng đầu đang họp bàn về một số công nghệ mới ở phòng hội nghị thì nghe một tiếng nổ lớn.

"Lại tên nào thí nghiệm bậy à?" Một vị tông sư lắc đầu ngán ngẩm, vài vị khác bật cười rồi tiếp tục cuộc thảo luận.

Thật ra nguồn gốc tiếng nổ chính là do Lôi Sa Đại Đế - Võ Tây Sơ phá tường xông ra, lúc này lão đang cõng Dương trên lưng, còn Diễm đã dần khôi phục đang phóng như bay theo sau, cả ba người cùng hướng đến phía tây Long thành, nơi đặt cổng dịch chuyển gần nhất, lên bờ biển Trung bộ.

Trong mật thất, đại trưởng lão Long Hán và tứ trưởng lão Long Thiên Hùng đang kẹt ở cổng mật thất lên giả kim hội, cổng này đã bị khóa kết giới.

"Khốn kiếp! Bị đổi mã khóa rồi!" Long Hán tức giận quát.

"Để ta phá!" Long Thiên Hùng nói, định vung chưởng phá kết giới nhưng bị Long Hán cản lại.

"Đừng! Có thể làm sập cả mật thất, quay về cửa Long cung!"

Thế là hai gã trưởng lão phóng như bay về cửa Long cung.

Lúc này 3 người bọn Dương đang chạy rất nhanh, đập lên nóc nhà mà phóng đi, hàng chục tên cảnh sát thấy kẻ làm loạn liền đuổi theo nhưng không thể so tốc độ với Linh Đế cao cấp như Diễm và Sơ.

Long Hán rất nhanh đã lên đến Long cung, vừa xuất hiện liền gào to báo động: "CÓ KẸ ĐỘT NHẬP CẤM ĐỊA MANG LONG CHÚC DIỄM TRỐN RA! MAU XUẤT TOÀN BỘ LỰC LƯỢNG TRUY BẮT!"

Long Hán đập không bay sang giả kim hội, dựa vào dấu vết mà biết bọn Dương đang đào thoát về cổng tây Long thành, liền phóng theo.

Lúc này tứ trưởng lão Long Thiên Hùng cũng chạy lên, liền cùng ngũ trưởng lão Long Phong Vũ và lục trưởng lão Long Cương đuổi theo.

Trong một căn phòng của Long cung, Long Chúc Băng do phản đối quyết định phế linh lực Diễm, từng tìm cách lên vào cứu Diễm nhưng không thành, giờ đang bị giam lỏng trong phòng. Nghe thông báo của đại trưởng lão, nàng bước ra ban công, đôi mắt đẹp đượm lo lắng nhìn về hướng tây...

Đồng thời, từ một phòng khác, một bóng người nhanh như chớp phóng đi, toàn thân tỏa sáng tựa như một tia chớp vàng.

Ở cấp Linh Đế, Linh lực còn chưa đến cảnh giới có thể đập không mà đi (trừ Linh Đế mang linh lực Phong hệ có thể bay nhờ sức gió nhưng rất hao tổn linh lực, hoặc những chủng tộc tiến hóa từ loài có cánh), chỉ có thể đập đất phóng đi. Cách này giúp di chuyển nhanh nhưng phản lực tạo ra dấu vết phá hoại cùng tiếng ồn trên mỗi bước đập, cho nên nhóm Dương chạy đến đâu bị công an phát hiện đến đó.

Dương nằm trên lưng Tây Sơ, đang vừa tận lực áp chế cơn cuồng nộ của huyết hỏa và hắc lôi vừa nhờ Google để xem tình hình những kẻ đuổi theo.

Sau hồi lâu đào tẩu, nhóm Dương đã đến cổng tây Long thành, Võ Tây Sơ thở phào nhẹ nhõm nhưng lập tức bị Dương dội một gáo nước lạnh.

"Nhanh... Long Hán đuổi đến rồi..."

Mọi chuyện gần đúng như tính toán của Dương, Long Hán cấp bậc Chúa Tể sẽ bỏ xa những người khác để đuổi đến, vấn đề tiếp theo là thoát khỏi tay lão trước khi những kẻ khác tới, điều này Dương hoàn toàn không chắc chắn được.

Dương vừa nói xong thì Long Hán vèo vèo bay đến.

"Xem ra buộc phải đánh rồi!" Bỏ Dương xuống khỏi lưng, Võ Tây Sơ tiện tay vung chưởng, lôi đình màu cam hung bạo bắn ra tứ phía, dẹp sạch bọn cảnh sát giữ cổng gồm 8 tên Linh Tướng.

Người dân đang xếp hàng chờ qua cổng, thấy có khủng bố liền hoảng loạn nấp linh lực vào chân bỏ chạy, chẳng mấy chốc khu vực cổng thành đã trở nên trống trải hoang vắng.

Đại trưởng lão Long Hán bay đến, lạnh lùng khoanh tay trên không nhìn xuống, không khỏi bất ngờ khi thấy gương mặt của Dương: "Võ Phi Dương? Thì ra là thằng con hoang nhà ngươi... không ngờ còn tự đến Long thành này nộp mạng!"

"Thằng già kia! Mắt lé à? Không thấy mẹ ta đứng kể bên sao! Ông mới là con hoang! Cha mẹ ông đâu đem ra coi? Làm gì có đúng

không? đ-c ông phù mỏ bây giờ!" Dương bóp chát đáp lại làm Diễm hết hồn kéo hẳn lui ra sau, còn nàng tiến lên che chở.

Đại trưởng lão nhiều năm chưa có ai dám chửi, giờ lại bị một thằng nhóc con mắng xối xả, đôi mắt già nheo lại, linh lực vận chuyển như cuồng phong cuộn trào.

Khí thế của Long Hán khiến Dương phát run, nếu không có Diễm và Sơ che chở thì chỉ riêng áp lực cấp Chúa Tể cũng đủ bóp chết hẳn.

"Mẹ và bác Sơ cố cản hẳn, con vào mở cổng rồi chúng ta cùng chạy!"

Tây Sơ gật đầu: "Được!"

Diễm lo lắng nhìn con: "Cẩn thận, mở được cổng thì cứ chạy trước, đừng lo cho mẹ!"

Nói xong, hai người vận lực, Võ Tây Sơ sở hữu Hung Bạo Bá Lôi, khắp người bắn ra những tia lôi điện màu cam, còn Diễm thân hình xinh đẹp bốc lên một ngọn lửa đỏ tuyệt đẹp, gọi là Tuyệt Sắc Mị Hỏa.

Thấy Diễm lửa bốc toàn thân mà trang phục vẫn còn nguyên vẹn, trong khi bản thân Dương thì bị huyết hỏa đốt cháy đen quần đen áo, y như thằng ăn mày, Dương liền thắc mắc và được Google cho ra đáp án: Lửa của Diễm đã được thuần phục và kết hợp với linh lực nên sẽ bị khống chế toàn diện, không thể hung hăng đốt bậy như lửa tự nhiên.

Đại trưởng lão Long Hán là người mang hai loại thuộc tính Phong - Hỏa, gồm một loại lửa biến dị màu vàng nâu và phong linh lực bình thường. Với thực lực vượt trội, Long Hán chủ động tấn công, lão đứng trên không thi triển một linh thuật tạo ra một cơn lốc mạnh mẽ,

đồng thời kết hợp hỏa thuộc tính thành một cơn lốc lửa hung bạo xoáy thẳng đến chỗ Diễm và Sơ.

Diễm và Sơ hoàn toàn có thể tránh đi, nhưng nếu tránh thì cơn lốc sẽ cuốn thẳng đến Dương, xoáy hẳn thành sinh tố dưa hấu, buộc hai người phải dốc toàn lực cản phá, Tây Sơ toàn thân bọc trong lôi đình, bước đến trực tiếp va chạm với cơn lốc, còn Diễm dùng linh lực kết tinh tạo ra một cây hỏa long thương cắm vào cản lực xoáy của cơn lốc.

"Mẹ và bác chỉ cần cầm chân lão, đừng liều mạng!" Dương nhắc nhở rồi cầm đầu chạy thẳng vào nơi đặt cổng, bắt đầu dựa theo kiến thức từ Google thực hiện điều khiển hệ thống mở cổng. Khác với cổng linh cảnh, loại cổng thành này có hệ thống bảo mật phức tạp hơn rất nhiều nên Dương buộc phải mất thêm chút thời gian bẻ khóa và khởi động.

Bên ngoài, lửa, sét và gió khuấy động không gian, bề mặt Long thành rung chuyển, tiếng nổ, tiếng gào thét dội vào khiến Dương lo lắng vô cùng. Dương vừa gấp vừa run mở cổng và chiếm quyền điều khiển hệ thống, sở dĩ cần mất thời gian chiếm quyền điều khiển hệ thống là vì sau khi qua cổng Dương cần chặn cổng để ngăn bọn Long Hán đuổi theo, đến lúc cổng khóa thì bọn hắn mới thực sự thoát nạn.

Google vốn trầm lặng vô cảm giờ cũng lộ ra sự khẩn trương: "Bọn trưởng lão sắp đuổi đến! Nhanh lên rồi ép toàn bộ huyết hỏa ra khỏi cơ thể, ta sắp không áp chế nổi rồi!"

Google nói xong thì cơ thể Dương cũng bắt đầu biến đổi, cả người lần nữa nóng lên, những tia huyết hỏa thỉnh thoảng lại từ cơ thể bắn ra ngoài khiến da thịt hẳn nóng rát.

"XONG RỒI!" Một cột sáng bắn thẳng lên cao báo hiệu cổng đang

mở. Dương vừa mừng vừa lo chạy ra ngoài gào to: "CHẠY MAU!"

Lúc này trước mặt Dương là một vùng hỗn độn, đất đá bị cày nát, xung quanh có mấy cơn lốc vẫn còn đang xoáy mạnh, bụi khói mù mịt, Võ Tây Sơ đã biến thành một kẻ cao lớn, tay chân mọc vây, đầu to hơn, miệng rộng và nhô ra, mọc đầy răng nhọn, trên lưng hằn mọc một miếng vây hình tam giác, một kẻ nửa người nửa cá mập. Dù có biến hình thì Tây Sơ vẫn không đánh lại Long Hán ở hình người, bị hấn đánh cho khắp người đầy thương tích.

Diễm lúc này đang Long hóa cấp độ 2, khắp thân hình quyến rũ được phủ một lớp vảy rồng đỏ, gương mặt xinh đẹp cũng đội lên một chiếc mũ rồng hai sừng sắc nhọn, chiếc đuôi dài dong đưa theo mỗi động tác uyển chuyển của nàng. Nàng dù là tuyệt thế thiên tài nhưng cũng không qua được sự chênh lệch thực lực, đang chiến đấu rất chật vật.

Nghe tiếng Dương gọi, Diễm và Sơ xoay người định chạy.

"Hừ! Chạy sao?" Long Hán cười lạnh, với lão hiện tại thì đúng là Diễm và Sơ có thể có khả năng liều mạng chạy được vào cổng, nhưng mà...

Xoẹt một tiếng, một thân hình màu vàng nâu đã phóng đến chặn đường Diễm và Sơ, chính là Long Hán Long hóa cấp độ 2, đầu mọc ba sừng.

Điều Dương lo sợ nhất đã đến, nếu Long Hán dùng đến Long hóa thì Diễm và Sơ chỉ có cách liều mạng mới có thể mở đường cho người còn lại chạy thoát.

Diễm nhìn con trai, đau lòng cắn chặt răng rồi nói với Sơ: "Ta cản lão, ngươi giúp ta chăm sóc con trai, đưa nó đi tìm..."

Diễm chưa nói hết thì Sơ đã điên cuồng phóng tới dùng mọi sát chiêu để tấn công Long Hán, vừa đánh vừa gào to: "THEO CON TRAI NÀNG ĐI! MAU!"

Dù mới gặp nhau lần đầu, nhưng Sơ vô cùng đồng cảm bởi Dương, bởi mạng hãn cũng là nhờ cha mẹ hi sinh mà có.

Nhưng giờ đã không còn cùng đẳng cấp, Long Hán trong quý tộc long thể càng thêm mạnh mẽ, Tây Sơ yếu thể trúng chưởng bị đánh bay ra, trượt dài trên đất rồi bất tỉnh.

Đánh hạ Tây Sơ, Long Hán không một động tác thừa xoay mình phóng đến chỗ Dương.

Người tính không bằng trời tính, Dương theo bản năng luôn nghĩ rằng lão Long Hán sẽ không thèm để ý đến con kiến hôi như mình, tự tay giết hãn chỉ làm tổn hại danh dự của lão. Nhưng dù có tính tới thì đã sao, hãn cũng phải chết!

Tốc độ của Chúa Tể đã long hóa cấp độ 2, Dương đến nhắm mắt cũng không kịp.

"KHÔNG!!!!" Lúc bàn tay của đại trưởng lão đang hướng thẳng vào đầu Dương, Diễm vô vọng gào to đau đớn, Long thể của nàng không ngờ lại bắt đầu biến đổi với tốc độ gần như lập tức, đuôi mọc dài hơn, móng vuốt tay chân bén nhọn hơn, cặp sừng dài ra, bộ giáp cũng biến hóa theo hướng càng thêm sắc nhọn và cứng cáp, đồng thời sau lưng nàng xuất hiện một hư ảnh khổng lồ mang hình dáng một con rồng lửa dài hơn 20 mét.

Hư ảnh hỏa long này hoàn toàn tương thông với linh hồn Diễm, vừa hiện ra liền dùng toàn lực phóng đến đâm đầu tấn công Long Hán, khiến lão bị bật ra trong bất ngờ tột độ, dù không bị thương nhưng

Long Hán cũng sợ hết hồn, lão nhìn Diễm, miệng lẩm bẩm: "Long hóa cấp độ 3! Không ngờ còn trẻ như ngươi mà làm được!"

Long hóa cấp độ 3 - Long Ảnh thể, ngoài thể chất mạnh mẽ hơn so với long hóa cấp độ 2, linh hồn cũng dần chuyển hóa thành Long hồn, tụ thành một hư ảnh chân long uy mãnh. Một vị thần sư từng vì hâm mộ hình thể này mà sáng tạo ra một món thần bảo có chức năng tương tự: Sắc mệnh chi bảo ấn.

Lúc này, Dương cũng bắt đầu biến đổi, không phải Long hóa, mà là Google sắp không áp chế nổi huyết hỏa, cả người Dương phóng đầy huyết hỏa.

Long Hán lại thêm một phen hết hồn: "Huyết ảnh yêu hỏa?" Lúc này thì trong lòng Long Hán, Dương hoàn toàn vượt qua Diễm về mức độ nguy hiểm, một kẻ có trí tuệ siêu phàm đột nhập tận cấm địa Long cung mà không ai phát hiện, có Tiên vũ, có Long thể bá vương, có Hắc ma đế lồi mà giờ lại có cả Huyết ảnh yêu hỏa, nếu để hắn mang thù hận chạy thoát thì tương lai Long thành chắc chắn sẽ chịu đựng thảm họa còn hơn cả Võ Tây Sơ trước đây! Nghĩ đến đây, lão liền mặc kệ Diễm, lần nữa phóng đến, dùng linh lực tụ thành một quả cầu lửa xoáy trên tay nhắm vào đầu Dương chưởng đến.

Diễm trong bộ giáp rỗng rục rỡ cũng đang phóng đến bảo vệ con trai, tốc độ không bằng Long Hán nhưng do nàng đi trước nên thoáng cái đã cản trước mặt Dương, ngay đúng lúc bàn tay mang 2 loại linh lực của Long Hán chưởng đến.

Bình!

Tả thì chậm nhưng tình huống diễn ra rất nhanh, Dương còn chưa kịp nhận ra gì thì đã thấy lưng Diễm chắn trước mặt mình, hương tóc thơm của nàng lan vào mũi hắn.

Diễm đứng yên, rồi một âm thanh nứt vỡ vang lên, lớp vải rỗng bọc thành mũ giáp trên đầu nàng bị nát ra thành từng mảnh nhỏ, rơi xuống...

Bất tỉnh, Diễm ngã vào lòng Dương...

Đau đớn như đánh vỡ linh hồn mình, Dương quỳ xuống...

Giữ gương mặt xinh đẹp tựa trên cánh tay...

Tuy ngoài da được lớp vải bảo vệ trông như không tổn hại, nhưng linh hồn nàng đã tổn thương nặng nề, thoi thóp...

Từ đôi khước mắt đẹp đang khép, hai dòng lệ đỏ chảy ra...

"Mẹ! MẸ! TỈNH DẬY ĐI MẸ! ĐỪNG NGỦ!"

Dương muốn lay Diễm, gọi nàng tỉnh dậy, nhưng lại sợ nàng đau nên chỉ ôm chặt nàng vào lòng, mắt hấn nhắm lại, đầu không ngừng lắc lư, hy vọng cơn chóng mặt sẽ làm hấn tỉnh khỏi ác mộng...

Đại trưởng lão Long Hán thở dài, lão không muốn giết Diễm, nhưng phản ứng không kịp.

"Thôi thì ta cho người theo cha mẹ người..."

"THEO CÁI CON MỤ NỘI MÀY! MÀY VỀ GIẾT CON CHÁU MÀY RỒI ĐI CHẾT THEO TỤI NÓ ĐI THẲNG GIÀ KHỐN NẠN!"

Không phải Dương chửi, mà là Long Chúc Lôi! Khi nghe tin Diễm bị cứu đi, hấn đã dùng hết tốc độ, thậm chí là Long hóa để phóng đến, đáng tiếc là vừa đến nơi thì đã thấy cảnh Diễm trúng một chưởng

của Long Hán rồi ngã xuống.

Long Chúc Lôi thấy em gái chưa rõ sống chết, vô cùng tức giận bắt kẻ vai vế lễ phép: "THẰNG GIÀ CHÓ ĐỂ! ĐƯỜNG ĐƯỜNG LÀ ĐẠI TRƯỞNG LÃO LONG TỘC LẠI ĐI GIẾT PHỤ NỮ, ĐÁNH TRÉ EM..." Long Chúc Lôi liếc thấy Tây Sơ đang bất tỉnh trong hình dạng nửa người nửa cá mập, liền nói thêm: "... ĐỒ THẰNG GIÀ NGƯỢC ĐÃI ĐỘNG VẬT! MỤ NỘI MÀY! ĐỒ THẰNG ĐIỂM GIÀ HƯ ĐỐN!"

Không ngờ người chửi mình lại là thiếu tộc trưởng, Long Hán tức giận quay ra nhìn, lại thấy những trưởng lão khác cũng vừa đến.

Long Hán danh giọng quát: "Thiếu tộc trưởng! Người thân là người thừa kế ngôi vị tộc trưởng, lại dám xúc phạm trưởng bối, không phân biệt rõ địch ta, người thấy mình có đáng bị xử tội hay không?"

"XỬ CON MỆ TỤI MÀY!" Lần này đến lượt Dương chửi, hắn đã lấy một chiếc khăn quấn lên người Diễm khi nàng đang dần trở lại hình người, gương mặt không còn giọt máu lạnh lùng đứng dậy, đôi con ngươi, một đã chuyển thành màu đỏ như máu, một thì đen không phản quang, huyết hỏa - hắc lô ma mị đã lan ra khắp cơ thể...

Chương 51: Cuồng Long Nộ Hoả - Diệt Long Hán

Cổng tây Long thành, Dương toàn thân bọc trong hắc lôi và huyết hỏa, chỉ còn lộ ra đôi mắt một đỏ một đen yêu dị tựa như ác ma địa ngục xuất thế.

"Đừng làm bậy! Mau ép yêu hỏa ra khỏi linh hồn mau!" Thấy Dương gần như đã nổi điên, Google khẩn trương nhắc nhở.

Nhưng lúc này tâm trí Dương đã bị nhấn chìm trong cuồng của hắc lôi và bạo của huyết hỏa, trong đầu hẳn chỉ còn một ý niệm duy nhất, giết Long Hán trả thù cho Diễm.

Bị Dương chửi, Long Hán quát: "Hỗn xược! Nói chuyện với người lớn mà thế à?"

"Mày đánh mẹ tao thì mắc gì tao phải kính mày! Mày tưởng mày 66 tuổi là to lắm à?" Dương lạnh lùng đáp, huyết hỏa bốc lên càng lúc càng đậm.

Long Hán tức điên, vung tay chưởng tới Dương, nhưng bị Long Chúc Lôi nhanh chân đến cản đòn.

"Long Chúc Lôi! Tránh ra để ta xử tử thằng nhóc mất dạy này!" Long Hán không thèm gọi Lôi là thiếu tộc trưởng nữa, dù sao thì sau chuyện này lão cũng sẽ triệu tập các trưởng lão yêu cầu phế ngôi của Lôi, trực tiếp truyền cho Long Ngạo có tiền đồ hơn.

Long Chúc Lôi dù đã Long hóa, nhưng chênh lệch thực lực quá lớn,

đỡ được một chưởng hờ hững của Long Hán cũng là quá sức, mệt mỏi cắn răng nói: "Mất dạy là các người đấy! Các người hại chết cha nó, bắt giam mẹ nó, rồi lại chửi nó là mất dạy, mẹ nội mấy thằng già mắc dịch các người! Nó là cháu ruột của ta! Ta đã hối tiếc đủ rồi! Không bảo vệ được cha mẹ nó thì dù mất mạng ta cũng phải bảo vệ nó! Ngon thì giết ta đi! Mẹ nội!"

Nói ra câu nào là chửi thề câu đó, nhưng Long Chúc Lôi đã truyền vào lòng Dương một cảm giác tình thân ấm áp, trong hành trình đột nhập Long thành này, vì ấn tượng cực xấu từ Long Ngạo, lại biết chuyện Bằng bị giam lỏng nên hẳn đã dự đoán mình sẽ hoàn toàn cô độc. Nhưng từ những người Lâm gia, từ Trần Mông thánh sư, từ Long Chúc Lôi lại tạo cho Dương cảm giác thân thiết, dù bị Dương lừa và mỗi người đều có chút vụ lợi nhưng họ đối tốt với Dương là thật lòng.

"Long tộc này cũng không phải toàn kẻ xấu..." Dương thở dài rồi nói tiếp: "Nhưng thằng Long Hán này ta phải giết! Cậu tránh ra, thằng già này để cháu xử!"

*Cậu là anh của mẹ. Mình là người miền Nam không rành cách xưng hô các miền khác, Dương cũng là người miền Nam nên các bạn vui lòng nhập gia tùy tục nhé.

Long Chúc Lôi trợn mắt quay lại nhìn Dương: "Mẹ nội! Đánh sao lại mà..." Chưa nói hết, Long Chúc Lôi đã bị Long Hán vỗ một chưởng lên đầu, ngã ra xỉu.

Xong, Long Hán nhưng mảy lạnh lưng nhìn Dương: "Xử ta? Người tưởng có Hắc ma đế lôi và Huyết ảnh yêu hỏa là đủ sức xử ta? Dù là đế lôi và yêu hỏa, khi đã dung nạp vào vào linh hồn Linh Tá yếu đuối của người thì cũng chẳng hơn bao nhiêu so với lôi, hỏa bình thường!"

Long Hán cười châm chọc. Bọn trưởng lão nghe thế cũng cười hùa theo.

Lúc này trong đầu Dương, Google tức giận quát: "Tên đàn độn này! Giờ thì không kịp nữa rồi! Huyết hỏa đã mất kiểm soát!"

Dương đã không còn quan tâm đến chuyện có kiểm soát được hay không, bất chấp đau đớn vận công thực hiện Tiên Long hóa.

Long Hán túm áo đem Long Chúc Lô ném qua đám người tứ, ngũ, lục trưởng lão, quay lại thì thấy Dương đang biến hình, dù đã từng thấy qua nhưng cũng không tránh khỏi kinh ngạc vô cùng, các trưởng lão khác cũng trở mắt, lần đầu được trực tiếp nhìn cảnh một Long thể bá vương thực hiện Long hóa.

Long Hán thở dài: "Không ngờ Long thể bá vương lại đi xuất hiện trên cơ thể một tên máu lai bản thiu, đáng tiếc, đáng tiếc..."

Rồi lão nói tiếp: "Người định dựa vào Long thể bá vương và Tiên vũ này để đánh với ta? Nếu người có Chân Long thể kết hợp với Lục vũ thì may ra có thể làm ta rụng vài cọng lông!"

Ngũ trưởng lão nịnh hót chen vào: "Đại trưởng lão nói quá rồi! Đừng sĩ nhục cọng lông của ngài như vậy chứ! Ha ha..."

Đám trưởng lão cười ồ lên, còn Dương thì liều mạng như một tia chớp trong đen ngoài đỏ bắn đến chỗ đại trưởng lão.

Các trưởng lão lại càng cười to hơn, chờ đợi cảnh Dương xông vào đại trưởng lão rồi bị phản đòn dội ra như trứng đem chọi đá. Đại trưởng lão cũng không thềm né, chỉ nhướn mày khinh bỉ, đến đẳng cấp Chúa Tể như lão thì hoàn toàn thừa sức phủ lên cơ thể một lớp

linh lực bảo vệ mọi lúc mọi nơi, trừ Linh Đế cấp cao trở lên, còn không thì đòn tấn công bình thường không thể nào đánh lên được lão.

BINH!

Bọn trưởng lão đang cười hoàn toàn cứng mặt lại, cú đấm tưởng chừng vô hại của Dương, không ngờ có thể phá tan phòng ngự cấp Chúa Tể của Long Hán, phá luôn lớp giáp rồng bảo vệ khuôn mặt, đập thẳng vào miệng lão làm răng và máu bắn ra tung tóe, đại trưởng lão Long Hán mắt trợn tròn kinh hãi rồi choáng váng văng ra đất, đưa lưng trượt dài hàng chục mét!

"V... vậy là sao?" Ngũ trưởng lão không tin nổi vào mắt mình.

Lục trưởng lão ngây dại: "Rõ ràng mới vừa rồi... hấn còn chưa bằng Linh Vương mà?"

Tứ trưởng lão toát mồ hôi: "Lúc hấn đấm vào mặt đại trưởng lão, ta có cảm giác như có thứ gì đó... có cảm giác quen quen..."

Long Hán mồm đầy máu gượng dậy, nhìn Dương với ánh mắt không tin nổi, đây là sức mạnh gì, Chúa Tể cấp 1 như hấn hoàn toàn không thể cản phá! Mà rõ ràng là linh lực của hấn mỗi lúc một yếu dần chứ không hề mạnh thêm!

"Nhười... nhười nhưng nhưr nà nuật hì?" Long Hán gầy sạch hàm răng mồm đầy máu nói không rõ ràng, đứng dậy vận công hòng dùng sát chiêu diệt Dương.

Dương nhíu mày: "Google! Dịch coi nó nói gì vậy?"

Google đáp: "Hấn hỏi người dùng thứ tà thuật gì."

"Hà? Ta chỉ đấm đại thôi mà?" Dương hỏi.

Google thở dài, nghe như mệt mỏi mà cũng nghe như nhẹ nhõm:
"Thôi ta mệt rồi, ta ngủ đây, còn lại người tự giải quyết đi..."

"Khoan! Ê!" Dương gọi, nhưng Google không hồi đáp nữa. Mà lúc này hắn mới nhận ra cơn đau rát do huyết hỏa gây ra cũng dần dịu xuống, dù huyết hỏa vẫn đang điên cuồng mất khống chế và tâm trí vẫn còn đang hung hăng cuồn loạn.

Cũng không có cơ hội cho Dương đứng mà thắc mắc, bởi vì Long Hán đang tức điên, lớp vảy rồng bọc một lớp lửa màu vàng nâu nóng rực, trên tay lão xuất hiện một cây trường thương, cây thương này bọc trong một lớp cuồng phong cuồng hỏa hung hãn, không khí nóng rực, gió bụi mịt mù.

"HI HẾT HI HẰNG ON HOANG BẢN HỮU!" Đại trưởng lão gầm to bằng tiếng nước ngoài, rồi cong người ra sau lấy đà phóng thẳng cây thương vào ngực Dương.

Cây thương xoáy rất mạnh và nóng rực, lấy mũi thương làm tâm tạo thành một cơn lốc lửa cuốn phăng bụi đất trên đường đi. Đừng nói là Dương, sát chiêu mạnh nhất của Long Hán khi đã Long hóa thì dù là Chúa Tể ngang cấp toàn lực phòng ngự nếu trúng phải một thương này cũng phải trọng thương!

Ba trưởng lão còn lại trở mắt nhìn, chờ mong cảnh tượng cây thương đâm xuyên qua ngực Dương và xoáy nát cơ thể hắn...

Trước lực xoáy khủng khiếp của cây thương, Dương cảm thấy cả người hắn như bị hút vào không thể tránh né, đành cắn răng giơ tay ra cản đòn...

Bộp! Bịch!

Hai âm thanh hoàn toàn vô hại vang lên trong ánh mắt chăm chú của 4 vị trưởng lão long thành, một là do khi mũi thương chạm vào lớp linh lực phòng vệ của Dương liền bị dội ra, còn âm thanh thứ hai là do lực xoáy bị triệt tiêu, cây thương rơi xuống đất.

"Lại sao? Lại sao lại dư dật?" Long Hán hoàn toàn sụp đổ, đường đường là Chúa Tể cấp độ 1, đánh với một thằng Linh Tá cấp độ 1 mà đến cọng lông của nó cũng không thể làm rụng, đây là nhục nhã cỡ nào?

Các trưởng lão khác cùng những người theo dõi từ phía xa cũng vô cùng kinh ngạc, làm cách nào mà một Linh Tá lại khủng khiếp đến như vậy?

Dương cũng kinh ngạc tột độ với khả năng của mình, lại nhìn sang gương mặt bi thảm của Long Hán, hấn bắt đầu lấy lại tự tin: "Đủ chưa? Giờ tới ta!"

Đôi cánh đen được bọc trong huyết hỏa khế vổ, tay Dương tụ một lớp hắc lôi kết hợp với huyết hỏa, chân vận hành Ngự Lôi Thuật, nhanh như chớp phóng đến nhắm thẳng vào bụng Long Hán thụi một cú.

BINH!

Long Hán nhanh tay giơ ra cản, nhưng không ngờ đòn đánh của Dương mạnh đến nỗi hai tay lão trật khớp bật ra, vảy rồng văng tung tóe, Dương tống thêm một đấm trời giáng vào bụng làm Long Hán đau đớn quỳ xuống, ói cả mật xanh mật vàng.

"Đó là đấm cho Tây Sơ!" Dương nói, xong lại giơ tay lên cao, mạnh mẽ vỗ thẳng xuống đầu Long Hán.

BINH!

Long Hán cảm thấy sọ đầu mình như nứt ra, ba chiếc sừng gãy nát, chấn thương lan vào não, đến cổ cũng muốn gãy mất.

"Đây là cho Chúc Lô!"

Dương túm tóc Long Hán kéo đầu lão ngược lên, tay còn lại co ra sau, chuẩn bị chưởng vào trán Long Hán, là đòn trả thù cho Diễm và có lẽ cũng là đòn kết liễu cuộc đời Long Hán.

Bọn tứ trưởng lão đang thất hồn lạc phách, lúc này mới tỉnh ra vội gào to xông đến.

Mặc kệ bọn trưởng lão khác, Dương vung tay nhắm vào trán Long Hán: "Đây là cho mẹ Diễm..."

Bàn tay bọc vuốt rồng của Dương chưởng đến...

"Đủ rồi!" Đang lúc Dương định chưởng vào trán Long Hán, một âm thanh dịu dàng mà uy nghiêm vang vọng vào đầu hắn.

Lúc này Dương nhận ra sức mạnh lạ thường của mình đang dần tan mất, cả người yếu ớt khụy xuống.

Một chuỗi những đốm sáng màu vàng nhạt đột ngột xuất hiện trên cao, rồi dần ngưng tụ thành hình dáng một phụ nữ áo vàng, gương mặt nàng dịu hiền và xinh đẹp, khắp người tỏa ra ánh vàng lung linh như nắng ban mai.

Dương nhìn ngây dại: "Nữ Thần Ánh Sáng?"

Nàng là Thần, nhưng không gọi là Nữ Thần, trước mắt Dương, trừ Long Hán, Tây Sơ, Diễm và Lôi đang bất tỉnh, còn lại 3 vị trưởng lão Long tộc đồng loạt quỳ xuống, ngay cả đám đông đang quan sát phía xa cũng quỳ xuống cúi đầu.

Dương nhú mày, lúc này mới nhớ ra gương mặt của cô gái này rất giống với pho tượng đặt ở Long cung, tượng Long Mẫu Thần Long!

"Cung nghênh Long Mẫu!" Tứ trưởng lão thành kính hô lên, các vị trưởng lão khác cùng đám đông liền lập lại với lòng kính trọng tuyệt đối.

Long Mẫu Thần Long không thèm để ý đến các trưởng lão, nàng nhìn Dương và hạ xuống chỗ hắn, đôi ngón tay xinh đẹp duỗi ra chỉ vào trán Dương, áp chế huyết hỏa giúp hắn không còn đau đớn.

Thần Long nhìn vào trong nơi đặt cổng thành, thoáng cái đã biến mất và xuất hiện lại bên cạnh Diễm, nàng cũng đặt ngón tay lên trán Diễm, sau đó thờ dài. Tay nàng lại phát nhẹ, những đốm sáng hiện ra và hội tụ trên người Diễm rồi hóa thành một bộ trang phục màu vàng sáng thanh cao.

Hoàn toàn là một mẫn tĩnh lặng, rồi bị Dương phá tan: "Long Mẫu... mẹ con có sao không?"

Long Mẫu tên là Thần Long, mẹ ruột của Lạc Long Quân Sùng Lãm, nàng cũng chính là vị Long Thần chí cao của Long tộc hiện tại, Thần Long thoáng cái lại xuất hiện trước mặt Dương, nàng thờ dài lần nữa, giọng dịu dàng ấm áp nói: "Linh hồn nàng ta đã tổn thương rất nghiêm trọng rồi, có thể cứu sống nhưng linh hồn sẽ không còn toàn vẹn..."

"Vậy làm thế nào để linh hồn mẹ con hồi phục? Người cứ nói đi con sẽ làm được hết!"

Long Mẫu Thần Long khoe miệng khế mỉm một nụ cười, nhưng đôi mắt thì buồn bã xót thương: "Đứa nhỏ ngốc! Ta cứ tưởng con trai ta đã ngốc lắm rồi, không ngờ người còn ngốc hơn nó. Người chỉ là Linh Tá đó, nếu không phải ta truyền Thần lực vào người thì người đã bị Long Hán đánh chết từ đầu rồi, còn nói gì đến cứu mẹ?"

Lúc này thì Dương và bọn trưởng lão mới hiểu nguồn gốc sức mạnh khủng khiếp của hắn, thì ra chính là nhờ Thần lực do Long Mẫu truyền vào. Dương xấu hổ đến đỏ mặt, này giờ hắn còn đang tự sướng về sự bá đạo của bản thân, hóa ra là nhờ Long Mẫu ban cho.

Long Mẫu Thần Long yêu thương xoa đầu Dương, từ Dương, nàng thấy hình bóng con trai mình, khi xưa cũng liều mạng đến Long thành cứu nàng với cùng lý do như Dương đến cứu Diễm hiện tại. Nàng nói tiếp: "Giờ chuyện người cần lo là khống chế được Huyết ảnh yêu hỏa trong người, hoặc là ép nó ra khỏi linh hồn người, người chọn cách nào?"

Dương đáp chắc nịch: "Con sẽ thu phục nó!"

"Sẽ đau lắm đấy! Và không có khả năng thành công!"

"Con mặc kệ, con cần sức mạnh để bảo vệ mẹ, con sẽ không để chuyện hôm nay xảy ra lần nào nữa!"

Long Mẫu gạt đầu: "Được... vậy ta sẽ giải bỏ áp chế..."

Long Mẫu nói xong thì huyết hỏa trong người Dương liền bùng phát, lại không có Google hỗ trợ nên cả người hắn liền nóng đỏ và đau rát.

Long Mẫu hỏi tiếp: "Có đổi ý không? Chỉ cần trục xuất nó thì sẽ không còn đau đớn..."

Dương cắn rặn lắc đầu, vẫn cố sức áp chế, giờ thì hẳn đã hiểu cảm giác của kẻ yếu đuối, đã biết giá trị của sức mạnh ở thế giới này. Nếu hẳn cứ yếu ớt như hiện tại, hôm nay là Diễm, thì có thể ngày sau là Bằng, rồi có thể là Lệ, là Mộng, là My và Nguyệt, hẳn cần sức mạnh để bảo vệ các nàng.

Huyết hỏa nhanh chóng phóng ra ngoài đốt da thịt Dương, đến lớp vảy rồng cũng bị đốt cháy.

"Thật sự không đổi ý?"

"Không!" Dương lắc đầu, dù đau đớn khủng khiếp lan đến tận linh hồn nhưng hẳn vẫn cố áp chế ngọn lửa, một phần vì tin tưởng Long Mẫu sẽ không để hẳn chết, một phần vì trong linh hồn hẳn đã nảy sinh một thứ quyết tâm không thể lay chuyển, thứ quyết tâm này chính là yếu tố cơ bản cho bất cứ ai muốn bước lên con đường cường giả.

Gào thét, đau đớn cùng cực làm Dương bất tỉnh lúc nào không hay...

Việt Nam, vùng đất Tiên - Rồng, hơn 4000 năm giang sơn hùng vĩ, bầu trời trong xanh, rừng núi trùng điệp, biển xanh dạt dào sóng vỗ che chứa biết bao nhiêu điều kỳ diệu...

Gió mát rượi phả vào mặt đem Dương tỉnh giấc, ánh nắng chói chang nhanh chóng xâm nhập vào đôi mi hé mở gây cho mắt hẳn một cơn nhức nhối, hương trời phả vào mũi. Dương lần nữa mở mắt, nhận ra mình đang bay, bay rất cao và rất nhanh.

"Tỉnh rồi sao?"

Giọng dịu dàng mà uy nghiêm của Long Mẫu Thần Long dù đang trong gió cũng cho Dương nghe rõ, hắn nhìn tới trước thì thấy Long Mẫu Thần Long đang dùng Quang linh lực ngưng tụ bao lấy hắn, đem theo hắn bay đi.

"Long Mẫu, chúng ta đang đi đâu?"

Long Mẫu mỉm cười: "Đi tìm người có thể giúp ngươi khống chế Huyết ảnh yêu hỏa!"

"Là..."

"Hỏa Diễm Nữ Thần - Hồng Ảnh!"

Chương 52: Hồng Ảnh

Tin tức thiếu niên 16 tuổi Võ Phi Dương đột nhập Long cung, giải cứu 2 vị Linh Đế và đào thoát đến tận cổng tây Long thành nhanh chóng lan truyền đi khắp nơi. Càng chấn động hơn khi rò rỉ tin Long Mẫu dùng thần lực trợ giúp Dương đánh trọng thương đại trưởng lão Long Hán.

Long Mẫu xưa nay vốn không màng đến thế sự, chỉ những khi tộc trưởng lên ngôi thì nàng mới hiện thân ban phước một lần, vậy mà giờ lại hiện thân để giúp người ngoài đánh đại trưởng lão của tộc mình. Chuyện này thật ra ai cũng hiểu nguyên do nhưng chẳng ai dám nói...

Sau khi hiện thân, Long Mẫu không ngờ còn ra lệnh thả trọng phạm Võ Tây Sơ và trả tự do cho Long Chúc Diễm, để nàng dưỡng thương ở Long cung. Ngoài ra, tất cả những kẻ liên quan đến vụ đột nhập gồm Long Chúc Lôi, Lâm gia và giả kim hội đều được Long Mẫu tuyên bố vô tội, sau đó mang Võ Phi Dương rời đi.

Sau vụ việc này, thiếu tộc trưởng Long Chúc Lôi tuy không chịu tội nhưng vẫn bị phế bỏ ngôi thừa kế chức tộc trưởng, quyền thừa kế này được truyền cho con trai hấn là Long Ngạo. Buồn cười ở chỗ cả cha lẫn con đều mừng rỡ, con thì vui vì được kéo gần hơn đến ngôi tộc trưởng chí cao, còn cha thì mừng vì được né xa cái chức vụ chán phèo đó ra.

Thần Long mang Dương bay trên không, nàng cố ý bay từ tốn vì biết Dương có nhiều điều muốn hỏi.

"Long Mẫu, mẹ con thế nào rồi?"

Long Mẫu đáp: "Diễm còn đang hôn mê, sau khi gửi người cho Hồng Anh, ta sẽ về chữa trị cho nàng."

"Vậy sao không chờ chữa cho mẹ xong rồi đi, con không sao mà?"

"Không sao? Dù đã bị ta áp chế nhưng huyết hỏa này vẫn đang không ngừng thiêu đốt linh hồn của người đấy! Mà chữa cho Diễm không phải vài ngày là xong đâu!"

Dương gật gù: "Vậy không chế huyết hỏa xong, con sẽ về Long thành tìm mẹ."

"Ai cho người về?"

"Dạ?"

Long Mẫu nghiêm nghị nói: "Trừ khi người hoàn thành điều kiện của ta, còn không ta tuyệt đối không cho người bước chân vào Long thành nữa bước!"

"Điều kiện gì ạ?"

"Phải đạt đến cấp Linh Đế!"

"Éc! Vậy thì biết đến khi nào?"

"Khi nào là chuyện của người! Nhưng chắc chắn lần đến Long thành tiếp theo của người sẽ không còn được ta hỗ trợ! Bọn trưởng lão cũng sẽ không vì ta mà nể nang gì người đâu! Chẳng lẽ người muốn lần nữa thấy cảnh Diễm vì cứu người mà hy sinh?"

Nghĩ đến cảnh Diễm che chở cho mình, Dương trầm xuống...

Huyện Tương Dương, tỉnh Nghệ An, núi non trùng điệp, rừng xanh bạt ngàn, đẹp như một bức tranh thiên nhiên hùng vĩ.

Long Mẫu mang Dương bay vào một khu rừng núi hoang sơ rồi hạ dần độ cao. Giữa rừng núi bao la, một ngọn đồi xanh biếc đỡ lấy ngôi nhà tranh đơn sơ mộc mạc.

Long Mẫu mang Dương đáp xuống trước cửa nhà.

"Căn nhà tranh bình thường này lại là nơi ở của một Nữ Thần?"
Dương trở mắt ngạc nhiên nói.

Binh!

Vừa nói xong thì Dương cảm thấy một cơn đau nhức sau gáy rồi ngã sấp ra đất, bất tỉnh.

"Trời ạ sao người đánh nó!" Long Mẫu nhận ra nhưng không kịp phản ứng, đành bực mình nói.

"Chê nhà ta thì ta đánh! Người ý kiến ta đánh người luôn giờ!"

Đáp lại Long Mẫu là một giọng nữ hơi chua ngoa nhưng cũng không kém phần mê hoặc. Hồng Ảnh hiện ra sau chỗ Dương vừa đứng, gương mặt xinh đẹp hoạt bát với đôi con ngươi như màu ngọn lửa, tóc đỏ xoăn bồng bềnh, hồng y phất phơ phủ lên thân hình mềm mại quyến rũ, ngực tròn, eo thon, chân dài, mông đầy đặn.

"Người tìm ta có việc gì?" Hồng Ảnh hỏi Thần Long, nàng hung hăng đáp mông Dương một cái rồi hỏi thêm: "Mà thẳng sừ nhi nào đây?"

Thần Long đối với tính nết bạo ngược của Hồng Ảnh đã quen quá hóa bình thường: "Cháu ta đấy, hẳn nuốt phải Huyết ảnh yêu hỏa nên giờ phải mang đến nhờ người giúp đỡ..."

Hồng Ảnh gật gù, thân mình nàng uyển chuyển như một ngọn lửa đi đến cạnh đầu Dương, khẽ phất tay đem hẳn lật người nằm ngửa lại, ngón tay thon dài trắng trẻo khẽ điểm lên trán Dương, kéo ra một đốm lửa nhỏ đỏ như màu máu.

Hồng Ảnh gật đầu: "Ừ, đúng là Huyết ảnh yêu hỏa này, có cả Hắc ma đế lô nữa! Cháu ngươi bị thiếu năng à? Linh Tá mà đi nuốt hai thứ này làm gì?"

Thần Long lắc đầu: "Không phải, Hắc ma đế lô là di truyền từ cha nó, còn Huyết ảnh yêu hỏa là nó ví cứu mẹ nên liều mạng hấp thu..."

Hồng Ảnh vẫn còn tức chuyện Dương chê nhà nàng, không kèm được vả miệng Dương một cái rồi hỏi tiếp: "Di truyền Hắc ma đế lô? Hẳn là con của Võ Phi Công à? Sao nhìn trẻ thế?"

Thần Long sửa lời Hồng Ảnh: "Nó là cháu nội hẳn, còn mẹ nó là người của Long tộc ta."

Hồng Ảnh gật gù: "Ừ, được rồi, người mang hẳn về đi!"

"Người không giúp à?"

Hồng Ảnh nhíu mày: "Giúp gì?"

"Giúp ta dạy hẳn cách khống chế huyết hỏa."

Hồng Ảnh tròn mắt: "Không! Ta tưởng người đến đây khoe cháu?"

"Khoe gì. Giúp đi!"

Hồng Ảnh phồng má: "Không!"

"Giúp đi mà... Năn nỉ người đó..."

"Không là không! À mà khoan..." Hồng Ảnh lắc đầu dứt khoát, nhưng chợt nhận ra cảm giác gì đó quen thuộc, vội cúi mặt xuống khịt mũi tựa như đang ngửi mùi trên cơ thể Dương.

Hồng Ảnh nhíu mày: "Trên người tên này còn có khí chất của Tử Linh..." Nàng nghiêng đầu rồi nói thêm: "Có một chút xíu khí chất của Mị Du... và còn một khí chất nồng đậm hơn, là của..." Nói đến đây, Hồng Ảnh trợn mắt nhìn Thần Long hỏi: "Tên này sao lại mang khí chất của bốn người trong bọn ta?"

Long Mẫu Thần Long nghe Hồng Ảnh nói, cũng tỏ ra bất ngờ không kém: "Bốn người? Người có nhầm không?"

Hồng Ảnh đáp chắc nịch: "Sao mà nhầm được! Bọn ta rất nhạy cảm với khí chất của nhau! Người về đi, tên này để lại cho ta nghiên cứu!"

Long Mẫu lật kèo: "Không! Ta mang nó về!"

"Để lại! Ta đốt chết người bây giờ!"

"Không là không!"

Hồng Ảnh đành phải xuống nước: "Để hẵn lại cho ta đi... ta năn nỉ mà..."

"Ừ vậy giữ đi, ta còn chuyện quan trọng phải về đây!" Sợ Hồng Ảnh đổi ý, Long Mẫu nói xong liền bay mất.

Long Mẫu Thần Long rời đi, Hồng Ảnh nhìn theo rồi đem Dương vào nhà, đặt hắn nằm trên một chiếc giường tre. Nàng kéo ghế ngồi cạnh để xem xét hắn kỹ hơn.

"Năm loại thuộc tính! Bao gồm cả Tử Vong thuộc tính, hắn chỉ khoảng 16, 17 tuổi, dù có Tử Linh chỉ dạy thì cũng không thể luyện được loại thuộc tính yêu cầu sát khí cực cao này! Chẳng lẽ..." Hồng Ảnh nghĩ thầm, sau đó thử cảm nhận linh lực xung quanh Dương, phát hiện ra linh lực xung quanh không ngừng bị hút vào cơ thể hắn với tốc độ rất chậm.

"Là công pháp Thôn Thiên Địa! Đã có thể tự hấp thu thì ít nhất cũng luyện qua 2 tầng rồi!"

Thoáng bất ngờ, Hồng Ảnh nghĩ một chút rồi khoái chí bật cười: "Ha ha! Tử Linh ơi là Tử Linh, nếu giờ ta nhận hắn làm con nuôi thì có phải sau này các người đều phải gọi ta là mẹ chồng không? Ha ha!"

"À mà không được! Chưa chồng mà có con thì mất duyên ta hết nha! Hay nhận hắn làm em nuôi? Không có tính đả kích! Sao đây ta? A! Nhận hắn làm đệ tử, vừa có thể sai khiến, vừa không sợ bị hắn..."

"Hà hà... Ta phục ta quá, vừa xinh đẹp, vừa bá đạo lại vừa thông minh nữa!"

Trong lúc Hồng Ảnh đang ngửa gương mặt xinh đẹp lên nóc nhà cười khoái trá, một giọng nói trong trẻo như giọng trẻ em nhưng mang khí chất chín chắn trưởng thành lạ thường vang lên: "Người tự sướng đủ chưa?"

Hồng Ảnh giật mình nhìn xuống, thấy bên cạnh Dương từ lúc nào xuất hiện hình dáng một cô bé tí hon, về hình dáng thì nhỏ nhắn xinh xắn tựa như một bé gái mười tuổi, chính là Bảo Ngọc, nhưng ánh

mắt cô bé không có nét ngây thơ trong sáng thường ngày.

Hồng Ánh nhìn Bảo Ngọc, ban đầu tỏ vẻ thích thú vì Bảo Ngọc nhỏ nhắn đáng yêu, nhưng sau đó liền lập tức trợn mắt ngạc nhiên: "Là người! M..."

"Suyt!" Ngắt lời Hồng Ánh, Bảo Ngọc giơ ngón tay trỏ bé xíu lên chặn trước môi, sau đó bay ra ngoài, Hồng Ánh bước theo.

Ra xa ngôi nhà, gió làm tóc dài và váy trắng của Bảo Ngọc bay phất phơ, nhưng cô bé nhỏ nhắn tưởng chừng chỉ cần gió nhẹ cũng đủ thổi bay thì vẫn đứng yên một chỗ trên không.

"Đây là cơ thể mới tái sinh của ta, cứ gọi con bé là Bảo Ngọc." Không đợi Hồng Ánh hỏi, Bảo Ngọc đã giải đáp trước cho câu hỏi trong đầu Hồng Ánh.

Bảo Ngọc nói tiếp: "Ta có vài điều cần nhắc nhở người: Thứ nhất: Tuyệt đối không được tiết lộ cho Võ Phi Dương biết về thông tin của những người khác trong các người."

Hồng Ánh chăm chú lắng nghe, nhưng chờ hoài không thấy Bảo Ngọc nói tiếp nên mất kiên nhẫn hỏi: "Còn thứ hai là gì?"

Bảo Ngọc đáp gọn lỏn: "Hết rồi!"

"Ta đốt chết người!" Hồng Ánh bực mình đe dọa.

"Đùa đấy, cũng đừng cho Dương biết bí mật về ta. Trong cơ thể Bảo Ngọc này chỉ là một phần linh hồn của ta tách ra, hoàn toàn giống như một đứa bé bình thường nên người cũng đừng làm tưởng nó là ta."

Bảo Ngọc dừng lại nhìn Hồng Ảnh để chắc rằng nàng đang lắng nghe rồi mới nói tiếp: "Đừng để hắn biết về nội dung thực sự của công pháp Thôn Thiên Địa và thiên phú của Hắc Âm tư chất, mà tốt nhất là người cứ giả vờ như không biết những thứ này."

"À, cũng đừng vội cho Dương biết về thân thế của hắn..."

Hồng Ảnh nghiêm túc lắng nghe và ghi nhớ, tựa như một đứa trẻ đang nghe lời dạy của người mà nó quý trọng nhất. Khi thấy Bảo Ngọc ngừng nói, nàng hỏi thêm: "Còn gì nữa không bà ngoại?"

"Bà ngoại cái mỗ người! Nhiều đó thôi... À còn nữa, điều này mới quan trọng!"

Bảo Ngọc nhỏ xiu khẽ tăng hăng rồi trở nên nghiêm túc: "Nếu có cơ hội..."

Hồng Ảnh chăm chú lắng nghe.

"... thì hãy cho hắn dung hợp linh hồn với người..."

Nói đến đây, Bảo Ngọc mặt đỏ ửng bỏ chạy, trốn vào trong nhẫn của Dương, còn Hồng Ảnh như lửa gặp dầu, hung hăng gầm rú: "Đứng lại! Ta nướng chết người! Grừ..."

Dương từ từ ngồi dậy, giơ tay lên sau đầu xuýt xoa phần gáy đau nhức, hé mi mắt ra thì thấy Hồng Ảnh đang chăm chú nhìn mình. Dương nhận ra mỹ nhân xinh đẹp này chắc chắn chính là Hỏa Diễm Nữ Thần, về nhan sắc thì nàng không thua kém gì Từ Linh, khác ở cảm giác năng động hoạt bát tựa như một ngọn lửa.

"E hèm! Người tỉnh rồi sao..." Hồng Ảnh hắng giọng, ra vẻ lạnh lùng hờ hững.

"Vâng, ta bị ngất nữa sao?" Dương nhớ lại lúc vừa đáp xuống cửa nhà Hồng Ảnh thì đau điếng ngất lịm.

Hồng Ảnh đảo mắt nói: "Ừ! Người bị... trúng gió lăn ra xỉu nên ta đưa người vào! Thần Long có việc nên về trước rồi!"

"Vâng..."

"Người tên gì?"

"Ta tên Dương, còn nàng?"

Chát!

Hồng Ảnh tát vào mặt Dương và quát: "Hỗn xược! Không được gọi ta là nàng, phải gọi là... sư phụ!"

"Ách! Nhưng nàng..."

Chát!

"Ta đâu có ý định báỉ sư..."

Chát!

"Ừa ta lỡ tay... Ta hỏi người, Thần Long mang người đến đây để làm gì?"

"Để học cách khống chế Huyết ảnh yêu hỏa?"

"Vậy người có nghe câu: Một chửi là thầy, nửa chửi cũng là thầy chưa?" Hồng Ảnh vừa nói vừa hung hăng dí nắm đấm vào mặt

Dương.

Dương đau khổ tìm cách phân trần, tuy Hồng Ảnh đánh không mạnh nhưng cũng đủ làm hai má hấn sưng đỏ lên: "Là chữ, không phải chữi... nhưng mà..."

"Nhưng cái gì mà nhưng! Mau quỳ xuống bái ta làm sư phụ! Ta sẽ dạy ngươi!"

"Ách! Ta..." Dương đang bối rối nhắm mắt che tay trước mặt vì sợ bị đánh, chợt một làn gió thoảng qua đem hương da thơm ngát của Hồng Ảnh phả vào mũi hấn, một mùi hương thoải mái và năng động nhưng không kém phần quyến rũ...

Dương buông tay xuống, nhận ra Hồng Ảnh đang cúi thấp người đưa gương mặt xinh đẹp áp gần mặt hấn, đôi mắt phượng đỏ long lanh cùng mi dài cong vút dưới đôi mày liễu như có thể đốt cháy linh hồn Dương, đôi môi nàng đỏ cam lấp lánh hơi cong lên ra vẻ giận dữ nhưng lại vô cùng xinh xắn đáng yêu khiến Dương chỉ muốn liều mạng hôn vào thử một lần.

Dương cố liếc xuống thấp hơn nữa, máu mũi muốn xịt ra tung tóe. Trời ạ, cô nàng này tính tình hoạt bát, lại sống ẩn dật một mình nên thường không mặc nội y cho thoải mái, cổ áo rộng trễ xuống lộ ra hai bầu vú tròn vo tươi rói, một bên còn lộ hấn ra đầu ti đỏ hồng tươi xinh gợi dục.

Hồng Ảnh lúc này cũng không để ý mà chỉ lo tra khảo: "Sao! Bái sư không hay để huyết hỏa nướng ngươi thành heo quay?"

Sự hung hăng của Hồng Ảnh khiến Dương thoáng nhớ đến bà chằn lửa Hỏa Liên, đúng là nóng tính như lửa. Đây cũng không phải chỉ đơn giản do người giống người, mà do thuộc tính hòa nhập vào linh

hồn ít nhiều sẽ gây ảnh hưởng đến tính cách của con người, cho nên mới có những người điên cuồng như Lôi, hung hăng như Hỏa, lạnh lùng như Băng, ấm áp như Quang... tất nhiên chuyện ảnh hưởng này cũng mang tính tương đối.

Dương méo mặt than khổ, không ngờ lại có chuyện bị người đa đe dọa bắt làm đệ tử, mà hung thủ còn là một Nữ Thần tuyệt sắc.

Lại nghĩ đến cảnh vị sư phụ xinh đẹp này dạy võ cho mình, trong đầu Dương nổi lên sóng gió: "A! Nếu làm đệ tử nàng rồi sau này tìm cách chịch thì không phải là quá phê sao? Thành thần điều đại hiệp luôn nha!"

Tưởng tượng thôi đã thấy phê phê rồi, Dương nhanh như chớp phóng xuống quỳ gối dập đầu: "Sư phụ! Xin nhận của đệ tử một lạy!"

Hồng Ảnh còn không biết âm mưu đen tối của Dương, cứ ngỡ Dương sợ hãi uy phong của nàng, tỏ vẻ hài lòng xoa đầu Dương: "Ngoan! Đứng lên. Sư phụ sẽ dạy dỗ ngươi thật tốt... Ha ha..."

"Vâng! Đệ tử sẽ học thật chăm chỉ. Kha kha..."

Chương 53: Ngày Đầu Ở Đồi xanh Lộng Gió

Căn nhà tranh trên ngọn đồi nhỏ, Hồng Ảnh từ lúc Dương bá sư xong thì nói là chuẩn bị tiệc đãi đệ tử rồi bay đi đâu mất, Dương ngồi nhìn qua căn nhà nhỏ quanh hiu trống trải, một gian phòng, một chiếc giường, một bộ bàn ghế và một ngọn đèn dầu cũ kỹ độc cô.

"Tại sao một Nữ Thần hoạt bát như Hồng Ảnh lại sống ở nơi đơn sơ cô quạnh như vậy?" Dương thắc mắc, hẳn từng xem pha phòng riêng của nữ thần thời gian ở học viện Nữ Thần, là một căn phòng sang trọng tiện nghi, trang trí rất nhiều loại đồng hồ từ loại cổ đến loại hiện đại, còn nơi Tử Linh ở là một tòa Tử Cung tráng lệ và bí ẩn.

Nghĩ thế nào cũng không hiểu nên không thắc mắc nữa, Dương ra ngoài ngắm nghía nơi ở mới, khắp xung quanh là một mảng rừng núi điệp điệp trùng trùng, một cơn gió lạnh thổi qua làm lòng Dương se lạnh. Đây chẳng phải là cô đơn sao?

Cô đơn làm lòng Dương mềm yếu hẳn, chợt nhớ ra mình vẫn còn một người thân bên cạnh, vội gọi Bảo Ngọc ra, cô bé dạo gần đây ít khi được ra ngoài, liền vui vẻ bay lượn vui đùa cùng hoa cỏ, tiếng cười ngây thơ trong trẻo nhanh chóng xoa dịu tâm tình Dương. Đây chẳng phải là yên bình sao?

Rồi Hồng Ảnh trở về, áo đỏ phát phơ, thân hình uyển chuyển, gương mặt tuyệt mỹ. Hạ phàm.

"Người đói chưa?"

Dương si ngốc trước nét đẹp tuyệt thế của Hồng Ảnh, gật đầu.

"Vào ăn nào!"

Dương gọi Bảo Ngọc về, theo Hồng Ảnh trở vào nhà. Trên chiếc bàn tre trống trải, Hồng Ảnh khẽ phát tay, từ trong không gian riêng đem ra một mâm thức ăn thịnh soạn, gồm gà luộc, lợn quay, xôi nếp... và cả mấy lon nước ngọt cùng một rổ lớn toàn ớt hiểm.

"Sur phụ lấy đồng đồ ăn này ở đâu ra vậy?"

Hồng Ảnh đỏ mặt ấp úng: "Ta... mua ở thị xã gần đây..."

Dương hỏi tiếp: "Mua kiểu gì mà khuyến mãi cả chân hương với mấy cây nhang đang cháy thế này? Đừng nói là sur phụ... chôm đồ cúng nha?"

Hồng Ảnh như bé gái bị bắt gắp đang làm điều xấu, vội giải thích: "Không phải... đây là bọn hấn cho ta mà... Gần đây có một đền thờ ta, bọn chúng đem thức ăn cống nạp cho ta thì ta có quyền lấy chứ..."

"Ách! Cũng đúng ha..."

"Người không ăn thì thôi... ta đem trả!" Hồng Ảnh dỗi.

"Ấy ấy ta ăn!"

Thấy Dương hăng hái lấy thức ăn nhai ngấu nghiến thì Hồng Ảnh mới dịu xuống, Bảo Ngọc đang thích chí gặm cái đùi gà to gần bằng cô bé. Hồng Ảnh cũng bắt đầu ăn một ít thức ăn, sau đó nàng tiện tay bóc một nắm ớt, đem từng trái cho vào miệng ăn khiến Dương trợn cả mắt.

Ăn xong, Hồng Ảnh bắt Dương đi đốn cây để xây thêm một gian phòng riêng cho hẳn. Nhờ có linh lực mà việc này không quá nặng nhọc, rất nhanh Dương đã dựng xong một gian phòng mới tinh, thấy Bảo Ngọc lanh lẹ mang những thứ lặt vặt, Dương nổi hứng xây luôn cho cô bé một ngôi nhà búp bê xinh xắn làm chỗ ngủ.

Hồng Ảnh lúc này đang cầm rổ ớt nhai rau ráu đi vào, nhìn qua gian phòng mới toanh có đầy đủ giường tủ tiện nghi, lại có hẳn một chiếc võng êm ái, gật đầu hài lòng nói: "Cũng được... nhưng người ở phòng ngoài đó, phòng mới này ta chịu khó dùng cho!"

Bị bóc lột trắng trợn nhưng Dương không dám chống cự, đành mếu máo dọn đồ đạc cá nhân vừa bày xong vào phòng mới đem ra ngoài.

"À mai rảnh sửa lại giếng nước với nhà tắm nhé, xây gian bếp luôn cũng được..." Hồng Ảnh nằm võng đong đưa gọi ra, trong lòng còn khoái chí vì có đệ tử thật là sướng...

Dương mếu máu muốn khóc, thôi thì sẵn tiện ra làm luôn giếng nước, nhà tắm, nhà vệ sinh cùng nhà bếp, sau đó sửa sang lại gian nhà chính và mái nhà, dù sao thì người cần những thứ này chính là hẳn. Làm xong hết thì trời đã tối đen, Dương tắm rửa rồi uể oải trèo lên giường đánh một giấc say...

Hừng đông, gà rừng thi nhau gáy, gọi Dương mơ màng tỉnh ngủ. Hẳn lười biếng nhép miệng, chuyển mình sang phải, ôm vào một thứ ấm áp và mềm mại...

Vẫn còn mơ hồ, Dương thầm nghĩ: "A! Gối ôm gì mà mềm thế này, ấm áp... mà còn rất thơm nữa..."

Cảm giác thoải mái làm Dương thích thú dụi mặt vào đầu gối ôm, một làn tựa như hơi thở nhẹ nhàng và ấm áp phả vào mũi hẳn...

"Sao mà mịn như da người thế này, đã vậy còn thơm mùi của Hồng Anh nữa..." Dương thầm nghĩ, máu dâm nổi lên, tưởng tượng rằng đầu gối ôm là gương mặt xinh đẹp của Hồng Anh, khẽ đặt môi hôn lên...

Mịn, thơm và ấm áp...

Cảm giác thư sướng lan tỏa làm Dương tỉnh ngủ, mắt hăn mở ra...

Đồng thời, một đôi mắt màu lửa cũng mở ra...

Môi Dương vẫn còn đặt trên gò má tuyệt trần của Hồng Anh...

Dương sợ muốn vỡ tim, lập tức nhanh như sấm chớp nhảy ra khỏi giường, quỳ xuống dập đầu lạy như điên: "Sư phụ tha tội! Sư phụ tha tội! Thật sự ta không biết tại sao lại ngủ trên giường sư phụ, đêm qua rõ ràng ta... Ủa đây là giường ta mà?"

Hồng Anh đang giống như bốc lửa phừng phực, nghe Dương nói câu cuối liền nguội hăn, ngược lại còn có chút nét ửng hồng ánh lên trên đôi gò má.

"Sao sư phụ lại ngủ trên giường ta..." Dương méo mặt, ngủ với Hồng Anh nghe ra thì có vẻ sướng lắm, nhưng hăn không dám liều mạng bởi một cái phất tay của nàng cũng đủ làm hăn tan xác.

Hồng Anh đỏ mặt nói lí nhí: "Ta... ta sợ ma..."

"Nữ Thần mà sợ ma?" Dương trố mắt.

Hồng Anh cúi mặt xấu hổ: "Cũng không phải sợ ma... ta chỉ sợ lúc ta đang ngủ, ma nó cắn lén thì ta chết queo a!" Hồng Anh lúc này tựa

như một bé gái nhút nhát đáng yêu.

Dương thắc mắc: "Sợ ma thì sao lại ở trong rừng núi này?"

"Tại..." Hồng Ảnh không thể nói là nàng không thể rời khỏi nơi này quá lâu, càng không thể nói là nàng không thích gần gũi với người khác. Nhưng nàng sợ là thật, cho nên ít khi nào ngủ. Ở cấp bậc như nàng thì ngủ hay không đã không còn quan trọng, chỉ khác ở điểm ngủ thì sẽ thoải mái hơn, thời gian buồn chán sẽ qua nhanh hơn. Nhưng Dương lại khiến nàng có cảm giác rất thân quen gần gũi, cho nên đêm qua đã gần như vô thức đến ngủ cạnh Dương và nhận được một giấc ngủ yên bình đã lâu không đến...

"Ồ ó o o..."

Tiếng gà gáy vẫn tiếp diễn, Hồng Ảnh đánh trống lảng: "Người ăn sáng không? Ta bắt gà nướng cho ăn!"

Dương chưa kịp đáp thì nàng đã biến mất, chỉ để lại chỗ Dương một làn hương thơm ngát...

Dương ra cạnh giếng nước đánh răng rửa mặt, Bảo Ngọc cũng đã biết đánh răng và được Dương làm cho một chiếc bàn chải đánh răng nhỏ xíu.

Dương đánh răng xong thì Hồng Ảnh đã mang về hai con gà, nàng phát tay gom đồng gỗ hôm qua Dương xây nhà dư thành một đồng lớn, sau đó dùng hỏa linh lực đốt lên, đồng củi lập tức cháy bùng.

Hồng Ảnh nhìn một trong hai con gà với vẻ mặt như xin lỗi nó, rồi đem ném con gà đang giãy như điên vào đồng lửa.

Dương đang chăm chú nhìn, thấy Hồng Ảnh "nướng gà" bằng cách

ném con gà sống vô lửa thì gặt gù: "Không ngờ lại có cách nướng gà lạ như vậy... chắc sẽ ngon lắm đây!"

Năm phút sau, Hồng Ảnh lấy ra một cục đen thui...

"Cái này ăn vô có chết không sư phụ?" Dương nghi nghi hỏi.

Hồng Ảnh đỏ mặt: "Người ăn hết đi, ta không có đói."

Dương nhìn khối đen nóng hổi, tự an ủi mình: "Chắc nàng ta nướng kiểu ăn mây, bên ngoài đen nhưng bên trong rất thơm ngon!"

Thế là Dương gõ nhẹ mấy cái lên con gà, chỉ sau vài cú gõ, con gà nát vụn như than.

"Bình minh đẹp quá!" Hồng Ảnh vờ như không thấy, lãng sang chuyện khác.

Dương bó tay với bà nữ thần này, tự giác đem con gà còn lại ra làm thịt rồi dùng gia vị mang theo từ lúc vào mộ Đinh Tiên Hoàng ra ướp vào bỏ lên lửa nướng.

Nướng một lúc, mùi thơm bắt đầu dậy lên, Bảo Ngọc vốn thích ăn gà nướng do Dương làm nên lúc này đang ngồi trên vai hắn, hai tay chống cằm háo hức chờ đợi. Không ngờ Hồng Ảnh nghe mùi thơm cũng mon men lại gần. Trông điệu bộ nàng lúc này cũng không khác gì Bảo Ngọc khiến Dương thích thú bật cười.

"Sư phụ sống một mình mà không biết nấu ăn sao?" Dương hỏi.

Hồng Ảnh đáp: "Ai nói ta không biết, chẳng qua... ta không muốn nấu thôi, không ăn vẫn sống khỏe như thường..."

Thần cấp, linh lực chuyển hóa thành thần lực, cơ thể trở nên bất tử, cho nên không cần ăn uống vẫn có thể sống tốt, nhưng tất nhiên vẫn có thể ăn uống để thưởng thức hương vị món ăn.

Dương vẫn còn rất nhiều điều tò mò về Hồng Ảnh, hần hỏi tiếp: "Sư phụ sống một mình ở đây bao lâu rồi?"

"Uhm... chắc cũng ngàn năm... thỉnh thoảng cũng ra ngoài dạo chơi..."

Ngàn năm cô độc... trong lòng Dương dâng lên nỗi xót xa, nàng đẹp như vậy, hoạt bát như vậy, tại sao phải đi sống ở nơi hoang sơ quạnh vắng này... Dương muốn hiểu, nhưng không dám hỏi...

"Chín rồi!" Dương lấy con gà nướng vàng ươm ra khỏi đồng lửa, bọc linh lực vào ngón tay xé một bên đùi gà, da gà vàng ươm phát ra âm thanh giòn rụm, lớp thịt mềm bóng loáng bung ra, nước thịt nhều xuống phủ hương thơm phức.

"Mời sư phụ ăn gà nướng." Dương đưa chiếc đùi cho Hồng Ảnh, làm Bảo Ngọc đang hóng hớt bĩu môi ganh tỵ.

Hồng Ảnh nhận lấy chiếc đùi thơm phức ngon lành, gương mặt xinh đẹp ửng hồng rực rỡ: "Cảm ơn!"

"Sư phụ ăn thử xem ngon không?" Dương cười.

Mùi hương kêu gọi Hồng Ảnh, nàng đưa chiếc đùi gà lên, duyên dáng hé hàm răng ngọc ra xé một miếng nhỏ. Hương tan vào mũi, vị tan vào lưỡi, dai dai mềm mềm mặn mặn ngọt ngọt, lại có chút cay cay, đây là Dương thấy Hồng Ảnh thích ăn ớt nên đặc biệt thêm vào nữa bên, bên còn lại không có ớt là dành cho Bảo Ngọc.

Hồng Ảnh nhắm mắt cảm nhận kỹ từng hương vị, đã lâu rồi nàng không được nếm một món ăn tươi ngon nóng hổi như vậy, quả là khác hẳn với những món đồ cúng trong điện thờ Hỏa Diễm Nữ Thần.

"Uhm... Ngon quá!" Hồng Ảnh đáp rồi cắn thêm một miếng da gà giòn rụm.

"Papa thiên vị! Nghỉ chơi với papa!"

Bảo Ngọc hờn dỗi bĩu môi, Dương bật cười ha hả rồi xé cái đùi còn lại ra, cô bé liền quên cả hờn bay lên nhận lấy.

Ăn xong rồi thì vào vấn đề chính, Hồng Ảnh bắt Dương ngồi giữa sân để nàng bắt đầu giúp hắn khống chế Huyết ảnh yêu hỏa.

"Người có cảm thấy linh lực trong linh hồn đang yếu dần không?"

Dương nhíu mày suy nghĩ rồi đáp: "Không ạ!"

Hồng Ảnh hỏi tiếp: "Và cũng không hề tăng lên đúng không?"

"Vâng!"

"Đây là do huyết hỏa đang không ngừng thiêu đốt linh lực của người, đồng thời công pháp của người cũng đang bổ sung lại một lượng tương đương. Nhưng huyết hỏa càng đốt càng cháy mạnh, rất nhanh sẽ bắt đầu vượt qua tốc độ phát triển của linh hồn người, cuối cùng là hồn người bị cháy rụi."

Hồng Ảnh đi một vòng quanh Dương, sau đó nói tiếp: "Nhưng đây cũng là cơ hội cho người, Huyết ảnh yêu hỏa này người hấp thu từ tinh thạch hay là từ huyết hỏa tự nhiên?"

"Là từ tinh thạch." Dương đáp.

Hồng Ảnh gật đầu: "Vậy thì càng tốt, huyết hỏa từ tinh thạch yếu hơn và cũng ít hung bạo hơn huyết hỏa từ tự nhiên. Người có biết một đóa Huyết ảnh yêu hỏa tự nhiên mạnh ở mức nào không?"

Dương đoán: "Chắc khoảng Linh Vương?"

Hồng Ảnh gật đầu: "Về lý thuyết thì đúng! Nhưng không thể dùng hệ thống cấp bậc để đo sức mạnh của các thuộc tính biến dị loại đế vương, bởi vì khi chúng bùng phát hoàn toàn thì đến Chúa Tể muốn thu phục cũng phải chật vật. Điều ta muốn nói là, Huyết ảnh yêu hỏa cũng có linh lực dự trữ của riêng nó, nếu người thu phục được nó thì lượng linh lực dự trữ đó sẽ tiêu tán bởi vì biến dị thuộc tính không thể nào mạnh hơn chính chủ nhân nó."

Dương nói: "Ý sư phụ là... lúc linh lực của nó tiêu tán, ta sẽ vận công hấp thu trở lại?"

Hồng Ảnh ký đầu Dương một cái đau điếng: "Ngu ngốc! Linh lực tiêu tán khác hẳn linh lực tự nhiên, muốn hấp thu dễ lắm sao? Cũng may cho người là có ta, thời điểm người thu phục được huyết hỏa thì ta có thể giúp người giữ lại một phần nhỏ linh lực của nó trong linh hồn người. Sau đó người mới dần luyện hóa thành linh lực bản thân."

"Vâng! Vậy giờ làm liền đi sư phụ!"

"Làm gì?" Hồng Ảnh nhướn mày.

Dương tròn mắt: "Thì thu phục huyết hỏa?"

Hồng Ảnh mỉm cười nhưng lại khiến Dương cảm thấy cực kỳ nguy hiểm, nàng nói: "Ừ... Vậy ta bỏ áp chế cho người thu phục..."

Nói xong, Hồng Ảnh nhẹ nhàng đặt ngón tay lên giữa trán Dương...

Gần như ngay lập tức, người Dương bắt đầu bốc hỏa, huyết hỏa hung bạo được giải thoát bắt đầu thiêu đốt cơ thể hắn, hắc lôi ngay sau đó cũng xông ra khiêu chiến khiến cho Dương đau đớn nóng rát đến cùng cực.

"A A A...." Dương gào to đau đớn.

Gào một hồi, Dương cảm thấy huyết hỏa bắt đầu dịu xuống rồi trở lại bình thường, hắn thở hồng hộc rồi mừng rỡ: "Sur phụ! Hình như ta thu phục được rồi này?"

Hồng Ảnh quát mắt: "Được cái gì? Là ta mới áp chế lại đấy!"

Dương tiu nghỉu xịu xuống.

Hồng Ảnh nói tiếp: "Vớ sức người mà đòi thu phục thì có huyết hỏa nó thu phục người ấy! Từ giờ, mỗi ngày ta sẽ giảm mức áp chế xuống một ít cho linh hồn người và huyết hỏa dần quen thuộc nhau, ngoài ra người còn phải học phương pháp khống chế hỏa linh lực và rèn luyện cơ thể thì mới có cơ hội chân chính thu phục được đóa huyết hỏa này..."

Hồng Ảnh đang nói thì dừng lại vì thấy Bảo Ngọc tỉnh bơ bay vào trong nhẫn Dương rồi cầm theo một đóa hoa sen màu bạch kim bay ra, không thèm ngó ngang đến Dương và Hồng Ảnh.

Cầm món đồ chơi quen thuộc, Bảo Ngọc bay ra trước gió, vận linh lực đưa vào làm nụ hoa dần hé nở trong băng giá, nở hết, từ cuống hoa bắt đầu nổi lửa cháy lan lên toàn đóa hoa.

"Đó là hoa gì? Cho ta xem với!" Hồng Ánh đôi mắt sáng rực nhìn đóa
hỏa liên rực rỡ...

Chương 54: Đệ Nhất Du Côn

"Đó là hoa gì? Cho ta xem với!"

Bảo Ngọc đang cầm đóa hoa sen yêu thích của cô bé tung tăng đùa giỡn trong gió, nghe Hồng Ảnh gọi liền ngậy thơ bay đến chìa ra cho Hồng Ảnh xem.

Hồng Ảnh cầm bông hoa đã khép lại, xem xét rồi hỏi: "Làm sao cho nó nở?"

Dương đáp: "Sự phụ đưa linh lực vào cuống hoa... Nhớ phải là linh lực vô thuộc..."

Đùng!

Dương chưa kịp nói hết thì đóa hoa đã phát nổ tan nát, lý do là vì Hồng Ảnh nhanh nhẩu đưa hỏa linh lực của nàng vào, cùng với viên băng thú hồn tâm lấp trong đài hoa đang hoạt động sinh ra phản ứng nên nổ tung.

Bảo Ngọc ngơ ngạc nhìn, nhận ra đóa hoa của mình đã tan thành trăm mảnh, liền vừa bay đến bám vai Dương vừa hu hu bật khóc méc: "Hu hu đền hoa cho con! Hu hu..."

"Ách... giờ lấy đâu ra mà đền..." Dương cười khổ, những thứ nguyên liệu, phụ tùng tạo nên bông hoa này đều là loại hiếm có khó tìm.

"Hu hu..."

Bảo Ngọc lu loa khóc, Dương không biết làm sao đỡ, Hồng Ảnh cảm thấy có lỗi nên hỏi: "Cái này mua ở đâu?"

Dương lắc đầu: "Do ta làm ra, nhưng giờ không có nguyên liệu..."

Hồng Ảnh thờ phào: "Có nguyên liệu là được đúng không? Ta đưa người đi lấy!"

Nói xong, Hồng Ảnh tóm áo Dương bay đi.

Ngoài ba tòa đại thành, hầu như ở mỗi tỉnh của Việt Nam đều có một thành thị nhỏ, là trung tâm hành chính, đồng thời cũng là nơi giao thương buôn bán.

Thành phố Vinh là trung tâm kinh tế, chính trị của Nghệ An, nằm cạnh dòng sông Lam thơ mộng và là nơi tọa lạc của núi Quyết hùng vĩ.

Vinh được cai trị bởi một bang phái tên là bang Sông Lam Nghệ An, thường được gọi tắt là bang Sông Lam, bang chủ bang này là một người mang huyết thống Hoàng tộc Hoàng thành, tên là Nguyễn Thành Không.

Trên núi Quyết có hai tòa kiến trúc uy nghiêm, một là đền thờ đức Quang Trung anh hùng, một còn lại chính là sơn môn của bang Sông Lam.

Bang Sông Lam thành lập năm 1979, tuy mới qua 40 năm nhưng đã tích tụ được một khối tài sản kếch xù, một phần nhờ thuế phí của toàn tỉnh Nghệ An, một phần vì bang Sông Lam kiêm luôn chức năng giả kim hội của tỉnh.

Hồng Ảnh mang Dương đến đỉnh núi Quyết, dừng lại ngay trên không phận của bang Sông Lam.

"Sư phụ tính làm gì? Đừng nói là cướp nha?" Dương hỏi.

Hồng Ảnh không đáp mà hỏi: "Người có thứ gì để che mặt không?"

"Che mặt... kính đen được không?"

"Được!" Hồng Ảnh gật đầu.

Dương lấy trong nhẫn ra một chiếc kính râm tròn đen đưa cho Hồng Ảnh, nàng cầm lấy, rồi bất ngờ đem kính gắn lên mắt Dương, sau đó ném hắt xuống.

Khoảng sân rộng rãi có một nhóm mười hai người đang luyện võ, đột nhiên nghe có tiếng gào to liền nhìn lên trời, chính là Dương mang kính đen đang cắm đầu rớt xuống, cảm giác nháy lâu làm hắn sợ hãi gào la thảm thiết, tất nhiên là đám đệ tử bang Sông Lam liền né ra để tránh họa trên trời rớt xuống.

Nhưng ngược với sự sợ hãi của Dương, Hồng Ảnh không chế giúp hắn tiếp đất khá nhẹ nhàng...

Dương đứng dậy thở hồng hộc vì còn chưa hết sợ: "Phù! Mém nữa gãy cổ!"

Đám đệ tử thấy thẳng diên từ trên trời rớt xuống, liền thủ thế phòng bị, một người lớn tuổi hơn, là sư phụ của nhóm này đứng ra hỏi: "Người là ai? Đột nhập vào bang Sông Lam ta nhằm mục đích gì?"

Những người quanh đây đều khoảng cấp Linh Tá, Dương không dám hó hé, gãi đầu cười vô tội: "Xin lỗi, do... tai nạn thôi... làm phiền các vị quá... Hề hề..."

Nói xong, Dương định đi ra cửa nhưng bị bọn đệ tử lập hàng rào chặn lại.

Gã sư phụ tên Quang Trường, tuổi gần 50, là Linh Tướng cấp 2, thấy linh lực của Dương chỉ khoảng Linh Tá cấp 1, liền bắt đầu hạch sách: "Đứng lại! Người tuởng đây là đâu? Muốn đi là đi sao?"

Dương cười khổ: "Vậy chứ phải làm sao ạ..."

Quang Trường nói: "Người xem, chỗ người rơi xuống làm trầy gạch của chúng ta hết, đây đều là gạch men hảo hạng, bang chủ thường ra năm trăm năng, người làm trầy thì phải bồi thường 2 triệu rồi muốn đi đâu thì đi!"

"Ách!" Bị bóc lột trắng trợn, Dương muốn cãi lại nhưng không dám vì quân địch quá đông, mà kẻ nào cũng mạnh hơn hẳn, đành xuống nước định móc thẻ ATM ra trả tiền...

Nhưng Hồng Ảnh nào dễ dàng để hắn như ý, nàng liền dùng thần lực khống chế Dương, khiến hắn mất tự chủ giơ tay ra đâm thẳng vào mặt Quang Trường một cú làm hắn bật ngửa ra sau ngất xỉu.

Binh!

"Sư phụ!" Đám đệ tử thấy Quang Trường bị đánh, liền nhào tới đỡ Quang Trường và tấn công Dương.

Bị mười một thằng bự con xông vào đánh hội đồng, mặt mày Dương xám ngoét định vận Tiên Long hóa nhưng lại bị Hồng Ảnh khống chế không cho vận công, càng không thể bỏ chạy, đành liều mạng vận linh lực hắc lôi ra chống cự.

Đùa chứ 1 chọi 11, trừ khi người là bạn trai của trọng tài thì may ra

có cửa thắng. Dương bị đánh cho bất tỉnh nhân sự, sau đó còn bị cả bọn trói lại mang vào trong cho bang chủ xử lý.

"Có chuyện gì?" Bang chủ bang Sông Lam, Nguyễn Thành Không đang ngồi trong đại sảnh phì phèo điều thuốc.

Tên đại sư huynh đứng ra báo cáo: "Thưa bang chủ, có một tên mang kính đen đột nhập vào bang lúc đám đệ tử đang tập võ, tên này chẳng nói chẳng rằng hung hăng đánh ngất sư phụ Quang Trường rồi định tháo chạy, bị đám đệ tử bắt trói mang vào đây."

"To gan thật! Đem hắn vào cho ta xử!"

"Dạ!"

Dương bị dẫn vào, trên gương mặt anh tuấn vẫn còn mang cặp kính đen nguyên vẹn.

Thành Không quát: "Mở kính ra cho ta xem mặt!"

"Dạ!"

Tên đại đệ tử bước đến định tháo kính Dương ra, nhưng không được.

"Sao vậy?" Thành Không hỏi.

"Dạ... tháo không được ạ..."

"Không được? Người đưa với ta à?" Thành Không nghi ngờ bước xuống nắm gọng kính của Dương kéo ra, quả nhiên cũng không được dù lão là Linh Vương cấp 8, lý do đơn giản là vì Hồng Ảnh ngăn cản.

Tháo mãi không ra, Thành Không đành bó tay, sai đám đệ tử gọi Dương tình dậy để tra khảo. Cách xử lý đơn giản nhất là tạt nước lạnh.

Dương dần tỉnh lại.

Thành Không tra hỏi: "Tên kia! Ngươi là người của ai, dám xông vào hành hung người của bang ta!"

Dương mếu máo: "Trời ạ... là hiểu nhầm mà... ta gặp tai nạn nên mới..."

Tên đại đệ tử tức giận mắng: "Tai nạn gì! Rõ ràng là ngươi gây sự đánh ngất sư phụ ta!"

"Ách! Ta..."

Thành Không nghi vấn: "Chỉ bằng vào thực lực Linh Tá cấp 1 mà dám xông vào đây gây sự, ngươi có mục đích gì? Nói!"

Thành Không tát vào mặt Dương một cái đau điếng.

Dương gầm lên: "Mẹ kiếp! Đã nói là hiểu lầm mà!"

"Hỗn láo!" Thành Không tức giận đập mạnh vào mặt Dương, làm hấn đau đớn văng ra xa.

"Đem nó vào dùng cực hình điều tra! Bắt cả nhà nó đến đây, cha nó thì thiến, mẹ với vợ nó thì hiếp tập thể trước mặt nó cho ta!"

Thành Không quay đi, chợt cảm giác được sau lưng một khí tức hung hăng cuồng nhiệt, liền giật mình nhìn lại, Dương đang gượng

dậy, khắp toàn thân bốc lên một ngọn lửa màu máu.

Dây trời có linh lực gia cố bị đốt cháy, Dương đứng dậy, cảm giác cảm phần cộng hưởng vào Huyết ảnh yêu hỏa khiến hắn rơi vào trạng thái hung tàn...

"Huyết Ảnh Yêu Hỏa? Làm sao ngươi..." Thành Không chưa nói hết câu, Dương đã lao đến đập vào bụng hắn một cú, bay thủng cả tường nhà.

Binh! Rầm!

"Đây là..." Thấy bang chủ bị đập một cú văng đi, đám đệ tử ngơ ngác rồi cùng gầm lên xông vào tấn công Dương.

Đối diện hơn mười tên Linh Tá, chân Dương lóe lên Hắc ma đế lô, Ngự Lô Thuật triển khai khiến Dương y như một tia chớp đen phóng đi heo hình zíc zắc, mỗi lần đổi hướng là một tên đệ tử lại hộc máu văng ra.

"CÓ THÍCH KHÁCH!"

Tên cuối cùng hoảng hốt gào to trước khi bị Dương đập một cú bất tỉnh, đám cao thủ của bang Sông Lam đã nghe ra có biến từ tiếng tường sập, kéo ra mười mấy tên toàn Linh Tướng, bao vây Dương lại.

"Xã hội đen phương nào! Dám làm loạn bang Sông Lam..."

Binh!

Tên đại trưởng lão bang Sông Lam chưa kịp nói hết câu đã bị Dương một trở chấn gãy hàm răng, cũng tội cho lão, chỉ vì Dương có ác cảm

với đại trưởng lão Long tộc mà ra nông nổi này.

Hắc lôi dưới chân, huyết hỏa trên tay, lại có thần lực của Hồng Ảnh trợ giúp, Dương như hung thần tàn bạo dẹp sạch bang Sông Lam, kiến trúc sụp đổ, người nằm la liệt.

Đứng giữa đồng phế tích của bang Sông Lam, Dương dần thu liễm huyết hỏa và hắc lôi, suy yếu khụy chân xuống thở dốc.

Lúc này, Hồng Ảnh sau khi cải trang che mặt liền đáp xuống, từ trong đồng gạch vụn lôi bang chủ Thành Không ra lay tỉnh và trầm giọng đe dọa: "Có bao nhiêu tài sản mang hết ra đây!"

"Người..." Thành Không cay cú vô cùng, nhưng phát hiện ra mình không nhìn thấu linh lực của đối phương, nghĩa là kẻ mới đến này ít nhất cũng mạnh ngang Linh Đế, thế là không dám hó hé, sau một hồi bị Hồng Ảnh từ đe dọa đến năn nỉ đủ kiểu thì đành đem hết gia tài cất giấu ra.

Nhìn đồng gia tài kết xù của Thành Không, Hồng Ảnh quay sang hỏi Dương: "Để chế tạo món đó thì cần những thứ gì?"

Dương không đáp, nàng thở dài, lấy hết những thứ mà nàng biết liên quan đến giả kim rồi mang Dương trở về.

Ngày hôm đó, hôm sau và hôm sau nữa, Dương ngày học cách khống chế huyết hỏa, đêm cặm cụi giả kim, nhưng hấn trở nên trầm lặng không thềm nói với Hồng Ảnh câu nào.

Ngày đầu Hồng Ảnh còn mặc kệ và giận ngược lại hấn, nhưng mấy ngày sau thì bắt đầu bức rức khó chịu, nhiều lúc muốn giải thích cho hấn hiểu nhưng tính khí cao ngạo ngăn nàng lại.

Đến sáng ngày thứ sáu, Dương mang cho Bảo Ngọc một nụ sen mới, nụ sen này được Dương đặc chế cho Bảo Ngọc nên nhỏ hơn trước nhiều, lại có thêm chức năng xòe ra lá sen thành một chiếc ô che nắng.

Hồng Ánh ngồi ngoài sân, nhìn Bảo Ngọc vui vẻ với món đồ chơi mới, trong lòng buồn bực quay mặt nhìn về phía chân trời.

Đang ngồi, Hồng Ánh nghe tiếng chân Dương bước đến nhưng không thèm nhìn, chợt Dương đưa ra trước mặt nàng một nụ hoa sen màu vàng cam, đẹp tựa như một ngọn lửa đang khép nụ.

"Tặng sư phụ nè..."

Hai gò má Hồng Ánh ửng hồng, nét mặt buồn bực chuyển sang rạng rỡ, nàng nhận lấy đóa hoa và hỏi "Ngươi... không giận ta nữa sao?"

Dương mỉm cười, ngồi xuống cạnh Hồng Ánh như đôi bạn ngang hàng: "Lúc đầu thì có giận... nhưng mà nghĩ lại thì thấy là sư phụ muốn tốt cho ta, nhờ được trải nghiệm lại cảm giác căm hận này mà ta hiểu ra Huyết ảnh yêu hỏa cũng có tính cách của riêng nó, nếu ta không thể thấu hiểu thì không bao giờ thu phục được..."

Hồng Ánh gật đầu: "Cảm xúc là thứ ngươi cần phải trải nghiệm mới hiểu thấu, ngươi quá quan tâm đến sức mạnh của huyết hỏa mà không chịu tìm hiểu xem nó muốn gì, cần gì cho nên ngươi càng chèn ép thì nó càng bạo ngược, chính vì vậy nên ta mới sẵn tiện cho ngươi trải nghiệm cảm giác bị chèn ép như huyết hỏa..." Nói đến đây, Hồng Ánh ủy khuất bĩu môi: "Vậy mà còn bị giận, không thèm nói chuyện, không thèm làm cơm cho ta ăn..."

"Thì phải vậy rồi tặng quà mới bất ngờ chứ! Ha ha..."

Hồng Ánh đỏ mặt, cảm động nói: "Cảm ơn người... đã lâu không ai tặng quà sinh nhật cho ta..."

Nói xong, nàng quay sang, đôi môi khẽ hôn vào má hắn, ấm áp và mềm mại...

Yên tĩnh, ngỡ ngàng...

Không biết nói gì, không biết làm gì...

Dương đành tìm đại một chuyện để nói: "Sur phụ... lửa của người là lửa gì, sao ta cảm thấy huyết ảnh yêu hỏa của ta bị lửa của nàng áp chế?"

Hồng Ánh đáp: "Lửa của người là mạnh nhất trong phạm hỏa... còn lửa của ta, là Thần hỏa, Hồng Ánh Thần Hỏa!"

Chương 55: Phê Thuốc và Tử Vong

Sơn môn của bang Sông Lam sau nửa tháng sửa chữa đã khôi phục nguyên vẹn, thậm chí còn đẹp đẽ và khang trang hơn trước đây...

Trong đại sảnh, một thiếu niên áo trắng anh tuấn phi phàm đang ngồi nhâm nhi chén trà.

Hắn ngồi được một lúc thì thấy bang chủ Nguyễn Thành Không băng bó đầy mình ngồi xe lăn ra đón khách.

"Chú Không? Sao chú lại thành ra thế này?" Thiếu niên hỏi.

Bang chủ Thành Không gật đầu chào thiếu niên: "Chào hoàng tử, đã lâu không gặp!"

Sau đó Thành Không lắc đầu thở dài: "Nói ra thì nhục nhã quá rồi... Tuần trước có một tên du côn xâm nhập, đánh bại toàn bộ người của bang ta và phá sập cả bang... Ngoài ra còn một người khác cũng mạnh không kém, cướp đi một lượng lớn tài nguyên giả kim thuật... Ước chừng đều là cấp Đế trở lên."

Thiếu niên áo trắng chính là hoàng tử Hoàng thành, Nguyễn Hoài Bão, nghe Thành Không nói xong liền nhíu mày nghi vấn: "Ở tỉnh này khi nào xuất hiện hai cao thủ cấp Đế? Mà vị Linh Đế nào lại đi để ý đến mớ tài sản giả kim thuật của nơi này?"

Thành Không lắc đầu: "Chúng ta đã điều tra khắp nơi nhưng không tìm ra tung tích 2 kẻ đó, chỉ biết là một người nam, mang kính đen

còn khá trẻ, dựa vào phần da mặt lộ ra thì chắc chưa đến 20 tuổi, và một người nữ bịt mặt và hoàn toàn che giấu khí tức."

Hoài Bão hỏi: "Ngoài phá nơi đây thì hấn còn cướp phá ở đâu nữa không?"

Thành Không gật đầu: "Mới hôm qua tên mang kính đen đến phá một băng xã hội đen, tên trùm xã hội đen này linh lực Linh Vương cấp 5 cũng bị đánh đến trọng thương, nhưng ngoài đánh người và đốt phá kiến trúc thì hấn không cướp bóc thứ gì... À có cướp một ít dược liệu và lượng lớn tiền mặt, sau đó hấn mang đến rải khắp một huyện nghèo. Còn cách đây 4 ngày hấn có đến một võ đường gây sự, mà lần này rất lạ..."

"Lạ chỗ nào?"

Thành Không nói: "Hấn đến võ đường này lại không phá kiến trúc, chỉ khiêu chiến với các cao thủ cấp Linh Tá nơi đây, nhưng toàn bị người ta đánh bại..."

Hoài Bão thắc mắc: "Không phải lúc nãy chú nói thực lực của hấn khoảng Linh Đế sao?"

"Đúng vậy! Hấn chỉ đánh một đòn mà ta đã trọng thương! À, mà trước đó hấn lại bị 11 tên đệ tử cấp Linh Tá của bang ta bắt được, lúc đó ta cảm nhận hấn chỉ là Linh Tá cấp 1! Nhưng hấn lại có thể sử dụng một loại lửa màu máu mà ta chắc chắn là Huyết ảnh yêu hỏa, ngoài ra, thuộc hạ của ta còn báo lại rằng hấn có cả Hắc ma đế lôi!"

Bề ngoài Hoài Bão gật gù, nhưng trong lòng thì đang hoang mang thầm hỏi: "Sur phụ, người nói xem đây có phải là vị Chúa Tế nào đang đùa giỡn?"

Lão già đáp: "Làm gì của Chúa Tể nào rảnh như vậy! Chắc là tên con ông cháu cha nào đó cũng đến nơi này thí luyện như ngươi! Mà Linh Tá mạnh ngang Linh Đế thì chỉ có cách mượn nhờ Thần lực!"

Hoài Bão suy ngẫm: "Linh Tá, Thần lực, hắc lôi, huyết hỏa... Chính là hắc! Sư phụ, người có nhớ tin đồn về Long thành mà chúng ta nghe được mấy ngày trước không?"

Lão già đáp: "Đúng! Có thể chính là nó!"

Nhìn Hoài Bão trầm ngâm một lúc, Thành Không đổi không khí: "Chẳng hay hoàng tử đường xa đến đây có phải là vì..."

Hoài Bão gật đầu: "Đúng, là vì cuộc thi Thợ săn linh thú lần này. Đây là cơ hội rất tốt để rèn luyện, ngoài ra..." Nói đến đây, Hoài Bão trầm giọng: "Rất có khả năng là Âm Đạo hội sẽ xâm nhập tìm cách phá hoại cuộc thi..."

Hoàng hôn rực rỡ buông dần dưới hàng núi non xanh biếc. Sau một ngày rèn luyện vất vả, Dương ngồi trước sân nhà nướng vài con cá to thơm phức.

Gió thổi làm mái tóc đen khẽ lay trên gương mặt anh tuấn, vừa nướng cá, Dương vừa căng thẳng lấy ra một lọ thuốc bột nhỏ xíu, đem quét hết bột trong lọ lên con cá to nhất.

"Có chắc là hiệu quả không?" Dương hỏi Google câu này đã là lần thứ năm mươi lăm trong ngày.

"Tùy!" Google đáp hờ hững.

"Sao mà tùy được? Liên quan đến tính mạng của ta mà!" Dương toát mồ hôi.

Google đáp: "Làm chuyện gian thì đừng mong được bình an..."

Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, rơm cháy tàn mà lửa vẫn chưa hay. Thỉnh thoảng thức giấc lại thấy sư phụ xinh đẹp nằm ngay bên cạnh, máu dâm của Dương bị đun sôi đến sùng sục mà không dám liều mạng, thế là hỏi Google cách chế tạo thuốc kích dục cực mạnh nhằm chuốc thuốc sư phụ Hồng Ảnh.

Hôm qua bị Hồng Ảnh quăng vào một băng xã hội đen để thí luyện, cuối cùng Dương mượn có lấy tiền làm từ thiện để chôm một ít dược liệu mà bọn xã hội đen thường dùng để "phê", vừa đủ tạo thành một dạng thuốc kích dục liều cao, chính là thứ bột mà hấn vừa quét lên món cá nướng, âm mưu chuốc thuốc Hồng Ảnh.

Mấy ngày nay Hồng Ảnh và Bảo Ngọc đã kết thân với nhau, lúc này Hồng Ảnh từ trong nhà đi ra, Bảo Ngọc bé xíu ngồi trên vai nàng.

Dương mừng rỡ cầm xiên cá nướng đã bị tẩm thuốc mang đến cung kính đưa ra: "Mời sư phụ ăn cá nướng!"

Hồng Ảnh gật đầu đáp: "Ừ ngoan! Người ăn đi, sư phụ dẫn Bảo Ngọc ra ngoài dạo chơi, sáng mai sẽ về!"

"Ách!" Dương chưng hửng.

Bảo Ngọc tròn mắt hỏi: "Sao không mang papa theo?"

Hồng Ảnh lắc đầu: "Không được! Papa người phải ở lại giữ nhà."

"Papa không đi Bảo Ngọc cũng không đi!" Bảo Ngọc nhõng nhẽo.

Dương gật đầu lia lịa: "Phải, ta cũng muốn..." Dương định đòi đi,

nhưng bị Hồng Ảnh trừng mắt một cái, lập tức hồn phi phách tán: "À không... Papa bận rồi, Bảo Ngọc đi chơi đi, nhớ mang quà về cho ta nha..."

Bảo Ngọc có hơi không nỡ, nhưng được đi chơi xa vẫn thích hơn, thế là ngoan ngoãn dạ một tiếng rồi bay đến hôn nhẹ vào má Dương.

Dương đã được Bảo Ngọc hôn nhiều lần, mỗi lần đều có cảm giác tim thót lên một cái vì nụ hôn quá đáng yêu mềm mại.

Hôn xong, Bảo Ngọc bay đến đáp trên vai Hồng Ảnh.

"Sur phụ!" Hồng Ảnh định quay đi thì bị Dương gọi lại.

"Gì?"

Dương gõ gõ ngón tay lên má mình và cười cười: "Không hôn tạm biệt ta sao?"

Hồng Ảnh khế đỏ mặt: "Người nhắm mắt lại đi..."

Nói đùa được thật, Dương mừng rỡ ngược mặt ra chờ đợi.

Hương thơm của Hồng Ảnh tiến lại gần, rồi Dương cảm thấy hai ngón tay mềm mại của nàng chạm vào hai bên má hắn...

Rồi Hồng Ảnh bất ngờ bóp chặt một cái, làm mồm Dương há ra, sau đó nàng giật con cá nướng đem tọng thẳng vào họng Dương rồi phủi tay mang Bảo Ngọc bay đi, chỉ còn tiếng dặn dò vọng lại: "Ta đã đặt kết giới xung quanh, người cứ yên tâm mà ngủ một giấc!"

Dương nhìn theo bóng hình lả lướt của sư phụ, lệ rơi đầy mặt, không phải vì cảm động, mà vì thuốc này vừa vào miệng là lập tức tan ra...

Ngậm con cá nướng trong họng, Dương khóc mà như cười: "Ét ẹ on òi..." (Google dịch: Chết mẹ con rồi...)

Sáng sớm, Hồng Ánh mang Bảo Ngọc trở về, Dương ra đón với gương mặt phờ phạc, hai mắt thâm quầng, tay chân uể oải.

Hồng Ánh lo lắng hỏi: "Ủa? Người sao vậy nè?"

Còn Bảo Ngọc thì lo lắng bay đến nhìn khắp người Dương.

Dương bơ phờ đáp: "Không có gì... ăn cá nướng... bị... tiêu chảy, đi cả đêm qua..."

Nếu để Hồng Ánh và Bảo Ngọc biết mình phê thuốc thức quay tay cả đêm thì chắc Dương cần đào một cái lỗ chui xuống cho đỡ nhục.

Hồng Ánh đành áp một ít thần lực vào hỗ trợ hồi sức cho Dương, lại đem một con nai rừng ra bảo Dương làm thịt ăn, phần dư làm khô ăn dần.

"Con nai này sư phụ kiếm đâu vậy?"

Hồng Ánh nháy mắt với Bảo Ngọc: "Bí mật!"

Dương nhướn mày: "Nai thì kiếm trong rừng thôi, có gì bí mật? Hay lại chôm của ai?"

"Nói bậy! Làm thức ăn ăn sáng đi rồi ta dạy người Ngự hỏa thuật!"

Dương hỏi lại: "Ngự hỏa thuật? Có giống Ngự hỏa thuật của ta không?"

Hồng Ánh nhíu mày: "Ngự hỏa thuật của ngươi? Là cái giống gì?"

Dương đọc cho Hồng Ánh nghe nội dung từng học được trong bộ Sát thần tuyệt học: "Là Sát Thần - Ngự Hỏa Thuật, vận dụng toàn bộ sức nóng của hỏa thuộc tính vào linh lực, tạo cho linh lực sức tấn công có sát thương mạnh mẽ và nóng cháy..."

Hồng Ánh tròn mắt: "Vậy thì khác gì với cách khống hỏa thông thường? Ngự cái mỏ ngươi a!"

"Àch! Khác ở đoạn sau: Ngự hỏa thuật là một bộ quyền thuật đề cao tính mạnh mẽ, hung bạo, nhưng uyển chuyển linh động, mỗi đòn đánh đều lưu lại nơi vết thương một ngọn lửa nóng bỏng cháy lan vào trong cơ thể đối thủ..."

Vừa mô tả, Dương vừa diễn lại bộ quyền thuật, những gì Google truyền vào đầu thì hẳn có thể nhớ mãi không quên nên chỉ cần suy nghĩ đã diễn ra được.

Nhìn đường quyền của Dương, Hồng Ánh trong lòng thầm mắng: "Đồ chết bầm! Ngự hỏa thuật của ta, chưa xin phép mà dám đem dạy hẳn, còn bịa ra cái gì mà Sát với chả Thần..."

Giận cá chém thớt, Hồng Ánh đá đít Dương và quát: "Còn không mau làm cơm ăn! Đứng đó múa may cái gì!"

"Ách!"

Hôm nay làm món thịt nai xào sả ớt và canh măng rừng, về tay nghề nấu ăn thì Dương cũng khá ổn, lại gặp ma đói lâu năm Hồng Ánh nên món nào hẳn nấu cũng khiến nàng ăn no say mê mệ, dần sinh ra thói quen ăn uống ngày 3 bữa như người thường.

Bảo Ngọc cũng ra dáng thiếu nữ hơn, cô bé bắt đầu không thích kiểu cầm và cạp, đòi Dương làm cho riêng một bộ chén đĩa nhỏ xíu như đồ chơi trẻ em, hí hoáy học cách dùng đĩa gắp mấy cọng rau to như bấp tay cô bé.

À quên, về chuyện món quà đã hứa đem qua, Hồng Ảnh bắt cho Bảo Ngọc một chú thỏ con mang về tặng cho Dương, Dương định đem lột da thỏ nấu chung với thịt nai thì bị cô bé khóc la phản đối, thế là trả lại cho cô bé làm thú cưỡi, oai phong cưỡi thỏ đi dạo khắp đồi.

Ăn uống xong, Dương lại ra khoảng sân trước nhà ngồi vận công, Hồng Ảnh đến bên cạnh giúp hẩn giải bỏ một phần áp chế huyết hỏa, làm người Dương dần đỏ lên vì nóng nhưng vẫn trong tầm khống chế của hẩn.

Hồng Ảnh dù đã đoán trước khả năng tiến bộ của Dương nhưng vẫn phải ngạc nhiên vì hẩn tiến bộ quá nhanh, để khống chế Huyết ảnh yêu hỏa đến mức hiện tại, Linh Tá bình thường là không có khả năng, còn như Dương thì Hồng Ảnh đoán cũng phải cần 3 tháng, vậy mà chỉ cần nửa tháng đã đạt đến.

Nói như vậy không có nghĩa là khống chế đơn giản, mỗi lần áp chế giải bỏ một ít là Dương lại chịu đau đớn khủng khiếp, chẳng khác nào một ngày 12 tiếng ngồi tự thiêu trong lò lửa. Nhìn hẩn cố gắng mà trong lòng Hồng Ảnh nhiều khi sinh ra cảm giác xót xa...

Tuy đang khống chế huyết hỏa nhưng Dương vẫn có thể trò chuyện, dù hơi khó khăn: "Sur phụ... ta còn có vấn đề này muốn hỏi..."

"Hử?"

"Huyết ảnh yêu hỏa này, sau khi ta thu phục thì chỉ có uy lực ngang ta, tức là Linh Tá cấp 1?"

"Đúng vậy!"

Dương hỏi tiếp: "Vậy thì lửa bình thường của một tên Linh Tá cấp 2 cũng mạnh hơn huyết hỏa của ta à?"

"Chưa đúng! Uy lực ngang ngửa chủ nhân là cực hạn, nhưng những loại lửa tầm thường làm sao đạt đến cực hạn? Lửa bình thường có thể giúp người mạnh thêm khoảng 50%, còn Huyết ảnh yêu hỏa giúp người mạnh gấp đôi! Tuy mạnh gấp đôi chưa đủ giúp người so sánh với Linh Tá cấp 2, nhưng trong cùng cấp bậc và cùng cấp độ thì người gần như luôn luôn vô địch!"

Dương thở dài: "Vậy thì có nghĩa lý gì, khi mà ngoài kia đầy rẫy Linh Tướng, Linh Vương thực lực vượt xa ta..."

Hồng Ảnh tức giận ký đầu Dương một cái: "Ta hỏi người, năm nay người bao nhiêu tuổi?"

"16!"

"Người mới luyện hồn 3 năm mà đòi so sánh với người ta khổ luyện 30 năm, người có thấy nực cười không?"

"Ách! Đúng a..." Dương chưng hửng nhớ ra mình mới tu luyện có 3 năm.

Dương gật gù rồi hỏi tiếp vấn đề khác: "Su phụ, ngoài hắc lôi và huyết hỏa, ta còn một thuộc tính khác là Tử Vong, nhưng hình như nó hơi bị vô dụng a..."

"Người đứng dậy cho ta." Hồng Ảnh gọi Dương dậy và áp chế lại huyết hỏa cho hắn.

Nàng giảng: " Vô dụng? Người nghĩ linh lực phi nguyên tố dùng để làm gì?"

"Để... tạo ra nguyên chú, nguyên ấn, giả nguyên, và..."

Hồng Ảnh lắc đầu: "Người có thể phóng xuất tử vong linh lực không? Phóng ra một phần nhỏ xuống chân."

Dương gật đầu, thử vận lực phóng xuất tử vong linh lực ra quanh hai bàn chân...

Tử vong khí u ám lan tỏa đến đâu cỏ héo rũ chết khô đến đó, Dương vội vàng thu linh lực trở vào.

Hồng Ảnh nói tiếp: "Thấy chứ? Đây là người chỉ mới dùng được chút da lông, nếu người nắm giữ toàn diện thì Tử Vong khí này có thể rút dần sinh mệnh của đối thủ ngang cấp, nếu kết hợp với huyết hỏa thiêu đốt thì đối phương chết càng nhanh hơn!"

Hồng Ảnh nghiêm trọng nói thêm: "Còn nếu người mạnh đến cấp độ nhất định thì chỉ cần người vận Tử Vong lực, đi đến đâu người chết đến đó!"

Chương 56: Vy Ái

Rừng U Minh, chỉ riêng cái tên đã nói lên sự u ám lạnh lẽo của nó, tài nguyên trù phú, nguy hiểm trùng trùng.

Giữa bầu trời âm u, một bóng hình áo tím tuyệt mỹ nhẹ lướt đi trên không rồi đáp xuống một bờ sông hoang vắng.

Nơi đây hoàn toàn bình thường theo định nghĩa "bình thường" của rừng U Minh, có khác chăng thì chính là vì kỷ niệm. Tử Linh đứng lặng, đôi mắt tím buồn bã cô độc nhìn về dòng nước trôi vô tình, đây là nơi nàng gặp hắn lần đầu, Võ Phi Công.

Từ trong rừng cây cạnh bờ sông, một con linh xà khổng lồ với thân thể có đường kính gần nửa mét lặng lẽ trườn đến...

Đột nhiên, một thứ khí tức cực kỳ quyến rũ lan ra làm cây cối xung quanh tựa như mềm đi, đôi mắt gian tà của con linh xà cũng chuyển sang nét mê say nhu hòa.

"Chúc mừng người đã thoát khỏi lời nguyền của ta..." Một giọng nữ ngọt ngào quyến rũ lan đến tận xương tủy phát ra từ phía sau, nhưng Tử Linh không hề bất ngờ.

Tử Linh lạnh lùng đáp lại: "Vừa lòng người chưa?"

Từ trong rừng, một mỹ nhân áo hồng lả lướt bước ra đứng cạnh Tử Linh. Nếu Tử Linh có nét đẹp ma mị quý phái thì nàng kia lại có sự quyến rũ mê người, từ làn môi, từ ánh mắt đến từng hơi thở, từ hình thể hoàn hảo đến động tác uyển chuyển, từ áo hồng đong đưa đến

từng lọn tóc khẽ lay theo gió, từ hương thơm đến khí chất đều tạo ra sự quyến rũ không thể chối từ, có thể nói, sắc đẹp của nàng khiến cây cỏ cũng sinh tình, ác thú cũng biết yêu, ngay cả dòng nước đang trôi cũng dường như muốn dừng lại để được một lần soi bóng mỹ nhân. Nàng, là tình yêu màu nhiệm, Vy Ái.

Vy Ái mỉm cười khiến cây cối tưởng chừng như nghiêng ngả: "Tất nhiên là chưa... Người đến nơi này thì nghĩa là đã được phá nguyên bằng cách quan hệ rồi đúng không? Bị một người không quen biết cưỡng hiếp trong khi đang ngủ, rồi khi mở mắt ra thì chỉ kịp nhận ra mình đã yêu kẻ đó ngay trong cơn khoái lạc... Cảm giác ấy thế nào, tuyệt vời lắm phải không? Hi hi... "

Sắc mặt Từ Linh lạnh xuống, tử khí dần phát tán xung quanh cơ thể nàng.

Vy Ái thản nhiên nói tiếp: "Đáng tiếc là lúc đấy ta không có mặt để xem kẻ giúp người phá nguyên là ai... Nhưng ta sẽ tìm ra hẳn nhanh thôi, đến lúc đó..." Vy Ái dừng lại, đôi mắt ánh hồng quyến rũ của nàng thoáng trở nên lạnh lùng tàn nhẫn: "... ta sẽ giết hẳn, để người lần nữa được trải nghiệm cảm giác người người yêu chết ngay trước mặt người!"

"NGƯỜI CÂM MIỆNG!" Từ Linh gào lên, đôi mắt tím tía ra dòng lệ đau đớn, tử khí phân tán ra xung quanh, lan đến đâu, cây cối héo rũ đến đó, thậm chí con linh xà khổng lồ đang si mê nhìn Vy Ái cũng dần bị rút cạn sinh mệnh, trở nên khô héo quắt queo. Chẳng mấy chốc, một mảng rừng rộng hàng triệu mét vuông đã trở thành rừng chết.

Trước cơn phẫn nộ của Từ Linh, Vy Ái tuy sức sống cũng bị rút dần nhưng nàng không nao núng, nụ cười trên môi vẫn quyến rũ tột cùng. Vy Ái đặt hai ngón tay lên môi, hướng Từ Linh nháy mắt đưa ra một nụ hôn gió...

Chỉ một nụ hôn gió, nhưng thật ra đã tích tụ linh lực cường đại nhất của Nữ Thần Tình Yêu, tia sáng hồng mềm mại chạm vào môi Tử Linh, rồi lan tỏa khắp linh hồn nàng.

Cảm xúc! Yêu thương mãnh liệt, nhớ nhung mãnh liệt, thù hận mãnh liệt, tiếc nuối mãnh liệt bắt đầu như sóng thần cuồn cuộn trào dâng trong lòng Tử Linh, khiến nàng đau đớn quỳ gục xuống, lệ tuôn như mưa...

Vy Ái lạnh lùng quay đi...

Tử Linh tay bấu chặt ngực trái, nơi quả tim nàng đang đau đớn tựa như nát vụn, gọi theo: "Vy Ái... đừng giết... hử... hử... là..."

"Là ai thì ta cũng sẽ giết!" Vy Ái lạnh lùng đáp rồi bay đi, trên gương mặt nàng, lệ cũng đã tuôn...

Thêm nữa tháng trôi qua, Dương đã quen thuộc cuộc sống ở nhà mới, ngày luyện tập, đêm nghỉ ngơi, khả năng khống hỏa đã tiến bộ rất nhiều, ngoài ra còn luyện thành một vài linh thuật để chiến đấu.

Sân nhà giờ đây có thêm một mảng đá lớn, trên mảng đá đặt nhiều khúc gỗ nhỏ. Dương đứng cách mảng đá khoảng 5 mét, tay phải đưa ra trước. Tinh thần tập trung cao độ, dương búng tay nghe một tiếng chách, không có gì xảy ra.

Không nản chí, Dương thử lại lần 2, lần 3... rồi đến lần thứ tư, sau tiếng búng tay, một khúc gỗ trên mảng đá đột nhiên bốc lên huyết hỏa rồi cháy rụi.

Nhìn thành quả tập luyện, Dương mừng rỡ gọi vào nhà: "Sur phụ! Ta có thể dùng chiêu Cách không phóng hỏa ở khoảng cách 5 mét rồi!"

Trong nhà có tiếng Hồng Ảnh vọng ra: "Khá lắm! Tiếp tục luyện đi!"

Luyện đến chiều tối, Dương khắp người nhể nhại mồ hôi tắm rửa rồi chuẩn bị cơm ăn.

Ăn xong bữa cơm, Hồng Ảnh thoải mái xoa cái bụng no nê của nàng và nói: "Ăn xong thì đi nghỉ sớm, mai ta đưa ngươi đi thí luyện."

"Híc! Lại đi đánh lộn nữa hả..." Dương ngao ngán.

"Không, lần này ta đưa ngươi đi săn!"

Nằm ở phía tây của tỉnh Nghệ An là một dãy rừng núi hoang sơ trùng điệp, nơi đây được đặt cho một cái tên gọi là vườn quốc gia Pù Mát. Rộng lớn, hoang sơ và hùng vĩ, Pù Mát là ngôi nhà chung của hàng ngàn loài động thực vật cùng hàng trăm loại linh thú, ngoài ra còn có những khu vực nguyên sinh mà loài người chưa đặt chân đến, bởi đây là địa bàn của một số tộc linh thú hình người.

Môi trường thuận lợi giúp cho các loại linh thú hoang dã phát triển mạnh mẽ, dẫn đến nguy cơ tuyệt chủng của những loài động thực vật bình thường, chính vì vậy mà cứ mỗi năm một lần, Nghệ An lại tổ chức cuộc thi mang tên Thợ săn linh thú, chính là một cách huy động lực lượng từ xã hội để cắt giảm số lượng linh thú có hại cho hệ sinh thái của nơi này.

Cuộc thi Thợ săn linh thú chia làm 3 hạng bậc, gồm hạng Úy, hạng Tá và hạng Tướng.

Hạng Úy dành cho các thí sinh cấp bậc Linh Úy trở xuống tham gia, yêu cầu của hạng bậc này là thí sinh dự thi phải săn các linh thú cấp Linh Sĩ trở lên và không nằm trong sách đỏ, điểm số thu được sẽ

dựa vào số xác thú mà thí sinh thu thập vào trong một chiếc nhẫn không gian do ban tổ chức phát ra.

Tiếp theo là hạng Tá, dành cho các thí sinh cấp bậc Linh Tá trở xuống tham gia, yêu cầu của hạng bậc này là thí sinh phải tiêu diệt linh thú có hại càng nhiều càng tốt, điểm số tính theo số xác thú, cấp bậc và mức độ gây hại của mỗi loại thú, xác thú cũng được thu thập vào một loại nhẫn do ban tổ chức phát cho thí sinh.

Cuối cùng là hạng Tướng, dành cho thí sinh cấp Linh Tướng trở xuống tham gia dự thi, hạng bậc này không yêu cầu số lượng mà đòi hỏi chất lượng, nghĩa là ai săn được linh thú càng mạnh, càng hung ác thì càng được cao điểm.

Sở dĩ không có hạng thi dành cho cấp Vương trở lên là vì chênh lệch sức mạnh quá lớn, những kẻ cấp Linh Vương chiến đấu với thú cấp Vương rất dễ làm đám thí sinh cấp Tướng, Tá, Úy vong mạng, dù cơ chế cuộc thi không có chuyện bảo đảm an toàn cho tính mạng thí sinh nhưng nếu để thí sinh chết sạch thì còn ai dám đi thi nữa?

Ngoài ra còn có một luật đặc biệt, đó là bắt sống linh thú non hoặc thu phục được linh thú trưởng thành thì sẽ nhận được điểm cao hơn, ngoài ra có thể bán lại cho ban tổ chức theo giá thị trường để kiếm tiền. Tất nhiên là thu phục so với giết thì khó hơn nhiều, còn có nguy cơ cao bị kẻ khác cướp phá.

Khu vực đăng ký thi nằm ngay bìa rừng, nơi hàng ngàn người đủ mọi tầng lớp đang tụ tập, phần lớn là đến xem náo nhiệt.

Hồng Ảnh đưa Dương đến một khu rậm rạp vắng vẻ gần nơi đăng ký thi và dặn dò: "Đây là cuộc thi Thợ săn linh thú, rất thích hợp cho người rèn luyện kỹ năng chiến đấu và sinh tồn. Tham gia có rất nhiều Linh Tá, Linh Tướng và cả những Linh thú mạnh hơn người, nhưng

lần này người phải tự chiến đấu, ta sẽ không nhúng tay dù là bất cứ lý do nào."

"Ách! Nhưng mà ta mới là Linh Tá cấp 1..."

"Chiến đấu hay bỏ chạy là quyền của người, nhưng người nên nhớ, hèn nhát là ở tư tưởng, không phải vì hành động. Còn nếu người gặp phải kẻ địch quá mạnh và chọn liều mạng chiến đấu, sư phụ sẽ rất tự hào về người."

Nói đến đây, Hồng Ảnh trịnh trọng vỗ vai Dương: "Cứ chiến đấu hết mình nếu muốn! Sư phụ sẽ dựng bia mộ và trả thù cho người!"

"Ách!"

Hồng Ảnh dặn dò tiếp: "Còn nữa, tuy người đã có thể sử dụng huyết hỏa trong thời gian ngắn, nhưng tốt nhất đừng dùng đến nếu không phải trường hợp quá cấp bách! Thôi được rồi, người vào đăng ký thi đi, giải thưởng không quan trọng, nhưng nếu có thể hãy mang thành tích tốt nhất về làm quà cho sư phụ!"

Dương gật đầu chắc nịch: "Vâng! Ta sẽ không làm sư phụ thất vọng!"

Hồng Ảnh gật đầu, chu đáo đưa cho Dương một tấm mặt nạ và một chiếc ba lô du lịch: "Được rồi, đây là mặt nạ để che mặt, cuộc thi này không yêu cầu danh tính rõ ràng nên người cứ giả danh mà thi. Cuộc thi không cho phép mang theo bảo vật không gian nên người hãy lấy vài bộ quần áo và vật dụng sinh hoạt cho vào chiếc ba lô này để tiện mang theo."

Dương nhận lấy mặt nạ hình mặt quỷ mang vào mặt, lấy trong nhẫn ra vài bộ quần áo cùng một ít nhu yếu phẩm đem cất vào ba lô, đưa

nhẫn cho Hồng Ảnh và nói: "Sur phụ, ta đi đây." Sau đó hấn gior tay nụng nhẹ gò má Bảo Ngọc: "Bảo Ngọc ở nhà ngoan nhé!"

Bảo Ngọc đang ngồi trên vai Hồng Ảnh, dụi gò má vào tay Dương và cổ vũ: "Papa cố lên!"

Nhìn theo bóng lưng Dương khuất dần, Hồng Ảnh thờ dài, mắt xa xăm nhìn về hướng ngôi nhà tranh của nàng, nơi đấy, mặt đất đang dần rung chuyển...

"Về thôi, lần này ta sẽ giúp ngươi, nhưng ta không giữ trạng thái này được lâu đâu..." Bảo Ngọc đột nhiên nói bằng giọng chín chắn như trưởng thành.

Hồng Ảnh thờ dài, thoáng cái đã biến mất.

Cuộc thi này không khắt khe về thời gian và danh tính, chỉ cần đến đăng ký, nhận một chiếc nhẫn lưu trữ có khắc số báo danh cùng hạng bậc dự thi, một bản hướng dẫn luật lệ cùng bản đồ khu vực đi săn là có thể tiến vào rừng bắt đầu săn bắt bao lâu cũng được. Miễn là trong vòng 7 ngày kể từ ngày cuộc thi bắt đầu.

Thi trong rừng thì phải chơi luật rừng, ngoài luật cho mỗi hạng bậc dự thi thì ngươi có thể dùng mọi cách, từ giết người, đánh hội đồng, cướp đoạt, lừa đảo, cài bẫy, trao đổi... để có thể đạt giải cao, và tất nhiên là ban tổ chức sẽ không chịu trách nhiệm về tính mạng thí sinh, nhưng cũng không khuyến khích giết người.

Có 3 khu vực đăng ký, khu vực hạng Ủy có khá đông người xếp hàng, khu vực hạng Tá cũng được mười mấy mạng, còn khu vực hạng Tướng vắng vẻ, thỉnh thoảng mới có một vài cao thủ bước đến trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người.

Nhờ Google nên Dương nhanh chóng biết rõ thông tin của các hạng, lại thấy ánh mắt ngưỡng mộ của bọn thí sinh nên nổi hứng chơi trội, bước đến bàn đăng ký của hạng Tướng.

Gã nhận báo danh thấy Dương đến, không khỏi nhướn mày nghi vấn: "Linh Tá cấp 1 đến đây làm gì?"

Dương đáp nhanh gọn: "Đăng ký!"

Gã đàn ông chỉ qua hạng Tá: "Con nít thì sang bên kia mà đăng với ký, đây là chỗ người lớn!"

Dương nhú mày hỏi: "Cha người chắc làm quan to nhỉ?"

Gã đàn ông đặc ý: "Tất nhiên! Mà sao người biết?"

Dương đáp: "Thấy người được nhận vào đây làm là đoán ra thôi! Đến luật thi cũng không biết! Đâu có cấm Linh Tá đăng ký hạng Tướng!"

Gã đàn ông tức giận quát: "Láo toét!"

"Thôi hấn muốn thi thì cứ làm thủ tục cho hấn, người quản làm gì? Làm nhanh để ta còn đăng ký!" Từ sau lưng Dương, một người đàn ông tuổi khoảng 40 lên tiếng. Tuy gương mặt người này khá hiền lành nhưng gã nhận báo danh không dám cãi lại vì gã cảm nhận được thực lực người này vượt xa gã, là Linh Tướng cấp cao.

Thế là gã báo danh khó chịu mang ra một tờ giấy báo danh cho Dương.

"Tên gì?" Gã hỏi cộc lốc.

"Tũn!"

Gã đàn ông dùng nửa con mắt nhìn Dương đầy ghê tởm: "Mày thích Tũn thì tao cho mày Tũn!", thế là ghi vào cho Dương tên Tũn.

Quê quán, tuổi tác không quan trọng nên Dương không báo, sau đó hắn nhận được một chiếc nhãn khắc ký hiệu Tướng - 069, nghĩa là hạng Tướng, số báo danh 069. Tương tự các loại nhãn balo thông thường, nhãn này sau khi kích hoạt sẽ chỉ có mình Dương dùng được nên không sợ chuyện giả danh.

Sau khâu báo danh là khâu kiểm tra đồ dùng cá nhân và nhận sách hướng dẫn, bản đồ, sau đó thí sinh Tũn 69 bắt đầu tiến vào khu vực săn bắt, bắt đầu một hành trình đầy hoang dã...

Chương 57: Thợ Săn Linh Thú

Ở cái thế giới mà môi trường tự nhiên được coi trọng hơn lợi ích kinh tế, rừng Pù Mát xanh bạt ngàn, được giữ gìn hoang sơ đến mức người bước vào cứ ngỡ như đi ngược thời gian về thời kỳ nguyên thủy.

Hoài Bảo thư thả bước đi trong mảng cỏ cây rậm rạp, lưng mang ba lô cùng một thanh trường kiếm, gương mặt anh tuấn trầm tĩnh tựa như không vương vấn bụi phàm trần.

Linh hồn lão già trong hắc cười tùm tùm nhắc nhở: "Đi âm thầm thôi, cẩn thận kẻo gặp thú cấp Vương thì toi mạng nha Tèo Đũy!"

Hoài Bảo lắc đầu: "Khu vực dự thi đã được phong tỏa rồi, thú Vương không vào được đâu!" Sau đó hắc đở mặt nói thêm: "Mà đừng có gọi con là Tèo Đũy nữa mà!"

Chẳng là do không muốn lộ danh tính nên hắc che mặt đến báo danh tên Tèo, lại nhận số báo danh 021 nên lão sư phụ cười như nắc nẻ, đặt cho cái biệt danh Tèo Đũy.

Ông lão đang khoái trá cười khura khura, chợt trầm xuống: "Cẩn thận! Có gì đó đang tiến đến rất nhanh!"

Đang đi, Hoài Bảo liền dừng lại, nấp một bên và vào tư thế phòng bị nhóng tai lắng nghe âm thanh lá cây xào xạc đang đến gần.

Hoài Bảo nấp chưa lâu, một bóng người băng rừng phóng đến rồi dừng lại vì thấy hắc, hai đôi mắt nhìn nhau. Người kia là một thiếu nữ

khoảng 15 tuổi, mặc quần áo hoa văn kiểu dân tộc thiểu số, đầu quàng một chiếc khăn đỏ, lộ ra gương mặt mộc mạc nhưng vô cùng xinh xắn.

Chỉ nhìn thoáng qua, thiếu nữ ánh mắt lo lắng nhắc nhở: "Chạy mau!" Sau đó nàng chuyển hướng lao đi như một cơn gió, để lại Hoài Bão ngơ ngác nhìn theo.

Thấy Hoài Bão ngơ ngác mất hồn, lão già mắng: "Nhìn gì mà nhìn, tránh mau!"

Thật ra tuy có phần ngơ ngác nhưng Hoài Bão vẫn nghe thấy thêm một âm thanh khác xào xạc đuổi đến, rồi từ trong cỏ rậm rạp lộ ra một con sói lớn, con sói này há cái mõm đầy răng nanh phóng tới định tấn công Hoài Bão.

Hoài Bão trầm tĩnh, rút thanh kiếm trên lưng ra và nói: "Chỉ là một Linh Tá cấp 1 mà dám tấn công ta?"

Xoẹt một tiếng, con linh thú dạng sói hung hăng đã lìa đầu khỏi cổ, máu bắn tung tóe nhưng Hoài Bão đã nhanh chóng lui lại, trên người không lưu một giọt máu.

Loại nhẫn mà ban tổ chức cuộc thi phát ra chỉ nhận chứa được thi thể của linh thú, không chứa vật dụng cá nhân. Hoài Bão đem đầu con sói cho vào nhẫn, cất lại trường kiếm lên lưng rồi đứng nhìn về hướng cô bé mang khăn quàng đỏ, đó là hướng ra xa khỏi khu vực trung tâm khu rừng.

"Sao? Hoàng tử Tèo Đũy nhà ta biết say nắng rồi à? Con bé xinh phết nha!" Lão già trêu chọc.

"Không phải... Sư phụ không thấy lạ sao, cô bé kia trông cũng lắm

chỉ bằng tuổi con, vậy mà đã là Linh Tá cấp 1 rồi, dù có vẻ như chỉ vừa mới đột phá nhưng tu luyện nhanh như vậy cũng rất kinh khủng rồi!"

Lão già hiểu ra, liền gật gù: "Ừ nhỉ! Cái thời đại này lấy đâu ra lắm thiên tài như vậy? Mà con bé cũng luyện phong hệ đấy, nhìn rất xứng với người nha!"

"Sur phụ đừng có trêu con nữa... Trưa rồi, thịt sói này ăn được phải không sur phụ?"

"Nay còn biết đánh trống lảng cơ đấy! Haha..."

Ở một bờ suối cách chỗ thí sinh Tèo 21 khá xa, thí sinh Tũn 69 đã tháo mặt nạ ra và đang nướng một ít nấm rừng cùng vài con cá suối.

Thường thì rừng rậm rất hiếm khi xuất hiện hỏa linh thú, nếu có thì chắc chắn là loài thông minh và mạnh mẽ, cho nên trừ khi có chuyện, còn không thì đa phần linh thú hoang dã đều không đến gần nơi có lửa. Còn về lý do tại sao trong rừng rậm hiếm thấy hỏa linh thú, là vì từ thời nguyên thủy, các loài hỏa linh thú này là trùm chơi ngu gây ra cháy rừng, cho nên bị các loài khác tận diệt, chỉ còn lại những loại hỏa linh thú cực mạnh hoặc cực kỳ thông minh mới sinh tồn được nơi rừng rậm.

Mùi thức nướng và mùi khói lan vào nhau tỏa ra ngào ngạt, Dương lấy trong balo ra một ít muối tiêu rắc lên từng cây nấm, từng con cá rồi cầm một cây nấm lên kê vào mũi người, thơm phức. Định há mồm ra cắn lấy thì Dương cảnh giác nhìn ra sau lưng vì có âm thanh lạ từ trong rừng rậm phát ra.

Dương lo lắng hỏi: "Có gì đang rình vậy Google?"

Google đáp: "Là một cô gái, tên là Phong Linh Nhi."

Mắt Dương lóe sáng: "Xinh không?"

"Rất xinh và đang bị đói."

Nghe thế, Dương liền ngồi thẳng lưng lại, đưa tay vuốt lại mái tóc cho đẹp trai, khẽ hắng giọng rồi ra vẻ bí hiểm nói: "Người đang ở ngoài kia, đã gặp nhau nơi này thì nghĩa là có duyên phận, xinh mời vào đây cùng ăn trưa..."

Phong Linh Nhi bụng đói cồn cào, lại đang mệt mỏi, nhưng vẫn hơi e dè không dám lại.

Không có ai đáp lại, Dương đành dùng chiêu nam nhân kế, quay mặt về hướng Phong Linh Nhi đang nấp, nở ra một nụ cười hiền lành tao nhã: "Đừng ngại! Ta với ngươi không thù không oán thì có gì mà sợ?"

Phải nói có gương mặt anh tuấn là một lợi thế lớn, bởi đây là thứ dễ dàng tạo ra ấn tượng ban đầu. Phong Linh Nhi thấy người này có vẻ hiền lành, thực lực cũng khoảng tương đương nàng, lại đói và thèm nên cắn môi bước ra.

Thèm thường nhìn món cá nướng thơm phức, Phong Linh Nhi e ngại nói: "Ta không có tiền, cũng không có gì đổi cho ngươi..."

Dương cười hào phóng: "Đừng ngại! Dù sao mình ta cũng ăn không hết!" Vừa nói, hắn vừa lấy một xiên cá đưa cho Phong Linh Nhi. Nhìn cô bé mặc trang phục dân tộc tuy đơn sơ mộc mạc nhưng rất xinh đẹp, trong lòng Dương tiếc hùi hụi vì không có sẵn thuốc kích dục, xịch thôn nữ ngoài thiên nhiên hoang dã như vậy phê phải biết a...

Phong Linh Nhi không biết ý nghĩ đen tối trong đầu Dương, ngại ngần nhận lấy con cá thơm phức, lí nhí nói: "Cảm ơn..."

Rồi nàng bắt đầu cắn từng miếng cá, gương mặt xinh xắn ửng hồng: "Ngon quá..."

Dương đưa thêm cho Linh Nhi mấy que nấm và cá đã nướng chín: "Cẩn thận kéo mắc xương đấy, có nấm nữa này!"

Dương cũng bắt đầu ăn phần của mình. Phong Linh Nhi ăn xong, cảm thấy nơi này có vẻ an toàn nên bắt đầu ngồi vận công hồi phục linh lực.

Dương thấy Phong Linh Nhi đã kiệt sức, có vẻ như vừa trải qua một cuộc chiến nên tranh thủ hỏi thăm làm quen: "Ta tên Tũn, à nhầm, tên Dương, còn ngươi tên gì? Sao lại đến khu rừng này?"

Đa phần công pháp luyện hồn đều có thể cho phép người luyện trò chuyện trong lúc vận công, Phong Linh Nhi sau khi ăn no đã bớt cảnh giác với Dương nên khẽ đáp: "Ta tên Phong Linh Nhi, ta sống ở một thôn nhỏ bên kia rừng... ta... mang thức ăn cho... người bà sống ở thôn bên kia rừng, nhưng bị... sói đuổi chạy đến đây..."

Phong Linh Nhi dường như không biết cách nói dối, khi nói thì nàng có vẻ ấp úng ngập ngừng, Dương dễ dàng nhận ra nhưng cũng không quá tò mò, gật đầu tỏ ra không nghi vấn và nói: "Thế ngươi nhớ hướng về thôn không? Ta đưa về..."

"Muốn về thôn phải băng qua khu rừng này, nhưng không cần phiền ngươi đưa về đâu... cảm ơn ngươi, ngươi có thể hộ vệ cho ta một lúc không... ta chỉ cần hồi phục một ít linh lực là có thể tự về..."

Dương viện lý do: "Ta đang dự thi nha, đợi ngươi khôi phục thì đến

khi nào, hay vầy đi, dù gì ta cũng vào sâu trong rừng để săn thú, còn người phải băng rừng mới đến được thôn, người cứ đi cùng ta, vừa đi vừa khôi phục tuy chậm hơn nhưng một công đôi việc nha! Đến khi khỏe hẳn thì người có thể tự về rồi!"

"Nhưng mà..."

"Nhưng cái gì nữa... người không lo cho thân người thì người lo cho ta với! Người xinh như vầy, yếu ớt như vầy, nếu ta bỏ người đi một mình thì còn mặt mũi nào mà nhìn đời nữa... nhục chết ta!"

Đắn đo một hồi, Phong Linh Nhi cảm thấy có người đi cùng vẫn đỡ lo hơn, thế là gật đầu đồng ý: "Vậy... làm phiền người..."

Có gái xinh đi cùng, Tũn ta tí tởn tươi tắn hơn hẳn, nhưng vẫn vờ tỏ ra lạnh lùng để làm ngầu với người đẹp. Đường rừng rậm rạp khó đi, lại trùng trùng nguy hiểm, dù có Google nhưng ám ảnh lần bị khi đột hành hung nên Dương không còn dám ỷ lại, rất cẩn thận dò đường tiến vào, thỉnh thoảng lại cảnh giác dừng lại khi nghe âm thanh lạ từ phía xa.

Phong Linh Nhi theo sau Dương, tuy có chút bất nhẫn vì Dương đi quá chậm, nhưng cũng vì nàng đã kiệt sức còn cố chạy gấp mới bị sỏi dữ rượt theo, cho nên lần này cũng không dám vội vã.

Đang đi, Dương ra hiệu cho Linh Nhi dừng lại và chỉ nàng nhìn về một hướng sau bụi cây rậm rạp.

Linh Nhi nhẹ nhàng tiến lại nhìn theo Dương, mắt nàng sáng rực khi thấy qua kẽ lá là một con hươu bạc cực kỳ xinh đẹp đang cúi đầu ăn cỏ bên cạnh một gốc đại thụ, về hình dáng cũng khá giống loài hươu bình thường, nhưng thân hình thon thả hơn và chân dài hơn, thân hình nó óng lên ánh bạc long lanh kỳ diệu.

"Đây là Hươu Bạch Kim, một loại linh thú hệ kim cực kỳ hiếm thấy, hiền lành và dễ gần." Dương khẽ giới thiệu cho Linh Nhi nghe để chứng tỏ "kiến thức uyên bác" của bản thân.

Phong Linh Nhi là dân địa phương, đương nhiên cũng biết về loài hươu xinh đẹp này, nhưng thật ra nàng cũng mới thấy lần đầu, lại nghe câu "hiền lành và dễ gần" nên thích thú định tiến lại gần.

Nhưng Phong Linh Nhi còn chưa kịp nhắc chân, đột nhiên một mảng vỏ cây trên thân đại thụ bên cạnh con hươu bạch kim bung ra, theo sau là ba sợi dây leo khô nhọn đầu phóng đến đâm xuyên qua người con hươu.

"KHÔNG!" Phong Linh Nhi vì hoảng loạn mà gào to rồi chạy ra tìm cách cứu con hươu.

"ĐỪNG!" Dương cũng không kịp phản ứng, chỉ khi Linh Nhi Phóng đi thì hắn mới gào lên gọi lại.

Nhưng đã muộn, Phong Linh Nhi chạy đến chỗ con hươu, lập tức cũng bị một sợi dây nhọn hoắt đâm tới, vội tụt hết linh lực đánh bật lại rồi lui ra, lúc này Dương mới kịp phóng đến che chắn cho nàng.

Lúc này xác con hươu bạch còn đang giãy giụa bị kéo lại gần thân cây, Dương mới thấy được trong bụng cây là một con khỉ ốm nhách, lớn gần bằng đứa trẻ 10 tuổi, nó há cái miệng lớn đầy răng nanh ra cắn vào cổ con hươu bạch y như cạp dưa hấu, hàm răng nhọn hoắt nhai thịt tươi rau rầu.

Nhìn cảnh này mà Dương thấy nhọn cổ họng, Linh Nhi phía sau thì ủa lên một tiếng.

"Con quái vật gì vậy Google?"

Google đáp: "Đây là Ma Mộc Hầu, một loại linh thú dạng linh trướng, rất gian xảo và hung ác, linh lực đa phần mang hệ Tử Mộc, có thể phóng ra dây leo cứng nhọn để đâm, trói hoặc phòng ngự. Linh lực Linh Tá cấp 2!"

Nhìn con khi đang nhe hàm răng đầy máu nhìn về mình với ánh mắt thèm thường, Dương không khỏi ớn lạnh sống lưng: "Mẹ kiếp, cái thứ hung ác này không nên để nó sống!"

Nói xong, Dương liền vận linh lực lôi hệ vào tay, phóng đến tấn công con khi.

Phong Linh Nhi cũng muốn diệt con khi nhưng nàng còn quá yếu, đành đứng sau nhắc nhở: "Cẩn thận!"

Con ma mộc hầu cũng không vừa, bốn sợi dây leo mọc ra từ hai bàn tay, một sợi nó dùng quấn quanh bảo vệ bản thân, còn lại 3 sợi theo đường vòng cung từ 3 phía đâm đến chỗ Dương.

Hệ Tử Mộc tuy công thủ khá toàn diện nhưng bị hạn chế về tốc độ, Dương vận ngự lôi thuật, thoát cái đã phóng đến chỗ con khi, hắc ma đế lôi trên tay đâm tới hòng phá vỡ lớp phòng ngự của nó, nhưng vì chênh lệch thực lực nên cú đâm của Dương không làm trầy được vòng dây, thậm chí ưu thế xuyên thấu của hắc lôi cũng mất vì tử mộc mang tính cách điện.

"Phía sau!" Phong Linh Nhi vội nhắc nhở, lúc này 3 sợi dây còn lại đang hướng vào lưng Dương đâm sát đến.

Không còn cách tránh né, thực lực chênh lệch nên dù có toàn lực phòng vệ thì tấm lưng Dương cũng có khả năng bị thủng thành 3 lỗ,

Dương đành động ý niệm, vận hành Phù Đổng Thiên Vương giúp.

Phong Linh Nhi tuy nhắc nhở nhưng biết là Dương sẽ né không kịp, sợ hãi che mặt lại không dám nhìn.

Binh!

Sức phá hoại của Linh Tá cấp 2 còn xa mới bằng cực hạn hiện tại của Phù Đổng Thiên Vương Giáp, dù chỉ là một mảnh vỡ được phục chế. Ba đầu dây đâm vào lưng Dương thì bị một lớp bảo vệ vô hình làm bật ra, Dương liền chớp thời cơ, vận linh lực Huyết ảnh yêu hỏa lên tay, thi triển ngự hỏa thuật tấn công tới tấp vào lớp phòng ngự của con mộc ma hầu.

Chênh lệch thực lực khiến cho cấp thấp không có khả năng đánh bại cấp cao, nhưng đó là khi đánh chay! Chính vì vậy mà người ta sáng tạo ra các loại linh thuật, bí kĩ, đem ưu điểm và tiềm năng của từng loại linh lực có thể phát huy đến mức tối đa, đây là một con đường khác giúp rút ngắn khoảng cách giữa các cấp độ ngoài cách dùng Bảo Vật.

Tất nhiên để có được năng lực lợi hại này thì người phải tìm được bí kíp, có thầy giỏi để học tập và có tư chất cùng kiên trì nhẫn nại để tu luyện. Nhưng xui cho chú khi, gặp phải một tên cực phẩm không cần học cũng thuộc, lại còn dùng một trong những thứ mà hệ tử mộc sợ nhất, Huyết ảnh yêu hỏa, cùng với một trong những linh thuật lợi hại nhất của hỏa hệ, Ngự hỏa thuật.

Chỉ qua vài đấm cực nhanh, lớp dây leo khô khốc đã bốc cháy và vỡ vụn, lộ ra gương mặt hung ác đang có phần co ro của con khi, lúc này nó ra sức đâm 3 sợi dây leo còn lại vào lưng Dương lần nữa nhưng đã không kịp, Dương đang sẵn thế đấm thẳng vào mặt con khi, cái miệng đầy máu giờ rưng đầy răng, sau đó Dương lại móc túi

sau ra một con dao gâm, vốn dùng để cắt gọt thức ăn, chém ngang cổ kết liễu cuộc đời con khi hung tà gian ác.

Kết thúc, Dương đắc thắng quay lại nhìn Phong Linh Nhi, hy vọng được nhìn thấy ánh mặt hâm mộ của người đẹp, nhưng nàng đang nhìn hắn với ánh mắt cực kỳ hoảng sợ.

Dương tưởng Phong Linh Nhi sợ bản thân hắn, nhưng chợt nhận ra, có một cái bóng lớn đang phủ lên cơ thể mình...

Chương 58: Thiên Ảnh Dị Thú

Bị cái bóng đen phủ lên người, sống lưng Dương lạnh cóng, không dám liều mạng bỏ chạy mà run run quay đầu lại nhìn. Trước mắt hắn là một con quái vật hình khí khổng lồ cao gần 5 mét, miệng rộng đầy răng nanh trông tựa như con khí mà Dương vừa tiêu diệt.

"Đây... đây là khí mẹ à... Linh lực của nó bao nhiêu..." Dương hỏi, vừa nhìn cái mặt hung ác của con khí vừa run rẩy như cây sậy.

Google đáp vô cảm: "Không phải loài khí, linh lực Linh Úy cấp 4."

"Người đừng lừa ta! Y hết con khí hồi nãy mà!"

Google đáp: "Thiên Ảnh Dị Thú, linh thú có độ hiếm truyền thuyết, linh lực Linh Úy cấp 4 thuộc tính Ảo Mộng, là con non, thường dùng chiêu biến hình thành ác thú để tự vệ, chiêu này vừa có thể che mắt địch vừa có thể che giấu cấp độ thực sự của bản thân nó."

"À... Làm sợ teo cả dái..." Dương thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Phong Linh Nhi còn đang sợ hãi, run run gọi Dương: "Sao còn đứng đấy! Chạy mau!"

Dương cười vỗ ngực ra oai: "Yên tâm! Thứ này không hại nổi ta đâu!"

Con quái thú khổng lồ dường như nghe ra sự khinh thường từ Dương, liền tức giận gầm rống thị uy, hay cánh tay to như thân cây vỗ vào Dương như vỗ ruồi.

Dương nhếch mép, tay mang hắc lô, chân vận ngự lô thuật né hai bàn tay con thú, phóng lên tung một đấm vào mặt nó.

Phong Linh Nhi còn đang chuẩn bị tinh thần nhìn máu văng tung tóe, nào ngờ không có chút máu nào phóng ra, chỉ có con quái khổng lồ bị Dương đấm một đấm bật ngửa ra đất rồi nhanh chóng teo nhỏ lại, dù thân hình nó to lớn, ngã đè lên nhiều cây phía sau nhưng không có cây nào bị đổ ngã, đến lá rụng cũng không.

Dương đáp xuống, phủi tay bước lại gần, con khi khổng lồ không ngờ teo lại chỉ còn bằng con thỏ con, hình dáng cũng biến hóa thành một con thú béo tròn gần giống như thỏ béo, lông xù màu hồng phấn trông rất đáng yêu, đôi mắt long lanh phản chiếu phía đối diện chẳng khác nào hai tấm gương cầu lồi nhỏ.

"Con khi biến đâu rồi?" Phong Linh Nhi lúc này mới tiến lại, con khi teo nhỏ rất nhanh khiến nàng không hiểu tại sao.

"Nó đây!" Dương cười cười bước đến nhặt con thú y hết cục bông gòn lên, thứ này đem dụ gái rất tốt nha!

Phong Linh Nhi thấy con thú bé nhỏ đáng yêu trên tay Dương, mắt nàng liền sáng rực: "Oa! Đây là con gì? Ta chưa nghe qua bao giờ a!"

Dương nói: "Đây là linh thú truyền thuyết, Thiên Ảnh Dị Thú, linh lực thuộc tính ảo mộng, con khi khổng lồ khi nãy là do nó biến thành để dọa chúng ta."

"À..." Phong Linh Nhi à lên, đưa ngón tay thử khều khều con thú.

"Ừa? Hình như ngươi đánh nó chết queo rồi?"

"Đâu?" Dương trợn mắt, hẳn biết con thú này chỉ Linh Úy cấp 4 nên đã rất nhẹ tay, thế nào mà đánh chết được?

Dương túm chân con thú, lật qua lật lại, chỉ thấy nó cứng đờ ra, mắt nhắm nghiền không chút phản ứng. Dương nhìn cái miệng bé xíu của con thú, thử đưa ngón tay lại gần kiểm tra hơi thở.

"Au!"

Con dị thú bất ngờ há mồm ra cắn ngón tay Dương một cái, làm hắn giật mình giã tay ra, con thú liền lùi vào bụi rậm trốn mất.

"Bà mẹ nó, giả chết!" Dương tức giận mắng, lại nhìn ngón tay mình, lúc đó không đề phòng nên bị một vết cắn vào thịt. Dương nghiêm trọng hỏi: "Google! Bị con đó cắn có lây bệnh dại không?"

"Không!"

Phong Linh Nhi thì đang lúng lúng bụi rậm tìm bắt lại con thú đáng yêu, Dương tranh thủ dò xét cơ thể con khỉ và con hươu thử tìm hồn tâm, nhưng không có nên thử dài nói: "Thôi tìm không có đâu, có thể nó biến thành thứ khác để trốn rồi... Chúng ta đi tiếp thôi..."

Phong Linh Nhi bĩu môi tiếc hùi hụi, theo Dương rời đi.

Ở một khu vực khác, Hoài Bảo đang tiếp tục cuộc săn bắt.

"Cẩn thận! Có hai kẻ rất mạnh đang tiến tới!" Lão sư phụ đột ngột nhắc nhở.

Hoài Bảo liền khựng lại, linh lực vận chuyển, trường kiếm rời vỏ vào tư thế phòng bị, tai mắt tập trung tối đa để nghe nhìn mọi phía.

Một tiếng xoạt nhẹ nhàng vang lên, tiếp theo đó là một tràng vỗ tay chậm rãi, từ trong rừng cây bước ra một bóng hình nữ nhân áo nâu eo lã, tóc cột cao, mang khăn che mặt.

Nữ nhân bước ra trước mặt Hải Bảo, ngừng vỗ tay và tán thưởng: "Quả nhiên là tuyệt đỉnh thiên tài, chênh lệch thực lực như vậy mà vẫn cảm giác được khí tức của chúng ta!"

Từ phía khác lại có tiếng lá xột xoạt, bước ra là một gã đàn ông bề ngoài ốm yếu, cũng áo nâu bịt mặt, gã phụ họa: "Được gặp hoàng tử thiên tài Nguyễn Hoài Bảo ở đây thật là vinh hạnh nha!"

Hoài Bảo không đối thoại, đôi mắt tinh anh chăm chú dò xét hai kẻ kia, thanh kiếm trên tay hần run lên mạnh mẽ khi được truyền linh lực vào, tạo ra cảm giác thanh kiếm đang được tôi luyện để trở nên cứng chắc hơn rất nhiều, sau đó Phong linh lực từ thân kiếm tản ra tạo thành một lớp lưới kiếm vô hình cực kỳ sắc bén.

Nữ nhân áo nâu nói tiếp: "16 tuổi đã là Linh Tá cấp 3, lại còn luyện thành bước đầu của cảnh giới Linh Lực Kết Tinh. Quả nhiên là thiên tài cực phẩm! Đáng tiếc... đáng tiếc..."

Hoài Bảo vẫn không mở miệng, trong đầu hỏi lão sư phụ: "Sư phụ! Bọn người này đẳng cấp thế nào?"

Lão già nghiêm trọng đáp: "Gã đàn ông là Linh Tướng cấp 3, còn ả đàn bà là Linh Tướng cấp 6, người đánh không lại đâu, tìm đường trốn thôi!"

Không hề hay biết cuộc trò chuyện âm thầm của Hoài Bảo, gã đàn ông gầy gò cười khoái trá tiếp lời: "Đáng tiếc là thiên tài hôm nay phải vong mạng dưới tay chị Lan rồi! Ha ha..."

"Tuấn! Đừng nói bậy! Chị không thích giết người đâu..." Lan đấm chính, ả liếc Hoài Bảo bằng ánh mắt dâm tà và nói: "Em trai trẻ tuổi anh Tuấn phong độ thế này mà giết thì uổng quá rồi, ít ra phải để chị "chăm sóc" vài ngày cho biết mùi đời nữa nha..."

Nói xong, Lan tự cười dâm đãng, không thèm để ý đến gã Tuấn đang bĩu môi khó chịu.

Hoài Bảo thì đang định giả vờ nôn ọe dù cơ thể và phần mặt lộ ra của Lan cũng có thể nói là khá ổn, lại nghe lão sư phụ trong linh hồn hấn phấn khích nhắc: "Nghe ngon vậy! Giả bộ bị bắt đi rồi nhường quyền điều khiển cơ thể cho ta, ta phải chén con hàng này mới được!"

Hoài Bảo toát mồ hôi hột, để sư phụ và con ả dâm đãng kia xài cơ thể mình thì tan nát đời trai a... Thế là Hoài Bảo phớt lờ sư phụ, tranh thủ câu giờ tìm đường bỏ chạy, lúc này hấn mới mở miệng nói chuyện: "Âm Đạo hội đạo này rảnh nha! Phái người đến tận đây chỉ để truy bắt ta?"

Lan cười khinh khi: "Ha ha... Người cũng đề cao mình quá rồi... Con kiến như người thì chúng ta muốn giết khi nào là giết, cần chi phải tìm đến tận đây..."

"Quả nhiên các người là người của Âm Đạo hội! Âm Đạo hội phái người trà trộn vào cuộc thi này thì chắc nơi này có thứ gì rất hấp dẫn nhỉ?" Hoài Bảo nói, một tay lén cho vào ba lô sau lưng.

Lan và Tuấn lúc này mới phát hiện mình bị Hoài Bảo gài bẫy, tự để lộ thân phận, nhưng cũng không lo lắng, vì cả hai đều tự tin không để Hoài Bảo thoát khỏi đây.

Mắt Lan ánh lên vẻ nguy hiểm: "Đúng! Có một thứ rất hấp dẫn, nhưng đáng tiếc là người không còn mạng để biết nữa rồi! Giết!"

Lúc này, Lan và Tuấn cùng tấn công, Lan phóng một con dao nạp đầy Hỏa linh lực đậm đặc về hướng Hoài Bảo, còn gã Tuấn cầm một vũ khí như liềm cắt cỏ lao đến từ hướng khác.

Nhưng Hoài Bảo đã có chuẩn bị, cánh tay đang đút vào ba lô sau lưng hắn, khởi động Sắc Mệnh Chi Bảo ẩn giấu trong ba lô, ánh sáng màu vàng rọi xuyên ba lô, hiện ra hình một con rồng vàng khổng lồ. Hoàng long ảnh uốn lượn quanh người Hoài Bảo, vừa kịp cản trở liềm của Tuấn cùng lưỡi dao của Lan.

Nhưng dù là Thần Bảo nhận chủ cũng không thể bù đắp chênh lệch quá lớn giữa Linh Tá và hai Linh Tướng, hoàng long ảnh bị phá vỡ, Hoài Bảo bị đánh bật ra xa rồi mượn thế xoay người chạy vút đi như lướt gió.

Lão già trong người Hoài Bảo kêu lên đắc thắng: "Ha ha! Còn dám chê Phong Hành thuật của ta nữa đi! Tuy không chiến đấu được nhưng dùng để chạy thì vô đối nhá!"

Hoài Bảo chân đạp lá lướt đi, nghe lão già nói liền cười khổ: "Vô đối hay không thì chưa chắc nhưng bọn chúng rất nhanh sẽ đuổi đến thôi..."

"Đúng vậy! Thế người tính sao?"

"Sự phụ nhớ vị trí con Cương Dương Hồ có thực lực Đại Tướng mà chúng ta từng đi ngang không?"

Đại Tướng là cách gọi khác của Linh Tướng đạt đến cấp 10, cũng như Linh Tá cấp 10 gọi là Đại Tá, Linh Đế cấp 10 được gọi là Đại Đế

(như Lôi Sa Đại Đế - Võ Tây Sơ)...

Lão già đáp: "Nhớ chứ! Ý ngươi là dụ hai đứa kia đến cho con hổ nó phang?"

Hoài Bảo gật đầu: "Vâng!"

Lão già thở dài: "Hơi liều mạng, nhưng cũng không còn cách nào khác, chạy hướng này!"

Sau khi hoàng long ánh cầu Sắc Mệnh Chi Bảo ấn bị phá vỡ, tỏa ra ánh sáng làm chói mắt Lan và Tuấn, lại nói cả hai một người dùng linh lực hệ Hỏa, một người dùng linh lực hệ Âm, cả hai hệ đều không thiên về tốc độ nên dù chênh lệch thực lực nhưng cũng không thể ngay lập tức đuổi kịp Hoài Bảo, nên chỉ có thể đuổi theo phía sau, từ từ kéo gần khoảng cách.

"Má nó! Nó dùng khinh công gì mà chạy nhanh như sóc vậy!" Tên Tuấn tức giận mắng, dù biết sẽ đuổi kịp nhưng bị một thằng nhóc dốt mũi thế này quả thực khó chịu.

Lan cũng ra chiều bực tức: "Hừ! Để xem nó chạy được bao lâu! Chị mà bắt được chị chẻ dọc "thằng em" của nó ra làm 4 khúc!"

Khoảng cách ngày một gần, cho đến khi Hoài Bảo lọt vào tầm phóng dao của Lan.

"Ha ha! Chị xem mày chạy đi đâu!" Lan đắc thắng giương dao chuẩn bị phóng vào sau đầu Hoài Bảo.

Lão sư phụ vội giục: "Nó chuẩn bị phóng dao! Hạ xuống mau, ta bảo né thì né!"

"Vâng!"

Hoài Bão không thèm quay đầu nhìn lại, hạ thấp độ cao chạy xuyên qua những tán cây rậm rạp, nhưng Lan vẫn thừa sức ngắm và phóng dao.

"Né!" Lão già như gào lên, đây là lúc cổ tay Lan mới vừa động, khi lưỡi dao vừa rời khỏi bàn tay ả thì Hoài Bão đã đập vào một cành cây to chuyển hướng chạy. Lưỡi dao được Linh Tướng gia lực nên lao đi cực nhanh, Hoài Bão vừa chuyển mình thì lưỡi dao liền xoẹt ngang, cắt vào vai hấn một đường khá sâu.

Cảm giác đau nhức và bỏng rát lan ra rất nhanh, nhưng Hoài Bão không có thời gian mà than vãn, liều mạng bỏ chạy.

Lan và Tuấn rất bất ngờ khi Hoài Bão không nhìn mà né được lưỡi dao, còn nghĩ là hấn ăn may chuyển hướng kịp lúc, định đổi hướng đuổi theo, nhưng từ dưới rừng rậm, một tiếng gầm hung hãn vọng lên làm cây cối rung chuyển, chim chóc bay tán loạn.

Rồi gần như ngay lập tức, Lan và Tuấn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, ầm một tiếng, một con hổ vàng trông chẳng khác gì hổ bình thường đã đập đất phóng lên vồ thẳng vào Tuấn.

"Aaaa...! CỨU..."

Tên Tuấn chỉ kịp kêu lên một tiếng, liền bị một trảo của con hổ vả vào đầu, toàn thân hấn như một viên đạn dội ngược xuống, đâm sâu vào thân một cây cổ thụ gần đó.

"C... Cương Dương hổ..." Lan run lấy bẫy, ả không đo được linh lực của con hổ này, chứng tỏ nó mạnh hơn xa ả. Cấp bậc càng cao, chênh lệch giữa mỗi cấp độ lại càng lớn, đừng nghĩ Cương Dương

hổ chỉ hơn Lan 4 cấp độ, thật ra khoảng cách giữa 4 cấp độ này lại hơn xa so với khoảng cách linh lực 13 cấp giữa Lan và Hoài Bảo.

Mà Hoài Bảo là thiên tài có thể chiến đấu vượt cấp, còn Lan thì không hẳn...

Thế là thợ săn thành con mồi, Lan khổ chiến được một trận, sau cùng là quần áo rách bươm, khăn che mặt cũng rơi, lộ ra gương mặt phụ nữ trung niên khá xinh đẹp.

Cương Dương hổ là loài linh thú mang linh lực vô thuộc tính, hình dáng và kích thước cũng chỉ tương đương loài hổ thông thường, nhưng chỉ dựa vào cái tên cũng đủ đoán ra sự khác biệt. Vàng! Đây là loài "ăn tạp" theo cả nghĩa bóng lẫn nghĩa đen, có thể nói, bất cứ lúc nào Cương Dương hổ cũng có thể giao hợp, và với bất cứ loài nào.

Lan giờ đây đang yếu ớt bò chống hông lên cao, hai tay ả bị hai chân trước của con cương dương hổ đạp xuống không thể cử động, còn phía trên, cương dương hổ hung tợn đang nhổng hông lên, đem cái pín hổ đỏ lôm dãi như con rắn tìm địa phương chui vào.

"A! Đừng mà! CỨU TA VỚI!"

Đây là cương dương hổ đại tướng, trùm của khu vực này, ai mà dám cứu ả.

Điểm đặc biệt của loài hổ là cái đầu dương vật hổ nhọn hoắc, tua tủa là gai. Bất chấp sự kêu gào của Lan, cái pín hổ bắt đầu như con rắn tách âm vật ả để chui vào...

Dương và Phong Linh Nhi vẫn đang trong cuộc hành trình xuyên rừng.

"Sao vậy Nhi?" Dương hỏi khi thấy Phong Linh Nhi đột nhiên dừng lại.

Phong Linh Nhi nhíu mày lắng nghe âm thanh xung quanh: "Hình như ta nghe có tiếng kêu cứu..."

"Chắc người nghe nhầm đấy! Trời sắp mưa rồi, tìm chỗ nào trú thôi..."

Chương 59: Địa Đạo Thần Bí

Trời cao u ám vì mây đen dày đặc, Dương và Nhi vẫn tiếp tục hành trình xuyên rừng, thỉnh thoảng lại gặp một con linh thú, cấp thấp thì Dương xông ra đánh để rèn luyện, còn cấp quá cao thì hẩn tránh đi vì còn có Phong Linh Nhi yếu ớt đi cùng.

Chơi dao có ngày đứt tay, Dương đánh chết một con nhện độc to lớn gọi là Lục Độc Tri Thủ cấp Linh Úy, nào ngờ phát hiện ra mình đang ở trong ổ nhện, bị nhện chúa Linh Tướng cấp 1 rượt chạy té khói.

Sấm chớp rền vang rồi cơn mưa ào ạt tuông xuống không hề nể nang.

Rì rào, lộp độp, rừng rậm bạt ngàn tắm mát trong mưa thu. Cây cối, đất đá thì vui vẻ ra mặt, còn muông thú thì khổ não tìm chỗ trú mưa. Hai người, một thiếu niên anh tuấn mặc trang phục màu đen, một thiếu nữ xinh xắn mặc trang phục thổ cẩm cùng nhau lao đi dưới rừng mưa mịt mù, phía sau họ là một con nhện khổng lồ màu xanh lục, mình đầy lông lá trông cực kỳ ghê tởm điên cuồng rượt theo, thỉnh thoảng lại phun ra một đường tơ độc hồng kèm chân con mồi nhưng đều bị Dương và Nhi né được.

Nhược điểm của loài nhện chính là tốc độ và tính linh hoạt, đường rừng rậm rạp khiến 8 cái chân của nó càng thêm vướng víu nên khó đuổi kịp Dương, chỉ có thể duy trì khoảng cách. Dương và Nhi chạy dọc theo một vách núi, phát hiện ra một khe đá, liền lách người trốn vào.

Miệng hang chật hẹp, con nhện hung ác chân cứng vướng víu không

cách nào vào được, liền tức giận bắn loạn tơ nhện vào trong, sau đó còn dùng tơ độc bịt kín miệng hang.

Bên trong hang khá sâu, Dương và Nhi nấp vào một bên nên không bị tơ độc bắn trúng, hai người đứng đợi, đến khi nghe chỉ còn tiếng mưa rơi thì mới thò đầu ra nhìn, tối om. Dương lấy một chiếc đèn pin rọi ra mới thấy miệng hang đã bị bịt kín, liền thở phào nhẹ nhõm, thà bị nhốt còn đỡ hơn bị giết a...

Phong Linh Nhi cũng thở phào, tay đặt trên ngực ngăn tim đập nhanh: "Hôm nay ngày gì mà bị rượt liên tục, híc híc..."

"Lần này là do ta liên lụy người..." Dương thở dài, sau đó hẩn rọi đèn pin vào trong hang: "Chúng ta vào trong nghỉ một lát, sẵn tiện xem có đường khác thoát ra không..."

Hang đá không hề bằng phẳng, lại trơn trượt ẩm ướt, càng vào sâu hang càng mở rộng, Dương cầm đèn đi trước còn Nhi tiếp bước theo sau, cẩn thận đề phòng linh thú nguy hiểm.

Tất nhiên trong cái hang có miệng hang ẩm ướt nhỏ hẹp chỉ đủ 1 người lách qua này khó có các loại linh thú như sói, hổ, gấu, có chăng chỉ là các loài rắn rết, dơi, chuột, mà những loài sinh vật có linh hồn nhỏ yếu này rất hiếm khi phát triển thành linh thú, cho nên cũng rất hiếm gặp.

Nói về Hoài Bảo, sau khi trúng một dao của Lan, liền bỏ chạy và tìm được một miệng hang, liền trốn vào.

Lửa nhỏ bập bùng trong vòm hang u tối, Hoài Bảo nhìn vết thương trên vai, tuy không sâu nhưng nóng rát và sưng rất to.

"Không ngờ con ả ngoài Hỏa linh lực còn có Độc linh lực! Nếu không

kịp chữa trị thì mi tiêu đời!" Lão sư phụ của hắn lo lắng nói.

Hoài Bão thờ dài: "Ở trong rừng này tìm đâu ra người để cứu... Mấy viên linh đan giải độc con luyện không chữa được hả sư phụ?"

Lão già nói: "Độc này là linh độc dạng thông thường, nhưng là độc của Linh Tướng, thuốc quèn của nhà ngươi may ra có thể giúp cầm cự thêm một chút..."

Lúc này, trong linh hồn Hoài Bão lại có một giọng nói khác, nghe có vẻ hung ác và đắc ý: "Ha ha... Đưa cơ thể cho ta, ta sẽ giúp ngươi giải độc!"

Lão già nghe được, tức giận quát: "Mẹ kiếp con ngư tinh lắm mồm! Ai cho phép ngươi phát biểu?"

Ngư Tinh cười khinh bỉ: "Linh lực nó đang yếu dần, làm gì còn đủ sức cấm ngôn ta! Chờ nó yếu thêm, ta thịt cả ngươi lẫn nó! Ha ha..."

Đã quen với những cuộc cãi vã trong chính linh hồn mình, Hoài Bão lắc đầu ngao ngán, chợt thấy có ánh đèn rọi đến, liền lo lắng nói: "Có người đến!"

Lão già và ngư tinh liền ngưng cãi, mạng Hoài Bão cũng là mạng bọn hắn mà, thế nên liền thử vận lực dò xét.

Lão già thờ phào: "Có lẽ không phải bọn Âm Đạo hội, chỉ là hai tên Linh Tá cấp 1."

Tuy chỉ là Linh Tá cấp 1 nhưng cũng dư sức lấy mạng Hoài Bão hiện tại, hắn liền dập lửa rồi rút kiếm ẩn nấp, chuẩn bị tinh thần thà giết lầm còn hơn bị hiếp.

Ánh đèn pin tiến lại gần, giọng nam nghi hoặc: "Lạ nhỉ! Rõ ràng ta vừa thấy ở đây có ánh lửa!"

Giọng người nữ run run: "Người đừng có dọa ta!"

"A! Đây nè!" Người nam đặc ý rọi trúng vào đồng củi vừa tắt, rồi nghe búng tay một tiếng, một ngọn lửa màu máu bốc lên, đám củi lập tức bùng cháy trở lại.

Đúng vào lúc này, Hoài Bảo đang nấp lao ra, định một kiếm chém chết cả hai, nhưng ánh lửa bốc lên rọi sáng gương mặt cả ba người.

"Là người!" Hoài Bảo, Linh Nhi và Dương cùng thốt lên, Hoài Bảo nhìn Dương rồi nhìn sang Linh Nhi, còn Dương nhìn Hoài Bảo rồi nhìn Linh Nhi, Linh Nhi nhìn Hoài Bảo rồi nhìn sang Dương.

"Các người quen nhau?" Cả ba người lại đồng thanh hỏi, Hoài Bảo hỏi Dương và Linh Nhi, Linh Nhi hỏi Hoài Bảo và Dương, Dương hỏi Linh Nhi và Hoài Bảo.

Rồi cả ba lại đồng thanh gật đầu đáp: "Có gặp qua!"

Sự đồng thanh thú vị làm cả ba im lặng rồi cùng bật cười.

Cười xong, Dương e dè nhìn thanh kiếm trên tay Hoài Bảo, liền tìm cách dìm hàng hẳn trước mặt Phong Linh Nhi: "Người cũng hiếu sát quá nhỉ? Chưa biết quen lạ đã định chém chết bọn ta rồi?"

Tuy Dương và Nhi không quá quen biết nhưng cũng không phải kẻ thù nên Hoài Bảo cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, liền xấu hổ thu kiếm lại: "Xin lỗi... Ta bị kẻ thù săn giết, phải trốn vào đây. Tưởng các người là kẻ thù đuổi đến nên..."

Dương thở dài đồng cảm: "Ai... Chúng ta cũng bị thù đuổi giết vào đây, nhưng là Lục Độc Tri Thù cấp Tướng a... Nó là loại thù dai lắm nha, đang chặn ngoài cửa hang rồi, chúng ta mà thò đầu ra là nó tấp ngay a..."

Nghe đến đây, Hoài Bảo vì đang suy yếu, lãi vận linh lực quá đà nên choáng váng ngã đùng ra ngất xỉu.

Dương vội đỡ lấy hắn và tranh thủ dìu hàng: "Ách! Mới nghe có nhện đã xỉu rồi? Đàn ông con trai gì mà nhát thế?"

Hoài Bảo chỉ ngất một lúc thì mở mắt tỉnh dậy, nghe Dương và Phong Linh Nhi đang trò chuyện.

Phong Linh Nhi nói với giọng có lỗi: "Lúc đó ta bị sói rượt, chạy ngang chỗ hắn, bảo hắn chạy nhưng hắn không chạy, ta thấy thế liền dừng lại định đến giúp hắn, nhưng không ngờ hắn một kiếm chém chết con sói, ta sợ quá nên chạy luôn, quên cả cảm ơn..."

Hoài Bảo mỉm cười, cảm thấy trong lòng ấm áp, định ngồi dậy nói một câu gì đó cho ngẫu nhưng lại nghe Dương đâm chọc: "Dào... Hắn hiếu sát như vậy, không có người thì vẫn chém con sói như thường, cần gì cảm ơn..."

"Bà mẹ cái thằng đâm thóc chọc gạo!" Hoài Bảo sợ mất hình tượng nên chỉ mắng thầm trong lòng, sau đó giả vờ ho khan để báo cho Dương và Nhi biết rằng hắn đã tỉnh.

Linh Nhi reo lên: "A! Người tỉnh rồi!"

"Ừ... Ta không sao..." Hoài Bảo gật đầu với Linh Nhi, cố ra vẻ bình thường nhưng đúng lúc bị hỏa độc bạo phát, đau điếng ôm tay, răng cắn chặt kèm nén cơn đau.

"Người sao vậy?" Linh Nhi lo lắng hỏi.

Dương tuy độc mồm nhưng thật ra là vì lấy le với gái chứ chả có thù oán gì với Hoài Bảo, thậm chí là có chút cảm giác tốt vì từng cùng nhau đối chọi với Long Ngạo. Thấy Hoài Bảo ôm tay đau đớn, Dương liền chú ý chỗ tay áo bị rách lan đầy máu của hắn, liền hỏi trong đầu: "Google! Hắn bị gì thế?"

Google đáp: "Trúng một dao mang Hòa - Độc linh lực của Linh Tướng cấp 6."

"Có trị được không?"

"Đây là loại linh độc thông thường, có thể dùng Giải Độc Tiên Đan sơ cấp để giải trừ, còn hòa linh lực có thể từ từ giải trừ hoặc dùng băng linh lực triệt tiêu."

Dương nói: "Kiếm đâu ra tiên đan? Còn cách khác không?"

Google nói tiếp: "Có thể dùng Khu Độc Tiên Thảo trên 300 năm để giải trừ, hiệu quả tốt hơn giải độc tiên đan nhưng rất quý hiếm."

"Mẹ! Sao lúc cần thì mày tào lao quá vậy?" Dương tức giận mắng.

Google im lặng.

Dương sực nhớ tới một lần, không phải Google tào lao mà là hắn hỏi không kỹ, liền hỏi thêm: "Mà khoan! Cái khu độc tiên thảo 300 năm đó có ở gần đây không?"

Google đáp: "Có!"

"Quả nhiên là vậy! Không phải Google ngu, mà là ta hỏi ngu!" Dương đắc ý dù đang tự chửi mình ngu, sau đó Google truyền vào hắn thông tin về địa điểm của khu độc tiên thảo, khiến hắn trợn tròn mắt bất ngờ, bởi vì đường đến nơi đó nằm ngay trong cái hang động này!

Cuộc trò chuyện trong Dương diễn ra rất nhanh, khi xong chuyện thì nghe Hoài Bảo ho sặc sụa, mặt hắn lúc này trở nên xanh mét không còn chút máu.

Phong Linh Nhi lo lắng vuốt lưng cho hắn và hỏi: "Người trúng độc à?"

Hoài Bảo lấy trong ba lô ra một lọ thuốc, là "thuốc quèn" Giải Độc Linh Đan trung cấp do chính hắn luyện ra, ngửa cổ nuốt hắn toàn bộ thuốc trong lọ để cầm độc. Tuy là thuốc quèn nhưng độc cũng quèn nên cả lọ này có thể giúp hắn cầm độc thêm vài giờ nha!

Nhìn Hoài Bảo nốc cả lọ thuốc vào mồm, trong lòng Dương thầm nhủ sau này nhất định phải thủ sẵn thuốc trị độc chứ gặp trường hợp như thằng này thì hèo sớm rồi!

Thuốc nhanh chóng tan ra, Hoài Bảo dần cảm thấy thoải mái hơn, còn Dương thì bắt đầu biểu diễn khả năng bốc phét thần thánh.

Đoạn hang này khá rộng rãi, có hẳn một mái vòm hình cầu, Dương vờ vu vờ cầm đèn pin rọi quanh rồi mới rọi lên trần hang, ngắm nghía một chút rồi giả vờ bất ngờ thốt lên: "Ủa! Hình như trên trần hang có hình vẽ gì này!"

Nghe vậy, Hoài Bảo và Linh Nhi cũng ngược nhìn lên trần hang.

"Có thấy gì đâu? Người đùa nhạt quá!" Linh Nhi nhìn lên không thấy gì lạ, liền nghĩ là Dương trêu nàng.

Còn Hoài Bảo thì chăm chú hơn, ban đầu cũng không thấy gì, nhưng từ từ mới thấy có những hình vẽ nhỏ hiện ra, liền nói với Linh Nhi: "Hắn không đùa đâu, có hình thật đấy! Phải nhìn kỹ mới thấy!"

Sự trầm ổn của Hoài Bảo tạo cho Linh Nhi cảm giác tin tưởng hơn so với Dương, liền thử nhìn lên lần nữa, phớt lờ chuyện Dương đang trề môi bất mãn.

Lần này thì tập trung hơn, rồi trong đôi mắt lấp lánh của Phong Linh Nhi hiện ra những hình vẽ nhỏ, những hình vẽ này mờ nhạt hư ảo tựa như bóng của vật gì rọi đến chứ không phải được vẽ trực tiếp lên trần hang, khiến Linh Nhi lẫn Hoài Bảo đều phải liếc nhìn xem Dương có giở trò đặt thứ gì trên đèn pin hay không.

Nhưng tất nhiên là Dương vô tội, những hình vẽ hư ảo này tựa như những ký tự tượng hình, xếp thành những vòng tròn đồng tâm trông khá tương tự hoa văn trên các loại trống cổ, ở giữa là hình một ngôi sao năm cánh.

Hoài Bảo nghi hoặc hỏi sư phụ: "Đây là gì vậy sư phụ?"

Lão già có vẻ phấn khích: "Đây là một dạng công linh cảnh kiểu cổ!"

"Công linh cảnh kiểu cổ? Là của thời đại nào?"

Lão già nói không chắc chắn: "Chắc khoảng 3000 năm trước vẫn có người dùng loại này... Sau đó thì ta không biết!"

"Vậy mở ra thế nào?"

Lão già suy nghĩ rồi nói: "Người thấy hình ngôi sao ở trung tâm chứ, từ đó nhìn xuống dưới, tìm xem có hình vẽ ngôi sao nào giống vậy

không?"

Thuốc đã ngấm giúp giảm đau đớn rất nhiều, Hoài Bảo liền lấy đèn pin ra rọi xăm soi mặt đất, thấy vậy, Dương hỏi: "Người tìm gì nữa vậy?"

Hoài Bảo vừa rọi vừa đáp: "Tìm xem có hình vẽ tương tự không!"

"Để làm gì? Không phải chỉ là hình vẽ thôi sao?" Linh Nhi hỏi, nói thế nhưng nàng cũng giúp Hoài Bảo tìm kiếm.

"Ta... nghi ngờ đây là một cổng linh cảnh loại cổ!" Hoài Bảo nói.

"Àch!" Dương kêu lên bất ngờ, hẳn không nghĩ Hoài Bảo lại có thể nhận ra thứ này là một kiểu cổng linh cảnh.

"Sao vậy Dương?" Linh Nhi hỏi.

Dương đáp: "Không có gì, ta cũng nghĩ đây là một cổng linh cảnh..."

Nếu là người khác thì sẽ mắng Dương rằng phét không biết ngượng, nhưng cả Hoài Bảo và Linh Nhi đều từng được chứng kiến tri thức siêu phàm của Dương nên tất nhiên không hề nghĩ thế.

Lúc này thì Hoài Bảo kêu lên: "Đây rồi!"

Dương và Linh Nhi liền tiến lại, quả nhiên dưới nền hang có một phiến đá hình ngôi sao năm cánh, so ra thì tương đương kích thước hình vẽ trên trần hang.

Dương gật gù: "Xem ra đúng là cổng linh cảnh rồi! Nhưng mở cổng thế nào đây?"

"Ặc! Ta đâu có biết!" Hoài Bão đáp.

Linh Nhi thở dài: "Cũng như không..."

Chương 60: Thạch Thần Sư

Vòm hang bao bọc ánh lửa hồng ấm áp, Dương, Linh Nhi và Hoài Bảo ngồi quanh phiến đá hình ngôi sao, Hoài Bảo lúc thì nhìn đăm chiêu lên trần hang, lúc lại nhìn xuống phiến đá, Linh Nhi nghiêng đầu như đang moi móc toàn bộ kiến thức trong đầu nàng ra, còn Dương thì xoa cằm ra vẻ như đang tập trung suy đoán cách mở linh cảnh, mà thực tế là đang bịa ra lý do để mở cổng thành công không bị nghi ngờ.

Dương chém: "Ta thấy đây giống như là một loại linh cảnh truyền thừa, nên rất có thể sẽ có manh mối mở cổng ở đâu đó..."

Linh Nhi tròn mắt hỏi: "Sao ngươi nghĩ đây là linh cảnh truyền thừa?"

Hoài Bảo lại gật gù cho là Dương nói có lý: "Ở đây không khó phát hiện, cũng không hề có cạm bẫy, ta cũng thấy không giống như được tạo ra để cất giấu của cải cá nhân mà giống như chờ đợi người có duyên hơn. Theo ta biết thì loại cổng này cũng cần dùng linh lực vẽ ra mã khóa, cho nên vấn đề là tìm ra mã khóa..."

Dương giả vờ thừ đưa tay sờ phiến đá, tìm cách dẫn dắt suy đoán của Hoài Bảo, sau đó vờ như vừa phát hiện điều gì, hắn nói: "Cũng chưa hẳn... Không nhất thiết phải dùng linh lực vẽ ra, ngươi sờ chỗ này thử xem!"

Nói đoạn, Dương chỉ tay vào vị trí gần một đỉnh của ngôi sao, Hoài Bảo liền thừ sờ vào, ban đầu không thấy gì khác biệt nhưng sờ kỹ mới thấy vị trí này dường như hơi lõm xuống.

Dương cũng sờ các vị trí khác và nói: "Hơi lỗm đúng không, ở bốn đỉnh khác cũng thế nhưng ngoài ra trên mặt ngôi sao không còn chỗ nào lỗm như vậy!"

Hoài Bảo thử kiểm tra, quả nhiên chỉ có 5 vị trí lỗm như Dương nói, liền suy đoán: "Có thể ở đây từng đặt 5 vật gì đó..."

Phong Linh Nhi đang hóng hớt sờ thử, nghe thế liền nói: "Trừ hình ngôi sao thì trên trần hang cũng có 5 vòng hình vẽ đấy!"

Cả 3 liền ngẩng đầu nhìn lên, đúng là có đến 5 vòng tròn đồng tâm, mỗi vòng là tập hợp những hình vẽ đơn giản nhưng đa dạng, đã có gợi ý nên cả bọn liền suy đoán về những ký tự nằm ở phía 5 đỉnh của ngôi sao.

Nhìn thế nào cũng không thấy được một chút quy luật, cứ như đây là một bức họa vẽ ngẫu hứng, im lặng suy nghĩ hồi lâu, Dương mới mạnh dạn đưa ra "suy đoán" của bản thân: "Các người nhìn xem, ở vòng tròn nhỏ nhất, ngay hướng đỉnh trên bên phải của ngôi sao có vẽ hình một chiếc lá phải không?"

Hoài Bảo rất sáng dạ, nghe Dương gợi ý liền mừng rỡ ra quy luật, nhìn thêm một chút rồi nói: "Đúng! Còn vòng tròn thứ hai, ở đỉnh dưới bên trái của ngôi sao có hình chữ điền, chẳng phải là biểu tượng của Đất thời xưa sao?"

Dương gật đầu: "Còn ở vòng tròn thứ ba có biểu tượng giọt nước ngay đỉnh trên ngôi sao, vòng tròn thứ tư thì có biểu tượng ngọn lửa ở đỉnh dưới bên phải..."

Hoài Bảo tiếp lời: "Ở vòng tròn thứ năm, đỉnh còn lại là hình thoi, chình là biểu tượng Kim! Đây là ngũ hành sinh khắc!"

Dương nói: "Đúng! Chắc chắn là ngũ hành sinh khắc, giả kim thuật thời xưa rất chú trọng ngũ hành!"

Phong Linh Nhi lúc này mới chen được vào cuộc tâm sự giữa hai thằng: "Nói vậy thì phải dùng 5 loại linh lực mở cổng à?"

Dương nói: "Không hẳn! Ta nghĩ vẫn có cách khác!"

"Cách gì?"

Dương không đáp, lấy trong ba lô ra hai viên hồn tâm, một viên Mộc thú hồn tâm nhỏ xíu, tựa như một tinh thể pha lê màu xanh lục, một viên lại như khối kim loại màu bạc, là Kim thú hồn tâm, đây là hai chiếm lợi phẩm Dương tìm được trong quá trình bắt nạt bọn linh thú yếu đuối trước khi bị con nhện săn đuổi.

Dương nhìn lên trần, đối chiếu vị trí hình chiếc lá trong vòng tròn thứ nhất rồi đặt lên chỗ lõm của phiến đá hình ngôi sao.

Khi tay Dương rời ra, viên mộc thú hồn tâm đột nhiên tỏa ra ánh sáng xanh lục nhàn nhạt, như để chứng tỏ suy đoán của hắn là đúng.

"Sáng rồi!" Linh Nhi reo lên.

Dương đắc ý nói: "Tiếp theo là Thổ..."

Hoài Bão móc trong balo ra một nắm 4 viên hồn tâm: "Ta có Thổ, Thủy, Hỏa, còn lại là Lôi, không có Kim..." Nói xong, hắn đem viên thổ thú hồn tâm đặt vào vị trí tương ứng, quả nhiên viên thổ hồn tâm cũng tỏa ra ánh sáng màu nâu, nhưng sau đó lại có hiện tượng khác phát sinh, viên mộc hồn tâm bắn một tia sáng xanh vào viên thổ hồn tâm làm ánh sáng nâu của viên này trở nên mờ nhạt yếu ớt.

Hoài Bảo đưa tiếp viên Thủy thú hồn tâm vào, lại thêm hiện tượng mới phát sinh, viên thổ hồn tâm vốn đang mờ nhạt bắn ra một tia sáng nâu vào viên thủy hồn tâm, làm ánh sáng màu lam của viên này cũng mờ hẳn, nhưng viên này cũng bắn một tia sáng lam vào viên mộc hồn tâm, khiến ánh sáng của viên mộc hồn tâm này vốn đang sáng nhất lại càng sáng hơn, còn ánh sáng của viên thổ hồn tâm thì gần như sắp tắt.

Hoài Bảo lại đưa viên Hỏa thú hồn tâm vào, viên hỏa thú hồn tâm này bắn một tia sáng đỏ vào viên thổ hồn tâm, làm viên thổ hồn tâm trở nên sáng hơn, còn viên thủy hồn tâm và mộc hồn tâm cùng bắn ra một tia vào viên hỏa hồn tâm, một khắc một sinh nên ánh sáng của viên hỏa hồn tâm gần như không thay đổi.

Lúc này ánh sáng tỏa ra từ mỗi viên không hề đều nhau, viên thì sáng, viên thì tối, Dương liền đặt viên Kim thú hồn tâm vào vị trí cuối cùng, ánh sáng màu bạc từ viên kim thú hồn tâm lóe lên, 4 tia sáng từ 3 nguồn bắn ra kết nối viên kim thú hồn tâm với 4 viên còn lại, các tia sáng tạo thành một hình ngũ giác bao quanh ngôi sao 5 cánh từ 5 màu sắc khác nhau, ánh sáng từ các viên hồn tâm cũng trở nên cân bằng hoàn mỹ.

"Oa... đẹp quá!" Phong Linh Nhi thốt lên, trong bóng tối, những tia sáng ngũ sắc trở nên càng thêm lung linh huyền ảo..

Rồi đột nhiên phiến đá hình ngôi sao xoay tròn, cả những hoa văn trên trần hang cũng xoay tròn với tốc độ mỗi lúc một nhanh.

"Cẩn thận!" Hoài Bảo nhắc nhở, cả ba đều cảm giác hoa mắt chóng mặt, tựa như không gian cũng đang bị xoay chuyển.

Rồi không gian trở nên tối đen, bọn Dương, Hoài Bảo và Linh Nhi chưa kịp nhận ra chuyện gì thì phiến đá đã ngừng xoay, ánh lửa đã

không còn, chỉ có ánh sáng tạo ra từ 5 viên hồn tâm.

Dương và Hoài Bảo cùng bật đèn pin lên xem xét, nhận ra mình vẫn đang ở trong hang và không có gì khác biệt.

"Ừa? Thất bại à?" Dương chưng hửng.

"Hình như không phải, ta rõ ràng cảm giác đã bị dịch chuyển mà!"
Hoài Bảo nghi hoặc.

Linh Nhi nhăn nhó: "Ta chóng mặt quá, hu hu..."

"Không đúng! Đổng lửa đâu!" Hoài Bảo kêu lên, phát hiện ra vị trí hắt dốt lửa giờ đã trống trơn.

Dương cũng phát hiện ra sự khác biệt: "Đúng rồi, còn vị trí mấy tảng đá này ta cũng thấy khác khác..."

Rồi cả hai cùng đồng thanh: "Ra ngoài xem thử!"

Ba người liền rọi đèn pin cẩn thận bước ra ngoài, quả nhiên là có sự khác biệt, lối đi này không giống lối vào ban đầu, dài hơn, bằng phẳng và càng lúc càng lên cao, tựa như một địa đạo do bàn tay con người đào nên.

Đi được một đoạn thì thấy ánh sáng nơi cuối hang, cả ba liền tập trung cao độ, phòng bị cẩn thận, bước ra ánh sáng.

Không có thiên la địa võng, không có ác thú quái nhân, không có lăng tẩm hoành tráng, trước mắt bọn Dương chỉ là một linh cảnh nhỏ bé, một mảnh vườn hoang sơ, một ngôi nhà đá cổ kỹ bị cây cỏ ngàn năm phủ đầy.

Hoài Bảo nhìn quanh rồi nói: "Hình như chỉ là nơi ở của ai đó..."

Dương bước tới trước: "Đến xem thử..."

"Cẩn thận!" Phong Linh Nhi có phần e sợ cảnh vật hoang tàn nơi đây, chờ Dương và Hoài Bảo đi trước, nàng mới dám bước theo sau.

Căn nhà đá khá to, dù trải qua ngàn năm vạn tháng nhưng vẫn vững chắc cứng cỏi, bị dây leo phủ kín mà không hề sụp đổ.

"Người định làm gì vậy?" Dương hỏi khi thấy Hoài Bảo rút kiếm ra.

"Chém bót dây leo để vào trong?" Hoài Bảo đáp, sau đó bất chấp vung một kiếm, chém đứt chỗ dây leo nơi cửa ra vào.

"Thằng này cầm kiếm nhìn ngầu vãi! Sau này rảnh chế một cây xài mới được!" Dương thầm nhủ, sau đó cùng Hoài Bảo và Linh Nhi bước vào cửa, mà thật ra không còn là cửa vì cánh cửa đã mục nát thành tro bụi từ rất lâu rồi.

Trong nhà, bụi phủ mịt mù, Phong Linh Nhi vận phong linh lực, phát tay một cái tạo ra cơn lốc nhẹ cuốn bụi bẩn vào rồi dẫn ra ngoài, thoáng cái căn phòng đã sạch sẽ hơn hẳn.

"Lợi hại!" Dương và Hoài Bảo cùng nói, Dương là khen thật lòng còn Hoài Bảo có chút nịnh vì hẳn cũng có Phong linh lực, hoàn toàn có thể làm được như Phong Linh Nhi.

Phong Linh Nhi đỏ mặt: "Có gì mà lợi hại, các người xem, đây là những thứ gì?"

Lúc này Dương và Hoài Bảo mới nhìn khắp gian nhà, một chiếc

giường đơn, một bộ bàn ghế nhỏ, còn xung quanh là nơi đặt ngổn ngang các khối kim loại, rất nhiều dụng cụ, thiết bị giả kim và một cái lò rèn lớn, là hệ thống luyện kim thời cổ.

"Đây là nơi ở của một vị giả kim thuật sư!" Dương nói, nhưng chợt nghĩ ra mình nói hơi bị thừa.

Hoài Bão nhìn thấy một số dụng cụ giả thuốc, luyện đan liền nói thêm: "Người này ngoài luyện kim, luyện bảo còn cả luyện đan, xem ra cấp bậc giả kim cũng không thấp..."

Nghe thế, Phong Linh Nhi hỏi: "Vậy nơi đây có thuốc trị bệnh, chữa thương các loại không?"

Hoài Bão đáp: "Ta cũng không chắc, nhưng mà nơi này lộn xộn quá, để tìm thử..."

Dương thì đang lục lọi mớ kim loại và phụ tùng, toàn là kim loại quen và phụ tùng cổ lỗ sĩ đã rỉ sét hết thời, nhưng hẳn biết những thứ phụ tùng này đều đòi hỏi đẳng cấp rất cao mới có thể chế tạo, cho nên rất có hy vọng tìm được hàng ngon, hăng hái lục soát khắp gian nhà.

Hoài Bão và Phong Linh Nhi cũng hăng hái không kém, Hoài Bão thì tìm xem có công thức, dụng cụ luyện đan tốt không, còn Phong Linh Nhi thì lục tìm đan dược.

"A! Dưới gầm giường có gì nè!" Phong Linh Nhi reo lên, kéo từ dưới gầm giường ra một cái thùng lớn.

"Cẩn thận! Để ta mở cho!" Hoài Bão thấy Phong Linh Nhi định mở hộp, liền cẩn thận ngăn lại.

Đây là một chiếc hộp kim loại dài khoảng nửa mét, không có khóa.

"Các người tránh ra kẻo có bẫy!" Hoài Bão nhắc nhở rồi cẩn thận dùng mũi kiếm hé mở nắp hộp ra...

RẦM!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên khi Hoài Bão mở tung nắp hộp, cả ba không kịp phản ứng, giật đống cả người, nhưng trái với tiếng nổ kinh hoàng, không có bất cứ sát thương hay khói bụi nào phát ra.

Tim cả ba người đập như muốn phá tung lồng ngực mất một lúc mới hoàn hồn trở lại, liền sợ hãi liếc nhìn chiếc hộp.

Trong hộp lúc này có một thứ giống như chiếc ba lô đeo lưng, một miếng thẻ ngọc, một chiếc nhẫn, một cái lò luyện thuốc nhỏ cỡ nắm tay và một mảnh kim loại mỏng khắc ba dòng chữ:

"Tặng cho người có duyên!

Tái bút: Ha ha! Hết hồn chưa!

Ký tên: Cao Lỗ"

Hoài Bão liếc mình tiến lại cầm tấm kim loại lên xem, sau đó đưa cho Dương và Phong Linh Nhi cùng xem.

"Bà mẹ! Làm sợ hết hồn!" Dương biết bị trêu, liền tức giận mắng.

"Cao Lỗ là ai?" Phong Linh Nhi hỏi.

Hoài Bão suy nghĩ: "Cao Lỗ... chẳng lẽ là... Thạch Thần Sư, Cao Lỗ tướng quân?"

Dương hỏi: "Là vị Thạch Thần Sư đã xây nên Cổ Loa bí thành và chế tạo nên một trong 12 Thần Bảo, Linh Quang Thần Cơ?"

Hoài Bảo gật đầu: "Đúng! Rất có thể chính là ngài ấy! Theo lịch sử kể lại, Cao Lỗ vừa là tướng vừa là Thần Sư thời Âu Lạc, là người giúp vua An Dương Vương dựng nên thành Cổ Loa, cũng là người dùng móng vuốt của Quy Thần sáng tạo nên nỏ Linh Quang Thần Cơ!

An Dương Vương lúc đó định gả con gái cho kẻ địch, Cao Lỗ phản đối, nhưng An Dương Vương không nghe còn xa lánh, cho nên Cao Lỗ bỏ đi tìm nơi ở ẩn, nhất định là nơi này!"

Nói xong, Hoài Bảo cung kính quỳ xuống dập đầu trước giường của Cao Lỗ tướng quân, Dương và Phong Linh Nhi cũng quỳ theo, một đời Thần Sư, một thời đại tướng, sáng tạo nỏ thần, gây dựng Cổ Loa, nhiều đó quá đủ để thế hệ sau trọn dâng niềm tôn kính rồi...

Rừng Pù Mát vẫn mưa phủ mịt mù, khe hang nơi vách núi, con Lục Độc Tri Thù cấp tướng từ lúc nào đã bị xé xác thành nhiều mảnh, chân cẳng nằm la liệt trên nền đất mưa ướt sũng, lớp tơ chặn cửa hang cũng bị xé tan...

Chương 61: Thệ Ước

Tận cùng của rừng Pù Mát là vùng biên giới, nơi đây được Lạc Long Quân dựng lên một bức tường phong ấn khổng lồ không thể vượt qua, nhìn qua phía bên kia bức tường không thấy gì ngoài một không gian hư vô mù mịt không có điểm dừng.

Ở một vùng thung lũng ven biên giới, tồn tại một tộc người thiểu số tên gọi là Đan Lai.

Sống nơi địa thế hiểm trở, tách biệt với thế giới, lại thường xuyên bị thú dữ tấn công nên tộc Đan Lai càng lúc càng nghèo nàn lạc hậu, nhân số cũng chỉ còn lại vài trăm người.

Bản làng của tộc Đan Lai là tập hợp những ngôi nhà sàn thô sơ xập xệ. Người Đan Lai có một tập tính đặc biệt là ngủ ngò, đây là biện pháp nhằm mục đích cảnh giác và phản ứng kịp thời khi bị ác thú tấn công.

Ngôi làng bị cơn mưa điên cuồng vùi dập. Một nhóm gồm 3 thanh niên mặc trang phục may từ thổ cẩm, từ bìa rừng bước vào, họ bước lên ngôi nhà sàn lớn nhất làng. Ngôi nhà sàn lớn này là nơi tổ chức nghị sự, lễ hội của làng, trong gian nhà trống trải chỉ có một lão già ốm yếu đang ngồi xếp bằng, không rõ là đang ngủ hay luyện công.

Ba thanh niên cúi chào: "Tộc trưởng!"

Lão già mở mắt nhìn ba thanh niên, lo lắng hỏi: "Có tìm được không?"

Thanh niên đứng đầu nói: "Dạ... chúng con lần theo dấu vết thánh nữ, tìm được dấu vết chiến đấu, sau đó từ vết máu mà tìm được đến một nơi..."

"Nơi nào?" Lão tộc trưởng hỏi.

"Đó... đó là hang của một con Xích Ảnh Hồ, Linh Tướng cấp 4. Con hồ bị thương khá nặng, rất có thể là bị thương khi chiến đấu với thánh nữ."

Tộc trưởng lo lắng nói: "Linh Tướng cấp 4 chưa đủ sức đánh bại thánh nữ đâu, có thể nàng bị thương và ẩn thân đâu đó..." Nói xong, lão đứng dậy: "Tìm tiếp thôi, lần này ta cũng đi!"

Ba thanh niên can ngăn: "Tộc trưởng đang suy yếu, trời thì mưa rất to, ngài cứ nghỉ ngơi chờ tin tức từ những người khác, để chúng con đi tìm tiếp cũng được..."

"Ta không sao, an toàn của thánh nữ mới quan trọng... đi thôi." Lão tộc trưởng cố chấp lắc đầu, mang cơ thể già yếu phải nhờ linh lực nhập thể mới đứng vững được bước ra màn mưa...

Nơi ngôi nhà của Thạch Thần Sư Cao Lỗ, Hoài Bảo, Dương và Phong Linh Nhi mỗi người thành tâm dập đầu ba cái thể hiện sự kính trọng với vị kỳ tài lịch sử.

Lạy xong, ba người cùng nhìn nhau rồi nhìn vào cái rương chứa những di vật của Cao Lỗ. Đây là di vật của Thần Sư, dạng tồn tại thông minh uyên bác nhất trong lịch sử a! Nếu không có cạm bẫy hay thử thách gì thì có được những món này cũng quá dễ dàng rồi! Chẳng lẽ chỉ vì một chữ Duyên?

Tất nhiên là không chỉ như vậy!

Lúc này, trên bề mặt miếng kim loại có viết chữ đang được đặt nằm trong rương đột nhiên phát ra những đường sáng kết thành hình ngôi sao 5 cánh, sau đó, phía trên miếng kim loại dần hiện ra một hư ảnh hình người, cao khoảng 20 cm. Hư ảnh này dần cô đọng thành hình dáng một lão già râu tóc bạc trắng, gương mặt già nua nhưng đôi mắt vẫn còn sáng tinh anh.

"Đây là tàn hồn Cao Lỗ tướng quân?" Linh Nhi hỏi.

Dương và Hoài Bảo đều từng thấy qua tàn hồn, liền phủ định:
"Không phải."

Dương nói tiếp: "Đây giống như là ảo ảnh tạo ra từ bảo vật quang linh lực."

Hư ảnh đột ngột lên tiếng: "Xin chào! Ta là Cao Lỗ! Không cần phải giới thiệu tên các ngươi, gọi là các ngươi đi nhé vì ta không biết có một người hay mấy người đâu, đây chỉ là một bản ghi được ta lưu lại. Khi các ngươi thực hiện hành vi tôn kính, ví dụ như cúi chào chắp hạc, thì tấm thẻ này sẽ kích hoạt và những đoạn lưu trữ hình ảnh của ta sẽ hiện ra. Chắc các ngươi đang thắc mắc tại sao ta lại dễ dàng đem tài sản của mình cho các ngươi mà không hề có cạm bẫy hay thử thách phải không."

Dù đã biết đây chỉ là một đoạn ghi hình, nhưng Dương, Bảo và Nhi theo quán tính cùng gật đầu đáp: "Vâng!"

Hư ảnh Cao Lỗ thở dài, mắt rưng rưng buồn bã: "Ta kể cho các ngươi nghe một chuyện..."

Cao Lỗ bắt đầu kể lại quãng thời gian phò tá An Dương Vương, giúp ngài xây nên Cổ Loa thành và dùng vuốt rùa thần sáng tạo ra Linh

Quang Thần Cơ, rồi đến khi xảy ra xích mích và Cao Lỗ từ quan quy ẩn.

"Dù từ quan nhưng vẫn muốn cống hiến cho đất nước, ta dành toàn bộ thời gian nghiên cứu giả kim thuật, cho đến khi sáng tạo ra một món Thánh Bảo công thủ toàn diện, có thể giúp nâng cao lực chiến cho binh sĩ, liền mừng rỡ lên đường về kinh, định dâng cho đại vương..."

"...nào ngờ..." Giọng Cao Lỗ nức nghẹn, Dương, Nhi và Bảo cúi đầu.

"Nào ngờ... nghe tin... Cổ Loa đã thất thủ..." Nước mắt đau đớn tuôn khỏi đôi mắt của Cao Lỗ, ngài cố gắng nói tiếp: "Đại vương đã... tự vẫn... Ta... ta..."

Cao Lỗ nói không nên lời, nước mắt rơi lã chã, lòng Dương, Bảo và Nhi cũng xúc động khôn cùng. Là một vị tướng quân, nhưng lại không được chiến đấu cùng nhân dân quân sĩ trong thời khắc cuối cùng của triều đại, dù không bị người đời trách cứ nhưng trong lòng ngài cũng đủ căm xé đến tận cuối cuộc đời.

"Là tại ta ích kỷ... nếu ngày đó ta không giận đại vương, không bỏ mặc ngài..." Hư ảnh Cao Lỗ quỳ xuống, có thể thấy lương tâm ngài đang đau đớn mãnh liệt.

Phong Linh Nhi không kèm được nước mắt an ủi: "Không ai trách ngài đâu... Ai cũng biết là do gian kế của Triệu Đà..."

Nhưng hư ảnh Cao Lỗ vốn không nghe thấy lời nàng, ngài nói tiếp: "Vua mất, ta tìm đến mộ người để tự kết liễu mạng mình tạ tội... Nhưng lại biết tin khác, thành Cổ Loa cùng mộ của đại vương đã biến mất!"

"Chắc chắn lạ bị ai đó phong ấn... Ta điên cuồng tìm kiếm, một mình không tìm xuể, ta dùng hết tài sản thuê người đi tìm... Nhưng không thấy..."

"Ta khi đó là Linh Tướng, tuổi thọ có hạn, cuối đời ta mới trở về đây... Ta tạo ra bức thư này chính là muốn nhờ các người một việc... Không cần biết các người ở thời đại nào, trăm năm cũng được, ngàn vạn năm cũng được, xin hãy mang bức thư của ta theo bên người, nếu... nếu có thể thấy được mộ của An Dương Vương, xin hãy đặt bức thư này của ta bên cạnh mộ người, dù là vô nghĩa nhưng ta muốn được tạ tội với người...."

"Ta biết là không thể nhờ người mà không báo đáp, nhưng gia sản của ta đã không còn, chỉ còn lưu lại ba món mà ta tâm đắc nhất trong rương... Một là Thánh Bảo hạ cấp công thủ toàn diện do chính ta sáng tạo: Hắc Kim Thánh Khải, tuy hơi khó dùng nhưng một khi đã quen sẽ cực kỳ lợi hại. Hai là lò luyện đan của ta, lò Ngũ Hành, cũng là Thánh Bảo hạ cấp. Còn lại là một chiếc nhẫn đặc biệt cũng do chính ta sáng tạo: Thời Không Chỉ, là một Tiên Bảo siêu cấp mang hai thuộc tính Không Gian và Thời Gian, có không gian lưu trữ rộng lớn và đặc biệt là có tính năng làm chậm thời gian, giúp lưu trữ lương thực được rất lâu mà không sợ hư hỏng."

Nghe Cao Lỗ giới thiệu, bọn Dương dễ dàng đoán biết Hắc Kim Thánh Khải là cái giống như ba lô màu đen, lò Ngũ Hành chính là cái lò luyện đan nhỏ, còn chiếc nhẫn bạc kia chính là Thời Không Chỉ, nhưng vẫn còn một món...

Cao Lỗ thở dài: "Để lại những món này cho người không biết mặt thì giống như đặt cược với tỷ lệ thắng gần như bằng không, nhưng ta không còn cách nào khác..."

"Tướng quân yên tâm, ta nhất định sẽ tìm kiếm mộ An Dương

Vương giúp ngài!" Hoài Bảo đáp chắc nịch, dù biết Cao Lỗ không nghe, nhưng lòng hấn vẫn muốn nói, nói xong, hấn lại dập đầu cung kính.

"Ta nữa!" Phong Linh Nhi nói và cũng dập đầu.

"Ta cũng vậy!" Dương nói, cũng dập đầu theo Nhi và Bảo. Ở thế giới cũ của hấn, đến phim về nhân vật lịch sử còn hiếm, làm gì có được cái cảm giác hào hùng và tôn kính khi được nghe những lời di ngôn của một vị anh hùng lịch sử như vậy...

Cao Lỗ mặt buồn thảm nói tiếp: "Còn lại một thẻ ngọc, chính là thẻ An Dương hành bảo mà ngày xưa đại vương ban cho ta, nếu các người có lòng muốn tìm mộ ngài thì hãy mang nó theo, không chừng có thể giúp được gì..."

"Dù giúp hay không, ta cũng xin cảm ơn các người rất nhiều..." Hư cảnh Cao Lỗ chập chờn nói thêm một câu cuối cùng rồi biến mất.

Mặc niệm rất lâu...

Sau khi trầm mặc một lúc sau cũng chưa ai nói gì, dù sao phân chia tài sản cũng là chuyện tế nhị, ba người lại mới quen biết nên khó ai mở lời.

Không ngờ Phong Linh Nhi lại là người lên tiếng đầu tiên: "Ta... ta có thể xin chiếc nhẫn này không? Làng ta rất cần nó..."

"Người cứ lấy đi, ta không có ý kiến!" Dương nói.

Hoài Bảo gật đầu đồng ý, tiện tay lấy chiếc nhẫn bạc đưa cho Phong Linh Nhi.

"Cảm ơn hai người..." Phong Linh Nhi nhận lấy chiếc nhẫn với vẻ biết ơn, sau đó nàng cúi đầu: "Cảm ơn Cao Lỗ tướng quân..."

Hoài Bão nhìn Dương hỏi: "Còn hai món, người muốn lấy món nào?"

Cũng may là có 3 món nên chia chác không quá khó khăn, Dương nói: "Ta thì hứng thú với cái Hắc Kim Thánh Khải này hơn, nhưng nếu người cũng thích thì chúng ta nghĩ cách khác..."

Hoài Bão dứt khoát: "Không, ta thích lò Ngũ Hành này hơn!" Nói xong, hắn nhận lấy chiếc lò nhỏ, trông sơ thì rất đơn giản nhưng nhìn kỹ mới thấy, quanh chiếc lò to cỡ lư hương này được trạm trổ những chi tiết cực kỳ tinh xảo.

Còn lại là Hắc Kim Thánh Khải, Dương cầm lên xem xét, rõ ràng chỉ là một chiếc ba lô màu đen. Dương chưa kịp xem xét nhiều thì chợt nghe bịch một tiếng, Hoài Bão ngồi cạnh ngã ra ngất xỉu.

"A! Người không sao chứ?" Phong Linh Nhi lo lắng hỏi, nhưng Hoài Bão đã ngất đi vì độc tố bộc phát, tuy đã uống nhiều linh đan, chưa đến mức mất mạng ngay nhưng vẫn càng lúc càng suy yếu.

Dương nói: "Hắn xỉu nữa rồi! Chắc do độc..." Nói đến đây, Dương sực nhớ ra Khu Độc Tiên Thảo, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Phong Linh Nhi thấy thế liền hỏi: "Người đi đâu vậy?"

Dương đáp: "Khu vườn này trải qua hơn 2000 năm rồi, rất có thể có linh dược, ta ra ngoài tìm xem có gì chữa được độc cho hắn không."

Dương đi ra ngoài sân, xung quanh là vườn cây hoang dại, cỏ mọc xanh um, dù đã biết trước hình dáng và vị trí của Khu Độc Tiên thảo nhưng Dương vẫn mất khối thời gian mò tìm. Khu Độc Tiên Thảo là

loại cỏ có lá tròn trông rất giống lá rau má, lại cho ra trái như đậu xanh, Dương tìm được một bụi gồm nhiều cây, trong đó có một cây lớn, thân to bằng ngón tay, tỏa ra ánh sáng long lanh nên có thể đoán rằng nó là cây Khu Độc Tiên Thảo sống khoảng ngàn năm, xung quanh còn có vài cây lớn nhỏ khác nhau.

"Hốt hết mớ này bán được khối tiền a!" Dương tham lam nghĩ, thế là nhổ hẳn nguyên bụi đem giấu vào ba lô, để lại một cây nhỏ trị độc cho Hoài Bảo.

Theo Google hướng dẫn, Dương từ đồng dụng cụ luyện đan của Cao Lão lấy ra một bộ chày cối, giã nhuyễn cây thuốc rồi đem một nửa đắp lên vết thương trên vai Hoài Bảo, nửa còn lại phải để hẳn nuốt vào bụng.

"Nhưng hẳn xiù rồi, cho nuốt kiểu gì đây?" Dương thắc mắc, nhưng trong đầu liền liên tưởng đến những cảnh mớm thuốc thường thấy trong phim kiếm hiệp...

Nếu là nam mớm thuốc cho nữ hoặc ngược lại thì rất hấp dẫn a, nhưng đáng tiếc thằng cần thuốc lại là nam, Dương chỉ nghĩ thôi đã buồn nôn rồi, nhưng càng không muốn để Phong Linh Nhi làm điều này, mà dù có làm vậy thì cũng rất phản khoa học nha!

Trong cái khó ló cái khôn, Dương gọi Phong Linh Nhi: "Ta cho thuốc và nước vào miệng hẩn, sau đó ngươi dùng Phong linh lực đưa xuống cổ họng nhé!"

"Được!"

Nghe thì có vẻ thông minh, nhưng kết quả là nước thuốc đắng nghét xộc lên mũi, Hoài Bảo sặc sụa tỉnh dậy, ho như ho lao.

"Khụ... khụ... Các người cho ta khụ... uống gì vậy?"

Dương đáp: "Là Khu Độc Tiên Thảo gần 500 năm đấy, cố mà nuốt vào!"

"Khụ... khụ... khụ... Cảm ơn..."

"Không cần cảm ơn, người vận công cho ngấm thuốc đi, chúng ta còn phải tìm cách thoát khỏi con nhện ngoài kia nữa!"

Huyện Trảng Bom - Đồng Nai, một tiệm sách cũ kỹ xập xệ nấp mình trong con hẻm vắng...

Gã thanh niên trẻ tuổi bước ra ngoài, khóa cửa cẩn thận rồi treo lên cửa một tấm bảng ghi dòng chữ: "Nếu muốn tìm ta, hãy đến Thiên Địa hội."

Chương 62: Chiến Tướng

Cơn mưa dài dằng dẳng tựa như đang cố gắng tuôn mãi không ngừng, ánh hoàng hôn chưa kịp khoe ra sắc chiều rực rỡ đã bị mây đen phủ đầy, nhường chỗ cho màn đêm u ám tỏa ra lấp kín vùng rừng xanh ướt lạnh.

Trong hang động ẩm ướt, một ánh lửa bập bùng tỏa ra mùi thịt nướng thơm nghi ngút, bên cạnh ánh lửa có một người đàn ông trung niên tóc hoa râm mặc áo nâu quần đông đang ngồi phì phèo điếu thuốc (quần đông giống như quần jean, nhưng gọi là quần đông vì số người thích mặc quần này rất đông).

Có tiếng chân khe khẽ vang vọng trong vòm hang chật hẹp, một người trung niên khác từ một nhánh hang bước ra ngồi xuống đối diện người đàn ông tóc hoa râm.

"Có phát hiện gì không?" Người đàn ông tóc hoa râm vừa nướng thịt con sói hoang trên đống lửa vừa hỏi, hấn tên Đại Du, thành viên của Âm Đạo hội.

Kẻ còn lại là Phấn Hưng, thuộc cấp của Đại Du. Phấn Hưng lắc đầu đáp: "Dạ không, toàn là gỗ cụt thôi anh."

Đại Du nghi hoặc: "Thế thì quái nhỉ, lúc chúng ta đến thì dấu vết còn rất mới, lửa vẫn đang cháy, thế nào lại không thấy người?"

Phấn Hưng đoán mò: "Dạ... chắc đối phương rời đi ngay khi chúng ta vừa đến..."

Đại Du hỏi vặn: "Thế cái mớ tơ nhện dày đặc chặn cửa hang thì mi nghĩ thế nào?"

Phấn Hưng bối rối: "Chắc... đối phương có không gian hệ..."

Cốp!

Đại Du tức giận ký đầu Phấn Hưng, tên này không dám dùng linh lực phòng vệ nên lãnh trọn một cú đầu đấm: "Ngu! Mà thấy Linh Tướng nào dùng được linh lực hệ Không Gian bao giờ chưa? Bọn Linh Vương cấp cao trở lên thì có thể miễn cưỡng dùng một chút, nhưng hiện tại cấp Linh Vương trở lên vào được khu rừng này sao? Rất có khả năng là có lối đi bí mật trong này!"

Phấn Hưng gật gù nịnh nọt: "Dạ dạ... anh Du đúng là thông minh tuyệt đỉnh, như vậy mà cũng nghĩ ra."

Đại Du đắc ý nói tiếp: "Nhưng chuyện chúng ta cần quan tâm bây giờ là nhiệm vụ, cứ nghỉ ngơi dưỡng sức đi, sáng mai tiếp tục đi."

"Dạ."

Trong linh cảnh, Hoài Bảo sau khi được Dương cho uống một cây Khu độc tiên thảo 500 năm thì rất nhanh đã giải trừ được độc tố trong cơ thể.

Thấy Hoài Bảo mở mắt, Phong Linh Nhi đang ngồi vận công phía đối diện quan tâm hỏi: "Người thấy sao rồi?"

Hoài Bảo đáp: "Đã khỏe rồi, giờ chỉ cần vận công ép hỏa linh lực ra ngoài. Cảm ơn hai người..."

Phong Linh Nhi nói: "Không cần cảm ơn ta, là ta cảm ơn người cứu

ta mới đúng. Còn thuốc là Dương tìm cho ngươi..."

Dương thì đang ngồi nghiên cứu cái balo do Cao Lỗ để lại. Hoài Bảo nhìn sang Dương, ngoài Sùng Hạo thì Dương là đối thủ mà Hoài Bảo xem trọng nhất. Từng bị Dương một đòn đánh bại nhưng trong lòng Hoài Bảo lúc đó còn chưa phục, bởi hẳn nghĩ Dương được lợi thế hơn nhờ Long thể và Tiên vũ, là những thứ được truyền từ cha mẹ chứ không phải thực lực cá nhân, nhưng sau khi nghe tin Dương dám một mình đột nhập Long thành cứu mẹ, lại dám dùng hắc lôi, huyết hỏa để đối chọi với Chúa Tể thì trong lòng Hoài Bảo dâng lên một lòng khâm phục và đồng cảm, nếu là hẳn, hẳn cũng sẽ làm vậy, nhưng không bằng.

"Cảm ơn ngươi đã cứu ta." Hoài Bảo chân thành nói với Dương, về chuyện thuốc lấy từ đâu thì là bí mật cá nhân Dương nên Hoài Bảo không tiện hỏi, chỉ có thể để trong lòng, sau này tìm cách trả ơn.

Dương đang sẫm soi ngăn kéo balo, phất tay nói: "Có gì đâu! Hai ngươi vận công phục hồi đi, còn ra ngoài xử con nhện nữa!"

Hoài Bảo hỏi: "Con nhện cấp gì? Nhện thường chỉ giăng bẫy chứ đâu có đi săn, các ngươi làm gì mà bị nó đuổi giết vậy?"

Dương đáp: "Là Linh Tướng cấp 1, lỡ gạt tay trúng má con cháu nó, nó tức quá nó rượt..."

Phong Linh Nhi cãi: "Lỡ cái gì! Rõ ràng là ngươi tự kiếm chuyện đánh nó học máu mồm, sau đó còn đá chết nó mà bảo là gạt tay?"

Dương cười khổ: "Ách! Đó là ta thấy nguy hiểm nên bảo vệ ngươi a... Ta với ngươi cùng phe mà..."

Phong Linh Nhi bĩu môi xinh xắn: "Rõ ràng con nhện ở xa chúng ta!

Cùng phe thì cũng công ra công tư ra tư chứ đâu thể nhắm mắt làm ngơ được!"

"Rồi rồi... ta xin lỗi, là tại ta không tốt bắt nạt bé nhện nên bị nhện chúa đòi mạng... Ta sẽ tự kiểm điểm rút kinh nghiệm... Được chưa..."

"Chưa! Rõ ràng là người sát sinh bừa bãi mà..."

"Rồi... ta ngộ sát con nhện, ta chưa đúng lắm..."

Hoài Bảo nhìn cuộc cãi vã như trẻ con của Dương và Linh Nhi, gương mặt anh tuấn nhẹ mím cười, làm hoàng tử như hấn rất cô độc, từ nhỏ đã phải vùi đầu học hành, khi thì mang danh phế vật bị khinh khi xa lánh, khi thì vùi đầu rèn luyện, chưa bao giờ có một tình bạn đồng trang lứa đúng nghĩa.

"Người cười cái gì?" Phong Linh Nhi tròn mắt hỏi Hoài Bảo: "À mà người tên gì nhỉ? Ta là Phong Linh Nhi, cảm ơn người lần trước đã cứu ta..."

"Ta... ta là Nguyễn Hoài Bảo, lần trước chỉ là tiện tay thôi, người không cần cảm ơn ta..."

Thấy không khí giữa Hoài Bảo và Linh Nhi có phần "mùi mẫn", Dương lập tức hiển lộ tài năng phá đám siêu quần: "À còn cái thẻ ngọc và bức thư này giải quyết thế nào nhỉ?"

Hoài Bảo nói: "Ta nghĩ như vậy, ta và Dương mỗi người nhận một món Thánh Bảo của Cao Lỗ tướng quân, nên trách nhiệm của chúng ta phải nặng hơn, ta giữ bức thư còn thẻ ngọc do người giữ. Ta sẽ nhờ người tìm kiếm vị trí Cổ Loa thành, nếu tìm được sẽ tìm cách báo cho các người, chúng ta cùng đến!"

"Được!" Dương và Linh Nhi cùng gật đầu, sau đó Dương cầm lấy tấm thẻ ngọc trong rương, là một miếng thẻ nhỏ hình chữ nhật, bốn góc khắc bốn chữ An - Dương - Hành - Bảo.

Vốn tính thân thiện, lại cùng nhau trải qua kỳ ngộ hiếm có nên ba người Dương, Hoài Bảo và Linh Nhi mới gặp đã quen, ngồi trong gian nhà vừa vận công khôi phục vừa trao đổi thông tin về nhau.

Dương không bị thương tổn, chỉ mất sức nên khôi phục rất nhanh, sau đó liền ra ngoài nghiên cứu món đồ chơi mới, Hoài Bảo bị thương tổn còn Phong Linh Nhi trước đó cạn kiệt linh lực nên cần khôi phục lâu hơn, đến nửa ngày sau, cả bọn mới cúi chào vong linh của Cao Lỗ rồi rời đi.

Dọc đường đi, Dương lo lắng hỏi: "Ê Bảo, ngươi có chắc đánh bại nó không? Linh Tướng đấy!"

Hoài Bảo suy nghĩ một lát rồi nói: "Không chắc, nhưng chạy thì chắc thoát..."

"Ặc! Vạy ra ngoài mạnh ai nấy chạy à!"

Phong Linh Nhi hăng hái lên tiếng: "Đừng lo! Ta khôi phục kha khá rồi, ta... chạy nhanh lắm!"

"Ặch!"

Bề ngoài thì tỏ vẻ bó tay với một nam một nữ này, nhưng thật ra trong lòng Dương biết rõ mỗi người đều ẩn giấu thực lực.

Cả ba trở lại vòm hang dịch chuyển, phiến đá hình ngôi sao vẫn còn nguyên năm viên hồn tâm ngũ hành, sau một hồi mò mẫm thì cả bọn cũng tìm ra cách mở cổng để quay ngược trở về: Xoay phiến đá một

vòng ngược chiều kim đồng hồ.

Những hình vẽ trên trần hang bắt đầu xoay chuyển theo chiều ngược lại với lần trước, Hoài Bảo tính tình cẩn thận, rút kiếm ra phòng bị và nhắc nhở Dương cùng Linh Nhi: "Cẩn thận, không chừng bên kia có người thì nguy to!"

Bên phía hang bên kia, trời đã hừng sáng, Đại Du và Phấn Hưng đang ngồi vận công, chợt phát hiện ra những hình vẽ trên trần hang xoay chuyển.

"Anh Du, đây là gì?" Tâm hỏi.

Đại Du và Phấn Hưng làm sao có được kiến thức như Google và sự phụ của Hoài Bảo, Đại Du đoán mò: "Hình như là thuật phong ấn! Mau lui ra!"

Đại Du và Phấn Hưng liền lui ra nấp vào một đoạn hang, để nhìn những hình vẽ xoay tròn càng lúc càng nhanh.

Đột nhiên vòm hang tối om trong phút chốc rồi sáng trở lại nhờ đồng lửa ở giữa hang, riêng phiến đá hình sao đã dùng hết năng lượng của năm viên hồn tâm, làm cả năm tan biến nên không còn ánh sáng. Trước mắt Đại Du và Phấn Hưng hiện ra ba người, một thiếu niên áo trắng anh tú, một thiếu niên áo đen anh tuấn và một thiếu nữ mặc trang phục thổ cẩm xinh xắn.

"Hắn là... Nguyễn Hoài Bảo?" Phấn Hưng và Đại Du rất dễ dàng nhận ra Hoài Bảo, đơn giản vì Hoàng thành là thế lực đối địch lớn nhất của Âm Đạo hội, còn Hoài Bảo là ngôi sao sáng nhất của Hoàng thành hiện tại.

"Trừ tên Hoài Bảo là Linh Tá cấp 3, hai đứa còn lại là Linh Tá cấp 1,

Hoàng thành này đào tạo kiểu gì mà ra lắm thiên tài quá vậy?" Đại Du nói, sau đó nhếch mép cười: "Nhưng xui thế nào mà hôm nay gặp phải chúng ta, lên, giết chúng nó để trừ hậu họa! Lần này cho ngươi lập công đấy, lên đi!"

"Dạ cảm ơn anh!"

Hoài Bảo, Dương và Linh Nhi nhanh chóng ổn định sau chuyến dịch chuyển xuyên không gian.

"Ừa? Lửa vẫn chưa tắt này?" Phong Linh Nhi lên tiếng.

"Có người!" Dương và Hoài Bảo cũng nhận ra, liền cẩn thận vận linh lực phòng ngự, bọn hắn đi hơn nửa ngày, làm sao không biết đây là lửa do người khác đốt lên, còn nói cánh cổng này có thể dịch chuyển xuyên thời gian thì quá khó tin rồi...

"Ha ha... Tinh lắm bọn nhóc!" Thấy bọn Dương phòng bị, Phấn Hưng cười to bước ra, tên này thân hình khá to khỏe, tay phải mang một chiếc găng to như găng đấm bốc, là một Linh Tướng cấp 2 dùng Thạch linh lực, một dạng khác của hệ Thổ.

Riêng Đại Du vẫn ở trong bóng tối quan sát.

Chưa xác định là địch hay bạn, Hoài Bảo gật đầu lễ phép: "Chào anh, tụi em vào đây trú, không ngờ bị cái phong ấn trận quý quái này giam lại, chật vật mãi mới thoát ra..."

"Sắp chết rồi còn nhiều lời! Tưởng ta không biết ngươi là ai sao? Vô Sắc Tiên Vũ - Nguyễn Hoài Bảo!" Phấn Hưng cười châm chọc, sau đó mắt chuyển qua Phong Linh Nhi: "A! Con bé dân tộc này xinh quá nha!"

Hắn liếm mép dâm dê nói thêm: "Đi rừng mệт nhọc mà có thứ tiểu mỹ nhân cực phẩm này giải trí thì phải nói là... phê quá đi! Ha ha..."

"Phê con mẹ ngươi!" Dương tức giận mắng, sau đó hắn và Hoài Bão cùng lúc định xông lên, nhưng Phấn Hưng nhanh hơn, phóng tới đâm thẳng vào bụng Dương, đánh hắn bay ngược ra sau đập mình vào thành hang, không rõ sống chết.

"Dương!" Hoài Bão và Phong Linh Nhi lo lắng gọi, nhưng lúc này còn kẻ địch trước mặt nên không dám lơ là.

"Thứ cức rắм còn con con mà cũng dám mắng ta? Hừ!" Phấn Hưng phải tay tựa như vừa đập một con ruồi dơ bẩn, sau đó mặc kệ Hoài Bão, nhìn qua Phong Linh Nhi: "Anh là Linh Tướng cấp 2 đấy! Cô bé muốn sao, ngoan ngoãn hưởng thụ với anh hay là thích bị chinh phục bằng bạo lực?"

Phong Linh Nhi tức giận, linh lực vận chuyển định tung hết sức chiến đấu, nhưng chợt thấy Hoài Bão bước sang che chắn cho nàng. Hoài Bão vốn là người chính trực nên càng tức giận hơn Dương và Phong Linh Nhi, khắp người hắn tỏa ra linh lực hùng hậu, thanh trường kiếm được linh lực kết tinh gia cố sắc bén đến tối đa, xung quanh lưỡi kiếm tỏa ra những luồng gió xoáy nhỏ bé mà cuồn cuộn.

"Ô hô! Nóng rồi sao? Mà nóng thì sao? Tao là Linh Tướng cấp 2 nhé!" Phấn Hưng thấy Hoài Bão tức điên, càng ra sức châm chọc.

Nhưng Phấn Hưng lập tức cảm giác có điều không ổn, thanh kiếm trên tay Hoài Bão dường như có thể gây sát thương cho hắn...

Xoẹt!

Dù cự ly rất gần nhưng Hoài Bão vẫn có thể tung ra một đường kiếm

linh hoạt sắc bén nhờ kiếm thuật tuyệt diệu, Phấn Hưng tuy đã lui ra né nhưng vẫn trúng một đường kiếm vào giữa ngực, tạo ra một đường máu mỏng.

"Tại sao? Đây là kiếm gì?" Phấn Hưng không tin nổi một đường kiếm của Linh Tá cấp 3 có thể làm tổn thương một Linh Tướng cấp 2 như mình, dù rằng hẳn có phần bất cẩn.

"Thánh Bảo hạ cấp, Truy Phong thánh kiếm!" Hoài Bảo đáp, đồng thời kết hợp sự linh hoạt uyển chuyển của Phong hệ cùng kiếm thuật được sư phụ truyền dạy, xông tới chém tới tấp vào Phấn Hưng.

Tuy liên tục phải né tránh những đường kiếm sắc bén nhưng Phấn Hưng không hề nao núng, vừa né tránh vừa cười nhạo: "Quả là một thanh thánh kiếm lợi hại! Nhưng người chém thế này được bao lâu? Mà dù có chém ngàn lần cũng chỉ đủ sức làm ta trầy da, thật là vô dụng, ha ha..."

Đúng như Phấn Hưng nói, với Linh Tá cấp 3 thì cầm trong tay Thánh Bảo, Thần Bảo cũng chỉ phát huy được một phần nhỏ uy lực mà tiêu hao linh lực để sử dụng lại rất lớn, cho nên thường chỉ dùng làm sát chiêu với đối thủ ngang cấp.

Nhưng đây là đối với Linh Tá cấp 3 bình thường!

Kiên trí tấn công đến khi Phấn Hưng lộ ra bất cẩn, Hoài Bảo vốn đã luyện thuần thục đến mức có thể Tiên hóa ngay trong lúc chiến đấu, liền mọc ra sau lưng một đôi cánh trong suốt óng ánh như pha lê, linh lực cũng vì thế mà tăng lên vượt trội, khiến uy lực Truy Phong thánh kiếm cũng tăng theo, chém một phát đứt sâu vào vai trái của Phấn Hưng.

"Au! Mẹ kiếp!" Phấn Hưng trúng một kiếm đau đớn, lui ra sau xem

vết thương rồi gầm lên tức giận, dù biết Hoài Bảo có Tiên vũ nhưng hẳn không nghĩ có thể Tiên hóa cấp tốc như vậy, liền thôi trò mèo vờn chuột, Thạch linh lực tụ vào tay phải tạo thành một găng tay đá to lớn cứng chắc, dũng mãnh chạy đến đâm thẳng vào đầu Hoài Bảo, nếu trúng một đòn này, bảo đảm Hoài Bảo nát sọ!

Nhưng Hoài Bảo chính là chờ lúc này, trong lòng hẳn như đang gầm to: "NỘ!"

Bí kỹ: Nộ, trong phút chốc dùng phương pháp đặc biệt kích nộ linh hồn, giúp linh hồn bộc phát mạnh mẽ, tăng lên vài cấp độ trong thời gian ngắn. Sau khi dùng sẽ khiến linh hồn chịu tổn thương.

Bí kỹ Nộ kích hoạt, linh hồn Hoài Bảo như bị khuấy động, lập tức biến chuyển một cách dữ dội, từ Linh Tá cấp 3 tăng lên 4, 5, 6, 7 rồi dừng ở cấp 8! Cũng chính lúc này, Sắc Mệnh Chi Bảo ẩn vốn được Hoài Bảo lén khởi động từ trước, hư ảnh Hoàng long cấp tốc hình thành, xông thẳng vào nắm đấm của Phấn Hưng.

RẦM!

Linh lực Hoài Bảo được cường hóa nên Hoàng long ảnh cũng phát huy uy lực mạnh hơn, tuy lập tức tan vỡ nhưng cũng đủ làm Phấn Hưng chới với bật ngược ra sau, Hoài Bảo chớp lấy thời cơ, nhanh như gió phóng đến, hai tay giữ chặt cán kiếm dùng toàn lực đâm thẳng vào ngực Phấn Hưng.

Choeng!

Kiếm đâm vào đá, nhưng lớp linh lực kết tinh bảo vệ ngực của Phấn Hưng vẫn bị thánh kiếm đâm xuyên, dù vậy cũng chưa thể đâm sâu đến tim Phấn Hưng. Biết là chưa đủ, Hoài Bảo liền dồn toàn bộ linh lực kết tinh vào bàn tay, chưởng thẳng vào cán kiếm, đẩy mũi kiếm

đâm vào sâu hơn.

Binh! Binh!

Hai tiếng binh vang lên cùng lúc, một là do Hoài Bảo dùng tay làm búa đâm mạnh mũi kiếm vào tim Phấn Hưng, một là do Phấn Hưng lấy lại trớn đâm thẳng vào người Hoài Bảo, khiến hắn văng ra.

"A! Hộc... hộc..." Phấn Hưng khụy xuống, đau đớn thở dốc, cảm nhận tim đau nhói vì bị mũi thánh kiếm của Hoài Bảo đâm vào.

"Quá xuất sắc!" Đại Du trong bóng tối quan sát, lúc này mới chịu bước ra ngoài tán thưởng Hoài Bảo, chẳng thèm ngó ngang đến Phấn Hưng.

Phong Linh Nhi từ lúc đầu vẫn im lặng, bởi vì nàng cảm nhận được ngoài Phấn Hưng còn có kẻ khác đang ẩn mình, giờ mới bước lên...

Chương 63: Sắc Màu Của Gió

Sau khi lãnh trọn một đấm của Phấn Hưng, Hoài Bão bị tống văng ra một góc hang, cũng nhờ sư phụ hấn hỗ trợ phòng ngự nên không chịu thương tổn quá nặng.

"Khốn nạn! Còn tên Linh Tướng cấp 8 xử lý thế nào đây!" Lão già lo lắng nói.

Hoài Bão suy yếu nên hồn ngự tinh lần nữa thoát khỏi cấm ngôn, liền gian tà nói: "Khà khà! Thả ta ra, ta giết hấn giúp các ngươi!"

Hoài Bão cắn răng do dự, quả thực hấn chỉ còn cách mượn lực của ngự tinh thần để chiến đấu, nhưng đây chính là một con dao hai lưỡi, bởi ngự tinh không thân thiện như sư phụ hấn, nếu để nó khống chế thì khả năng rất cao sẽ bị mất luôn cơ thể.

Trong lúc đó, Đại Du từ bóng tối bước ra, sau khi tán thưởng Hoài Bão thì hấn mới bước đến đứng cạnh Phấn Hưng, không nhìn mà hỏi: "Ngươi thấy sao rồi?"

Phấn Hưng hờn hển nói: "Em bị đâm... hộc... vào tim... Cứu em..."

Đại Du gật đầu, tay đặt lên ngực Phấn Hưng và nói: "Ngươi thu linh lực phòng vệ lại đi, để ta đưa Băng linh lực vào đóng băng vết thương lại!"

"Dạ!"

Phấn Hưng nghe theo, thu linh lực phòng ngự lại, Đại Du liền vận

Băng linh lực, nhưng không phải đóng băng vết thương, mà đóng băng chính trái tim Phấn Hưng rồi sau đó là toàn bộ cơ thể hắn.

Bịch! Răng rắc!

Phấn Hưng hóa thành một khối băng ngã xuống.

"Thứ vô dụng, cứu chỉ tốn thuốc!" Đại Du hừ lạnh nói rồi nhìn sang Phong Linh Nhi: "Thật là một cô bé đáng yêu! Người là người dân tộc nào?"

Giọng Phong Linh Nhi không ngờ không chút run sợ mà còn tỏ ra lạnh lùng kêu ngạo: "Người không có tư cách biết!"

Đại Du bật cười: "A ha! Linh Tá cấp 1 hỏi chuyện tư cách với Linh Tướng cấp 8? Thật đúng là tuổi trẻ nông nổi mà!"

Cười xong, ánh mắt Đại Du trở nên cực kỳ âm hiểm: "Khôn hồn thì tự cởi quần áo ra rồi bước đến đây phục vụ ta, không chừng ta vui lòng mà nhận ngươi làm người hầu!"

Phong Linh Nhi khịt mũi như vừa nghĩ phải thứ gì ô uế, Hoài Bảo và Đại Du còn tưởng nàng sẽ tức giận mà chửi lại, nhưng...

Phong Linh Nhi đặt bàn tay nhỏ xinh lên ngực áo, từng cúc áo được tháo bung ra, sau đó chiếc áo thổ cẩm rơi khỏi đôi vai mỏng manh e lệ, lộ ra bên trong một làn da trắng nõn nà cùng một lớp yếm mỏng phủ che đôi gò ngực non nớt...

"Linh Nhi! Đừng..." Hoài Bảo yếu ớt gọi...

Trở lại chiều hôm qua, trước khi bọn Dương đ-ng độ Đại Du, Phấn Hưng.

Một nhóm 4 người gồm tộc trưởng và ba thanh niên của bộ tộc Đan Lai băng rừng tìm đến hang ổ của Xích Ảnh hổ.

Bốn người cẩn thận cầm đuốc tiến vào hang, phát hiện một con hổ to lớn, mắt đỏ lông đỏ, chính là Xích Ảnh Hổ đang bị thương.

Thấy có người lạ xâm nhập, con hổ gầm gừ đe dọa.

"Đừng sợ... chúng ta không làm hại người đâu..." Lão tộc trưởng nhẹ nhàng nói, rồi soi đuốc xem xét cơ thể con hổ.

Xem xét một hồi, lão gọi ba thanh niên trở ra, trả lại yên bình cho con hổ.

"Tộc trưởng..."

"Vết thương trên người con hổ không phải do thánh nữ gây ra, giống như bị loài có vuốt khác tấn công, mà con hổ đang có thai nữa, không thể nào nó và thánh nữ lại tự nhiên đi kiếm chuyện đánh nhau..."

"Vậy theo tộc trưởng là con hổ này không liên quan đến thánh nữ ạ?"

Lão già lắc đầu: "Chưa chắc, chúng ta trở lại chỗ có dấu vết chiến đấu xem!"

Bốn người tìm lại nơi có dấu vết chiến đấu, cả một mảng rừng chịu đủ dấu vết, từ giẫm đạp, chặt chém đến cào cấu, cây cối tàn tạ ngã đổ xáo trộn.

Mưa tầm tã làm các dấu vết trở nên mờ hồ, nhưng không qua được ánh mắt sành sỏi già đời của tộc trưởng tộc Đan Lai, sau một hồi

xem xét xung quanh, lão nói: "Thánh nữ không đánh với xích ảnh hổ, mà là bảo vệ xích ảnh hổ khỏi một đàn khoảng ba đến năm con thú khác..." Lão xem xét vết cào có 6 đường không đều nhau trên thân một cây to và nói thêm: "Là Lục Chi Lô Hài, ta nhớ năm ngoái có người báo rằng khu vực gần đây có một đàn khi này, có vài con đã đạt đến Linh Tướng cấp 5, con đầu đàn đã cấp 8, nếu đánh với những con này thì chắc thánh nữ đã dùng năng lực kia và cạn kiệt linh lực rồi... Đi tìm thôi, chắc thánh nữ đang ẩn mình quanh đây."

Trong hang động...

Trút bỏ lớp áo thổ cẩm thô sơ, thân hình Phong Linh Nhi lộ ra cơ thể thon thả cùng làn da mịn màng, tấm lưng trần của nàng trở nên quyến rũ lạ thường dưới ánh lửa hồng ấm áp.

Đại Du liếm mép thềm thường: "Hà hà... ngoan lắm, cời tiếp đi nào bé cưng... Hay lại đây để anh cời cho..."

"Đừng..." Hoài Bảo cắn răng gượng dậy, nhưng lại khụy xuống. Trong lúc hấp chuẩn bị quyết định nhường quyền khống chế cơ thể cho ngư tinh, Phong Linh Nhi chột lên tiếng.

"Cời tiếp cũng được... Nhưng ngươi có còn mắt để mà nhìn không?"

Phong Linh Nhi vừa nói xong, toàn thân nàng chột như tỏa sáng, rồi từ ngực trái nàng hiện ra một quả cầu ánh sáng gần như trong suốt.

Đại Du ngạc nhiên tột độ, nhưng cũng không bằng Hoài Bảo, bởi vì đây giống hệt biểu hiện Tiên hóa của hắn, Vô Sắc Tiên Vũ.

Trong tích tắc, quả cầu bành trướng rồi tan biến, từ tấm lưng trần trụi của Phong Linh Nhi hiện ra thứ cánh tiên trong suốt gần tương tự cánh của Hoài Bảo, nhưng không phải một, mà là hai đôi!

"Thánh Vũ!" Đại Du và Hoài Bảo cùng thốt lên một lúc, nhưng Đại Du nói thêm: "Người chính là Phong Linh Thánh Nữ! Khổ cực đi tìm, thì ra ngay trước mắt, ha ha..."

Xoẹt!

Ngay khi Đại Du vừa mở miệng cười, Phong Linh Nhi trong hình dạng Tiên hóa 4 cánh phất tay một cái, tạo ra một luồng gió sắc bén chém thẳng vào mặt Đại Du nhưng bị hấn nghiêng đầu né được.

Nhưng Đại Du vừa né xong thì Phong Linh Nhi liền như một luồng gió, không một tiến động áp sát tung cước vào bụng Đại Du, tên này không kịp né, liền vận Băng linh lực tạo thành một lớp khiên bảo vệ bụng, nhưng vẫn bị đập văng thẳng ra gần cửa hang.

Phong Linh Nhi liền thu cánh lại để đuổi theo.

Hoài Bảo đang hoảng loạn: "S... sư phụ... vậy là sao?"

"Là con bé đó có Vô Sắc Thánh Vũ chứ sao, mi đui à?" Lão sư phụ đáp.

"Nhưng... tuổi nàng ta như vậy, linh lực còn thua con... sao lại có Thánh Vũ?"

Lão già nói: "Tại vì nó không phải Tiên Tử nữa người nữa tiên như người! Mà nó là Thánh Nữ! Cấp tiến hóa của Tiên Nữ chân chính! Và cũng đừng đoán tuổi người ta bằng cách nhìn vẻ bề ngoài! Còn không mau ra xem hàng coi có học hỏi được gì không!"

"Ai... ui da..."

Hoài Bảo xoay người định đi thì nghe tiếng rên trong một góc hang, chính là Dương tỉnh dậy sau khi ăn cú đòn choáng váng.

"Dương! Người không sao chứ?" Hoài Bảo muốn lại đỡ Dương dậy nhưng đến đứng hẳn cũng không đứng nổi.

"Không sao... Hơi ê mông chút a..." Dương đáp, cũng may trước khi dịch chuyển qua cổng thì hắn đã khởi động Phù Đồng Thiên Vương giáp để phòng bị, dựa theo linh lực hiện tại của Dương thì đòn đánh của Linh Tướng cấp 2 như Phấn Hưng vẫn chưa đủ gây thương tổn cho hắn.

Dương nhìn quanh, không thấy Phong Linh Nhi đâu, chỉ nghe tiếng động ngoài hang và thấy xác Phấn Hưng đóng băng nên hỏi: "Phong Linh Nhi đâu? Còn thằng này ai giết vậy?"

Hoài Bảo đáp gọn: "Là đồng bọn của hắn giết hắn, mau dìu ta ra ngoài với! Phong Linh Nhi đang đánh với tên còn lại ngoài kia!"

"Có dịp thể hiện rồi!" Dương mừng thầm, nhào ra diễn trò anh hùng xuất hiện phút chót để giải cứu mỹ nhân trong tột cùng tuyệt vọng thì ngẫu bá cháy à nha!

Thế là Dương dìu Hoài Bảo ra ngoài.

Cảnh tượng ngoài hang khiến Dương lập tức bỏ ý định anh hùng cứu mỹ nhân. Phong Linh Nhi sau khi Tiên hóa thì thân hình càng lộ ra nét đẹp tuyệt trần, mang trên lưng bốn chiếc cánh trong suốt long lanh gần như vô hình mà lại vô cùng rực rỡ, nàng tựa như một làn gió, cứ vô thanh xuất hiện tấn công Đại Du rồi lại vô hình ẩn đi.

Còn Đại Du cũng không vừa, Linh Tướng cấp 8 hệ Băng, dùng cảnh giới Linh Lực Hữu Hình tiên tục tạo ra băng giáp, băng kiếm và băng

khiên để đứng một chỗ phòng ngự - phản công. Âm thanh va chạm không ngừng vang lên, băng đá bị đánh vỡ văng tung tóe, cây cối xung quanh bị những luồng gió sắc bén của Phong Linh Nhi liên lụy, ngã đổ không ngừng.

Dương nhìn muốn lé mắt, quả nhiên là gái xinh thì kiểu gì cũng bá đạo mà! Sau đó hắn mới nhận ra trên lưng Phong Linh Nhi mang đến 4 cánh chứ không phải hai: "Bốn cánh? Là sao?"

Hoài Bảo nghe thế, liền dùng câu y hệt câu sư phụ mắng hắn đem mắng Dương: "Là nàng ta có Thánh Vũ chứ sao, ngươi đui à?"

"Nhưng... tuổi nàng ta như vậy, linh lực còn chưa bằng ta... sao lại có Thánh Vũ?"

Hoài Bảo cười thầm: "Hồi nãy ta cũng hỏi y hệt..."

Hoài Bảo được dịp lên mặt: "Tại vì nàng ta không phải nửa người nửa tiên như ta và ngươi, chúng ta được gọi là Tiên Tử, còn nàng ta là Tiên Nữ tiến hóa thành Thánh Nữ!"

"À..." Dương gật gù, sau đó hỏi tiếp: "Nhưng không phải nàng ta là Linh Tá cấp 1 sao? Dù Tiên Hóa thì cũng đâu thể tăng lên khủng khiếp như vậy?"

"Tại vì... Ừa?" Hoài Bảo được thế làm tới, nhưng nhớ ra bản thân cũng cóc biết, liền hỏi thăm: "Sư phụ! Tại sao vậy?"

Lão già chép miệng: "Này thì tỏ ra nguy hiểm! Không giống ngươi chút nào nha! Tại vì đối với Tiên Tử như ngươi, Tiên hóa làm gia tăng thực lực, còn đối với Tiên Nữ, Thánh Nữ cũng như cấp tiến hóa cuối cùng của họ là Thiên Nữ, Tiên hóa làm hiển lộ thực lực thật sự!"

"À..." Hoài Bảo gật gù, liền đem giải thích lại cho Dương, cảm giác biết được điều mà tên Dương thiên tài này không biết thật là "đã" mà!

Trong lúc hai thằng chém gió, trận chiến càng lúc càng dữ dội, Phong Linh Nhi liên tục tấn công bằng những vòng gió xoáy sắc bén nhưng vẫn chưa thể xuyên qua những lớp phòng ngự dày đặc của Đại Du. Còn tốc độ của Đại Du so với Linh Nhi thì chậm chạp hơn, nhiều lần tìm cách đóng băng Phong Linh Nhi từ xa nhưng bất thành, trận chiến rơi vào thế giằng co.

Có lần Phong Linh Nhi xuyên phá được lớp băng của Đại Du, nhưng lại phát hiện ra hẳn có tiên bảo phòng ngự trung cấp, bị Đại Du đánh bật trở ra và bị thương nhẹ.

"Hẳn có bảo vật phòng ngự!" Lão sư phụ nhắc Hoài Bảo.

Nghe nhắc, Hoài Bảo liền nghĩ ra biện pháp giúp đỡ Phong Linh Nhi, hẳn đưa thanh Truy Phong kiếm cho Dương và nói: "Giúp ta đưa cho Phong Linh Nhi!"

"Được!" Dương hiểu ý, lập tức nhận thanh kiếm, gào to rồi phóng lên cho Phong Linh Nhi: "Linh Nhi! Nhận kiếm!"

Phong Linh Nhi quả thật đang cần vũ khí tấn công, liền lao ra nhận lấy Truy Phong thánh kiếm.

Thánh nữ cầm thánh kiếm trên tay, vỗ hai đôi cánh vô sắc lung linh bay trên không tựa thiên sứ giáng phàm để trừ diệt yêu ma.

"Hừ! Thánh kiếm thì đã sao?" Đại Du hừ nhẹ, nhưng mặt hẳn nghiêm trọng thấy rõ, đừng nói là thánh bảo, ngay cả tiên bảo đối với hẳn cũng đã là một gia sản, giá cả cực đắt mà còn khó mua, lại dễ bị kẻ mạnh đoạt mất.

Và Đại Du lập tức được nếm mùi lợi hại, Phong Linh Nhi vốn đã nhanh nhẹn, lại kết hợp Truy Phong thánh kiếm sắc bén, liên tục bay lướt qua Đại Du, mỗi lần lại chém sâu hơn vào lớp phòng ngự của Đại Du, khiến hắn càng lúc càng chật vật.

Nói vậy không có nghĩa là Đại Du chỉ co mình phòng thủ, thỉnh thoảng cũng phản công nhưng chỉ có thể làm chậm hoặc đẩy lùi Linh Nhi chứ không thể gây thương tổn cho nàng.

Nhưng không chỉ đơn giản là bên công bên thủ, cách di chuyển của Phong Linh Nhi khiến cho không khí xung quanh bị xáo động càng lúc càng dữ dội. Những đường kiếm của Phong Linh Nhi càng không phải chém loạn, mỗi khi trượt mục tiêu, những đường kiếm này hòa vào luồng khí, dần tạo thành một cơn lốc xoáy khổng lồ lấy Đại Du làm tâm.

Tất nhiên những xáo động không khí này chưa đủ uy hiếp Đại Du, mà chỉ là bước khởi đầu cho một linh thuật cực mạnh của Phong Linh Thánh Nữ.

Phong Linh Nhi lúc này điên cuồng tấn công, khiến Đại Du dù nhận ra điều bất ổn nhưng chỉ có thể tạo ra một lớp giáp băng thật dày ngăn cản, đến cuối cùng là tự giam mình trong một khối băng thật dày để bảo toàn linh lực và chờ đợi thời cơ, mà Linh Nhi chờ chính là lúc này!

Phong Linh Nhi bay thẳng lên không, ngay trên tâm cơn lốc xoáy, nàng ngược mặt lên cao, hai tay giơ ngửa ra hai bên, miệng nói thầm: "Khởi Phong Trận!"

Lập tức, Phong linh lực vô hình từ cơ thể Phong Linh Nhi tỏa ra và xoáy vào cơn lốc phía dưới, khiến cơn lốc đột ngột tăng tốc độ xoáy,

ngoài ra còn tạo thành những đường gió sắc bén cửa thẳng vào khối băng của Đại Du tạo ra những đường cắt ngọt đến vô hình.

Đại Du biết là không ổn, nhưng cũng không còn cách nào bỏ chạy, chỉ có thể cố sức phòng ngự.

Nhưng hẳn cũng biết dùng loại linh thuật mạnh mẽ trong phạm vi rộng thế này chắc chắn là Phong Linh Nhi đang tiêu hao rất nhiều linh lực: "Hừ! Để ta xem ngươi dùng thuật này được bao lâu!"

Tất nhiên là không lâu, cho nên Phong Linh Nhi đang chuẩn bị một sát chiêu khác. Đại Du ngược mặt nhìn lên thì thấy Phong Linh Nhi đang bay lơ lửng ngay phía trên, hai bàn tay nàng bao quanh phần cán thanh Truy Phong thánh kiếm, còn thanh kiếm này đang xoáy quanh tựa như một mũi khoan với một tốc độ xoáy khủng khiếp.

"Ta cho ngươi xem!" Phong Linh Nhi hô lên, lúc hai tay nàng dang ra cũng là lúc Truy Phong thánh kiếm khoan thẳng xuống, nhanh đến nỗi Đại Du dù vẫn đang nhìn lên chăm chú nhưng chỉ kịp thấy một điểm đen cắm thẳng vào mắt hẳn.

Xoẹt! Phập!

"A Aa..."

Đại Du khụy gối quỳ xuống đất và gào lên đau đớn, dù đã phòng ngự tối đa nhưng vẫn bị Truy Phong thánh kiếm xuyên thủng một mắt, nếu không nhờ hẳn kịp giơ tay chụp lại thì có lẽ mũi kiếm đã xuyên luôn vào não.

"CON NHỎ KHỐN KIẾP!"

Vừa đau vừa tức, Đại Du một mắt đầy máu vừa chửi vừa rút kiếm ra

khỏi mắt mình. Nhưng Phong Linh Nhi không cho hắn làm điều này, nàng lập tức đáp xuống, dùng toàn bộ linh lực còn lại nắm chặt cán kiếm, cố đâm kiếm sâu hơn vào đầu Đại Du.

"GUAAA.... TAO GIẾT MÀY!" Đại Du cố giữ lưỡi kiếm ngăn cản, lại phát hiện ra linh lực của Phong Linh Nhi đã suy yếu, liền chớp thời cơ vung một tay chưởng thẳng vào giữa ngực nàng, làm Phong Linh Nhi cùng Truy Phong kiếm văng ra xa, cơn lốc xoáy đồng thời cũng tan biến.

"Linh Nhi!"

Hai thằng Dương và Hoài Bảo đang nấp gió trong hang, thấy Phong Linh Nhi bị đánh bay ra, cơn lốc tan biến, Dương liền lao đến chỗ nàng, còn Hoài Bảo khập khiễng theo sau.

"AAA... Thật là khốn nạn mà!" Đại Du lúc này đang điên cuồng trong đau đớn, một tay bịt vào chỗ mắt, máu chảy ướt nửa bên mặt hắn, mắt còn lại căm tức trừng thẳng về chỗ Linh Nhi trông rất đáng sợ.

Dương phớt lờ, đến đỡ Linh Nhi dậy: "Linh Nhi! Người không sao chứ?"

"Ta không sao... chỉ hơi mệt..."

Dương mỉm cười: "Ừ, người cứ nằm nghỉ đi, còn lại để ta lo..."

Sau đó, Dương đứng dậy, lạnh lùng xoay người nhìn về phía Đại Du và nói: "Trận đánh này cũng nên chấm dứt đi thôi..."

Nhưng trước mặt Dương giờ chỉ còn mảnh rừng trơ trọi.

"Ừa hắn đâu rồi?"

Hoài Bão đang lết đến chỗ Linh Nhi, bó tay nói: "Hắn chạy mất rồi
thằng ông nội..."

"Ach!"

Chương 64: Thì Ra Là Mày!!!

Hoài Bảo đến chỗ Linh Nhi, đưa cho nàng một viên thuốc: "Đây là Hồi Linh Đan, có thể giúp tăng tốc độ khôi phục linh lực, ngươi ăn đi!"

"Cảm ơn!" Phong Linh Nhi nhận lấy viên thuốc và nuốt vào, Hoài Bảo cũng tự lấy ra hai viên cho bản thân hắn, một viên là Hồi Linh Đan, một viên là Hồi Hồn Đan để chữa trị linh hồn bị thương tổn của hắn sau khi dùng bí kỹ.

Dương nói: "Các ngươi nghỉ ngơi một chút đi, sau đó chúng ta rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt!"

Linh Nhi hỏi: "Sao chúng ta không trốn vào linh cảnh đợi khôi phục hoàn toàn rồi ra?"

Hoài Bảo đáp: "Tại vì Đại Du chắc chắn sẽ gọi người đến tìm chúng ta trả thù, mà hắn đã thấy chúng ta xuất hiện từ trong hang nên nhất định sẽ có người canh gác hang này, nếu trốn thì có thể an toàn nhưng biết trốn đến bao giờ?"

Dương gật đầu: "Đúng vậy! Vấn đề là chúng ta trốn đi đâu đây?"

Phong Linh Nhi nói: "Về làng của ta đi...."

Vậy là sau một lúc nghỉ ngơi, Dương cùng Hoài Bảo theo Linh Nhi tìm đường về làng của nàng, dọc đường đi cũng gặp một ít linh thú và vài thợ săn dự thi nhưng cả bọn đều cố gắng tránh đi, không gặp xung đột nào quá lớn.

Vượt qua hiểm nguy, ba người mới gặp không lâu đã trở thành thân thiết, khi thì Hoài Bảo nói cho Dương và Linh Nhi nghe về Âm Đạo hội.

"Tin này ta nghe được từ cha, Âm Đạo hội này đang nghiên cứu công nghệ di truyền gì đó, mấy năm gần đây chúng phái người tản ra khắp nơi để truy lùng thứ nào đấy." Hoài Bảo nói tiếp: "Chuyến này ta đến để rèn luyện thôi, nhưng cha ta nhắc nhở cần phải cẩn thận vì có tin tình báo rằng người của Âm Đạo hội sẽ lợi dụng cuộc thi để trà trộn tìm kiếm thứ kia trong rừng Pù Mát này.

Dương hỏi: "Sao chúng phải lợi dụng cuộc thi? Rừng rộng như vậy, cứ vào thì ai biết được?"

Hoài Bảo đáp: "Khi cuộc thi chưa diễn ra thì cao thủ của Hoàng thành đã tuần tra thường xuyên để ngăn ngừa chúng đột nhập. Còn khi cuộc thi bắt đầu thì người của Hoàng thành sẽ canh gác dọc bờ rừng, ngăn kẻ khác đột nhập trái phép, đây là cuộc thi truyền thống do đích thân Nữ Thần Sinh Mệnh khởi xướng nên ban tổ chức cũng không dám đổi luật, chỉ cài vài Linh Tướng vào theo dõi và ngăn cản âm mưu của bọn chúng."

"Ra vậy! Thế các người biết chúng tìm gì chưa?" Dương hỏi tiếp.

Hoài Bảo trước thì lắc đầu sau lại gật đầu: "Chưa! Nhưng ta đoán ra rồi..."

"Chúng tìm ta đúng không?" Phong Linh Nhi nói.

Hoài Bảo thờ dãi không đáp, hấn và Linh Nhi đã từng nghe Đại Du nói về chuyện tìm kiếm Phong Linh Thánh Nữ.

"Tìm Phong Linh Nhi, công nghệ di truyền, chẳng lẽ chúng định..."

Dương há hốc mồm: "... tạo ra một đội quân Tiên Tử!"

Hoài Bão gật đầu: "Rất có thể là vậy, mà cũng có thể hơn cả vậy, tìm bắt người của Long tộc thì dễ hơn tìm Tiên rất nhiều, ta nghi ngờ là chúng còn muốn tạo ra dạng Tiên - Long như ngươi!"

"Tưởng dễ ăn lắm sao?"

"Sinh sản tự nhiên thì không, nhưng nếu chúng nghiên cứu thành công công nghệ di truyền thì hoàn toàn có thể tăng tỷ lệ thành công!"
Hoài Bão nói.

Dương hung hăng nói: "Hừ! Ta không để Linh Nhi rơi vào tay bọn chúng đâu!"

Hoài Bão gật đầu: "Ta cũng vậy!"

"Cảm ơn hai người..." Phong Linh Nhi cảm động nói.

Chặng đường tiếp theo là cuộc trò chuyện kể về quá trình gặp nhau lần của Dương và Hoài Bão và về một số cuộc phiêu lưu của hai người, sau đó mới hỏi đến thông tin về Linh Nhi.

"Ta là một Phong Tinh Linh sinh ra ở khu rừng này, nhờ tu luyện nhiều năm mà tiến hóa thành Tiên Nữ, rồi nhiều năm sau đó nhờ cơ duyên mà lần nữa tiến hóa. Tiên tộc chúng ta mỗi lần tiến hóa là một lần trùng sinh, trở lại thành trứng và sinh trưởng từ đầu, khi đó ông nội nuôi, cũng là tộc trưởng của tộc vô tình thấy quả trứng của ta và nhặt về nuôi, từ đó ta sống như một người trong làng."

Dương tò mò hỏi: "Vậy ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

Phong Linh Nhi tròn mắt suy nghĩ: "Chắc... cũng khoảng hai ngàn

tuổi hay sao ấy, ta hiện tại chưa trưởng thành nên ký ức vẫn còn rất mơ hồ..."

"Àch! Muốn lái chiếc máy bay cổ đại này quá a!" Dương dâm dề nghĩ thầm, còn Hoài Bảo thì thở phào, nếu bằng tuổi thì nhục quá rồi, sức chiến đấu của mình thua xa nàng ta nha...

"Nhưng sao ngươi lại lưu lạc ra đây, còn cạn kiệt linh lực nữa?" Hoài Bảo thắc mắc.

Phong Linh Nhi đáp: "Lúc đó ta vào rừng tìm ít thuốc để chữa bệnh cho ông nội, nhưng gặp một con hổ đang mang thai bị một bầy khỉ tấn công, thế là ta xông vào cứu. Lũ khỉ rất mạnh, con đầu đàn đạt đến Linh Tướng cấp 8, ta phải Tiên hóa mới đánh đuổi được chúng, sau đó trở về thì dọc đường bị một con báo rượt, trốn được vào một cái hang thì lại gặp phải hang sói, thế là bị đuổi tiếp rồi vô tình gặp hai người..."

"À..." Dương và Bảo gật gù.

Phong Linh Nhi dựa theo khả năng cảm nhận hướng gió mà đi nên không sợ bị lạc trong rừng, dẫn Dương và Hoài Bảo tiếp tục băng rừng tìm về làng.

"Qua đoạn rừng này thì đến làng ta rồi..."

Phong Linh Nhi vừa nói xong thì chợt nghe tiếng kinh hô và tiếng gầm rất to từ phía trước.

"Phía trước có đánh nhau! Chúng ta vòng sang đường khác đi!"

"Khoan đã! Tiếng hô này ta nghe quen quen..." Phong Linh Nhi dừng lại lắng tai nghe.

Có tiếng ai đó tiếp tục gào lên: "Mau! Đưa tộc trưởng chạy trước! Ta ở lại liều mạng với nó!"

Phong Linh Nhi liền nhận ra: "Là người trong tộc ta, có cả ông nội ở đó! Ta phải đến đó!"

Bất chấp linh lực còn yếu ớt, Phong Linh Nhi băng rừng chạy đến, Dương và Hoài Bảo cũng đuổi theo.

Ba người đuổi đến nơi thì thấy một nhóm bốn người mặc trang phục thổ cẩm đang đối đầu một con quái thú to lớn mà Dương nhìn tựa tựa như khủng long bạo chúa đã tuyệt chủng trong thế giới của hắn, đây là Địa Long Bạo Chúa, một loại linh thú tiến hóa từ loài bò sát.

"Ông nội!" Phong Linh Nhi thấy tộc trưởng tộc Đan Lai trong nhóm người, liền chạy đến.

Bốn người thấy Linh Nhi còn an toàn, liền mừng rỡ nhưng sau đó càng lo lắng hơn: "Linh Nhi! Chạy đi!"

"Không, chúng ta cùng chạy!" Linh Nhi bướng bỉnh nói.

"Đừng có ngốc, đây là Địa Long Bạo Chúa, ta không đo được cấp bậc của nó! Ít nhất cũng là Linh Vương đấy, chạy đi, chúng ta ở lại ngăn nó cho cháu!" Tộc trưởng nói.

Con Địa Long Bạo Chúa hung tợn vẫn đang đứng rình mồi, tuy giữ khoảng cách nhưng bốn người tộc Đan Lê không dám chạy vì loài này nổi tiếng có đôi chân cực khỏe, nếu cùng chạy thì nó sẽ nhảy lại vồ chết cả bọn.

Hoài Bảo và Dương cũng chạy lại, gái xinh gặp nguy hiểm mà đứng

ngoài nhìn thì hèn quá rồi!

Thấy Bão và Dương, lão tộc trưởng hỏi: "Hai người này là..."

"Là bạn cháu! Họ đã cứu cháu khi cháu bị lạc." Linh Nhi giới thiệu:
"Đây là Hoài Bão, còn đây là Dương."

"Chào tộc trưởng!" Hoài Bão và Dương lễ phép gật đầu chào lão già, sau đó lại nghiêm trọng nhìn con ác thú.

Hoài Bão thềm hỏi: "Sur phụ, con thú này cấp gì?"

Lão già đáp: "Quái lạ! Ta cũng không biết..."

"Tại sao? Chẳng lẽ nó còn mạnh hơn sur phụ?"

Trong lúc Hoài Bão thắc mắc, con ác thú lại gầm lên hung tợn, làm cả bọn sợ phát run.

Chỉ riêng Dương là khoái chí: "Hà hà! Thì ra là mày! Lần này thì chạy đâu cho thoát!"

Nói xong, Dương bẻ khớp tay răng rắc, sung mãn chạy tới chỗ con khủng long.

"Đừng!" Bọn Hoài Bão cùng tộc trưởng không nghĩ là Dương lại ngu ngốc xông vào con ác thú như vậy nên không kịp cản lại, chỉ kịp gào to gọi hấn.

Nhưng đã muộn, Dương như trẻ trâu xông vào con khủng long cao bằng tòa nhà, con khủng long liền há cái miệng to lớn đầy răng chờ đớp Dương một phát.

Binh!

Tất nhiên là Hoài Bảo và những người tộc Đan Lai sẽ không ngờ tới, rằng Dương dùng một đấm bình thường lại có thể đánh méo mặt con Địa Long Bạo Chúa có sức mạnh không thể đo được kia.

Con Địa Long Bạo Chúa đau điếng ngã ra đất, giãy giụa rồi biến trở lại nguyên hình, còn ai khác ngoài Thiên Ảnh Dị Thú trước kia!

"Này thì hổ báo trường mẫu giáo!" Dương đắc thắng chạy đến chộp lấy con thú, còn Hoài Bảo cùng những người tộc Đan Lê trở mắt ra nhìn, có ai ngờ được con khủng long khổng lồ kia lại biến thành một cục bông gòn màu hồng phấn đáng yêu.

"A! Là nó!" Phong Linh Nhi từng gặp Thiên Ảnh Dị Thú nên liền vui thích chạy đến ngắm nghía.

"Nó lại chơi chiêu giả chết này!" Dương thích chí lật ngửa con dị thú nhỏ xíu trên lòng bàn tay. Con dị thú cứng đờ phờ cái bụng béo ú ra như tự chứng minh rằng bản thân đã chết, bị Dương cho tay khều bụng mấy cái liền nguốc đầu định cắn tay Dương, nhưng Dương đã rút kinh nghiệm và kiểm điểm sâu sắc từ lần trước nên liền rụt tay lại. Cắn hụt, con dị thú lại ngửa đầu nhắm mắt giả chết lần hai một cách ngô nghê, khiến Dương và Linh Nhi bật cười thích thú.

"Thì ra là loại thú có năng lực ảo mộng cực kỳ hiếm thấy! Làm hết cả hồn!" Đám người Hoài Bảo giờ mới hiểu ra, mà nhìn biểu hiện của Dương thì đoán là Dương từng gặp con thú và cũng biến hình khủng long như vậy nên mới nhận ra ngay nên cũng không hỏi han nghi ngờ gì.

Thiên Ảnh Dị Thú lúc này dường như đã nhận ra tuyệt kỹ giả chết vô hiệu, liền hoảng loạn giãy giụa tìm cách thoát khỏi tay Dương, nhưng

tất nhiên là vô ích.

"Con thú này xảo trá thật đấy! Người tìm cách thu phục nó đi!" Phong Linh Nhi thích thú khều mớ lông xù mượt của Thiên Ảnh Dị Thú và nói.

"Thu phục kiểu gì?" Dương hỏi.

Phong Linh Nhi nói: "Thì một là từ từ nuôi dưỡng, kết bạn với nó, hai là đánh cho đến khi nó chịu nghe lời... nhưng người đừng dùng cách hai nhé, tội nó lắm..."

"Thế thôi à?" Dương chưng hửng, trong đầu hẳn còn tưởng thu phục là kiểu như lập ra kế ước chủ tớ, hoặc là dùng bóng hai màu đỏ trắng chọi vô mặt con thú, nếu không thì cũng là dùng thuật phong ấn rồi vẽ ấn lên tay đập xuống đất triệu hồi ra khi cần...

"Chứ người muốn sao?" Phong Linh Nhi tròn mắt hỏi.

"À không có gì, người thích nó thì giữ đi nhé..." Dương giơ con thú ra định tặng cho Phong Linh Nhi.

Phong Linh Nhi thích đến đỏ mặt, nhưng không nhận: "Nó có duyên với người, và người mới là người bắt được nó, ta có nhận thì cũng không thể thu phục nó đâu..."

"Vậy à?" Dương gật đầu, trong lòng nghĩ thầm: "Thôi thì đem về cho Bảo Ngọc nuôi vậy, con bé huấn luyện thú cưng giỏi lắm a..."

Chương 65: Thung lũng Thề Nguyễn

Rất nhiều năm về trước, ở vùng Nghệ An có một dòng họ La nổi tiếng với biệt tài săn tìm sản vật quý hiếm. Tiếng lành đồn xa, lọt vào tai một gã Chúa Tể tham lam bạo tàn. Tên bạo chúa buộc người họ La lập ra một lời thề nguyền, bắt họ phải tìm cho hắn 100 cây nứa bằng vàng, nếu không sẽ bị nguyền rủa và giam cầm vĩnh viễn nơi rừng sâu.

Kết quả đương nhiên là không tìm được, lời thề nguyền ứng nghiệm, gia tộc họ La chỉ có thể sinh sống ở một thung lũng nằm sâu trong rừng Pù Mát, khi người của dòng họ này rời quá xa thung lũng sẽ lập tức gặp tai nạn hoặc mắc bệnh rồi chết, từ đó thung lũng được đặt tên là thung lũng Thề Nguyễn, còn dòng họ La sau nhiều năm tháng trở thành dân tộc Đan Lai.

"Đó là những gì ta nghe cha ông truyền lại..." Tộc trưởng tộc Đan Lai nói, lão hiện tại đang được một thanh niên trong tộc cõng đi, Dương, Hoài Bảo và Linh Nhi theo sau, lắng nghe chăm chú.

"Vì không thể rời đi quá xa nên chúng ta không được tiếp xúc nhiều với người ngoài, càng không thể giao thương mua bán vì địa hình sâu xa hiểm trở, công nghệ lạc hậu, lại thường xuyên bị thú dữ tấn công, tộc ta ngày càng xuống dốc..." Nói đến đây, lão tộc trưởng thở dài buồn bã.

"Khổ như vậy sao chúng ta không nhờ người chuyển lời xin cứu trợ ạ?" Dương thắc mắc.

Tộc trưởng đáp: "Có chứ, hễ may mắn gặp người ngoài là chúng ta nhờ xin cứu trợ, nhưng khi biết là người của gia tộc bị nguyên rủa thì liền từ chối giúp vì sợ vạ lây..."

Để thay đổi không khí, Linh Nhi bắt đầu kể lại chuyện gặp nạn, sau đó là gặp Hoài Bảo, gặp Dương và cùng cả hai phiêu lưu vào linh cảnh.

Lão tộc trưởng nghe xong, thân thiện nói với Dương và Bảo: "Cảm ơn hai cháu đã cứu giúp Linh Nhi, nhưng thật xấu hổ là chúng ta lại không có gì để đền ơn hai cháu..."

Hoài Bảo nói: "Ông đừng ngại, chỉ là tiện đường thôi, mà Linh Nhi cũng đã cứu bọn cháu..."

Lão tộc trưởng nói: "Nếu không ngại chuyện lời nguyên, chúng ta mời hai cháu ở lại nghỉ ngơi và ăn vài bữa cơm vậy, còn không thì ta sẽ phái người hộ tống hai cháu trở về an toàn."

Dương nhanh nhẩu đáp: "Dạ không sao! Cháu ở lại chơi vài bữa cũng được, còn thằng này thì để nó tự về một mình được rồi ông!"

"Ngươi!" Hoài Bảo trợn mắt: "Ai nó ta về, ta cũng ở lại!"

Dương trêu chọc: "Cơm rau đạm bạc, sợ không hợp khẩu vị của hoàng tử Hoàng thành đâu nha..."

Hoài Bảo cũng không vừa: "Long tộc thì toàn ăn thịt, hoàng tử Long thành chắc cũng không thích ăn rau đâu nhỉ?"

"Ai nói! Ta... thích nhất là ăn rau!" Dương ngụy biện.

"Ta không thích, nhưng vẫn ăn được, ăn rau rất bổ!" Hoài Bảo đáp.

Nghe cuộc trò chuyện giữa Dương và Hoài Bảo, tộc trưởng giật mình rời lưng gã thanh niên, chấp tay cúi đầu với Dương và Bảo: "Thì ra hai vị là hoàng tử của Hoàng thành và Long thành, xin thứ lỗi cho thảo dân vì đã thất lễ..."

Hoài Bảo và Dương vội đỡ lão tộc trưởng đứng thẳng dậy, Hoài Bảo nói: "Ông đừng làm vậy, thời kỳ hiện đại rồi, cháu cũng không tính là gì nên không cần dùng thứ lễ nghi phong kiến đấy!"

Dương gật đầu: "Đúng vậy, cháu cũng không được tính là hoàng tử gì đâu..."

"Được hai vị hoàng tử ghé thăm, thật là vinh dự chưa từng có của tộc ta..." Lão tộc trưởng mừng rơi nước mắt, nếu giao hảo được với hai vị hoàng tử này thì tộc Đan Lai có chút hy vọng rồi.

Nhóm người tiến vào một khu vực rậm rạp nằm giữa hai chân núi, nơi đây có rất nhiều cổ thụ mọc đan xen tựa như cố tình để tạo thành một bức tường khổng lồ.

Lão tộc trưởng giải thích: "Đây là khu vườn cổ thụ do tổ tiên chúng ta trồng từ thời xa xưa, chúng tạo thành bức tường dày đặc bảo vệ con đường duy nhất vào thung lũng Thề Nguyên, vừa giúp ngăn bớt thú dữ vừa giúp tộc ta ẩn mình trước kẻ thù."

Đường vào khu vườn âm u và nhiều ngã rẽ vì cây to chắn lối, tựa như một mê trận rất dễ gây ra lạc đường, được nhóm người tộc Đan Lai dẫn dắt nên Dương và Hoài Bảo vượt qua không mấy khó khăn.

Đi một lúc thì có ánh sáng len lỏi qua những thân cây phía xa.

"Đến rồi!" Phong Linh Nhi thở phào.

Nhóm người bước ra khỏi vườn cây, trước mắt Dương và Bảo là một thung lũng rộng lớn, xung quanh là núi đồi cùng ruộng bậc thang lúa xanh ngào ngạt, giữa thung lũng là một con suối nhỏ quanh co trong vắt cùng những ngôi nhà sàn mái lá đơn sơ mộc mạc, vài đứa trẻ chăn trâu, thả diều ven con đường nhỏ vào làng, đôi ba bóng lưng lom khom nơi vườn rau cải xanh tươi.

"Đẹp quá..." Dương và Hoài Bảo cùng thốt lên, cảnh vật thơ mộng và yên bình như một bức tranh sống động.

Nhưng sau mỗi bức tranh đẹp là biết bao mồ hôi, công sức của người họa sĩ, cũng như sau khung cảnh yên bình kia là máu và nước mắt của biết bao nhiêu thế hệ Đan Lai, xây dựng và giữ gìn. Người ngắm cảnh thì cảm thấy bình yên, còn người trong cảnh thì chôn giấu đau buồn.

Tất nhiên Hoài Bảo không phải dạng thiếu niên vô tâm như độ tuổi thật của hắn, Dương thì càng không, cả hai đều dễ dàng đoán được tộc Đan Lai đã phải trả giá bao nhiêu để có được sự yên bình tạm bợ này, những đứa trẻ ốm yếu, những phụ nữ lưng còng da cháy nắng, những đàn ông thương tật sẹo đầy mình. Người ta tìm kiếm sức mạnh, quyền lực và giàu sang, còn họ tìm kiếm sự yên bình và no ấm.

Lời nguyện không chỉ giam cầm mà còn làm hạn chế sức khỏe và khả năng tu luyện của tộc Đan Lai, khiến họ luôn có thể chất cùng linh hồn yếu đuối, rất ít người tu luyện đến cấp Tướng và rất nhiều người chết yếu.

Nhóm người tiến vào làng.

Cực kỳ hiếm khi thấy người lạ, lại là hai thiếu niên anh tuấn phi phàm

nên già trẻ lớn bé của làng đều ra chào đón, đầu tiên là chào mừng thánh nữ của họ cùng tộc trưởng bình an trở về, sau đó là tò mò nhìn ngắm hai thiếu niên khôi ngô một áo đen một áo trắng này.

Sau khi giới thiệu Dương và Bảo trước toàn tộc như hai vị anh hùng vì đã cứu giúp thánh nữ của họ, tộc trưởng tổ chức một bữa tiệc đón khách, sau đó sắp xếp cho Dương và Hoài Bảo nghỉ ngơi tại gian nhà sàn lớn nhất làng. Hoài Bảo lập tức ngồi vận công khôi phục và chữa trị linh hồn, còn Dương ngồi trên chóc Thiên Ảnh Di Thú, con thú lúc này bị nhốt trong một chiếc lồng nhỏ, đương nhiên chiếc lồng đã được một Linh Trưởng của tộc Đan Lai đặt lên cấm chế để ngăn con thú phá lồng chạy mất.

Hoài Bảo ngồi vận công đến chiều mới bước ra ngoài, Dương thì đã biến đi chơi từ sớm.

Hoài Bảo đi dọc ngôi làng, chiều tà nhưng vẫn còn nhiều người lấp ló ngoài đồng, đến lũ trẻ em cũng có việc, đưa thì giữ em, đưa thì thổi bếp dưới nhà, đưa thì giặt giũ bên bờ suối.

"Thời đại này mà vẫn còn dạng tồn tại lạc hậu nghèo nàn thế này sao..." Lão sư phụ than thở.

Hoài Bảo đáp: "Lần này về con sẽ gọi thật nhiều tiếp tế đến cho họ..."

"Tiếp tế được bao nhiêu, và bao lâu? Người xem đằng kia!" Lão sư phụ nói.

Hoài Bảo nhìn về hướng mà sư phụ hấn nói thì thấy một lò rèn, Dương đang rèn đập thứ gì đó, bên cạnh là một phụ nữ tuổi khoảng 40 tên La Thị Thắng, là chủ lò rèn và là giả kim thuật gia nghiệp duy nhất trong làng, xung quanh còn có mấy đứa nhỏ tò mò quan sát, có vẻ rất thích thú.

"Xong rồi nè chị Thắng!" Dương lau mồ hôi trên trán và nói, sau đó đứng dậy, cầm ra thứ mà Hoài Bảo nhìn thấy giống như một cái thùng gắn một bánh xe cùng với hai khúc cây gắn song song hai bên để cầm nắm.

"Đây gọi là xe rùa! Dùng để đẩy đồ vật thì rất nhanh nha, tiết kiệm được rất nhiều sức và linh lực!" Dương nói, bế một đứa trẻ đặt lên xe, sau đó đẩy một vòng, đứa nhỏ ban đầu hơi sợ nhưng sau đó liền thích thú vô cùng, những đứa khác liền chạy theo đòi ngồi xe.

Lão sư phụ gật gù nói: "Cho người con cá, không bằng cho người chiếc cần câu!"

Hoài Bảo mỉm cười ngộ đạo: "Cảm ơn sư phụ, con đã hiểu!"

Lúc này Dương thấy Hoài Bảo đang đứng ngơ ngác, liền đẩy xe rùa đến trên chóc: "Tránh đường tránh đường!"

Bình!

Nào ngờ xe vấp vũng nước bật lên, đứa bé bay thẳng tới chỗ Hoài Bảo được hắt đỡ lấy, còn Dương ngã ụp mặt xuống nước ướt mem, tạo cho cả làng một trận cười thoải mái, đương nhiên Hoài Bảo biết thừa rằng Dương chỉ là cố tình gây cười, với khả năng của hẳn dư sức tạo ra một lớp linh lực bảo vệ khỏi bị ướt.

Còn Dương thì mắng thầm: "Bà mẹ! Quên mất rằng mình biết dùng linh lực!"

Lúc này Phong Linh Nhi cũng đã dần hồi phục, từ trong nhà bước ra thì thấy Hoài Bảo, liền chào hỏi: "A Hoài Bảo! Người khỏe hẳn chưa?" Sau đó nàng mới thấy Dương đang ướt mem ngồi trong vũng

nước mưa, liền tròn mắt ngạc nhiên: "Dương! Bên kia có suối sao không tắm, tắm ở đó làm gì?"

"Ừ, tắm bùn đẹp da lắm nha! Tắm chung không?" Dương trêu Linh Nhi, tiện tay hất nước vào người Hoài Bảo, tên này đang ngấm gái nên bất cẩn, bị dính nước ướt cả áo.

"Tên trời đánh!" Hoài Bảo vốn tính sạch sẽ, tự nhiên bị tạt nước bắn liền lụm đá ném vào mặt Dương, kết quả là hai thằng nhào vô đánh lộn trước sự cổ vũ nhiệt liệt của Phong Linh Nhi cùng đám trẻ trong làng.

Đêm đó, hai vị thiếu niên anh hùng, một sung mỏ, một nâu mắt được dân làng tiếp đãi nồng hậu trong buổi tiệc ngoài trời, lại còn được thưởng thức màn diễn múa tuyệt đẹp của Phong Linh Thánh Nữ cùng các dân nữ trẻ tuổi của làng.

Rừng Pù Mát về đêm, bề ngoài thì có vẻ yên bình nhưng bên trong thì giăng đầy cạm bẫy.

Một mảng rừng vắng khá xa thung lũng Thề Nguyễn, nơi có vài bóng người ngồi cạnh một đống lửa bập bùng nóng bỏng, trong đó có Đại Du đã được băng bó một bên mắt.

"Mẹ kiếp! Hai thằng Linh Tướng, có ba đứa nhóc Linh Tá cũng xử không được, còn để mất một mạng!"

Người mắng là Đại Vũ, anh trai của Đại Du và cũng là người chỉ huy cuộc săn bắt thánh nữ lần này của Âm Đạo hội.

Đại Du cãi: "Nhóc cái gì, nó là Thánh Nữ đó! Dù chưa trưởng thành nhưng đã mạnh ngang ngựa ta rồi, lại còn cầm một thanh thánh kiếm nữa thì làm sao ta đánh lại!"

Đại Vũ vẫn còn tức giận: "Khốn nạn! Còn con Lan với thằng Tuấn đâu sao vẫn chưa thấy đến, đã hẹn trước rồi!"

Một người khác run run nói: "Chị Lan với thằng Tuấn xui xẻo thế nào mà gặp phải Cương Dương Hồ cấp Đại Tướng, khi em phát hiện thì thằng Tuấn đã bị đánh gãy cổ, chị Lan thì bị hỏ... chịch đến chết..."

Đại Vũ càng tức thêm: "Mẹ nó! Một lũ vô dụng!"

Mắng xong, Đại Vũ giậm chân một cái làm mặt đất rung chuyển, linh thú săn mồi phát hiện ra liền sợ hãi lảng tránh, bởi vì linh tính nói cho chúng biết đây là chấn động được tạo ra từ một kẻ mà chúng không thể đ-ng vào...

Chương 66: Bảo Vệ Thánh Nữ

Chiều ngày thứ hai kể từ khi Dương và Hoài Bảo đến thung lũng Thề Nguyên, cả hai thiếu niên này nhanh chóng nhận được sự yêu mến, tri ân của đồng bào tộc Đan Lai.

Dương thì hòa đồng vui tính, chế tạo ra nhiều loại dụng cụ sinh hoạt mới mẻ giúp người trong tộc giảm mệt nhọc và tăng hiệu quả làm việc, lại tạo ra những món đồ chơi thú vị dành cho lũ trẻ nên được chúng rất quý mến.

Còn Hoài Bảo hiền lành tốt bụng, hăng tở chức khám chữa bệnh miễn phí cho mọi người, còn mang toàn bộ số đan dược đang có đóng góp cho tủ thuốc của tộc, còn mất một đêm viết ra một quyển sách về đan dược tặng cho vị thầy lang của làng (tất nhiên là dựa vào kiến thức của vị sư phụ uyên bác của hắn).

Hai tên con ông cháu cha này còn viết ra một ít công pháp, võ học để tặng cho tộc Đan Lai, điều này làm tộc trưởng cảm ơn rối rít, thiếu điều muốn quỳ lạy hai ông trời con, bởi vì mỗi bộ công pháp hay võ học các loại đều rất đắt đỏ (nhưng với hai tên Dương và Bảo thì như báo cũ trong kho).

Ngoài ra, chiếc nhẫn Thời Không mà Phong Linh Nhi mang về được dùng làm kho dự trữ lương thực dài hạn cho cả tộc, không còn lo cảnh khi thì thừa khi thì thiếu lương thực do thời tiết thất thường hoặc ác thú xâm lược nữa.

Sự có mặt của Dương và Hoài Bảo như hai tia nắng bình minh bé nhỏ xua bớt mây mù phủ trên bầu trời tộc Đan Lai suốt hàng trăm

năm qua, cả thung lũng Thề Nguyễn trở nên tươi vui và lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười đầu đó. Nhưng vẫn có một người đang che giấu nỗi lo âu.

Dương và Bảo từ trưa đã rủ nhau lên đồng làm tình... nguyệt viên, giúp bà con thu hoạch rau, về ngang thì thấy Phong Linh Nhi đang ngồi chống cằm buồn bã bên bờ suối, hai thằng liền tiến lại ngồi cạnh.

"Sao thế người đẹp?" Dương hỏi.

Phong Linh Nhi thờ dãi không đáp, Hoài Bảo hỏi: "Người lo chuyện Âm Đạo hội?"

"Đúng vậy... ta định đêm nay sẽ bỏ đi để tránh liên lụy mọi người..."

Dương khuyên can: "Bọn chúng đang săn lùng người ngoài kia, người ra ngoài khác nào nạp mạng, thà ở tạm trong đây còn có nhiều người trong tộc bảo vệ..."

Hoài Bảo gật đầu: "Đúng vậy! Hơn nữa còn có người của phe ta tham gia, không chừng bọn Âm Đạo hội đã bị đốt gọn rồi! Qua chuyện này ta cũng đã biết âm mưu của bọn chúng, khi ra khỏi rừng ta lập tức gọi người đến đây bảo vệ tộc Đan Lai, người cứ yên tâm."

Dương hỏi: "Nhưng tộc trưởng đã biết chuyện này chưa? Ta nghĩ nên nói ra để ông cử người canh gác đề phòng đi!"

Hoài Bảo thờ dãi: "Xin lỗi Linh Nhi, ta đã nói với tộc trưởng rồi..."

"A! Sao người lại nói cho ông nội, ông đang bệnh..."

Hoài Bảo nói: "Đừng lo, bệnh của tộc trưởng không nghiêm trọng, ta

đã đưa thuốc cho ông uống rồi, rất nhanh khỏe thôi. Ta nói cho ông không chỉ vì ngươi mà còn vì cả tộc, nghĩ xem nếu không đề phòng, lỡ bọn chúng tấn công thì mọi người sẽ lành ít dữ nhiều rồi!"

Chợt từ phía sau, một âm thanh già nua nhưng ấm áp vang lên: "Linh Nhi yên tâm, mọi người sẽ bảo vệ con, không cần đi đâu cả!"

"Ông..." Linh Nhi quay đầu lại, rưng rưng nước mắt.

Lại một màn đêm dần buông xuống trong rừng Pù Mát, Đại Vũ, Đại Du giờ đang cùng nhau nghỉ ngơi sau một ngày săn tìm mệt nhọc.

Đại Vũ cau kình: "Mẹ kiếp một lũ vô dụng! Có cái làng mà tìm mấy ngày không ra!"

Đại Du khịt mũi: "Anh cứ đùa! Cả cánh rừng rộng lớn như vậy, lại còn phải tránh thú dữ và bọn người của Hoàng thành, làm sao mà tìm ra ngay được!"

"Mày câm miệng! Nếu không phải mày vô dụng thì giờ chúng ta đã về hội lãnh thưởng rồi!"

"Hừ!" Đại Du sợ uy của ông anh ruột nên chỉ hừ lạnh rồi im lặng nghỉ ngơi.

Không khí giữa hai anh em đóng băng chưa bao lâu thì có một đôi tiến đến, là hai thành viên khác của Âm Đạo hội.

"Chào anh Vũ, chào anh Du!" Hai người cúi mình chào.

"Sao rồi?" Đại Vũ hỏi.

"Tụi em đã tìm được vị trí ngôi làng giống với lang Đan Lai được mô

tả trong tin tức, nó nằm dưới một thung lũng, khuất sau hai ngọn núi cao và một rừng cổ thụ!"

"Được lắm! Chúng ta đi ngay lập tức!"

"Không chờ bọn còn lại à?" Đại Du hỏi.

Đại Vũ đáp: "Cứ để chúng đi tìm, đánh lạc hướng bọn chó săn Hoàng thành! Giờ chúng ta chia ra hai cặp, đi theo hai ngã khác nhau rồi tập hợp dưới chân núi!"

Vàng thái dương còn đang ngáp dài chuẩn bị bắt đầu một chu kỳ mới, màn đêm mờ nhạt dần đi khi sương sớm đang dần tụ hình hoàn chỉnh.

Dương và Hoài Bảo đang ngồi tu luyện trong nhà, chợt nghe tiếng kèng làng ngân vang, biết có chuyện liền mở mắt cùng nhau chạy ra ngoài.

Bên ngoài đã có vài người tụ tập, sau đó những người khác cũng thức dậy ra xem.

Tộc trưởng đứng giữa sân làng nói: "Có 4 kẻ lạ xâm nhập, đã tiến đến chân núi, tất cả Linh Tướng chuẩn bị đề phòng, còn lại mau dẫn Linh Nhi chạy đi trú ẩn!"

Phong Linh Nhi bướng bỉnh nói: "Không! Cháu không đi, cháu ở lại chiến đấu với mọi người!"

"Đừng cãi, nếu là những kẻ đang truy bắt cháu thì rất nguy hiểm!"
Tộc trưởng nói.

Hoài Bảo chợt hỏi: "Tộc ta có bao nhiêu Linh Tướng, cấp độ thế

nào?"

Tộc trưởng đáp: "Có năm người, hai người cấp độ 3, một người cấp độ 5, một người cấp độ 6 và một người cấp độ 7, là ta."

Bốn người bước ra đứng cạnh tộc trưởng, là 5 Linh Tướng duy nhất của làng, đều là những người ngoài 60 tuổi.

Hoài Bảo quay sang hỏi Dương: "Hiện tại người có thể đánh với Linh Tướng cấp mấy?"

"Ach! Chưa thử bao giờ..." Dương đáp.

"Đừng khiêm tốn, ta biết hiện tại người mạnh hơn ta!"

Hoài Bảo nói rất nghiêm túc làm Dương nở phồng mũi: "Vậy chắc cấp 3 đi, đánh thử mới biết..."

Hoài Bảo gật đầu: "Được rồi, vậy thì chúng ta có 8 Linh Tướng, kẻ địch có 4, ta đề nghị để Phong Linh Nhi ở lại cùng quyết chiến một trận! Bởi vì nếu không có Linh Nhi, chúng ta cũng sẽ bại, và những người còn lại sẽ không thoát cảnh bị săn lùng rồi tàn sát."

Thấy tộc trưởng phân vân, Dương hối thúc: "Không còn thời gian suy nghĩ đâu, ta thấy Hoài Bảo nói đúng! Nếu không có Linh Nhi, chúng ta càng dễ thất bại, khi đó thì Linh Nhi sẽ phải một mình bảo vệ những người còn lại của tộc, ông thấy vậy là tốt sao? Hay ông nghĩ Linh Nhi chịu trốn chạy bỏ mặc mọi người?"

Tộc trưởng nhìn về chân núi, thấy bốn kẻ lạ mặt đã đến gần, liền thôi suy nghĩ, gật đầu nói: "Được, Linh Nhi ở lại cùng chúng ta bảo vệ làng, nhưng nếu chúng ta xảy ra chuyện thì cháu phải chạy trước..."

"Không! Nếu mọi người không còn thì cháu cũng không còn!"

"Linh Nhi!"

Phong Linh Nhi nước mắt tuôn trào, linh lực nhập thể chạy thẳng ra hướng chân núi ngăn địch, Dương, Bảo, tộc trưởng và những Linh Tướng khác liền đuổi theo.

Bốn kẻ lạ mặt kia đương nhiên chính là anh em Đại Vũ và đồng bọn, thấy Linh Nhi chạy ra, Đại Du mừng rỡ la to: "Chính nó! Nó chính là Phong Linh Thánh Nữ!"

"Tự đến nạp mạng sao! Hà hà, để nó cho ta xử, các người ngăn bọn còn lại!" Đại Vũ nói rồi vận linh lực đuổi đến chỗ Linh Nhi.

Bọn Dương đang theo sát Linh Nhi, thấy 4 người đang tăng tốc tiến đến, Hoài Bảo khẳng định: "Chính là bọn Âm Đạo hội!"

Tộc trưởng nói: "Cả bốn đều là cấp Tướng, tên đi đầu mạnh nhất, chắc đã đạt cấp 9 hoặc 10. Tên chột mắt chắc là tên cấp 8 bị Linh Nhi đâm chột hả? Tên bên phải cấp 6 và tên bên trái cấp 3!"

Với linh lực Linh Tướng cấp 7 của tộc trưởng thì đương nhiên không đo được cấp độ của Đại Vũ, nhưng cả Dương lẫn Hoài Bảo đều nhận ra, hẳn là Linh Tướng cấp 10, khiến cho cả hai lo lắng trầm trọng.

Hoài Bảo nói: "Thực lực quá chênh lệch. Chúng ta buộc phải chia người ra đánh, riêng tên mạnh nhất chắc chắn sẽ tấn công Linh Nhi, ta sẽ trợ giúp nàng, tộc trưởng tạm thời kèm hãm tên chột, Dương và bốn vị còn lại cố gắng hợp sức đánh bại hai tên kia càng nhanh càng tốt rồi trợ giúp trưởng lão! Thế nào?"

Cấp bách quá rồi nên ai nói sao thì nghe vậy thôi, khi Hoài Bảo nói xong thì khoảng cách giữa hai phe chỉ còn hơn trăm mét, cả hai phe cùng dừng lại, đối diện nhau.

Đại Vũ không thèm nhìn những người khác, chỉ nhìn Linh Nhi và nói: "Đây là Phong Linh Thánh Nữ sao? Dừng để nhân giống rất tốt đây!"

"Thằng chó già câm miệng!" Dương mắng.

Đại Vũ nhướn mày: "Thằng sừ nhi nào đây?"

Đại Du nói: "Chỉ là thằng cặc ké to mồm, từng bị Phấn Hưng một đòn đánh xiu, không đáng quan tâm."

Đại Vũ gật đầu, nhìn sang Hoài Bảo: "Còn đây chẳng phải hoàng tử Hoàng thành Nguyễn Hoài Bảo sao? Thật là vinh hạnh nha!"

"Nhiều lời!" Hoài Bảo khinh bỉ.

Đại Vũ lạnh lẽo nói: "Tụi trẻ thời nay thật là hỗn láo mà! Tụi bây xử nó và lũ già, con bé thánh nữ này để ta chơi!"

"Lên!"

Đến tận khoảnh khắc hai phe xông vào nhau, Hoài Bảo mới nhận ra sự ngây thơ trong tính toán của bản thân, phe địch tuy ít nhưng mạnh hơn hẳn, vậy thì hà cớ gì phải chọn đối thủ giống ý hẳn?

Chiến trường trở nên loạn xạ ngẫu, Phong Linh Nhi buộc phải Tiên hóa ngay từ đầu để đối chiến với Đại Vũ, lão tộc trưởng định cản bước Đại Du nhưng Đại Du lại nhắm vào Hoài Bảo, còn những người còn lại xáp lá cà với nhau, riêng Dương vừa hỏ báo xông vào đã không biết bị trúng đòn từ ai mà dội ra ngoài nằm ngay đơ trên

đất.

Không biết ai đó đang đánh nhau mà dừng lại bình luận: "Tội nghiệp thằng nhỏ, trẻ vậy mà chết yếu a..."

Vốn đã chênh lệch quá lớn, Phong Linh Nhi dù có lợi thế ở khả năng bay lượn nhưng không ngờ Đại Vũ cũng mang linh lực hệ Phong, dù đứng dưới đánh lên vẫn khiến nàng vô cùng khó khăn chống trả.

Đại trưởng lão cũng cật lực ngăn cản Đại Du, tên này tuy chột một mắt nhưng sức mạnh vẫn còn khá tốt.

Nhóm cấp thấp của tộc Đan Lai thì đang chiếm ưu thế trước hai tên còn lại của Âm Đạo hội.

Hoài Bảo đã Tiên hóa và đang bay trên không, dường như đang phân vân gì đó.

"Sur phụ! Làm thử đi!" Hoài Bảo nói thầm.

"Người chắc chứ? Ta vẫn thấy không ổn!" Sur phụ hấn phân vân.

"Phải thử thôi, dù sao không thử cũng chết!"

"Đành vậy! Thả cả ta lẫn hồn ngư tinh ra đi!" Lão sư phụ nghĩ một giây rồi bất đắc dĩ nói.

Lúc này, Phong Linh Nhi dù đã hóa Thánh Nữ nhưng vẫn nhận nhiều vết thương trước những đòn chém gió vượt trội của Đại Vũ, càng lúc càng bị áp đảo.

Đại Vũ đắc thắng: "Hà... Này thì bay! Ngon thì bay cao nữa xem, ta sẽ giết sạch lũ dưới này ngay trước mắt ngươi!"

Tộc trưởng thấy tình huống của Linh Nhi, liền gào to: "Linh Nhi! Chạy đi! Đừng lo cho chúng ta!"

Uỳnh!

Lúc tộc trưởng bất cẩn, Đại Du liền chớp thời cơ tung một cú đấm bực bực vào ngực lão tộc trưởng, khiến lão phun máu văng ra xa.

"ÔNG NỘI!"

Phong Linh Nhi gào lên, mặc kệ Đại Vũ, bay thẳng xuống chỗ lão tộc trưởng.

"Ông nội!"

"Linh Nhi... chạy đi... mau..." Lão tộc trưởng miệng đầy máu, gắng gượng nói.

"Còn chạy được sao? Khôn hồn thì ngoan ngoãn theo chúng ta về, ta tha cho cái làng này!" Đại Vũ nói, đứng khoanh tay nhìn về phía Linh Nhi.

Còn Đại Du làm lì tiến đến, định lén đóng băng Phong Linh Nhi.

"Linh Nhi! Cẩn thận!" Một Linh Tướng tộc Đan Lai gào to nhắc nhở, nhưng đã muộn...

Cánh tay Đại Du đã tiến sát tấm lưng trần mang cánh của Linh Nhi...

Đại Vũ vẫn đứng khoanh tay nhìn, chột trợn tròn mắt, bởi hắn thấy một cái bóng trắng xoẹt đến.

PHẬP!

Là Hoài Bão, khi Đại Du kịp nhận ra, thì cũng là lúc hấn cảm giác có điều gì đó không đúng...

"ĐẠI DU!" Đại Vũ gầm to đau đớn, bởi vì thằng em ruột của hấn vừa bị một kiếm của Hoài Bão đâm xuyên từ bắp tay phải sang bắp tay trái, mà khoảng giữa chính là vị trí trái tim...

Đại Du nhìn anh ruột, nhìn Hoài Bão rồi nhìn xuống vai mình, khó tin nói: "Tại sao? Tại sao lại có thể như vậy? Thằng Linh Tá như người... Hự!"

Hoài Bão ánh mắt hung tàn và âm điệu khác thường, nắm cán kiếm dứt khoát rút khỏi người Đại Du.

"Hự! Linh Tướng... cấp... 10..."

Đó là câu cuối cùng trong đời Đại Du, bởi vì ngay sau đó, Hoài Bão chém thêm một kiếm, chẻ dọc đầu Đại Du ra làm hai nữa...

Tất cả im lặng, xung quanh Hoài Bão tỏa ra khí chất hung hiểm đến rợn người.

Phong Linh Nhi run run: "Hoài Bão... người..."

"Ta không sao..."

Hoài Bão cố gắng nói thật bình thường để trấn an Phong Linh Nhi, nhưng thật ra trong linh hồn hấn đang cực kỳ khó chịu.

Đây là khả năng mà Hoài Bão ngộ ra được sau khi chột vật đánh bại Phấn Hưng mấy ngày trước.

Sau khi đến làng Đan Lai, nghĩ chuyện ngư tinh đòi dùng thể xác mình, hắn đã thắc mắc: "Sư phụ, nếu con có thể giải phóng linh hồn ngư tinh đồng thời khống chế hắn thì có thể dùng sức mạnh của hắn đúng không? Giống như khi sư phụ cho con mượn sức mạnh ấy, chứ không phải như khi sư phụ dùng cơ thể con."

"Đúng vậy, nhưng người hiện tại thì tuyệt đối không thể!"

"Vậy sư phụ có thể khống chế hắn không?"

Lão già suy nghĩ rồi đáp: "Có thể áp chế một lúc, dù sao thì hiện tại nó mạnh hơn ta."

"Vậy nếu... con giải phóng cả hai, rồi con cùng sư phụ áp chế nó thì thế nào?"

Lão sư phụ đáp: "Vậy thì quá liều lĩnh, nếu thất bại sẽ bị nó chiếm thể xác, còn thành công thì có thể tăng sức mạnh rất nhiều tùy theo cấp bậc hiện tại của người, nhưng cũng không giữ được lâu và cực kỳ bất ổn!"

Chính vì điều này đã tạo ra sức mạnh của Hoài Bảo hiện tại, hắn vừa dùng bí kỹ Nộ, vừa giải phóng hai tàn hồn hùng mạnh trong linh hồn mình.

Trở lại hiện tại...

Đại Vũ đã nổi cơn điên cuồng, nhìn Hoài Bảo bằng ánh mắt hận thù tột độ: "Mày phải chết!"

Chương 67: Tránh Ra Cho Ta Thể Hiện!!!

"Mày phải chết!"

Đại Vũ gầm lên, lấy từ sau lưng ra một tiên bảo trung cấp trông giống như cánh quạt máy loại nhỏ, đây là dạng vũ khí thường dùng của Phong hệ, sau đó ném về phía Hoài Bảo.

Cánh quạt xoay rất nhanh, Hoài Bảo không kịp tránh nên giương Truy Phong thánh kiếm ra cản lại.

Choeng!

Hai món va chạm, Hoài Bảo chới với bật ra, liền lộn ngược một vòng ra sau để lấy lại thăng bằng, nhưng vừa đứng vững thì lại phải liên tục đỡ những đường chém tạo thành từ Phong linh lực của Đại Vũ. Riêng cánh quạt của Đại Vũ sau khi dội lại liền bay thành vòng cung ra sau lưng Hoài Bảo.

"Cẩn thận!" Phong Linh Nhi thấy nguy hiểm liền gọi to, đồng thời phóng ra tìm cách cản cánh quạt sau lưng Hoài Bảo.

Xoẹt xoẹt... Binh!

Cánh quạt xoáy cực mạnh, Phong Linh Nhi không thể nào cản nổi nên bị lực xoáy phá tan lớp phòng ngự, cũng may là Đại Vũ không có ý sát thương nàng nên liền thu cánh quạt trở về.

"Linh Nhi, tránh đi, đừng lo cho ta!"

Hoài Bảo sợ liên lụy đến Linh Nhi, liền nhắc nhở rời võ cánh bay sang hướng khác. Nói về đôi cánh của Tiên tộc, đây là thứ được tạo thành từ linh lực nên dù bị chém bao nhiêu lần vẫn lập tức liền lại như cũ, tất nhiên nhất chém sẽ làm suy giảm một lượng linh lực của chủ nhân đôi cánh.

Linh Nhi không nghe, tiếp tục xông đến trợ giúp Hoài Bảo chiến đấu với Đại Vũ. Còn ở gần đó, do Đại Du chết sớm nên nhóm hai thành viên còn lại của Âm Đạo bị áp đảo bởi bốn người của tộc Đan Lai, tên Linh Tướng cấp 3 sau một hồi ăn hành liền bị đánh văng ra đất, nhưng phát hiện tộc trưởng tộc Đan Lai nằm gần đó liền lồm cồm chạy đến.

"Dừng tay! Nếu không lão già này đứt đầu!" Tên Linh Tướng cấp 3 của Âm Đạo Hội đưa kiếm vào cổ lão tộc trưởng và nói.

Nhóm người tộc Đan Lai thấy tộc trưởng bị thương lại bị bắt làm con tin, không ai dám manh động, chỉ có thể kèm chế tên Linh Tướng cấp 6 còn lại.

Phong Linh Nhi lo lắng kêu lên: "Ông nội!"

Đại Vũ thấy Linh Nhi phân tâm, liền chớp thời cơ tung chưởng, tạo ra một cơn lốc xoáy thẳng về phía Linh Nhi.

"LINH NHI! TRÁNH!"

ẦM!

Hoài Bảo gào lên nhưng đã muộn, Linh Nhi trúng chưởng, tuy không thiệt mạng nhưng cũng tổn thương nặng nề, bất tỉnh rơi xuống đất.

Bộp!

Không phải âm thanh khi cơ thể Linh Nhi chạm đất, mà là tiếng chân đạp đất lao đi, rồi Linh Nhi nhẹ nhàng nằm trên tay ai đó...

"DƯƠNG!" Hoài Bảo gọi to, không hiểu sao trong lòng hắn lúc này lại nhẹ nhõm hơn nhiều, tựa như có một niềm tin mãnh liệt rằng Dương sẽ đưa mọi người vượt qua cơn tuyệt vọng...

Tên Linh Tướng cấp 3 của Âm Đạo hội thấy Linh Nhi bất tỉnh trên tay Dương, biết đây là cơ hội bắt nàng nên lập tức bỏ lại lão tộc trưởng, lao đến định diệt Dương và bắt Linh Nhi.

Dương liếc tên Linh Tướng bằng nửa con mắt, vẫn bế Linh Nhi trên hai tay, miệng lạnh lùng nói: "Tránh ra cho ta thể hiện!"

Lúc này, chiếc balo được gọi là Hắc Kim Thánh Khải được Dương mang trên lưng đột nhiên biến chuyển, nhanh chóng vỡ ra thành từng mảnh vụn màu đen ánh kim, những mảnh nhỏ này từ lưng Dương rủ nhau bay lướt xuống chân phải Dương rồi tụ lại trên đấy, nhanh chóng kết nối tạo thành hình một chiếc chân máy to tướng màu hắc kim, khi chân phải Dương biến thành chân máy thì cũng là lúc tên kia vừa áp sát, Dương liền vận Ngự Lôi Thuật di chuyển thần tốc sang bên rồi giơ chiếc chân mang hắc kim và hắc lôi đá vào bụng hắn.

BINH!

Bị một gối của Dương đá thẳng vào bụng, tên Linh Tướng vỡ tan phòng ngự, khụy gối quỳ xuống, ôm bụng ói hết những thứ trong bao tử ra ngoài.

Đại Vũ và Hoài Bảo ngừng chiến, một đòn kia của Dương khiến cả

hai kinh ngạc tột cùng.

"Hắc Ma Đế Lô! Lại còn thứ vũ khí gì kia?" Đại Vũ kinh ngạc nói, thứ vũ khí có thể giúp một Linh Tá đánh tan phòng ngự của Linh Tướng cấp 3, chỉ có thể là Thánh Bảo!

Còn Hoài Bảo lại kinh ngạc theo hướng khác, bởi vì trong phút chốc vừa rồi, hẳn nhận ra Dương cũng dùng bí kỹ, chính là Nộ!

Hoài Bảo dùng thánh bảo, Tiên hóa và Nộ để đánh ngang Linh Tướng cấp 2, Dương cũng dùng thánh bảo và Nộ, nhưng khác ở chỗ, Dương có Hắc Ma Đế Lô và linh hồn to lớn! Cấp độ của Dương tăng lên thì uy lực của Hắc Ma Đế Lô cũng mạnh lên, khiến uy lực càng vượt trội so với Hoài Bảo.

Nhưng Dương học chiêu này từ hồi nào?

Chính là vì ngay từ đầu trận đánh này, thiên tài điểm thú vị Võ Phi Dương của chúng ta không phải bị đánh văng ra mà cố ý giả vờ văng ra bất tỉnh để xem xét tình huống, bảo toàn thực lực chờ thời cơ làm anh hùng cứu mỹ nhân, trong lúc này, thấy Hoài Bảo tăng sức mạnh đột ngột liền hỏi Google và được truyền cho chiêu Nộ. Khác với các loại võ công, linh thuật cần cơ thể tập luyện để làm quen, bí kỹ này chỉ cần hiểu biết là có thể vận hành, cho nên Dương liền thừa dịp dùng ngay cho nóng.

Đáng tiếc là đến lúc Dương thể hiện thì mỹ nhân đã nằm viện...

"Ọc! Hự! Thằng khốn kiếp!" Tên Linh Tướng cấp 3 trong cơn đau đớn cùng cực ngược nhìn lên thì thấy Dương đã quay lưng về phía hắn, đang đặt Linh Nhi nằm xuống đất, liền tận dụng thời cơ rửa hận, gượng dậy định đâm kiếm vào lưng Dương.

Nhưng bất ngờ nối tiếp bất ngờ, Hắc Kim Thánh Khải dưới chân Dương lần nữa phân rã, rất nhanh đã bay lên tụt trên tay phải Dương, tạo thành một cánh tay máy to tướng vừa kịp lúc Dương xoay người lại, tung một đấm thẳng vào mặt tên Linh Tướng.

BINH!

Cú đấm hắc kim bọc hắc lôi tuy không đủ đánh vỡ sọ nhưng cũng khiến mặt tên Linh Tướng biến dạng, đầu óc choáng váng bất tỉnh văng ra xa.

Người xung quanh ngạc nhiên quên cả chiến đấu: "Thánh Bảo biết biến hình?"

Đúng, chính là Thánh Bảo tạo thành từ kim loại biến hình, một trong những phát minh mà Thạch Thần Sư Cao Lỗ tự hào nhất. Hắc Kim Thánh Khải, khi kết hợp với giáp sẽ khiến phòng ngự càng thêm kiên cố, khi kết hợp với tay chân hoặc vũ khí sẽ khiến uy lực tấn công càng mạnh mẽ, công thủ toàn diện!

Khi mọi người còn đang bất ngờ trước uy lực khủng khiếp của Dương, tên Linh Tướng cấp 6 của Âm Đạo hội chớp thời cơ chém một đao vào lưng vị Linh Tướng cấp 6 của tộc Đan Lai rồi xông đến chỗ Dương hòng kết thúc sớm cuộc chiến.

"Dù có Thánh Vật thì sao? Mà chỉ là thằng Linh Tá!" Tên Linh Tướng khinh bỉ, vung đao chém về phía Dương.

"Vậy sao?" Dương hỏi, đồng thời vận Tiên Long hóa, tạo thành một quả cầu bóng tối bao bọc cơ thể.

Tên Linh Tướng cấp 6 của Âm Đạo hội lúc này tuy ngạc nhiên nhưng đã lỡ đà, tung đao chém thẳng và quả cầu bóng tối phủ bên ngoài cơ

thể Dương.

Choeng!

Có tiếng kim loại va vào nhau, nhát đao chém xuống bị gì đó chặn lại, thu hút ánh mắt mọi người bao gồm cả Đại Vũ.

Rồi quả cầu đen tan biến, hiện ra Dương đang đứng yên, cơ thể từ lúc nào đã mặc vào một bộ giáp rồng đen uy vũ, đôi cánh mọc ra trên lưng cùng chiếc đuôi dài linh hoạt. Còn nơi lưỡi đao của tên Linh Tướng chém xuống và dừng lại, chính là bị cánh tay rồng bọc Hắc kim thánh khải của Dương chụp lấy.

"Tiên Long hóa!" Đại Vũ trợn mắt, tên "sửu nhi" không đáng để vào mắt ban đầu không ngờ lại mang cho hắn từ ngục thiên này đến ngục thiên khác, và hóa ra chính là đệ nhất thiên tài của "Thế hệ phi thường", Hắc Vũ Tiên Long Võ Phi Dương, người mà Âm Đạo hội thèm khát không thua gì Phong Linh Thánh Nữ!

"Trời giúp ta rồi! Ha ha!" Đại Vũ cười lên sung sướng, chuyến đi này mục đích chính là săn tìm Thánh Nữ, không ngờ còn bắt được Vô Sắc Tiên Vũ Nguyễn Hoài Bảo cùng với Hắc Vũ Tiên Long Võ Phi Dương, đúng là một công ba việc mà!

Nghe tiếng cười của Đại Vũ, Dương liếc nhìn lên, ánh mắt dữ tợn nói: "Câm miệng! Tao đập mày gãy cổ bây giờ!"

Nghe ra thì vô cùng kêu ngoạ, nhưng Hoài Bảo gần đó lại thờ phào nhẹ nhõm nói: "Còn lại giao cho ngươi đấy..." Sau đó hắn hôn mê ngã xuống.

Thấy Hoài Bảo ngất đi, nhìn sang Đại Vũ đang gân xanh đầy mặt, Dương toát mồ hôi hột: "Ê! Nói giỡn mà ba... mình ta đánh sao lại hai

tên này... Ê..."

Đại Vũ nghe thế liền đứng khoanh tay nghiêm nghị nói: "Yên tâm! Ta không chơi trò lấy hai chọi một đâu!"

Dương quay sang lờm Đại Vũ và gật đầu: "Vậy thì được..."

Nói xong, tay phải Dương vẫn giữ chặt lưỡi đao của tên Linh Tướng cấp 6, còn Hắc Kim Thánh Khải di chuyển sang tay trái hẳn, tụt thêm hắc lôi hướng vào ngực tên Linh Tướng tung đấm nhưng tên này cũng có chuẩn bị, tung đấm đáp trả.

BINH!

Hai đấm va vào nhau, tên Linh Tướng lui năm bước còn Dương cũng chới với lui bốn bước.

Lúc này chợt có tiếng Đại Vũ cười lạnh: "Thằng ngu! Tao nói gì mà mày cũng tin hay sao?"

Thì ra hẳn chỉ cố ý ra vẻ anh hùng để đánh lừa Dương, còn thực tế là chờ thời cơ kết thúc Dương nhanh chóng. Khi Dương chới với lùi lại thì Đại Vũ liền áp sát sau lưng Dương, tay vận Phong linh lực cực mạnh định tung một đòn nắm chắc đánh Dương ngất xỉu.

Nhưng khi Đại Vũ chắc mèm phần thắng thì lại phát hiện ra Dương nhanh như chớp xoay người lại giơ tay phải tung một đấm cản phá, đấm này không mang Hắc Ma Đế Lôi, nhưng linh lực vô thuộc tính kết tinh thành một khối rõ to bọc lấy Hắc Kim Thánh Khải trên tay Dương.

RẦM!

Tình huống phản đòn của Dương khiến Đại Vũ không thể ngờ tới, mà hắn chỉ dùng một lượng linh lực đủ đánh Dương bất tỉnh, còn Dương lại dùng đến bí kỹ Cuồng sau khi dùng Nộ và Tiên Long hóa.

Kết quả là không ai ngờ tới, một đấm một chưởng bất động trong giây lát rồi tạo thành một tiếng nổ kinh thiên động địa, sau đó Đại Vũ bị đánh bật ra sau hàng chục mét, cánh tay bị phản lực đánh đến rung bần bật, còn Dương vẫn đứng yên một chỗ.

"Còn ngươi thì tưởng cứ gạt đầu là sẽ tin hay sao? Thằng ngu!"
Dương nhạo báng đáp lại

Đại Vũ lừa người bị người lừa, lại là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, ôm cánh tay đau đớn tức giận gầm lên: "THẰNG CHÓ CHẾT! NẾU KHÔNG PHẢI TAO KHÔNG MUỐN GIẾT MÀY THÌ MÀY CÒN ĐỨNG ĐÓ LÊN MẶT ĐƯỢC HAY SAO!"

Dương nhếch mép: "Mày giết nổi tao sao?"

Dù dùng Cuồng nhưng Dương vẫn chưa có dấu hiệu xuống sức. Bởi vì Cuồng cũng có mức độ cực hạn của nó. Nếu là Linh Tá có linh hồn bình thường thì dùng đòn vừa rồi sẽ cần toàn bộ linh lực, và uy lực cú đấm vừa rồi cũng là sức mạnh cực hạn của Cuồng đối với Linh Tá đó, nhưng linh hồn của Dương nhờ Thôn Thiên Địa mà càng lúc càng đậm đặc, nhờ cấp độ tu luyện tăng lên mà càng ngày càng to lớn, và bây giờ đã vượt qua mức cực hạn của Cuồng, cho nên không phải Dương cố ý chừa lại linh lực, mà là vì hắn không thể nén được nhiều linh lực hơn, phần linh lực không dùng đến sẽ vẫn còn giữ lại cơ thể, và Dương hoàn toàn có thể dùng Cuồng thêm lần nữa ở một bộ phận khác của cơ thể!

"Rồi mày xem!" Đại Vũ quát, tay phải tụ linh lực tạo thành một thanh kiếm gió trong suốt, tay trái lấy món vũ khí hình cánh quạt ném thẳng

về phía Dương.

Khi Dương vừa xoay mình tránh né thì cũng là lúc Đại Vũ phóng đến đâm thẳng một kiếm vào ngực Dương.

Roẹt!

Những tưởng đã kết liễu được Dương, nhưng mũi phong kiếm của Đại Vũ vừa đâm đến thì bị khối Hắc Kim Thánh Khải tụ thành lớp giáp ngực ngăn lại rồi tản ra thành những tia gió nhỏ, đây là uy lực của mảnh Phù Đồng Thiên Vương giáp sau khi được Hắc Kim Thánh Khải gia cố.

Ngay khi thanh phong kiếm tan rã thì Hắc Kim Thánh Khải liền tan rã và di chuyển xuống tay Dương, rút kinh nghiệm cú đâm ban nãy nên Đại Vũ lập tức đề phòng nhảy lui lại, đồng thời điều khiển cánh quạt đánh trượt khi nãy bay trở lại lưng Dương.

Nhưng Dương thừa biết trò đánh lén này khi quan sát Hoài Bảo khi nãy, nên liền vận Ngự Lô Thuật dịch chuyển cực nhanh sang hướng khác, cánh quạt trượt mục tiêu liền bay thẳng về chỗ Đại Vũ.

Đại Vũ giơ tay ra định thu lại món Tiên Bảo, nhưng chợt nhận ra Dương đang mỉm một nụ cười.

"Cách Không Kích Lô!" Dương lẩm nhẩm, tay đưa ra búng nhẹ, lập tức trên cánh quạt đang bay về phía Đại Vũ xuất hiện một chùm hắc lô.

Phong gặp Lô tạo thành bão, đây chính là một quy tắc của Linh giới. Món Tiên Bảo hình cánh quạt vừa chạm tay Đại Vũ thì trở nên hỗn loạn, Lô Phong gầm thét gây ra chấn động mạnh mẽ buộc Đại Vũ theo phản xạ vận lực trấn áp.

Lợi dụng sơ hở, Dương lập tức nhào tới, cánh tay máy bọc thêm một lớp hắc lôi đấm thẳng vào món tiên bảo của Đại Vũ.

ẦM!

Va chạm! Món tiên bảo quý giá của Đại Vũ vỡ tan, còn Đại Vũ kịp nhảy lùi lại nên không chịu thương tổn.

Nhưng Dương lần nữa phóng đến, khối Hắc Kim Thánh Khải rời khỏi bàn tay phủ thành một lớp giáp trên vai hắn. Để làm gì? Không để làm gì cả!

Dương giơ cao nắm đấm, Cuồng lần thứ hai kích hoạt trên cánh tay trái.

Đại Vũ hừ lạnh, lần trước vì hắn nhẹ tay nên yếu thế, lần này hắn tự tin có thể đánh nát tay Dương! Liên tự tin vận Phong linh lực vào tay tung chưởng cản đòn.

Nhưng Đại Vũ lập tức trợn tròn mắt, bởi vì trên cú đấm của Dương, không phải là linh lực kết tinh đơn thuần, mà là...

"HẮC LÔI HUYẾT HỎA CUỒNG!" Dương gầm to, trên cánh tay trái đang tung đấm của hắn, hắc lôi và huyết hỏa đồng loạt bùng phát rồi bị nén lại thành một nắm đấm màu đỏ đen yêu dị và toát ra khí chất cực kỳ khủng bố.

RẦM!

Một tiếng nổ rền trời! Từ phía ngôi làng, những người tham chiến lẫn toàn thể người trong tộc Đan Lai sững sờ. Phải, họ yếu đuối, không thể giúp gì cho những người đang chiến đấu, nhưng họ cũng không

muốn bỏ chạy.

Lần nữa, cảnh một đấm một chưởng chạm nhau và dừng lại...

Răng rắc!

Nhưng ngay sau đó là những tiếng nứt vỡ không ngừng, từ trên cánh tay bị huyết hỏa nung đỏ của Đại Vũ dần lan ra những vết nứt, cuối cùng dừng lại ở vai, và cánh tay Đại Vũ hoàn toàn vỡ nát.

Khi Đại Vũ nhìn vào chỗ vai khô khốc của mình, não hấn còn chưa kịp nhận ra cơn đau, nhưng không cần chờ lâu, Đại Vũ ngay lập tức quỳ mọp xuống, ôm vai gào thét thảm thiết, bởi vì sức nóng khủng khiếp của huyết hỏa và sức tàn phá cấp độ tế bào của hắc lôi bắt đầu xuyên phá từ vai vào cơ thể hấn, dù có vận lực ngăn chặn nhưng cũng đã chịu nội thương nặng nề.

Dương cũng cạn kiệt linh lực, khụy chân quỳ một gối xuống đất thờ dốc.

"Mẹ kiếp mà! Thằng chó chết! Hộc!" Đại Vũ ôm vai đau đớn gượng dậy, tuy đau nhưng vẫn còn linh lực, định tiến tới kết liễu Dương.

Phập!

Tiếng da thịt bị đâm xuyên, Dương ngược đầu nhìn lên, chỉ thấy từ ngực trái Đại Vũ lộ ra một mũi đao...

Đại Vũ cũng nhận ra, quay đầu nhìn lại...

"Là mà..." Đại Vũ trợn mắt nói, không ngờ kẻ đâm sau lưng chính là tên Linh Tướng cấp 6 của Âm Đạo hội, thuộc cấp của hấn.

"Là tao! Ha ha... Ăn hành cho no đi, rồi công lao sẽ thuộc về tao hết! Ha ha..." Tên Linh Tướng khoái trá cười, sau đó rút đao ra khỏi tim Đại Vũ, phóng tới chém thẳng vào đầu Dương nhằm kết liễu mối nguy cơ.

Những vị Linh Tướng của tộc Đan Lai không kịp phản ứng, chỉ có thể gào lên: "CẨN THẬN!"

Nhưng vô dụng, Dương hoàn toàn vô lực nhìn đường đao chém đến...

Chương 68: Khách Lạ

Trở lại vài ngày trước khi Dương bắt đầu tham gia cuộc thi Thợ săn linh thú.

Hồng Ảnh sau khi tọng con cá nướng vào miệng Dương liền mang Bảo Ngọc đi dạo chơi khắp nơi, đến gần sáng mới trở về, ghé qua một nơi sâu trong rừng Pù Mát.

"Minh Châu, hình như người quên mua quà cho pa pa người rồi nha!" Hồng Ảnh hỏi trong lúc chuẩn bị trở về nhà.

Bảo Ngọc đang bay lượn đùa giỡn với đôi bướm, có phần bực dọc dừng lại nói: "Ta không phải Minh Châu! Pa pa đặt tên ta là Bảo Ngọc!"

"Châu với ngọc thì cũng như nhau thôi mà!"

"A! Bé thỏ dễ thương!"

Bảo Ngọc thấy chú thỏ chạy ngang, quên cả vụ tên tuổi, sà xuống dụ dỗ và mang về làm quà cho pa pa...

Hiện tại...

Tên Linh Tướng của Âm Đạo hội nhắm vào cổ Dương, vung đao chém xuống.

Phập!

Âm thanh nghe như vật nhọn đâm xuyên da thịt...

Phập phập phập phập...

Tiếp theo đó là hàng chục âm thanh tương tự, đồng thời, trên người tên Linh Tướng Âm Đạo hội từ lúc nào đã bị hàng chục mũi tên xuyên qua.

Tên Linh Tướng khó tin nhìn vào cơ thể mình, vừa nhìn xong thì có thêm hai mũi tên cắm thẳng vào não hấn, những mũi tên này đều có uy lực vượt xa mức phòng ngự của tên Linh Tướng, khiến hấn nhanh chóng ngã ra chết...

Dương và người tộc Đan Lai nhìn về phía xa, phát hiện có ba người đàn ông mình trần cầi cung, cả ba đều xăm lên ngực hình một thứ trông tựa như đầu sư tử nhưng có mang hai chiếc sừng hươu.

"Kỳ Lân tộc?"

Một vị Linh Tướng của tộc Đan Lai kinh hô. Kỳ Lân tộc, một trong tứ linh tộc, là bộ tộc hùng mạnh nhất và cũng là bộ tộc bí ẩn nhất trong các chủng loài sinh sống ở rừng Pù Mát, rất ít giao du với các loài khác.

Ba người cường tráng oai vệ, thoắt cái đã di chuyển đến đứng đối diện Dương.

Rồi trước ánh mắt bất ngờ của Dương cùng những người tộc Đan Lai, hai trong ba vị Kỳ Lân tộc cực ngẫu kia quỳ một gối, chấp tay lên ngực cúi đầu trước Dương, thành khẩn nói: "Chúng tôi hộ giá chậm trễ, xin công tử trách tội!"

Dương bối rối: "A a... Các vị đừng như vậy, hình như ta không quen

biết các vị..."

Nói xong, mắt Dương vô tình liếc qua người đứng bên phải, người này không quỳ cũng không cúi đầu, chỉ đứng khoanh tay tựa như không liên quan, tuy thân hình cường tráng nhưng gương mặt vẫn còn rất trẻ.

Thấy Dương liếc mình, tên kia lạnh lùng nói: "Liếc cái gì? Ta đâu phải thuộc hạ của ngươi?"

Dương cứng họng, hai tên còn lại của Kỳ Lân tộc vội giải thích: "Đây là công tử Trần Phi Âm, thiếu tộc trưởng của tộc chúng tôi..."

Phi Âm quát: "Tên của ta đâu cần các ngươi giới thiệu?"

Dương nhìn sơ là biết Phi Âm thuộc dạng sừu nhi coi trời bằng vung giống Long Ngạo, liền phớt lờ, quay sang hai vị còn lại hỏi: "Cảm ơn các vị đã cứu giúp, nhưng không biết ai phái các vị đến?"

Một người đáp: "Là do Hỏa đại nhân có căn dặn bọn tôi lén theo sau âm thầm bảo vệ công tử..." Người này ngậm ngừng rồi giải thích: "Nhưng Hỏa đại nhân bảo chỉ được phép cứu giá nếu công tử gặp nguy hiểm đến tính mạng..."

"Ta hiểu rồi, cảm ơn các vị..." Dương gật đầu, Hỏa đại nhân mà người Kỳ Lân tộc nói còn ai khác ngoài sư phụ Hồng Ảnh xin đẹp tuyệt trần của hắn, ngoài miệng nàng nói không quản, hóa ra đã chuẩn bị an toàn tuyệt đối cho học trò cưng từ trước khi hắn bước vào khu rừng này.

Nói xong câu cảm ơn thì Dương cũng ngắt đi, dùng Nộ đã gây tổn thương cho linh hồn hắn, lại dùng hai lần cường và kích phát Huyết Ảnh Yêu Hỏa khiến cơ thể cũng chịu tổn thương không nhỏ.

Từ một ngọn đồi gần đó, hai bóng người đập không đứng khoanh tay nhìn về phía trận chiến vừa diễn ra.

Một người mặc hoàng bào, tuổi khoảng trung niên với gương mặt thư sinh anh tuấn khế thờ dài, nhưng khoe miệng lại lộ ra ý cười tự hào.

Người còn lại mặc võ phục, thân hình cường tráng dũng mãnh, tay cầm một thanh kiếm dài, cười đắc thắng nói: "Ha ha... Con trai người giỏi thì giỏi thật nhưng xem ra vẫn còn thua cháu ngoại Long Thiên Đạo một bậc nha!"

Người áo vàng gật đầu: "Tạm thời thôi, nhưng đừng quên là con trai nuôi của người cũng chỉ ngang ngửa con ta! Có gì đáng cười?"

Người mặc võ phục nói: "Đừng có dùng tính chất bắc cầu trong chiến đấu! Và đừng quên con nuôi của ta là người được Thuận Thiên kiếm lựa chọn, tức là chủ nhân chân chính của Thiên Kiếm, đến lúc đó thì khỏi phải so sánh nữa. Ha ha..."

Người áo vàng đáp: "Người cũng đừng quên con trai ta chính là người mang chân mệnh Thiên Tử! Thắng làm vua, thua làm giặc, câu này người biết chứ?"

Hai vị Chúa Tể thiên tài, một người là thành chủ Hoàng thành, một người là tông chủ Hoàn Kiếm tông, cả hai cùng cười to rồi quay lưng, đường ai nấy đi...

Khi Dương tinh dậy thì đã năm ngày trôi qua...

"Tinh rồi sao?" Thấy Dương tinh dậy, Hoài Bảo hỏi.

"A... Ta ngủ bao lâu rồi?"

"Năm ngày!"

"Vậy Linh Nhi và mọi người thế nào?" Dương hỏi.

"Tộc trưởng và các vị bô lão bị thương đều đang hồi phục, Linh Nhi cũng không sao..." Hoài Bảo đáp rồi nói thêm: "Không biết người quen biết thế nào với Kỳ Lân tộc mà hôm trước họ phái người đến thăm hỏi, sau khi nghe chuyện Âm Đạo hội còn cử người tuần tra bảo vệ tộc Đan Lai vô điều kiện..."

"Vậy à..." Dương gật gù, nghe tên và nhìn hình dạng thì nhiều người sẽ nghĩ Kỳ Lân là loài hung tàn, nhưng thực chất là một loài hiền lành nhân từ, tất nhiên cũng sẽ có những cá nhân khác biệt.

"A! Người tỉnh rồi!" Linh Nhi bước vào, thấy Dương đang nói chuyện với Hoài Bảo liền tiến đến hỏi han, trông cô bé lúc này trở nên tươi tắn vui vẻ, khác hẳn dáng vẻ lo âu buồn bã lúc trước.

Cười nói vui vẻ một hồi, Linh Nhi chợt bật khóc: "Cảm ơn hai người..."

Không chỉ Phong Linh Nhi, toàn thể người dân của tộc Đan Lai đều rơi nước mắt khi nhắc về công ơn của Dương và Hoài Bảo. Những tượng hoa tiêu ngọc tán, những tượng nát cửa nhà tan, nào ngờ khi bão tan cũng là khi bình minh tỏa sáng...

Cuộc thi Thợ săn linh thú đã kết thúc, Dương thì chưa khôi phục đủ nên ở lại thêm mấy ngày, Hoài Bảo chẳng biết lý do gì mà cũng chọn ở lại. Đến khi hoàn toàn bình phục thì rủ nhau ra về.

Khi đến là ân nhân của thánh nữ, khi đi là ân nhân của toàn tộc,

Dương và Bảo được cả tộc Đan Lai dùng nghi thức trang trọng nhất để tiễn đưa, khi Phong Linh Nhi đưa cả hai vào khu rừng cổ thụ, tộc trưởng cùng cả tộc vẫn đứng chào ở chân núi.

Khi bước vào khu rừng, Hoài Bảo nói với Linh Nhi: "Đến đây được rồi, người về đi kéo mọi người lo lắng..."

Linh Nhi còn luyến tiếc hai người bạn, ngập ngừng rồi nói: "VẬY... hai người về cẩn thận nhé..."

Hoài Bảo cười: "Ta còn chưa về, ta muốn ở lại rừng này rèn luyện thêm. Nếu có bị thương thì lại đến đây phiền người rồi..."

Dương nói: "Ta thì ở gần đây thôi, có dịp cũng sẽ ghé qua."

Linh Nhi gật đầu: "Nhất định vậy nhé! Còn nữa, nếu ai tìm được thành Cổ Loa thì nhất định phải báo cho hai người còn lại! Ta phải trả ơn cho Cao Lỗ tướng quân!"

"Nhất trí!"

Dương và Bảo cùng gật đầu, cả ba cùng cười với nhau: "Hẹn gặp lại!"

Sau đó cùng quay đầu, tuy ba người ba hướng nhưng tình bạn sâu sắc lại cùng hướng về nhau...

Dương dựa vào Google tìm con đường ngắn nhất trở về nhà sư phụ, dọc đường tránh né mọi nguy hiểm, không phải hấn hèn nhát hay lười biếng, mà vì Huyết Ảnh Yêu Hỏa đang rạo rực trong người, dù ngay khi bùng phát liền bị Cuồng nén lại rồi tiêu tán, nhưng Huyết Ảnh Yêu Hỏa vẫn nổi cơn loạn quấy phá linh hồn Dương, có vẻ như mức áp chế do Hồng Ảnh tạo ra đang suy yếu.

Ngọn đời vẫn yên bình, ngôi nhà vẫn hiền hòa đứng giữa gió trời lộng. Dương bước đến trước nhà, vui vẻ gọi to: "Sur phụ! Bảo Ngọc! Ta về rồi đây!"

"Pa pa!" Bảo Ngọc gọi ra đáp lại rồi từ trong nhà bay đến ôm mặt Dương, gương mặt nhỏ xinh mềm mại của cô bé cứ cọ cạy trên mặt Dương cho thỏa nỗi nhớ.

"Bảo Ngọc, sur phụ đâu?"

"Sur phụ của pa pa đang bệnh..." Bảo Ngọc nói.

"Bệnh? Thần cũng bệnh được sao?"

Dương đang hỏi, chợt từ trong nhà bước ra, không phải Hồng Ảnh, mà là một cô gái áo trắng như tuyết. Người này xinh đẹp không kém gì Hồng Ảnh, nhưng đôi mắt ánh lên nét vô cảm băng hàn, lạnh đến thấu xương, tựa như một cái nhìn của nàng có thể đóng băng vạn vật.

Nàng bước ra, không liếc Dương đến một cái, tựa như nghĩ hẳn chỉ là cây cỏ ven đường.

"Hàn Tuyết, chị đi sao?" Bảo Ngọc mắt tròn xoe hỏi.

Hàn Tuyết không đáp, chỉ khẽ gật đầu, đôi chân thon dài dần rời khỏi mặt đất bay đi...

Dương không cần suy đoán cũng biết người vừa đi là ai: "Đó là Nữ Thần Băng Giá sao? Hàn Tuyết, tên đúng như người..."

Hàn Tuyết, nét lạnh lùng của nàng không u ám thâm lương như Tử

Linh, cũng không phải ngoài lạnh trong nóng như Long Chúc Băng, chỉ lướt qua thì Dương cũng đủ hiểu Hàn Tuyết là một khối băng lạnh lùng tuyệt đối. Sự vô tình vô tâm của nàng không phải ra vẻ mà thực sự xem Dương không khác gì cỏ dại.

Dương thầm than thở: "Cua kiểu gì đây ta..."

Nghĩ thế thôi nhưng bệnh của sư phụ quan trọng hơn, Dương liền vào nhà.

Hồng Ảnh đang nằm trên giường nàng, nét hoạt bát ngày thường đã mất hẳn, thay vào đó là sự yếu đuối mệt mỏi tựa như ngọn nến nhỏ sắp tàn.

"Sư phụ!" Dương gọi, hẳn đã quen với Hồng Ảnh hoạt bát hung hăng, nay thấy nàng có phần yếu ớt liền cảm thấy khó chịu thương xót.

"Người về rồi sao? Không bị sao chứ?" Hồng Ảnh hỏi.

Dương đáp: "Ta không sao, ta rất khỏe!"

"Vậy thì tốt... Người nghỉ ngơi đi."

"Sư phụ bệnh thế nào vậy? Có cách nào chữa khỏi không?" Dương lắc đầu và hỏi.

"Không sao, ta nghỉ ngơi thêm vài ngày là hồi phục ngay. Người quên ta là Thần sao?"

"Ta mặc kệ nàng là Thần hay TỐI THƯỢNG! Nàng là sư phụ của ta nên ta phải chăm sóc, bảo vệ nàng!"

Nghe câu nói tràn đầy tình cảm của Dương, Hồng Ảnh gương mặt ửng hồng, môi hồng khẽ nói: "VẬY... người nghỉ ngơi rồi nấu gì đó cho ta ăn đi, lâu rồi ta chưa ăn món người nấu..."

Dương gật đầu: "VẬY sư phụ chờ nhé, ta nấu cháo cho sư phụ ăn!"

"À quên, ta có quà cho Bảo Ngọc đây!" Dương sực nhớ ra Thiên Ảnh Dị Thú, liền lấy cái lồng thú trong balo ra đưa cho Bảo Ngọc.

"A! Cảm ơn pa pa!" Bảo Ngọc mừng rỡ nhìn cái lồng thú to hơn cả bản thân cô bé, bên trong là con Thiên Ảnh Dị Thú trông như cục bông gòn đang gặm gừ đe dọa, nhưng khi thấy Bảo Ngọc xinh xắn đáng yêu liền dịu hẳn xuống.

"Con thú này cũng biết mê gái nha!" Dương cảm thán.

Hồng Ảnh nhìn con thú nhú mào hỏi: "Người bắt con Thiên Ảnh này ở đâu?"

"Ở trong rừng Pù Mát ấy, ta gặp nó hai lần."

Hồng Ảnh nghi hoặc: "Tại sao nó lại ở đấy? Nó là thú cưng của..."

"Của ai ạ?" Dương hỏi.

"Không có gì, người không nên biết, người đi nấu cháo đi..."

Dương nhăn mày khó hiểu, nhưng Hồng Ảnh đã không muốn nói thì hỏi cũng vô dụng, thử hỏi Google thì chỉ nhận lại sự im lặng, thôi thì đành ôm một bụng tò mò đi nấu cháo...

"Chả lẽ số ta hên tới nỗi bắt được một con thú cũng dính thú cưng của Nữ Thần nào đó hay sao?"

Chương 69: Tâm Tình Của Lửa

Ra ngoài tìm bắt một con gà rừng, Dương loay hoay làm thịt gà nấu lên một nồi cháo gà thơm phức.

"Chín rồi! Phần của Bảo Ngọc đây! Cẩn thận kẻo nóng nhé." Dương nói, múc ra một chén nhỏ kèm cái đũa gà đặt lên bàn ăn cho Bảo Ngọc.

"Dạ!"

Bảo Ngọc nhiều ngày không được ăn món Dương nấu, cứ lượn qua lượn lại, mắt mũi thèm thường dí vào nồi cháo, nghe Dương nói liền đáp lên bàn quên cả nét na ngồi húp sộp soạt.

"Không sợ nóng à?" Dương trợn mắt hỏi.

"Không ạ!" Bảo Ngọc lắc đầu, xé một miếng đũa gà đút cho Thiên Ảnh thú trong chuồng ăn, con thú kê mũi ngửi ngửi rồi vui mừng đóp lấy chạy vào góc chuồng ngồi gặm ngấu nghiến.

Dương nhìn hai đứa nhóc bé xíu ăn như nạn đói mà không khỏi phì cười, sau đó mới mang một tô cháo vào cho Hồng Ảnh.

"Mời sư phụ ăn cháo."

Dương nói, rồi tay cầm tô cháo, tay luồn xuống eo đỡ Hồng Ảnh ngồi dậy, dù cách lớp áo vẫn có thể cảm nhận được tấm lưng mềm mại của nàng, khiến người Dương nhanh chóng nóng lên.

Dương đặt Hồng Ảnh tựa vai nàng vào ngực hắn và nói: "Ta đút sư phụ ăn nhé?"

Hồng Ảnh mặt thoáng ửng hồng, cả đời nàng có bao giờ gần gũi nam nhân đến mức vai tựa vào vai thế này đâu, lại còn là đệ tử của nàng. Nhưng Hồng Ảnh không thể phủ nhận cảm giác ấm áp, yên bình khi tựa vào người hắn...

"Uhm!" Hồng Ảnh e lệ gật đầu.

Lúc này sự yếu ớt mong manh của Hồng Ảnh khiến chính Dương cũng quên đi sự hung hăng bá đạo của sư phụ, trong mắt hắn bây giờ chỉ còn là một mỹ nhân yếu đuối đang rất cần sự chăm sóc của hắn.

Dương múc một muỗng cháo đút vào, đôi môi xinh đẹp của Hồng Ảnh hé ra, nàng khẽ húp nhẹ một ít cháo rồi ngừng lại, nhắm mắt nói: "Nóng quá!"

"Thần lừa mà sợ nóng? Sao Bảo Ngọc nó húp ì đùng ngoài kia mà?"
Dương trợn mắt.

Hồng Ảnh nhìn đôi mắt trợn tròn của đệ tử, không hiểu sao trong lòng nàng dâng lên cảm giác muốn nhõng nhẽo với hắn, liền bĩu môi nũng nịu nói: "Nhưng ta thấy nóng! Người thổi cho nguội đi!"

"Sư phụ bệnh thành con nít rồi sao?" Dương kinh nghi, nhưng vẫn nhẹ nhàng thổi nguội muỗng cháo rồi đút vào môi Hồng Ảnh.

"Ngon quá!" Hồng Ảnh mặt đỏ ửng, mắt nhắm tịt vì món cháo thơm ngon, trông đáng yêu đến mức Dương chỉ hận không dám ôm mặt nàng hôn ngẫu nhiên.

Nói đến lửa, người ta liên tưởng đến sự nóng bỏng, hung bạo và nguy hiểm. Nhưng sẽ có lúc lửa trở nên mong manh vô hại, tưởng chừng một ngọn gió cũng đủ làm lửa vụt tắt. Như ngọn nến nhỏ trong bóng đêm, chờ che ta, ta sẽ đáp lại người bằng ánh sáng, ấm áp và bình yên...

Ăn cháo xong, Dương ngồi kể cho Hồng Ảnh nghe về quá trình phiêu lưu trong rừng Pù Mát, đôi lúc lại thêm thắt tình huống sao cho thật gay cấn, có lúc lại chém gió sao cho thật hài hước rồi dừng lại để được nhìn Hồng Ảnh khúc khích cười.

"Người nhìn ta làm gì?" Hồng Ảnh hỏi.

Dương si mê cảm thán: "Su phụ, nàng cười thật đẹp..."

"Ta đâu có dạy người cách nịnh nọt?"

Hồng Ảnh đỏ mặt đấm vào ngực Dương, do nàng đang yếu ớt nên cú đấm rất nhẹ nhàng, chứ nếu nàng còn sức mạnh thì Dương đã văng xa hàng trăm mét.

"Ta nói thật mà, không những lúc cười, mà bất cứ lúc nào su phụ cũng đẹp vô cùng!"

Dương tiếp tục kể, đến cuối cùng thì thở dài tiếc nuối: "Tiếc là khi ta tỉnh lại thì cuộc thi đã kết thúc rồi, không đoạt được giải thưởng để tặng su phụ..."

Hồng Ảnh ký đầu Dương một cái rỗ nhẹ: "Ngốc! Người nghĩ ta xem trọng chuyện giải thưởng sao? Những gì người làm được đủ khiến su phụ tự hào hơn nhiều!"

"Thật hả sư phụ? Nhưng ta đã bỏ chạy lúc con nhện tấn công..."

Hồng Ảnh nói: "Lần đó người bỏ chạy là đúng, tránh cuộc đ-ng độ không cần thiết. Và lần ở thung lũng Thề Nguyễn người không bỏ chạy cũng là đúng, vì có rất nhiều người cần người bảo vệ! Người làm rất tốt, rất đúng ý ta!"

Dương liền tranh thủ: "Tốt thật hả sư phụ? Vậy ta có được thưởng không?"

"Chưa gì đã đắc ý! Người muốn thưởng gì?" Hồng Ảnh nhướn mày hỏi.

"Để xem... Một nụ hôn cũng được lắm nha..."

"Biến!"

"Chỉ là một cái hôn vào má thôi mà sư phụ? Đây là cách thông thường để các vị sư phụ động viên đệ tử mà!" Dương bịa đặt.

"Thật sao?" Hồng Ảnh tuy hỏi nhưng thật ra thừa biết Dương nói đùa, nhưng bản thân nàng thật sự có phần tò mò, muốn trải nghiệm lại cảm giác có phần xấu hổ nhưng rất thoải mái khi hôn vào má Dương.

"Thật!" Dương gật đầu khẳng định.

"Được rồi! Lần này thôi đấy!" Hồng Ảnh đỏ mặt gật đầu.

Dương mừng rỡ tiến sát mặt mình vào mặt Hồng Ảnh, chờ đợi nụ hôn nhẹ nhàng nhưng đầy ngây ngất của sư phụ thân yêu.

Hồng Ảnh đỏ mặt, đây là lần thứ hai nàng hôn một người, mà lần thứ

nhất cũng chính là hôn vào mặt tên đệ tử bại hoại này. Mắt nàng nhắm lại, đôi môi hồng xinh đẹp khẽ nhô ra, tiến dần vào má Dương.

Nhưng tên Dương tham lam này được voi đòi tiên, khi vừa cảm giác gương mặt ấm áp của sư phụ tiến sát mặt mình thì hắn liền xoay mặt. Môi hai người chạm vào nhau.

"Tên dê tiện!" Hồng Ảnh lập tức nhận ra và phản xạ, quay sang lấy gối định đập vào mặt Dương nhưng hắn đã chạy biến đi, để lại một tràng cười khoái trá.

Bực dọc nhìn ra cửa, nhưng Hồng Ảnh lập tức dịu xuống, ngón tay thon dài khẽ đặt lên môi, gương mặt tuyệt trần khẽ nở một nụ cười e thẹn...

Dương trở lại với chuỗi ngày tu luyện, do Hồng Ảnh không thể áp chế huyết hỏa nên hắn phải tự áp chế một cách vất vả và đau đớn. Cũng không còn vị sư phụ nghiêm khắc luôn dõi theo, thay vào đó là một sư phụ mong manh luôn cần hắn chăm sóc.

Hồng Ảnh tuy yếu ớt nằm một chỗ nhưng không hề buồn chán. Cứ mỗi khi tu luyện xong, Dương lại nấu ăn mang vào cho nàng, lại sợ nàng buồn chán nên lôi ra nhiều câu chuyện về một thế giới rất kỳ lạ và thú vị để kể cho nàng nghe. Biết Hồng Ảnh khó ngủ nên đêm nào hắn cũng kể chuyện đến khi nàng ngủ thiếp đi mới chịu trở về phòng.

Có lần thức quá khuya, Hồng Ảnh sợ Dương mệt mỏi nên giả vờ ngủ đi, nào ngờ phát hiện ra tên đệ tử này còn lén hôn nhẹ lên trán mình. Nhưng đã lỡ "ngủ" rồi nên đành vờ như không biết, đến khi tên đệ tử kia đóng cửa phòng thì nàng mới xấu hổ úp mặt vào gối, trong lòng thầm nguyện rửa Dương nhưng ngoài mặt thì cứ cười một mình.

Hôm sau và hôm sau nữa, Hồng Ảnh khi buồn ngủ lại cố ý nhắm mắt,

thầm chờ đợi một nụ hôn "lén" từ tên đệ tử, dù mỗi lần bị hân hôn là nàng lại cảm thấy xấu hổ đến mức phải úp mặt vô gối. Sống trăm năm ngàn năm, nhưng về chuyện tình cảm nam nữ thì quả thật Hồng Ảnh nhà ta chỉ bằng thiếu nữ mới lớn...

Như mọi ngày, Dương lại ra sân nhà tu luyện đến chiều.

Đang luyện thì Dương nghe có tiếng chân, là Hồng Ảnh khập khiễng bước ra.

" Sư phụ! Sao người không nghỉ ngơi?"

Hồng Ảnh đáp: "Năm hoài khó chịu quá, cảm thấy đi lại được rồi nên ta muốn ra ngoài này hóng gió."

Dương vội tiến lại đỡ Hồng Ảnh, dìu nàng ngồi xuống bên đồi, cùng hướng mắt về hoàng hôn.

Hoa lá nhẹ đưa, muông chim ríu rít, tạo ra một khúc nhạc êm đềm...

Gió khẽ lay, thoảng đưa hương tóc ai đó vào mũi ai kia...

Si dại...

Hai cánh tay vô tình khẽ chạm nhau...

Xao xuyến...

Tim ai đó tự nhiên đập nhanh, thẹn thùng...

Sao lạ quá...

Không ai biết nói với ai câu nào...

Xa xa, mặt trời đỏ dần rơi...

Hồng Ảnh len lén liếc mắt sang, thấy Dương đang chăm chú nhìn nàng...

"Người nhìn ta làm gì?"

Dương đáp: "Nàng đẹp..."

"Láo xược!"

"Nhưng ta chỉ nói sự thật mà..."

Hồng Ảnh nói: "Nhưng không được gọi ta là nàng..."

"Ta thích gọi như vậy, nếu lúc này không gọi, sau này ta sẽ không có cơ hội..." Dương đáp.

Hồng Ảnh tròn mắt ngạc nhiên: "Người muốn rời đi?"

"Sao sư phụ nghĩ vậy?" Dương cũng ngạc nhiên chẳng kém.

"Nếu không thì sao người bảo không có cơ hội?"

Dương hiểu ra, liền hỏi: "Vậy nếu ta đi, sư phụ có buồn không?"

"Không! Vẫn như xưa thôi có gì phải buồn?" Hồng Ảnh đáp, che giấu cảm giác trái tim đang thắt lại, không hiểu vì sao...

Dương thở dài ra vẻ tiếc nuối: "Còn ta thì buồn lắm..."

Hồng Ảnh hỏi: "Người có gì mà buồn? Chẳng phải người có rất nhiều

bạn bè sao? Nào là bé My, bé Nguyệt, cả cô bé Linh Nhi mới quen nữa..."

Hồng Ảnh kể tên mà không hề biết che giấu đi thái độ dối hờn của bản thân, để cho Dương lập tức nhận ra: "Sur phụ, nàng ghen sao?"

"Ơ! Ghen là gì?" Hồng Ảnh nhìn Dương, mắt tròn vờ ngây thơ hỏi.

Gió nhẹ đưa ngang, những ngọn cỏ mong manh khẽ lay như đang múa...

Dương nhẹ nhàng áp môi hấn vào môi Hồng Ảnh...

Mềm mại...

Rồi khi Hồng Ảnh còn chưa kịp phản ứng, Dương đã rời môi, tay hấn nhẹ véo lên má nàng.

"Sur phụ ngốc! Ta đâu có nói là ta sẽ đi!"

Hồng Ảnh mặt đỏ bừng: "Vậy sao người nói..."

Dương ngắt ngang: "Ý ta nói sau này không có cơ hội, là vì sau này sur phụ hồi phục rồi, ta gọi sur phụ là nàng thì có còn ngồi đây không, hay bị đánh văng xa tít mù khơi rồi?"

"Ý người nói ta hung dữ?" Hồng Ảnh trừng mắt, nhưng trong lòng nàng dâng lên cảm giác hân hoan khó hiểu.

"Ách! Không có, ý ta là nàng rất mạnh mẽ..."

"Còn dám gọi ta là nàng?"

Cùng một biểu hiện hung hăng đe dọa, nhưng Dương không còn cảm thấy nguy hiểm, không phải do Hồng Ảnh thay đổi, mà do vị thế hai người thay đổi, khi Dương yếu hơn, hẳn thấy Hồng Ảnh đáng sợ, còn khi Dương mạnh hơn, hẳn thấy ở nàng sự hoạt bát đáng yêu...

Lần nữa thấy Dương chăm chú nhìn mình, Hồng Ảnh hỏi: "Người lại nhìn gì đấy?"

Lần này Dương không đáp, tay hẳn lên choàng qua eo kéo Hồng Ảnh sát vào người mình, môi hẳn áp vào môi nàng...

"Uhm! Úm!" Hồng Ảnh chống cự yếu ớt.

Dương được đà làm tới, đưa một ít linh lực vào lưỡi, tách môi Hồng Ảnh tiến vào lưỡi nàng...

Binh!

Vừa đưa lưỡi mình vào lưỡi Hồng Ảnh, Dương bất ngờ bị nàng tung chưởng đánh bật ra, lăn lông lốc xuống chân đồi.

Hồng Ảnh nhìn Dương rồi khó tin nhìn bàn tay mình, vốn nàng thẹn quá khi lưỡi Dương đưa vào môi nên theo phản xạ đẩy hẳn ra, nhưng rõ ràng trước đó nàng hoàn toàn không còn chút linh lực nào...

"Chẳng lẽ..." Hồng Ảnh trầm nghĩ.

Dương lúc này mới bò lên, một chưởng của Hồng Ảnh thật ra không mạnh, chẳng qua là hẳn không đề phòng.

"Ui da... Su phụ định giết ta sao..."

"Đáng đời người! Tên bại hoại!" Hồng Ảnh mắng, che đi sự e thẹn.

Dương cười hề hề cho qua, sau đó quay đầu đi vào nhà, vừa đi vừa nói: "Thôi tối rồi, sư phụ vào nghỉ ngơi đi, ta nấu cơm cho sư phụ ăn!"

"Khoan đã!" Hồng Ảnh gọi theo.

"Dạ?" Dương hỏi.

Hồng Ảnh cúi mặt thẹn thùng: "B... bế ta vào... ta đi không nổi nữa..."

Dương mỉm cười, sau đó tiến lại, hai tay bế cơ thể mềm mại của sư phụ vào phòng, hương da thoang thoảng...

Long Cung - Long Thành

Mỹ nữ áo đỏ sắc sảo mặn mà ngồi hát vu vơ, tay uyển chuyển theo hình lưỡng long tranh châu...

Cửa sổ chợt hé mở, gió khẽ lùa qua, màu áo hồng lã lướt chẳng biết từ khi nào xuất hiện trong phòng.

Mỹ nữ áo đỏ nhìn bóng dáng kia, tròn mắt hỏi: "Người là ai? Sao dám đột nhập vào Long cung?"

"Người không nhận ra ta?" Vy Ái hỏi, trên gương mặt quyến rũ tuyệt trần lộ rõ sự ngạc nhiên.

Diễm đáp: "Ta không quen người!"

"Ta là Vy Ái, là sư phụ của người đây!"

Diễm không đáp, chỉ nghi hoặc nhìn Vy Ái.

Một hình bóng khác lại xuất hiện.

"Vy Ái! Đã lâu không gặp!" Thần Long nói.

"Thần Long! Chuyện này là sao? Diễm gặp chuyện gì?"

Long Mẫu Thần Long thở dài: "Tổn thương linh hồn, mất một phần lớn ký ức!"

"Là kẻ nào làm? Còn sống chứ?"

"Bình tĩnh! Diễm vì bảo vệ con trai nên trọng thương..."

"Tại sao cứ phải như vậy? Họ có tội tình gì?" Vy Ái tự hỏi, sau đó nàng rời đi, gương mặt tuyệt trần khóc nức nở...

Thần Long đứng nhìn theo, khẽ thở dài: "Vy Ái, người vô tội nhất, đáng thương nhất chẳng phải chính là người sao..."

Chương 70: Vết Nứt

Một buổi sáng như mọi ngày, Dương hiện đang tập luyện khống chế Huyết Ảnh Yêu Hỏa, ngọn lửa này càng lúc càng khó khống chế, nhưng Dương không nói Hồng Ảnh biết vì sợ nàng lo lắng, chỉ lén chịu đựng một mình.

"Pa pa! Con ra sưởi chơi nha!"

"Ừ! Trưa nhớ về ăn cơm nhé!"

Bảo Ngọc ngày càng hoạt bát ham chơi, cô bé đã làm quen được với Thiên Ảnh thú, thỉnh thoảng lại cưỡi thỏ và dẫn theo Thiên Ảnh ra ngoài dạo chơi.

Hồng Ảnh cũng dần khỏe lại, đã có thể đi đứng tự nhiên, linh lực cũng khôi phục đến mức độ mà Dương nghĩ là khoảng Linh Tá.

"Thứ gì có thể khiến một vị thần trở nên suy yếu như vậy?" Nhiều lần Dương tự hỏi, nhưng không ai cho hắn đáp án.

Có lần hỏi Hồng Ảnh, nàng chỉ đáp gọn: "Người không nên biết!"

Nói về Hồng Ảnh, nàng khó ngủ, nhưng mỗi khi ngủ sẽ ngủ rất say, dậy rất trễ. Khi Bảo Ngọc và hai con thú cưng đi xa khuất mới thấy nàng bước ra khỏi nhà, Hồng Ảnh vận quần thun áo hai dây đơn giản đứng uể oải vươn vai, thân hình tuyệt mỹ như nhẹ đưa trước gió.

"Sur phụ! Chào buổi sáng!"

"Ừ! Chào buổi sáng! Sao mới sáng ra đã đầy mồ hôi thế này!" Hồng Ảnh đáp rồi tiến lại, dùng tay nàng lau mồ hôi cho đệ tử.

Khi một cô gái hoạt bát đột nhiên trở nên dịu dàng sẽ phi thường quyến rũ. Cảm nhận bàn tay mềm mại và hương thơm tươi tắn của sư phụ, tim Dương xao động.

"Sao người người nóng quá! Huyết hỏa mất kiểm soát rồi sao? Sao không nói ta biết?" Hồng Ảnh lo lắng hỏi.

Nhìn ánh mắt lo lắng của sư phụ, Dương chợt có cảm giác như nàng là vợ hiền đang lo cho chồng, liền đánh liều choàng tay ôm Hồng Ảnh vào lòng.

"Không phải huyết hỏa mất kiểm soát..."

"Người làm gì đấy? Lửa đốt hư não rồi à?" Bị Dương bất ngờ ôm lấy, Hồng Ảnh định thoát ra nhưng không hiểu vì lý do gì mà thân thể nàng chợt mềm nhũn, chỉ muốn tựa vào hắn, hưởng thụ cảm giác yên bình để chịu này...

Dương kề môi vào tai Hồng Ảnh, thì thầm: "Mà là nàng làm tim ta mất kiểm soát..."

Một câu đơn giản, nhưng khiến mặt Hồng Ảnh trở nên nóng bừng, tim nàng đập rộn, trong lòng bối rối tự hỏi: "Hắn nói hắn yêu ta sao? Hay chỉ kiếm chuyện để lợi dụng ôm ta? Hay là hắn thích bị đòn giống cô ả thích bạo dâm kia sao?"

Dương cảm thấy Hồng Ảnh không hề phản ứng, liền được đà lấn tới.

"Sư phụ, ta y..."

Dương chưa kịp nói, đột nhiên mặt đất dưới chân hắn rung chuyển, Hồng Ảnh lập tức phản xạ, nắm Dương kéo hắn ra sau lưng nàng, còn nàng nhìn về khoảng không ngay trước sân nhà.

"Động đất hả sư phụ?"

Hồng Ảnh nghiêm trọng nói: "Người mau rời khỏi đây!"

Ngay trong lúc Hồng Ảnh nói, ngay sân nhà xuất hiện một khe nứt dài hơn mười mét, trông hệt như vết nứt của thủy tinh, nhưng khác ở chỗ vết nứt này xuất hiện giữa không gian, giống dạng khe nứt bí cảnh Dương từng thấy, nhưng lớn hơn nhiều.

"Nhưng còn sư phụ..."

"Còn nhưng nhị gì, chạy nhanh! Cứ mặc kệ ta!" Hồng Ảnh quát tháo, nhưng Dương có thể cảm nhận rõ rằng nàng đang run sợ.

"Còn không mau chạy đi!"

Hồng Ảnh bực tức, định tung chưởng đẩy Dương bay đi, nhưng hắn lại bất ngờ nắm lấy tay nàng.

"Ta không đi! Lần này ta sẽ bảo vệ nàng!" Dương nói, hoàn toàn chân thành, dù tính tình có bại hoại thế nào, hắn cũng không thể bỏ mặc một cô gái đang run sợ trước điều gì đó, dù là điều đó kinh khủng đến mức nào đi nữa.

"Người là tên đần độn!" Hồng Ảnh mắng, nhưng ánh mắt nàng rơi ra những giọt nước mắt cảm động...

Khe nứt hé mở, tạo thành một lực xoáy khủng khiếp cuốn Hồng Ảnh và Dương vào trong...

Khi Dương nhìn thấy lại thì xung quanh chỉ có một màu tối đen như mực, lạ ở chỗ hẳn vẫn nhìn rõ cơ thể mình và Hồng Ảnh dù không có bất cứ nguồn sáng nào chiếu đến.

"Đây là đâu?"

RẦM!

Dương vừa nói xong thì một âm thanh to khủng khiếp vang lên, nghe như tiếng một quả bom nổ, nơi Dương đứng cũng rung chuyển mạnh mẽ.

"Đây là bên trong vết nứt phong ấn của Lạc Long Quân! Khi vết nứt này rách ra, chênh lệch áp suất linh lực sẽ khiến tất cả sinh vật có linh hồn gần nó bị hút vào trong." Hồng Ảnh đáp, mặt nàng tái xanh vì run sợ.

"Vết nứt phong ấn của Lạc Long Quân?"

ẦM ẦM

Lại có âm thanh như một gã khổng lồ đang cố gắng đập phá một tòa nhà cũng khổng lồ.

"Đúng vậy, dù Lạc Long Quân phải hy sinh tính mạng để phong ấn Việt Nam và biển Đông, nhưng qua trăm năm nghìn năm, phong ấn này như đang bị thế lực bên ngoài công phá, tạo thành các vết nứt."

"Thế lực bên ngoài?" Vậy Việt Nam không phải đất nước duy nhất còn tồn tại sao?" Dương hỏi, hẳn từng nghe Google nói như vậy.

"Có thể là phải, cũng có thể là không. Nhưng những tiếng động này

chắc chắn là của những thứ muốn phá vỡ phong ấn!"

Hồng Ảnh buồn bã kể: "Từ rất lâu rồi, khi đó ta còn rất nhỏ, vì ham chơi mà vô tình bị hút vào khe nứt này... Ta bị nhốt trong này bảy ngày, lúc nào cũng tăm tối, lúc nào cũng nghe những âm thanh đáng sợ và những chấn động không ngừng..."

Nghe đến đây, Dương đã hiểu tại sao Hồng Ảnh mất ngủ và sợ ma, một đứa bé bị nhốt bảy ngày trong bóng tối, lúc nào cũng nghe tiếng đập phá khủng khiếp và cảm nhận từng cơn chấn động kinh hoàng, hỏi sao mà không ám ảnh.

"Đến ngày thứ bảy, có một người xuất hiện, người cứu ta và vá lại phong ấn. Từ đó ta bái người làm sư phụ và đảm nhận trách nhiệm canh giữ khe nứt này..."

Lúc người đi, khe nứt này lần nữa rách ra, và rách một lỗ rất lớn, khiến ta phải dùng toàn bộ sức mạnh mới vá được, lúc đó ta còn tưởng không còn sống đến lúc người về..."

Dương an ủi: "Chẳng phải sư phụ vẫn khỏe sao, ta cũng khỏe, rồi sẽ có người đến cứu chúng ta..."

Hồng Ảnh lắc đầu: "Không kịp đâu... Vết nứt lần trước rất lớn, vừa mới vá lại chưa lâu, lần này lại xuất hiện, tuy rất nhỏ nhưng cũng rất nhanh sẽ rách toạt ra thôi..."

"Vậy làm sao để khâu lại vết nứt?" Dương hỏi.

"Có vài cách, cách ta dùng là kết hợp Hỏa Thần lực với Không Gian linh lực để hàn lại... Với vết nứt thế này chỉ cần một lượng Thần lực nhỏ, nhưng sức ta hiện tại... A đúng rồi!"

RẦM RẦM RẦM RẦM...

Những tiếng đập phá càng lúc càng nhanh và hung bạo...

"Đúng gì..." Dương hỏi, nhưng chưa hết câu thì thân hình mượt mà của Hồng Ảnh đã tiến tới, rồi bất ngờ chủ động áp môi nàng vào môi hắn...

Thơm quá...

Mềm quá...

Vài giây qua...

Rồi Hồng Ảnh rời môi, mặt bừng e thẹn.

"Sur phụ? Nàng định làm gì?"

Hồng Ảnh cúi mặt ngượng ngùng đáp: "Huyết Ảnh Yêu Hỏa của ngươi bị Hồng Ảnh Thần Hỏa của ta hấp thu khi ngươi... hôn ta... Có lẽ vì... hôn nhau cũng là một dạng dung hợp linh hồn mức độ thấp."

Về vụ này thì Dương rất sáng dạ nha... hắn liền hiểu ra: "A! Nghĩa là ta giải phóng Huyết Ảnh Yêu Hỏa rồi hôn sur phụ thì nàng có thể hấp thu hết sức mạnh của ngọn lửa này?"

Hồng Ảnh gật đầu, xấu hổ muốn chui xuống đất dù không có đất để chui, ai đời lại đi bàn chuyện hôn hít với đệ tử mình a...

Dương nghĩ ra gì đó, nói thêm: "Nhưng có kịp không, hay dùng cách chắc ăn hơn đi, mình ấy ấy đi sur phụ!"

"Bại hoại! Chỉ hôn vì tính chất công việc thôi! Ngươi nhanh giải

phóng Huyết Ảnh đi!"

"Rồi rồi... Lần này phải hy sinh đời trai để bảo vệ hòa bình thế giới rồi a..." Dương chọc cười Hồng Ảnh, khi thấy nàng hé môi cười thì lập tức ôm eo hôn vào môi nàng, Huyết Ảnh Yêu Hỏa cũng được giải phóng.

Nụ hôn "vì tính chất công việc" nhanh chóng khiến hai sư đồ say mê, từ việc chạm môi, Dương dần động môi mơn trớn làn môi thơm mềm mại của Hồng Ảnh, còn nàng cũng đáp lại theo bản năng...

Tiếng đập phá, những rung động trở thành vô nghĩa trong nụ hôn ngọt ngào mà bỏng nóng...

Hồng Ảnh len lén hé mi, thấy Dương cũng vừa mở mắt nhìn nàng...

E lệ khép mi... tay thon nhẹ ôm vào cổ ai...

Eo cong mảnh mai... nép mình trong vòng tay ai...

Ngực đầy mềm mại... tựa vào để cảm nhận nhịp tim ai...

Lưỡi thơm dịu dàng... chủ động dâng hương vị vào môi ai...

Năm phút... mười phút... ba mươi phút...

"Tính chất công việc" đã thành thỏa mãn đam mê...

Rồi cơn rung chuyển càng thêm khủng khiếp, những âm thanh đập phá liên hồi tim dường phá vỡ phong ấn từ phía bên kia...

Hồng Ảnh vội vàng ôm chặt Dương, kéo hẳn ngược dòng lực hút lao ra ngoài.

Tuy có thể hút Dương và Hồng Ảnh vào trong nhưng khe nứt chỉ rộng chưa đến nửa gang tay. Và hiện đang tìm cách giãn nở, Hồng Ảnh lập tức thực hiện hàn lại vết nứt, hai tay nàng giơ ra vận Không Gian lực ép hai bên vết nứt, sau đó một ngọn lửa tuyệt đẹp hiện ra và phủ lên khe nứt...

Khe nứt thu hẹp từng chút một...

Nhưng Dương nhận ra một vấn đề, Hồng Ảnh vừa hàn khe nứt vừa phải chống chọi sức hút khủng khiếp, nếu không đủ linh lực, rất có khả năng nàng sẽ bị cuốn vào khe nứt ngay khi khe nứt sắp sửa được vá xong...

Nghĩ thế, Dương liền vận lực chống chịu sức hút, tiến lại ôm Hồng Ảnh từ sau lưng.

"Người làm gì nữa đấy? Giờ đâu phải lúc?" Hồng Ảnh hỏi.

"Sự phụ tập trung làm đi, ta sẽ giữ nàng không bị hút vào!"

Hồng Ảnh hiểu ra, liền toàn lực hàn gắn vết nứt, dù có hơi ngượng khi bị tên đệ tử đứng ôm sau lưng...

Khe nứt đen ngòm hẹp dần, hẹp dần...

Đến khi gần khép lại, Hồng Ảnh vội nhắc: "Mau buông ta ra!"

Dương cố chấp: "Không! Ta không để sự phụ bị hút vào đó đâu!"

"Người nói cái gì vậy! Sắp xong rồi, mau buông ta ra ta mới lùi lại được chứ!"

"À à..." Dương vội buông Hồng Ánh ra, nhưng chưa lùi lại vì lo nàng gặp chuyện.

Đương nhiên Hồng Ánh có lý do của nàng, khi khe nứt đóng lại, chên lệch áp suất tạo thành từ linh lực sẽ lần nữa thay đổi, gây ra một vụ nổ nhỏ.

Vừa nhắc là đến, khe nứt vừa được hàn kín, linh lực bắn ngược ra.

"Nằm xuống!" Hồng Ánh gọi to, biết không chạy kịp nên quay lưng nhào vào người Dương, đẩy hẳn ngã ngửa ra đất, còn nàng nằm đè lên che chở cho hẳn, cả hai cùng nín thở chờ đợi.

Vụ nổ lập tức xảy ra, nhưng Hồng Ánh quên mất một điều, khe nứt rất nhỏ, nên vụ nổ yếu đến vô hại, tựa như một làn gió lan tỏa ra xung quanh làm cây cỏ rung động...

"Thế thôi à?" Dương chưng hửng.

Hồng Ánh xoay đầu nhìn lại khe nứt, không gian đã yên bình trở lại. Nàng lại cúi xuống nhìn Dương, cả hai cùng bật cười...

Người đang nằm trên người...

Ngực tì lên ngực...

Hai nụ cười, rạng rỡ và hạnh phúc...

Còn gì phải băng khuâng...

Nàng ngưng cười, hẳn cũng ngưng cười...

Tay thon nhẹ vén làn tóc mượt...

Cúi xuống, và hôn...

Tự nguyện...

Gió thoảng qua, cỏ cây múa hát...

Và đôi ba nốt nhạc lạ, từ tiếng lữu cuộn vào môi...

Đệ tử giữ làn eo thon của sư phụ, chuyển mình...

Hương cỏ thơm lừng, sao bằng hương da sư phụ...

Làn môi ngọt ngào, chiếc lữu mềm mại...

Tựa như si mê...

"Sư phụ... ta yêu nàng..."

Nàng thẹn thùng không đáp, chỉ đưa bàn tay ôm vào mặt hấn, môi lại chạm môi...

Chuyển mình, rồi lại chuyển mình...

Hấn nằm trên, nàng nằm dưới...

Nàng thẹn thùng hỏi khẽ...

"Sao khi hôn người lại có cảm giác thoải mái như vậy..."

Hấn cười gian, kề môi vào tai nàng, khẽ đáp...

"Ta sẽ khiến nàng thoải mái gấp nhiều lần..."

Răng hấn nhẹ gặm vào tai nàng...

"A..." Nàng bật ra tiếng rên khẽ, xoay đầu né tránh...

Nhưng hấn đã dờ môi xuống cái cổ trắng ngần, thoang thoang hương da và hương tóc...

Hấn hôn, hấn liếm...

Nàng quắn quại trong cơn nhồn nhột mà sướng khoái... tay có đẩy hấn ra, nhưng không hề cố gắng...

Rồi Dương hôn xuống bờ vai mảnh mai, tay từ tốn kéo nhẹ dây áo, khỏi vai...

Nàng ngượng ngừng kéo lên, nhưng hấn lì lợm kéo xuống, đến lần thứ năm, nàng mới ngượng ngừng bẽn lẽn, để yên cho tên đệ tử chiêm ngưỡng đôi gò ngực mỹ miều đang dần dần hiển lộ...

Đẹp tuyệt... Ngực của Hồng Ảnh đầy đặn một cách tự nhiên, làn da trắng hồng trơn nhẵn, lại sống động phập phồng đưa đôi nú đào tươi hồng rạng rỡ nhô lên hạ xuống đầy khiêu khích, Dương chỉ nhìn mà nước dãi đã chảy đầy môi...

"Sur phụ... ngực nàng đẹp quá..."

"Dâm tặc!"

Hồng Ảnh mặt đẹp ửng hồng, tựa có ý thẹn mà tựa có ý cười, vừa nhu tình vừa quyến rũ.

Dương đưa tay lên vuốt ve quả đào trắng nõn, cảm giác thật là mềm

mịn, thật là đàn hồi, thật là ấm áp...

"Ừ..." Hồng Ánh nhẹ nhàng rên rỉ, cảm giác sao mà thoải mái quá, đây có thật là thứ mà người ta gọi là bị sàm sỡ hay không...

Dương càng nghịch càng thích, từ xoa nắn nhẹ nhàng chuyển sang bóp nắn nụng nịu, hai đầu ti bé nhỏ cũng lọt vào tay hắn, bị giày vò trêu chọc đủ kiểu, đẩy thụt vào trong, kéo dài ra rồi vo ve bóp véo.

"Ừ... Đừng làm vậy..."

Hồng Ánh nửa thích nửa ngượng, thân mình tuyệt mỹ uốn éo quằn quại, rõ ràng là bị tên đệ tử này làm nhục, sao lại có cảm giác hạnh phúc và sướng khoái đến lạ...

"Sư phụ, nàng không thích vậy sao? Vậy ta đổi kiểu nha..."

Dương cười gian xảo, quả nhiên thôi không dùng tay nghịch phá ngực Hồng Ánh nữa, khiến nàng có hơi tiếc nuối, nhưng lập tức nhận ra mình đã sai...

Đúng, Dương chuyển sang dùng miệng, môi và lưỡi hắn đồng loạt xông vào từ chân đồi hôn liếm dần lên đỉnh, há mồm to hết cỡ để cố ngoạm một miếng lớn nhũ hoa thơm ngon của Hồng Ánh, sau đó chuyển sang liếm, gặm và bú mút đầu ti của nàng.

"Ừ... A... Tên đồi bại... A... Đừng..."

Miệng lưỡi này còn lợi hại hơn những ngón tay, Hồng Ánh cứ uốn éo thân mình, tay nàng ôm lấy đầu hắn phân vân không biết nên đẩy ra hay kéo sát vào...

Nghịch vú sư phụ làm nàng sướng đến nổi nhắm hờ mắt đê mê,

Dương lại hôn dần xuống bụng, xuống rốn, tay hấn lần mò tìm cách kéo quần nàng xuống.

"Không được... Đừng làm vậy..."

Hồng Ảnh khép chặt hai chân, tay giữ chặt quần mình. Nàng tò mò, nàng thích thú, nhưng nàng ngại...

Dương bắt chấp, giằng co kéo quần Hồng Ảnh xuống, kéo đến đâu hôn đến đó, chẳng mấy chốc đã xâm nhập vùng lông mu tự nhiên nhưng gọn gàng của nàng...

"Dừng lại..."

Hồng Ảnh vẫn giữ chặt bên kia quần, còn bên đây Dương vẫn kéo xuống, kết quả là chiếc quần xấu số rách toạc, Dương liền chộp cơ hội đem vứt một nửa ra xa, nửa còn lại cũng bị hấn bạo lực giật lấy rồi ném đi ngay sau đó.

Thân hình kiều mỹ của Nữ Thần Hồng Ảnh đã gần như hoàn toàn phơi bày ra trước mắt Dương. Ôi cái thân hình của một trong những mỹ nữ đẹp nhất thế gian, chỗ cần mảnh thì mảnh, chỗ cần tròn thì tròn, làn da trắng hồng tươi xinh tựa như đang long lanh tỏa sáng, đôi gò ngực tròn trịa căng đầy cùng eo cong bụng phẳng, mông đầy đặn nở nang, cặp đùi thon dài trắng sáng long lanh như ngọc, lại kết hợp với gương mặt tươi tắn đang ửng nét xấu hổ mê người cùng mái tóc óng ả.

Ngắm một lúc, Dương hỏi: "Sur phụ! Nàng có thật sự là Nữ Thần không?"

"Ý ngươi là sao?"

"Nói thật đi! Nàng không phải Nữ Thần! Nàng là tồn tại còn đẹp hơn cả Nữ Thần đúng không? Cơ thể nàng còn đẹp hơn nhiều lần so với ta tưởng tượng..."

Hồng Ảnh nở nụ cười e lệ: "Người chỉ giỏi nịnh nọt!"

Nhưng Dương không chỉ nịnh nọt, thừa dịp Hồng Ảnh lơ là, hắn liền dang chân nàng ra rồi cúi mặt vào...

Là đây, âm vật của Nữ Thần Hồng Ảnh, âm vật của sư phụ, trinh nguyên tươi mới đến hoàn mỹ, giữa hai bên đùi trắng nõn là cái khe đỏ hồng có chút ánh long lanh vì dâm thủy, dâm hương ngào ngạt lan ra, Dương hít một hơi rồi như bị mùi hương mê hoặc, áp môi vào...

"A! Đừng có nhìn..."

Muộn rồi! Hắn không còn nhìn, hắn hôn! Hôn vào đôi môi e lệ, mềm quá, ẩm quá, thơm quá, quyến rũ quá...

Hắn đưa lưỡi vào, thứ mật ngọt không màu bên lén tiết ra...

Hồng Ảnh nhắm nghiền mắt, ngực thở phập phồng, cảm giác dâm dật là lòng này sao mà mê đắm đến thế, sao mà sướng khoái đến vậy...

"Ư... Ừm..."

Hồng Ảnh bị khoái cảm nhấn chìm, cổ họng lan ra những tiếng rên sướng khoái.

Lưỡi Dương mãi mê nhấp nháp hương vị tuyệt vời trong âm đạo sư phụ, đến khi nàng nhịn hết nổi, hai chân dang rộng, tay ôm đầu hắn

kéo xuống thì mới chịu chuyển sang bước tiếp theo. Dương vẫn tiếp tục hôn liếm âm đạo sư phụ nhưng cũng đồng thời tự cởi quần mình ra, rồi mới ngóc đầu lên cởi luôn cả áo.

"Sư phụ, xem kiếem của ta này!" Dương đứng dậy, khoe cái dương vật to dài lực lưỡng ra trước mắt Hồng Ảnh.

"Bại hoại!" Hồng Ảnh đỏ mặt mắmg, nhưng nghĩ gì đó rồi ngượng ngùng hỏi: "Cái đó... to quá, đút vào... có sao không?"

"Nếu là lần đầu sẽ đau lắm đấy! Nhưng sư phụ có thể dùng một ít linh lực nhập thể để giảm đau mà!"

Hồng Ảnh nhu lệ gậ đầu, nét e thẹn đáng yêu của nàng đủ khiến Dương hết kềm chế nổi, lại còn nũng nịu nói: "Vậy thì... thử một chút..."

"A trời ơi! Sư phụ đáng yêu của ta ơi! Thử một chút cho chết ta hay sao..." Dương cười khổ, quỳ gối giữa hai chân Hồng Ảnh, hai chân nàng có phần ngoan ngoãn hẳn, tự dang ra cho hắn cầm dương vật đặt vào cửa mình nàng.

Hồng Ảnh có thể cảm nhận rõ đầu khắck cứng nóng của đê tử đang chạm vào cửa mình ẩm ướt của nàng, thẹn thùng hỏi khế: "Sao lại chết..."

Dương bật cười, cúi mình khom xuống hôn nhẹ vào môi sư phụ, đáp khế: "Nàng thử rồi sẽ biết!"

Gió lùa qua ngọn đời, cỏ xanh khế lay, tấm lưng Hồng Ảnh trên thảm cỏ mượt mà khế ưỡn nhẹ...

Hông Dương từ từ đẩ vào, từng chút một...

"Từ từ... Đau..." Hồng Ảnh khẽ kêu lên...

"Sao lại đau? Sư phụ không dùng được linh lực à?"

"Không phải... Ta... ta muốn nhớ mãi cảm giác này... Lần đầu của ta..."

"Sư phụ ngốc!"

Dương vừa yêu vừa thương, cúi mình hôn sư phụ, đồng thời nhẹ nhàng đưa dương vật vào trong...

"A! Bị chặn lại rồi!" Dương chột nói.

"Sao thế?"

"Là... màng trinh của sư phụ... Ta phá nó nhé..."

Hồng Ảnh càng lúc càng ngượng: "Người sàm sỡ ta chán rồi hay sao mà còn hỏi câu đó?"

Dương cười mỉm, sau đó nói: "Nhưng sẽ đau lắm đấy!"

"Kệ... T... thiếp muốn biết cảm giác đó..."

"Được... Nàng chuẩn bị nhé..." Một tiếng "thiếp" dịu dàng đủ khiến tim Dương đập như giông bão, hấn nhắc nhở rồi lấy đà đẩy mạnh dương vật vào trong.

"Aa!" Hồng Ảnh đau đớn kêu to, cảm nhận rõ ràng dương vật của Dương đã xuyên qua lớp phòng ngự cuối cùng, trở thành người đàn ông đầu tiên chiếm hữu cơ thể nàng...

Nhìn sư phụ tuyệt mỹ đang nằm thờ hờn hển vì đau dưới người mình, Dương thương xót vuốt ve gò má của nàng: "Đau lắm không nàng..."

"Uhm! Đau quá..." Hồng Ảnh nũng nịu đáng yêu đáp.

"Vậy dừng một lúc nhé?"

"Tiếp đi, tiếp thích..."

Vậy là tiếp tục, Dương cúi thấp ôm Hồng Ảnh vào lòng, vừa hôn nàng vừa nhẹ nhàng đẩy đưa dương vật vào âm đạo ẩm ướt mềm mại của sư phụ.

Với Thần thì cơn đau ấy có đáng là gì, chẳng qua là Hồng Ảnh lại bày trò nhõng nhẽo mà thôi. Còn lúc này thì nàng đang ôm chặt tên đệ tử của mình, khế đưa hông theo nhịp tình của hắn, hưởng thụ thứ khoái cảm tuyệt vời mà lần đầu tiên trong đời nàng được thử...

"A... Ưm..." Trong tiếng rên thư sướng, gương mặt nàng thăm cười hạnh phúc...

Thiên nhiên vẫn yên bình, đôi tình nhân một lưng hướng trời, một lưng che cỏ...

"Người nói yêu ta thật không?" Khi nhịp tình nhanh dần, nàng kề môi vào tai hắn khế hỏi.

"Thật! Nhưng nếu ta vừa yêu nàng vừa yêu người khác thì nàng có tin không?" Dương hỏi lại, đồng thời tăng nhịp đẩy nhanh và sâu vào âm đạo Hồng Ảnh, có cảm giác đầu khấc hắn đã chui hẳn vào tử cung của nàng.

Hồng Ảnh dịu dàng đáp lại: "Chỉ cần chàng yêu thiết thật lòng..."

Hai người lại hôn, Hồng Ảnh học rất nhanh, lưỡi nàng đã biết nghịch ngợm quấn vào lưỡi Dương cho nướn bọt hai người hòa làm một.

"Uhm... Uhm.... Um... Thiết thích quá..."

"Chưa đâu! Ta sẽ làm nàng thích hơn nữa!"

Dương thôi kiêu nhẹ nhàng lãng mạn, bắt đầu ra sức tấn công âm đạo của sư phụ một cách dồn dập.

Da thịt hai người va vào nhau lạch bạch. Hồng Ảnh mắt phượng khép hờ, khóe môi xinh lộ nét cười thư sướng, đôi tay ngọc vịn vai đệ tử còn làn eo thon không ngừng uốn ẹo, đôi bầu vú to tròn đầy đà đong đưa như gợn sóng.

"A... Ừ... Á... Ái... Chết thiết mất..."

"Hay dừng lại... nha! Nàng bảo thử một chút... mà ta lỡ làm mấy chút rồi!"

"Ai... A... Chàng dám... dừng lại, thiết đánh... chết chàng! Ai... A... A..."

Dương bật cười thích thú, quả nhiên lửa vẫn là lửa, thế là lại càng hăng say đẩy đưa dồn dập vào âm đạo sư phụ giữa thiên nhiên rộng lớn...

Dồn dập, dồn dập và càng dồn dập, Dương không biết mệt càng lúc càng đẩy mạnh, còn Hồng Ảnh oằn người hứng chịu bằng cảm giác sướng khoái mê mẩn. Nhưng cũng cần có một điểm kết...

"Hự... Ai... Á... Dương! Hình như thiếp... Aa..."

Hồng Ảnh chưa kịp nói hết câu, vai mảnh rung nhẹ, tay chân nàng ôm chặt lấy người đệ tử...

Dương vốn đang kèm chế chờ thời cơ, khi cảm thấy sư phụ đang lên đỉnh liền cắn một phát thật mạnh rồi dừng lại, gồng người tưới những giọt tinh nhầy nhựa vào tử cung nàng, tinh dịch nhiều đến nỗi tử cung Hồng Ảnh không đủ chỗ chứa, tinh dịch trào ngược ra âm đạo nàng...

Dương tì ngực mình lên ngực Hồng Ảnh, hai người lại hôn nhau say đắm, mặc cho tinh dịch đang từ âm vật nàng tưới xuống cỏ xanh...

Đang hôn, Dương chợt nhớ ra điều gì đó: "A! Ta quên vận công dung hợp linh hồn! Mình làm lại đi sư phụ!"

"Người mơ đi!"

Chương 71: Sư Đồ Hợp

Sau cuộc mây mưa ngay trước sân nhà, Dương và Hồng Ảnh trang phục chỉnh tề rồi ngồi trước sân nhà vận công khôi phục.

Khi ở trong không gian của khe nứt, Hồng Ảnh đã hấp thu phần lớn linh lực của Huyết Ảnh Yêu Hỏa và hiện tại vẫn còn lại một phần, làm tiền đề giúp cho tốc độ hồi phục của nàng tăng nhanh.

Còn trong người Dương, Huyết Ảnh Yêu Hỏa trở nên suy yếu, đương nhiên sẽ hồi phục dần nhưng đã không còn khả năng gây nguy hiểm cho Dương, bởi hắn hoàn toàn đủ sức khống chế, giờ chỉ cần thời gian để thu phục hoàn toàn. Quả thật lúc này Dương đang thầm cảm ơn cái khe nứt kia...

Không chỉ vậy, nhờ cuộc truy hoan vừa qua, tuy chưa vận Thôn Thiên Địa công để dung hợp hoàn toàn với linh hồn Hồng Ảnh, nhưng Dương vẫn cảm nhận được khả năng hấp thu và tự hấp thu linh lực thiên địa của hắn đã phát triển hơn nhiều, chỉ là chưa xuất hiện khả năng đặc biệt của tầng tiếp theo.

Nói về khả năng đặc biệt, mỗi tầng Thôn Thiên Địa sẽ sinh ra một khả năng giúp đẩy nhanh quá trình tu luyện. Theo Dương biết, tầng 0 sinh ra khả năng hấp thu linh lực thiên địa, tầng 1 sinh ra khả năng tự động hấp thu linh, còn tầng 2 sẽ sinh ra khả năng tự tạo linh lực. Tự tạo linh lực, nghĩa là khi vận công, linh hồn sẽ tự sản sinh ra một lượng nhỏ linh lực vượt mức để phát triển, khả năng này khi luyện Thôn Thiên Địa đến tầng 2 mới có, nhưng thật ra mọi công pháp thông thường đều có khả năng này. Nói vậy không có nghĩa là Thôn Thiên Địa không bằng công pháp thông thường, mà do linh hồn

Dương quá khác thường.

Xem xét công pháp của bản thân xong, Dương quan tâm hỏi Hồng Ảnh: "Sur phụ! Nàng thấy sao rồi?"

Hồng Ảnh đỏ mặt đáp: "Còn hơi đau, nhưng không sao..."

Vốn ý Dương hỏi là về linh lực của nàng sau khi hàn gắn vết nứt, nào ngờ Hồng Ảnh hiểu lầm sang chuyện bị Dương tạo ra vết nứt. Nhìn nét nhu tình trên gương mặt Hồng Ảnh, Dương nổi ý định muốn nhào tới đè nàng ra làm tình thêm lần nữa.

"Lần sau ta sẽ nhẹ nhàng hơn..."

"Ai cho ngươi lần sau mà nhẹ với mạnh!" Hồng Ảnh đáp.

"Không cho mà được à!" Dương cười âm dè, xông đến đè Hồng Ảnh ngửa ra đất, môi hấn hôn cổ nàng.

"A! Thả ra! Nói không cho là không cho mà! Ta đánh chết ngươi, tên đê tử đòi bại!" Hồng Ảnh giãy giụa, làn eo mảnh mai uốn éo làm ngực nàng mềm mại cọ vào ngực Dương.

Đang lúc hấp dẫn, đột nhiên có một giọng non nớt trong trẻo la to: "A! Sao pa pa với sur phụ đánh nhau rồi!"

Chính là Bảo Ngọc đi chơi về.

Hồng Ảnh ngượng chín mặt, đẩy Dương ra và chạy vào phòng úp mặt vô gối, còn Dương gãi đầu cười hề hề cho qua.

Đêm xuống, ngọn đèn lay lắt tỏa ánh sáng nhẹ nhàng quanh căn phòng nhỏ, Dương đang trùm chăn lim dim ngủ thì chợt cảm thấy có

thứ gì đó mềm và ấm chui vào chần, liền giật mình ngồi dậy, va vào một cơ thể mềm mại.

"Suyt!" Chính là Hồng Ảnh đang ra hiệu im lặng, lúc này mặt nàng và mặt Dương chỉ cách nhau gang tấc.

"Sur phụ! Có chuyện gì vậy?" Dương thì thào hỏi.

"Ta..."

Hồng Ảnh ngập ngừng, dưới ánh đèn mờ, Dương có thể thấy hai gò má nàng đang dần điểm lên chút ánh hồng.

"Ta không ngủ được..." Nàng bẽn lễn nói hết câu, ngượng ngùng đáng yêu cúi mặt xuống.

Tim Dương đập đến điên cuồng, trên đời này sao lại có một vị sư phụ đáng yêu đến cực độ như vậy, hẳn hiểu nhưng giả vờ trêu: "Vậy ta kể chuyện cho sư phụ nghe tiếp nhé?"

Hồng Ảnh đỏ mặt lắc đầu.

"Vậy ta hát ru sư phụ nhé?"

Hồng Ảnh lại lắc đầu.

"Thế sư phụ muốn sao?"

Hồng Ảnh lúc này đang quỳ trên người Dương, có thể cảm nhận rõ cái thứ cứng nóng của hắn đang giương ra cọ vào giữa hai chân nàng, hơi thở dồn dập, nàng nói khẽ: "Th... thiếp muốn chàng..."

Nói xong, nàng áp môi vào môi Dương, nhưng vừa chạm vào đã bị

Dương lùi đầu rời ra.

"Không được đâu a..." Dương nói.

"Được mà!" Hồng Ảnh ôn nhu khẳng định, lần nữa áp môi nàng lên môi Dương.

Dương lại lui ra: "Không được! Sư phụ ta nói nếu ta làm chuyện đòi bại sẽ đánh ta chết a..."

Hồng Ảnh bĩu môi đe dọa một cách đáng yêu: "Chàng không làm ta cũng sẽ đánh chàng chết!"

"A! Nàng đúng là không biết nói lý lẽ mà! Thật là bất công a..."

Hồng Ảnh bật cười khúc khích, trong lúc đang cười thì bàn tay Dương nhẹ nhàng ôm vào eo nàng, môi hắn tìm đôi môi nhỏ ngát hương của nàng hôn lấy, trao hương gửi tình...

"Uhm..."

Tay Dương vịn lấy bầu vú tròn của Hồng Ảnh âu yếm vuốt ve, làm nàng bật ra một tiếng tình khe khẽ. Còn phía dưới, Hồng Ảnh mông tròn đưa đẩy, làm dương vật của Dương và âm vật của nàng âu yếm lấy nhau, dù cách hai lớp vải vẫn đủ sức gợi tình.

Rồi hai sư đồ cùng cởi áo nhau ra, Dương liền cúi mặt bú lấy đôi gò bồng đầy đà thơm ngon của Hồng Ảnh, tay hắn thì luồn vào quần nàng, tìm đến cặp mông to tròn vừa săn chắc vừa mịn màng của nàng để bóp véo.

"Ư... A... Thoải mái quá..."

Hồng Ảnh vịn chặt vai Dương, không ngừng cọ âm vật nàng lên dương vật hắn, dòng suối tình bắt đầu phát tiết, thấm ướt đáy quần. Còn Dương thì nghịch phá đôi vú tròn của sư phụ, hết dùng miệng ngọam một miếng thật to lại đến dùng lưỡi liếm ướt cả hai quả, sau đó chuyển sang dùng răng gặm hai đầu ti xinh xắn, thỉnh thoảng cắn nhẹ kéo ra làm Hồng Ảnh bật lên những tiếng rên kích thích.

Lúc sau, Hồng Ảnh đột nhiên bò lui lại, nàng cúi mình kéo quần Dương ra khỏi chân hắn, thả tự do cho khúc dương vật to lớn mạnh mẽ. Rồi trước ánh mắt bất ngờ của Dương, nàng vén tóc hôn nhẹ lên đầu khắc của hắn.

"Sư phụ! Ai dạy nàng trò này vậy?"

Hồng Ảnh đỏ mặt đáp: "Lúc sáng chàng làm thế này với thiếp... sướng lắm... Nên thiếp nghĩ chàng cũng sẽ thích như vậy..."

"A! Ta thích lắm!"

Hồng Ảnh bẽn lễn cười rồi học theo Dương, dùng môi và lưỡi nàng hôn, liếm và vuốt ve dương vật của hắn, tuy lóng ngóng nhưng cực kỳ gợi dục.

Có nam nhân nào mà không muốn nhìn cái cảnh tượng một mỹ nữ tài sắc vẹn toàn quỳ trước mặt, dùng môi hầu hạ dương vật cho mình. Dương cũng vậy, hắn từ từ đứng lên, đôi môi bé nhỏ của Hồng Ảnh vẫn bám vào dương vật to lớn của hắn trong khi nàng dần quỳ thẳng lên trước mặt tên đệ tử.

Liếc mắt lên, thấy vẻ mặt sướng khoái thỏa mãn của Dương, Hồng Ảnh cảm thấy nàng như một người vợ ngoan ngoãn hầu hạ cho chồng.

Ánh mắt dịu dàng mà quyến rũ kia khiến Dương không kiềm lòng nổi, liền nắm tay Hồng Ảnh, hướng dẫn nàng vừa bú vừa sục dương vật hần.

"Sur phụ! Ta muốn... xuất tinh vào môi nàng..."

Hồng Ảnh đỏ mặt, không đáp ứng cũng không từ chối, vì miệng nàng đang ngậm chặt dương vật của đệ tử.

Nhưng rõ ràng là nàng đồng ý, bàn tay thon thả dịu dàng sục càng lúc càng nhanh, trong khi lưỡi nàng quấn chặt đầu khấc của Dương, mô phỏng lại quá trình thụ tinh mà nàng cảm nhận lúc sáng. Cách này đã đạt hiệu quả, sau một lúc thì Dương cũng đẩy hông đưa dương vật vào sâu trong cổ họng sur phụ, tay hần vịn tóc nàng sục mạnh mấy cái rồi gồng mình xả tinh dịch vào trong.

Sau mấy phát bắn tinh vào cổ họng sur phụ, Dương từ từ rút dương vật ra, bắn mấy đợt tinh vào lưỡi Hồng Ảnh, cho nàng cảm nhận mùi vị tinh dịch nồng nặc rồi mới rút hần ra ngoài, vừa kịp bắn thêm một đợt lên đôi môi mọng xinh xắn của nàng, tạo thành một lớp son bóng gợi dục.

"Ngon không sur phụ?" Dương thỏa mãn hỏi.

Hồng Ảnh thềm nhấm nháp vị tinh trùng nồng nặc trong miệng, ngượng ngùng không dám trả lời. Cả đời nàng có bao giờ nghĩ được bản thân mình mấy nghìn năm hùng mạnh và kêu ngạo, giờ lại quỳ gối bú dương vật của tên đệ tử yếu ớt mới 16 tuổi đầu, lại còn bú rất ngon lành và ngoan ngoãn, nếu để người khác biết chắc xấu hổ mà chết a...

Đương nhiên Dương không phải loại vô tâm thỏa mãn xong thì lăn ra ngủ khò, không chờ Hồng Ảnh trả lời, hần đã đỡ nàng nằm ngửa, cời

quần nàng ra, sau đó tay hắn đỡ cặp đùi thon nâng lên. Hồng Ảnh hiểu ý, liền tự giác dang rộng hai chân, má hồng e thẹn đợi chờ đôi môi và chiếc lưỡi nghịch ngợm của tên đệ tử xâm chiến âm đạo mình.

Bú liếm cửa mình ướt át của sư phụ, Dương vẫn không quên tán tỉnh: "Sư phụ! Chỗ này của nàng thật là thơm nha! Được úp mặt vào đây cả ngày thì sướng biết mấy..."

Hồng Ảnh cười ngượng: "Người chỉ giỏi nói bậy... Ai... Aia..."

Lưỡi Dương tiến sâu vào âm đạo Hồng Ảnh để nếm trải vị mật ngọt thơm lừng trong đấy, một tay hắn vuốt ve làn da đùi nõn nà của nàng, tay còn lại lìm lên bầu vú tròn trịa yêu kiều của nàng để nghịch phá.

Chẳng mấy chốc, dâm hương khêu gợi đã khiến dương vật của Dương lần nữa ngóc đầu, cảm thấy màn dạo đầu đã đủ lâu nên Dương cũng chuyển sang giai đoạn tiếp theo.

"Sư phụ! Chúng ta thử tư thế khác nhé!"

"Là sao?" Hồng Ảnh tròn xoe mắt hỏi.

"Là nàng cưỡi lên người ta..." Dương đáp, sau đó nằm ngửa ra giường và hướng dẫn Hồng Ảnh ngồi lên hắn.

Hồng Ảnh làm theo, quỳ ngang hông Dương trong khi hắn cầm dương vật hướng lên âm vật nàng. Mông tròn dần dần hạ xuống...

"Uhm..."

Khoảnh khắc khúc thịt to tướng kia cắm vào, dâm thủy trong vắt tứa

ra chảy xuống, còn Hồng Ảnh ngửa mặt, tay nàng bầu vào ngực Dương trong cơn thốn sướng.

Chỉ cần học tư thế, còn sau đó làm thế nào sẽ có bản năng mách bảo. Âm đạo Hồng Ảnh tách ra, ôm trọn dương vật tên đệ tử vào trong, đến khi cắm vào tận gốc thì nàng dừng lại thở dốc, vô tình liếc thấy tên đệ tử đang chăm chú nhìn mình, liền xấu hổ mắng yêu: "Chàng là tên đệ tử bại hoại!"

"Rõ ràng là nàng ép ta làm mà! Oan ức quá!"

"Không có oan! Ta nói chàng bại hoại thì chàng là bại hoại!" Hồng Ảnh cãi bướng, vừa lắc hông cho dương vật của đệ tử xoáy sâu trong âm đạo mình, vừa cúi người tìm đến môi hắn.

Dương đón lấy bờ môi thơm của sư phụ, ngực hắn đón lấy vú mềm của nàng, một tay hắn ôm eo nàng, tay còn lại thì xoa hông, từng bộ phận đều là tuyệt sắc tuyệt diệu, khiến trong lòng Dương yêu thích vô cùng.

Còn Hồng Ảnh, môi hưởng thụ cảm giác ấm áp từ môi đệ tử, lưỡi nàng chủ động tìm sang hiến dâng hương vị ngọt ngào cho lưỡi hắn, quấn quýt không rời.

Làn eo cong uốn nhẹ, đùi thon khẽ nhấc, hông đầy đặn hờ đẩy đưa, âm đạo khép dần khi dương vật rút ra rồi lại hé mở khi đầu khác đẩy vào, từng nhịp, từng nhịp...

"Sư phụ... nàng thật đẹp, thật tuyệt vời..."

Hồng Ảnh bị nhấn chìm trong mê mẩn, môi kề môi đệ tử, thẹn thùng đáp lại: "Chàng cũng thật tuyệt... Chưa bao giờ thiếp thấy vui sướng, thoải mái như lúc này..."

"Nàng thật là đáng yêu..."

Hai người lại hôn, lưỡi rời khỏi môi cuộn vào nhau. Hai chân Dương co lại, hai tay hấn vịn lấy hông Hồng Ảnh để kéo hông nàng ưỡn cao, hai người nhịp nhàng kết hợp, kẻ đẩy người đưa trong cơn tình mê sảng.

"Uhm... Ừ... A... A... Thiếp sướng quá..."

Nhịp tình dâng cao tạo ra những tiếng va chạm đầy gợi dục, Hồng Ảnh rời môi Dương, một tia nước bọt từ môi nàng nhểu vào lưỡi hấn. Nàng chống tay, eo cong xuống, ngực ưỡn lên cho hai quả đào tự do đong đưa trước mắt Dương, còn đôi bờ hông đẩy đà ưỡn cao tối đa, đón nhận từng cú đẩy dồn dập của Dương, âm thủy trong vắt như sương mai nhểu dọc xuống làn da đùi trắng muốt.

"A... Ai... A... Chàng ơi... thiếp sướng... thiếp không chịu nổi nữa... A... A..."

Một cú đẩy cuối cùng, vai gầy khẽ run, nơi âm dương giao thoa tiết phát những dòng tinh hoa trắng đ-c, kèm theo đó là sự hòa hợp của hai linh hồn... Rồi dương vật nhỏ dần, trượt khỏi âm vật tươi xinh, kéo theo đó là một dòng sữa trắng chảy dọc xuống khe hồng...

"A! Ta lại quên vận công!"

"Xạo quá! Nhưng làm như vậy lỡ có thai thì sao? Thiếp chưa sẵn sàng làm mẹ đâu nha..."

"Ngốc thế! Nàng không bọc một lớp linh lực vào tử cung để tránh thai sao?"

"Sao chàng không nói sớm!"

"Ừ vậy rút kinh nghiệm lần sau nhé!"

"Ai cho chàng lần sau mà rút?"

"Ừ! Vậy lần sau nàng mò sang đây ta đập chết!"

"Hỗn láo! Dám dọa sư phụ!"

"Sợ quá! Ta chịch sư phụ nữa đây!"

"A! Sao nó cứng lại nữa rồi! Thả thiếp ra... A... Ừ..."

Chương 72: Tứ Linh Hội Tụ

Thu đông xuân hạ, thoát cái đã một năm trôi qua, thiếu niên Võ Phi Dương tiến gần đến tuổi trưởng thành với thân hình ngày càng chắc khỏe, nét mặt vẫn giữ sự anh tuấn nhưng chất đàn ông đã hiển lộ rõ rệt.

Dương đang đứng trước sân nhà, trên tay tụ thành một đóa Huyết Ảnh Yêu Hòa, đóa huyết hỏa này khi mới xuất hiện liền có xu hướng bùng phát, nhưng bị Dương vận lực nén lại thành một khối cầu đỏ, tuy kích thước nhỏ hơn nhưng sức nóng lại mạnh hơn trước rất nhiều.

"Xem ra người đã hoàn toàn khống chế được Huyết Ảnh, đồng thời cũng thuần thục Linh lực kết tinh."

Hồng Ảnh nói, nàng từ trong nhà bước ra. Hồng Ảnh đã phục hồi sức mạnh từ lâu, trở lại với khí thế bá đạo nóng bỏng vốn có.

Dương gật đầu đáp: "Đúng vậy! Cũng may nhờ có nàng..."

Dương nhấn mạnh câu "nhờ có nàng" khiến Hồng Ảnh ửng hồng e lệ.

Dương cười cười rồi hỏi tiếp: "Nhưng ta có một thắc mắc!"

"Người thắc mắc gì?"

"Khi trước, ta... dung hợp linh hồn với Tứ Linh liền có Tử Vong linh lực, sao khi dung hợp với nàng lại không thấy gì thay đổi, thậm chí

Huyết Ảnh Yêu Hỏa cũng không chịu khuất phục?"

Hồng Ảnh đáp nửa úp nửa mở: "Bản chất của Hỏa và Tử Vong hoàn toàn khác nhau, cho nên những gì người nhận được khi dung hợp linh hồn cũng sẽ khác nhau, chỉ có điều người còn quá yếu để có thể nhận ra mình đang có những gì."

"Vậy à... Ta cứ tưởng sẽ thu được Hồng Ảnh Thần Hỏa chứ!" Dương thở dài.

Hồng Ảnh trao cho Dương cái nhìn khinh bỉ: "Người mơ mộng quá rồi!"

Nói thế, nhưng trong lòng nàng thầm mắng: "Tên ngốc! Người chính là đã có nó!"

Dương vẫn còn tiếc: "Ít ra thì cũng cho ta chút linh lực chứ, tu luyện bù đầu bù cổ cả năm nay mà chỉ tăng lên hai cấp..."

Hồng Ảnh đáp: "Tu luyện kiểu người mà một năm tăng 2 cấp Tá đã là khủng khiếp lắm rồi, người nghĩ những kẻ mạnh như Linh Vương, Linh Đế cả đời chỉ biết ăn rồi tu luyện thôi sao? Kẻ có tư chất cao hơn có khả năng tu luyện nhanh hơn kẻ khác, nhưng đấy là xét về cùng một điều kiện tu luyện, cùng một quá trình tu luyện. Có những kẻ dù được đánh giá là tài năng nhưng cả đời không đột phá được Linh Vương, Linh Đế, người biết vì sao không?"

Dương lắc đầu.

Hồng Ảnh đáp: "Là vì những kẻ đó chỉ sống trong nhung lụa, có tư chất tốt nên được bảo bọc như vàng ngọc, kết quả là vàng ngọc thô chỉ mãi là vàng ngọc thô, không bao giờ được mài dũa thành bảo vật!"

"Đúng a!" Dương gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Hồng Ảnh nói tiếp: "Người cũng vậy! Hãy rời khỏi nơi này để mài dũa tài năng của người đi!"

"Nói dài dòng như vậy cuối cùng là nàng muốn đuổi ta?"

"Đúng vậy!"

"Nàng... nàng chơi ta chán rồi giờ muốn bỏ rơi ta?"

Hồng Ảnh đỏ mặt: "Người là tên bại hoại tráo trở! Ta... ta không có ý đó..."

Nhưng Dương bất ngờ ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng thì thầm vào tai nàng: "Ta hiểu chứ... Ta sẽ đi, ta sẽ mạnh lên, rồi sẽ có ngày ta sẽ đóng vĩnh viễn cái vết nứt này và đưa nàng theo ta đi dạo chơi khắp nơi... Nàng sẽ không còn cô độc, không còn buồn chán nữa, hãy chờ ta..."

Hồng Ảnh tay mềm khẽ ôm Dương, cảm xúc cuộn trào, nước mắt rưng rưng, ôn nhu khẽ đáp: "Thiếp sẽ chờ..."

Hồ Hoàn Kiếm.

Sùng Hạo đứng bên tháp rùa, tay vung lên những đường kiếm nhanh nhẹn mà không kíp phần mạnh mẽ, thân hình vẫn chắc khỏe, mái tóc ngắn vẫn bạc trắng, khác chẳng là gương mặt đã ra dáng trưởng thành.

"Sùng Hạo! Lâu quá không gặp!"

Một giọng thiếu nữ trong trẻo reo lên, ngay sau đó là tiếng chân đáp nhẹ lên mặt cỏ, Quy Thần và một cô gái trẻ xinh xắn xuất hiện bên cạnh Sùng Hạo.

"Sur phụ!" Sùng Hạo kính cẩn cúi chào Quy Thần, sau đó miễn cưỡng đáp lời thiếu nữ: "Chào người, Thủy Quỳnh."

Thủy Quỳnh bĩu môi: "Sao phản ứng của người tệ vậy? Ít ra cũng phải cười với ta một cái chứ!"

"Phiền phức!" Sùng Hạo đáp, sau đó quay sang hỏi Quy Thần: "Sur phụ, người đưa Thủy Quỳnh đến đây có phải là để nàng ta tham gia Tứ Linh Hội Tụ?"

Quy Thần gật gù: "Đúng, con và nó, hai đứa sẽ cùng đi."

Sùng Hạo như đã chuẩn bị câu trả lời từ trước, lập tức đáp: "Con không đi đâu!"

Thủy Quỳnh giậm nhẹ chân tức tối: "Người có cần phũ tới vậy không? Đi với ta tệ lắm à?"

"Không liên quan đến người!" Sùng Hạo nói.

Quy Thần chen ngang: "Ta biết con không thích Long tộc hiện tại, nhưng không phải con vẫn luôn thắc mắc tại sao luyện mãi vẫn không thể đạt đến Long hóa cấp độ 2 sao?"

Sùng Hạo gật đầu: "Dạ đúng..."

Quy Thần nói tiếp: "Ta biết con trách ta không nói cho con biết, nhưng thực sự dù ta có nói cũng vô nghĩa, điều này cần chính con lĩnh ngộ! Và nếu con còn giữ thành kiến với Long tộc như hiện tại, ta

có thể khẳng định rằng con mãi mãi không bao giờ luyện được Long hóa cấp độ 2, dù có thành Thần đi chăng nữa!"

"Thì đã sao, chỉ cần con tìm lại Nghịch Thiên kiếm, Thiên Kiếm tái xuất, cần gì đến Long hóa cấp độ 2!"

Gương mặt già nua của Quy Thần mỉm cười đầy ý vị: "Ta biết trong lòng con không hề nghĩ vậy... Và ta cũng nói cho con biết, đừng tự tin rằng bản thân đã nắm chắc Thiên kiếm trong tay!"

Thấy Sùng Hạo và Thủy Quỳnh chăm chú lắng nghe, Quy Thần nói tiếp: "Cha con, Lạc Long Quân là người mang tư chất Không Màu, tư chất này những tưởng là phế vật, nhưng thật ra lại chứa đựng một đại bí mật! Chính là người mang tư chất này sở hữu một thiên phú, gọi là Tước Đoạt!"

"Tước đoạt?" Sùng Hạo lặp lại.

"Đúng! Tước đoạt, nếu một kẻ mang tư chất ấy có công pháp phù hợp, và luyện công pháp đó đến tầng cuối cùng, thì dù là Tối Thượng Bảo nhận chủ cũng có khả năng bị kẻ đó tước đoạt! Hoàn toàn đổi chủ!"

"Không thể nào!" Sùng Hạo khó tin nói.

Quy Thần cười bí hiểm: "Tin hay không tùy con, nhưng con cứ ỷ lại vào cái thân phận kiếm chủ thì sẽ có ngày ngậm đắng như đã từng... Khi xưa có ai nghĩ Bá Vương Long Thể lại bại dưới một đòn, ha ha..."

Kế khích tướng của Quy Thần quả thật hữu hiệu, Sùng Hạo chiến ý bừng bừng: "Đúng! Tên đó cũng mang Long thể, rất có thể cũng sẽ tham gia thứ này!"

Hải Phòng. Một tòa thành sầm uất nhộn nhịp, là trung tâm giao thương vận chuyển đường biển giữa các vùng miền, ngoài ra còn là một thành phố du lịch nổi tiếng với khu nghỉ dưỡng Đồ Sơn và quần đảo Cát Bà hoang sơ.

Thình thoảng, thành phố Hải Phòng lại đón tiếp những lượt khách đặc biệt gây chấn động toàn quốc, ví dụ như vài năm trước, một đại hội anh hùng với 500 anh em cao thủ khét tiếng giang hồ từng dự định hội tụ tại Đồ Sơn nhưng bất thành. Và hiện tại, Hải Phòng chào đón những đại nhân vật cùng những thiên tài tuyệt đỉnh của tứ đại linh tộc Long - Lân - Quy - Phụng. Chính là Long tộc, Kỳ Lân tộc, Quy tộc và Phượng Hoàng tộc.

Truyền thuyết của thế giới này kể rằng, từ thời viễn cổ, tổ tiên của bốn tộc Long, Lân, Quy, Phụng kết tình anh em, chọn đảo Cát Bà làm nơi cắt máu ăn thề. Sau này, những thế hệ tiếp nối của tứ linh tộc tiếp nối di nguyện của tổ tiên, dựng nên một ngôi mộ chung dành cho những vĩ nhân của cả bốn tộc, như một bằng chứng cho tình anh em dù chết cũng không chia lìa.

Đường phố nhộn nhịp, một đôi trai gái sánh vai nhau bước đi trên đường. Chính là Dương và Hồng Ảnh, Hồng Ảnh được Dương chọn cho một bộ đầm hiện đại, vừa kín vừa hở làm cho nàng vốn đã xinh đẹp giờ lại càng thêm quyến rũ, khiến cho biết bao nhiêu ánh mắt từ thềm khát đến hâm mộ, còn Dương vừa đi vừa ngênh mặt tự hào vì khiến bao nhiêu gã đàn ông ghen tỵ.

Hồng Ảnh chưa bao giờ "hẹn hò" với nam nhân trước chốn đông người, đôi gò má cứ ửng hồng khiến nàng càng thêm xinh đẹp.

"Đến đây thôi... Ta phải về rồi." Hồng Ảnh có phần tiếc nuối nói.

"Ây! Còn sớm mà sư phụ! Tìm chỗ nào ăn uống nghỉ ngơi một lát rồi

hãy về..."

Hồng Ánh gật đầu: "Vây cũng được..."

Thế là hai sư đồ mà cũng là đôi tình nhân tìm vào một nhà hàng sang trọng gọi một phòng riêng tư.

Phòng riêng tư chính là dạng phòng chỉ có một bàn ăn duy nhất để dành cho những đối tượng thực khách thích riêng tư. Dương và Hồng Ánh ngồi vào bàn, gọi vài món ăn. Khi phục vụ mang món lên, rời đi và đóng cửa thì Dương mới thả Bảo Ngọc cùng Thiên Ảnh thú trong túi áo ra cho ăn cùng.

Hai đĩa nhóc lần đầu được ăn nhà hàng nên chén diên cuồng, xem ra ngon hơn hẳn những món Dương làm.

Ăn được một lúc, Dương đứng dậy ra ngoài tìm nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh ở thế giới này cũng chẳng khác mấy so với thế giới cũ của Dương, một dãy để tiểu tiện và vài gian phòng để "ấy" theo nghĩa đen lẫn nghĩa "ấy".

Mà đúng là ấy thật, Dương vừa vạch quần tưới nước thì nghe có tiếng nút lưỡi khe khẽ vang lên, sau đó là tiếng nữ nhẹ rên rỉ trong cổ họng. Nhà vệ sinh nam lúc này ngoài Dương đứng ngoài thì chỉ có một gian phòng đóng cửa.

"Trời ơi đó giờ chưa rình xem lai xô trong nhà vệ sinh lần nào nha!" Dương thầm nghĩ, xả nước xong liền len lén tiến lại gian phòng duy nhất đang đóng cửa.

Nhưng tiếc là cửa phòng ở đây thiết kế kín đáo, không có lỗ hờ cho Dương nhìn lén, đành áp tai vào cửa nghe lén.

Tiếng nút lưởi lớn dần, sau đó là âm thanh nghe như quần áo bị vò, Dương đoán chắc là hai diễn viên đang sờ nhau hoặc một người sờ người còn lại.

"Uhm... Phi Âm! Đừng... không được đâu..." Giọng nữ khá trẻ và trong trẻo kêu khẽ.

"Đù! Tên nghe quen bây!" Dương thầm nghĩ.

Sau đó một giọng nam nói: "Có gì mà không được... Phi Vũ, chúng ta đã đính hôn còn gì?"

"Đù! Giọng nghe quen luôn!" Dương nghĩ tiếp.

"Nhưng... nhưng hãy chờ đến đêm tân hôn được không? Khi đó em sẽ trao hết cho chàng..."

"Đù! Sao muốn xì hơi quá!" Dương lại nghĩ, cảm thấy có một luồng khí đang tụ xuống lỗ nhị, chuẩn bị xông ra.

Người tên Phi Âm nói: "Nàng không tin ta sao... Đã lâu mới có dịp gặp nhau, nàng có biết ta nhớ nàng thế nào không?"

"Em biết... em cũng nhớ chàng..."

"Ta yêu nàng, không cần đến tân hôn, ta muốn nàng là của ta kể từ hôm nay, ngay tại nơi này! Nàng yên tâm, ta không phải loại đàn ông vô trách nhiệm, ta yêu nàng, ta yêu nàng!"

BÙM!

Ngay lúc Phi Âm thành tâm nhất, Dương mất kiểm soát tung một quả bom khổng lồ.

"THẰNG NÀO!"

Đang tán gái mà bị dội bom, Phi Âm tức điên đập cửa. Rầm một tiếng, cánh cửa văng ra trúng Dương và đẩy hắn té ra nền gạch.

"Ui da..." Dương choáng váng đứng dậy.

"Thì ra là mày!" Phi Âm lập tức nhận ra Dương, cả hai từng gặp nhau ở thung lũng Thề Nguyễn.

Dương cũng nhớ ra: "Là người! Trần Phi Âm của Kỳ Lân tộc!"

"Phi Âm! Thăng nhóc nào đây chàng?" Lúc này, từ phía sau Phi Âm là một cô gái tuổi chừng 25, nước da trắng trẻo, gương mặt xinh đẹp, thân hình thành thực quyến rũ.

Phi Âm đáp: "Chỉ là thằng oắt con hèn mọn! Làm mất cả hứng."

Phi Âm đang tức giận nên không nói rõ thân phận Dương, nghe từ hèn mọn, cô gái tên Phi Vũ kia cũng đổi kiểu nhìn Dương bằng ánh mắt khinh thường: "Đúng là hèn mọn mà còn đê tiện, lại đi nghe lén chuyện người khác! Chúng ta về phòng thôi!"

Dương không đáp lại, dù sao hắn rình người ta cũng là sai, hơn nữa, hai người này có linh lực vượt xa hắn.

Phi Âm vừa nắm tay Phi Vũ bước đi vừa nói: "Về phòng làm gì, lại nghe mấy lão già bàn luận chuyện trên trời dưới đất, chán chết!"

Phi Vũ đề nghị: "Hay chúng ta gọi một phòng riêng..."

"Được!"

Dương nén giận đi về phòng, trong lòng thầm nghĩ khi mạnh lên sẽ đập thẳng Phi Âm kia bể đầu, đến gần phòng lại thấy Phi Âm và cô nàng Phi Vũ xinh đẹp đang đứng trước cửa phòng ăn của hắn và Hồng Ảnh.

Phi Vũ bực dọc chua ngoa nói: "Thế là thế nào? Cái nhà hàng to như vậy mà không đủ phòng cho khách sao? Hay cái vị sợ chúng ta không có tiền?"

Anh nhân viên phục vụ kính cẩn đáp: "Quý khách thông cảm... Đây là phòng cuối cùng và đã có khách ngồi rồi ạ!"

Phi Âm ngênh mặt: "Phòng giá bao nhiêu, chúng ta trả gấp đôi!"

Anh nhân viên đáp: "Dạ... nhưng chúng tôi không thể tự quyết định ạ.."

"Vậy chúng ta gọi người đó ra nhượng lại phòng là được đúng không?" Phi Vũ nói, sau đó mở cửa bước vào trong.

"Các vị, ta muốn m..."

Dương chỉ nghe đến đó rồi im bật, sau mấy giây mới có tiếng Phi Vũ run run: "S... sư phụ... Sao người lại ở đây..."

"Hả?"

Dương há miệng tròn mắt ngạc nhiên, nhưng sau đó thờ phào vì nghe tiếng Hồng Ảnh đáp lại: "Ta nói rồi! Ta không phải sư phụ ngươi! Cút ra!"

Với Dương thì Hồng Ảnh đã dụ dàng đi nhiều, nhưng với người

khác thì mơ đi nhé! Ngay sau đó, cô nàng Phi Vũ vừa hùng hổ bước vào giờ đã xụi mặt lui ra, ngoan như cún kéo cửa đóng lại.

Dương liền chộp cơ hội tiến đến, định mở cửa thì bị Phi Vũ chặn lại.

"Tên kia! Người định làm gì?" Phi Vũ hỏi.

Dương vờ tròn mắt ngạc nhiên: "Vào phòng ta! Người đẹp vậy mà bị vô duyên à?"

Dương lập tức bị Phi Vũ lôi ra trút giận: "Đây mà là phòng người! Người bên trong đó người có tư cách nhìn sao? Đến phòng mình ở đâu còn không biết, nực cười!"

BÙM!

Dương nhếch mép, không thềm đáp mà cố rặn ra thêm một quả bom đáp lời cô gái, sau đó mở cửa bước vào phòng.

Phi Vũ tức giận nhưng liền mỉm cười nham hiểm: "Ta chờ xem người còn mạng trở ra hay bị nướng chết! Tên ngu đàn!"

Lúc này, Phi Âm nãy giờ cứng họng mới khều nhẹ cô gái: "Phi Vũ..."

"Dạ?"

"Hắn ta... thật ra hắn ta là..."

"Là ai?" Phi Vũ hỏi, sau đó nghe tiếng cười vui vẻ từ bên trong, liền tò mò hé cửa nhìn vào.

Dương đang cười cười nói nói, còn vị Nữ Thần cao ngạo mà Phi Vũ tôn sùng tuyệt đối kia không ngờ đang khúc khích cười rất vui vẻ với

Dương.

Phi Âm cố nói hết câu: "Là đệ tử của Hỏa đại nhân..."

Chương 73: Tư Cách

"Sur phụ! Nàng quen cô gái vừa rồi sao?" Dương hỏi Hồng Ảnh.

Hồng Ảnh gật đầu: "Con bé mang huyết thống Phượng Hoàng, cũng giống ngươi, lúc trước ham hố hấp thụ một viên dị hỏa tinh thạch rồi được người nhà đưa đến nhờ ta cứu chữa."

"A! Hèn gì cô ta gọi nàng là sur phụ! Vậy ngoài sur phụ xinh đẹp ta còn có sur tỷ nữa nha!"

Hồng Ảnh đáp: "Ta không thích nhận đệ tử, chỉ cứu chữa rồi đuổi về thôi."

Dương gật gù: "Phũ thật... Nhưng sao nàng lại nhận ta, đừng nói là nàng... kết ta từ cái nhìn đầu tiên nha!"

"Xăng bậy! Thôi ta đi cũng lâu rồi, giờ phải về thôi. Ngươi nghỉ ngơi đi rồi tự tìm đường ra đảo nhé."

Hồng Ảnh buồn bã nói, dù rất muốn ở bên Dương thêm nhưng từ khi xảy ra sự cố lần trước thì nàng không dám rời nhà quá lâu nữa.

"Vậy nàng đi cẩn thận..." Dương cũng muốn giữ Hồng Ảnh bên cạnh mình lâu hơn, nhưng biết là không thể, đành tiến đến ôm nàng thật chặt, thì thầm vào tai: "Hãy chờ ta về..."

"Pa pa! Con cũng muốn ôm..." Bảo Ngọc ăn no phình bụng, đang cùng Thiên Ảnh thú nằm ngửa phơi bụng trên bàn góc đầu dãy nói.

"Không phải con đi cùng ta sao?" Dương hỏi.

Hồng Ảnh nói: "Tứ linh hội tụ chỉ dành cho người của tứ linh tộc, thời điểm này, các loài sinh vật khác không thể tiến vào đảo Cát Bà."

Dương gật gù: "Vậy để Bảo Ngọc theo nàng cho đỡ buồn chán, ta đi một mình cũng được."

Sau đó Dương khều bụng Thiên Ảnh đang nằm ngửa ra vì no, con thú này sau một năm đã trở nên thân thiện với Dương, vẫn nhỏ nhắn như cũ nhưng lại có vẻ béo ú hơn.

"Tiếc quá! Còn định dạy con này giả thành Long hóa max cấp để dọa bọn Long tộc đái ra quần chơi a!"

No nê, Dương gọi người tính tiền rồi cùng Hồng Ảnh ra ngoài. Phi Vũ vẫn đứng ngoài chờ đợi, Phi Âm cũng miễn cưỡng đứng cùng, thấy Hồng Ảnh bước ra, hai người vội cung kính cúi chào, đến khi hai người đi xa mới thôi.

Nhìn Dương và Hồng Ảnh sánh vai nhau đi, Phi Vũ nghiêng răng ghen tỵ: "Tên khốn kiếp, còn dám đi ngang hàng với Hỏa đại nhân!"

Phi Âm nói: "Yên tâm, tên đó ta sẽ xử!"

Phi Vũ oán giận: "Còn không phải tại ngươi sao? Đệ tử của Hỏa đại nhân mà ngươi dám gọi là thằng oắt con hèn mọn, giờ thì hay rồi, đến hèn mọn ngươi còn không bằng đấy!"

Mắng xong, Phi Vũ giậm chân bỏ đi, Phi Âm nhìn theo, trong lòng cay nghiệt: "Thằng nhóc khốn kiếp! Đừng để tao gặp lại mày!"

Tứ Linh Hội Tụ, đây không phải một cuộc thi, cũng không phải một

cuộc họp mặt thông thường, mà là một ngày giỗ tổ chung cho toàn bộ con dân của bốn tộc. Gọi là giỗ tổ nhưng thực ra ngày lễ này 40 năm mới diễn ra một lần, ngoài là dịp cúng bái tổ tiên, gặp mặt bạn bè, còn là cơ hội cho các nhân tài trẻ tuổi của bốn tộc xông pha tìm kiếm kỳ ngộ.

Thời điểm này, mọi hướng ra đảo Cát Bà, nơi diễn ra buổi lễ bị kiểm soát nghiêm ngặt, vì tránh tra khảo phiến phức nên Dương được Hồng Ảnh trực tiếp đưa ra đảo. Sau khi từ biệt Hồng Ảnh và Bảo Ngọc, Dương mới tự tiến vào trung tâm đảo, nơi diễn ra buổi lễ.

Giữa đảo là một đài tưởng niệm khổng lồ khắc hình tứ linh Long - Lân - Quy - Phụng, trước tượng đài đặt một bàn thờ nhang khói nghi ngút.

Người đến không đông, chỉ có hai nhóm, một nhóm vài người mà Dương dựa vào Google để biết đấy là người của Quy tộc, đến từ vùng rừng núi Bắc bộ, nhóm còn lại chính là Long tộc, gồm tộc trưởng Long Thiên Đạo, tứ trưởng lão Long Thiên Hùng, cả Long Ngạo cùng vài người trẻ tuổi khác.

Nhưng khiến Dương quan tâm là sự xuất hiện của Long Chúc Băng, bốn năm trôi qua, cô bé ngày nào đã trở thành một thiếu nữ tuổi hai mươi hoa nhường nguyệt thẹn, trông rất giống Diễm dù gương mặt vẫn giữ nét lạnh lùng.

Lúc này tộc trưởng Long tộc và tộc trưởng Quy tộc đang trò chuyện, những người khác cũng sôi nổi bàn tán về sự kiện lâu năm mới có, không ai để ý Dương đang đứng một mình trong rừng cây phía xa. Chỉ có Long Chúc Băng lãnh cảm vô tình nhìn lướt qua rồi dừng lại...

Bốn năm, hấn không còn là thằng nhóc 13 tuổi ngày nào, nhưng nàng vẫn lập tức nhận ra. Trên đôi mắt đẹp băng lãnh thoáng qua nét

rung động.

Dương mỉm cười như để khẳng định cho Long Chúc Băng rằng đây chính là hắn, nhưng vội nấp đi khi thấy Long Ngạo tò mò nhìn theo hướng Băng đang nhìn.

"Sao vậy cô Băng?" Long Ngạo hỏi.

"Không có gì..." Long Chúc Băng đáp hờ hững.

Long Ngạo không hỏi gì thêm, bởi vì khi đó có một đoàn người tiến đến, chính là đoàn người của Kỳ Lân tộc và Phượng Hoàng tộc.

Bốn vị tộc trưởng chào nhau, tay bắt mặt mừng, hỏi thăm sức khỏe. Đang chăm chú hóng chuyện, Dương chợt nghe từ phía sau có tiếng người: "Vào với ông nội ngươi đi, ta đứng ở đây được rồi!"

Dương nhìn lại, vừa hay Sùng Hạo và Thủy Quỳnh từ sau một tán cây rậm rạp bước ra, chạm mặt.

"Là ngươi!"

Dương và Sùng Hạo cùng thốt lên, ngay sau đó, Sùng Hạo nhanh như chớp lấy Thuận Thiên kiếm ra thi triển thế tấn công hướng về Dương và nói: "So tài đi!"

Dương trợn mắt: "Cái gì vậy má... Ta với ngươi có thù oán gì sao?"

Sùng Hạo kiếm dài giương ra, mặt nóng bừng hiếu chiến đáp: "Không có! Chỉ là ta muốn so tài với ngươi! Nhanh lên sắp nhin không nổi rồi!"

"Rồi rồi... Ta thua, ta thua!" Dương cười khổ giơ hai tay lên đầu

hàng, đùa chứ chưa biết cái Tứ linh hội tụ là thế nào, đánh với thằng điên này xong thì còn làm ăn gì được nữa!

Sùng Hạo nhíu mày, Dương còn tưởng hắn sẽ phản đối vụ đầu hàng, nhưng nào ngờ Sùng Hạo lại gật đầu: "Vậy ta thắng một ván! Lần trước ta thua nên giờ là hòa."

Nhưng sau đó hắn nói thêm: "Giờ đánh ván khác để phân định thắng bại!"

"Quy! Người bị điên sao?" Dương bó tay đáp.

Thủy Quỳnh xinh xắn đứng tròn mắt một hồi, quen Sùng Hạo đã lâu, biết hắn là tên cuồng chiến nhưng chưa bao giờ nàng thấy hắn hấp tấp như vậy, còn chưa chào hỏi đã đòi xông vào đánh người ta.

Thủy Quỳnh khều Sùng Hạo và hỏi: "Sùng Hạo! Người này là... Hắc Vũ Tiên Long - Võ Phi Dương đúng không?"

Sùng Hạo gật đầu, kiếm vẫn còn giương ra như muốn thọc cho Dương một lỗ.

Dương thấy gái xinh là sáng mắt, nổi máu dê lên la làm quen: "A! Tiểu thư xinh đẹp biết ta sao? Còn nàng tên là gì?"

Thủy Quỳnh có phần không thích kiểu làm quen màu mè của Dương, nhưng nổi ý định chọc ghen Sùng Hạo nên ra vẻ e thẹn đáp: "Ta tên là Mai Thủy Quỳnh. Nghe chuyện người một đòn đánh bại Sùng Hạo đã lâu, thật là hâm mộ..."

Vừa nói Thủy Quỳnh vừa liếc qua Sùng Hạo, chỉ thấy mặt hắn chăm chú nhìn Dương, tựa như thế giới này đối với hắn chỉ có Dương là tất cả. Nếu không phải cảm nhận được chiến ý mãnh liệt thì Thủy

Quỳnh còn tưởng Sùng Hạo là một tên ba đê...

Trong lúc Dương còn không biết bắt chuyện thế nào, từ phía tượng đài vang lên tiếng của tộc trưởng Long Thiên Đạo kêu gọi mọi người trật tự, báo hiệu nghi lễ bắt đầu.

Sùng Hạo cũng thôi hiếu chiến, cất kiếm và nói với Thủy Quỳnh: "Vào đây với tộc của ngươi đi!"

Thủy Quỳnh đáp: "Ngươi không vào ta cũng không vào."

Dương gật gù: "Hóa ra cũng có người giống ta..."

Sùng Hạo cũng gật gù, tuy tình huống khác nhau, Dương không muốn vào vì bị xua đuổi, còn Sùng Hạo đơn giản vì không thích Long tộc hiện tại, nhưng cũng không tránh khỏi sự đồng cảm.

Nghi thức diễn ra khá giống những lễ thờ thần cúng phật trong thế giới của Dương, sau khi cả đoàn quỳ xuống lạy bốn lạy trước tượng đài tứ linh, bốn vị tộc trưởng đứng dậy và tiến đến bốn phía tượng đài.

Bốn vị tộc trưởng thành tâm cúi đầu, tay đặt vào tim, miệng cùng lầm nhảm cầu nguyện điều gì đó, lúc này Dương mới để ý thấy bốn góc chân tượng đài có đính bốn viên ngọc.

Sau khi cầu khẩn, tộc trưởng Long Thiên Đạo lấy ra một con dao găm có cán hình đầu rồng, giơ bàn tay ra trước viên ngọc đính ở góc chân tượng đài và thành kính nói: "Con là Long Thiên Đạo, tộc trưởng hiện tại của Long tộc, xin nguyện hiến tế dòng máu của mình để thỉnh gọi vong linh tổ tiên Long tộc, khai mở Long Môn!"

Nói xong, Long Thiên Đạo dùng dao găm cắt vào tay mình, cho dòng

máu rồng của ông chảy xuống thấm vào viên ngọc.

Sau khi hút một lượng máu của Long Thiên Đạo, viên ngọc tỏa ra ánh sáng vàng kim rực rỡ như khẳng định rằng lời thỉnh cầu của Long Thiên Đạo đã được đáp ứng. Tiếp sau đó, phần tượng rồng trên tượng đài đột nhiên chuyển động tựa như sống dậy, từ tượng đá hóa thành rồng vàng sống động như thật, miệng rồng vàng há lên trời, phun ra một cột sáng vàng rực cao vút.

Tiếp đến, tộc trưởng Kỳ Lân tộc cũng cầm một con dao găm cán hình đầu kỳ lân, thực hiện lời thỉnh cầu tương tự: "Con là Trần Phi Lân, tộc trưởng hiện tại của Kỳ Lân tộc, xin nguyện hiến tế dòng máu Kỳ Lân để thỉnh gọi vong linh tổ tiên Kỳ Lân tộc, khai mở Lân Môn!"

Tượng Kỳ Lân cũng chuyển động, hóa thành một con Kỳ Lân oai vệ màu xanh lá, Kỳ Lân cũng ngửa mặt gầm to rồi phun lên trời một cột sáng màu xanh lá.

Sau đó là tộc trưởng Quy tộc Mai Không Chương, tượng Quy linh hóa thành một con rùa hiền lành phun ra một cột sáng màu xanh lam. Cuối cùng là nữ tộc trưởng của tộc Phượng Hoàng, Hoàng Phi Vân, bà cũng thực hiện tương tự và bức tượng Phượng Hoàng hóa thành một con Phượng Hoàng lửa rực rỡ, phun một cột sáng đỏ lên trời.

Khi Phượng Hoàng thức tỉnh cũng là khi tứ linh hội tụ, bốn cột sáng phóng lớn rồi hòa vào thành một cột sáng duy nhất.

Bốn vị tộc trưởng đồng thanh hô to:

"Tứ linh hội tụ

Long Phụng chủ thiên

Lân Quy trấn địa

Mở tứ linh môn!"

Long - Lân - Quy - Phụng đồng loại chuyển động, tượng Lân và Quy đứng sang hai bên chân tượng đài, tượng Long cuộn mình rồi đáp trên mai tượng Quy, tượng Phụng lượn một vòng và đáp trên lưng tượng Lân, cả bốn kết hợp tạo thành hình một cánh cổng lớn.

Cảnh tượng hoành tráng khiến đám người trẻ ò lên xôn xao, buộc Long Thiên Đạo phải hô to: "Trật tự! Tiếp theo, mời tất cả thành viên dưới ba mươi tuổi của bốn tộc xếp hàng khảo nghiệm tư cách tiến vào Tứ linh môn!"

Tứ linh môn, cánh cổng chỉ mở ra trong mỗi kỳ Tứ linh hội tụ bằng cách huyết tế, chính là mục tiêu của mọi thế hệ tứ linh tộc. Bên kia tứ linh môn là tổ địa của tứ linh tộc, một nơi thần bí, ẩn chứa bao nhiêu bí mật, bao nhiêu kho báu, bao nhiêu truyền thừa ngàn đời của tổ tiên, ai mà chẳng muốn được một lần xông pha khám phá?

Tất cả hơn 50 người, đều là những anh tài trẻ tuổi của tứ tộc cùng tiến ra xếp hàng, vừa háo hức vừa hồi hộp chờ đợi kiểm tra tư cách.

Kiểm tra tư cách là một quá trình gần giống như cầu nguyện, mỗi người lần lượt tiến lên trước cánh cổng, thành kính chắp tay lên ngực nêu tên và chủng tộc, người sẽ có tư cách tiến vào nếu bức tượng tổ tiên tộc của người gầm lên, nếu người là người Long tộc, tượng rồng vàng sẽ gầm lên, nếu là người Phụng tộc, tượng Phượng Hoàng sẽ hét lên, tiếng gầm hoặc hét càng to, tiềm năng của người càng lớn.

Từng người một theo thứ tự xếp hàng tiến lên, đến 7 người khảo nghiệm mới xuất hiện một người đạt được tư cách với tiếng gầm khá

nhỏ, là một thiên tài 24 tuổi của Kỳ Lân tộc.

Thêm vài người thì đến hai người mà Dương từng gặp qua, Trần Phi Âm 28 tuổi của Kỳ Lân tộc đắc thắng khi được thông qua nhưng vẫn nán lại chờ vợ sắp cưới của gã, là cô nàng Hoàng Phi Vũ của Phụng tộc, một tiếng Phượng Hoàng lãnh lót vang lên, cô nàng đắc ý vẫy tay chào người cùng tộc rồi cùng Phi Âm bước qua cổng.

Người thông qua tiếp theo là một gã to con nhưng trông rất hiền lành mà Dương nghe Thủy Quỳnh gọi là anh cả, rồi đến một anh chàng Phụng tộc ẻo lã.

Người thừa dằn, những người bị loại buồn bã đứng ra ngoài xem người khác khảo nghiệm, mà cuối cùng là Long Chúc Băng và Long Ngạo, Long Chúc Băng đạt được tư cách với một tiếng rống gầm khá to, nàng lén liếc qua phía rừng cây nơi Dương đứng rồi mới bước qua cổng.

Long Ngạo là người cuối cùng bước lên khảo nghiệm, người này nhận được một tiếng gầm thật to, to nhất trong buổi khảo nghiệm, khiến tộc trưởng Long Thiên Đạo không khỏi mỉm cười đắc ý.

"Mai Thủy Quỳnh, Sùng Hạo, và thanh niên kia nữa! Còn không ra đây khảo hạch, lấp ló đến bao giờ?"

Một tiếng gọi làm bọn Dương, Sùng Hạo và Thủy Quỳnh giật bắn người, Long Ngạo đang định bước vào cổng, nghe tên Sùng Hạo cũng dừng lại.

Người nói chính là tộc trưởng Quy tộc, Mai Không Chương, linh lực cấp cao như ông thừa sức nhận ra linh lực cháu gái mình, không thấy nàng đâu nên thử dùng linh lực dò xét và đã phát hiện cả bọn từ sớm.

"Ông nội." Thủy Quỳnh lè lưỡi bước ra, Sùng Hạo bắt cần đòi bước theo, Dương thấy thế cũng theo cùng.

"Sùng Hạo! Là Bạch Long Bá Vương Sùng Hạo?" Đám người Long tộc ngạc nhiên kinh hô, một kẻ mang Long thể bá vương thì ai mà không hâm mộ, ai mà không ghen tức.

Nhưng vẫn còn một người đi sau...

"Võ Phi Dương!"

Là Long Ngạo lên tiếng, Sùng Hạo và Võ Phi Dương chính là hai kẻ Long Ngạo xem là đại địch bởi cả hai đều có Long thể bá vương mạnh hơn hẳn.

"Võ Phi Dương, Sùng Hạo! Hai người đến đây làm gì?" Tứ trưởng lão Long Thiên Hùng nói.

Sùng Hạo hừ lạnh: "Không phải chuyện của người!"

Long Thiên Hùng quát: "Không phải chuyện của ta? Nực cười! Đây là giỗ tổ của tứ linh tộc chúng ta, thứ máu lai không rõ nguồn gốc như hai người có tư cách gì tiến vào?"

Dương khịt mũi: "Lắm mồm! Tư cách hay không đã có Tứ linh môn quyết định, tới lượt tên trưởng lão quèn như người nói sao?"

"Nói hay lắm!"

Sùng Hạo tán thưởng, sau đó bất chấp bước lên trước cổng, không thèm thực hiện nghi lễ mà trực tiếp nói ngắn gọn cộc lốc: "Ta là Sùng Hạo! Thịnh các vị kiểm tra tư cách tiến vào Tứ linh môn!"

Long Ngạo hừ lạnh: "Tên vô học! Đến nghi thức hành lễ còn không có, tổ tiên nào chứng giám cho ngươi!"

Nhưng ngay sau đó là một tiếng rống gầm khủng khiếp, khiến đám thanh niên cùng bịt tai lại, đến cây cối cũng rung chuyển, to hơn nhiều so với Long Ngạo trước đó.

Sùng Hạo quay đầu lại, mặc kệ đám người tứ tộc, chỉ nhìn Dương và nói: "Võ Phi Dương! Ta chờ ngươi trong đấy!"

"A thôi khỏi! Ta tự đi một mình được rồi!" Dương cười khổ, kiểu nói của tên Sùng Hạo này rất dễ gây hiểu lầm a...

"Sùng Hạo! Chờ ta!" Sùng Hạo bước vào, Thủy Quỳnh bực dọc gọi to rồi tiến lại thực hiện nghi lễ, cô nàng cũng nhận được tư cách từ tượng Quy linh.

Đám người tứ linh tộc còn đang chấn động trước tiếng gầm khủng khiếp dành cho Sùng Hạo thì Dương căng thẳng bước lên.

"Dừng lại! Riêng kẻ mang dòng máu tạp nham như ngươi thì không thể được!" Tứ trưởng lão Long Thiên Hùng quát.

Dương lạnh lùng liếc Long Thiên Hùng: "Câm miệng!"

"Mày muốn chết!"

Long Thiên Hùng tức giận vô cùng, định xông tới giết Dương tại chỗ. Nhưng Dương đã đến trước Tứ linh môn, chưa kịp khai tên, không cần làm lễ, trước bao ánh mắt kinh ngạc phi thường, cả bốn tượng tứ linh đồng loạt gầm rống. Tiếng gầm, tiếng hét khủng khiếp đến nỗi mặt đất rung chuyển, cây cối xào xạc như gặp bão, chim thú, thậm

chỉ vài người cấp bậc thấp chịu đựng không nổi lăn ra đất bất tỉnh.

Bốn vị tộc trưởng cùng kinh ngạc hô lên: "Đây là chuyện gì?"

Dương cũng không biết, chỉ cảm thấy bản thân đã có tư cách, liền bước qua cổng, không bị một chút cản trở nào.

Những người ở lại bao gồm cả Long Ngạo, mắt trợn mồm há, cả tứ linh cùng đồng thuận tuyệt đối, đây là chuyện chưa từng có trong lịch sử!

Chương 74: Thập Nhị Bát Tú

Khi Dương bước qua Tứ linh môn, một cảm giác thay đổi không khí đột ngột nhưng khá quen thuộc lan tỏa vào người hắn, khá giống những lần bước qua cổng linh cảnh trước đây.

Vấn đề ở chỗ, những người vào cổng trước Dương đã đi đâu, khi mà trước mặt Dương chỉ là một hòn đảo nhỏ hoang vắng. Gọi là đảo, nhưng không có biển, bốn bề chỉ là trời mây mênh mông.

"Đây là đâu?" Dương tò mò hỏi.

Google đáp: "Nhị Thập Bát Tú, nhóm 28 đảo nhỏ thuộc quần đảo Tứ Linh, một quần đảo trên không được phong ấn trong không gian khác. Nhị Thập Bát Tú, tương ứng 28 chòm sao chia thành bốn nhóm tượng trưng cho bốn chòm sao tứ linh theo quan niệm thiên văn học cổ đại. Bốn chòm sao tứ linh gồm Đông Phương Kim Long, Tây Mộc Kỳ Lân, Bắc Phương Băng Quy và Nam Hỏa Phượng Hoàng."

"À..." Nghe Google nói, Dương nhìn xung quanh, quả thực có thấy đôi ba hòn đảo khác lấp ló trong mây, liền tò mò bước ra rìa đảo hiện tại ngóng nhìn, nhưng bị một bức tường vô hình ngăn lại.

"Một loại kết giới sao? Có cách phá giải không Google?" Dương hỏi tiếp.

"Đây là kết giới vĩnh cửu, chỉ có thể phá giải bằng linh lực cấp Chúa Tế trở lên."

"A! Vậy bị nhốt luôn ở đây sao? Ủa tứ linh môn đâu?" Dương trợn mắt, lúc này mới nhận ra cánh cửa tứ linh cũng đã biến mất.

Google đáp: "Nhị thập bát tú, về lý thuyết thì cứ cách 28 năm, mỗi đảo sẽ ngưng tụ ra một viên Tinh Tú Linh Châu. Khi toàn bộ 28 viên tinh tú linh châu bị lấy ra khỏi vị trí ban đầu cũng là lúc lối vào các đảo lớn ở trung tâm khai mở, và chỉ khi đó, Tứ Linh môn mới xuất hiện trở lại."

"Vậy là đảo này cũng có một viên Tinh tú linh châu?" Dương hỏi, đảo mắt nhìn quanh, phát hiện ra giữa đảo có một bức tượng trâu bằng đồng đứng trên một bệ đá cổ, tượng trâu này to gấp đôi trâu bình thường, thân hình được điêu khắc nhiều hoa văn kỳ lạ, giữa trán bức tượng có đính một viên ngọc tỏa ra ánh sáng óng ánh.

Vốn đã có kinh nghiệm ăn hành chuyên nghiệp trong thế giới này, Dương không ngu dại gì tin đấy là một bức tượng bình thường, liền gọi Hắc kim thánh khải trong nhẫn ra bọc thành một cánh tay máy rồi cẩn thận tiến lại.

Cẩn thận thì chẳng bao giờ là thừa, Dương vừa nhón chân với tay chạm vào viên tinh tú linh châu thì bức tượng trâu đồng lập tức cử động, Dương vội vàng chạy lùi lại và kêu lên đắc thảng: "Biết ngay mà! Cóc cần Google cũng biết mi âm mưu cho ta ăn hành!"

Con trâu vừa tỉnh giấc liền nhìn Dương bằng ánh mắt hung tợn, hai chiến sừng nhọn hoắc chia ra, mũi phì phò, chân giậm đất.

Dương nghiêm trọng nhìn con trâu đồng, trong lòng thầm hỏi: "Con này cấp thế nào?"

"Ngưu Kim Ngưu, một trong bảy vệ thú tinh tú của Bắc Phương Băng Quy, linh lực hiện tại là Linh Tá cấp 3!"

"Đùa sao?" Dương khó tin hỏi lại, vừa lúc con trâu hung hãn rầm rập xông tới.

Bộp!

Vâng! Chính là một tiếng bộp! Dương vẫn đứng vững vàng, cánh tay máy màu đen ánh kim giờ cao chặn miệng con trâu đồng, trông như nhẹ nhàng nhưng con trâu hoàn toàn không thể tiến thêm bước nào.

"Quả thật chỉ là Linh Tá cấp 3, thế mà tỏ ra nguy hiểm!" Linh lực cùng cấp, nhưng có lợi thế về Thánh Bảo. Dương cười nhạo, nhảy lên tung một đấm dễ dàng hạ gục con trâu đồng.

"Tưởng gì chứ thế này thì mình ông chấp hết!"

Dương đắc ý nói, đưa tay gỡ viên tinh tú linh châu trên trán Ngưu Kim Ngưu ra, cảm giác có phần quen thuộc khi chạm vào viên linh châu khiến Dương không khỏi thốt lên: "Đây chẳng phải là linh lực thiên địa sao? Đậm đặc đến như vậy?"

Đúng, chính là linh lực thiên địa mà bạn trâu nhọ ngưng tụ suốt mấy mươi năm. Viên tinh tú linh châu này xem như phần thưởng cho mỗi lần đánh bại một tinh tú vệ thú, tuy cùng bản chất là linh lực tự nhiên, nhưng nhờ có phương pháp ngưng tụ đặc biệt nên người bình thường khi nuốt tinh tú linh châu vào người có thể vận công dần dần hấp thu một phần linh lực này để phát triển linh hồn và phục hồi linh lực với tốc độ chậm. Còn với Dương, kẻ mang công pháp Thôn Thiên Địa thì hoàn toàn có thể hấp thụ toàn bộ viên linh châu trong thời gian rất ngắn.

"Hấp ngay cho nóng!"

Nghĩ là làm, Dương cầm viên tinh tú linh châu trên tay, ngồi xuống xếp bằng vận Thôn Thiên Địa thực hiện hấp thu. Trong quá trình vận công, Dương phát hiện ra linh lực xung quanh vô cùng mong manh, đây là vì suốt bao nhiêu ngàn năm qua, lượng linh lực sản sinh nơi này đều bị ngưng tụ thành linh châu.

Với Thôn Thiên Địa tàng hiện tại, Dương có lẽ cần nhiều giờ để hấp thu hoàn toàn lượng linh lực mấy mươi năm phân tán ra khắp đảo, nhưng chỉ mất vài phút là Dương hấp thu toàn bộ viên linh châu với cùng lượng linh lực, nhờ vậy mà từ Linh Tá cấp 3 đã đạt đến mức trung bình của Linh Tá cấp 4, một tốc độ tu luyện không tưởng!

"Nuốt thêm chục viên không chừng lên Linh Tướng luôn nha! Cảm ơn bạn trâu!"

Dương mừng rỡ vỗ vỗ đầu Ngưu Kim Ngưu mấy cái rồi tiến về phía bệ đá giữa đảo, nơi tượng Ngưu Kim Ngưu đứng ban đầu. Bệ đá lúc này đang tỏa ra ánh sáng nhẹ mà Dương nhìn cũng đoán được chính là cánh cổng tiến sang đảo khác.

Khi đánh bại vệ thú, bệ đá sẽ kích hoạt thành cổng dịch chuyển, đặc biệt ở chỗ cổng này dịch chuyển ngẫu nhiên đến một trong các đảo còn lại, và đương nhiên là với điều kiện vệ thú của các đảo sắp được dịch chuyển đến chưa bị đánh bại, tinh tú linh châu chưa bị đoạt mất.

Dương bước vào, lập tức được dịch chuyển qua một hòn đảo khác, trước mắt hắn hiện ra một bức tượng đồng hình gà, kích thước tương đương tượng trâu khi nãy và cũng có một viên linh châu trên trán. Đây là Mão Nhật Kê, một trong bảy vệ thú tinh tú của Tây Mộc Kỳ Lân.

"Hà hà! Hốt thôi!" Dương phấn khởi xông tới.

Bộp!

Vâng, lại là một tiếng bộp. Nhưng lần này là Dương bị Mão Nhật Kê mỗ một cú đau điếng, choáng váng nằm bẹp ra đất rồi mới hoảng hồn bò lui lại kiểu nhện bò, vừa kịp né một cú mỗ độc địa của con gà.

"Ui da! Sao nó mỗ mạnh vậy?" Bò một hồi Dương mới ngồi dậy ôm đầu, do bất cẩn nên đầu hấn bị thủng hấn một lỗ, máu ướt cả tóc.

"Mão Nhật Kê, linh lực hiện tại là Linh Tá cấp 7."

"Mọe! Tưởng con nào cũng như nhau!" Dương bực dọc mắng, nhưng Linh Tá cấp 7 chưa đủ làm khó hấn, liền vận Huyết ảnh yêu hòa, tay bọc Hắc kim thánh khải kết hợp Ngự hòa thuật tung đấm tấn công Mão Nhật Kê.

Bình!

Những tưởng một đấm này đủ đánh bại con gà, nhưng Dương bàng hoàng nhận ra cú đấm của mình bị con gà dùng chân chặn lại.

"Thế là thế nào?"

Google đáp: "Hiện tại đã tăng lên Linh Tá cấp 9."

"Ặc!"

"Đã tăng lên Linh Tá cấp 10."

"Hự!"

Sự tăng lực đột ngột của Mão Nhật Kê khiến Dương có phần hoang

mang, nhưng cũng thoáng đoán ra nguyên nhân nên vội vàng chiến đấu nghiêm túc để đánh bại con gà.

Mấy phút sau, Dương ngồi thờ hồng học bên xác gà: "Hộc! Mẹ kiếp, bị con gà hành cho xám mặt! Hộc!"

Lúc này thì Dương đã biết nguyên nhân Mảo Nhật kê mạnh lên đột ngột và liên tục. Đây là do cơ chế của 28 đảo, bắt đầu từ Linh Tá cấp 1, cứ mỗi vệ thú bị đánh bại thì tất cả vệ thú còn lại đều đồng loạt mạnh lên. Tổng cộng có 10 người tiến vào, nhưng vệ thú đầu tiên Dương đánh bại có linh lực Linh Tá cấp 3, nghĩa là trước hẳn đã có hai người nhanh tay hơn. Còn khi Dương tiến qua đảo thứ hai thì đã có 6 vệ thú bị đánh bại, cho nên hẳn mới đ-ng độ Mảo Nhật Kê bậc Linh Tá cấp 7, và trong lúc đó lại có hai vệ thú khác bị đánh bại, khiến Mảo Nhật Kê cùng tất cả vệ thú còn lại tăng lên cấp 9, và sau đó vệ thú Linh Tá cấp 9 cũng bị đánh bại, tất cả vệ thú còn lại cùng tăng lên cấp 10.

Tháo viên linh châu trên trán Mảo Nhật Kê ra, Dương lập tức đem hấp thu. Tuy vệ thú mạnh hơn nhưng linh lực trong viên tinh tú linh châu không thay đổi, vẫn tương đương viên trước đó, dù vậy cũng đủ cho Dương phục hồi linh lực sau khi chiến đấu và tăng lên Linh Tá cấp 4 đỉnh cấp.

Khi Dương sang đảo tiếp theo thì vệ thú đã tăng lên đến Linh Tướng cấp 2, nghĩa là có người đã đánh bại Linh Tướng cấp 1 chỉ trong mấy phút.

"Là kẻ nào?" Dương thầm hỏi, nhưng không thấy Google trả lời, mà cũng chẳng phải lúc để quan tâm vì hẳn cần phải đánh bại vệ thú tiếp theo thật nhanh nếu không muốn nó tiếp tục tăng cấp.

Đối thủ lần này của Dương là Khuê Mộc Lang, một vệ thú hình sói

mang Tử Mộc linh lực, cũng là một vệ thú tinh tú thuộc Tây Mộc Kỳ Lân.

Con Khuê Mộc Lang này có tốc độ nhanh nhẹn, móng vuốt sắc bén cùng răng nanh nhọn hoắc, lại còn biết dùng Tử Mộc linh lực kết thành một lớp giáp gỗ vững chắc, nhưng nhờ thay lại gặp phải Dương mang Huyết ảnh yêu hỏa, khắc tinh của hệ Mộc.

Dù vậy, chênh lệch thực lực khiến Dương mất gần 5 phút chặt vật mà không thể đánh bại Khuê Mộc Lang, bởi cứ phá vỡ lớp phòng ngự này nó lại tạo thành một lớp mới.

"Trâu vãi, chắc phải dùng Cường cho ẹ!"

Với cấp độ của Dương hiện tại, dùng một đòn cường hoàn toàn có thể hạ gục con Khuê Mộc Lang. Tuy tiêu hao linh lực và sau đó có thể hấp thu tinh tú linh châu để hồi phục, nhưng làm vậy sẽ mất đi một lượng lớn linh lực của tinh tú linh châu, dẫn đến hiệu quả tăng cấp của tinh tú linh châu giảm mạnh.

Nói thì thế, nhưng một năm tu luyện của Dương không phải chỉ để lên cấp.

"Huyết hỏa kiếm!"

Dương nói thầm, tay phải giơ ra, Huyết ảnh yêu hỏa bùng phát, dùng cảnh giới linh lực kết linh đem huyết hỏa nén lại thành hình dạng một lưỡi kiếm dài.

Hỏa kiếm, hỏa hệ linh thuật, vận dụng ưu thế của lửa kết tụ thành hình dáng một thanh kiếm, gia tăng sức nóng và tạo ra khả năng xuyên thấu mạnh mẽ cho hỏa hệ linh lực.

Gọi là kiếm, nhưng thực ra vẫn chỉ là một ngọn huyết hỏa có hình dáng gần tương tự một lưỡi kiếm, đây cũng không phải hình dáng thật của hỏa kiếm, mà là do Dương chưa đạt đến cảnh giới yêu cầu để có thể hoàn thiện linh thuật này.

Cánh tay được Thánh bảo trợ lực, lại cầm thêm Huyết hỏa kiếm nóng bỏng, Dương la to lấy thế rồi xông vào chiến đấu.

Ở một đảo khác, Trần Phi Âm đứng dậy sau một lúc ngồi vận công hấp thụ tinh tú linh châu hồi phục linh lực, tiến vào bệ đá dịch chuyển sang đảo khác.

Vừa dịch chuyển sang đảo mới, Phi Âm lập tức nghe rõ âm thanh chiến đấu kịch liệt, trước mắt hắt là bóng lưng một kẻ áo đen, tay cầm kiếm lửa đang chém vỡ từng mảnh giáp gỗ của một con sói khổng lồ. Chính là Võ Phi Dương.

"Hà hà! Trời giúp ta rồi!" Phi Âm mừng thầm, cẩn thận gương cung ngấm vào tim Dương.

Dương lúc này đang tập trung chuẩn bị kết liễu Khuê Mộc Lang, không hề hay biết có người vừa bất thành linh xuất hiện phía sau.

Cơ hội đã đến, Dương toàn lực chém mạnh vào đầu con sói, khiến cả hắt và đầu sói cùng bật ngược ra, Ngự lôi thuật lập tức vận hành, Dương phóng lại gương kiếm đâm thẳng vào cổ họng sói.

Chính vào lúc này, Phi Âm buông tên.

Mũi tên bọc Lôi linh lực cắm thẳng vào lưng Dương, nhưng bị mảnh giáp Phù Động Thiên Vương tự động chặn lại, đồng thời Dương cũng nhận ra có kẻ đánh lén liền xoay người lại.

"Chết tiệt!" Mũi tên thất bại, Phi Âm vội dùng Lôi linh lực phóng tới tung chưởng, vừa kịp lúc Dương xoay người, đưa Hắc kim thánh khải ra bảo vệ ngực.

Bình!

Có Hắc kim thánh khải hộ thân, Dương không bị thương nhưng không có thể đứng nên bị đánh văng ra, ngã vào bệ đá dịch chuyển, đúng lúc này thì ánh sáng dịch chuyển sáng lên, đưa Dương sang đảo khác.

"MẸ KIẾP!" Biết mình đã bị chuyển sang đảo khác, Dương tức giận gầm lên, công sức chiến đấu, cuối cùng đem dâng cho tên Phi Âm kia, còn gì cay cú bằng?

Đúng lúc này, tượng vệ thú của đảo mới gầm lên, là Vĩ Hoả Hổ, vệ thú tinh tú hình hổ của Đông Phương Kim Long.

Con hổ to lớn bậc Linh Tướng cấp 3 giậm chân làm toàn đảo rung chuyển, thoắt cái đã phóng đến chỗ Dương, lúc này đang phủ đất đứng dậy.

"Biến!"

RẦM!

Tội cho con Vĩ Hoả Hổ xấu số, chưa kịp thể hiện đã bị Dương đang lúc nóng giận dùng Cuồng tung một đấm, bất tỉnh nhân sự.

Nét mặt hầm hầm cay cú, Dương lấy viên linh châu đính trên trán Vĩ Hoả Hổ rồi bước lên bệ đá sang đảo mới.

Chương 75: Phượng Hoàng Tái Sinh - Kỳ Lân Giác

Để dàng hạ gục Vĩ Hỏa Hồ, Dương không vội dùng Tinh tú linh châu mà cất đi, tiếp tục bước sang đảo mới. Vệ thú tiếp theo là một con nhím, Bích Thủy Du của Bắc Phương Băng Quy, linh lực Linh Tướng cấp 4.

Một chiêu Cuồng đã phần nào giải tỏa cơn giận dữ của Dương, cho nên lần này hắn bình tĩnh đối chiến Bích Thủy Du mà không dùng đến bí kỹ. Dùng Cuồng tốc chiến tốc thắng, tuy nhanh nhưng không bền, bởi vì dù có thể nhờ tinh tú linh châu khôi phục linh lực, nhưng phần cơ thể dùng Cuồng vẫn cần thời gian hồi phục sức lực, mà phía sau còn rất nhiều đối thủ và có thể là cả những trận đ-ng độ với người khác.

Rõ ràng là không chỉ cấp độ mạnh lên mà ngay cả trí tuệ của vệ thú cũng mạnh lên, từ một Ngưu Kim Ngưu chỉ biết đâm đầu vào húc người đã đến một Bích Thủy Du công thủ vững chắc, những chiếc gai nhím kết hợp Băng linh lực vừa là giáp vừa là vũ khí bắn vào Dương.

Những chiếc gai băng bắn về phía Dương bị Huyết hỏa kiếm chém cho tan chảy, nhưng nước chảy xuống mặt đất lập tức được Bích Thủy Du kết lại thành băng gây cản trở bước chân Dương.

"Huyết hỏa kiếm không được thì dùng Hắc lôi thương!" Dương nghĩ thầm, lui lại vận thuật ngưng tụ Hắc ma để lôi thành một ngọn thương dài, đồng thời vận Ngự lôi thuật linh hoạt xông đến tìm cơ hội tiêu diệt Bích Thủy Du.

Ở một đảo khác, Hoàng Phi Vũ của Phượng Hoàng tộc sau một lúc lâu nghỉ ngơi thì bước qua bệ đá đến đảo tiếp theo.

Điều đầu tiên Phi Vũ cảm nhận được ở đảo mới là tiếng lôi điện và tiếng băng vỡ tan, sau đó mới thấy bóng lưng thanh niên áo đen đang đối đầu con nhím băng khổng lồ.

"Hắn là tên nhóc kia? Hắc ma đế lôi? Đệ tử của Nữ Thần Hỏa Diễm sao lại mang Hắc ma đế lôi?" Phi Vũ ngạc nhiên thầm hỏi, cảm giác ghen tỵ trong nàng trỗi dậy, nghiêng răng nói thầm: "Ta là thiên tài của Phượng Hoàng tộc, là chủ nhân của Huyết Linh Hỏa, luận về tài trí, luận về nhan sắc thì chỉ có ta mới xứng đáng trở thành truyền nhân của Hỏa Diễm Nữ Thần, người không xứng!"

"Ta sẽ cho Hồng Ảnh thấy ai mới xứng làm đệ tử của người!"

Phi Vũ rút kiếm, thanh kiếm có cán hình Phượng Hoàng giang cánh bùng lên một ngọn lửa nhàn nhạt màu máu, tuy cùng màu nhưng không đậm nét và ma mị như Huyết ảnh yêu hỏa.

Dương lúc này đang chuẩn bị cản một đợt mưa gai toàn lực của Bích Thủy Du, quay lưng về phía Phi Vũ.

"Chết đi!" Phi Vũ nghiêng răng cay độc, gương kiếm là lướt phóng đến.

Nhân quả, không đơn giản chỉ là gieo hạt nào gặt quả nấy. Loại hạt mà Phi Âm gieo xuống lúc này sinh ra nhiều quả, tuy cùng loại, nhưng có quả ngọt quả chua, và quả ngọt nhất lại lọt vào tay Dương, còn quả chua nhất là do chính Phi Âm nhận lấy.

Nhờ trò đánh lén của Phi Âm mà Dương đã biết cảnh giác tình huống

có kẻ khác đột nhiên xuất hiện, khi Phi Vũ đâm đến cũng là lúc Hắc kim thánh khải tỵ xuống chân Dương, gia lực cho chân phải kết hợp Ngự lôi thuật đạp một bước phóng đi, lưỡi kiếm của Phi Vũ theo đà đâm thẳng vào chỗ con Bích Thủy Du đang bắn gai như mưa.

Phi Vũ, 25 tuổi, Linh Tá cấp 7, đối mặt đợt tấn công toàn lực của Bích Thủy Du, Linh Tướng cấp 4. Cách duy nhất giúp nàng vượt qua nguy hiểm chí mạng này chỉ có dùng đến năng lực đặc trưng của Phượng Hoàng tộc, Phượng Hoàng Tái Sinh!

Khi những gai băng nhọn hắc đâm đến, Phi Vũ hoảng hốt ngay lập tức thực hiện Phượng hóa, tay áo nàng rách toạt, đôi cánh tay mọc thành đôi cánh Phượng rực rỡ, từ sau mông cũng mọc ra một chùm đuôi Phượng dài.

Lúc Phượng hóa thành hình cũng là lúc những mũi gai nhọn hoắc đâm xuyên qua dáng người mảnh mai của Phi Vũ, đẩy nàng bay ra, máu bắn tung tóe, Dương liền chớp thời cơ xông vào dùng Hắc lôi thương đâm chết Bích Thủy Du, tháo viên tinh tú linh châu ra rồi mới quay đầu nhìn lại Phi Vũ.

Dương biết Phi Vũ sẽ không chết, và kết quả này do nàng tự chuốc lấy, nhưng vẫn có phần áy náy bởi Phi Vũ hiện tại trông vô cùng thảm, hàng chục mũi băng nhọn hoắc cắm sâu vào khắp cơ thể nàng Phượng Hoàng kêu ngạo, máu nóng làm băng tan thành nước hòa vào nhau chảy ướt cả cơ thể mỹ miều. Nếu người khác thì có lẽ đã mất mạng, à không, chính Phi Vũ cũng đã mất mạng, nhưng nàng khác biệt.

Phượng Hoàng tái sinh, năng lực đặc trưng của Phượng Hoàng tộc, chỉ cần còn trong trạng thái Phượng hóa thì người còn cơ hội tái sinh. Tuy nhiên, khi tái sinh sẽ trở về dạng người, linh lực suy giảm và cơ thể suy yếu, mất nhiều thời gian để hồi phục và nhiều thời gian

hơn nữa mới có thể thực hiện lần Phượng hóa tiếp theo.

Một ngọn lửa nhạt màu máu bùng cháy trên cơ thể Phi Vũ, những vết máu vung vãi khắp mặt đất cũng bốc cháy và bay đến tụ vào cơ thể Phi Vũ, ngọn lửa bốc lên phủ kín Phi Vũ rồi từ từ tàn lụi, để lại một thân hình mảnh mai trần trụi nằm như ngủ say trên mặt đất.

Nhìn Phi Vũ thế kia, Dương làm sao nhịn được cơn dâm tình trời dẫy. Phi Vũ sau khi tái sinh liền mở mắt, hốt hoảng nhận ra ánh mắt Dương đang nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống.

"Không được nhìn!" Phi Vũ thét lên vô vọng, hòn đảo này đã mở cổng, không còn ai có thể đến để cứu nàng nữa rồi.

"Hà hà! Ngon!" Dương liếm mép thèm thường nhìn Phi Vũ gương mặt xinh đẹp, mắt phượng long lanh lo sợ, hai gò má thoảng hồng lên vì bị kẻ khác nhìn thấy cơ thể trần trụi. Dưới chiếc cổ thon là bờ vai mảnh mai, một tay nàng đang cố che đi đôi gò ngực tròn trịa, tay khác lướt qua làn eo thon thả để phủ che vùng lông tươi tắn giữa hai chân. Nhưng không phải vùng lông kia, đôi chân mới chính là đặc điểm kích thích nhất của những mỹ nữ Phượng Hoàng, thon dài đến hoàn mỹ, lại mang làn da trắng hồng long lanh, trông ngon đến mức chỉ nhìn cũng ngửi được hương thơm, chỉ ngắm cũng nếm được vị ngọt, chỉ liếc cũng cảm thấy mịn màng.

"Tên khốn! Tránh xa ta ra!" Ánh mắt của Dương khiến Phi Vũ vừa xấu hổ vừa tức giận, ngay cả chồng sắp cưới Phi Âm cũng chưa được nhìn thấy cơ thể trưởng thành trần trụi của nàng, vậy mà kẻ đầu tiên chiêm ngưỡng lại là kẻ mà nàng căm ghét nhất, còn là một thằng nhóc thua xa tuổi nàng.

Dương tuy không phải dâm dê đến mức đòi bại, nhưng thù oán với Phi Âm và Phi Vũ khiến hắn trở nên đòi bại: "Ừa? Là tự chị xông vào

em nha! Và lại, nhìn chị xinh đẹp khiêu gợi thế này, em mà bỏ đi thì khác nào sỉ nhục nhan sắc của chị, em còn xứng là đàn ông sao?"

Dương vừa nói vừa tiến lại gần Phi Vũ, nàng yếu ớt cố gượng dậy nhưng không được.

"Cút ra! Người định làm gì?" Phi Vũ hốt hoảng quát.

"Để em đỡ chị dậy! Khửra khửra..."

Dương đỡ Phi Vũ ngồi dậy, cho nàng tựa lưng vào ngực hắn, còn hắn dâm dê kề mũi vào cổ Phi Vũ ngửi sâu hương da thơm ngát của nàng, gây cho Phi Vũ cảm giác nhồn nhột.

"Da chị thơm quá..."

Phi Vũ tay chân yếu ớt, vô lực chống cự, chỉ có miệng là còn sức mắng: "Tên đốn mạt! Thả ta ra nếu không Phi Âm sẽ giết ngươi! A! Không được chạm vào ta!"

Lúc Phi Vũ đang nói, Dương đã một tay ôm làn eo thon thả của nàng, tay còn lại gỡ tay Phi Vũ ra khỏi ngực nàng để dùng bàn tay hắn thay thế, cảm giác căng tròn mềm mại của bầu ngực tươi nguyên khiến dương vật của Dương trở dậy, cọ nhẹ dưới lưng Phi Vũ. Còn môi Dương thì nhẹ liếm chiếc cổ thơm tho mềm mại của nàng.

Dương tạm dừng liếm cổ Phi Vũ: "Phi Âm? Em phải cảm ơn hắn nha, nếu không nhờ hắn chỉ dạy thì em đã chết dưới kiếm của chị a..." Nói xong, Dương hôn cổ Phi Vũ rồi liếm dần lên sau má nàng.

"A... Đừng mà..." Phi Vũ lúc này cảm thấy vô cùng khó chịu, một phần vì cảm giác nhục nhã đau đớn khi bị một thằng nhóc đáng ghét đùa giỡn thân xác mình, một phần lại vì cảm giác kích thích kỳ lạ khi

nhắc đến chồng sắp cưới trong khi ngực, eo và gương mặt nàng đang bị kẻ khác xâm chiếm.

"Sao lại dừng? Không phải chị cũng thích sao?"

Dương thì thào vào tai Phi Vũ, tay hấn khều nhẹ đầu ti tươi hồng của nàng và nói tiếp: "Xem nó đang cứng lên này..."

"Đê tiện! Thả ta ra, nếu không cả Phượng Hoàng tộc và Kỳ Lân tộc sẽ giết ngươi!"

"Chị dùng nước hoa gì mà thơm quá... Ngực lại mềm ơ là mềm, căng ơ là căng... Xem đùi có mềm như ngực không nào..." Dương phớt lờ lời đe dọa, vừa vuốt ve vừa khen Phi Vũ, tay hấn vuốt xuống tách đùi nàng ra.

"Không được sờ vào đó! Ta sẽ giết ngươi!" Phi Vũ nhục nhã và hoảng sợ, nhưng cơ thể yếu ớt của nàng vô phương chống cự. Mắt đẹp buồn bã nhìn đôi chân vô lực bị bàn tay Dương tách ra, răng nghiến chặt cố phủ nhận cảm giác kích thích nơi bầu ngực và cảm giác nhồn nhột nhưng thoải mái nơi đùi non.

Ném trái làn da đùi mềm mịn đến trơn trượt của Phi Vũ, Dương tham lam chen tay vào sâu hơn, chạm tay vào làn môi đỏ hồng đang ẩn giấu dưới vờn lông xinh xắn.

"A... Dừng lại!"

Phi Vũ hoảng sợ tột độ, bị tay Dương nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác nhục nhã xen lẫn sướng khoái khiến âm đạo tươi nguyên của nàng dần trở nên long lanh ướt át. Phi Vũ muốn thoát ra, muốn vẫy vùng nhưng nào có sức, những đợt vùng vẫy vô lực của nàng trở thành những lượt cựa mình ôn nhu, khiến Dương càng thêm kích thích.

"Ha ha! Ướt hết rồi này! Chị cảm thấy thế nào?" Dương khoái trá hỏi, ngón tay dần đưa sâu vào khe động tình mềm mại của Phi Vũ khiến nàng không kiềm được, răng cắn môi rên lên một tiếng khe khẽ.

"Ư... Đừng..."

Cảm thấy chưa đủ kích thích, tên đòi bại Võ Phi Dương tạm thời buông tha Phi Vũ để cởi quần áo hăng ra, sau đó lại ngồi ôm nàng từ phía sau như ban đầu, một tay xoa bầu ngực to tròn trĩnh, một tay chui vào âm đạo kêu gọi âm thủy tiết ra.

"Tên dê tiện... Ư..."

Phi Vũ cảm thấy người nàng càng lúc càng nóng, dục hỏa bốc lên khiến đôi gò má ửng hồng gợi cảm và bị Dương hôn liếm. Ngực hăng áp vào lưng nàng, tạo cảm giác ấm áp mà mềm mại như thể da thịt hai người đang hòa tan vào nhau. Nơi đầu ti và âm đạo bị tay Dương nghịch phá khiến vai thon đôi lúc lại khẽ run, eo mềm uốn ưỡn còn đôi chân thon cứ nhè nhẹ cựa quậy, khiến hông nàng cũng khẽ động cựa vào dương vật cứng và nóng hổi của Dương đang áp sát ngay phía sau.

"Thế nào, chuẩn bị nếm thử bảo kiếm của ta nhé?" Khi cảm thấy âm đạo của Phi Vũ đã đủ ướt, Dương khoái trá làm dương vật khẽ gật mấy cái, gõ vào phía trên hông nàng.

"Đòi bại! Không được cho cái thứ ghê tởm đó chạm vào người ta!"

"Ghê tởm nhưng nàng sẽ thích mê cho xem... Ha ha..."

"Ngươi tính làm gì? Buông ta ra!"

Dương cười khoái trá, dang tay ôm đùi Phi Vũ, bế nàng lên trong tư thế ngồi quay lưng về phía hắn cho dương vật nóng hổi của hắn tiếp xúc với âm vật ẩm ướt của nàng.

"Đừng... Không được... Tha cho ta... Đừng..." Phi Vũ lắc đầu nguầy nguậy, nước mắt nhục nhã trào ra. Khoảnh khắc âm vật Phi Vũ hôn vào dương vật của Dương, nàng biết bản thân đã hoàn toàn khuất phục, chỉ mơn trớn nhẹ nhàng, nhưng dương vật của Dương cũng đủ tạo cho Phi Vũ thứ khoái cảm kỳ lạ, khiến nàng thêm muốn dù là cảm ghét, khiến nàng tò mò dù là nhục nhã, khiến nàng chờ đợi dù là lo sợ, những tiếng rên khe khẽ dần đong đưa...

Chỉ mơn trớn phía ngoài nhưng dương vật của Dương cũng bị dâm thủy bôi trơn phần lớn, thậm chí còn có một giọt dư ra thành một sợi tơ long lanh chảy xuống khỏi đầu khấc hắn. Quá trình bôi trơn hoàn tất cũng là lúc cuộc giao hoan bước vào giai đoạn chính.

Dương khá dễ dàng xoay người Phi Vũ lại, vẫn ngồi trên đùi hắn nhưng lúc này hai người đối diện nhau. Nhìn nước mắt ràn rụa trên gương mặt đẹp đang đậm nét mê tình, Dương cảm thấy lương tâm có phần cắn rứt nhưng vẫn không bằng dương vật đang vô cùng cứng rắn.

Phi Vũ cũng được nhìn rõ ràng gương mặt Dương, hóa ra không đáng ghét như nàng vẫn nghĩ, gương mặt hắn tuy vẫn còn chút ngây ngô niên thiếu nhưng rất anh tuấn hấp dẫn, dễ dàng gây ra cảm giác yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Trong lúc Phi Vũ chìm trong cảm giác vừa mê vừa hận, Dương đã bắt đầu đưa bảo kiếm của hắn xâm nhập vào cấm cung của nàng, ban đầu chỉ là những đợt đẩy đưa thăm dò phần ngoài, và Dương phát hiện ra Phi Vũ vẫn còn trinh.

"Nếu Phi Âm biết nhờ hấn mà ta được phá trinh nàng thì chắc hấn cắn lưỡi mà chết a..." Dương cười mím chàm biếm.

"Đừng... ta sai rồi... tha cho ta... A!"

Chính lúc Phi Vũ tuyệt vọng, đại âm tặc ác độc ti tiện vô đối Võ Phi Dương buông tay, thân thể Phi Vũ tự hạ xuống, đồng thời mông Dương hẩy lên, hai bộ phận sinh dục cắm khít vào nhau, Phi Vũ kêu lên đau đớn.

Phá trinh vợ chưa cưới của kẻ thù thì phê lòi a...

Nhìn Phi Vũ thốn thức một hồi, Dương ôm mông nâng nàng lên rồi lại hạ xuống, máu đào theo dương vật chảy dọc xuống

"Bỉ ổi... A... Đồi bại... Ừ... Dâm tặc... Ai... Ta hận ngươi...."

Phi Vũ khóc lóc chửi rủa, nhưng mỗi tiếng chửi của nàng lại kèm theo một tiếng rên, bởi mỗi lần nàng chửi lại bị Dương nâng mông lên, mỗi lần chửi xong hấn lại buông mông nàng xuống, âm đạo cứ thế khép vào rồi lại bị bảo kiếm của Dương tách ra.

"Biến thái... Á... Đê tiện! A... Hạ lưu... Ai... Uhm... Uhm..."

Sau một hồi bị dương vật của Dương tấn công dồn dập thì Phi Vũ cũng hoàn toàn bại trận, miệng vẫn chửi, nhưng câu sau lại mang nhiều tình ý hơn câu trước, rõ ràng là bị cái dương vật kia khiến cho sướng mê, cuối cùng nàng chủ động cúi mặt xuống hôn vào môi Dương, cho hấn đón nhận môi lưỡi thơm ngọt của nàng trong bất ngờ và sướng khoái.

Trinh tiết là gì chứ? Nàng muốn gìn giữ nó trong đau khổ hay mất đi trong sướng khoái? Nàng có chắc hiện tại chịu khổ thì sau này nàng

sẽ sướng, và nàng có chắc hiện tại nàng sướng thì sau này nàng phải khổ? Chẳng phải đều phụ thuộc vào người đàn ông mà nàng chọn hay sao? Đẳng nào cũng vậy, tương lai có thể lệ thuộc, nhưng hiện tại chắc chắn được chọn, sao không chọn theo điều nàng muốn?

Thù hận bị khoái cảm nhấn chìm, chỉ còn lại bản hòa ca đầy kích thích của tiếng rên, tiếng va chạm và tiếng thở.

"Uhm... Úhm... A... Tên bại hoại... Sao đột nhiên... ta... A..."

Lần đầu trong đời, Phi Vũ cảm thấy nhục nhã nhất, cũng lần đầu trong đời, nàng cảm thấy sướng khoái nhất, khoái cảm mạnh mẽ đến phi thường như sóng lũ lan ra, đôi tay thon bấu chặt tay Dương, ngực tròn với hai đầu ti nhô ra tựa vào người hắn, răng ngọc nghiến chặt, mắt phượng nhắm hờ.

Giây phút Phi Vũ nín thở cũng là lúc Dương cắm sâu dương vật trong người Phi Vũ, hắn khẽ rung mình, đem tinh hoa trắng đ-c tưới vào tử cung mỹ nữ, từng đợt, từng đợt.

Ở đảo khác, Phi Âm đang chiến đấu với một vệ thú, tuy chặt vật nhưng gương mặt vẫn còn khoái trá với chiếm lợi phẩm vừa đoạt được từ tay Dương...

Chương 76: Lôi Cuồng - Hoả Cuồng

Mây trời mênh mông, không gian tĩnh lặng, chỉ có tiếng thở của đôi nam nữ đang trần trụi nằm ôm nhau sau cuộc giao hoan nóng bỏng.

"Giờ thì nói ta nghe xem, sao nàng lại muốn giết ta?" Dương hỏi, hai tay ôm chặt cơ thể mềm mại của Phi Vũ.

"Tại người đáng chết!" Phi Vũ thẹn thùng đáp, tuy sau cuộc giao hoan, cảm giác nhục nhã và tội lỗi lại trỗi lên trong nàng, nhưng chẳng thấm tháp gì so với khoái cảm tuyệt vời mà nàng nhận được.

"Chẳng lẽ... do lần đó ta vô tình nghe nàng và Phi Âm nói chuyện, cho nên muốn giết ta diệt khẩu à? Lần đó ta vô tình thôi nha..."

"Nói bậy! Là vì... là vì người không xứng làm đệ tử của Hỏa đại nhân!"

"A! Đây là do Hồng Ảnh ép buộc ta báai sư a..." Dương lúng túng đáp.

"Nói láo! Hỏa đại nhân hạ mình nhận đệ tử đã là phúc phần của người rồi, cái gì mà bị ép? Người dùng cách hèn hạ ăn vạ cầu xin làm người miễn cưỡng nhận thì có, chứ làm sao kẻ mang Lôi linh lực như người lại được nàng nhận làm đệ tử."

"Ách! Ta cũng giống nàng, nuốt phải dị hỏa nên được mang đến nhờ Hồng Ảnh cứu chữa nha. Xem này!"

Nói đoạn, Dương giơ tay lên phóng xuất ra một đóa huyết hỏa nóng

rực và yêu dị.

"H... Huyết Ảnh Yêu Hỏa!"

Phi Vũ kinh ngạc thốt lên, Huyết ảnh yêu hỏa, đế vương của lửa, thứ mà bất cứ người tu luyện Hỏa linh lực đều thèm muốn. Đặc biệt một điều, Huyết Linh Hỏa của Phi Vũ và Huyết Ảnh Yêu Hỏa vốn cùng một nguồn gốc, cho nên người mang Huyết linh hỏa gặp Huyết ảnh yêu hỏa sẽ mang cảm giác thân thiết và kính trọng, điều này cũng đúng với Phi Vũ, khi Huyết ảnh yêu hỏa bốc lên, cả người nàng chột vô thức tựa sát vào người Dương vì mong muốn nương tựa.

"Nàng sao thế?" Dương cảm nhận được ngực Phi Vũ áp nhẹ vào ngực mình, liền hỏi.

"Người thu Huyết ảnh yêu hỏa lại đi!" Phi Vũ đỏ mặt nói.

Nhìn nét mặt của Phi Vũ, trong lòng Dương không khỏi phân vân xem có nên lật cô nàng Phượng Hoàng này ra "yêu" thêm vài lần, nhưng lại nghĩ đến chuyện những người khác đang tranh đoạt tinh tú linh châu ngoài kia nên đành kèm lòng lại.

"Đỡ ta ngồi dậy..." Phi Vũ nói tiếp sau khi Dương đã thu Huyết ảnh yêu hỏa lại.

"Để làm gì?" Dương hỏi.

"Người không cho ta mặc quần áo sao?" Phi Vũ tức giận, mặt đỏ bừng.

Dương hiểu ra, vội đỡ Phi Vũ dậy. Phi Vũ lấy trong nhẫn ra một bộ quần áo, Dương liền đưa tay cầm lấy.

"Người định làm gì?" Phi Vũ hỏi.

"Giúp nàng mặc..."

"Không cần!"

Phi Vũ bướng bỉnh từ chối, nhưng khi Dương phụ giúp thì nàng không hề phản kháng, chỉ có đôi gò má ngượng ngùng.

Mặc xong quần áo cho Phi Vũ, Dương cũng tự mặc quần áo cho mình, tiện tay lấy viên Tinh tú linh châu đưa cho Phi Vũ.

"Nàng dùng viên này hồi phục linh lực đi!"

"Ta đã nuốt một viên rồi, người cứ giữ đấy!"

Phi Vũ không có Thôn Thiên Địa như Dương, một viên Tinh tú linh châu đủ cho nàng vận công nhiều ngày mới hấp thu được toàn bộ linh lực của nó.

"Thì nàng cứ giữ lấy để sau này còn dùng!"

"Đã nói không cần! Người tưởng một viên Tinh tú linh châu có thể bù đắp cho những gì người vừa làm với ta sao?"

"A... Ý ta không phải vậy!" Dương giải thích.

Phi Vũ ngượng chín mặt nói: "Người... người... người phải chịu trách nhiệm với ta!"

Tim Dương đập rộn ràng: "A... Được, sau này ta sẽ đến Phượng Hoàng tộc hỏi cưới nàng, nhưng mà..."

"Nhưng cái gì? Người muốn trốn tránh trách nhiệm?"

"Không phải... Ta... ta còn vài người muốn cưới làm vợ a..."

"Ta mặc kệ người có bao nhiêu vợ, người phải chịu trách nhiệm với ta! Nếu không ta chết trước mặt người!"

"Được... được... sau khi cứu được mẹ, ta sẽ hỏi cưới nàng."

"Mẹ người ở đâu mà cần người cứu?" Phi Vũ tò mò hỏi.

Dương liền kể chuyện Diễm bị giam dưới Long cung cho Phi Vũ nghe, một phần để nàng hiểu rõ về hắn hơn, phần khác để nàng phân tâm, tạm quên đi nỗi buồn thất tiết.

Nghe xong, Phi Vũ gật gù: "Ra vậy, hỏi sao lúc ngoài tượng đài không thấy người mà vào đây lại thấy. Thôi người sang đảo khác đi, kẻo Tinh tú linh châu bị đoạt hết đấy!"

Dương hỏi: "Còn nàng?"

"Khi ta hồi phục đủ sẽ đi tiếp, người yên tâm, cứ đi đi, không phải người cần mạnh lên càng nhanh càng tốt sao?"

"Được! Vậy nàng cứ ở đây cho an toàn, ta đi nhé!"

Dương trao cho Phi Vũ ánh mắt quan tâm rồi quay đi.

"Khoan đã!" Phi Vũ chợt gọi lại.

"Sao vậy nàng?"

Phi Vũ đỏ mặt bĩu môi: "H... hôn ta..."

Dương mỉm cười hạnh phúc, bước đến nâng cằm Phi Vũ, trao vào làn môi hồng của nàng một nụ hôn ngọt ngào...

Hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau, đột nhiên Phi Vũ cắn thật mạnh vào lưỡi Dương, khiến hắn đau đớn la lên.

"Au!"

Phi Vũ cười rạng rỡ nhưng không giấu được nét e thẹn: "Đây là trừng phạt tội người... ấy ta!"

Dương bật cười, ôm chặt Phi Vũ vào lòng một lúc rồi mới từ biệt, bước vào bệ đá sang đảo tiếp theo.

Khi Dương bước sang đảo mới thì vệ thú đã đạt đến Linh Tướng cấp 8, là Phòng Nhật Thổ, vệ thú hình thỏ của Đông Phương Kim Long.

Chênh lệch đẳng cấp quá lớn, những trợ lực bên ngoài như thánh bảo, linh thuật gần như trở nên vô nghĩa, và thứ có thể rút ngắn khoảng cách này đương nhiên là loại kỹ năng cực kỳ đặc biệt và hiếm thấy: Bí Kỹ.

Phòng Nhật Thổ nhảy lên cao rồi dùng bàn chân to khỏe đập thẳng về phía Dương.

"Hắc Lôi Cuồng!"

RẦM!

Sau tiếng gào to của Dương là một tiếng nổ kinh thiên, nhưng không có phản chấn mà chân con thỏ bị Hắc Lôi Cuồng hút chặt vào cánh tay Dương, toàn thân con thỏ run lên như bị điện giật rồi cuối cùng

rớt xuống đất.

Dương mệt mỏi tháo viên Tinh tú linh châu trên trán Phòng Nhật Thổ và lấy viên linh châu hắc có trước đó ra, cùng lúc hấp thu cả hai viên.

Lại đột phá, từ đỉnh phong của Linh Tá cấp 4, Dương đã vượt lên giai đoạn đầu của Linh Tá cấp 5, nếu không vì tiêu hao một phần để hồi phục linh lực thì có lẽ hẳn đã vượt qua Linh Tá 5 trung cấp.

Nhưng tăng một cấp đối với Dương đã là sức mạnh tăng vượt trội, bởi hẳn có lợi thế về kích thước linh hồn, kích thước linh hồn càng tăng thì uy lực của Cuồng càng thêm khủng khiếp.

Khôi phục, Dương lại bước sang đảo tiếp theo. Lần này là Đầu Mộc Giải, vệ thú mang hình dáng một con cua khổng lồ của Bắc Phương Băng Quy.

"Cũng là Linh Tướng cấp 8?" Dương thắc mắc hỏi lại sau khi nhận được thông tin từ Google.

"Thế là thế nào?"

Google đáp: "Từ sau khi vệ thú thứ 17 bị đánh bại, cứ mỗi vệ thú tiếp theo bị đánh bại thì các vệ thú còn lại chỉ tăng lên một phần ba cấp độ, riêng hai vệ thú cuối cùng lần lượt đạt Linh Vương cấp 1 và Linh Vương cấp 2."

Dương gật gù: "Ra vậy! Đây chỉ là thử thách dành cho thế hệ trẻ của tứ linh tộc, nếu vệ thú cuối mà là Linh Vương cấp 8 thì cả bọn toi mạng nha!"

Lần này là Huyết hỏa cuồng hiển khai, Dương đánh lợp mai của Đầu Mộc Giải cháy thành than và đoạt lấy viên tinh tú linh châu.

Lần này Dương không vội hấp thu, mà dùng vài giờ để hồi phục hai cánh tay vốn đã mệt mỏi sau hai lần dùng Cuồng.

Đến giai đoạn này thì Dương đã không còn lo chuyện nhanh chân thì còn chậm chân thì mất, đơn giản là vì bọn người còn lại dù là thiên tài cỡ nào, khi chiến đấu vượt cấp đều phải trả một cái giá nhất định và cần thời gian nghỉ ngơi khôi phục còn lâu hơn Dương. Ngoài ra, số đảo còn lại đã dưới 10, tỷ lệ xuất hiện đ-ng độ là rất lớn, những kẻ đến sớm hoàn toàn có khả năng bị đâm sau lưng như Dương đã từng.

Vài giờ sau.

Long Chúc Băng trong hình dạng Long hóa cấp độ 1 đang chiến đấu với vệ thú Tâm Nguyệt Hồ của Đông Phương Kim Long, một vệ thú Linh Tướng cấp 9 sơ cấp.

Chúc Băng biết rõ mình không phải đối thủ của những vệ thú còn lại, bằng chứng là nàng đang chống chịu rất khó khăn trước những đòn tấn công dồn dập của con cáo mang linh lực Quang hệ. Nhưng Chúc Băng vẫn muốn đi, bởi nàng biết, chỉ có sang đảo khác mới có cơ hội gặp được hắn...

Long Chúc Băng bị đánh ngã ra xa, Tâm Nguyệt Hồ thừa thắng xông tới, đôi móng vuốt hung ác chuẩn bị xé xác con mồi.

RẦM!

Đột ngột, một tiếng nổ ầm vang khiến Long Chúc Băng giật mình kinh hãi, trước mặt nàng, một bóng lưng áo đen đang tỏa đầy Hắc lôi và Huyết hỏa đã bất ngờ xuất hiện và chặn đứng con Tâm Nguyệt Hồ, không, là đánh bại nó, uy lực khủng khiếp của Hắc Lôi Huyết Hỏa Cuồng đánh thẳng vào đầu làm con Tâm Nguyệt Hồ dần tan thành

từng mảnh vụn.

Tim Long Chúc Bãng loạn nhịp, ánh mắt đẹp hiện ra đủ loại cảm xúc, hoang mang, nhớ nhung, vui mừng, chờ đợi, hồi hộp, yêu thương...

Hắn quay mặt lại, đúng, chính hắn...

Đôi mắt nhiều năm u buồn, bật khóc...

Nàng giải trừ Long hóa, bất chấp thân thể trần trụi, chạy đến ôm chặt hắn...

Không một lời nào...

Chỉ ôm chặt nhau, là đủ...

Ở một đảo khác.

Sùng Hạo dùng thần kiếm Thuận Thiên, kết hợp bí kỹ toàn lực tạo thành một đường kiếm khí hủy diệt chém thẳng vào vệ thú Trương Nguyệt Lộc của Nam Hỏa Phượng Hoàng, khiến vệ thú mang linh lực Linh Tướng cấp 9 trung cấp này gằm lên đau đớn rồi toàn thân đứt làm hai nửa.

Một đảo khác nữa.

Long Ngạo và Trần Phi Âm, một người Long hóa, một người Kỳ Lân hóa, cùng nhau hợp lực và chặt vật đánh bại Chuỷ Hoả Hầu, vệ thú Linh Tướng cấp 9 đỉnh cấp của Tây Mộc Kỳ Lân.

Đông Long đảo, một hòn đảo thuộc quần đảo Tứ Linh nhưng không thuộc nhóm Nhị Thập Bát Tú.

Hòn đảo này vẫn nằm trên không, nhưng rộng lớn hơn nhiều so với

nhóm đảo Nhị Thập Bát Tú, giữa đảo là một bức tượng rồng vàng khổng lồ trông sống động như thật, trước tượng có bốn bóng người hư ảo đang đứng khoanh tay nhắm mắt.

Trong bốn người, người râu dài mặc áo vàng kim là Đông Phương Kim Long, tổ tiên của Long tộc, đột nhiên mở mắt cười hài lòng.

Bên cạnh Đông Phương Kim Long, một vị nữ nhân áo đỏ tuy tóc bạc trắng nhưng vẫn đẹp kiều sa lộng lẫy, là Nam Hỏa Phượng Hoàng, nàng khẽ hừ lạnh: "Đông Long! Lần này lũ hậu nhân của ngươi toàn kỳ tài ngàn năm có một nha! Nhất là thằng áo đen kia, dám xơi hậu nhân của ta ngay trong này! Hừ!"

"Hà hà! Có tương lai! Có tương lai!" Đông Phương Kim Long vuốt chòm râu vàng cười đắc ý.

Một người mặc áo xanh với gương mặt hiền hậu cũng bật cười, chính là Bắc Phương Băng Quy, ngài nói: "Nam Phượng! Đây cũng là do hậu nhân của ngươi kiếm chuyện nha!"

"Đúng vậy! Bắc Quy nói câu nào là chuẩn câu đó! Ha ha!" Đông Phương Kim Long tán thưởng.

Nam Hỏa Phượng Hoàng cũng cười theo, chỉ có Tây Mộc Kỳ Lân là đứng khoanh tay trầm lặng.

Đông Phương Kim Long liếc thấy, liền vỗ vai an ủi: "Tây Lân, thời thế lúc thăng lúc trầm, ngươi cũng đừng buồn."

Tây Mộc Kỳ Lân thở dài: "Có tài mà không có đức thì cũng vô dụng..." Nam Hỏa Phượng Hoàng chen ngang: "Vào việc chính đi! Các ngươi nói xem có nên trực tiếp đưa tên thiên tài dâm tặc kia lên đây không?"

"Không cần vội... Cứ để hấn tự đi lên..." Đông Phương Kim Long vuốt râu nói, Tây Mộc Kỳ Lân và Bắc Phương Băng Quy cùng gật đầu tán thành.

Chương 77: Lôi Long Và Lôi Lân

Sau một lúc lâu thẫn thức ôm chặt Dương, Long Chúc Băng mặc lại quần áo và cùng hắn ngồi tựa vai trên cỏ.

"Thời gian qua người đã đi đâu, làm gì?" Im lặng rất lâu, Băng mới nhẹ nhàng lên tiếng hỏi.

Băng và Diễm giống nhau như hai giọt nước, chỉ khác ở chỗ Diễm là giọt nước nóng còn Băng là giọt nước lạnh, giọng nàng cũng giống giọng Diễm nhưng khác ở chất băng hàn.

"Ta... sau cuộc thi lần đó, ta bị một thằng trùm xã hội đen của Tử Cung bắt cóc, đến ba năm sau mới... mới liều mạng chiến đấu đến gần hấp hối mới thoát ra được..."

Dương vừa kể vừa thêm thắt cho tăng phần kịch tính: "Sau khi về trường, ta cùng ba thằng bạn đẹp loạn băng đảng đang nắm trùm học viện lúc đó, chúng có hơn tám trăm thằng!"

"Ở bí cảnh, sau khi đại chiến với Long Ngạo thì ta phải đấu với con Giao Long cấp Vương, bị nó quất đuôi gãy nát một nửa cơ thể!"

Long Chúc Băng ngạc nhiên hỏi: "Ta nghe kể người chỉ bị gãy tay thôi mà?"

"À à! Ta nói chưa được đúng lắm..."

Dương kể tiếp quá trình rời khỏi bí cảnh: "Ta vô tình, chỉ vô tình thôi

nehé, đi nhằm vào quán cà phê đèn mờ, lúc chạy ra thì thấy cậu Long Chúc Lôi vào uống đá me ôm mà không có tiền trả, thế là ta trả giúp..."

Nghe đến đây, khoe miệng Long Chúc Băng khẽ mỉm cười, thế là Dương tiếp tục vừa kể vừa pha trò để được thấy nụ cười của người dì xinh đẹp.

Đảo Chủy Hỏa Hầu, một trong Nhị thập bát tú.

Long Ngạo và Trần Phi Âm sau một hồi hợp sức đã đánh bại được Chủy Hỏa Hầu, vệ thú Linh Tướng cấp 9 đỉnh cấp.

Vấn đề tiếp theo là ăn chia thế nào, khi mà chiếm lợi phẩm chỉ duy nhất có một.

"Đánh một trận, ai thắng người đó lấy, người nghĩ thế nào?" Long Ngạo nói.

Phi Âm thờ dãi: "Thôi! Chừa sức để đánh các vệ thú còn lại nữa! Dù gì ta cũng là đàn anh, nhường viên này cho người, nếu có cơ hội hợp tác tiếp thì viên tiếp theo thuộc về ta, đồng ý không?"

Long Ngạo suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu: "Được! Vậy viên này ta tạm giữ... Chắc chắn sẽ còn gặp lại, cho nên lần sau tiếp tục hợp tác, viên tiếp theo sẽ thuộc về người!"

"Đồng ý!" Phi Âm gật đầu, đứng lui ra cho Long Ngạo tháo viên Tinh tú linh châu khỏi trán Chủy Hỏa Hầu.

Long Ngạo, thiên tài được Long tộc chú trọng bồi dưỡng, cả về linh lực, trí tuệ và kinh nghiệm đều hơn xa người thường, đương nhiên không dại dột đưa lưng về phía Phi Âm, mà cẩn thận chuẩn bị sẵn

một tấm vải Long Thần rồi mới đề phòng tháo gỡ viên tinh tú linh châu.

Nhưng Phi Âm thì không có vẻ nào sẽ đánh lén sau lưng Long Ngạo, chỉ đứng khoanh tay nhìn Long Ngạo lấy viên linh châu. Không khí hòa hoãn trở lại, hai người giải bỏ Long hóa, Kỳ Lân hóa và vận công hồi phục linh lực và thể lực rồi tiếp tục di chuyển sang đảo khác.

Tiếp theo chỉ còn lại những vệ thú cấp Đại Tướng sơ cấp.

Đảo Hư Nhật Thử, vệ thú hình chuột của Bắc Phương Băng Quy, Mai Thủy Quỳnh và anh trai của nàng, Mai Thúc Quy cùng hợp lực chiến đấu.

Mai Thúc Quy 29 tuổi, tộc trưởng tương lai của Quy tộc, là một thiên tài về tu luyện với linh lực Linh Tướng cấp 2. Tuy đã thực hiện Quy hóa nhưng vẫn không phải đối thủ của Hư Nhật Thử, Đại Tướng sơ cấp.

Khác với Long hóa, Quy tộc vốn đề cao sự đơn giản, lại thiên về phòng ngự, cho nên Quy hóa cấp độ thấp của Quy tộc không làm biến đổi hình thể mà chỉ tạo ra một chiếc mai rùa cứng chắc, vừa dùng làm khiên, vừa dùng làm vũ khí hạng nặng, cấp độ biến hóa càng cao thì chiếc mai càng to, càng cứng chắc lợi hại.

Mai Thúc Quy mang linh lực Kim hệ, chiếc mai rùa của hắn là một chiếc mai bằng bạc to lớn đầy gai nhọn, lại có phần viền sắc bén có thể đập như chùy cũng có thể ném vào kẻ địch. Còn của Thủy Quỳnh là một chiếc mai Băng hệ, trông gọn gàng hơn và có màu băng lam trong suốt trông như một tác phẩm nghệ thuật đẹp mắt.

Nhưng đối thủ là Đại Tướng sơ cấp, Thúc Quy còn có thể chặt vật đỡ đòn, nhưng Thủy Quỳnh trẻ tuổi hoàn toàn vô phương chống đỡ

trước Hư Nhật Thử.

Lúc này, chợt một bóng người lực lưỡng hiện ra, chính là Trần Phi Âm.

"A! Chào Thúc Quy! Có cần ta giúp không?" Phi Âm cười hỏi.

Thúc Quy giơ chiếc mai rùa ra đỡ đòn, mỗi cú đỡ lại bị đánh lui vài bước, hấn đáp: "Cần! Dùng Phi Lân Thánh Tiến của ngươi hạ nó giúp ta! Viên tinh tú linh châu sẽ là của ngươi!"

"Sao ngươi biết ta mang Phi Lân Thánh Tiến?" Phi Âm ngạc nhiên hỏi, Phi Lân Thánh Tiến là một trong những Thánh Bảo chí cao của Kỳ Lân tộc, vốn chỉ có tộc trưởng được phép tùy ý sử dụng.

"Còn phải hỏi, chẳng lẽ tộc trưởng Kỳ Lân tộc để ngươi tay không vào đây sao? Còn không mau dùng, ta sắp cản không nổi rồi!"

"Được! Vậy ngươi cố cầm cự! Ta cần thời gian tụ lực để bắn tiến!" Phi Âm nói, sau đó lấy ra một mũi tên màu xanh ngọc bích lung linh, chính là Thánh Bảo hạ cấp Phi Lân Thánh Tiến của Kỳ Lân tộc.

Phi Âm lắp Phi Lân Thánh Tiến và kèm theo một mũi tên khác rồi giương cung, ngắm hai mũi tên về phía Hư Nhật Thử. Mũi tên bình thường bắt đầu phát ra Lôi linh lực, còn Phi Lân Thánh Tiến thì sáng lên, Thánh Tiến này tuy sức sát thương cực cao, nhưng lại tiêu hao linh lực khủng khiếp và cần nhiều thời gian tập trung tụ lực, cho nên chỉ thích hợp đánh lén hoặc cần có người hỗ trợ ngăn địch.

Răng rắc!

Liên tục chịu đòn, chiếc khiên của Thúc Quy nứt vỡ nặng nề, đã mẻ một mảng lớn và có nguy cơ vỡ tan.

Lúc này, Phi Âm buông tiển.

Xoẹt!

Hai mũi tên cùng bay vút đi, Phi Lân Thánh Tiển bắn vào đầu Hư Nhật Thử, bị lớp phòng ngự của con chuột này cản lại nhưng vẫn tiếp tục đâm vào, giằng co một hồi, mũi tên cũng thành công cắm sâu vào đầu Hư Nhật Thử, Lôi linh lực tích tụ trong Phi lân thánh tiển bộc phát, lan ra khắp cơ thể và đánh gục Hư Nhật Thử.

Mũi tên còn lại cắm sâu vào vai Thúc Quy.

"Anh cả!" Thủy Quỳnh gào to, chạy lại đỡ lấy Thúc Quy đang tê liệt vì Lôi lực trong mũi tên.

"Tên khốn kiếp! Sao ngươi lại bắn anh ấy!" Thủy Quỳnh phẫn nộ nhìn Phi Âm.

Phi Âm phát tay gọi Phi Lân Thánh Tiển tự rút khỏi đầu Hư Nhật thử bay trở về tay hắn rồi nhún vai: "Chỉ là lạc đạn thôi! Mà lỡ trúng cũng tốt, chứ ta bắn tên xong, hai anh em ngươi trở mặt cùng xông vào đánh ta thì ta mất cả chỉ lẫn chày nha!"

Sau đó Phi Âm tiến lại đầu Hư Nhật Thử còn đang co giật hấp hối.

Đột nhiên một bóng người áo trắng xuất hiện ngay trước mặt Thủy Quỳnh.

"Sùng Hạo!" Thủy Quỳnh gọi to.

"Có chuyện gì? Thúc Quy sao lại trúng tên?" Sùng Hạo vừa xuất hiện đã thấy biến, liền hỏi.

Thủy Quỳnh uất phần chỉ tay về phía Phi Âm: "Là hấn! Hấn bắn lên anh cả!"

"Hiểu!" Sùng Hạo gật đầu, rút Thuận Thiên kiếm lao về phía Phi Âm.

Phi Âm thấy Sùng Hạo xông tới, vừa dùng thánh tiễn nên linh lực yếu ớt, liền tháo lấy viên tinh tú linh châu rồi phóng chạy đến bệ đá, vừa kịp dịch chuyển ngay khi một đường kiếm của Sùng Hạo chém đến, trước khi dịch chuyển còn để lại một nụ cười châm chọc.

Sùng Hạo biết đuổi không kịp nên dừng lại nói: "Hừ! Để xem mày chạy đâu cho thoát!"

Nói xong, Sùng Hạo quay lại giúp Thủy Quỳnh cứu giúp Thúc Quy.

Lúc này, Dương và Băng vẫn còn đang trò chuyện, Dương hỏi về cuộc sống của Băng sau khi trở về Long thành rồi sau đó mới hỏi về Diễm.

"Mẹ ta hiện tại vẫn khỏe chứ?"

Băng có phần ngập ngừng: "Chị ấy vẫn khỏe... nhưng mà..."

"Nhưng sao?"

"Lần đó... tổn thương đến linh hồn, chị Diễm hiện tại... tạm thời quên rất nhiều chuyện, chỉ còn nhớ được lúc nhỏ..."

Nghe đến đây, cơn thù hận trong lòng Dương lại trở dậy: "Hừ! Lão Long Hán khốn nạn! Lần sau đến Long thành ta sẽ đập lão nát đầu!"

Long Chúc Băng vội nắm chặt tay Dương, kèm nén cơn giận của

hắn: "Người đừng nóng vội! Hãy rèn luyện cho tốt, ta tin rồi sẽ có lúc người trả được thù và mang Diễm trở về..."

"Ta sẽ! Ta sẽ khiến cả Long tộc không dám mở miệng, mang mẹ trở về, và mang cả nàng về làm vợ ta nữa!"

Chúc Băng đỏ mặt: "Ta... ta là dì ruột của người..."

"Thì đã sao? Chẳng phải nàng đã thuộc về ta còn gì?"

"Ta... ta..."

Nhớ lại chuyện xưa, Long Chúc Băng mặt đỏ như gấc, thẹn thùng đáng yêu khiến Dương không chịu được, nhích lại hôn vào làn môi thơm mát lạnh của nàng...

Hoa tình hé nở...

Đảo Đông Long, bốn vị tổ tiên đồng loạt mở mắt, Đông Phương Kim Long cười hề hề khoái chí, còn Nam Hỏa Phượng Hoàng vỗ trán lắc đầu ngán ngẩm: "Ôi trời ạ! Đúng là kỳ Tứ linh hội tụ nóng bỏng có một không hai nha..."

Bắc Quy cũng cười ha hả tiếp lời: "Khi hắn lên đây, ta phải hỏi xem hắn đến đây tham gia Tứ linh hội tụ hay đến để tuyển vợ nha! Ha ha..."

Cả bốn vị tổ tiên cùng cười vang, ngay cả Tây Mộc Kỳ Lân cũng cười theo quên nỗi buồn bực về tên hậu nhân không ra gì, vừa cười vừa nói: "Đã lâu không có tên nhóc nào thú vị như tên này nha! Ha ha!"

Cuộc du hành Nhị thập bát tú đã bước vào giai đoạn cuối cùng, khi mà chỉ còn lại 4 đảo gồm Thất Hoả Trư của Bắc Phương Băng Quy,

Sâm Thủy Viên của Tây Mộc Kỳ Lân, Dực Hỏa Xà của Nam Hỏa Phượng Hoàng và Cang Kim Long của Đông Phương Kim Long.

Đảo Sâm Thủy Viên, tên thiên tài éo lã của Phượng Hoàng tộc, vốn đã dùng đến Phượng Hoàng tái sinh và sau mười phút trần trường trốn chạy trước Sâm Thủy Viên, bị con vượn tay dài mang linh lực Linh Tướng cấp 10 trung cấp tung chưởng hạ gục lần nữa, nhưng không chết tiếp mà được đưa ra khỏi quần đảo Tứ Linh, trở về dưới chân tượng đài Tứ Linh ở đảo Cát Bà, Sâm Thủy Viên trở lại bệ đá, đứng thành tượng như tư thế ban đầu. Một thiên tài khác của Kỳ Lân tộc cũng chịu số phận tương tự ở một đảo khác.

Còn Phi Âm vừa khoái trá sau khi chiếm đoạt thêm một viên tinh tú linh châu liền được dịch chuyển sang đảo Thất Hỏa Trư và gặp lại người cũ.

"Long Ngạo! Lại gặp nhau rồi, ha ha!"

Long Ngạo thở phào, cũng may là Phi Âm, thêm người thêm sức chứ không phải Dương hay Sùng Hạo.

"Lại gặp nhau! Hình như ngươi có gì vui?" Long Ngạo hỏi vì thấy vẻ mặt đắc chí khác thường của Phi Âm.

Phi Âm khoe khoang: "Ha ha! Trước đó đoạt được tinh tú linh châu từ tay Hắc Vũ Tiên Long Võ Phi Dương, sau lại lấy một viên khác ngay trước mũi Bạch Long Bá Vương Sùng Hạo, ngươi nói xem có đáng vui không? Ha ha!"

"Lợi hại vậy sao? Ta muốn gặp hai tên đấy mà chưa có cơ hội!"

Phi Âm phẩy tay: "Bọn chúng xoàng thôi! Ta với ngươi hợp tác thì còn gì phải sợ?"

"Đúng! Giờ thì hợp tác hạ con lợn lòi này thôi, viên tinh tú linh châu này là của ngươi nha!" Long Ngạo nói.

"Được!"

Phi Âm gật đầu, thực hiện Kỳ Lân hóa và lấy Phi Lân Thánh Tiến ra, cùng Long Ngạo đang Long hóa hợp chiến Thất Hỏa Trư.

Long Ngạo với Hoàng gia Long thể cấp độ 2, cùng với Hoàng Kim Ngạo Lô, một loại dị lô mạnh mẽ và Tiên Bảo cao cấp Hoàng Lô Long Thương, vốn là phiên bản nâng cấp của Tiên Bảo hạ cấp Hoàng Long Thương mà Long Ngạo dùng khi xưa, xông vào đối đầu trực tiếp với Thất Hỏa Trư.

Còn Phi Âm cũng thực hiện Kỳ Lân hóa, đầu mọc ra hai chiếc sừng giống như sừng hưu nhưng oai hùng hơn nhiều, cùng với một chiếc sừng thứ ba vô hình mà hẳn chưa hề hay biết, đôi chân nở lớn và mọc ra bộ móng như móng ngựa, tay mọc vuốt, khắp người mọc vảy, râu tóc mọc dài thành một chiếc bờm như bờm sư tử, miệng mọc răng nanh. Riêng hình xăm đầu Kỳ Lân ở ngực Phi Âm thì nửa dưới hình xăm đã đổi màu vàng lô, còn nửa trên vẫn là màu xám, đây là biểu hiện mức độ Kỳ Lân hóa của Phi Âm hiện tại đạt đến khoảng năm mươi phần trăm, tương đương Long hóa cấp độ 2 của Long tộc.

Cuộc chiến giữa Lô Long và Lô Lân với Thất Hỏa Trư Đại Tướng trung cấp diễn ra gần nửa giờ, khi mà thời gian biến hóa của cả hai đã đạt đến giới hạn thì Long Ngạo mới tìm được sơ hở đánh tan phòng ngự của Thất Hỏa Trư, Phi Âm liền thừa cơ hội bùng mũi tên Phi Lân Thánh Tiến đã giương sẵn.

Thất Hỏa Trư bại trận ngã xuống, Long Ngạo cũng hoàn toàn kiệt sức trở lại hình người, vội vàng mặc lại quần áo rồi ngồi vận công,

còn Phi Âm tiến đến nhận lấy chiếm lợi phẩm, sau đó tiến lại gần Long Ngạo.

Long Ngạo đang vận công, chợt có cảm giác ớn lạnh sống lưng, liền vội vàng đứng dậy.

Bình!

Nhờ đứng dậy mà thay vì trúng chưởng vào đầu, Long Ngạo chỉ trúng một chưởng vào vai, Phi Âm cũng kiệt sức nhưng sát thương không quá lớn.

"Người muốn làm gì?" Long Ngạo phẫn nộ quát.

Phi Âm nhếch miệng: "Đương nhiên là xử người rồi!"

"Xử ta? Làm vậy người được lợi gì?"

"Lợi quá đi chứ! Người chắc cũng thu được vài viên tinh tú tinh châu, tự giao ra đây thì ta tha mạng, còn không thì đừng trách ta giết người đoạt nhẫn!"

Long Ngạo cười khinh bỉ: "Giết ta? Rồi cái Kỳ Lân tộc của người sẽ ra sao?"

Phi Âm cũng cười như nụ cười của Long Ngạo: "Vẫn vậy chứ sao? Long tộc tuy vẫn khá hùng mạnh đấy! Nhưng ngoài ta ra còn ai biết ta giết người tại đây? Ha ha!"

"Tổ tiên biết!"

"Tổ tiên? Đây chỉ là một di tích của hàng vạn năm trước, tổ tiên còn tồn tại sao?"

"Vậy ba vệ thú còn lại, một mình ngươi tranh nổi sao?" Long Ngạo hỏi.

Phi Âm đáp: "Đương nhiên không tranh nổi, và cũng không cần tranh! Liều mạng chiến đấu với Linh Vương, không bằng nhẹ nhàng đoạt linh châu từ tay ngươi, hiệu quả của linh châu cũng như nhau thôi! Cứ ở đây chờ đến lúc Tứ Linh cảnh khai mở có phải hơn không? Ha ha!"

"Tên dê tiện!" Long Ngạo nghiêng răng mắng, nhưng sức tàn lực kiệt, chỉ còn cách nhanh chân chạy vào bệ đá dịch chuyển.

"Tưởng tao để mày chạy sao!"

Phi Âm giương cung bắn vào lưng Long Ngạo, mũi tên lao đi, tưởng chạm vào lưng Long Ngạo nhưng đột nhiên một tấm vải rỗng hiện ra, dễ dàng cản mũi tên lại, Long Ngạo chạy thoát.

"Chết tiệt! Quên mất nó có thứ này!"

Phi Âm tức giận, nhưng cũng không vội đuổi theo mà ở lại vận công hồi phục, vì hẳn nghĩ dù Long Ngạo có thoát ra và đi méc thì cũng không sao, hẳn cũng thừa miệng lười đối đáp.

Chương 78: Hắc Bạch Song Long

Ân ân ái ái, Dương và dì ruột Long Chúc Băng quần nhau ba hiệp liền, sau đó mới nghỉ ngơi hồi phục thể lực.

Long Chúc Băng dù muốn ở cạnh Dương lâu hơn, nhưng nàng biết hắc còn một chặng đường rất dài cần đi, đành nén nhớ nhung đuổi Dương đi, còn nàng cần thêm chút thời gian ở lại để khôi phục linh lực, viên tinh tú linh châu trên trán Tâm Nguyệt Hồ nàng cũng đem trao cho Dương, buộc hắc phải nhận lấy.

Sau khi hấp thu hai viên Tinh tú linh châu, Dương đạt đến Linh Tá cấp 5 đỉnh phong. Hắc từ biệt Long Chúc Băng và tiến vào bệ đá, được dịch chuyển sang đảo Dục Hỏa Xà của Nam Hỏa Phượng Hoàng, Linh Tướng cấp 10 đỉnh cấp.

"Ặc! Đã lên đến Đại Tướng đỉnh cấp rồi!"

Dương kinh ngạc thốt lên, hắc còn nghĩ từ Linh Tướng cấp 9 trở lên, thời gian mỗi vệ thú bị hạ ít nhất cũng cần vài giờ.

Linh Tướng cấp 10 đỉnh cấp, còn mạnh mẽ hơn so với Đại Vũ của Âm Đạo hội mà Dương đang ở ở thung lũng Thề Nguyên, nhưng linh hồn Dương hiện tại cũng mạnh mẽ hơn nhiều lần so với trước kia.

Khi Dương chuẩn bị tiến đến đối đầu con rắn khổng lồ đang cuộn mình chờ chực kia, một kẻ khác đột nhiên xuất hiện.

"Long Ngạo!"

"Là mày!"

Dương và Long Ngạo cùng hô lên, nhưng Dương lập tức nhận ra Long Ngạo đang có vẻ rất yếu ớt.

"Ô! Yếu như vậy mà cũng chạy sang đây? Sao không nghỉ lấy sức rồi sang?" Dương tò mò hỏi.

"Ừ! Tao yếu đấy! Muốn chém muốn gì thì xin mời!"

Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, Long Ngạo cay cú lấy Hoàng Lô Long Thương giương ra thách thức Dương.

Phía đối diện, Dương cũng vào thế, tay phải cùng lúc phát ra cả Hắc ma đế lôi và Huyết ảnh yêu hỏa, tạo thành một chùm lôi hỏa hai màu đỏ đen yêu dị và hung hãn.

Xoẹt!

Thấy Dương vận Ngự lôi thuật đập đất phóng vút về phía mình, Long Ngạo cắn răng kiên cường dùng chút sức tàn giờ thương ra đối chiến.

BINH!

Một âm thanh vang dội, nhưng Dương không đâm vào Long Ngạo, mà là vận Hắc Lô Huyết Hỏa Cuồng đâm vào mặt con Dực Hỏa Xà đang lén trườn đến há mồm cắn Long Ngạo.

Long Ngạo trong lòng cũng ngạc nhiên, thân là hoàng tử được coi trọng nhất Long tộc, hoặc là được bọn nịnh bợ và các trưởng lão tôn

vinh bảo bọc, hoặc là bị kẻ ghen ghét và đối thủ ám toán, có bao giờ gặp chuyện kẻ thù đi giúp đỡ mình?

Còn Dương không phải quan tâm đóaì hoài gì đến Long Ngạo, mà do hấn sống nhiều năm ở nơi yên bình hơn xa thế giới này, nơi mà có nhiều người đến cắt cổ gà còn ghê tay, đương nhiên không thích nhìn cảnh người khác tan xương nát thịt, dù cho có sợ hay không.

Mặc kệ Long Ngạo, Dương nghiêm trọng nhìn Dực Hỏa Xà, con rắn cấp Đại Tướng đỉnh phong này ăn một đón Lôi Hỏa Cuồng mà chỉ đủ phá vỡ phòng ngự và đánh lệch hướng đầu nó, không gây ra thương tích đáng kể.

Nhưng cái sự "không gây ra thương tích đáng kể" kia lại khiến Long Ngạo thêm lần nữa kinh ngạc, bởi vì Dương còn chưa hề dùng đến Tiên Long hóa!

Và Long Ngạo lại nhận ra, hấn còn không đo được cấp bậc của Dương!

"Mày... mày sao lại... mạnh... mạnh như vậy?" Long Ngạo lắp bắp hỏi.

Dương chẳng buồn đáp, giờ hấn đang phân vân xem nên dùng Nộ hay Tiên Long hóa. Cả hai đều cần thời gian phục hồi tương đương, Nộ gây thương tổn linh hồn, còn Tiên Long hóa làm tiêu hao thể lực.

"Đằng nào chả dùng đến cả hai!" Dương nói thầm, quyết định thực hiện Tiên Long hóa.

"Vẫn chỉ là Long hóa cấp độ 1 sao! Ha ha!" Cuối cùng cũng tìm được lĩnh vực mà bản thân hơn Dương, Long Ngạo mừng húm bật cười, nhưng ngay sau đó nụ cười sượng ngắt.

RẦM!

Chỉ một đòn Cuồng, hội tụ Tiên linh lực và Long thể, đầu Dực Hỏa Xà vỡ vụn.

Dương bước đến nhật viên Tinh tú linh châu, quay sang thấy Long Ngạo đang há mồm trợn mắt trông rất tội nghiệp, liền hỏi: "Người còn Tinh tú linh châu chứ?"

Long ngạo gật đầu: "Còn!"

"Ừ vậy thì lo mà phục hồi đi, ta đi đây! Ha ha!"

Dương cười to đắc ý rồi vỗ cánh bay đến bệ đá dịch chuyển.

Trước đó vài giây, tại đảo Sâm Thủy Viên, Sùng Hạo trong hình dạng Bá Vương Bạch Long đối chiến Sâm Thủy Viên.

Sùng Hạo tập trung cao độ, thanh kiếm Thuận Thiên trên tay hấn dần tỏa ra một luồng ánh sáng trắng chói lóa, sau đó lại bắn ra những tia sấm sét màu xanh lục.

"Thuận Thiên Quang Lôi Trảm!"

Sùng Hạo la to, chém một đường kiếm vào con vượn Sâm Thủy Viên đang hung hăng tung Băng chưởng.

Xoẹt!

Sâm Thủy Viên, linh lực Linh Tướng cấp 10 đỉnh phong đứt ra làm đôi, vừa hay đường kiếm hơi lệch để giữ viên Tinh tú linh châu trên trán Sâm Thủy Viên vẫn còn nguyên vẹn.

Sùng Hạo thu kiếm, lao đến bệ đá tiến vào đảo tiếp theo.

Đông Long đảo, bốn vị tổ tiên cùng đồng loạt mở mắt.

"Hai vệ thú bị diệt cùng lúc!" Nam Hỏa Phượng Hoàng ngạc nhiên thốt lên.

"Lại còn là do một tên Hắc Long Bá Vương và một tên Bạch Long Bá Vương đồng loạt ra đòn! Có chuyện trùng hợp đến vậy sao?" Bắc Phương Băng Quy nói.

Đông Phương Kim Long cười ngoác cả mồm, có hai thằng hậu nhân như vậy, không mừng mới lạ.

Tây Mộc Kỳ Lân buồn bã: "Sao lại khác nhau xa như vậy chứ! Hu hu..."

Ba người còn lại thờ dài.

Đảo Cang Kim Long thuộc Đông Phương Kim Long, vệ thú cuối cùng còn lại trong Nhị thập bát tú là Cang Kim Long, một con rồng hệ kim với thân hình dài hơn 20 mét, khá nhỏ so với loài rồng.

Hai bóng hình, một trắng một đen đồng thời xuất hiện bên cạnh nhau, ngay trước bức tượng Cang Kim Long.

Cả hai không bất ngờ, cũng không hện mà đồng thanh lên tiếng.

Sùng Hạo nói: "Đánh nhau trước hay đánh con rồng kia trước?"

Dương nói cùng lúc: "Đánh con rồng trước rồi ta xử người sau!"

Trùng hợp lại thành hai câu đối đáp hoàn mỹ, Dương và Sùng Hạo cùng cười.

Cang Kim Long, linh lực Linh Vương cấp 2 vận lực bọc quanh cơ thể một lớp vảy bạc, sau đó gầm to.

Hắc Long tung cánh.

Bạch Long giương kiếm.

Gọi là rồng nhưng chỉ là tượng, lại chỉ đạt cấp Linh Vương nên Cang Kim Long không cách nào bay lên, chỉ có thể dùng bốn chân xông tới, đuôi quất đầu cắn và phóng ra những lưỡi kiếm bạc sắc nhọn.

Linh Vương cấp 2 không phải là Linh Tướng cấp 12, mà là một đẳng cấp hoàn toàn khác biệt, người dùng một bí kỹ nào đó có khả năng từ Linh Tướng cấp 5 hạ gục Linh Tướng cấp 10, nhưng người là Linh Tướng cấp 10 dùng bí kỹ như cũ chưa chắc đã đánh lại Linh Vương cấp 2.

Đây là nói về người thường nhé! Còn đây là một kẻ mang linh hồn cường đại và một kẻ có linh lực ngang Thần bị phong ấn.

Dương và Sùng Hạo cùng xông vào, mỗi người một bên hướng đến đầu Cang Kim Long tấn công. Sùng Hạo định chém vào mắt rồng, bị nó há mồm phun một chiếc gai bạc khổng lồ, phải giơ kiếm cản phá và bị đẩy lùi ra xa. Còn Dương tay bọc Hắc Kim Thánh Khải, lại phát ra Hắc lôi và Huyết hỏa định lợi dụng còn rồng sơ hở tung đấm nhưng bị nó quất đuôi, phải giơ Hắc kim thánh Khải lên cản phá, Hắc kim thánh Khải tan rã, còn Dương bị đánh bay lui.

"Linh Vương mạnh như vậy sao!" Dương nói, không hiểu sao trong lòng cảm thấy phẫn khích khi đối đầu với con rồng, hẳn muốn đánh

bại con rồng!

Sùng Hạo càng phấn khích hơn Dương, Thuận Thiên kiếm bắt đầu tỏa sáng và phát ra thứ lôi điện màu xanh lục.

Còn Dương, tuy không có kiếm, nhưng có thể tạo ra kiếm. Hai cánh tay bọc vảy rồng đen, một tay mang Huyết ảnh yêu hỏa, một tay mang Hắc ma đế lôi, vồ mạnh vào nhau.

"Lôi Hỏa dung hợp - Lôi Hỏa kiếm!"

Sùng Hạo xông tới trước, bị con rồng quất đuôi lui ra, Dương liền xông tới dùng Lôi Hỏa kiếm chém trúng vào đầu rồng, cũng bị Cang Kim Long phun gai bạc đánh bật ra. Khi dương lui ra, Sùng Hạo liền lần nữa lao đến chém đúng vào chỗ Dương vừa chém rồi lại bị con rồng quất đuôi đánh bật ra, cứ phối hợp người này bị đánh bay, người kia liền xông vào.

Không phải hai tên này rảnh háng, càng không phải do thẳng tác giả bựa thích câu giờ câu chap câu like. Mà là do Dương và Sùng Hạo đang thăm dò năng lực của Cang Kim Long, tìm cách đánh bại nó theo cách ít tiêu hao linh lực và thời gian nhất, chừa lại hàng nóng để sau đó còn phang nhau cho sướng.

Hắc Bạch song Long, tuy lần đầu hợp lực chiến đấu nhưng lại phối hợp nhuần nhuần nhuyễn nhuyễn, kẻ thủ người công, kẻ xông người lùi. Âm thanh chiến đấu tạo thành một bản hùng ca trẻ trung sôi động.

Bốn vị tổ tiên mắt nhắm theo dõi trận chiến mà môi mỉm nụ cười, họ như thấy lại tuổi trẻ của chính bản thân mình...

Rồi không ai nói với ai, cả bốn đồng thời vẩy tay như ngoắc gọi ai đó.

Đảo Bích Thủy Du, Hoàng Phi Vũ đang vận công hồi phục, đột nhiên trước mặt nàng xuất hiện một con Phượng Hoàng hư ảo, bay đến và tụ thành một cánh cổng, chính là Phụng môn của Tứ Linh môn, Phi Vũ bước vào cổng.

Đảo Tâm Nguyệt Hồ, Long Chúc Băng đang vận công hồi phục, cũng đột nhiên thấy một con rồng vàng xuất hiện, cuộn thành Long môn, Chúc Băng chần chừ rồi bước qua.

Đảo Hư Nhật Thử, anh em Mai Thúc Quy, Mai Thủy Quỳnh cùng bước qua cánh cổng tạo thành từ mai rùa, Quy môn.

Đảo Thất Hỏa Trư, Phi Âm bước qua Lân môn, đảo Dục Hỏa Xà, Long Ngạo bước qua Long môn.

Tứ Linh môn khai mở, thông thường nghĩa là Nhị thập bát tú đã hoàn toàn bị đánh bại, tổ tiên kêu gọi tiến vào Tứ Linh cảnh nhận phần thưởng. Nhưng lần này ngoại lệ, cả bốn cổng đều dẫn đến một nơi, đảo Cang Kim Long.

Chúc Băng, Phi Vũ, Long Ngạo, Phi Âm, Thủy Quỳnh, Thúc Quy cùng hiện ra trên đảo Cang Kim Long, sáu người ngạc nhiên nhìn nhau rồi nhìn về phía đang phát ra những tràng âm thanh kịch liệt.

"Phi Dương!"

"Sùng Hạo!"

Những người ở đây, ai mà không phải là thiên tài? Nhưng khi nhìn Dương và Sùng Hạo, hai thiếu niên trông chỉ chừng 17 tuổi hợp sức chiến đấu ngang ngửa Linh Vương, tất cả chỉ còn cách mắng thăm:

"Hai tên quái vật!"

Long Ngạo, hơn một năm trước còn chứng kiến Dương bị một cú quất đuôi của Linh Vương đánh gãy tay, dù sau đó Dương hạ được bộ xương giao long nhưng Long Ngạo sau này cũng được biết là nhờ dùng một loại nguyên ấn. Còn lần này Dương đang chiến đấu với Linh Vương bằng sức mạnh của bản thân, rõ ràng có bị thương nhưng vẫn tiếp tục lao vào phối hợp với Sùng Hạo không hề yếu thế.

Long Chúc Băng, bốn năm trước lao vào cản cho Dương một đòn trước một con ếch cấp Linh Tá, khi đó Dương trong mắt Long Chúc Băng chỉ là một thằng cháu non nớt cần nàng bảo hộ. Còn đây, trước mắt nàng là một thiên tài uy mãnh, hấn đã vượt xa nàng, và nàng tin, không lâu nữa, đứa cháu này sẽ hiên ngang đến Long thành mang chị em nàng rời đi.

Hoàng Phi Vũ, thiên tài của Phượng Hoàng tộc, một giống loài kiêu sa, dù lòng đã bắt đầu hướng về Dương nhưng trước đó nàng chỉ tin rằng do Dương là người chiếm đoạt trình tiết của nàng, và hấn có Huyết Ảnh Yêu Hỏa khiến nàng bị áp chế. Nhưng lúc này, nhìn Dương trong hình dáng Hắc Vũ Tiên Long độc đáo mà oai hùng, tay cầm một thanh hỏa lôi kiếm mạnh mẽ liên tục xông vào tấn công một Linh Vương, mỗi lần hấn vung kiếm là mỗi lần tim nàng rung động.

Trần Phi Âm, thiên tài đệ nhất Kỳ Lân tộc, luôn cho rằng tài trí bản thân là nhất, dù có những kẻ tăng cấp nhanh hơn hấn nhưng hấn vẫn quan niệm rằng cấp độ không nói lên tất cả, tuổi tác cũng không, ai mạnh thì người đó giỏi. Nhưng bây giờ, nhìn hai tên nhóc còn thua hấn hơn 10 tuổi đang hợp chiến với Linh Vương cấp 2, trong lòng hấn nổi lên một luồng cay đắng, so với người ta, hấn chỉ là cóc nhái.

Mai Thủy Quỳnh, vốn luôn tôn sùng yêu mến Sùng Hạo, nay lại thấy hấn trong Bạch Long thể oai hùng khiến nàng càng thêm tự hào, gương mặt không giấu nổi nụ cười rạng rỡ.

Mai Thúc Quy, gương mặt hiền lành tràn ngập sự hâm mộ, nếu không phải vết thương chưa lành, hẳn cũng muốn liều mình xông vào để thử cái vinh hạnh cùng hợp sức với hai thiên tài một đen một trắng kia.

Cang Kim Long sau một hồi bị Dương và Sùng Hạo như hai con ruồi khó chịu đâm chọt, bực dọc gầm to, thân hình bắt đầu biến hóa, lớp vảy bạc nhô ra nhọn hoắc, biến thành một con rồng gai nguy hiểm.

Dương vội bay lên cao và gọi Sùng Hạo: "Ta thấy không ổn nha! Cùng toàn lực diệt nó rồi so tài tính sau, thế nào?"

Sùng Hạo thấy cũng không có cách nào khác, gật đầu đáp: "Được!"

Rồi cả hai đồng loạt tung chiêu, Dương hạ xuống đất vận bí kỹ Nộ, linh lực tăng lên khủng khiếp, cánh tay vảy rồng đen phóng xuất toàn bộ Hắc Lôi và Huyết Hỏa rồi tụ lại thành một nắm đấm đỏ đen ẩn chứa uy lực kinh người, khiến những người đang quan sát chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy phát run.

Sùng Hạo cũng không vừa, đứng trong tư thế tay giữ chặt kiếm, mắt nhắm lại, đột nhiên một vòng xích màu đỏ hiện ra xoay quanh người hắn.

"Cưỡng chế giải phong!" Sùng Hạo nói thầm, sợi Phong hồn xích vừa hiện ra liền đứt mất một mắc xích, sợi xích này tuy không còn nối liền thành vòng nhưng vẫn xoay quanh người Sùng Hạo, linh lực của hắn cũng tăng vọt.

"Hắc Lôi Huyết Hỏa Cuồng!"

"Thuận Thiên Quang Lôi Trảm!"

Lúc Dương xông tới tung thẳng nắm đấm đỏ đen vào nữa bên mặt Cang Kim Long cũng là lúc đường kiếm lục trắng của Sùng Hạo chém đến nữa bên mặt còn lại của con rồng.

ẦM!

Đầu rồng chịu không nổi áp lực từ hai phía, run lên bần bật rồi nổ tung thành ngàn mảnh, viên Tinh tú linh châu vì thế mà bắn ra, bay thẳng về phía Phi Âm, tên này theo phản xạ liền chụp lấy, nhưng mặt xám ngoét khi thấy rất nhiều cặp mắt bất hảo nhìn mình...

Chương 79: Sự Kiêu Ngạo Của Rồng

Trước sự liên thủ của Hắc Long và Bạch Long, đầu tượng Cang Kim Long vỡ tan, viên Tinh tú linh châu bắn đi bay thẳng về phía Phi Âm, hấn theo phản xạ giờ tay bắt lấy.

Binh!

Vừa chạm tay vào viên linh châu, Phi Âm nhận lấy một chưởng mạnh mẽ từ sau lưng, chính là Long Ngạo thừa lúc Phi Âm lo xem chiến đấu lên ra sau tung chưởng trả thù.

Phi Âm chới với bước về trước mấy bước để đứng vững, đột nhiên lại có một bóng người xông đến, chính là Thủy Quỳnh, cô nàng lấy ra một chiếc chùy băng to tướng đập thẳng vào mặt Phi Âm để trả thù cho Thúc Quy.

Binh!

Phi Âm gục xuống, răng môi lẫn lộn, máu chảy đầy mồm, ngẩng đầu lên định tìm cách cầu xin, nhưng lại phát hiện ra hòn đảo đã trở nên trống vắng, mới vài giây trước còn rất nhiều người, giờ chỉ còn một tượng Cang Kim Long tàn tạ, ngay cả viên Tinh tú linh châu trên tay hấn cũng đột nhiên biến mất.

Còn Dương, đang lấy đà định xông vào phang Phi Âm mấy cái thì đột nhiên thấy cảnh vật trước mắt biến đổi, rồi khi thời gian dường như đã qua nhiều phút, Dương mới thấy hiện ra trước mắt mình là một tượng rồng vàng khổng lồ, to lớn và oai hùng vượt xa tượng Cang

Kim Long, trước bức tượng là một người đàn ông cao lớn áo vàng, và sau đó Dương phát hiện ra Sùng Hạo cũng đang đứng cạnh trong hình dạng Bạch Long, sau đó lại thấy Long Ngạo và Long Chúc Băng đang ngồi vận công ở phía xa, cả hai đều được bao bọc trong một vòm sáng màu vàng kim.

"Chúng đang hấp thụ Kim Long Linh Châu." Đông Phương Kim Long hiểu Dương và Sùng Hạo đang thắc mắc điều gì nên giải đáp.

"Kim Long Linh Châu?" Dương và Sùng Hạo cùng hỏi.

"Là một loại Tinh tú linh châu, nhưng do chính ta tự thân ngưng tụ, đổi tên cho nó oai thôi mà." Đông Phương Kim Long đảo mắt nói.

Sùng Hạo vẻ mặt cóc quan tâm, tuy hẳn vẫn có thể tu luyện để tăng cấp, nhưng không tu luyện mà lĩnh ngộ phá Phong hồn xích hẳn vẫn tăng cấp như thường. Còn Dương tuy cần, nhưng người được hưởng là Long Chúc Băng nên trong lòng cũng không quá bận tâm, chỉ nhìn nàng mỉm cười.

"Hình như hai người không xem trọng thứ này nha?" Đông Phương Kim Long tò mò hỏi.

Dương và Hạo gật đầu.

"Hai người cũng không muốn biết ta là ai?"

Dương và Hạo lại gật đầu, không phải vì không muốn, mà quá dễ đoán ra.

Đông Phương Kim Long cười khở: "Hai người có thể tỏ ra tò mò hay hỏi hạp háo hức gì đó một chút được không? Không phải ai cũng được gặp ta đâu a..."

"Dạ được!" Dương và Hạo đáp, mặt vẫn trơ ra.

Cũng tội nghiệp cho Đông Phương Kim Long, từ xưa đến nay, bất cứ người nào vượt qua thử thách Nhị thập bát tú, khi tiến qua Long môn gặp tổ tiên đều cung kính dạ thưa, nét mặt rạng rỡ tự hào, dù là Lạc Long Quân Sùng Lãm cũng tôn kính cúi chào, có bao giờ gặp phải một tên cái gì cũng biết, một tên cái gì cũng không quan tâm như hai tên này.

"Thôi ta chịu thua hai người đấy! Ta tên Đông Phương Kim Long, biệt hiệu Đông Long, là kẻ gầy dựng nên Long tộc ở vùng đất này, là tổ tiên của hai người."

Dương và Sùng Hạo thấy Đông Phương Kim Long có phần buồn bã thì cũng biết sai, cúi mình chào lão và xưng tên.

Thấy Dương và Sùng Hạo cũng không đến nỗi xác xược, Đông Phương Kim Long gật gù. Nhưng ngay sau đó lão đột nhiên trở nên nghiêm nghị, lão nhìn Dương, nhìn Hạo rồi hỏi: "Thôi thì nói ta nghe xem, tại sao hai thiên tài tuyệt thế của Long tộc ta lại có thành kiến nặng nề với chính Long tộc?"

"Tại vì con ghét cái kiểu Long tộc lúc nào cũng cho rằng mình là cao quý nhất, mạnh mẽ nhất!" Sùng Hạo nói.

"Con cũng thế!" Dương gật đầu đồng ý.

Đông Phương Kim Long nheo mắt hỏi: "Các người có biết vì sao Long Ngạo có thể đạt được Long hóa cấp độ 2 còn các người lại không thể không?"

"Chính là vì Long Ngạo có một thứ mà các người chối bỏ."

Đông Phương Kim Long nói tiếp: "Tuy mang hình thể loài người, nhưng Long tộc không phải là người! Ngoài thể hiện tư chất của Long thể, cấp độ Long hóa còn biểu hiện cho quá trình trưởng thành của mỗi con Rồng, nếu ngay cả niềm tự hào về dân tộc, về tổ tiên mà các người còn không có được thì làm sao có thể trưởng thành?"

Đông Long quay sang Sùng Hạo và nói: "Hạo, người mang trong linh hồn những sợi Phong hồn xích, những sợi xích này sẽ bị phá khi người dần trưởng thành, nhưng ta nói cho người biết, người là Rồng, phải trưởng thành theo cách của Rồng! Còn không thì đừng mơ phá được toàn bộ số xích."

Đông Long lại quay sang Dương: "Dương, người có một linh hồn cường đại khác thường, nhưng ta nói cho người biết, linh hồn càng lớn mạnh thì càng cần một cơ thể mạnh mẽ phù hợp, nếu không tăng cấp Long thể, ta bảo đảm khi đạt đến Linh Đế mà còn dùng đến thứ bí kỹ cường đại kia, người chắc chắn nổ tan xác mà chết!"

Những lời Đông Phương Kim Long nói rất hùng hồn và hợp lý, khiến Dương lẫn Sùng Hạo nghe xong liền trầm ngâm.

"Dù muốn hay không, hai người chính là Rồng! Thay vì chối bỏ và căm ghét, tại sao không thay đổi quan niệm, góp sức xây dựng Long tộc hùng mạnh, và cũng chính là con đường phát triển bản thân hùng mạnh!"

Sùng Hạo lắc đầu: "Ta sẵn sàng góp sức hèn này gầy dựng Long tộc, nhưng phải dẹp bỏ cái quan niệm Long tộc là nhất, các loài khác là hèn mọn thì ta không thể ngửi được! Cha ta là bán Long, mẹ ta là bán Tiên!"

"Ngu ngốc!" Đông Phương Kim Long quát với vẻ giận dữ: "Ta nhắc

lại, Long tộc là chính là đệ nhất! Người cho là đẹp bỏ quan niệm đó thì Long tộc sẽ hùng mạnh hơn sao? Khi quan niệm đó mất đi thì chính là lúc Long tộc vĩnh viễn lụi tàn! Bởi vì lúc đó không còn ai có thể đạt được Long hóa cấp độ 2 trở lên!"

"Vậy thì nó đáng lụi tàn!" Dương và Sùng Hạo đồng thanh nói.

Đông Phương Kim Long im lặng, sau đó ngửa mặt bật cười, một nụ cười chua chát: "Ha! Ha ha... Nó đáng lụi tàn... Nó đáng lụi tàn... Hai tên hậu nhân thiên tài, mang đến cho ta sự tự hào, mang đến cho ta niềm hy vọng, rồi cũng chính hai người bóp nát niềm tự hào đó, bóp nát niềm hy vọng đó. Ha ha..."

Rồi Đông Phương Kim Long lại nhìn Dương và Hạo bằng ánh mắt lạnh lẽo, cơ thể lão tỏa ra áp lực mạnh mẽ đến mức Dương và Hạo vô phương chống đỡ, cùng khụy gối quỳ xuống, tưởng chừng như có thể bị lão bóp chết bất cứ lúc nào.

"Ta cho hai người cơ hội chọn lựa. Sống và phục hưng Long tộc hùng mạnh. Hoặc chống đối và chết!"

Dương gắng gượng chống cự uy lực khủng khiếp của Đông Phương Kim Long, trong lòng ngập tràn thất vọng, hóa ra Long tộc vốn đã thối nát từ thời tổ tiên đến tận ngày nay. Bất hấn khuất phục và chung sống với cái tập đoàn coi trời bằng vung, coi người là rác kia thì hẳn dù sợ chết nhưng cũng thà chết chứ không muốn chịu nhục.

Dương liếc sang Sùng Hạo, thấy hắn cũng đang liếc sang mình.

"Người thấy thế nào?" Sùng Hạo hỏi.

Dương mỉm cười, chỉ bằng ánh mắt đã hiểu tên kia muốn gì, liền đáp: "Đập lão!"

Rất đúng ý Sùng Hạo, hấn liền gật đầu, cả hai cắn răng gượng đứng dậy dưới áp lực hùng mạnh của Đông Phương Kim Long, nhưng gượng lên một lúc liền bị lão tăng sức ép phải quỳ xuống lần nữa.

"Khốn... kiếp..."

Dương và Hạo gồng mình gượng dậy, đến khi gần đứng lên được lại bị Đông Long tăng áp đột ngột, khiến Dương và Hạo gập gối quỳ xuống, trán đập mạnh vào đất.

"Hai người nghĩ có thể chống lại ta sao?"

"Hự!"

Dương kêu lên, máu chảy từ trán xuống mắt, Sùng Hạo cũng chịu cảnh tương tự, nhưng cả hai lần nữa gượng dậy.

"Ta mà đứng... dậy được... ta đập... ông ra bã!"

Dương nghiêng răng mắng, lần nữa gượng dậy, nhưng lạ thay, lần này, càng gượng dậy càng thấy cơ thể khỏe hơn, tầm nhìn của hấn chợt rộng ra và rõ hơn, mũi dường như thính hơn, ngửi được rất đậm hương cỏ và mùi máu tanh, lớp vảy rồng đen dường như có thể cảm nhận từng đợt gió không khí thoảng phả vào người, đôi tai cũng nhạy bén hơn và nghe được những tiếng răng rắc nhỏ bé...

Cả đầu óc cũng minh mẫn hơn...

Dương nhìn sang Sùng Hạo, Sùng Hạo nhìn sang Dương...

Thấy ngạc nhiên hiện rõ trong mắt nhau...

Vượt qua giới hạn. Hai cơ thể đang cùng biến đổi, vảy rồng vươn ra, sừng rồng vươn ra, hai gương mặt đang dần được một lớp vảy rồng một đen một trắng phủ lấp...

Đông Phương Kim Long mỉm cười, lần này là nụ cười hài lòng, giọng lão trở nên hiền hòa như lúc đầu: "Chúc mừng hai con đã đạt được Long hóa cấp độ 2."

Áp lực được giải bỏ, Dương và Sùng Hạo đứng dậy, nhìn cơ thể nhau rồi nhìn chính bản thân mình, có thể thấy rõ lớp vảy rồng đã biến hóa thành hình dạng mới, trông chắc chắn và uy dũng hơn hẳn trước đây. Nhưng điều đặc biệt hơn là các giác quan của bọn hắn cũng phát triển vượt bậc, mắt tinh hơn, tai và mũi thính hơn, xúc giác nhạy bén hơn, vị giác cũng phát triển và suy nghĩ cũng thông suốt hơn.

Long thể cấp độ một, hay còn gọi là Bán Long Giáp Thể, là trạng thái da thịt biến hóa thành da thịt của rồng. Còn Long thể cấp độ hai, còn được gọi là Toàn Long Giáp Thể, lại là trạng thái hệ thần kinh biến hóa thành hệ thần kinh của rồng.

Dương và Hạo sau một lúc khám phá sự mới mẻ trong cơ thể mình mới nhìn về phía Đông Phương Kim Long đang đứng cười mỉm.

"Bất ngờ lắm phải không?" Đông Long hỏi.

Dương và Hạo lập tức hiểu ra vấn đề, liền cùng quỳ xuống dập đầu: "Xin tổ tiên trách phạt."

Đông Long gật gù: "Đứng lên đi, khi ta quyết định đóng vai ác thì đã dự tính sẽ bị chửi rồi! Nếu các con không chửi mà chịu khuất phục thì ta mới buồn nha... Hai con lĩnh ngộ được gì, nói ta nghe xem."

Sùng Hạo nói: "Để đạt được Long hóa cấp độ 2 này, không phải cần niềm tự hào của Rồng, mà là cần sự kiêu ngạo của Rồng!"

Dương nói thêm: "Đúng vậy! Nhưng không phải kiêu ngạo trước kẻ yếu, mà là sự kiêu ngạo trước kẻ mạnh, kiêu ngạo với cả tổ tiên!"

"Sự kiêu ngạo của Rồng! Đó là điều duy nhất mà hai con còn thiếu." Đông Long gật đầu rồi kể: "Từ thời cổ đại, khi mà các loài còn chưa biết dùng đến linh lực, loài rồng chính là bá chủ thế giới với thể chất mạnh mẽ vô song. Thế nhưng thời thế đổi thay, các loài bắt đầu sáng tạo ra cách sử dụng linh lực, loài rồng dần mất đi vị thế, và cuối cùng, để hợp với thời đại, loài Rồng cũng học theo nhiều loài khác, trải qua quá trình tiến hóa ngược, chuyển hóa thành cơ thể người, là hình thái phù hợp nhất để có thể tu luyện linh lực (đương nhiên các hình thái khác vẫn có thể tu luyện nhưng tốc độ thua xa hình người)."

"Được cái này thì mất cái kia. Loài Rồng đánh đổi linh hồn, đánh đổi lý trí, đánh đổi cơ thể và trở thành hình người để có tốc độ tu luyện vượt bậc, nhưng lại nhận ra cơ thể người quá yếu ớt. Vậy là xuất hiện một quá trình tìm lại, tìm lại cơ thể, tìm lại lý trí, tìm lại linh hồn... và quá trình này được gọi là Long hóa!"

"Hai con đều có đủ những yếu tố để tìm lại lý trí của Rồng, trí tuệ, can đảm... nhưng lại chưa có sự kiêu ngạo của Rồng, điều này không ai có thể dạy các con, mà tự các con phải mang trong tâm trí, ta chỉ góp phần thúc đẩy nó."

"Dương! Trước khi bước qua Tứ Linh môn, con từng có thái độ kiêu ngạo trước một gã trưởng lão cấp Linh Đế, nhưng sự kiêu ngạo đó không phát từ tâm, mà vì con tin chắc có người sẽ ngăn cản nếu hắn muốn giết con, đúng chứ? Còn Hạo! Con luôn tỏ ra kiêu ngạo, nhưng sự kiêu ngạo của con xuất phát từ niềm tự hào về cha và mẹ, không

phải từ bản thân con."

"Có thể các con từng chiến đấu với kẻ mạnh, từng kiên cường đối đầu dù biết mình sẽ bại, nhưng ta tin khi đó là do các con bị thù hận che mờ mắt!"

"Còn lần này, các con hoàn toàn không cần phải liều chết, hoàn toàn có thể giả vờ thỏa hiệp để thoát ra ngoài. Nhưng các con không làm vậy, các con chống đối với chính tổ tiên để bảo vệ quan điểm của mình, dù biết sẽ gây ra diệt tộc, thậm chí còn bộc lộ chiến ý với ta, dẫu biết chỉ có con đường chết! Chính lúc này, các con vượt qua giới hạn trong tâm trí và đạt được lý trí của Rồng."

"Thôi dài dòng đủ rồi..." Đông Long chợt như cảm ứng được gì đó, gấp gấp lấy ra một viên ngọc màu vàng kim đưa cho Sùng Hạo và nói: "Đây là Kim Long linh châu, hiệu quả gấp mấy lần Tinh tú linh châu, con hãy dùng ở đây đi để đạt hiệu quả tốt nhất, còn Dương theo ta..."

Nói xong, Đông Phương Kim Long đưa Dương biến mất...

Chương 80: Thôn Thục

Khi Dương lấy lại nhận thức thì thấy bản thân đang đứng trên một hòn đảo trời rộng hơn xa so với Đông Long đảo, nhưng trái với khung cảnh xanh tươi của Đông Long đảo và hầu hết các đảo trong Nhị thập bát tú, hòn đảo Dương đang đứng chỉ là một vùng đất chết khô cằn nứt nẻ, không một bóng cây ngọn cỏ, bốn góc đảo và phía trung tâm có năm trụ đá cao vút, trên mỗi trụ đá đều vẽ những đường ngoằn ngoèo, đây là một dạng phong ấn cổ đại.

"Đây là đảo trung tâm của quần đảo Tứ Linh." Đông Long nói.

"Tại sao lại mang con đến đây?" Dương tò mò hỏi.

"Trước tiên, con hãy giải trừ Tiên Long hóa, lát nữa sẽ còn cần đến nó."

"Nếu giải trừ thì cần thời gian hồi phục chứ lát nữa sao dùng tiếp được ạ?" Dương hỏi.

"Đây là đối với cấp độ 1, còn khi đạt cấp độ 2 thì con có thể tạm ngưng Long hóa rồi lại thực hiện tiếp, miễn là thể lực của con còn chịu đựng nổi, ngoài ra, khi đã đạt Tiên Long hóa cấp 2 thì con vẫn có thể biến thành dạng Tiên Long hóa cấp 1 nếu muốn. Còn linh lực Tiên hóa chẳng phải hấp thu một viên Tinh tú linh châu là được sao!"

"Ra vậy..." Dương gật gù, không nghĩ là tăng cấp Long hóa lại mang đến nhiều lợi ích như vậy.

Dương giải trừ Tiên Long hóa xong, Đông Long hỏi: "Con có cảm

thấy linh lực của mình bị hút đi không? "

Dương thử nhắm mắt cảm nhận rồi đáp: "Dạ không ạ!"

Đông Long gật gù: "Quả nhiên là như vậy... Ngay từ lần đầu thấy con ở Long thành, ta đã biết con chính là người mà chúng ta chờ đợi hàng vạn năm nay!"

"Ngài từng gặp con ở Long thành?"

Đông Long gật đầu giải thích: "Cứ mỗi một kỳ Tứ linh hội tụ, ta lại chuyển một phần tàn hồn vào một người và theo kẻ đó về Long thành thu thập thông tin, rồi phần tàn hồn đó sẽ theo tộc trưởng Long tộc trở về đảo Cát Bà, nghi thức huyết tế mà con thấy ngoài tượng đài tứ linh chính là để chuyển tàn hồn chúng ta trở về đây."

"Và thông tin duy nhất chúng ta muốn tìm chính là một kẻ mang tư chất Hắc Ám. Khi đó, con xuất hiện tại chung kết cuộc thi giả kim thuật của Long thành, còn ta đang giấu mình trong cơ thể Long Thiên Đạo và nhận ra cơ thể con luôn luôn hấp thu linh lực xung quanh, chính là một biểu hiện của tư chất Hắc Ám."

"Rất may mắn cho chúng ta, kẻ mang tư chất Hắc Ám này lại chính là thể hệ trẻ của Long tộc, và kỳ Tứ linh hội tụ cũng đã gần kề, vậy là ta chỉ việc chờ đợi con trưởng thành hơn và tiến đến nơi này. Và con cũng đã xuất hiện như mong đợi, cả bốn chúng ta gầm lên, không phải để biểu hiện sự chấp nhận, mà là sự vui mừng chào đón con sau vạn năm chờ đợi!"

"Còn tại sao chúng ta cần đến con? Vì hòn đảo này đang trấn áp một thứ mà chỉ bản thân con có thể tiêu diệt hoàn toàn."

"Là thứ gì?" Dương hỏi.

Đông Long nghiêm trọng đáp: "Trung Cầu!"

"Dạ?"

Đông Long nói tiếp: "Trung Cầu, Trung Thổ Thôn Cầu! Thật ra ngày xưa chúng ta không phải Tứ Linh, mà là Ngũ Linh, và kẻ mạnh nhất không phải Đông Long ta, mà là Trung Cầu, Trung Thổ Thôn Cầu! Thôn Cầu là một tộc loài linh thú hình dạng như chó, cực kỳ háu ăn và sở hữu một thiên phú: Thôn thực!"

Dương kinh ngạc hỏi: "Thôn thực? Nghĩa là cắn nuốt?"

Đông Long gật đầu: "Có thể hiểu là vậy, nhưng không phải cắn nuốt như ăn uống bình thường mà là cắn nuốt linh lực của mọi thứ xung quanh. Nghe ra thì có vẻ giống năng lực của con, nhưng thật ra nó khác Hắc Ám tư chất ở chỗ con có thể trực tiếp hấp thu linh lực khác thành linh lực tương đồng với bản thân, còn thôn thực sau khi cắn nuốt cần một quá trình tiêu hóa mới hoàn toàn chiếm được lượng linh lực đó."

"Lúc thế giới này còn chưa tan vỡ, khi mà loài người chỉ là những cộng đồng nhỏ lẻ, các bộ tộc linh thú thống trị thế giới này, và bọn chó tham lam đê hèn kia chính là tộc loài tàn ác nhất, bọn chúng xâm lược khắp nơi, cướp bóc, đô hộ và gây ra nạn diệt chủng cho rất nhiều giống loài. Cuối cùng chúng ta, gồm ta, Kim Long của biển đảo phương đông, Kỳ Lân của rừng núi phương tây, Băng Quy của phương bắc lạnh giá và Phượng Hoàng của vùng nam xích đạo, dẫn dắt bốn tộc cùng 28 tộc phụ thuộc liên thủ đánh bại tộc Thôn Cầu."

"Cuối cùng, tộc Thôn Cầu bị diệt, riêng kẻ lãnh đạo bọn chúng, Trung Thổ Thôn Cầu, lúc đó đã đạt đến Thần cấp 10 đỉnh cấp, hay gọi khác là Thượng Thần đỉnh cấp, bốn chúng ta cũng đạt đẳng cấp tương

đương hấn, nhưng phải liên thủ mới có thể đánh bại và giam cầm Trung Cửu trong quần đảo Tứ Linh này. Sau đó chúng ta cũng sức tàn lực kiệt, thịt nát xương tan, trước khi chết, chúng ta phong ấn quần đảo Tứ Linh này vào chiều không gian khác, lập ra quy định Tứ Linh hội tụ 30 năm một lần, vừa đủ thời gian để đem toàn bộ linh lực sản sinh trong quần đảo ngưng tụ thành linh châu làm phần thưởng cho con cháu, và cũng là để cản trở tàn hồn Trung Cửu thôn thực linh lực nơi này."

"Nhưng con cũng thấy đấy, theo lý thuyết, mỗi 28 năm sẽ tụ ra một viên Tinh tú linh châu, nhưng bị Trung Cửu tranh giành thôn thực nên từ 28 năm kéo dài ra 30 năm, và dù chỉ tranh giành được một phần nhỏ nhưng tàn hồn Trung Cửu vẫn hồi phục dần, khả năng tranh giành cũng tăng lên, hiện nay đã cần đến gần 40 năm mới tạo ra được một viên Tinh tú linh châu."

"Thời gian hội tụ bị kéo giãn, nhưng độ tuổi tham dự thì không thể tăng lên, bởi những thiên tài trên 30 tuổi đã quá mạnh so với các vệ thú, cho nên mới xảy ra chút bất công cho những người sinh muộn. Tuy nhiên, vấn đề ở đây không phải công bằng hay không, mà là Trung Cửu đang hùng mạnh dần lên sau vạn năm trấn áp, hấn càng mạnh, khả năng thôn thực càng tăng và chẳng bao lâu nữa, linh lực nơi này, bao gồm của tứ linh bọn ta sẽ bị hấn hút cạn, phong ấn sẽ tan vỡ, cũng là lúc Trung Cửu tiến ra thôn thực thế giới bên ngoài."

Dương hỏi: "Nhưng con thấy ngài dù là tàn hồn nhưng vẫn còn rất mạnh, sao không trực tiếp tiêu diệt hấn từ lúc hấn còn yếu ớt nhất?"

Đông Long đáp: "Vấn đề ở chỗ, càng lại gần thì khả năng thôn thực của hấn càng mạnh, và muốn tiêu diệt hấn cần phải giải bỏ phong ấn áp chế ở giữa, khi đó hấn có thể toàn lực dùng khả năng thôn thực đến mức tối đa, cắn nuốt toàn bộ linh lực của tàn hồn chúng ta."

"Vậy ý ngài là muốn con đập chết hắn?" Dương hỏi tiếp.

Đông Long gật đầu: "Đúng vậy, chỉ có con mới không bị hắn thôn thực, chúng ta sẽ gửi một phần Thần lực vào cơ thể con, giúp con đủ sức mở phong ấn và tiêu diệt hắn, còn bốn chúng ta sẽ trấn giữ bốn trụ phong ấn ở bốn góc đảo, là những trụ cản trở Trung Cầu hấp thu linh lực bên ngoài đảo trung tâm này."

"Có chắc chắn diệt được hắn không ạ?"

"Không chắc chắn, nhưng nếu lúc này không làm, ta e rằng sau này sẽ không còn kịp, chúng ta càng lúc càng suy yếu, còn hắn càng lúc càng mạnh."

Lúc Đông Phương Kim Long dứt câu, Dương thấy bên cạnh lão đột nhiên xuất hiện ba bóng người, là Tây Mộc Kỳ Lân, Bắc Phương Băng Quy và Nam Hỏa Phượng Hoàng.

"Sao các người đến chậm vậy?" Đông Long hỏi.

Nam Phượng đáp: "Chúng ta không có hai tên hậu nhân nghịch thiên như người, chúng ta phải truyền thụ tuyệt học, công pháp để bù lại!"

"Đúng vậy a..." Bắc Quy gật đầu.

Tây Lân không nói gì, nhưng ba người còn lại đều biết ông buồn vì tên hậu nhân nên đến muộn, vốn là người hiền lành nên Tây Lân dù tức giận nhưng không trừng phạt Phi Âm, chỉ là để hắn lại đảo Cang Kim Long, không cho hắn tiến vào Tây Lân đảo tiếp nhận truyền thụ của tổ tiên như những người khác.

"Các người nói đến đâu rồi?" Bắc Quy hỏi.

Đông Long đáp: "Nói xong những điều cần nói, giờ phải xem tên này có đồng ý hay không thôi!"

Nam Phượng dí nắm đấm về phía Dương, hung hăng đe dọa: "Cái gì mà đồng ý hay không? Xơi cháu gái ta rồi thì phải làm việc giúp ta chứ!"

"Ách! Hình như không liên quan a..." Dương cười khổ.

"Ý ngươi là sao? Ăn ốc đở vỏ à! Ta đ-c bề mặt ngươi bây giờ!"

Nam Phượng sấn tới, khiến Đông Long vội vàng kéo lại, bà cô nóng tính này nói là làm a...

Dương toát mồ hôi, vội giải thích: "Dạ không, ý con là chuyện nào ra chuyện nấy ạ, con sẽ chịu trách nhiệm với Phi Vũ bằng cách làm nàng hạnh phúc. Còn tên Trung Cầu này con vẫn sẽ xử!"

"Nói vậy là con đồng ý giúp chúng ta?" Đông Long hỏi.

Dương lắc đầu: "Không! Không phải giúp các vị, mà là góp một phần sức mọn để được cùng các vị tổ tiên bảo vệ thế giới này!"

Nói xong, Dương nhìn thấy rõ ánh mắt cảm động của bốn vị trước mặt, trong lòng cười thầm: "Hà hà! Máy câu kiểu này trong phim kiếm hiệp có mà đây, quả nhiên là cắn câu, thế nào cũng cho ta một đồng linh châu, hàng nóng các kiểu cho xem!"

"Nói hay lắm! Ta tự hào về con!" Đông Long vỗ vai Dương, sau đó quay sang hỏi ba người còn lại: "Các ngươi mang hết linh châu ra cho Dương hấp thu đi, mạnh được chút nào chắc ăn thêm chút nấy!"

Nam Phượng lắc đầu: "Ta có hai viên, nhưng thấy con bé Phi Vũ

giống ta thời còn trẻ nên đã giúp nó hấp thu hết rồi!"

Bắc Quy cũng lắc đầu: "Người cũng biết tính ta mà, có viên nào cho viên nấy, đợt này có đến hai đũa nên phải chạy qua mượn Tây Lân một viên Kỳ Lân Linh Châu của hắn..."

Chỉ có Tây Lân lấy ra một viên, nhưng là Tinh tú linh châu bình thường đưa cho Dương: "Đây là viên Tinh tú linh châu ta đoạt lại từ tay thằng nhóc Phi Âm, còn viên Kỳ Lân linh châu duy nhất tự được ta đã cho Bắc Quy mượn rồi..."

Dương và Đông Long mặt đơ ra.

"Chứ của người đâu? Không phải Đông Long đảo người rộng nhất trong bốn đảo, một đợt tự được hai viên sao, người khỏe lần trước còn thừa lại một viên nữa là đang có 3 viên nha!" Nam Phượng nheo mắt hỏi.

Đông Long gãi đầu cười gượng: "Ta... ta tưởng các người còn, nên cho ba đũa kia hấp thu hết rồi..."

Mặt Dương dần thối ra, nhìn viên Tinh tú linh châu nhỏ xíu, nhìn sang Đông Long rồi lại nhìn vào viên Tinh tú linh châu, rồi lại nhìn Đông Long, cứ thế lặp lại mấy lần với bản mặt ngu ngơ đến tội nghiệp. Đùa chứ người khổ nhất là hắn, vậy mà bọn kia hưởng sạch chừa lại cho hắn cục ghẻ này đây, bốn vị tổ tiên lầy lội tới vậy là cùng a...

Mà lúc này lữ chém gió oanh liệt rồi, giờ thấy không có quà rồi đổi ý thì nhục nhã quá, thôi thì đâm lao đành theo lao vậy.

"Không sao, viên này chắc đủ để con hồi phục linh lực rồi!" Dương nói.

"Được không? Vậy con hấp thu đi, rồi chúng ta chỉ con cách mở phong ấn và truyền Thần lực cho con."

"Vâng!"

Dương lập tức ngồi xuống hấp thu viên linh châu, sau đó được tứ linh vẽ lên tay dấu ấn giải phong ấn áp chế Trung Cầu. Sau đó là quá trình truyền thụ Thần lực, quá trình này Dương từng trải qua bởi Long Mẫu và Hồng Ảnh, hiện tại cũng vậy và hẳn không cảm thấy bản thân có gì khác lạ, đây là do Dương quá yếu để có thể cảm thụ sự khác biệt của Thần lực so với linh lực bản thân.

"Xong hết rồi chứ ạ?" Dương ngồi xếp bằng giữa Tứ Linh.

"Xong rồi! Giờ thì chúng ta sẽ giữ bốn trụ đá ngăn hẳn hấp thu linh lực, còn con tiến vào mở phong ấn và tiêu diệt Trung Cầu! Con còn thắc mắc gì không?"

Dương hỏi: "Còn những người khác thì sao ạ? Sao không đưa họ ra ngoài cho an toàn?"

Đông Long đáp: "Chúng ta đã đưa hầu hết ra ngoài, chỉ còn Sùng Hạo, Phi Âm, Phi Vũ và Thúc Quy ở lại. Đây là đề phòng trường hợp thất bại, chúng ta lập tức nhập hồn vào chúng và trốn khỏi đây, tận lực đào tạo chúng chống lại Trung Cầu trước khi hẳn kịp phá hủy đất nước này. Nhưng con yên tâm, với sức mạnh của con hiện tại thì không thể có trường hợp ấy xảy ra."

"Dạ rõ rồi, giờ con bắt đầu nhé?"

"Cẩn thận!" Tứ linh đồng thanh nói, gạt đầu với nhau rồi dịch chuyển ra bốn trụ đá ở bốn góc đảo, còn Dương một mình tiến vào trụ đá trung tâm.

Càng tiến lại gần, cảm giác ớn lạnh rợn người càng đậm trong tâm trí Dương, tựa như có một đôi mắt háu đói đang chực chờ vồ lấy hắn.

Mỗi bước tiến, nỗi sợ hãi càng lấn sâu vào Dương, suy nghĩ của hắn mỗi lúc một loạn.

"Có thực là an toàn không?"

"Đây là cứu thế hay là cái bẫy do bọn họ bày ra để hại mình?"

"Không đúng! Nếu muốn giết mình thì quá dễ, hay là lợi dụng mình để giải thoát trùm của họ?"

"Bỏ chạy hay không? Cái nào mới là đúng?"

"Kệ mẹ nó!"

Một vòng sáng hình dấu ấn bốn màu đỏ - vàng - lục - lam hiện lên trên bàn tay Dương, hắn bước lại chường mạnh vào hình khắc dấu ấn trên cột đá, vừa khít với dấu ấn trên tay hắn.

"Mở!"

Dương hô to, dấu ấn phóng lớn rồi bay lên. Lấy đỉnh trụ đá làm tâm, dấu ấn xoáy mạnh rồi chụp thẳng xuống mặt đất khô cằn, cột đá nứt dọc và tách thành hai phần, mở ra thành một cánh cổng không gian.

Dương lùi lại, từ trong cánh cổng, một tiếng như sói tru đầy phẫn nộ phát ra, ngay sau đó, một cái đầu chó màu xám khổng lồ nhưng hư hư ảo ảo thò qua cổng, cái miệng to lớn nhều đầy nước bọt như chó dại hung hăng tấp vào Dương nhưng hắn tránh kịp và lập tức vận Tiên Long hóa.

Trung Cửu ngạc nhiên khi thấy hình dạng biến hóa của Dương, cái miệng to lớn gầm gừ hỏi: "Rồng và Tiên? Người là cái giống gì vậy?"

Đông Long đang trấn giữ một trụ đá phía xa gọi to: "Phi Dương! Đừng dây dưa, mau giết hắn!"

"Giết ta? Đông Long, các ngươi dựa vào thằng oắt con hỉ mũi chưa sạch này để giết ta sao? Ha ha!" Trung Cửu vừa bước ra khỏi cánh cổng vừa cười khinh.

Dương lúc này đang bay lên, hai tay một lôi một hỏa tụ lại, nhờ Thần lực hỗ trợ mà tạo ra một thanh Lôi Hỏa kiếm khổng lồ, thân kiếm còn to hơn thân Dương.

Trung Cửu nhìn lên, mắt chố nheo lại tựa như đang khinh bỉ: "Ồ! Mượn Thần lực của bọn hắn để diệt ta sao? Người không biết ta là Thôn Cửu cấp Thượng Thần sao? Linh thuật nào ta cũng xơi được tuốt!"

Nói xong, Trung Cửu vươn người há cái miệng rộng về phía Dương và gầm to: "Thiên Cửu Thực Nhật!"

Lập tức, miệng Trung Cửu tựa như một cái hố đen, hút lấy không khí xung quanh vào trong, cả cơ thể Dương cũng bị cuốn vào, phải vỗ cánh chống lại, ngay cả bốn vị Tứ Linh ở phía xa cũng bị hút gần cận linh lực, nhưng thứ Trung Cửu cần hút nhất là linh lực và linh thuật của Dương lại không hề suy suyễn.

"Tại sao? Tại sao ta không hút được linh lực của người?" Trung Cửu sau một hồi hút hít thì kinh ngạc trợn mắt nhìn Dương.

"Tại vì người không có tư cách!" Dương đáp, thanh Lôi Hỏa kiếm

không lồ đâm xuống, cắm xuyên đầu con Trung Cầu.

Một tiếng gầm thét đau đớn từ tàn hồn Trung Cầu vang vọng khắp bầu trời, ngay cả bọn Sùng Hạo, Phi Vũ ở các đảo khác cũng giật mình nhìn lên trời, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Không thể nào! Tại sao ta lại thua dễ dàng như vậy! Không thể nào!" Trung Cầu gầm lên giận giữ.

"Đi chết đi con chó!" Dương mắng, cánh tay bọc vảy rồng búng mạnh, thanh Lô Hỏa kiếm bùng phát đốt cháy tàn hồn con chó tham tàn.

Bốn vị tổ tiên cũng thở phào gục xuống, trông thì dễ dàng nhưng thực ra họ đã dùng gần hết Thần lực còn sót lại. Họ và Dương không hề hay biết, trước khi tàn hồn Trung Cầu bị diệt, có một bóng xám hư ảo lẩn xuống đất và dịch chuyển đi, chính là một phần tàn hồn Trung Cầu tách ra trong thời gian bị phong ấn để phòng trường hợp bị tiêu diệt, phần tàn hồn này tuy yếu nhưng vẫn còn lại một chút Thần lực của hấn, lại vô tình dịch chuyển đến đảo Cang Kim Long, và nhập vào Phi Âm.

Chương 81: Tiên Long Phát Nộ - Bạch Long Phá Xích

Khi tàn hồn Trung Cầu tựa như làn khói xám tản ra rồi tan biến vào không khí, cả năm trụ đá đồng loạt nứt vỡ thành đá vụn sau vụn năm trấn áp tên ác thần. Tứ linh cùng thờ phào nhẹ nhõm vì đã giải quyết được mối họa diệt thế đè nén trong lòng họ nhiều ngàn năm nay.

Người mừng nhất đương nhiên chính là Dương, còn tưởng phải liều mạng chiến một trận, hóa ra lại thắng dễ dàng đến hệt hững, nhưng lại hiện ra trong đầu Dương một thắc mắc: "Google! Tại sao hắc không thể thôn thực linh lực trong ta?"

Google đáp: "Do thiên phú của Hắc Âm tư chất."

"Là gì? Nói rõ hơn xem?"

"Không có trong dữ liệu... Bíp bip..."

Dương mắng: "Mẹ kiếp! Rõ ràng là thả thính rồi ém hàng không cho người ta biết mà!"

Tứ linh tiến đến gần, thấy Dương đang đứng suy nghĩ gì đó, Đông Long hỏi: "Sao thế con?"

"Con có một thắc mắc, tại sao Trung Cầu không thể thôn thực linh lực của con ạ?"

Đông Long đáp: "Điều này ta cũng không rõ, trước đây chúng ta cũng chưa tìm ra cách tiêu diệt hoàn toàn tên Trung Cầu này, sau đó có

một người đã nói cho chúng ta biết rằng người mang Hắc Âm tư chất có thể kháng lại thôn thực."

Dương tò mò hỏi: "Người đó là ai ạ?"

Đông Long đáp: "Tiên Hậu! Nữ hoàng tối cao của Tiên tộc! Con cũng mang Tiên huyết trong người, không chừng có cơ duyên gặp được nàng ta."

"Tiên Hậu ở đâu ạ?"

Đông Long lắc đầu: "Ta không biết, Tiên tộc là giống loài bí ẩn và không sống thành cộng đồng cố định như các loài khác, muốn gặp phải xem cơ duyên của con rồi..."

Sau đó là những lời ngợi khen và ánh mắt tán thưởng của Tứ Linh dành cho Dương khiến tên này phổng cả mũi.

"Thôi, cũng đến lúc đưa bọn nhỏ về rồi!" Bắc Quy chen ngang, cả bốn người đều xuất toàn lực nên tàn hồn vô cùng yếu ớt, mờ ảo và chậm chạp như có thể tiêu tán bất kỳ lúc nào, tuy nhiên, Thần hồn nếu chưa tiêu tán thì vẫn có thể tu luyện để phục hồi dần với tốc độ rất chậm.

Đảo Đông Long, Sùng Hạo đang một mình ngồi xếp bằng tu luyện, nhờ Kim Long linh châu mà linh lực của hắn hiện đã hoàn toàn khôi phục, trong vòng một tuần tiếp theo, hấp thu hết viên Kim Long linh châu này cùng vài viên Tinh tú linh châu khác thì tăng hai đến ba cấp là chuyện không khó.

Dương và Đông Long chợt xuất hiện trước mặt Sùng Hạo.

"Sùng Hạo, Phi Dương, đã đến lúc các con phải rời khỏi đây rồi."

Đông Long nói.

"Vâng!"

Cả hai cùng gật đầu, Sùng Hạo nhìn sang Dương, hẳn không biết Đông Long đưa Dương đi đâu nhưng cũng không bận tâm lắm.

Đông Long nói tiếp: "Trừ Sùng Lãm, hai con là hậu nhân xuất chúng nhất mà ta gặp trong vạn năm qua. Nhưng hai con nên nhớ, tài năng càng lớn, trách nhiệm càng nặng. Sau khi chúng ta giam mình trong quần đảo Tứ Linh này, không biết thế giới đã xảy ra chuyện khủng khiếp gì mà trở nên tan vỡ, nhưng ta biết chắc một điều, ngoài kia còn có thứ gì đó khiến bản thân Sùng Lãm dù đạt đến Tối Thượng cũng không cách nào đánh bại. Sự bình yên Sùng Lãm tạo ra hiện tại chỉ là tạm bợ, sẽ có lúc nó sụp đổ, và đó chính là lúc các con, một thế hệ phi thường, đứng lên và tiếp bước ông cha gìn giữ đất nước này."

"Và điều cuối cùng ta muốn nói với các con: Đoàn kết để mạnh mẽ và mưu thuận để phát triển! Các con hiểu chứ?"

"Dạ hiểu!"

Dương và Hạo đồng thanh hô, Hắc kim thánh khải tុ trên tay Dương, Thuận Thiên kiếm giương trên tay Hạo.

"Tạm biệt!" Đông Long nói, phất tay đưa Dương và Sùng Hạo rời khỏi quần đảo Tứ Linh.

Đảo Cát Bà, trời đang hừng sáng.

Người của bốn tộc Long, Lân, Quy, Phụng vẫn đang tập trung chờ đợi.

"Anh cả!"

Thủy Quỳnh gọi to khi thấy Thúc Quy xuất hiện trước cánh cổng.

"Những người khác đâu?" Một người hỏi khi Thúc Quy tiến về phía Quy tộc.

"Con không rõ..." Thúc Quy đáp.

Những kỳ Tứ Linh hội tụ trước đây, luôn luôn là những người đi đến đảo cuối cùng sẽ cùng trở ra, làm gì có chuyện 3 người ra trước, 5 người ra sau như hiện tại. Những người ra trước cũng không rõ lý do, chỉ biết là đang hấp thu linh châu thì bị đưa ra, khiến mọi người rất hoang mang.

Sau đó, Phi Âm cũng xuất hiện, tên này từ đầu đến cuối không hề được gặp Tây Lân, đến tận lúc được đưa ra cũng không biết vì sao.

Tiếp theo là Phi Vũ cũng xuất hiện.

"Phi Vũ!"

Phi Âm gọi, nhưng Phi Vũ đáp lại hần bằng ánh mắt khác lạ, tựa như vô tình, tựa như có lỗi, nàng gật đầu chào hần rồi tiến về chỗ Phượng Hoàng tộc, mắt đẹp thoảng nhìn quanh như kiếm tìm ai đó.

"Phi Vũ, trong đó xảy ra chuyện gì?" Tộc trưởng Phụng tộc Hoàng Phi Vân hỏi.

Phi Vũ lắc đầu: "Cháu không biết, tổ tiên truyền cho cháu một vài linh thuật và bí kỹ rồi bảo cháu ở lại đảo Nam Phượng, sau đó người đi đâu mất một lúc và trở lại đưa cháu về đây."

"Vẫn còn hai người, là Phi Dương và Sùng Hạo!" Long Ngạo nói, hẳn không biết tại sao, nhưng chuyện Dương và Hạo ở trong đấy lâu hơn cũng đủ nói cho Long Ngạo biết rằng tổ tiên xem trọng hai tên kia hơn hẳn.

Khi Long Ngạo dứt lời, lại có hai bóng người xuất hiện, một áo đen một áo trắng, trong tư thế đối diện nhau ở khoảng cách xa.

"Kìa!"

Ai đó hô lên, đúng vào khoảnh khắc ánh bình minh đầu tiên ló dạng, một tiếng xoẹt vang lên, Dương và Sùng Hạo lao vào nhau.

Tiếng vũ khí va chạm chát chúa vang lên, Thuận Thiên kiếm chém vào nắm đấm Hắc kim của Dương đến tóe lửa rồi cả hai cùng bật ra, hai đôi chân cạ vào mặt đất vài mét mới đứng vững lại, và lập tức lần nữa lao vào nhau.

Một người có chút hiểu biết la to: "Kia chẳng phải Thuận Thiên kiếm sao? Quả nhiên Sùng Hạo có nó! Còn cánh tay của tên kia là gì mà có thể ngăn cản Thần Bảo?"

Người khác đáp: "Chắc chắn ít nhất cũng là một loại Thánh Bảo! Nhưng cũng may là Sùng Hạo chưa đủ cấp bậc khống chế hoàn toàn Thuận Thiên kiếm, nếu không thì Thánh Bảo sao đủ sức cản phá!"

Lại có tiếng vũ khí va chạm, nhưng cánh tay máy của Dương đã chụp được lưỡi Thuận Thiên kiếm, hẳn liền dùng tay còn lại tụ Hắc ma để lôi tung chưởng vào ngực Sùng Hạo, nhưng tên này cũng đồng thời tung chưởng, tay tụ một đóa lôi điện màu xanh lục kỳ dị.

Binh! Xoẹt xoẹt xoẹt!

Hai loại dị lôi va chạm, Dương và Hạo lần nữa dội ra.

Lại có ai đó thất thanh la to: "Hắc Ma Đế Lôi và Lục Sinh Linh Lôi, hai loại dị lôi xếp hạng nhất và nhì!"

"Hai tên kia chỉ khoảng 17, 18 tuổi, sao có thể khống chế đế lôi?"

Dương và Sùng Hạo không tiếp tục lao vào, Sùng Hạo giơ ngón tay trở chỉ về phía Dương, bí kỹ Nhất kiếm xuyên tâm vận hành, một đốm sáng màu trắng thuần khiết tụ vào ngón tay hắc rồi bắn thẳng về phía Dương, nhưng Dương đã biết chiêu này nên đề phòng trước, chân vận Ngự lôi thuật né đi ngay khi tia sáng vừa được bắn ra.

Trượt, nhưng không! Ngay khi trượt mục tiêu, tia sáng trắng lập tức đổi hướng tựa như vừa bị rọi vào gương, đâm thẳng về phía Dương, buộc hắc phải dùng Hắc kim thánh khải kết hợp Phù Đồng Thiên Vương giáp cản phá.

Ngay khi Dương vừa cản được tia sáng, Sùng Hạo cầm Thuận Thiên kiếm chém thành một đường ánh sáng trắng bọc lục lôi về phía Dương.

"Thuận Thiên Quang Lôi trảm!"

Khi nhiều người đang nghĩ rằng Dương sẽ trúng một đòn nặng, cánh tay hắc đột nhiên bốc lên một ngọn lửa đỏ, kèm theo đó là nhiều tia hắc lôi hung tợn.

"Hắc Lôi Huyết Hỏa Cuồng!"

Ầm!

Cú đâm của Dương đánh vào đường kiếm của Sùng Hạo tạo thành một tiếng nổ lớn, lôi điện, lửa và ánh sáng đối chọi nhau tạo ra những tiếng cháy, tiếng điện xẹt chói tai.

Một người ho lên: "Huyết Ảnh Yêu Hỏa! Vậy ra tin đồn Võ Phi Dương náo loạn Long thành, đánh vỡ đầu Long Hán là có thật!"

Không cho Dương có chút rảnh tay, Sùng Hạo vừa chém xong liền thực hiện Long hóa rồi giương kiếm lao đến.

"Long thể bá vương cấp độ 2! Trông đẹp và ngẫu khủng khiếp!"

Dương cũng không vừa, ngay sau khi đỡ được đường kiếm của Sùng Hạo, hắn cũng Tiên Long hóa.

"Hắc Vũ Tiên Long cũng đã có thể Long hóa cấp độ 2!"

Đám người Long tộc trừ Long Chúc Băng ra, mặt đều xám lại, đây là hai kẻ bị Long tộc chối bỏ sao?

Sùng Hạo lao đến, Dương liền bọc Hắc kim thánh khải dưới chân, đạp đất vỗ cánh bắn lên cao, né được mũi kiếm của Sùng Hạo, đồng thời tay hắn tụ ra một thanh lôi hỏa kiếm màu đỏ đen rực rỡ mà yêu dị. Trong lúc đó, Sùng Hạo mất đà, vội dùng chân đạp đất lấy thế xoay mình, vừa xoay lại thì bị Dương một kiếm chém đến.

Nhưng thanh kiếm tạo thành từ linh lực của Dương làm sao sánh bằng Thuận Thiên kiếm, thanh kiếm trong suốt này đang tỏa ra ánh sáng trắng cùng những tia lục lôi, va chạm vào lôi hỏa kiếm của Dương gây ra những tia lửa điện chói lóa, rồi lưỡi kiếm Thuận Thiên nhanh chóng cắt sâu vào lôi hỏa kiếm của Dương.

Trong lúc còn đang thẳng thế, Sùng Hạo chợt giật mình nhận ra chân

Dương đang bùng phát đồng thời Huyết hỏa và Hắc lôi, cả hai đang ngưng tụ lại với tốc độ khủng khiếp, đây là biểu hiện của Hắc Lôi Huyết Hỏa Cuồng.

Nghĩ vậy, Sùng Hạo dù đang thắng thế nhưng vẫn quyết đoán thu kiếm nhảy lui về sau. Dương vốn định tranh thủ lúc độ kiếm, tụ Cuồng dưới chân một cước đá gục Sùng Hạo, nhưng khi thấy Sùng Hạo đột ngột lui lại cũng không nao núng mà vận Ngự lôi thuật như chớp lao đến đá vào ngực Sùng Hạo.

"Hắc Lôi Huyết Hỏa Cuồng!"

"Thuận Thiên Quang Lôi Trảm!"

Sùng Hạo lúc lui lại cũng đã vào tư thế, Thuận Thiên Quang Lôi Trảm một kiếm hủy diệt chém thẳng vào chân Dương.

Hắc Long chiến Bạch Long, kỳ phùng địch thủ. Tuy chỉ là một trận đánh giữa hai thiếu niên trông chưa đến 20 tuổi, còn chưa đủ đẳng cấp để thực hiện những linh thuật hoành tráng mang tính hủy diệt, nhưng cũng đủ khiến những kẻ đang đứng xem hồi hộp tựa như đang xem một trận chiến sinh tử của hai cường giả đỉnh cao. Ở thế giới này, cuộc đời ai mà không mong được một lần tham gia trận đánh như vậy, ai mà không mong có một đối thủ ngang tài ngang sức như vậy...

ẦM!

Một vụ nổ khủng khiếp làm mặt đất rung chuyển khi hai chiêu thức khủng khiếp va chạm vào nhau, Dương và Sùng Hạo cũng bị bắn ra xa, vảy rồng đen trắng rơi rụng, máu đã xuất hiện trên cơ thể cả hai, nhưng dù trong lớp vỏ bọc nhưng vẫn dễ dàng nhận thấy hai vị hắc bạch song long này đang cười! Nụ cười thỏa mãn.

"Đây là tuổi trẻ của thế giới này sao?" Dương cảm thán, so sánh về mọi mặt, thế giới cũ của hắn giống như một bức tranh đơn điệu không màu và vô hồn, còn ở thế giới này, hắn có thể tung cánh tự do theo đúng nghĩa đen, để ngắm nhìn một thế giới tràn ngập sắc màu của tuổi trẻ, của yêu hận, của những điều kỳ diệu và của những cuộc phiêu lưu kỳ thú...

Trận đánh dường như đang đi vào hồi kết, tất cả mọi người nín thở dõi theo...

Sùng Hạo nhắm mắt, khắp cơ thể Bạch Long Bá Vương bùng lên ánh sáng trắng chói lóa cùng với những tia lục lôi mạnh mẽ, Thuận Thiên kiếm trên tay hắn tỏa sáng hơn bao giờ hết.

Dương bay lơ lửng trên không, thân thể Hắc Vũ Tiên Long cháy bùng trong huyết hỏa cùng hắc lôi hung tợn, hai tay hắn dang ra, Hắc kim thánh khái tan rã thành hàng trăm mảnh nhỏ rồi bay tản ra khắp xung quanh những mảnh này đồng loạt bùng phát huyết hỏa và hắc lôi rồi tụ thành từng thanh lôi hỏa kiếm nhỏ bay khắp bầu trời.

"KIẾM VŨ!"

Tiếng vừa rồi không phải cá nhân Dương hô lên, cũng không phải cá nhân Hạo hô lên, mà là cả hai đồng thanh hô lên, khác ở chỗ, "vũ" của Hạo nghĩa là múa, còn "vũ" của Dương nghĩa là mưa!

Những thanh lôi hỏa kiếm như một cơn mưa dầm thẳng về phía Sùng Hạo, vừa lúc Sùng Hạo vung kiếm chém liên tục tạo ra những đường kiếm khí bén nhọn về phía Dương.

Ầm ầm ầm...

Hai luồng kiếm vũ liên tục va vào nhau ở khoảng giữa hai người, Sùng Hạo có lợi thế về Thần Bảo, còn Dương lại lợi thế về đố lòi để hỏa hợp nhất nên kẻ tám lạng, người nửa cân.

Hai luồng kiếm vũ cuối cùng cũng hết.

Một người xem thờ phào nói: "Vậy là xong rồi phải không? Chúng đánh nữa là ta hồi hợp chết mất!"

Người này vừa dứt câu thì sức mạnh của Dương và Sùng Hạo lại tăng vọt, một người dùng Nộ, một người tạm thời cởi bỏ Phong hồn xích.

Tiên Long Phát Nộ - Lôi Hỏa Cường

Bạch Long Phá Xích - Thuận Thiên Trảm

Nắm đấm chạm vào lưỡi kiếm!

RẦM!

Rung chuyển!

Nếu không phải có bốn vị tộc trưởng Tứ Linh tộc ở đây, có lẽ hòn đảo đã tan hoang trước sức công phá cấp Linh Vương của hai tên Linh Tá trẻ tuổi này.

Kinh ngạc không nói nên lời. Đủ mọi cảm xúc, hoảng sợ, ghen tỵ, kinh ngạc, hâm mộ, tự hào, khâm phục từ khắp các anh tài trẻ tuổi của bốn tộc, nhìn Dương và Sùng Hạo chiến đấu, cái danh nhân tài mà họ mang trên mình bấy lâu nay hóa ra chỉ là tự sướng.

Nhưng cảm xúc nhất vẫn là những người Long tộc, đó là hai kẻ "máu

lai bản thiù" mà trưởng lão hội thường xuyên lên án đây sao? Nếu như vậy thì họ ước gì bản thân cũng được lai như vậy a...

Tộc trưởng Long Thiên Đạo chết lặng nhìn Dương, đứa cháu ngoại mà bản thân lão chối bỏ đấy! So với đứa cháu nội vàng ngọc Long Ngạo thì hóa ra vàng ngọc này chỉ bằng sỏi đá. Hối hận, nhưng biết làm sao, lão chối bỏ cháu ngoại trong nhu nhược và cổ hủ, giờ lão tự biết bản thân không có tư cách gì để nhận lại đứa cháu ngoại này, khi mà tương lai của nó dường như chắc chắn còn huy hoàng hơn cả Long tộc!

Còn Dương và Sùng Hạo, sau pha đối đầu toàn lực, cả hai văng ra nằm trên đất, trạng thái Long hóa vẫn còn nhưng vảy rồng rụng rơi đầy đất, kết quả đành là hòa, vì nếu chiến tiếp, một trong hai hoặc cả hai có thể mất mạng.

"Hộc! Lần này hòa... hộc... lần trước ta thắng, nên tỷ số là 2 - 1! Hộc..." Dương gượng ngồi dậy, nhìn Sùng Hạo và nói.

Sùng Hạo cũng gượng dậy đáp: "Là 2 đều! Hộc..."

"Sao lại 2 đều?"

Sùng Hạo đáp: "Lần trước... hộc... ngươi đầu hàng!"

"Ạch! Vậy cũng tính à?"

"Tính chứ!"

Cả hai cùng bật cười thoải mái dù cơ thể đang kiệt quệ và đau nhức.

"Hai tên điên!"

Thấy Dương và Hạo đánh nhau đến lố đầu mà còn ngồi cười, Thủy Quỳnh mắng rồi bước ra dìu Sùng Hạo, Long Chúc Băng cũng bước đến chỗ Dương, bắt chắp những ánh mắt của người trong tộc, riêng Phi Vũ tuy muốn ra, nhưng chưa chắm dứt quan hệ với Phi Âm, nếu nàng ra có thể gây chiến giữa ba tộc Long, Lân, Phụng nên đành cẩn răn nhìn, dù trong lòng rất lo rằng Dương sẽ hiểu nhầm mình. Nhưng Dương hiểu, hấn nhìn sang chỗ Phi Vũ và mỉm cười như để báo cho nàng biết hấn hiểu ý nàng.

Trong Đông Long đảo, tứ linh cũng theo dõi trận đánh qua tượng đài tứ linh, Đông Long vỗ trán cười khổ: "Hai cái thằng cuồng chiến này! Mâu thuẫn trong ý của ta đâu phải như vậy đâu..."

Bắc Quy bật cười: "Ha ha! Đúng là hiểu chiến như Rồng."

Nam Phượng lại cười bí hiểm: "Nói cho các người biết một chuyện... Khi truyền Thần lực, ta đã truyền luôn Phượng ấn cho tên dâm tặc kia..."

"A! Người cũng vậy sao?" Câu này là do Đông Long, Tây Lân, Bắc Quy cùng ngạc nhiên nói.

Cả bốn người nhìn nhau, sau đó bật cười.

Chương 82: Đại Lộ Vô Tận

Việt Nam, một đất nước bị phong ấn, trải qua bốn nghìn năm phát triển đầy thăng trầm, qua nhiều triều đại với nội chiến và thống nhất. Cho đến cuối thời nhà Nguyễn, nội chiến lại diễn ra và lãnh thổ đất liền Việt Nam lần nữa chia cắt thành 3 miền do 3 thế lực thống trị. Gồm họ Lý của Hà thành, họ Nguyễn của Hoàng thành và họ Hồ của Sài thành.

Tuy chia cắt và mâu thuẫn, nhưng giữa 3 miền vẫn có sự thông thương trao đổi về văn hóa và kinh tế, chính vì vậy mà xuất hiện một tuyến đường nối liền cả 3 miền, đi xuyên suốt đất nước, quốc lộ 1A, hay còn được gọi với cái tên khác hoa mỹ hơn, đại lộ Vô Tận.

Ở cái thế giới mạnh được yếu thua này, có giao thương đương nhiên sẽ có đứng đường, à không, sẽ có cướp đường, mà có cướp đường sẽ có hai nghề phát triển kèm theo, đó là bảo vệ và bảo kê.

Lại nói về nạn cướp đường, một trong những điểm đen trên tuyến quốc lộ 1A là đoạn đi qua đèo Hải Vân cắt ngang dãy núi Bạch Mã. Địa thế hiểm trở, rừng hoang núi vắng, lại nằm giữa hai trung tâm giao thương, du lịch là Huế và Đà Nẵng, đèo Hải Vân trở thành thánh địa cho bọn cướp lộng hành, mà khét tiếng nhất chính là băng Mắt Ngọc do tên tướng cướp Bảy Lẹ cầm đầu.

Thanh niên 17 tuổi khoác trên mình một chiếc áo khoác đen, mắt mang kính giả cận, bóng dáng cô độc bước đi trên cầu Hải Vân. Dưới chân là cửa biển, trên đầu là trời mây, trước mặt là rừng núi mênh mông của vườn quốc gia Bạch Mã, đôi mắt Dương sáng ngời trong thiên nhiên hùng vĩ, hóa ra, khi đi bộ, hẳn mới thấy rõ đất nước

này tươi đẹp biết nhường nào.

Sóng biển rì rào gọi Bảo Ngọc đang ngủ trong mũ trùm đầu của Dương tình giấc, cô bé duyên dáng vươn vai rồi lơ lửng bay đến ôm vai Dương, miệng xinh vu vơ một giai điệu nhẹ nhàng.

"La là là la la lá la

La là là la la lá là..."

Giai điệu tưởng chừng như ngẫu hứng, nhưng khiến tim Dương tăng nhịp đập, hấn ngạc nhiên hỏi: "Bảo Ngọc! Ai dạy con hát bài này?"

Bảo Ngọc tròn mắt đáp: "Con không nhớ ạ, giống như nó tự xuất hiện trong đầu con..."

Dương gật gù, trong lòng thầm nghĩ: "Chắc chỉ là trùng hợp..."

Dương tiếp tục đi, sau lưng hấn, một đoàn xe kéo linh mã và linh ngưu từ phía sau chạy đến khiến Bảo Ngọc vội trốn vào mũ trùm của Dương, tinh linh là loài cực hiếm, nếu bán sẽ rất được giá nên Dương dặn dò cô bé ẩn nấp để tránh gặp phiền phức lớn.

Linh mã, linh ngưu giống như ngựa, trâu bình thường nhưng biết dùng linh lực nên rất khỏe, tốc độ di chuyển nhanh nhưng rất êm ái, không gây động đất mạnh như trâu ngựa bình thường. Đoàn xe gồm một xe lớn do linh ngưu kéo để chở hàng hóa, một xe khác kiểu dáng sang trọng để chở người do linh mã kéo, kèm theo một đội người hộ tống, đa số là Linh Tá và ít Linh Úy. Đùng hỏi tại sao làm bảo vệ mà toàn Linh Úy, Linh Tá, bởi đơn giản là vì Linh Tướng trở lên mấy ai thềm đi thềm làm bảo vệ giá rẻ.

Đoàn xe chạy đến ngang Dương, một người cưỡi ngựa dẫn đoàn,

trông chừng 40 tuổi, phóng khoáng gọi Dương: "Anh bạn trẻ! Có muốn quá giang một đoạn không?"

Dương cảm kích đáp: "Dạ không, em cảm ơn ạ!"

Gã đàn ông dừng ngựa lại nói: "Chắc không đấy? Đoạn này rất nguy hiểm, Linh Úy cấp 1 như cậu đi một mình dễ thành mồi ngon cho bọn cướp lắm! Cứ theo ta, không lấy phí đâu mà ngại!"

Từ cấp Linh Vương trở lên có thể luyện một kỹ năng đặc biệt để che giấu cấp bậc thật sự, khiến người khác cảm nhận được mức linh lực yếu hơn so với thực lực bản thân. Nhưng Dương là Linh Tá, sở dĩ gã đàn ông kia cảm nhận được Dương chỉ là Linh Úy cấp 1 là nhờ một loại Bảo Vật đặc biệt mang hình dáng một chiếc đồng hồ mà Dương mang trên tay, đây là hắc dựa vào Google để chế tạo.

Sau cuộc so tài với Sùng Hạo ở đảo Cát Bà, Dương được Hồng Ảnh đến đón về. Thêm một thời gian thì Hồng Ảnh lại đuổi Dương đi, cho hắc bắt đầu hành trình du ngoạn và rèn luyện trên đại lộ Vô Tận này.

Thấy sự nhiệt tình và chân thành của người đàn ông, Dương có chút cảm động nên quyết định quá giang một chuyến để đỡ mỏi chân sau chặng đường dài.

"Vậy em xin phép quá giang một đoạn ạ..."

"Cứ vô tư, lên ngồi tạm trên xe chở hàng nhé."

"Vâng!"

Vậy là Dương theo chỉ dẫn ngồi lên cạnh người đánh xe chở hàng, vừa đặt mông ngồi xuống thì có giọng đàn ông trong xe chở người bọc dục quát ra: "Lề mề quá! Cứ gặp bọn ất ơ là dừng lại cho quá

giang thì đến bao giờ mới đến Sài thành?"

Lại gặp dân khó ưa, nhưng đành vậy, không có vai phản diện thì hành trình này trở thành hành trình quảng bá du lịch mất rồi. Nghĩ thế nên Dương mặc kệ, cứ ngồi lì trên xe dù biết người kia có ý đuổi mình.

Người đàn ông đi đầu nói: "Ông chủ đừng nóng, chúng tôi đi nhanh hơn một chút để bù lại là được chứ gì!"

Vậy là đoàn xe tiếp tục đi, người lái xe hàng vừa nắm dây dắt trâu vừa bắt chuyện với Dương: "Nhóc con, nhìn cậu chỉ khoảng 18 tuổi là cùng, vậy mà đã đột phá lên Linh Úy, chắc cũng là đệ tử của bang phái hoặc học viện nổi tiếng nào hả?"

Dương đáp: "Vâng, em vừa tốt nghiệp học viện Sông Hương, nay định ra ngoài du ngoạn một chuyến."

"Học viện Sông Hương? Hình như ở Trung Bộ này chỉ đứng sau học viện Cố Đô nha. Ta tên Phan Văn Bắc, còn người dẫn đầu tốt bụng kia là trưởng đoàn hộ tống, ảnh tên Bảo Tuấn, còn cậu tên gì?"

"Em tên Lâm Việt Dương ạ!" Dương đáp, không dùng tên Võ Phi Dương mà dùng tên thật của hắn ở thế giới cũ.

Bắc gật đầu: "Tên hay nhỉ! Lâm Việt Dương, Lâm Việt... Dâm Liệt... à mà thôi! Dám một thân một mình đi qua đoạn đường này, cậu cũng liều thật."

Dương khiêm tốn gãi đầu: "Thật ra em cũng sợ, nhưng mang rất ít tiền nên nếu lỡ bị cướp cũng không mất mát nhiều..."

"Cậu ngây thơ quá! Bọn cướp không tốt bụng đến mức cướp xong

rời cho cậu an toàn rời đi đâu! Hoặc là bắt cóc tổng tiền, hoặc là giữ làm khổ sai, thậm chí người đẹp trai ngời ngời như cậu còn rất có khả năng bị bắt làm nô lệ tình dục cho bọn biến thái, khi đó thì mong xinh hé nụ hồng xinh nhé!"

"Ách!"

Dương chỉ nghĩ sơ đã thấy thốn thốn thối thối rồi. Bắc cũng nói nhỏ cho Dương biết chủ đoàn xe là một lão thương gia hạng trung bần xỉn xấu tính tên Thanh, quê ở Nam Bộ nhưng ra Bắc Bộ lập nghiệp, nay lại muốn cùng vợ và con gái trở về quê nên thuê đoàn hộ tổng đưa về.

Còn tại sao phải vận chuyển bằng xe hàng mà không dùng đến nhẫn, đây là vì không gian trong nhẫn có giới hạn, và sức chứa càng cao, giá cả càng đắt đỏ, loại rẻ nhất chỉ có sức chứa khoảng một mét khối cũng có giá đến hàng chục triệu đồng. Dương vẫn dùng chiếc nhẫn do Mộng tặng, nhưng không biết rằng, để có một chiếc nhẫn với sức chứa bằng cả một căn phòng này, Như Mộng đã phải "chà đồ nhôm" đem tặng hẳn, bị ông nội Hoa Thiên Lý mắng cho một chập.

Cũng có những loại nhẫn hàng lỗi giá rẻ, nhưng rất dễ hư hại, không gian không bền vững, dễ làm hỏng đồ vật trong nhẫn, bảo mật không an toàn và khả năng lưu trữ cũng tồn tại rất ít ngày, giống như loại nhẫn mà Dương được phát trong cuộc thi Thợ săn linh thú.

Qua cầu, đi thêm một đoạn là đến hẻm Hải Vân, đường hẻm xuyên núi này bị băng cướp Mắt Ngọc chiếm đóng, tên trùm Bảy Lẻ có mặt thường xuyên cho nên chỉ có những thế lực mạnh mới dám qua, còn đoàn xe cùng Dương chọn đi đường đèo Hải Vân, tuy xa hơn nhưng lại ít khả năng đ-ng phải cao thủ hơn.

"Anh em tập trung cao độ, chuẩn bị tinh thần chiến đấu! Qua chặng

này đến Đà Nẵng là có thể thoải mái hơn rồi!"

"Rõ!"

Bảo Tuấn nhắc nhở, nhóm bảo vệ đồng thanh hô to, gương giáo sẵn sàng chiến đấu.

Dương tò mò hỏi Bắc: "Anh Bắc, chỗ này gần Hoàng thành mà giặc cướp lộng hành, sao Hoàng thành không phái cảnh sát đến dẹp loạn ạ?"

Bắc lắc đầu: "Đúng là thanh niên mới ra trường có khác, cho cậu biết, bọn cướp này có bảo kê cả thôi, hơn nữa, hầu hết bọn chúng sẽ cướp theo vùng miền, nghĩa là người có chứng minh thư Trung Bộ thì chỉ bị thu phí đường bộ, còn người của Bắc Bộ hay Nam Bộ thì chúng thoải mái cướp bóc, thậm chí còn được Hoàng thành động viên, ba miền trông ra thì có vẻ đang hòa bình nhưng thực chất là họ chiến tranh bằng kinh tế."

"À..."

Quả thật là cướp bóc lộng hành, đoàn xe vừa đến chân đèo thì có một nhóm ba người đàn ông hung tợn ăn mặc lòe loẹt, tóc bù như chó xù chặn đầu xe. Cả ba tên đều là Linh Tá cấp 5, buộc đoàn xe phải dừng lại đề phòng.

Tên cầm đầu xem xét đoàn xe rồi khoanh tay cười: "Hà hà, xe sang nha! Là người từ đâu tới, khôn hồn thì giao nạp 2 triệu đồng tiền phí qua đường, còn không thì nạp mạng!"

Bảo Tuấn bước xuống ngựa, nhìn bọn cướp rồi đáp: "Buồn cười! Cả ba người chỉ là Linh Tá cấp 5, lấy tư cách gì mà đe dọa bọn ta?"

Tên cướp cầm đầu cười to: "Ha ha! Người chưa nghe danh băng Hắc Ka Tô chúng ta sao? Đánh không lại thì liều chết, một mình người là Linh Tá cấp 6, khi chúng ta tấn công liều chết thì người đủ sức bảo vệ những kẻ khác sao?"

Nghe danh Hắc Ka Tô, Bảo Tuấn nghiêng răng nói: "Chờ ta hỏi ý!" Sau đó Tuấn đến chỗ ông chủ Thanh hỏi ý.

Chỗ xe hàng, Bắc giới thiệu cho Dương biết: "Mẹ kiếp, mới lên đèo đã gặp bọn khét tiếng này! Bọn chúng là băng Hắc Ka Tô, một nhóm đàn em của băng Mắt Ngọc, tên băng là viết tắt tên ba thành viên gồm Hợi, Khùng và Tô Tô, bọn này dù gặp đoàn yếu hay mạnh hơn mình một chút đều đòi tiền bảo kê, không cho thì chúng sẵn sàng liều mạng."

Lúc Bắc nói với Dương xong, từ trong xe, lão Thanh quát ra: "Không! Nhiệm vụ của các cậu theo hợp đồng là hộ tống tôi đến nơi an toàn, còn gặp cướp thì nộp tiền bảo kê hay đánh nhau là chuyện của các cậu!"

Loại xe chở người này khá giống xe hơi nhưng được ngựa kéo, cửa kính trong và có rèm che kín, lúc Dương nhìn sang thì thấy một gương mặt thiếu nữ xinh đẹp kéo rèm tò mò nhìn ra, sau đó liền che lại, nhưng dường như không thoát được ánh mắt của một tên bọn cướp, hắn liền thì thầm gì đó vào tai tên cầm đầu, tên cầm đầu nghe xong liền hé một nụ cười âm dục.

Bảo Tuấn sau khi bị lão Thanh từ chối chi tiền, liền nhìn sang đám anh em bảo vệ, cả đội có tám người, hai Linh Úy cấp 10, ba Linh Tá cấp 1, một Linh Tá cấp 3 và một Linh Tá cấp 4, chỉ có Bảo Tuấn là Linh Tá cấp 6.

"Anh Tuấn! Dù anh quyết định thế nào thì bọn em cũng theo anh!"

Bảo Tuấn là người hào phóng, lại sống tình nghĩa nên dám anh em rất tôn trọng, sẵn sàng liều chết nếu Bảo Tuấn ra lệnh. Nhưng mỗi người đều còn vợ con để lo, Tuấn đành quyết định lấy tiền túi ra giao cho bọn này để anh em được an toàn.

Tuấn bước đến đưa cho tên cầm đầu hai triệu đồng tiền mặt.

"Tốt!" Tên Tê Tê cầm đầu cẩn thận nhận tiền cho vào túi, nhưng sau đó lại nói: "Mà khoan đã! Gọi tất cả người trong xe ra đây, ta nghi là có tội phạm bị truy nã!"

Tuấn nhướn mày: "Thì sao? Mày là cướp chứ đâu phải công an?"

Tê Tê đáp: "Ô! Cướp cũng có đạo lý của ăn cướp chứ! Ta chỉ lấy phí đường bộ, còn tội phạm thì ta vẫn phải bắt vì dân vì nước! Bọn ta đứng đây, chỉ cần gọi tất cả người trong xe ra cho ta xem mặt, nếu không phải thì lập tức thả đi, thế nào?"

Từ trong xe, lão Thanh béo lùn ngạo nghễ bước ra, tuy hơn 50 tuổi nhưng lão chỉ là Linh Úy cấp 10, đây là tình trạng của những kẻ lười biếng, chỉ ham kiếm tiền và hưởng thụ, không thích tu luyện.

"Ra thì ra! Ông đây cóc phải tội phạm nhá! Em với con cũng ra đây cho bọn rùng rú chúng nó lác mắt!" Lão Thanh nói, mở cửa xe kéo vợ và con gái lão ra.

Dương và bọn cướp lác mắt thật, lão già béo ú ngu độn kia không ngờ lại có một cô vợ xinh đẹp tuyệt trần, nếu không biết tuổi thật thì nhiều người còn nghĩ nàng là gái đôi mươi, dù đã 37 tuổi và theo sau là cô con gái 19 tuổi xinh đẹp chẳng kém.

"Ồ! Đúng là không phải tội phạm! Xin lỗi, xin lỗi, ha ha..." Tê Tê nói

với điệu cười dâm dê khó tả, nhưng sau đó hắn vẫy tay gọi đàn em bỏ đi.

Nhìn bọn cướp đi xa, vài người thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng có vài người mặt nghiêm trọng hẳn lên, chỉ vì lão Thanh ngu đàn muốn khoe vợ con mà nguy hiểm đã tăng lên nhiều lần.

Còn Dương trong lòng nổi lên sóng gió, miệng không ngừng lẩm nhẩm: "Có nên về phe bọn cướp không ta? Hay tự bắt cóc rồi hấp diêm cho gọn?"

Chương 83: Sắc Dục

Tương Dương, Nghệ An

Hồng Ảnh đang ngồi vận công trong nhà, chợt như cảm giác thấy ai đó vừa đến, liền hé môi nói: "Vào đi, hắc đã đi rồi!"

Hồng Ảnh vừa dứt câu, một làn khói tím ma mị tỏa vào phòng nàng rồi tụ thành một bóng hình tuyệt mỹ, Tử Linh.

"Hắc đi đâu?" Tử Linh hỏi.

"Đi bất cứ đâu mà hắc thích!"

"Sao ngươi lại để hắc đi lung tung như vậy? Vy Ái đang tìm giết hắc!"

Hồng Ảnh cười: "Ngươi đúng là không bao giờ trưởng thành được! Nói Bích Diệp giết người thì ta còn có thể suy nghĩ một chút, chứ Vy Ái có thể giết ai? Chưa kể đến chuyện hắc chính là cháu nội của tên Võ Phi Công khờ khạo kia!"

Tử Linh đáp: "Chính vì hắc là cháu nội của Phi Công nên ta mới lo..."

"Ôi dào... ngươi yên tâm, tên đó hoàn toàn trái ngược với Phi Công, lại có Minh Châu thần thông quảng đại đi cùng thì lo gì. Còn không yên tâm nữa thì cứ đi mà gặp hắc!"

Tử Linh nghe Hồng Ảnh nói xong, trong lòng dường như phân vân, không nói thêm lời nào mà rời đi.

Hồng Ảnh thờ dài: "Các người đều là một đám khờ khạo!"

Đèo Hải Vân là nơi được mệnh danh thiên hạ đệ nhất hùng quan, dưới sát bờ biển, trên chọc tầng mây, ở giữa rừng núi hoang sơ hùng vĩ.

Ở cửa hầm Hải Vân hướng ra Hoàng thành Huế.

Một tên mặt dày sọ miệng ngậm thuốc lá đang ngồi trong một căn chòi nấp ven đường, sau lưng là ba tên nhóm Hắc Ka Tô và hai tên khác.

Tên mặt sọ là Long Thọ, thành viên băng Mắt Ngọc, đảm nhiệm vai trò báo động cho băng khi thấy đoàn xe đến từ hướng Hoàng thành, hần nghi ngờ hỏi: "Tụi mày chắc chứ?"

Tê Tê đáp chắc nịch: "Chắc chắn, hai mẹ con nó xinh cực kỳ, đoàn tụi nó mạnh nhất chỉ có một thằng Linh Tá 6, một thằng cấp 4 và một thằng cấp 3, nếu ba đưa tao cộng thêm mày thì đủ đẹp sạch tụi nó."

Long Thọ phân vân: "Nhưng mày cũng biết luật của anh Bảy, thành viên chính trong băng Mắt Ngọc không được tham dự vào chuyện bên đường đèo!"

Tê Tê đáp: "Đấy là vì bọn đi đường đó toàn nghèo khó không đáng để anh Bảy quan tâm, nhưng bọn này trông rất có của, chắc là dân keo kiệt không muốn bỏ tiền thuê bảo vệ mạnh! Mà đem hai mẹ con này dâng lên anh Bảy tao bảo đảm mày sẽ thăng chức, đẹp không thua gì mấy con hàng hạng sang đâu, lại dễ hốt hơn phía đường hầm này nhiều!"

"À! Còn có một thằng nhóc rất đẹp trai, trông chừng 18 tuổi, đeo kính cận thư sinh, đúng gu của nữ thần sắc dục luôn! Làm quà nộp cho

nàng ta thì càng được thưởng lớn nữa!" Tê Tê nói thêm để tăng sức thuyết phục.

"Sao nghe ngon ăn quá vậy? Mà không định gạt tao chứ?" Long Thọ lung lay.

Tê Tê giơ tay lên trời thề độc: "Tao thề! Mà Linh Tá cấp 6, ba đứa tao cấp 5, lừa mà để chết sớm à?"

Long Thọ nghĩ thấy cũng đúng, sau hồi lâu phân vân, dặn dò hai tên đàn em canh gác, còn hấn theo bằng Hắc Ka Tê đuổi theo đoàn xe.

Đoạn đường đèo chỉ khoảng hai mươi cây số nhưng quanh co khúc khuỷu, lại phải đề phòng cướp bóc và ác thú nên đoàn xe Dương quá giang di chuyển rất chậm.

Dọc đường đi, có Bảo Tuấn, Linh Tá cấp 6 dẫn đoàn nên ngoài bọn Hắc Ka Tê liều lĩnh ra thì chẳng tên cướp nào dám lộ mặt, nhưng gương mặt Bảo Tuấn rõ ràng rất căng thẳng vì biết bọn Hắc Ka Tê sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Bảo Tuấn cũng không quên kéo ngựa chậm lại ngang xe chở hàng để nhắc nhở Dương: "Anh bạn trẻ, nếu có chuyện gì nguy hiểm cứ tìm một chỗ trốn đi nhé, đợi lúc an toàn thì ra để tránh vạ lây."

Dương nghe xong, chưa kịp đáp thì giọng lão Thanh trong xe lại quát ra: "Trốn cái gì! Khi cần thì quá giang ngon lành, khi thấy nạn thì bỏ chạy, mẹ kiếp cái thứ hèn nhất!"

Lão Thanh quát xong thì chợt nghe mấy tiếng nổ lớn liên tiếp, chiếc xe chở hàng Dương đang ngồi rung chuyển, ngã nghiêng sang phải, tài xế Bắc vội vàng kéo trâu dừng lại.

"Bể hai bánh xe bên phải rồi!" Một thành viên đoàn bảo vệ cưỡi ngựa đi sau la to.

"Sao lại bể?" Bảo Tuấn hỏi, bánh xe ở thế giới này cũng được làm từ cao su bơm hơi, tuy có thể bể nhưng không thể trùng hợp bể cả hai bánh cùng lúc.

Người đi sau xuống ngựa chạy lại xem xét và đáp: "Là phi tiêu! Phi tiêu kèm hỏa linh lực!"

Nghe câu này, cả nhóm bảo vệ lập tức giương đao múa kiếm, chuẩn bị nghênh địch.

"Bắc lo sửa bánh xe mau!" Tuấn ra lệnh cho Bắc, còn bản thân tiến ra sau xe quan sát.

"Phi tiêu bắn đến tận đây mà phía sau không ai hay biết, kẻ tấn công ít nhất cũng Linh Tá cấp 5, mọi người cẩn thận!"

"Rõ!"

Dương cũng lanh chanh nhảy xuống xe quan sát, hấn hiện nay đã là Linh Tá cấp 7, nhưng có đế lôi, đế hỏa cộng với thánh bảo nên có thể nói là vô địch trong cấp Tá, bọn trộm cướp tầm thường hoàn toàn không đáng để hấn quan tâm.

Linh Tá có thể cảm nhận linh lực người khác nhưng với phạm vi rất thấp, Bảo Tuấn nhìn xung quanh không thấy ai nên la to: "Là ai cản đường thì mời ra mặt thương lượng, đừng chơi trò nấp ló!"

Bảo Tuấn nói xong, từ trong rừng cây có một người mặt thẹo bước ra, Long Thẹo vừa gãi đầu vừa nói: "Úi chà! Ném chim mà lỡ trúng bánh xe quý vị, xin lỗi nhé!"

"Linh Tá cấp 6?" Bảo Tuấn nghiêm trọng nghĩ, người này mạnh tương đương, thậm chí còn hơn hẳn một chút.

Trước tám bảo vệ đang sẵn sàng chiến đấu, Long Thọ không chút e ngại tiến lại gần đoàn xe: "Thôi lỡ rồi, trả ta hai cái phi tiêu coi, tuy không phải linh bảo nhưng cũng tốn mấy chục nghìn một mũi đấy!"

Bảo Tuấn định tiến lại nhặt lấy hai chiếc phi tiêu, chợt giật bắn mình nghe tiếng lão Thanh bước ra khỏi xe quát:

"Trả cái gì mà trả! Đền tiền bánh xe cho chúng ta mau!"

Lão Thanh vừa nói xong, một mũi phi tiêu từ chỗ Long Thọ xé gió bắn đi, hướng thẳng đến trán lão Thanh.

Keng!

May mắn cho lão Thanh, Bảo Tuấn vừa kịp thời lao đến giường kiểm cản lại ngay trước khi mũi phi tiêu cắm vào trán lão.

Long Thọ vỗ tay khen ngợi: "Ồ! Tốc độ khá nhỉ! Có muốn vào băng ta không, giết lão già kia rồi cướp tài sản của lão thì lời hơn làm bảo vệ quèn nhiều nha!"

Bảo Tuấn khinh bỉ: "Vi muốn có thêm chút tiền mà bán mất lương tâm thì ta lỗ nặng rồi!"

"Bậy nào! Lương tâm thì ta vẫn còn nha! Làm cướp cũng là để nuôi vợ con thôi mà! Vây đi, ta để các người đi, nhưng mà..." Long Thọ nhìn quanh, sau đó chỉ vào mặt Dương: "Thằng cu đẹp trai mang kính này và hai mẹ con người đẹp trong xe phải để lại!"

Lão Thanh sau khi xem chết đã trốn lại vào xe, giờ kéo rèm ra mắng tiếp: "Để cái con mẹ ngươi! Giết hẳn cho ta!"

Đương nhiên là không ai thèm nghe lão, chỉ có những tiếng thờ dài, tưởng gặp bọn Hắc Ka Tô đã là xui lắm rồi, hóa ra hộ tống lão ngu dốt này còn xui gấp bội.

Bảo Tuấn chán nản không thèm đếm xỉa đến lão Thanh, nói với Long Thọ: "Hóa ra mày là đồng bọn của băng Hắc Ka Tô!"

"Hà hà! Chỉ là lỗ miệng tiết lộ, mong các anh bảo vệ thông cảm nha..."

Kẻ nói chính là Tô Tô, hẳn và Hợi, Khùng cũng bước ra.

Bọn cướp có đến bốn kẻ mạnh là điều Bảo Tuấn không lường đến, hẳn đã đi đoạn đường này vài lần nên cũng biết quy luật không cướp đường đèo của băng Mắt Ngọc, nhưng không ngờ lão Thanh ngu độn lại đem khoe vợ con, tự biến thành mồi thơm cho bọn cướp.

"Chúng ta thương lượng được chứ? Xe hàng này cho các ngươi, còn người thì bọn ta không thể để lại bất cứ ai!" Bảo Tuấn đành xuống nước.

Lão Thanh nghe thế liền nhảy đồng lên: "Cho cái gì mà cho! Giết chúng..."

"Muốn vợ con ông toàn mạng thì câm miệng! Bọn chúng mạnh hơn chúng ta!" Bảo Tuấn quát.

Lão Thanh vẫn gân cổ cãi: "Thế tao tốn mấy chục triệu thuê một đám bảo vệ vô dụng à? Tao sẽ kiện tội mày lừa đảo!"

"Nếu biết phải bảo vệ một thằng ngu dần thì cho tiền tỷ tôi cũng không dám làm đâu!" Bảo Tuấn lạnh lùng nói, sau đó nhìn các bảo vệ khác: "Các anh em, mọi người đưa khách hàng chạy trước, để ta ở lại ngăn bọn chúng!"

Bảo Tuấn vừa nói vừa bước về phía đối diện bọn Long Thọ, nhưng bảy người còn lại không đi mà nối bước theo sau hắn.

Bắc nói: "Còn chưa chắc đã thua tụi nó mà anh! Nếu ai không may thì những người còn lại chăm lo gia đình giúp người đó nhé!"

"Đồng ý!" Cả bọn cùng hô.

Bắc nói thêm: "Nhưng vợ tao thì cấm đưa nào đ-ng vào!"

Cả bọn cười vang, Bảo Tuấn cũng cười theo: "Được! Vậy thì liệu một trận, cho bọn cướp chúng nó biết thế nào là bảo vệ chuyên nghiệp!"

Dương cũng cười, đứng khoanh tay nhìn tình cảm khăng khích của các bảo vệ tuy tầm thường nhưng đáng nể. Suốt thời gian qua, Dương luôn luôn phải tiếp xúc với những thiên tài tuyệt thế, đối đầu với những kẻ thù vượt trội, giờ đây hắn mới nhận ra những gì mình trải qua đối với người thường là khủng khiếp đến mức nào, và những thành tựu mình đạt được trong vài năm lại vượt xa người ta cố gắng cả nửa đời.

Nhưng vẫn có những thước đo mà kẻ tầm thường đứng trên kẻ thiên tài, kẻ mạnh mẽ đứng dưới kẻ yếu đuối, là tấm lòng, là ý chí, là dũng cảm, là tận tụy, và rất rất nhiều điều khác nữa...

Long Thọ nhìn tám bảo vệ, nhếch miệng cười: "Muốn đánh thật sao? Vậy thì tội nghiệp cho bọn mày quá! Lên!"

Long Thọ hùng hổ xông lên, nhưng chưa được mấy bước thì chợt khựng lại, bởi hấn cảm thấy trong người đột nhiên nóng rực.

"Mày sao vậy Thọ?"

Bọn Hắc Ka Tô cũng dừng lại hỏi.

Long Thọ vừa cởi áo ra vừa đáp: "Không biết sao tự nhiên người tao nóng quá! Như ngồi trong lò lửa vậy!"

Tê Tê nhìn Long Thọ, trên nét mặt hấn hiện lên kinh ngạc tột độ, mà phe bảo vệ cũng ngạc nhiên không kém.

"Thọ! Người mày... mặt mày..."

"Sao?" Long Thọ hỏi.

"Đỏ... đỏ quá!"

Đúng là người Long Thọ nóng đỏ vô cùng, giống như tôm cua bị cho vào nồi luộc, cơ thể hấn nóng đến bốc khói dù đang vận linh lực chống cự.

"Mẹ kiếp! Tại sao lại như vậy? Đây là lửa gì?" Long Thọ lúc này cũng nhận ra sự biến đổi cơ thể mình, dù tu luyện hỏa linh lực nhưng không ngờ lại không chịu nổi sức nóng hiện tại.

Nguyên tố biến dị không đơn thuần chỉ là mạnh hơn nguyên tố thông thường, mà còn có những năng lực đặc trưng lợi hại nếu biết cách sử dụng. Huyết ảnh yêu hỏa, cái tên đã nói lên dị lực, máu chính là chất đốt tốt nhất của Huyết ảnh yêu hỏa, kẻ bị trúng dị lực này của Huyết ảnh yêu hỏa nếu không đủ sức áp chế sẽ bị đốt đến không còn một giọt máu.

Kẻ thủ ác đương nhiên chính là Dương, hắn đã lên dùng chiêu Cách không phóng hỏa, đưa một tia Huyết ảnh yêu hỏa vào người Long Thọ. Dương hiện tại là Linh Tá cấp 7, còn Long Thọ là Linh Tá cấp 6 nên dễ dàng bị Dương đốt đốt mà không hề hay biết.

Tuy nhiên, chênh lệch còn chưa đủ lớn để Dương có thể lập tức đốt chết Long Thọ.

"Mẹ kiếp đồ chó cắn lén! Có ngon thì ra mặt đi!" Long Thọ to mồm gào to, nhưng là vừa gào vừa quay đầu chạy về hướng Hoàng thành.

Bọn Hắc Ka Tê thấy thế cũng đâm đầu chạy theo: "Long Thọ, vậy là sao?"

Long Thọ vừa chạy vừa cố hết sức áp chế cơn nóng cháy trong người, khó chịu quát: "Có đũa còn mạnh hơn tao đang nấp đâu đó, không biết nó dùng lửa gì mà nóng khủng khiếp, về nhờ anh Bảy hay chị Dung áp chế giúp nếu không tao chết chắc! Mẹ kiếp!"

Đám bảo vệ vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra, tưởng một phen liều chiến, hóa ra chưa đánh mà kẻ thù đã bỏ chạy.

"Vậy là sao? Nó bị tiêu chảy à?"

"Cả người thẳng mặt thọ đỏ hết cả lên, như kiểu hứng tình tột độ hay sao ấy!"

"Đù! Không lẽ nó thấy anh em mình đẹp trai quá, nó muốn..."

Bảo Tuấn lắc đầu bó tay: "Bậy bạ! Nó bị trúng độc hoặc là bị lửa đốt vào bên trong, có lẽ là cao thủ nào đó đã âm thầm cứu giúp chúng

ta!"

Bảo Tuấn nói xong, cả đám liền chuyển mắt nhìn qua Dương, khiến hần toát cả mồ hôi: "Không lẽ dễ đoán ra vậy sao?"

Đương nhiên là không, đâu phải ai cũng có Google hiểu biết bao la như Dương, riêng chiếc đồng hồ che giấu linh lực đã là cực kỳ ít người biết, ngay cả trong giới giả kim thuật, lại chưa kể thiên tài dưới 20 tuổi đạt cấp Linh Tá càng là kim trong biển lớn, người thường dễ gì gặp được.

Nhìn sang Dương chỉ là phản xạ tự nhiên, sau đó cả bọn lắc đầu tự giễu: "Dù là thiên tài, luyện từ trong bụng mẹ cũng không thể nào đánh bại Linh Tá cấp 6, huống gì tên nhóc này chỉ là Linh Úy cấp 1!"

Nghĩ vậy nên Bảo Tuấn và đám anh em cùng hướng về rừng cây, cúi đầu thành kính nói: "Không biết là vị anh hùng nào, nhưng xin chân thành cảm ơn vì đã cứu giúp."

Còn lão Thanh ru rú trốn trong xe lại được dịp thị uy: "Còn không mau sửa xe rồi đi! Chờ chúng nó kéo đến nữa à?"

"Lo gì, bọn Hắc Ka Tô thuộc loại mạnh nhất đường đèo mà còn bỏ chạy, ai dám động vô chúng ta nữa! Băng Mắt Ngọc thì không đời nào sang đây đâu!" Phan Bắc nói, sau đó tiến lại thay bánh xe.

Trong lúc thay bánh xe, gia đình lão Thanh ngồi trong xe thấy ngộp nên bước ra ngoài hóng gió. Hai vợ và con lão Thanh, người mẹ thì da trắng mịn màng, thân hình mảnh mà quyến rũ, eo mảnh mai, ngực no tròn, mông đầy đặn, lại có đôi mắt gợi tình cùng đôi môi nhìn là muốn hôn, còn cô con gái 19 tuổi thì xinh tươi hoạt bát, thân hình mảnh mai hơn nhưng vẫn không thiếu những đường cong vi diệu, mẹ tên Phương Trang, con tên Mai Linh.

Hai mẹ con nàng đứng bên đường, cho gió thổi vào cơ thể, đưa mái tóc và quần áo như tan vào gió, hương thơm thoang thoảng lan ra khiến Dương và đám bảo vệ ngỡ ngác lạc hồn.

Phan Bắc đang đứng cầm một bánh xe lớn để thay, nhìn ngấm thế nào mà vuột tay để bánh xe rớt thẳng vào chân.

Bình!

"Ui da!"

Còn Dương trong đầu lại bắt đầu bày ra kế hoạch khác, phân vân không biết có nên sai Thiên Ảnh Dịch Thú hóa thành ác ma bắt cóc hai mẹ con này đem đi, còn hẳn làm anh hùng cứu và hốt mỹ nhân.

Lúc Dương đang âm mưu, Phương Trang không biết vô tình hay cố ý liếc sang hẳn, nàng nở một nụ cười với ánh mắt đưa tình khiêu gợi: "Cậu bé đẹp trai này cũng can đảm thật nha, gặp cướp mà vẫn bình tĩnh như vậy."

Nàng nháy mắt một cái làm tim Dương nhảy dựng lên: "Có muốn làm con rể cô không?"

Lão Thanh nghe thế liền hừ lạnh: "Ba cái thứ ất ơ đầu đường xó chợ, đến tư cách chùi móng cho ta còn không có, nói gì đến làm con rể!"

Cô con gái tên Mai Linh cũng chen vào: "Đúng vậy! Con nghĩ hẳn cũng chẳng can đảm gì đâu, chẳng qua sợ đến mức không dám chạy thôi! Ai thử kiểm tra xem quần hẳn có ướt không?"

Dương gãi đầu cười hề hề cho qua, nhưng trong bụng thầm nghĩ: "Nữ Thần ông đây còn xơi được, Chúa Tể ông còn đập vỡ đầu, chấp

gì cái thứ như người!"

Mai Linh được thể lại càng công kích: "Ba má thấy hấn nhu nhược không! Bị mắng mà chỉ cười hề hề chứ không dám phản bác, chắc thuộc loại yếu sinh lý rồi, cưới hấn thì khổ đời con!"

Phương Trang đánh nhẹ lên tay con gái: "Nói bậy!"

Lão Thanh bênh con: "Gì mà bậy? Con gái hiện đại phải thế chứ!"

Bảo Tuấn thấy cha con lão Thanh hòa nhau làm nhục Dương, liền giải cứu: "Bánh xe sắp thay xong rồi, mời các vị lên xe chuẩn bị đi tiếp!"

Lúc sau, trong một tòa nhà gần hầm đường bộ Hải Vân.

Trong căn phòng kín với đèn màu đỏ hoa hồng mờ ảo, Long Thọ đau đớn quần quai nằm giãy giụa trên nền nhà, miệng không ngừng rên la thảm thiết.

"Chị Mỹ Dung, mau... cứu em..." Long Thọ khẩn cầu.

Phía sau bức rèm che giữa phòng, một giọng nữ ngọt ngào như mật đáp lời: "Cứ từ từ, có gì mà phải vội..."

Rèm hé mở, một bóng hình áo đỏ điệu đà lướt ra, bàn tay thon gọn nhẹ chạm vào trán Long Thọ, giúp hấn áp chế huyết hỏa đang thiêu đốt trong người...

Chương 84: Súc Vật

Sau một lúc được Mỹ Dung cứu chữa, Huyết ảnh yêu hỏa cháy ngầm trong máu Long Thọ đã được triệt tiêu hoàn toàn, cả người hẳn dần tươi tắn trở lại.

"Hộc... cảm ơn chị Dung..." Long Thọ vừa thở dốc vừa nói.

Mỹ Dung thu tay, đôi môi ẩn dưới một lớp vải mỏng hé mở ngọt ngào: "Đối phương là ai, để đốt người đến vậy thì ít nhất cũng khoảng Linh Tá cấp 7 nha, lại còn sở hữu dị hỏa..."

Long Thọ kể lại: "Chuyện là vậy... bọn Hắc Ka Tô gặp một đoàn xe bên đường đèo, trong đó có hai mẹ con mà chúng chắc chắn là rất xinh đẹp, cùng với một thằng nhóc mang kính cận trông rất đẹp trai, tuổi chừng 17 - 18..."

"Vậy a..."

Mỹ Dung đáp có vẻ như hờ hững, nhưng Long Thọ có thể thấy lườm nàng vừa liếm nhẹ bờ môi dưới lớp vải che mặt.

"Vâng, hai mẹ con kia thì em chưa thấy nhưng thằng nhóc quả thật rất xinh trai, em nghĩ chị sẽ thích, nên đuổi theo định bắt về... Nào ngờ bị trúng thứ dị hỏa này từ lúc nào không hay. Nhưng bọn chúng mạnh nhất cũng chỉ là Linh Tá cấp 6, không thể có chuyện ra tay mà em không hay biết."

"Thú vị... Đưa ta đến đấy xem!"

Đỉnh Hải Vân, đỉnh cao nhất của tuyến đường đèo Hải Vân. Nơi đây tồn tại một di tích cổ được xây dựng từ đời nhà Trần, cửa ải Hải Vân Quan.

Sau quãng đường leo dốc khó khăn, cuối cùng đoàn xe Dương quá giang cũng lên được đỉnh Hải Vân. So với chặng leo dốc chậm chạp, chặng đường xuống dốc càng trở nên khó khăn hơn, bởi vì xe kéo bằng linh thú có một nhược điểm lớn nhất chính là khả năng giảm tốc, buộc tài xế phải đồng thời kèm hãm linh thú và giữ thẳng xe cho đồng bộ, nếu không sẽ gây mất sức cho linh thú và nặng hơn là xe lao xuống vực. Vậy nên đoàn xe buộc phải dừng lại cho linh thú nghỉ ngơi một lúc, đồng thời để kiểm tra lại hệ thống phanh xe.

"Được rồi! Khẩn trương lên, tránh bọn Hắc Ka Tê lại kéo đến làm trò!"

Nghe Bảo Tuấn thúc giục, các bảo vệ vừa đặt mông ngồi nghỉ lại phải tiếp tục chuẩn bị lên đường, phải nói là chưa chuyển đi nào bất an và xui xẻo như chuyến này.

Dương cũng trèo lên xe, chợt cảm giác thấy một luồng gió nhẹ lướt qua, mang theo một làn hương nồng nàn mà dễ chịu, tựa như mùi hương của mỹ nữ...

Nghĩ là hương thơm từ mẹ con Phương Trang, Mai Linh, Dương kê mũi hít thật sâu, rồi mi mắt hấn chợt nặng dần, nặng dần... Điều cuối cùng Dương nhìn thấy là những người bảo vệ, từng người một gục xuống, mắt Dương khép lại...

Khi Dương mở mắt ra, cảm giác đầu tiên hấn nhận được là giống như vừa trải qua một giấc ngủ gật mơ màng, tiếp theo đó là một căn phòng mờ ảo, sắc đỏ ngập tràn. Tay chân Dương bị trói chặt, dây trói được linh lực gia cố nhưng chỉ ở mức Linh Tá cấp 1 nên Dương dư

sức phá bỏ.

"Đây là đâu? Sao ta lại bị bắt đến đây?" Dương lo lắng hỏi thềm.

Google đáp: "Nhà của phó thủ lĩnh băng cướp Mắt Ngọc. Người hít phải một loại thuốc mê của nữ thần sắc dục Mỹ Dung."

"Nữ thần sắc dục Mỹ Dung? Thế quái nào mà Nữ Thần lại đi làm cướp, lại còn đánh thuốc mê ta làm gì?"

Google đáp với giọng nghe như bực bội: "Không biết! Người đi mà hỏi ả!"

"Người..."

Dương định mắng, nhưng chợt nghe tiếng cửa nên liền giả vờ còn hôn mê.

Cửa mở, Long Thọ và Mỹ Dung bước vào phòng.

"Chị Dung thấy sao?" Long Thọ hỏi.

Mỹ Dung đáp: "Hai mẹ con nhà đấy đúng là mỹ nhân, anh Bảy sẽ rất thích cho xem!"

Nói xong, Mỹ Dung bật ra một tiếng cười âm thầm: "Nhưng chị ưng nhất vẫn là cậu bé này, lâu rồi không gặp chàng phi công nào trông vừa đẹp trai thư sinh lại vừa có cơ bắp khỏe mạnh như cậu này nha..."

Vừa nói, Mỹ Dung vừa tiến đến lướt bàn tay mềm mại vào gò má Dương, gây cho hắn từng cơn sướng rợn người.

"Da cũng đẹp quá... Rất tốt, không uống công chi dùng cả lọ mê hương đặc biệt quý hiếm..."

Long Thọ cười khoái chí: "Hề hề! Vậy chúc chị động phòng thu sướng... Em xin phép đi để còn mang hai mẹ con nhà kia dâng sang anh Bảy."

"Được... cứ đi đi... Hôm khác ta thưởng cho..."

"Dạ em không dám, hề hề..." Long Thọ gãi đầu rồi chạy mất dạng.

Trong phòng chỉ còn lại Dương và Mỹ Dung, tuy nhắm mắt nhưng hẳn có thể cảm nhận được nàng đang kề mặt sát mặt hẳn, hơi ấm và hương thơm tỏa ngát.

"Nhìn ngủ đáng yêu chưa này..."

Rồi ngực áo Dương bị banh rộng ra, một bàn tay mềm mại nhẹ xoa vào ngực hẳn...

"Cơ ngực săn chắc quá... Chắc làm tình khỏe lắm đây... A... xấu hổ quá..."

"Nhưng mà chưa được, thiếp phải tắm đã, ấn tượng ban đầu rất quan trọng đúng không chàng..."

Rồi Dương nghe tiếng chân, và tiếng cửa khép lại...

Dương mở mắt, hít lấy hít để hương thơm của Mỹ Dung còn sót lại trong phòng, chưa bao giờ hẳn tưởng được rằng bị bắt cóc mà sướng như vậy...

"Nghe đã quá! Mà có nên chạy không ta? Lỡ không vừa lòng bà,

hoặc bả thích bạo dân, hiếp xong giết thì chết mình! À không đúng!
Mình có Thôn Thiên Địa, dung hợp linh hồn rồi sẽ không giết mình
đâu!"

"Chị Mỹ Dung ơi hiếp em lẹ lẹ chị Mỹ Dung ơi..."

Chờ mấy phút lúc này đối với Dương là mấy thế kỷ, nhưng cuối cùng
cũng có tiếng chân đến, hấn vội giả vờ nhắm mắt ngây thơ...

Cửa mở, Mỹ Dung bước vào, hương thơm mới tắm càng thêm nồng
nàn quyến rũ...

Mỹ Dung tiến về phía Dương, tự tay nàng bế hấn lên giường...

Mềm mượt và ấm áp, dường như Mỹ Dung chỉ khoác trên người một
tấm vải mỏng...

Dương được đặt nằm trên chiếc giường mềm mại, Mỹ Dung quyến
rũ trườn lên người hấn, mặt đối mặt...

"Cho... cho thiệp nếm mùi vị đôi môi chàng nhé..." Mỹ Dung thẹn
thùng mà quyến rũ...

Hơi thở phả vào mũi nhau...

Môi gần môi...

Dương không kèm được nữa rồi...

Mắt hấn hé mở, để chiêm ngưỡng dung nhan của Nữ Thần đẹp nhất
thế gian...

Sắc Dục? Không phải... mà là...

"ĐỊNH MỆNH CÁI ĐỒ SÚC VẬT!"

BINH!

Dương gào to phẫn nộ, cảm xúc hừng tình tích góp tập tức tan biến như bị tạt nước lạnh rửa trôi. Hấn bứt dây trói, vận Cường đập thẳng vào mặt Mỹ Dung, đánh ả bay cắm đầu vô tường. Gì mà Nữ Thần, gì mà Sắc Dục, hóa ra Mỹ Dung kia chỉ là một thằng cú có gai xấu thủng màn hình.

Tan nát cõi lòng, Dương ngồi ói ọe trong đau đớn, hóa ra cái viễn cảnh bị hấp diêm kia không hề sượng như tưởng tượng, hóa ra cái giọng nói ngọt ngào như đường mật kia lại ghê tởm đến rợn người, thậm chí là mùi hương nghe chừng như quyến rũ giờ hóa thành mùi hôi thối xông thiên...

"Ha ha ha..."

Một giọng cười nửa lạ nửa quen đột nhiên bật lên trong đầu Dương.

"Google? Người biết cười?"

Google đáp, dường như đang cố nín cười: "Sao ta lại không biết?"

"A! Hóa ra từ đầu người đã biết là đồ giả, còn cố ý gài hàng ta! Hỏi sao lần nào hỏi về Nữ Thần người cũng im thin thít, còn lần này lại chủ động giới thiệu!"

"Thật ra ta thấy người và Mỹ Dung kia rất đẹp đôi nha..."

"Lại còn biết đùa?"

Dương định mắng tiếp, nhưng bọn cướp đàn em của Mỹ Dung nghe động liền chạy đến.

"Chị Mỹ Dung! Chị sao vậy?"

"Báo động khẩn cấp! Có kẻ đột nhập hành hung chị Mỹ Dung!"

Những tên cướp canh gác quèn này đa số là Linh Tá từ cấp 1 đến 4, hoàn toàn không đáng để Dương đếm xỉa, hẳn nhớ đến chuyện Long Thọ nói với Mỹ Dung lúc đầu, rằng hai mẹ con Phương Trang cũng bị bắt, có thể cả những bảo vệ bị hôn mê cũng bị bắt đến đây, nên Dương hỏi Google tìm nơi giam giữ họ.

Nhờ Google, địa điểm giam giữ dưới tầng hầm căn nhà trở thành nơi thông thuộc với Dương, tuy nhiên, nơi đây chỉ giam giữ 8 bảo vệ, còn gia đình lão Thanh đã được Long Thọ đưa sang khu dinh thự của trùm cướp Bảy Lén.

Có địa điểm, Dương trực tiếp đi thẳng xuống tầng hầm.

"Thằng kia! Đứng lại!"

Xoẹt xoẹt!

Trong lối Linh Úy, nhưng bất cứ tên cướp nào xui xẻo đ-ng phải Dương đều bị Hắc ma đế lôi đánh cho bất tỉnh nhân sự.

Bắt cóc tổng tiền đã thành nghề nghiệp của băng Mắt Ngọc, lại có "nữ thần sắc dục" Mỹ Dung thích tìm phi công trẻ nên căn nhà có hẳn một tầng hầm tiện nghi, chuyên dùng để giam giữ nạn nhân, mà hiện tại chỉ có nhóm 8 bảo vệ.

Trong căn phòng giam, tám người bảo vệ lúc này đã tỉnh mê, ngồi

canh giữ bên ngoài là một tên Linh Tá cấp 8.

Tên canh gác ngồi rung đùi: "Hà... Tụi mày cũng xui thiệt, đi đường đèo mà cũng bị bắt vào đây."

"Thả chúng ta ra! Chúng ta chỉ là bảo vệ quèn, tài sản có bao nhiêu bị các người cướp hết rồi, còn giữ chúng ta làm gì!"

"Hỏi ngu thế! Đương nhiên là tổng tiền gia đình bọn mày rồi!"

Tên canh gác nói xong, nghe có tiếng động bên ngoài liền tò mò ra xem.

Lát sau, một người áo đen đi vào.

"Dương!"

Bắc là người thấy Dương đầu tiên, liền gọi.

Cả bọn bảo vệ thấy người quen liền mừng rỡ, nhưng nhớ ra Dương chỉ là Linh Úy, đành thở dài thất vọng.

Bảo Tuấn nói: "Sao em lại vào được đây? Mau chạy đi kéo chúng bắt... mà thôi, có chạy cũng không thoát..." Bảo Tuấn thở dài: "Thôi anh em ta gặp nạn cùng nhau, cũng xem như có duyên..."

Dương cười đáp: "Các anh yên tâm, em đến để cứu mọi người!"

Sau đó Dương tiến lại, dùng sức định bẻ song sắt phòng giam.

Bắc lắc đầu: "Vô ích! Linh lực gia cố rất mạnh, anh Tuấn còn không phá nổi..."

Bắc vừa nói xong thì hai song sắt cùng lúc bị bẻ ra, vừa đủ chỗ cho một người bước ra ngoài, khiến đám bảo vệ ngạc nhiên nhìn Dương.

"Đi thôi, kéo chúng lại kéo người đến!"

Dương thì không ngần ngại nào, nhưng sợ bọn cướp kéo người tiếp viện, chiến đấu dễ gây thương tổn đến các tay bảo vệ cấp thấp cho nên giục đi.

Đám bảo vệ vẫn còn đang ngạc nhiên, nhìn nhau rồi theo Dương đi ra ngoài.

Khác với tưởng tượng của các bảo vệ, rằng tầng hầm sẽ được canh phòng nghiêm mật, nhưng hóa ra chỉ toàn xác người nằm la liệt, toàn bộ đều không thấy thương tích, bởi chỉ bị Hắc ma đế lôi đánh trúng.

Bảo Tuấn tò mò hỏi: "Đây... đây là do em làm hả Dương?"

Dương cười gật đầu: "Các anh đừng nói ai biết nhé!"

Bắc lầm bầm: "Có nói cũng không ai tin... Linh Úy cấp 1 dẹp băng cướp toàn Linh Tá..."

Không chút trở ngại, Dương dẫn bọn bảo vệ ra khỏi căn biệt thự của Mỹ Dung, khiến cả bọn mừng rỡ cảm ơn Dương rối rít, nhất là Tuấn, không ngờ tiện đường cho một cậu nhóc quá giang mà được trả ơn bằng cả gia tài, mạng sống.

Nhưng Bảo Tuấn nhớ ra một chuyện: "Mà em thấy gia đình lão Thanh đâu không?"

Dương đáp: "Họ bị đưa đến chỗ Bảy Lẻ rồi..."

Bắc phần nộ: "Chết tiệt! Bảy Lé vốn là một tên trùm dâm dê, vợ con lão Thanh mà rơi vào tay hắn thì tàn đời hoa rồi!"

"Đừng lo! Để em!" Dương nói chắc nịch, gì chứ gái đẹp là phải cứu bằng mọi giá, sao lại để cho bọn trộm cướp dễ tiện cướp tay trên được!

Khu dinh thự của Bảy Lé nằm cách chỗ Mỹ Dung khoảng nửa cây số, Bảy Lé đang nằm tắm nắng bên hồ bơi, hai bên là hai mỹ nữ mặc áo tắm hai mảnh hầu hạ tận tình.

Một tên đàn em từ ngoài bước vào, có vẻ gấp gáp: "Anh Bảy!"

"Chuyện gì?"

"Chúng em vừa bắt được một thằng nhóc ngoài chân núi, nó bị thương rất nặng..."

"Thì sao?"

"Vấn đề là trông nó... rất giống hoàng tử Hoàng thành, Nguyễn Hoài Bão!"

Chương 85: Hiệu Ứng Hoàn Mỹ

Trong một phòng giam nơi dinh thự của Bảy Lé, một người trung niên đang xem xét vết thương của một thanh niên tuổi chừng 17, người này mình trần, khắp người chằng chịt thương tích máu me.

Bảy Lé đứng ngoài song sắt nhìn vào hỏi: "Hắn bị thế nào?"

Người đang xem xét trong phòng giam đáp: "Hắn đang hôn mê, toàn thân đầy vết roi quất và một vài vết đâm từ vật nhọn không bén, linh lực yếu ớt đến chập chờn, có lẽ hắn vừa chiến đấu và bị đánh đến kiệt sức rồi may mắn chạy thoát. Nhưng chạy đến đây thì bị phát hiện, sau đó lại bị người của chúng ta đánh thêm một trận để tra khảo nên mới hôn mê."

"Nâng mặt hắn lên ta xem!"

Bảy Lé sẫm soi gương mặt tuần tú nhưng có vài thương tích thâm của thanh niên, sau đó gật gù: "Đúng là rất giống hoàng tử Nguyễn Hoài Bảo, mặt đầy thương tích thế kia chắc chắn không phải cải trang rồi!"

Tên đàn em đứng sau Bảy Lé lạnh miệng nịnh nọt: "Chúc mừng anh Bảy!"

Bảy Lé nhướn mày hỏi: "Chúc mừng cái gì?"

"Chúc mừng anh bắt được của quý, đem tên này giao cho Hoàng thành thì hoặc là thăng quan tiến chức, hoặc là tiền của chất đầy!"

"Ngu!"

Bảy Lé kí đầu tên đàn em một cái rồ đau và mắng: "Tụi mày đánh nó để tra khảo, giờ đem trả về để Hoàng thành giết sạch cả bọn à? Lại nghe nói tên này là người chính trực, tài năng tuyệt thế, rất có thể sẽ trở thành thành chủ Hoàng thành đời tiếp theo, nếu điều đó xảy ra thì tặc cướp gần Hoàng thành như chúng ta hết đường sinh sống!"

"Vậy ý anh Bảy là... giết người bịt miệng?"

Bảy Lé gật đầu, nhưng nói thêm: "Tạm thời thì khoan, mày đi gọi Mỹ Dung sang đây nhận diện xem có chính xác không, gì chứ trai đẹp thì ả rồ mặt lắm!"

"Dạ!"

Tên đàn em này vừa đi thì tên khác chạy vào: "Anh Bảy, Long Thọ vừa bắt được ba người, trong đó có hai mẹ con rất xinh đẹp ạ!"

Bảy Lé mắt sáng ngời: "Xinh đẹp? Hai mẹ con? Đi xem!"

Bảy Lé đi, chỉ còn thanh niên nằm như thoi thóp trong phòng giam.

"Hoài Bảo! Dậy! Dậy mau!"

Một tiếng gọi từ trong linh hồn đem Hoài Bảo hôn mê dần hé mi tỉnh dậy.

"Sur phụ... đây là đâu?"

"Phòng giam của một bọn bắt cóc nào đó, dậy ăn linh đan khôi phục linh lực ngay, bọn chúng muốn giết ngươi!"

"Vâng!"

Hoài Bão gượng mình ngồi dậy, lấy trong nhẫn ra một lọ thuốc, cho vài viên vào miệng nhai như kẹo rồi ngồi vận công khôi phục linh lực.

Lão già trong linh hồn Hoài Bão than thở: "Không ngờ tên quý điên này bị áp chế tuyệt đối mà vẫn còn hung hãn như vậy. Giờ thì hay rồi! Không thu phục được hắn, thành ra giúp hắn giải bỏ Ảo mộng vĩnh hằng miễn phí, lại còn bị đập cho tan tác, hại..."

"Sur phụ, nếu không còn thuật Ảo mộng vĩnh hằng khống chế thì hắn ta sẽ ra sao?"

Lão già đáp: "Thì hắn sẽ ăn thịt động vật xung quanh, cho đến khi đủ lớn mạnh để thoát khỏi áp chế của Kinh Dương Vương Lộc Tục và bắt đầu trả thù!"

Hoài Bão đáp: "Vậy trước khi hắn làm vậy, chúng ta gọi một vị Thần đến diệt hắn là được đúng không?"

"Đúng! Nhưng khi đó thì người đừng mơ tưởng đến tàn hồn của hắn! Với sức mạnh còn lại của một tinh Xương Cuồng, bất kỳ kẻ nào lĩnh ngộ cảnh giới Hóa Thần cũng có thể đập hắn ra bã, cốt còn không có mà hốt nói gì đến tàn hồn sót lại!"

Hoài Bão hỏi tiếp: "Nói mới nhớ, tại sao dung nạp một mảnh Thần hồn tăng một tầng Thực Thần Ma, mà hấp thu toàn vẹn Thần hồn cũng chỉ tăng một tầng ạ?"

Lão già đáp: "Cùng là tăng một tầng, nhưng khác ở một tầng khiếm khuyết và một tầng toàn vẹn, Thần hồn người hấp thu càng toàn vẹn thì năng lực đặc biệt của tầng Thực Thần ma tương ứng càng mạnh

mẽ."

"Giống như lần này, nếu người dung nạp được tàn hồn Xương Cuồng thì sẽ đạt thành Thực Thần Ma tầng 3, linh hồn người sẽ đạt được khả năng sản sinh linh lực khi tu luyện để người có thể tu luyện theo cách như người thường. Ví dụ nếu người dung nạp một mảnh nhỏ tàn hồn, năng lực này có thể giúp người ba năm luyện lên một cấp, nhưng người dung nạp hoàn toàn linh hồn Xương Cuồng toàn vẹn, tốc độ tu luyện bằng cách này tăng nhiều lần, có thể là một tháng người luyện lên một cấp! Đương nhiên là người hiện tại hoàn toàn không có cửa dung nạp Thần hồn toàn vẹn, càng không có Thần nào chịu để yên cho người dung nạp!"

"À, ngoài ra còn có một loại hiệu ứng!"

"Hiệu ứng?" Hoài Bảo hỏi lại.

"Hiệu ứng hoàn mỹ! Khi Sùng Lãm đạt đến Thần cấp, từng đánh bại và dung nạp trọn vẹn linh hồn của một Thần, khi đó thiên phú Tước Đoạt của hắn đã phát triển mạnh mẽ đến mức linh hồn tên Thần kia hoàn toàn vô phương chống cự, ngoan ngoãn chịu dung nạp, và quá trình dung nạp hoàn mỹ này sinh ra một hiệu ứng ánh sáng rất đẹp mắt, hoàn toàn khác biệt với quá trình dung nạp bình thường!"

"Tại sao lại như vậy ạ?"

"Tại sao ư? Có thể là do quy tắc của thế giới này, cũng có thể do sự dung nạp hoàn mỹ khiến linh hồn thăng hoa, ta cũng không biết... Nhưng ta đoán, không chỉ dung nạp hoàn mỹ phát sinh hiệu ứng, dung hợp hoàn mỹ cũng sẽ phát sinh hiệu ứng, thậm chí còn đẹp hơn! Đáng tiếc là ta chưa từng nghe nói có dung hợp hoàn mỹ trong lịch sử thế giới này..."

"Mà nói vào việc chính đi! Xem ra ngươi hiện tại không thể đánh bại Xương Cuồng rồi, thôi thì trở về tu luyện thêm đi..."

"Không còn cách nào sao ạ?"

"Còn thì còn, ngươi biết Xương Cuồng sợ nhất thứ gì không?"

"Là mộc tinh thì sợ nhất là lửa!" Hoài Bảo đáp.

"Đúng! Huyết ảnh yêu hỏa! Nếu tìm được thằng nhóc Phi Dương quái vật kia, một chút Thần Ma lực của chúng ta kết hợp với Huyết ảnh yêu hỏa của hắn thì may ra có thể đánh bại Xương Cuồng."

Hoài Bảo thở dài: "Giờ biết hắn ở đâu mà tìm... Chưa kể khi thấy cái thân tàn ma dại này, không chừng hắn chạy biến luôn chứ sao dám giúp..."

"Hơ... ắt xì!!"

Dương đang băng rừng di chuyển sang khu dinh thự của Bảy Lé, chợt cảm giác ngứa mũi ắt xì một tiếng rõ to, chim chóc bay tán loạn...

"Đi đánh lộn cũng có người nhắc hả trời..."

Google đột nhiên hồi thúc: "Giải quyết vụ này lẹ đi rồi vào rừng Bạch Mã!"

"Ngươi gấp cái gì! Chỉ là một đoạn kiếm thôi mà!"

Trở lại một thời gian trước, khi Dương còn tu luyện trong cổ mộ Đình Tiên Hoàng.

Ngoài thời gian tu luyện nhằm chán, Dương thường dựa vào Google để tìm hiểu thêm về giả kim thuật, chuẩn bị cho kế hoạch đột nhập Long thành, đôi lúc lại lôi Bảo Ngọc đang ôm đoạn Nghịch Thiên kiếm ngủ say ra xem.

Đình Tiên Hoàng cũng tò mò quan sát: "Ừa? Hình như con bé lớn hơn trước nhiều phải không?"

"Vâng ạ! Mỗi lần tìm được một đoạn Nghịch Thiên kiếm là con bé dường như lớn ra mấy tuổi, tùy theo độ dài đoạn kiếm."

Đình Tiên Hoàng cảm thán: "Kỳ lạ... thật là kỳ lạ... Theo ta biết, Tiên tộc mỗi khi tiến hóa là một lần trùng sinh, nhưng khi trùng sinh sẽ có cơ thể lớn tương đương loài người, và cũng phát triển theo cách giống loài người, làm gì có chuyện quái dị như vậy!"

Sống với Đình Tiên Hoàng anh hùng mà nhân hậu này trong nhiều ngày, Dương hoàn toàn không còn cảm giác đề phòng hay nghi ngờ, hẳn nói với Đình Tiên Hoàng những nghi vấn trong lòng mà Google không giải đáp: "Vâng! Lạ hơn nữa là mỗi lần Bảo Ngọc lớn lên, hiệu quả tăng đầu công pháp của con cũng phát triển theo..."

"Lại còn như vậy? Có thể nói cho ta biết công pháp người tu luyện là gì không?"

Dương nói sơ cho Đình Tiên Hoàng nghe về tư chất Hắc Âm và công pháp Thôn Thiên Địa, nhưng không nói về Google mà chỉ nói là vô tình mua được bí kiếp từ một hiệu sách gần nhà, giống như trong đoạn ký ức hẳn tìm lại từ Ảo mộng vĩnh hằng.

Đình Tiên Hoàng bị Dương cho đi từ ngục nhiên này đến ngục nhiên khác, Tiên Long thể, 16 tuổi mang Tử Vong lực, con bé kỳ lạ, tư chất thứ bảy, công pháp dung hợp với Nữ Thần, toàn những thứ mà vị

Chúa Tể từng thống nhất đất nước như ngài cũng chưa từng nghĩ đến.

"Kỳ lạ... kỳ lạ..." Miệng không ngừng lặp lại từ kỳ lạ, Đinh Tiên Hoàng lướt qua lướt lại khắp gian phòng.

Dương hỏi: "Có khi nào... Bảo Ngọc này là một Nữ Thần không ạ?"

Đinh Tiên Hoàng lắc đầu: "Ta không biết, nhưng khi xưa ta từng gặp Nữ Thần Sinh Mệnh, cảm giác ấn tượng nhất chính là khí tức Sinh Mệnh của nàng lấn át mọi thứ xung quanh, còn ở cô bé Bảo Ngọc này ta không cảm giác được như vậy... Nếu là Nữ Thần thì phải có khí tức nổi trội của thuộc tính tương đồng chứ!"

Dương đoán mò: "Con bé này là Nữ Thần thứ 13 chẳng hạn?"

Đinh Tiên Hoàng lắc đầu: "Người có biết cái danh Nữ Thần từ đâu mà có không?"

"Tín ngưỡng?"

"Đúng! Tín ngưỡng, ảnh hưởng từ chế độ mẫu hệ xa xưa, người dân tôn thờ một nhóm nữ giới cấp Thần, là nhóm người mạnh nhất tượng trưng cho 12 thuộc tính cơ bản, và đặt cho họ cái danh Nữ Thần. Cho nên, Nữ Thần chắc chắn chỉ có 12 người!"

Đinh Tiên Hoàng ngừng lại đắn đo rồi nói thêm: "Nhưng cũng không hẳn là 12 người... nói sao đây nhỉ, chắc chắn không phải 13, cũng không phải 11... Mà thôi thì cứ cho là 12 đi..."

"Ặc!"

Đinh Tiên Hoàng gãi đầu cười hề hề cho qua, sau đó lại nói tiếp:

"Thật sự là người mang đến cho ta quá nhiều thông tin thú vị, đáng tiếc là ta không còn cơ hội tìm hiểu nữa rồi..."

"Người yên tâm, nhất định con sẽ tìm ra đáp án và trở về đây nói lại với người..." Dương nói.

"Được! Ta sẽ chờ đến lúc đó! Tiện đây, ta có một thông tin có thể giúp ích cho người."

"Thông tin gì ạ?"

"Về vị trí của một mảnh Nghịch Thiên kiếm! Lúc xưa ta có đến hai mảnh, không biết làm từ chất liệu gì nhưng mảnh kiếm này cực kỳ thích hợp để làm vật phong ấn."

"Mà trước tiên phải nói về mộc tinh."

"Mộc tinh?"

"Là một cây linh mộc mạnh mẽ tên là Xương Cuồng, hắc mang hình dáng một cây cổ thụ khổng lồ, tu luyện gần vạn năm nên vô cùng mạnh mẽ, bị Kinh Dương Vương trấn áp và giam giữ nhiều ngàn năm. Đến khi ta lên ngôi, lo sợ tên này phát triển quá mạnh, sẽ phá vỡ áp chế nên chúng ta dùng Huyết ảnh yêu hỏa tinh thạch gia tăng áp chế cùng thuật Ảo mộng vĩnh hằng yểm lên, sau đó lại cắm một đoạn Nghịch Thiên kiếm lên thân cây để ngăn trường hợp hắc phát điên khi Ảo mộng vĩnh hằng bị phá giải."

"Đoạn kiếm đó ta cắm ở một vị trí khó thấy, chỉ cần cẩn thận, người có thể rút ra mà không gây ảnh hưởng đến Ảo mộng vĩnh hằng."

"Vâng, vậy tên Xương Cuồng đấy hiện giờ đang ở đâu ạ?"

"Không biết hiện tại tên gì, nhưng nơi đó trước kia tên là rừng Bạch Mã..."

Chương 86: Linh Vương Kỳ Tài

Dinh thự Bảy Lé, trong một gian phòng lớn, Long Thọ, bọn Hắc Ka Tê đang đứng chờ Bảy Lé, gia đình ba người nhà lão Thanh bị khống chế ngồi trên bộ ghế dài.

"Anh Bảy!"

Bọn Long Thọ gật đầu chào, Bảy Lé miệng ngậm điếu thuốc bước vào phòng sau khi rời phòng giam Hoài Bảo.

Không nhìn bọn đàn em, Bảy Lé tiến thẳng lại đối diện hai mẹ con Phương Trang, Mai Linh, đôi mắt thâm dê của gã lóe sáng. Lấy điếu thuốc khỏi miệng, Bảy Lé cảm thán: "Cực phẩm, quả nhiên là cực phẩm!"

Lão Thanh đối với các bảo vệ thì có thể ra oai, nhưng không còn bảo vệ, đối diện bọn cướp lại như cún con, run run rẩy rẩy: "Vị anh hùng này... tha cho gia đình em được không? Em sẽ hậu tạ anh 10 triệu..."

Thấy Bảy Lé nhướng mày, lão Thanh vội vàng lên giá: "Không... 20 triệu..."

Bảy Lé bật cười: "Ha ha... Ông anh này vui tính quá..."

Cười xong, Bảy Lé đột nhiên trừng mắt đánh ác nhìn lão Thanh, nghiêng răng nói: "Mày tưởng bọn tao là ăn xin à? Khôn hồn thì tự bỏ khóa chiếc nhẫn trên tay mày rồi đưa tao ngay và luôn!"

"Nhưng... trong nhẫn chỉ có ít đồ dùng cá nhân với 50 triệu thôi... để em đưa anh hết 50 triệu..."

Bảy Lé ánh mắt lạnh lùng đem bàn tay to lớn vịn lên đầu lão Thanh rồi bóp mạnh.

Lão Thanh đau đớn kêu la: "A... Đau quá! Aaa.."

Bảy Lé gầm gừ: "Đừng tưởng tao không dám giết mày! Chẳng qua là tao muốn giữ mày lại để mày nhìn tao xơi vợ con mày thôi!"

"Aa... Em đưa! Em đưa!"

Lão Thanh bị Bảy Lé bóp đến sọ đầu gần như móp vào, đau đớn như búa bổ xin tha, đồng thời chủ động giải bỏ khóa linh hồn trên chiếc nhẫn Balo của bản thân. Bảy Lé liền tháo chiếc nhẫn ra khỏi tay lão Thanh, kiểm qua tài sản rồi hài lòng nói: "Nhìn ngu ngu mà giàu góp nhẽ!"

Lão Thanh dù đau nhưng vẫn phải cười hề hề nịnh nọt: "Vâng ạ... anh cứ giữ lấy, nhưng cho em xin lại một phần để đi đường được không ạ?"

"Đi đâu?" Bảy Lé hỏi.

"Dạ em với vợ con về Sài Thành..."

Bảy Lé gật gù: "Cũng được..."

Lão Thanh và vợ con chưa kịp mừng rỡ lại nghe Bảy Lé nói tiếp: "Nhưng chờ tao với đám anh em chơi chán vợ con chú mày đã nhé..."

"Ta thà chết cũng không thềm ngủ với đám hôi hám bản thủ các người!" Mai Linh tuy run sợ trước tên cướp, nhưng tính cách tiểu thư nóng nảy không thích bị làm nhục, liền mình mắng to.

"Ồ... cô bé này nóng tính nha..." Bảy Lề cười nguy hiểm, bọn Long Thọ dường như quá quen với điều này, liền cùng nhau lui ra ngoài, để Bảy Lề một mình trong phòng cùng gia đình lão Thanh.

Không để ý đến bọn đàn em, Bảy Lề chăm chăm nhìn gương mặt xinh xắn của Mai Linh, một nụ cười đậm dề nở trên mặt, sau đó hắn xé tung áo Mai Linh ra, lộ bên trong chiếc áo ngực trắng muốt ôm ấp đôi gò bồng tròn trịa.

"Á! Đừng!"

"Anh ơi tha cho vợ con em, muốn bao nhiêu tiền em cũng..."

"Câm miệng! Mà còn tiền sao?"

Bảy Lề quát lớn, Mai Linh run rẩy còn Phương Trang sụt sùi bật khóc.

Chợt rầm một tiếng, cửa phòng mở tung, một thanh niên áo đen mang kính tình bơ bước vào, hắn đi ngang qua Bảy Lề, ngồi vào ghế đối diện mẹ con Mai Linh, tiện tay cầm ấm trà rót một ly, ừng ực uống: "Khà... đã khát quá!"

Bảy Lề trợn mắt: "Mày là thằng nào? Không thấy tao đang bận sao?"

Dương đáp tình bơ: "Vậy sao? Cứ tiếp tục, ta xem chơi thôi!"

Phương Trang nhìn Dương, ngạc nhiên nói: "Là cậu nhóc quá giang xe! Sau cậu lại ở đây?"

Bảy Lé thì phẫn nộ quát: "Mày muốn chết sao!"

Quát xong, Bảy Lé cấp tốc tung một cú đá mạnh mẽ vào mặt Dương, đánh Dương bay thẳng vào bức tường sau lưng, tường sập xuống, gạch đá rơi lộp độp khiến mẹ con Phương Trang hét lên sợ hãi.

Nhìn Dương như đã gục trong đống tường đổ nát, Bảy Lé hừ lạnh: "Chỉ là một thằng Linh Úy mà dám hỗn láo với bốn tướng?"

Nói xong, Bảy Lé gọi ra cửa: "Bọn thằng Long Thọ đâu! Sao lại để thằng nhóc ngu đần này vào phá chuyện vui của tao!"

Nhưng không ai đáp lại, à không, có Dương.

"Tụi nó gục hết rồi..." Dương đáp bằng giọng lạnh lùng, đồng thời đứng dậy phất tay phủi bụi bẩn trên người, không chút thương tích.

Nhìn tên nhóc cấp Linh Úy trúng một cước của mình mà không chút hề hấn, Bảy Lé ngạc nhiên: "Mày... sao mày không sao cả?"

Dương không đáp, trong tư thế đứng thẳng người, một tay bốc cháy Huyết ảnh yêu hỏa, một tay phóng xuất Hắc ma đế lô, trông mạnh mẽ và đầy yêu dị.

Bảy Lé môi run run: "Hắc ma đế lô... và Huyết ảnh yêu hỏa... Mày là cái giống gì?"

Gia Đình lão Thanh còn ngạc nhiên hơn cả Bảy Lé, đặc biệt là mẹ con Phương Trang, Mai Linh, hai đôi mắt đẹp sáng rực phản chiếu hình ảnh thanh niên áo đen anh tuấn phi phàm, hai tay mang đế lô và đế hỏa mạnh mẽ đối đầu với một tay trùm tàn ác.

"Ngầu quá..." Mai Linh thốt lên, mặt nàng ửng đỏ, đây chẳng phải là dạng anh hùng vừa lãng tử vừa lạnh lùng trong mơ của biết bao nhiêu thiếu nữ sao...

Sau một phen kinh ngạc, Bảy Lés tự trấn tĩnh: "Dù là đế lôì đế hỏa thì sao? Mà cũng chỉ là một thằng Linh Úy!"

Nói xong, Bảy Lés lấy trong nhẫn ra một thanh kiếm lớn, thanh kiếm được linh lực gia cố liền bắn ra lôì điện màu vàng sáng.

"Cho mà biết, tao là Linh Tướng cấp 2, còn đây là Tiên Bảo trung cấp, Đại Lôì kiếm! Mà lấy gì để chống lại tao?"

Nói xong, Bảy Lés cầm kiếm lao đến bổ thẳng vào đầu Dương.

Khi lưỡi kiếm chém xuống, Bảy Lés còn đinh ninh là một kiếm này đủ bổ tên nhóc con hỗn láo kia ra làm đôi, nhưng không. Tay Dương giơ lên, tưởng chừng như chống cự vô vọng, nhưng đột nhiên, Hắc kim thánh khải trong nhẫn Dương được giải phóng bay ra tự trên cánh tay hắn, ngay khi lưỡi kiếm vừa chém xuống thì cánh tay máy cực ngầu cũng thành hình, lưỡi kiếm của Bảy Lés bị Dương nhẹ nhàng chụp lấy.

"Hả? Thánh Bảo?"

Bảy Lés ngạc nhiên tột độ, không ngờ cánh tay máy đột ngột xuất hiện kia lại dễ dàng chặn kiếm của lão, lại còn giữ chặt đến nỗi lão không thể rút kiếm lại.

Ngay lúc này, tay còn lại của Dương tung chưởng vào ngực Bảy Lés, buộc lão phải buông kiếm tung chưởng cản phá.

Bình!

Bảy Lé bị động, không kịp vận toàn lực nên bị Dương đánh lùi về sau mấy bước.

Dương thì vẫn đứng yên, nhìn thanh Đại Lôi kiếm trên tay và nói: "Tiên kiếm trung cấp, nhìn cũng ngon, hà hà..."

"Mẹ kiếp thằng oắt, thật ra mày là ai, sao lại nhúng tay vào chuyện của ta?"

Dương nhìn Bảy Lé, sau đó nháy mắt với Mai Linh một cái làm tim cô nàng thót lên vì bị cuốn hút, Dương nói: "Được một anh bảo vệ tốt bụng cho quá giang, nên giúp anh cứu người để trả ơn thôi..."

Tim Mai Linh lại thót thêm một cái, lần trước là vì sự cuốn hút, còn lần sau là vì chột dạ, tên nhóc mà mới trước đó mình xem như rác rưởi giờ lại hóa thành anh hùng trong chính cõi lòng mình, cô nàng lúc này không biết nên khóc hay nên cười nữa rồi.

Thanh kiếm Đại Lôi trên tay Dương chọt phát ra những âm thanh loẹt xoẹt, nhiều tia hắc lôi đồng loạt bắn ra khắp lưới kiếm, khiến thanh kiếm trông mạnh mẽ và yêu dị hơn hẳn so với khi nằm trên tay Bảy Lé.

Bảo Vật hệ tấn công chính là một trong những biện pháp giúp phát huy và tăng cường uy lực tấn công của linh lực và thuộc tính, với thuộc tính đế vương như Hắc ma đế lôi thì Bảo Vật tấn công hệ Lôi như Đại Lôi kiếm sẽ phát huy uy lực càng mạnh so với Lôi thuộc tính bình thường.

"Khốn kiếp! Mày không phải Linh Úy!" Bảy Lé nhìn Đại Lôi kiếm phát ra uy lực khủng bố, bàng hoàng nói.

"Giờ mới nhận ra sao?" Dương nhíu mày hỏi.

"Có thể che giấu cấp bậc, chẳng lẽ mà... mà.... là Linh Vương!"

Tội cho Bảy Lé, không hề biết ngoài Linh Vương còn có một ít loại Bảo Vật hiếm có thể che giấu cấp bậc, Linh Tướng cấp thấp như hắn đ-ng phải Linh Vương thì hoàn toàn vô vọng...

Ngoài khu dinh thự của Bảy Lé, một nhóm tám người đàn ông đang băng rừng lén vào. Chính là nhóm bảo vệ của Bảo Tuấn, sau khi bàn bạc, cả bọn không muốn để một thiếu niên đi cứu người còn bản thân lại hèn nhát đi trốn nên quyết định liều mình tiến đến trợ giúp Dương.

Bảo Tuấn nói thầm: "Cẩn thận! Đừng để phát ra tiếng động, từ từ lén vào cửa sau đánh lén chúng, được tên nào dỡ tên nấy!"

Cả bọn khom mình bò vào, cửa sau không đóng, cũng không có ai canh gác. Thế là cả bọn lén vào sâu hơn, phát hiện người nằm la liệt khắp nơi.

"Vậy là sao, chẳng lẽ mình cậu nhóc kia chơi tất?" Phan Bắc hỏi.

"Có thể, nhưng tên Bảy Lé là Linh Tướng, rất có khả năng cậu bé kia không đánh lại, chúng ta tìm xem, dù liều chết cũng phải cứu cậu ta ra!"

"Rõ!"

Cả bọn đi một đoạn thì thấy nơi tường bị thủng một lỗ to, liền tiến đến nhìn vào, thấy một người áo đen đưa lưng về tường và một gã to con đứng đối diện.

"Là Dương, còn gã kia chẳng phải chính là Bảy Lésao?" Bảo Tuấn giật mình nói.

"Đúng rồi! Chính là Bảy Lésao, y hệt trong hình!" Một bảo vệ khác xác nhận.

Đột nhiên nghe bụp một tiếng khiến cả đám bảo vệ giật nảy mình nhìn vào trong.

Nhưng bên trong là cảnh tượng không ai ngờ tới, Bảy Lésao, trùm băng cướp Mắt Ngọc, quỳ mọp xuống trước Dương và dập đầu lạy liên tục: "Bảy Lésao ngu dốt, không biết Linh Vương đến thăm, xin ngài trị tội! Hu hu..."

Bảo Tuấn ngạc nhiên rớt cả mồm: "Linh Vương? Cậu nhóc kia là Linh Vương?"

Đám bảo vệ còn lại và gia đình lão Thanh cũng có cùng câu hỏi, từ khi nào mà người dưới 20 tuổi có thể trở thành Linh Vương? Dù là Linh Vương 30 tuổi cũng đủ kinh thiên động địa rồi!

Dương cũng ngạc nhiên không kém, không ngờ tên Bảy Lésao này lại tưởng nhầm hẳn là Linh Vương, thế là đỡ phải tốn sức, chứ nếu không dùng Cường mà muốn hạ tên này cũng mất khối thì giờ nha...

Nín cười, Dương nói giọng cao thượng: "Biết điều vậy thì tốt... Đưa nhẫn của ngươi cho ta!"

"Dạ dạ... Hề hề..."

Bảy Lésao lúc này đưa nhẫn cho Dương rất nhiệt tình và ngoan ngoãn, so với khi đoạt nhẫn lão Thanh đúng là một trời một vực.

Kiểm tra sơ qua không gian trong nhẵn, Dương gật gù: "Tốt!"

Sau đó Dương tiến lại chỗ gia đình lão Thanh đang ngồi, cởi áo khoác của bản thân ra che phủ lên người Mai Linh, khiến tim cô nàng đập như muốn rớt khỏi lồng ngực. Đẹp trai, tài giỏi, lạnh lùng, khiêm tốn, anh hùng, lại còn ga lăng tốt bụng, đây là hoàng tử trong cổ tích sao?

Đừng nói Mai Linh, ngay cả Phương Trang mẹ nàng cũng ửng hồng gò má, đừng nói cưới làm rể, thanh niên này muốn cưới cả hai mẹ con nàng làm vợ thì nàng cũng lập tức đáp ứng.

Trong lúc đang thể hiện, Dương chợt nghe một âm thanh có phần quen thuộc.

"Người làm quái gì ở đây vậy?"

Chính là Hoài Bảo sau một hồi khôi phục linh lực, định trốn ra thì phát hiện cả băng Mắt Ngọc đã bị ai đó dọn sạch, nghe phòng này có tiếng ồn nên tiến đến xem và tròn mắt ngạc nhiên khi thấy Dương đang cưa gái trong phòng.

Bị phá mất cái ấn tượng đẹp trai lạnh lùng tài giỏi mà bản thân mất công tạo dựng, Dương bực mình mắng: "Cứu người! Không thấy sao còn hỏi!"

Chương 87: Lôi - Phong - Âm

"Cứu người?" Hoài Bão nghĩ thầm: "Nhìn cái thằng Dương này thể hiện trước gái xinh thật là khó ưa mà!"

Hoài Bão nghĩ ra trò phá bĩnh, liền hỏi: "Sao ngươi lại đi một mình? Cô vợ cấp Linh Tướng ưa ghen tuông chuyên hành hung tình địch không theo ngươi sao?"

"Hả? Vợ nào?" Dương trở mắt ngạc nhiên hỏi.

Hoài Bão cũng ra vẻ ngạc nhiên không kém: "Hoạn Thư ấy! Chẳng lẽ ngươi còn vợ nào khác? Hoạn Thư cho phép ngươi cưới vợ lẽ rồi sao? Ngươi năn nỉ kiểu gì mà hay vậy?"

Dương lúc này chợt hiểu ra đã bị Hoài Bão hãm hại, liền cầm Đại Lôi kiếm xông tới chém thẳng xuống đầu Hoài Bão: "Tên khốn nạn! Ta chém banh xác ngươi!"

"Khoan!"

Hoài Bão vừa la lên vừa lách mình tránh né, không phải vì đường kiếm của Dương quá nguy hiểm, cũng không phải vì Hoài Bão không đủ sức cản phá, mà vì hắn không muốn tiêu hao phần linh lực mới phục hồi.

"Ừa mà ngươi bị sao vậy?" Dương thấy Hoài Bão không phản công liền dừng kiếm, lúc này mới có chút quan tâm tình trạng thương tích đầy mình của Hoài Bão.

"Đừng nói... đừng nói người bị bọn cướp này bắt cóc hấp diêm nha...
Ha ha..."

"Không phải! Ta... ta có chuyện này cần... nhờ người giúp đỡ..." Hoài
Bão khó khăn nói.

Dương ngạc nhiên: "Chuyện gì?"

Hoài Bão nhìn quanh, nơi này có quá nhiều người nên hắn nói:
"Người thu xếp việc ở đây đi, sau đó ta nói riêng với người!"

"Được!" Dương gật đầu, quay sang bảo Bảy Lé trả nhẫn cho lão
Thanh. Sau đó hắn, Hoài Bão cùng đám bảo vệ và gia đình lão
Thanh trở lại đoàn xe để đưa nhóm người này qua đường hầm Hải
Vân an toàn.

Bảy Lé bị Dương cướp sạch, ngay cả Đại Lôi kiếm cũng bị cướp
mất, trong lòng tiếc đứt ruột rách gan nhưng vẫn hề hề cười tiễn biệt,
nào dám hó hé với Linh Vương kỳ tài kia.

Hoài Bão nhìn Bảy Lé rồi hỏi Dương: "Sao người không tiêu diệt
chúng luôn, cứ thế mà đi à?"

Dương đáp: "Diệt băng này thì có băng khác lên thay ngay thôi!
Quan trọng là Hoàng thành của người có muốn giải quyết dứt điểm
hay không!"

Hoài Bão ngẫm nghĩ rồi đáp: "Người nói đúng, nhưng người cũng
quá nhân từ! Ta có câu này muốn nói với người: tha mạng một
người đôi khi là hại chết người khác!"

Dương gật gù và đáp lại: "Đúng! Nhưng chỉ là đôi khi chết người, còn
nếu người giết hắn thì đã là chắc chắn chết người!"

Hoài Bảo định đáp lại, nhưng trong đầu hiện lên âm thanh của sư phụ hắn: "Không cần tranh cãi, cả ngươi và hắn đều đúng, khác chẳng là góc nhìn của mỗi người. Như khi hai người đối diện nhau, bên phải của người chính là bên trái của hắn."

"Dạ sư phụ, con đã hiểu."

Hoài Bảo gật đầu, quay sang thì Dương đã biến đâu mất, chỉ có tiếng phụ nữ cười khúc khích trong xe lão Thanh. Hóa ra tên Dương đang nói chuyện với Hoài Bảo, chợt thấy phu nhân Phương Trang ngoắc gọi, liền chui vào xe chém gió, tiếng cười kia tuy Hoài Bảo không biết nguyên do, nhưng cảm giác mãnh liệt báo cho hắn biết tên Phi Dương kia đang dìu hàng mình.

Đoàn xe khởi hành, tiến vào hầm đường bộ Hải Vân.

Trên đỉnh núi Bạch Mã ở phía trung tâm vườn quốc gia Bạch Mã có một tòa kiến trúc tên là Hải Vọng đài. Gọi là Hải Vọng bởi vì từ nơi này không những có thể ngắm nhìn toàn bộ cảnh rừng núi Bạch Mã hùng vĩ và trời xanh bao la mà còn thấy cả vịnh biển Lăng Cô mênh mông xanh biếc.

Ít ai biết rằng, nấp dưới Vọng Hải đài là một khu địa đạo ngầm khổng lồ trong lòng núi, trụ sở bí mật của Âm Đạo hội.

Trong phòng họp, nơi thành viên cấp cao của Âm Đạo hội tụ họp bàn đại sự, một mỹ nữ xinh đẹp ngồi chéo chân trên ghế lãnh đạo, trang phục màu đen ôm sát người tôn lên thân hình đẹp tuyệt diệu, tay nàng chống cằm, ánh mắt đen láy lạnh lùng hờ hững nhìn cõi hư không.

Ngồi ở bốn ghế quanh nàng là bốn người, gồm 3 nam một nữ, trẻ có

già có, nhưng đều mặc áo đen, đồng phục của Âm Đạo hội. Đây là bốn vị trưởng phòng đảm nhận vai trò của bốn cơ quan chính trong Âm Đạo hội, còn cô gái xinh đẹp kia nếu không biết thì không thể ngờ chính là hội trưởng đương nhiệm của Âm Đạo hội, một trong những bang hội lớn mạnh khét tiếng nhất cả nước.

Năm người cùng nhìn về giữa phòng, nơi có hai thành viên cấp thấp đang khống chế một con linh thú dạng sói gọi là Thiết Lang, con sói này vô cùng hung hăng giãy giụa dù mõm đã bị rọ chặt, đặc biệt trên đỉnh đầu con sói có một thứ giống như rễ cây đâm sâu vào sọ, nhìn thì giống rễ cây nhưng lại đong đưa như vật sống trên đầu con sói, đặc điểm không có ở thiết lang thông thường.

Quan sát một lúc, một trong bốn vị trưởng phòng lên tiếng hỏi: "Các người bắt được con thú này ở đâu?"

"Dạ em gặp nó ở gần cửa hầm Hải Vân. Lúc đó em đang từ Hoàng thành trở về, thấy nó giống như đang săn tìm gì đó mà trên đầu có cái rễ cây rất quái dị nên bắt về đây nghiên cứu."

Trưởng phòng nghiên cứu của Âm Đạo hội cũng là một phụ nữ, tuổi nàng khoảng 30 nhưng vẫn khá xinh đẹp, tên là Lam Thu. Lam Thu tiến đến cẩn thận xem xét đầu con thiết lang.

Xem xong, Lam Thu phân tích: "Thứ rễ cây này đã đâm sâu vào não con sói, vết máu còn khá mới nên bị đâm cũng chưa lâu, nhưng lạ ở chỗ bị đâm vào não mà máu chảy ra rất ít, con sói lại còn hoạt động mạnh được dù đã bị đưa đi một quãng khá xa."

Lam Thu ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói tiếp: "Xác định chiếc rễ này là một dạng ký sinh! Nó khống chế não bộ và điều khiển con thiết lang này..."

Một trưởng phòng khác ngạc nhiên hỏi: "Ký sinh? Thế cái thứ trông như rễ cây kia là loại sinh vật gì mà quái dị vậy?"

"Nó là rễ cây thật!" Lam Thu nói, sau đó cúi mặt xuống, phát tay lấy một chút không khí quanh chiếc rễ cây thu vào mũi, nhắm mắt cảm nhận mùi hương, Lam Thu nói: "Mùi này rất thơm, là mùi gỗ cây chiên đàn!"

Một trưởng phòng khác hỏi: "Chiên đàn? Từ khi nào mà giống cây này biết ký sinh?"

"Là Mộc tinh Xương Cuồng." Một giọng nói nhẹ nhàng như hờ hững, chính là từ nữ hội trưởng xinh đẹp.

Lam Thu gật đầu: "Ta cũng nghĩ vậy, Xương Cuồng chính là một cây chiên đàn biến dị, nhờ khả năng trường thọ của loài này và lại biết tu luyện linh lực nên hẳn luyện thành Thần, sau đó bị Kinh Dương Vương giam cầm tại rừng Bạch Mã này. Theo điển tích, đến đời nhà Đinh, cấm chế có thời khắc suy yếu tạm thời, Xương Cuồng lại âm mưu đào tẩu và bị Đinh Tiên Hoàng giam vào Ảo mộng vĩnh hằng, chính là ở trong rừng Bạch Mã này. Nếu chiếc rễ này đúng là của Xương Cuồng thì có lẽ thuật kia đã bị phá!"

Một trưởng phòng nói: "Điều đó đương nhiên ta biết, nhưng tên nào đủ hiểu biết để phá giải Ảo mộng vĩnh hằng mà lại còn ngu đần đi phá giải nó cho Xương Cuồng? Và vấn đề lớn hơn là ngoài Ảo mộng vĩnh hằng của Đinh Tiên Hoàng thì cái phong ấn cấm chế của Kinh Dương Vương có bị phá nốt luôn không?"

Lam Thu đáp: "Ta nghĩ khả năng rất cao là chỉ có Ảo mộng vĩnh hằng bị phá, bởi nếu có thể tự do di chuyển thì Xương Cuồng không ngu dại gì lại đi cắt xén một phần linh hồn mình gửi vào con thiết lang hèn mọn yếu ớt này."

"Nhưng chẳng phải Xương Cường kia bị giam tại đầu nguồn sông Bù Lu sao? Thế nào mà con sói lại xuất hiện ở gần cửa hầm Hải Vân, nơi cách đó hơn 15 cây số?"

Lam Thu nói: "Có lẽ con thiết lang này vô tình đi ngang Xương Cường rồi bị hấn ký sinh để tìm kiếm thứ gì đó."

Sau đó Lam Thu nhìn lên hội trưởng: "Hội trưởng, ta nghĩ cần phải người đến điều tra, Xương Cường thức tỉnh tuyệt đối không phải là chuyện tốt cho chúng ta, hấn chắc chắn sẽ hủy diệt rừng Bạch Mã để xả bớt cơn giận!"

Nữ hội trưởng đáp: "Cứ giao cho Lôi Chấn, Phong Du và Âm Ảnh điều tra!"

Bốn vị trưởng phòng cùng ngạc nhiên: "Lôi Chấn, Phong Du và Âm Ảnh? Hội trưởng, Xương Cường rất mạnh, còn bọn nó rất non nớt, và chưa hoàn thiện..."

Hội trưởng ngắt lời: "Cứ để chúng nó đi! Xương hùng trong phòng thí nghiệm rồi sinh ra tự mãn, xem trời bằng vung thì ra ngoài sẽ bị người ta đập chết! Lần này cho chúng biết bên ngoài đáng sợ như thế nào."

Nhờ có hầm đường bộ Hải Vân nên quãng đường vượt qua dãy núi Bạch Mã trở nên ngắn và an toàn hơn rất nhiều, cộng với việc băng cướp Mắt Ngọc bị Dương một mình quét sạch nên đoàn xe nhà lão Thanh rất nhanh đã vượt qua.

Từ một thằng ất ơ quá giang, Dương trở thành anh hùng trẻ tuổi khiến gia đình lão Thanh cảm thấy vinh dự khi được mời hấn lên ngồi cùng xe.

Chặng đường xuyên núi rất ngắn, nhưng tên Dương vẫn tranh thủ trở tài tán tỉnh cô nàng Mai Linh, thậm chí đôi lúc tán tỉnh luôn người mẹ Phương Trang. Lão Thanh lúc này vẫn chưa hoàn hồn, lại thấy sự lợi hại tài giỏi của Dương nên trong lòng cũng không chút bất mãn. Lão Thanh còn mừng thầm trong lòng vì tưởng rằng thằng này đang nịnh nọt vợ mình để xin làm con rể, nào biết thằng kia đang "cú cứng" vì ngấm cái khe ngực căng tròn lộ ra dưới cổ áo vợ lão.

Nhưng thèm thì thèm, qua khỏi đường hầm, Dương cũng đành xuống xe từ biệt, bởi vì Google liên tục kêu réo trong đầu.

Dương chào từ biệt gia đình lão Thanh và nhóm bảo vệ trong sự biết ơn chân thành của họ, nhưng trước khi đoàn xe khởi hành, Dương chợt nhớ ra một chuyện, liền quay sang hỏi Hoài Bảo đang đứng kè kè bên cạnh: "Ê Bảo! Cho ta mấy chục lọ thuốc trị thương, trị độc, hồi linh lực các kiểu coi!"

Hoài Bảo trừng mắt: "Hóa ra người mới là thủ lĩnh thật của bọn cướp!"

Nói vậy nhưng Hoài Bảo vẫn lấy ra mấy lọ thuốc đưa cho Dương, vốn trong lúc ngồi cùng xe với tài xế Bắc, Hoài Bảo đã được Bắc kể lại từ lúc Bảo Tuấn cho Dương quá giang xe cho đến khi cứu giúp họ khỏi tay băng cướp hung ác, cho nên cũng không tiếc thuốc cho những người này. Từ khi sở hữu lò luyện đan cấp Thánh Bảo của tướng quân Cao Lỗ thì khả năng luyện đan của hắn đã tiến bộ vượt bậc, những thứ linh đan đắt đỏ thì với hắn muốn luyện bao nhiêu cũng có.

"Hà hà! Cảm ơn người!" Dương cười khoái chí, cầm mấy lọ thuốc đem đến đưa cho Bảo Tuấn.

"Anh Tuấn! Đây có mấy lọ thuốc, anh chia cho các anh em mỗi người một ít để phòng thân nhé!"

Bảo Tuấn không muốn nhận, nhưng Dương dí vào tay hắn rồi chạy mất, Hoài Bảo thấy thế cũng chạy theo, trước khi chạy còn để lại lời nhắn: "Mỗi lọ thuốc em đều ghi công dụng trên thân lọ, các anh chú ý nhé!"

Bảo Tuấn lắc đầu chào thua, sau đó theo phản xạ nhìn xuống nhãn một lọ thuốc: "Phục Linh Đan, Linh Đan trung cấp, dùng để tăng tốc độ hồi phục linh lực của linh hồn."

"Hả?" Bảo Tuấn trợn mắt khó tin, mấy lọ thuốc trị thương bình thường cũng có giá khá đắt, đây còn là Linh Đan trung cấp? Một lọ này chứa 20 viên, mỗi viên nhỏ hơn đầu ngón tay út nhưng giá cũng vài trăm nghìn a, lại còn khó mua được!

Bảo Tuấn tay run run nhìn một lọ khác: "Phục Thể Linh Đan, Linh Đan trung cấp, dùng để tăng tốc độ trị thương và hồi phục thể lực."

Đọc đến đây, Bảo Tuấn hai tay run lấy bầy, còn có Linh Đan trị thương trung cấp!

"Sao thể anh Tuấn?" Đám Bảo vệ thấy Tuấn run như cầy sấy, liền tiến đến, một lọ thuốc rớt xuống, được Bắc nhanh tay chụp được, hắn đưa lên nhìn nhãn lọ: "Giải Độc Linh Đan, Linh Đan cao cấp..." Đọc xong bốn chữ, đến lượt Bắc cũng run không thua gì Tuấn.

Tổng cộng 5 lọ thuốc, hai lọ Phục Linh Đan trung cấp, hai lọ Phục Thể Linh Đan trung cấp, một lọ Giải Độc Linh Đan cao cấp, nếu bán ra thị trường cũng có giá vài chục triệu đồng, bằng tiền lương một chuyến bảo vệ xuyên Việt của cả đội. Bảo Tuấn và đám bảo vệ nhìn về hướng hai thanh niên trẻ tuổi vừa đi mất, trong lòng hoan hỷ lẫn

hoang mang, chỉ vì tiện đường cho người ta quá giang, vậy mà được người ta đáp lại bằng cách cứu cả bọn khỏi hang ổ bọn cướp khét tiếng nhất miền Trung, lại còn cho năm lọ linh đan, mà mỗi viên đều có khả năng cứu mạng họ nếu biết dùng đúng lúc!

"Hai thanh niên này là ai?" Bảo Tuấn tự hỏi.

Một người khác nói: "Người bị thương kia em thấy quen quen, hình như từng thấy hình... Khi nãy nghe cậu Dương gọi là Bảo hay Bão..."

"Đúng rồi! Chẳng lẽ là Nguyễn Hoài Bão, hoàng tử thiên tài của Hoàng thành, một người trong Thế hệ phi thường?"

Đám bảo vệ cùng cảm thấy một cơn lạnh sống lưng, thiên tài Hoài Bão, ngôi sao sáng nhất Hoàng thành kia vừa xuất hiện và cho họ những lọ linh đan này sao? Vậy cậu nhóc mang kính kia là ai mà có thể nói chuyện ngang hàng, lại còn sai khiến Hoài Bão mang thuốc ra cho họ?

"A! Nhớ lúc Bảy Lê quỳ lạy Dương không? Ta thấy trên kiếm của hắn là một loại lôi điện màu đen! Hắc ma đế lôi! Nhớ tin đồn chấn động ở Long thành năm ngoái chứ?"

"Dương... Võ Phi Dương! Hắn là Hắc Vũ Tiên Long - Võ Phi Dương!"

"Trời ạ! Chúng ta cho thiên tài đệ nhất của thế hệ phi thường quá giang kìa! Lại còn được hoàng tử Hoàng thành tặng thuốc! Tim ta vỡ ra mất rồi!"

Lúc đám bảo vệ hò reo, trong xe, Mai Linh buồn bã nhìn về hướng bóng hình áo đen đã đi xa.

Phương Trang vỗ về con gái: "Đừng buồn, rồi sẽ có lúc gặp lại hắn

mà con gái..."

Chương 88: Chiến Mộc Tinh

Đoàn xe do Bảo Tuấn dẫn đầu tiến dần về phía xa.

Dưới một tán cây, Dương rời mắt khỏi đoàn xe, nhìn sang Hoài Bão và hỏi: "Người cần ta giúp chuyện gì?"

"Người biết chuyện mộc tinh Xương Cuồng chứ?"

"Ừ, biết chút chút!" Dương đáp ngờ vực.

Hoài Bão không nói quyết tệt, mà nghĩ cách dụ dỗ Dương từ từ: "Xương Cuồng là linh mộc, cho nên sẽ có linh quả. Loại quả này tên là Mộc tinh quả, có tác dụng giúp phát triển linh hồn, có thể nói, Linh Tá ăn một quả tăng hai, ba cấp Tá là chuyện hoàn toàn có khả năng."

Tác dụng của Mộc tinh quả nghe ra thì có vẻ giống hệt Tinh tú linh châu mà Dương từng sử dụng, nhưng thật ra khác nhau hoàn toàn. Tinh tú linh châu là ngưng tụ linh tực tự nhiên trong thiên địa thành dạng cô đặc, người dùng cần thời gian dài để hấp thu toàn bộ lượng linh lực này và chuyển hóa thành linh lực bản thân. Còn Mộc tinh quả lại giống như một loại dinh dưỡng, giúp kích thích quá trình phát triển của linh hồn đến mức vượt bậc, mất hàng nghìn năm mới kết thành một quả.

Có Google nên Dương cũng biết về loại quả này, nhưng không hề có ý định động đến, bởi có một vấn đề quan trọng. Biết vấn đề là gì nhưng Dương vẫn giả nai: "Quả đó ngon như vậy sao? Vậy bị kẻ mạnh hái trái sạch rồi còn gì?"

Hoài Bảo lắc đầu: "Xương Cuồng không ngu ngốc trung của quý ra cho người ta xơi đâu! Quả được giấu trong thân cây, muốn hái thì trừ khi hấn tự nguyện đưa ra, hoặc là tiêu diệt hấn!"

"Vậy ý người là muốn ta giúp người tiệt diệt Xương Cuồng?"

Hoài Bảo gật đầu: "Đúng vậy, Huyết ảnh yêu hỏa của người kết hợp Thần lực trong Sắc Mệnh Chi Bảo ấn của ta có thể diệt được Xương Cuồng! Thành công thì số Mộc tinh quả thu được nếu số chẵn chia đôi, số lẻ thì người phần hơn, thế nào?"

Muốn diệt Thần hồn, buộc phải có Thần lực, đó là cản trở duy nhất khiến Dương dù thềm Mộc tinh quả đến nhỏ dãi nhưng không hề có ý định đoạt lấy. Hôm nay nghe Hoài Bảo có thể sử dụng Thần lực trong Sắc mệnh chi bảo ấn, trong lòng Dương mừng rỡ quên cả thắc mắc làm thế quái nào mà một thằng Linh Tá có thể kích hoạt được Thần lực trong Thần Bảo. Nhưng Dương vẫn ra vẻ đắn đo để khẳng định vị thế kè trên: "Nhưng mà nhìn người thương tích đầy mình thế kia, có chắc là hợp tác với người thì ta sẽ toàn thân chứ?"

Hoài Bảo nghĩ thấy cũng đúng, liền ngâm thơ lấy ra ba lọ thuốc, chọn mỗi lọ 3 viên đưa cho Dương, tổng cộng là 9 viên.

"Ba viên Phục hồn tiên đan, ba viên Dưỡng thương tiên đan, ba viên Nạp linh tiên đan, toàn bộ đều là Tiên đan sơ cấp, người cứ dùng khi cần thiết!"

"Được, được... Hà hà" Dương cất 9 viên Tiên đan vào nhẫn. Tuy chỉ là 9 viên Tiên đan cấp thấp nhưng Dương biết để luyện được không phải dễ dàng, Hoài Bảo đưa ra 9 viên này cũng là cắt ruột cắt gan rồi.

"Vậy người đồng ý giúp chứ? Đồng ý thì chúng ta bàn kế diệt hấn trong khi ta tranh thủ khôi phục linh lực!"

Dương gật đầu: "Đồng ý! Nhưng có thêm một điều kiện, nếu trên người Xương Cuồng có thêm đồ vật nào khác thì đó là của ta!"

Hoài Bảo vốn chỉ cần tàn hồn Xương Cuồng, liền gật đầu đáp ứng: "Không thành vấn đề! Vậy thì tìm chỗ nào nghỉ ngơi khôi phục đã!"

Khi ấy cũng là lúc hoàng hôn buông xuống, đôi trai trẻ sánh vai nhau tìm một nơi vắng vẻ yên tĩnh để ăn uống nghỉ ngơi, bàn bạc kế sách tiêu diệt Xương Cuồng rồi QUA ĐÊM VỚI NHAU nơi dãy núi Bạch Mã yên bình thơ mộng, dưới bầu trời đêm lãng mạn muôn vạn vì sao...

Bình minh ló dạng dưới núi rừng xanh ngát...

Để đến được thượng nguồn sông Bàn Lu, Dương và Hoài Bảo buộc phải vượt qua thêm hơn 10 cây số đường rừng núi. Hoài Bảo cũng đã kể cho Dương nghe lý do Hoài Bảo phải bỏ chạy đến tận cửa hầm Hải Vân cách nơi Xương Cuồng rất xa, là vì một con Thiết lang vô tình đi ngang, bị Xương Cuồng cảm thấy ký sinh để săn đuổi Hoài Bảo.

Điều này làm Dương nhớ lại chuyện cũ, cũng trong một khu rừng quốc gia, cô bé Phong Linh Nhi bị sói đuổi đến chỗ Dương. Rồi hai người gặp Hoài Bảo đang bị trọng thương, cùng phiêu lưu trong rừng Pù Mát và chống lại Âm Đạo hội ở thung lũng Thề Nguyễn. Mới đây mà đã qua một năm rồi...

Thượng nguồn sông Bàn Lu nằm ở sườn bắc dãy núi Bạch Mã, là một khu vực hoang sơ hung hiểm, hiếm người đặt chân.

Gần khu vực này có một gốc cổ thụ khổng lồ cao gần ba trăm mét đứng sừng sững suốt nhiều nghìn năm qua, nhưng lại kỳ lạ rằng rất ít người thấy và biết đến sự tồn tại của cây này. Lý do là vì có một

kết giới đã che giấu sự hiện diện của cây. Đấy chính là mộc tinh Xương Cuồng, một vị thần tàn ác bị Kinh Dương Vương giam cầm.

Sau nửa buổi băng rừng lội suối, cuối cùng Dương và Hoài Bảo cũng đến được gần khu vực giam giữ Xương Cuồng. Nơi đây được bao bọc trong một kết giới không thể phá hủy, nhưng đánh đổi cho cái sự không thể phá hủy của kết giới này là khả năng dễ bị phát hiện và không thể ngăn cản người ngoài xâm nhập, chỉ cần người tiến vào khu vực bên trong kết giới thì sẽ thấy rõ những tồn tại bị che giấu bên trong.

Đương nhiên kết giới này chỉ là để hạn chế những thành phần sửu nhi tò mò vào nghịch phá rồi vô tình kiểu gì đó mà phá giải cấm chế của Xương Cuồng rồi gây ra đại họa.

Hoài Bảo dẫn Dương tiến vào trong kết giới, phía bên trong là một mảng rừng bằng phẳng hoang sơ, trông không khác mấy phía bên ngoài, nhưng nhìn lên mảng trời bé tí dưới những tán lá xum xuê, Dương có thể thấy rõ một thân cây khổng lồ cao như chọc trời từ phía trước, chỉ cách chỗ hấn đang đứng chưa đầy một cây số.

"Kia là Xương Cuồng?" Dương choáng ngợp.

"Đúng vậy! Chính là hình dạng mộc tinh của hấn, cao ngang tòa tháp cao nhất Sài Thành."

"Kinh vậy sao! Đốn thôi!"

Hoài Bảo gật đầu, cả hai tiến về phía gốc cây khổng lồ, không hay biết có một bóng đen thoáng hiện từ phía xa.

Ở một hướng khác trong khu vực kết giới, một thanh niên tóc hai mái đang băng bó cho một thanh niên tóc vàng dựng ngược, cả hai đều

khoảng 20 tuổi.

Tên tóc vàng bị thương một bên vai, tức giận nghiến răng: "Mẹ kiếp! Không ngờ nó mạnh như vậy, chờ ta khôi phục xong sẽ vào đập tiếp với mày!"

Tên tóc hai mái trầm tĩnh nói: "Chưa gì đã bước vào để trúng đòn oan, người còn trẻ trâu đến khi nào? Người đừng quên chúng ta được phái đến đây là để thăm dò, không phải liều mạng."

"Thăm dò làm mẹ gì! Đập nó ra bã rồi vác về cho mẹ Lam Thu nghiên cứu có lẽ không!" Tên tóc vàng hậm hực.

Chợt có một giọng nữ thanh thoát nhẹ nhàng nói: "Lôi Chấn, Phong Du, các người lại cãi nhau à? Có tin nóng đây!"

Thanh niên tóc hai mái tên là Phong Du, thấy cô gái xinh đẹp mặc đồ đen bó sát nhẹ nhàng tiến đến, hắn nói: "Ám Ảnh, có tin gì?"

Cô nàng Ám Ảnh đáp: "Khi đi vòng quanh rìa kết giới, ta phát hiện hai nam thanh niên trẻ tuổi xuất hiện, một tên áo đen, linh lực Linh Úy cấp 1..."

Tên tóc vàng Lôi Chấn nhếch mép ngắt lời: "Chỉ là Linh Úy cấp 1 thì có gì nóng? Ta vả một phát là chết!"

Ám Ảnh đã quen thái độ của Lôi Chấn, vẫn nhẹ nhàng nói tiếp: "Nhưng kẻ còn lại mới quan trọng, Vô Sắc Tiên Vũ - Nguyễn Hoài Bão."

"Chắc chứ?" Phong Du hỏi.

Ám Ảnh gật đầu: "Chắc chắn! Hắn hiện tại rất mạnh, ta không thể

đoán được cấp độ của hắn!"

Nghe Âm Ảnh nói, Lôi Chấn đột ngột bật dậy nói: "Đi!"

"Đi đâu?" Phong Du và Âm Ảnh hỏi.

"Đi giết hắn! Ta ghét nhất chính là tên mặt bột này! Xử hắn rồi sau đó cho cái đất nước này biết ai mới xứng là Thế hệ phi thường!"

Phong Du nói: "Ngu vừa thôi! Âm Ảnh còn không đo được cấp độ của hắn, ngươi ra nạt mạng à?"

Lôi Chấn đáp: "Cùng lắm chỉ là Đại Tá chứ mấy! Một đánh không lại thì ba người cùng đánh! Ngươi quên chúng ta có gì sao?"

Lôi Chấn nói tiếp, tự hào nhấn mạnh từng chữ một: "Chúng ta là Long thể loại thứ bảy!"

Phong Du chợt như nghĩ ra gì đó: "Ta biết ngươi muốn giết hắn, nhưng ngươi nên nhớ, hắn là đối tượng đặc biệt được chỉ thị bắt sống nếu có cơ hội, thay vì đánh nhau mù quáng, sao không theo dõi xem hắn vào đây làm gì, sau đó bày mưu bắt hắn cũng chưa muộn!"

Âm Ảnh nhẹ nhàng gật đầu: "Ta tán thành ý của Phong Du!"

Dương và Hoài Bảo đã tiến đến gần một tinh Xương Cuồng, trước mặt bọn hắn là một mảnh đất trống nhìn như bị ai đó cày xới, ở giữa là một thân cây to lớn như một tòa nhà cao tầng, tuy to lớn đến khổng lồ nhưng cây không còn lại bất kỳ chiếc lá nào, hoàn toàn héo khô, bởi vì thân xác Xương Cuồng vốn đã chết, chỉ còn lại tàn hồn điều khiển thể xác khốc khô.

Tuy chỉ còn là một thân cây chết nhưng đủ khiến Dương hoàn toàn

choán ngợp, hẳn có cảm tưởng như mình chỉ là một con kiến nhỏ bé trước siêu cổ thụ này.

"Lại có kẻ đến? Các người háo hức muốn làm vật tế cho bốn thần đến vậy sao?"

Một giọng nói âm u vang vọng ra, khiến Dương cảm thấy ớn lạnh cả xương sống.

Sau đó, từ dưới mảnh đất bị cày xới quanh thân cây có thứ gì đó như đang chuyển động, rồi một thứ trời lên ngay trước mặt Dương và Hoài Bảo, là một chiếc rễ cây của Xương Cuồng, nhưng phần đầu chiếc rễ này có hình dạng giống hệt một con mắt đang nhắm.

Con mắt gỗ này là dùng để quan sát thay vì chỉ dùng linh lực cảm nhận, con mắt mở ra nhìn Dương rồi nhìn sang Hoài Bảo, sau đó giọng của Xương Cuồng lại vang vọng: "Lại là mày! Tự đến nạp mạng sao?"

Hoài Bảo không đáp, hẳn và Dương đồng thời rút kiếm, Dương cấp tốc vung Đại Lôi kiếm chém đứt đôi con mắt gớm ghiếc rồi hô to: "Tấn công!"

Sau tiếng hô, Dương và Hoài Bảo đồng loạt xông vào, cũng là lúc những chiếc rễ hung tợn từ dưới đất trời lên quất tới tấp vào Dương và Bảo. Mỗi người một bên, Dương và Bảo cùng vung kiếm chém đứt những đoạn rễ kinh tởm để tìm đường tiếp cận thân cây.

Sau khi bị Xương Cuồng cho ăn hành đến ngập họng, kết hợp với kinh nghiệm của sư phụ, Hoài Bảo đã đúc kết biện pháp tiêu diệt Xương Cuồng.

Đầu tiên là phải vượt qua cánh đồng rễ cây nguy hiểm cứ chực chờ

quất, đâm tới tấp vào kẻ xâm nhập. Nếu là ở thời kỳ Xương Cuồng còn mạnh mẽ, Dương và Hoài Bảo thò đầu vào là chết ngay lập tức, nhưng hiện tại Xương Cuồng bị áp chế đến cùng cực, hẳn không muốn lãng phí chút Thần lực còn sót lại nên chỉ đưa linh lực bình thường vào những chiếc rễ này để tấn công đùa bỡn với con mồi, trừ trường hợp cảm thấy bị uy hiếp, hẳn mới miễn cưỡng tiêu tốn thần lực. Lần trước Hoài Bảo cũng chưa kịp dùng đến Thần - Ma lực của hai tàn hồn trong cơ thể mình, chứ nếu dùng thì có lẽ đã bị Xương Cuồng mạnh tay diệt trừ.

Nhưng dù không có Thần lực thì Xương Cuồng cũng có thể hành hạ Dương và Bảo lên bờ xuống ruộng, tiếng xẹt điện của Đại Lô tiên kiếm, tiếng xé gió của Truy Phong thánh kiếm đôi lúc bị tiếng roi quất chát chúa lấn át, lúc ấy thì Dương và Hoài Bảo lại phải lùi bước, trên người mỗi tên đều xuất hiện thương tích. Khoảng cách đến gốc cây chỉ vài chục mét hóa ra lại xa đến vời vợi.

"Hai thằng nhãi ranh, mục đích chúng mày vào đây chỉ để làm trò cho ta giải trí thôi à?"

Xương Cuồng nói như cười cợt, hiện tại gã chỉ dùng loại rễ nhỏ và đưa vào lượng linh lực yếu hơn cấp độ của Dương cùng Hoài Bảo, lấy số lượng đánh chất lượng.

Trong thái độ chiến đấu như đùa giỡn của Xương Cuồng, Dương và Hoài Bảo chật vật tiến được nửa đường, khoảng cách đến thân cây đã rất gần, và mục tiêu tiếp theo chính là phá hủy lớp vỏ cây.

Trong lúc chém đứt những sợi rễ cây hung hăng như một bầy mãng xà, lưỡi Truy Phong kiếm của Hoài Bảo bắt đầu ngưng tụ thật nhiều Phong linh lực, còn trên kiếm của Dương cũng bắt đầu bắn ra những tia Hắc ma đế lô, đồng thời Hắc kim thành khải cũng tụ vào chân Dương.

Khi đã tụ đủ lực, Hoài Bảo liếc sang Dương, cả hai cùng gật đầu, sau đó Hoài Bảo hô: "Lên!"

Lập tức, Dương vận Ngự lôi thuật phóng vút đến thân cây, đồng thời, Hoài Bảo vung kiếm chém bốn lần liên tiếp theo bốn tư thế khác nhau.

Xương Cuồng bị bất ngờ, nhưng vẫn kịp đưa rễ cây xông tới định cản đường Dương, nhưng bốn đường kiếm của Hoài Bảo cũng vừa lúc chém tới, tạo thành một hình tứ giác vây Dương ở giữa, cắt đứt bốn rễ cây cản đường.

Dương thoát cái đã tiếp cận gốc cây, Hắc ma đế lôi bùng phát mạnh mẽ trên mũi nhọn của Đại Lôi kiếm, đâm thẳng vào lớp vỏ cây.

Xoẹt xoẹt!

Dù cố gắng nhưng rõ ràng Đại Lôi kiếm không thể xuyên phá lớp vỏ cây.

Xương Cuồng cười lạnh: "Mày muốn gãi ngứa cho tao sao? Thằng oắt con!"

Lúc Xương Cuồng đang nói, từ dưới mặt đất, một chiếc rễ có kích thước gấp mấy lần các rễ cây hiện tại từ dưới đất trồi lên, đâm thẳng vào người Dương. Chiếc rễ này mạnh đến cấp Linh Tướng, Xương Cuồng tin chắc Dương và Hoài Bảo không thể chống đỡ.

Xoẹt!

Nhưng, một đường kiếm gió chém đến cắt đứt đoạn rễ ngay khi nó vừa trồi đầu lên khỏi mặt đất, chính là Hoài Bảo trong hình thái Vô

Sắc Tiên Vũ.

"Tiên hóa?" Xương Cuồng ngạc nhiên, lần trước Hoài Bảo chưa kịp dùng đến bài tẩy đã bị ăn hành, nhưng nhờ vậy mà tạo ra bất ngờ cho Xương Cuồng.

Chưa hết, một tiếng rầm vang lên, Xương Cuồng hú lên đau đớn rồi mới nhận thức được chuyện gì vừa xảy ra, chính là Dương vừa Tiên Long hóa rồi cấp tốc tung một đòn Huyết hỏa cuồng vào lớp vỏ cây.

"Huyết ảnh yêu hỏa? Khốn nạn!"

Gặp phải thứ bản thân căm ghét nhất trên đời, Xương Cuồng tức giận gầm lên, Dương và Hoài Bảo đắc thủ liền lui ra, nhưng lại vướng vào những đọt rễ cây mạnh hơn xa lúc trước...

Chương 89: Huyết Hỏa Long Ảnh

Nhóm ba người Lôi Chấn, Âm Ảnh và Phong Du của Âm Đạo hội theo dấu vết tìm đến chỗ Dương và Hoài Bảo.

"Đây chẳng phải hướng đến Mộc tinh sao? Tên đó làm trò gì vậy?" Lôi Chấn ngạc nhiên.

Phong Du đoán: "Chắc hẳn định thử sức, cũng có thể là muốn đoạt Mộc tinh quả."

Phía trước là âm thanh chiến đấu kịch liệt, bọn Lôi Chấn liền tiến đến quan sát. Trong khu vực quanh gốc cây, bọn hắn chỉ thấy một thanh niên mình trần lưng mang đôi cánh vô sắc đang dùng Truy Phong kiếm đỡ những chiếc rễ cây to lớn đang quất tới tấp, dù đứng từ xa cũng có thể nghe tiếng rễ cây xé gió vùn vụt.

"Đúng là Nguyễn Hoài Bảo! Hắn định một mình diệt Thần sao?" Phong Du ngạc nhiên.

"Ngu ngốc!" Lôi Chấn bồi thêm một câu.

Nói về cảm nhận linh lực, hệ Âm là một trong những hệ có khả năng cảm nhận tốt nhất, Âm Ảnh nói: "Không! Còn một người nữa!"

Âm Ảnh vừa nói xong, từ phía bên kia của thân cây khổng lồ, một bóng dáng toàn thân màu đen chạy vòng qua, đuổi theo hắn là những sợi rễ cây khổng lồ, to hơn nhiều lần so với những sợi rễ đang tấn công Hoài Bảo.

Chính là Dương trong Tiên Long hóa cấp độ 1, sau khi lộ ra Huyết ảnh yêu hỏa liền bị Mộc tinh tăng cường truy sát.

Để thoát khỏi cuộc truy đuổi, Dương phải vừa dùng Ngự lôi thuật chạy quanh vừa dùng chiêu Kiếm vũ, lấy những mảnh Hắc kim làm tâm, tạo ra những thanh Huyết hỏa kiếm cỡ nhỏ. Những thanh kiếm này như vệ tinh bay quanh Dương để bảo vệ hắn trước những đòn tấn công vào điểm mù của bọn rết cây.

Ở ngoài vùng chiến, nhóm Lôi Chấn kinh ngạc khi Dương xuất hiện, Phong Du nói: "Đó là... Hắc Vũ Tiên Long?"

Lôi Chấn rùng mình vì phấn khích: "Là hắn... chính là hắn! Long thể bá vương và Tiên vũ, cùng với Hắc ma đế lôi và Huyết ảnh yêu hỏa!"

Ám Ảnh mặt đẹp ửng hồng, mắt đen long lanh, tim đập loạn nhịp, kia chính là thần tượng trong lòng nàng a, nhìn hắn chiến đấu sao mà oai phong quá...

Lôi Chấn vốn thầm thích Ám Ảnh, liếc sang thấy cô nàng mặt rạng rỡ hẳn lên khi gặp thần tượng, liền nổi cơn ghen, lấy ra một thanh kiếm, lôi điện tích tụ trên mũi kiếm nhắm vào Dương.

Phong Du ngạc nhiên: "Lôi Chấn! Người định làm gì vậy?"

Lôi Chấn đáp: "Tranh thủ lúc này quấy rối cho Xương Cường đập chết hắn! Nghêu cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi!"

Phong Du mắng: "Đừng có ngu! Chúng không phải nghêu cò mà là Rồng, Tiên và Thần! Ngư ông mà chen vào thì chúng thịt ngư ông trước đấy! Cứ chờ xem tình hình thế nào rồi quyết định!"

Ám Ảnh tán thành: "Phong Du nói đúng, Lôi Chấn, ngươi đừng có trẻ con nữa!"

"Ta..." Bị người mình thích mắng là trẻ con, Lôi Chấn đành ngậm một bụng tức: "Chờ đi, ta sẽ đập nát thần tượng trong lòng nàng!"

Trong lúc này, Dương đang cố tìm cách tiếp cận Hoài Bảo nhưng bị Xương Cuồng ngăn cản. Sau một đòn Huyết hỏa cuồng đầy bất ngờ của Dương, lớp vỏ cây bị cháy đen một vệt lớn, khiến Xương Cuồng đặc biệt chú ý đặt nhiều rễ cây phòng ngự.

Xương Cuồng tức giận nhưng cũng tò mò: "Thằng oắt lông đen kia, mày là cái thứ quái vật khốn nạn gì trên đời vậy? Sao vừa có Long thể bá vương lại vừa có Tiên vũ?"

Dương đáp hài hước: "Ta hả? Ta tên là Hoài Bảo!" Sau đó Dương chỉ sang Hoài Bảo: "Còn thằng này tên là Phi Dương đẹp trai thông minh siêu cấp anh hùng."

Hoài Bảo trợn mắt, còn Xương Cuồng âm trầm: "Tao sẽ cho mày chết không toàn thân, Hoài Bảo chó chết à..."

Dương bật cười: "Ha ha... Chửi nữa đi, ta thích!"

Hoài Bảo trầm giọng: "Xương Cuồng! Ta giúp ngươi giết thằng này!"

"Ach! Giỡn tí mà!"

Nhưng Hoài Bảo không có chút nào giống giỡn, hấn vung kiếm chém mạnh vào Dương, buộc Dương phải giơ Hắc kim thánh khai ra đỡ đòn, bị dư chấn đánh văng vào phía thân cây.

Đúng lúc Dương bị đánh bay, linh lực của Hoài Bảo đột ngột tăng vọt

khiến Xương Cuồng giật mình, đồng thời, Sắc Mệnh Chi Bảo ẩn hiện ra trên tay hắn, tỏa ra ánh sáng màu vàng kim uy nghiêm, tạo cho Hoài Bảo khí thế như đế vương vi hành.

"Thần Bảo?"

Xương Cuồng kinh ngạc, nhưng lúc hắn tập trung vào phía Hoài Bảo, Dương cũng đột ngột tăng vọt thực lực, Long thể bá vương cấp tốc hóa thành cấp độ 2, đồng thời linh lực cũng nhờ có bí kỹ Nộ mà tăng vọt. Cũng trong cùng khoảnh khắc, Hắc kim thánh khai tan rã thành hàng trăm mảnh, đồng loạt hóa thành những thanh huyết hỏa kiếm cắt đứt lớp phòng vệ quanh thân cây, rồi Ngự lôi thuật vận hành, Lôi Hỏa Cuồng phát huy uy lực tối đa tung thẳng vào thân cây.

RẦM!

Va chạm khủng khiếp, cả tay Dương lẫn thân cây run lên bần bật, sau đó là một tiếng nổ kinh thiên động địa. Dương lui ra, bị một rễ cây khổng lồ đâm vào ngực buộc hắn phải dùng đến mảnh Phù Đổng Thiên Vương giáp để đỡ đòn, Dương bị phản chấn đánh văng ra xa rồi được Hoài Bảo đỡ lấy.

Sau tiếng nổ lại là một tràng dài tĩnh lặng, Xương Cuồng ngừng tấn công, Dương và Hoài Bảo nghiêm trọng nhìn vào chỗ thân cây hơi lõm vào sau cú đâm khủng khiếp của Dương.

Rắc rắc!

Rồi sau một lúc im lặng tựa như thời gian ngừng trôi, lớp vỏ cây dày cộm bị nung đỏ như than rồi sinh ra những vết nứt, lửa đỏ bốc lên giữa các khe nứt, rồi từng mảng, từng mảng rụng rơi, lộ ra phần thân cây trần trụi.

Phía xa, Lôi Chấn kinh ngạc: "Chúng thắng rồi?"

Phong Du nói: "Chưa đâu! Chỉ mới phá được lớp vỏ cây, vấn đề tiếp theo là làm cách nào để tấn công vào trong khi mà Xương Cuồng nhất định sẽ tận lực bảo vệ điểm yếu."

Đôi gò má Ám Ảnh vẫn còn ửng hồng trước cú đấm đầy uy lực của Dương, nàng thắc mắc: "Nhưng với kinh nghiệm nhiều nghìn năm của Xương Cuồng, tại sao lại bị bọn hắc đế dằn công phá?"

Phong Du đáp: "Đơn giản là vì Xương Cuồng bị phong ấn nhiều nghìn năm, cơ thể đã khô chết, thần lực còn sót lại ít đến đáng thương và bị Đinh Tiên Hoàng đưa vào giấc ngủ suốt hơn nghìn năm qua, dẫn đến cảm nhận, suy nghĩ và hành động đều không còn nhạy bén, nếu không thì một nghìn tên Hắc vũ tiên long cũng không thể chạm được vào thân cây."

Dương và Hoài Bảo đương nhiên hiểu điều này, bọn hắc cũng biết đây mới là giai đoạn nguy hiểm nhất, Dương đã dùng hết bài tẩy, giờ chỉ còn trông cậy vào Hoài Bảo.

Xương cuộn âm trầm hắc xuống: "Giỏi! Giỏi! Hai con kiến hôi dám phá vỡ lớp vỏ của ta! Lại còn dùng cái thứ Huyết ảnh yêu hỏa đáng ghét này!"

Hoài Bảo đang vận toàn lực, chuẩn bị tung sát chiêu để phá tan thân cây, theo kế hoạch, Dương bắt đầu tìm cách câu giờ, hắc nói: "Cho người biết một chuyện, Huyết ảnh yêu hỏa này chính là lấy từ viên Huyết ảnh yêu hỏa tinh thạch mà hơn ngàn năm trước, Đinh Tiên Hoàng đã dùng để bán hành người đấy!"

"Đinh Tiên Hoàng? Là tên khốn khiếp đã đưa ngàn người đến để phá ta lúc phong ấn của Kinh Dương Vương tạm thời suy yếu, khiến ta

không có cơ hội giải thoát! Mẹ kiếp nhớ lại càng thêm tức! Chúng mày chết đi!"

Xương Cuồng nói xong, mặt đất dưới chân Dương chột rung chuyển, rồi hàng trăm sợi rễ cây nhọn hoắc từ dưới đất giương thẳng lên cao và chĩa mũi nhọn về phía Dương cùng Hoài Bảo, bao vây cả hai từ mọi phía.

Từ phía xa, Lôi Chấn nhếch miệng: "Rồi! Xong!"

Nhưng Dương và Hoài Bảo vẫn điềm tĩnh, khắp cơ thể tiên long của Dương bốc lên huyết hỏa nóng rực, còn quanh người Hoài Bảo tỏa ra một khí tức âm lãnh dị thường...

Những chiếc rễ nhọn đồng loạt đâm xuống, không một lối thoát.

Khi mà bọn Lôi Chấn tưởng rằng Dương và Bảo thịt nát xương tan, chột một tiếng rùng ngâm vang, rồi những rễ cây bắt đầu rung động và bung ra, lộ bên trong là một hư ảnh hoàng long khổng lồ bao bọc Dương và Hoài Bảo, hư ảnh này to lớn hơn rất nhiều so với khi Dương nhìn thấy lần đầu, bởi vì nó đã được gia cố thêm bằng...

"Thần lực?" Xương Cuồng ngạc nhiên tột độ: "Hai thằng nhóc này lấy đâu ra Thần lực? Không, còn có... Ma lực?"

Thần - Ma lực, chính là phát ra từ hai linh hồn trong cơ thể Hoài Bảo, sau lần đầu sử dụng, hắn đã rèn luyện và có thể khống chế thành thạo hơn. Nhưng có Thần lực không có nghĩa là vô địch dưới Thần, ngoài tăng thêm sức mạnh dựa vào mức Thần lực được truyền vào, Thần lực chỉ giúp người có thêm một khả năng đặc biệt, chính là có thể gây tổn thương cho Thần hồn. Ví dụ đơn giản, một vị thần cho người mượn Thần lực đủ để đánh bại Linh Đế, thì người chỉ đủ đánh bại Linh Đế, và "có khả năng" gây tổn thương cho Chúa Tể và Thần

chứ không có nghĩa là cứ có một tí xíu Thần lực thì có thể đánh bại cả Chúa Tể.

Tất nhiên, nếu sử dụng đúng cách, người vẫn có thể thắng, giống như một cây kim đâm vào tay thì gần như vô hại, nhưng đâm vào mắt lại là chuyện khác! Đây chính là lý do Dương và Hoài Bảo buộc phải phá hủy lớp vỏ cây trước khi tung chiêu kết liễu.

"ĐÁNH!"

Dương và Hoài Bảo cùng gào to, Huyết ảnh yêu hỏa của Dương bốc thành một quả cầu lửa khổng lồ, bị Sắc mệnh long ảnh của Hoài Bảo há mồm ngoạm lấy. Rồi hiện tượng kì dị phát sinh, hư ảnh rờng vàng đột nhiên thay đổi, từ phần đầu bắt đầu hóa thành màu đỏ máu lan dần xuống đuôi, trở thành một con Huyết hỏa long ảnh đỏ rực.

Tả thì lâu nhưng mọi chuyện phát sinh chỉ trong giây lát, Huyết hỏa long ảnh này gầm to rồi bay thẳng đến chỗ vết hờ trên thân cây của Xương Cuồng.

ẦM!

Xương Cuồng không còn cách nào khác, đành đưa Thần lực ít ỏi ra ngăn cản, khiến Huyết hỏa long ảnh dù tiến sát thân cây nhưng không thể xông vào thêm, cả hai cùng ở trạng thái giằng co.

Xương Cuồng là một Thần hồn tàn phế bị phong ấn, còn trong người Hoài Bảo là một Thần hồn và một Ma hồn đang ra sức áp chế lẫn nhau, về lý thuyết thì Xương Cuồng chiếm ưu thế, nhưng vấn đề ở chỗ, thứ khắc chế Xương Cuồng, Huyết Ảnh Yêu Hỏa, khi được kết hợp với Thần - Ma lực đã trở thành Huyết Ảnh Ma Thần Hỏa, ngọn lửa này hung hăng đến mức đang bắt đầu nung nóng rồi đốt cháy Thần lực của Xương Cuồng.

"Không! Không thể nào! Sao ta có thể bại dưới tay hai thằng nhóc con? Không thể nào!" Giọng của Xương Cuồng vang vọng, hẳn biết rõ Thần lực của bản thân đang bị đốt cháy và chẳng bao lâu sẽ chỉ còn một tàn hồn lơ lửng, còn thân cây cũng đang rung lên khùng khiếp.

Còn Dương và Hoài Bảo, cả hai đang tận lực điều khiển Huyết ảnh yêu hỏa cùng Sắc mệnh long ảnh, vừa phải giữ tình trạng kết hợp hài hòa vừa giữ vững sức công phá Xương Cuồng.

Càng giằng co càng bất lợi, Xương Cuồng biết chắc mình sẽ thua, liền chuyển sang cầu khẩn.

"KHÔNG! THA CHO TA! THA CHO TA!"

RẦM!

Một tiếng nổ rền trời, lớp Thần lực phòng ngự của Xương Cuồng bị phá tan, Huyết hỏa long ảnh xông thẳng vào thân cây, sau đó là một tràng dài tiếng cây cối nứt gãy.

Chính lúc này, từ bên cạnh Dương, Hoài Bảo lập tức vận Thực Thần Ma nhằm cắn nuốt tàn hồn Xương Cuồng. Còn Dương thì mệt mỏi định lấy tiên đan ra nuốt vào.

Nhưng cũng chính lúc này, một tiếng "phập" đột ngột vang lên, ngay sau đó là một tiếng "ầm", Dương liền thấy Hoài Bảo bị chưởng văng tới trước, trượt một vệt dài dưới đất rồi phun máu. Sau đó Dương mới cảm thấy bản thân có chút lạnh lẽo bất thường, vội đưa mắt nhìn xuống, một mũi kiếm nhọn hoắc giương ra ngay giữa ngực.

Còn chưa kịp phản ứng, Dương nhận thêm một chưởng như búa bổ

từ trên đầu giáng xuống, khiến hấn choáng váng khụy gối quỳ hẳn xuống. Trong cơn choáng váng, Dương lại cảm thấy có bàn chân đạp lên lưng mình, rồi một bên cánh của hấn bị kéo lui, mũi kiếm trước ngực được rút ra rồi chém đứt phăng chiếc cánh đen.

Rồi một giọng nam quát: "Bắt sống! Đừng giết hấn!"

Giọng khác từ sau lưng Dương nói: "Tao đâu có giết! Chỉ dạy dỗ nó một chút!"

Sau đó kẻ này đi vòng ra trước Dương, túm chiếc sừng trên đầu Dương nâng mặt hấn lên, chính là Lôi Chấn.

Lôi Chấn nhìn Dương chằm chọc: "Thế nào? Đau chứ... Hắc Vũ Tiên Long Võ Phi Dương?"

Dương âm hàn hỏi: "Mày là thằng nào?"

Lôi Chấn nhếch miệng: "Bố đây con trai!"

Dương trừng mắt, bắt đầu đứng dậy dù bị Lôi Chấn nắm sừng đè xuống.

Dù Dương gượng đứng dần lên được, nhưng Lôi Chấn không hề nao núng: "Không tin sao? Long thể này con thừa hưởng từ bố đấy, để bố chứng minh cho mày xem!"

Nói xong, Lôi Chấn như đang nhai rồi nuốt thứ gì đó giấu sẵn trong miệng, sau đó hai cánh tay của hấn bắt đầu biến đổi, được vảy rồng màu vàng nhạt phủ kín, sức mạnh được gia tăng, Lôi Chấn lần nữa đè Dương quỳ xuống.

"Long hóa cục bộ?" Dương ngạc nhiên nói khi thấy chỉ có riêng đôi

tay Lô Chấn là Long hóa, còn cơ thể hắn vẫn như người thường.

Lô Chấn gật đầu trích thượng: "Giỏi! Chính là Long hóa cục bộ, biến hóa riêng một bộ phận cơ thể thành Long thể để tiết kiệm tối đa thể lực tiêu hao, khả năng chỉ xuất hiện khi người đạt đến Long hóa cấp độ 3 trở lên!"

Chương 90: Bích Diệp

Khi Lôi Chấn nói về Long hóa cục bộ, Dương đột nhiên run rẩy.

"Sao? Sợ đến run rẩy rồi à? Cầu xin đi, anh sẽ thôi không đánh mày nữa!" Lôi Chấn đắc ý.

Nhưng Dương không run vì sợ, hắn run vì nín cười, dù cuối cùng phải bật cười: "Long hóa cấp độ 3... Ha ha... Hoài Bảo, đừng có giả vờ xiu nữa, dậy xem này, hóa ra còn có thằng trịch thượng hơn cả Long Ngạo! Ha ha..."

Sau tràng cười của Dương là một tiếng thở dài phát ra từ phía Hoài Bảo đang nằm, sau đó hắn nhẹ nhàng đứng dậy phủi sạch bụi bẩn trên người: "Bị người phát hiện mất rồi..."

Sự thật là một chưởng của Phong Du hoàn toàn vô hại với Hoài Bảo, ngược lại còn giúp hắn tiến sát gốc cây để thành công thu thập tàn hồn Xương Cuồng trong khi giả vờ như bất tỉnh. Bọn Lôi Chấn hoàn toàn tập trung vào Dương nên Hoài Bảo thành công thu thập mà không sợ lộ ra bí mật công pháp Thực Thần Ma.

Phong Du kinh ngạc: "Người... sao người không bị sao cả, rõ ràng người không hề phòng bị?"

Hoài Bảo không đáp, hắn không muốn nói cho bọn Phong Du biết rằng hắn đã phát hiện ra bọn chúng từ sớm. Lúc Phong Du đánh lén, Hoài Bảo vờ như không phòng bị nhưng thật ra Hoài Bảo đã được sư phụ cảnh báo, ngay khi chưởng của Phong Du chạm vào người, hắn liền dùng linh lực nhập thể bảo vệ đúng ngay vị trí Phong Du

chường vào, vừa đủ để hấn bị văng đi mà không hề thương tổn.

Phót lờ Phong Du, Hoài Bảo nói với Dương: "Giải quyết chúng nhanh đi, ta vận công khôi phục một chút!"

Nói xong, Hoài Bảo lấy ra mấy lọ thuốc, mỗi lọ một viên cho vào miệng nhai nuốt rồi ngồi xếp bằng vận công, mà thực chất là bắt đầu dung nạp tàn hồn Xương Cường sau khi vừa cắn nuốt, bình thản như thể chuyện đang diễn ra chỉ là bọn trẻ con cãi nhau trước sân nhà.

Dương quát: "Ê! Ít ra cũng quăng cho ta vài viên thuốc nữa chứ! Xem ta bị đâm lòi ruột luôn nè!"

Hoài Bảo không thèm mở mắt, hấn biết với Long thể bá vương cấp độ 2 của Dương thì vết đâm kia tuy đau nhưng chẳng đáng gì, ăn một viên Phục thể tiên đan rồi vận công khôi phục từ từ sẽ khỏi.

Bị Hoài Bảo bỡ, Dương gọi tiếp: "Còn Sắc Mệnh Chi Bảo ẩn văng dưới đất nè! Không thu lại bị bọn nó lụm mất ráng chịu à!"

Hoài Bảo nhếch miệng: "Nếu đ-ng vào được thì cứ lấy..."

Thần Bảo đều có linh tính, trừ khi người là người duy nhất được Thần Bảo nhận làm chủ, hoặc người là một Chúa Tế đủ mạnh mẽ để khống chế Thần Bảo, còn không thì không thể sử dụng. Riêng với một số Thần Bảo cá tính, ví dụ Sắc Mệnh Chi Bảo ẩn mang khí chất vương giả, kẻ không được chọn mà muốn chạm vào sẽ lập tức bị Thần Bảo này bài xích, tuy không tổn thương nghiêm trọng nhưng cũng tuyệt đối khó mà chạm được trực tiếp.

Lôi Chấn nheo mắt: "Hình như hai đứa mày không xem chúng tao ra gì?"

Dương đáp: "Đâu có... Sự thật là chúng mày chẳng ra cái gì!"

Lôi Chấn trợn mắt: "Linh lực mày mạnh hơn tao thật, nhưng hiện tại mày còn sức để to mồm sao? Xem tao có Long hóa cấp độ 3 này!"

Dương nhếch miệng: "Mày cứ khoe Long hóa cấp độ 3, vậy cho tao xem Long ảnh của mày được không?"

Lôi Chấn thoáng bối rối: "Tao... mày không có tư cách thấy Long ảnh của tao!"

Dương lại cười: "Vây sừng của mày đâu? Dù Long hóa cục bộ thì sừng vẫn luôn luôn hiện ra chứ!"

Lôi Chấn lại rối: "Sừng tao..."

Dương tiếp tục công kích: "Long thể bá vương có một sừng, mày không có sừng chắc còn mạnh hơn Long thể bá vương nhỉ? Một loại Long thể khác ngoài 6 loại Long thể?"

"Đúng vậy! Của tao là Tân Long Thể!"

Dương gật gù: "Tân Long Thể, một dự án nguyên cứu về di truyền của Âm Đạo hội, vẫn đang trong quá trình phát triển. Hiện tại đã tạo ra một vài người mang Tân Long Thể nhưng cần đến thuốc kích thích chuyên dụng để Long hóa, và chỉ có thể Long hóa một phần nhỏ cơ thể. Nghe ra thì khá giống Long hóa cục bộ, nhưng thực ra Long hóa cục bộ có thể tự do biến hóa bất cứ bộ phận nào, còn Tân Long Thể chỉ biến hóa một bộ phận cố định."

Lôi Chấn và Phong Du ngạc nhiên: "Sao mày biết?"

"Tao muốn thì tao biết thôi!" Dương đáp, sau đó từ từ đứng dậy.

Lôi Chấn vẫn đang nắm sừng của Dương, nhưng dù đã cố hết sức vẫn không thể ép Dương xuống được nữa: "Mày... sao mày vẫn còn khỏe vậy?"

Dương rất nhanh đã đứng thẳng người, đối diện Lôi Chấn, hấn đáp: "Tao đâu có khỏe? Tao đang mệt đây, nhưng vẫn đủ đập mày!"

Nói xong, khắp cơ thể Hắc vũ tiên long vốn đã đen giờ lại càng thêm tối, bởi những tia Hắc ma để lôi bắt đầu bắn ra khắp người hắn.

"Này thì đâm ông này!"

Binh!

Dương tung một cú đấm thẳng vào bụng Lôi Chấn khi hắn còn chưa kịp nhận ra. Lôi Chấn trúng đòn đau đớn văng đi, nhưng bị Dương chụp cổ chân kéo lại.

Xem Lôi Chấn như một khúc cây, Dương đem hấn đập thẳng vào Phong Du đang bay đến tiếp trợ, kết quả là đầu hai thẳng va thẳng vào nhau.

Binh!

Tiếp sau đó, Dương vẫn giữ cổ chân Lôi Chấn, đem hấn đập mạnh xuống đất rồi kéo đi cho mặt Lôi Chấn cày dưới đất trong khi Dương tung chân đá vào bụng Phong Du một cú đau đến mức gục xuống.

Áp đảo toàn diện!

Bọn Lôi Chấn cứ nghĩ rằng do Dương và Hoài Bảo cùng đánh nên Hoài Bảo kiệt sức thì Dương hấn cũng phải kiệt sức. Chúng nào biết

rằng Dương sở hữu một linh hồn khổng lồ, riêng về sức bền thì Dương luôn luôn vô địch trong những kẻ cùng đẳng cấp!

"Hắc Lôì Kích!"

Dương hô thầm, Hắc ma đế lôì trên tay tụ thành một mũi kích đen.

"Xin lỗi! Ta không muốn dùng đến tuyệt kỹ tối thượng này, nhưng vì nhu cầu của khán giả nên thiết thòi cho người rồi..."

Dương nói với vẻ áy náy, sau đó hấn đặt Lôì Chấn trong tư thế quỳ úp mặt xuống đất, mông chống lên cao, đem hắc lôì kích cắm thẳng vào cái cửa mà Lôì Chấn dùng để tiễn đưa những thứ còn thừa sau khi ăn mỗi bữa...

"YÁ Á ÁÁÁ...!"

Bị hắc lôì kích cắm sâu vào lỗ hậu, Lôì Chấn rú lên thảm thiết, gương mặt đầy bùn đất của hấn xám ngoét, nước mắt ràn rụa.

Lôì Chấn ngất đi trong cơn tê tái đê mê...

Xử xong Phong Du và Lôì Chấn, Dương liếc về một bụi rậm bên ngoài, là nơi Âm Ảnh đang nấp.

"Giờ tới lượt người..."

Nói xong, Dương đạp đất lao đi, Hắc ma đế lôì tụ thành một nắm đấm trên tay, chuẩn bị đập thẳng vào mặt kẻ đang ẩn nấp.

Thoáng cái, Dương đã tiến đến đối phương, mắt hấn trợn ra sững sờ vì trước mặt mình là một cô gái xinh xắn, và nắm đấm của hấn theo quán tính đang hướng thẳng vào gương mặt của nàng...

Khi nắm đấm chỉ cách mục tiêu chưa đầy nửa mét, Dương nhận ra gương mặt nàng đầy nước mắt, nàng nhìn hấn bằng ánh mắt vừa thương vừa sợ...

Rồi cũng trong khoảng khắc đó, Dương thấy sau vai cô gái kia xuất hiện một làn khói đen, làn khói này nhanh chóng tụ lại thành hình một nắm đấm.

Bình!

Hai nắm đấm va chạm! Dương hoàn toàn yếu thế, bị cú đấm kia đánh văng ra sau, trượt dài trên đất rồi dừng lại ngay bên cạnh Sắc Mệnh Chi Bảo ấn.

"Chuyện gì?" Hoài Bảo kinh ngạc mở mắt.

Dương cảm thấy như kim đâm khắp người, ọc ra một ngụm máu rồi nói: "Hư Hóa! Có Linh Đế đạt đến cảnh giới Hư Hóa ở đây!"

Hư Hóa, cảnh giới linh hồn mà người đạt đến có thể chuyển đổi cơ thể thành dạng hư vô. Có thể bắt đầu tu luyện cảnh giới này khi đạt đến Linh Đế, nhưng gần như chỉ có một số ít Linh Đế cấp độ cao mới luyện thành. Và cảnh giới này cũng là điều kiện cơ bản để người có thể đột phá thành Chúa Tế.

"Linh Đế đạt đến Hư Hóa?"

Hoài Bảo hỏi lại, nét mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng, bởi hấn cũng biết về Hư Hóa. Khi hư hóa, cơ thể gần như miễn nhiễm hoàn toàn với các loại sát thương vật lý, thậm chí cũng giảm trừ phần lớn sát thương linh lực. Điều này khiến người luyện thành Hư hóa gần như bất bại trước đối thủ không luyện thành cảnh giới này, dù có thua về

cấp độ đi chẳng nữa.

Thần lực có thể đánh được Hư hóa, nhưng hai linh hồn trong Hoài Bão sau một hồi áp chế lẫn nhau đã kiệt sức, lúc này Hoài Bão hoàn toàn vô vọng.

Lúc này, một giọng nữ âm lãnh vang lên: "Dám đánh người của Âm Đạo hội ta, các ngươi chán sống rồi..."

Tiếp sau đó là một màn khói đen như bóng tối lướt đến, tụ lại thành hình một mỹ nữ áo đen xinh đẹp tuyệt trần dù có phần u ám, và chân nàng không chạm đất...

Hoài Bão vốn đã vô vọng, giờ lại càng tuyệt vọng: "Đứng được trên không, là Chúa Tế..."

Dương đang nằm dưới đất nhìn cô gái, mắt mờ mịt nhìn hết cả ra, hẳn có một cảm giác lạ, rằng cô gái này là Nữ Thần, nhưng lại có gì đó không giống...

"Giờ tính sao đây Dương?" Hoài Bão hỏi, dù biết chắc là không còn đường thoát.

Dương cũng sợ rung người, hẳn nhìn cô gái, nàng đang không có vẻ gì là để ý đến bọn hắn, chỉ đến chữa thương cho Lôi Chấn và Phong Du, nhưng lại tỏa ra thứ khí chất u ám thuần túy đến nỗi Dương có cảm giác giống như mình là một đứa bé đang cô độc trong bóng tối mịt mù.

"Google! Làm sao đây?"

Google đáp đúng một từ: "Chạy!"

Google vừa đáp xong thì cô gái kia liếc sang Dương, ánh mắt nàng âm lãnh khiến hắn dựng tóc gáy, quỳnh quáng với tay định chụp lấy Sắc Mệnh Chi Bảo ấn của Hoài Bão, tựa như muốn đem chọi vào cô gái và cầu khẩn chiếc ấn này sẽ nổ chết nàng ta.

Hoài Bão thấy Dương với tay định chụp lấy Sắc Mệnh Chi Bảo ấn, vội nhắc nhở: "Đừng!"

Muộn rồi, Dương đã chụp tay vào chiếc ấn. Nhưng lạ ở chỗ, chiếc ấn được Dương cầm lên mà không hề có phản ứng bài xích. Điều này khiến Hoài Bão ngạc nhiên tột độ: "Sao hắn chạm được?"

Còn Dương trong lúc hoảng loạn nào có quan tâm là Thần Bảo với thằng Bão, vừa tóm được Sắc Mệnh Chi Bảo ấn, hắn liền liều mạng đưa linh lực bản thân vào để tìm cách khởi động chiếc ấn.

Rồi mặt Hoài Bão xám lại, nếu gặp phải Chúa Tể khiến hắn sợ một thì hiện tượng Dương gây ra khiến hắn sợ đến mười! Sắc Mệnh Chi Bảo ấn, món Thần Bảo chỉ nhận duy nhất một chủ, và mỗi đời chủ nhân được nó chọn đều trở thành Hoàng Đế, giờ lại đang bắt đầu khởi động trong tay một người không được chọn, ánh sáng màu vàng tỏa ra tuy không chói lóa như khi được Hoài Bão sử dụng, nhưng cũng đủ để khẳng định một điều: Dương có thể sử dụng!

"Hắn là thứ quái quỷ gì trên đời vậy?" Hoài Bão và lão sư phụ của hắn thốt lên cùng lúc.

Là thứ gì cũng được, nhưng lóe sáng xong thì Sắc Mệnh Chi Bảo ấn liền tắt ngấm, bởi vì Dương nào có biết cách gọi ra Sắc mệnh long ảnh!

Lúc này thì cô gái kia đã dùng linh lực của bản thân trị thương cho Lôi Chấn và Phong Du, liền âm lãnh nhìn về Dương và Hoài Bão,

miệng nàng như rít lên: "Chết đi!"

Lập tức, hai thứ giống như gai nhọn màu tối đen phóng thẳng về phía giữa trán Dương và Hoài Bảo.

Nhưng đột nhiên Dương thấy trước mặt mình có hai mầm cây nảy nở, hai mầm cây nhỏ này vụt một phát đã trở thành hai dây leo mỏng manh, vừa lúc hai chiếc gai kia lao đến thì hai dây leo liền quấn lấy hai chiếc gai, giữ hai chiếc gai dừng lại.

Cô gái áo đen nhíu mày: "Bích Diệp! Sao lại xen vào chuyện của ta!"

Chương 91: Được Chọn Và Tự Chọn

*Chú thích một chút cho những cái đầu đen tối:

- Tử cung: Cung điện màu tím

- Âm Đạo hội: Hội con đường âm u

"Bích Diệp?" Dương thắc mắc, chợt nghe có tiếng bước chân nhẹ nhàng từ phía sau.

Một thân hình mềm mại tiến đến, nàng mặc bộ trang phục tươi tắn tựa như được tết từ hoa lá, nàng đẹp vẻ đẹp thánh thiện và có phần thần nhiên, lại tỏa ra thứ khí tức sinh mệnh nồng đậm tạo cho người ta cảm giác chỉ cần nàng bước đến đâu, cây cỏ tốt tươi đến đó.

Tiến đến đứng chắn trước Dương và cô gái áo đen, Bích Diệp nhẹ nhàng nói: "Dạ Vũ, mang người của ngươi về đi, kẻ này ngươi không nên đ-ng đến..."

Cô gái được Bích Diệp gọi là Dạ Vũ nheo mắt âm hàn: "Hắn có quan hệ gì với ngươi?"

Bích Diệp nhún vai: "Không có quan hệ, ta chỉ muốn tốt cho ngươi thôi..."

"Tốt cho ta? Một tên Linh Tá còn con có thể làm nên sóng gió gì cho bổn Chúa Tể? Hay ý ngươi là... nếu ta giết hắn, Nữ Thần Sinh Mệnh Bích Diệp sẽ vì một người mà ra tay sát sinh?"

Bích Diệp lắc đầu bình thản: "Ta không làm vậy... nhưng đũa em ngốc nghếch của ta rất có thể sẽ diệt sạch Âm Đạo hội của ngươi..."

"Tử Linh?"

Bích Diệp mỉm cười gật đầu.

"Nữ Thần Sinh Mệnh Bích Diệp? Tử Linh?" Nghe cuộc trò chuyện, Dương mơ hồ đoán được ý của Bích Diệp là nếu Dạ Vũ giết Dương, Tử Linh sẽ diệt sạch Âm Đạo hội.

"Nhưng tại sao?" Dương làm sao mà không nhớ, rằng chính hắn đã gọi Tử Linh dậy từ trong một lời nguyện bằng cách phá trinh nàng ta. Tử Linh không muốn giết Dương thì thôi chứ sao lại bảo vệ cho hắn?

Đương nhiên Dương không biết, dù sở hữu Google nhưng vẫn còn đầy bí ẩn mà hắn không hề biết...

Dạ Vũ với cấp Chúa Tế, nàng biết rõ không thể giết Dương khi mà hắn có một Nữ Thần Sinh Mệnh bảo vệ, lại sợ uy danh của Nữ Thần Tử Vong, sau một lúc đắn đo, nàng đành nhượng bộ.

"Hừ! Nếu còn gặp lại thì biết tay ta!"

Dạ Vũ ném cho Dương cái nhìn đầy sát khí, sau đó nàng tóm lấy Phong Du, Lôi Chấn, cả Âm Ảnh rồi đạp không đi mất.

Dương và Hoài Bảo thở phào nhẹ nhõm, nếu không có Bích Diệp thì có lẽ hai thằng đã tiêu mạng dưới tay cô nàng Âm Đạo hội kia, liền cùng cúi đầu trước Bích Diệp: "Cảm ơn Nữ Thần Sinh Mệnh đã cứu mạng."

Bích Diệp nhìn hai đũa, sau đó nàng mỉm cười, một nụ cười tươi tắn như hoa: "Không cần cảm ơn, trả công cho ta là được rồi! Hi hi!"

"Ạch!"

Dương bất ngờ khi được nhìn rõ mặt Bích Diệp, giờ hẳn đã hiểu tại sao khi Bích Diệp nhắc đến "em gái" thì Dạ Vũ liền đoán ra là Tử Linh. Dù chỉ gặp đúng một lần nhưng Dương làm sao quên được vẻ đẹp ma mị của Tử Linh, Bích Diệp có gương mặt nhìn thì khác nhưng thật ra lại rất giống. Giống ở hình dạng, khác ở khí chất. Mặt Tử Linh lúc nào cũng mang một nỗi buồn u tịch, còn mặt Bích Diệp dường như luôn luôn mỉm cười hiền hòa mà tươi tắn.

Nói xong thì Bích Diệp tiến lại gốc cây Xương Cuồng, ngay chỗ bị Huyết hỏa long ảnh tàn phá. Khi Dương và Hoài Bảo còn chưa biết chuyện gì, Bích Diệp chỉ tay vào thân cây. Rồi thân cây bị tách ra, từ khe nứt mọc ra một dây leo, dây leo này vươn ra khỏi khe nứt, trên đầu dây quấn lấy ba quả màu nâu nhỏ hơn lòng bàn tay, hình dạng như quả táo và tỏa ra ánh sáng lung linh đẹp đẽ.

Hoài Bảo thốt lên: "Mộc tinh quả!"

Chính là Mộc tinh quả, 3 quả còn lại cuối cùng trước khi cơ thể của Xương Cuồng chết đi, và cũng vì cơ thể chết đi nên hẳn cũng không thể sử dụng 3 quả này được nữa, chỉ đành giấu trong thân cây.

Cầm lấy 3 quả quý, Bích Diệp không giấu nổi ánh mắt thích thú, sau đó lại có vẻ miễn cưỡng tiến lại chỗ Dương và Hoài Bảo.

Bích Diệp luyến tiếc nhìn 3 quả quý trên tay, bĩu môi nói: "Có 3 quả thôi... Các ngươi mỗi người một quả, cho ta một quả xem như trả ơn cứu mạng nhé?"

Sau đó Bích Diệp phát cho mỗi người một quả. Còn lại một quả, trước mặt Dương và Hoài Bảo, Bích Diệp hồn nhiên đưa quả này lên môi duyên dáng cắn một miếng nhỏ, vừa nhai vừa nhắm tịt mắt thưởng thức vị ngon của quả quý, trông cực kỳ xinh xắn đáng yêu.

"Ngon quá..."

Dương thấy Bích Diệp thích thú quả này, liền nổi máu ga lăng, đưa lại quả của hắn cho nàng và nói: "Ơn cứu mạng sao bằng một quả này, tặng người quả của ta luôn..."

Nhưng Bích Diệp từ chối: "Không cần đâu... Ta mang hạt về trồng, dùng sinh mệnh lực chăm sóc là lại có quả ăn thôi. Hi..."

Hoài Bảo thắc mắc: "Người thích quả này như vậy, sao không tự diệt Xương Cường, vừa có quả vừa trừ hại cho dân?"

Bích Diệp đáp: "Ta không muốn sát sinh... Các người cũng ăn đi, cho ta xin hạt!"

"Ách! Ta tính để lên cấp bậc cao rồi ăn..." Dương ái náy nói.

"Tại sao?" Hoài Bảo hỏi.

Dương đáp: "Linh Tá ăn vào có thể tăng 2 đến 3 cấp Tá, vậy sao không chờ lên Linh Vương ăn vào, tăng 2 đến 3 cấp Vương chẳng ngon hơn sao?"

Hoài Bảo nhìn Dương với ánh mắt như nhìn sinh vật lạ: "Người là người của thế giới nào vậy? Tăng 2 đến 3 cấp tá thì khi Linh Vương ăn vào cũng chỉ tăng được lượng linh lực tương đương 2 đến 3 cấp tá thôi!"

"Ặc! Chỉ vậy thôi à?"

Hoài Bão trừng mắt lặp lại từng chữ: "Chỉ - vậy - thôi - à? Người có biết người bình thường tu luyện không kỳ ngộ muốn từ Linh Tá cấp 7 lên Linh Tá cấp 10 mất bao nhiêu năm không? Người ăn một quả này rồi vài tuần tiêu hóa là bằng người ta tu luyện mười năm trời đấy!"

"Ặc..."

Dương luôn phát triển với tốc độ nhanh khủng khiếp, khiến nhận thức về mức tăng cấp độ của hắn quá khác biệt so với người bình thường, đừng nói loại quả tăng 3 cấp Tá, loại quả tăng một cấp Sĩ thôi cũng khiến người ta tranh đoạt bể đầu đổ máu rồi...

"Thôi ăn đi! Đừng để Nữ Thần chờ đợi!" Hoài Bão giục, bản thân thì gật đầu xin phép Bích Diệp.

Bích Diệp biết nếu mình đứng đây sẽ khiến Dương và Hoài Bão ăn không thoải mái, liền di chuyển sang hướng khác thưởng thức quả của nàng, chờ Dương và Hoài Bão ăn xong tự mang hạt đến cho nàng.

Hoài Bão nhạt lại Sắc Mệnh Chi Bảo ấn, lo lắng thử đưa linh lực vào ấn để kiểm tra rồi thở phào khi xác nhận liên kết giữa hắn và Thần Bảo này vẫn nguyên vẹn. Sau đó Hoài Bão mới bắt đầu ăn.

Quả này thật sự rất ngon, khi ăn vào còn tạo cho linh hồn cảm giác thoải mái kì diệu. Dương chưa từng ăn loại quả nào thơm ngon đến vậy, nhưng hắn vẫn cố ăn chậm hơn, chờ Hoài Bão quay lại sau khi mang hạt đến giao cho Bích Diệp thì hắn mới đến chỗ nàng, vừa giao hạt bọc trong một chiếc lá cây đưa ra vừa hỏi: "Thưa..."

"Cứ gọi ta là Bích Diệp..."

"Vâng, Bích Diệp... Người có thể nói cho ta biết về Tử Linh... hiện giờ nàng ta khỏe không ạ?"

Bích Diệp gật đầu, mỉm cười rồi bay đi khỏi tầm mắt Dương.

Bích Diệp bay đi xa khỏi khu kết giới, liền có một bóng tím đuổi theo. Bích Diệp dừng lại trên không, Tử Linh cũng dừng lại, nàng hỏi: "Thế nào rồi chị?"

Bích Diệp tròn xoe mắt: "Ơ thế này giờ em không theo dõi à?"

"Không... Em sợ bị phát hiện..."

"Làm sao phát hiện được?"

"Thì lờ... Mà thôi, sao lâu quá vậy chị?"

Bích Diệp trêu chọc Tử Linh nên giả vờ e thẹn: "Thì... tâm sự với hấn một chút..."

Tử Linh nhú mày: "Tâm sự gì?"

"Gì thì kệ người ta! Em ghen sao?"

"Không có!"

"Không có mà mặt đỏ hết rồi này!"

"A! Chị đi đi! Chị không phải chị của em!"

Bích Diệp cười rạng rỡ: "Hấn có hỏi về em đấy!"

"Hắn hỏi gì?"

"Hắn hỏi em có khỏe không, trông ánh mắt hắn rất quan tâm nha..."

Tử Linh sống lại, trên khóe môi tựa vĩnh viễn u buồn giờ lại mĩm một nụ cười thềm lặng...

Ở chỗ gốc Mộc Tinh, Dương và Hoài Bảo vẫn còn nán lại.

"Xong rồi, sao ngươi không về đi! Còn ở đây làm gì?" Dương nói.

Hoài Bảo tỉnh bơ: "Nữ Thần Sinh Mệnh bảo vệ ngươi, cho nên theo ngươi an toàn hơn, đi một mình bị Âm Đạo hội đánh úp thì chết! Mà ngươi còn ở đây làm gì?"

"Ta... ta đau bụng, tìm chỗ giải quyết..."

Hoài Bảo tuy trẻ tuổi nhưng cực kỳ tinh tế, biết ngay là Dương muốn giấu giếm gì đó, liền đưa mắt quan sát Mộc tinh.

"Chẳng lẽ ở đây còn thứ gì mà ngươi muốn lấy?"

Biết không thể giấu vì thằng Bảo này bám dai như đĩa, Dương đành gật đầu.

"Ngươi sợ ta cướp? Chẳng phải lúc giao kèo đã nói, trừ Mộc tinh quả, những đồ vật khác trên người Xương Cuồng đều là của ngươi! Ta tuy không phải người tốt, nhưng cũng không phải kẻ không biết giữ lời!"

Dương thấy trong ánh mắt Hoài Bảo lúc này là sự kiên định và chân thành, bỗng chốc sự hoài nghi tan biến, đổi sang là cảm giác muốn khoe khoang một bí mật kinh thiên mà hắn nghĩ Hoài Bảo khi biết sẽ

bất ngờ đến rớt cả mồm.

"Được! Vì tin tưởng nên ta sẽ cho người biết một bí mật!" Dương trịnh trọng.

"Bí mật gì?"

"Thần Bảo không phải 12 món, mà là 13, nhưng thật ra là 11, à cũng không đúng... Thôi thì 13 đi!"

"Món Thần Bảo thứ 13, vốn đã tan vỡ và chìm vào quên lãng... ta đang tìm cách thu thập lại những mảnh vỡ đó..." Dương vừa thuyết minh vừa tiến lại gốc cây, tìm vị trí giấu mảnh Nghịch Thiên kiếm rồi dùng phương pháp phá giải phong ấn mà Đinh Tiên Hoàng chỉ dạy để tháo mảnh kiếm đen ra khỏi lớp vỏ cây.

Quay lại phía Hoài Bão, Dương giơ mảnh kiếm đen ra, trịnh trọng nói: "Đây! Mảnh Thần Bảo thứ 13, Nghịch Thiên kiếm!"

Sau đó Dương khoái chí thêm vào: "Sao? Bất ngờ lắm phải không! Bí mật kinh thiên động địa đấy, đừng nói ai biết nhé!"

Nhưng Hoài Bão chỉ thờ dãi: "Tưởng gì! Mảnh Nghịch Thiên kiếm thì ta cũng có, còn dài hơn mảnh đó!"

"Ach! Sao người có?"

Hoài Bão đáp: "Vô tình nhặt được thôi..."

Sau đó Hoài Bão lấy trong nhẫn ra một đoạn kiếm đen, rồi trước ánh mắt bất ngờ của Dương, Hoài Bão ném mảnh kiếm của mình vào tay Dương: "Tặng người đấy!"

"Thật... thật sao?"

"Ừ! Ta giữ cũng đâu có dùng được." Hoài Bảo thoải mái đáp.

Dương mừng rỡ: "Cảm ơn người! Ha ha! Tìm cực khổ, không ngờ một mảnh ngay bên cạnh!"

Trong linh hồn Hoài Bảo, lão sư phụ hỏi: "Này này... Người cho thật sao?"

Hoài Bảo đáp: "Vâng!"

"Không thấy tiếc? Mảnh Thần Bảo đấy!"

"Tiếc chứ! Nhưng con muốn thử nghiệm!"

Lão sư phụ ngạc nhiên: "Thử nghiệm?"

"Vâng! Sư phụ từng dạy, muốn dùng Thần Bảo chỉ có 2 cách cơ bản: Một là được Thần Bảo chọn lựa. Hai là đủ mạnh để áp chế Thần Bảo, cách này sẽ sinh ra phản kháng nên không bao giờ phát huy được uy lực thật sự của Thần Bảo."

"Đúng!"

"Nhưng sư phụ cũng nói còn một cách đặc biệt, đó là dùng thiên phú Tước Đoạt. Khi Tước Đoạt phát triển đến mức nào đó, người mang thiên phú này có thể tước đoạt quyền làm chủ Thần Bảo, khiến Thần Bảo đổi chủ!"

"Chính xác!"

"Nhưng khi Dương chạm vào Thần Bảo, tuy không có bài xích nhưng

cũng không có ánh sáng nhận chủ. Nghĩa là Sắc mệnh chi bảo ấn không hề chọn hấn! Không phải cách một."

"Dương chỉ là Linh Tá, muốn khống chế Thần Bảo thì ít nhất phải là Chúa Tế, vậy cách hai cũng bị loại."

"Nếu hấn có Tước Đoạt, vậy tại sao con vẫn còn là chủ nhân của Sắc mệnh chi bảo ấn, hơn nữa liên kết chủ - tớ không hề suy suyển một chút nào, dù rõ ràng Dương đã dùng được. Cách thứ ba cũng không hợp lý."

"Đúng vậy..."

"Thầy nhớ lần con đọc thông tin tình báo về Võ Phi Dương chứ? Hấn được cho là mang tư chất Lam. Nhưng theo điều tra, ban đầu hấn được khảo nghiệm ra tư chất Vô Sắc!"

"Cho nên... con nghi ngờ hấn mang loại tư chất mà thầy nói là dễ gây làm tương với tư chất Vô Sắc. Tư chất Hắc Âm!"

"Ta cũng nghi là vậy, chứ nếu hấn mang tư chất Vô Sắc và luyện Thực Thần Ma như con thì không có lý nào khi đánh bại Xương Cuồng lại không hề có ý muốn cắn nuốt tàn hồn Xương Cuồng!"

Hoài Bảo nói tiếp: "Con nghĩ điều này cũng có thể lý giải khả năng sử dụng Thần Bảo của hấn, bởi vì thầy từng nói tư chất Hắc Âm cũng mang thiên phú. Rất có thể cũng như Tước Đoạt, không, còn mạnh hơn Tước Đoạt, thiên phú này giúp hấn sử dụng Thần Bảo mà không cần được chọn, cũng không cần tranh đoạt, như thế không cần Thần Bảo chọn hấn, mà là... hấn tự chọn Thần Bảo!"

Hoài Bảo hít một hơi thật sâu: "Sự phụ nghĩ sẽ ra sao nếu xuất hiện một kẻ có thể dùng cả 13 Thần Bảo?"

Lão già nghiêm nghị đáp: "Kinh thiên động địa!"

Chương 92: Trở Về

La là là là la lá la...

La là là là la la là...

Là là là la la lá la la là la la là la lá la la la là la...

Không rõ ở đâu...

Không rõ khi nào...

Muôn vạn vì sao lung linh lấp lánh chiếu soi cho một đôi - tạm gọi là tình nhân - dưới đồng cỏ đêm lạnh mùi sương giá.

Họ tựa vai nhau, cô gái yên bình vu vơ hát...

Là la... lá la la...

Là la lá la là la là...

La la là la lá lá, la la là la lá lá, la lá la lá la là la...

Sao rơi...

Cô gái chủ động hôn chàng trai...

Bất ngờ và say đắm, từng mảnh vải trên thân mỗi người rơi ra, chàng trai nằm xuống, cô gái quỳ lên...

Không biết qua bao nhiêu nhịp tình...

Cơ thể cô gái chợt tỏa sáng, thứ ánh sáng trắng long lanh giữa màn đêm u ám. Trên tấm lưng trần nàng hiện ra sáu chiếc cánh ánh sáng huyền ảo, tựa như mộng ảo, tựa như thiên thần...

Tình cũng thăng hoa, cơ thể chàng trai cũng sáng lên, rồi từ nơi hai người giao thoa, những luồng sáng trắng lung linh tỏa ra uốn lượn thành một hiện tượng ánh sáng trắng đơn thuần mà vẫn lung linh rực rỡ tỏa sáng khắp màn đêm...

Trong cái khoảng khắc thăng hoa nhất, hạnh phúc nhất, môi cô gái mỉm cười đầy mãn nguyện dù khóe mắt nàng nhỏ dòng lệ khổ đau...

Dương hé mi tình giấc trong căn lều nhỏ, tay bầu lên trái tim đang quặn đau như thắt lại. Kia là một giấc mơ, là một ký ức, là một ảo tưởng, hay là bất cứ gì, thậm chí đây là lần đầu mơ đến hay đã từng mơ qua, hắn không biết, hắn không hiểu.

Đó giống như xuất phát từ linh hồn hắn, ký ức từ kiếp trước chăng? Dương nghi ngờ, hắn không rõ trong giấc mơ ấy, hắn là chàng trai, hắn là cô gái, hay hắn là người thứ ba dõi theo mối tình của hai người, thậm chí có thể hắn là cả hai...

Rừng quốc gia Cát Tiên hoang sơ nguyên thủy thức tỉnh đón ánh bình minh. Dương bước ra khỏi căn lều nhỏ, vươn vai chào ngày mới rồi tiến ra bờ vực sâu. Đây chính là nơi hắn đến đầu tiên ở thế giới này...

Chết trong già nua cô độc, rồi tái sinh trong một hình dạng thiếu niên tuấn tú. Có một người mẹ tuyệt trần, đồng thời cũng mắc chứng bệnh liệt dương. Mang trong linh hồn một Bảo Vật tuyệt thế, và bị gán cho cái danh phế vật.

Cứ liên tục được và mất, thiếu và thừa, giống như tạo hóa mang hẳn đến thế giới này để trêu đùa. Dương từng nghĩ như vậy, nhưng giờ thì không. Người ta thường thèm muốn khi chưa có, cũng như thường quý trọng khi đã mất. Và kẻ phế vật nhất chính là kẻ muốn trở nên mạnh mẽ nhất.

Sau bốn năm, Dương không còn là một thằng nhóc liệt dương phế vật, mà là một tuyệt đỉnh thiên tài. Trở lại điểm xuất phát với một cấp độ hoàn toàn khác...

Huyện Trảng Bom, Đồng Nai, Dương trong cặp kính giả cận và mũ trùm kín đầu đang trên đường về nhà, tiện đường bước vào một con hẻm nhỏ vắng vẻ.

Dương dừng lại nơi một hiệu sách đóng cửa, tấm bảng hiệu mốc meo, mái nhà xập xệ tựa chừng bị bỏ hoang cả năm trời. Trên cửa treo một tấm bảng gỗ bám đầy bụi, vón vện ghi mấy chữ: "Nếu muốn tìm ta, hãy đến Thiên Địa hội."

Dương thở dài, đây chính là tiệm sách mà hắn từng thấy trong Ảo mộng vĩnh hằng, nơi Võ Phi Dương lúc nhỏ mua bí kíp luyện hồn để bị liệt dương. Trong đoạn ký ức ấy, Dương từng thấy qua một quyển bí kíp công pháp có tựa đề: Thôn Thiên Địa.

Là người trực tiếp tu luyện Thôn Thiên Địa, càng lúc Dương càng nhận ra công pháp này còn nhiều khúc mắc, nhưng khi hỏi, Google không chịu giải đáp. Những bí ẩn mà Google không giải đáp thì đương nhiên là gần như không ai có thể giải đáp, chính vì vậy, khi thấy cái tên Thôn Thiên Địa trong đoạn ký ức của Võ Phi Dương, Dương vô cùng ngạc nhiên và mong muốn được xem, hy vọng giải đáp được những thắc mắc trong lòng. Lần trở về này chính là cơ hội, nhưng đáng tiếc...

Bên cạnh là một quán hủ tíu, lão chủ quán thấy Dương đứng yên lặng hồi lâu, liền bắt chuyện: "Tìm thằng khứa chủ tiệm sao? Nó đóng cửa đi đâu hơn một năm nay rồi..."

"Anh đi đâu ạ?" Dương hỏi.

"Không biết, nó hay đi ăn vịt lộn đèn mờ, tao đoán nó chơi nhỏ bán vịt lộn làm con người ta có bầu rồi trốn tránh trách nhiệm hay sao ấy."

Lão chủ quán nhíu mày suy nghĩ rồi nói thêm: "Mấy tháng trước cũng có người đến tìm, là một con bé áo hồng đẹp mê hồn, đứng nhìn cái bảng rồi đi mất."

"Bác không biết người thân nào hay quê quán của anh sao ạ?"

Lão chủ quán phui tay: "Thằng mê lìn đó bí ẩn bỏ mẹ! Nó tự giới thiệu tên Đạt, quê ở Sơn La nên gọi là Sừ Lai Đạt, nhưng tao cá 100% là tên giả. Sẵn nói luôn, mẹ nó chứ chưa thấy thằng nào bựa như thằng quần què ấy, buôn bán rảnh háng viết toàn truyện sex. Lại còn ai đời viết truyện mà tự nâng bi mình trong truyện, nào là "đẹp trai anh tuần tiêu sái phong lưu mà cũng không kém phần lạnh lùng vô song tuyệt thế", mẹ nó mỗi lần tào bòn là tao lại lấy đoạn này ra đọc, lập tức chuyển sang chế độ tiêu chảy! Vậy còn chưa đủ, nâng bi bản thân cho đã rồi tự chửi bản thân y như chửi chó nữa mới bệch, nói chung thằng mặt lợn đó hết thuốc chữa rồi, tao khuyên chú mày đừng có dây vào nó..."

Lão chủ quán suy nghĩ gì đó rồi gật gù nói thêm: "Nhưng phải công nhận nó đẹp trai thật..."

Dương thở dài, cảm ơn lão chủ quán rồi bỏ đi.

Nhà họ Võ, một trong những căn nhà nổi tiếng nhất huyện, không phải vì nó quá mức sang trọng hay quá mức nổi bật, mà vì đây là nơi khai sinh ra một thiên tài của thể hệ phi thường, Võ Phi Dương.

Từ khi thiếu gia Võ Phi Dương vào Sài Thành nhập học, Diễm phu nhân cũng đột nhiên mất tích, căn nhà luôn luôn đóng cổng không người ở, vài ngày mới có người giúp việc cũ đến quét dọn một lần. Rồi Võ Phi Dương, vốn cả huyện đều biết tiếng phế vật không thể luyện hồn lại còn liệt dương, dùng một cái tỏa sáng thành ngôi sao chói lóa trong đám thiên tài của các học viện hàng đầu quốc gia. Chính vì vậy mà căn nhà cũng trở nên nổi tiếng.

Hôm nay là ngày đẹp trời, một nhóm 3 người đàn ông xuất hiện từ rất sớm và ngồi bên lề đường đối diện căn nhà họ Võ. Những người này ngoài trò chuyện thì thỉnh thoảng quan sát căn nhà khá chăm chú, có lẽ là một nhóm người hâm mộ Hắc vũ tiên long chăng? Chẳng mấy ai quan tâm vì cảnh này thỉnh thoảng lại gặp một lần.

Trong áo khoác trùm kín đầu, Dương dọc theo con đường vắng, tiến đến trước cổng căn nhà lạ lẫm mà thân quen. Linh hồn Dương ở đây không lâu, nhưng cơ thể hắn đã sống tại đây nhiều năm trời với biết bao kỷ niệm ấu thơ, tạo cho hắn thứ cảm giác rất kỳ lạ. Cảm xúc tràn về, trong khoảnh khắc, Dương chợt nhớ đến cảnh người mẹ Diễm xinh đẹp tươi cười đón hắn vào nhà sau mỗi lần tan học, nhớ đến những lần đi chơi về trễ mình đầy bùn đất, mẹ Diễm gương mặt bực bội mắng nhẹ vài câu rồi đem hắn vào tắm rửa, nhớ những lần hắn cùng thằng Vu Sinh đánh nhau với bọn Khôi Lang, trở về với gương mặt sưng phù, mẹ Diễm yêu thương ôm lấy hắn xoa dịu vết thương....

Nhưng lần này hắn về, chỉ còn là một căn nhà cô quạnh...

Ký ức vay mượn, nhưng cảm xúc rất thật, mắt Dương rung rung, lúc

này đây, hẳn chính là một đứa trẻ xa nhà, nhớ mẹ...

Đặt bàn tay lên tim, Dương tự hỏi bản thân hẳn thật ra là ai? Cảm giác sao mà ký ức, cảm xúc 69 năm của Lâm Việt Dương mỗi lúc một nhạt nhòa, còn ký ức, cảm xúc của Võ Phi Dương càng lúc càng rõ nét, tựa như những ký ức, những cảm xúc đó là sự thật hiển nhiên chứ không phải từ vay hay mượn...

Có thật là hẳn đã xuyên không? Hay cái thế giới hẳn sống 69 năm kia chỉ là ảo mộng, còn đây mới chính là thế giới mà hẳn thuộc về? Nhưng rõ ràng những kiến thức về khoa học, lịch sử trong thế giới cũ vẫn áp dụng được vào thế giới này, thậm chí còn nhiều thứ hẳn biết mà người của thế giới này chưa biết. Có lẽ, chỉ có Google giải đáp được, nhưng chính Google cũng chìm trong bí ẩn...

Lặng lẽ đứng hồi lâu, Dương muốn vào nhà nhưng phân vân không biết có cần lén vào âm thầm để tránh gây chú ý, nhưng rồi lắc đầu mặc kệ: "Nhà của ta mà, cứ cửa chính mà vào thôi!"

Căn nhà đã bị yểm một kết giới bảo động khi có kẻ xâm nhập, nhưng Dương có Google nên dễ dàng vượt qua, hẳn bẻ khóa, mở cổng định bước vào nhà.

"Dừng lại! Đây là khu vực cấm!"

Dương vừa định bước qua cổng thì có giọng một gã đàn ông từ phía sau ngăn lại, chính là nhóm ba người từ phía bên kia đường chạy sang.

Dương quay ra nhìn ba gã đàn ông tuổi khoảng ba mươi, cả ba đều là Linh Tá cấp trung bình, hẳn hỏi: "Tại sao lại cấm ạ?"

Một trong ba gã đàn ông hỏi lại: "Người không biết đây là nhà của ai

sao?"

Dương đáp: "Biết chứ! Đây là nhà tôi mà!"

Ba gã đàn ông bật cười: "Ha ha... Cái loại mạo danh này tháng nào cũng gặp mấy thằng."

Rồi gã đứng giữa ngưng cười, trừng mắt nhìn Dương, gằn giọng nói: "Mày mà là Võ Phi Dương thì chắc tao là chồng của Long Chúc Diễm! Khôn hồn thì biến đi nếu không muốn bị giải lên đồn!"

Gã đàn ông vừa dứt lời, chợt cảm thấy cả người bị nhấc bổng lên, cổ gã bị bóp chặt.

Dương một tay bóp chặt cổ gã đàn ông, lạnh lùng giữ đến lúc gã này ngộp thở đến trợn mắt mới buông tha, rồi quay lưng bước vào cổng.

Trông theo bóng lưng Dương, ba gã đàn ông vốn là công an huyện toàn thân run lẩy bẩy, bởi từ khí tức tỏa ra trong cơn nóng giận, bọn hắn biết rõ rằng Dương có thể dễ dàng bóp chết bọn hắn như giết một con kiến.

"Mau! Đi báo với tiểu thư!"

Dương bước vào nhà, khóa cửa không làm khó được hắn. Căn nhà tuy sạch sẽ nhưng thiếu thốn hơi người. Dương đi qua từng căn phòng, từ phòng khách, phòng ngủ, bếp... mỗi bước chân là mỗi âm thanh ký ức hiện về, tiếng đùa của hắn, tiếng cười của mẹ, những khoảnh khắc nhiều vui hơn buồn như đang tự vẽ ra trong mỗi căn phòng. Lòng Dương dâng lên hoài niệm hòa cùng tiếc luyến. Diễm đã làm mọi điều để con trai nàng được sống một tuổi thơ ngập tràn hạnh phúc. Dù mang những ký ức ấy như chính mình từng trải qua, Dương vẫn không khỏi sinh lòng ghen tỵ với đứa trẻ Võ Phi Dương

kia, tại sao hấn không được đưa đến thế giới này sớm hơn, để được sống trong tình yêu tuyệt vời của Diễm...

Dương bước vào phòng Diễm, một căn phòng không quá cầu kỳ với một chiếc giường, một bộ bàn trang điểm, tủ giày dép, quần áo đều trống trơn. Dương nghi ngờ rằng Diễm sẽ để lại thứ gì đó cho hấn, nhưng không có, hoặc nếu có thì cũng bị người của Long tộc lấy đi mất rồi...

Trước khi rời phòng, Dương nhắm mắt vẽ lại hình dáng Diễm trong ký ức, vẽ lại ánh mắt, vẽ lại tiếng cười, vẽ lại mùi hương, vẽ lại cảm giác mềm mại ấm áp khi hấn chạm vào nàng...

"Mẹ... chờ ta, dù có hủy diệt Long thành ta cũng quyết đưa nàng trở về..."

Dương luyến tiếc rời phòng Diễm, đến một căn phòng bên cạnh, cũng là một phòng ngủ nhưng có một kệ sách lớn, đây là phòng của Lệ, dù nàng rất ít khi trở về.

Dương bước lên tầng lầu, nơi đây có một gian phòng lớn, là nơi thờ cúng ông bà tổ tiên nhà họ Võ.

Ở giữa phòng là một tủ thờ lớn theo kiểu truyền thống với nhang đèn và lư hương cùng một vài khung hình. Dương tìm thấy nhang, thấp lùn, quỳ lạy, đặt nhang vào lư rồi mới xem các khung hình, hai khung hình trên cao và một khung hình thấp hơn.

Khung hình ở vị trí thấp là một người đàn ông trẻ tuổi với nụ cười anh tuấn và cực kỳ cuốn hút, Dương thường soi gương làm điệu nên đương nhiên nhận ra hấn thừa hưởng nụ cười của người này, Võ Phi Thiên cha hấn.

Còn trên cao hơn là khung hình một người đàn ông, trông cũng khá trẻ, dù vẫn rất giống với cha con Dương, nhưng không có sự cuốn hút kỳ lạ, thay vào đó là có nét hiền lành chân chất, phía dưới đề tên Võ Phi Công, không thấy đề năm sinh năm mất...

Vậy thì người bên cạnh chắc chắn là bà nội Dương, hấn liền nhìn sang, nhưng chỉ thấy một khung hình trống rỗng...

Lúc này, một giọng nữ trẻ tuổi phát ra từ cửa phòng: "Người là ai? Sao dám xâm nhập khu vực cấm?"

Chương 93: Khảo Nghiệm Thực Chiến

Đây là một thế giới, tạm gọi là Linh giới, nơi tồn tại nhiều chủng loài biết cách vận dụng năng lực của linh hồn để lao động, chiến đấu hoặc đưa vào công cụ để tăng hiệu quả công việc. Năng lực của linh hồn được gọi chung là Linh lực. Những chủng loài biết dùng linh lực chia làm nhiều chủng loại, ví dụ các loài động vật dùng linh lực được gọi chung là Linh thú, Linh thú hình người, Linh ngư, Linh trùng, Linh mộc, Linh thảo, Linh dược,...

Riêng với một số trường hợp đặc biệt như Linh thú hình người và Nhân loại, những kẻ tu luyện linh hồn được gọi chung là luyện hồn giả hoặc kẻ luyện hồn.

Kẻ luyện hồn khi bước vào tuổi dậy thì sẽ bắt đầu quá trình tu luyện nhờ vào công pháp luyện hồn. Công pháp luyện hồn chia thành nhiều loại, mỗi loại lại giúp người tu luyện tiến bộ theo một quá trình khác nhau, có loại công pháp giúp người luyện phát triển mạnh ở những cấp đầu, về sau lại chậm dần, có loại công pháp ban đầu cực kỳ khó luyện, nhưng khi luyện thành thì sẽ nhận ra linh hồn phát triển nhanh vượt bậc, cũng có loại công pháp giúp người luyện phát triển nhanh và đều, nhưng đương nhiên phải trả giá ở một phương diện khác, ví dụ như tuổi thọ, thể chất, hoặc có loại công pháp chậm đều, nhưng đổi lại là người luyện sẽ có được thể chất mạnh khỏe, hoặc giữ được tuổi xuân lâu dài, đa phần nữ giới rất thích luyện loại công pháp này...

Quá trình tu luyện linh hồn chia ra làm nhiều giai đoạn, vượt qua mỗi giai đoạn, linh hồn sẽ phát triển theo hướng mới để mỗi lúc một hoàn

thiện hơn. Mỗi giai đoạn tương ứng với một cấp bậc: Thường Nhân - Linh Sĩ - Linh Úy - Linh Tá - Linh Tướng - Linh Vương - Linh Đế - Chúa Tế - Thần - Tối Thượng.

Đây là về mức độ phát triển của linh hồn, trong quá trình phát triển ấy, linh hồn lớn mạnh cũng sinh ra những khả năng đặc biệt của linh lực, gọi chung là Cảnh giới linh lực. Bao gồm 9 cảnh giới: Nhập Thế - Phóng Xuất - Kết Tinh - Hữu Hình - Hữu Ý - Hư Hóa - Phi Thăng - Hóa Thần - Hoàn Mỹ.

Để phát huy năng lực đặc biệt của cảnh giới, kẻ luyện hồn cần học các loại võ học, linh thuật hoặc bí kỹ, tuyệt học thích hợp cho từng cảnh giới tương ứng, gọi chung là hồn kỹ.

Để học được hồn kỹ, đương nhiên cần bí kíp, để luyện tốt và nhanh, đương nhiên cần sư phụ. Kẻ luyện hồn khi bắt đầu quá trình tu luyện sẽ có vài con đường để chọn, ví dụ theo học một học viện theo chương trình luyện hồn phổ thông, hoặc xin vào bang phái để theo học chương trình luyện hồn đặc trưng của bang phái ấy, còn không thì tìm theo học một vị danh sư hay cao thủ nào đấy. Cũng có những người theo hai hoặc cả ba đường trên để tu luyện theo cách tối ưu nhất.

Nói về học tập trong học viện, quá trình học tập kéo dài từ 3 đến 6 năm, chỉ cần đạt đủ tiêu chuẩn về lý thuyết và thực hành sẽ được xét tốt nghiệp. Học viên tốt nghiệp từ học viện sẽ nhận được một tấm bằng tốt nghiệp và có thể dùng tấm bằng này để xin vào làm việc tại các công ty, tổ chức trên khắp cả nước (thực tế là người miền này xin làm việc ở miền khác sẽ bị điều tra giám sát kỹ lưỡng để phòng gián điệp và bị đánh thuế vùng miền khá cao).

Tuy nhiên, tấm bằng ấy thực tế chỉ có giá trị với các công việc văn phòng, đòi hỏi kiến thức, kỹ năng mềm, còn đối với các công ty, tổ

chức yêu cầu năng lực chiến đấu, thì ngoài tấm bằng và lý lịch, người luyện hồn thường phải trải qua những bài khảo nghiệm thực chiến, công việc càng tốt, khảo nghiệm càng khó.

"Người là ai? Sao dám xâm nhập khu vực cấm?"

Nghe một giọng nữ trong trẻo và có phần quen thuộc, Dương quay đầu nhìn lại.

Trước cửa phòng là một thiếu nữ xinh đẹp, nàng mặc trên mình màu áo vàng nhạt thanh thoát mềm mại, cơ thể mảnh mai nhưng không kém phần đầy đặn ở những chỗ cần thiết.

Dương mỉm cười, nhẹ nhàng tháo mũ trùm đầu cùng cặp kính: "Nhu Nguyệt, đã lâu không gặp..."

Nhu Nguyệt môi run, ánh mắt long lanh rung rung vì bất ngờ, chân nàng nhẹ nhàng tiến đến...

Dương nhìn vào mắt Nhu Nguyệt, tay hẩn dang ra chuẩn bị đón nàng vào lòng...

Chát!

Khác với Dương đoán, Nguyệt vừa tiến đến liền giơ tay vả mạnh vào mặt Dương, khiến hẩn choáng váng ngã bẹp xuống đất.

Nhu Nguyệt nói giọng giận dữ: "Người là ai mà dám gọi thẳng tên ta? Không biết lịch sự à!"

Dương đau muốn khóc vì không hề phòng bị, ôm mặt sưng đỏ phân trần: "Không nhận ra ta sao? Ta là Dương đây! Võ Phi Dương cùng phòng ký túc xá với nàng ngày xưa đây!"

Như Nguyệt nhìn Dương với ánh mắt nghi ngờ: "Người là Dương? Hình như không giống, đừng hòng lừa bòn tiểu thư nhé!"

"Ặc! Mới một năm không gặp đã quên mặt ta sao?"

"Đã một năm rồi sao?" Như Nguyệt chu môi suy nghĩ, ra vẻ như không quan tâm mấy: "Ừ thì cứ xem như người là tên Dương đi. Thôi ta có việc phải đi đây!"

Nói xong, Như Nguyệt phũ phàng quay đi, nhưng nàng vừa nhấc chân liền bị Dương nắm tay kéo lại.

Lúc Dương ra sức định kéo Như Nguyệt ngã vào lòng mình, một bóng người đột nhiên xuất hiện giữa hấn và nàng, kèm theo một giọng nữ lạnh lùng: "Muốn sống thì buông tay!"

"Linh Vương?" Dương kinh ngạc, nhưng chưa buông tay Như Nguyệt, dù người phụ nữ áo đen vừa xuất hiện trước mặt tỏa ra uy lực còn mạnh hơn tượng Cang Kim Long mà hấn gặp trong Tứ linh hội tụ.

Như Nguyệt vội can ngăn: "Dì Linh, hấn là bạn con!"

Nghe thế, người phụ nữ tên Linh mới dịu xuống, quay sang thấy ánh mắt của Như Nguyệt liền hiểu ý, thoắt cái đã ẩn đi mất.

Như Nguyệt giải thích: "Xin lỗi người... dì ấy là vệ sĩ cha phái theo giám sát và bảo vệ ta."

Dương gật đầu, trong lòng cảm thán: "Con gái cứng của thành chủ Sài thành có khác, Linh Vương mà chỉ đáng làm vệ sĩ... chẳng bù cho mình..."

Hắn hỏi: "Vậy nàng đến đây làm gì? Sao lại vội thế?"

Nguyệt không thể nói cho Dương biết lúc này đi vội chỉ là vì nàng sợ Dương thấy gương mặt ửng hồng bối rối của mình. Từ khi nhìn thấy bóng lưng, nàng đã cảm giác được kẻ này chính là Dương nhưng vẫn giả vờ quát lên. Lúc Dương quay mặt lại, không cần hắn tháo mũ trùm, không cần hắn tháo mắt kính, nàng cũng nhận ra chính là gương mặt quen thuộc của hắn, gương mặt của kẻ đã sống cùng nàng trọn một đời trong Ảo mộng vĩnh hằng, nhưng nàng vẫn giả vờ không nhận ra, dù tim nàng đập điên cuồng. Khi Nguyệt tiến đến Dương, chính là lúc nàng chỉ muốn sà vào lòng hắn, ôm chặt hắn để thỏa lòng nhớ thương, nhưng nàng giận và thẹn, giận vì hắn đã lừa nàng, một mình xâm nhập Long thành, thẹn vì hắn là Dương của thực tại, không phải là người chồng yêu dấu trong Ảo mộng của riêng nàng, vì vậy mà nàng tát hắn, vừa để hả giận vừa che giấu thẹn thùng, quên mất là cả hai đang ở trước bàn thờ nhà Dương.

Như Nguyệt cúi lạy bàn thờ cha ông Dương, sau đó khều hắn: "Ra ngoài rồi nói..."

Như Nguyệt và Dương ra ngoài phòng khác, cả hai ngồi xuống ghế, Như Nguyệt ngồi bên cạnh Dương và giữ một khoảng cách, không phải nàng muốn ngồi gần Dương, mà là không muốn ngồi đối diện để tránh ánh mắt hắn.

"Cả năm nay ngươi đi đâu?" Như Nguyệt hỏi với giọng chẳng mấy tự nhiên.

"Ta? Sau khi đến Long thành, ta..."

Dương kể tóm tắt quá trình phiêu lưu của bản thân, vẫn dùng chiêu cường điệu hóa để tăng phần kịch tính, nhưng giọng hắn nhỏ dần vì

quê độ khi thấy Nguyệt chẳng hề bày tỏ cảm xúc, tựa như chẳng mấy quan tâm.

Quê độ, Dương chuyển sang hỏi thăm những người hẵn quen biết, gồm Lệ, Mộng, bọn bạn Sinh, Chung, Trần, My...

Nguyệt đáp bằng giọng đều đều, cố ngăn cơn nấc nghẹn vì buồn tủi nhớ thương: "Mọi người đều khỏe, người về chưa được bao lâu thì lại mất tích nên ai cũng buồn... Vu Sinh, Lâm Chung, Từ Trần đều còn học ở học viện, My đã tốt nghiệp sớm, có bằng giả kim thuật sĩ và đang làm việc tại hội giả kim Sài thành..."

"Còn nàng thì sao?" Dương hỏi.

Như Nguyệt trừng mắt liếc Dương, tuy đáng sợ nhưng vẫn thập phần đáng yêu, nàng nói: "Sao cứ gọi ta là nàng vậy? Ta thân với người lắm sao?"

"Ách! Ta..." Dương cứng họng.

"Ta cũng vừa tốt nghiệp, xin vào làm ở phủ chủ Sài thành, hôm nay ta đến đây chính là để làm nhiệm vụ khảo nghiệm thực chiến."

"Khảo nghiệm thế nào?"

"Điều tra một vụ án, tiện đường ghé nhà người... Vừa đi thăm hỏi thông tin về thì thấy người."

"Tra án? Tuy ở đây không xa Sài thành nhưng Sài thành thiếu gì vụ án để tra, sao nàng phải đến tận đây?"

"Giao ở đâu thì làm ở đó thôi!" Như Nguyệt lạnh nhạt đáp, thật ra nàng chọn đến đây tra án chính là để tranh thủ thăm nhà Dương.

"VẬY NÀNG TRA ÁN GÌ..."

Dương đang hỏi, chợt ngậm miệng im bật vì nhận thêm một cái liếc cảnh cáo của Như Nguyệt...

Như Nguyệt vẫn chưa nguôi giận, không nói gì thêm mà phũ phàng từ biệt rời rời đi. Dương đương nhiên là trong lòng khó chịu vì đang bị Như Nguyệt trừng phạt ngầm, liền chờ Như Nguyệt đi khuất rồi lén theo sau, dù biết là trò theo lén này vô tác dụng vì có một Linh Vương theo cùng.

Nhóm công an huyện cũng đã rời đi, căn nhà của Dương tưởng chừng như lại chìm vào bình lặng, nhưng không ai - kể cả vị Linh Vương theo sau Như Nguyệt - từng hay biết rằng trên mái nhà họ Võ có một lãng tử anh tuấn đang nằm ngửa cổ uống một chai bia, hắt liếc về hướng Dương vừa đi mất, môi hiện một nụ cười: "Hắc Vũ Tiên Long - Võ Phi Dương đó sao... Để ta xem ngươi có gì thú vị..."

Người thanh niên nói xong, nhẹ nhàng rời mái nhà đáp xuống mặt đất, như một làn gió âm thầm di chuyển theo hướng Dương đi...

Hai tiếng sau...

"Sao ngươi cứ theo ta hoài vậy?"

Như Nguyệt bực bội quát lên, lúc đầu Dương còn âm thầm theo sau, hiện tại đã chai mặt đến nỗi đi ngay sau lưng Nguyệt.

"Ta lo cho nàng..."

"Tin ta gọi dì Linh đánh què chân ngươi không?"

Dương nhe răng cười: "Nàng không nở đâu..."

"Ta... Hừ! Ta mặc kệ ngươi!" Như Nguyệt bực dọc đi tiếp, không thèm quay đầu nhìn Dương thêm cái nào.

Hai người một nam một nữ tiến sâu vào khu rừng hoang sơ gần di tích chiến khu D bên cạnh hồ Trị An.

Theo Dương biết được từ Google, nhiệm vụ của Như Nguyệt là điều tra về một bọn bắt cóc, bọn này gồm 3 tên, tên cầm đầu là Linh Tá cấp 3, hai tên còn lại là Linh Tá cấp 1.

Đấy cũng là thông tin Sài thành có được, Như Nguyệt, con gái thành chủ Sài thành, cháu nội của một vị Chúa Tế, hiện tại đã đột phá thành Linh Tá cấp 1, kết hợp tuyệt học Nguyệt Vũ cùng năng lực Hồ ly hóa, lại có kinh nghiệm một đời trong Áo mộng vĩnh hằng, đương nhiên nàng thừa sức chiến đấu với ba kẻ kia.

Nhưng, thông tin Sài thành có được sao chính xác bằng thông tin Google có được! Bọn bắt cóc kia đúng là chỉ có ba người với cấp bậc Linh Tá, quan trọng là mục đích của bọn hắn, chính là bắt cóc phụ nữ để bán cho một tổ chức: Kinh Nguyệt giáo.

Đương nhiên Dương không thể nói cho Như Nguyệt biết điều này, thay vào đó là kiên trì theo sau chuẩn bị diễn trò anh hùng cứu mỹ nhân quen thuộc...

Chương 94: Tân Nương

Rừng vắng hoang sơ, một gã đàn ông vác một chiếc bao lớn trên vai băng rừng mà chạy, trên mặt lộ rõ nét phấn khích.

Chạy một lúc không ngừng nghỉ, người đàn ông tiến vào một khu vực trống trải hơn, ở giữa dựng một khu nhà đá lớn.

Khi gã đàn ông tiến đến thì trong nhà có hai gã đàn ông khác bước ra nhìn, thấy gã đàn ông vác cái bao lớn đang động đậy, một trong hai người hỏi: "Lại có hàng! Mấy điểm đây anh Đại?"

Tên Đại nhẹ nhàng đặt chiếc bao xuống, vừa thờ dốc vừa phấn khích nói: "Cực phẩm! Mùì điểm trên mùì tụi mày ơi, còn là cô dâu đang về nhà chồng nữa! Trúng mánh rồi!"

Hai tên nghe thế, liền tò mò tiến đến xé toạc chiếc bao vải. Bên trong là một thiếu nữ đang bị trói tay bịt miệng, nàng tuổi 17, gương mặt xinh xắn được trang điểm không đậm nhưng vẫn rất hấp dẫn, trên người là bộ áo dài đỏ ôm sát cơ thể mảnh mai, một bộ áo cưới.

"Trời ơi cô dâu thiệt nè! Xinh bá cháy!"

Một tên thốt lên, còn một tên cúi xuống kề mũi vào mặt cô gái.

Tên Đại quát: "Thằng Nhị mày làm gì đó! Tao còn chưa đ-ng mà mày dám hôn à?"

Nhị phân trần: "Đâu có, em chỉ ngửi thôi, thơm phức luôn anh!"

Cô gái bị trói chặt, miệng không thể kêu la, chỉ có đôi mắt đẹp ràn rụa nước mắt, nếu Dương ở đây, có lẽ hẳn sẽ nhận ra cô dâu xấu số này chính là Lê Ly, người từng đến nhà hẳn từ hôn.

Gã đàn ông còn lại tên Tam, liếm mép nhìn Lê Ly thèm thuồng, rồi ngẩng đầu hỏi Đại: "Hàng ngon thế này mà sao anh bắt được hay vậy? Đừng nói..."

Đại gãi đầu: "Ờ... Trong đoàn đưa dâu có mấy thằng Linh Tá cấp cao, tao định xem mặt cô dâu chơi thôi, ai ngờ xinh quá thế là hốt luôn..."

Nhị vỗ trán: "Trời ạ... Chẳng phải giáo hội cấm anh để lộ thực lực ngoài khu vực này sao? Hôm nay sứ giả đến đây, làm sao mà giải thích!"

Tên Tam hiến kế: "Hay là... giấu con bé này đi, để anh em mình xài thôi, khỏi giao nộp?"

"Ý hay! Đem nó xuống hầm!"

Tam định bế Lê Ly lên, nhưng chợt có một âm thanh lạnh lạnh phát ra làm cả ba tên bắt cóc giật bắn mình: "Làm trái quy định, gây ảnh hưởng đến hành tung của bốn giáo, lại còn dám đối gạt sứ giả?"

Bị bắt tại trận, ba tên bắt cóc hoảng hồn nhìn về hướng nguồn âm, thấy một người đàn ông ốm yếu, khoác áo choàng xám trùm kín đầu, liền run rẩy quỳ xuống, đồng thanh nói: "Thuộc hạ biết tội, xin tự nhận trách nhiệm!"

Gã sứ giả gật gù: "Tội này buộc phải xử lý nghiêm! Ta cho các người tự chọn một trong 3 hình phạt tối cao của bốn giáo: Kiểm điểm - Khiển trách - Phê bình. Tự mà chọn lấy đi!"

Ba tên Đại, Nhị, Tam gương mặt đau khổ, cắn răng chấp nhận hình phạt: "Chúng thuộc hạ xin được kiểm điểm ạ... Hu hu..."

Gã sứ giả nghiêm nghị gật đầu, sau đó lấy ra một bó dây lớn, đưa ra cho bọn Đại: "Dây kinh nghiệm đây, mỗi đứa tự rút một sợi!"

Bọn Đại tay run run mỗi người rút một sợi kinh nghiệm, vừa rút xong thì trong nhà có tiếng chuông ngân vang.

Gã sứ giả nói: "Có người xâm nhập kết giới! Các người tự giải quyết đi!" Nói xong, gã phóng đi mất hút.

Sứ giả Kinh Nguyệt giáo đi mất, ba tên Đại, Nhị, Tam đang khúm núm liền lấy lại vẻ hùng hổ ngày thường. Đại nhếch miệng: "Chắc lại là bọn công an huyện đến điều tra, vẫn theo cách cũ, giết không tha!"

"Rõ!"

Hai tên Nhị, Tam vừa hô thì chợt có ba tia sáng màu vàng nhạt bắn thẳng về phía ba tên, Đại và Tam tránh sang bên, riêng Nhị vừa né tránh vừa vận lực chưởng một quả cầu lửa về phía bụi cây phát ra ba tia sáng.

Bụi cây bốc cháy, Như Nguyệt nhanh thoăn thoắt lao đi như một vệt sáng vàng, chiếc vòng tay của nàng tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, sau đó trên tay nàng đột nhiên hiện ra ba mũi kim dài, ba mũi kim này tỏa sáng rồi được Như Nguyệt ném về phía bọn Đại.

Cả ba tên lại né được, Như Nguyệt lần nữa đổi hướng, vừa chạy vừa ném kim liên tục vào bọn Đại, Nhị, Tam, khiến Nhị và Tam bị cắm vài kim trên cơ thể.

Tam rên lên: "Ui da! Bảo Vật gì mà lợi hại quá vậy!"

Đại đáp: "Dường như là Tiên Bảo cao cấp dạng ám khí..."

Đang nói thì một mũi kim bay đến, gã Đại liền vận linh lực phòng ngự, dù vậy vẫn bị mũi kim xuyên qua, chỉ đến khi gần chạm da hấn mới dừng lại rồi tan biến, Đại ngạc nhiên: "Không, là Thánh Bảo hạ cấp!"

"Thánh Bảo hạ cấp? Từ khi nào mà cảnh sát được tranh bị Thánh Bảo?"

Đại nhếch mép: "Bắt lại thì biết thôi! Chỉ là Linh Tá cấp 1 mà cũng dám to gan đột nhập nơi này, chống lưng cũng không nhỏ..."

Nói là làm, tên Đại vốn đang biểu hiện ra Linh Tá cấp độ 3, đột nhiên bùng phát mạnh mẽ làm không khí xung quanh trở nên lạnh giá.

Đại giơ tay ra, nhắm vào khoảng đất mà hấn đoán rằng Như Nguyệt đang đổi vị trí liên lục kia sẽ đạp xuống, miệng hô to: ""Kết!"

Tiếng hô vừa dứt cũng là lúc chân Như Nguyệt chạm đúng vào vị trí Đại nhắm tới, kết quả là chân nàng bị đóng một lớp băng dày không thể di chuyển, sau đó hai tay nàng cũng bị đóng băng. Cũng may cho Nguyệt, Đại còn chưa dùng toàn lực, nếu không chân nàng có lẽ đã trở thành băng đá thật sự vì chênh lệch thực lực, và lúc này Nguyệt cũng nhận ra rằng, Đại không phải Linh Tá cấp 3 như vẻ ngoài, mà là Linh Vương!

Ở một bụi cây khá gần đấy, Linh thấy Nguyệt gặp nguy hiểm, liền định xông đến cứu, nhưng chợt có một bóng người lướt đến chặn đường, là vị sứ giả của Kinh Nguyệt giáo.

"Ồ... Chào người đẹp."

Linh nhận ra gã đàn ông này mạng tương đương nàng, cùng là Linh Vương cấp 5, nét mặt liền nghiêm trọng hẳn: "Tránh đường!"

Gã sứ giả cười: "Nóng lòng muốn cứu cô bé kia sao? Xin lỗi nha, ta không thích tránh..."

Binh!

Gã sứ giả đang nói thì Linh đột ngột tung chưởng, gã cũng phòng bị nên liền tung chưởng đáp trả, tạo ra một tiếng nổ đình tai nhức óc, đất đai, cây cối xung quanh hai vị Linh Vương rung chuyển dữ dội.

Binh!

Lại một chưởng kinh thiên, Linh và gã sứ giả cùng dội ra xa, cùng đập lưng vào thân cây làm hai thân cây to lớn này gãy lìa, chỗ va chạm vỡ nát gỗ văng tung tóe.

Dương đang nấp trên một ngọn cây gần đấy, mồm há hốc quan sát trận chiến giữa hai Linh Vương chính hiệu. Hẳn từng chiến với Linh Vương, nhưng đây là một bộ xương khô và một bức tượng đồng, còn đây là Linh Vương cấp 5 bằng xương bằng thịt với kinh nghiệm chiến đấu đầy mình, Dương tự hỏi bản thân có thể chịu được một đòn của hai người này hay không.

Nhưng đây không phải chuyện Dương cần lo...

Ở khu nhà đá, bọn Đại cũng nghe tiếng rung chuyển.

"Có chuyện gì thế?" Đại hỏi.

Nhị đáp: "Để em đi xem thử!"

Đáp xong, Nhị rời đi, còn lại Đại và Tam, cùng Nguyệt đang bị đóng băng đôi chân và Lê Ly bị trói ngồi trên đất.

Lúc này Đại và Tam mới nhìn rõ Như Nguyệt, liền nhận ra nàng là một giai nhân tuyệt thế.

Lê Ly vốn là bạn học, đương nhiên cũng nhận ra Như Nguyệt, ánh mắt tuyệt vọng của nàng lóe lên một chút hy vọng...

Tên Tam ngấm nghĩa khắp người Như Nguyệt, hai tay gã xoa vào nhau: "Anh Đại! Lại là hàng cực phẩm! Mặt này phải đẹp mười, không, hai mươi điểm trên mười! Nhìn cơ thể nó này, ngực mông đầy đặn, eo thon như vẽ, so với con bé cô dâu còn xinh hơn gấp bội!"

Đại đắc ý: "Ừ! Thu được hai con hàng ngon thế này, thế nào sứ giả xài xong cũng đến chúng ta, tha hồ mà xơi!"

Tam dâm dê cười: "Để em sờ xem da mặt nó mịn cỡ nào, hé hé..."

"Đê tiện!"

Như Nguyệt tức giận quát lớn, khắp người nàng tỏa ra ánh sáng vàng nhạt tựa như màu ánh trăng, cơ thể nàng cũng biến đổi, chân dài hơn, mông nở hơn, ngực tròn hơn, gương mặt đẹp hơn toát ra nét quyến rũ kiều mỹ, từ mông nàng mọc ra bốn chiếc đuôi hồ ly.

Hồ hóa chỉ trong khoảnh khắc đã thành hình, cũng là lúc Như Nguyệt thoát khỏi lớp băng, nàng liền rút trong nhẫn ra một thanh kiếm mỏng chém thẳng vào ngực tên Tam.

Xoẹt!

Trong lúc thất thần, Tam vội vã giơ tay cản kiếm, bị lưỡi kiếm của Như Nguyệt chém gần đứt lìa cánh tay, làm máu tung tóe bắn ra ướt cả người và cổ nàng.

"GA AA..."

Tam gào to khi nhìn cánh tay lặt lìa của mình, đòn chém của Như Nguyệt quá bất ngờ, lại mạnh hơn xa khả năng phòng ngự của Tam, còn Đại lúc đó bị khả năng Hồ hóa của Như Nguyệt mê hoặc nên cũng không kịp cứu giúp.

Lúc kịp nhận ra thì đã muộn, Đại túm áo kéo Tam lui ra, dùng băng linh lực đóng băng vết đứt rồi dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn Nguyệt: "Lại là một thánh bảo, còn có khả năng Hồ ly hóa, ngươi là người của Hồ tộc Sài thành?"

Như Nguyệt không đáp, nàng đang phân vân giữa liều mạng cứu Lê Ly hoặc tự mình thoát thân, bởi nàng vô phương đối đầu với Linh Vương, dù là Linh Vương cấp 1.

Nhưng không chờ Nguyệt quyết định, Đại lần nữa phóng băng giam giữ tay chân nàng lại, đương nhiên là Đại vẫn chưa dùng toàn lực, chỉ đưa lực vừa đủ giam cầm Nguyệt, không gây tổn thương cho nàng để giao nộp cho Kinh Nguyệt giáo.

Đại cười đắc ý: "Thế nào? Còn dám chống cự nữa không cô bé xinh đẹp?"

Như Nguyệt cắn răng không đáp, trong lòng cầu nguyện dì Linh mau mau đến cứu.

Đại nói tiếp, từng bước tiến lại gần Nguyệt: "Sao không nói gì đi bé yêu? Ví dụ như thả ta ra, tên khốn kiếp..."

Nguyệt lạnh lùng: "Nói câu đó thì người sẽ thả ta sao?"

"Đương nhiên là không rồi!"

"Vậy người còn muốn ta nói để làm gì?"

Đại cười dâm: "Để ta được nếm trái nàng trong sợ hãi và tuyệt vọng... Hà hà..."

Và đây là khoảnh khắc mà ai cũng biết là khoảnh khắc nào đó...

Đại tiến đến gần Nguyệt, chợt có một bóng đen lao đến kèm theo tiếng sấm chớp, Đại có bất ngờ nhưng liền nhếch mép khinh bỉ, trong lòng nghĩ thầm: "Chỉ là một tên Linh Úy, muốn giở trò anh hùng cứu mỹ nhân sao...", sau đó hấn tung chưởng cản đường...

Dương xông đến, tay tung nắm đấm thẳng vào chưởng của Đại.

Binh! Rầm!

Thêm một kẻ nếm mùi lợi hại của Cuồng vì khinh địch, đòn Cuồng đơn thuần của Dương đâm thẳng vào tay Đại, gã không dùng toàn lực vì nghĩ Dương chỉ là Linh Úy nên bị đánh văng đi như đạn bắn, tông xuyên qua tường nhà. Tên Tam thấy thế, hoảng hồn chạy vào bới gạch đổ Đại dậy.

"Dương!" Như Nguyệt gọi, dù biết Dương đi theo mình nhưng khi hấn xuất hiện vẫn khiến nàng bất ngờ.

"Dương?" Một tiếng Dương khác vang lên, nhưng là vang trong lòng,

từ Lê Ly, cái tên này làm sao mà nàng không nhớ. Từ khi hai đứa mới lọt lòng, nàng đã được hứa gả cho Dương, nhưng không lâu sau thì xảy ra biến cố, cha Dương mất mạng. Rồi mẹ Ly vì ghen ghét với sắc đẹp của mẹ Dương mà hai nhà không còn qua lại. Thời gian trôi qua, Ly tuy ban đầu không phản đối cuộc đính ước bởi vì Dương từ nhỏ đã rất anh tuấn, nhưng rồi Khôi Lang xuất hiện, đẹp trai, khỏe mạnh, lại học giỏi, tư chất Vàng, trở thành một trong những nhân tài sáng chói nhất cả tỉnh, còn Dương, dùng một cái lộ ra tin đồn liệt dương, khảo nghiệm ra tư chất phế vật, không riêng gì nàng, có lẽ đa số thiếu nữ nghe tin ấy đều chọn từ hôn.

Giờ thì sao? Trong khi Khôi Lang của nàng vẫn chỉ là một nhân tài, thì kẻ mà nàng từ hôn kia liên tục chói sáng, đệ nhất thiên tài của thế hệ phi thường, mang trong mình Long thể bá vương cùng Tiên vũ, một đòn định thắng bại cuộc thi liên học viện, sống sót trở về sau ba năm bị giam cầm ở Tử cung, đánh bại giao long cấp Linh Vương, thành người kế thừa của Đỉnh Tiên Hoàng, sau đó đột nhập Long thành, náo loạn Long cung và đối đầu Chúa Tế. Những chiến tích mà ai nghe ra cũng lắc đầu không tin nổi...

Nếu như thời gian quay ngược...

Dương búng tay gọi Huyết ảnh yêu hỏa hóa giải lớp băng giam cầm Như Nguyệt, sau đó tiến đến cởi trói và bịt miệng cho Lê Ly, hãnh mìm cười nhẹ nhàng nhưng đầy cuồn hút: "Lê Ly, đã đâu không gặp."

Nụ cười của Dương làm cô gắng kềm nén của Lê Ly tan vỡ, nàng òa khóc nức nở...

Như Nguyệt vốn đã nghe Vu Sinh kể về chuyện giữa Dương và Lê Ly, nhưng nàng đủ tinh tế để vờ như không biết, chỉ tiến đến đỡ dành như thể nàng nghĩ rằng Lê Ly đang sợ hãi.

Dương thấy Lê Ly khóc, đang bối rối không biết làm sao, thấy Như Nguyệt đến đỡ dành liền thở phào nhẹ nhõm, nhưng còn điều khác quan trọng hơn, hấn nói: "Nguyệt, nàng đưa Ly tránh đi, tên này để ta giải quyết!"

Chương 95: Đệ Tử Nữ Thần

"Tên này để ta giải quyết!"

Nghe Dương nói, Nguyệt lo lắng: "Hắn là Linh Vương đấy, người đánh nổi không?"

Dương lắc đầu: "Không chắc chắn lắm, nhưng dì Linh của nàng đang bị kẻ khác kèm chân rồi, không đánh cũng không được..."

Nguyệt hiểu ra lý do tại sao dì Linh vốn luôn dõi theo nàng lần này không xuất hiện, nhưng có một chuyện khác khiến nàng ngạc nhiên hơn nữa: "Khoan! Sao linh hồn của người chỉ là Linh Úy cấp 1? Chẳng lẽ... người đột phá Linh Vương?"

Không chỉ Nguyệt kinh ngạc, Ly nghe xong cũng tròn mắt kinh ngạc, Hồ Như Nguyệt 17 tuổi đột phá Linh Tá đã là sự kiện chấn động học viện, vậy mà ở đây, một tên cũng 17 tuổi đã đột phá Linh Vương, hơn Nguyệt hẳn 20 cấp độ?

Dương cười gượng giải thích: "Đương nhiên là không phải! Hai nàng lui ra đi..."

Dương dứt lời cũng là lúc cơ thể hắn bắt đầu biến đổi, Tiên Long hóa hình thành với Long hóa cấp độ 2. Đối đầu với Linh Vương, Dương hiểu rằng nếu không dùng Long thể thì chỉ cần một đòn cơ bản cũng đủ đánh chết hắn, dù có Phù Động Thiên Vương giáp và Hắc kim thánh khải hỗ trợ đi nữa...

Nguyệt và Ly lui ra, mắt hai nàng khó rời khỏi bóng dáng uy dũng oai

hùng của kẻ trước mặt.

Đại cũng đã đứng dậy, vừa bước ra vừa xoa xoa bàn tay nhức buốt vì chịu một đấm của Dương.

Đại nhìn Dương dò xét: "Đây chẳng phải là Hắc Vũ Tiên Long sao? Khi nãy chỉ là Linh Úy, sao giờ đã thành Đại Tá rồi? Là Linh Vương?" Xem chap 96 tại: ThienDia.Com

"Không đúng, chẳng lẽ mày dùng bảo vật che giấu thực lực?"

Đại là một Linh Vương, đương nhiên nhận ra sự khác biệt giữa Linh Vương ẩn lực và dùng bảo vật ẩn lực.

Dương không đáp, trong lòng hắn đang rất căng thẳng, dù từng đối đầu và đánh bại Linh Vương cấp 2 khi hợp sức cùng Sùng Hạo, nhưng đây là một Linh Vương vô tri, không biết dùng nhiều mưu mẹo hay linh thuật nguy hiểm, còn đây là một Linh Vương bằng xương bằng thịt, dù chỉ là Linh Vương cấp 1, nhưng đạt đến Linh Vương thì có ai không mang trí tuệ và kinh nghiệm hơn người. Và với sức mạnh hiện tại, muốn đánh bại Linh Vương, Dương chỉ có một con bài duy nhất: Cường.

Dương nhớ đến lời nhắc nhở của sư phụ Hồng Ảnh: "Bí kỹ Cường của ngươi tuy lợi hại, nhưng trả giá cho sự lợi hại ấy chính là những nhược điểm chết người..."

Đại đành mặt lại vì Dương tựa như chẳng đoái hoài đến những câu hỏi của hắn: "Khinh tao sao? Dù mày có là thiên tài kiểu nào đi nữa thì vẫn chỉ là một thằng nhóc!"

Nói xong, Đại vận lực phát ra khí thể Linh Vương mạnh mẽ, một tay gã vận bằng linh lực kết tinh ra thanh kiếm bằng sáng long lanh. Tay

còn lại chỉ về phía Dương, Đại trầm hô: "Kết!"

Lập tức, tay chân Dương bị đóng băng, không thể nhúc nhích, đồng thời Đại cầm kiếm chém đến.

Dương không hề nao núng, lúc bị Đại đóng băng cũng là lúc hắn đang vận hành bí kỹ Nộ khiến linh hồn phát triển vượt bậc. Huyết ảnh yêu hỏa bùng phát đốt tan chảy lớp băng và Ngự lôi thuật vận hành giúp Dương kịp né nhát chém của Đại.

Người tu luyện Băng hệ đa phần có khả năng khống chế đối thủ rất mạnh, phòng ngự khá, nhưng bù lại tốc độ và mức linh hoạt thể chất thường không quá tốt. Dương có Ngự lôi thuật, một linh thuật dựa vào Lôi linh lực đẩy tốc độ cơ thể lên rất cao, không quá khó khăn thoát khỏi đường kiếm của Đại, đồng thời Dương lách sang bên, Lôi Hỏa Cuồng kích hoạt tung đấm vào vai Đại hòng một đòn hạ gục hắn.

Nhưng Linh Vương nào đơn giản, khi vừa thấy thân ảnh Dương né đi, Đại đã phán đoán và lập tức vận lực vào tay, lúc Dương tung đấm cũng là lúc hắn tung đấm.

Bình!

Hai đấm va chạm, dư chấn lan ra làm cây cối xào xạc, Dương và Đại đồng thời dội ra, đạp chân xuống đất trượt dài một đoạn mới đứng vững lại, khói bụi mịt mù. Đón xem chap 96 tại: ThienDia.Com

Đại xoa cánh tay vừa nóng vừa tê, cảm thán: "Bí kỹ thật lợi hại, Hắc vũ tiên long quả nhiên là phi thường!"

Nói xong, Đại cười âm hiểm: "Nhưng chỉ với nhiều đó mà đòi đánh bại tao thì mày ngậy thơ quá nhóc con à..."

Rồi thanh kiếm trên tay Đại tan rã, tay hắn bắt đầu kết ra những tia băng nhọn hoắt, đem ném liên tục vào Dương.

Những lời của Hồng Ảnh từng dạy hiện ra trong đầu Dương: "Cuồng có thể giúp người đả thương đối thủ vượt cấp, nhưng đối thủ vượt cấp dùng một đòn đánh bình thường cũng có thể đả thương người! Người dùng được ba bốn lần Cuồng, đối thủ dùng được hàng trăm đòn thường! Đây là nhược điểm thứ nhất."

Bị những mũi băng mang linh lực cấp Vương liên tiếp bắn về phía bản thân, Dương không có cách nào khác ngoài vận dụng Ngự lôi thuật nhanh nhẹn tránh né. Dương chỉ có thể né chứ không thể chạy, bởi nếu hắn chạy, Đại có thể sẽ chuyển hướng đến tấn công Nguyệt và Ly. Đôi lúc lại phải vận lực kết hợp Hắc kim thánh khái để cản trực tiếp một vài khối băng mà hắn không thể tránh được, nhưng băng của Linh Vương nào có tầm thường, khi vừa bị cản, mũi tên băng liền phát nổ, bắn ra những tia băng nhỏ hơn đâm vào tay và ngực Dương, nhức buốt.

"Cuồng chỉ có thể gây sát thương cận chiến, với đối thủ chuyên tấn công tầm xa, không cho người tiếp cận thì Cuồng trở nên vô dụng. Đây là nhược điểm thứ hai."

Mặt đất lúc này đã ướt sũng vì băng tan, Dương bắt đầu xuất hiện những vết máu chảy ra lớp vảy rồng, nhiều miếng vảy rơi rụng dưới đất. Dương biết nếu tình hình này kéo dài, người thua cuộc chắc chắn sẽ là hắn...

"Sau khi dùng Cuồng quá mức, cơ thịt người quá tải trở nên mỏi mệt, linh lực người giảm đi rõ rệt, lúc này người trở nên mong manh yếu đuối. Đối thủ chỉ cần tránh được Cuồng của người thì người chắc chắn sẽ bại. Đây là nhược điểm thứ ba."

"Vậy làm thế nào để khắc phục?" Dương hỏi Hồng Ảnh.

Hồng Ảnh đáp: "Hư chiêu!"

"Hư chiêu?"

Lúc này, Đại đột ngột giơ tay, cúi xuống vồ mạnh vào đất.

Răng rắc!

Mặt đất đang ướt sũng, được băng linh lực của Đại truyền vào, kết thành những mũi gai nhọn đâm lên cao, Dương vội vàng vỗ cánh bay lên né tránh. Đón xem chap 96 tại: ThienDia.Com

"Mày chạy đằng trời!" Đại quát lớn, tay hất lại giơ ngược lên cao, tất cả gai băng cũng đồng loạt bắn lên thành một cơn mưa ngược phủ lấy Dương.

Nhưng đồng thời, Hắc kim thánh khái của Dương cũng tách ra một nửa, một nửa này phân thành nhiều mảnh nhỏ, kết hợp Hắc lôi và Huyết hỏa tạo thành một trận kiếm vũ lao xuống.

Dưới là băng của Linh Vương, trên là đế lôi để hòa dung hợp lấy thánh bảo làm tâm, hai cơn mưa va vào nhau tạo ra những tiếng nổ, tiếng xẹt điện, tiếng băng vỡ liên hồi nghe rất chói tai. Lúc này, Dương tranh thủ lao đến tìm cách tiếp cận Đại, tay phải hất bắt đầu ngưng tụ ra một lượng linh lực khủng khiếp.

"Lại muốn dùng bí kĩ kia sao? Ngụ ngốc!" Đại nhếch miệng cười, lần này thay vì duy trì khoảng cách, hất quyết định hạ gục Dương nhanh chóng.

Dương đáp xuống đất, lấy đà vận hành Ngự lôi thuật lao đến, miệng

hô lớn: "Cuồng!"

Khi nắm đấm của Dương tiến gần, Đại liền lách mình tránh né, đồng thời tay hấn kết ra một thanh kiếm băng đâm thẳng vào bụng Dương.

Keng!

Lưỡi kiếm băng đâm vào bụng Dương, nhưng bị một nửa Hắc kim thánh khải phối hợp với mảnh Phù Đồng Thiên Vương giáp ngăn lại, tuy vậy vẫn đâm xuyên qua cả lớp vảy rồng, cắm vào bụng Dương.

Đắc thủ, Đại buông bỏ thanh kiếm, sẵn đà lách đi, thoát khỏi đòn Cuồng của Dương trong tích tắc.

Dương huyệt đòn, linh lực tụ trong tay lập tức tiêu tán, cánh tay dùng cuồng này liền xụi xuống vì đau nhức, tay còn lại thì ôm vào chỗ vết thương lạnh buốt vì trúng băng linh lực, khiến Dương phải vội vàng đưa Huyết ảnh yêu hỏa vào hạ bớt cơn lạnh.

Đại đã tránh ra khoảng cách an toàn, nhìn Dương gật gù: "Ra vậy... Bí kĩ này tuy rất lợi hại, nhưng khi dùng xong linh lực sẽ lập tức tiêu tán, cả cánh tay ngươi cũng chịu dư chấn..."

"Với đẳng cấp linh lực của ngươi, tối đa chỉ dùng được thêm một lần nữa là cùng..." Đại suy nghĩ rồi nói thêm.

Như Nguyệt từ đằng xa lo lắng gọi: "Dương, ngươi không sao chứ?"

"Trời ạ sao còn không chạy đi!" Dương quát, nhưng khi nhìn đến Nguyệt thì lại thấy phía sau nàng có một nhóm người chạy đến, bao gồm ba tên công an huyện Dương gặp lúc sáng và một thanh niên, người quen cũ của Dương, Nguyên Cửu Khôi Lang.

"Ly! Nàng có sao không?" Lang hộc tốc chạy đến ôm vai Ly.

"Ta không sao..." Ly đáp, nhưng mắt nàng lo lắng nhìn về phía Dương.

Lang lúc này nhìn sang Nguyệt, rồi mới nhìn về phía Dương, trong mắt hấn lộ vẻ ngạc nhiên: "Hắc... Hắc Vũ Tiên Long? Hấn là Võ Phi Dương?"

Ly nhẹ gật đầu.

Ba tên công an thì gật đầu chào Nguyệt, sau đó nhìn về phía Dương và Đại, cả hai đang bộc phát một trận giao chiến mới, Đại liên tục chưởng băng vào Dương, còn Dương linh hoạt tránh né, dường như không ai dám tiếp cận ai. Nguồn: ThiênDia.Com

Nguyệt nhìn ba tên công an, cả ba đều chỉ là Linh Tá, liền tức giận mắng: "Các vị đến đây làm gì?"

Một trong ba người đáp: "Nghe tin lại có bắt cóc, chúng tôi đến điều tra..."

"Điều tra? Lúc nào cũng chỉ là điều tra, tội phạm hoành hành bao nhiêu lâu rồi mà các người cứ mãi điều tra! Hấn là Đại, thủ lĩnh băng bắt cóc, nhưng không phải Linh Tá như các người điều tra, mà là Linh Vương đó!"

"Thật sao?"

Trong lúc nhóm người trò chuyện, Dương lần nữa bị lép vế trước Đại, gã tấn công không tùy tiện như trước mà có chiều hướng nhất định để thực hiện một linh thuật hòng tiêu diệt Dương theo cách an toàn nhất.

Băng mỗi lúc một nhiều, không khí càng lúc càng lạnh giá, Dương dù nhận ra điều không ổn nhưng không thể thoát đi, bởi khi bay tốc độ hẳn sẽ giảm đáng kể, không thể tránh được những gai băng của Đại, còn muốn ra khỏi khu vực này thì lại bị những cột băng từ dưới đất bắn lên ngăn lại.

"Nhóc con, tuy lợi hại nhưng mày vẫn chỉ là Đại Tá, nên vui mừng đi, bởi vì giây phút cuối đời mày sẽ được chiêm ngưỡng uy lực của cảnh giới Linh lực hữu hình!"

"Hàn băng xích trận!"

Đại hô to, hai tay gã giơ ra, linh lực bùng phát khiến nhiệt độ quanh khu vực Dương bị bao vây giảm xuống đột ngột, rồi bốn bức tường băng từ mặt đất tụ lên, phía trên cũng tụ ra một lớp băng dày giam Dương ở giữa, mỗi vách tường đều mọc đầy gai băng chỉ vào phía Dương, đồng thời từ bên trong, hàn băng tụ hình thành những sợi xích băng phóng đến quấn chặt lấy Dương, không lối thoát.

Linh lực hữu hình, khả năng sinh ra khi linh hồn đột phá Linh Tướng, người thuần thực cảnh giới này có thể kết hợp với phóng xuất hoặc kết tinh để tạo ra hình dạng theo ý muốn, giúp linh lực sử dụng được vào nhiều mục đích tiện dụng hơn.

Đại vẫn đang vận lực, hai tay mạnh mẽ đập mạnh vào nhau: "Thu!"

Lập tức, hai trong bốn bức tường băng đập mạnh vào nhau.

RẦM!

Cảnh tượng tàn khốc khiến Nguyệt và Ly còn không thể thét lên, chỉ có nước mắt ràn rụa.

Nhưng từ vị trí của Dương, hơi nước bốc lên nghi ngút, cả khu vực nhanh chóng bị phủ kín bởi màn sương. Xem chap mới nhất tại: ThienDia.Com

Trong cái khoảnh khắc nguy hiểm, Dương đã phải dùng đến Huyết Hỏa Cuồng, nhưng không vào tay hay chân, mà vào toàn thân! Tất nhiên uy lực tấn công sẽ giảm mạnh, nhưng hắn không dùng để tấn công, mà là phòng ngự!

Hai bức tường còn lại cùng lớp mái sụp đổ, trong màn sương thoáng hiện một bóng người, chính là Dương, với đôi cánh đen loang lổ, cơ thể tàn tạ đầy vết gai đâm, tuy không quá sâu nhưng máu chảy ướt cả người.

"Vẫn còn sống sao!" Đại thốt lên, nhưng không quá bất ngờ, kiếm băng tụ trên tay, hắn lao đến vùng kiếm kết liễu đời Dương...

"Hắc Lôi Huyết Hỏa cuồng!" Dương gầm lên, cánh tay đầy thương tích tụ thành một khối đỏ đen yêu dị.

Dương đâm tới...

Nhưng Đại nào ngu, hắn đã đề phòng từ trước, thay vì xông vào trực diện, hắn đạp lên lớp băng dưới chân để lách mình ra sau lưng Dương, lưỡi kiếm đâm thẳng vào đầu hắn.

"Vĩnh biệt!"

Nhưng lúc lưỡi kiếm đâm đi, Đại mới nhận ra có điều kỳ lạ. Từ dưới lớp băng vỡ ngay sau lưng Đại, một bóng người đột ngột trời lên, còn lưỡi kiếm của Đại sắp đâm vào đầu Dương thì chợt thấy thân hình Dương biến mất.

"Đúng! Hư chiêu, khiến đối thủ nghĩ rằng ngươi đã dùng Cuồng trước khi ngươi tung ra Cuồng thật sự..."

Từ sau lưng Đại, chính là Dương thật sự, còn Dương vừa biến mất kia, không ai khác chính là Thiên Ảnh Di Thú biến thành. Lợi dụng màn sương sinh ra khi dùng Huyết Hỏa Cuồng đốt băng, Dương đã gọi Thiên Ảnh thú từ trong một chiếc nhẫn không gian đặc chế ra ngoài, con thú có độ hiếm truyền thuyết này có thể lập tức biến thành thú mà nó thấy, đồng thời còn giả lại chiêu Hắc lô huyết hỏa cuồng của Dương để đánh lừa Đại, còn Dương nấp ngay phía dưới khiến Đại trong phút chốc không hề nhận ra khác biệt linh lực.

Và lần này mới là thực chiêu...

"Hắc Lô Huyết Hỏa Cuồng!" Dương gầm lên, tung nắm đấm khủng bố thẳng vào lưng Đại.

RẦM!

Cú đấm chạm vào lưng Đại rồi sững lại, tay Dương rung lên bần bật, còn Đại trợn mắt nghiến răng, từng âm thanh răng rắc vang lên. Nguồn: ThienDia.Com

"KHÔNGGG!!!"

Đại gào to trước khi bị cú đấm của Dương đánh văng đi, bay xuyên qua hàng chục thân cây rồi mới lật lìa bất tỉnh.

Dương cũng khụy gối xuống, vội vã lấy ra mấy viên thuốc xin của Hoài Bảo đem nuốt vào bụng.

"Ngươi là tên khốn kiếp!!!" Như Nguyệt gào to, nước mắt nàng ràn

rửa chạy đến ôm chầm lấy tên khốn kiếp kia...

Ở một trận chiến khác, Linh và gã sứ giả đang bất phân thắng bại, chợt nghe tiếng nổ lớn rồi cây cối gãy đổ, sau đó là Đại trọng thương văng đến.

"Còn có cao thủ khác?" Gã sứ giả ngạc nhiên, còn tưởng rằng Đại bị đánh bại bởi vì đối phương còn cao thủ cấp Linh Vương trở lên, vội vàng lao đến vác Đại trên vai chạy đi mất hút...

Ở một thân cây cao gần đó, gã thanh niên đang nằm trên cành cây, hắt nuốt một ngụm bia rồi nói thầm: "Phi Thiên, có đứa con trai thế này thì anh có thể ngậm cười yên nghỉ rồi..."

Hết chương 95

Bên lề: Đa số bảo vật dạng nhẫn, vòng đều có khả năng tự co giãn cho vừa tay người sử dụng. Trường hợp như Long hóa, nhẫn hay vòng sẽ được ẩn dưới lớp vảy.

Chương 96: Nhật Nguyệt

Lưu ý: Vì truyện này đã được ekip post trước bên Thiên Địa hội nên mình sẽ chuyển qua đủ 100c. Và bắt đầu chương 101 sẽ chậm lại nhé (tuần từ 1-> 2c) Nên hy vọng các đạo hữu thông cảm vì thuốc hơi ít nhé:D. Truyện 12 Nữ Thần được made in Vietnam nên hy vọng các đạo hữu có thể ủng hộ. Ekip mình sẽ cố gắng up chương sớm nhất cho ae nhé.

Nhật Nguyệt

Hoàng hôn phủ một màu vàng cam lên cánh rừng hoang vắng.

Kết quả của trận so tài không cùng đẳng cấp, Dương đánh bại tên Linh Vương cấp 1 nhưng cũng bị thương tích đầy mình, trở lại hình người, mặc vội một chiếc quần và đang ngồi vận công trị thương.

Như Nguyệt bên cạnh lo lắng: "Người cố gắng chịu đau, dì Linh có Sinh Mệnh lực, dì ấy sẽ trị thương cho người..."

Người được thành chủ Sài thành giao phó đưa con gái cưng thì đương nhiên phải có tài năng đặc biệt.

Dương nhìn gương mặt rưng rưng nước mắt của Nguyệt, lòng dâng lên một trận ầm áp: "Nàng lo cho ta lắm sao?"

Như Nguyệt ngoảnh mặt: "Không có!"

"Rõ ràng là có mà! Mặt nàng đỏ hết rồi kìa! Lúc ở nhà ta nàng nói không nhớ mặt ta là nói dối đúng không!"

Lúc Dương nói, một trong ba người cảnh sát đuổi theo tóm cổ tên Tam đang định tháo chạy, còn hai người đi theo vết cây đổ tìm Đại Nguyệt liền kiếm chuyện lãng tránh: "Người ngồi đây trị thương, ta vào nhà xem còn ai bị bắt không..."

Dương định trêu Nguyệt thêm, nhưng lại thấy ánh mắt hai người Khôi Lang và Ly phức tạp nhìn mình.

"C... cảm ơn người đã cứu vợ ta!" Khôi Lang khó khăn nói ra, cố nhấn mạnh chữ vợ như thể sợ Dương giành lại Ly.

Dương mỉm cười lắc đầu: "Không cần cảm ơn, chỉ là ta muốn cứu vợ ta thôi..."

Vừa nói xong thì Dương giật bắn mình vì có tiếng Như Nguyệt từ trong nhà quát ra: "Tên kia! Ta làm vợ người hời nào!"

"Ách!"

Lúc này ánh mắt Ly càng thêm phức tạp, qua chuyện vừa xảy ra, ai mà không biết Nguyệt có tình cảm với Dương. Nàng là tiểu thư Sài thành, là nàng công chúa cao quý nhất của toàn Nam bộ, nhan sắc phi thường, tài năng tuyệt thế, nói ra thì giống như sĩ nhục nhưng thật sự Ly còn chẳng xứng làm nô tỳ cho Nguyệt. Ly không bằng người, người đàn ông nàng chọn càng không bằng kẻ nàng từ bỏ...

Dương và Ly nhìn vào mắt nhau...

"Nàng có hối hận không..." Dương hỏi, một câu hỏi trong lòng, Ly không nghe, không biết, nhưng dường như nàng hiểu...

"Ta hối hận..." Ly đáp, cũng là một đáp án trong lòng...

"Nếu thời gian quay trở lại, nàng có còn muốn từ hôn?"

"Ta... có! Ta vẫn sẽ làm vậy, bởi vì khi đó ta không hề có tình cảm gì với người..."

"Vậy còn bây giờ?"

"Người rất xuất chúng... ta... ta vô cùng hâm mộ người... Nhưng ta yêu Khôi Lang..."

Một cuộc trò chuyện âm thầm và chỉ có mỗi người tự hiểu lấy, nhưng khúc mắc trong lòng mỗi người khi xưa đã hoàn toàn cởi bỏ...

Dương mỉm cười, rồi hắng giọng để nói với giọng tự nhiên nhất có thể: "Lê Ly, Khôi Lang, chúc mừng hai người."

Khôi Lang dè chừng: "Cảm ơn người..."

"Đừng lo, ta không để bụng chuyện xưa đâu, ai mà không có thời trẻ dại."

Lang gật đầu cười gượng, nhưng trong lòng mắng thầm: "Người nói câu đó là ta mới đúng! Ngày xưa người hành anh em ta sống chết, lại còn ra vẻ như mình là người bị hại, hừ!"

Khuất trong căn nhà đá, Như Nguyệt đang lên nhìn ra, thấy Dương buông bỏ chuyện xưa, trong lòng nàng cũng vui vẻ, nhưng cũng có một chút khó chịu vì thấy Dương và Ly nhìn nhau đến vài giây liền, trong lòng nàng nghĩ trong hơn một năm qua, không biết tên này đã lãng nhãng với bao nhiêu cô gái rồi...

Không nhìn ra ngoài nữa, Nguyệt xem xét căn nhà, thấy trên bàn ăn

có một rổ hoa quả, trong đó có chùm nhỏ trái cây trông giống như nho, nhưng có màu đỏ hồng.

"Ta cho người biết tay, tên bại hoại!" Nguyệt mắng thăm, sau đó rón rén tiến lại hái một quả đem giấu vào người...

Dì Linh sau khi đánh đuổi gã sứ giả thì tiến đến khu nhà, tiện tay tóm lấy tên Nhị đang định chạy trốn. Hai tên Nhị, Tam bị cảnh sát giải về, Lang và Ly cùng một nhóm các cô gái bị bắt cóc được giải cứu cũng về theo, còn Dương và Nguyệt ở lại để Linh dùng sinh mệnh lực trị thương.

Cũng tương tự như Tử Vong lực, Sinh Mệnh lực là linh lực mang thuộc tính Sinh Mệnh, Tử Vong lực rút đi sức sống còn Sinh Mệnh lực lại tăng cường sức sống, giúp vết thương rất mau lành.

Dù là Linh Vương thì cũng rất hiếm người có được Sinh Mệnh lực, và nếu có cũng chỉ có một ít, cho nên tốc độ chữa thương khá chậm, khi Linh giúp Dương chữa liền da những vết thương trên người thì trời đã tối, trăng đã lên.

"Cảm ơn dì Linh!" Dương thoải mái đứng dậy nói, sau đó vươn người cảm nhận cơ thể, tuy chỗ liền da vẫn còn mong manh nhưng đã không còn cảm giác đau nhức.

"Nguyệt, ta khỏe rồi này! Đừng lo nữa nhé!"

Dương quay sang trêu Nguyệt, trong lúc hấn mở miệng nói thì Nguyệt lạnh tay đem quả nho ném thẳng vào cổ họng Dương, hấn theo quán tính nuốt vào trước khi kịp nhận ra: "Nàng cho ta ăn gì vậy?"

"Nho!" Nguyệt đáp.

Dì Linh ngắt ngang: "Trễ rồi, chúng ta trở về đi tiểu thư!"

"Kiểm chỗ nào tắm rửa đã, người con dính máu tanh lắm dì!" Nguyệt nói.

Dì Linh gật đầu: "Cũng được, khi này có đi ngang qua một hồ nước rất trong, tiểu thư đến đó tắm đi..."

"Đù! Thơm!" Dương mừng thầm trong lòng, nghĩ kẻo nhìn lên Như Nguyệt, nhưng lại tiếc hùi hụi nhớ ra cạnh Nguyệt là một vị Linh Vương, hẳn làm gì đủ tuổi mà rình...

Để tạo cho Nguyệt cảm giác tự nhiên không gò bó, dì Linh lần nữa lui đi mất, âm thầm theo dõi nàng từ xa.

Trăng tròn vành vạnh...

Đi bên cạnh Dương, mặt Nguyệt xinh xắn ửng hồng, hẳn, người mà nàng mong nhớ suốt thời gian qua, giờ đang đi ngay bên cạnh...

Đêm không lạnh, trăng không buồn...

Sánh vai...

Bình thường thì lú lo, giờ không biết nói câu nào...

Nguyệt khẽ liếc sang Dương, định hỏi hắn câu gì, nhưng lại thấy Dương đang vừa đi vừa khom người như kiểu đi của loài khỉ.

"Người sao đấy?" Nguyệt hỏi.

Dương lúng túng đáp: "Ta... ta... ta đau lưng..."

"À..." Nguyệt gật gù, hiểu ra lý do nên liền ngoảnh mặt khúc khích cười thầm.

Còn Dương cũng cười, nhưng cười khổ. Lý do ư, là vì không rõ lý do là gì, đang trong cảnh lãng mạng như vậy mà "cái ấy" của hắn tự nhiên vô duyên cương lên mảnh liệt, chia thẳng ra trước, buộc Dương phải khom người che đi.

Dương thì không rõ, nhưng Nguyệt thì rất rõ, thứ quả mà Nguyệt cho Dương ăn gọi là nho cương, quả này có tính chất giống như thuốc kích dục cho nam. Như Nguyệt trong lúc nổi cơn ghen đã trừng phạt Dương bằng cách ném quả này vào miệng Dương, cho hắn nếm mùi đau khổ. Nguyệt có dì Linh theo cùng, Dương dù muốn đến phát điên cũng làm gì dám động vào nàng?

Và thế là Dương ta đi kiêu khi suốt cả chặng đường.

Vừa đi vừa nín cười, Nguyệt tò mò hỏi: "Bảo Ngọc đâu rồi Dương?"

"Tuần trước ta kiếm được hai mảnh Nghịch Thiên kiếm, Bảo Ngọc lại ôm lấy ngũ li bì rồi!"

"Vậy à... Còn khi nãy đánh với tên kia, người biến ra thành hai người là thuộc tính ảo ảnh sao?"

"À! Là do con này..." Dương gọi Thiên Ảnh dị thú ra từ một chiếc nhẫn không gian đặc biệt được chế riêng cho Thiên Ảnh, bởi loại nhẫn không gian bình thường không chứa được cơ thể sống, và đương nhiên, Bảo Ngọc là một trường hợp bí ẩn...

Thiên Ảnh bị Dương bắt ra ngoài, liền quạu quọ cào xé, miệng chít chít nhe nanh đe dọa, nhưng khi liếc thấy Nguyệt, con thú láu cá liền

cuộn mình thành một cục bông gòn xinh xắn mắt mở tròn ngây thơ nhìn Nguyệt, trông đáng yêu hết sức.

"Bà mẹ cái đồ mê gái!" Dương mắng thầm.

Như Nguyệt làm sao thoát được vẻ đáng yêu của Thiên Ảnh, liền tít mắt bế con thú bé xíu để vượt ve nụng nịu, khi đến hồ nước mới miễn cưỡng trả lại cho Dương, con thú này kêu chí chóc bám chặt tay Nguyệt không chịu rời đi, bị Dương nắm cái tai kéo ra, nó liền quay lại đớp Dương một cú đau điếng rồi mới chịu trở vào trong nhẩn.

Ở hồ nước, Dương dùng Huyết ảnh yêu hỏa đun ấm nước hồ và nhường Như Nguyệt tắm trước, còn hấn tự biết thân biết phận lùi ra thật xa để tránh bị đòn oan mạng.

Có dì Linh bảo hộ nên Nguyệt rất yên tâm, Dương đi xa, nàng liền cởi bỏ y phục, để lộ thân hình tuyệt mỹ dưới ánh trăng, nàng bước xuống hồ, vừa tắm vừa vu vơ tiếng hát...

Dương ngồi dầm vật trong cơn thống khổ, được tính của quả nho cương đã phát tiết, dương vật của hấn cứ chĩa ra, còn cả người hấn nóng bừng, chỉ muốn tìm bất cứ cách nào để giải tỏa.

"Hay bảo Thiên Ảnh biến hình thành Nguyệt ta?" Dương túng quá hóa liều, nhưng ý tưởng này lập tức tan biến, bởi vì có một vị Linh Vương đang theo dõi mọi động tĩnh của hấn, Dương nào có muốn dì Linh phát hiện ra hấn là một tên biến thái, dù là hấn biến thái thật...

Đang túng quẫn, Dương chợt nghe Nguyệt cất tiếng hát...

Giọng nàng trong trẻo ngọt ngào...

Chỉ vài câu hát, Nguyệt đã khiến Dương bị mê hoặc trong cơn say thuốc, hấn liều mình từng bước tiến ra...

Nước hồ trong vắt, lại có ánh trăng sáng ngời phản chiếu làm mặt nước long lanh, nhưng trăng kia không sáng bằng bóng dáng dưới hồ. Hồ tặc nổi tiếng về nhan sắc quyến rũ và khả năng mê hoặc lòng người, riêng Nguyệt lại sở hữu một nhan sắc thuộc loại tuyệt thế trong chính Hồ tặc.

Nàng đang ngâm mình trong nước, nửa bầu ngực tròn căng nổi trên mặt nước, xung quanh là những cánh hoa thơm nàng rải xuống để tạo mùi, mắt sáng như trăng, mũi thon tinh tế, môi thơm đỏ mọng say sưa hát một khúc tình ca lãng mạn. Tay thon của Nguyệt giơ lên, đưa một dòng nước chảy dọc xuống làn da mặt mịn màng trắng sáng của nàng, vô cùng quyến rũ...

Tim Dương cuồng nhiệt, hấn si mê nhấc chân tiến ra bờ hồ...

Từ một ngọn cây, Linh khẽ động đậy.

"Cứ ngồi ở đây..."

Một giọng nói thản nhiên nhẹ nhàng vang bên tai khiến Linh giật mình, nàng nhìn sang thì hoảng hồn thấy một gã đàn ông anh tuấn đã nằm ở cành cây bên cạnh tự lúc nào. Không đo được linh lực!

"Người là ai?"

Linh kinh nghi hỏi.

Gã thanh niên cười như không cười: "Đừng lo, ta không làm hại cô đâu. Nhưng mà... cứ ở đây với ta, đừng làm phiền bọn trẻ..."

Thấy ánh mắt gã thanh niên không có địch ý, Linh liền thử lao đi về phía Dương, nhưng kẻ kia thoắt cái đã phóng đến trước mặt nàng, nhanh như một làn gió, nhưng không để lại bất kỳ tiếng gió nào.

"Dị thuộc tính Vô Thanh Phong?"

Gã thanh niên mỉm cười: "Chính nó!"

"Tại sao lại cản ta? Người có quan hệ gì với Hắc vũ tiên long?" Linh thắc mắc.

Gã thanh niên xoa cằm: "Quan hệ? Đúng là có, nhưng đã cắt đứt, à nhưng không phải cắt đứt với nó..."

"Cắt đứt quan hệ? Vô Thanh Phong... Người là... Long Chúc Phong?"

"Ờ... Ta không còn dùng cái tên đó từ lâu rồi..." Phong đáp, lấy trong nhẫn ra một chai bia, dùng ngón tay khui nắp bia rồi đưa cho Linh: "Nhậu không?"

Thấy Linh khó chịu, Phong nói thêm: "Yên tâm đi! Con bé rất thích thằng cháu ta, cô không nhận ra sao? Yêu được ngày nào thì hãy yêu, có ai biết được ngày mai sẽ thế nào..." Nói câu sau, gương mặt lẳng tử của Phong có nét đượm buồn...

Lúc này, Dương đã tiến ra bờ hồ, Nguyệt phát hiện ra liền thét lên: "BIẾN THÁI!"

Tiếng hét chói tai kia sao mà quen thuộc, khiến Dương và Nguyệt cùng hồi tưởng lại ký ức của 4 năm về trước, khi mà cả hai cùng một phòng ký túc xá, và nàng giả trai với cái tên Như Nhật...

Dương bước vào phòng tắm, vô tình phát hiện Nhật đang khóa thân tắm trong phòng, nàng quát lên hai từ: "BIẾN THÁI!" Rồi ném một xô nước vào mặt Dương, khiến hắn trọng thương ngất xỉu...

Chương 97: Chàng Là Thái Dương - Ta Là Minh Nguyệt

" BIẾN THÁI "....

Chàng Là Thái Dương, Ta Là Minh Nguyệt

"BIẾN THÁI!"

Nguyệt thét lên, Dương lúc này đang đứng thẳng, dương vật giương ra khiến nàng ngượng chín mặt không dám nhìn.

"Ừ! Ta biến thái đây, nhưng chính nàng khiến ta phải biến thái!"

Dương vừa cười vừa thờ hồng hộc, cởi phăng chiếc quần rồi bước xuống hồ.

"Á! Bại hoại!"

"Ừ! Ta bại hoại đây, nhưng chính nàng khiến ta phải bại hoại!"

"Người đừng có ngụy biện!"

Sợ Dương thấy ngực, Nguyệt cúi thấp người xuống, chỉ chừa lại phần đầu trên mặt nước.

"Ta không có ngụy biện! Ta hỏi nàng, tại sao dám cho ta ăn quả nho cương!"

"Ta... ta... Người không được lại gần, nếu không dì Linh sẽ..."

"Cứ đến! Nàng nữ nhìn ta bị dì Linh đánh chết sao?"

Dương hùng hổ sấn tới, Nguyệt dè chừng lùi lại, nhưng hồ không sâu, lùi thêm chút nữa thì ngực nàng sẽ trôi lên khỏi mặt nước...

Nguyệt bối rối hét lên: "Dì Linh ơi cứu con!"

Nhưng đáp lại nàng chỉ là âm thanh chính nàng vọng lại, dì Linh bận nhậu rồi con...

Chờ một lúc mà không có động tĩnh, Dương thở phào: "Xem ra dì Linh của nàng ủng hộ ta rồi... Hà hà..."

"Ngươi... ngươi..." Nguyệt máu nói không nên lời, ngực nàng đã trôi lên quá nửa, quàng vú tươi hồng thoáng hiện theo từng gợn sóng mong manh...

Không ai cứu, Nguyệt đành tự cứu mình, tay nàng tú ra một mũi kim, mũi kim tỏa sáng rồi đem phóng vào Dương.

Dương dễ dàng né được, Nguyệt lại lùi thêm một bước, vội vàng lấy tay ôm ngang ngực để che giấu đầu ti, tay còn lại tiếp tục tạo kim ném vào Dương, mỗi lần ném là một lần chửi.

"Bại hoại!"

"Biến thái!"

"Dâm dê!"

Dương đang trong cơn hứng tình cuồng dại, trở nên hoang dại hung hăng hơn bao giờ hết, từng bước tiến đến.

Nguyệt đã bước lên chỗ cạn, mực nước ngang hông, khoe ra toàn bộ bờ eo thon tinh tế tuyệt trần.

Ném một mũi kim nữa, Nguyệt vội vàng lấy ra một chiếc khăn lớn quấn quanh người, Dương chớp thời cơ lao đến nhưng nàng liền nhảy lui ra, đồng thời nàng lấy kiếm ra chém thẳng vào Dương.

Kiếm trên tay Nguyệt nào phải kiếm thường, thánh bảo hạ cấp Vọng Nguyệt kiếm. Dương vừa trải qua một trận đại chiến, linh hồn tổn thương và linh lực yếu ớt, vội vàng lui lại né kiếm.

"Kiếm à? Ta cũng có!"

Dương cười ha hả, lấy ra thanh Đại Lôi kiếm xông lên tấn công Nguyệt nhằm mục đích làm nàng đuối sức.

Bờ hồ long lanh, một đôi nam nữ đấu kiếm dưới trăng, người nam anh tuấn phi phàm nhưng lỏa lồ với dương vật giương ra phát phơ, người nữ xinh đẹp tuyệt trần, quấn mỗi một chiếc khăn mỏng với đôi ngực trần nhảy tung tung theo từng đường kiếm. Cảnh tượng đầy tính gợi dục nhưng cũng không kém phần mỹ lệ và lãng mạn diệu kỳ...

Người Dương rạo rức, đấu kiếm với Nguyệt nhưng mắt hẳn say sưa quan sát khắp cơ thể nàng, từ gương mặt tuyệt đẹp đang ửng hồng e thẹn, từ chiếc cổ thon, vai mềm xuống đôi gò ngực lấp ló dưới lớp khăn mỏng đong đưa đàn hồi theo từng động tác của Nguyệt, phía dưới là cặp đùi thon dài trần trụi tỏa ra ánh sáng long lanh quyến rũ khiến Dương chỉ hận không thể ôm lấy mà liếm cho thỏa thích. Chiếc khăn không đủ dài, mỗi khi Nguyệt nhảy lên là một lần nhúm lông tơ của nàng lấp lửng lộ ra đầy mê hoặc...

Còn Nguyệt, đấu kiếm với một kẻ lỏa thể đang trong tình trạng cương dương, mà kẻ đó lại là người mà lòng nàng thương nhớ, nàng thẹn đến mức chỉ muốn tìm cái lỗ nào đó để mà chui... Dù vậy, người nàng mỗi lúc một rạo rức. Đã từng, dù chỉ là trong ảo mộng, Nguyệt vẫn còn nhớ tới cảm giác hạnh phúc tốt cùng khi hắn và nàng hòa vào nhau, sâu trong cõi lòng, nàng thầm mong được hiến dâng trọn vẹn, không hối tiếc, dù cho đời có thể không như mộng...

Sơ hở, Nguyệt rơi kiếm khỏi tay, nàng trượt chân ngã ngửa, Dương liền lướt đến ôm eo đỡ nàng dậy...

Qua một lớp khăn mà vẫn mịn màng, qua một khoảng cách mà vẫn ngát hương...

Trao nhao ánh mắt đậm hương tình...

Dương cúi mặt, dâng môi, mắt hờ khẽ nhắm...

Nguyệt gần như đã ưng thuận, môi nàng theo bản năng tự ngược lên, nhưng vẫn còn e thẹn...

Eo Nguyệt khẽ lay, nàng lách mình thoát khỏi vòng tay Dương, thu Vọng Nguyệt kiếm về tay.

Vượt mắt cơ hội nhưng Dương không hề tiếc, hắn cười, Nguyệt cũng thẹn cười...

Dù tình đã tỏ, ta vẫn không muốn chàng quá dễ dàng có ta...

"Nguyệt Vũ - Minh Nguyệt Kiếm Pháp"

Nguyệt hô thầm, Vọng Nguyệt thánh kiếm tỏa ra ánh sáng trắng vàng nhạt, nàng bắt đầu thi triển bộ kiếm pháp của tuyệt học Nguyệt Vũ.

Dưới ánh trăng, bên bờ hồ, bóng hình mỹ lệ lả lướt múa từng đường kiếm. Nàng đã thừa xinh đẹp, thừa gợi cảm rồi, những đường kiếm như một vũ khúc tuyệt trần kia trong tình trạng gần như khóa thân khiến nàng lại càng tốt cùng quyến rũ. Nữ nhân của Hồ tộc, chính là một trong những loài quyến rũ mị hoặc nhất thế gian...

Dương đỡ kiếm, nhưng ánh mắt si dại ngăm nhìn khiến Nguyệt không bao giờ ngừng thẹn, ánh trăng sáng ngời, mặt hồ sáng ngời, nhưng thứ sáng nhất đêm nay lại là người con gái đối diện hấn đây...

Rồi Như Nguyệt lao đến, mũi kiếm giương ra...

Nguyệt Vũ lợi hại, nhưng Google càng thêm lợi hại, Dương không cần học mà vẫn thuộc lòng từng động tác, dễ dàng nghiêng mình né kiếm, còn tranh thủ lướt đến hôn vào gò má Nguyệt trước khi nàng kịp tung chưởng đẩy hấn lui ra.

"Hự!"

Trúng chưởng, Dương lui ra rồi gục xuống.

"Người có sao không?"

Nguyệt lo lắng tiến lại...

Bị Dương nắm tay kéo xuống, môi va chạm vào môi...

Lưỡi tan hòa vào lưỡi...

Ngọt thơm và ngây ngất, tay Dương giơ lên, mưu đồ tóm lấy quả đào tiên đang nhấp nhô phập phồng. Nhưng bị Nguyệt phát hiện, nàng vịn tay thoát khỏi tay hấn, xoay mình lao đi, nhưng bị Dương đến lên

ôm eo kéo lại...

Ngực hấn tựa vào lưng nàng...

Hơi thở hấn phả vào gáy nàng...

Hiển nhiên, nàng xoay đầu, nòng nà nhìn hấn rồi tiếp tục nụ hôn còn dang dở...

Trong tiếng khe khẽ của môi lưỡi cuộn vào nhau, mông hấn khẽ nhích ra, đem cái thứ nóng hổi kia chen vào giữa hai đùi nàng, mềm mại...

Hấn từ từ nhích lên, cho phần trên dương vật cọ nhẹ vào mép âm vật nàng, ẩm ướt...

Hấn muốn, hấn nhưng người tìm cách đưa đầu khấc của mình vào trong cửa mình nàng...

Nàng cũng muốn, nhưng nàng nhẹ nhàng vịn tay hấn, gỡ ra khỏi eo mình, rồi thoát ly...

Nhưng hấn đã kịp tóm lấy chiếc khăn phủ trên người nàng, nàng bị kéo xoay người lại, chiếc khăn trượt ra, để lộ đôi gò ngực tròn căng, để lộ làn eo tinh tế, để lộ nhúm lông gọn gàng...

"Chàng... bại hoại!"

Nguyệt then thùng mắng yêu, định lấy ra một chiếc khăn khác, nhưng Dương đã lao đến ôm chặt lấy nàng...

Nàng nhón chân, ôm lấy cổ hấn, và hôn...

Trần trụi, ngực hấn và ngực nàng nương tựa vào nhau, tay hấn một thì xoa làn eo cong của nàng, một thì vuốt ve bờ mông to tròn êm mịn... Còn phía dưới, cái thứ nóng hổi kia cọ vào nhúm lông nàng...

Nóng quá, cứng quá...

Hấn muốn đưa thứ ấy vào nàng, nàng muốn nhận thứ ấy vào mình...

Hai làn môi vẫn quấn chặt vào nhau, đôi lưỡi tan hòa...

"Uhm..."

Nàng đã không ngăn được cơn sóng tình, một tiếng rên khe khẽ nhẹ vang lên...

"Ta vào nhé..."

Dương hỏi...

Nguyệt e lệ gật đầu...

Và như thế, tay Dương ôm một đùi Nguyệt để nâng một chân nàng lên, hai đôi mắt nhìn nhau rất tình...

Đầu khấc nóng khô chạm vào khe hồng ẩm ướt...

Nhấn vào...

Dừng lại...

"Sẽ đau đấy..."

Dương nhắc nhở, Nguyệt mỉm cười, không đáp mà áp vào môi

Dương một nụ hôn nhẹ nhàng...

Nhấn vào...

Rút ra...

Nhấn thật mạnh vào...

Tay Nguyệt bấu chặt vào vai Dương, răng nàng nghiêng lại, cổ họng bật ra một tiếng rên vì đau...

Còn ở phía dưới, khi cái thứ to tướng của Dương cắm vào, cũng là lúc màng trinh bị đâm rách, dương vật của Dương đi sâu thêm một khoảng rồi vướng lại vì quá to so với âm đạo non nớt của Nguyệt...

"Nàng đau không?"

"Đau..." Nguyệt thẹn thùng nói lí nhí, tay vẫn bấu chặt lấy Dương để kèm chế cơn đau.

Ánh mắt trao tình, cả hai lại hôn vào môi nhau...

Dương rút dương vật ra, mang theo một dòng máu đào tinh khiết. Rồi Dương lại đẩy vào...

Ấm ướt, mềm mại, cửa mình Như Nguyệt hé ra đón nhận dương vật của tình yêu đầu tiên và có lẽ cũng là duy nhất của đời nàng...

"A... Sao to quá..."

"Nàng thích không?" Dương vừa nhẹ nhàng đẩy đưa vừa hỏi.

Nguyệt bĩu môi bướng bỉnh: "Không! Thấy ghét!"

Dương phì cười, ôm eo Nguyệt chặt hơn và tăng tốc đưa dương vật xâm nhập cửa mình nàng...

Mở ra rồi khép lại, khép lại rồi mở ra, âm đạo Nguyệt không ngừng biến đổi để làm quen với dương vật to lớn của tình lang...

"A... Ừ... Chàng là tên đáng ghét! A..."

Ánh nguyệt sáng soi, mặt hồ tỏa bóng.

"Còn nàng thì rất đáng yêu..."

Dương nói, rồi hôn vào gò má xinh xắn của Nguyệt...

Nhưng Nguyệt lại giở trò, nàng lém lỉnh né tránh, tung một chưởng vào ngực Dương đẩy hẳn lui ra, dương vật của hắn cũng bị rút khỏi âm đạo nàng.

"A!" Dương kêu lên, còn Nguyệt cười tinh nghịch và quay đầu bỏ chạy.

Dương đuổi theo, bị Nguyệt phóng ba mũi kim cản bước, nhưng hắn kịp vận Ngự lôi thuật né được, đồng thời lao đến ôm lấy Nguyệt từ phía sau, vừa vận thế nào mà khi vừa áp sát cũng là lúc Nguyệt đang nhón chân uốn người chạy về trước, thế là dương vật của Dương mượn thế chui thẳng vào âm đạo nàng.

"A... Thả ta ra..."

"Sao nàng nghịch quá vậy!"

Dương vừa mắng yêu vừa đẩy hông cho dương vật mình đẩy đưa

vào âm đạo Nguyệt, một tay hắn ôm bụng Nguyệt không cho nàng chạy, một tay vịn lên gò ngực nàng.

Từng cú đẩy theo nhịp làm ngực Nguyệt cứ đàn hồi trên tay Dương, mềm, căng, mịn và mát rượi, hương tóc thơm lừng của nàng lan vào mũi hắn, tấm lưng mềm mại của nàng tựa vào ngực hắn, bờ mông tròn lẳn của nàng va đập vào đùi hắn...

Tuyệt trần...

Vừa bị dương xâm nhập âm đạo, lại vừa bị hắn nghịch phá đầu ti, người Nguyệt khẽ run lên từng cơn vì hạnh phúc và sướng khoái...

"Ai... Aa... Nhanh nữa đi chàng..."

"Ừa? Ta tưởng nàng không thích!"

Nguyệt nũng nịu: "Đáng ghét! A... Ai..."

Khi Nguyệt nói cùng là lúc Dương gia tốc đập mạnh hơn, da thịt hai người va vào nhau lạch bạch trong khi âm đạo Nguyệt nhều đầy dâm thủy pha máu đào xuống đùi.

Dương thì đập càng lúc càng mạnh, tay mân mê gò ngực tròn của Nguyệt, tay còn lại hắn vịn gò má nàng, kéo xoay lại để hắn chồm tới hôn môi.

"Uhm... Uhm... "

Nguyệt đã say trong mê tình, một tay nàng vòng ra sau bám lấy cổ Dương, một tay nàng vịn lên bàn tay hắn đang trên ngực nàng để khuyến khích hắn dày vò ngực nàng nhiều hơn nữa...

Rồi thì cũng đến lúc, vai thon khẽ run, Nguyệt rung mình hưởng thụ cảm giác sướng khoái tột cùng mà Dương mang đến... Cả người nàng mềm dần rồi quỳ xuống đất.

Nguyệt đã lên đỉnh, nhưng Dương thì chưa, dương vật của hắn vẫn ẩm ướt giương ra ngay trước mặt nàng. Rồi trước ánh mắt bất ngờ của Dương, Nguyệt then then thùng thùng kê môi hôn vào đầu khấc hắn, dịu dàng và duyên dáng...

Khi Nguyệt rời môi, một vệt dâm thủy từ đầu khấc Dương còn vương lại trên môi nàng như một sợi dây kết nối. Rồi môi nàng hé ra, ngậm vào và mút sạch dâm thủy sền sệt dính lại trên cái dương vật to tướng này.

Sướng không thể tả, Dương âu yếm vuốt ve mái tóc mượt của Nguyệt, mắt hắn và mắt nàng say đắm nhìn nhau trong khi lưỡi nàng đưa ra liếm quanh thân dương vật của hắn.

Rồi Nguyệt đẩy Dương nằm xuống, tiếp tục bú liếm dương vật, chăm sóc hai quả tinh hoàn của Dương, sau đó nàng trườn người hôn lên bụng Dương, liếm hai đầu ti cho hắn rồi trèo lên người Dương.

Cầm lấy dương vật của Dương, Nguyệt đem đặt vào âm đạo nàng...

"A..." Nguyệt rên lên khi dương vật Dương lần nữa tiến sâu vào nàng, dâm thủy ứa ra từng dòng.

"Chàng là tên bại hoại, sao nó to quá, lấp đầy cả chỗ đó của thiếp rồi... A..."

Nói xong, Nguyệt quỳ thẳng người, cong eo ưỡn ngực và bắt đầu hẩy mông thực hiện quá trình giao hợp.

Dương nằm đấy, vừa hưởng thụ cơn sướng khoái nơi dương vật, vừa ngắm nhìn dáng vẻ diễm lệ tuyệt trần của Như Nguyệt, gương mặt nàng cứ ửng hồng đầy nét mê tình và dịu dàng say sưa nhìn hắn. Da nàng rất đẹp, tựa như đang tỏa ra ánh sáng mịn màng dưới ánh trăng, đôi gò ngực tròn căng với hai đầu ti hồng xinh xắn cứ nhấp nhô đàn hồi theo từng nhịp từng nhịp...

Dương với tay hái lấy, mân mê và âu yếm, 17 tuổi nhưng Nguyệt mang dòng máu của Hồ ly nên cơ thể nàng luôn phát triển theo chiều hướng gợi tình quyến rũ...

Gió thổi qua, mặt hồ long lanh gợn sóng dưới ánh trăng vàng...

Nguyệt khom người xuống để Dương có thể há mồm ngậm lấy đầu ti của nàng, eo nàng cong xuống, mông ưỡn ra, còn Dương chống chân dập hông cuồn cuộn nhiệt nhiệt.

Chàng là thái dương, thiếp là minh nguyệt...

Thiếu chàng thì nguyệt ảm đạm vô quang...

Rồi thì tình cũng sẽ chín, Dương vịn chặt eo Nguyệt, dùng hết công sức đưa dương vật dồn dập xông pha.

"Ư... A... A... Á..."

"Nguyệt... ta... ta sắp..."

"Bại hoại! Ra vào trong thiếp... A... A... Dùng tinh hoa của chàng... lấp đầy thiếp... A... Aa... Thiếp sướng..."

Nguyệt co giật, Dương cũng co giật, đầu khấc dương vật cắm hẳn vào tử cung để tưới tưng đợt tinh hoa trắng sữa...

Ngã lên ngực Dương, Nguyệt thỏa mãn sung sướng đón nhận từng đợt tinh dịch của hắn vào người, đến khi dương vật của Dương ngừng co giật, nàng ngồi dậy, vén mái tóc dài liếc Dương đầy tình ý và cúi xuống liếm sạch tinh dịch còn sót lại trên dương vật hắn...

Vuốt ve gương mặt xinh đẹp, Dương có chút tò mò: "Những thứ này nàng học từ đâu vậy..."

Nguyệt cười tinh nghịch: "Bản năng của Hồ tộc."

Sau đó Nguyệt nghĩ ra điều gì, liền nheo mắt: "Còn chàng, hình như đây không phải lần đầu của chàng..."

"Ta..." Dương lúng túng.

"Nói!" Nguyệt đe dọa.

Dương giật bản mình, ngoan ngoãn liệt kê ra nào là Như Mộng, nào là Như Lệ, nào là Tử Linh, rồi Hồng Ảnh, Phi Vũ, riêng Mỹ Liên, gian tình với người đã có chồng con vốn không phải chuyện tốt đẹp gì nên hắn không hề nhắc đến...

"Trong mơ đã vậy, ngoài đời cũng vậy, chàng là đồ bại hoại lẳng nhăng! Ta phải trừng phạt chàng!"

Nói bằng giọng làm lý nguy hiểm, khắp người Nguyệt tỏa sáng, cơ thể nàng biến đổi theo chiều hướng gợi cảm hơn, ngực nở, eo thon, mông tròn và đôi chân miên man thon thả, cùng với bốn chiếc đuôi phía sau mông.

Chưa hết, nàng giơ tay lên, mười ngón tay chọt bật lên mười chiếc móng vuốt sắc nhọn...

Dương run như cầy sấy, sợ hãi hét lên: "DÌ LINH ƠI CỨU CON!!!"

Long Chúc Phong đang ngồi uống bia cùng Linh, nghe tiếng Dương kêu la thất thanh, hấn cười gượng: "Hình như có gì đó sai sai..."

Chương 98: Mỗi Trái Tim - Một Tình Yêu

"Nếu số phận muốn giết chết chàng, ta sẽ hủy diệt số phận!"

Trăng tròn hoàn mỹ, hồ phẳng lặng long lanh, trước mặt Dương là một hình dáng Như Nguyệt tuyệt trần với bốn chiếc đuôi bông bành đong đưa phía sau. Cơ thể nàng vốn đã đẹp, khi Hồ hóa thì đã chẳng còn bút mực nào tả nổi nữa rồi...

Kia là ánh mắt nàng, dù giận dữ ghen tuông nhưng vẫn tỏa ra nét quyến rũ dị thường, khiến cho Dương vừa sợ vừa tăng phần ham muốn.

"Được! Vậy thì ta sẽ cho nàng biết tay! Hà hà..."

"Tiên Long Hóa!" Dương hô thầm, vận lực thực hiện Tiên Long hóa, nhờ kiên trì rèn luyện, Dương hiện tại đã có thể Tiên Long hóa gần như ngay lập tức chứ không còn cần thời gian biến đổi như ban đầu.

Nhưng lần này thì không được, bởi vì Dương vừa trải qua một trận đại chiến, cơ thể và linh hồn đều mỏi mệt, lấy đâu ra đủ sức để Tiên Long hóa?

Thế là Dương vẫn trong hình người, còn Nguyệt đang giương vuốt lao đến.

Trong thế tấn công, nhưng có gì đó long lanh nơi khóe mắt nàng... lệ long lanh rơi...

Dương kịp nhận thấy trước khi nhảy lui ra tránh né.

"Tổ tiên Cửu Vĩ Thần Hồ của ta vì đến sau mà đau khổ, vì yêu thương mà thù hận..."

Trong nước mắt, Nguyệt rưng rưng nói, vẫn không ngừng tấn công Dương.

"Nhưng ta..." Dương vừa né vừa lúng túng tìm đường đối đáp.

"Nhưng người không phải Lạc Long Quân, ta biết... Người sẽ không ruồng bỏ ta chỉ vì bất cứ cô gái nào khác, ý người là vậy phải không?"

"Đúng vậy! Ta sẽ yêu nàng thật lòng!"

"Thật lòng? Ta hỏi người, tại sao Lạc Long Quân không chọn như người, yêu cả Âu Cơ lẫn tổ tiên ta?"

"Tại vì..."

"Tại vì ngài ấy yêu Âu Cơ thật lòng!"

"Ta..."

"Còn người, trái tim người chia năm xẻ bảy, đấy còn gọi là tình yêu sao? Đấy là sắc dục!"

"Ta..."

Dương lúng túng không nghĩ ra gì để nói, tim hẫng lúc này chọt nhói đau. Từ trong không gian của chiếc nhẫn, cô bé Bảo Ngọc đang ôm đoạn Nghịch Thiên kiếm ngủ say, tuy kích thích không lớn hơn

nhưng độ tuổi của cô bé đã tăng lên một ít. Khoảng khắc tim Dương đau nhói, trên gương mặt bình yên ngây thơ của Bảo Ngọc chảy xuống một hàng lệ trong vắt.

Trên bầu trời cao, một bóng hình áo tím đứng trên không nhìn về phía bờ hồ, mắt nàng cũng chảy một dòng lệ, khoảnh khắc đau đớn nhất trong đời nàng ủa về...

Hắn, Võ Phi Công, kẻ mang trong mình một lời nguyện không thể phá giải, đứng chắn trước mặt người hắn yêu thương, lãnh trọn một chương toàn lực của chính Từ Linh.

Không thể cứu chữa...

Trước khi chết, hắn mỉm cười, nhưng để lại cho nàng một câu nói khiến lòng nàng vốn đã vỡ lại càng nát tan: "Từ Linh, ta xin lỗi... Trọn đời này ta chỉ có thể yêu một mình Diễm Kiều..."

Còn Dương lúc này lâm vào hoảng loạn, câu hỏi của Như Nguyệt ngay chính bản thân hắn cũng không có đáp án. Tình yêu hay sắc dục?

Rõ ràng là Dương biết bản thân có tình cảm chân thật với Nguyệt cũng như với những người khác, nhưng bản thân hắn chưa bao giờ thắc mắc tại sao có thể yêu cùng lúc nhiều người như vậy, tựa như chuyện đấy là một lẽ tự nhiên...

Tự nhiên...

Móng vuốt của Nguyệt đâm đến, Dương bình tĩnh đón lấy...

Nắm móng vuốt đâm vào ngực Dương, may mắn là Nguyệt không đủ mạnh tay để có thể đâm vào tim hắn...

Nguyệt giật mình thu móng vuốt, Dương ôm chặt nàng vào lòng...

"Sao ngươi không tránh..."

Chế độ ngôn tình đã bật, Dương dịu dàng vuốt ve tóc mềm, hôn vào trán Nguyệt: "Nàng muốn ta chết, ta sẽ chết..."

"Tại sao..."

"Ta yêu nàng! Tuy có yêu những người khác nữa, nhưng ta thật lòng yêu nàng!"

"Nói dối..."

"Ta không nói dối! Nếu quy tắc bảo ta chỉ có thể yêu một người, ta sẽ phá vỡ quy tắc. Nếu số phận buộc ta phải từ bỏ nàng, ta sẽ đánh tan số phận!"

Trong đôi mắt nhòa lệ của Nguyệt, nàng thấy trên gương mặt Dương là sự chân thành và kiên quyết lạ thường, lòng nàng mềm yếu...

"Ta ghét ngươi..."

Nguyệt bấu môi thỏ thẻ, rồi ngược lên hôn vào môi Dương...

Một linh cảnh bí mật, nơi tọa lạc của một tòa lâu đài đá cổ kính hoang tàn. Đây là trụ sở của Việt Nam luyện hồn hội, gọi tắt là Việt hồn hội, một tổ chức trung lập chuyên thu thập thông tin của các luyện hồn giả, các tổ chức, thế lực trong khắp cả nước. Cũng là tổ chức lập ra một số bảng xếp hạng luyện hồn sư nổi danh, bao gồm Tân Tinh bảng.

Bốn trong năm vị lãnh đạo của hội ngồi quanh một bàn tròn trong căn phòng lớn giữa tòa lâu đài. Vị lãnh đạo thứ năm cũng vừa tiến đến ngồi vào bàn.

Người vừa tiến vào nói: "Đã gửi thông điệp đến tất cả các tổ chức tiềm năng, bao gồm cả tứ đại chủ thành."

Một vị khác nghi vấn: "Ta bế quan một năm, vừa tái xuất đã bị các người cho một cú bất ngờ rồi! Thật sự có ổn không? Dùng Phù Đổng Thiên Vương giúp làm phần thưởng, ta nghi ngờ sẽ lỗ nặng..."

"Chỉ là một nửa của Phù Đổng Thiên Vương giúp hư hại nặng nề, chúng ta giữ cũng vô ích."

"Đúng vậy, so với món thần bảo vô dụng này thì chuyện mất dần tài trợ mới đáng quan tâm. Kể từ khi thế hệ phi thường xuất hiện, Tân Tinh Bảng của chúng ta lập ra trở thành một trò hề phi nghĩa bởi vì bọn nhóc kia quá mạnh so với phần còn lại, mà mỗi tên đều có hành tung bí ẩn đến mức tình báo của chúng ta không truy được mấy phần thông tin."

"Chứ mục đích cuộc thi này không phải để định lại Tân Tinh Bảng sao?"

"Đương nhiên là không chỉ vậy, một cuộc thi tụ hội thiên tài của toàn quốc, bao gồm cả Thế hệ phi thường lẫn thế hệ Tứ siêu tân tinh, cùng với anh tài của các bang phái lớn nhỏ, ngài nghĩ xem tiền vé, tiền cá cược, tiền tài trợ quảng cáo thu vào là bao nhiêu?"

"Nhưng chỉ là một bộ giáp hư hỏng, làm sao thu hút được những kẻ kia?"

"Nếu chúng ta không nói thì làm gì có ai biết Phù Đổng Thiên Vương

giáp hư hỏng đến mức trở thành vô dụng? Cứ loan tin rằng đây là thần bảo hoàn chỉnh đang tìm chủ nhân phù hợp, thế là khối người tự nguyện tìm đến."

"Vậy địa điểm tổ chức?"

"Phần thưởng là Phù Đồng Thiên Vương giáp, đương nhiên địa điểm tổ chức sẽ là cội nguồn của Thánh Gióng, phế tích Khổng nhân tộc!"

Một hang động bí ẩn không rõ địa điểm, một thanh niên đẹp trai đến mức vượt ngoài tầm hiểu biết của mọi giống loài trong lần ngoài vũ trụ đang ngồi bế quan tu luyện, linh lực dao động mạnh vì đang trong quá trình đột phá lên Linh Đế.

Trong thời khắc quan trọng nhất, một làn khói phấn hồng mang theo hương thơm quyến rũ lướt đến, tụ lại thành hình một mỹ nhân tuyệt sắc đứng ngay trước mặt gã thanh niên.

Trong giây phút phân tâm cũng là giây phút cần tập trung nhất để đột phá, gã thanh niên thất bại, linh lực tích tụ bấy lâu tiêu tán trong phút chốc khiến mặt hấn xám ngoét vì tiếc nuối.

"Ta đã trốn kỹ lắm rồi... Số phận thật là nghiệt ngã..." Gã tiếc nuối thờ dãi, vừa nói vừa lấy tay xoa nũa bên mặt.

Vy Ái chẳng mấy quan tâm, giọng nàng nhẹ nhàng: "Người giải lời nguyện cho Tử Linh là ai?"

Gã thanh niên lắc đầu: "Cô không cần phải tìm, và cũng không nên tìm, đến một lúc nào đó hẳn sẽ tự tìm đến cô."

"Để làm gì?"

Gã thanh niên nhếch miệng cười bí hiểm, ngón tay giơ lên chỉ thẳng về phía ngực trái Vy Ái, bị nàng ta tung cước đá văng vào vách đá.

"Ách! Ý ta không phải vậy! Ta nói đến thứ đang phong ấn một nửa trái tim cô!"

"Phần mũi kiếm Nghịch Thiên? Chỉ có vài người có thể biết đến mảnh kiếm này tồn tại trong tim ta..."

Thấy ánh mắt đẹp tuyệt trần của Vy Ái nghi ngờ liếc mình, gã thanh niên lắc đầu vô tội: "Ta không có nói à nha..."

"Không phải ta, không phải ngươi... Kẻ kia... có liên quan gì với Tiên hậu Minh Châu?"

Gã thanh niên nhún vai, Vy Ái trầm ngâm một vài giây rồi tan thành làn khói bay đi...

Sài thành, phủ thành chủ.

Đại Nhật Chúa Tế ngồi trong thư viện, chăm chú đọc một quyển sách dày cũ kỹ. Thành chủ Hồ Đại Quang tay cầm một tách cà phê đá bước vào.

"Cha vẫn còn tìm hiểu về Sấm vô danh sao?"

Đại Nhật Chúa Tế gật đầu, miệng trích dẫn một câu ngắn: "Thiên Vương hiện, Khổng tộc vong. Chẳng phải Việt hồn hội vừa gửi thư mời tham gia một cuộc thi, phần thưởng là Phù Đổng Thiên Vương giáp, địa điểm là phế tích Khổng nhân tộc sao?"

Đại Quang lắc đầu: "Con thấy đây chỉ là tên nhóc nào đó đoán bừa thôi, có lần nào trúng đâu, ví dụ câu Huyết Nguyệt tròn, Tử Cung

khuyết, kết quả là Tử Cung vẫn nguyên vẹn. Còn câu Luân Hồi nở, Long Cung tàn, cũng sai bét."

Đại Nhật phủ định: "Nhưng rõ ràng là nửa vế đầu rất đúng, lúc Huyết Nguyệt tròn cũng là lúc ta xông vào Tử Cung để cứu Võ Phi Dương, sau khi Luân Hồi hoa nở không lâu thì Long Cung có biến, cũng là do tên Võ Phi Dương!"

Đại Quang trợn mắt: "Đúng rồi! Còn câu Tứ Linh tụ, Chân Long xuất!"

Không khí trong phòng dường như trở nên lạnh lẽo, bản thân Đại Quang cũng rùng mình lạnh sống lưng khi nghe Đại Nhật đọc một câu khác: "Phi Dương tử, Việt Quốc vong..."

Chương 99: Thiếu Niên Anh Hùng Chiến

Đọc theo tuyến đại lộ Vô Tận, vượt qua dòng sông Đồng Nai là đến đoạn xa lộ Hà Nội hướng vào Sài thành.

Theo tuyến đường này, một bên là các danh lam thắng cảnh như công viên Lịch Sử Văn Hóa Dân Tộc, nghĩa trang liệt sĩ Sài thành, khu du lịch Suối Tiên... Bên còn lại là khu làng học viện Sài thành, mà nổi bật nhất là học viện Nữ Thần, nơi tụ hội những học viên xuất chúng nhất Nam bộ.

Từ trong làng học viện, một chiếc xe voi 40 chỗ ngồi rẽ ra hướng đến sông Đồng Nai, chiếc xe có vẽ hình một chiếc đồng hồ, biểu tượng của học viện Nữ Thần.

Khi xe của học viện Nữ Thần chạy đi xa, một chiếc xe ngựa 4 chỗ đang đỗ bên lề liền xuất phát bám theo sau.

Trên xe của học viện Nữ Thần, hai thằng Vu Sinh, Từ Trần ngồi chung một băng ghế, Vu Sinh ngáp dài ưỡ oài: "Tưởng học ngoại khóa về sinh tồn, khám phá, ai ngờ là ngoại khóa về lịch sử, biết vậy tao trốn cho khỏe."

Từ Trần nhún vai: "Chịu, ngoại khóa nhưng vẫn tính điểm, cứ ăn trứng hoai thì biết khi nào mới tốt nghiệp?"

Lâm Chung ngồi băng ghế sau, thò đầu lên nói: "Thằng Dương có học mẹ gì đâu vẫn bá như thường!"

Từ Trần hỏi vặn: "VẬY màY có Long thể bá vương không? Có Tiên vũ không? Có biết thuật giả kim không?"

"Thôi thôi đừng đã kích tao nữa... Ủa sao xe rẽ vào đây, chúng ta đến công viên Lịch Sử Văn Hóa Dân Tộc sao?" Lâm Chung vừa nói vừa thò đầu ra cửa sổ quan sát.

Đường vào công viên Lịch Sử Văn Hóa Dân Tộc hôm nay vắng lặng, xe của học viện vừa vào hơn trăm mét thì chiếc xe 4 chỗ đang chạy sau tăng tốc vượt lên, ép xe của học viện tấp vào lề rồi dừng lại.

Thầy Dũng là người đánh xe, còn trong xe là hiệu trưởng Lệ cùng hơn ba mươi học viên nam nữ, cũng lo lắng nhìn chiếc xe lạ được kéo bằng linh mã.

Cửa xe đồng loạt mở ra, bốn gã đàn ông áo đen mang kính đen bước xuống, rút vũ khí hùng hổ tiến đến.

"Cho hỏi có chuyện gì không ạ" Thầy Dũng bước xuống hỏi.

Người đi đầu đáp: "Mời anh vào trong xe, chúng tôi là cảnh sát đặc nhiệm, chúng tôi nghi ngờ trong xe có người mang theo chất cấm!"

"Chất cấm? Đây là xe chở học sinh đi ngoại khóa, lấy đâu ra chất cấm?" Lệ nói.

"Điều tra mới biết!" Gã áo đen đáp cộc lốc rồi đẩy thầy Dũng vào xe, gã và một kẻ khác trông khá ốm yếu cùng lên xe, còn lại hai tên chặn hai bên xe.

"Này! Các anh không được..."

Thầy Dũng cố sức ngăn cản, chưa nói hết câu đã bị tên áo đen

chường một cú đau điếng, văng ra sau.

"Hự! Linh Tá cấp cao?" Thầy Dũng nghiêm trọng nói.

Tên áo đen lắc đầu: "Không! Là Linh Tướng cấp 1!"

"Linh Tướng cấp 1?"

Bọn học viên xôn xao lo lắng, thầy Dũng và cô Lệ và cô giáo ngoại khóa đều là Linh Tá, còn đám học sinh đều là Linh Úy cấp thấp, lấy ai ra chống lại tên lạ mặt cấp Tướng này?

"Thật ra các người muốn gì?"

Lệ là người thông minh, đương nhiên biết những kẻ này không phải cảnh sát, rõ ràng là xã hội đen.

"Muốn gì à? Ha... ha ha..." Kẻ ốm yếu trầm lặng từ lúc đầu, đột nhiên cười tàn nhẫn.

Hắn tháo cặp kính đen xuống: "Hiệu trưởng, cô quên em rồi sao?"

"Người là... Quang Lâm?"

"Đúng, là em đây! Gầy đi nhiều phải không? Nhớ ơn cô cả đấy!"

Lệ nheo mắt: "Xem ra 4 năm trong trại cải tạo đối với người là vô nghĩa..."

"Không! Nó rất ý nghĩa! Cô nghĩ đi! Đẹp trai ngời ngời như em, vào trong đó với bọn côn đồ đang tuổi dậy thì, còn bị phong ấn linh lực thì mỗi ngày cái mông của em được ăn bao nhiêu trái chuối?"

Quang Lâm nhổ nước bọt rồi nói tiếp: "Cho vào miệng, ăn riết rồi ghiền!"

Vài đứa học viên không nhịn nổi bật cười.

"Chúng mày cười cái gì? Tao giận với chúng mày à?"

"Đó là do chính em gây ra..."

"Chính em gây ra? Nếu cô không ưu ái Võ Phi Dương, để em bị nó hạ nhục thì em cần trả thù sao? Trong trại cải tạo 4 năm nay, không ngày nào em không thù hận, vừa ra trại mấy ngày là em chờ cơ hội tìm cô ngay đây!"

Quang Lâm cười nguy hiểm: "Để làm gì ư? Để cô ném trái qua những gì em ném trái..."

"Trừ ả Lệ ra, còn lại giết không tha!"

"Được thôi!"

Lúc tên áo đen to con xoắn tay áo, linh lực phát ra mạnh mẽ khiến đám học viên run rẩy vì chết chắc, chợt một tiếng điện xoẹt dữ dội bắn đến, cửa xe mở tung, một thanh niên anh tuấn tựa người vào cửa, tay xoa cằm và nói: "Hà hà... Có dịp thể hiện!"

Trong khoảnh khắc đó, đôi mắt bất ngờ của Lệ tỏa sáng long lanh. Là hắn, hơn một năm trôi qua, từng trải nhiều hiểm nguy, hắn đã không còn nét ngây ngô niên thiếu, thay vào là khí chất lẫm tử phong trần.

Bọn Vu Sinh, Lâm Chung, Từ Trần cũng nhận ra, liền gọi: "Dương! Là mày sao?"

Quang Lâm cũng nhận ra Dương, mắt hấn trợn lên trắng dã trên gương mặt hốc hác: "Mày! Chính là mày! Vì mày mà cuộc đời tao bị hủy hoại... Tao cho mày sống không bằng chết!"

"Bắt nó!"

Ngay khi Quang Lâm ra lệnh, tên Linh Tướng liền bước đến giơ tay chụp lấy đầu Dương nhấc lên cao, chân rời khỏi đất.

"Chỉ là một thằng Linh Úy, mày muốn thể hiện gì ở đây?" Gã Linh Tướng cười khinh bỉ, hấn có cảm tưởng như chỉ dùng linh lực nhẹ cũng đủ bóp nát cái đầu yếu ớt của Dương.

Nhưng mặt Dương vẫn bình tĩnh, đám học viên đang vận linh lực, sẵn sàng liều mạng. Lệ cũng vận linh lực định xông vào cứu Dương, nhưng bị thầy Dũng bí mật nhắc nhở.

Quang Lâm thấy Dương không hề chống cự, nghĩ rằng hấn đã buông xuôi, liền cười đắc thắng: "Trong trại tao đã nghe đồn nhiều về mày, xem ra chỉ là hư danh. Dem hấn và ả Lệ đi, còn lại giết sạch rồi đốt xác!"

"Rõ!"

Vừa đáp xong, tên Linh Tướng đang nắm đầu Dương vội giật mình buông tay. Trên bàn tay hấn lúc này đỏ bừng nóng rát.

"Nóng quá! Đây là lửa gì?"

Gã Linh Tướng vội vã vận lực tống khứ hỏa linh lực của Dương ra khỏi bàn tay, khi tống khứ được nửa bàn tay thì ngạc nhiên phát hiện vết đỏ đột nhiên xông ngược trở vào, sức nóng càng dữ dội hơn.

Cũng trong lúc này, đám học sinh đồng loạt hò reo thích thú. Tên Linh Tướng không hiểu chuyện gì xảy ra, nhìn ra mới thấy trước mặt hắn không còn là thằng nhóc áo đen yếu đuối, mà là một kẻ mang giáp rồng đen uy dũng phi thường, Tiên Long hóa cấp độ 1.

Thấy tên Linh Tướng ngỡ ngác, Dương nhe răng giơ tay chào một tiếng, sau đó tung cước đá thẳng vào giữa hai chân gã...

Bốp!

Trúng vỡ, gã Linh Tướng ứa nước mắt, hai tay ôm trứng quỳ gục xuống, không nói nên lời. Đám học viên kinh hô, học viên nam tay đưa xuống quần bởi vì bọn hắn cũng thấu hiểu nỗi đau kia. Còn học viên nữ thì mắt sáng ngời hâm mộ, thiên tài Võ Phi Dương kia một cước nhẹ nhàng hạ bệ Linh Tướng, còn làm hắn quỳ xuống khuất phục, trời ạ thật là oai hùng!

Lệ lắc đầu chào thua: "Thật là hết biết!"

Tên Linh Tướng sau mấy giây đau đớn, cuối cùng cũng gượng đứng lên: "Hộc! Thằng chó, lợi dụng lúc tao không phòng bị đá vào chỗ hiểm, tao thiếu may!"

Quang Lâm cổ vũ: "Thiến đi! Nhưng đừng làm nó chết, tao muốn thông nó!"

Tên Linh Tướng tung nắm đấm to tướng, đám học sinh kinh hô lo sợ, còn Dương vẫn bình tĩnh nhe răng cười và nháy mắt với Lệ một cái, sau đó mới giơ tay nhẹ nhàng chụp lấy nắm đấm của gã Linh Tướng, cánh tay còn lại của hắn được Hắc kim thánh khai bao bọc thành một cánh tay máy to lớn, tung đấm thẳng vào đầu gã Linh Tướng.

Bình!

Chỉ một đấm, răng bay đầy đất, máu văng tung tóe, cổ tên Linh Tướng ngoẹo hẳn sang bên rồi ngã ra bất tỉnh.

Hai tên đang canh gác hai bên xe thấy đồng bọn bại trận, liền xông tới cứu trợ, bị Dương tung đấm hạ gục dễ dàng.

Chỉ còn lại Quang Lâm, và một khoảng lặng.

"Không thể nào! Không thể như vậy được!"

Quang Lâm miệng lẩm bẩm khó tin.

Đám học viên cũng kinh ngạc không kém, đa số trong bọn chúng đều cùng một khóa với Dương, tất cả đều mơ ước đạt đến Linh Tá, vậy mà Dương sau một năm mất tích đã có thể một mình dễ dàng hạ gục 3 tên Linh Tướng!

Lệ cũng kinh ngạc vô cùng, còn nhớ ngày nào, Dương chỉ là một thằng nhóc bị Linh Tá rượt chạy trốn chết được nàng bảo hộ, giờ đây hắn đã trưởng thành và mạnh mẽ vượt xa nàng...

Dương mặc kệ Quang Lâm, vừa trở lại hình người vừa mặc lại quần áo, chuyện mặc quần hắn cũng đã luyện đến mức khi vừa mặc xong quần cũng là lúc vảy rồng biến mất, không sợ lộ hàng chốn đông người.

Khi Dương mặc xong quần áo, Lệ bước xuống xe, mắt nàng rung rung dưới cặp kính, đầu rồi nét mặt nghiêm nghị, đầu rồi dáng vẻ nghiêm trang, nàng bước đến ôm chặt lấy hắn.

"Không thể nào! Không thể như vậy được!"

Đám học viên miệng lẩm bẩm khó tin.

Rồi thì cảnh sát khu vực đến, Quang Lâm bị tóm vào tù sau mấy ngày ra trại, Lệ theo xe cảnh sát đi tường thuật sự việc, không quên nháy mắt với Dương một cái đầy quyến rũ.

Dương gặp lại bạn cũ, tay bắt mặt mừng trong vòng vây hâm mộ của đám bạn học. Sau đó cả bọn được thầy Dũng đánh xe đưa về học viện.

Học viện Nữ Thần, phòng thí nghiệm giả kim thuật của Hoa Như Mộng.

Mộng ngồi bên chiếc bàn làm việc ngổn ngang các chi tiết máy nhỏ xíu, tuy đang chăm chú vào công việc chế tạo nhưng nàng vẫn đẹp rạng rỡ như thường ngày, đúng với cái tên, tươi như hoa, xinh như mộng.

Có tiếng động lạ, chắc là gió lùa qua khung cửa, nàng vẫn chú tâm vào những chi tiết máy...

"Nên đặt hỏa thú hồn tâm vào vị trí nào cho phù hợp nhỉ?" Nàng tự hỏi mình.

"Vào góc bên phải đấy, chỗ đó tản nhiệt tốt hơn..." Giọng ai đó trả lời, tuy lạ mà quen...

Có thứ gì đó tựa lên lưng nàng, có thứ gì đó ôm lấy eo nàng, có thứ gì đó hôn lên tóc nàng...

Giọng nàng, dù cố gắng nhưng vẫn cứ lạc đi: "Nhưng chỗ ấy dễ bị va chạm..."

"Thì bọc một lớp keo chống sốc vào..."

Hắn vén mái tóc nàng sang bên, hắn hôn nhẹ vào chiếc cổ thon trắng ngần...

Nàng xoay ghế, ghì cổ hắn để hôn đến điên cuồng...

RẦM!

Đột nhiên, cửa phòng bị đánh sập, một người đàn ông cao to xuất hiện trước cửa phòng, khí tức dữ dội.

"T... thành chủ?"

Mộng giật mình buông Dương ra, kia là thành chủ Sài thành Hồ Đại Quang, với nét mặt vô cùng giận dữ.

"Thành chủ?" Dương sợn tóc gáy quay mặt lại.

Hồ Đại Quang gật đầu: "Được, được lắm! Mới hôm qua ve vãn con gái ta, hôm nay đã tìm đến người khác, gan của ngươi to lắm..."

"Thành chủ, cháu..."

"Chính mắt ta thấy rõ ràng, ngươi còn gì để giải thích?"

"Cháu không có gì để giải thích! Nhưng cháu thật lòng với Nguyệt!"

"Vậy sao? Vậy thì ngươi giết cô gái này ngay lập tức cho ta!"

Dương đang run rẩy trước áp lực khủng khiếp từ một vị Linh Đế nóng giận, hít một hơi thật sâu cố trấn tĩnh, hắn đáp: "Thôi, ngài cần gì ở cháu thì cứ nói đi, không cần vòng vo nữa!"

Đại Quang nhướng mày thắc mắc: "Sao ngươi nghĩ là ta cần gì ở ngươi?"

Dương nắm tay Mộng để trấn an nàng, nhìn thẳng vào mắt Đại Quang và nói: "Nếu phải giết một người cháu yêu thật lòng để chứng tỏ tình yêu với một người khác, cháu chứng minh bản thân là một kẻ máu lạnh vô tình, ngài sẽ giết cháu. Còn nếu cháu không giết Mộng, ngài sẽ cho rằng cháu không thật lòng với Nguyệt, khi đó cháu cũng khó sống. Rõ ràng là ngài đang dồn cháu vào thế chắc chắn phải chết."

"Nói tiếp!"

"Ngài dồn cháu vào thế bí, nhưng ngài chắc chắn sẽ không giết cháu!"

"Tại sao?"

"Bởi nếu cháu chết, Nguyệt sẽ đau khổ và hận ngài cả đời. Muốn giết, ngài cũng phải chứng minh cho Nguyệt thấy cháu lừa gạt nàng, nhưng Nguyệt đã biết chuyện giữa cháu và Mộng rồi..."

"Vậy nên, mục đích ngài đến đây, mục đích ngài tỏ ra nóng giận, chẳng qua là dồn ép để cháu phải đáp ứng yêu cầu nào đó của ngài..."

Đại Quang gật đầu, thu liễm linh lực, vẻ mặt cũng không còn nóng giận: "Thông minh lắm! Vậy thì không cần vòng vo nữa, ta muốn ngươi đại diện phủ chủ Sài thành tham dự một cuộc thi, Thanh niên anh hùng chiến!"

"Muốn cưới con gái ta? Hãy mang chức vô địch trở về!"

Chương 100: Chuyện Thánh Gióng

Hôm nay mình đau đầu nên viết chậm quá, không kịp viết chương 101 rồi, nhưng chương này cũng khá nhiều thông tin. Cảm ơn và chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Chuyện Thánh Gióng

Kinh Nguyệt giáo, một giáo phái bí ẩn.

Giáo đường nghi ngút khói hương, một thanh niên ma mị ngồi ở trung tâm giáo đường, ngay dưới một quả cầu lớn mô phỏng hình ảnh trăng, hắn ngồi đọc lướt qua một lá thư, sau đó một ngọn lửa tím trên tay hắn bốc lên đốt cháy lá thư.

Một người đàn ông mặc giáo phục đứng phía sau thấy thế liền tò mò hỏi: "Giáo chủ, Việt hồn hội viết gì trong thư ạ?"

Gã thanh niên cười lạnh: "Hừ! Thư mời tham dự một cuộc thi, tên là Thanh niên anh hùng chiến, giải thưởng cao nhất là một Thần Bảo, Phù Đổng Thiên Vương giáp!"

Đám giáo đồ xôn xao: "Thần Bảo? Lấy Thần Bảo làm giải thưởng? Việt hồn hội chơi lớn vậy sao?"

Vị giáo chủ lại cười lạnh: "Chỉ là lừa đảo, thứ trong tay chúng là một nửa của Phù Đổng Thiên Vương giáp hư hại, một mảnh nhỏ đang nằm trong tay Hắc Vũ Tiên Long, phần còn lại đang thất lạc trong phế tích Khổng nhân tộc!"

"Thật vậy sao? Vậy chẳng phải sau khi trao giải, người ta phát hiện ra chỉ là đồ dỏm, uy tín của Việt hồn hội sẽ mất sạch?"

Giáo chủ cười thản nhiên: "Chúng không ngu, nếu có ai đó đoạt được Thần Bảo, và nói Thần Bảo đó đã bị hỏng trở nên vô dụng thì các người có tin không? Hay sẽ nghi ngờ kẻ kia tung tin đồn nhảm để tránh bị dòm ngó?"

Đám giáo chúng gật gù, vị giáo chủ nói tiếp: "Nhưng Việt hồn hội không ngờ được rằng, trò hề của bọn hấn lại vô tình giúp tất cả những mảnh vỡ của Phù Đổng Thiên Vương giáp quy tụ về một nơi, rất thú vị..."

"Giáo chủ, vậy chúng ta phải ai đi tham dự?"

Gã giáo chủ đáp: "Đích thân ta sẽ đi, đã đến lúc Kinh Vô Nguyệt ta lấy lại thứ vốn phải thuộc về mình rồi..."

Hoàn Kiếm tông, hồ Hoàn Kiếm.

Sùng Hạo đứng trên đảo rùa, Quy Thần đứng đối diện. Trên tay Sùng Hạo là một quả cầu ánh sáng trắng, quả cầu này từ từ biến đổi thành hình trụ, sau đó thành hình hộp, rồi lại đổi thành hình cầu.

"Kỳ lạ... quả thật kỳ lạ..." Quy Thần không ngừng lăm bằm.

"Con chỉ vô tình luyện thử, không ngờ lại được." Sùng Hạo thu tay và nói.

Quy Thần nói: "Về quy tắc thì linh hồn cấp Tá không thể nào sử dụng linh lực hữu hình, trừ những trường hợp bản năng giống loài như đôi cánh của Tiên tộc chẳng hạn. Còn bản thân con chỉ là Đại Tá, dùng

được cảnh giới Hữu Hình là hết sức vô lý!"

"Nhưng con đã dùng được?" Sùng Hạo nữa đáp nữa hỏi.

"Con vốn đã kỳ lạ từ khi còn trong trứng, một quả trứng ngũ sắc, 4000 năm không nở, tu luyện từ trong trứng, mang trong mình 5 loại tư chất và có thể phá vỡ Phong Hồn Xích của Âu Cơ dù chỉ là tạm thời. Để giải thích những thứ này thì ta nghĩ chỉ có một thứ."

"Là..."

"Thiên phú!"

"Thiên phú? Giống như Tước Đoạt của cha?"

"Thiên phú, đây là khái niệm về những năng lực đặc biệt có thể phá vỡ Quy Tắc của thế giới. Ta nghĩ con cũng mang thiên phú, nhưng không phải Tước Đoạt..."

"Nếu được đặt tên, ta sẽ đặt cho thiên phú của con một cái tên, Tự Do!"

"Tự Do? Vậy con có thể dùng thiên phú này vào mục đích gì?"

Quy Thần lắc đầu: "Ta không biết, kẻ mang thiên phú là cực kỳ hiếm thấy, cho nên rất ít người có hiểu biết về khái niệm này, và nếu có người hiểu biết về thiên phú nhất, ta nghĩ có lẽ chính là Tiên hậu Minh Châu."

"Vậy con phải tìm người đó ở đâu?"

"Ta không rõ, và có lẽ không ai rõ, nhưng ta biết một điều, công pháp Thực Thần Ma của Lạc Long Quân chính là từ bà ấy mà ra. Thậm

chí, chính Tối Thượng bảo Thiên kiếm, có lẽ cũng là bà ấy ban cho."

Hai thầy trò Sùng Hạo đang nói chuyện, một bóng người từ trên cao đáp xuống. Người này chính là tông chủ Hoàn Kiếm tông Lý Đại Hùng, người nhận Sùng Hạo làm con nuôi dù hoàn toàn không biết thân thế thật sự của hắn.

"Kim Quy đại nhân, Hạo!"

Quy Thần gật đầu chào rồi hỏi: "Không biết tông chủ đích thân đến đây là có chuyện gì?"

Tông chủ Lý Đại Hùng đáp: "Chẳng là vài tháng tới có một cuộc thi, hứa hẹn sẽ hội tụ những thiên tài trẻ tuổi trên toàn quốc, ta nghĩ Hạo sẽ muốn tham gia."

"Là cuộc thi gì?"

"Thanh niên anh hùng chiến, cuộc thi do Việt hồn hội tổ chức với mục đích định lại Tân tinh bảng."

"Tân tinh bảng bị làm sao mà phải định lại?" Sùng Hạo hỏi.

"Chính là bị Thế hệ phi thường các người phá chứ sao. Cùng độ tuổi của người, con nhà người ta đang chặt vật tìm đường đột phá Linh Tá, còn người đã có thể chiến đấu với Linh Vương rồi! Cái Tân tinh bảng kia bị các người biến thành trò hề. Vậy nên Việt hồn hội đã thay đổi cách xếp hạng Tân tinh bảng, độ tuổi không còn từ 20 trở xuống nữa, mà là độ tuổi thanh niên, từ 16 đến 30."

Quy Thần gật gù: "Hà hà... Làm vậy là đúng, thiên tài 30 tuổi và thiên tài 20 tuổi khác biệt là một trời một vực nha. Thiên tài thật sự, càng trưởng thành thì chúng càng biết thu liễm, chứ không như bọn nhóc

choai choai các ngươi, chiến đấu có chiêu gì hay là mang ra dùng hết, đến cuối cùng địch bại thì bản thân cũng kiệt sức, bị ám toán chết lúc nào không hay..."

Tông chủ Lý Đại Hùng gật gù: "Đúng vậy, dù thiên tài nổi danh không ít, nhưng thiên tài ẩn mình càng không ít, lần này có lẽ sẽ có nhiều kẻ lộ diện, bởi vì phần thưởng cho ngôi quán quân là... Thần Bảo, Phù Đổng Thiên Vương giáp."

Quy Thần ngạc nhiên: "Phù Đổng Thiên Vương giáp sao... Nó mất tích cùng Phù Đổng Thiên Vương suốt mấy nghìn năm rồi..."

Sùng Hạo thắc mắc: "Là thế nào ạ? Con không biết chuyện đấy?"

Lý Đại Hùng thờ dãi: "Đấy là do con từ nhỏ đã thích luyện võ, có thèm nghe chuyện cổ tích bao giờ đâu mà biết?"

Sau đó Đại Hùng kể: "Chuyện từ đời Hùng Vương thứ 6, có một người phụ nữ ra đồng làm việc, chợt thấy một dấu chân rất to, liền ướm thử. Nào ngờ sau đó mang thai, 12 tháng mới sinh ra một đứa bé, bà đặt tên là Gióng.

Ba năm sau, đất nước loạn lạc, Hùng Vương sai người đi rao tin tuyển chọn nhân tài, đứa bé Gióng đến 3 tuổi chưa biết nói, khi nghe tiếng rao đột nhiên bảo mẹ gọi sứ giả vào nhà, yêu cầu vua ban cho một thanh gươm, một giáp sắt và một con ngựa.

Từ hôm đó, Gióng ăn không biết no, làng có bao nhiêu thóc gạo đều bị nó ăn sạch. Khi vua sai người mang giáp, gươm và ngựa đến, Gióng đột nhiên biến lớn thành một tráng sĩ thân hình lực lưỡng, mặc giáp cưỡi ngựa xông ra chiến trường đánh tan quân thù.

Sau đó Gióng cưỡi ngựa về trời, người đời tôn thờ gọi ông là Thánh

Giống, hoặc Phù Đổng Thiên Vương, một trong Tứ Bất Tử."

"Đấy chẳng phải chỉ là chuyện cổ tích thôi sao? Đứa trẻ 3 tuổi thì tu luyện kiểu gì?" Sùng Hạo hỏi.

Quy Thần lầm bầm trong miệng: "Đứa luyện từ trong trứng như người mà cũng hỏi được câu đó?"

Lý Đại Hùng đáp: "Đúng là chuyện cổ tích, nhưng là dựa vào chuyện có thật. Nước Việt thời xưa có một tộc người đặc biệt, gọi là Khổng nhân tộc. Tộc này rất gần với loài người, nhưng khác ở chỗ họ có năng lực Khổng lồ hóa, tương tự năng lực Long hóa của Long tộc. Tộc người này bản tính hung hăng, lại rất vụng về nên thường gây họa, cho nên Lạc Long Quân đã cắt đất tạo ra một linh cảnh khổng lồ cho tộc này cư trú"

Quy Thần nói thêm vào: "Đúng vậy, ta đoán chuyện mẹ Giống gặp dấu chân to và ướm thử rồi mang thai thật ra là cô ta gặp và yêu một người của Khổng nhân tộc nên đã mang thai ra Giống. Chuyện đứa bé 3 tuổi đi đánh giặc thì đúng là phóng đại, nhưng chi tiết Giống biến lớn rõ ràng chính là năng lực Khổng lồ hóa. Còn bộ giáp sắt vua ban chính là Thần Bảo - Thiên Vương giáp, không phải Giống yêu cầu, mà được Hùng Vương thứ 6 ban thưởng sau những chiến công đạt được, và Thiên Vương giáp gắn liền với Giống nên cũng được đổi tên thành Phù Đổng Thiên Vương giáp."

"Vậy còn chuyện Thánh Giống bay về trời?"

"Đây chính là mấu chốt của vấn đề. Lịch sử xác nhận có Phù Đổng Thiên Vương giáp, nhưng Thánh Giống bay đi đâu? Đáng tiếc là khi chuyện này diễn ra thì ta đang ngủ một giấc trăm năm dưới đáy hồ..." Quy Thần lắc đầu thờ dãi.

Lý Đại Hùng trầm tư: "Không tính đến chuyện Thánh Gióng, ta lại lo về chuyện một Thần Bảo xuất thế. Hiện nay, 4 tòa đại thành mỗi nơi đều có một Thần Bảo trấn giữ, nếu như xuất hiện Thần Bảo thứ 5 thì cán cân lập tức nghiêng ngã, chiến tranh chỉ còn là vấn đề thời gian..."

Trong một linh cảnh tuyệt mật của Hoàng thành, Hoài Bảo một mình đứng giữa khoảng sân trống trải, mắt nhắm chặt, tay dang ra, công pháp Thực Thần ma vận chuyển, giải phóng cho hai trong ba tàn hồn bên trong linh hồn hắn.

Nét mặt Hoài Bảo biến đổi từ trầm tĩnh sang âm hàn, mày hắn nhíu lại, tiếp tục giải phóng cho tàn hồn thứ ba, tàn hồn của một tinh Xương Cường.

Mắt Hoài Bảo mở trừng rồi nheo lại, nét mặt từ âm hàn chuyển sang gian tà tàn ác, linh lực của hắn bắt đầu mất kiểm soát tỏa ra mạnh mẽ.

"Dừng lại!" Hoài Bảo gào to, linh lực thu liễm vào người rồi khuy xuống, tay hắn bầu chặt vào tim, hơi thở dồn dập.

Nghỉ một lúc, Hoài Bảo đứng dậy nói thầm: "Thử lại lần nữa nha sư phụ!"

"Tàn hồn cũng biết mệt nha ông cố!" Lão sư phụ, ngư tinh và mộc tinh đồng thanh mắng.

Học viện Nữ Thần, Sài thành.

"Muốn cưới con gái ta? Hãy mang chức vô địch trở về!"

Trước cái nhìn nguy hiểm của thành chủ Sài thành Hồ Đại Quang,

Dương không có đường lui và cũng không muốn lui, gật đầu đáp:
"Được!"

"Được ư? Vậy còn cháu nội ta thì sao? Cháu nội của lão phu cũng không phải muốn lấy là lấy đâu nha..."

"Àch! Ai nữa?" Dương phát hoảng.

Một lão già râu tóc bạc trắng khoan thai bước đến, gật đầu chào thành chủ Hồ Đại Quang rồi nhìn Dương đánh giá.

"Ông nội..." Mộng nấp sau lưng Dương nói lí nhí.

Thiên Lý thánh sư nhưếng mày: "Con bé hư hỏng! Còn biết ta là ông nội người sao? Ta đã nói bao nhiêu lần rồi? Không được dây dưa với thằng nhóc này, tính ra nó là..."

Nói đến đây thì Thiên Lý thánh sư ngừng lại, liếc sang Đại Quang. Thấy Thiên Lý thánh sư liếc sang mình, biết là không nên nghe ngóng chuyện riêng tư của ông cháu người khác, thành chủ Đại Quang liền chào từ biệt rồi rời đi.

Chào từ biệt thành chủ, Thiên Lý thánh sư tiếp tục trừng mắt: "Tính ra nó là cháu của người, người là dì của nó!"

Mộng bĩu môi: "Thì đã sao chứ! Lần đầu của cháu đã bị hấn lấy mất rồi còn gì..."

"Người còn dám nói!" Thiên Lý thánh sư tức giận vung tay định đánh Mộng, nhưng nàng nấp sau lưng Dương và trưng ra đôi mắt đẹp long lanh hồn nhiên, khiến lão xiêu lòng khó khăn buông tay xuống.

"Hừ! Đừng có giở chiêu dễ thương với ta! Ta không sợ người đâu!"

Dù sao thì cũng không được!" Thiên Lý thánh sư gằn giọng.

"Sao lại không được, chị Lệ cũng như cháu mà, chị ấy còn là vợ của cha hấn!"

"Lệ khác, người khác, hấn tuy là con ruột của Võ Phi Thiên, nhưng cũng là..."

"Là sao ạ?" Dương và Mộng cùng hỏi.

Biết mình suýt nói hổ, Thiên Lý thánh sư hắng giọng sửa lời: "Là... người thừa kế nhà họ Võ... nên.. ờ thì vậy đó... Nói chung là Lệ thì ta còn cần răng chấp nhận, Mộng thì đừng hòng!"

"Nhưng cháu yêu hấn!" Mộng đứng ra, nói giọng kiên quyết nhưng lại bĩu môi tròn mắt, trưng ra bản mặt dễ thương cực kỳ hòng dụ dỗ ông nội.

Thấy Thiên Lý thánh sư đang bối rối xiêu lòng, Dương liền học theo, hấn cũng kiên quyết nói: "Cháu cũng yêu nàng!", rồi trưng ra bản mặt mà hấn tự cho là dễ thương nhất.

Thiên Lý thánh sư đang xiêu lòng trước sự đáng yêu của cháu nội cưng, liếc sang bản mặt của Dương thì giật mình hét lên: "Á! Mà đi chết đi thẳng bê đê!", sau đó lão tung cước sút Dương đo đất.

"Dương!" Mộng lo lắng chạy đến đỡ Dương dậy.

"Ông nội! Ông đánh hấn bị thương, từ nay Mộng và ông đoạn tuyệt quan hệ, Mộng sẽ không bao giờ mua chuối chiên cho ông ăn nữa đâu, ông đi đi!"

"Hử? Rõ ràng hấn va vào chân ta mà, ta có đánh hấn đâu?"

"Ông đừng ngại biện, hãy chuộc lỗi đi! Hoặc là cho cháu lấy hấn, hoặc là bắt hấn lấy cháu!"

"Ta chọn... ủa ủa? Hừ! Thôi được, nhưng với một điều kiện!"

"Điều kiện gì ạ?" Dương hỏi.

"Người biết Giả kim thành chứ?"

Dương đáp sau khi nhận được thông tin từ Google: "Giả kim thành, một tòa thành đặc biệt nằm trong linh cảnh, là thánh địa của ngành giả kim, nơi các giả kim thuật gia từ khắp cả nước giao lưu, mua bán, trao đổi..."

"Đúng vậy, tuy đất nước chia cắt, nhưng ngành giả kim cần đoàn kết để phát triển, nên giả kim thành được xây dựng để hướng đến sự thống nhất của riêng ngành giả kim."

"Và ta muốn người đến đó..."

Chương 101: Giả Kim Thành

"Cháu đến Giả kim thành để làm gì ạ?" Dương hỏi.

Thiên Lý thánh sư đáp: "Trung tâm của Giả kim thành có một tòa nhà chọc trời tên là cao ốc Trí Tuệ. Cứ 4 năm một lần, cao ốc Trí Tuệ lại mở cửa cho những giả kim thuật gia đạt đủ chỉ tiêu tiến vào vượt ải."

"Chỉ tiêu là gì ạ?"

"Rất đơn giản, mỗi tấm bằng là một tấm vé. Ví dụ người có bằng Thuật Sĩ thì người được vào một lần, đến khi có bằng Đại Sư, người được vào lần thứ hai, rồi đến Tông Sư, Thánh Sư, Thần Sư, nghĩa là mỗi người chỉ có tối đa 5 cơ hội tiến vào."

Thiên Lý thánh sư nói tiếp: "Cao ốc có 101 tầng, mỗi tầng đều bố trí những câu đố khó. Vượt qua mỗi tầng sẽ có một phần thưởng với giá trị tăng dần. Thuật Sĩ tối đa chỉ được tiến đến tầng 20, Đại Sư tối đa chỉ đến tầng 40, Tông sư có thể đến tầng 60... Cuối cùng là Thần Sư tối đa đạt đến tầng 100."

"Vậy còn tầng 101?" Dương hỏi.

Thiên Lý thánh sư lắc đầu: "Không rõ, tầng này bố trí một lớp phong ấn cực kỳ mạnh, kèm theo đó là một câu hỏi mà chưa ai trả lời đúng."

"Câu hỏi gì ạ?"

Thiên Lý thánh sư nhíu mày: "Sử sách ghi lại, có hai vị Thần Sư từng

thành công tiến đến tầng 100, và không thể tiến vào tầng 101. Câu hỏi mà họ nhận được chỉ có 3 chữ: Người - là - ai?"

"Người là ai? Một câu hỏi đơn giản và dễ đáp, nhưng để đáp đúng theo yêu cầu của cao ốc Trí Tuệ thì cực kỳ phức tạp nếu không nói là vô vọng!" Như Mộng trầm ngâm.

"Dùng một câu hỏi như vậy, phải chăng tầng 101 kia đang chờ đợi người nào đó? Và vật cất giữ trên đó với phong ấn cực mạnh, chẳng lẽ là một Thần Bảo?" Dương đoán.

"Rất có thể là như vậy!" Thiên Lý thánh sư đồng tình.

Tò mò, Dương liền thăm hỏi Google, nhưng chỉ nhận lại sự im lặng.

"Sao? Thú vị chứ?" Thiên Lý thánh sư hỏi Dương.

Dương gật đầu: "Cháu muốn tham gia!"

Thiên Lý thánh sư gật đầu: "Tham gia là quyền của người, nhưng để cưới Mộng thì người phải lên đến tầng 40!"

"Vậy nếu qua tầng 20 thì chỉ được cưới Lệ thôi đúng không ạ?"
Dương lém lỉnh hỏi.

Thiên Lý thánh sư vuốt râu: "Ừ, thì vậy!"

"Tức là cứ lên được 20 tầng thì được cưới một người?"

"Ừ! Sao người hỏi lắm vậy?"

"Nhưng đúng là vậy không ạ?"

Thiên Lý thánh sư đáp: "Ừ đúng! Thì sao?"

Dương nhếch mép cười gian xảo: "Vậy tức là nếu vượt qua 60 tầng, cháu được cưới cả Lệ, Mộng và My?"

"Ừ thì 60 tầng được 3 người... Hả! Người làm gì có bằng Tông Sư mà đòi qua 60 tầng?"

Thiên Lý thánh sư ngạc nhiên, còn Mộng gương mặt ửng hồng liếc Dương thầm mắng: "Tên dâm tặc tham lam..."

Dương hí hửng: "Cho cháu hỏi cao ốc Trí Tuệ khi nào mở cửa ạ?"

"Một tháng sau!" Thiên Lý thánh sư vừa đáp vừa dò xét, trong mắt lão, Dương giống như một thằng choai choai đang tỏ ra nguy hiểm.

Còn trong mắt Dương, Thiên Lý thánh sư đã bị hấn gài hàng, trừ câu hỏi ở tầng 101, những tầng còn lại sao làm khó được hấn?

Thiên Lý thánh sư lúc này dường như nghi ngờ điều gì, nhìn Dương và hỏi dè chừng: "Đừng nói với ta là một thằng nhóc chưa đủ 18 tuổi như người định thi lấy bằng Tông Sư?"

"Đúng vậy ạ!"

"Kiêu ngạo! Đúng là tuổi trẻ kiêu ngạo! Được! Thi tuyển Tông Sư mỗi năm chỉ diễn ra 1 lần, nhưng bản Thánh Sư có thể dùng danh hiệu Sài Thành đệ nhất Thánh Sư, trao cho người tám bằng Tông Sư danh dự để có đủ tư cách tiến vào tầng 41 đến 60 của cao ốc Trí Tuệ. Nhưng nếu người không đến được tầng 60 thì đừng mơ lấy được bất kỳ người nào của nhà họ Hoa!"

Đây chính là điều Dương mong muốn, sau một hồi tỏ vẻ kiêu căng để

kích động Thiên Lý Thánh Sư, Dương chuyển sang cung kính cúi đầu: "Cháu sẽ không làm ngài thất vọng!"

"Vậy thì nửa tháng sau đến giả kim hội nhận bằng Tông Sư!"

Để lại một lời hẹn, Thiên Lý thánh sư rời đi.

Nửa tháng tiếp theo, Dương ở lại học viện Nữ Thần, hưởng thụ sự bình yên thoải mái nơi học viện cùng lũ bạn, đương nhiên cũng không thiếu những đêm mây mưa sóng gió cùng Lệ và Mộng nơi hòn đảo nhỏ, thỉnh thoảng đến thăm Nguyệt, sẵn tiện ghé giả kim hội tìm My nhưng hay tin cô nàng đã đến Giả kim thành ôn luyện chờ ngày tiến vào cao ốc Trí Tuệ.

Ngày nhận bằng Tông Sư cũng đến, Dương đến giả kim hội như đã hẹn.

Bằng Giả kim danh dự là loại bằng cấp đặc biệt được đặc cách trao cho những người có cống hiến lớn cho ngành giả kim tương đương với cống hiến của một vị Thuật Sĩ, Đại Sư hoặc Tông Sư mà không thi đỗ bằng cấp thông thường. Về hình thức thì rất giống bỏ tiền ra mua bằng nên những người nhận tấm bằng này thường không được xem trọng như một vị giả kim thuật gia chân chính, vì vậy mà những buổi lễ trao bằng danh dự cũng ít trang trọng hơn hẳn, và rất ít người đến tham gia.

Nhưng trường hợp của Dương hoàn toàn khác, khi Dương đến, khán đài tuy cũng không nhiều người, nhưng tất cả đều là giả kim tông sư trở lên, bao gồm Vũ tông sư từng dẫn dắt Dương ngày thi lấy bằng Đại Sư, cả Lâm tông sư, người tặng Dương mảnh vỡ của giáp Phù Động Thiên Vương. Một thiên tài lấy bằng Đại Sư từ năm 13 tuổi thì chuyện trở thành Thánh Sư, thậm chí là Thần Sư chỉ là vấn đề thời gian, cho nên những người biết về tấm bằng Đại Sư của

Dương thì không ai nghĩ tấm bằng Tông Sư hẳn nhận được chỉ là tấm bằng danh dự, hơn nữa là tấm bằng do chính Sài thành đệ nhất Thánh Sư đặc cấp, tính ra còn đáng giá hơn bằng Tông Sư thật sự.

Dương nhận bằng trong tràng hoan hô nhiệt liệt, sau đó được Thiên Lý thánh sư dẫn đến một căn phòng trên tầng cao của tòa nhà giả kim hội. Trong phòng đặt một tấm gương lớn, chính là cổng linh cảnh tiến vào Giả kim thành.

Thiên Lý thánh sư mở cổng và nói: "Ta đã khai báo danh tính cho người từ trước, tấm bằng Tông Sư danh dự này chính là vé thông hành trong Giả kim thành, người hãy tiến vào, tìm đến phủ thành chủ Giả kim thành đăng ký vượt cao ốc Trí Tuệ."

"Ơ? Cứ thế mà vào thôi ạ? Không ai đi cùng cháu ạ?" Dương hỏi.

"Chứ người muốn sao? Hay bắt ta phải theo làm hướng dẫn viên kiêm nô tỳ chăm lo miếng ăn giấc ngủ cho người?"

"Ạch! Cháu không dám..."

"Vậy thì vào đi, đăng ký xong tìm thuê một căn nhà mà ở, không thì ngủ lang cũng được vì an ninh Giả kim thành rất tốt, ngoài ra có rất nhiều thư viện để người ôn luyện chờ ngày cao ốc mở cửa."

"Vậy My đang ở địa chỉ nào ạ?"

"Lão phu đẹp trai chứ đâu có ngu! Nói người biết để người thịt nó luôn à?"

Đáp xong, Thiên Lý thánh sư tung cước vào hông Dương, sút hẳn văng vào gương.

Khi đứng vững lại, Dương đã đặt chân sang Giả kim thành, vị trí hẳn đứng là một quảng trường có mái vòm, xung quanh đặt 4 cổng linh cảnh liên thông với 4 tòa đại thành.

Khác với tưởng tượng về một tòa thành hiện đại, ồn ào và sầm uất trong đầu Dương, Giả kim thành thật ra là một tòa thành nhỏ cổ kính trang nghiêm và yên tĩnh, đường lát gạch sạch sẽ đến không một mảnh rác, cây xanh rợp bóng khắp nơi, người qua lại đa phần đều lịch sự mặc đồng phục của giả kim thuật gia, một loại áo trắng tương tự áo blouse trắng của bác sĩ trong thế giới cũ của hắn.

Sau một lúc ngắm khung cảnh xung quanh, Dương bước ra khỏi quảng trường, và nhận ra thêm một điều đặc biệt, nơi này không có xe cộ, mọi người đều đi bộ hoặc di chuyển nhanh bằng những đôi giày lắp bánh xe để đảm bảo sự yên tĩnh và sạch sẽ.

Nhiệm vụ đầu tiên của Dương là tìm đến phủ thành chủ ở phía trung tâm tòa thành. Diện tích thành khá nhỏ, lại có Google chỉ đường nên Dương không khó khăn tìm đến địa chỉ cần thiết.

Phủ thành chủ của Giả kim thành là một tòa nhà đặc biệt được xây dựng với hình dạng một quyển sách đang mở, có tên là tòa nhà Tri Thức, ngay bên cạnh chính là tòa cao ốc Trí Tuệ cao chọc trời.

Sau một quy trình kiểm tra bằng cấp khá nghiêm ngặt, Dương được cấp phép tiến vào tòa nhà Tri Thức, khu vực đăng ký tiến vào cao ốc Trí Tuệ. Trong khu đăng ký có vài người ngồi chờ, Dương lấy số xếp hàng rồi tiến đến ngồi xuống ghế chờ đến lượt, bên phải hắn là một thanh niên trông cũng khá trẻ tuổi.

Thấy Dương, người này cười mở bắt chuyện: "Chào nhóc, trẻ tuổi thế này mà đã muốn vào cao ốc Trí Tuệ à?"

Dương lịch sự đáp: "Vâng! Em muốn đi thử cho biết, hy vọng có thể leo đến tầng 10..."

"Ha ha! Có ý chí! Ta lần đầu tiến vào năm 21 tuổi, chỉ lên đến tầng 8, năm nay 29 tuổi, vừa kịp có bằng Đại Sư để tiến vào lần thứ 2."

"Vậ ạ? Còn em năm nay mới 17 tuổi, chắc khó qua tầng 8 rồi..."

"Ha ha... trùng hợp vậy, bạn gái anh cũng 17 và cũng vào cao ốc Trí Tuệ lần này. Nghe giọng thì chắc nhóc là người Nam Bộ giống anh nhỉ?"

"Đúng ạ!"

Gã thanh niên kề sát lại nói nhỏ vào tai Dương: "Nói cho chú hết hồn chơi, bạn gái anh chính là cháu cố của Sài thành đệ nhất thánh sư Hoa Thiên Lý đấy!"

"Ách!" Dương giật mình muốn nhảy luôn khỏi ghế, 17 tuổi có bằng Thuật Sĩ, lại là cháu cố của Hoa Thiên Lý thì đương nhiên chính là cô bé My. Dương có hỏi Google một ít thông tin về My, nhưng chưa bao giờ nghĩ cô nàng đã có bạn trai nên không hỏi về vấn đề này.

Gã thanh niên tiếp tục khoe khoang: "Thế nào? Ghen tỵ với ta lắm phải không? Nàng ta có thể nói là hoàn hảo, thông minh tuyệt đỉnh, xinh đẹp tuyệt trần, về luyện hồn cũng xếp vào hàng tài năng tuyệt thế!"

Thấy mặt Dương đổi màu, gã che miệng nói thêm: "Còn nữa, nếu lần này ta mà vượt qua tầng 30, nàng ta hứa sẽ cho ta phá trình đấy! Nghe là thấy phê rồi đúng không? Nhưng anh đang tìm cơ hội xơi trước chứ để gì qua được tầng 30. Ha ha..."

"Ừ... Dễ gì..." Mặt Dương lúc này xám ngoét và cứng đờ.

Lúc hai người chưa biết nói gì thêm, một giọng ngọt ngào từ cửa phòng phát ra: "Thái Tống, anh đợi em có lâu không?"

Nghe giọng đã biết là ai, nhưng Dương đang trong cơn ghen cực kỳ khó chịu, không thèm quay mặt nhìn. Còn Thái Tống đứng dậy tươi cười rạng rỡ đáp: "Không lâu! Anh chờ em cả đời cũng không sao, lại đây anh giới thiệu cậu bạn này, cũng bằng tuổi em đấy!"

"Vâng ạ!"

My gật đầu, rồi được Tống nắm tay kéo đến đứng trước mặt Dương để giới thiệu.

"Anh tên Thái Tống, còn đây là Diễm My, bạn gái anh, còn nhóc tên gì vậy nhỉ?"

Bản mặt cứng đờ của Dương cố ngược lên gượng một nụ cười: "Em tên..."

"Dương!" My thốt lên, cô nàng bất ngờ đến nỗi buông tay làm chiếc túi xách trên tay rơi bịch xuống đất.

"Chào My, lâu quá không gặp." Dương cố rặng ra từng chữ với vẻ mặt trơ như tượng.

Thái Tống bất ngờ: "Hai người quen nhau sao?"

"Là bạn học cũ." Dương giải thích.

"À ra vậy! Bảo sao hai đứa cùng tuổi. Ha ha..."

Khi Dương về học viện Nữ Thần thì My đã tiến vào Giả kim thành nên nàng không biết Dương đã về. Rồi My và Dương hỏi thăm nhau vài câu trong tình thế gượng gạo, sau đó My ngồi xuống ghế bên phải Tống.

Mỗi lượt có hai người đăng ký, Tống đã lấy số cho My nên cả hai lên đăng ký cùng lúc rồi ra về khi Dương bước vào bàn đăng ký.

Ngồi sau bàn là một gã đàn ông tuổi chừng 50, thấy Dương đến, gã lịch sự chào: "Chào cháu, đưa bằng Thuật Sĩ cho ta kiểm tra tư cách."

"Không ạ, cháu muốn tiến vào cao ốc với tư cách Tông Sư."

Gã đàn ông nhướng mày dò xét: "Tông Sư? Đưa bằng của cháu cho ta xem."

Dương đưa tấm bằng ra, gã đàn ông kiểm tra rồi đáp với thái độ kém lịch sự đi hẳn: "Bằng Tông Sư danh dự? Tuy bằng này vẫn được tính tư cách vào tầng 41 đến 60, nhưng cậu đâu có leo được tới đấy đâu, đăng ký làm gì?"

Người ở bàn đăng ký bên cạnh nghe chuyện, liền cười châm chọc: "Dùng bằng danh dự đăng ký vượt cao ốc Trí Tuệ ư? Thánh mặt dày đã xuất hiện, ha ha..."

Dương đang khó chịu chuyện của My, gặp chuyện này càng thêm khó chịu: "Thì cứ đăng ký cho cháu!"

"Được thôi, nếu cậu thích rước nhục vào mình..."

Chương 102: Linh Bảo Hạ Cấp

Giả kim thành là một tòa thành đặc biệt với hơn chính mười phần trăm dân cư đều có bằng giả kim Thuật Sĩ trở lên. Thành chia làm 10 quận, mỗi quận đều quy hoạch theo chức năng riêng, ví dụ như quận Trung Tâm, là trung tâm hành chính của cả thành, cũng là nơi tọa lạc của hàng loạt các thư viện chứa đủ loại tri thức của đất nước, vây quanh quận Trung Tâm là 4 quận gồm quận Giao Thương, nơi các phòng đấu giá, các cửa hàng buôn bán hoạt động sầm uất, quận Luyện Kim, nơi tập trung các nhân tài chuyên nghiên cứu, phát triển ngành Luyện Kim, quận Luyện Bảo và quận Luyện Đan cũng là 2 trong 4 quận vây quanh quận Trung Tâm. Bên ngoài là các quận khác như quận Dân Cư, quận Giải Trí...

Trong quận Luyện Bảo, một cửa hàng nhỏ xíu lọt thỏm giữa dãy phố nhỏ vắng tênh.

Đây là cửa hàng, cũng là nơi ở của một lão già lập dị, gọi là cửa hàng nhưng hàng chục năm nay không có ai đến mua của lão bất cứ thứ gì, vì thế mà cửa hàng chẳng khác nào một kho rác bám đầy bụi bẩn, vậy mà không ai biết tại sao cửa hàng kia vẫn được tồn tại hàng chục năm, có lẽ do thành chủ vắng mặt nhiều năm nên công tác quản lý Giả kim thành cũng đi xuống...

Cửa hàng dơ bẩn là còn đỡ, bản thân lão già ấy so với ăn mày còn không bằng, bất cứ ai đến gần lão là được thưởng thức cái mùi hôi thối xộc thẳng vào mũi, ruồi nhặng đậu trên người lão từng bầy từng bầy, ấy thế mà lão chẳng mấy quan tâm, chỉ chăm chú vào công việc chế tạo một món... không phải thứ gì khủng khiếp lắm, mà bất cứ ai có bằng giả kim thuật gia đều dễ dàng nhận ra đấy chỉ là một món

Linh Bảo hạ cấp. Lão chế tạo hàng chục năm qua nhưng vẫn chưa hoàn thành, cứ lắp vào lại tháo ra thay đổi nguyên liệu, ai mới nhìn vào đều tưởng lão đang chế tạo một món bảo vật để đời.

Nhưng đúng là để đời thật, một món Linh Bảo hạ cấp để đời của một lão giả kim thuật gia vô dụng. Lão là minh chứng tốt nhất cho mặt trái của câu "Có công mài sắt có ngày nên kim", đem một khối sắt đi mài ra một cây kim, trong khi có hàng tá cách để tạo ra kim nhanh hơn gấp trăm gấp ngàn lần.

Nhưng lão vẫn miệt mài, thỉnh thoảng lại chách lưởi lắc đầu, tháo món bảo vật trên tay ra rồi tìm nguyên liệu khác mài dũa đem lắp vào, đến nỗi những món hàng bày bán cũng bị lão tháo dần, tháo dần...

Dương của chúng ta đang tí ta tí tởn đi từ quận Trung Tâm sang quận Dân Cư, vừa đi vừa lập ra những âm mưu đen tối như chính cái linh hồn của hắn, thỉnh thoảng lại đặc ý mỉm một nụ cười âm thầm trông như một thẳng đũa đục.

Muốn sang quận Dân Cư phải đi ngang quận Luyện Bảo, Dương tranh thủ vừa đi vừa xem qua một loạt các cửa hàng trưng bày hàng đồng loại bảo vật đủ loại hình dạng.

Đi ngang cửa hàng nhỏ xíu với tấm biển hiệu đã tróc sơn không còn tên tuổi, Dương khịt mũi khó chịu vì mùi hôi thối khủng khiếp thoảng vào trong gió, định bỏ đi nhưng dừng lại khi nhìn thấy thứ mà lão già đang giữ trên tay.

Đó chính là món Linh Bảo hạ cấp mà lão già nghiên cứu suốt nhiều năm qua, hình dạng giống như một khúc cán kiếm dài khoảng hai mươi xen ti mét, bên trong là những chi tiết máy còn đang dang dở.

Lão già liếc thấy Dương, nhưng vẫn miệt mài chỉnh sửa các chi tiết

máy, Dương thì đứng chăm chú nhìn.

Mười phút sao, lão già không nhin được ngược đầu lên hỏi: "Nhóc! Chỉ là một món Linh Bảo hạ cấp, ngươi có hứng thú sao? Hay muốn xem ta đang làm trò hề gì?"

Dương lắc đầu: "Là một món Linh Bảo hạ cấp, nhưng những vật liệu bên trong hoàn toàn có thể làm ra Thánh Bảo!"

Cùng một chất liệu, phương pháp luyện kim khác nhau sẽ sinh ra phẩm chất khác nhau, ví dụ như một quặng đồng bình thường, đem luyện theo cách bình thường sẽ ra loại đồng có phẩm chất bình thường, nhưng với một người luyện kim xuất sắc dùng phương pháp luyện kim xuất sắc có thể tạo ra một loại đồng có chất lượng còn tốt hơn vàng. Phẩm chất khác biệt rất nhỏ nên khó nhìn ra, người đi đường ít dám lại gần, thêm vào sự xem thường khi thấy vẻ bề ngoài của lão già, nên không hề xem xét kỹ lưỡng để có thể nhận ra đây là những linh kim được luyện ra bằng công nghệ luyện kim siêu phàm.

Lão già hạ đôi mắt kính xuống mũi để nhìn kỹ Dương hơn, sau đó gật đầu: "Mắt nhìn hàng của ngươi rất tốt, rất có triển vọng..."

Nói xong, lão lại cặm cụi chế tạo.

Dương vẫn nhìn đăm đăm, có lẽ kia là thứ mà lão già sáng tạo chưa thành công nên kiến thức hần lấy từ Google cũng không ghi chép lại đây là món gì, nhưng với khối kiến thức giả kim khổng lồ, hẳn có thể nhận biết một ít chức năng và cấu tạo của món vật.

"Những bộ phận của thứ này hình như có thể tự phát triển?" Dương nhíu mày nghi vấn.

Nghe câu nói của Dương, lão già đang chăm chú làm việc liền ngưng

lại như tượng trong vài giây liền, sau đó mới ngược mặt lên vén mái tóc bạc đầy bụi bấn sang bên để nhìn rõ Dương, lúc này hẳn mới thấy đôi mắt lão già sáng và tinh anh lạ thường.

"Ngươi - là - ai?" Lão già nhấn mạnh từng chữ.

Ánh mắt của lão già khiến Dương phát cơn rùng mình, giống như đôi mắt lão đang tìm cách nhìn thấu toàn bộ con người Dương.

"Cháu chỉ là một Tông Sư danh dự, đến đây chờ ngày vào cao ốc Trí Tuệ..."

"Tông Sư danh dự? Nhìn ra phụ kiện tự phát triển do ta mất vài chục năm nghiên cứu, ngươi nói ngươi là Thần Sư ta cũng tin!"

"Ạch! Không dám... cháu chỉ mới 17 tuổi..."

"Ngươi 17 tuổi, mang linh lực cấp Đại Tá nhưng biểu hiện ra chỉ là Linh Úy, ngươi chắc hẳn phải có thứ Bảo Vật che giấu linh lực. Tu luyện 4 năm đã đạt cấp Đại Tá, lại có kiến thức siêu phàm, nếu ta đoán không lầm, trong người ngươi đang chứa tàn hồn của một vị Thần Sư!"

Đi dạo phố mà cũng gặp phải thứ dữ, Dương tuy bất ngờ trước hiểu biết của lão già nhìn như ăn mày kia, nhưng liền trấn tĩnh để chiếm thế kè trên, hẳn liền tra Google thông tin về lão già.

Sau khi nhận được thông tin, Dương cố trấn tĩnh để che giấu sự kinh ngạc, sau đó cung kính cúi đầu đáp: "Linh hồn Thần Sư thì không có, nhưng được gặp một vị Thần Sư bằng xương bằng thịt thật là vinh hạnh cho cháu..."

Dương ngạc nhiên một thì lão già ngạc nhiên mười: "Sao ngươi biết

ta là Thần Sư?"

Dương đáp: "Với món Linh Bảo hạ cấp, không, phải gọi là Kỳ Bảo này, dù là Thánh Sư cũng không thể tự nhiên cứu ra! Nếu cháu đoán không lầm, ngài chính là người đã phát minh ra thẻ ATM hiện đại, cũng chính là thành chủ bí ẩn của Giả kim thành, Thần Sư - Đạp Đức Cường!"

Lão già kinh ngạc vô cùng, nhìn Dương thật lâu, sau đó đột nhiên đứng dậy, dang tay và ngửa mặt lên trời cười thật to: "Ha! Ha ha! Ta có hy vọng rồi! Ta có hy vọng rồi! Ha ha..."

Cười xong xong, chỉ trong một cái chớp mắt, lão già đã hiện ra ngay trước mặt Dương, hai tay lão vịn lên đôi vai hắn: "Nhóc! Ta muốn trao đổi!"

"Trao đổi gì cơ ạ?"

Thần Sư Đạp Đức Cường nghiêm túc đáp: "Người giúp ta lấy một thứ, dù lấy được hay không thì chức vị thành chủ Giả kim thành này vẫn sẽ thuộc về ngươi!"

"Thuộc về ta? Thành chủ Giả kim thành?" Dương trợn mắt, cái chức vụ này cực kỳ oai nha!

"Đúng vậy, còn nếu ngươi lấy được thứ ta cần, món Linh Bảo này cũng thuộc về ngươi!"

"Nhưng nó chưa hoàn thiện?"

"Đúng, nó chưa hoàn thiện, bởi vì nó thiếu một loại khoáng chất tốt đỉnh quý hiếm, thứ khoáng chất này chỉ có tỷ lệ nhỏ xuất hiện làm phần thưởng khi ngươi vượt cao ốc Trí Tuệ từ tầng 96 đến tầng 100,

Kim Tinh Vạn Năm."

"Ta từng vượt qua tầng 96, nhưng thất bại ở tầng 97 mà chưa lấy được Kim Tinh Vạn Năm này, đáng tiếc đời này ta không thể tiến vào cao ốc một lần nào nữa, càng không thể tìm ra một Thần Sư nào giúp đỡ."

Thần Sư Đức Cường thở dài: "Nhiều năm tìm kiếm Kim Tinh Vạn Năm khắp nơi trong vô vọng, ta ở đây nghiên cứu đủ mọi cách để thay thế Kim Tinh Vạn Năm bằng thứ khác, nhưng cũng bất thành. Tuổi thọ đã cạn, ta còn sống được không quá một năm nữa, lại vì vướng bận về món bảo vật để đời mà không thể nào thành công đột phá lên Chúa Tể để kéo dài tuổi thọ."

"Nhưng cháu không thể..."

"Không thể leo đến tầng 96? Không phải người không thể, mà là người không đủ tư cách, nhưng ta có thể dùng thân phận Thần Sư trao cho người tấm bằng Thần Sư danh dự... Người đừng tưởng tư cách này đạt được quá dễ dàng, bởi vì có được tư cách Thần Sư đồng nghĩa với việc cuộc đời người chỉ có duy nhất một cơ hội tiến vào cao ốc Trí Tuệ, và tư cách này cũng chẳng có nghĩa lý gì bởi vì có tư cách là một chuyện, và vượt được bao nhiêu tầng là chuyện khác."

"Thế nào? Dám thử không? Tuy chỉ có một cơ hội, nhưng chỉ ngần người vượt qua tầng 96, dù tìm được Kim Tinh Vạn Năm hay không thì ngôi vị thành chủ này vẫn sẽ thuộc về người!"

"Còn nếu ngôi vị thành chủ chưa đủ để người đánh đổi, thì ta sẽ nói cho người biết đây là thứ gì. Nó đúng là một Linh Bảo hạ cấp, nhưng món Linh Bảo này có khả năng tu luyện! Càng chiến đấu nhiều, nó càng phát triển mạnh, trở thành Tiên Bảo, thành Thánh Bảo, và nếu

có cơ duyên, nó sẽ trở thành Thần Bảo!"

"Thật sao? Vậy dùng nó như thế nào?" Dương ngạc nhiên, dù là kiến thức hần có từ Google cũng chưa thấy thứ nào có thể tự phát triển thành Thần Bảo.

"Nó là một cán kiếm, nhưng ta chưa tìm được lưỡi kiếm phù hợp, tuy vậy, người có thể kết hợp với bất cứ loại lưỡi kiếm nào. Còn về năng lực, ta nghĩ phải hoàn thiện và kết hợp với lưỡi kiếm mới có thể xác định rõ ràng..."

Đánh đổi 2 cơ hội tiến vào tháp không phải chuyện dễ, nhưng đây là đối với người khác, còn với Dương, tiến được càng nhanh càng tốt vì hần tự tin có thể lên đến tầng 100 không mấy khó khăn. Mục tiêu khó khăn nhất là tầng 101, ngoài ra còn một vấn đề khác, là nếu vượt qua tầng 100, trở thành thành chủ Giả kim thành sẽ gây ra chấn động quá lớn, Dương càng nổi tiếng thì nguy hiểm càng nhiều.

Suy nghĩ xong, Dương đáp: "Cháu đồng ý, nhưng có một điều kiện..."

"Cứ nói, bất cứ yêu cầu gì ta cũng sẽ đáp ứng."

"Cháu muốn bảo đảm rằng không ai biết cháu leo đến tầng 61 trở lên, càng không ai biết cháu trở thành thành chủ Giả kim thành cho đến khi cháu muốn công khai."

Thần Sư Đức Cường gật đầu đáp ứng: "Ta đồng ý! Nhưng ta còn phải lưu ý điều này, làm thành chủ của Giả kim thành không có nghĩa là được phép sử dụng Giả kim thành vào mục đích riêng trái với mong muốn của người dân, nếu điều đó xảy ra, người hoàn toàn có thể bị phế ngôi!"

"Chuyện đó thì ngài yên tâm! Hợp tác vui vẻ!"

"Hợp tác vui vẻ!"

"À còn chuyện này nữa! Ngài có dư chiếc áo nào không? Cho cháu xin!"

Thần Sư Đức Cường trở mắt: "Chi vậy? Dư lắm à!"

"Không sao! Cháu có chuyện cần dùng... À, sẵn ngài đấm giúp mấy cái vào mặt cháu..."

"Cái này thì ta rất sẵn lòng!"

Bốp! Binh!

Sau mấy tiếng đấm, Dương ôm bản mặt sưng tím mếu máu khóc:
"Hu hu... Cháu chưa nói xong mà... Đấm chi mạnh dữ vậy..."

Thế là Dương nhận lấy một chiếc áo khoác hôi hám rồi từ biệt Thần Sư Đức Cường, ôm bản mặt đáng thương nát như tương tiến về quận Dân Cư.

Giả kim thành, quận Dân Cư.

Nắng chiều buông xuống, My đang ngồi trước gương chải lại mái tóc mượt, chợt có tiếng gõ cửa.

"Ai mà lại đi gõ cửa nhỉ?" My tò mò, nhà ở Giả kim thành đều được lắp chuông, ai lại đi gõ cửa bao giờ...

Nhưng My vẫn bước ra, My nhìn qua mắt thần giấu trên cửa nhưng không thấy ai.

Định vào nhà, nhưng lại có tiếng gõ cửa, My nghĩ là ai đó đang bày trò trêu chọc, liền mở cửa.

"Cứu... ta..."

Chính là Dương, khoác cái áo khoác hôi hám của lão Đức Cường, nằm lê lết như chó chết trước thềm nhà, ngược gương mặt với môi đỏ, má hồng, mắt tím y như bê đê trang điểm lên nhìn My.

"Ủa Dương? Người bị sao vậy?"

"Ta bị cướp... hu hu..."

Chương 103: Thiên Nguyên

Bị một vị đại đế đánh, gương mặt Dương hiện tại còn thảm hơn cả bị cướp, đương nhiên đây chỉ là vết thương ngoài da và sẽ rất nhanh lành, nhưng nhiều đấy là quá đủ để khơi gợi lòng thương cảm của cô nàng Diễm My hiền lành tốt bụng.

Mặc kệ thứ mùi hôi trên chiếc áo Dương đang khoác lên mình, My cúi xuống kéo tay diu hấn vào nhà. Khi cảm giác được cơ thể mềm mại của My tựa vào mình, cả người Dương run lên vì một cảm giác quyến rũ kỳ lạ. Dương không tự chủ được, giả như vô tình đưa tay vịn vào bờ eo thon của My, mũi hấn len lén hít sâu hương da của nàng, dù bị lẫn vào mùi hôi chiếc áo khoác mà vẫn nghe ra hương vị dịu dàng hấp dẫn.

Giá nhà đất ở Giả kim thành cực kỳ đắt đỏ, một cô gái mới ra trường như My sẽ không phung phí mà chỉ thuê một căn nhà nhỏ ở tạm chờ ngày vượt cao ốc Trí Tuệ. Căn nhà đơn giản với một phòng ngủ, một phòng khách, một bếp và một phòng tắm.

My diu Dương vào phòng ngủ của nàng, cởi tã áo khoác hôi hám ra rồi đặt hấn nằm trên giường.

Dương đã nhắm mắt "hôn mê" từ lúc nào, My e thẹn lén nhìn gương mặt Dương sau hơn một năm trời xa cách, nàng nhớ như in gương mặt hấn của một năm trước nên dễ dàng nhận ra từng thay đổi nhỏ theo hướng trưởng thành hơn trên gương mặt này.

Hấn thở sâu, môi hấn hé ra tựa như đã ngủ rất say...

Dường như đang nghĩ đến điều gì đó, My tò mò nhìn đôi môi Dương, người nàng hơi nghiêng đến. Nhưng rồi My khựng người lại, hai tay ôm mặt lắc đầu rồi bước nhanh ra khỏi phòng.

Khi cửa phòng khép lại, Dương mở mắt nhìn trần nhà, hẳn đã nhận ra sự kỳ lạ của My từ khi mới trở về từ Tử Cung nhưng chưa có dịp tìm hiểu rõ ràng. Và lần này chính là cơ hội, giải quyết bóng ma trong lòng My, hoặc nhìn nàng đến bên kẻ khác.

Cửa phòng lại mở, My trở vào với một thau nước ấm. My ngồi bên giường, vắt khăn rồi lau lên cơ thể Dương để khử sạch di tích còn lại từ chiếc áo hôi hám.

Mang thể chất của rồng nên Dương sở hữu một thể hình săn chắc đầy hấp dẫn, khiến My vừa lau vừa liếc mà đôi mắt đẹp dần chuyển nét si mê...

Nhưng trên người Dương cũng còn một số dấu vết để lại từ cuộc chiến với tên Đại của Kinh Nguyệt giáo.

"Thời gian qua ngươi đã đi đâu, trải qua những gì?", My hỏi bằng giọng thì thầm tựa như sợ rằng Dương sẽ nghe thấy, một giọt lệ trong vắt lặng lẽ tuôn rơi.

Dường như cảm nhận được tâm trạng của My, Dương đưa tay nắm lấy tay nàng, nhưng My rút rờ thu tay lại ngay khi tay Dương chạm nhẹ vào.

Có tiếng chuông cửa reo lên.

My bước ra, cửa phòng lần nữa khép lại. Sau một khoảng dài im lặng, Dương nghe được âm thanh một cuộc trò chuyện giữa My và Tống. Tống đang than thở về một chuyện buồn gia đình, xem ra tên

này cũng giống Dương, dùng khổ nhục kế để đánh vào sự hiền lành của My.

Mấy thằng kẻ khổ kiểu này thường dùng chiêu tựa đầu vào vai em, lợi dụng sự tiếp xúc da thịt tạo cho nàng sự kích thích nhẹ rồi tìm cách hôn hít để bắt đầu tổng tấn công. Đây là suy nghĩ trong đầu Dương, nghĩ thôi đã nóng mặt, hấn bực mình ngồi dậy len lén đến mở hờ cánh cửa nhìn ra phòng khách.

Tống đang ngồi cạnh My trên ghế dài, tên này trưng ra gương mặt buồn bã để tâm sự với My về câu chuyện nhà nghèo ba má đông của hắn. Mặt Tống có chút đỏ vì hơi men, Dương đoán chắc tên này lấy say làm cớ để thịt con người ta xong rồi "Xin lỗi anh say quá, không kèm chế được..."

Quả nhiên là Tống bắt đầu kè sát My, vai hắn dần chạm vào vai nàng.

"Ui da!", Tống giật mình tránh ra khi vừa chạm vào người My.

"Sao vậy ạ?", My ngạc nhiên hỏi.

Tống xoa xoa chỗ vai nóng rát như bị lửa nung và hỏi: "Sao người em nóng quá!"

"Nóng? Đâu có?" My thử sờ vai mình, nhiệt độ rất bình thường.

"Sao lạ vậy?" Tống tự hỏi, đưa tay ra định thử chạm vào người My, nhưng chưa kịp chạm thì từ giữa hai chân đột nhiên lan ra một cảm giác tê tê như điện giật.

"A!" Tống giật mình bật đứng dậy.

My dường như đã hiểu ra vấn đề, mắt nàng liếc vào cửa phòng ngủ, sao đó nói với Tống: "Hình như anh say quá nên sinh ra ảo giác..."

"Ờ ờ... có lẽ vậy..." Tống gượng gạo gật gù, chẳng lẽ đi nói cho My biết rằng đột nhiên "cái ấy" đang sung mãn đột nhiên tê dại mất hẳn cảm giác? Tuy là một giả kim thuật gia thiên tài, nhưng về luyện hồn thì Tống có tư chất bình thường, chỉ là một Linh Úy nên không thể nhận ra có một nguồn linh lực là Dương đang nấp trong phòng ngủ của My, càng không thể đề phòng khả năng cách không kích lôi và cách không phóng hỏa của hắn.

Không còn cách nào khác, Tống đành từ biệt ra về, mà thật ra là đi tìm bác sĩ để khám cho cậu nhỏ đang hôn mê của mình, trong lòng nơm nớp lo sợ: "Chẳng lẽ... núng quá liệt luôn rồi sao?"

Khi đóng cửa tiễn Tống, My vào phòng ngủ thì Dương đã trèo lên giường nằm giả vờ ngủ say.

My cố nói bằng giọng bực bội, nhưng vẻ mặt hiền lành của nàng chẳng thể nào diễn ra được nét bực bội: "Chuyện lúc nãy là người làm, đừng giả vờ ngủ nữa!"

Thấy Dương mở mắt, My nói tiếp: "Tại sao lại làm như vậy?"

Dương tỉnh bơ đáp: "Tại ta ghen!"

Lời đáp vượt qua dự đoán của My, khiến nàng trở nên bối rối thấy rõ, nàng đáp: "Tại... tại sao người lại ghen..."

"Không biết! Ghen thì ghen vậy thôi. Nhưng ta có thể nhìn rõ rằng My không hề có tình cảm với Tống."

"Tại sao người lại nghĩ vậy?" My nói mà mắt nàng rung rung.

Dương mím cười: "Ánh mắt nàng nhìn hẳn không hề có sự dịu dàng đặc biệt như khi nàng nhìn ta!"

"Đó là do ngươi tự tưởng tượng thôi!" Giọng My lạc dần.

"Ta không tưởng tượng, ánh mắt nàng rất đẹp, có thể nàng không biết, nhưng bất cứ lúc nào thấy mặt nàng ta đều lén ngắm đôi mắt nàng. Sau khi ta trở về từ Tử Cung, ánh mắt nàng vẫn dịu dàng như vậy nhưng lại mang thêm một nỗi buồn. Tại sao vậy?"

My dường như không còn kèm được nước mắt: "Từ lần đầu gặp ngươi, ta đã có cảm giác như trái tim ta là thuộc về ngươi... Nhưng khi ngươi mất tích, ta tò mò tìm hiểu thông tin về ngươi và phát hiện ra, cha của ta cũng là cha của ngươi! "

"Ừ cái này ta biết mà!"

My nức nở: "Ngươi biết thì sao? Ngươi nhớ Ảo mộng vĩnh hằng chứ? Trong đấy ta được ngươi yêu, được ngươi cưới làm vợ, ta rất hạnh phúc. Nhưng ông cố ta cũng biết và phản đối cuộc hôn nhân... loạn luân của chúng ta, ông ấy là một Thánh Sư, cũng là một Linh Đế, ông tìm mọi cách để... giết chúng ta! Và khi chúng ta có đứa con trai đầu tiên, ngươi... ngươi bị..."

"Hử? Nhưng mà..."

"Nhưng mà đó chỉ là ảo mộng? Phải, ta cũng nghĩ vậy, nhưng với tính cách của ông cố, ta chắc chắn ông sẽ làm vậy, hoặc sẽ đưa ra một thử thách mà ông tin rằng ngươi không thể nào hoàn thành! Ta cũng nghĩ chuyện ngươi mất là ảo mộng, nhưng khi ta tìm hiểu, ông cố mất không lâu sau khi bà cố sinh ông nội, ông nội mất không lâu sau khi bà nội sinh cha, cha mất không lâu sau khi mẹ ngươi sinh

ngươi, mỗi đời chỉ sinh đúng một người con trai rồi mất, giống hệt như khi ta sinh đứa con trai cho ngươi..."

"Đấy chỉ là trùng hợp..."

"Không! Ta đã tìm hiểu, đây là dấu hiệu của lời nguyện! Một lời nguyện không thể phá giải! Thiên Nguyên!" My nói trong nước mắt.

"Thiên Nguyên?" Dương hỏi, đồng thời dụng ý niệm để tìm đáp án từ Google.

Google đáp: "Thiên Nguyên, tên gọi chung của những lời nguyện không thể phá giải, ảnh hưởng đến đời đời kiếp kiếp, dù là luân hồi, dù là tái sinh, dù là chuyển kiếp hay xuyên không, đối xác cũng không thể giải trừ những lời nguyện này."

"Vậy ta có Thiên Nguyên? Thiên Nguyên của ta là gì?"

Không có đáp án từ Google, chỉ có My tiếp tục nói: "Đến với ngươi mà khiến ngươi bước vào còn đường chết, ta thà rằng tự mình yêu ngươi trong âm thầm đến trọn đời! Nhưng rồi ta lại nhận ra sự biến đổi trong chính linh hồn mình, ta... ta phát hiện ra... trong linh hồn ta có một thuộc tính phi nguyên tố..."

"... là Sắc Dục..."

"Sắc Dục? Tại sao một cô gái 17 tuổi lại có thuộc tính này?" Dương ngạc nhiên.

My lắc đầu: "Ta cũng không biết... Nhưng mà..." Nói đến đây, mặt nàng đỏ bừng: "Cứ mỗi lần nhớ đến ngươi, thuộc tính này lại tự trở dậy... Những lúc đó, trong lòng ta... mong muốn được... ở bên cạnh ngươi đến điên cuồng..."

"Ta... ta sợ lắm... sợ là nếu gặp lại người, ta không kèm chế được... Ta... ta sẽ tìm mọi cách quyến rũ người... để... Nhưng nếu ta làm vậy, cũng chính là ta đang giết người..."

"Lúc đó ta nghĩ đến con đường chết... Nhưng còn mẹ ta..."

"Ở bên người không được, chết vì người cũng không được... Ta..."

My đang nói tiếp, chợt bị Dương tiến đến ôm chặt vào lòng: "Vì vậy mà nàng tìm cách yêu người khác để quên ta sao..."

My nức nở bấu chặt lấy Dương: "Ta biết người sẽ ghét ta..."

Dương vuốt về mái tóc My: "Ngốc! Đương nhiên là ta sẽ ghét nàng, nàng vì ta mà tự làm bản thân mình đau khổ, có đáng không? Chuyện lời nguyện thì ta không rõ lắm, nhưng nếu nàng lo thì chúng ta chỉ cần tránh thai là ổn đúng không?"

Khi Dương dứt câu, một giọng già nua lạnh lùng vang lên: "Hừ! Ta là ta nghi nghi rồi! Quả nhiên người hỏi địa chỉ để dụ dỗ cháu gái ta!"

Cửa phòng mở ra, Thiên Lý thánh sư đứng khoanh tay hậm hực xuất hiện.

"Ông cố!" My hoảng hồ vội bước ra chắn trước người Dương: "Mau chạy đi Dương!"

Thiên Lý thánh sư xoắn tay áo hung hăng quát: "Con bé hư đốn! Tránh ra để ta xử hần!"

"Ông mà giết hần thì cháu sẽ chết cho ông xem!"

Nhưng My làm sao ngăn cản được một Linh Đế, thoát cái, Thiên Lý thánh sư đã tóm cổ Dương đem ra phòng khách.

"Á á cháu biết lỗi rồi! Cháu biết lỗi rồi! Cứu mạng!"

Nghe tiếng Dương hốt hoảng la to, My hoảng hồn chạy ra thì thấy một cảnh tượng kinh khủng nhất trong đời nàng. Dương bị bắt quỳ chống hông trên bàn phòng khách, Thiên Lý thánh sư hung hăng cởi quần hần xuống rồi dùng bàn tay bọc linh lực đánh chan chát vào hông Dương, chẳng mấy chốc mà cặp hông trắng bóc của tên này đã nổi đầy dấu tay.

Đánh đã tay, Thiên Lý thánh sư khoái trá phui tay bỏ đi, trước khi đi còn bỏ lại một câu đe dọa: "Hừ! Liệu hồn nghe mậy!"

My vẫn còn ngơ ngác: "Ông cố..."

"Gì?" Thiên Lý thánh sư hỏi cộc lốc.

"Ông không..."

"Không cái gì mà không? Ta nói cho cô biết, trước khi hần vượt qua tầng 60 cao ốc Trí Tuệ thì cấm không được động chạm gì với hần nghe chưa!"

Dương vừa khóc vừa bắt bẻ: "Hu hu... Cấm không được động chạm nghĩa là phải động chạm mới được ạ?"

"Đù! Lại còn trả treo hả mày!"

Bốp! Bốp!

"Á cháu chừa rồi! Hu hu..."

Đánh thêm một chập không chút nương tay, Thiên Lý thánh sư khoái chí lấy một món bảo vật dạng như máy chụp ảnh ra chụp môn Dương một tấm lưu lại chiến tích rồi vừa vuốt râu vừa rảo bước rời đi.

Nhìn Thiên Lý thánh sư rời đi, gương mặt My trở nên rạng rỡ hơn hẳn, bởi vì nàng hiểu rằng Thiên Lý thánh sư đã nghe cuộc trò chuyện giữa nàng với Dương, lão lôi Dương ra đánh chỉ là để bảo cho nàng biết rằng lão không còn phản đối cuộc tình loạn luân giữa hai người...

"Còn đứng cười cái gì? Mau sơ cứu cho chồng tương lai của nàng đi chứ! Hu hu..." Dương rên rỉ xoa xoa cặp môn sưng như hai cái thúng của mình.

"Chồng tương lai? Vượt qua tầng 60 cao ốc trí tuệ đi rồi tính! Còn hiện tại ngươi vẫn là em trai ta! Hi hi..."

"Em trai? Ta là anh mà?"

"Ta sinh trước ngươi!"

"A! Kệ! Đứa nào nằm trên đứa đó làm anh!"

"Ngươi nói bậy!"

Thiên Lý thánh sư rời nhà My, tiến đến một con hẻm vắng.

"Thánh Sư!" Tống đang đứng chờ, thấy Thiên Lý thánh sư đến liền cúi chào.

Thiên Lý thánh sư gật đầu rồi thở dài: "Ta không ngờ là con bé lại

yêu thẳng nhóc kia sâu đậm như vậy... Thôi từ giờ nhiệm vụ của người kết thúc, khổ cho người rồi..."

Tống miễn cưỡng gật đầu: "Thánh Sư đừng nói vậy! Cháu yêu Diễm My thật lòng, nhưng cháu càng tin tưởng vào lựa chọn của ngài hơn! Ngài bảo cháu không gặp nàng, cháu sẽ vĩnh viễn không gặp lại nàng. Nhưng cháu thấy hình như ngài có phần dễ dãi với Võ Phi Dương, không giống với tính cách của ngài..."

Thiên Lý thánh sư lắc đầu: "Đành vậy thôi, ai bảo ta nợ hẳn một mạng...", Thiên Lý thánh sư thở dài rồi nói tiếp: "Số phận..."

Chương 104: Cao Ốc Trí Tuệ

Sau một hồi chặt vật, cuối cùng My cũng khiêng được Dương cùng cặp mộng đưa hấu tét lên giường, tên này nằm sắp rên rĩ trong cơn nhức buốt.

My lấy trong nhẫn ra một lọ thủy tinh nhỏ, dịu dàng nói: "Anh ráng chịu đau nhé, em thoa thuốc cho."

Dương tuy đau nhưng vẫn không chịu bỏ cơ hội trên My: "Ơ sao giờ lại thành em rồi? Thích nằm dưới sao?"

My đỏ mặt: "Thật ra em sinh sau...", nàng thẹn thùng cúi mặt nói tiếp bằng giọng lí nhí: "Nhưng mà... em nằm đâu cũng được..."

Ôi trời, Dương lúc này chỉ muốn bật dậy vờ lấy cô em gái xinh đẹp tuyệt vời để cho nàng "nằm đâu cũng được", nhưng lại vướng cặp mộng nát bét. Chiêu này của Thiên Lý thánh sư quả thật vừa là trừng phạt thích đáng, vừa là phòng ngừa chắc chắn.

Nằm cho My thoa thuốc lên mộng, Dương tò mò hỏi: "Làm sao em biết chuyện Thiên Nguyên?"

"Tủ sách của ông cố Thiên Lý có vài quyển sách nghiên cứu về Thiên Nguyên. Thiên Nguyên là những lời nguyện không thể hóa giải, có thể ảnh hưởng lên cả một dòng tộc hay giống loài. Ví dụ như tộc người Đan Lai ở thung lũng Thề Nguyên có thể xem là chịu một Thiên Nguyên."

"Tộc đó anh có biết..." Dương gật gù, tộc người Đan Lai chịu một lời

nguyên khiến cho con cháu không bao giờ có thể rời xa thung lũng Thề Nguyễn.

My nói tiếp: "Từ ông cố chúng ta đến ông nội và cha, cứ sinh con trai là sẽ mất, em không rõ các đời trước như thế nào, nhưng em từng xem qua một phần gia phả, dù có thể có một hoặc hai người con gái nhưng mỗi đời luôn luôn chỉ có một người con trai duy nhất, và tất cả những người cha đều có ngày mất trong vòng một năm sau ngày sinh của người con."

"Gia phả đó đâu?" Dương hỏi.

My đáp: "Gia phả nằm trong tủ thờ ông bà nội và cha, dường như từng trải qua hỏa hoạn nên chỉ còn lại một nữa, phần em xem được có hơn 30 đời, đến anh và em là đời thứ 69."

"Sáu mươi chín đời... Khoan đã? Còn những người con gái thì sao? Họ có sinh được con trai không?"

My lắc đầu: "Em đã xem kỹ, trong hơn 30 đời, không người con gái nào của dòng họ sinh con trai, cho nên em khẳng định đây là một lời nguyên chứ không phải di truyền."

Dương nhíu mày: "Vấn đề là chỗ này, em cũng là con gái của nhà họ Võ, nhưng trong ảo mộng vĩnh hằng em nói em sinh con trai?"

"A! Đúng vậy! Hay là do ảo mộng vĩnh hằng của Đỉnh Tiên Hoàng không bị Thiên Nguyên ảnh hưởng?"

Dương lắc đầu: "Không, có lẽ vẫn bị ảnh hưởng bởi vì ta đã mất khi sinh con trai, nhưng nhất định có một lỗi gì đó khiến ảo mộng vĩnh hằng hoạt động sai!"

Dương nghĩ thầm: "Chẳng lẽ vì ta là linh hồn từ thế giới khác? Nhưng lời nguyên kia ảnh hưởng đến linh hồn hay thể xác, hay là cả hai?"

Càng nghĩ càng khó hiểu, nhưng Dương cảm giác được một điều, Thiên Nguyên này dường như có liên quan đến lý do tại sao hắn bị xuyên không đến thế giới này...

"Lần sau phải hỏi Hồng Ảnh thử..." Dương nghĩ thầm, sau đó đổi chủ đề: "Còn em, em có từng tiếp xúc qua với người phụ nữ nào đẹp quá mức bình thường không?"

"Sao anh lại hỏi vậy?"

Gương giải thích: "Thuộc tính Sắc Dục trong linh hồn em nhất định phải có lý do nào đó chứ không thể tự nhiên sinh ra được."

"Ý anh là... thuộc tính của em có thể do Nữ Thần Sắc Dục gây ra?"

My chu môi nhíu mày lục lợi ký ức mất một lúc rồi lắc đầu đáp: "Chắc là chưa gặp, tính tất cả phụ nữ em từng gặp qua thì chỉ có Hồ Như Nguyệt là xinh đẹp khác thường..."

Dương chêm vào: "Thật ra em còn gặp một người nữa, cũng xinh đẹp không hề thua kém Như Nguyệt chút nào..."

"Là ai? Sao em không biết?" My ngạc nhiên hỏi.

"Em cứ nhìn vào gương sẽ thấy!"

Đôi gò má ửng hồng, My nở một nụ cười e thẹn mà rạng ngời, vết buồn đã không còn trên đôi mắt đẹp...

Thời gian trôi qua, khi cặp mông Dương bình phục cũng là lúc cao ốc Trí Tuệ đến ngày khai mở. Đây không phải vì My cho Dương dùng thuốc dỏm, mà vì bằng vào linh lực Linh Đế, Thiên Lý thánh sư ngoài tính toán mức tổn thương vừa đủ thì còn lưu lại linh lực của lão vào mông Dương để ngăn cản tốc độ vận công trị thương của hắn.

Buổi sáng ngày cao ốc Trí Tuệ mở cửa, Dương đánh răng rửa mặt, thay quần áo xong thì bước ra phòng khách, nơi My đang cầm trên tay một chiếc áo blouse đơri sẵn, bản thân nàng cũng khoác một chiếc blouse trắng cùng váy ngắn, trông thanh lịch mà không kém phần hấp dẫn.

Đưa bộ quần áo cho Dương, giọng My dịu dàng: "Bước vào cao ốc Trí Tuệ phải mặc đồng phục giả kim thuật gia cho lịch sự."

Nói xong, My tiến lại khoác chiếc áo lên người Dương rồi giống như một người vợ hiền giúp hắn chỉnh lại trang phục. Hương tóc nàng lan tỏa, Dương tham lam thu lấy hương kia vào mũi, rồi không kềm chế được dang tay ôm lấy nàng vào lòng.

My không phản ứng, nàng thuận theo nép vào ngực Dương, môi nũng nịu: "Anh làm gì đấy?"

"Anh trai ôm em gái mình cũng không được sao?" Dương trêu.

My bĩu môi: "Vậy chứ cái gì cứng cứng đang cọ vào dưới bụng em?"

"A! Chai kem đánh răng đấy mà! Anh bỏ quên trong đấy, em đánh răng chưa, anh cho một ít dùng thử!"

My thẹn đỏ mặt: "Bại hoại!"

Dương cười khoái trá, sau đó tò mò hỏi: "Ừa mà không thấy gã Tống

kia đến tìm em nhỉ?"

My đáp: "Chắc ông cố không cho ảnh đến nữa... Thật ra là ông cố bí mật bảo ảnh tiếp cận em để khiến em quên anh..."

"Em biết vậy mà vẫn đồng ý sao?"

"Thì có sao đâu, ảnh cũng rất tốt mà, ít ra thì không bại hoại như anh..."

"Thế em và hắn có... động chạm nhau bao giờ chưa?"

My nhìn vào mắt Dương, nàng nở một nụ cười thích thú: "Anh lại ghen à?"

Dương trề môi làm mặt hề, My vừa cười vừa đáp: "Em chưa cho ảnh chạm vào em bao giờ, nắm tay cũng không. Nhưng em đã từng hôn một người khác..."

Dương trợn mắt: "Là ai?"

My bĩu môi đáp: "Là cái tên bại hoại đang lợi dụng sờ mông em đây! Buông ra ngay!"

Đúng là tay Dương đang tranh thủ vuốt ve làn mông tròn mềm mại của My.

Đáp án khiến Dương bất ngờ nhớ lại nụ hôn của My ở lớp học giả kim ngày xưa, khi nàng trao hắn nụ hôn đầu đời của nàng.

Mắt nhìn vào mắt, một lực hút vô hình kéo hai gương mặt tiến gần vào nhau...

Hai làn môi gặp lại nhau sau bao nhiêu ngày xa nhưng nhớ...

Mềm lắm, thơm lắm, ngọt lắm, hạnh phúc cũng lắm...

Nước mắt hạnh phúc đọng lại thành giọt thấm ướt đôi mi cong, My ôm chặt vai Dương, trao hẳn một nụ hôn nồng nhiệt. Hẳn đã về, không mang theo sự chán ghét, không mang đến sự buồn tủi. Hẳn mang cho nàng chuỗi ngày yên bình hạnh phúc mà nàng tưởng chỉ còn là giấc mơ...

Nước bọt tan vào nhau thấm ướt hai đôi môi, lưỡi Dương lấn sang môi My để tìm bắt lưỡi nàng, tay hẳn lướt xuống kéo váy My lên eo để thoải mái vuốt ve mộng nàng.

Một giọng lạnh lùng vang lên từ kẻ mà ai cũng biết là ai đó...

"Giờ ông hỏi mày, muốn ngồi xe lăn vượt tháp hay muốn định cư lâu dài trong bệnh viện?"

"Hội trưởng hội phá đám tới rồi..." Dương chán nản mắng thăm trong khi hẳn và My miễn cưỡng buông nhau ra.

Giả kim thành, quận Trung Tâm.

Trước tòa cao ốc Trí Tuệ hiện đang tập trung rất đông người theo dõi buổi lễ khai mở cao ốc. Đứng trên bục phát biểu hiện tại là thành chủ Đạp Đức Cường.

Trong đám khán giả có người ngạc nhiên: "Kia chẳng phải Thần Sư Đạp Đức Cường sao? Ông ta mất tích hàng chục năm nay rồi, ta cứ tưởng đã đi đứt vì không đột phá được Chứa Tế chứ?"

Người khác đáp: "Ừ, nghe đồn ông ấy tìm nơi bế quan đột phá Chứa

Tể, nhìn già yếu thế kia thì chắc đột phá thất bại rồi, vì nếu đột phá lên Chúa Tể thành công, ngoài tuổi thọ tăng lên thì cơ thể cũng sẽ trẻ hóa một phần."

Dương và My theo con đường dành riêng cho thí sinh tiến vào khu điểm danh, trên đầu Dương hiện xuất hiện mấy cục u to tướng vì bị Thiên Lý thánh sư lôi đầu ra gõ cho mấy cái.

Sau bài diễn văn khai mạc, thành chủ - Thần Sư Đạp Đức Cường tuyên bố khai mở cao ốc Trí Tuệ, các thí sinh bắt đầu tiến vào chinh phục thử thách.

Cao ốc Trí Tuệ gồm 101 tầng, những người đăng ký tiến vào sẽ lần lượt xuất phát tiến đến cửa vào, trả lời đúng câu đố đầu tiên để được tiến vào trong, cứ thế lần lượt giải đáp từng câu đố của mỗi tầng để có thể bước lên tầng cao hơn, còn nếu trả lời sai sẽ lập tức bị loại. Mỗi người vượt cao ốc sẽ được sắp xếp ở một phòng riêng biệt để tránh trường hợp nhắc bài.

Câu đố mỗi tầng sẽ khó dần, và câu đố dành cho mỗi người cũng sẽ khác nhau theo cơ chế ngẫu nhiên, còn những câu đố đã được giải sẽ không bao giờ xuất hiện trở lại. Phần thưởng cho đáp án đúng cũng sẽ xuất hiện ngẫu nhiên với giá trị tăng dần theo mỗi tầng.

"Tòa nhà này lấy đâu ra nhiều phần thưởng và câu đố vậy nhỉ?" Một người xem thắc mắc.

Người khác đáp: "Nghe đồn từ hàng ngàn năm trước, khi Giả kim thành chưa được xây dựng thì cao ốc Trí Tuệ và tòa nhà Tri Thức đã tồn tại rồi. Có thể do người viễn cổ xây nên, thời xưa thế giới chưa bị tan vỡ, khoáng sản dồi dào và nhân tài cũng nhiều hơn, cho nên tòa cao ốc này có nhiều câu đố và vật quý cũng không có gì lạ."

Theo thứ tự đăng ký, My tiến lên nhận câu đố đầu tiên, mất vài phút suy nghĩ để đưa ra đáp án, nhận lấy phần thưởng đầu tiên rồi tiến vào tầng thứ nhất. Tiếp đến là Dương, với kinh nghiệm gian lận thi cử thâm niên, hẳn không khó khăn tiến vào tầng 1.

Những câu đố của cao ốc Trí Tuệ rất đa dạng, ngoài những câu hỏi yêu cầu lượng kiến thức khổng lồ ở mọi lĩnh vực còn có những câu đố cần đầu óc nhạy bén, logic hay mưu mẹo, cả những trò chơi dân gian đòi hỏi nhanh tay lẹ mắt như xếp hình, bắt bướm, móc cua, hái bưởi, ôm dưa hấu, liếm sò lông, tuốc khoai, thổi kèn, mút sữa chua...

Thần kỳ ở chỗ, tất cả những câu đố đều có trong dữ liệu của Google, giúp Dương vượt qua từng tầng một cách nhàm chán, và phần thưởng nhận được cũng rất nhàm chán, đa phần là quặng kim loại các kiểu, một ít hồn tâm linh thú cùng vài loại linh dược hiếm mà Dương định bụng sẽ đem đưa Hoài Bảo để đổi lấy linh đan, tiên đan các loại. Nhàm chán là nhàm chán với Dương thôi, chứ thật ra những gì Dương thu được tính ra bằng cả gia tài của một vị Tông Sư.

Người bên ngoài không thể biết ai đang vượt qua tầng nào, chỉ có thể chờ đợi số liệu do chính quyền Giả kim thành công bố. Dương băng băng leo tầng, khi toàn bộ người tham gia đã rời khỏi cao ốc thì chỉ còn mình hắn đang ở tầng 98.

Dương đang ngồi hì hụi vẽ sơ đồ thiết kế chi tiết của Đông Sơn Cổ Trống, một trong 12 Thần Bảo, chỉ riêng giấy vẽ đã có 9 tờ, mỗi tờ có diện tích 1 mét vuông. Đòi hỏi một trí nhớ siêu khủng khiếp để có thể vượt qua, đã vậy còn bị giới hạn thời gian hoàn thành. Dương nhiên bản vẽ là một chuyện, tạo ra là chuyện khác, có những nguyên liệu hiếm đến mức không còn xuất hiện nên dù có biết cách cũng không thể chế tạo ra chiếc thứ hai.

Cuối cùng Dương cũng miễn cưỡng vượt qua để tiến lên tầng 99. Từ giữa phòng, một chiếc hộp trạm trở tinh tế mở ra, hiện ra bên trong là một khối tinh thể nhỏ bằng ngón tay có màu trắng trong lấp lánh. Mỉm cười hài lòng, Dương thu lấy viên tinh thể cất vào nhẫn rồi tiếp nhận câu đố thứ 100.

"Hy vọng là tầng này sẽ có Kim Tinh Vạn Năm..."

Câu đố thứ 100 cực kỳ hóc búa, đến nỗi bản thân thằng tác giả mặt lờ cũng không nghĩ ra nội dung câu đố, vậy mà Google vẫn giúp Dương giải đáp thành công.

Ngay khi Dương hoàn thành câu đố, một giọng nói vô cảm đều đều vang lên: "Chúc mừng người đã thành công vượt qua 100 câu đố của cao ốc Trí Tuệ!"

Ngay sau đó là một tràng âm thanh vỗ tay vang dội được thu âm sẵn để tặng phần vinh quang. Cầu thang mở ra cho Dương tiến lên tầng 100.

"Phần thưởng của tầng này là một món tự chọn." Giọng nói không cảm xúc vừa dứt thì chiếc rương ở giữa phòng liền mở ra, bên trong lấp lánh những loại tinh thạch, linh dược, linh kim,... đều là loại quý hiếm nhất.

Nhìn thứ nào cũng thèm đỏ cả mắt, Dương muốn ôm hết nguyên rương nhưng không dám, liền hỏi dò chừng: "Lấy vài thứ có được không?"

Giọng kia đều đều đáp: "Lấy được!"

Dương mừng rỡ giơ tay định hốt vào, giọng kia lại nói thêm: "Nhưng mang đi không được!"

"Mẹ nó! Cảm giác này sao quen quen! Chẳng lẽ là bà con của thằng Google?" Dương nhíu mày nghi ngờ.

Giọng kia có vẻ không quan tâm: "Tiếp theo là câu hỏi thứ 101: Người - là - ai?"

Dương trầm tư, đây là câu hỏi duy nhất mà người vượt tháp có thể chuẩn bị trước đáp án, nhưng dù chuẩn bị trước cũng không thể nào biết đáp án này có đúng hay không. Hai vị Thần Sư trước đây, một vị dùng tên thật của mình làm đáp án, một vị còn lại đáp: "Ta là ta", cả hai đều bị loại.

Suốt thời gian nằm chổng mông trên giường nhà My, Dương luôn suy nghĩ tìm ra đáp án thích hợp, nhưng chỉ có một cơ hội trả lời duy nhất...

Chỉ có một cơ hội trả lời...

Vậy nên, thay vì trả lời, hẳn chọn cách khác: "Vậy người là ai?"

Giọng kia nói: "Tại sao ta phải nói cho người biết?"

Dương tò mò: "Hình như người hiểu được lời ta nói chứ không phải là do lập trình sẵn. Người không phải là một hệ thống sao? Sao người lại có trí tuệ?"

Giọng đáp đều đều không cảm xúc: "Ta là một hệ thống, nhưng tại sao ta không thể có trí tuệ? Với trình độ của các người hiện nay thì làm sao mà biết được một khái niệm gọi là Trí tuệ nhân tạo!"

Chương 105: Hai Tối Thượng Bảo

Lời Ngỏ: Sorry các đạo hữu vì có thêm mục yêu cầu 1 linh thạch mới được xem. Thấy lạ lạ nên click vào thử. Truyện này up chủ yếu mục đích cho các đạo hữu xả stress chứ không phải đòi hỏi l:~D Mong các đạo hữu thông cảm việc chơi ngu của tại hạ:~)) Thân ái: Lenken

"Trí tuệ nhân tạo? Ý người nói người là linh hồn của Tối Thượng Bảo?" Dương hỏi.

Giọng kia đáp: "Khác nhau. Linh hồn của Tối Thượng Bảo là tồn tại ở dạng linh hồn giống với Tinh Linh, không những có trí tuệ mà còn có cảm xúc riêng, còn Trí tuệ nhân tạo như ta cũng là một sản phẩm giả kim thuật nhưng không có linh hồn mà chỉ có trí tuệ cơ học. Nói đơn giản hơn, bọn chúng là linh hồn, còn ta là não bộ. Tạo ra Tối Thượng Bảo cực kỳ khó, cho nên thay vì cố tạo thêm Tối Thượng Bảo, chủ nhân đã nghiên cứu phát triển ra một dạng bảo vật có trí tuệ như ta. Mà sao ta lại trả lời người nhiều vậy? Trong bộ nhớ không có lệnh trả lời với người lạ."

"Chủ nhân người là ai?"

"Chủ nhân là người thông minh nhất thế giới này, người là tồn tại sánh ngang với Tối Thượng và từng lập ra một kỳ tích mà trong lịch sử thế giới chưa ai làm được."

"Gê vậy? Nói rõ hơn xem." Dương giục.

Giọng kia dù vẫn vô cảm nhưng vẫn khiến Dương có cảm giác như

một giọng nói tự hào: "Người biết về luyện kim, vậy có biết rằng nhiều Thánh Sư hợp tác vẫn có thể tạo ra Thần Bảo?"

Dương gật đầu: "Đúng! Có biết!"

Giọng kia nói tiếp: "Nhưng trăm tỷ Thần Sư hợp tác cũng không thể tạo ra Tối Thượng Bảo."

"Vậy Thiên Kiếm ở đâu ra?" Dương ngạc nhiên.

"Chính là từ dạng tồn tại tối thượng của giả kim thuật, Thượng Sư. Chủ nhân của ta chính là một Thượng Sư, nhưng đặc biệt hơn, người là Thượng Sư duy nhất trên thế giới thành công chế tạo ra không chỉ một mà đến hai Tối Thượng Bảo!"

"Hai Tối Thượng Bảo? Là gì?" Tim Dương đập tung lồng ngực, trước đó vài giây hắn còn tưởng rằng cả thế giới này chỉ có duy nhất một mình Thiên Kiếm là Tối Thượng Bảo.

Giọng kia đáp: "Thiên Kiếm và Thiên Thư!"

Giống như thứ gì đó vừa nổ tung trong não Dương, hắn cảm giác được rằng hắn đang tiếp cận lời giải đáp cho nguồn gốc của cái thứ tự xưng là Google kia. Thiên Kiếm là thanh kiếm của Trời, vậy Thiên Thư nghĩa là sách Trời, nói về sách là nói về Tri Thức, và nói về Tri Thức thì Dương chưa thấy thứ gì có thể biết gần như mọi thứ giống Google. Nên Dương nghĩ, nếu không phải chính là Thiên Thư thì Google chắc chắn có liên quan đến Thiên Thư!

Dương đang lạc trong những dòng suy đoán, giọng vô cảm lại nói: "Quá thời gian rồi! Trả lời câu hỏi đi! Nếu không ta đuổi người ra ngay lập tức."

"Ặc, tâm sự thêm tí không được à?"

"Trả lời đi! Người là ai? Chỉ được trả lời bằng sự thật!"

"Sự thật?" Dương trầm tư, hẳn biết nếu còn câu giờ sẽ lập tức bị đá ra ngoài bởi vì cái hệ thống này đã tự xác nhận rằng nó không hề có cảm xúc.

"Ta là... Lâm Việt Dương!"

"Sai!"

"Ấy ấy khoan! Ta trả lời lộn, cho trả lời lại đi!"

"Không được! Tạm biệt!"

Sàn phòng chỗ Dương đứng dường như đang rung chuyển, Dương vội vàng vót vát: "Ta là Võ Phi Dương! Là Võ Phi Dương!"

Đột nhiên sàn phòng dừng hẳn, giọng vô cảm im lặng một lúc rồi đáp: "Đúng rồi!"

Dương thở phào nhẹ nhõm.

"Nhưng người không phải người ta tìm! Vĩnh biệt!" Giọng vô cảm ném cho Dương một câu, chỗ sàn phòng Dương đứng tách ra một vòng tròn đưa hẳn rơi thẳng xuống từ tầng 100 của tòa nhà.

"Aaa....! Khốn kiếp!"

Bên ngoài cao ốc Trí Tuệ, người xem đã trở nên thưa thớt khi đa số thí sinh đã ra ngoài, chỉ còn vài người tò mò nán lại xem thí sinh cuối cùng đang làm gì trong tháp mà lâu đến vậy.

"Chắc nó bí câu nào rồi ăn vạ không chịu ra đây mà! Có những câu không giới hạn thời gian, nhưng ở lâu quá cũng vẫn bị đuổi ra như thường!" Thiên Lý thánh sư đứng chấp tay sau đít khịt mũi nói, sau lưng là hai chị em Lệ, Mộng cùng với My.

Mộng nói: "Cháu nghe nói lần ông nội lên đến tầng 70 còn lâu hơn giờ nhiều..."

Thiên Lý thánh sư vuốt râu đắc ý: "Đương nhiên! Về ăn vạ thì nó làm sao bằng ta được!" Nói xong, lão đổi giọng: "Con bé hư đốn! Dám gài hàng ông mà à!"

"Cháu đâu có gài! Tự ông khai ra mà!"

Mộng nói xong thì My hồi hộp nói: "Cửa mở kìa!"

Cửa tầng thấp nhất của cao ốc hé mở, Dương bước ra và thấy Thiên Lý thánh sư cùng Lệ, Mộng, My, liền vẫy tay chào tươi cười bước tới.

Nhìn cái bộ dáng đại công cáo thành của Dương, cả Lệ, Mộng và My cùng đỏ ửng mặt còn Thiên Lý thánh sư trợn mắt nghĩ thầm: "Đệt? Chẳng lẽ nó vượt được tầng 60 thật sao?"

Dương đang đi thì chợt một bóng người vèo vèo lao đến khiến Thiên Lý thánh sư giật mình lao đến chắn trước người Dương.

Hai người này dừng lại cùng lúc, đối diện nhau.

Thiên Lý thánh sư ngạc nhiên: "Thầy Cường!"

Người đối diện chính là Đức Cường Thần Sư, lão thở hì hục phát tay

đuổi: "Thiên Lý! Tránh ra ngay!"

Nhìn Đức Cường có vẻ nóng nảy gấp gáp, Thiên Lý lo lắng: "Thầy Cường, thằng cháu này của con có làm gì đắc tội thầy ạ? Nó còn nhỏ dại xin thầy tha lỗi để con đem về dạy dỗ..."

Đức Cường nhướn mày: "Dạy dỗ? Người dạy nổi hấn sao? Tránh ra!"

Nói xong, Đức Cường thần sư tỏa ra uy thế khủng khiếp của một vị đại đế, khiến Thiên Lý thánh sư vốn chỉ là Linh Đế cấp thấp bị đẩy lùi mấy bước liền.

Chỉ còn Đức Cường đối diện Dương, lão gằn giọng hỏi: "Nó đâu?"

Như phản xạ tự nhiên, Thiên Lý thánh sư nổi lên một ý nghĩ: "Đù má chắc thằng nhóc dâm đãng này lại xơi con gái nhà người ta nữa rồi! Lại còn đưa nhau đi trốn!"

Nhưng Dương chẳng có biểu hiện gì là lo sợ, bởi hấn chẳng cần phải lo sợ, hấn mỉm cười lấy từ trong nhẫn ra một khối kim loại màu vàng tỏa ra ánh sáng chói lóa đưa cho thần sư Đức Cường.

Tay run run cầm lấy khối Kim Tinh Vạn Năm, Đức Cường thần sư giấu trong bàn tay để ngấm riêng một hồi, đôi mắt lão ngấn lệ: "Là nó... chính là nó..."

Sau đó lão ngửa mặt cười to: "Ha ha ha! Ha ha ha!"

Tiếp theo, trước cái mồm há như muốn tét ra của Thiên Lý thánh sư và những người quan sát, Đức Cường thần sư vừa khóc vừa cười ôm chầm lấy Dương hun hít tới tấp, mà hấn thì vô phương phản kháng nên chỉ có thể đứng chịu đòn, miệng lầm bầm: "Má! Bớt lầy

dùm cái! Mấy con vợ của ta đang đứng nhìn kìa!"

Hun như bóng muện một hồi, Đức Cường thần sư mới buông Dương ra, gọi Dương, Thiên Lý thánh sư và Lệ, Mộng, My vào nơi riêng tư để giải thích ngọn nguồn sự việc. Đương nhiên chuyện Dương lên đến tầng 100 cao ốc Trí Tuệ sẽ được Đức Cường thần sư giấu kín, chuyện thí sinh yêu cầu giấu kín thành tích cũng không phải chuyện hiếm nên không quá nhiều người thắc mắc.

Sau khi được thần sư Đức Cường giải thích vấn đề, rằng lão nhờ Dương tìm một món linh kim hiếm có, Thiên Lý tò mò hỏi Dương: "Vậy ngươi đã vượt đến tầng bao nhiêu?"

Dương hỏi ngược lại: "Trước đây ông vượt đến tầng bao nhiêu?"

Thiên Lý thánh sư nét mặt tự hào, nhưng trước mặt một thần sư nào dám cao ngạo, ra vẻ khiêm tốn: "Cố lắm mới đến được tầng 70..."

"Ờ... vậy cháu đến tầng 71!"

"Xạo mày!"

"Thật mà! Không tin ông hỏi thành chủ Đức Cường xem!"

Dương liếc qua Đức Cường, lão liền thật thà gật đầu xác nhận với bản mặt không chắc chắn lắm.

Nhìn bản mặt khó tin của Thiên Lý và Lệ, Mộng, My, Dương gãi đầu: "Thật ra cháu chỉ qua tầng 60 thôi..."

Lần này thì Đức Cường đưa ra giấy chứng nhận vượt tháp cho Dương, đến tầng 60 theo giao ước từ trước giữa hai người.

"Vậy là cháu được cưới Lệ, Mộng và My chứ ạ?"

Rõ ràng là Thiên Lý thánh sư không còn gì để nói, mặt lão đơ ra, phải gật đầu mà không thể gật, muốn lắc đầu mà không thể lắc, cuối cùng chỉ đưa ra một câu miễn cưỡng: "Khi nào mẹ ngươi đến hỏi thì ta sẽ cho tổ chức cưới..."

Điều này thì Dương cũng đồng ý. Nhưng nhìn Lệ, Mộng và My đang cười e thẹn mà rạng rỡ, trong lòng Dương nổi lên máu cầm thú, thầm soạn sẵn một kịch bản để khai trương My đồng thời thử trò tay 4 với cả 3 nàng, cũng là dịp khai trương cái năng lực đặc biệt có được sau khi Long Hóa cấp độ 2 mà hắn mới phát hiện trong thời gian nằm sắp dưỡng mộng.

Xong chuyện, Dương được Đức Cường gọi đến một phòng bí mật.

Trên bàn là món linh bảo hạ cấp kia, thần sư Đức Cường đã lắp ráp hoàn thiện, chỉ còn chờ Dương mang Kim Tinh Vạn Năm về lắp vào.

Cả hai nín thở chờ đợi khi bàn tay Đức Cường đặt viên kim tinh sáng chói vào vị trí của nó.

Âm thanh ma sát chói tai vang lên, Đức Cường đóng lớp vỏ vào và đưa cho Dương.

"Ngươi kích hoạt đi!"

"Nhưng do ngài tạo ra mà..."

"Không có ngươi thì không có nó!" Đức Cường thần sư dứt khoát, việc kích hoạt một món bảo vật mới được sáng tạo có ý nghĩa giống như việc người cha lần đầu tiên nhìn thấy đứa con mới sinh của mình, nhưng Đức Cường vẫn quyết định trao cơ hội duy nhất này

cho Dương, bởi hẳn là người dùng nó, tương lai nếu món bảo vật này trở thành thần bảo, sinh ra linh trí thì Dương chính là người thân thiết nhất của nó.

"Được, vậy cháu kích hoạt, còn tên do ngài đặt nhé?"

"Đồng ý!"

Dương cầm lấy, đưa linh lực vào để khởi động món bảo vật tâm huyết của thần sư Đức Cường, lập tức món bảo vật này tỏa ra thứ ánh sáng chói lóa dị thường, dù sáng chói khắp phòng nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ món bảo vật ở trung tâm nguồn sáng.

"Đây là... dị tượng của Kỳ Bảo xuất thế!" Đức Cường thần sư kích động đến run rẩy.

Với những loại bảo vật, bảo đan đặc biệt (như Kỳ Bảo mới được sáng tạo, Thần Bảo, Thần Đan mới được hình thành,...) sẽ sinh ra những dị tượng với quy mô khác nhau, nhưng dù là dị tượng nhỏ như Kỳ Bảo mới sáng tạo cũng là cực kỳ hiếm thấy.

"Chúc mừng ngài thành công sáng tạo ra một Kỳ Bảo!" Dương tươi cười, nhưng lại phát hiện ra quanh người Đức Cường thần sư tỏa ra một lượng linh lực lớn.

"Đột phá?" Dương ngạc nhiên.

Đúng vậy, xóa bỏ khúc mắc trong lòng, Đức Cường thần sư đã thành công vượt qua cấp bậc Linh Đế, sẵn sàng tiến vào cấp bậc Chúa Tể. Vốn đã tích tụ linh lực nhiều năm, hiện tại Đức Cường thành sư có thể lập tức đột phá.

Để đột phá Chúa Tể cần một lượng linh lực khổng lồ, khi đạt đến

Linh Đế cấp cao và lĩnh ngộ thuần thục cảnh giới Hư Hóa, người luyện hồn sẽ có thể thu gom linh lực tự nhiên để tích trữ vào một kho chứa trong linh hồn để dự phòng. Lượng linh lực này sau khi đột phá dù thành công hay thất bại cũng sẽ tiêu tán.

"Ngon!" Dương mừng rỡ, khi Đức Cường thần sư ngồi xếp bằng vận công đột phá thì hắn cũng ngồi xếp bằng vận công ăn hôi, chờ đợi lượng linh lực tự nhiên tản ra là lập tức hấp vào.

Ba tiếng sau, hai người một già một trẻ cùng mở mắt ra cười hà hà đắc ý, riêng Đức Cường thần sư đã trẻ ra thấy rõ nhờ đột phá cấp bậc thành công.

"Nhóc! Công pháp của ngươi lợi hại lắm!"

"Hà hà! Chúc mừng thành chủ sáng tạo ra Kỳ Bảo và thành công đột phá lên Chúa Tể!"

Một lời chúc mừng, nhưng thật ra là Dương đang nhắc khéo. Đức Cường thần sư có chút luyến tiếc, nhưng vẫn rất biết ơn Dương vì nhớ hắn mà lão đột phá Chúa Tể, giữ lại cái mạng già, lão lấy ra một chiếc chìa khóa màu bạch kim được chạm trổ tinh xảo đưa cho Dương: "Đây là chìa khóa Tri Thức, người giữ chìa khóa này chính là chủ nhân của tòa nhà Tri Thức, cũng là chủ nhân của Giả kim thành!"

Phen này hời to, Dương cười đến tét miệng nhận lấy, nhưng lại yêu cầu Đức Cường thần sư giúp hắn che giấu thân phận, bởi hắn còn quá yếu để có thể ngồi lên chiếc ngai thành chủ.

"Còn món Kỳ Bảo này, ngài muốn đặt tên là gì ạ?"

Đức Cường suy nghĩ rồi đáp: "Đa Tình!"

"Đa Tình? Tại sao lại có tên này?"

Đức Cường thần sư nhướng mày: "Một cái cán kiếm mà lưỡi kiếm nào cũng đút vào được..."

"À rồi hiểu! Còn chuyện này cháu muốn nhờ ngài..."

"Chuyện gì?"

"Hiện tại đã hoàn thành tâm huyết, sắp tới chắc ngài đã rảnh rồi, cháu muốn nhờ ngài tiếp tục quản lý Giả kim thành, ngoài ra..."

Dương lấy ra một chồng bản vẽ đặt lên bàn: "Đây là một số bảo vật do cháu thiết kế, ngài xem thử đi."

Đức Cường thần sư tò mò lấy xem thử rồi trợn mắt ngạc nhiên: "Thánh Bảo hạ cấp!", lật vài trang rồi lại thốt lên: "Thánh Bảo trung cấp!", "Trời ạ còn cả Thánh Bảo cao cấp! Sao toàn là Thánh Bảo thế này!"

Là một giả kim thuật gia gạo cội, đương nhiên phải biết để sáng tạo một Thánh Bảo gian nan cỡ nào, bản thiết kế Thánh Bảo quý giá cỡ nào, vậy mà Dương dễ dàng lấy ra hàng chục bản vẽ, càng giúp Đức Cường chắc chắn trong Dương có tàn hồn một vị Thần sư, nhưng đây là bí mật cá nhân nên lão cũng không dám hỏi nhiều, bởi có thể lưu lại tàn hồn thì cũng là Chúa Tể trở lên.

"Cháu sẽ tặng toàn bộ bản thiết kế và công nghệ đi kèm cho ngài với một điều kiện..."

"Điều kiện gì?"

"Trong hai tháng tới hãy chế tạo cho cháu ít nhất ba món, tiền công

và tiền nguyên liệu cháu sẽ trả, nếu không đủ thì cho cháu nợ nhé..."

Đức Cường trợn mắt: "Người bị điên à? Với đồng thiết kế và công nghệ này đã dư dả lấy tiền công và nguyên liệu rồi! Nhưng trong 2 tháng thì quá ngắn, dù là ta và thêm hai Thánh Sư cộng với kho nguyên liệu dồi dào của Giả kim thành thì tối đa cũng chỉ tạo được hai món Thánh Bảo hạ cấp và một món Thánh Bảo trung cấp!"

"Như vậy cũng được, đây là đồng phần thưởng vượt tháp, ngài xem cần gì cứ lấy dùng nhé."

"Được! Ta sẽ tạo cho người sản phẩm tốt nhất có thể! Hai tháng sau đến lấy hàng!"

Chương 106: Tứ Siêu Tân Tinh

Dòng sông êm đềm phản chiếu những ánh sao đêm lung linh, một phụ nữ trẻ tuổi bước như vô hồn ra bến sông, đôi mắt đăm lẹ nhìn xuống dòng sông rồi từ từ nhắm lại. Cắn chặt môi như cố kềm lại cơn đau xé lòng, tay nàng tụ linh lực, thềm quyết tâm tự tung chưởng vào ngực mình rồi nhảy xuống dòng nước...

Nhưng chợt có tiếng gọi từ xa...

"Mẹ ơi..."

"Thiệt... nàng ở đâu..."

Có ánh đèn tiến đến, một người đàn ông cùng một thằng bé vội vã chạy đến bên nàng..."

"Thiệt! Đừng làm bậy..."

Thiệt vẫy vùong cố thoát khỏi vòng tay chồng: "Chàng buôn thiệp ra, chàng đã không tin thiệp thì còn giữ thiệp lại làm gì?"

Người chồng cũng bật khóc, cố giữ chặt vợ mình: "Ta sai rồi! Ta sai rồi! Ta đã biết rằng người cha mà con nói chỉ là cái bóng của chính nàng! Ta sai rồi! Ta sẽ không bao giờ để mẹ con nàng cô quạnh mỗi đêm nữa..."

Đôi vợ chồng trẻ ôm nhau khóc thật lâu, rồi người chồng bế người vợ trên tay, cõng đứa con trai trên lưng, cả gia đình hạnh phúc trở về

nhà...

Bên bờ sông, một bóng dáng áo hồng thướt tha đứng dõi theo đôi vợ chồng, khóe môi nàng khẽ mỉm một nụ cười mãn nguyện...

Chợt sau lưng nàng, một tiếng thờ dài vang lên: "Vy Ái ơi là Vy Ái, người luôn luôn chỉ biết se duyên cho kẻ khác, mang tình yêu đến muôn người, nhưng bản thân người tại sao lại không biết tìm kiếm một tình yêu cho chính bản thân mình?"

Vy Ái nhẹ lắc đầu: "Tình yêu của ta là dành cho vạn vật..."

Hồng Ảnh từ phía sau bước đến đứng cạnh Vy Ái, nàng lần nữa thờ dài: "Cái thứ tình yêu vạn vật của người vĩ đại đến đáng thương, người vì muốn se duyên cho Tử Linh, giúp nàng ta xóa đi mặc cảm tội lỗi mà phải chịu đựng nỗi đau của một nửa con tim mình, người khác không biết còn tưởng rằng người yêu Tử Linh hoặc yêu Phi Công đấy!"

Vy Ái nhẹ mỉm cười: "Tử Linh đáng thương hơn là đáng hận, dù rất có lỗi với nửa trái tim còn lại, nhưng ta muốn giải quyết xong chuyện Tử Linh trước đã..."

"Rồi sau đó?" Hồng Ảnh hỏi.

Gương mặt Vy Ái hơi ửng hồng: "Ta cũng muốn thử cảm giác khi... yêu một người..."

Gió lành lạnh đưa hương cỏ thoảng lướt qua gọi Dương tỉnh giấc, mi mắt hắn hé mở nhìn lên bầu trời xanh ngắt không một gợn mây.

"Đây là đâu?" Dương giật mình bật dậy, xung quanh là một khi đất bằng phẳng với nhiều thứ dụng cụ và cột gỗ, cột sắt, trông như một

khu luyện võ.

Đây là một linh cảnh, khu huấn luyện đặc biệt của phủ chủ Sài thành.

Dương xoa cái đầu nhúc buốt, hấn chỉ nhớ sau khi bàn chuyện chế tạo thánh bảo với thần sư Đức Cường, hấn cùng Lệ, Mộng và My cùng thánh sư Thiên Lý rời khỏi Giả kim thành, đang âm mưu lập kèo uống sâm với 3 nàng thì bị một cú trời giáng lên đầu rồi lăn đùng ra bất tỉnh.

Chính là Thiên Lý thánh sư ra tay theo nhờ vả của thành chủ Hồ Đại Quang, vốn dĩ không cần phải đánh Dương bất tỉnh mà chỉ dẫn hấn đến phủ thành chủ, nhưng lão già ngửa tay đánh ngất "cho đỡ phải giải thích".

Sau khi biết ngọn nguồn sự việc từ Google, Dương đứng dậy tìm cánh cổng linh cảnh rồi tiến đến...

Phủ thành chủ Sài thành.

Thành chủ Hồ Đại Quang cùng một lão già cường tráng và một thanh niên tuổi gần 30 mặc quân phục đang tiến đến cổng linh cảnh.

"Thành chủ... chọn hấn làm đại diện có thật sự ổn không?" Lão già hỏi.

"Đương nhiên không ổn, cho nên ta mới sắp xếp cho hấn một khóa đặc huấn."

"Nhưng chỉ còn hai tháng là đến cuộc thi, trong hai tháng này hấn tiến bộ được bao nhiêu? Tuy hấn từng đánh bại Linh Vương cấp 1, nhưng Trường Thương cũng từng một đối một đánh bại Linh Vương cấp 2!"

Thành chủ Hồ Đại Quang vừa mở cổng linh cảnh vừa đáp: "Hoàng tư lệnh, ta hiểu ngài bất mãn vì ta không chọn Trường Thương mà lại đi chọn tên nhóc Võ Phi Dương. Đúng, Trường Thương có thể đánh bại Linh Vương cấp 2, nhưng trong Tứ siêu tân tinh có kẻ từng đánh được với Linh Đế!"

Vị Hàn tư lệnh nói: "Đấy là nhờ vào thủ đoạn, không phải thực lực!"

Hồ Đại Quang gật đầu: "Đấy chính là thứ ta cần, ngài nghĩ Trường Thương có thủ đoạn nào đủ để đánh bại Tứ siêu tân tinh?"

Hàn tư lệnh, gã thanh niên chính là Trường Thương cũng im lặng, bởi lão và hắn đều biết đáp án là không có.

Hai người tiến vào cổng linh cảnh để đến khu luyện tập rộng lớn. Hồ Đại Quang nói tiếp: "Hơn nữa ta cũng chưa chính thức chọn hẳn. Trường Thương, ta sẽ huấn luyện cho ngươi và hắn, đến 1 tháng sau cả hai so tài, ai thắng sẽ chính thức được chọn làm đại diện phủ thành chủ Sài thành tham dự Thanh niên anh hùng chiến, ngươi thấy thế nào?"

Thanh niên tên Trường Thương cung kính gật đầu: "Trường Thương sẽ không phụ lòng mong đợi của thành chủ và tư lệnh!"

Hồ Đại Quang gật đầu: "Tốt!", sau đó lão xoắn tay áo lên, nghiêng răng mắng thăm: "Thằng nhóc chết bầm, thịt con gái ta thì hôm nay đừng trách ta thông ngươi thành ống cống!"

Nhưng ngoài ba người Hồ Đại Quang, trong khu huấn luyện không có một bóng người.

"Ừa hắn đâu rồi? Rõ ràng ta quăng trong này mà?" Đại Quang ngạc

nhiên, ba người chia ra tìm khắp xung quanh nhưng không thấy.

"Chẳng lẽ có kẻ dám đột nhập vào tận đây bắt người?"

Nghĩ vậy, Đại Quang vội vã ra khỏi linh cảnh, vừa định báo động khẩn cấp thì thấy Dương đang nắm tay con gái cưng của lão tung tăng tiến tới.

"Thằng quý! Sao ngươi thoát ra được?" Đại Quang vừa nhẹ nhõm vừa bực mình hỏi.

"Dạ... cào cào quẹt quẹt chơi ai ngờ trúng mã khóa cổng. Hề hề..."

Dương vừa nói xong liền bị Hồ Đại Quang thộp cổ lôi vào trong, Hoàng tư lệnh và Trường Thương cũng theo vào, Nguyệt định vào theo nhưng cổng bị khóa lại trước khi nàng kịp tiến đến.

Bên trong khu huấn luyện, Đại Quang dặn dò: "Hoàng tư lệnh và Trường Thương, hai người chờ ở đây, ta làm công tác tư tưởng cho thằng quý nhỏ này một lát!"

Nói xong, Đại Quang lôi Dương vào một góc và hỏi:

"Nhìn ngươi không có vẻ gì là lo lắng cho cuộc thi sắp đến?"

Dương suy nghĩ rồi đáp: "Dạ cũng hơi lo, Nguyễn Hoài Bảo và Sùng Hạo đều rất mạnh..."

Hồ Đại Quang nhướn mày: "Nguyễn Hoài Bảo và Sùng Hạo? Các ngươi là thể hệ phi thường, những kẻ mang Tiên vũ, Long thể bá vương và cả Thần Bảo, bất cứ kẻ nào trong các ngươi đều có khả năng chiến đấu vượt xa cấp độ thật, nhưng không có nghĩa là những thể hệ khác không có người làm được vậy! Người năm nay 17 tuổi

có thể liều mạng đánh bại một Linh Vương cấp 1, điều mà đa số thiên tài hơn người đến 10 tuổi còn chưa làm được. Nhưng đó là đa số! Người có ẩn giấu thủ đoạn, những kẻ khác cũng có thể ẩn giấu thủ đoạn. Ta muốn nói đến Tứ siêu tân tinh. Người có biết tiêu chí để được mang danh hiệu Siêu tân tinh là gì không?"

Dương đáp: "Đầu tiên là phải đột phá Linh Tá trước 18 tuổi, thứ hai là thành tích đơn độc chiến đấu vượt cấp siêu phàm."

"Đúng vậy, những Siêu tân tinh tuy còn không bằng người khi ở cùng độ tuổi, nhưng chúng tu luyện trước người đến mười năm. Người vượt cấp, chúng cũng vượt cấp, nhưng người là Linh Tá vượt cấp, còn chúng là Linh Tướng vượt cấp. Đặc biệt, một trong Tứ siêu tân tinh, Đặng Vô Tâm từng đơn độc đánh gãy tay một Linh Đế! Người làm được không?"

Dương lắc đầu, hẳn biết với thực lực hiện tại, dù đem hết những gì hắn có ra dùng cũng không đủ làm tổn thương một Linh Đế cấp 1, trừ khi đó là một vị Linh Đế đang hấp hối.

Thật ra Hồ Đại Quang cũng chưa nói hết, Đặng Vô Tâm kia đánh gãy tay một vị Linh Đế cấp 1, nhưng bản thân hắn cũng trọng thương suýt chết, nếu không nhờ người cứu giúp thì đã vong mạng trong cơn phẫn nộ của vị Linh Đế kia. Nhưng dù là vậy thì Dương cũng không thể nào làm được.

Thấy Dương lâm vào trầm tư, Hồ Đại Quang tiếp tục đả kích: "Sao? Cái vẻ mặt tự tin của Hắc Vũ Tiên Long rơi đâu mất rồi? Nói cho người biết, Đặng Vô Tâm chỉ được xếp vị trí thứ hai trong Tứ siêu tân tinh! Còn kẻ đứng đầu tuy thành tích không sánh bằng nhưng nói về ẩn giấu là cực kỳ thâm sâu, Lương Vô Thường! Ngay cả kẻ xếp thứ 3 Kinh Vô Nguyệt và người xếp thứ 4 Kiều Vô Song cũng có thực lực vượt xa người!"

Dường như phát hiện điều gì đó, Dương nhíu mày: "Tại sao..."

Hồ Đại Quang hỏi: "Tại sao cái gì?"

"Tại sao... cả bốn cái tên đều có chữ Vô?"

Hồ Đại Quang bật ngửa: "Người quan tâm mỗi cái tên sao? Chỉ là trùng hợp thôi vì bốn người này không cùng tuổi, cũng không có quan hệ gì với nhau."

(Thật ra đặt tên như vậy để vừa hay vừa dễ nhớ thôi, các thánh dự khỏi suy luận mất công...)

Hồ Đại Quang tiếp tục nói: "Người đấu với một tên Linh Vương cấp 1 đã chết lên chết xuống, xem ra ta không có duyên làm cha vợ người rồi..."

Dường trợn mắt nhìn Hồ Đại Quang, mặt lão không có vẻ gì là nói đùa hay nói khích. Hồ Như Nguyệt là ai chứ, con gái của thành chủ Sài thành, cháu gái của một vị Chúa Tế, sở hữu tư chất thiên tài cùng nhan sắc tuyệt trần của Hồ tộc. Đừng nói là mất trinh, dù mang bầu hay nát bét cũng có cả đống công tử đại gia ngày đêm mơ tưởng. Còn vấn đề tình cảm? Thế giới này có một thuộc tính gọi là Tình Yêu, tuy hiếm nhưng không phải không có...

Nghĩ thôi đã nóng mặt, Dương nói: "Tuy cháu không thể làm được như bọn họ, nhưng chưa chắc đã không thể đánh bại họ."

"Người lấy cơ sở nào để nói vậy?"

Dường đáp: "Sức mạnh càng lợi hại thì cái giá phải trả càng lớn, những kẻ chiến đấu vượt cấp luôn luôn có khuyết điểm chết người."

Chẳng phải thành chủ mang cháu đến đây là để huấn luyện cách chiến đấu với bốn kẻ kia hay sao?"

Hồ Đại Quang cười nhạt: "Quả nhiên rất thông minh. Được, ta chơi bài ngựa với ngươi."

"Sài thành ta nhân tài thì thời nào cũng có, ngay cả loại thiên tài như Siêu tân tinh cũng đang có vài người, nhưng đáng tiếc là độ tuổi không đúng lúc, kẻ thì đã ngoài 30, kẻ lại mới 17. Cuộc thi này vốn chúng ta không hề muốn tham gia, nhưng nếu không tham gia hoặc thành tích quá kém sẽ tạo cơ hội cho các thế lực khác chế giễu rằng phủ chủ Sài thành không biết đào tạo người tài, gây ra tình trạng chảy máu nhân tài, điều mà không ai mong muốn nhất trong tình trạng chiến tranh lạnh hiện tại. Đây là vấn đề thứ nhất"

"Vấn đề quan trọng hơn, Việt Hồn hội đã đánh một nước cờ lợi hại khi tung ra Phù Đồng Thiên Vương giáp."

Dương hỏi: "Không ai nghĩ đó là bộ giáp giả sao ạ?"

Hồ Đại Quang ngạc nhiên: "Ngươi cũng nghĩ đó là giả sao?"

Dương gật đầu với vẻ mặt khiêm tốn, nhưng trong lòng thầm đắc ý: "Đương nhiên! Thật thế éo nào được khi mà một phần bộ giáp đang nằm trên người ta! Tuy không phải giả nhưng cũng chỉ là thứ vô dụng nếu không biết dùng."

Hồ Đại Quang tất nhiên không biết suy nghĩ trong đầu Dương, lão nói tiếp: "Thật giả khó phân, Việt Hồn hội là một tổ chức lâu đời nên uy tín không hề nhỏ. Nghi ngờ thì chỉ là nghi ngờ, ngươi muốn xem tận mắt bộ giáp để chứng thực thì Việt Hồn hội sẽ lấy cơ sở bị cướp mất để ngăn ngươi tiếp cận bộ giáp, còn nếu ngươi nói là giả thì sẽ bị nghi ngờ rằng ngươi biết về bộ giáp thật, trở thành mục tiêu chung

của các thế lực khác. Vậy nên nhiều người thà tin là thật."

Dương hỏi: "Nhưng nếu là giả thì không phải khi cuộc thi kết thúc, mọi chuyện bại lộ thì Việt Hồn hội cũng thân bại danh liệt sao?"

"Chính vì vậy nên càng có cơ sở để tin rằng bộ giáp là thật. Cho nên ta cần người tham dự và cố gắng đi đến cuối cùng cuộc thi, nếu bộ giáp là giả thì tốt, còn nếu là thật..."

"...thì đoạt lấy và sẵn sàng cho chiến tranh..."

Lúc Hồ Đại Quang đang giác ngộ tư tưởng cho Dương, ở một góc khác, Hoàng tư lệnh và Trường Thương cũng đang xì xầm to nhỏ.

Hoàng tư lệnh nói: "Nhóc con, ông nội còn có việc nên không thể gặp người trong 1 tháng tới. Nhớ lời ông nội dặn: Võ Phi Dương tuy lợi hại nhưng hiện tại vẫn chưa bằng người, trong khóa huấn luyện có bao nhiêu cơ hội cứ hành hấn ra bã, đến khi hấn gặp người là run sợ thì khỏi lo chuyện tranh suất dự thi nữa!"

Trường Thương gật đầu: "Dạ! Trường Thương sẽ không làm ông thất vọng!"

Chương 107: Định Hình và Hữu Hình

Một tháng trôi qua kể từ khi Dương bắt đầu khóa tập huấn đặc biệt cùng với thành chủ Hồ Đại Quang và Trường Thương.

Hoàng tư lệnh vừa trở về sau chuyến công tác liền đến xem tình hình tập luyện của đứa cháu nội. Thành chủ bận việc nên chưa đến, Hoàng tư lệnh tự mình mở cổng linh cảnh, vừa bước vào liền thấy Dương vừa hoảng loạn bỏ chạy vừa kêu la thất thanh: "Ta lạy người! Tha cho ta được không! Hu hu..."

Phía sau là Trường Thương vừa đuổi theo vừa quát: "Khôn hồn thì đứng lại cho ta!"

Nhìn cảnh đuổi bắt, Hoàng tư lệnh gật gù đắc ý: "Quả nhiên cháu nội ta vẫn xuất sắc hơn, xem thành chủ còn gì để nói..."

Trong lòng đắc ý là vậy, nhưng Hoàng tư lệnh ra vẻ công minh quát lớn: "Trường Thương! Không được bắt nạt đàn em!"

Thấy có Hoàng tư lệnh đến, Dương mừng rỡ chạy lại cầu cứu: "Hoàng tư lệnh! Cứu cháu với, hu hu..."

Hoàng tư lệnh gật đầu: "Yên tâm! Có ta ở đây hấn sẽ không dám động đến người! Trường Thương!"

Trường Thương vội vàng tiến lại giậm chân chào theo kiểu quân đội: "Có thuộc hạ!"

Hoàng tư lệnh gằn giọng: "Người biết tội chứ?"

Trường Thương bối rồi: "Dạ?"

Hoàng tư lệnh hừ lạnh rồi liếc sang Dương: "Phi Dương, thời gian qua Trường Thương đã bắt nạt cậu thế nào? Kể ta nghe!"

Hoàng tư lệnh nói với vẻ mặt công chính liêm minh, nhưng thật ra trong lòng đang chờ Dương kể cho lão nghe về "chiến tích" của thằng cháu nội cưng.

Dương lu loa méc: "Hu hu... Hấn cứ bắt cháu phải nhận ba lạy bái sư của hấn, cháu không chịu mà hấn cứ đuổi theo đòi quỳ lạy cháu..."

Hoàng tư lệnh nghe như không nghe, quát mắt nhìn sang Trường Thương: "Trường Thương! Ta dặn dò người chiếu cố đàn em, sao lại giờ trò ỷ mạnh đi quỳ lạy nó... hả? Người nói cái gì?"

Hoàng Tư lệnh nghĩ mình nghe nhầm, quay sang nhìn Dương.

Dương vẫn còn bù lu bù loa: "Đã bảo ta còn nhỏ, lạy như vậy ta sẽ bị tổn thọ mà hấn không chịu nghe, Hoàng tư lệnh phải phân xử cho ta, hu hu..."

Hoàng tư lệnh như óng mảy, lão chưa tiếp nhận được sự thật nên tự dối lòng rằng Dương nói vậy để giữ thể diện, liền trừng mắt liếc sang Trường Thương.

Trường Thương vội vàng phân bua: "Hoàng tư lệnh, thuộc hạ được Dương đại nhân dạy dỗ tận tình, sinh lòng kính trọng nên một lòng muốn bái Dương đại nhân làm thầy, vậy mà ngài ấy nhất quyết từ chối, cho nên đành phải dùng hạ sách ép ngài nhận ba lạy của thuộc hạ..."

Hoàng tư lệnh mất vài chục giây để tiêu hóa những thông tin vừa nhận được, liên tục quay đầu nhìn Dương rồi lại nhìn Trường Thương, sau đó giọng lão nhạt dần, vẻ mặt đặc ý cũng mất tích, lão hỏi Trường Thương: "Hắn dạy ngươi những gì?"

Trường Thương quay sang cúi mình cung kính trước Dương một cái khiến Dương sợ hãi né ra, sau đó mới quay sang đáp lời Hoàng tư lệnh: "Dạ, Dương đại nhân chỉ ra những khuyết điểm trong các võ học, linh thuật của thuộc hạ, thậm chí ngài còn giúp thuộc hạ cải tiến công pháp tu luyện, giúp hiệu quả tăng lên hơn hẳn!"

"Cải tiến công pháp?" Hoàng tư lệnh ngạc nhiên, công pháp mà Trường Thương tu luyện được truyền lại từ tổ tiên nhà lão, ngay lão cũng luyện công pháp này từ khi mới tụ linh cho đến tận khi trở thành một vị Linh Đế như ngày nay, vậy mà chưa từng tìm ra chút cách nào thể chỉnh sửa công pháp này, thế nhưng một thằng nhóc 17 tuổi mới tiếp xúc với Trường Thương một tháng đã có thể cải tiến công pháp cho hắn?

Hoảng hồn một hồi, Hoàng tư lệnh định thần lại, trong lòng nghĩ: "Cho là hắn có trí tuệ thiên tài, nhưng chẳng ai đem quân sư ra làm tiên phong đánh trận bao giờ..."

Nghĩ vậy nên Hoàng tư lệnh hỏi Trường Thương: "Ngươi và hắn có so tài qua chứ?"

Quả nhiên Trường Thương gật đầu với nét mặt tự đắc khiến Hoàng tư lệnh tươi tỉnh hẳn ra, Trường Thương đáp: "Dạ, thuộc hạ chỉ thua đúng một trận!"

Hoàng tư lệnh gật gù, trong lòng cười thầm: "Hà hà... có thể chứ!"

Ngoài mặt thì vẫn nghiêm nghị, Hoàng tư lệnh nói: "Người lớn hơn Phi Dương gần 10 tuổi, vậy mà để bị thua một trận cũng là tệ lắm rồi! Mà các người đánh nhau mấy trận rồi?"

Trường thương vẫn nét mặt tự hào đáp: "Dạ, chỉ đánh đúng một trận!"

Hoàng tư lệnh đơ mặt lại: "Đánh nhau mỗi một trận mà cũng thua, vậy sao mặt người tự hào như vô địch Ngoại Hạng Hồn Chiến vậy?"

Nên biết Ngoại Hạng Hồn Chiến, hay còn gọi tắt là Hồn Lích (Tương tự Võ Lích của Việt Nam ở thế giới cũ của Dương) là giải so tài mang tính thể thao của các thế lực lớn nhỏ trên khắp cả nước. Giải này so tài bằng chiến đấu, mỗi năm tổ chức một lần với 14 đội tham dự, các đội lần lượt đấu theo cặp theo thể thức tính điểm, đến cuối mùa giải, đội nào nhiều điểm nhất sẽ lên ngôi vô địch.

Trường Thương cười gượng đáp: "Dạ... tự hào vì chỉ thua một trận, chứ đánh nữa thì lại thua thêm rồi..."

Hoàng tư lệnh nghe xong không còn giữ nổi bình tĩnh, nghiêng răng gầm gừ: "Thằng cháu vô dụng! Ta đánh chết người!"

Nói xong, Hoàng tư lệnh giơ tay định đánh Trường Thương.

"Á! Sư phụ cứu ta!", Trường Thương sắp bị đánh, vội vã bỏ chạy nhưng bị Hoàng tư lệnh nắm áo kéo ngã xuống, vội vàng chụp lấy cổ chân Dương cầu cứu.

Dương định chạy nhưng bị giữ cổ chân nên cũng té ngã, liền chống tay xuống đất giãy chân cố thoát ra: "Nhây quá! Buông ta ra! Ta không phải sư phụ người!"

Cha con Hồ Đại Quang, Hồ Như Nguyệt vừa bước vào cổng, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Hồ Đại Quang giật mình: "Gì vậy? Tri sâm kiểu mới à?"

Sau trận tri sâm nóng bỏng cùng ông cháu Trường Thương, Dương được cô nàng Như Nguyệt nắm tay kéo ra một góc ngồi ăn trưa trong ánh mắt ghen tỵ của ông cháu Trường Thương cùng sát khí bùng bùng của thành chủ Hồ Đại Quang.

"Thật là bất công, ta thì ngày nào cũng bị hành cho te tua, còn nàng trông lúc nào cũng thanh thoi quá vậy?" Dương than thở, nhưng thật ra là ngầm mách cho Nguyệt chuyện hấn bị "bố vợ" hành hạ, quả nhiên nói xong thì cảm thấy sát khí quanh người Hồ Đại Quang giống như tăng lên một bậc.

"Ta là nữ giới, đâu thể tập luyện kiểu nam giới các ngươi, vả lại ta cũng không có tham gia cuộc thi này."

Dương ngạc nhiên: "Sao lại không tham gia? Tuy thành chủ nói chỉ chọn một đại diện nhưng nếu nàng muốn vẫn có thể xin đi theo mà, đây là cơ hội cọ sát rất tốt nha!"

Nguyệt lắc đầu: "Trong thời gian tới, ta muốn ra Hà thành một chuyến..."

"Ra đấy để làm gì?"

Nguyệt đáp: "Ngươi biết chuyện về tổ tiên Cửu Vỹ Thần Hồ của ta thì chắc cũng biết chuyện người bị Âu Cơ phong ấn."

Dương gật đầu, Nguyệt nói tiếp: "Trong cuốn Lĩnh Nam Chích Quái có nói tổ tiên bị giam cầm dưới đáy Hồ Tây, cho nên hồ này từng có tên là Đầm Xác Cáo. Nhà họ Hồ chúng ta đã nhiều đời điều tra

nhưng đều vô vọng, nhưng ta vẫn muốn thử đến đáy một lần, vừa để tìm kiếm vừa để học theo người, thử ngao du khắp 3 miền đất nước một lần."

Một công chúa của Nam Bộ lại dám đi ra Bắc Bộ, nói an toàn thì cũng tạm tạm an toàn, nói nguy hiểm thì cũng trùng trùng nguy hiểm. Nhưng cái khái niệm "công chúa, hoàng tử" của thế giới này không phải chỉ là những kẻ cành vàng lá ngọc, được bảo bọc hầu hạ nơi gác tía lầu son, mà còn phải có tài năng và đạo đức, để người đời thấy rằng đây là một công chúa tốt, kia là một hoàng tử tốt, mà để sinh ra một công chúa tốt, một hoàng tử tốt thì chắc hẳn vị lãnh đạo kia cũng phải là một người tài ba, và nơi họ lãnh đạo có một môi trường giáo dục tuyệt vời.

Đây là quan niệm phổ biến ở thời hiện đại của thế giới này. Dương cũng biết, cho nên dù lo lắng nhưng hẳn không hề ngăn cản Như Nguyệt làm điều nàng muốn, bởi chính bản thân hẳn cũng sắp bước vào một cuộc chiến sinh tử để tiếp tục con đường trở thành cường giả.

Trò chuyện thêm một lúc thì Hồ Đại Quang hằm hằm bước tới, báo hiệu hết giờ "thăm tù". Như Nguyệt bực dọc hôn vào má Dương một cái sau đó trề môi lè lưỡi thách thức cha nàng rồi chạy thẳng ra ngoài, để Dương ở lại toát mồ hôi húng chịu cơn thịnh nộ của bố vợ.

Thế là Dương có thêm một trận huấn luyện no hành, còn bị Hồ Đại Quang đe dọa cấm hó hé chuyện bị cho ăn hành với Như Nguyệt. Thật ra Trường Thương cũng te tua chẳng kém, bởi dù sao hẳn cũng là nhân tài hiếm có của Sài thành nên chịu sự huấn luyện nghiêm khắc chẳng kém gì Dương.

Hồ Đại Quang và Trường Thương ngồi vận công khôi phục linh lực để chuẩn bị cho buổi tập đêm, còn Dương lết tẩm thân tàn tạ tiến vào

nhà vệ sinh để giải quyết nỗi buồn...

Dương ngồi trên bồn vệ sinh, vừa suy nghĩ về chuyện ở cao ốc Trí Tuệ vừa ra sức đưa những thứ cần đưa ra khỏi cái nơi mà ai cũng biết là nơi nào đó...

Bùm... Tọt... Tọt... Tọt!

Một âm thanh giòn tan mà hẳn là bất cứ ai đọc đến dòng này đều đã từng nghe qua nhiều lần trong đời (đậu phộng trôi viết đến đây sao cứ nghĩ thấy mùi thum thum), nhưng lại khiến thành chủ Đại Quang giật mình trợn mắt nhìn ra phía nhà vệ sinh.

"Lại có kiểu đột phá bựa như vậy sao?" Thành chủ Hồ Đại Quang nhướn mày tự hỏi, với thực lực Linh Đế, đương nhiên lão nhận ra lúc tiếng "bùm" phát ra cũng là lúc linh hồn đang sung mãn của Dương đột phá lên Linh Tướng.

Còn Dương ngồi trong nhà vệ sinh cũng nửa khóc nửa cười, hẳn nào có muốn một trong những giai đoạn thăng liêng trên con đường luyện hồn của bản thân lại nặng mùi như vậy, lần trước thì đang xuất tinh, lần này thì đang... Nhưng cơ chế của Thôn Thiên Địa khiến linh hồn Dương không ngừng hấp thu linh lực thiên địa, cho nên linh hồn hẳn vốn đã đạt đến đỉnh phong của cấp Tá đã được tự động tiếp thêm linh lực và thành công vượt lên cấp Tướng.

Điều đấy không có nghĩa là khi Dương đột phá lên Vương, Đế sẽ lại gặp trường hợp tương tự, với cấp bậc càng cao, khả năng kiểm soát linh hồn sẽ càng thuần thục hơn, khi đó người luyện hồn có thể kèm chế khả năng đột phá để lựa chọn thời gian, địa điểm thích hợp.

Không được như Hồ Đại Quang, Trường Thương vẫn yên tĩnh vận công cho đến khi Dương rời nhà vệ sinh tiến lại gần mới phát hiện:

"Người đột phá Linh Tướng?"

Dương gật đầu nhẹ răng cười bắc đẩu dĩ.

Trường Thương há hốc mồm chỉ tay vào nhà vệ sinh: "Người đột phá trong nhà vệ sinh? Đi vệ sinh mà cũng tranh thủ vận công tu luyện sao?"

Vừa nói, trên mặt Trường Thương vừa lộ nét kính phục sự siêng năng phi thường của Dương, khiến tên này dở khóc dở cười không biết giải thích làm sao.

Còn Hồ Đại Quang nhìn Dương bằng ánh mắt sâu thẳm, chuyện lão quan tâm không phải là Dương đột phá ở đâu, mà là Dương thành công đột phá lên Linh Tướng khi chưa đến 18 tuổi, một tốc độ tu luyện khủng khiếp!

Đêm đó, Trường Thương được cho về, trong linh cảnh chỉ còn Hồ Đại Quang ở lại giảng giải cho Dương những điều mới khi bước vào cấp bậc Linh Tướng.

"Người biết gì về cấp bậc Linh Tướng?" Hồ Đại Quang hỏi.

Biết tốt, nhưng đương nhiên Dương sẽ không để lộ, chỉ đáp ngắn gọn: "Theo cháu biết thì Linh Tướng hướng đến sự định hình linh hồn và mở ra cảnh giới Linh Lực Hữu Hình."

Hồ Đại Quang gật đầu nói: "Nếu linh hồn của Linh Tá hướng đến khả năng hồi phục linh lực thì linh hồn của Linh Tướng hướng đến sự định hình. Trước khi đạt đến Linh Tướng, linh hồn vốn không có hình dạng rõ rệt, chỉ giống như khói mây phiêu phù được bảo bọc trong cơ thể. Sự bất định này ảnh hưởng rất lớn đến khả năng điều khiển và mức tiêu hao linh lực."

"Ví dụ như để dùng một đòn đánh mà chỉ cần 3 phần linh lực, người lại phải dùng đến 4 phần hoặc chỉ 2 phần rưỡi, đây là vì linh hồn người bất ổn như mây khói hoặc nước, dùng tay hốt lấy thì sẽ không thể định lượng chính xác và còn làm thất thoát ra khỏi bàn tay. Vậy người làm sao để định lượng chính xác và không làm thất thoát?"

Dương đáp: "Cho nước vào thùng, muốn bao nhiêu thì rót ra bấy nhiêu; Cho khói vào bóng, muốn bao nhiêu thì thả ra bấy nhiêu."

Hồ Đại Quang gật đầu: "Đúng vậy, mục đích của định hình cũng tương tự như cho nước vào thùng. Bắt đầu từ Linh Tướng cấp 1, linh hồn sẽ dần định hình theo xu hướng mô phỏng theo hình dạng cơ thể, cho đến khi người đạt đến cấp Chúa Tể, quá trình định hình này hoàn thành, và một phần nhờ điều này mà các vị Chúa Tể dù cơ thể có bị hủy đi thì linh hồn vẫn có thể tồn tại độc lập với hình dạng không khác gì cơ thể."

"Cũng nhờ sự định hình mà khả năng kiểm soát linh lực của Linh Tướng phát triển vượt trội, là nền tảng để tiến đến cảnh giới Hữu Hình."

"Hữu Hình là cảnh giới mà người luyện hồn có thể tạo ra linh lực có hình dạng theo ý muốn chứ không còn đơn thuần là dạng khối như băng, dạng đốm như lửa hay dạng tia như sấm sét."

"Cảnh giới Kết Tinh giống như bước tạo ra nguyên liệu thô, còn cảnh giới Hữu Hình là bước gia công nguyên liệu tạo thành những công cụ có ích. Một ví dụ khác cho dễ hiểu, một tảng đá thô sơ chỉ có thể dùng để chọi hoặc cầm và đập thẳng vào mặt kẻ thù, nhưng người mài nó thành lưỡi rìu thì có thể đốn ngã cả cây cối mà không cần dùng đến linh lực."

"Mà bản thân ngươi cũng đã nếm qua trái đắng từ linh lực hữu hình rồi đấy thôi!"

Dương biết Hồ Đại Quang nói đến trận đánh giữa hắn và gã Linh Vương tên Đại của Kinh Nguyệt giáo nên gật đầu, chiêu Hàn băng xích trận của Đại khiến Dương lúc đó không thể nào né tránh.

"Đây là một cảnh giới khó, trong vòng 1 tháng ngươi chẳng thể luyện được da lông gì đâu nên cứ tập trung vào phát huy những thế mạnh vốn có thì hơn..."

"Dạ... điều này cháu hiểu."

Nhìn mặt Dương có vẻ chẳng mấy quan tâm, Hồ Đại Quang dò hỏi: "Hình như ngươi không quan tâm lắm đến chuyện này?"

Không phải Dương không quan tâm mà do những chuyện Hồ Đại Quang nói thì hắn đều biết hết, nhưng lại nhớ đến chuyện về cao ốc Trí Tuệ mà hắn suy nghĩ lúc đi vệ sinh nên nảy ra một suy nghĩ, rằng Google không nói chưa chắc đã là không ai biết.

Dương đáp: "Cháu có một chuyện này muốn hỏi, nhưng không liên quan đến cấp bậc Linh Tướng..."

"Chuyện gì?" Hồ Đại Quang hỏi.

Dương đáp: "Không biết thành chủ có từng nghe hoặc thấy qua một món bảo vật nào có tên là... Thiên Thư chưa ạ?"

"Bảo vật tên là Thiên Thư..." Hồ Đại Quang suy nghĩ rồi lắc đầu: "Chưa từng nghe qua!"

"Nhưng danh từ Thiên Thư, đã từng nghe qua!"

"Ở đâu ạ?"

Hồ Đại Quang nghiêm trang hẳn lên, miệng đọc hai câu thơ:

"Nam quốc sơn hà nam đế cư

Tuyệt nhiên định phận tại Thiên Thu"

P/s: Hoàn thành chương 107. Thông cảm nhé các đạo hữu. Tết tới rồi nên công việc lu bu -_- Vì chén cơm manh áo, và vì cả đàn con và lão bà của ta. Nên không thể sáng tác và bớm chương đều đều được. Nhưng cam kết cho các đạo hữu là sẽ đều tay hơn:)) Thân ái.

Chương 108: Đạo Đầu

*Lưu ý lần nữa là ta bận đến tết Nguyên Đán, chap sẽ ra rất thất thường (riêng trong tết sẽ không có chap), ai không thích đọc kiểu ngắt quãng hay chán nản gì đó thì tập trung lo sắm sửa hay kiếm tiền xài tết đi nhé, mắng chửi cũng không có chap đâu.

Viết truyện free và ẩn danh, không danh không lợi, sợ là sợ không thể viết khi còn người đọc chứ không sợ không ai đọc khi còn đang viết, nên các bác không cần đem chuyện không ai thèm đọc ra dọa:D Bái bai các đạo hữu =))

Lại một ngày tập luyện mệt mỏi trôi qua khi chuỗi ngày huấn luyện đã chuẩn bị kết thúc. Dương lúc này chỉ còn một mình trong khu huấn luyện, hắn đang ngồi xếp bằng tranh thủ tu luyện, chợt cảm giác trong chiếc nhẫn thân quen có động tĩnh nên liền dùng ý niệm mang Bảo Ngọc ra ngoài.

"Papa đáng ghét!", đây là âm thanh đầu tiên Dương nghe được trước khi Bảo Ngọc xuất hiện trên tay hắn. Sau thời gian dài ngủ say, kích thích Bảo Ngọc dường như chẳng mấy thay đổi ngoài việc cao lên khá nhiều, thân hình cô bé... à không, từ giờ phải gọi là cô nàng, khiến Dương vừa nhìn qua đã xị máu mũi tung tóe.

"Papa không được nhìn! Hức!"

Để lại một câu giận dỗi, Bảo Ngọc vội vàng chui trở lại vào trong nhẫn Dương, để lại hắn ngồi nhìn bàn tay trống trơn mà trong mắt như vẫn thấy rõ hình ảnh vừa tan mất. Đó là hình ảnh Bảo Ngọc thân mình trần trụi với làn da sáng trắng như nhung như ngọc, nàng ngồi

bệt trên tay Dương, đôi chân thon dài khép chặt nhưng vẫn lộ ra một mảng cở non quyến rũ, lên chút nữa là bụng phẳng eo thon khiến người nhìn chỉ muốn ôm chặt lấy, rồi lên chút nữa, bờ ngực phẳng lì đã bị thay thế bằng hai quả đào tiên tròn trĩnh thơm ngon cực kỳ, dù bị Bảo Ngọc ôm tay che mất phần đầu ti nhưng vẫn đủ khiến Dương nổi cơn dâm tà, qua khỏi chiếc cổ thon trên bờ vai tinh tế là gương mặt vốn đã cực kỳ đáng yêu giờ lại thêm phần thành thực và có chút ửng đỏ vì thẹn thùng khi bị Dương nhìn thấy thân thể trần trụi.

Rõ ràng là với cơ thể như vậy thì quần áo ngày trước không còn phù hợp, cho nên Bảo Ngọc đang tự làm ra quần áo mới để thay vào thì bị Dương lôi ra ngoài mới xảy ra nghịch cảnh.

"Bảo Ngọc ơi, ra đây với papa nào..."

"Hông!"

"Lúc nãy papa chưa nhìn thấy gì hết mà..."

"Thật chứ?"

"Th... thật mà... Ra đây để papa xem lại cho rõ nào..."

Kết quả là cô nàng giận dỗi ở luôn trong nhẫn cả đêm, dù Dương dụ dỗ thế nào cũng không thềm ra nữa.

Khóa huấn luyện do đích thân thành chủ Sài thành Hồ Đại Quang đứng lớp kết thúc, cũng là lúc kỳ đại hội Thanh niên anh hùng chiến bắt đầu khởi tranh. Những anh tài lứa tuổi thanh niên được tuyển chọn từ khắp Nam Bộ hiện tập trung tại sân vận động Thống Nhất để tham dự buổi lễ khai mạc.

Giữa sân vận động đặt một cánh cổng linh cảnh lớn, là cánh cổng

tiến vào khu vực tổ chức cuộc thi, phé tích Khổng Nhân tộc. Xung quanh cánh cổng, gần 50 thanh niên nam nữ xếp thành 5 hàng, lần lượt tiến vào cổng khi được gọi tên.

Khán giả chậ cứng khán đài, cứ mỗi cái tên xướng lên là một làn sóng cổ vũ cuồng nhiệt từ khắp mọi phía. Những thanh niên kia, tuy đến từ nhiều thế lực khác nhau, đồng minh có, thù địch có, nhưng trong tâm mỗi người khán giả hiện tại, bất cứ ai trong những thanh niên kia ngã xuống, bất cứ ai trong những thanh niên kia vươn cao, đều là vinh quang chung của toàn Nam Bộ.

"Đại diện Sài thành - Hắc Vũ Tiên Long - Võ Phi Dương!"

Một tràng hoan hô nhiệt liệt hơn hẳn bình thường vang lên khi tên Dương được xướng lên, bao gồm tiếng cổ vũ của Lệ, Mộng, My, Nguyệt và đám Sinh, Chung, Trần. Dương tươi cười vẫy tay chào rồi tiến vào cổng.

Khi Dương đã biến mất sau tấm gương, một cái tên khác lại được xướng lên, theo sau là một tràng vỗ tay còn dữ dội hơn cái tên Võ Phi Dương trước đó.

"Đại diện Thâm Hậu môn - Truy Ảnh Công Tử - Lương Vô Thường!"

Nhiều nghìn năm trước, khi mà Linh giới còn chưa tan vỡ, Việt Nam còn chưa bị Lạc Long Quân phong ấn, trên đất Việt tồn tại một chủng loài mang sức mạnh thể chất được cho là sánh ngang với Long tộc. Họ là Khổng Nhân tộc.

Tương tự Long tộc, người của Khổng Nhân tộc cũng có hình thể tương tự loài người, nhưng họ có một năng lực tên là Khổng lồ hóa, tức là biến cơ thể trở nên to lớn hơn, kèm theo đó là sức khỏe cũng tăng lên và da thịt cứng chắc hơn. Năng lực này phát triển dần theo

cấp độ và cấp bậc tu luyện của người Khổng Nhân tộc, càng phát triển càng biến ra hình dạng to lớn hơn, lịch sử ghi lại, một vị Thần của Khổng Nhân tộc khi khổng lồ hóa sẽ to lớn như một tòa núi, mỗi bước chân đủ sinh ra động đất, mỗi hơi thở là một trận cuồng phong, mỗi cú phát tay đủ tạo ra sóng thần.

Lợi thì có, đương nhiên hại cũng có, Khổng lồ hóa càng lớn càng khiến cho cơ thể trở nên chậm chạp và vụng về, lại thêm bản tính nóng nảy khiến người của tộc này không ít lần gây ra tai họa, bị các tộc khác xa lánh, xua đuổi, thậm chí còn có một số phần tử cực đoan kêu gọi tận diệt Khổng Nhân tộc.

Để giải quyết vấn đề trong hòa bình, Lạc Long Quân cùng chúng thần đã ra sức cắt đất tạo ra một linh cảnh riêng cho Khổng Nhân tộc sinh sống, đương nhiên họ vẫn có thể ra ngoài để giao thương trao đổi nhưng với điều kiện không được dùng đến năng lực Khổng lồ hóa.

Thế nhưng, 4000 năm trôi qua, Khổng Nhân tộc từng là những vị hung thần của đất Việt giờ chỉ còn lại một vùng phế tích.

Dương xuất hiện ở bên kia cánh cổng, để thấy trước mặt là một thảo nguyên mênh mông cùng một vài kiến trúc sụp đổ, tàn tích còn lại từ một ngôi làng Khổng Nhân tộc.

Xa xa là hơn ba mươi thanh niên nam nữ đứng ngời rải rác khắp khu tàn tích, nhờ thông tin từ Google nên Dương nhận ra những thanh niên này có người đến từ Bắc Bộ, có người đến từ Trung Bộ, Nam Bộ, cũng có người đến từ biển Đông, thực lực đa phần đều ở bậc Linh Tá, duy chỉ một vài người tuổi gần 30 đã là Linh Tướng.

Đang đứng đo cấp bậc từng người xung quanh, chợt gió thoảng qua đưa vào mũi Dương một làn hương thơm thanh nhã mà hấp dẫn lạ thường. Dương theo bản năng quay đầu nhìn sang, nơi phát ra mùi

hương là nơi một cô gái vừa xuất hiện, phủ lên thân hình tuyệt mỹ là bộ trang phục mảnh mai màu thiên thanh, gương mặt đẹp nghiêng thành vừa mở mắt ra sau quá trình dịch chuyển vô tình liếc đôi mắt sáng trong lấp lánh sang Dương, đôi môi hồng chúm chím như đóa hoa đào khẽ trao một nụ cười thân thiện. Áo xanh khẽ lay theo gió.

Không rõ nàng xinh đẹp do hương quá thơm hay hương thơm vì nàng quá xinh đẹp, chỉ biết nụ cười kia khiến Dương lẫn tất cả người xung quanh cùng nghiêng ngả vào si mê.

Chế độ soi gái của Google lập tức hoạt động: "Kiều Vô Song, biệt hiệu Thiên Hương Tiểu Thư, một trong các Thiên Sứ của Thiên Ý lâu, 28 tuổi, linh lực Linh Tướng cấp 6, hệ Phong."

Dương phấn khích hỏi thăm: "Số đo 3 vòng là nhiều? Thích mặc đồ lót màu gì? Thích tư thế nào nhất? Ui da đau!", Dương đang hỏi chợt thấy ngực trái đau nhói, là do Bảo Ngọc đang nấp trong túi áo véo hấn một cái, kể từ khi thức giấc, cô bé này vẫn tính cách đáng yêu như xưa nhưng lại có thêm đôi lúc thất thường khiến Dương đau đầu không ít.

Định nén đau tiếp tục ngắm gái đẹp, nhưng Dương chợt thấy một bóng đen lướt qua, nhìn lên trời thì thấy một đôi cánh khổng lồ vừa bay đến, là một con hạc màu hồng khổng lồ. Con hồng hạc to tướng vỗ cánh hạ xuống ngay giữa khu phế tích, lúc này Dương mới thấy trên lưng hạc là một gã đàn ông tóc hồng, mặc bộ vest hồng, mang kính đen gọng hồng, tay cầm quyển sổ màu hồng.

Gã đàn ông thích cưỡi trym này ngồi chiếm chệ trên lưng chim đưa mắt nhìn từng người đang có mặt trong khu vực rồi liếc vào quyển sổ trên tay, sau đó đứng thẳng người, hắng giọng rồi nói to: "Xin chào tất cả các bạn đang có mặt tại đây! Tôi là Thi Danh, trọng tài kiêm bình luận viên của giải đấu Thanh niên anh hùng chiến lần thứ nhất!"

Nói đến đây, gã trịnh trọng cúi chào 4 phía, đáp lại là những tiếng vỗ tay lẻ tẻ. Chờ những tiếng vỗ tay tắt hẳn, gã nói tiếp:

"Chắc hẳn tất cả các bạn ở đây đều đã biết sơ qua về thể lệ và quy chế của cuộc thi trong lễ khai mạc, cho nên tôi sẽ chỉ nói qua lần nữa. Cuộc thi chia làm 3 vòng:

Vòng 1: Dạo Đầu

Vòng 2: Giao Hợp (Nghĩa là Giao lưu và Hợp tác)

Vòng 3: Lên Đỉnh"

"Tại sao ban tổ chức chỉ tiết lộ tên các vòng thi mà không nêu rõ nội dung mỗi vòng? Tôi xin lưu ý với các bạn, đây không đơn thuần là một cuộc thi, mà còn là một cuộc giao lưu, một hành trình khám phá và thậm chí còn là một cuộc chiến tranh đúng nghĩa. Không tin ư? Cứ tiến sâu vào sẽ thấy độ sừng mà cuộc thi mang lại..." Nói câu này, gã Thi Danh chỉ tay về một hướng xa, nhìn kỹ mới thấy phía cuối thảo nguyên là một mảnh rừng rậm, xa hơn nữa là hình ảnh nhật mờ của một ngọn núi.

"Núi lửa?", một ai đó tinh mắt ngạc nhiên nói.

Thi Danh gật đầu: "Vâng, đó là đích đến của cuộc thi, núi lửa Phẫn Nộ. Nhưng cứ yên tâm, ngọn núi đã ngủ say hàng ngàn năm rồi."

"Tiếp theo là quy chế thi, rất đơn giản, mọi thí sinh có quyền dùng mọi năng lực, mọi hỗ trợ như hợp tác, dùng linh thú, bảo vật, bảo đan, âm mưu, thủ đoạn các kiểu,... miễn là vượt qua được thử thách của các vòng thi."

"Như vậy thì không công bằng! Máy thẳng nhà đại gia xài toàn Thánh Bảo thì ai đánh lại!" Một ai đó bất mãn lên tiếng.

Thi Danh gương mặt lúc nào cũng cười híp mắt, nhưng giọng chuyển sang lạnh lùng: "Thế nào là công bằng? Người ăn không ngồi rồi và được đãi ngộ ngang bằng với những người không ngừng phấn đấu thì gọi là công bằng? Thánh Bảo không phải phế liệu, dù là hoàng tử, công chúa cũng không phải cứ xin là được, người nói xem có kẻ nào sở hữu thánh bảo mà không phải thiên tài xuất chúng?"

Thi Danh quay mặt nhìn khắp xung quanh: "Người không bằng người thì người thua! Đó chính là công bằng! Còn ai có thắc mắc gì không?"

Một người khác giơ tay lên cao hô: "Có! Lúc xuất phát, khu vực Bắc Bộ của ta có 40 người, tại sao khi vào đây chỉ còn khoảng 10 người cũng những người ở khu vực khác, những người khác của Bắc Bộ ở đâu?"

Thi Danh đáp: "Khi tiến vào cổng từ 4 khu vực Bắc - Trung - Nam Bộ và biển Đông, tất cả thí sinh sẽ được dịch chuyển ngẫu nhiên vào một trong 4 hướng thuộc phần rìa lãnh thổ Khổng Nhân tộc, mà phần rìa này chính là thảo nguyên Tĩnh Lặng, và nơi các bạn đang đứng chính là khu vực miền Tây lãnh thổ."

Gã Thi Danh nhìn vào đồng hồ trên tay, sau đó nói: "Cũng sắp đến giờ rồi, tôi xin công bố thể lệ của vòng thi thứ nhất: Rất đơn giản, vượt qua thảo nguyên Tĩnh Lặng, tiến vào khu rừng đằng kia!"

Nhiều người chăm chú nhìn Thi Danh chờ đợi gã nói tiếp, nhưng chỉ thấy gã im lặng, liền chung hửng tròn mắt hỏi: "Chỉ vậy thôi à?"

Thi Danh gật đầu: "Đúng! Chỉ vậy thôi, tiến vào rừng là vượt qua

vòng đầu. À tí nữa thì quên mất..."

Nói đoạn, Thi Danh lấy trong nhẫn ra một chiếc hộp lớn, lấy trong hộp ra những thứ gì đó trông như mảnh thủy tinh ném đến từng người. Dương cũng chụp lấy một mảnh và nhận ra đây là một chiếc huy hiệu nhưng trong suốt như thủy tinh và trơn nhẵn không có bất cứ hoa văn nào. Đang quan sát, một làn gió nhẹ lại thoảng đưa hương thơm của Kiều Vô Song đến bên mũi Dương, hấn quay đầu liếc sang thì thấy nàng đang ngồi trên một tảng đá, đôi tay trắng xinh cầm chiếc huy hiệu đưa lên trước gương mặt đang cười nửa tò mò nửa thích thú. Gió thổi qua khiến tóc và áo xanh khẽ lay cùng đồng cỏ, trông nàng chẳng khác nào một thiên sứ giáng phàm.

Khi đã phát đủ huy hiệu cho từng người, Thi Danh lôi Dương về lại thực tại: "Bắt buộc phải mang huy hiệu trước ngực trái. Chiếc huy hiệu này tượng trưng cho tư cách dự thi của mỗi cá nhân trong vòng 1. Nếu huy hiệu bị phá hủy, thí sinh sẽ lập tức bị loại. Trường hợp gặp tình huống nguy hiểm đến tính mạng, thí sinh cũng có thể tự phá hủy huy hiệu, các trọng tài sẽ lập tức giải cứu và đương nhiên thí sinh cũng bị loại khỏi cuộc thi."

"Mọi người rõ cả chứ?" Thi Danh quát lớn.

"RỒ!" Tất cả đồng thanh hô.

"Vậy thì..." Gã Thi Danh nhìn đồng hồ, tay còn lại giơ cao, ngón trỏ chỉ thẳng lên trời.

"XUẤT PHÁT!" Giọng được linh lực hỗ trợ của Thi Danh vang vọng khắp thảo nguyên, đồng thời một tia sáng đỏ trên tay gã bắn thẳng lên trời rồi lập tức uốn lượn tạo thành hình dạng chữ XUẤT PHÁT ngay giữa bầu trời.

Gió nổi lên, thảo nguyên biến chuyển, bốn mươi hai thí sinh của khu vực miền Tây cùng các thí sinh ở ba khu vực miền Bắc, Đông và Nam đồng loạt xuất phát.

Chương 109: Thảo Nguyên Tĩnh Lặng

Sau hiệu lệnh xuất phát, tất cả thí sinh từ bốn phía thảo nguyên Tĩnh Lặng đồng loạt xuất phát.

Miền Tây thảo nguyên Tĩnh Lặng.

Dương cũng xuất phát theo hiệu lệnh, đi được chưa bao xa thì phát hiện mặt đất phía dưới chợt rung động dữ dội, liền dừng lại quan sát. Ngoài hắn cũng có vài người dừng lại, còn lại đa số cũng nhận ra bất thường nên liền giảm tốc độ, vào tư thế đề phòng.

ẦM!

Một âm thanh vang dội làm toàn bộ thí sinh giật bắn mình, chưa kịp định thần nhìn sang thì thấy một thứ giống như con sâu màu da người khổng lồ từ mặt đất trồi lên nhanh như chớp, cái đầu trông như đầu khắc của nó nhe cái miệng đầy răng tấp trùng một thí sinh dự thi cấp Tá đang dẫn đầu đoàn đua, khiến tên này hoảng sợ vừa gào thét vừa vẫy vùng.

"CỨU! CỨU!"

Con quái vật vươn mình nuốt hơn nửa người gã thí sinh vào trong, cái miệng khổng lồ đầy răng há ra lấy trớn để cắn. Đây là Mãng Xà Địa Ngục, linh thú dạng rắn khổng lồ, nhưng có hình dạng y hệt một con ấu trùng với cái mõm đầy răng nanh, vừa dùng để đào đất vừa dùng để nghiền nát con mồi.

Không ngờ thử thách đầu tiên lại là một con quái vật Linh Tướng cấp 3, gã thí sinh bị nuốt rõ ràng là đang vẫy vùng trước tử thần. Dương muốn cứu nhưng đang ở khoảng cách khá xa, liền nhìn quanh tìm người khác giúp đỡ nhưng thấy toàn những ánh mắt bàng quang. Cũng không thể trách họ vô cảm, ở thế giới mà sự sống và cái chết là một khoảng cách mong manh, những kẻ được cho là thanh niên nhân tài cấp quốc gia ở đây có ai chưa từng thấy máu, thậm chí quá nửa số người ở đây đã từng giết qua vài mạng.

Đây không phải vì sở thích giết chóc, mà vì đây là quan niệm, giết được thì giết để trừ đi tai họa về sau. Lúc này cũng vậy, tuy kẻ kia chỉ là một Linh Tá cấp 6, nhưng biết đâu trong lúc ta và người đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, hấn xông vào ăn hôi cho đôi ta ô m hận.

Dương thì khác, hấn từ nhỏ đã được dạy rằng mạng người là trên hết, đến nỗi ăn cướp cầm dao vô tận nhà cũng không được giết. Ở thế giới cũ thì hấn có thể là công dân gương mẫu dù bị cướp đâm cho lòi họng, nhưng ở thế giới này thì Dương đúng chuẩn một tên anh hùng rơm, một thằng nhu nhược, một đứa ngu đần.

Nhưng quan niệm đâu thể nói đổi là đổi, không thể cứu người, Dương liền gào to nhắc nhở: "MAU BÓP NÁT HUY HIỆU!"

Đang hoảng loạn nên nào nghĩ đến chuyện này, tên thí sinh bị nuốt nghe Dương nhắc mới nhớ ra, liền vội vã tung nắm đấm thẳng vào ngực trái, phá nát huy hiệu thủy tinh của bản thân, cũng là lúc hàng trăm cái răng gớm ghiếc cắn vào.

Chỉ trong gang tấc, khi mà những chiếc răng tiếp cận eo bụng của gã thí sinh, chuẩn bị nhai hấn thành thịt vụn thì từ trên cao, cánh chim hồng hạc khổng lồ sà xuống, nhanh như chớp đớp lấy gã thanh niên rồi đổi hướng bay vút lên trời cao.

Thấy người được cứu, Dương chưa kịp thở phào thì nghe một tiếng rú đinh tai, là do con quái vật đầu bù bị mất con mồi, tức giận nhe răng đảo con mắt duy nhất của nó xung quanh để tìm con mồi mới. Dương ở xa, không bị con quái vật nhìn đến nhưng lại cảm nhận một đợt lạnh sống lưng, có rất nhiều đôi mắt của các thí sinh đang liếc về hắn với thái độ thù ghét. Rõ ràng, nếu Dương không giúp gã thí sinh kia, con quái vật không mất con mồi, thì những người ở đây có lẽ đã thoát được một cửa, nhưng cũng có vài người nhìn hắn bằng ánh mắt tò mò, bao gồm Thiên Hương tiểu thư Kiều Vô Song.

Con quái vật uốn mình chui trở lại vào lòng đất, đám thí sinh không ai muốn làm mục tiêu cho con ác thú, lập tức tranh thủ chạy thẳng về phía khu rừng ở cuối chân trời. Dương nhiên có vài người dư sức hạ con ác thú, nhưng cuộc thi chỉ mới bắt đầu, có ai ngu dại gì tung sức ra khi mà phía trước còn hứa hẹn trùng trùng hiểm nguy cùng những đối thủ chực chờ phế bỏ kẻ sa cơ.

Nhưng cũng có ngoại lệ, một thanh niên tóc vàng đang nhớn nhó vừa chạy vừa huýt gió, chọt con măng xà địa ngục trời đầu lên ngay trước mặt gã.

Xoẹt!

Tích tắc, gã thanh niên tóc vàng đạp đất phóng tới vung đao chém bay đầu con măng xà khổng lồ, sau đó theo đà đạp lên cái đầu đang rơi của măng xà để tiếp tục tiến đến.

Từ phía sau, một người thấy cảnh tượng một đao trảm xà kinh ngạc thốt lên: "Cường Dương Tinh Vân!"

Mấy người đang chạy xung quanh không tránh khỏi tò mò: "Tinh Vân Tam Hiệp của Cường Dương cung?"

"Không thể sai được, trang phục Cường Dương cung, mái tóc vàng và cách dùng đao này thì nhất định hẳn chính là Tinh Vân Dịch, kẻ xếp thứ hai trong Tinh Vân Tam Hiệp!"

Biết là nơi đây toàn nhân tài, nhưng một nhân tài xếp vào hạng đầu lộ diện thì không tránh khỏi một trận xôn xao. Tinh Vân Tam Hiệp là tên gọi của một nhóm ba anh em, người anh cả tên Tinh Vân Hoàn, người anh thứ tên Tinh Vân Dịch và người em út là Tinh Vân Trùng. Cả ba đều là đệ tử xuất chúng của Cường Dương cung, tuổi chưa đến 30 nhưng đều có thanh danh hiển hách, về tài năng thì đều tiếp cận danh hiệu Siêu Tân Tinh, lại là anh em ruột nên có khả năng phối hợp ăn ý, lúc đấy thì dù là Siêu Tân Tinh cũng không dám dây vào.

Cứ tưởng là một đao của Tinh Vân Dịch đã giúp cho cuộc đua được một đoạn nhàn nhã, nhưng khi cái đầu măng xà vừa tiếp đất thì mặt đất rung động dữ dội hơn nhiều lần, rồi bốn con măng xà địa ngục trồi đầu lên.

"Á á a..."

Một tên bị cắn vào chân giật mình hét lên, sau đó tự phá nát huy hiệu và được trọng tài trym hồng sà xuống cứu đi. Một cô nàng may mắn chạy thoát ngay trước khi cái miệng đầy răng của con măng xà địa ngục tấp tới cái chỗ mà vừa trước đó là cặp mông tròn trịa của nàng. Một người khác lợi hại hơn, khi măng xà vừa xông lên thì hẳn xoay người giơ ra một cây thương cản lại, sau đó lợi dụng phản lực tiến xa về phía trước.

Còn con măng xà địa ngục thứ tư trồi đầu lên ở một khoảng xa sau lưng Dương, tên này tò mò quay đầu lại thì thấy con ác thú đã nằm hôn mê trên đất, mà hung thủ không ai khác chính là Thiên Hương tiểu thư Kiều Vô Song nhan sắc mỹ miều. Bị Dương bắt gặp, Vô

Song nháy mắt một cái làm tâm hồn tên dê xồm này điên đảo, rồi tay nàng uyển chuyển phát lên thực hiện một linh thuật để di chuyển như lướt gió về phía trước.

Dương dừng hẳn lại để ngắm gái, nàng lướt ngang hẳn và để lại một cái liếc mắt cùng mùi hương khiến lòng người mê mết.

Máu trào lên não, Dương nổi hứng lấy trong nhẫn ra một thứ to lớn...

Mỗi sân vận động lớn nhất ở bốn tòa đại thành đều lắp một màn hình khổng lồ để trực tiếp toàn cảnh cuộc thi, trên màn hình lại chia nhiều ô để chiếu cận một số cảnh nổi bật. Từ cả bốn sân vận động, nhiều khán giả có tầm hiểu biết về giả kim thuật đồng loạt kinh hô khi thấy Dương trong một ô màn hình: "Cái đó... là Thánh Bảo? Cuộc thi chỉ mới bắt đầu đã tung ra hàng nóng, đó là thằng ngu nào mà chơi trội vậy?"

Như hiểu được tâm lý chung của khán giả, từ ô màn hình kia liền hiện lên dòng chữ giới thiệu danh tính của thằng ngu chơi trội: "Hắc Vũ Tiên Long - Võ Phi Dương"

Còn trong miền tây thảo nguyên Tĩnh Lặng, Dương sau khi lôi thứ Thánh Bảo to lớn ra liền trèo lên ngòi, đứng, trèo lên ngòi.

Huỳnh huỳnh... huỳnh...

Thứ âm thanh quái lạ nhưng rất đã tai từ phía sau phát ra khiến tất cả thí sinh tò mò quay đầu lại, liền thấy ở phía cuối là gã thanh niên áo đen đang ngồi lên một thứ gì đó to lớn màu đen.

Tại sân vận động Thống Nhất - Sài thành, Thần Sư Đạp Đức Cường ngồi trên hàng ghế danh dự cùng với thành chủ và một số nhân vật cộm cán khác.

Thiên Lý thánh sư tò mò hỏi: "Thầy Cường, thầy có nhận ra thằng nhóc đó đang cưỡi thứ gì không?"

Thần sư Đức Cường cười như mếu: "Đấy là Thánh Bảo hạ cấp, Truy Ảnh 800 mã lực."

"Truy Ảnh 800 mã lực? Tên nghe lạ vậy?"

Đức Cường cười trù, đâu thể nào nói đây là tên do chính Võ Phi Dương đặt ra, còn cái thứ hắc đang cưỡi kia chính là một trong những món do đích thân lão chế tạo theo đơn đặt hàng của hắn.

Sau một hồi rú ga thị uy, Dương truyền Hắc ma đế lôi vào Truy Ảnh 800 mã lực rồi đạp số, lập tức món Thánh Bảo bắn như bay về trước trong ánh mắt ngơ ngác của tất cả thí sinh và khán giả, chỉ có Dương là cười khoái trá, ở thế giới này, có ai biết mô tô là cái giống chó gì.

Đúng, chính là một món Thánh Bảo mang hình dạng một chiếc mô tô phân khối lớn màu đen cực kỳ hầm hố, nhiên liệu để hoạt động không phải xăng mà là Lôi lực, lại là Hắc ma đế lôi bá chủ nên sinh ra một tốc độ khủng khiếp, vèo một cái, Truy Ảnh đã đuổi đến và thẳng lếch bánh đến cạnh Kiều Vô Song.

Dương ngồi chễm chệ trên xe, trông cực kỳ oai vệ: "Có muốn quá giang không tiểu thư xinh đẹp?"

Kiều Vô Song trên mặt lộ rõ tò mò và thích thú, dẫn đo vài giây rồi theo hướng dẫn của Dương trèo lên yên sau.

Dương lấy ra một chiếc mũ bảo hiểm đưa cho Vô Song: "Đội mũ bảo hiểm này vào kẻo Pikachu tóm, à nhầm kẻo hư tóc."

Dù không hiểu Pikachu là cái giống gì, mà có hiểu cũng không thể hiểu đúng, nhưng với tốc độ vừa rồi thì hư tót là chuyện thật nên Kiều Vô Song nhận lấy chiếc mũ, theo hướng dẫn của Dương cài quai mũ.

"Sẵn sàng chưa?" Dương hỏi bằng giọng phong độ.

Kiều Vô Song gật đầu, nhưng chợt nhớ ra Dương đang quay lưng về phía nàng nên không thấy cái gật đầu, liền thay thế bằng một tiếng "Ưm" khe khẽ trong cổ họng. Tiếng ưm nhu thuận nghe như tiếng rên khẽ làm Dương cứng trym. Máu nóng càng thêm nóng, quên cả nhắc nhở Kiều Vô Song vịn chắc, Dương cứ thế rú ga chạy bắn đi làm nàng bật ra, vội vàng đưa tay ôm chặt lấy Dương, đôi quả đào tròn ép chặt vào lưng hắn...

Nhìn chiếc xe bắn đi với tốc độ kinh hoàng, trên ống pô không ngừng bắn ra những chùm tia Hắc lôi, nhiều thí sinh mới ngờ ngợ đoán ra danh tính của Dương:

"Hắc Ma Đế Lôi kìa! Chẳng lẽ hắn là Hắc Vũ Tiên Long - Võ Phi Dương?"

"Hắn quen Kiều Vô Song sao?"

"Thứ hắn cưỡi là gì vậy? Chẳng lẽ chính là ngựa sắt của Thánh Gióng trong truyền thuyết?"

Trên khán đài sân vận động Thống Nhất, nhóm Lệ, Mộng đỏ mặt vì ghen, bọn Sinh, Chung, Trần há hốc mồm hâm mộ, thần sư Đức Cường không ngừng vỗ trán cười khổ, còn thành chủ Hồ Đại Quang mặt giận hằm hằm.

Long thành, sân vận động Sóng Thần.

Các thành viên gia đình tộc trưởng Long tộc ngồi xem ở hàng ghế đầu, Long Chúc Lôi chăm chú ngó vào ô màn hình quay cảnh Dương đang lái mô tô chở gái, phun nước bọt mắng: "Mụ nội! Người ta có Thánh Bảo toàn giấu làm sát chiêu, nó có Thánh Bảo đem khoe ngay từ đầu, lại còn dùng để cua gái. Mụ nội thằng cháu này giống ta, có tương lai!"

Bên cạnh, Long Chúc Bằng đỏ mặt, trong lòng có chút nhớ và chút ghen, còn Long Chúc Diễm đang theo dõi một ô màn hình lớn hơn, chiếu toàn cảnh khu vực phía Nam.

Không chỉ Long Chúc Diễm, mà đa số khán giả đều đang chăm chú theo dõi khu vực phía Nam.

Miền Nam thảo nguyên Tĩnh Lặng.

Khi mới nhìn còn tưởng đây là đồng cỏ màu đỏ, nhưng chính là máu chảy ứ đọng cả một vùng, hàng chục con mãng xà địa ngục bị băm xác ra thành hàng trăm hàng ngàn mảnh nhỏ. Nhưng không chỉ có xác mãng xà, còn có xác mùi mấy thí sinh năm la liệt, huy hiệu trên ngực vẫn còn nguyên vẹn.

Đứng giữa đồng xác, hắn, một thân ảnh mình đầy máu, một tay cầm thanh kiếm đen, một tay phủ ngọn lửa tím, lạnh lùng đối diện gần hai mươi người, hắn là giáo chủ thứ bảy của Kinh Nguyệt giáo, Kinh Vô Nguyệt.

Mà phía đối diện, có hai thanh niên trẻ tuổi đứng ra đối đầu với hắn, một là Bạch Long Bá Vương Sùng Hạo, một là Vô Sắc Tiên Vũ Nguyễn Hoài Bảo.

Thảo nguyên không hề tĩnh lặng. Một tràng kịch chiến ngay khúc dạo

đầu...

Chương 110: Tử Y Giáo Chủ

Hội thi Thanh niên anh hùng chiến, khi vòng thi đầu tiên chỉ vừa bắt đầu được vài phút đã xảy ra một trận thảm sát khiến khán giả bàng hoàng.

Miền nam thảo nguyên Tĩnh Lặng, Kinh Vô Nguyệt lạnh lùng đứng giữa đồng cỏ máu, quanh hắn là xác 14 thí sinh cùng hàng chục xác măng xà địa ngục. Cảnh tượng thảm khốc khiến khán giả xôn xao bàn tán:

"Chỉ vừa bắt đầu đã ra tay tàn sát, hắn là ai?"

"Đó là Kinh Vô Nguyệt!"

"Kinh Vô Nguyệt, biệt hiệu Tử Y Giáo Chủ, kẻ này từ nhỏ đã nổi tiếng thông minh tột đỉnh, trí nhớ siêu phàm cùng hiểu biết thâm sâu, tại sao lại làm ra một chuyện ngu ngốc như vậy? Tàn sát ngay từ đầu chẳng phải là tự biến mình thành kẻ thù chung của mọi thí sinh còn lại hay sao?"

"Rất khó nói, kẻ này chỉ mới 26 tuổi đã là một trong bảy vị giáo chủ của Kinh Nguyệt giáo, tuy tuổi nhỏ nhất và thực lực yếu nhất nhưng lại là người được cho là có khả năng kế thừa ngôi vị giáo hoàng nhất. Nếu hắn thực sự ngu ngốc thì đã bị sáu tên giáo chủ còn lại ám toán từ lâu rồi!"

"Vậy hắn ra tay nhằm mục đích gì? Nhìn đối thủ của hắn kia, Sùng Hạo và Nguyễn Hoài Bảo, mỗi tên nắm giữ một Thần Bảo! Chưa kể những người phía sau cũng toàn là nhân tài hàng đầu!"

Trong vùng chiến, Kinh Vô Nguyệt nhìn Hoài Bảo và Sùng Hạo, cười lạnh nói: "Tại sao ư? Ta thích thì ta giết thôi!"

Khi đang nói, thanh kiếm đen trên tay Vô Nguyệt bốc lên một ngọn lửa tím. Khi nói xong, hấn vung kiếm chém mạnh, tạo ra một vết lửa tím sắc bén lướt thẳng đến phía Hoài Bảo, Sùng Hạo cùng những thí sinh đứng sau.

Kinh Vô Nguyệt là Linh Tướng cấp 5, một đường kiếm mang dị hỏa nào ai dám xem thường, tất cả liền nhảy lui tránh né, chỉ có Hoài Bảo giương Truy Phong thánh kiếm ra cản đòn, thêm một thánh bảo xuất hiện khiến những khán giả hiểu biết về giả kim thuật lần nữa xôn xao. Còn Sùng Hạo đứng yên không công không thủ, nhưng đứng cạnh Hoài Bảo nên cũng được hưởng ké phòng ngự của hắn.

Thấy Sùng Hạo không chút động đậy dù đường kiếm vừa rồi của Kinh Vô Nguyệt không hề đơn giản, Hoài Bảo ngạc nhiên: "Sao ngươi không tránh?"

Sùng Hạo đáp: "Có người đỡ giúp rồi, tránh làm gì cho tổn sức?"

"Ặc!"

Lúc Hoài Bảo, Sùng Hạo đang nói chuyện, vùng cỏ nơi đường kiếm của Vô Nguyệt lướt qua bắt đầu héo khô phần ngọn. Nhưng không phải héo khô vì nóng, ngọn lửa tím mà Kinh Vô Nguyệt sở hữu có tên là U Minh Tử Hỏa với dị năng thiêu đốt sinh mệnh.

Thấy Sùng Hạo và Hoài Bảo đứng tán dóc, Kinh Vô Nguyệt dường như mất hứng, quay lưng đi về phía khu rừng. Những thí sinh khác tuy thù ghét nhưng đã thấy sự lợi hại của Vô Nguyệt, lại không muốn tổn sức ngay từ đầu nên không có ý định cản trở hắn.

Đi được vài bước, một luồng kiếm khí sắc bén từ phía sau chém sượt qua khiến Kinh Vô Nguyệt dừng bước. Lần này là toàn bộ khán giả xôn xao.

"Thuận Thiên kiếm! Trời ạ Thánh Bảo, Thần Bảo đua nhau xuất hiện ngay vòng dạo đầu!"

"Đây là thi khoe của hay sao?"

"Bọn này định chơi lớn thật à?"

Khi vừa dừng bước, Kinh Vô Nguyệt toàn thân bốc lên lửa tím, đồng thời vung tay đưa lưỡi kiếm chắn ngang trên đầu.

Keng!

Khi lưỡi kiếm đen đưa lên là khi Truy Phong kiếm của Hoài Bão chém xuống. Va chạm khiến Hoài Bão bật ra còn Vô Nguyệt nhanh như chớp lướt sang bên, vừa kịp tránh một nhát chém khác của Sùng Hạo. Vừa né kiếm, Vô Nguyệt vừa linh hoạt xoay người chém vào bụng Hoài Bão khi tên này còn đang chới với, nhưng Hoài Bão vẫn kịp trở tay dùng Truy Phong kiếm cản đòn rồi mượn đà lui ra xa.

Chiến đấu chênh lệch cấp độ không có sự khinh thị chuyện lấy nhiều đánh ít, bởi 10 tên Linh Tá cũng chưa chắc đánh lại một tên Linh Tướng, cho nên chuyện Hoài Bão, Sùng Hạo hợp tác đánh Vô Nguyệt là chuyện hết sức bình thường.

Khi Hoài Bão bị đánh lui, Sùng Hạo trên tay cầm Thuận Thiên kiếm trong suốt từ phía sau xông tới, nhưng vừa lúc Sùng Hạo sắp vượt qua, Hoài Bão không hay biết nên vô tình di chuyển sang bên, kết quả là hai tên va vào nhau rồi dội ra.

Sùng Hạo tức giận quát: "Mẹ kiếp ngươi! Cản đường cản lối!"

Hoài Bảo trợn mắt: "Rõ ràng ngươi từ phía sau chạy tới, làm sao ta biết mà tránh!"

Thế là hai vị chủ nhân của Thần Bảo đâm ra cãi vã, Kinh Vô Nguyệt lạnh lùng đứng xem, chợt như liếc thấy gì đó, liền quay đầu lao vút đi về hướng rừng rậm.

Sùng Hạo thấy Kinh Vô Nguyệt lao đi, liền vận lực định chém đến, nhưng bị Hoài Bảo ngăn lại:

"Thôi đi, ngươi biết thanh kiếm đen trên tay hắc là bảo vật loại gì không?"

Sùng Hạo gật đầu đáp: "Linh Bảo hạ cấp."

Rồi cả hai rơi vào im lặng, Sùng Hạo đưa mắt nhìn về một góc không người nhưng có vết cỏ ngã nghiêng khác thường, còn Hoài Bảo nhìn về hướng Kinh Vô Nguyệt đang lao đi.

Lúc Vô Nguyệt lao đi được một quãng xa, chợt nhếch mép cười: "Vô Ảnh Công Tử đúng là Vô Ảnh Công Tử, lần này không lừa được ngươi rồi..."

Từ chỗ cách Vô Nguyệt vài chục mét, vốn toàn cỏ với cỏ yên bình, chợt lộ ra hình dáng một người đang di chuyển với tốc độ nhanh như lướt gió, chỗ cỏ yên bình cũng lộ ra dấu vết xáo động. Người này anh tuấn nho nhã, ung dung tự tại, chính là đệ nhất trong Tứ siêu tân tinh, Lương Vô Thường, hắc mỉm cười: "Ngươi đánh giá ta cao quá rồi... Chỉ là do hèn nhát quá không dám xen vào mà thôi..."

Vô Nguyệt hừ lạnh, vẫn di chuyển song song với Lương Vô Thường, không ai nói thêm lời nào với người còn lại.

Mà ở các khán đài theo dõi, sự xuất hiện đầy bất ngờ của đệ nhất siêu tân tinh Lương Vô Thường tạo ra một sự rung động lớn.

"Lương Vô Thường cũng ở khu vực phía Nam! Một khu vực mà có đến hai người trong Tứ siêu tân tinh, đồng thời còn có hai người trong Thế hệ phi thường!"

"Nếu cuộc đ-ng độ vừa rồi mà trở thành quyết chiến thì chẳng phải là một trận long trời lở đất hay sao?"

"Vô Ảnh Công Tử quả thật có thể vô ảnh như lời đồn! Đó là năng lực gì mà lợi hại vậy? Hay là do Bảo Vật?"

"Nghe đồn hẳn sử dụng hai hệ linh lực, nhưng không rõ là loại nào."

Thiên Lý thánh sư quay sang hỏi Đức Cường thần sư: "Thầy Cường nghĩ sao về tình huống vừa rồi? Tên Vô Nguyệt kia gây ra thảm sát rồi đột ngột bỏ đi vì mục đích gì?"

Thần sư Đức Cường lắc đầu: "Ta ẩn cư nhiều năm, đối với thế hệ nhân tài trẻ tuổi này hoàn toàn mù tịt, phải nhờ thành chủ Đại Quang lý giải rồi."

Hồ Đại Quang lễ phép gật đầu, sau đó đáp: "Cháu cũng không chắc chắn lắm, dường như Kinh Vô Nguyệt gây ra thảm sát là để như Nguyễn Hoài Bão và Sùng Hạo, nhưng sau việc như hai tên kia lại là một mục đích khác, chính là như Lương Vô Thường."

"Bằng cách nào đó, Kinh Vô Nguyệt đã nhận ra sự hiện diện của Lương Vô Thường, thay vì tránh voi chẳng xấu mặt nào, tên này lại

bày mưu để loại Lương Vô Thường ngay từ đầu, đương nhiên khả năng thành công của chuyện này rất nhỏ và đã bất thành. Theo cháu thì Kinh Vô Nguyệt đã dàn dựng như sau:

Đầu tiên hắn tạo ra tình huống lấy một địch hai, dùng Linh Bảo hạ cấp đánh một trận thăm dò để Lương Vô Thường cho rằng Kinh Vô Nguyệt sơ xuất, sẽ tranh thủ cơ hội xông vào một kích hạ bệ Kinh Vô Nguyệt. Nhưng với tính cách của Lương Vô Thường sẽ không dùng sát chiêu mạnh nhất mà chỉ ra đòn vừa đủ hạ Kinh Vô Nguyệt để tranh thủ hạ luôn Nguyễn Hoài Bảo và Sùng Hạo, lúc này người sơ xuất lại chính là Lương Vô Thường, còn Kinh Vô Nguyệt sẽ tung sát chiêu để trực tiếp loại ứng cử viên vô địch ngay từ vòng đầu!"

Thiên Lý thánh sư và Đức Cường thần sư đều là những kẻ có trí tuệ hàng đầu, nghe qua đã hiểu. Thiên Lý gật gù: "Ra vậy, Kinh Vô Nguyệt muốn dựng ra một màn so tài ngang sức, nhưng nếu chủ động khiêu chiến sẽ gây ra nghi ngờ, cho nên ra tay tàn sát theo đúng tính cách lạnh lùng tàn nhẫn của hắn để khiêu khích Hoài Bảo, Sùng Hạo. Hoài Bảo này tính tình hiệp nghĩa, còn Sùng Hạo lại hiếu chiến, dù nhận ra hay không nhận ra mục đích của Vô Nguyệt thì vẫn sẽ ra tay để thăm dò thực lực đối thủ."

"Hắn còn dùng Linh Bảo hạ cấp giống như để tỏ rõ sự kiêu ngạo, nhưng thật ra là để chờ cơ hội tạo ra tình cảnh chật vật như thật để Lương Vô Thường ra tay. Nhưng đáng tiếc, Kinh Vô Nguyệt âm hiểm nhưng Lương Vô Thường càng thêm khó lường, chẳng mấy chốc đã nhìn ra âm mưu của Kinh Vô Nguyệt và bỏ đi."

Thần sư Đức Cường hỏi: "Nhưng ta có một thắc mắc, nếu Lương Vô Thường nhận ra âm mưu của Kinh Vô Nguyệt, sao không gây ông đập lưng ông, tung sát chiêu toàn lực kết liễu Kinh Vô Nguyệt, không phải hắn được đánh giá mạnh hơn Kinh Vô Nguyệt sao?"

Hồ Đại Quang đáp: "Không phải hấn không muốn hay không dám, mà là hấn không thể. Theo tin tình báo, cách đây một tháng, Lương Vô Thường đ-ng độ một người trẻ tuổi, kết quả là lưỡng bại câu thương. Vết thương của hấn hiện tại có lẽ vẫn chưa lành..."

Tranh đấu giữa các thiên tài là một chủ đề hấp dẫn, nhưng đối với giả kim thuật gia kỳ cựu như Đức Cường và Thiên Lý, giả kim thuật vẫn là chủ đề hấp dẫn hơn. Thiên Lý thánh sư lúc này lại hướng mắt về ô màn hình chiếu cảnh Dương và Kiều Vô Song vi vu lướt gió trên chiếc Truy Ảnh 800 mã lực.

"Thầy Cường, cái Truy Ảnh 800 mã lực này về mặt di chuyển thì quá thực quá lợi hại, nhưng hình như hơi bất tiện trong chiến đấu..."

Thần sư Đức Cường nghe nhưng không đáp, chỉ mỉm cười thần bí.

Truy Ảnh của Dương đang băng băng tiến về hướng khu rừng, chợt mặt đất phía trước rung chuyển, một con măng xà địa ngục khổng lồ trôi đầu lên hướng về phía Dương tấp đến. Dương không hề nao núng, chân đạp cần số.

Truy Ảnh 800 mã lực chuyển sang số 2, lập tức thân xe biến đổi mà không ảnh hưởng đến người ngồi sau, thoáng cái đã trở nên hầm hố gấp đôi với hai khẩu đại pháo hai bên. Dương nhiên cái sự biến đổi này không thể linh hoạt bằng Hắc Kim Thánh Khải tạo thành từ kim loại biến hình của Cao Lỗ, nhưng nhìn cái sự thay đổi cấu tạo cực nhanh và lạ mắt khiến nhiều người phấn khích lạ thường.

Dương nhấn nút, hai nòng pháo hai bên tụt ra hai quả cầu hắc lôi, ngấm vào miệng con măng xà bắn tới.

Xoẹt xoẹt... Ầm!

Bị hai quả cầu đen ngòm nổ tung trong miệng, con mãng xà địa ngục bật ra sau, Dương liền lách xe vượt qua trong gang tấc.

Khán giả ò lên thích thú, riêng thành chủ Hồ Đại Quang há mồm rồi quay sang gấp gáp hỏi thần sư Đức Cường: "Thần sư, món đó ở đâu bán vậy? Cháu cũng muốn sắm một chiếc!"

Thần sư Đức Cường đáp: "Món này độc quyền, lại chỉ có thể chế tạo được tối đa 3 chiếc vì nguyên liệu quá hiếm, cho nên giá cực kỳ cao a..."

Còn thánh sư Thiên Lý ngồi yên, ngoài mặt bình thản nhưng trong lòng thầm nhủ: "Nhất định phải ghi món này vào danh sách quà thách cưới a!" Sau đó lão thầm tưởng tượng ra cảnh bản thân ngồi trên con xe vi vu khắp Sài thành trước ánh mắt hâm mộ của dân chúng ven đường, không khác gì bá vương vi hành nha...

Chương 111: Định Mệnh

Món Thánh Bảo lạ kỳ băng băng lướt qua vùng thảo nguyên mênh mông như bất tận, nhờ vào tốc độ siêu phàm mà tránh né được hầu hết những hiểm nguy chực chờ khắp dọc đường để hướng đến khu rừng rậm phía cuối chân trời.

"Nhìn gần vậy mà sao chạy mãi không thấy đến nhỉ?"

Dương thắc mắc, dựa theo kích thước rừng cây, hẳn ước đoán không quá xa nhưng chạy mãi không thấy đến. Ở sau lưng hắn, Kiều Vô Song đưa mắt dõi theo khung cảnh mênh mông, gương mặt nàng giữ nét cười nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm nắng tỏa.

Bên ngoài, các khán đài đã bớt nóng khi không còn cuộc chạm trán nào đáng kể, thỉnh thoảng chỉ có tiếng bàn luận về một cuộc tấn công của linh thú hoặc vài đợt ám toán bất thành. Đa phần đều tò mò về khu rừng phía xa.

Thần sư Đức Cường cũng không ngoại lệ, lão nhìn về khu rừng, trong đầu như nhớ ra điều gì, liền quay sang hỏi thành chủ Hồ Đại Quang: "Khu rừng kia có phải là nơi người ta phát hiện ra một đoạn sấm vô danh?"

Hồ Đại Quang gật đầu: "Vâng, nội dung đoạn này là Thiên Vương hiện, Khổng tộc vong."

Đức Cường gật gù suy ngẫm: "Thiên Vương hiện, là Phù Đổng Thiên Vương hay là Thiên Vương giáp? Còn Khổng nhân tộc không phải đã sớm tiêu vong sao?"

Hồ Đại Quang nói: "Rất khó hiểu, hơn nữa những vế sau hầu như đều không chính xác, tựa như kẻ tự xưng là Vô Danh này chỉ viết bừa. Nhưng mà..."

Thiên Lý thánh sư nói chêm vào: "Nhưng mà kẻ này dùng không gian làm giấy, dùng thời gian làm mực, nếu đích thân hắn nói hắn viết bừa, cũng không ai tin."

Hồ Đại Quang lắc đầu: "Chưa kể đến chuyện hắn nói hay không nói, tung tích của hắn hiện giờ chỉ là con số không. Có một tin tức không rõ là thật hay là bịa, rằng ngay cả Long Mẫu Thần Long cũng không biết Vô Danh viết ra đoạn sấm "Luân Hồi nở, Long cung tàn" ở Long Cung từ khi nào, dù người ta chắc chắn rằng trong khoảng 60 năm trước chưa từng thấy dòng chữ ấy."

Thiên Lý thánh sư nói: "Kẻ có thể ẩn giấu thân phận trước một vị Thần, chắc chắn chỉ có thể là một vị Thần hùng mạnh hơn! Nhưng mục đích của hắn là gì khi mà các Thần không thể xen vào chuyện người phạm quá vài lần?"

Đức Cường thần sư trầm ngâm: "Trừ khi những gì hắn viết là vấn đề của Thần!"

Chợt từ màn hình bắn ra một chuỗi âm thanh vang rền gồm tiếng gầm, tiếng tru, tiếng gáy và tiếng động đất. Góc màn hình của 4 miền thảo nguyên Tĩnh Lặng xuất hiện bốn con linh thú.

Miền Bắc thảo nguyên Tĩnh Lặng, một thanh niên mặc áo lông thú khom người thủ thế, trước mặt hắn là một con sư tử với bộ lông đỏ rực như lửa đang gầm rú thị uy.

Miền Đông thảo nguyên Tĩnh Lặng, một con đại bàng bốn cánh lượn

lờ trên bầu trời, phía dưới là một nhóm thí sinh đi đầu khu vực miền Đông.

Miền Nam thảo nguyên Tĩnh Lặng, Kinh Vô Nguyệt và Lương Vô Thường bị chặn đường bởi một con sói hai đầu có bộ lông nửa trắng nửa đen.

Miền Tây thảo nguyên Tĩnh Lặng, cuối cùng thì Truy Ảnh 800 mã lực cũng phải dừng bánh trước một con tê giác khổng lồ đang rầm rầm đuổi đến từ hướng đối diện. Thấy Dương dừng lại và thu Truy Ảnh 800 mã lực vào nhẫn, khán giả có người ngạc nhiên:

"Tại sao không né rồi chạy tiếp? Hấn muốn ra oai với gái sao?"

Người khác có hiểu biết về linh thú nói: "Đó là tê giác chín sừng, một loài linh thú hệ Thổ mạnh mẽ, với kích cỡ này thì cũng phải ở cấp Linh Vương, muốn hạ nó phải tốn sức lắm!"

Biết là tốn sức, nhưng Dương buộc phải đánh, bởi vì trên chiếc sừng thứ chín trên đỉnh đầu con tê giác cao 3 mét kia có dính một mảnh kim loại. Mảnh kim loại này bám đầy bụi bẩn trông chẳng khác gì sắt gỉ, nhưng chỉ có Dương là nhận ra đấy chính là một mảnh của bộ giáp Phù Đồng Thiên Vương.

Nhìn con tê giác chín sừng cấp Linh Vương 2 đang đuổi đến, tuy tự tin có thể đánh bại nó nhưng Dương biết bản thân sẽ tiêu hao một lượng lớn linh lực, chưa kể việc cướp Truy Ảnh đã lấy đi của hắn một lượng lớn linh lực từ trước. Đắn đo vài giây, hắn quay sang nói với Kiều Vô Song: "Thiên Hương tiểu thư, ta nhờ nàng một việc được không?"

Một kẻ mới gặp lần đầu, lại là đối thủ nặng ký, vậy mà dám cho mình ngồi sau lưng suốt chặng đường, giờ lại còn ra lời nhờ vả, Kiều Vô

Song tròn mắt ngạc nhiên, nàng khẽ gật đầu.

Thấy Vô Song gật đầu, Dương nói: "Những người phía sau sắp đuổi đến, trong lúc ta đánh với con tê giác, nàng có thể giúp ta ngăn ngừa người khác ám toán không?"

Kiều Vô Song nghe Dương nói xong, khẽ nhúu mày suy nghĩ rồi nhẹ lắc đầu từ chối. Khi Dương còn chưa kịp thất vọng, Kiều Vô Song chỉ tay vào giữa ngực nàng, sau đó chỉ tay vào giữa ngực Dương rồi lại chỉ tay về phía con tê giác.

Hành động của Kiều Vô Song khiến Dương ngạc nhiên: "Nàng không nói được?"

Kiều Vô Song khẽ "ưm" một tiếng, tuy thanh quản có thể phát âm thanh nhưng miệng nàng không thể nói, đây là biểu hiện của tình trạng bị câm vì lời nguyền.

Dương đảo tròn mắt như suy nghĩ gì đó rồi hỏi: "Lúc này ý nàng là nàng giúp ta đánh con tê giác?"

Thấy Kiều Vô Song gật đầu xác nhận, trong lòng Dương thầm mắng: "Đệt, dễ thương thấy mẹ luôn mà lão bố vợ cứ dặn phải đề phòng..."

Mắt đất âm âm rung chuyển, con tê giác khổng lồ đuổi đến chỉ còn cách Dương và Vô Song vài mét, cả hai vội nhảy lui ra hai hướng. Những tưởng với thân hình đồ sộ thì con tê giác chín sừng kia sẽ theo đà xông thẳng tới trước, nhưng không ngờ chỉ sau một cú giậm chân trước, con tê giác chín sừng đã dừng lại rồi chuyển hướng đuổi sang Dương.

"Mẹ ơi!", thấy con tê giác chín sừng thoát cái đã dí đến sau đít mình, Dương hoảng hồn vận Tiên Long hóa võ cánh bay lên mới tránh

được cú húc sừng của nó.

Thấy Hắc Ma Đế Lôi sẽ nghĩ đến Hắc Vũ Tiên Long, nghĩ đến Hắc Vũ Tiên Long đương nhiên biết đến Tiên Long hóa, nên Dương không cần phải che giấu năng lực này mà sử dụng luôn từ đầu để nhanh chóng hạ gục tê giác chín sừng.

Tuy ai cũng biết nhưng không phải ai cũng từng thấy, khi Dương hiện thân trong bộ giáp rồng cùng đôi cánh đen, khán giả nổi lên xôn xao: "Đó chính là hắc long bá vương cùng hắc ám tiên vũ sao, ngầu hơn cả lời đồn!"

"Hắn bay như thế thì tê giác chín sừng bó chân rồi!"

"Chưa chắc!"

Đúng là chưa chắc, vừa húc trật mục tiêu, tê giác chín sừng rú lên, chiếc sừng lớn nhất trên mũi nó xoáy mạnh rồi bắn thẳng lên trên với tốc độ như đạn bắn. Dương đang trên không nên hiệu quả của Ngự Lôi Thuật rất thấp, không kịp né tránh nên vội vàng bật mảnh Phù Động Thiên Vương giáp lên, cùng Hắc Kim Thánh Khải kết thành một hình nón bao lấy chiếc sừng rồi nhờ lực ma sát mà phá tan lực xoáy khủng khiếp của chiếc sừng mang linh lực cấp Vương kia.

Khán giả lại một phen kinh ngạc: "Lại một Thánh Bảo biến hình!"

Chưa hết, vừa cản chiếc sừng, Dương vừa lấy ra một thứ, cán kiếm Đa Tình.

"Lại một Thánh... ủa không phải, là Linh Bảo hạ cấp? Hắn dùng nó làm gì?", khán giả bị đưa đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, dùng một Thánh Bảo để di chuyển, dùng một Thánh Bảo để phòng ngự, giờ lại chỉ dùng một Linh Bảo chưa rõ công dụng.

Lúc khán giả đang tò mò, cán kiếm Đa Tình màu kim loại xám trên tay Dương chợt đổi thành màu đỏ máu, một ngọn huyết hỏa bốc lên trên cán rồi định hình thành một lưỡi kiếm đỏ sắc bén, là hình dạng một lưỡi kiếm thực sự chứ không phải một thứ trông giống lưỡi kiếm như Dương từng tạo ra, đây là một trong những năng lực của cán kiếm Đa Tình, cường hóa cảnh giới, đương nhiên chỉ hỗ trợ cường hóa khi người dùng đưa linh lực vào lưỡi kiếm thông qua cán kiếm Đa Tình, không có tác dụng khi đưa linh lực vào các bảo vật khác.

Nhìn lưỡi kiếm màu đỏ máu yêu dị, khán giả lại một lần nữa kinh ngạc: "Linh lực Hữu Hình! Kẻ này đã đột phá Linh Tướng, còn dùng được Hữu Hình, hấn bao nhiêu tuổi?"

"Ch... chưa đến 18..."

Một trận sồn tóc gáy lan ra khắp các khán đài, người ta thường nghĩ Thế hệ phi thường là phi thường ở chỗ có Long thể bá vương, có Tiên vũ, chứ nếu không có những thứ đấy thì chúng cùng lắm cũng chỉ là nhân tài hiếm thấy. Nhưng kẻ này chưa đến 18 tuổi đã đột phá Linh Tướng, lĩnh ngộ Hữu Hình, mang trong mình đế lô cùng đế hỏa, đây là thiên phú khủng khiếp cỡ nào?

Mà thật ra Dương chỉ biết chút da lông của linh lực hữu hình chứ làm gì đã lĩnh ngộ được, nhưng đâu ai nghĩ một linh bảo hạ cấp lại có khả năng lợi hại như vậy. Và thật ra hiện tại Đa Tình chỉ đủ giúp Dương tạo ra vài hình dạng đơn giản tương tự như lưỡi kiếm.

Nhưng đấy là nói riêng về Hữu Hình, cán kiếm Đa Tình còn cường hóa những cảnh giới khác mà linh hồn người dùng đang có, cường hóa Nhập Thể giúp lực cánh tay cầm kiếm mạnh mẽ hơn, cường hóa Phóng Xuất giúp linh lực đưa vào lưỡi kiếm mạnh mẽ hơn, cường hóa Kết Tinh giúp linh lực đậm đặc hơn. Tuy hiện tại chỉ cường hóa

một mức độ rất nhỏ nhưng càng phát triển thì tỷ lệ cường hóa cảnh giới của Đa Tình càng tăng lên, để cuối cùng sẽ xứng tầm Thần Bảo.

Cầm Đa Tình Huyết Hỏa kiếm, Dương hạ cánh, nhắm vào chiếc sừng thứ chín trên đỉnh đầu con tê giác để chém xuống.

Tê giác chín sừng thấy điểm yếu bị đe dọa, liền rú lên, hai chân trước giậm đất nhún lên thành tư thế đứng bằng hai chân sau, chỗ khuất của chiếc sừng thứ nhất trước mũi nhanh chóng tụ ra một chiếc sừng mới cản lấy lưỡi kiếm của Dương. Đồng thời, chiếc sừng ở vị trí thứ hai đột nhiên thụt vào, miệng tê giác chín sừng há ra phun chiếc sừng này vào bụng Dương.

Binh!

Dương kịp thời dùng Hắc Kim Thánh Khải cản đòn, dù hiệu quả phòng ngự đã giảm sút nhưng lực tấn công của chiếc sừng thứ hai cũng yếu hơn nên hẳn chỉ bị đẩy văng ra sau. Tê giác chín sừng được thế xông tới, chiếc sừng ở vị trí thứ ba mọc dài ra như một ngọn giáo nhọn hoắc đâm về phía Dương, tên này mất thế nên chỉ còn cách giương kiếm ra đỡ rồi đạp chân xuống đất, vận Ngự lôi thuật nhảy sang bên tìm cách tiếp cận phần bên hông tê giác.

Thấy Dương nhảy sang bên, chiếc sừng thứ tư của tê giác giương dài thành một lưỡi đao sắc bén rồi bẻ quặp sang bên, hướng vào hông Dương chém đến khiến Dương buộc phải lui ra xa.

Rõ ràng tê giác chín sừng cực kỳ linh hoạt chứ không giống bề ngoài cục mịch, kế hoạch lầy lội đoạt lấy mảnh giáp rồi trèo lên xe bỏ chạy của Dương hoàn toàn phá sản.

"Xem ra buộc phải dùng bí kỹ..." Dương thầm nghĩ, định vận Huyết hỏa cường thì chợt có một luồng gió mang hương thơm êm dịu thổi

qua, hấn vội vàng nín thở nhìn sang Kiều Vô Song. Từ một ít thông tin mà Hồ Đại Quang có được, Kiều Vô Song sở hữu ít nhất ba loại dị phong. Không phải thuộc tính biến dị nào cũng thể hiện sự đặc trưng ở màu sắc như Lô và Hỏa, riêng Phong hệ biến dị thường khác nhau ở mùi hương hoặc tiếng gió, mà nổi tiếng nhất ở Thiên Hương tiểu thư chính là loại dị phong có mùi hương và âm thanh ru ngủ.

Đương nhiên năng lực lợi hại này cũng có nhược điểm lớn, chính là khi đã đề phòng thì sẽ ít bị ảnh hưởng, hoặc chênh lệch cấp độ quá lớn cũng không chịu ảnh hưởng nhiều.

Không như Dương, tê giác chín sừng bị mùi hương của Kiều Vô Song hấp dẫn, liền đưa mũi hít lấy hít để, vừa hít vừa tìm đến nguồn gốc hương thơm. Chiêu này cực kỳ hiệu quả với những kẻ không đề phòng, dù trên cấp nhưng do hít quá nhiều nên tê giác chín sừng dần dần rũ xuống, chưa ngủ nhưng cũng đủ lim dim.

Biết thời cơ đã đến, Dương từ từ tiến đến vùng kiếm chém vào chiếc sừng thứ chín của tê giác. Một nhát chém rất ngọt cắt phẳng chiếc sừng nhỏ, làm chiếc sừng này văng sang bên.

Rồi nhiều hiện tượng nổi lên cùng lúc, tê giác chín sừng bị cắt chiếc sừng yêu quý liền đau đớn bật dậy rú lên, cán kiếm Đa Tình trên tay Dương cũng đồng thời phát sáng, và chiếc sừng có dính mảnh Phù Đồng Thiên Vương giáp vừa văng đi đã bị một bóng người lao đến chụp lấy rồi chạy đi ngay trước mặt Dương khi Dương đang đề phòng con tê giác.

"ĐỊNH MỆNH!"

Dương tức giận gầm lên, tiếng gầm của hấn lấn át cả tiếng rú của con tê giác.

P/s: Như đã hứa từ hôm nay ta sẽ nỗ lực cho các đạo hữu. Máy nay bận bịu vui xuân + thêm việc gia đình nên không thể up chap thường xuyên, kính mong quý vị đạo hữu thông cảm.:D

Chương 112: Mâu Thuẫn

Khi Dương đang gầm lên giận dữ, con tê giác chín sừng trong cơn đau đớn phần nộ toàn lực lao tới húc thẳng vào người Dương.

Một đòn tấn công toàn lực của linh thú cấp Vương đương nhiên thu hút chú ý của hầu hết khán giả, hầu hết đều tin rằng sẽ có một cuộc ác chiến giữa Hắc Vũ Tiên Long và tê giác chín sừng.

RẦM!

Nhưng đáp lại sự mong đợi của khán giả chỉ là một tiếng nổ vang rền, tê giác chín sừng vừa xông vào đã lãnh trọn một đòn Hắc lôi huyết hỏa cuồng. Thời gian như ngưng lại trong khoảnh khắc, từ nơi tiếp xúc giữa cánh tay Dương và mặt của tê giác lan ra một làn sóng xung động làm cả một vùng cỏ ngã đổ, rồi tê giác chín sừng khổng lồ trượt lui lại hàng chục mét, cả tám chiếc sừng đồng loạt tan vỡ thành bụi đất.

"Bí kỹ thật lợi hại!" Khán giả còn chưa kịp bày tỏ kinh ngạc, Dương đã lao về phía kẻ đoạt lấy chiếc sừng thứ chín, cánh tay còn lại vịn thêm một lần Hắc lôi huyết hỏa cuồng.

Kẻ kia là một nam thanh niên tóc bạc, tưởng chừng sẽ kinh hồn khi thấy con tê giác chín sừng cấp Linh Vương bị Dương một đòn đánh bại, nhưng không, hấn bình tĩnh xoay mình đối diện Hắc vũ tiên long đang điên cuồng lao đến, tung đấm ra cản.

Trong quá trình tung đấm, cơ thể gã thanh niên đồng thời biến chuyển, cả cơ thể bao gồm cả phần đầu mọc ra một bộ giáp rồng

màu bạch kim cùng chiếc đuôi dài và 3 chiếc sừng trên đầu.

Va chạm, thêm một vụ nổ lớn rồi hai cánh tay một đen một bạc đang đối đầu nhau run lên bần bật, rồi những mảnh vảy rồng màu bạch kim trên tay gã thanh niên lạ mặt bong tróc văng ra dần theo hướng từ đầu nắm đấm lên tận khủy tay.

"Hừ!" Gã thanh niên cười lạnh, trong chớp mắt thu cánh tay lại rồi tung thêm một đấm trực tiếp vào nắm đấm của Dương.

Binh!

Cường tuy mạnh nhưng không bền, linh lực trên cánh tay đang tiêu tán và cú đấm của gã thanh niên quá nhanh nên Dương không kịp phòng ngự, chỉ có mảnh giáp Phù Đồng Thiên Vương kịp cản đòn nhưng không đủ khả năng triệt tiêu uy lực của cú đấm kia. Cú va chạm thứ hai này làm tay Dương bật mạnh ra sau, gã thanh niên được thế liền tung thêm một đấm thẳng vào ngực Dương.

Những tưởng Dương sẽ lãnh trọn một đòn đấm từ đối thủ, chợt một dây lụa màu thiên thanh vút đến quấn chặt cánh tay của gã thanh niên lạ mặt, tuy không đủ ngăn cản hoàn toàn nhưng cũng làm hạn chế một phần uy lực của cú đấm và giảm được một phần tốc độ, giúp Hắc kim thánh khái kịp thời tụ hình cản lấy đòn đánh, Dương bị đẩy lui nhưng không chịu thương tổn quá nặng.

Thu dây lụa về tay, Kiều Vô Song lướt đến đứng cạnh Dương.

Gã thanh niên trong lớp giáp rồng bạch kim kia lạnh lùng hừ lạnh: "Từ khi nào mà Thiên Hương tiểu thư thích xen vào chuyện của người khác vậy?"

Thấy Kiều Vô Song không có biểu hiện gì là quan tâm câu hỏi của

mình, gã thanh niên chuyển sang hỏi Dương: "Còn Hắc Vũ Tiên Long oai hùng từ khi nào mà thích núp sau váy phụ nữ vậy?"

Dương cũng không đáp, ánh mắt lạnh lùng nhìn đối thủ.

Mà khán giả thì đang xôn xao kinh ngạc:

"Vừa rồi là sao? Hắc vũ tiên long dùng bí kỹ một đòn đánh bại linh thú cấp Vương, vậy mà cũng bí kỹ đó lại bị một thí sinh khác dễ dàng đánh bại, lại còn là kẻ có Long thể quý tộc thua Long thể bá vương đến hai bậc?"

"Long tộc tại sao lảm nhảm tài như vậy?"

"Hắn là ai, sao chưa từng nghe nói đến?"

Ở ngoài thì xôn xao, trong khu vực thi đấu lại là một vùng yên lặng, các thí sinh đang theo dõi cuộc chiến không ai không kinh ngạc. Tuy không thể đo được cấp độ chính xác nhưng qua trận đánh vừa rồi, ai cũng đoán được kẻ trong bộ giáp rồng bạch kim kia chính là một Linh Vương!

Khoác lên mình bộ áo mới trong khi trở lại hình người, gã thanh niên lấy chiếc sừng tê giác có đính mảnh thần giáp ra huơ qua huơ lại trên tay và nói với Dương: "Cái sừng này hình như đối với người rất quan trọng? Người nhà mắc bệnh nan y nên nghe lời lang băm mài sừng tê giác ra uống sao? À cái thứ bị ruồng bỏ như người làm gì còn người nhà, ha ha..."

Thấy Dương vẫn lạnh lùng không nói, gã thanh niên tiếp tục châm chọc: "Người đang muốn biết ta là ai phải không, muốn hỏi tại sao ta đoạt chiếc sừng của người nhưng lại sợ không dám hỏi vì ta mạnh quá phải không?"

Nhưng trái với suy nghĩ của gã thanh niên, lúc này Dương lại cười nhẹ và hỏi: "Đầu ông nội người sao rồi? Có còn nát bét như trước không?"

Gã thanh niên giật mình nhưng vờ không hiểu: "Ý người là sao? Ông nội ai?"

Dương cười lạnh đáp: "Chẳng lẽ ông nội Long Hán của người không dặn dò khi gặp ta phải cúi đầu xuống như lão đã từng sao? Long Địch!"

Gương mặt đắc ý của Long Địch tắt lịm, hấn ngạc nhiên hỏi: "Sao người biết ta? Ta..."

Dương chen ngang: "Người là đối tượng bí mật của Long cung, được che giấu tuyệt mật để thực hiện quá trình chuyển giao linh lực thu được từ quá trình chiết xuất linh hồn. Chính nhờ vậy mà chỉ mới 26 tuổi đã trở thành Linh Vương cấp 4."

Long Địch càng thêm kinh ngạc: "Làm sao người biết?"

"Làm sao ta biết ư? Người nói xem ngoài trường lão hội và tộc trưởng Long tộc ra thì còn ai có thể biết danh tính thật của người?"

Long Địch lắc đầu: "Không còn ai..."

"Không chỉ biết về người, ta còn biết trong nhà người có một linh cảnh mà chỉ có người và ông nội người biết mật mã linh cảnh ấy. À, ta cũng biết, là như vậy đây..."

"Không phải! Không có! Người nói láo!" Thấy Dương vẽ vài đường lên không khí, Long Địch lắc đầu phủ nhận, nhưng gương mặt kinh

ngạc tột cùng của hắn nói lên điều hoàn toàn ngược lại.

Dương được nước lẩn tới: "Láo hay thật là tự ngươi biết, Long Hán thật ra đã bị ta thu phục từ trận đánh ở Long thành rồi! Tất cả cơ mật của Long tộc hắn đều nói cho ta biết hết, như chuyện Long Ngạo cũng đang trong quá trình tiếp nhận linh lực chiết xuất chẳng hạn..."

Nghe câu này, không riêng Long Địch mà ngay cả tộc trưởng Long Thiên Đạo cùng các trưởng lão cũng kinh ngạc nhìn sang Đại trưởng lão, chuyện Long Ngạo là tuyệt mật và biểu hiện của Long Địch cũng cho thấy những gì Dương nói đều hoàn toàn chính xác.

Còn Đại trưởng lão Long Hán toát mồ hôi hột, những gì Dương nói quá chính xác, ngay cả mã khóa linh cảnh chỉ ông cháu lão biết cũng vẽ đúng y hệt, khiến lão phải lục lọi trí nhớ một đợt rồi mới dám khẳng định mình không phải nội gián, nhưng biết giải thích thế nào và tại sao Dương lại biết?

Chủ động trêu chọc người, không ngờ bị phản đòn đến nỗi ông nội mình cũng bị lôi ra chọc, Long Địch có thể nói là đang vừa điên tức vừa hoảng loạn, nhưng bên cạnh Dương hiện tại còn có Thiên Hương tiểu thư Kiều Vô Song, tuy Long Địch tự tin có thể đánh bại cả hai nhưng sẽ tổn hao không ít, mà nhiệm vụ đoạt ngôi vô địch cuộc thi mới là ưu tiên hàng đầu, đành nghĩ rằng trấn tĩnh:

"Hừ! Rồi sẽ có lúc tao vả nát bét cái mồm bịa đặt của mày!"

Để lại một câu đe dọa, Long Địch quay lưng tiến thẳng về khu rừng.

Dương không đuổi theo, ban đầu vì giận quá mất khôn mà dùng đến hai lần Cuồng, nếu tiếp tục đánh với Long Địch thì hắn biết sẽ phải dốc toàn lực và lộ hết bài tẩy, mà nhện thì nhục cho nên mới dùng mồm mép trả thù, cũng may tên kia không giận quá mất khôn như

hắn.

Quay sang Kiều Vô Song xinh đẹp tuyệt trần, Dương gật đầu bày tỏ lòng biết ơn: "Cảm ơn nhiều nhé, có muốn tiếp tục cùng ta cưỡi con xe lúc này không?"

Kiều Vô Song phân vân rồi gật đầu, nhưng sau đó nàng hươ tay như muốn nói gì đó với Dương.

"Ý nàng là muốn chạy chậm lại một chút?"

Kiều Vô Song gật đầu, Dương liền lấy Truy Ảnh ra, hai người phóng đi trong ánh mắt hâm mộ của những thí sinh phía sau.

Khi cục diện miền tây thảo nguyên trở nên bình lặng, ở khu vực phía bắc thảo nguyên, con sư tử có bộ lông màu lửa ngoan ngoãn cúi người cho gã thanh niên áo lông thú trèo lên cưỡi, rồi nó gầm lên và tiến thẳng về phía khu rừng.

Khán giả có người cảm thán: "Đặng Vô Tâm quả là một luyện thú sư thiên tài, con linh thú cấp Vương mà có thể kết bạn không mấy khó khăn."

Ở miền đông, một gã thanh niên mang kính cận đang la hét thảm thiết vì bị con đại bàng bốn cánh khổng lồ quắp lấy bay lên cao, may mắn được hai người mặc trang phục Cường Dương cùng hợp sức đánh bại con đại bàng và cứu mạng trước khi bị nuốt mất. Tên này thoát chết và không bị loại nên mừng quá bù lu bù loa khóc như mưa.

Ở miền nam thì không có gì để nói, bởi con sói hai đầu xui xẻo đang ngay Lương Vô Thường và Kinh Vô Nguyệt nên đã sớm toi mạng trước khi kịp thể hiện.

Hành trình còn lại tuy khó khăn hơn lúc đầu nhưng không còn xuất hiện thêm linh thú cấp Vương nào nữa, và Dương thì đã nhận ra lý do tại sao khu rừng phía trước kia trông như gần nhưng đi mãi không đến, bởi đây là một khu rừng khổng lồ, mỗi thân cây, mỗi ngọn cỏ đều to lớn gấp hàng chục lần bình thường.

Dương tiến đến và thấy gã trọng tài Thi Danh đang đứng ngoáy mũi ngoài bìa rừng, bên phải gã có một cây mâu mũi nhọn cắm trên đất, bên phải gã thì có một tấm thuẫn bằng gỗ.

"Hai vị vui lòng chờ đợi ở đây cho đến khi những thí sinh khác đến nơi đã nhé!"

Thi Danh nói khi thấy Dương và Kiều Vô Song đến sớm. Thế là Dương tranh thủ vận công khôi phục linh lực trong lúc chờ đợi, Kiều Vô Song chẳng mấy khi phải dùng đến linh lực nên thoải mái dạo quanh ngắm nghía khu rừng to lớn đến kỳ lạ cho đến khi các thí sinh khác đuổi đến.

Không bao lâu sau, các thí sinh đã tụ họp đông đủ, bao gồm cả Long Địch, kẻ này và Dương đều muốn tạm thời tránh đ-ng độ nhau nên trong suốt chặng đường không gặp mặt.

Trải qua quá trình di chuyển trên thảo nguyên Tĩnh Lặng, khu vực miền tây chỉ còn lại 32 thí sinh bao gồm cả Dương. Sau khi nhìn quanh các thí sinh, Thi Danh lên tiếng:

"Chúc mừng các bạn đã vượt qua vòng thi thứ nhất."

Vượt qua vòng một nhưng chẳng thí sinh nào cảm thấy vui vẻ, bởi bọn hắn biết vòng đầu này vốn chỉ là một màn dạo đầu đúng như cái tên vòng, dạo đầu.

Thi Danh nói tiếp: "Trước khi bắt đầu vòng thi thứ hai, tôi xin phép kể cho các bạn nghe một câu chuyện nhỏ:

Ngày xưa, có một vị giả kim thuật sư, lão tạo ra một cây mâu và bảo cây mâu này có thể đâm thủng mọi thứ, đồng thời lão tạo ra một chiếc thuẫn và bảo chiếc thuẫn này không thể bị bất cứ thứ gì xuyên thủng."

"Vậy tôi đố các bạn, dùng cây mâu đâm thủng mọi thứ đâm xuyên qua chiếc thuẫn không thể bị phá hủy thì cái nào sẽ thua?"

Nghe xong câu hỏi, các thí sinh bắt đầu lâm vào trầm tư, rõ ràng hai thứ này không thể cùng tồn tại, nhưng trong câu đố đã nêu rõ hai thứ ấy cùng tồn tại.

Để các thí sinh suy nghĩ một hồi, Thi Danh nói: "Bên phải tôi là cây mâu, bên trái tôi là chiếc thuẫn, vị nào cho rằng mâu thắng xin mời tiến lên chạm tay vào mâu, còn vị nào nghĩ rằng thuẫn thắng thì vui lòng đặt tay vào thuẫn, chúng sẽ đưa các vị đến vị trí của vòng thi thứ hai: Giao hợp."

Các thí sinh xì xầm bàn tán, còn Dương cũng bó chiếu, liền hỏi Google: "Google, chọn bên nào lợi hơn?"

Google đáp: "Chọn cả hai! Nhưng chờ khi không còn ai ở đây rồi mới chọn."

Dương trợn mắt: "Cả hai? Nghĩa là mâu đâm xuyên thuẫn nhưng thuẫn không bị mâu đâm xuyên? Hay là mâu không đâm xuyên thuẫn nhưng thuẫn vẫn bị thủng? Mà thôi nhức đầu quá..."

Đắn đo một lúc, một thí sinh can đảm tiên phong tiến lên đặt tay vào

chiếc mâu. Khi tay hắn chạm vào thân mâu, chiếc huy hiệu trong suốt trên ngực gã thí sinh chợt phát sáng rồi hiện lên một vết khắc hình cây mâu, đồng thời gã thí sinh bị dịch chuyển đi mất.

Có người tiên phong, những người sau cũng tiến lên chọn lựa, từng thí sinh nhanh chóng biến mất cho đến khi chỉ còn lại mình Dương.

Nghe theo Google, Dương tiến lên dang tay đặt hai bàn tay cùng lúc vào thân mâu và mặt thuẫn, chiếc huy hiệu của hắn phát sáng rồi hiện ra một hình bầu dục như hình thuẫn cùng một vết gạch hình cây mâu ở giữa, nhìn na ná như cái mà ai cũng biết là cái gì đó.

Ở các khán đài theo dõi, khán giả lại một trận bàn tán bởi trong tất cả các thí sinh, một kẻ chọn cả hai, một kẻ không chọn bất cứ thứ nào.

Chương 113: Một Cân Tất Cả

Đề thi đầy mâu thuẫn khiến khán giả không ngừng bàn tán, thậm chí những người đầy tri thức như giả kim tông sư, thánh sư cũng phải nhíu mày suy nghĩ.

Thành chủ Hồ Đại Quang quay sang hỏi thần sư Đức Cường: "Thần sư nghĩ thế nào về trò mâu thuẫn này?"

Đức Cường thần sư trí tuệ uyên bác, vuốt râu và đáp: "Rõ ràng đây là một câu đố mang tính phân loại, những thí sinh có tâm lý chủ chiến, những thí sinh truy cầu sức mạnh tấn công thường sẽ thiên về chọn mâu, còn những thí sinh muốn an toàn, thích phòng ngự thì sẽ thiên về chọn thuẫn, như vậy tất cả thí sinh sẽ chia thành hai phe đối lập. Và hai phe này có lẽ sẽ phải tranh đấu với nhau để phá vỡ thế mâu - thuẫn, nếu phe mâu thắng cũng tương đương chuyện chiếc thuẫn là giả, còn nếu phe thuẫn thắng thì tương đương chuyện chiếc mâu là giả."

"Nhưng tất nhiên cũng có ngoại lệ, Võ Phi Dương chọn cả hai, giống như ý nói cây mâu và chiếc thuẫn chính là một món duy nhất. Một thứ vừa có chức năng đâm thủng mọi thứ vừa có chức năng phòng ngự trước mọi thứ, tất nhiên nó không thể đâm vào chính nó và thứ đó vẫn có tên là Mâu thuẫn nhưng lại không hề có sự mâu thuẫn."

Hồ Đại Quang hỏi tiếp: "Vậy ngài nghĩ sao về chuyện thanh niên kia không chọn bất cứ phe nào mà trực tiếp tiến thẳng vào khu rừng?"

Thần sư Đức Cường đáp: "Có lẽ hẳn nghĩ rằng, nếu chiếc mâu không đâm vào thuẫn thì sẽ không có bên nào thắng cũng không có

bên nào thua. Mâu là mâu và thuận là thuận, hai thứ này sẽ vĩnh viễn tồn tại song song với nhau, và không bao giờ tranh đấu để phải tạo ra sự mâu thuẫn.

Mâu và thuận, tưởng chừng chỉ có một trong hai chọn lựa, nhưng lại có đến 4 chọn lựa, ta rất muốn xem mục đích và kết quả của những chọn lựa này là như thế nào."

Thần sư Đức Cường không phải đợi lâu, những nội dung hiển thị trên màn hình theo dõi bắt đầu thay đổi, trong đó có 2 ô màn hình rất lớn chiếu cảnh hai nhóm thí sinh, mỗi nhóm ở một khu vực cách xa nhau.

Đúng như thần sư Đức Cường dự đoán, hai nhóm này được phân loại theo chọn lựa giữa mâu và thuận. Nhóm thí sinh ở ô màn hình thứ nhất đều mang huy hiệu hình mâu, nhóm còn lại các thí sinh đều mang huy hiệu hình thuận.

Khu vực tập trung các thí sinh chọn mâu, không khí đang âm trầm u ám do các thí sinh phải vừa đề phòng vừa rình rập các đối thủ xung quanh, chợt một vị trọng tài xuất hiện phá vỡ bầu không khí:

"Chào mừng các vị đến với rừng Cổ Tích, nơi tổ chức vòng hai của cuộc thi Thanh niên anh hùng chiến: Giao Hợp. Nhiệm vụ của tôi là phổ biến luật lệ của vòng hai, à, trước tiên xin lưu ý quý vị không nên đánh nhau với người mang huy hiệu có biểu tượng giống mình."

"Tại sao?"

Gã trọng tài đáp: "Vì đây là vòng hai. Dựa theo chọn lựa trong câu hỏi mâu - thuận, các thí sinh sẽ được chia thành hai phe đối lập, quý vị đang đứng đây chính là thành viên phe Mâu."

Một thí sinh hỏi: "Nghĩa là cùng phe không được đánh nhau?"

Trọng tài gật đầu: "Đúng vậy, đây chính là một trong những quy định của vòng hai: Thí sinh không được đánh người cùng phe dưới mọi hình thức, bất kể hành vi dù là vô ý hay ám toán, mưu hại đồng đội đều lập tức bị loại khỏi phe và trở thành Phản Tặc với huy hiệu màu đen và dấu X trên biểu tượng."

Gã trọng tài vừa nói vừa lấy ra một huy hiệu với hình dạng y hệt huy hiệu của mỗi thí sinh nhưng có màu đen và một vết khắc hình chữ X màu đỏ trên biểu tượng cây mâu, có nghĩa kẻ mang huy hiệu này là phản tặc phe Mâu, còn phản tặc phe Thuần sẽ có huy hiệu đen với chữ X trên biểu tượng cái Thuần.

Thí sinh tò mò: "Trở thành phản tặc thì có vấn đề gì?"

Trọng tài nói: "Trước tiên cần nói về cơ chế Chiến Tích. Mỗi một thành viên phe Mâu khi phá vỡ huy hiệu của một thành viên phe Thuần sẽ nhận được điểm chiến tích, và ngược lại khi một thành viên phe Thuần phá hủy huy hiệu của một thành viên phe Mâu cũng nhận được điểm chiến tích. Lượng điểm kẻ chiến thắng nhận được chính là lượng điểm mà kẻ bị đánh bại đang có."

"Làm sao để biết đối phương đang có bao nhiêu điểm chiến tích?"

"Dựa vào màu sắc của huy hiệu! Hiện tại huy hiệu của tất cả thí sinh đều trong suốt nghĩa là chỉ có 1 điểm, khi đạt 2 điểm, huy hiệu sẽ chuyển sang màu Trắng, 4 điểm là màu Lam, 6 điểm là màu Lục, 8 điểm là màu Vàng, 11 điểm là màu Đỏ. 11 là điểm tối đa và những thí sinh có huy hiệu màu Đỏ sẽ được gọi là Thống Lĩnh. Cuộc chiến sẽ kết thúc khi tất cả thí sinh còn trụ lại đều là Thống Lĩnh. Và những Thống Lĩnh này chính là những thí sinh có tư cách bước vào vòng cuối cùng của cuộc thi."

"Phản Tặc là trường hợp đặc biệt từ việc phá hủy huy hiệu của đồng đội. Kẻ trở thành Phản Tặc sẽ không thể tăng chiến tích bằng cách thông thường mà chỉ có thể tăng chiến tích bằng cách tiêu diệt một Thống Lĩnh của phe đối địch để soán ngôi. Bất cứ ai phá hủy được huy hiệu Phản Tặc sẽ nhận được lượng chiến tích mà đối phương đạt được lúc trước khi trở thành Phản Tặc cùng với 2 điểm thưởng."

"Ngoài ra còn có những trường hợp đặc biệt, một kẻ có huy hiệu không mang biểu tượng và một kẻ có huy hiệu mang biểu tượng của cả hai phe. Kẻ có huy hiệu không mang biểu tượng được gọi là Vô Diện. Khi huy hiệu của Vô Diện không có biểu tượng, kẻ phá hủy huy hiệu của hắn sẽ không nhận được chiến tích. Còn khi Vô Diện phá hủy huy hiệu của một người trong bất kỳ phe nào, huy hiệu của Vô Diện sẽ hiện ra biểu tượng của phe còn lại. Nghĩa là khi hắn loại một người phe Thuần, hắn sẽ trở thành người phe Mâu, và sau đó hắn vẫn có thể phá hủy huy hiệu của người phe Mâu để trở thành người phe Thuần. Vô Diện có thể loại người cùng phe để đổi phe mà không bị đổi màu thành Phản Tặc, nhưng nếu có kẻ loại Vô Diện khi Vô Diện đang cùng phe thì kẻ đó sẽ trở thành Phản Tặc."

Có thể chuyển đổi giữa hai phe và loại bỏ người của bất kỳ phe nào là một lợi thế không hề nhỏ, khiến các thí sinh tò mò nhìn xuống huy hiệu dưới ngực với hy vọng rằng bản thân mình chính là Vô Diện. Nhưng tất nhiên là tất cả đều thất vọng, một người lên tiếng hỏi:

"Vậy kẻ đó là ai? Tại sao hắn lại có thể trở thành Vô Diện?"

Trọng tài đáp: "Thông tin về kẻ này là bí mật, còn tại sao hắn trở thành Vô Diện ư? Là vì hắn không chạm vào Mâu, cũng không chạm vào Thuần mà chọn cách đi thẳng vào rừng."

"Lại còn chọn lựa như vậy sao?" Đám thí sinh phe Mâu tò mò bàn tán

nhưng không có chút manh mối nào.

Trọng tài nói tiếp: "Còn trường hợp đặc biệt khác nữa là có một thí sinh chọn cả hai phe, hẳn mang huy hiệu có biểu tượng cả hình Mâu và Thuấn, kẻ này được gọi là Hai Mặt." (Vãi ngôn ngữ, Lưỡng Diện - Vô Diện thì khó hiểu, mà Hai Mặt - Không Mặt thì khó đỡ)

Các thí sinh lại thêm một lần kinh ngạc: "Kẻ này có lợi thế gì?"

Trọng tài đáp: "Cũng như Vô Diện, Hai Mặt có thể loại trừ bất cứ người nào của cả hai phe, kể cả Vô Diện. Hơn nữa..."

Có thể loại trừ cả Vô Diện, vậy mà còn "hơn nữa", chắc hẳn phải là một lợi thế khủng khiếp, các thí sinh lẫn khán giả đồng loạt nín thở chờ trọng tài nói tiếp.

"Hơn nữa, bất cứ ai cũng có thể đánh kẻ này và nhận được lượng chiến tích nhân đôi nếu phá hủy được huy hiệu của hắn."

Từ một ô màn hình nhỏ phát ra một tiếng "Đệt" rõ to.

Mặt mày Dương xanh lét sau khi nghe xong những thông tin từ trọng tài ở khu vực của hắn, trong đầu lăm lăm: "Lại chơi ta hả Google, chọn Vô Diện có phải ngon ăn không! À, hay là còn có lợi thế nào khác?"

Google đáp: "Không có."

"Không có? Vậy bảo ta chọn cả hai để làm gì?"

"Để tăng độ khó cho game."

"Đệt! Rồi giờ làm gì?"

"Trốn."

"Đệt..."

Sau khi phổ biến thêm một vài quy định lật vạt, các trọng tài đồng loạt tuyên bố khởi tranh vòng thứ hai của cuộc thi Thanh niên anh hùng chiến, thành viên của hai phe nhanh chóng di chuyển theo nhiều hướng khác nhau để săn lùng mục tiêu trong khu rừng Cổ Tích khổng lồ.

Chương 114: Linh Thú Cấp Đỉnh

Quá trình vượt qua thảo nguyên Tĩnh Lặng đã giúp cuộc thi loại ra những thí sinh yếu kém, để hiện tại góp mặt trong vòng hai là hơn một trăm mười thí sinh xếp vào hàng những người luyện hồn xuất chúng nhất trong độ tuổi thanh niên. Đương nhiên không phải thanh niên thiên tài nào cũng tham gia cuộc thi, nhưng một cuộc thi quy tụ phần lớn nhân tài thế hệ trẻ khắp cả nước thu hút sự chú ý không hề nhỏ bởi những nhân tài này chính là thế hệ nắm giữ tương lai của đất nước.

Các địa điểm tổ chức phát trực tiếp diễn biến cuộc thi lúc nào cũng chật cứng khán giả và dường như không ai có ý định rời đi trước khi cuộc thi kết thúc, dù cuộc thi có thể kéo dài nhiều ngày đi nữa.

Bốn giờ trôi qua kể từ khi vòng thi thứ hai của cuộc thi Thanh niên anh hùng chiến khởi tranh, khắp nơi trong khu rừng Cổ Tích bắt đầu xuất hiện những trận đ-ngh độ quy mô nhỏ khiến huy hiệu của một số thí sinh đã đổi màu, đồng nghĩa với một số lượng huy hiệu tương đương đã bị phá vỡ.

Một cuộc chiến mà tất cả chiến sĩ đều là nhân tài hàng đầu thì bất kể cuộc đ-ngh độ nào cũng thu hút khán giả, và càng thu hút hơn nếu đây là một cuộc đ-ngh độ theo nhóm, hoặc cuộc hành trình của những thiên tài hàng đầu, như Thế hệ phi thường chẳng hạn.

Sùng Hạo với mái tóc bạc trắng băng rừng tìm kiếm đối thủ, không rõ do vô tình hay cố ý mà lọt vào ổ phục kích của một nhóm 3 người phe Thuần, gồm một Linh Tướng và hai Linh Tá.

Đối với đa số khán giả, thực lực của Hắc Vũ Tiên Long gần như đã lộ rõ với một đòn hạ gục linh thú cấp Vương. Còn Sùng Hạo, chủ nhân của thần kiếm Thuận Thiên thì vẫn là một điều bí ẩn, liệu Bạch Long Bá Vương đã bị Hắc Vũ Tiên Long bỏ xa hay cũng như Võ Phi Dương, phát triển với tốc độ phi thường?

Đáp án có rất nhanh, trong vòng vây của ba kẻ địch, Sùng Hạo không ngờ lập tức hóa thành Bạch Long Bá Vương, ngón vuốt rồng chỉ về phía tên có thực lực Linh Tướng trong ba tên rồi bắn ra một tia sáng trắng.

"Hừ! Trò vặt!" Đối thủ cũng không phải dạng vừa, vốn đã biết về bí kỹ đơn giản mà lợi hại này của Sùng Hạo nên đã có chuẩn bị, tia sáng trắng vừa bắn đến thì hắn lập tức lách mình né đi.

Nhưng mà khi Tên Linh Tướng phe Thuần di mình né đi, tia sáng trắng mang lực xuyên thấu khủng khiếp bất ngờ đổi hướng bắn thẳng vào huy hiệu của hắn, sau đó lại đổi hướng bắn về phía một trong hai tên còn lại.

"Lại còn có thể đổi hướng?" Tên Linh Tá đang bị tia sáng hướng tới bất ngờ hô lên, nhưng lập tức định thần lách mình né đi và sẵn sàng cho thêm một lần né tránh nữa. Nhưng lại thêm một lần bất ngờ, tia sáng trắng không tiếp tục đổi hướng mà lại tách ra làm đôi, hai tia sáng mới này chia ra hai hướng, một tia bay theo đường cong, một tia bay theo đường zíc zắc hướng đến huy hiệu của tên thí sinh phe Thuần trước khi hắn kịp giơ tay ra cản. Kết quả là một trong hai tia sáng đâm xuyên qua lớp phòng ngự của tên thí sinh, mở đường cho tia còn lại xâm nhập và phá vỡ huy hiệu của gã.

Tên thứ ba còn chưa kịp hoàn hồn sau khi thấy hai đồng bọn bị hạ trong chớp nhoáng thì đã thấy Sùng Hạo cầm thần kiếm Thuận Thiên đâm đến, vội vội vàng vàng nháy lui ra. Tưởng chừng giữ được

khoảng cách an toàn để phòng ngự, nhưng nào ngờ lưỡi kiếm Thuận Thiên trong suốt đột ngột dài ra gấp đôi bình thường, đâm thẳng vào huy hiệu trên ngực gã. Và lúc này, huy hiệu khắc hình cây mâu trên ngực Sùng Hạo cũng đồng thời đổi thành màu xanh lam.

Nhanh đến sững sờ, nhưng điều khiến nhiều người kinh ngạc hơn nữa là cách mà Sùng Hạo đánh bại đối thủ.

"Tia sáng cực nhanh kia không những có thể đổi hướng nhiều lần mà thậm chí còn có thể tách ra! "

"Và cả Thuận Thiên kiếm đột ngột biến dài, biến dài thực chất chứ không phải linh lực kết tinh, nghe nói khả năng này chỉ dùng được khi người dùng đưa linh lực hữu hình vào kiếm!"

"Sùng Hạo cũng lĩnh ngộ được Hữu Hình!"

"Nếu Nguyễn Hoài Bảo cũng như vậy..."

"... thì đây có thể sẽ là bộ ba thiên tài... khủng khiếp nhất từ xưa đến nay!"

Ở một nơi khác trong khu rừng, một nhóm hai người phe Mâu gồm một kẻ áo nâu và một kẻ áo xanh đang âm thầm di chuyển, chợt nghe một tiếng hét lớn liền dừng lại.

Người áo nâu hỏi: "Người có nghe không?"

Người áo xanh gật đầu: "Có, hình như có đánh nhau! Đến xem thử!"

Hai người men theo nguồn âm đến nơi thì thấy một người ăn mặc rách rưới, mình đầy thương tích đang nằm hấp hối sau một bụi cỏ dại khổng lồ.

"Cứu... có ai không... cứu..." Kẻ bị trọng thương dường như nghe tiếng người đến, liền khẩn thiết cầu cứu.

Hai thí sinh phe Mâu vẫn cẩn thận nấp mình quan sát, nhưng khi thấy huy hiệu trên ngực kẻ đang hấp hối kia thì mắt cả hai sáng lên, chiếc huy hiệu trong suốt không màu có khắc biểu tượng hình thuẫn cùng hình mâu ở giữa.

"Hai Mặt!" Kẻ mặc áo nâu thăm kêu lên, định xông ra nhưng bị đồng bọn ngăn lại.

"Khoan đã! Hắn trọng thương thế kia sao không bị hủy huy hiệu? Có thể là bẫy!"

Kẻ áo nâu phủ quyết: "Bẫy gì? Mình hắn toàn vết cào, chắc chắn là đ-ng phải linh thú nguy hiểm rồi may mắn trốn được vào bụi này! Không thấy linh lực hắn rất chậm chờn à?"

Kẻ áo xanh suy nghĩ rồi gật đầu: "Cũng đúng... Theo thỏa thuận thì người trước ta sau, nhưng tên này có đến hai điểm, vậy người lấy hai điểm này, còn lần sau ta cũng phải lấy đủ hai điểm mới đến lượt người!"

"Đồng ý!" Kẻ áo nâu gật đầu.

"Vào đi, để ta bọc hậu, nhớ cẩn thận kẻo có bẫy!"

"Yên tâm!" Kẻ áo nâu đáp rồi từ từ lách mình tiến vào mục tiêu.

Bất chợt, từ phía sau, tên đồng bọn áo xanh ra tay tung một chưởng mạnh mẽ vào đầu kẻ áo nâu, khiến tên này choáng váng gục xuống.

Đắc thủ, gã áo xanh cười khoái trá: "Ha ha! Màý nghĩ tao dễ dàng chịu cho màý ăn điểm vậy sao? Nó là Hai Mặt đó! Cho màý ăn thì chỉ được hai điểm thôi, nhưng đem huy hiệu của màý cho nó hủy rồi sau đó mới hủy huy hiệu của nó thì sẽ được tận 4 điểm đó đồ ngu à!"

Khi nhận ra thì đã quá muộn, gã áo nâu trợn trừng mắt căm thù nhìn đồng bọn, muốn mắng chửi nhưng vết thương trực tiếp vào đầu khiến hấn choáng váng không thể cử động.

Gã áo xanh đắc thắng nói tiếp: "Sao? Muốn chửi tao à? Đó là tại màý ngu thôi! Màý tưởng là cùng phe thì tao sẽ không phá hủy huy hiệu của màý vì làm vậy sẽ thành Phản Tặc ư? Tất nhiên tao không làm vậy, nhưng đưa huy hiệu của màý cho thằng Hai Mặt phá rồi mới phá huy hiệu của nó thì tao đâu có bị gì! Ủa?"

Tên áo xanh đang nếm trái cảm giác thắng lợi thì chợt cảm thấy huy hiệu trên ngực có biến đổi, hấn nhìn xuống thì thấy huy hiệu của bản thân đang dần chuyển sang đen, biểu tượng cây mâu bị gạch lên một dấu X màu đỏ.

"Tại sao? Ta chưa có hủy..."

Tên áo xanh từ đắc thắng chuyển sang sợ hãi, chợt từ sau bụi cỏ lớn, một bóng người áo đen nhanh như chớp phóng ra vung thanh kiếm đỏ chém đứt tấm huy hiệu đen trên ngực hấn.

"Dù chỉ là mưu phản cũng sẽ thành Phản Tặc đó! Lần sau không biết luật thì đừng bày đặt thể hiện!" Dương cười cười thu kiếm, nói với tên áo xanh một câu rồi tiến đến bóp nát tấm huy hiệu của tên áo nâu đang nằm choáng, phá huy hiệu Phản Tặc thu được 1 điểm cùng 2 điểm thưởng, lại thêm 1 điểm từ huy hiệu của tên áo nâu, Dương thu được 4 điểm, chiếc huy hiệu Hai Mặt trên ngực hấn liền chuyển sang màu Lam với tổng cộng 5 điểm có được.

Huy hiệu bị phá hủy sẽ mở ra một phong ấn gây tê liệt trong thời gian ngắn để tránh việc kẻ bị loại xen vào cuộc thi, cho nên tên áo xanh chỉ còn có thể đứng âm ức nhìn Dương thu lại Thiên Ảnh Dị Thú rồi bỏ đi.

Nhờ có Google mà Dương biết vị trí và thực lực của tất cả thí sinh trong vòng thi, lại dùng Thiên Ảnh Dị Thú giả làm cảnh bản thân bị trọng thương để giăng bẫy kiếm 2 điểm chiến tích, nào ngờ tên áo xanh tham lam cộng ngu dốt vì âm mưu đoạt lấy 4 điểm mà thành tự dâng 4 điểm cho Dương.

Mà khán giả lại thêm một phen kinh ngạc vì tình thế đảo ngược liên tục, nhiều người không theo dõi toàn bộ diễn biến nên còn tưởng Dương thực sự bị trọng thương, khi Dương từ bụi cỏ lao ra và cái xác hấp hối kia hóa thành con thú bé nhỏ thì không khỏi giật mình.

"Áo ảnh? Đó là con thú gì?"

"Chẳng lẽ là loài linh thú có thể biến thành mọi hình dạng trong truyền thuyết, Thiên Ảnh Dị Thú?"

"Cứ cho là giả dạng rất giống đi, nhưng tại sao hai tên phe Mâu lại nói là linh lực hẳn rất chấp chờn?"

"Ẩn giấu linh lực, chẳng lẽ hẳn đã đột phá Linh Vương?"

"Đột phá Linh Vương có thể ẩn giấu một phần thực lực, nhưng để tạo ra sự chấp chờn của linh lực thì trừ khi hẳn... lĩnh ngộ Hữu Ý!"

"Không thể nào!"

17 tuổi đột phá Linh Vương, lĩnh ngộ linh Hữu Ý, đây không còn là

phi thường nữa mà là không có từ nào để diễn tả. Tất nhiên không phải vậy và cũng có một số người có hiểu biết không nghĩ vậy:

"Không phải đâu, chắc là hần có loại bảo vật nào đó có thể làm nhiều cảm giác của linh hồn người xung quanh. Dạng gây nhiễu này chỉ dùng được với người ngang cấp thôi, đối với cao thủ sẽ không còn tác dụng."

"Nhưng loại bảo vật dạng này là cực kỳ hiếm thấy, xem ra Sài thành đầu tư rất khủng cho hần để quyết đoạt thần giáp."

Dương Khoái chí di chuyển sau khi kiếm được 4 điểm chiến tích, đang dùng Google tìm kiếm vị trí các thí sinh tiếp theo thì phát hiện một người quen đang tiến về phía mình.

Long Địch đang băng băng tiến thẳng về phía trước, đi một lúc thì khựng lại vì phát hiện một bóng dáng khổng lồ đằng xa, nhìn kỹ mới thấy đó là một con tê giác chín sừng, nhưng to lớn gấp ba lần so với con tê giác chín sừng bị Dương đánh bại ở thảo nguyên Tĩnh Lặng.

"Linh Thú cấp Đế!" Long Địch kinh ngạc, băng vào chuyện không thể đo được linh lực và kích cỡ khổng lồ, hần dễ dàng đoán được con tê giác chín sừng này chính là một Linh Đế.

Như để khẳng định suy đoán của Long Địch, con tê giác dù đang ăn cỏ ở cách cả trăm mét nhưng dường như cũng phát hiện được linh lực của Long Địch, liền xoay người nhìn về phía hần, ánh mắt chuyển sang hung hăng đe dọa khiến Long Địch run bắn. Chênh lệch giữa Linh Đế so với Linh Vương không giống như Linh Vương so với Linh Tướng, trừ khi người có thủ đoạn cực kỳ lợi hại còn không thì chỉ có nước bỏ mạng. Mà Long Địch tự biết bản thân không có thủ đoạn nào đủ để đối đầu Linh Đế.

Thấy Long Địch đang e dè, con tê giác khổng lồ không ngờ lại hé miệng nói tiếng người, khiến Long Địch hoàn toàn chắc chắn rằng đây là một linh thú cấp Đế: "Sinh vật hình người kia! Tại sao trên người ngươi có mùi máu của con cháu ta!"

Long Địch giật mình: "A..."

"A cái gì? Chẳng lẽ ngươi dám làm tổn thương con cháu ta? Muốn chết?"

Đối mặt cơn phẫn nộ của một vị Linh Đế, Long Địch sợ run vội vã giải thích: "Không... không phải, chỉ là... chỉ là ta vô tình gặp một cái xác..."

"Nói láo!"

"A... không có... thật sự ta không có động đến con cháu ngài... Chỉ là... ta nhặt được một thứ..." Long Địch run rẩy lấy chiếc sừng ra, chính là chiếc sừng mà hắn đoạt được khi Dương hạ gục tê giác, vốn không biết thứ này có tác dụng gì nên hắn không ngần ngại đem ra đổi mạng.

"To gan! Đây là sừng thứ chín của cháu mười đời của bổn đế! Ngươi dám cắt..."

Long Địch cuống quýt giải thích: "Không phải... không phải ta cắt... là một kẻ tên Võ Phi Dương, hắn đã cắt và bắt sống cháu ngài..."

Tê giác chín sừng cấp Đế nheo mắt nghi ngờ: "Thật chứ?"

Long Địch run run giơ chỗ bị cắt của chiếc sừng lên và nói: "Ngài xem, đây là vết cắt tạo ra bởi linh lực hệ hỏa, còn ta mang hệ kim, làm sao có thể tạo ra vết cắt như vậy?"

Tê giác chín sừng dò xét rồi gật gù: "Là hệ hỏa, còn là dị hỏa. Võ Phi Dương đó là ai, hẳn đang ở đâu?"

Thấy tê giác chín sừng đã tin mình, Long Địch thở phào nhẹ nhõm, dù linh thú bình thường đạt cấp Đế có trí tuệ cao nhưng cũng không thông minh được như sinh vật hình người.

Chỉ tay bừa về một hướng, Long Địch nói dối: "Lúc này ta thấy hẳn đằng kia..."

"Làm sao ta biết người chỉ đúng người hay không? Đem chiếc sừng đến đây cho bản đế kiểm tra mùi!"

Làm sao dám đem đến, thấy Long Địch chần chừ, tê giác chín sừng nói thêm: "Đồ nhát gan! Ném lại đây cho ta!"

Long Địch mừng rỡ vội ném chiếc sừng đến chỗ tê giác chín sừng, chiếc sừng bay gần đến trước mặt tê giác thì chợt một bóng người lao ra chộp lấy cất ngay vào nhẫn.

Long Địch ngạc nhiên trong giây lát, nhận ra kẻ vừa lao ra là Võ Phi Dương liền mừng rỡ chỉ tay vào mặt Dương và la lên: "Hắn! Hắn là Võ Phi Dương! Chính hắn đã giết cháu ngài!"

Đáp lại Long Địch chỉ là sự im lặng, Dương tình bơ nhìn hắn rồi quay sang không chút kiêng kỵ vỗ vỗ lên chân con tê giác khổng lồ và nói: "Giỏi lắm nhóc!"

Nhìn Dương đối với một linh thú cấp Đế không chút kiêng kỵ, Long Địch đang khó hiểu thì lại thấy con tê giác hung hăng há miệng táp vào đầu Dương. Mà lúc Long Địch tưởng Dương sắp mất đầu vì nghịch dại, lại thấy tê giác khổng lồ như một tòa nhà kia chợt biến

mất, chỉ còn lại Dương vẫn vô sự, nhìn kỹ hơn mới thấy một con thú nhỏ xíu có bộ lông màu hồng đang hung dữ bám tóc gặm vào đầu Dương khiến tên này chật vật gỡ ra.

Lúc này Long Địch mới vỡ lẽ rằng mình bị Dương và con thú kia lừa một vỏ đầu.

Chương 115: Vực Vô Hồn

"Mày phải chết!", Long Địch nghiêng răng cắn tức, hai lần bị Dương biến thành trò cười khiến cho lòng thù địch của hắn đối với Dương được đẩy lên mức cực điểm.

Long hóa cấp độ 2 được kích hoạt, một bộ giáp rồng màu bạch kim nhanh chóng hình thành trên toàn bộ cơ thể Long Địch, trên tay hắn đồng thời hiện ra một cây thương bạc.

Khán giả ồ lên: "Thánh bảo hạ cấp? Lần này đánh thật rồi!"

"Chúng không sợ kẻ khác ăn hôi sao?"

Tất nhiên Long Địch không sợ, bởi trong đầu hắn chỉ còn một ý niệm: giết Võ Phi Dương. Còn Dương tất nhiên có sợ, nhưng khi quyết định đoạt lại mảnh giáp thì hắn cũng đã xác định sẽ đánh một trận toàn lực với Long Địch, và trước khi làm điều này thì hắn đã kiểm tra cả khu vực để bảo đảm rằng không có thí sinh mạnh nào có khả năng nghe thấy hoặc vô tình đi qua nơi đây.

Khi Long Địch biến hóa thành Bạch kim long vương, Dương cũng biến hóa thành hình dạng Hắc vũ tiên long cấp độ 2, Hắc kim thánh khai bao bọc cánh tay.

Thấy Dương chọn cách đối đầu không hề nao núng, Long Địch cười lạnh: "Ở đây không có Long Mẫu Thần Long ban Thần lực cho người đâu, càng không có người mẹ nào thí mạng vì người!"

"Ừ, thì sao?"

"Thì mày sẽ phải hối hận vì đã sinh ra trên đời!", Long Địch gằn giọng đáp rồi cầm trường thương đâm đến.

Bằng vào linh lực Linh Vương cấp độ 4, tốc độ di chuyển của Long Địch còn nhanh hơn tốc độ của Dương dùng Ngự Lô Thuật trong hình dạng Hắc vũ tiên long, Dương dù đã đề phòng mà vẫn không kịp né, liền giơ cánh tay mang Hắc kim thánh khải ra toàn lực ngăn cản ngọn thương.

Hai món thánh bảo va chạm tạo ra âm thanh nhưc óc đinh tai, làn sóng chấn động mạnh mẽ lan ra làm cỏ cây xào xạc. Sau va chạm, Hắc kim thánh khải nhanh chóng phân rã, mũi thương tiếp tục đâm xuyên lớp vảy rồng của Dương và cắm vào cổ tay hấn trước khi hấn kịp mượn lực đẩy của ngọn thương để lùi lại.

Va chạm đầu tiên đã hoàn toàn thắng thế, Long Địch được nước lấn tới, vừa xông tới tìm cách đâm sâu mũi thương vào cổ tay Dương, vừa vận linh lực hệ kim vào tay còn lại tạo ra một thanh kiếm màu bạch kim sắc nhọn hướng vào ngực Dương đâm đến.

Tưởng chừng như chết chắc, nhưng khi Long Địch toàn lực đâm kiếm, Dương liền lập tức vận bí kỹ Nộ khiến linh hồn hấn trở nên mạnh mẽ hơn gấp mấy lần, đồng thời cánh tay còn đang tự do cũng toàn lực khởi động Hắc lô huyết hỏa cuồng rồi nhanh như chớp hướng vào mặt Long Địch tung đấm.

Nhưng dù có Nộ và Cuồng, tốc độ của Dương vẫn không thể bằng Long Địch, trước khi nắm đấm của Dương đến được mục tiêu thì mũi kiếm của Long Địch đã đâm đến ngực hấn, mảnh giáp Phù Động Thiên Vương kích hoạt toàn lực, tuy không ngăn được mũi kiếm phá sâu vào trong nhưng vẫn giúp giảm bớt tốc độ đâm trong chốc lát.

Mà trong lúc đâm, Long Địch đương nhiên nhận ra nguy hiểm từ cú phản đòn của Dương, định rút thương giơ lên cản nhưng lại phát hiện mũi thương đang đâm trong cổ tay Dương từ lúc nào đã bị những mảnh Hắc kim thánh khai bám chặt khiến hắn không thể lập tức rút mũi thương ra, đành buông thương giơ tay lên cản đòn.

BINH!

Cường kết hợp để lôi, để hỏa vốn đã khủng khiếp, nay lại dùng linh lực cấp Linh Tướng kết hợp với Nộ nên càng thêm khủng khiếp, Linh Vương cấp độ 4 với Long hóa cấp độ 2 như Long Địch dù đã tận lực ngăn cản nhưng vẫn không thể đỡ được toàn bộ uy lực của cú đấm nên bị đánh lui ra sau mấy bước, lớp vảy rồng phủ trên mặt cũng vụn vỡ, lộ ra gương mặt nóng đỏ bên trong vì bị thiêu đốt, đầu óc cũng có phần mụ mị vì choáng váng.

Còn Dương cũng không hề khá khảm gì hơn, cánh tay bị trường thương của Long Địch đâm đang đổ máu, ngọn thánh thương bị Hắc kim thánh khai bám lấy nên vẫn còn cắm trên tay Dương, ngực trái hắn bị đâm thủng và chỉ thiếu một chút là đến tim cũng bị xuyên.

"Phù... Mém chết!", Dương thở phào, vết thương ở tim nếu không kịp chữa lành sẽ nhanh chóng toi mạng.

Nhưng mà trong cái rủi có cái may...

Nhìn mũi thương cấp thánh bảo đang cắm trên tay, Dương lập tức thu lấy giấu vào trong nhẫn trước khi Long Địch kịp lên tiếng: "Trả ta!"

"Éo!"

Chuyện đoạt bảo vật không phải chuyện hiếm, nhưng còn phải coi gia cảnh của chủ sở hữu, Long Địch không ngờ Dương dám đoạt

thánh bảo của mình, liền gằn giọng đe dọa: "Người biết đó là gì không? Bạch Kim Thánh Thương, một trong những thánh bảo của Long Tộc, dám đoạt nó thì cả Long tộc sẽ truy sát người!"

Dương giả vờ như giật mình: "Ồ! Ghê vậy sao? Vậy chắc ta phải trả lại để giữ gìn tình đoàn kết hữu nghị với Long tộc bấy lâu nay thôi..."

Giờ thì Long Địch mới kịp nhận ra lời đe dọa của hắn là vô nghĩa, Dương và Long tộc vốn đã có thù oán sẵn rồi, còn sợ gì vài lời đe dọa.

Long Địch đổi giọng từ đe dọa sang cười cợt: "Mà cũng không cần người phải trả, mạng người hôm nay sẽ kết thúc trong tay ta, còn sợ những thứ trong tay người không thuộc về ta sao?"

Đáp lại Long Địch, Dương chỉ hừ nhẹ, quyết định tung toàn lực để giải quyết tên này nên hắn dùng Google kiểm tra tình hình xung quanh thêm một lần nữa, chợt phát hiện một chuyện khiến bản thân kinh hoàng.

"Kinh Vô Nguyệt đang chạy thẳng đến đây!" Dương hết hoảng thốt lên, không biết tại sao nhưng Kinh Vô Nguyệt khi trước còn ở vị trí khá xa đột nhiên lại chạy thẳng về hướng này với tốc độ rất nhanh, mà Long Địch và Kinh Vô Nguyệt cùng ở phe Mâu nên khó có chuyện đánh nhau, và Dương với 5 điểm hiện tại sẽ là con mồi ngon nhất vì bất cứ ai hủy được huy hiệu của hắn đều nhận được số điểm nhân đôi là 10 và lập tức trở thành Thống Lĩnh.

Đối phó với một mình Long Địch đã phải dùng hết sức, nếu thêm Kinh Vô Nguyệt thì rõ ràng không có chút hy vọng, trong đầu Dương lúc này chỉ còn đúng một phương án: Chạy.

Mà chạy kiểu gì khi có một Long Địch đang hăm he, chỉ cần quay

lưng là lãnh đủ?

"Có cách rồi!", Dương mừng thầm, lấy Bạch kim thánh thương vừa mới chôn được ra và nói: "Đùa chút thôi, trả ngươi nè, đuổi theo mà nhặt gắp!"

Nói xong, Dương vận Cường lên tay và tung hết sức đem ngọn thương phóng thẳng về hướng Kinh Vô Nguyệt đang chạy đến.

Long Địch thấy Dương ném thánh thương liền mừng rỡ lao theo, không phải hấn tha cho Dương mà hấn tự tin rằng lấy lại thương xong vẫn đuổi kịp Dương. Nhưng đấy là nghĩ theo logic của Long Địch, còn Dương, Hắc kim thánh khai kết thành đôi giày bao lấy hai chân và lập tức vận Ngự Lô Thuật bỏ chạy với tốc độ tối đa có thể, vừa chạy vừa đổi hướng liên tục để tránh bị theo dấu.

Một lần nữa khiến Dương không thể ngờ, là Kinh Vô Nguyệt cũng đổi hướng tránh xa mũi thương rồi lại đổi hướng đuổi thẳng về phía Dương.

Vậy là Dương lần nữa đổi hướng, và Kinh Vô Nguyệt cũng lập tức đổi hướng, và nếu cứ giữ nguyên tốc độ, không lâu nữa cả hai sẽ gặp nhau. Lúc này thì Dương có thể chắc chắn rằng Kinh Vô Nguyệt đang đuổi theo hấn.

"Tại sao hấn biết ta ở đâu?" Dương hoảng sợ tự hỏi, nhưng không có đáp án nào đáp lại.

Mười phút sau, đổi hướng vài lần mà vẫn bị đuổi theo, Dương cuối cùng cũng chọn cách dừng lại bên một bờ vực sâu, dù có duy trì được khoảng cách nhưng dùng Ngự Lô Thuật chạy đường dài tiêu hao linh lực khủng khiếp, chưa kể đến thời gian duy trì của Tiên Long hóa và Nộ sẽ giảm càng nhanh khi linh lực càng yếu và chỉ còn duy

trì được trong thời gian rất ngắn.

Dương dừng lại không lâu thì Kinh Vô Nguyệt cũng đuổi đến, kẻ này nhìn Dương bằng ánh mắt lạnh lùng bình thản: "Chạy nhanh đấy nhóc con!"

Dương đề phòng hỏi: "Người tìm ta làm gì?"

Kinh Vô Nguyệt đáp: "Chỉ là đến lấy một thứ thôi..."

"Thứ gì?" Dương càng lúc càng kinh ngạc, kẻ này với hấn vốn không quen biết, vậy mà nhìn hấn giống như biết rất rõ về Dương.

Kinh Vô Nguyệt nhếch mép cười: "Lấy mạng của người."

"Mạng ta? Ta chỉ gặp người lần đầu, có thù oán gì với người đâu?"

Kinh Vô Nguyệt đáp: "Thù oán thì có chứ! Đừng nói người quên rằng người từng đánh người của ta ở chiến khu D, Đồng Nai nha... Nhưng chuyện vặt đấy ta không chấp."

Dương nhú mày vờ suy nghĩ: "Chiến khu D, ta tới đó lúc nào vậy cà?"

Kinh Vô Nguyệt cười lạnh: "Câu giờ cũng vô ích, trước khi Kiều Vô Song phát hiện và đến được đây thì người đã yên giấc ngàn thu rồi."

"Người biết Kiều Vô Song đang ở gần đây?"

Dương vỡ lẽ, khả năng giống như biết vị trí của người khác của Kinh Vô Nguyệt tuy làm hấn kinh ngạc nhưng cũng khiến hấn có cảm giác quen thuộc, bởi hấn cũng có khả năng này.

"Người... người cũng có Google?" Dương khó tin hỏi.

Kinh Vô Nguyệt nhú mày: "Gu gờ? Là cái giống gì?"

"Người không biết? Nếu không có Google thì làm sao người biết ta ở đâu mà đuổi đến?"

Kinh Vô Nguyệt cười nhạo: "Ha ha... Giả ngu nhiều quá thành lỗ bịch đấy! Tất nhiên ta có thứ mà người có..."

Cuối câu, Kinh Vô Nguyệt nói hai từ không thành tiếng, nhưng từ khẩu hình miệng, Dương đoán ra hai từ: "Thiên - Thư".

Khi hai từ kia như nổ tung trong đầu Dương, Kinh Vô Nguyệt rút kiếm, không phải thanh kiếm đen Linh Bảo Hạ Cấp, mà là một thanh kiếm màu tím huyền ảo, Tử Nguyệt kiếm, Thánh Bảo Trung Cấp.

Và lúc này, thực lực của Kinh Vô Nguyệt cũng lộ ra, không phải Linh Tướng, mà là Linh Vương cấp độ 2.

Xoẹt!

Một luồng kiếm khí uy lực khủng khiếp được Kinh Vô Nguyệt chém ra lướt thẳng về phía Dương, tên này vội đưa Hắc kim thánh khải ra đỡ lấy rồi mới kịp nhảy sang phải tránh né, mà vừa né thì Kinh Vô Nguyệt lại chém thêm một kiếm khiến Dương lại phải di chuyển.

Giống như trò mèo vờn chuột, những đường kiếm mang linh lực cấp Linh Vương được tạo ra bởi một vũ khí cấp Thánh Bảo cao cấp liên tục được tung ra, sượt qua người Dương và cắt qua cỏ lá, cắm sâu vào những thân cây khổng lồ tạo ra cả một vùng ven bờ vực ngập màu lửa tím. Còn Dương cứ phải nhảy lui chơi tránh né bởi hai cánh tay đã dùng Cường tạm thời không thể dùng được tiếp, và vì đôi tay

tê liệt nên cũng không thể dùng đến những món Thánh Bảo đang cất giấu, còn đôi chân chỉ kịp tránh né chứ không cách nào tiếp cận được Kinh Vô Nguyệt.

Cũng không phải Kinh Vô Nguyệt thích vờn, hẳn biết Dương có một bí kỹ cận chiến lợi hại nên chọn cách duy trì khoảng cách, tránh việc phải tiêu hao quá nhiều linh lực ngăn cản đòn đánh của Dương.

Xoẹt!

Liên tục dùng Ngự Lô Thuật để chạy rồi giờ lại dùng để tránh né, linh lực của Dương dường như giảm sút nghiêm trọng, tốc độ hẳn giảm dần và cuối cùng lao đảo và trúng một đòn chém vào giữa ngực, đau đớn bước lùi ra sau.

Chớp lấy thời cơ, Kinh Vô Nguyệt liền giương kiếm, ngắm vào chỗ vết thương trên ngực trái Dương lao đến...

Còn Dương, không phải hẳn thật sự kiệt sức mà là theo cách cũ, liều mạng lãnh đòn để tìm đường sống. Khi Kinh Vô Nguyệt lao đến, Dương liền dùng toàn bộ sức tàn vận Hắc lô huyết hỏa cuồng lên chân và nhảy đến đập vào mũi Tử Nguyệt thánh kiếm. Trong khoảng khắc va chạm, Dương co chân nhún mạnh để nhảy lui ra sau, mà nơi hẳn nhảy lui ra chính là khoảng không của vực Vô Hồn sâu thâm thẳm.

"Tưởng ta cho ngươi rơi xuống dưới sao?" Kinh Vô Nguyệt cười lạnh, vận linh lực vào kiếm, nhắm vào cổ Dương định vung kiếm chém đến, Dương vốn đã kiệt sức, ăn một kiếm này chắc chắn sẽ bay đầu.

Nhưng trước đường kiếm sắp lấy mạng mình, Dương lại mỉm cười vẫy tay chào, không phải chào Kinh Vô Nguyệt, mà chào người xuất

hiện ngay sau lưng gã.

Khi Kinh Vô Nguyệt kịp nhận ra, kiếm hấn đã vung lên tạo ra một đường kiếm khí chém thẳng về phía Dương, mà trước đó, một dây lụa màu thiên thanh đã lao đến, trước khi luồng kiếm khí chém vào cổ Dương, dây lụa này đã quấn lấy chân Dương kéo hấn dịch ra, tránh được luồng kiếm trong gang tấc.

Nhưng dù là vậy, dây lụa xanh vốn là một Thánh Bảo đang quấn chân Dương đột nhiên không tiếp nhận linh lực của Kiều Vô Song và cùng Dương rơi xuống khiến Kiều Vô Song vội vã chạy ra bờ vực tìm cách kéo lên.

Kinh Vô Nguyệt đứng phía sau lạnh lùng cười: "Ngạc nhiên chưa! Đây là vực Vô Hồn, quanh nó tồn tại một kết giới mạnh mẽ khiến bất cứ sinh vật hay bảo vật nào tiến vào đều không thể dùng được linh lực, linh lực từ bên ngoài đưa vào cũng không thể duy trì được lâu."

Sau nụ cười, gương mặt Kinh Vô Nguyệt đột ngột chuyển sang vẻ tàn ác cực độ: "Phá hỏng chuyện của ta, ngươi chết đi!"

Nói xong, Kinh Vô Nguyệt giương kiếm đâm thẳng vào lưng trái của Kiều Vô Song, xuyên qua phòng ngực rồi cắm thẳng vào tim nàng. Rồi lưỡi kiếm được rút ra, vẫn nắm chặt dây lụa trên tay, Kiều Vô Song ngã xuống vực, Dương đang được dây lụa của nàng giữ lại cũng vì vậy mà rơi theo, cơ thể hấn đang trở lại hình người.

Thấy Kiều Vô Song cũng rơi xuống, Dương nắm dây lụa kéo nàng về phía mình rồi kinh ngạc tột độ khi thấy vết thương ngay trên ngực Vô Song.

"T... tại sao? Tại sao lại vì ta..."

Dương chọn nơi này, bởi có vực Vô Hồn làm đường chạy trong lúc bế tắc, bởi có Kiều Vô Song với hy vọng nàng sẽ ra tay giúp hắn dù chỉ là cản chân Kinh Vô Nguyệt trong giây lát, nhưng Dương lại không thể ngờ rằng vì cứu hắn, cứu một kẻ mới gặp lần đầu mà nàng chịu một kiếm đâm xuyên tim.

Mà đáp lại câu hỏi của Dương, trên môi Kiều Vô Song hé một nụ cười, giống như là mẫn nguyện...

Chương 116: Bình Thường

Bên bờ vực sâu, Kinh Vô Nguyệt nhìn Kiều Vô Song và Võ Phi Dương biến mất dưới vực sâu thâm thẳm, hấn bước đến định nhảy xuống truy sát đến cùng nhưng đột nhiên toàn thân run lên, quỳ gục xuống và ho ra một ngụm máu. Ho xong, Kinh Vô Nguyệt vẫn quỳ chống tay trên đất, tức giận nghiến răng mắng: "Chết tiệt! Sao lại tới thàng vào lúc này!"

Ho thêm mấy cái rồi gượng đứng dậy, khuôn mặt Kinh Vô Nguyệt trở nên xanh xao thấy rõ, hấn nhìn xuống vực lần nữa và hung ác nói: "Lần sau gặp lại, hai người chắc chắn phải chết!", sau đó gượng gượng rời đi.

Bên ngoài, khán giả đang kinh ngạc pha lẫn tò mò khi thấy Kinh Vô Nguyệt nhất tiễn hạ song điêu, vừa hạ Võ Phi Dương vừa đâm Kiều Vô Song, hai trong những ứng cử viên hàng đầu cho ngôi vô địch.

"Đâm xuyên tim thế kia, Kiều Vô Song chết chắc rồi!"

"Chưa chắc! Kinh Vô Nguyệt không phá huy hiệu của Vô Song và Phi Dương. Nếu họ tự phá hủy huy hiệu để trọng tài đến cấp cứu ngay chắc vẫn kịp mà!"

"Nhưng đó là vực Vô Hồn, không thể dùng linh lực, bảo đan hay sinh mệnh lực đều vô hiệu thì cứu chữa kiểu gì? Còn chờ trọng tài tìm đến cũng mất cả nửa ngày là ít!"

"Cứ chờ xem thế nào, sao không thấy chiếu cảnh dưới vực nhỉ?"

"Không dùng được linh lực thì chiếu kiểu gì?"

"Mà xem ra Võ Phi Dương này tuy lợi hại nhưng vẫn không thể sánh bằng Tứ siêu tân tinh, nên nhớ Kinh Vô Nguyệt chỉ xếp thứ 3."

Dù gà nhà gặp nguy nhưng trông thành chủ Hồ Đại Quang vẫn bình tĩnh, Đức Cường thần sư tò mò hỏi: "Thành chủ dường như không lo lắng cho lắm?"

Hồ Đại Quang gật đầu: "Vết thương của hấn tuy sâu, nhưng với thể chất của Long tộc thì cũng không đến nỗi mất mạng, trừ khi xui xẻo va đầu vào đá trong lúc rơi xuống..."

Thần sư Đức Cường hỏi tiếp: "Nhưng dù không mất mạng thì hấn cũng khó lòng khôi phục để trở lại, và dù có khỏe mạnh như ban đầu cũng không có khả năng chiến thắng khi trở thành mục tiêu của Kinh Vô Nguyệt và Long Địch, chưa kể những kẻ khác chưa chắc đã yếu hơn..."

Hồ Đại Quang gật đầu đồng ý và nói thêm: "Đúng là lần này Võ Phi Dương đại bại, nhưng lý do một phần vì cấp độ của hấn phát triển quá nhanh khiến thể chất không theo kịp, phần còn lại là do chuyện bị Kinh Vô Nguyệt truy đuổi nằm ngoài dự tính. Có thể nhiều người không tin, nhưng nếu Kinh Vô Nguyệt xuất hiện sau khi Long Địch bị đánh bại, thì có thể kẻ bại tiếp theo chính là Kinh Vô Nguyệt!"

Thần sư Đức Cường gật gù cười: "Xem ra thành chủ đã thấy qua uy lực của thứ đó..."

Hồ Đại Quang gật đầu: "Giờ nghĩ lại mới thấy giống, hóa ra là cùng một thứ. Lợi hại!"

Thánh sư Thiên Lý nghe hai người nói chuyện, không hiểu "thứ đó"

là thứ gì nên lái sang chuyện khác: "Còn cô bé Kiều Vô Song kia là sao? Chẳng lẽ vì cứu Võ Phi Dương mà chết oan?"

Hồ Đại Quang trầm xuống, lắc đầu đáp: "Khó có hy vọng cứu chữa..."

Thiên Lý thánh sư trầm ngâm: "Thiên Ý lâu tuy ít người nhưng không phải dạng vừa đâu a... Cô bé kia mà chết thì đừng nói Kinh Nguyệt giáo, ngay cả Sài thành cũng phải mệt mỏi một trận..."

Vực sâu thâm thẳm, Dương ôm Kiều Vô Song đã hôn mê trong lòng, bản thân hẳn cũng mệt mỏi nhưng không cho phép mình ngủ, bởi hẳn biết nếu ngủ, hẳn còn hy vọng sống nhưng Kiều Vô Song chắc chắn phải chết.

Sau một hồi rơi tự do, Dương cảm thấy lưng mình va chạm vào một thứ giống như là tán lá cây, liền giơ tay chụp lấy một cành cây để hãm lực, cành cây lớn bằng bắp tay bị kéo cong xuống rồi gãy, Dương lại với tay chụp lấy một cành cây khác, không có linh lực bảo vệ nên bàn tay bị vỏ cây cào từa cả máu. Sau vài lần níu cành của cây đại thụ khổng lồ, Dương ôm Kiều Vô Song, đưa lưng hẳn rơi xuống đất.

Vực thăm kỳ lạ này không hề tối tăm nhưng phủ đầy sương mù, căn răng chịu đựng cơn đau nhức ở lưng, Dương gượng dậy, bế Kiều Vô Song đi thẳng vào màn sương lạnh giá.

Kiều Vô Song chỉ còn thoi thóp...

Mệt mỏi, đau đớn và mất máu, Dương dần u mê nhưng vẫn cố đi như người mù, đôi lần vấp đá hoặc rễ cây nhưng không chịu ngã mà dùng đầu gối chống xuống để giữ vững thân mình, mục đích chỉ để không làm rơi Kiều Vô Song, kết quả là một bên đầu gối rách toạt, bên còn lại sưng tím cũng vì không có linh lực nhập thể bảo vệ.

Rồi có tiếng gầm gừ, có tiếng động mạnh, có một cảm giác lạnh lẽo chạm vào bắp chân. Sói, trong cái vực Vô Hồn phủ kín màn sương này thì chúng lại là một loài cực kỳ nguy hiểm. Con sói hung ác gầm mạnh như muốn cắn nát xương chân Dương, hàm răng nhọn hoắc nghiến và kéo làm cơ thịt hấn rách toạt.

"Cút đi!" Dương đau đớn nhưng chỉ dám quát khế vì sợ những sinh vật lớn hơn nghe thấy, dù đau nhưng hấn chỉ còn cách huơ mạnh chân để con sói văng ra rồi tung cước đá mạnh làm con sói bất tỉnh.

Với một chân ướt máu, Dương tiếp tục lê bước...

Hơi thở của Kiều Vô Song mỗi lúc một yếu dần, nhưng dường như nàng vẫn có thể cảm nhận được những gì đang diễn ra, trên đôi mi cong vút ứa ra hai dòng lệ long lanh.

Mà Dương vì màn sương mà không hề trông thấy, cứ nén đau mà tiếp tục bước đi...

Thì ra đây là mệt mỏi, cũng bình thường!

Thì ra đây là đau đớn, cũng bình thường!

Thì ra đây là sợ hãi, cũng bình thường!

Khác thường ở chỗ, dù mệt hay đau hay sợ, đôi tay hấn chưa bao giờ có ý định buông, tâm trí hấn chưa bao giờ có ý định bỏ. Không phải không buông bỏ sự sống của bản thân, mà là không buông bỏ Kiều Vô Song.

Từng giọt máu nhỏ xuống theo từng bước chân Dương, cho đến khi hấn tiến vào một tòa kiến trúc bị sương mù che phủ, hấn bước qua

cánh cửa gỗ tuy cao lớn và dày nhưng mục rỗng, hấn tiến qua con đường bị cỏ lấp đầy, tiến đến một bệ đá tròn cao hơn đầu người. Lúc này Dương mới đặt Kiều Vô Song xuống, rồi hấn dùng ngón tay quệt lấy máu trên cổ tay bị đâm bởi mũi thương của Long Địch, vẽ một hình thù kỳ lạ lên vách bệ đá.

Rồi điều kỳ diệu xảy ra, bệ đá vốn là một hệ thống bảo vật và hình vẽ bằng máu của Dương chính là mã khóa, bệ đá được khởi động tỏa ra ánh sáng xoa tan sương mù xung quanh, hiện ra quang cảnh một tòa lâu đài bằng đá cổ kính phủ đầy rong rêu. Sương tan đến khi hiện ra toàn bộ quang cảnh tòa lâu đài thì dừng lại, giống như có một l-ng kính vô hình phủ quanh lâu đài. Không chỉ có tác dụng ngăn cản sương mù, l-ng kính này còn giúp ngăn cản tác dụng chặn linh lực của vực Vô Hồn.

Gần như hôn mê, Dương lấy trong nhẫn ra một viên thuốc rồi đặt vào miệng Kiều Vô Song. Là Phục Sinh Thánh Đan, viên Thánh Đan có tác dụng chữa lành cơ thể gần như ngay lập tức, thứ mà Dương được thành chủ Hồ Đại Quang trao cho để phòng trường hợp nguy hiểm đến tính mạng.

Gương mặt xinh đẹp trước mắt Dương nhòa dần trước khi hấn lâm vào hôn mê.

Rồi thì Dương cũng tỉnh lại, điều đầu tiên hấn cảm nhận được là đầu mình đang tựa vào một nơi mềm mại êm ái, mũi hấn ngửi được một làn hương thơm ngát và mắt hấn hé ra để thấy một gương mặt tuyệt sắc đang chăm chú nhìn mình, ngay phía dưới là đôi gò ngực tròn căng với một bên áo rách do bị Kinh Vô Nguyệt đâm, nhưng vết thương đã lành.

Dương nhận ra bản thân đang nằm trên đùi Kiều Vô Song, và phải khó khăn lắm hấn mới ngăn được bản thân không xoay đầu qua úp

mặt vào cái nơi ẩn giấu cửa thiên đường của nàng.

Mà giống như hiểu được ý định của Dương qua ánh mắt hấn, mặt Kiều Vô Song thoáng nét ửng hồng xinh xắn làm Dương nhìn đến ngất ngây.

"Vết thương của nàng sao rồi?" Dương hỏi để xoa tan khoảnh khắc khó xử.

Kiều Vô Song đặt tay lên ngực và gật đầu ra hiệu rằng mình ổn.

"Vậy thì tốt quá!"

Dương vui mừng định nhổm đầu dậy nhưng bị Kiều Vô Song đưa tay ngăn lại, khi ấy, bắp tay nàng va vào ngực làm đôi gò ngực khẽ đong đưa, Dương nằm dưới nhìn lên khung cảnh đầy gợi tình, trong lòng tràn đầy hy vọng rằng hai quả đào kia tự nhiên rụng vào miệng để hấn được tha hồ thưởng thức cả vị lẫn hương.

Dương cũng nhận ra, tuy linh hồn còn suy yếu vì mệt mỏi và tác dụng phụ của bí kỹ nhưng cơ thể đã không còn đau đớn, xem ra Kiều Vô Song cũng cho hấn ăn một viên Phục Sinh Thánh Đan. Nên biết rằng Thánh Đan tuy chỉ có thể dùng được một lần nhưng lại có độ hiếm và giá cả vượt xa Thánh Bảo, ngay cả phủ chủ Sài Thành cũng chỉ có vài viên, và cho Dương một viên đã là đầu tư khủng, còn Kiều Vô Song có một viên là vì Thiên Ý lâu có một bộ phận chuyên nghiên cứu luyện đan.

Bắt Dương nghỉ ngơi thêm một lúc cho vết thương lành hấn, Kiều Vô Song mới cho hấn ngồi dậy.

Kiều Vô Song vốn chỉ bị thương cơ thể, còn Dương tổn thương cả linh hồn và cạn kiệt linh lực nên phải nuốt thêm vài viên tiên đan để

tăng tốc độ khôi phục. Trong lúc Dương ngồi vận công hấp thụ tiên đan, Kiều Vô Song tò mò đưa mắt nhìn quanh tòa lâu đài cổ lão.

Thấy Kiều Vô Song có hứng thú với lâu đài, Dương liền thừa cơ hội thể hiện "tầm hiểu biết", hần giới thiệu: "Nơi đây là hoàng cung của Khổng nhân tộc ngày xưa. Để đề phòng sự phá hoại nên khu vực xung quanh nơi này, tức là cả vùng vực Vô Hồn, được phủ một kết giới vô hiệu linh lực. Còn bệ đá nơi chúng ta đang ngồi chính là hệ thống đặc biệt giúp khởi động một kết giới nhỏ hơn cho phép người bên trong thành có thể dùng linh lực như bình thường."

Kiều Vô Song gật gù, sau đó đưa mắt nhìn vào tòa lâu đài.

"Nàng muốn đi xem bên trong lâu đài có gì không?"

Vốn đang tò mò, Kiều Vô Song không cần suy nghĩ mà lập tức gật đầu, sau đó được Dương dẫn đường tiến vào bên trong lâu đài cổ.

Bên ngoài, cuộc chiến bước vào giai đoạn khốc liệt, Đặng Vô Tâm của phe Thuần đang đứng trước cơ hội trở thành thí sinh đầu tiên lên ngôi Thống Lĩnh với 10 điểm đang có và đang nấp bên ngoài xem một cuộc đối đầu của 3 thành viên phe Mâu cùng 3 thành viên phe Thuần.

Cơ hội cuối cùng cũng đến, khi một thành viên phe Mâu va chạm một thành viên phe Thuần rồi cả hai cùng văng về phía bụi rậm có Đặng Vô Tâm đang nấp, gã liền như hổ vồ mồi xông ra dùng vuốt sắt cào nát huy hiệu của đối phương.

Cuộc chiến ngưng lại, thí sinh của hai phe cùng kinh ngạc nhìn về phía Đặng Vô Tâm đang đứng lạnh lùng mà đầy uy dũng. Huy hiệu màu vàng trên ngực hần bắt đầu đổi màu...

"Một vị Thống Lĩnh anh hùng đã khai sinh! Và đó chính là bốn cung!
Khà khà khà..."

Đặng Vô Tâm cười to đặc ý, chợt nhìn thấy ánh mắt quái dị của thành viên cả hai phe, liền ngạc nhiên nhìn xuống huy hiệu của bản thân, vốn màu vàng chói lóa giờ đã chuyển sang màu đen.

"Ủa ủa? Chết mẹ chém lộn người rồi!"

Hóa ra thay vì phá huy hiệu của phe Mâu, Đặng Vô Tâm mắt nhắm mắt mở chém nhầm người cùng phe với mình.

Chương 117: Vọng Phu

Đáy vực Vô Hồn, tòa lâu đài đá lộ ra sau hàng nghìn năm ẩn mình trong sương mù, tuy cũ kỹ nhưng hầu như nguyên vẹn.

Dương và Kiều Vô Song đẩy cánh cửa đá để tiến vào gian phòng lớn của lâu đài, là nơi mà nữ hoàng và những bậc lãnh đạo của Khổng nhân tộc họp mặt bàn chuyện triều chính. Bên trong gian phòng rộng rãi không có sự hiện diện của ngai vàng như những lâu đài, cung điện khác, thay vào đó là một chiếc bàn đá lớn với những chiếc ghế cũng bằng đá xoay tròn xung quanh, một bên là hệ thống bếp lò đồ sộ, bên còn lại là hàng chục cái lu lớn xếp chồng lên nhau, là lu chứa một loại rượu của Khổng nhân tộc.

Bụi phủ đầy trên mặt bàn còn sót vài chiếc bát gốm, gian phòng lạnh tanh tạo cho lòng Dương một cảm giác hoài niệm, tựa như sâu trong linh hồn hẳn cảm nhận được ánh sáng của bếp lửa, mùi hương của thịt nướng, âm thanh của tiếng cười, vị cay nồng của rượu và cảm giác sáng khoái khi những chén rượu va mạnh vào nhau.

Như thể hình ảnh của mấy nghìn năm trước được tái hiện, ngồi trên ghế kia là nữ hoàng, ngồi xung quanh là các vị trưởng lão và các vị mãnh tướng xen kẽ vào nhau không chút phân biệt. Những con người phóng khoáng vui vẻ cụng chén rượu đầy, nói về mùa màng và bàn chuyện săn bắn, nào có ngờ được rằng ngàn năm sau, giống loài hùng mạnh của mình chỉ còn trong lịch sử.

Mang theo cảm xúc khó tả, Dương cùng Kiều Vô Song tiến đến một cầu thang dẫn lên tầng trên. Nhưng thay vì bước lên cầu thang, Dương đặt tay lên một ô tường đá đầy rêu xanh và vận linh lực.

Cầu thang rung động trong vài giây, sau đó bậc thang thấp nhất sụp xuống, tiếp đến là bậc thang thứ hai, thứ ba,.. cũng sụp xuống, bậc sau lại thấp hơn bậc trước, cuối cùng cầu thang vốn để đi lên giờ đã thành cầu thang đi xuống.

Phủi sạch tay, Dương quay sang Kiều Vô Song hỏi đùa: "Bất ngờ không?"

Mặt Kiều Vô Song điềm nhiên, không lắc đầu cũng không gật đầu, chỉ mỉm một nụ cười như thể chuyện Dương biết cầu thang bí mật này là điều hiển nhiên.

Dương nghi vấn hỏi: "Hình như nàng có biết ta?"

Kiều Vô Song gật đầu.

Nhưng Dương vặn nát óc cũng không ra bản thân từng gặp Kiều Vô Song xinh đẹp này từ bao giờ, lại hỏi: "Trước đây chúng ta có gặp nhau sao?"

Kiều Vô Song lần này không đáp ngay mà nhíu mày suy nghĩ, sau đó mới nhẹ lắc đầu. Thấy vậy, Dương đành thôi không hỏi nữa, dẫn đường bước xuống bên dưới.

Ở cuối cầu thang là một gian phòng sạch sẽ được chiếu sáng bằng một ngọn đèn linh lực. Giữa phòng đặt một tượng đá mang hình dạng một cô gái đứng chấp tay trước ngực như đang cầu nguyện.

Bức tượng có kích thước như người thật và cũng sống động như thật, vừa ngấm nghĩa, Dương vừa cẩn thận dấn dò Kiều Vô Song: "Đừng chạm vào nhé, đây là người thật."

Nghe vậy, Kiều Vô Song nhìn Dương bằng ánh mắt tò mò, Dương liền nói ra những gì hẳn biết từ Google: "Cũng như nhiều bộ tộc thời cổ, Khổng nhân tộc này theo chế độ mẫu hệ, người đứng đầu tộc luôn luôn là phụ nữ, và người này chính là nữ hoàng cuối cùng của Khổng nhân tộc. Bà ta hóa đá không phải vì chết mà vì tự yểm lên mình một lời nguyện, lời nguyện Vọng Phu."

"Lời nguyện Vọng Phu này khiến cho người phụ nữ mãi mãi tồn tại trong hình hài tượng đá vô tri, và lời nguyện chỉ được giải trừ khi nhận được nụ hôn từ người nàng ta yêu. Có điều đã trải qua nhiều năm, cho nên khi lời nguyện giải trừ thì thể xác nàng không thể kháng lại quy tắc lão hóa của thời gian, sẽ lập tức phân hủy và..."

"...chết. Chấp nhận đánh đổi cả cuộc đời lấy một giây được gặp lại người yêu..."

Câu sau không phải Dương nói, cũng không phải Kiều Vô Song nói, mà là tiếng nói như phát ra từ nơi sâu thẳm, tiếng nói của linh hồn.

"Chàng trai trẻ, ngươi là ai?"

Giọng kia lại vang lên, một bóng hình mờ ảo mang dáng dấp của một người đàn ông trưởng thành có thể hình lực lưỡng lướt đến trước mặt Dương và hỏi.

Đã có kinh nghiệm gặp tàn hồn nên lần này Dương không mấy bất ngờ, cúi đầu lễ phép đáp: "Bọn cháu tham dự một cuộc thi trong vùng đất này, vì tai nạn nên rơi xuống đây, chúng cháu tò mò nên đã tìm vào lâu đài chứ không có ý mạo phạm..."

Người đàn ông trong dạng tàn hồn hừ nhẹ: "Tò mò? Tò mò tới mức có thể biết cách khai mở vùng linh lực bao bọc lâu đài ư? Dù cho biết cách thì không phải dùng máu của tộc loài nào cũng có thể thành

công!"

"Dạ? Ý ngài là sao?", nghe câu sau, Dương ngạc nhiên hỏi.

"Sao là sao? Trừ vị Thánh Sư đã tạo ra thì chỉ có huyết thống hoàng tộc của người Khổng nhân tộc mới có thể khai mở hệ thống bệ đá ngoài kia."

"Ặc! Không phải máu nào cũng được sao? Hên là được chứ không thì tèo mẹ rồi!", Dương mừng thầm trong bụng, điều này Google không nói cho hắn biết.

"Mà như vậy chẳng lẽ...", sau khi ngạc nhiên thì kinh ngạc, theo như lời vị kia nói thì rất có khả năng Dương cũng có huyết thống hoàng gia của Khổng nhân tộc, nếu vậy ngoài Tiên Long hóa, chẳng lẽ hắn còn có thể Khổng lồ hóa?

Ngắt ngang dòng suy nghĩ của Dương, tàn hồn người đàn ông nói: "Dù sao cũng cảm ơn hai người. Nếu không có hai người xuất hiện thì ta không biết còn phải chờ đợi đến khi nào... Hiện tại đến đời vua Hùng thứ mấy rồi?"

Dương đáp: "Dạ... Đời Hùng vương thứ 18..."

"Chỉ qua 12 đời thôi sao..." Người đàn ông thở phào, nhưng Dương còn chưa nói hết.

"... là triều đại Hùng vương cuối cùng, đã chấm dứt cách đây hơn 2000 năm. Tức là từ thời Hùng vương thứ 6 đến nay đã trải qua khoảng 3000 năm."

Người đàn ông lặng người: "3000 năm... Hóa ra ta chờ đợi đã hơn 3000 năm... Ha ha..."

Cười một trận thê lương, gã đàn ông nhìn sang Dương: "Người biết cách vào tầng hầm này, chắc cũng biết lý do tạo sao nữ hoàng Đại Liên tự yểm Vọng Phu lên bản thân chứ?"

Dương lắc đầu: "Thật ra cháu không rõ lắm, chỉ biết được cách mở khóa từ một quyển sách cổ..."

"Sách cổ?" Người đàn ông bán tín bán nghi, nhưng cũng không quan tâm thật giả, nhìn qua Dương và Kiều Vô Song rồi kể:

"Khổng nhân tộc từ khi đến vùng đất này, không còn kẻ thù hoặc đối thủ cạnh tranh nên phát triển càng lúc càng nhanh, dân số tăng mạnh khiến vùng đất này không còn đủ chỗ ở... Để giải quyết vấn đề đất chật người đông, Khổng nhân tộc chia rẽ thành hai phe, một phe chủ trương kế hoạch hóa sinh sản, phe này đứng đầu là nữ hoàng Đại Liên và người yêu của nàng, tướng Đại Đức, một phe lại muốn xông ra chiếm đất bên ngoài và kẻ cầm đầu là anh ruột của Đại Đức, tên là Đại Ân."

"Để thực hiện kế hoạch xâm lược, Đại Ân bắt đầu sai người trà trộn vào thế giới bên ngoài dưới vỏ bọc giao thương. Khi thấy triều đại Hùng Vương thứ 6 đang trong đà suy thoái, Đại Ân liền âm mưu khởi binh xâm lược nhưng bị Đại Đức ngăn chặn. Hai anh em này vốn là hai vị Cự Hận Chúa Tể, tức là hai Chúa Tể cấp 10 đỉnh cấp, đánh với nhau một trận long trời lở đất, cuối cùng Đại Đức thắng trận. Nhưng điều bất ngờ là Đại Đức sau trận này hoàn toàn thay đổi, và dùng quyền hạn của mình sai quân lính đi xâm lược bên ngoài. Sau này mọi người mới vỡ lẽ, rằng kẻ thắng trận là Đại Ân và hắn đã phong ấn linh hồn, chiếm đoạt thân xác của Đại Đức."

"Mà nữ hoàng Đại Liên ngay khi Đại Ân trở về đã biết ngay đây không phải là Đại Đức, bị hắn bắt giam dưới hầm và có ý đồ cưỡng

bức nên nàng chọn cách dùng lời nguyên vọng Phu để bảo toàn khí tiết và chờ ngày Đại Đức thoát khỏi giam cầm."

"Những trưởng lão về phe nữ hoàng khi nhận ra sự thật liền kêu gọi khởi nghĩa. Đại Ân đang trong quá trình xâm lược lại gặp nội chiến nên kết quả toàn quân bại trận. Đại Ân nổi điên ra tay tàn sát tất cả người trong tộc, và cuối cùng hắn cũng kiệt sức, bị những người mạnh mẽ còn sót lại vây bắt và giam cầm trong lòng núi Phấn Nộ, những người giam cầm hắn cũng hy sinh ngay lúc đó..."

Người đàn ông buồn bã nói thêm: "Thật ra lúc đó còn một người sống sót... chính là ta... Thật nực cười là khi từng người một hy sinh, bản thân ta lại trốn chui trốn nhủi trong tầng hầm này..."

Dương phản bác: "Ngài không có trốn! Ngài là anh hùng của cả Khổng nhân tộc lẫn loài người."

Chưa hiểu ý trong câu nói của Dương, tàn hồn người đàn ông buồn bã nhìn hắn.

Dương nói tiếp: "Nếu không có ngài thì làm sao cuộc xâm lược của Đại Ân thất bại? Và nếu ngài không liều mạng ngăn cản thì không chừng Đại Ân đã thành công đột phá thành Thần, khi đó đừng nói Khổng Nhân tộc, ngay cả những tộc loài bên ngoài cũng gặp một tròng thảm họa."

Gã đàn ông ngạc nhiên: "Sao cả điều này ngươi cũng biết?"

Dương đáp: "Có thể ngài không biết, nhưng người đời hiện tại luôn sùng bái ngài, không đứa trẻ nào không biết chuyện về ngài, Phù Đồng Thiên Vương, Thánh Gióng, một trong Tứ Bất Tử, thậm chí trong quân đội còn có người tôn vinh ngài là Thánh tổ binh chủng Thiết giáp."

Nghe những thông tin về mình, người đàn ông không khỏi kích động: "Th... thật sao? Qua 3000 năm mà vẫn có người biết đến ta sao?"

Dương gật đầu, thấy vị Thánh Gióng đang húng khởi hơn, liền thêm thốt: "Chúng cháu có mặt tại đây là để tham gia một cuộc thi nhằm mục đích tưởng niệm chiến công của ngài..."

"Ngài xem đây là gì." Dương nói thêm, lấy chiếc sừng tê giác có đính mảnh giáp ra đưa cho Thánh Gióng xem.

Cầm chiếc sừng, tàn hồn Thánh Gióng nhìn qua rồi nói: "Thiên Vương giáp... Nó đã vỡ ra khi thay ta lãnh một đòn phần nộ của Đại Ân khi hắn đang trong giai đoạn đột phá thành Thần..."

"Thần Bảo có thể bị Cực Hạn Chúa Tế đánh vỡ sao?" Dương thắc mắc.

"Còn tùy loại và tùy trường hợp, Thiên Vương giáp có thể vỡ nếu chênh lệch thực lực của người mặc và đối thủ quá lớn, nhưng nếu linh trí còn thì nó vẫn có thể nhanh chóng khôi phục lại hình dáng ban đầu. Lúc đó ta chỉ là một tên Chúa Tế cấp 6, còn Đại Ân đang trong giai đoạn chuyển hóa thành Thần, dù có Thiên Vương giáp cũng không thể sống sót, cuối cùng Thiên Vương giáp chọn cách hy sinh chính nó để ngăn cản đòn đánh, linh trí của nó cũng vì vậy mà tiêu tán, nhưng ta cũng trọng thương, được đưa về đây cứu chữa nhưng đã trễ..."

"Thôi gác chuyện cũ sang bên, tiện đây ta cần mượn thân xác người để..." Lắc đầu xua tan cảm xúc, Thánh Gióng lướt đến định nhập vào người Dương nhưng bị một màn chắn vô hình đánh văng ra.

"Ủa sao kì vậy cà?", Thánh Gióng ngạc nhiên hỏi.

"Sao vậy ạ?" Dương thắc mắc.

"Linh hồn người có gì đó ngăn ta nhập vào xác người... Thử mượn cô bé này thử..." Thánh Gióng nói rồi quay sang định nhập vào Kiều Vô Song, nhưng lần nữa bị dội ra.

"Ui da... Hai người là thứ gì vậy?"

Dương và Kiều Vô Song cùng tròn mắt khó hiểu.

"Ta muốn mượn xác hai người không phải có ý xấu, mà là nhân cơ hội này tìm cách tiêu diệt Đại Ân hoàn toàn, đề phòng khả năng hấn phá phong ấn thoát ra..."

"Tại sao phải mượn xác? Cháu mang ngài đi được mà?" Dương hỏi.

Thánh Gióng đáp: "Đây là đày vực Vô Hồn, ta là tàn hồn chứ không phải linh hồn bình thường, tồn tại đến nay nhờ gian phòng này là nơi duy nhất không bị ảnh hưởng, nếu tiếp xúc khu vực hạn chế linh lực là tiêu tán ngay... Cho nên mới cần nấp tạm vào thể xác sinh vật sống để ra ngoài."

"À... Ra vậy..." Dương vỗ ngực nói: "Ngài cứ yên tâm nghỉ ngơi ở đây. Chuyện diệt Đại Ân giao cho cháu!"

Thánh Gióng nghi ngờ: "Người có linh lực cấp Chúa Tể không?"

Dương lắc đầu.

"Người có Thần lực không?"

Dương lắc đầu.

"Người có phải là Tối Thượng không?"

Dương lắc đầu.

"Rồi người giết hẳn kiểu gì?"

Dương lắc đầu không biết.

"Hự! Vậy mà bày đặt xạo xạo! Nhờ người tìm bắt một con thú đẹp đẹp cho ta mượn xác tạm được không?"

Dương thắc mắc: "Tại sao phải là thú đẹp đẹp ạ?"

"Cho ta chút mặt mũi với chứ! Dù gì cũng là Chúa Tể mà lại bị nhìn thành con chó thì nhục chết ta!"

"Ặc! Vậy có con này, ngài xem được không..."

Dương nói, lấy ra con thú nhỏ xíu màu hồng phấn, con này biết mùi có gái nên không quậy phá mà ngoan ngoãn liếm tay Dương ra vẻ hiền lành dễ thương.

"Ồ! Linh thú truyền thuyết sao?" Thánh Gióng kinh ngạc nhìn con thú, rút kinh nghiệm hai lần trước nên lần này gã chỉ đưa ngón tay hư ảo của mình đến thử chạm vào Thiên Ảnh, bị con thú này quạo quọ cào một cú làm giật cả mình.

Nhưng cú cào của Thiên Ảnh chỉ sượt qua hư vô, Thánh Gióng liền giơ tay thực hiện một bí thuật khiến bản thân hòa nhập vào cơ thể Thiên Ảnh. Đây là loại bí thuật chỉ có cấp Chúa Tể dùng được, và thời gian duy trì cũng rất ngắn.

Chương 118: Cứ Chờ Đi, Rồi Sẽ Đến Lượt Mày!!!

Sáng ngày thứ hai kể từ khi bắt đầu cuộc thi Thanh niên anh hùng chiến, vòng thi thứ hai mang tên Giao Hợp hiện đang trong những giây phút cao trào khi những thành viên còn trụ lại đều đứng vào hàng ngũ nhân tài hàng đầu cả nước, hứa hẹn những trận đánh nảy lửa và những tình huống bất ngờ hấp dẫn.

Đáng kể đến là tình huống Hắc Vũ Tiên Long - Võ Phi Dương, một trong những ứng cử viên hàng đầu của ngôi vô địch đ-ng độ Long Địch, thiên tài cấp Linh Vương đại diện Long cung. Những tưởng sẽ có một trận kịch chiến nhưng Võ Phi Dương bất ngờ bỏ chạy và đ-ng độ Tử Y Giáo Chủ - Kinh Vô Nguyệt. Võ Phi Dương bị dồn đến đường cùng, lại thêm một bất ngờ khi Thiên Hương Tiểu Thư - Kiều Vô Song đột ngột xuất hiện định cứu lấy Võ Phi Dương, nhưng cuối cùng nàng chịu một kiếm của Kinh Vô Nguyệt, cùng Võ Phi Dương rơi xuống vực Vô Hồn.

Không lâu sau đó, Hắc Hồ - Đặng Vô Tâm, người xếp thứ hai trong Tứ siêu tân tinh để vượt mặt cơ hội thành người đầu tiên lên ngôi Thống Lĩnh chỉ vì một tình huống nhằm lẫn loại nhằm người cùng phe, trở thành tên Phán Tặc mạnh nhất phe Thuần.

Đặng Vô Tâm bỏ lỡ cơ hội, nhưng Bạch Long Bá Vương - Sùng Hạo thì không, bằng tinh thần chiến đấu hết mình nhưng cũng không kém phần trí tuệ, Sùng Hạo không mấy khó khăn đạt được 11 điểm, trở thành Thống Lĩnh đầu tiên của phe Mâu, cũng là Thống Lĩnh đầu tiên của cuộc thi.

Kế đến là Long Địch với sức mạnh tuyệt đối, không mấy khó khăn đạt đủ 11 điểm chiến tích và lên ngôi Thống Lĩnh đầu tiên của phe Thuần.

Theo sau Long Địch, bộ ba anh em thiên tài Tinh Vân Tam Hiệp của Cường Dương cũng tuy có một người trái phe nhưng vẫn phối hợp ăn ý để giành về 30 điểm để trở thành ba vị Thống Lĩnh của chiến trường, hai Thống Lĩnh phe Thuần và một Thống Lĩnh phe Mâu.

Vô Sắc Tiên Vũ - Nguyễn Hoài Bảo lại có phần trầm lặng và cẩn thận hơn, hiện tại có 7 điểm và gần như chưa chịu chút tiêu hao nào.

Điều bất ngờ khác là ứng cử viên hàng đầu của ngôi vô địch, Vô Ảnh Công Tử - Lương Vô Thường ngay từ lúc bắt đầu vòng hai đã chọn cách ẩn mình để dưỡng lành vết thương cũ, và khi bình minh ló dạng, Lương Vô Thường dường như khôi phục đỉnh phong, rời khỏi nơi ẩn nấp với chiếc huy hiệu hình Thuần trong suốt trên ngực để bắt đầu một màn khuấy đảo.

Và người đầu tiên Lương Vô Thường đ-ng độ lại là thí sinh cực mạnh, Long Địch.

"Ha! Không thèm chơi trò vô hình nữa sao?" Long Địch hỏi khi chạm mặt Lương Vô Thường.

Lương Vô Thường lắc đầu: "Với người cùng phe thì vô hình làm gì, chẳng lẽ người chấp nhận từ bỏ ngôi Thống Lĩnh, trở thành Phản Tặc chỉ để loại ta?"

Long Địch đáp: "Yên tâm, mạng của người ta sẽ để lại đến phút cuối cùng. Không những thế, ta còn có thể giúp người không tốn chút sức nào vẫn dễ dàng kiếm được 10 điểm."

"Người giúp ta? Tin được sao?"

Long Địch cười lạnh: "Ta biết người không cần ta giúp vẫn có thể tự mình đạt được 10 điểm. Ta cũng không ngu dại gì đi nghĩ rằng có thể lừa được người, nhưng có một kẻ mà ta muốn giết chết bằng mọi giá!"

Lương Vô Thường nhướn mày: "Kẻ khiến người phải nhờ đến ta thì chắc không tầm thường, làm sao có thể không tốn sức?"

Long Địch đáp: "Hắn có một bí kỹ cận chiến rất mạnh, ta thì không muốn tiêu hao hết sức trước vòng cuối, cho nên muốn nhờ người dùng khả năng vô hình ẩn nấp bên ngoài, chờ ta lừa hắn tung chiêu rồi người xông vào kết liễu khi hắn đang mất sức, thế nào?"

"Bí kỹ đó thế nào?" Lương Vô Thường hỏi.

"Bí kỹ của hắn nén linh lực đến cực độ để tạo ra một uy lực khủng khiếp. Hắn là Hắc Vũ Tiên Long - Võ Phi Dương, đồng thời cũng là kẻ mang huy hiệu Hai Mặt màu Lam. Nhưng sau hai lần đánh với ta thì hắn đã dùng bí kỹ đó đến bốn lần rồi, có lẽ hiện giờ đang ẩn nấp đâu đó để chữa trị, trời sáng ra ta vừa bắt đầu truy tìm hắn thì gặp người đây!"

"Nghe có vẻ hấp dẫn đấy! Dẫn đường!"

Theo dõi cuộc trò chuyện thì khán giả đều đoán được Lương Vô Thường và Long Địch có chút quen biết, nhưng điều đáng quan tâm là hai người này đang tiến thẳng đến bờ vực Vô Hồn, nơi Võ Phi Dương và Kiều Vô Song rơi xuống.

Đáy vực Vô Hồn, Thánh Gió trong lốt Thiên Ảnh Dị Thú bám trên vai Dương trong lúc hắn và Kiều Vô Song rời lâu đài, trở ra bệ đá nơi

mở khóa linh lực.

"Vực Vô Hồn này tuy không đến mức quá sâu, nhưng dùng sức mạnh thể chất mà trèo lên được hẳn cũng mất nửa ngày!", Dương vừa đi vừa cảm thán nói.

Thánh Gióng đáp: "Tất nhiên khi xây lâu đài ở vị trí này người ta đã tính đến cách di chuyển!"

Đáp xong, Thánh Gióng nhảy khỏi vai Dương, chạy lên đứng trên bệ đá tròn: "Hai người cũng lên đây, đứng ngay chỗ này!"

Dương và Kiều Vô Song nghe theo, tiến lên đứng trên bệ đá. Thánh Gióng liền thi triển một linh thuật dạng ấn ký rồi đặt xuống ngay tâm bệ đá lớn. Vài giây sau, bề mặt bệ đá chợt rung động rồi trồi lên và nứt vỡ, từ khe nứt mọc lên một mầm cây khổng lồ. Hai chiếc lá của mầm cây nhanh chóng nở lớn, Thánh Gióng liền nhảy lên một lá, Dương và Kiều Vô Song cũng nhảy lên theo.

Một cây đậu khổng lồ. Tuy không gian bên ngoài lâu đài không dùng được linh lực nhưng phần gốc cây đậu vẫn ở trong vùng có linh lực nên tiếp tục phát triển mạnh mẽ, đẩy phần ngọn mang Dương, Vô Song và Thánh Gióng lên càng lúc càng cao.

Long Địch đã tiến đến bờ vực và đang xem xét dấu vết của một cuộc chiến, là dấu vết của trận đánh giữa Kinh Vô Nguyệt và Dương.

Khán giả cũng đang theo dõi khu vực này bởi tò mò về tình hình của Võ Phi Dương và cô gái xinh đẹp nhất cuộc thi, Thiên Hương Tiểu Thư - Kiều Vô Song.

Long Địch đang xem xét bên bờ vực, chợt có tiếng động lạ từ vực vọng lên khiến hắn đề phòng lui lại.

Rồi lúc khán giả đang tò mò về hành động kì lạ của Long Địch, từ vực sâu, một ngọn cây xanh biếc trồi lên.

"Đó là cây gì? Đậu thần?"

"Trên lá cây có người!"

"Là Kiều Vô Song, và Võ Phi Dương, họ chưa chết!"

Trong lúc khán giả, nhất là những người quen biết Võ Phi Dương và Kiều Vô Song đang hoan hô vì kỳ tích, thì không khí nơi bờ vực lại lạnh lẽo vô cùng.

Long Địch thấy Dương xuất hiện, liền nghiến răng đe dọa: "Lần này tao xem mày chạy đi đâu! Tưởng có Kiều Vô Song là an toàn hay sao..."

Dương thì chẳng chút sợ hãi, dù rằng thể lực, linh lực và linh hồn hẳn đều không được hồi phục nhiều nhưng có một tàn hồn cấp Chúa Tế trên vai, có gì phải lo lắng? Hắn cùng Kiều Vô Song nhảy khỏi lá cây đáp xuống bờ vực, Thánh Gióng trong lốt Thiên Ảnh Dị Thú trên vai Dương khẽ phất tay, phần ngọn cây hoàn thành nhiệm vụ liền bắt đầu khô héo, nhanh chóng biến mất như chưa từng xuất hiện.

Tuy miệng thì đe dọa, nhưng thực chất Long Địch đang không biết đánh làm sao vì Kiều Vô Song xuất hiện ngoài dự tính khiến kế hoạch hắn bàn bạc với Lương Vô Thường rất khó thành công.

Lúc này lại có một tiếng động từ rừng rậm phát ra, một bóng người xuất hiện, là Vô Sắc Tiên Vũ - Nguyễn Hoài Bảo với huy hiệu hình Thuần màu Lục trên ngực.

Thấy Hoài Bão xuất hiện, Dương giơ tay chào: "Chào chiến hữu! Đã lâu không gặp!"

Hoài Bão hừ lạnh: "Chiến hữu? Đừng quên đây là một cuộc thi, người và ta không cùng phe thì đừng dùng từ chiến hữu!"

Cái chào thân thiện của Dương khiến cho Long Địch lo lắng vì có thể xảy ra tình huống ba địch hai thay vì hai địch một như dự tính, nhưng thái độ lạnh nhạt và huy hiệu cùng phe của Hoài Bão khiến Long Địch thờ phào nhẹ nhõm.

Long Địch quay sang Hoài Bão nói: "Cho hỏi người là Vô Sắc Tiên Vũ - Nguyễn Hoài Bão đúng không?"

Hoài Bão lạnh nhạt gật đầu.

Long Địch chỉ lên huy hiệu màu đỏ trên ngực mình nói tiếp: "Người có thể thấy ta cũng ở phe Thuần như người, và ta đã trở thành Thống Lĩnh. Nhưng ta muốn loại tên Võ Phi Dương này bằng mọi giá, nếu người giúp đỡ thì số điểm của hắn sẽ thuộc về người, có muốn hợp tác không?"

Thấy Hoài Bão giống như đang phân vân, Long Địch nói thêm: "Nghĩ xem, hắn là một kẻ nguy hiểm, sao không nhân cơ hội loại hắn ngay lúc này, bớt một đối thủ trong vòng sau!"

Suy nghĩ một lúc, Hoài Bão gật gù: "Được, nhưng người đánh, ta phía sau hỗ trợ!"

"Sao mà khôn thế!", đây là suy nghĩ trong lòng Long Địch, nhưng đương nhiên hắn không nói ra, ngược lại ngoài mặt vui vẻ gật đầu: "Đồng ý, người chỉ cần giúp ta đề phòng Kiều Vô Song!"

Trong lúc Long Địch và Hoài Bảo thỏa thuận, Dương thì thầm vài câu với Thánh Gióng trên vai...

Thỏa thuận đã xong, Long Địch liền vận Long hóa, cầm thánh thương lao đến, Dương cũng lao về phía Long Địch, trên tay vận ra một đòn Hắc Lôi Huyết Hỏa Cuồng.

Ở Long thành, đại trưởng lão Long Hán cười khinh bỉ: "Thằng nhóc ngu đần! Trước đó dùng đòn này đã không hạ nổi Long Địch, giờ lại chủ động dùng ngay khi bắt đầu giao chiến, mà có lẽ dùng đòn này xong thì nó cũng cạn kiệt sức lực rồi!"

Các trưởng lão khác gật đầu tán thành: "Phải, phải! Ngu đần mà cứ thích thể hiện..."

Thấy Dương dùng toàn lực ngay lần va chạm đầu tiên, Long Địch cũng cười lạnh giương thánh thương lên đáp trả, nhưng chợt cảm nhận được một luồng linh lực mạnh mẽ bộc phát ngay sau lưng, Long Địch vội vàng tập trung linh lực vào lưng cản đòn.

Binh!

Một chưởng đầy uy lực của Hoài Bảo đánh Long Địch bật tới trước, đúng vào tầm Hắc Lôi Huyết Hỏa Cuồng của Dương, tên này giống như đã dự đoán trước, vẫn theo thế tung đấm thẳng vào đầu Long Địch.

Vốn đang tập trung linh lực vào Bạch Kim Thánh Thương để đối chọi với Dương, lại phải phân tán linh lực ra sau lưng để đỡ đòn đánh lén của Hoài Bảo, Long Địch chỉ kịp tụ một ít linh lực lên bảo vệ phần đầu ngay trước khi va chạm với cú đấm của Dương.

BINH!

Va chạm khủng khiếp, ba chiếc sừng trên đầu Long Địch vỡ nát, vảy rồng trên đầu hấn văng tứ tung tạo thành một vụ nổ pháo hoa màu bạch kim, hai chân Long Địch bị đánh khụy xuống đập mạnh vào đất, trông như đang quỳ xuống khuất phục trước Dương.

Thiên Ảnh Dị Thú cũng đột nhiên nhảy khỏi vai Dương lao về một hướng, rồi dường như Thiên Ảnh thú va chạm vào một bức tường vô hình, có âm thanh như kính vỡ, khung cảnh nơi va chạm này nứt ra rồi rơi xuống, hiện ra Lương Vô Thường bên trong.

"Lợi hại!" Bị lộ, Lương Vô Thường tán thưởng một câu rồi bỏ chạy mất hút.

Bất ngờ xảy ra dồn dập khiến khán giả không khỏi ngỡ ngàng, cứ tưởng Dương bốc đồng tung bí kỹ vôi vãi, nào ngờ Bạch Kim Long Vương - Long Địch bị hạ gục ngay lần va chạm đầu tiên, cứ tưởng Nguyễn Hoài Bảo sẽ cùng Lương Vô Thường tranh đoạt huy hiệu Hai Mặt của Dương, nào ngờ Hoài Bảo lại trợ giúp Dương loại Long Địch còn Lương Vô Thường thất bại thảm hại trong tay con Thiên Ảnh Dị Thú bé nhỏ.

Nhìn cảnh tượng trên màn hình, đại trưởng lão Long Hán giận đến run rẩy, và càng giận hơn khi thấy Dương trong màn hình đang đưa mắt lạnh lùng như đang nhìn thẳng vào lão, hấn nói: "Long Hán! Cứ chờ đi, rồi sẽ đến lượt mày!"

Chương 119: Tám Thống Lĩnh

"Long Hán! Cứ chờ đi, rồi sẽ đến lượt mày!"

Thấy Dương tuyên bố hùng hồn, Hoài Bão hừ nhẹ: "Chỉ là ăn hôi thôi mà, có cần phải đặc ý như vậy không?"

Dương nhe răng cười: "Hà hà, chọc cho lão Long Hán tức điên là được! Cảm ơn nhé!"

Hoài Bão lắc đầu: "Không cần cảm ơn, chỉ là mượn tay người loại Long Địch, sau đó mượn tay Lương Vô Thường loại người, nhưng không ngờ người tìm được một trợ thủ lợi hại như vậy..." Nói câu sau, Hoài Bão liếc mắt về phía con Thiên Ảnh Dị Thú bé nhỏ trên vai Dương.

Khi Hoài Bão nói, Dương cúi người gỡ tấm huy hiệu Thống Lĩnh phe Thuần trên ngực Long Địch đem ném cho Hoài Bão: "Cái này của người đây!"

Hoài Bão cũng không khách khí, chụp lấy chiếc huy hiệu hình Thuần màu đỏ và bóp nát, sau đó thì chiếc huy hiệu màu Lục trên ngực Hoài Bão liền chuyển sang màu đỏ, biểu tượng hình Thuần trên huy hiệu hấn xoay tròn rồi hóa thành biểu tượng hình Mâu.

Hoài Bão là Vô Diện và Dương biết rõ điều này, cho nên khi thấy Hoài Bão dễ dàng đồng ý hợp tác với Long Địch, hấn liền biết Hoài Bão có âm mưu, liền chủ động dùng toàn lực ngay từ lúc đầu. Còn Hoài Bão thấy Dương ngay từ đầu đã tung toàn lực liền hiểu rằng Dương đang muốn hợp tác với hấn chứ không phải bốc đồng nông

nổi gì cả. Đây có thể gọi là kết hợp ăn ý nhưng đúng hơn phải gọi là sự liều lĩnh và quyết đoán gặp nhau.

Đạt được tư cách tiến vào vòng thi cuối mà không tốn bao nhiêu phần sức lực, Hoài Bảo trên gương mặt lộ vẻ hài lòng, sau đó nhìn vào Long Địch đang bất tỉnh trong tư thế quỳ gối rồi hỏi Dương: "Còn tên này người tính sao?"

Dương tròn mắt: "Đánh đã tay rồi, kệ mẹ nó chứ sao?"

Hoài Bảo nhướn mày: "Lại không giết?"

"Tại sao phải giết hắn?"

Hoài Bảo không nói nữa, hừ một cái rồi quay lưng đi.

Dương nhìn theo bóng lưng Hoài Bảo rồi nhìn lại bên cạnh thì phát hiện Kiều Vô Song cũng đã rời đi từ khi nào không hay, vậy là hắn cũng rời đi, để lại Long Địch quỳ như tượng đá chờ trọng tài đến cứu.

Vòng hai vẫn đang tiếp diễn, Đặng Vô Tâm với khả năng đi rừng nhạy bén đã tìm được nơi ẩn nấp của không chỉ một, mà là ba vị Thống Lĩnh, chính là Tinh Vân Tam Hiệp. Sau một trận long trời lở đất, cả một mảng rừng nghiêng ngã, hàng chục gốc cây khổng lồ gãy nứt, Đặng Vô Tâm với biệt danh Hắc Hồ bị dồn vào thế yếu phải bỏ chạy.

Trốn sau một gốc cây, Đặng Vô Tâm ngồi tựa lưng thở dốc chẳng được bao lâu thì ba anh em Tinh Vân Hoàn, Tinh Vân Dịch và Tinh Vân Trùng đuổi đến.

Tinh Vân Hoàn chỉ kiếm về phía Đặng Vô Tâm: "Đặng Vô Tâm, ta

biết tuy người có hơi khìn khìn nhưng không phải dạng ngu dốt, tại sao lại nghĩ đến chuyện một mình đối chọi với ba anh em ta?"

Đặng Vô Tâm cười: "Hà hà... Không nghĩ là các người tiến bộ nhanh đến vậy... Còn định giấu "nó" cho đến vòng cuối, nhưng không dùng là không được rồi..."

Lúc này Tinh Vân Hoàn mới thấy trên cổ áo lông thú của Đặng Vô Tâm hở ra, lộ một hình thù kỳ lạ màu đỏ máu khắc trên ngực hấn và một mặt dây chuyền nằm ngay giữa tâm của hình vẽ...

Tinh Vân Hoàn kinh ngạc gào to: "CHẠY!"

Trong tiếng gào, từ trong mặt dây chuyền có một tia sét vàng bắn ra, trong chớp mắt đã bắn vào huy hiệu Thống Lĩnh hình Mâu trên ngực Tinh Vân Hoàn, đồng thời khiến tên này toàn thân rung rẩy dữ dội rồi ngã ra đất hôn mê.

Huy hiệu Phán Tặc trên ngực Đặng Vô Tâm đổi thành màu đỏ, dấu X biến mất và trở lại thành biểu tượng phe Thuần như bình thường. Sau khi đắc thủ, Đặng Vô Tâm vội vàng đập tay lên mặt dây chuyền trên ngực, hình vẽ màu máu liền thu rút lại vào mặt dây chuyền, rồi Đặng Vô Tâm vội vàng bỏ chạy trước khi Tinh Vân Dịch và Tinh Vân Trùng kịp hoàn hồn.

Tinh Vân Dịch tức giận mắng: "Chết tiệt! Bị hấn lừa rồi! Xem chừng anh hai để ta đuổi theo!"

Tinh Vân Trùng vội ngăn cản: "Khoan đã! Đừng dồn tên điên đó vào đường cùng!"

Lời cảnh báo dù vội nhưng vẫn muộn vì Tinh Vân Dịch lao đi quá nhanh.

Đuổi theo không bao lâu, Tinh Vân Dịch mất dấu và lấy lại tỉnh táo nên vội vã quay trở lại. Tinh Vân Hoàn vẫn nằm đó, Tinh Vân Trùng cũng ngồi đó, có vẻ không bị thương nhưng đang tê liệt do huy hiệu hình Thuần của người này đã bị lấy đi, trước mặt hắn xuất hiện một thanh niên, đôi mắt kẻ này dường như vừa đổi thành màu tím và nhanh chóng trở lại bình thường sau khi hắn bóp nát chiếc huy hiệu Thống Lĩnh của Tinh Vân Trùng, còn huy hiệu hình mâu trên ngực kẻ này chuyển sang màu đỏ.

"Kinh Vô Nguyệt!"

Tinh Vân Dịch giận dữ gầm lên, cầm thanh đao xông đến bổ thẳng lên đầu Kinh Vô Nguyệt. Còn Kinh Vô Nguyệt vẫn lạnh lùng, không tiến không lùi, đôi con ngươi trong mắt lại lần nữa chuyển màu thành tím...

RẦM!

Một âm thanh va chạm, Tinh Vân Dịch đập lưng vào thân cây làm thân cây vỡ nát, ngực hắn lõm một vết sâu, tuy không chết nhưng cũng trọng thương, huy hiệu vỡ tan và trên đôi mắt còn lại một ánh kinh hoàng.

Ở một khu vực khác, một thanh niên mang kính bị trói vào thân cây và khóc không ngừng nghỉ.

"Nín!"

Một tiếng quát phát ra từ bên cạnh, nơi có hai thí sinh một áo đen một áo trắng đang ngồi nghỉ, cả hai đều mang huy hiệu màu Vàng của phe Thuần. Hai tên này vốn hợp tác và cùng có 10 điểm, chỉ cần một điểm nữa sẽ trở thành Thống Lĩnh, lại vô tình bắt được một thí

sinh yếu ớt mang huy hiệu không màu phe Mâu, cả hai không ai nhường ai nên quyết định tìm thêm một đối thủ rồi cùng lên ngôi Thống Lĩnh.

Thí sinh mang kính nín bật sau tiếng quát, thí sinh áo trắng bật cười: "Ha ha! Nhất như vậy mà cũng đi thi, nếu ta nhớ không lầm thì người chính là thằng nhóc bị đại bàng bốn cánh bắt đi trong vòng đầu đúng không?"

"Dạ đúng... híc..."

Gã áo đen nói: "Vòng một người hên nên thoát, vòng này gặp hai ta thì xui tận mạng rồi, nếu chọn Thuấn có phải an toàn rồi không!"

Gã mắt kính thút thít: "Em tưởng ai mạnh cũng chọn Mâu nên em chọn theo..."

"Ý người nói bọn ta yếu?"

"Không có, em nào dám, em chọn sai rồi, hu hu..."

Tên bốn mắt đang khóc, chợt thấy có tiếng động liền mừng rỡ gào to: "Cứu em! Ở đây có hai người 10 điểm phe Thuấn..."

"Thằng ngu này! Câm miệng!"

Tên bốn mắt vừa gào xong liền ăn hai cái tát đau điếng vào mặt.

Và lúc này, từ trong rừng phát ra tiếng nói: "Hai người 10 điểm à? Vừa hay chúng ta cũng có hai người..."

Thấy hai đối thủ phe Mâu từ trong rừng bước ra, hai tên phe thuấn liền giương nanh múa vuốt: "Vốn chỉ cần một mạng thôi, nhưng hai

người tự dâng hiến thì chúng ta sẵn lòng!"

Hai phe xông vào chiến đấu, trận đánh có vẻ ngang tài ngang sức nên mất gần mười lăm phút mới phân ra thắng bại, thời gian khá dài trong chiến đấu cấp Tướng, Tá. Và kết quả là bên phe Thuần, tên áo đen bị hủy huy hiệu còn tên áo trắng may mắn đánh bại cả hai tên phe Mâu, trở thành Thống Lĩnh nhưng cũng bị thương nặng và kiệt sức, phải nằm nghỉ tại chỗ.

Sợi dây trói vốn được linh lực của tên áo đen gia cố nên khi tên này bại trận, linh lực trên dây cũng tiêu biến dần, sau đó trở lại thành sợi dây bình thường, tên mang kính liền thoát ra, len lén bước lại chỗ tên áo trắng đang nằm nghỉ.

Bàn tay run run, tên bốn mắt từ từ tóm lấy huy hiệu của tên áo trắng, tên này nghe động liền mở mắt khiến tên bốn mắt giật bắn mình, bàn tay cũng vì giật mình bá bốp mạnh phá hủy huy hiệu Thống Lĩnh của tên áo trắng. Và một vị Thống Lĩnh của phe Mâu ra đời mà không cần chiến thắng bất kỳ trận nào.

Giai đoạn cuối vòng hai, số thí sinh còn lại rất ít, lượng điểm nhận được từ mỗi đối thủ càng lúc càng nhiều nhưng sức mạnh của đối thủ cũng càng lúc càng mạnh, Lương Vô Thường sau lần ám sát hụt cũng nhanh chóng tìm được mục tiêu, dùng khả năng vô hình để tiếp cận và hạ gục đối thủ, chẳng mấy chốc đã lên ngôi Thống Lĩnh phe Thuần.

Tương tự, Kiều Vô Song bằng vào mùi hương vô hình vô sắc khiến kẻ địch suy yếu đã không mấy khó khăn lên ngôi Thống Lĩnh phe Thuần.

Còn Võ Phi Dương, tuy thể lực cạn kiệt, linh lực suy yếu, linh hồn tổn thương, nhưng nhờ có khả năng định vị của Google đã nhanh chóng

tìm được vị trí một thí sinh điểm cao nhưng trọng thương đang ẩn mình, dễ dàng loại bỏ và đạt đủ 11 điểm, trở thành Thống Lĩnh Hai Mặt duy nhất của cuộc thi.

Và Dương cũng là thí sinh cuối cùng lên ngôi Thống Lĩnh, bởi vì ngoài hẳn ra chỉ còn 7 thí sinh còn trụ lại cuộc thi, cũng là 7 vị Thống Lĩnh.

Không hề bất ngờ khi vượt qua vòng thi cuối cùng là cả bốn thiên tài mang danh hiệu Siêu tân tinh, cũng không mấy bất ngờ khi ba thiên tài của Thế hệ phi thường cũng vượt qua vòng thi, điều bất ngờ duy nhất là thí sinh bốn mắt may mắn...

Không có âm thanh hay bất cứ dấu hiệu nào báo cho các thí sinh rằng vòng hai đã kết thúc, thay vào đó là tám vị trọng tài xuất hiện ở vị trí tám vị Thống Lĩnh và mang những thí sinh này tiến về chân núi Phần Nộ. Tại đây, các thí sinh lại được tập hợp thành 3 nhóm ở các khu vực khác nhau.

Sùng Hạo và Kinh Vô Nguyệt và tên bốn mắt mang tên Lục Văn Minh là ba vị Thống Lĩnh của phe Mâu, cùng với Nguyễn Hoài Bảo vốn là Vô Diện nhưng trở thành Thống Lĩnh với huy hiệu phe Mâu nên cũng tính vào phe Mâu. Bốn người này được tập hợp về một nhóm.

Đặng Vô Tâm, Lương Vô Thường, Kiều Vô Song là ba vị Thống Lĩnh phe Thuần, được tập hợp tại một khu vực khác.

Còn lại Võ Phi Dương mang huy hiệu Thống Lĩnh Hai Mặt nên được đưa riêng về một khu vực.

Mỗi khu vực có một thành viên ban tổ chức, những người này đều đạt cấp bậc Linh Đế.

"Xin chúc mừng các thí sinh xuất sắc đã vượt qua vòng hai của cuộc thi Thanh niên anh hùng chiến! Trước khi tiến vào vòng thi cuối cùng, chúng tôi xin báo cho các vị một tin vui và tặng cho các vị một món quà..."

"Tin vui chính là các bạn sẽ là những người đầu tiên được vinh danh trong Tân tinh bảng phiên bản mới, một phiên bản dành cho những người trưởng thành hơn và mạnh mẽ hơn ở độ tuổi từ 16 đến 30, thay vì chỉ dưới 20 tuổi như trước đây."

"Còn về món quà, đã chiến đấu thì sẽ có chiến tích, và có chiến tích đương nhiên phải có khen thưởng. Phần thưởng này cũng tùy thuộc vào chọn lựa của các bạn trước khi diễn ra vòng thi thứ hai:

Mỗi Thống Lĩnh phe Mâu sẽ được tặng một lần cường hóa công kích, bất kỳ đòn tấn công nào được kết hợp chức năng này cũng sẽ được gia tăng thêm một nửa uy lực! Trường hợp thí sinh Vô Diện vì lên ngôi Thống Lĩnh bên phe Mâu nên cũng nhận phần thưởng như phe Mâu."

Khán giả ò lên ngạc nhiên, hóa ra việc chọn phe còn có loại đái ngộ như vậy.

"Mỗi Thống Lĩnh phe Thuấn sẽ được tặng một lần cường hóa phòng ngự, bất kỳ đòn công kích nào trúng vào lúc đang bật chức năng này đều bị giảm đi một nửa uy lực!"

"Còn một trường hợp đặc biệt, Thống Lĩnh Hai Mặt sẽ..."

Nghe đến đây, Dương xiu mặt xuống, khỏi nghĩ cũng biết bản thân sắp bị đì ngập đầu chỉ vì tin tưởng tên Google khốn nạn.

"... nhận được cả hai phần thưởng, một lần cường hóa công kích và

một lần cường hóa phòng ngự!"

"Má! Biết ngay mà... Ừa? Làm ơn nói lại..." Dương ngạc nhiên.

Vị trọng tài lặp lại: "Thống Lĩnh Hai Mặt sẽ nhận được cả hai phần thưởng, một lần cường hóa công kích và một lần cường hóa phòng ngự!"

Mặt Dương lúc này dần ra vì không tin vào những gì mình vừa nghe được...

"Và xin lưu ý là mọi hiệu quả cường hóa chỉ có tác dụng ở mức linh lực cấp Linh Vương trở xuống..."

Chương 120: Hắc Long Hắc Hồ

Sau khi giới thiệu về phần thưởng cho các Thống Lĩnh vượt qua vòng hai, trọng tài ở mỗi khu vực tiến đến yểm hiệu ứng cường hóa lên huy hiệu của các thí sinh, những trọng tài này vốn là Linh Đế hệ Ánh Sáng.

Linh lực hệ Bóng Tối (hay còn gọi là hệ Âm) có khả năng gây suy yếu, phong ấn hoặc khống chế linh hồn, còn linh lực hệ Ánh Sáng (còn gọi là hệ Quang) lại thiên về khả năng cường hóa linh lực, hỗ trợ hoặc chữa trị linh hồn. Nghe ra thì lợi hại nhưng khi chưa đạt đến cảnh giới cao, các hiệu ứng của hai hệ này dễ dàng bị người có linh lực cùng cấp hoặc hơn cấp phá giải, vì thế nên mới có điều kiện hiệu ứng cường hóa tấn công hoặc phòng thủ chỉ có tác dụng trong cấp Linh Vương trở xuống.

Cũng không phải ai mang linh lực hệ Ánh Sáng đều có khả năng dùng tốt tất cả các hiệu ứng của hệ này, mà thay vào đó, đa phần người luyện hồn hệ Ánh Sáng sẽ tập trung tu luyện một hoặc hai hiệu ứng, ví tập trung tu luyện càng nhiều, khả năng hỗ trợ của hiệu ứng càng mạnh. Đây là lý do phải chia các thí sinh thành 3 nhóm và cần có 3 vị Linh Đế hệ Ánh Sáng, một vị chuyên về cường công, một vị chuyên về cường thủ và một vị làm tốt cả hai.

Các trọng tài lần lượt đặt tay lên huy hiệu trên ngực mỗi thí sinh để áp đặt hiệu ứng cường hóa. Huy hiệu của mỗi thí sinh cũng vì vậy mà xuất hiện thêm một dấu cộng trên biểu tượng, khi kích hoạt tính năng cường hóa thì dấu cộng này cũng sẽ biến mất, riêng Dương có đến hai dấu cộng trên huy hiệu, biểu trưng cho một lần cường công và

một lần cường thủ.

Xong chuyện, các Thống Lĩnh được cưỡi hồng hạc bay thẳng lên miệng núi lửa Phấn Nộ.

Ít ai biết rằng, núi lửa Phấn Nộ từng là một ngọn núi lửa nằm ở Thái Bình Dương, trong giai đoạn phun trào, núi Phấn Nộ được Lạc Long Quân chuyển dời vào linh cảnh để mượn dung nham tạo thành lớp nền kiến tạo nên vùng đất mới cho Khổng nhân tộc. Khi quá trình kiến tạo hoàn thành thì ngọn núi cũng nguội lạnh, vùng miệng núi bằng phẳng có diện tích hàng kilômét vuông được trưng dụng làm một thị trấn nhỏ, thị trấn này là địa điểm cuối cùng trong cuộc diệt tộc của gã Chúa Tể Đại Ân rồi sau đó theo gã chìm vào lòng núi.

Hiện tại, miệng núi chỉ còn là một vùng đất phẳng khô cằn, tám Thống Lĩnh rời lưng hồng hạc cùng đáp xuống giữa miệng núi, đứng thành vòng tròn vây quanh một trọng tài đang đứng cạnh một khối hộp.

Thấy các thí sinh có mặt đông đủ, vị trọng tài bắt đầu nói: "Chào mừng các vị đến với vòng 3 của cuộc thi Thanh niên anh hùng chiến, Lên Đỉnh!"

"Trước khi công bố thể lệ vòng 3, xin phép mời các vị lần lượt tiến lên chọn cho mình một viên bi..."

Trọng tài chỉ tay vào khối hộp vuông kín đáo, chỉ chừa một lỗ nhỏ đủ cho tay vào trong, sau đó nói tiếp: "Thứ tự sẽ bắt đầu từ người đầu tiên lên ngôi Thống Lĩnh trong tám vị Thống Lĩnh có mặt tại đây: Bạch Long Bá Vương - Sùng Hạo đến từ Hoàn Kiếm tông!"

Sùng Hạo liền tiến lên cho tay bắt lấy một viên bi, khi lấy ra thì thấy là một viên bi nhỏ bằng đầu ngón tay có in số 3.

"Tiếp theo là vị Thống Lĩnh thứ hai, Vô Sắc Tiên Vũ - Nguyễn Hoài Bão đến từ Hoàng cung của Hoàng thành!"

Hoài Bão tiến lên và lấy được một viên bi in số 2.

"Kế đến, xin mời Hắc Hổ - Đặng Vô Tâm đến từ Thảo Cầm viên!"

Đặng Vô Tâm bước lên và lấy được viên bi số 1, liền hí hửng bật cười: "Số 1! Ta là đệ nhất! Khà khà khà..."

"Tiếp theo là Tử Y Giáo Chủ - Kinh Vô Nguyệt của Kinh Nguyệt giáo!"

Kinh Vô Nguyệt lấy được viên bi số 4.

"Xin mời thí sinh Lục Văn Minh, đến từ... Việt Hồn hội!"

Lục Văn Minh run run bước lên, bị vấp đá té bẹp xuống đất, vội đứng dậy phui áo cười hề hề rồi với tay bắt lấy một viên bi, cũng là số 4 như Kinh Vô Nguyệt.

Mà khi tên Lục Văn Minh này bốc thăm, từ Lương Vô Thường phát ra tiếng hừ nhạt, trong khi khán giả nổi trận bàn tán.

"Đại diện Việt Hồn hội? Người nhà ban tổ chức sao? Bảo sao lại hên như vậy!"

"Ta lại nghĩ tên này giấu chiêu thôi! Việt Hồn hội cử người tham gia chắc chắn là vì không muốn mất bộ thần giáp rồi! Dễ gì cử thí sinh yếu nhớt đi thi!"

"Đúng đúng! Tên này chắc chắn phải là dạng thiên tài bí mật như kiểu Long Địch của Long cung ấy!"

Còn bên cạnh Lương Vô Thường, Đặng Vô Tâm nghe Lương Vô Thường hừ nhạt liền hỏi: "Người có vấn đề gì với tên bốn mắt kia à?"

Lương Vô Thường đáp: "Một tên gian trá bản thủ, bề ngoài giả vờ yếu ớt nhưng thật ra cực kỳ mạnh."

Đặng Vô Tâm bật cười: "Ha ha! Nghe đồn gần đây người bị ăn hành, tên đó làm phải không?"

Cuộc trò chuyện chấm dứt vì đến lượt Lương Vô Thường bốc, người này bốc trúng viên bi số 3 giống Sùng Hạo.

Tiếp đến, Kiều Vô Song tiến lên và bốc được viên bi số 2. Còn Dương về bết nên chẳng có quyền chọn lựa, nhận lấy viên cuối cùng mang số 1 như Đặng Vô Tâm.

Sau khi các Thống Lĩnh chọn xong, trọng tài nói tiếp: "Chắc hẳn các vị đã đoán ra thể lệ vòng cuối này? Đúng vậy, là đơn đấu, nhưng đây là giai đoạn một."

"Vòng 3, Lên Đỉnh sẽ chia hai giai đoạn, giai đoạn một, đơn đấu: Các Thống Lĩnh sẽ chia cặp đấu loại trực tiếp dựa trên số thứ tự trên quả cầu chọn được, lần lượt từ cặp số 1 đến cặp số 4. Trong vòng đơn chiến này, kết quả thắng bại sẽ phân định bằng hai cách: Một là trong cặp đấu có người ra hiệu đầu hàng bằng cách phá hủy viên bi mang số thứ tự vừa chọn được, còn hai là cách truyền thống: Chết thì thua."

"Việc huy hiệu có bị phá hủy hay không đã không còn ý nghĩa phân thắng bại, nhưng huy hiệu bị hủy đồng nghĩa với hiệu ứng cường hóa cũng bị mất, các Thống Lĩnh nên lưu ý."

"Kết thúc giai đoạn đơn đấu, sẽ bước sang giai đoạn hỗn đấu, 4 Thống Lĩnh thắng lợi trong giai đoạn đơn đấu sẽ cùng đấu với nhau cho đến khi chỉ còn một người trụ lại, người này chính là Vua!"

"Và đương nhiên, Vua là người vô địch Thanh niên anh hùng chiến, tân đệ nhất Tân Tinh Bảng, tân chủ nhân của Thần Bảo Phù Đổng Thiên Vương giáp!"

Trọng tài chỉ tay thẳng lên trời, từ trên cao xuất hiện một bộ giáp đang đứng yên trên không, quanh bộ giáp tỏa ra hào quang chói lóa.

"Và tôi xin tuyên bố, vòng thi thứ ba, bắt đầu!"

Các thí sinh bắt đầu tản ra, nhường khoảng giữa sân cho cặp đấu đầu tiên, Hắc Hồ Đặng Vô Tâm và Hắc Vũ Tiên Long Võ Phi Dương.

Tiến vào vị trí, Đặng Vô Tâm xoa tay cười khoái chí: "Hên quá gặp thằng cùi bắp, thắng chắc rồi, hê hê..."

Còn Dương thì không để ý Đặng Vô Tâm, bởi Thánh Gióng dưới lốt Thiên Ảnh Dị Thú nấp trong túi áo hắt đột nhiên nói: "Nguy rồi! Ta cảm thấy trong lòng núi có gì đó bất thường!"

Mà khi thấy Dương không e dè gì mình, Đặng Vô Tâm tức giận: "Ê cu! Mày khinh anh à!"

Dương trợn mắt: "Hà? Đâu có!"

Đặng Vô Tâm chất vấn: "Không thì sao anh thấy mày cóc sợ anh chút nào vậy?"

Dương nhìn Đặng Vô Tâm đang gầm gừ y như chó dữ, liền đáp: "A! Cũng hơi hơi sợ..."

Đặng Vô Tâm bực mình: "Đù! Mà chưa thấy sự lợi hại của anh rồi! Anh là Hắc Hồ - Đặng Vô Tâm, thiên tài đệ nhất trong Tứ siêu tân tinh!"

"Hạng 2 thôi mà!" Dương ngạc nhiên.

"Đù! Hạng 2 là bề ngoài thôi! Thăng Lương Vô Thường nó công nhận anh là hạng nhất từ lâu rồi!"

Lương Vô Thường đứng ngoài trừng mắt: "Hồi nào!"

Đặng Vô Tâm quay qua nhìn Lương Vô Thường, đảo mắt suy nghĩ rồi nói: "Thôi chắc ta với ngươi đều quên rồi! Nhưng ta nhớ chắc chắn ngươi có nói vậy! Để ta dạy dỗ thằng em này một chút đã rồi chúng ta ôn lại kỷ niệm lúc đó..."

Đặng Vô Tâm phải con hàng tốt cùng hoang tưởng, Dương chỉ còn nước lắc đầu bó tay.

"Lắc đầu cái gì? Anh sẽ cho mà thấy cảnh!"

Đặng Vô Tâm gầm gừ, sau đó dang chân, hai tay hươ thành một vòng tròn, sau đó cúi người đập tay xuống đất, xong lại đứng dậy một tay đặt trên ngực, một tay giơ lên trời y như bọn siêu nhân, miệng hô lớn: "Hắc Hồ Vô Địch! Biến hình!"

Về độ bựa thì khỏi bàn, nhưng khả năng biến hình là thật, cơ thể Đặng Vô Tâm nhanh chóng biến thành một thân hình lực lưỡng như hổ với bộ lông đen tuyền cùng cái đuôi hổ dong đưa.

Trong trạng thái Hắc Hồ, Đặng Vô Tâm nói giọng khàn đặc: "Thế nào? Sợ chưa mậy?"

Dương có sợ, nhưng là sợ độ màu mè của Đặng Vô Tâm: "Gì chứ biến hình thì ta cũng biết!"

Nói xong, Dương liền gồng mình vận Tiên Long hóa thành hình dạng nửa người nửa rồng với đôi cánh đen phát phơ, ngầu đến nỗi Đặng Vô Tâm há mồm như sắp rơi cầm xuống đất: "Đù!"

Mất vài giây trấn tĩnh, Đặng Vô Tâm đằng hắng: "E hèm! Tạm được... Nhưng chỉ như vậy thì không đủ để thắng ta... Cho ngươi biết, ta đến từ Thảo Cầm viên, nơi chuyên thu phục và huấn luyện linh thú, ta sở hữu những dạng sinh vật quý hiếm và lợi hại đến nỗi ngươi chỉ nhìn thấy liền đầu hàng cho xem!"

"Ví dụ như..." Đặng Vô Tâm nói chậm dần, sau đó giơ tay lên trời gọi to: "Thiên đốt thiên địa, bá đạo siêu quần, ta triệu hồi ngươi! Hòa tinh linh!"

Theo tiếng gọi, một luồng lửa từ trong chiếc nhẫn đặc chế trên tay Đặng Vô Tâm bay ra, màu mè lượn một vòng rồi đậu trên vai Đặng Vô Tâm, lúc này mọi người mới nhìn rõ là một tinh linh nhỏ bé xinh xắn với mái tóc màu đỏ như lửa.

Dương chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy một tinh linh khác ngoài Bảo Ngọc nên rất tò mò nhìn Hỏa tinh linh, cô bé này tuy xinh xắn nhưng nhỏ hơn Bảo Ngọc rất nhiều và cũng không đáng yêu bằng Bảo Ngọc. Thấy Dương chăm chú nhìn Hỏa tinh linh, Đặng Vô Tâm đặc ý: "Thế nào? Sinh vật siêu hiếm, cội nguồn của Tiên tộc, Hỏa tinh linh của ta có khiến ngươi sợ lòi cả mắt chưa?"

Bảo Ngọc dường như cũng nhận ra sự hiện diện của đồng loại, liền tò mò rời khỏi nhẫn bay ra nhìn Hỏa tinh linh.

Thấy Bảo Ngọc, Đặng Vô Tâm mắt chữ A mồm chữ O hỏi: "Đù! Sao mi cũng có? Tinh linh của mi ăn gì mà bự quá vậy?"

Không riêng Đặng Vô Tâm, hầu hết khán giả đều kinh ngạc khi hai thí sinh mang ra hai tinh linh, loài sinh vật bí ẩn hiếm thấy, hơn nữa còn có một tinh linh to lớn và xinh đẹp phi thường trong hình dạng thiếu nữ.

Mà khi thấy Bảo Ngọc, Hỏa tinh linh của Đặng Vô Tâm dường như tỏ vẻ vô cùng tôn kính, hai tay chắp lên ngực rồi cúi mình chào Bảo Ngọc, khiến Bảo Ngọc tròn xoe mắt ngạc nhiên hỏi: "Sao ngươi lại cúi đầu như vậy?"

Không có đáp án, bởi Hỏa tinh linh sau đó liền bị Đặng Vô Tâm thu vào nhẫn, Bảo Ngọc cũng được Dương bắt về.

"E hèm!" Quê độ, Đặng Vô Tâm hắng giọng nói: "Khá lắm! Xem ra ngươi rất hâm mộ ta nên bỏ bao công sức học theo phong cách và tìm kiếm linh thú giống ta..."

"Nhưng mà cuộc chiến nên kết thúc sớm thôi dù ta không hề mong muốn..."

Không còn màu mè nữa, Đặng Vô Tâm trong hình dạng Hắc Hồ đặt tay lên mặt dây chuyền trên ngực, mặt dây này liền run lên rồi bám chặt vào ngực hắn, từ dưới vùng lông hổ lộ ra một hình vẽ màu máu...

"Ra đi! Lôi Ảnh thú!"

Nghe Đặng Vô Tâm gọi, khán giả kinh ngạc: "Lôi Ảnh thú? Chẳng phải là tên gọi dạng tiến hóa của Lôi Thủ sau khi đột phá cấp Đế và lĩnh ngộ cảnh giới Hư Hóa?"

"Đúng vậy! Chính là loại đế thú cực kỳ hung bạo, nghe đồn Thảo Cầm viên bắt được một con nhưng không ngờ Đặng Vô Tâm có thể thuần phục được nó!"

"Không phải thuần phục mà chỉ miễn cưỡng khống chế thông qua mặt dây chuyền có huyết ấn kia!"

"Thảo nào tên này có thể đánh với Linh Đế, thả con thú này ra thì xem như kết quả đã phân định rồi!"

Khi khán giả đang xôn xao, một chùm sét màu vàng từ mặt dây chuyền của Đặng Vô Tâm bắn ra, tụ thành hình dạng một sinh vật nhỏ bằng con chuột với bộ lông tạo thành từ lôi điện, con này vừa ra liền gầm lên một tiếng lớn kinh hoàng so với kích thước cơ thể nó rồi bắn thẳng đến chỗ Dương.

"Xong rồi... Dù là Hắc Vũ Tiên Long cũng vô phương chống lại một Linh thú cấp đế có khả năng hư hóa cơ thể thành lôi điện..." Một người hâm mộ Dương thở dài thất vọng.

Nhưng trong lúc tưởng chừng như Dương thất bại, từ trong túi áo Dương có một sinh vật màu hồng phấn nhanh chóng trèo lên vai hắn, Thiên Ảnh dị thú mang theo tàn hồn Thánh Gióng chỉ trừng mắt một cái, lập tức Lôi Ảnh thú đang điên cuồng liền dừng lại, trạng thái Hư hóa cũng tan biến, lộ ra hình dạng con chuột nhỏ màu vàng đang run rẩy sợ sệt nằm bẹp dưới mặt đất.

Mà trong mắt Đặng Vô Tâm tràn ngập sự khó tin, con Lôi Ảnh thú mà ngay cả ông cố hắn là một vị Đại Đế dù mạnh hơn hắn nhưng cũng không thể hoàn toàn thu phục, vậy mà đang run rẩy trước Thiên Ảnh dị thú của Dương, một sinh vật giống chuột tuy còn hiếm hơn cả Lôi Ảnh thú nhưng chỉ giỏi về biến hình. Đại Đế không thể khuất phục,

vậy chẳng phải con Thiên Ảnh dị thú của Dương là cấp Chúa Tể hay sao? Một Linh Tướng thu phục được Chúa Tể thú?

Nghĩ vậy, Đặng Vô Tâm thần thờ mở miệng: "Đù... Sư phụ..."

Chương 121: Đặt Cược

Chương hơi ngắn không phải vì chương không có chữ

Thánh bảo bắn ra, chữ vắng hết rồi...

"Đù... Sư phụ..."

Đặng Vô Tâm, trước khi tỵ linh để bước vào con đường luyện hồn thì hẳn đã có thể chiến đấu với Linh Sĩ, thậm chí là Linh Úy, bởi vì từ bé hẳn đã có khả năng dễ dàng kết bạn với các loại linh thú. Mẹ là người, cha thuộc Hồ tộc nên Đặng Vô Tâm thừa hưởng khả năng Hồ hóa, kết hợp với đế thú Lôi Ảnh khiến Đặng Vô Tâm trở nên bất bại trong độ tuổi cùng trang lứa, thậm chí đệ nhất trong thế hệ Tứ sêu tân tinh Lương Vô Thường cũng chưa từng đánh bại Đặng Vô Tâm, nhưng vì một số người có quan điểm rằng linh thú không hoàn toàn là thực lực bản thân, nên Đặng Vô Tâm chỉ được xếp hạng hai thay vì đồng hạng nhất.

Nhưng Hắc Hồ, Hỏa tinh linh, Lôi Ảnh thú, những thứ khiến Đặng Vô Tâm tự hào rằng bản thân hẳn mới xứng ở ngôi đầu, giờ đây bị một thằng nhóc thua xa tuổi vùi dập tuyệt đối.

Nhìn Lôi Ảnh thú vốn hung tàn bạo ngược giờ nằm run rẩy, Đặng Vô Tâm đành thu con thú này vào mặt dây chuyền.

Nhìn sang Dương, Đặng Vô Tâm nói: "Người lợi hại, cứ tưởng thả Lôi Ảnh thú ra là có thể dọa được người đầu hàng để ta không tốn sức tiến vào trận cuối, nào ngờ kẻ bị dọa lại là ta..."

"Nhưng đừng tưởng vì ngươi có Chúa Tế thú mà ta chịu đầu hàng! Ra tay đi! Đây là chọn lựa của ta, Thảo Cầm viên sẽ không mang oán hận nên ngươi cũng không cần do dự!"

Dương cười khổ: "Có cần nghiêm trọng như vậy không? Thua một trận thôi mà?"

Đặng Vô Tâm cười nhạt: "Trong chiến đấu, một sơ xuất nhỏ cũng đủ khiến ngươi mất mạng, nếu đổi lại là ngươi ngạo mạn xem thường ta thì ta đã cho con thú kia một đòn đánh chết ngươi rồi!"

Dương không muốn giết Đặng Vô Tâm, và dù muốn cũng khó giết nổi bởi vì ngay khi Đặng Vô Tâm thu hồi Lôi Ảnh thú thì tàn hồn Thánh Gió cũng xuất khỏi Thiên Ảnh dị thú để âm thầm xâm nhập vào lòng núi lửa. Cho nên ngoài trưng ra bản mặt khó xử thì Dương cũng không nghĩ ra được cách nào, giết thì không được, không giết thì không chừa tên Đặng Vô Tâm này lên cơn thả Lôi Ảnh thú ra liều mạng, vậy thì người nát mặt lại chính là Dương.

Nhưng cái khó ló cái khôn, Dương nảy ra một ý tưởng, liền nói: "Hay vậy đi, ta có cách khiến ngươi không cần đầu hàng và cũng không cần phải chết!"

"Là sao?" Đặng Vô Tâm hỏi: "Ý ngươi là muốn ta đưa viên bi của ta cho ngươi phá hủy?"

Dương đáp: "Không hẳn như vậy, ta muốn đặt cược!"

"Đặt cược?"

"Chúng ta không dùng linh thú, ngươi đưa viên bi ra trước mặt và dùng linh lực hay thánh bảo, bí kỹ gì để bảo vệ viên bi thì tùy ngươi, ta chỉ dùng Thánh Bảo hạ cấp đánh vào viên bi một đòn duy nhất,

nếu viên bi vỡ thì người thua, không vỡ thì ta sẽ đầu hàng, thế nào?"

Đặng Vô Tâm suy nghĩ rồi đáp: "Đù! Nghe thớm à nha! Không nuốt lời nha mậy!"

Dương gật đầu tự tin: "Không nuốt lời! Nếu bi của người không vỡ, ta sẽ tự phá vỡ bi của ta!"

Cuộc đặt cược trên thế thắng của Dương không chỉ khiến Đặng Vô Tâm ngạc nhiên, khán giả cũng ngập tràn thắc mắc:

"Tên này điên sao? Hẳn trải qua mấy trận đánh rồi, trận nào cũng dùng bí kỹ với Tiên Long hóa, sức đâu mà đòi một đòn phá tan phòng ngự của Đặng Vô Tâm?"

"Hay hẳn nghĩ dùng một lần cường hóa công kích? Quên rằng Đặng Vô Tâm có một lần cường hóa phòng ngự hay sao?"

Mặc kệ khán giả bàn tán, Đặng Vô Tâm và Dương đã đạt được thỏa thuận, Đặng Vô Tâm lùi ra, giơ viên bi mang số 1 của hẳn ra trước mặt rồi vận linh lực bảo vệ.

Còn Dương cũng lùi ra, từ nhẫn không gian lấy ra một thứ, là Truy Ảnh 800 mã lực.

"Lại là món Thánh Bảo đó, hẳn lấy ra làm gì?" Khán giả ngạc nhiên.

"Tuy là có thể tấn công, nhưng tấn công kiểu thứ này còn khuya mới làm trầy được miếng da của Đặng Vô Tâm!"

Còn thành chủ Hồ Đại Quang trợn mắt nói: "Hẳn định dùng thứ đó sớm vậy sao? Dù thắng trận này thì vẫn còn một trận cơ mà!"

Thần sư Đức Cường gật đầu: "Thứ này một khi đã để lộ thì khó dùng được nữa..."

Ngược lại, Dương chẳng có biểu hiện gì là lo lắng, lấy Truy Ảnh 800 mã lực ra, hấn không ngồi lên xe mà vịn lấy tay lái, chân đạp cần số chuyển Truy Ảnh sang số 3.

Biến hóa lại xảy ra, Dương quỳ một chân dưới đất, còn Truy Ảnh 800 mã lực vốn hình dạng một chiếc xe liền thay hình đổi dạng, nhanh chóng biến thành một khẩu đại pháo đồ sộ trên vai Dương.

"Lại một hình dạng khác!" Khán giả ò lên ngạc nhiên.

"Nhưng vấn đề là uy lực thế nào khi mà Võ Phi Dương vốn không còn bao nhiêu linh lực!"

"Đúng vậy!"

Câu trả lời sẽ có, từ bên hông của khẩu Truy Ảnh Cường Pháo có một mặt đồng hồ, vốn là đồng hồ tốc độ của Truy Ảnh 800 mã lực, giờ đã chuyển thành đồng hồ đo uy lực và thêm một thanh sáng màu đỏ, là thanh sáng biểu trưng cho lượng linh lực dự trữ.

Truy Ảnh Cường Pháo khởi động, từ miệng pháo tụt ra một chùm tia hắc lô bao quanh quả cầu huyết hỏa, quả cầu lớn dần trong khi kim đồng hồ đo uy lực dần dịch chuyển lên mức 80%, còn cột năng lượng dần vơi đi còn hơn một nửa, quá trình này mất một quãng thời gian hàng chục giây.

Hai thắng tay của xe đã trở thành hai cò súng, Dương găm lên rồi bóp một trong hai cò, quả cầu hắc lô huyết hỏa xoay tròn trên nòng súng rồi bắn thành một cột lửa sét thẳng đến phía Đặng Vô Tâm.

Phản lực khủng khiếp làm Dương bị trượt về sau hàng chục mét, còn trên đường bắn, không khí vẩn vọ vì sức nóng, tiếng nổ liên hồi đình tai nhức óc...

Đặng Vô Tâm kinh ngạc vô cùng, vội vàng toàn lực phòng thủ, ngay cả khả năng cường hóa phòng ngự cũng sử dụng, dấu cộng trên huy hiệu biến mất.

ẦM!

Va chạm mang tính hủy diệt, viên bi nát vụn, hai tay Đặng Vô Tâm bật ngược ra sau lưng đến trật cả khớp, cột lõi hòa tiếp tục bắn vào ngực Vô Tâm khiến hắn ngã đập lưng xuống lún cả đất và trượt một vệt dài đến tận vành miệng núi.

Máu tươi trào ra khỏi miệng, Đặng Vô Tâm gắng gượng nói ra hai từ: "Bá... đạo..." Rồi trọng thương bất tỉnh.

Truy Ảnh 800 mã lực, chế độ 3, Truy Ảnh Cuồng Pháo, mô phỏng theo bí kỹ Cuồng, kết hợp khả năng tạo ra lực xoáy để gia tăng uy lực và có thể gây sát thương tầm xa. Ngoài ra còn có khả năng tích trữ linh lực để bắn mà không cần tiêu tốn nhiều linh lực của bản thân người sử dụng. Nhược điểm: Cần thời gian dài để khởi động, nhưng sau khi khởi động có thể bắn liên tục hai phút, khoảng cách càng xa uy lực càng giảm mạnh và chỉ bắn được tối đa 3 phút, sau 3 phút bắn phải bảo trì để sửa chữa và nạp linh lực. Thêm nữa, do cơ chế sử dụng linh lực lưu trữ nên cấp độ người sử dụng không ảnh hưởng nhiều đến uy lực của Truy Ảnh Cuồng Pháo, muốn tăng nhiều uy lực thì cần trải qua một quá trình cải tiến thành Thánh Bảo trung cấp hoặc cao hơn.

Nhìn Đặng Vô Tâm lặt lìa sau khi lãnh trọn một phát súng kinh hoàng, khán giả sửng sờ, các Thống Lĩnh cũng sửng sờ, không ai có đủ tự

tin đỡ nổi đòn này mà không trả một cái giá nhất định, ngay cả Sùng Hạo, chủ nhân của thần kiếm Thuận Thiên, cũng không tự tin có thể ra được đòn có uy lực tương tự trong trạng thái bình thường, đừng nói đến trạng thái què quặt như Dương hiện tại.

Nói vậy không có nghĩa là Truy Ảnh Cuồng Pháo mạnh hơn Thuận Thiên kiếm, mà do Sùng Hạo chưa đủ bản lĩnh để phát huy toàn bộ uy lực và chức năng của thanh thần kiếm này, còn Truy Ảnh Cuồng Pháo lại được Dương sáng chế cho phù hợp với thực lực của bản thân nên đương nhiên có thể phát huy uy lực vốn có.

Kết quả đã ngã ngũ, trận tranh tài thứ nhất của vòng thi thứ 3, Hắc Hồ - Đặng Vô Tâm bại trận dưới tay Hắc Vũ Tiên Long - Võ Phi Dương. Trước đây ít phút, nào có ai ngờ được rằng trận so tài giữa Đặng Vô Tâm của Tứ siêu tân tinh và Võ Phi Dương của Thế hệ phi thường lại kết thúc chóng vánh trong một lần va chạm? Điều này chẳng phải nói lên rằng Tứ siêu tân tinh dù tuổi đời hơn xa nhưng vẫn không thể sánh với Thế hệ phi thường?

Khó nói trước, nhưng hóa ra, vòng thi cuối cùng của Thanh niên anh hùng chiến lại ngẫu nhiên trở thành cuộc so tài của hai thế hệ, Tứ siêu tân tinh và Thế hệ phi thường.

Sau khi Đặng Vô Tâm được mang đi cứu chữa, trận đấu thứ hai cũng chuẩn bị bắt đầu, Vô Sắc Tiên Vũ - Nguyễn Hoài Bảo đấu với Thiên Hương Tiểu Thư - Kiều Vô Song.

Khi hai người tiến vào vạch giao đấu, Dương ở ngoài hô to: "Ê Bảo! Đừng để mất mặt đàn ông! Cố liều mạng cầm hòa nha!"

Ở gần Dương, Sùng Hạo hừ lạnh: "Hừ! Người xem thường hẳn quá! Hẳn thua chắc rồi nhưng không biết cầm cự được bao lâu thôi!"

Hoài Bão đang chờ báo hiệu của trọng tài, liếc mắt về phía Dương và Hạo, miệng lầm bầm: "Hai thằng trời đánh!"

Chương 122: Phi Thường Vô Thường

Thanh niên anh hùng chiến, vòng thi thứ ba, trận đấu thứ nhất giữa đại diện Thảo Cầm viên, Tứ siêu tân tinh, Hắc Hồ - Đặng Vô Tâm và đại diện phủ chủ Sài thành, Thế hệ phi thường, Hắc Vũ Tiên Long - Võ Phi Dương kết thúc chóng vánh và đầy bất ngờ.

Tiếp đến là trận đấu thứ hai giữa đại diện Hoàng cung Hoàng thành, Thế hệ phi thường, Vô Sắc Tiên Vũ - Nguyễn Hoài Bảo và đại diện Thiên Ý Lâu, Tứ siêu tân tinh, Thiên Hương Tiểu Thư - Kiều Vô Song. Liệu có phải là một trận kịch chiến giữa hai thiên tài Phong hệ, một người mang Phong hệ bình thường nhưng sở hữu thần ấn Sắc Mệnh Chi Bảo, và một người không có Thần Bảo nhưng mang nhiều loại dị phong.

Khác với Dương và Vô Tâm, trận đấu giữa Vô Song và Hoài Bảo khởi đầu bằng một màn chào nhau lịch sự nho nhã.

"Bắt đầu!"

Sau tiếng ra hiệu của trọng tài, Hoài Bảo muốn thăm dò năng lực của đối thủ, liền dùng Truy Phong thánh kiếm chém mấy đọt kiếm khí về phía Vô Song.

Kiều Vô Song vẫn đứng yên, hai tay chấp trước ngực để thi triển một linh thuật, những đường kiếm của Hoài Bảo vừa lướt đến liền bị một dãy lụa màu thiên thanh bay quanh Vô Song dễ dàng cản lấy.

Bảo Vật cũng có thể làm từ vải, nhưng là loại vải được tạo từ tơ của

một số loài linh thú hay linh thảo, chất lượng tư càng tốt, công nghệ dệt càng tinh xảo thì chất lượng bảo vật dạng này càng cao. Nhưng để phân biệt cấp bậc của Bảo Vật loại này cũng khó khăn hơn ngay cả trong giới giả kim.

Thành chủ Hồ Đại Quang cũng khá tò mò hỏi: "Biết thứ vải đó là Thánh Bảo, nhưng cháu không đoán được đó là Thánh Bảo cấp độ nào..."

Thần sư Đức Cường đáp: "Thiên Ý lâu chuyên đào tạo nữ công gia chánh bao gồm cả may vá thêu thùa, nghe nói các đời chủ lâu dệt nên một món Thánh Bảo siêu cấp, Thiên Thanh Thánh Y! Thiên Thanh Thánh Y này có tính năng khá giống món Hắc Kim Thánh Khải của Võ Phi Dương, cực kỳ linh hoạt hỗ trợ cả công lẫn thủ, cũng có thể tự do bay lượn mà không cần sự hỗ trợ của linh lực Hữu Ý ở cấp độ hoàn toàn vượt trội so với Hắc Kim Thánh Khải. Nếu ta đoán không sai thì đây lựa đó chính là Thiên Thanh Thánh Y."

"Thánh Bảo siêu cấp? Lại còn chênh lệch cấp độ, bảo sao những đường kiếm của Nguyễn Hoài Bão hoàn toàn vô dụng..."

Lúc này, Thiên Thanh Thánh Y cuộn tròn theo hình xoắn ốc quanh người Vô Song và quanh quanh nàng với tốc độ càng lúc càng nhanh, khiến không khí cùng cát bụi cũng bị cuốn theo...

"Hừm? Cảm giác này hình như quen quen?"

"Khởi Phong Trận?"

Câu trên là Dương nói, còn câu dưới là Hoài Bão nói, Khởi phong trận, một linh thuật hệ Phong tạo ra một cơn lốc xoáy khổng lồ vô cùng mạnh mẽ. Dương và Bão từng thấy Phong Linh Nhi thi triển thuật này để đánh bại Đại Du, nhưng hiện tại, Kiều Vô Song nhờ có

sự hỗ trợ của Thiên Thanh Thánh Y mà tạo thành cơn lốc dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng chưa hết, cơn lốc mang theo một hỗn hợp hương thơm xoáy quanh Vô Song càng lúc càng bành trướng dữ dội, khiến không chỉ Hoài Bảo, mà cả những Thống Lĩnh khác cũng thất kinh, buộc phải vận linh lực chống chịu trước lực xoáy khủng khiếp.

Lương Vô Thường nhíu mày nghi hoặc: "Cơn lốc này mạnh khủng khiếp! Nhưng có cần bành trướng nó ra như vậy không?"

Kinh Vô Nguyệt cười lạnh không nói gì, Lục Văn Minh mặt xanh mét ôm chặt một tảng đá để không bị cuốn bay, Sùng Hạo rút Thuận Thiên kiếm ra đề phòng, còn Hoài Bảo buộc phải vận Tiên hóa và Nộ, định bay đi xa tránh khỏi vùng lốc xoáy.

Chỉ có Dương không chút ảnh hưởng, đứng nhìn các Thống Lĩnh xung quanh đang chật vật mà không hiểu vì sao.

Rồi những Thống Lĩnh khác cũng nhận ra tình hình an toàn khác lạ của Dương, liền hiểu ra vấn đề.

ẦM ẦM ẦM...

Chính khoảnh khắc các Thống Lĩnh nhận ra sự khác lạ, cơn lốc đột ngột mạnh lên khủng khiếp, cuốn bay toàn bộ thí sinh gồm Dương, Vô Thường, Vô Nguyệt, Sùng Hạo, Hoài Bảo và Văn Minh, khiến những tên này buộc phải dùng toàn lực phòng ngự.

Khán giả kinh ngạc: "Chuyện gì vậy? Các thí sinh đứng xem cũng bị cuốn vào cơn lốc rồi!"

"Chẳng lẽ... Kiêu Vô Song muốn một chiêu đánh bại tất cả đối thủ?"

"Nhìn kìa! Trọng tài vào cuộc rồi!"

Cơ lốc kinh hoàng khiến ban trọng tài buộc phải ra tay, điều kinh ngạc hơn là bốn vị trọng tài cấp Linh Đế không ngờ mất gần nửa phút mới đánh tan cơ lốc, Vô Thường, Vô Nguyệt, Văn Minh, Sùng Hạo, Hoài Bảo ai nấy đều chật vật thảm hại, rõ ràng là trong ba mươi giây vừa rồi tuy không để lộ sát chiêu nhưng cũng phải tiêu hao một lượng lớn linh lực để chống đỡ, riêng Dương vốn đã mệt mỏi từ trước nên trông cũng chẳng khác gì bọn còn lại, dù rằng hẳn không bị chút tổn thương nào trong cơ lốc.

Đến lúc này, nhiều khán giả vẫn còn ngơ ngác: "Vậy là sao?"

"Hình như mất kiểm soát à?"

"Chắc tham lam muốn diệt gọn tất cả đối thủ đây mà!"

"Không giống! Thiên Hương Tiểu Thư này nghe đồn điềm tĩnh duyên dáng, sao lại liên tiếp làm ra chuyện nông nổi đại dột như vậy?"

Mà sau linh thuật khủng khiếp vừa rồi, Kiều Vô Song lại bất ngờ phá hủy viên bi mang số 2 của bản thân, chính thức bị loại khỏi cuộc thi một cách khó hiểu.

"Chuyện gì xảy ra vậy? Với sức mạnh đó thì cô ta hoàn toàn có thể tranh ngôi vô địch mà!"

"Cần lời giải thích!"

Thí sinh bị loại phải lập tức rời khỏi cuộc thi để tránh trường hợp cay cú phá đám, nên Kiều Vô Song không ngoại lệ.

Trong lòng Dương ngập tràn thắc mắc, qua hành động vừa rồi, hẳn tin chắc Kiều Vô Song làm vậy là vì muốn tiêu hao linh lực và thể lực các đối thủ giúp hắn, nhưng nếu như thế thì tại sao nàng không chọn cách cố gắng vào vòng trong để cùng hắn chiến đấu?

Trong khi Dương ngập tràn khó hiểu, Kiều Vô Song ngoảnh đầu nhìn lại, hai ánh mắt gặp nhau, nàng nhoèn miệng cười rồi quay đầu rời đi...

Thiên Ý lâu, tòa nhà 12 tầng nguy nga lộng lẫy, lâu chủ Ngọc Lan ngồi thêu thùa trên tầng đình tháp, có tiếng người gõ cửa.

"Vào đi!" Lâu chủ Ngọc Lan nhẹ nhàng nói.

Mở cửa bước vào là một cô gái trẻ xinh xắn, cô này nhẹ nhàng nhún mình chào lâu chủ rồi nói: "Thưa lâu chủ, tiểu thư Thiên Hương đã rời khỏi cuộc thi Thanh niên anh hùng chiến..."

Lâu chủ vẫn chặn chỉ thêu thùa, mở miệng hỏi: "Nàng ta không để lộ thực lực chứ?"

Cô gái trẻ lắc đầu: "Không ạ, tiểu thư chỉ dùng Khởi phong trận."

Lâu chủ Ngọc Lan gật gù rồi im lặng...

Trận đấu kỳ lạ kết thúc cũng là lúc một trận đấu đáng mong đợi bắt đầu. Đại diện Thâm Hậu môn, Tứ siêu tân tinh, Vô Ảnh Công Tử - Lương Vô Thường đấu với đại diện Hoàn Kiếm tông, Thế hệ phi thường, Bạch Long Bá Vương - Sùng Hạo.

Sùng Hạo, người mang trong mình Long thể Bá Vương, lại là người được thần kiếm Thuận Thiên chọn lựa. Còn Lương Vô Thường là thiên tài tu luyện, thiên tài lĩnh ngộ cảnh giới với khả năng ẩn thân

xuất quỷ nhập thần. Cả hai đều tiêu hao không ít sau trận cuồng phong của Kiều Vô Song.

Nhìn hai thiên tài đối đầu nhau, khán giả bị chia thành hai phe, một phe mong đợi trận kịch chiến mãn nhãn, còn một phe lại mong đợi thêm một sự bất ngờ như hai trận đấu trước.

"Bắt đầu!"

Trọng tài vừa hô, Lương Vô Thường liền biến mất, còn Sùng Hạo vẫn đứng yên.

Không khí tĩnh lặng khác thường, rồi đột nhiên, một tiếng xoẹt phá tan im lặng, vai áo Sùng Hạo không hiểu do đâu mà rách một đường, ngay sau đó, thêm một tiếng lướt gió, Sùng Hạo nghiêng đầu nhưng vẫn chịu một vết chém rất ngọt vào gò má.

Liền sau đó là liên tục những vết chém từ khắp mọi phía khiến Sùng Hạo phải vận linh lực phòng ngự toàn thân.

Khán giả xôn xao bình luận: "Nhanh quá! Sát thương từ mọi phía!"

"Dường như Sùng Hạo không có cách nào tránh thoát, nếu cứ dùng linh lực phòng ngự thế này, chẳng phải không bao lâu nữa hắn sẽ kiệt sức sao?"

Nhưng Sùng Hạo không chút lo lắng: "Xem ra người không những đã đột phá Linh Vương, mà còn lĩnh ngộ một phần của Hữu Ý. Nhưng mà..."

Sùng Hạo lập tức biến đổi, Bá Vương Bạch Long cấp độ 2 hiện thân, Thuận Thiên thần kiếm hiện ra trên cánh tay rồng trắng.

"Thuận Thiên Quang Lôi Trảm!"

Một đường kiếm cực mạnh với phạm vi cực rộng chém thẳng vào khoảng không ngay trước mặt Sùng Hạo. Một phần đường kiếm này sau đó dội ngược ra và có âm thanh như kính vỡ, người ta thấy hai cánh tay hiện ra giữa khoảng không và trượt một đường dài về phía sau.

Khán giả có người thốt lên: "Ồ! Sùng Hạo chém đứt tay Lương Vô Thường rồi!"

Người khác đáp: "Bậy! Làm gì có máu, chỉ là phá vỡ lớp nguy trang giống như cách con Thiên Ảnh dị thú của Võ Phi Dương từng làm thôi!"

Đúng là vậy, thấy Lương Vô Thường dần hiện thân, Sùng Hạo nói tiếp: "Nhưng mà tiếng động của người không thể qua được giác quan siêu nhạy của Long thể cấp độ 2!"

Lương Vô Thường mỉm cười: "Thế hệ phi thường quả nhiên lợi hại! Nhưng dù đoán được thì sao? Qua đường kiếm vừa rồi chắc người cũng hiểu ra..."

Sùng Hạo tiếp lời: "... rằng người là khắc tinh của ta!"

Lương Vô Thường lại mỉm cười và đứng yên, chỉ phất nhẹ tay một cái nhưng khiến Sùng Hạo vội xoay người vung kiếm chém về phía sau lưng một cách khó hiểu, nhưng ngay sau đó, đường kiếm dội lại về phía Sùng Hạo, tên này vừa nhảy lên tránh đường kiếm của chính mình đồng thời nghiêng đầu tránh một vết chém vô hình lên cổ, tuy vậy vẫn trúng chiêu, dù không sâu nhưng đủ tạo thành một vết đứt trên lớp váy rỗng trắng.

Chưa dừng ở đó, Lương Vô Thường tiếp tục phát tay, những vết chém vô hình liên tục phát ra khiến Sùng Hạo dù đoán biết nhưng cũng chật vật vô cùng, thỉnh thoảng chém ra một đường kiếm nhưng đều bị dội ngược trở về.

Điều kỳ lạ này khiến khán giả hết sức kinh ngạc: "Không những tấn công vô hình mà còn phản lại đòn đánh, đây là năng lực khủng khiếp gì vậy?"

Một ít người hiểu biết hơn, nhận ra vấn đề nhưng không nói, chỉ gật gù tán thưởng cho một thiên tài tuyệt thế như Lương Vô Thường...

Còn Dương và Hoài Bảo cùng có vẻ mặt khoái trá khi thấy tên bạn cùng trang lứa bị ăn hành xối xả, Dương gọi to: "Hạo! Mau chống mộng lên trời dùng đuôi tấn công sẽ không bị phản đòn!"

Hoài Bảo đang phấn khích, lại có thù hằn với Sùng Hạo từ đầu trận thứ hai nên cũng góp lời: "Sai rồi! Phải vừa thè lưỡi vừa thờ nữa!"

Thấy Dương và Hoài Bảo trêu chọc Sùng Hạo, thần sư Đức Cường cũng phải bật cười: "Thằng nhóc này, sao khác biệt hoàn toàn cha ông hấn vậy?"

Thiên Lý thánh sư ngạc nhiên: "Thầy Cường cũng biết gia đình họ Võ?"

Thần sư Đức Cường đảo mắt khơi lại ký ức rồi đáp: "Võ Phi Hành Gia con của cụ Võ Phi Thuyền vốn là bạn của ta, cả hai cùng say mê giả kim thuật nên quen biết nhau. Sau đó hấn mất khi Võ Phi Cơ cha của Võ Phi Công ra đời, tất cả đều rất hiền lành chứ đâu có giống tên nhóc Võ Phi Dương này!"

Thần sư Đức Cường nhìn thánh sư Thiên Lý nói tiếp: "Hình như

ngươi và Võ Phi Cơ quen biết khá thân?"

Thiên Lý gật đầu: "Vâng, Phi Cơ là bạn thân của trò, sau đó hấn mất thì cháu cũng nhận Phi Công làm con nuôi. Bọn hấn đều đam mê giả kim thuật..."

Đức Cường gật đầu: "Đúng vậy, ta từng nghe Võ Phi Hành Gia nói rằng tổ tiên hấn mấy nghìn năm trước có một người trở thành Thần Sư khi còn khá trẻ, biết đâu một trong 12 Thần Bảo là do tổ tiên hấn sáng tạo ra... Ha ha..."

Thấy không khí có phần trầm xuống trong hoài niệm, Hồ Đại Quang chuyển hướng cuộc trò chuyện: "Lương Vô Thường này quả là tuyệt thế thiên tài, chưa đến 30 đã lĩnh ngộ được một phần Hữu Ý, điều mà nhiều Linh Vương luyện hàng chục năm chưa chắc đã thành."

Thiên Lý thánh sư gật đầu: "Đúng là tuyệt thế, nhưng đáng tiếc một điều..."

Trong trận đấu, Sùng Hạo vẫn liên tục tránh đòn, trông hấn có vẻ mệt mỏi thấy rõ, nhưng Lương Vô Thường cũng mệt mỏi không kém vì đang dồn sức cho sát chiêu cuối cùng.

Đột nhiên Sùng Hạo không tránh né nữa, mặc cho những vết chém vô hình liên tục và vào cơ thể mình: "Lương Vô Thường!"

Lương Vô Thường ngạc nhiên: "Sao?"

Sùng Hạo nghiêm nghị đáp: "Ta khâm phục ngươi! Nếu gia cảnh như nhau thì người bại có lẽ là ta!"

Lương Vô Thường lắc đầu: "Ngươi sai rồi! Nếu sinh cùng thời thì người bại chắc chắn là ta! Nhưng hiện tại, ngươi là người thua

cuộc!"

Lương Vô Thường giơ tay lên rồi phát mạnh xuống, miệng hô to: "Vô Ảnh Ma Vũ!"

Mà khi Lương Vô Thường hô to, Sùng Hạo cũng giương Thuận Thiên kiếm lên cao, đồng thời một sợi Phong hồn xích màu đỏ hiện ra xoay tròn quanh hắn rồi đứt đoạn.

"Thuận Thiên Thánh Quang!"

Thuận Thiên kiếm tỏa ra ánh sáng trắng chói lóa, nhưng điều khiến người ta không tưởng nổi là khi ánh sáng vô hại này tỏa ra, cũng là lúc trên khoảng không xung quanh Sùng Hạo, hàng nghìn mũi kim nhọn hoắt lộ ra khắp phía, tất cả cũng chia mũi về phía Sùng Hạo.

Những mũi kim nhọn phản chiếu ánh sáng tạo thành một cung cảnh lấp lánh đẹp đẽ mà ngập tràn sát khí, nếu không có Thuận Thiên Thánh Quang, có lẽ ít ai nghĩ Sùng Hạo đang bị bao vây trong một cơn mưa đầy chết chóc.

Rồi khi cơn mưa kim phóng đến, Thuận Thiên Thánh Quang bắn thẳng lên cao, khiến Thuận Thiên kiếm lúc này tựa như một thanh kiếm khổng lồ, Sùng Hạo vung kiếm chém thẳng về phía Lương Vô Thường mặc kệ cơn mưa đang lao vào mình.

Nhìn thanh kiếm ánh sáng sắp chém vào người mình, Lương Vô Thường cười nhạt: "Vô ích!"

Sau đó, những mũi kim đe dọa Sùng Hạo từ tứ phía, trong khi trên đầu Lương Vô Thường xuất hiện một lớp phản chiếu...

Nhưng bất ngờ, ánh sáng chưa chạm đã tan biến, lộ ra bên trong là

một lưỡi kiếm trong suốt thực sự.

Lương Vô Thường không chút bất ngờ, liền giơ hai tay lên định chụp lấy lưỡi kiếm.

Nhưng chính lúc này, quanh người Sùng Hạo hiện thêm một vòng Phong hồn xích, vòng xích này cũng đứt ra xoay tròn theo vòng xích trước. Khi điều này xảy ra, những mũi kim đang lao vào Sùng Hạo liền bị linh lực mạnh mẽ của tên này cản lại hoàn toàn.

Còn kiếm thì vẫn chém...

Bình!

Lưỡi kiếm được tăng tốc và tăng lực chém thẳng xuống đầu Lương Vô Thường, phá nát phòng ngự và bổ đứt da đầu Lương Vô Thường, một đường máu chảy dọc xuống trán, cũng may là chưa đến mức chém vào não...

Còn Thiên Lý thánh sư tiếp tục câu nói còn dang dở: "...nhưng đáng tiếc một điều... Hấn không có Bảo Vật tuyệt thế, mà Thủy tinh và Bạc thì không thể giúp hấn chống lại uy lực của Thần Bảo..."

Hết chương 122

Chương 123: Quỷ

"...nhưng đáng tiếc một điều... Hấn không có Bảo Vật tuyệt thế, mà Thủy tinh và Bạc thì không thể giúp hấn chống lại uy lực của Thần Bảo..."

Nghe câu nói của thánh sư Thiên Lý, thành chủ Hồ Đại Quang thờ dài: "Mang một năng lực bình thường là Bạc và một năng lực hiếm nhưng mong manh là Thủy Tinh. Lương Vô Thường bị cho là phế vật vô hại ở cấp Linh Sĩ, Linh Úy vì chưa có khả năng kết tinh để dùng linh lực hệ vật chất rắn. Khi đạt đến Linh Tá, hấn bắt đầu gây chú ý vì khả năng lĩnh ngộ cảnh giới siêu phàm, đột phá Linh Tá không bao lâu đã lĩnh ngộ Kết Tinh, tu luyện thần tốc, lĩnh ngộ siêu phàm, hấn đạt đến Linh Tướng, lĩnh ngộ Hữu Hình, và lúc này thì uy lực của hai hệ Bạc cùng Thủy Tinh bộc lộ..."

"Tráng gương, nhờ lĩnh ngộ Hữu Hình mà hấn có thể dễ dàng tạo ra những lớp thủy tinh có hình dạng tùy thích rồi lại tráng một lớp bạc lên, tạo thành một thứ chuyên khắc chế linh lực hệ ánh sáng và có thể ẩn thân. Và khi đột phá Linh Vương, lĩnh ngộ Hữu Ý, khả năng ẩn thân của hấn trở nên hoàn hảo nhờ khả năng tạo ra loại gương bẻ cong ánh sáng, khiến bản thân gần như vô ảnh, lại có Hữu Ý với khả năng điều khiển vật chất tạo ra bởi linh lực bay lượn di chuyển tùy ý, hấn tạo ra loại ám khí vô hình mang linh lực cấp Vương cực kỳ nguy hiểm."

"Đáng tiếc là Thâm Hậu môn không đủ tài lực để hỗ trợ hấn về mặt Bảo Vật, nếu không, chưa chắc hấn đã bại..."

Trụ sở Việt Hồn hội, trong một gian phòng đá, 5 vị lãnh đạo ngồi

quanh một màn hình lớn để theo dõi diễn biến cuộc thi Thanh niên anh hùng chiến.

Khi thấy Lương Vô Thường bại trận, một trong năm người bật cười: "Ha! Lương Vô Thường vậy mà cũng bại, nếu biết sớm thì đã không bảo Văn Minh dựng ra màn kịch lưỡng bại câu thương làm gì..."

"Người còn cười được! Thế hệ phi thường cả ba đưa đều vào trận cuối, chúng ta vốn không nắm được bao nhiêu thông tin của bọn chúng..."

Người khác phát tay: "Người lo xa! Chúng ta đã tính đến trường hợp cả Tứ siêu tân tinh cùng bộc phát cùng bị Lục Văn Minh một đòn đánh bại toàn bộ, nói gì đến bọn nhóc 17 tuổi của Thế hệ phi thường?"

Một người khác hừ nhẹ: "Nói hay lắm, ta chỉ mong là đừng để đến mức phải dùng đến kế hoạch hai. Thả tên đó ra thì chỉ Thần mới can nổi!"

Hoàng hôn buông xuống, đệ nhất trong Tứ siêu tân tinh bại trận trước Bạch Long Bá Vương - Sùng Hạo, đồng nghĩa với việc Tứ siêu tân tinh thất bại trước Thế hệ phi thường.

Đúng, nhưng chưa đủ, bởi còn một người, người này xếp hạng 3 trong Tứ siêu tân tinh, tu luyện không nhanh bằng Lương Vô Thường, không có Đế thú như Đặng Vô Tâm, nhưng về mưu sâu kế hiểm thì hẳn đứng đầu. Biết đâu Kinh Vô Nguyệt bằng vào mưu kế lại đánh bại toàn bộ ba người Thế hệ phi thường để lấy lại danh dự cho Tứ siêu tân tinh và lên ngôi vô địch cuộc thi...

Nhưng trước hết, Kinh Vô Nguyệt cần phải đánh bại Lục Văn Minh, một thí sinh tưởng chừng yếu ớt đến vô hại, nhưng nghĩ kỹ lại, khán

giả không khỏi giật mình, bởi từ đầu cuộc thi đến giờ hẳn hầu như không tiêu hao bao nhiêu linh lực, gọi là may mắn thì là cực kỳ khó tin, thay vào đó, phải gọi là kỳ mưu dị kế thì khả thi hơn nhiều...

Trận đấu thứ tư chuẩn bị bắt đầu, Kinh Vô Nguyệt tiến vào vạch đấu trong khi Lục Văn Minh vấp té rồi gượng dậy phủi mình, sau đó mới tiến đến vạch.

Sau hiệu lệnh bắt đầu của trọng tài, Lục Văn Minh gãi đầu cười dần dần nhìn Vô Nguyệt và nói: "Hề hề... Anh nhẹ tay giúp em. Đánh một chút em sẽ tự đầu hàng..."

Kinh Vô Nguyệt khoanh tay lạnh lùng đáp: "Chờ trời tối rồi đầu hàng cho đỡ bị người khác thấy bản mặt nhục nhã khi đầu hàng đúng không? Ta chờ với ngươi!"

Lục Văn Minh tròn mắt: "Anh đi dép tổ ong trong bụng em sao? Mà làm vậy có được không anh, em sợ khán giả phản đối..."

Kinh Vô Nguyệt vẫn khoanh tay: "Nhiều lời! Ta thi là để vô địch, không phải thi cho người khác xem!"

"Dạ dạ... hề hề..."

Tưởng là đùa, nhưng Kinh Vô Nguyệt quả thật chỉ đứng khoanh tay, còn Lục Văn Minh đứng lơ ngơ láo ngáo.

Chờ đợi một lúc không có gì xảy ra, khán giả trở nên tức giận: "Làm trò hề gì vậy? Chúng chờ trời tối thật sao?"

"Má nó! Một thằng xảo trá, một thằng bệnh hoạn! Loại hết cả hai thằng đi!"

Trụ sở Việt Hồn hội, nhìn cảnh vầng thái dương chìm dần nơi cuối chân trời, một người nói: "Không biết Kinh Vô Nguyệt có âm mưu gì, nhưng nếu hấn chấp nhận chờ đến đêm xuống thì Lục Văn Minh thắng chắc rồi!"

Rồi thì màn đêm cũng phủ kín bầu trời, một vầng trăng nhô lên thế chỗ cho vầng trời đã lịm tắt.

Lúc Văn Minh nhìn trời, nét mặt ngáo ngơ biến mất và thay bằng một nụ cười tự tin, tháo cặp kính ra khỏi mắt và bóp nát, Lục Văn Minh liếc Kinh Vô Nguyệt: "Vô Nguyệt, thật lòng rất cảm ơn ngươi..."

Kinh Vô Nguyệt nhú mày: "Cảm ơn ta cái gì?"

Lục Văn Minh vuốt mái tóc ngố lên thành kiểu tóc uốn ngược ra sau, khuôn mặt ngờ nghếch liền chuyển thành khuôn mặt đầy trí tuệ: "Vì đã giúp ta lên ngôi vô địch mà không cần tốn quá nhiều công sức..."

Nói xong, hai tay Lục Văn Minh hiện ra những tia bóng tối dài bằng thanh kiếm, những tia này rời tay và bay lơ lửng quanh Kinh Vô Nguyệt.

Kinh Vô Nguyệt lúc này thôi khoanh tay, nhìn Lục Văn Minh và nói: "Linh Vương Hữu Ý..."

Không chỉ Kinh Vô Nguyệt, rất nhiều khán giả tỏ vẻ ngạc nhiên, không ngờ lại xuất hiện thêm một thiên tài cấp Linh Vương mang linh lực hữu ý.

Đáp lại Kinh Vô Nguyệt, Lục Văn Minh nhếch miệng cười, gật đầu và nói: "Ngạc nhiên phải không? Vĩnh biệt nhé!"

Nói xong, Những thanh kiếm tạo thành từ bóng tối phóng thẳng đến

Kinh Vô Nguyệt, còn Lục Văn Minh cũng di chuyển thần tốc ra sau lưng Kinh Vô Nguyệt, linh lực tụ thành một thanh kiếm bóng tối khác đâm thẳng vào lưng trái Kinh Vô Nguyệt.

Nhưng lúc này, đôi mắt Kinh Vô Nguyệt đột nhiên đổi sang màu tím, hắc vẫn đứng yên nhưng có một thứ như làn khói màu tím hiện ra và ngăn trở những thanh kiếm của Lục Văn Minh, còn sau lưng hắc, Lục Văn Minh đang đâm tới thì chợt cảm thấy đầu mình đau như búa bổ, trợn mắt nhìn lên thì kinh hoàng tột độ khi thấy từ trên vai Vô Nguyệt, một cánh tay tím quý dị đang chộp vào đầu hắc, cánh tay này bóp mạnh đến nỗi đầu Lục Văn Minh méo mó rồi bị những ngón tay đâm thủng.

"Ta đâu có ngạc nhiên, ta định nói là ta biết từ sớm rồi, nhưng người gấp gấp quá...", Kinh Vô Nguyệt lạnh lùng nói, còn sau lưng, cánh tay quái dị mọc từ vai hắc bóp đến vỡ nát sọ đầu Lục Văn Minh.

Cảnh tượng không quá kinh hoàng trong một thế giới ngập tràn giết chóc, nhưng cánh tay quái dị kia lại khiến nhiều người ngạc nhiên đến bật mình khỏi ghế, cả 5 vị lãnh đạo Việt Hồn hội cũng làm điều tương tự.

"Đó là thứ gì?"

"Một cánh tay khác mọc trên vai, nhưng trông quái dị ghê tởm giống như cánh tay của..."

"Quý!", sư phụ của Hoài Bảo nói.

"Quý?" Hoài Bảo hỏi lại.

"Đúng, là Quý! Người biết những cực hạn Chúa Tế khi không thể đột phá lên cấp bậc cao hơn trước khi tuổi thọ chấm dứt thì sẽ ra sao

không?"

"Sẽ chết?" Hoài Bảo nói.

Lão sư phụ gật đầu: "Đúng vậy! Sẽ chết, nhưng từng có một tên Chúa Tể trong lòng ngập tràn thù hận, hắn đột phá thất bại nhiều lần, nhưng hắn không muốn chết... Vậy là ôm theo thù hận, hắn sáng tạo ra một con đường khác, không cần đột phá mà vẫn sống, dù là vất vả... Thành Quỷ! Những kẻ trở thành Quỷ, cơ thể tan biến, linh hồn vẫn tồn tại và có thể nhập xác người khác..."

"Nghe ra thì chẳng khác gì tàn hồn Chúa Tể thông thường... Tất nhiên, vì cơ bản là vậy, nhưng khác ở chỗ, tàn hồn Chúa Tể bình thường không cách nào tái sinh cơ thể, nhưng Quỷ thì có cách, chính là mượn xác kẻ khác, và... ăn thịt đồng loại. Trong quá trình này, cơ thể người chứa chấp Quỷ sẽ dần thụ thai, ăn thịt đồng loại càng nhiều, cái thai càng phát triển, cho đến khi đủ để sinh sản, và đưa bé sinh ra chính là cơ thể mới của Quỷ. Nhưng điều này không có nghĩa là hoàn toàn tái sinh, bởi dù có lại cơ thể, nhưng trong linh hồn Quỷ lúc này chỉ còn lại thù oán tàn bạo, không có tình người, không biết vui buồn, không có sự thỏa mãn hay hối hận... Hơn nữa còn phải duy trì ăn thịt đồng loại theo chu kỳ để bảo đảm cơ thể không bị phân hủy, và sức mạnh của hắn thì cũng chỉ có thể phát huy toàn lực theo một chu kỳ nhất định..."

"Vậy Kinh Vô Nguyệt này..." Hoài Bảo sờn gai ốc.

"Có thể hắn là vật chủ của Quỷ, nhưng ta nghĩ khả năng cao hắn chính là một con Quỷ! Dù sao cũng phải giết hắn trước khi hắn trưởng thành, nếu không sẽ sinh ra một thảm họa..."

Hoài Bảo nghiêm trọng nói: "Giết hắn thì có thể... nhưng còn cái thứ đang bị phong ấn trong lòng núi..."

Lão sư phụ nói: "Thứ đó... Nếu nó thoát ra, chúng ta lập tức rời khỏi nơi này!"

"Tại sao?"

"Khi này ta đã xuống thăm dò, nó không chết..."

"Không chết? Đã qua mấy nghìn năm..."

"Ta không chắc lắm, nhưng dường như trước khi bị phong ấn, nó đã cố gắng đột phá thành Thần, vốn sẽ thành công nhưng bị phá hoại và chỉ thành công một nửa, nghĩa là nó hiện tại là Bán Thần, không bất tử, cũng không có Thần lực nhưng có thể duy trì cơ thể sống nhiều nghìn năm."

Cái viễn cảnh chuẩn bị đổi đầu một Cực Hạn Chúa Tế thành Quỷ và đứng ngay trên đầu một Cực Hạn Chúa Tế thành Bán Thần khiến Hoài Bảo không lạnh cũng run. Nhìn sang bên cạnh, thấy Dương và Sùng Hạo cũng trưng ra bộ mặt nghiêm trọng, không hiểu sao trong lòng Hoài Bảo lại cảm thấy một phần ấm lên, tuổi trẻ, cùng bạn bè liều mạng một trận cũng đủ gọi là hào hùng.

Thấy Hoài Bảo nhìn mình bằng ánh mắt kỳ dị, Sùng Hạo trừng mắt: "Nhìn cái gì thẳng kia!"

Dương liền chen vào: "Hắn để ý ngươi từ lâu rồi mà chưa dám nói đó!"

Hoài Bảo trừng mắt nhìn Dương: "Ta không phải loại thế giới khác như ngươi!"

Dương giật mình: "Sao ngươi biết ta là người thế giới khác?"

Hoài Bảo mừng như bắt được vàng: "Đấy! Hẳn tự nhận hẳn là thế giới thứ 3, không phải ta nói nha!"

Sùng Hạo nghe được liền nhích chân tránh xa Dương ra.

Thì ra ý Hoài Bảo không phải như Dương tưởng, liền thở phào nhẹ nhõm: "Má! Làm cứ tưởng... Ủa! Ta không phải bê đê! Người mới bê đê!"

Hoài Bảo đáp lại: "Người ấy!"

Sùng Hạo khuyên can: "Hai người đập nhau đi! Thắng nào thua là bê đê, thắng... cũng là bê đê nốt!"

"Hừ! Đập thằng Hạo trước!"

Bốp! Binh! Hự!

Khán giả trợn mắt há mồm: "Tụi nó làm trò mèo gì vậy?"

Kinh Vô Nguyệt trở lại bình thường, lạnh lùng nhìn Dương như muốn ăn tươi nuốt sống.

Còn ở trụ sở Việt Hồn hội, Lục Văn Minh thảm vong khiến mặt năm vị lãnh đạo không còn giọt máu.

"Triển khai kế hoạch hai, giải phóng Đại Ân, sau đó di tàn toàn bộ người của chúng ta và phá hủy tất cả cổng ra vào phế tích..."

Chương 124: Thế Hệ Tâm Thường

Thanh niên anh hùng chiến, vòng thi thứ 3 bước vào trận đấu cuối cùng sau màn thăm sát chóng vánh của Tử Y Giáo Chủ - Kinh Vô Nguyệt trước đại diện Việt Hồn hội - Lục Văn Minh. Kinh Vô Nguyệt để lộ ra một thứ sức mạnh quái dị và mạnh mẽ đến mức dễ dàng bóp chết một thiên tài cấp Linh Vương. Và lúc này mọi người mới nhận ra, Lương Vô Thường và Đặng Vô Tâm có tài ẩn giấu thực lực nên được xếp vào hạng 1 và 2 của Tứ siêu tân tinh, nhưng kẻ ẩn giấu sâu xa nhất lại là Kinh Vô Nguyệt, sâu đến mức người ta tưởng rằng hẳn chỉ đáng xếp hạng 3.

Nhưng đấy đâu còn là điều quan trọng, thứ người ta đang quan tâm là, liệu rằng với sức mạnh khủng khiếp kia, Kinh Vô Nguyệt sẽ ra tay tàn sát những tuyệt thế thiên tài của Thế hệ phi thường, hay những thiên tài ấy vẫn sẽ đạp đổ Kinh Vô Nguyệt để tiếp tục khẳng định sự phi thường của họ?

Đáp án sẽ có, nhưng hiện tại...

Bốp! Binh!

"Ui da! Thằng Bảo này! Sao không đánh thằng Hạo mà lại đánh ta?"

"Xin lỗi, đánh nhầm..."

Binh!

"Ta cũng nhầm, huề!"

"Láo này!"

Binh! Binh!

Trong lúc ba thằng đánh nhau loạn xạ bất chấp xung quanh, Kinh Vô Nguyệt đang đứng lạnh lùng chọt khụy xuống, miệng phun ra một ngụm máu, gương mặt kẻ này chuyển màu tái mét.

Dương, Bão, Hoại nhận ra, liền dừng đánh để nhìn Kinh Vô Nguyệt.

Trong người Hoài Bão, lão sư phụ nhắc nhở: "Xem ra nó không thể dùng cánh tay quý kia liên tục! Tranh thủ lúc nó chưa ổn định, tiêu diệt nó trước khi nó bộc phát thực lực cấp Chúa Tể!"

Hoài Bão khẽ đặt đầu, ngay sau đó, Sùng Hạo lên tiếng: "Sao ta không ưa nổi thằng Nguyệt này, đợi đó, ta đập hấn xong rồi xử đến hai người! Trọng tài, bắt đầu trận cuối đi!"

Kinh Vô Nguyệt nhú mày: "Một mình người? Hừ..."

Lúc này, sau khi công bố kết quả trận đấu thứ tư, xác của Lục Văn Minh đã được đưa đi, trọng tài nhìn quanh các thí sinh và hỏi: "Các vị đã sẵn sàng để Lên Đỉnh chưa ạ?"

Cả 4 người Dương, Bão, Nguyệt và Hạo cùng gật đầu.

"Vậy tôi xin tuyên bố... trận đấu cuối cùng của Thanh niên anh hùng chiến, **BẮT ĐẦU!**"

Sau hiệu lệnh, một cánh hồng hạc sà xuống đón gã trọng tài bay đi, trên miệng núi lửa Phần Nộ chỉ còn lại 4 người, 4 thí sinh cuối cùng của cuộc thi.

ẦM...

Các thí sinh còn chưa ra tay, mặt đất đã khởi động bằng một tràng rung chuyển không rõ nguyên do...

Sùng Hạo bước ra, Bạch Long Bá Vương hiện thân, Thuận Thiên kiếm xuất hiện trên tay, hai vòng Phong hồn xích hiện ra rồi đứt đoạn xoay tròn quanh người...

Hoài Bão cũng bước ra, Vô Sắc Tiên Vũ hiện thân, Sắc Mệnh Chi Bảo ẩn kích hoạt, Sắc Mệnh Long Ảnh hiện ra, gầm lên rồi uốn quanh người...

Hai thiên tài tuyệt thế dường như đã bộc lộ hoàn toàn thực lực, rồi đến lượt Dương cũng bước ra, nhưng sau đó vội vàng sợ hãi lùi lại, bởi trước mặt hắn, cánh tay quái dị của Kinh Vô Nguyệt lần nữa mọc ra, không phải một mà là hai cánh tay, đôi mắt hắn cũng đổi sang màu tím yêu dị.

Bị Hạo và Bão nhìn, Dương ho khan chữa thẹn: "Tên này yếu quá! Hai người đánh đi, ta không có hứng!"

Nghe thế, Kinh Vô Nguyệt cười lạnh: "Ta thì ngược lại, chỉ có hứng thú với ngươi! Hai tên còn lại cút ngay nếu muốn toàn mạng!"

Cầm Tử Nguyệt kiếm, Kinh Vô Nguyệt lạnh lùng bước đến.

"Dám khinh thường ta?", Sùng Hạo giận dữ khi thấy Vô Nguyệt không chú ý đến hắn, Thuận Thiên kiếm vung lên chém một chiêu Thuận Thiên Quang Lôi Trảm mạnh mẽ về phía Vô Nguyệt.

Nhưng Kinh Vô Nguyệt không thèm tránh né, cánh tay quý trên vai

hắn giơ ra đánh bật chiêu kiếm của Sùng Hạo, ngay sau đó, Sắc Mệnh Long Ảnh của Hoài Bảo cũng lao đến, bị cánh tay còn lại của Vô Nguyệt tóm lấy và ném bay sang bên.

Tiếp theo, Hoài Bảo và Sùng Hạo đột nhiên nhảy tránh sang hai bên, để lộ ra Dương đang vác khẩu Truy Ảnh Cuồng Pháo nhắm thẳng vào Kinh Vô Nguyệt, kim đo uy lực chạy dần đến mức 100%, một trong hai dấu + trên huy hiệu Dương cũng biến mất.

ẦM....

Khai hỏa, một luồng lôi hỏa khủng khiếp bắn thẳng về phía Kinh Vô Nguyệt, tên này vẫn không chút lo lắng, hai cánh tay quý đưa ra trước ngực...

ẦM!

Luồng lửa hủy diệt bị hai cánh tay quý cản lại, giăng co trong giây lát rồi bị tản ra khắp xung quanh, hai cánh tay quý sau đó bật ra nhưng không chút tổn hại, liền thu trở lại vào trong người hắn.

Sau khi thu hai cánh tay quý vào người, toàn thân Kinh Vô Nguyệt liền được phủ trong một ngọn lửa tím, Tử Nguyệt thánh kiếm trên tay vung lên, Vô Nguyệt phóng thẳng đến chỗ Dương.

Dương thì vừa đứng dậy được sau khi chống chịu phản lực của Truy Ảnh Cuồng Pháo, đang thu món bảo vật này vào nhẫn thì thấy Kinh Vô Nguyệt lao đến. Còn tưởng hai tên Sùng Hạo và Hoài Bảo sẽ cản trở Kinh Vô Nguyệt, nào ngờ hai tên này liền nhảy ra xa mở đường cho Vô Nguyệt lao đến.

"Hai tên khốn nạn!" Dương vừa sợ vừa tức quát lên, và lập tức vận Tiên Long hóa và Nộ, mang Hắc Kim Thánh Khải ra toàn lực ngăn

cản một kiếm của Kinh Vô Nguyệt.

Tử Nguyệt thánh kiếm chém thẳng về phía cổ Dương, bị Hắc Kim Thánh Khải cản trở, nhưng mục đích của Kinh Vô Nguyệt chính là vậy, khi Hắc Kim Thánh Khải đang bận cản kiếm, cánh tay còn lại của Kinh Vô Nguyệt tụ thành một nắm đấm mang lửa tím...

"Cuồng?"

Dương kinh ngạc thốt lên khi thấy sức nóng trên ngọn lửa tím đang dần tụ lại... Chính là một chiêu Tử Hỏa Cuồng.

Nhận ra thì đã sao? Khi mà cú đấm mang uy lực khủng khiếp kia bắt đầu đâm thẳng vào đầu Dương...

Trong khoảng khắc này, Sùng Hạo từ phía sau lao đến chém thẳng vào cổ Kinh Vô Nguyệt trong khi Sắc Mệnh Long Ảnh từ trên lao xuống nhắm vào đầu Kinh Vô Nguyệt há miệng định cắn lấy.

BINH!

Nhưng Dương vẫn trúng đòn! Dấu cộng còn lại trên ngực hắc cũng biến mất, mảnh Phù Đồng Thiên Vương giáp gượng ép kích hoạt thêm một lần cũng không đủ ngăn cản hoàn toàn uy lực của đòn Tử Hỏa Cuồng. Dương ngã văng ra đất, linh hồn vốn đang suy yếu và tổn thương lãnh thêm một đòn nghiêm trọng, lớp giáp rồng nữa bên đầu Dương rụng vỡ, lộ ra gương mặt choáng váng bê bết máu.

Còn Sùng Hạo đang vung một kiếm chém vào cổ Kinh Vô Nguyệt, không ngờ cánh tay quý lần nữa hiện ra vỡ mạnh vào ngực hắc, Sùng Hạo cũng ngã văng ra xa.

Còn Sắc Mệnh Long Ảnh từ trên lao xuống cũng bị cánh tay quý còn

lại hiện ra chụp lấy và gồng lực bóp nát, linh hồn Hoài Bảo vốn có liên kết với Sắc Mệnh Long Ảnh nên cũng bị tổn thương gục xuống.

Cả Sùng Hạo và Hoài Bảo đều đã kích hoạt tính năng cường hóa công kích trên huy hiệu, nhưng Kinh Vô Nguyệt không một vết trầy...

Một sức mạnh hoàn toàn áp đảo...

Lạnh lùng thu hai cánh tay quý trở vào cơ thể, Kinh Vô Nguyệt cất bước chậm rãi tiến đến chỗ Dương, vừa đi vừa nói: "Cái gì mà phi thường, cái gì mà tuyệt thế? Đối với ta, các ngươi chỉ là một lũ tầm thường!"

Theo từng bước chân Kinh Vô Nguyệt, mặt đất rung chuyển càng lúc càng dữ dội, rồi một vết nứt từ trung tâm miệng núi xuất hiện và lan ra, ánh sáng đỏ rực rọi lên từ dưới những khe nứt.

Chính lúc này, trừ màn hình ở trụ sở Việt Hồn hội, còn lại màn hình theo dõi từ khắp nơi đồng loạt vụt tắt khiến khán giả đang nín thở theo dõi phải thốt lên:

"Chuyện gì thế này?"

"Đột ngột đang ngay khúc gay cấn mà tắt là sao?"

Sau giây phút ngỡ ngàng là một tràng dài la ó phẫn nộ, khiến người của ban tổ chức phải rối rít phân bua rằng đây là lỗi kỹ thuật...

Trụ sở Việt Hồn hội, không khí trầm lặng cùng cực, năm vị lãnh đạo ngồi im như tượng.

Rất lâu sau, một trong năm người lên tiếng: "Bỗng nhiên sao ta thấy khó hiểu... Chúng ta lập ra cuộc thi này để lấy lại vị thế của Việt Hồn

hội?"

"Đúng vậy!"

"Chúng ta cử Lục Văn Minh vào tham dự để chắc chắn rằng người lên ngôi vô địch và đoạt được bộ giáp là Lục Văn Minh, như vậy bí mật bộ giáp giả sẽ không bị tiết lộ?"

"Đúng vậy!"

"Rồi chúng ta vẫn có tính đến kế hoạch hai, nếu không may Lục Văn Minh bị loại, chúng ta sẽ giải phóng Đại Ân, để hắn tiêu diệt toàn bộ thí sinh bên trong, như vậy sẽ thành một tai nạn ngoài ý muốn và bí mật về bộ giáp cũng không bại lộ? "

"Đúng vậy... Khoan đã! Như vậy chẳng phải uy tín của chúng ta còn giảm thêm hơn, thậm chí còn gây thù với các thế lực lớn vì tổ chức tệ hại gây tai nạn cho các thiên tài của họ?"

Bọn lãnh đạo Việt Hồn hội lúc này như sực tỉnh: "Khốn kiếp! Tại sao trước đây ta chưa từng nghĩ đến?"

"Ta cũng vậy!"

"Tại sao điều quan trọng như vậy mà..."

"Khoan đã! Là ai đưa ra kế hoạch hai!"

"Là ta!" Bốn vị lãnh đạo còn lại đồng thanh đáp, sau đó giật mình nhìn nhau.

Rồi tất cả cùng sực tỉnh: "Là Mị Như! Chính ả ta gợi ý kế hoạch này cho ta!"

"Đúng! Ắ cũng gợi ý cho ta!"

"Chúng ta bị ả hại rồi!"

Chợt một tiếng cười quyền rũ cất lên, một bóng hình yếu điệu lã lướt tiến đến.

Năm vị lãnh đạo đồng loạt đứng bật dậy: "Mị Như! Là người dùng mị thuật mê hoặc bọn ta!"

Mị Như nhẹ gạt đầu, môi nàng hé nụ cười gian xảo nhưng cực kỳ quyền rũ, sau đó nàng đưa mắt dõi về màn hình, nơi ba người gồm Dương trong dạng Hắc Vũ Tiên Long với một nửa gương mặt bị lộ ra, Sùng Hạo trong hình thể Bá Vương Bạch Long và Hoài Bảo trong dạng Vô Sắc Tiên Vũ đang vật vã trước Kinh Vô Nguyệt trên miệng ngọn núi lửa sắp phun trào.

Đôi mắt Mị Như dường như long lạnh hơn vì nước mắt lã lã đọng, nàng khẽ nói: "Giống lắm... nhưng người không phải chàng... Tiếc rằng người lại là con của ả đàn bà đó!"

Sau đó đôi mắt Mị Như đổi sang lạnh lùng tàn nhẫn, nàng phất tay khiến màn hình vỡ nát, đồng thời năm tên thủ lĩnh Việt Hồn hội cũng ngã ra chết không rõ nguyên do...

Còn trên miệng núi lửa Phẫn Nộ, Kinh Vô Nguyệt từng bước tiến đến phía Dương, mặc cho mặt đất nứt vỡ mỗi lúc một nhanh.

Dương đang đau đớn choáng váng, thấy Kinh Vô Nguyệt tiến đến, liền gắng gượng hỏi: "Thật ra ta có thù oán gì với người?"

Kinh Vô Nguyệt lạnh lùng đưa tay bóp cổ Dương giơ lên cao: "Làm gì

có? Có Thiên Thư nên chắc người đã biết ta là Quỷ?"

Dương bị bóp cổ nên không thể đáp, Kinh Vô Nguyệt nói tiếp: "Rất nhiều năm về trước, ta từng là một thiếu niên thiên tài được mọi người mến mộ như người..."

"Thiên tài thì sẽ có thù địch... Ta cũng có, hơn nữa, kẻ này còn là kỳ phùng địch thủ của ta... Sau đó hấn bại, ta vì động lòng trắc ẩn mà tha mạng cho hấn... Nhân từ một cách ngu dốt y hệt như người ấy..."

"Sau đó người biết ra sao không? Hấn gọi người ám toán, sau đó giam cầm ta... Bắt ta... bắt ta hàng ngày phải bị trói một chỗ nhìn mẹ, vợ và em gái mình bị hàng chục tên đàn ông, bao gồm cả hấn, thay phiên nhau hãm hiếp... Hãm hiếp đến nỗi họ trở thành những ả nô lệ chỉ biết đến tình dục..."

"Rồi thì chúng ta được cứu, nhưng mẹ, vợ và em ta đã không trở lại như xưa được nữa... Hấn thì đã bỏ trốn, để truy lùng, ta sáng lập ra một tổ chức, chính là Kinh Nguyệt giáo..."

"Nhưng trong khi ta bị giam cầm, thực lực hấn đã tăng tiến, ta tài, hấn cũng tài, vì vậy ta không bao giờ đuổi kịp hấn, đến tận khi trở thành Cực Hạng Chúa Tế, ta cũng thua hấn..."

"Vậy đó, ta không thể đột phá, chọn con đường thành Quỷ, chọn một vật chủ để tái sinh, và vật chủ đó chính là Đại giáo chủ hiện tại của Kinh Nguyệt giáo... Nhưng nực cười thay... Khi ta đang trong hình hài một bào thai thì kẻ thù của ta đã chết rồi! Nhưng ta đã thành Quỷ, làm gì có thỏa mãn, làm gì có vui mừng?"

"Vất vưởng, ta được sinh ra lần nữa và trở thành một thiên tài Kinh Vô Nguyệt được mọi người ngưỡng mộ, nhưng đâu có ý nghĩa gì? Cho đến 4 năm trước, ta vô tình nhặt được một thứ kỳ lạ... Trông

như một trang giấy nhưng hư hư ảo ảo... Nó đó! Một trang Thiên Thư! Nhờ có nó mà ta biết được rất nhiều thông tin không sách vở nào có được!"

"Lúc đó ta không có cảm xúc để vui mừng, nhưng ta biết được, đây là thứ mở ra con đường cho ta tìm lại cảm xúc! Biết đâu trong nguồn thông tin khổng lồ của Thiên Thư, ta tìm được cách chữa trị linh hồn mình, trở lại thành một con người đúng nghĩa thì sao?"

"Nhưng Thiên Thư của ta chưa toàn vẹn, ta biết điều đó. Và cũng gần đây thôi, nhớ cái lần người đánh bại người của Kinh Nguyệt giáo ta ở Đồng Nai chứ? Trước đó ta vùi đầu vào tu luyện để phát triển cơ thể mới, không mấy quan tâm đến chuyện đời, nhưng chuyện người đánh bại Linh Vương khiến ta chú ý, ta điều tra về người và nhận ra rằng người là một "thiên tài có trí tuệ siêu phàm". Thứ gì có thể khiến một thằng nhóc 13 tuổi đạt được 500 điểm trắc nghiệm kiến thức? Thứ gì có thể giúp một thằng nhóc 13 tuổi trả lời thần tốc những câu hỏi giả kim trong kỳ so tài liên học viện?"

"Thiên Thư! Và ta nghĩ rằng, nếu trang Thiên Thư của ta không có thông tin về cách chữa trị Quỷ hồn, biết đâu trong phần Thiên Thư của người sẽ có?"

"Vậy đó, cho nên người phải chết, bởi vì giết người là cách duy nhất để đoạt được phần Thiên Thư tồn tại trong linh hồn người!"

"Chết đi!" Kinh Vô Nguyệt ra sức bóp mạnh...

Hết chương 124

Chương 125: Tiên Huyết

"Chết đi!"

Tay Kinh Vô Nguyệt siết lại, Dương ngộp thở và đau đớn vấy vùng trong vô vọng...

Chợt có một tiếng người phát ra từ sau lưng Vô Nguyệt: "Ta không thích tên Võ Phi Dương này..."

Kinh Vô Nguyệt quay đầu nhìn lại, thấy Hoài Bão đang gượng dậy, liền khinh bỉ nói: "Thì ta giết hấn giúp ngươi đây! Thăng hèn!"

Hoài Bão nói tiếp: "... nhưng không hiểu sao, ta không muốn thấy hấn chết trước mặt ta..."

Trong linh hồn Hoài Bão, lão sư phụ hỏi: "Ngươi chắc chắn muốn cứu hấn chứ? Hấn rất có thể là kẻ thù mạnh nhất mà ngươi phải đối mặt trong tương lai nếu muốn thống nhất đất nước này..."

Hoài Bão không đáp, linh lực vận chuyển, công pháp Thực Thần Ma triển khai khả năng kiểm soát Thần hồn và Ma hồn...

Hai trong ba tàn hồn đang tồn tại trong người Hoài Bão được gọi ra để kèm chế lẫn nhau, gồm Ma hồn sư phụ hấn và Thần hồn Ngư Tinh. Đôi mắt Hoài Bão vốn trầm tĩnh giờ trở nên yêu dị, Sắc Mệnh Long Ảnh tái hiện với kích thước lớn hơn và rõ nét hơn.

Tả thì lâu nhưng thật ra là chỉ trong chớp mắt, Kinh Vô Nguyệt còn chưa nhận ra vấn đề đã bị Sắc Mệnh Long Ảnh lao đến, vội nhảy

sang bên để tránh, tay vẫn nắm cổ Dương.

Mà khi Kinh Vô Nguyệt tránh đi, Hoài Bảo vỗ cánh giậm chân, tích tắc đã dịch chuyển một khoảng, Truy Phong thánh kiếm giơ lên chém một đường thần tốc vào khoảng giữa Dương và Vô Nguyệt, nhanh đến nỗi Kinh Vô Nguyệt không thể làm gì ngoài nhìn cánh tay mình đứt lìa, Dương không còn bị giữ nên rơi xuống đất, vội hít không khí như điên sau hồi lâu ngộp thở.

Còn Kinh Vô Nguyệt, mất cánh tay dường như chẳng làm hắn có chút cảm giác nào, chỉ lạnh lẽo nhìn Hoài Bảo và hỏi: "Đó là thứ sức mạnh gì vậy?"

Hoài Bảo không đáp, Sắc Mệnh Long Ảnh gầm lên và lần nữa lao vào Kinh Vô Nguyệt, còn Hoài Bảo cầm Truy Phong kiếm lao đến từ hướng khác tạo thành thế gọng kềm bao vây Kinh Vô Nguyệt.

Kinh Vô Nguyệt không thể tránh, hai cánh tay quý liền mọc ra trên vai, một tay ngăn Sắc Mệnh Long Ảnh và một tay ngăn lưỡi Truy Phong kiếm.

Va chạm kinh hồn, cánh tay quý bị Sắc Mệnh Long Ảnh đánh gãy quặp vào trong, cánh tay còn lại cũng bị Truy Phong kiếm chẻ dọc đến tận khủy tay. Nhưng Kinh Vô Nguyệt không phải đã bại, hai cánh tay người của hắn đột nhiên biến đổi thành hai cánh tay quý mới có hình dạng tương tự hai cánh tay trên vai, hai tay này, một tay cầm Tử Nguyệt kiếm đâm vào đầu Sắc Mệnh Long Ảnh, tay còn lại tung một đòn Cuồng vào bụng Hoài Bảo, đánh Hoài Bảo văng ra xa.

Qua thời gian rèn luyện, Hoài Bảo đã khống chế tốt hơn năng lực của Thực Thần Ma để phát huy uy lực của Thần - Ma lực, nhưng những tàn hồn trong người hắn vẫn chỉ là tàn hồn mong manh, không có bao nhiêu Thần - Ma lực để dùng và khả năng hồi phục cực kỳ thấp,

cho nên uy lực mạnh hơn thì thời gian sử dụng lại càng ngắn hơn, vì vậy nên sau một lúc tận lực tấn công, linh lực Hoài Bảo bắt đầu suy yếu.

Kinh Vô Nguyệt cũng nhận ra điều này: "Xem ra sức mạnh này không phải của bản thân ngươi... Và càng không thể dùng liên tục..."

Kinh Vô Nguyệt lại tiến về phía Dương, nhưng dừng lại ở chỗ Hoài Bảo đang quỳ một chân sau khi trúng chưởng: "Cứu hãn ư? Cứu người nhưng hại mình thì có đáng không hả thằng ngu?"

Kinh Vô Nguyệt giơ tay lên rồi vỗ mạnh xuống đầu Hoài Bảo...

XOẸT!

Một đường kiếm mạnh mẽ chém thẳng đến lưng Vô Nguyệt, khiến hãn vôi vàng quay lại giơ tay ra cản lấy, là từ Sùng Hạo.

"Mày cũng muốn chết?" Kinh Vô Nguyệt nhìn Sùng Hạo và hỏi.

Sùng Hạo lạnh lùng đáp: "Ngươi chết là mày!"

Sau đó Sùng Hạo gồng người gầm lên, giống như đang cố gắng tột cùng để phá giải thêm một vòng Phong hồn xích.

Rồi thì vòng xích thứ 3 chập chờn xuất hiện, nhưng không đứt...

"Trò hề!" Kinh Vô Nguyệt mặc kệ Sùng Hạo, quay đầu lại chụp tay lên đầu Hoài Bảo..

Cánh tay quý siết chặt...

Chợt thêm một đường kiếm chém đến...

Kinh Vô Nguyệt khinh thường đưa tay ra sau lưng...

XOẸT!

Cánh tay quý đứt lìa rơi xuống đất, do luồng kiếm quang từ Thuận Thiên kiếm, nhưng không phải màu trắng, không phải màu lục, mà là một luồng kiếm màu đỏ!

Luồng kiếm này phá tan linh lực phòng ngự, cửa sâu vào lưng Kinh Vô Nguyệt trước khi hắn kịp nhận ra và nhảy đi, thoát kiếp bị chẻ đôi trong gang tấc. Nhưng luồng kiếm vẫn tiến đến, mà Hoài Bảo đang quỳ phía trước...

Sùng Hạo giật mình, giơ tay ra như muốn bảo đường kiếm dừng lại...

Và đường kiếm dừng lại, rồi tan biến...

"Hữu Ý!"

Là Dương, Bảo, Hạo và cả Vô Nguyệt đồng thanh nói, rồi thì ba người Dương, Bảo, Vô Nguyệt cùng nhìn về phía Sùng Hạo...

Đó là Sùng Hạo trong dạng Bạch Long Bá Vương cấp độ 2, nhưng không còn bất kỳ vòng xích nào bay quanh hắn nữa, thay vào đó, trên lưng hắn...

"Xích Vũ!" Sư phụ của Hoài Bảo kinh ngạc thốt lên.

Đúng, là một đôi cánh màu đỏ không biết từ khi nào đã xuất hiện trên lưng Sùng Hạo, Xích Vũ Bạch Long!

Nhưng đôi cánh này không giống cánh của Dương, cũng không

giống cánh của Hoài Bảo, chỉ khi nhìn kỹ mới thấy đôi cánh này được dệt nên từ những mắc xích của 13 tầng Phong hồn xích. Sùng Hạo dường như lúc này mới kịp nhận ra đôi cánh sau lưng mình, liền thử vỗ vỗ đôi cánh, chợt có tiếng nói như từ sâu thẳm trong tâm hồn hắn phát ra: "Con trai..."

Giọng dịu dàng, âm thanh xa lạ, nhưng khiến cho Sùng Hạo có một cảm giác thân thiết diệu kỳ, hắn biết đó là giọng nói của...

"Mẹ..."

"Đây chỉ là một tia ý niệm của mẹ... Thần Kim Quy chắc đã nói cho con biết tại sao mẹ đặt lên con 13 tầng phong ấn chứ?"

"Dạ có..."

"Mẹ xin lỗi... Nếu được ở bên con, mẹ nhất định sẽ không làm vậy..."

"Không! Con thích vậy, tu luyện mới thích chứ mạnh sẵn thì chán lắm!"

"Mẹ tin con trai của mẹ sẽ rất ngoan, nhưng mẹ sợ có những lúc con không thể khống chế bản thân mình... Và tia ý niệm của mẹ được gọi ra thì mẹ biết rằng con trai của mẹ đang đi đúng đường..."

Giọng nữ nói tiếp: "13 tầng phong hồn xích, khi cần thiết, với khả năng của con có thể tạm thời phá giải một tầng trong thời gian ngắn, còn khi gặp nguy hiểm, con có thể tạm thời phá vỡ thêm một tầng. Nhưng con sẽ không bao giờ có thể tạm thời phá vỡ tầng thứ 3, trừ khi mục đích phá vỡ tầng này không phải dành cho riêng con, mà là để cứu người."

"Và nên nhớ, phá vỡ tầng thứ 3 cũng khiến Thần lực của chính con

bị rò rỉ, hãy sử dụng cho tốt..."

Cuộc trò chuyện diễn ra chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Kinh Vô Nguyệt lúc này đang bị thương phần lưng, Dương và Hoài Bảo bắt đầu gượng đứng dậy, các vết nứt bắt đầu mở ra thành một khung nền rực lửa, còn phía trên, ánh trăng tròn phủ sáng bầu trời đêm.

Trăng tròn...

Kinh Vô Nguyệt dường như đang run rẩy, hắn nghiêng răng gờng mình, quần áo rách toạt để lộ ra một cơ thể đang rạn nứt. Rất nhanh, những vết nứt đã lan ra toàn cơ thể, cơ thể Kinh Vô Nguyệt phồng ra và biến thành hình dạng một con quỷ tím tàn ác quái dị.

"Thịt người... thịt người..." Con Quỷ Kinh Vô Nguyệt gầm gừ bằng đôi mắt tím vô hồn, hắn nhìn Dương, nhìn Hạo và nhìn Hoài Bảo với vẻ mặt thèm khát.

Lúc này, ở các khu vực đặt màn hình chiếu cảnh thi đấu, các thành viên ban tổ chức do không còn nhận được chỉ đạo của cấp trên, lại chịu sức ép của khán giả nên buộc phải khởi động lại màn hình theo dõi. Khung cảnh hiện lên đúng vào lúc Kinh Vô Nguyệt đang biến hình thành Quỷ.

"Cái thứ sinh vật gớm ghiếc gì kia? Là Kinh Vô Nguyệt biến hình đúng không?"

"Sao Sùng Hạo cũng có Tiên vũ?"

"Hình như đôi cánh này không phải Tiên vũ thực sự, nhìn có phần rời rạc!"

"Miệng núi lửa đang nứt ra, dung nham sắp phun trào rồi!"

"Trong lúc mất hình đã xảy ra chuyện gì mà thay đổi khủng khiếp vậy?"

Rất nhiều sự ngạc nhiên, còn bên trong, Dương đang đứng thì nghe có người gọi mình.

"Ta là Gióng đây! Đại Ân sắp phá được phong ấn rồi, vốn sắp ngăn được nhưng lại có mấy tên khốn khiếp phá hoại phong ấn! Chúng ta chạy thôi!"

Dương cười khổ: "Không kịp rồi, bọn phá hoại đã chạy và hủy tất cả cổng ra vào, giờ chỉ còn cách dùng cánh cổng trong lâu đài dưới vực Vô Hồn, nhưng ở đây còn một tên..."

Thánh Gióng nhìn về phía Kinh Vô Nguyệt, giật mình hỏi: "Lại thứ quái dị gì đây? Sao linh lực mạnh quá vậy?"

Dương đáp: "Là một Cực Hạn Chúa Tế tái sinh thành Quỷ, lúc này có lẽ hắn đang đến thời kỳ mạnh mẽ nhất trong chu kỳ..."

"Ặc! Vậy sao ngươi không chạy?"

Dương lắc đầu: "Hắn muốn giết cháu bằng được, chạy đâu bây giờ... Thay vào đó..."

Dương giơ ngón tay cái lên miệng, cắn đến tứa máu...

Thấy hành động lạ của Dương, khán giả tò mò khó hiểu, nhưng một trong số ít người hiểu biết nhận ra hành động này, liền thốt lên:

"Đó là phương pháp... Khổng Lồ hóa!"

Một câu nói phá tan tĩnh lặng.

"Không thể nào! Long hóa, Tiên hóa, lại còn Khổng Lồ hóa?"

"Điều này là không thể!"

"Sao lại không thể? Nhớ lại lần hấn Tiên Long hóa xem, lúc đó ai nghĩ là có thể?"

Một chuỗi lạnh xương sống lan ra khắp các khán đài... Mọi gương mặt chăm chú nín thở nhìn vào màn hình, nơi Dương đang giơ ngón tay cái lên...

"Hắc Vũ Tiên Long Bực Chà Bá Lửa! Biến hình!"

Học theo giọng điệu của Đặng Vô Tâm, Dương quát lớn rồi vỗ tay thật mạnh lên ngực.

Cú vỗ quá mạnh, lại mang thương tích nên miệng Dương phun ra một ngụm máu nóng hồi, sau đó hấn quỳ gục xuống...

Khán giả vẫn chăm chú chờ đợi cảnh hóa khổng lồ trong truyền thuyết...

Còn Dương chùi máu trên miệng, xoa xoa bờ ngực đau nhói và tự hỏi: "Mẹ! Sao không bực lên tí nào vậy?"

Thánh Gióng tò mò hỏi: "Người làm trò quái gì vậy?"

Dương chưng hửng: "Dạ? Thì Khổng Lồ hóa?"

"Người bị điên à? Người có cánh! Nghĩa là người có Tiên huyết tinh khiết, làm thế quái nào mà có pha thêm máu Khổng lồ được?"

Dương trợn mắt: "Ủa? Vậy sao ngài nói chỉ có huyết thống hoàng tộc Khổng nhân mới kích hoạt được bệ đá?"

"Ông thần ơi... Ta nói là "Trừ vị Thánh Sư đã tạo ra thì chỉ có huyết thống hoàng tộc của người Khổng nhân tộc..." Lúc đó ta cũng tưởng người mang huyết thống hoàng tộc, nhưng sau khi biết họ tên người và biết người có Tiên vũ thì ta đã biết ta đoán sai! Người không mang huyết thống Khổng nhân tộc, mà người mang huyết thống của vị Thánh Sư thiên tài đã tạo ra bệ đá kia, người là truyền nhân của ngài ấy, Thánh Sư Võ Phi Trường!"

"Éc! Sau ngài không nói sớm! Làm tự đánh vô ngực mình đau thấy mẹ luôn à!"

Khi Dương đang nói chuyện, Kinh Vô Nguyệt sau khi biến hình hoàn toàn liền xông đến chỗ hắn.

"Mau gọi Thiên Ảnh dị thú ra!"

Thấy Kinh Vô Nguyệt lao đến, Thánh Gióng gấp gáp nói và nhanh chóng nhập hồn vào Thiên Ảnh dị thú vừa được Dương thả ra. Sau đó Thiên Ảnh Dị Thú liền biến hình thành dạng một người đàn ông khỏe mạnh mặc trên người một bộ giáp sắt...

BINH!

Tàn hồn Chúa Tể và Quỷ chưa trưởng thành, chênh lệch không hề nhỏ nên chỉ sau một chưởng, Thánh Gióng bị đánh văng ra xa.

Ngay sau đó, Sùng Hạo trong dạng Xích Vũ Bạch Long mang thần kiếm Thuận Thiên lao đến...

Nhưng rồi mặt đất tan vỡ, dung nham phun trào chặn mất đường tiến công của Sùng Hạo, từ trong cột dung nham, một cánh tay khổng lồ hiện ra...

Hết chương 125

Chương 126: Thiên Kiếm Ảnh, Hoàng Đế Ấn

Khi cánh tay khổng lồ đột ngột trời lên cùng cột dung nham đỏ rực, khán giả có người sợ hãi hét lên, nhiều người giật mình bật khỏi chỗ ngồi.

Sau nỗ lực phá vỡ miệng núi, cánh tay khổng lồ chìm xuống dung nham, để lại một miệng hồ rực lửa.

Còn Kinh Vô Nguyệt lạnh lùng xông đến chỗ Dương sau khi đánh văng Thánh Gióng. Ở hình dạng Quỷ, Kinh Vô Nguyệt toàn thân màu tím, những cánh tay bị chặt đứt đã lành lặn trở lại và cùng xuất hiện trên vai, quanh thân hắc, Tử U Minh Hỏa bốc lên ngàn ngọn.

Sùng Hạo đã chậm một nhịp, Thánh Gióng bị đánh văng, nhìn Kinh Vô Nguyệt xông tới, lòng Dương lạnh run bởi vì hắn biết hắn không có bất cứ cách nào để đánh bại một Chúa Tế...

Cánh tay quỷ của Kinh Vô Nguyệt vỗ đến, một vỗ này đủ làm đầu Dương tan nát...

Chợt một bóng người như chớp xông đến, ngay khi cánh tay quỷ sắp vỗ vào đầu Dương, người này cầm trên tay một thứ gì đó màu vàng kim đưa ra cản lại...

BINH!

Va chạm dữ dội làm đầu Dương nhức nhói dù không hề trúng đòn, rồi ngay trên đỉnh đầu hắc, một vùng sáng vàng lan ra rồi Kinh Vô

Nguyệt bị văng ngược ra sau, người sau lưng dương cũng bị văng đi, trượt dài một đoạn rồi dừng lại bên một khe nứt, chính là Hoài Bảo cùng Sắc Mệnh Chi Bảo ấn.

Mà cánh tay của Kinh Vô Nguyệt sau khi va chạm Sắc Mệnh Chi Bảo ấn, trên nắm đấm tỏa ra một vầng sáng màu vàng kim chói lóa, chính là ánh sáng phát ra từ ấn ký của thần ấn Sắc Mệnh Chi Bảo. Cánh tay bị đóng ấn này đột nhiên vấy vùng rồi xụi xuống như bị liệt.

Khán giả có người khó tin thốt lên: "Hoàng Đế Ấn! Làm sao có thể!"

Một người khác giải thích cho những người không hiểu: "Hoàng Đế Ấn là một trong những năng lực đặc biệt của Sắc Mệnh Chi Bảo ấn, có thể phong ấn hoặc cường hóa linh lực của mọi thứ dưới cấp Thần. Năng lực này chỉ có khi chủ nhân chân chính của Sắc Mệnh Chi Bảo đạt đến cấp Chúa Tể trở lên mới dùng được."

"Chúa Tể? Vậy chẳng phải nói Nguyễn Hoài Bảo có linh lực Chúa Tể?"

"Không! Ta nghĩ là hắn có tàn hồn Chúa Tể trợ giúp!"

"Không đúng! Nếu là mượn linh lực của kẻ khác thì không thể kích hoạt được Hoàng Đế Ấn!"

"Để giải thích cho điều này... Thì một, hắn chính là Chúa Tể... còn hai là hắn có thể biến linh lực của Chúa Tể thành linh lực của hắn... Trường hợp nào cũng là không tưởng!"

Sau khi đứng vững lại, Hoài Bảo gào lên: "MAU! GIẾT TÊN NÀY TRƯỚC KHI TÊN KHỔNG LỒ KIA THOÁT RA!"

Đáp lại lời kêu gọi, Sùng Hạo vung kiếm chém một đường khùng

khiếp về phía Kinh Vô Nguyệt, tên này đã biết sợ nên lập tức nhảy đi tránh né. Vào lúc Kinh Vô Nguyệt nhảy lên, Hoài Bảo liền ra lệnh cho Sắc Mệnh Long Ảnh xông tới.

Kinh Vô Nguyệt còn chưa tiếp đất, chỉ có thể xoay mình trên không tránh cú tấp của Sắc Mệnh Long Ảnh, nhưng sau đó Sắc Mệnh Long Ảnh đổi hướng, cuộn tròn vây lấy Kinh Vô Nguyệt vào giữa.

Bị Sắc Mệnh Long Ảnh quấn chặt, Kinh Vô Nguyệt gồng mình tìm cách thoát ra, nhưng lúc này, công pháp Thực Thần Ma lần nữa khởi động, tàn hồn Xương Cuồng cũng bị gọi ra, linh lực của Hoài Bảo tăng lên nhưng thế giằng co tay đôi chuyển thành tay ba, khiến nét mặt Hoài Bảo càng lúc càng trở nên bất ổn.

Đổi lại là uy lực của Sắc Mệnh Long Ảnh tăng vọt, cuộn chặt lấy Kinh Vô Nguyệt không cho hấn động đậy.

Còn Sùng Hạo, sau đường kiếm vừa rồi, định tiếp tục xông tới nhưng cánh tay khổng lồ lần nữa trời lên ngay đúng vị trí hấn đứng, khiến Sùng Hạo bị đẩy văng lên cao. Vỗ đôi cánh đỏ dừng lại trên không, Sùng Hạo nhắm về phía đầu Kinh Vô Nguyệt, vung một kiếm mang theo Thần lực ít ỏi chém đến.

Nhưng lúc này, sự giằng co trong linh hồn khiến Hoài Bảo có phần mất kiểm soát, Sắc Mệnh Long Ảnh cũng bất ổn tạo cơ hội cho Kinh Vô Nguyệt vẫy vùng thoát khốn.

XOẸT!

Luồng kiếm mạnh mẽ lướt đến đúng lúc Kinh Vô Nguyệt kịp phá vây nhưng vẫn kịp cắt phẫn một mảng đầu của tên này, máu tím tuôn ra xối xả.

Còn Sùng Hạo chưa kịp tiếc nuôi đã bị cánh tay khổng lồ kia tóm lấy và kéo dần xuống dung nham...

Khi cánh tay mang theo Sùng Hạo dần chìm xuống, chợt một cột sáng đâm xuyên qua một ngón tay khổng lồ, làm cánh tay này đau đớn nói lỏng ra, Sùng Hạo liền bay lên.

Cánh tay khổng lồ sau khi bị đâm liền tức giận giơ lên tìm cách tóm lấy Sùng Hạo, nhưng Sùng Hạo vận lực vung kiếm chém một đường, không ngờ một đường kiếm này khiến cánh tay khổng lồ của một Bán Thần đứt phăng ba đầu ngón tay. Vẫn là Thuận Thiên kiếm trong hình dạng trong suốt với kích cỡ bình thường đấy, nhưng bao bọc quanh kiếm là hình dáng một thanh kiếm lớn hơn, đẹp đẽ hơn và hư hư ảo ảo.

Và khán giả phải thêm một lần há mồm ngạc nhiên: "Thiên Kiếm Ảnh!"

"Đúng! Chắc chắn là Thiên Kiếm Ảnh, theo ghi chép thì chủ nhân chân chính của Thuận Thiên kiếm khi đạt đến Chúa Tể sẽ có khả năng dùng Thuận Thiên kiếm để gọi ra hư ảnh một thanh kiếm đẹp hơn và mạnh mẽ hơn cả Thuận Thiên kiếm, gần như có thể chém đứt mọi thứ dưới cấp Thần!"

"Nhưng nếu như vậy... Thì Sùng Hạo cũng giống Hoài Bảo, có linh lực cấp Chúa Tể!"

"Khủng khiếp như vậy... Hóa ra đây là ý nghĩa của cái danh từ Thế hệ phi thường..."

Bất giác mọi ánh cùng đổ dồn về một hướng, nơi người còn lại của Thế hệ phi thường, Võ Phi Dương.

Hắn ư? Đang trốn một góc, ngồi cặm cụi sắp xếp một thứ gì sét gì đó...

"Tên đó bị đánh điên đầu rồi sao? Lúc đầu sôi lửa bỏng như vậy mà ngồi chơi xếp hình?"

"Nói mới nhớ, từ lúc bị rớt xuống vực Vô Hồn rồi trở lên, hắn cứ đi khắp rừng cổ tích tìm nhặt những mảnh kim loại gì sét gì đó..."

"Chẳng lẽ hắn thích sưu tầm đồ cổ?"

Đúng là đồ cổ, nhưng là đồ cổ từ Thần Bảo, Thiên Vương giáp tan vỡ trong rừng Cổ Tích nên hầu hết các mảnh vỡ đều thất lạc nơi này, Dương và Thánh Gióng đã tranh thủ thời gian tìm lại tất cả những mảnh vỡ còn sót với hy vọng có thể khôi phục linh trí cho món bảo vật này.

Hiện tại Dương đã ghép thành hình dạng một nửa chiếc áo giáp sắt có kiểu dáng và đơn giản, sau đó tán hồn Thánh Gióng từ trên trời hạ xuống đưa cho Dương một nửa áo giáp tương tự, chính là mảnh giáp vốn được Việt Hồn hội dùng để lừa gạt.

Dương nhận lấy và dùng Huyết Ảnh Yêu Hỏa hàn lại, bộ giáp khôi phục hình dạng hoàn chỉnh.

Nhìn bộ giáp quen thuộc, đôi mắt Thánh Gióng ngập trong hoài niệm: "Theo ta biết, Thần Bảo có linh trí, qua mỗi đời chủ nhân, linh trí này lại mạnh mẽ hơn một chút bởi mỗi vị chủ nhân chết đi sẽ để lại trong Thần Bảo một mảnh nhỏ linh hồn. Đây là hiện tượng tự nhiên sau một thời gian dài gắn bó."

"Vậy nên ta nghĩ ra một cách, nếu dùng linh hồn ta nhập vào bộ giáp này thì phải chăng bộ giáp sẽ có thể hoạt động trở lại như một thần

bảo? Thử ngay sẽ biết!"

Nói đoạn, Thánh Gióng liền thi triển linh thuật, nhập hồn mình vào bộ giáp. Bộ giáp này sau khi được nhập hồn liền rung nhẹ như kêu gọi Dương mặc vào.

Lúc này Hoài Bảo không còn chống chịu nổi, Sắc Mệnh Long Ảnh tan biến, dù vẫn đứng nhưng không hề vững. Sùng Hạo sau khi tung một đòn Thiên Kiếm Ảnh cũng không còn sức lực, đôi cánh tạo bởi Phong Hồn xịch tan biến, còn hấn vội nhảy đi tránh né bàn tay khổng lồ của Đại Ân.

Kinh Vô Nguyệt không còn bị cản trở, liền hướng Dương xông đến khi Dương đang mặc giáp vào người.

BINH!

Cánh tay quý tung đâm thẳng vào ngực Dương, đánh hấn bay đi đập lưng vào vành miệng núi.

Mọi ánh mắt đổ dồn về phía Dương, liệu rằng Phù Đồng Thiên Vương giáp có giúp hấn cản được sức mạnh quái dị của Kinh Vô Nguyệt?

Rắc... rắc...

Cản được! Nhưng không phải nhờ bộ giáp, mà nhờ tàn hồn Thánh Gióng, ngài nhận ra nỗ lực khôi phục bộ giáp thất bại ngay trước khi Kinh Vô Nguyệt tấn công nên đã quyết định dùng chính linh hồn mình cản đòn cho Dương. Sau cú đâm, tàn hồn Thánh Gióng bật ra, bộ giáp lần nữa nứt ra rồi vỡ vụn...

Lãnh đờn này, tàn hồn Thánh Gióng cũng suy yếu...

Ở đằng xa, cánh tay khổng lồ của Đại Ân đã chìm xuống, miệng núi lửa hiện tại trở thành một hồ dung nham khổng lồ, mặt hồ tĩnh lặng nhưng tại một cảm giác đáng sợ đến rợn người...

Kinh Vô Nguyệt lướt trên dung nham tiến đến, tàn hồn Thánh Gióng liền tiến đến che chắn trước mặt Dương.

"Nhóc!"

"Dạ?" Dương đang ngồi ôm bờ ngực đau nhói, nghe tiếng Thánh Gióng gọi liền ngóc đầu lên.

Thánh Gióng vừa vận toàn lực chuẩn bị ngăn cản Kinh Vô Nguyệt vừa nói: "Thánh Sư Võ Phi Trường ấp ủ một Thần Bảo. Nhưng Thần Bảo này chỉ được tạo ra ngay sau khi ngài ấy lìa đời..."

"Vì một phần linh hồn ngài trở thành linh trí đầu tiên của món Thần Bảo đó..."

Kinh Vô Nguyệt đã tiếp cận, liền điên cuồng tung đấm vào tàn hồn Thánh Gióng, bị ngài toàn lực ngăn cản.

Thánh Gióng bị đánh lui, linh hồn mong manh của ngài mờ dần...

"Và linh trí ấy đã tiêu tán để thay ta đỡ một đòn của Đại Ân..."

Thánh Gióng lại cảm thêm một đợt tấn công của Kinh Vô Nguyệt, nhìn linh hồn ngài vì mình mà trở nên chập chờn như sắp tan biến, Dương nghiêng răng đau đớn...

"Đúng... Thiên Vương giúp là do tổ tiên người tạo ra... Giúp vì cứu mạng ta mà hỏng, vậy thì ta sẽ vì người mà tiêu tán..."

Kinh Vô Nguyệt tấn công điên cuồng, Thánh Gióng cũng điên cuồng dùng linh hồn mình làm lá chắn...

Dương gắng gượng nói: "Bộ giáp chọn ngài! Ngài là chủ nhân của nó, không cần phải trả ơn ai hết! MAU CHẠY ĐI!"

Vừa hét to, Dương vừa lấy ra một viên tinh thể trắng trong lấp lánh, là phần thưởng khi hấn lên đến tầng 99 của cao ốc Trí Tuệ. Dương siết chặt mảnh tinh thể...

"Buông ra ngay!"

Giọng nói bất chợt vang lên trong đầu khiến Dương vừa mừng vừa kinh ngạc: "Google! Mau giúp ta khống chế..."

"Ta bảo buông thứ đó ra ngay! Lần trước là Hỏa tương đồng với Lôi, còn lần này là Băng đối lập với Hỏa, ngươi muốn làm cảm tử sao?"

"Chứ đâu còn cách nào khác?"

Google đáp: "Còn! Đúng như Thánh Gióng nói, chủ nhân Thần Bảo chết đi sẽ góp một phần hồn vào linh trí Thần Bảo. Điều này đúng với cả Thần Bảo không còn linh trí, nghĩa là Thánh Gióng chết đi sẽ trở thành linh trí mới cho Thiên Vương giáp!"

"Nhưng ta không muốn Thánh Gióng chết!"

"Vậy thì ngươi chết cùng hấn đi!"

Kết câu, Dương và Google không nói với nhau thêm câu nào nữa, chỉ còn tiếng Kinh Vô Nguyệt liên tục tung đấm một cách tàn nhẫn vào tàn hồn Thánh Gióng...

Bất chợt, một hình bóng hiện ra và bay lên trước mặt Dương...

"Bảo Ngọc?"

Đặt dấu hỏi, bởi vì Dương không thể chắc chắn rằng cô gái nhỏ bé nhưng xinh đẹp phi thường trước mặt hẳn có phải là Bảo Ngọc hay không. Bởi nét mặt hồn nhiên hiền hòa đã hoàn toàn bị thay bằng một nét mặt nghiêm túc và có chút giận dữ, cả ánh mắt nàng nhìn Dương cũng hoàn toàn khác cái nhìn ngây ngô của Bảo Ngọc.

"Nhắm mắt lại!" Không khẳng định cũng không phủ định, cô nàng chỉ chu môi như hờn dỗi rồi ra lệnh.

Dương không hiểu lý do, nhưng lại y như đàn ông sợ vợ liền nghe lệnh và nhắm mắt lại.

Quá nhỏ bé nên không ai thấy được nét ửng hồng trên gò má Bảo Ngọc, nàng cũng nhắm mắt mình rồi bay đến, đôi môi nhỏ xíu hôn vào môi Dương...

Rồi từ nơi hai bờ môi tiếp xúc, ánh sáng tỏa rồi lan ra phủ khắp cơ thể Dương, cơ thể Bảo Ngọc cũng dần dần tan biến...

Lúc này, Kinh Vô Nguyệt chán trò hành hạ, đánh văng tàn hồn Thánh Gióng và xông tới dùng bàn tay đầy vuốt nhọn định chụp vào đầu Dương.

Còn Hoài Bảo và Sùng Hạo đang kiệt sức gượng đứng vững dậy, tất cả khán giả cùng đứng lên...

Bởi vì họ thấy, ngoài đôi cánh đen quen thuộc, phía dưới lưng Dương bắt đầu mọc ra thêm một đôi cánh trắng như thiên thần...

Và khi đôi cánh trắng hoàn toàn hiện ra, lại thêm một đôi cánh thứ 3 cùng màu xuất hiện...

Nếu nói Tiên Long thể là một khái niệm khó tin, thì đây, một người mang hai loại Tiên Vũ lại là khái niệm chưa ai từng nghĩ đến...

Những đôi mắt tròn tròn, những cái mồm há hốc...

Bàn tay Kinh Vô Nguyệt sắp vỡ xuống...

Dương mở mắt, và gần như lập tức nhún chân hạ người, đồng thời xoay người tránh khỏi bàn tay quỷ trong gang tấc. Tuy bất ngờ trước cú thoát hiểm của Dương, Kinh Vô Nguyệt vẫn kịp xoay người cào thêm một cú vào ngực Dương, nhưng lần nữa Dương tránh thoát trong gang tấc.

Tiếp tục là những cú cào, đá, và cả chưởng, chém, nhưng Dương liên tục tránh né trong gang tấc, dù khán giả nhìn vào đều thấy rõ ràng là tốc độ của Dương có phần chậm hơn so với Kinh Vô Nguyệt.

Kinh Vô Nguyệt cũng nhận ra điều này: "Tại sao? Rõ ràng người chậm hơn ta, linh lực cũng thua kém ta!"

Dương mỉm cười không đáp, chỉ có hấn biết, tuy nộ hôn của Bảo Ngọc không đủ giúp hấn mạnh hơn Kinh Vô Nguyệt, nhưng lại khiến cho hệ thần kinh của hấn trở nên phi thường, chỉ cần Kinh Vô Nguyệt vừa nhích khẽ, Dương liền có thể phân tích ra hướng tấn công, và từ hướng tấn công lại phân tích ra hàng chục phương án tránh thoát để chọn ra phương án hiệu quả nhất, ít tiêu hao nhất, bởi Dương cũng biết trạng thái siêu phạm hiện tại không duy trì được lâu và càng tiêu hao càng nhanh chóng kết thúc.

"Để xem mày né đi đâu!" Tấn công vô vọng, Kinh Vô Nguyệt dừng lại, bốn tay, bao gồm cánh tay đã thoát khỏi cấm chế của Hoàng Đế Ấn giờ lên trời, Tử U Minh Hỏa bốc lên thành một quả lửa tím khổng lồ, sau đó đem quả cầu lửa đập thẳng xuống hồ dung nham đang sôi sục.

Kết quả của việc này khiến hồ dung nham chuyển sang màu tím yêu dị, hồ dung nham mang Tử U Minh Hỏa biến động và bắn lên những cột lửa tạo thành một cái l-ng kín vây chặt Dương từ mọi phía. Nhưng cái l-ng dung nham chưa kịp khép kín, cánh tay khổng lồ lại trôi lên đúng ngay vị trí Dương đứng, lòng bàn tay đưa Dương lên cao và những ngón tay giúp hấn ngăn cản những cột lửa.

Và sau một lúc vùng vẫy, cuối cùng Đại Ân cũng phá vỡ giam cầm...

Miệng núi lửa phun trào dữ dội, bàn tay khổng lồ bám vào vành miệng núi, sau đó một cái đầu khổng lồ trôi lên trong dung nham, theo sau là một tiếng gầm khủng khiếp...

Nhưng Dương vẫn điềm tĩnh hướng về phía Kinh Vô Nguyệt: "Kinh Vô Nguyệt, ngươi không muốn làm Quỷ nữa đúng không?"

Vừa nói, Dương vừa lấy ra một thứ nhỏ bằng lòng bàn tay mang hình dạng một búp sen hai màu đỏ đen.

Kinh Vô Nguyệt gật đầu: "Thì sao! Ngươi dạy ta cách làm ư? Nếu tin người dễ dàng thì ta cần gì phải lấy mạng ngươi bằng được!"

Dương đáp: "Ta hiểu! Ta cũng nói cho ngươi biết, cách duy nhất dành cho ngươi là Siêu Độ!"

Kinh Vô Nguyệt đáp: "Siêu Độ thì khác nào bảo ta chết đi!"

"Khác giữa chết trong thù hận và chết trong thanh thản!"

Trên tay Dương, búp sen được Dương đưa linh lực Hắc Ma Đế Lôi và Huyết Ảnh Yêu Hỏa vào, cánh hoa dần hé nở.

"Lại một Thánh Bảo kỳ lạ!" Thánh sư Thiên Lý ngạc nhiên nói.

Thần sư Đức Cường gật đầu: "Lôi Hỏa Thánh Liên, Thánh Bảo trung cấp!"

Hồ Đại Quang tò mò: "Chẳng lẽ uy lực của nó còn mạnh hơn Truy Ảnh Cuồng Pháo?"

Thần sư Đức Cường lắc đầu: "Không! Nó khác hoàn toàn..."

Khi bông hoa hoàn toàn hé nở, Dương vỗ cánh bay thẳng về phía Kinh Vô Nguyệt, tên này cũng đập không phóng đến, bốn cánh tay bốc cháy thành bốn nắm đấm lửa.

Và lần này Dương không hề tránh né, thay vào đó, hấn cầm Lôi Hỏa Thánh Liên đâm vào ngay nơi giao nhau của bốn cú đấm của Kinh Vô Nguyệt.

Va chạm vào nhau, không có tiếng nổ, không có rung động, chỉ có bông hoa hai màu đột nhiên xoay tròn mãnh liệt, lửa trên bốn nắm tay của Kinh Vô Nguyệt như bị lực xoáy phá tan, ngay cả bốn cánh tay hấn cũng như bị hút vào bông hoa, ngay cả dung nham phun lên cùng tro bụi cũng bị hút lấy.

Rồi có một bóng đen phủ trùm lên hai người, Dương liền nhảy ra tránh né, còn Kinh Vô Nguyệt kẹt lại bởi lực hút khủng khiếp của bông hoa, bị bàn tay khổng lồ của Đại Ân vỗ xuống.

ẦM...

Dung nham văng tung tóe, gã khổng lồ cao hàng trăm mét hoàn toàn được giải phóng...

Hết chương 126

Chương 127: Thống Trị

"GIÓNGGGG!!!!!!!!!"

Vừa thoát khỏi miệng núi lửa, Đại Ân trong dạng khổng lồ nhìn tàn hồn Thánh Gióng và gầm lên đầy giận dữ.

Chúa Tế có thể đi trên không, Chúa Tế khổng lồ cũng vậy, Đại Ân thẳng người dậy và bay lơ lửng trên miệng núi lửa, bàn chân trần khổng lồ co lại tung một cú sút thẳng đến Thánh Gióng.

Khổng lồ hóa khiến cơ thể chậm chạp, nhưng đây là chậm hơn so với đối thủ cùng cấp, còn đối với tàn hồn mong manh như Thánh Gióng thì kia là một cú sút cực nhanh với phạm vi cực rộng, hoàn toàn vô phương tránh né.

Nhưng khi chân Đại Ân vung lên, Dương cũng liền bay vèo đến chắn trước mặt Thánh Gióng...

Mu bàn chân khổng lồ vẫn theo đà áp sát Dương, hấn không vội bỏ chạy mà chờ đợi, đợi giây phút cú sút đủ phá sập một ngọn núi kia gần đến tầm chân mình.

Rồi thời khắc chờ đợi cũng đến, Dương nắm tay Thánh Gióng, sáu cánh võ mạnh, chân hấn co lại, linh lực phòng ngự tập trung vào hai lòng bàn chân... Khi mu bàn chân Đại Ân đá đến trúng ngay vào hai lòng bàn chân Dương cũng là lúc Dương duỗi chân, biến cú sút mang tính hủy diệt của Đại Ân thành một tấm đệm hoàn hảo đẩy Dương bay xa khỏi chân Đại Ân mà không chịu chút tổn thương nào.

Thấy cú đá thất bại, Đại Ân liền nhào người giơ tay tìm cách bắt lấy Dương. Với đầu óc sáng suốt lạ kỳ, Dương không hề lo lắng mà suy tính trong khoảnh khắc, sau đó dùng bay cho Đại Ân tóm lấy mình. Khi bàn tay khổng lồ sắp bóp lấy Dương như bóp con kiến hôi bé nhỏ, Dương liền bám ngón tay Đại Ân để trèo lên đứng trên mu ngón tay cái của tên khổng lồ này.

Vừa thoát ra, Dương liền thả Thiên Ảnh dị thú lên vai, Thánh Gióng hiểu ý lập tức nhập hồn vào Thiên Ảnh rồi bám chặt vào vảy rồng trên vai Dương.

"Con kiến hôi khốn kiếp!" Đại Ân giận giữ quát, cánh tay khổng lồ còn lại vốn bị Sùng Hạo chặt đứt 3 ngón giơ đến vỗ lên đầu Dương, Dương liền vận Ngự Lôi thuật bỏ chạy dọc theo cánh tay Đại Ân.

Nhưng Chúa Tể nào có ai đơn giản, Đại Ân thấy Dương chạy liền đưa cánh tay có Dương ra trước để dù Dương có chạy nhanh bao nhiêu vẫn nằm trong tầm đánh của bàn tay còn lại.

Vỗ xuống như đập một con muỗi, nhưng tiếng va chạm đủ phá tan mây trời. Tuy nhiên Dương đã kịp lách qua khe hở nhỏ nơi giữa hai ngón tay để nhảy lên bàn tay đứt của Đại Ân. Vừa đứng vững lại thấy cái miệng khổng lồ của Đại Ân há về phía mình và gầm lên một tiếng kinh thiên động địa...

"GRAOOO....."

Sóng âm tạo ra một cơn cuồng phong hủy diệt, Dương kịp nhảy xuống trước khi cơn cuồng phong quét tới, nhưng bàn tay Đại Ân cũng kịp đuổi theo, bàn tay này vòng ra trước chặn đường chạy của Dương trong khi bàn tay còn lại chường đến hòng ép hẳn vào giữa.

Dương vẫn không chút lo lắng, vỗ cánh xông thẳng vào bàn tay đang

võ đến từ trước ngực Đại Ân, lần nữa co chân lấy đà và biến cú võ của Đại Ân thành bàn đệm bay vút đi...

"Ngu ngốc!" Đại Ân hừ lạnh, vốn đã thấy qua khả năng này của Dương nên gã có đề phòng, khi thấy Dương co chân liền giơ tay còn lại lên để đón đầu cú nhảy của Dương.

Tuy nhiên, Dương không tìm cách bỏ chạy, ngược lại là võ cánh bẻ hướng lại bay thẳng vào giữa ngực Đại Ân.

Đa Tình xuất hiện, Huyết Hỏa cùng Hắc Lô bùng lên tạo thành một thanh Đa Tình Lô Hỏa Kiếm khổng lồ. Dương cầm kiếm đâm thẳng vào giữa ngực Đại Ân...

Mũi kiếm chạm vào lớp da cứng chắc rồi run lên và tan biến, lớp da vẫn nguyên vẹn. Dương biết mình thất bại nên liền lộn ngược người, cầm đầu bay thẳng xuống, liên tục dùng những cú nhảy hoàn hảo để thoát khỏi tay Đại Ân.

Liên tục để Dương lươn lẹo tránh khỏi tay mình, Đại Ân giận dữ quát: "Thằng nhóc khốn kiếp! Nếu đây là cơ thể của chính ta và nếu ta không bị giam cầm suốt mấy nghìn năm qua thì mày đã tan xác từ sớm rồi!"

Từ khi Dương lên cao chiến đấu với Đại Ân, phía dưới, Kinh Vô Nguyệt sau khi bị một võ trời giáng đánh chìm vào dung nham giờ đã trôi lên, với cơ thể tàn tạ, phần lưng dập nát chảy đầy máu tím, tay chân gần như gãy vụn, cái đầu vốn bị Sùng Hạo cắt đứt một mảng giờ càng thảm hơn với một con mắt tím rớt hẳn ra khỏi tròng.

Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, điều này đặc biệt đúng trong linh giới, bởi ánh mắt thay đổi không chỉ thể hiện cảm xúc thay đổi mà còn thể hiện sự thay đổi trong linh hồn. Với ánh mắt vô hồn của con mắt còn

lại, Kinh Vô Nguyệt đã hoàn toàn mất kiểm soát sau khi trọng thương, và chính thức trở thành một con Quỷ khát máu...

"Thịt... ta cần thịt..."

Nhờ vào linh lực để không bị cháy trong dung nham, Kinh Vô Nguyệt lê lét trên biển lửa đỏ rực đang phun trào tìm kiếm thịt người...

Một đời kiêu hùng, một đời thù hận...

Giờ chỉ còn thân tàn ma dại, muốn sám hối cũng không còn cơ hội...

Xoẹt...

Thuận Thiên kiếm vung lên, đầu lìa khỏi cổ...

Cả cơ thể Kinh Vô Nguyệt tan rã thành một vũng tím nhầy nhụa rồi bị dung nham thiêu rụi, chỉ còn lại một thứ mỏng manh hư ảo như giấy, thứ này tự cuộn lại rồi bay lên, nhập vào Dương khi hấn đang trong đà bay xuống.

Khi Dương đáp xuống mặt đất liền đáp đến chỗ Sùng Hạo, tóm lấy Thánh Gió trên vai đưa cho Sùng Hạo và Hoài Bảo, Dương nói: "Mau giúp ta mang con thú này đến vực Vô Hồn! Nhanh!"

"Người thích thì tự mà đi!" Hoài Bảo đáp, rồi hấn và Sùng Hạo cùng đi qua mặt Dương để đối đầu với gã khổng lồ Đại Ân đang trở lại hình người.

Dù đã đoán trước, nhưng Dương không khỏi lắc đầu trước sự liều mạng của hai tên này, đành quay đầu lại cùng Hoài Bảo và Sùng Hạo.

Thánh Gióng trên vai Dương lên tiếng: "Nhóc con, hấn bị giam cầm suốt mấy nghìn năm nên chắc chắn không thể phát huy được thực lực, nhưng dù vậy cũng mạnh hơn ngươi lúc này..."

"Đừng nói nữa, ta nhất định sẽ không để tàn hồn ngài tiêu tán!"

Dương đáp giọng quyết tâm rồi hỏi Hoài Bão và Sùng Hạo: "Hoài Bão, Sùng Hạo, hai người còn dùng được Thiên Kiếm Ảnh và Hoàng Đế Ấn chứ?"

Hoài Bão đáp: "Miễn cưỡng dùng được một lần, nhưng chỉ duy trì được vài giây."

Sùng Hạo đáp: "Ta dùng được một lần."

Dương gật đầu: "Được, vậy trong lúc ta quấy rối hấn, khi nào ta ra hiệu thì nhờ Hoài Bão đóng Hoàng Đế ấn lên tăng cường linh lực cho Sùng Hạo, rồi nhờ Sùng Hạo dùng Thiên Kiếm Ảnh đâm thẳng vào vị trí giữa ngực tên kia nhé! Đây chỉ là nhờ vả thôi chứ không phải ra lệnh, vì quyền quyết định là của hai người!"

Nói xong, Dương lập tức vẫy tay gọi Lôi Hỏa Thánh Liên về tay, cầm Đa Tình Lôi Hỏa kiếm lao đến chỗ Đại Ân, tên này vừa tích tụ dung nham tạo thành một lớp áo giáp sau khi thu nhỏ thành người.

Khi Dương đi, Google liền lên tiếng nhắc nhở: "Ta khuyên ngươi nên từ bỏ ý định phá phong ấn giải cứu Đại Đức, thay vào đó, hãy đâm thẳng vào tim..."

"Ta không muốn!" Dương đáp gọn gàng.

Đối diện, Đại Ân nhìn Dương lao đến liền nhíu mày hỏi: "Không lần trốn nữa sao? Giao thẳng Gióng ra đây, tao sẽ cho mày chết toàn

thây!"

Không trả lời Đại Ân, Dương mở miệng gọi to: "Đại Đức! Cháu biết ông nghe tiếng cháu nói, hãy vùng lên đi! Nữ hoàng Đại Liên vẫn đang đợi ông về!"

Nghe Dương nói, cơ thể Đại Ân dường như run lên một cái.

"Cố lên, dù biết là không thể tự thoát ra, nhưng sự vùng vẫy của ông sẽ giúp chúng cháu đánh bại Đại Ân và phá vỡ phong ấn cho ông!"

Lời kêu gọi dường như có hiệu quả, Đại Ân đột nhiên ôm lấy ngực, đôi mắt đảo tròn rồi gầm lên: "Thằng chó! Câm miệng ngay cho tao!"

Sau đó Đại Ân giậm mạnh chân xuống mặt hồ dung nham, tạo ra một làn sóng mạnh mẽ đánh thẳng về phía Dương, nhưng Dương đã bay lên ngay khi chân Đại Ân cử động.

Dương bay lên, Đại Ân cũng giậm chân bay lên với một tốc độ khủng khiếp, tiếp cận Dương và tung cước đá thẳng vào mặt Dương.

Dương kịp nghiêng người ra sau tránh đòn từ trước, và sau đó liền dùng kiếm đâm vào tay Đại Ân khi tên này đang tung cước. Đại Ân không còn lớp da cứng chắc như khi Khổng Lồ hóa, nhưng Đa Tình Lô Hỏa kiếm chưa đủ sức đâm xuyên, bị uốn cong lại rồi bật ra, Dương liền mượn thế lùi xa vừa kịp né một cột dung nham bị Đại Ân gọi từ dưới bắn lên.

Tiếp sau đó là hàng chục cột dung nham mang linh lực cấp Chúa Tể bắn lên từ mọi phía và đuổi theo Dương. Càng lúc càng nhiều, cuối cùng bao vây Dương khắp phía, những khối dung nham này nổ ra bắn tung tóe. Dương là người đứng trong trung tâm vụ nổ, tưởng chừng hẳn sẽ tan xác nhưng người ta lại thấy những bông hoa dung

nham đột nhiên xoáy mạnh như bị hút vào thứ gì đó, khi những dòng dung nham này tập trung lại thì người ta mới thấy Dương đang đứng bên trong, tay cầm Lô Hỏa Thánh Liên giơ cao, bông hoa xoáy mạnh cuốn lấy dung nham tạo thành một quả cầu dung nham khổng lồ.

"Thằng ngu!" Đại Ân cười khinh, tay giơ về phía khối dung nham đang xoáy tròn trên đầu Dương và bóp mạnh. Nhưng khi ngón tay Đại Ân bắt đầu co lại thì Dương đã nhanh tay ném khối cầu khổng lồ về phía hắn, khiến khối cầu phát nổ trong khoảng giữa Dương và Đại Ân.

Dung nham nổ tung tạo thành một cơn mưa đỏ rực, và khi mưa dung nham tan dần, Dương phía sau màn mưa từ khi nào đã lấy Truy Ảnh Cuồng Pháo ra và khởi động, không còn dùng linh lực dự trữ mà thay vào đó là linh lực của hắn hiện tại.

Cảm nhận sự uy hiếp từ khối cầu lô hỏa trên nòng pháo nhưng Đại Ân chưa kịp né đi thì Dương đã khai hỏa ở mức 40% uy lực...

ẦM!

Luồng lô hỏa bắn trúng vào tay Đại Ân đánh hắn bật ra, Dương liền lao đến và vận Hắc Lô Huyết Hỏa Cuồng xuống chân, tung cước từ trên đá Đại Ân văng xuống miệng núi.

ẦM ẦM...

Núi lửa đang phun trào, lại có Đại Ân văng xuống càng phun trào dữ dội hơn. Dương cũng lao xuống ngay đúng vị trí Đại Ân trời đầu lên, chân còn lại tung thêm một đòn Hắc Lô Huyết Hỏa Cuồng thẳng vào đầu tên này.

BINH!

Không thể đánh bại nhưng đủ làm Đại Ân choáng váng, Dương túm tóc Đại Ân kéo hẳn bay lên, định mở miệng ra hiệu thì thấy Sùng Hạo và Hoài Bảo đã hiểu ý xông đến.

Đối diện Đại Ân, Sùng Hạo giương Thuận Thiên Kiếm ra và Hoài Bảo lập tức dùng Sắc Mệnh Chi Bảo ấn đóng dấu ấn Hoàng Đế lên tay cầm kiếm của Sùng Hạo, sau đó Thuận Thiên kiếm vươn dài và một lớp hư ảnh Thuận Kiếm hiện ra đâm thẳng về phía ngực Đại Ân...

"Tụi mày xem thường tao quá!"

Nhưng lúc này, Đại Ân tỉnh cơn choáng liền đưa tay ngăn kiếm, đồng thời gọi một luồng dung nham đánh vắng Sùng Hạo và Hoài Bảo. Sau đó gã chụp cổ tay Dương ném hẳn ra trước mặt và tung đấm.

BINH!

Một đòn mạnh khủng khiếp đánh Dương vỡ cả bụng, máu văng tung tóe...

Dương văng về phía Hoài Bảo và Sùng Hạo.

"Thuận Kiếm ảnh đâm vào tim sẽ khiến hẳn chết ngay lập tức, còn đâm vào ngực chỉ để lại một vết thương lâu lành. Đại Ân không biết điều này nên hẳn chỉ tập trung bảo vệ giữa ngực, nơi đặt phong ấn giam cầm linh hồn Đại Đức." Google bất chợt lên tiếng.

"Ta biết..."

"Người biết, vậy tại sao vẫn mạo hiểm chọn cách tấn công vào nơi hẳn phòng bị cẩn thận nhất? Việc cứu Đại Đức có ý nghĩa gì với người?"

"Không có ý nghĩa với ta, nhưng rất ý nghĩa với người phụ nữ kia, nữ hoàng Đại Liên..."

"Vậy giờ thì sao? Những người đang chờ đợi người thì sao?"

"Ta có lỗi với họ... Nhưng ta nghĩ ta không hề sai..."

Đại Ân điên cuồng xông đến...

"Nếu được sống lại lần nữa, người có chọn đi con đường này không?"

Dương gật đầu, mắt nhắm lại chờ đợi đòn hủy diệt của Đại Ân giáng lên người mình...

"Vậy ta cho người một cơ hội, hãy chứng minh con đường người đi là đúng..."

"Người còn sức mạnh để cho ta mượn sao?" Dương ngạc nhiên mà như không ngạc nhiên.

Google đáp: "Không, là sức mạnh của chính người, ta chỉ giúp người dùng được nó... Thiên phú của tư chất Hắc Ám..."

"Thống Trị!"

Đại Ân đã xông đến, nhưng chính lúc này, Đại Đức lần nữa vẫy vùng khiến Đại Ân khựng lại. Dương mở mắt, dang hai tay ra, một tay chụp lấy Sắc Mệnh Chi Bảo ấn, một tay chụp lấy Thuận Thiên kiếm rơi bên cạnh...

Sắc Mệnh Chi Bảo ấn tỏa ra ánh vàng rực rỡ, Sắc Mệnh Long Ảnh

vàng rực hiện ra cản lấy năm đấm của Đại Ân, đồng thời Thuận Thiên kiếm vươn dài đâm thẳng vào mắt hắn.

Bị tấn công bất ngờ cùng với sự hỗn loạn trong linh hồn, Đại Ân gầm lên và thực hiện không lồ hóa.

Cơ thể Đại Ân lớn dần, lớn dần...

Dương gượng dậy, vỗ cánh bay đến, Thuận Thiên kiếm giương ra ngắm thẳng vào lòng ngực Đại Ân...

Rồi, từ trên thân kiếm trong suốt, một hư ảnh hiện ra...

Thiên Kiếm Ảnh!

Tay còn lại, Dương cầm Sắc Mệnh Chi Bảo ấn, tung ấn vào đầu cán Thuận Thiên kiếm, một dấu ấn vàng rực hiện ra...

Hoàng Đế Ấn!

Sau cú đóng dấu, Thuận Thiên kiếm mang theo Thiên Kiếm Ảnh bắn như thần tốc về phía trước, đâm xuyên qua giữa ngực Đại Ân...

Tất cả những con tim như rơi rụng, tất cả những linh hồn như tiêu tán, một người có thể dùng được năng lực đặc biệt của hai Thần Bảo ngay trước mặt chủ nhân của hai Thần Bảo này!

Không còn từ nào để diễn tả sự chấn động này nữa rồi...

Hết chương 127

Chương 128: Sinh Mệnh

Khi mà trong lòng những người được tận mắt chứng kiến khoảnh khắc phi thường còn đang ngập tràn sóng gió, thì từ nơi chiến trường trên miệng núi lửa Phẫn Nộ, gã khổng lồ Đại Ân bắt đầu điên cuồng gào thét trong khi cơ thể gã dần trở lại kích cỡ bình thường.

Từ nơi lưng ngực bị Thiên Kiếm Ảnh xuyên qua xuất hiện một chuỗi rạn nứt, Đại Ân quỳ trên dung nham, hai tay ôm lấy ngực điên cuồng gào rú, cố gắng ngăn cản sự tan vỡ của phong ấn đã giam cầm Đại Đức suốt hàng ngàn năm qua.

Nhưng làm sao có thể ngăn lại được nữa, Đại Ân biết rõ điều này nên sau một hồi không cam tâm, hắn đưa ánh mắt điên cuồng nhìn về phía Dương.

"THĂNG CHÓ KHỐN NẠN!"

Đại Ân gầm lên, linh hồn hắn bắt đầu bị đẩy khỏi xác Đại Đức, liền lướt thẳng đến Dương hòng ra tay trả thù...

Nhưng linh hồn Đại Ân bị níu lại ngay khi vừa rời xác không bao xa. Người tóm hắn không ai khác chính là Đại Đức sau khi đã lấy lại thân xác.

"ĐẠI ÂN!"

Đại Đức gầm lên, tiếng gầm còn lớn hơn, phẫn nộ hơn xa tiếng gầm của Đại Ân dành cho Dương.

"NGÀY ĐÓ, TA VÌ NỂ TÌNH ANH EM MÀ THA MẠNG CHO NGƯỜI!
VẬY MÀ NGƯỜI NỮ RA TAY ÁM TOÁN ĐỂ CHIẾM ĐOẠT CƠ THỂ
TA!"

Vừa gầm thét, nước mắt vừa tuôn ràn rụa trên gương mặt vị tướng
kiêu hùng một thời của Khổng Nhân tộc.

"DỪNG CƠ THỂ TA ĐỂ GIẾT HẠI BẠN BÈ TA, ÂM MƯU CHIẾM
ĐOẠT NGƯỜI TA YÊU, HỦY DIỆT TỘC LOÀI CỦA TA, LÀM VẬY
NGƯỜI THẤY VUI SAO?"

Mất đi cơ thể, dù linh hồn còn toàn vẹn cũng không thể phát huy toàn
bộ uy lực, Đại Ân đang sợ hãi nhưng khi thấy nét mặt thống khổ tận
cùng của Đại Đức, liền cười lên độc địa: "Ha ha... Ha ha ha... Rất...
vô cùng sáng khoái! Khiến mày đau đớn trong bất lực là ước mơ của
tao từ thuở bé rồi!"

Đại Đức gầm lên: "TẠI SAO!"

Đại Ân gầm to không kém: "TẠI VÌ TAO KHÔNG HIỂU TẠI SAO TAO
LUÔN LUÔN THUA MÀY! TÀI NĂNG TAO CÓ THUA MÀY SAO? NỖ
LỰC TAO CÓ THUA MÀY SAO? TẠI SAO TẤT CẢ DANH VỌNG,
TẤT CẢ KINH NGƯỠNG ĐỀU DÀNH CHO MÀY? NGAY CẢ NỮ
HOÀNG, NGƯỜI TAO TÔN THỜ VÀ MƠ TƯỞNG CŨNG DÀNH
TÌNH YÊU CHO MÀY!"

Đại Đức xuống giọng, nhưng lời nói lại đầy hùng hồn: "Tại vì mày
tham lam! Tao nỗ lực vì cống hiến, còn mày nỗ lực vì danh vọng, tao
kết giao để tìm tình thân, còn mày kết giao để tìm sự kính ngưỡng!
Nữ hoàng ư? Ngày xưa, người nàng chú ý là mày!"

Câu nói cuối như một đòn chí mạng giáng thẳng vào linh hồn Đại Ân,
hắn trợn mắt nhìn Đại Đức như muốn nghe Đại Đức lặp lại câu cuối.

Thấy Đại Ân kinh ngạc lẫn khó tin, Đại Đức nói tiếp: "Ban đầu Đại Liên không hề chú ý đến tao, bởi nàng cho rằng tao không có khuyết điểm khiến nàng cảm thấy xa vời, còn mày lại có sự ranh mãnh khiến nàng cảm thấy đáng ghét, nhưng chính sự đáng ghét này khiến nàng tò mò về mày."

"Nhưng mày thì sao? Bề ngoài thì lắm chiêu nhiều trò ra vẻ si tình để chiếm đoạt trái tim nàng, nhưng phía sau lại ăn chơi đàn đấm với những ả đàn bà khác, mày tưởng nàng không biết sao! Tao có khuyên mày chưa! Mày trả lời tao như thế nào!"

"Đạo đức giả! Mày đáp lại tao như vậy đó! Đại Liên thất vọng về mày, tao cũng thất vọng về mày! Chính những lần tâm sự đồng cảm đã mang chúng ta đến gần nhau... Lỗi là do ai? Mày nói đi!"

"CÂM MIỆNG!" Đại Ân gầm lên, đau đớn dường như tăng lên gấp đôi, hóa ra người phụ nữ mà hắn khao khát vốn có thể đã thuộc về hắn...

Trách ai đây? Ích kỷ, nên không thể tự trách bản thân mình, Đại Ân dồn mọi tội lỗi cho người em trai ruột thịt: "LÀ TẠI MÀY! TẠI MÀY MÀ TAO MẤT ĐẠI LIÊN, TẠI MÀY MÀ TAO THÙ HẬN, TẠI MÀY MÀ TAO LẦM ĐƯỜNG!"

Vừa điên cuồng đổ lỗi, Đại Ân vừa dùng linh lực gọi hồ dung nham đang sôi sục cuộn lại tạo thành một cột dung nham khổng lồ bắn lên từ dưới chân Đại Đức. Nhưng linh lực đơn thuần không thể nào mạnh mẽ bằng linh lực kết hợp với thể lực, Đại Đức giơ tay lên cao rồi đấm mạnh xuống làm cột dung nham vừa thành hình đã bị đánh tan, tạo ra một chấn động nghiêng trời lệch đất. Cú đấm cũng tạo đà cho Đại Đức lao về phía Đại Ân đang quay đầu bỏ chạy...

"Không! Tha cho anh! Anh là anh ruột của em! Anh biết sai rồi!" Trong bước đường cùng, Đại Ân đổi sắc van lơn.

"Tao tha cho mày..."

Tiếng nói của Đại Đức làm Đại Ân mừng rỡ, nhưng lại biến sắc khi nghe tiếp câu sau: "Nhưng vong linh của những người chết trong tay mày thì không tha cho mày!"

Một đấm khủng khiếp tống thẳng vào lưng khiến linh hồn Đại Ân kêu gào đau đớn, Đại Đức thoát cái đã tiến đến trước mặt Đại Ân và tung thêm một đấm thẳng vào mặt tên này, sau đó là liên tục hàng trăm cú đấm từ mọi phía, mỗi cú đấm là một lần tưởng niệm của Đại Đức về một người thân bị Đại Ân sát hại.

Linh hồn Đại Ân giờ đã hồn không ra hồn...

"Cuối cùng, ta đấm thay cho Đại Liên!"

Đại Đức từ trên cao bắn xuống, nắm đấm nổi đầy gân xanh tung thẳng vào đỉnh đầu Đại Ân.

Có tiếng va chạm khủng khiếp nhưng rất khó diễn tả vì là va chạm với linh hồn. Linh hồn Đại Ân gầm thêm một tiếng cuối cùng rồi bắt đầu tan ra thành từng mảnh nhỏ rồi biến mất...

Dương, Sùng Hạo và Hoài Bảo đang nằm bên miệng núi và được Thánh Gióng dùng chút linh lực ít ỏi bảo bọc khỏi dung nham.

"Kết thúc rồi..." Dương thở phào nhẹ nhõm, hô hấp khó dần và toàn thân đau đớn.

Sùng Hạo và Hoài Bảo cùng gượng ngồi dậy và gọi hai món Thần

Bảo trở về tay. Hoài Bảo còn đỡ, Sùng Hạo mặt xanh mét chụp lấy và cảm nhận mối liên kết giữa mình và Thuận Thiên kiếm, sau đó thờ phào nhẹ nhõm vì cảm nhận được sự liên kết giữa thần kiếm và bản thân vẫn còn nguyên vẹn rồi lại nhìn Dương bằng ánh mắt sấm soi tò mò.

Còn trong lòng Hoài Bảo, lão sư phụ cảm thán: "Đây giống như không còn thuộc về phạm trù Thiên Phú nữa rồi... Ta nghĩ... hắc... chính là Trời!"

Hoài Bảo đang trầm tư, chợt bị Dương níu quần và cất tiếng rên rỉ làm hắc giật cả mình: "Ê! Bán cho viên Thánh đan coi!"

Hoài Bảo quát: "Người nghĩ Thánh Đan là bò viên à? Ta có mỗi một viên phòng thân! Tiên đan có lấy không?"

"Cũng được... Cho ta 50 viên..."

"Mỗi viên 10 tỷ!" Hoài Bảo hét giá.

"Cổ nè cắt đi!"

"Hắc không cắt thì người cũng tự chết!" Sùng Hạo chen vào, sau đó nói thêm: "Nể tình bán rẻ hắc đi, mỗi viên 1 triệu được rồi... Sẵn bán ta 50 viên luôn..."

"Tưởng gì..." Dương và Hoài Bảo đồng thanh nói.

Nhưng cuộc giao dịch không tưởng nhanh chóng thất bại, bởi Đại Đức sau một hồi tưởng niệm đã lau nước mắt và lướt đến chỗ Dương.

Nhưng vừa mới lau khô nước mắt, mặt Đại Đức lại lần nữa ràn rụa,

ông quỳ trước ba người Dương, Bảo, Hạo và liên tục dập đầu: "Cảm ơn... Cảm ơn các vị đã giúp ta trả được thù cho dân tộc... Cảm ơn..."

Dương cười mà như khóc: "Không cần phải cảm ơn đâu... Làm ơn... cứu cháu..."

Đại Đức sực nhớ, liền tiến đến xem xét thương tích thâm hại của Dương rồi đặt tay lên trán hắn, đưa linh lực cấp Cực Hạn Chúa Tế vào để chữa trị. Dương nhiên là khả năng chữa trị cơ thể của Linh Đế hay Chúa Tế đều không thể sánh bằng khả năng chữa trị cơ thể của linh lực hệ Sinh Mệnh, nhưng bù lại, linh lực của Đại Đức hiện tại đã chạm ngưỡng của Thần nên cũng đủ giúp Dương duy trì sự sống và khôi phục được một phần những thương tích chí mạng nơi vùng bụng.

Sau khi chữa thương cho Dương và tiếp tế một phần linh lực cho Sùng Hạo và Hoài Bảo, Đại Đức gọi: "Giống lại đây ta truyền chút linh lực cho cậu!"

Lúc này Dương mới nhận ra Thánh Gióng đang lượn lờ loanh quanh để thu nhặt những mảnh vỡ của Thiên Vương giáp. Và khán giả cũng nhờ tiếng gọi của Đại Đức mà biết tàn hồn bí ẩn kia tên là Gióng...

"Gióng? Thiên Vương giáp? Đó là Phù Đồng Thiên Vương?"

"Hình như là vậy, còn bộ giáp khi nãy chính là Thiên Vương giáp, hóa ra nó đã hỏng từ trước! Quả nhiên Việt Hồn hội điểm thúì này giờ trò!"

Nhận ra mình bị lừa nhưng không còn ai có tâm trí để giận, bởi nhờ trò lừa của Việt Hồn hội mà họ được chứng kiến một cuộc chiến dữ dội trên một vùng đất lịch sử... Và trên hết, là những khoảnh khắc phi

thường của những thiên tài phi thường...

Sau khi Thánh Gióng thu dọn những mảnh giáp vỡ, bọn Dương, Hạo, Bão cũng đến lúc phải ra về, nhưng tất cả cổng ra vào đã bị vô hiệu nên cả bọn chỉ còn cách tiến đến lầu đài bên dưới vực Vô Hồn.

Về đến, Đại Đức lập tức xuống căn hầm nơi nữ hoàng Đại Liên đặt lên mình lời nguyện Vọng Phu.

Người đàn ông đứng lặng trước bóng hình người yêu...

Lòng gã tan nát, muốn hôn nàng để lần nữa được ngắm nhìn nụ cười xinh đẹp, để lần nữa được ôm ấp cơ thể dịu dàng...

Nhưng nếu làm vậy, cũng là đưa tiễn nàng về với cát bụi vô hồn...

Nhưng lại nhưng, nàng tự nguyện chỉ để được gặp lại hắn một lần, chẳng lẽ lại bắt nàng tiếp tục đợi chờ trong vô vọng...

Và gã dứt khoát, hướng bờ môi khô cằn...

"Đừng!"

Nghe tiếng Dương vội vàng can ngăn, Đại Đức không quay lại nhìn vì gương mặt đã ngập trong nước mắt, gã hỏi: "Tại sao?"

"Vẫn còn cách khác để phá giải Vọng Phu!"

Gương mặt đau khổ của Đại Đức chợt bừng lên hy vọng: "Làm cách nào? Mau nói đi!"

Dương nói: "Nhờ Đại Ân đột phá thất bại mà cơ thể ngài hiện tại đã trở thành cơ thể Bán Thần..."

"Đúng vậy, rồi sao?"

"Nhờ vậy mà có thể sống được nhiều nghìn năm, theo cháu đoán thì chắc còn được khoảng 3000 năm nữa?"

"Đúng vậy, nếu ta không thể đột phá thì tối đa là khoảng hơn 3000 năm nữa..."

Dương nói tiếp: "Còn nữ hoàng cũng Vọng Phu trong khoảng 3000 năm. Vậy nếu chuyển 3000 năm sinh mệnh của ngài cho 3000 năm Vọng Phu của nữ hoàng thì hai người sẽ có thể sống bên nhau thêm vài năm nữa..."

Đại Đức mừng như điên: "Đúng rồi! Tại sao ta không nghĩ ra! Nhưng mà... làm sao có thể chuyển được..."

Dương đáp: "Cháu biết một người có thể làm được! Nữ Thần Sinh Mệnh!"

Như có ánh sáng rọi vào tâm tối, Đại Đức bừng tỉnh khỏi cơn đau rồi lần nữa quỳ xuống trước mặt Dương, chân thành nói: "Cậu đã liều mạng cứu ta khỏi phong ấn, giờ lại giúp ta tìm con đường cứu mạng người ta yêu... Ớn nghĩa này ta làm sao có thể đền đáp..."

Dương đỡ Đại Đức dậy và đáp: "Ngài không cần phải đền đáp, cháu làm vậy chỉ vì bị Vọng Phu làm cho cảm động thôi..."

Bị chiêu thả con tép bắt con tôm của Dương làm cho cảm động không nói nên lời, Đại Đức khóc như mưa mà không hề biết rằng, trong đầu Dương, kết thân với một Bán Thần đã là phần thưởng tuyệt vời nhất dành cho hắn.

Lúc này, Hoài Bảo đột nhiên chạy xuống gọi: "Đại Đức, ngài mau ngăn cản Thánh Gióng..."

Cả bọn vội chạy lên, thấy Gióng đang vận một linh thuật gì đó nhưng bị Sùng Hạo kịch liệt ngăn cản, Thiên Vương giáp đã được hàn gắn thành hình bộ giáp trên bàn.

"Ngài định làm gì vậy? Tự kết liễu mình để khôi phục linh trí cho bộ giáp sao?" Dương hỏi.

Thánh Gióng im lặng không đáp.

Dương nói tiếp: "Ngài nói cháu là truyền nhân của người tạo ra bộ giáp, vậy ngài có tin không nếu cháu nói cháu có thể tái sinh bộ giáp này mà không cần ngài phải hy sinh vô nghĩa?"

"Cụ tổ Võ Phi Trường của cháu là đời trước khi hoàn thành bộ giáp, rồi nhờ vào ý chí muốn sáng tạo Thần Bảo mà trở thành linh trí cho bộ giáp. Ngài nghĩ điều này có ý nghĩa gì?"

Thánh Gióng ngẫm nghĩ rồi đáp: "Bộ giáp chưa hoàn thiện... Chỉ trở thành Thần Bảo nhờ vào linh trí..."

"Đúng vậy! Cháu có thể phục chế bộ giáp như ngài đã thấy ở một mảnh giáp. Nên cháu cũng có thể phục chế hoàn toàn bộ giáp, và trong tương lai, cháu tin là cháu sẽ hoàn thiện bộ giáp, hoàn thiện ước mơ của tổ tiên!"

Đứng một bên, Sùng Hạo như rúng mào nghi hoặc: "Sao thằng cô hồn này hôm nay nói chuyện chính khí quá vậy?"

Hoài Bảo nhún vai: "Hôm sau lại y như cũ thôi..."

Đại Đức lên tiếng: "Cậu bé nói đúng đấy! Hơn nữa ta còn cần cậu giúp..."

Thánh Gióng đang rưng rưng lệ: "Ngài cần cháu giúp gì?"

Đại Đức đáp: "Nhờ cậu bảo vệ Đại Liên trong thời gian ta ra ngoài tìm kiếm con đường cứu sống nàng..."

Thánh Gióng gật đầu: "Cháu hứa sẽ bảo vệ nữ hoàng cho đến khi ngài về..."

Sau đó Thánh Gióng nhìn sang Dương, lệ ngấn tuôn thành dòng trên tàn hồn mong manh...

Hết chương 128

Chương 129: Vũ Khúc Tinh Tú

Đã hai tháng trôi qua kể từ khi cuộc thi Thanh niên anh hùng chiến kết thúc, nhưng dư chấn vẫn còn in sâu trong tâm trí những người được tận mắt chứng kiến cuộc thi, những lời kể lan thành những lời đồn, những lời đồn lan rộng khắp đất nước khiến nhân tâm chấn động, ba thiên tài 17 tuổi của Thế hệ phi thường hợp lực đánh bại hai vị Chúa Tể!

Chấn động lan khắp, nhưng vẫn có những vùng sâu vắng thanh tịnh không chịu ảnh hưởng...

Vùng Bảy Núi của tỉnh An Giang, gọi là Bảy Núi nhưng thật nơi này có đến 37 ngọn núi. Nơi đây là một vùng đất còn hoang sơ yên bình, núi sông trùng điệp, non xanh nước biếc, dưới chân núi là những cánh đồng xanh trải bạt ngàn...

Mặt trời chìm dần xuống chân núi...

Nơi một vách núi cao chọc tầng mây, một bóng người bám vào vách đá tựa như con kiến nhỏ đang vẫy vùng giữa thiên nhiên bao la hùng vĩ. Dương cẩn thận bám từng khe đá để trèo lên vách núi, thỉnh thoảng dừng lại lấy sức để trèo lên một đoạn khó, đôi lúc cũng trượt tay, vội vàng bấu lấy một mô đá rồi lại tiếp tục trèo lên.

Sau thời gian nỗ lực, cuối cùng Dương cũng vượt qua vách núi, vừa thò đầu lên khỏi vách thì giật mình vì thấy một bóng người như đứng chờ đợi hẵn từ trước.

"My! Sao em ở đây?" Dương ngạc nhiên hỏi.

My nở nụ cười dịu dàng mà rạng rỡ, mái tóc dài bồng bềnh trong gió trời bao la đẹp như thiên thần làm tim Dương mê muội, nàng đáp: "Chỉ là muốn đi đâu đó đổi gió. Hì hì..."

Sau đó My khom người đưa tay cho Dương nắm, nhưng một cơn gió mạnh bất ngờ thổi qua làm váy ngắn tốc lên để lộ ra mảng quần lót mỏng manh quyến rũ giữa cặp đùi trắng mịn như nhung. Khởi nói cũng biết mắt Dương bị cảnh này hút chặt không thể rời.

"Không được nhìn!" My cười ngượng trong lúc vội kéo váy che đi, nhưng mùi hương dịu ngọt đã lỡ lan vào mũi Dương mất rồi...

Sau đó Dương ta cũng lên được bờ, liền cùng My vừa trò chuyện vừa tìm đường tiến sâu vào núi.

"Anh muốn đến đây rèn luyện thể lực à?"

"Sao em nghĩ vậy?"

"Vì em thấy với linh lực của anh thì đâu cần phải trèo đèo lội suối vất vả như vậy, Tiên Long hóa rồng bay vào núi là được mà!"

Dương gật đầu: "Ừ! Anh sẽ không sử dụng linh lực để rèn luyện thể chất, trừ tình huống nguy hiểm. Nhưng mục đích chính là đến đây để tìm một loại quặng kim loại hiếm."

"Nhưng mà..." Dương đột nhiên nhấn mạnh khiến Diễm My tròn xoe mắt ngọc nhìn hấn, Dương nháy mắt nói tiếp: "Không dùng linh lực cũng có cái hay của nó đấy!"

Nói xong, chợt thấy gương mặt xinh đẹp của Diễm My ửng hồng, Dương tò mò hỏi: "Em nghĩ gì mà đỏ mặt thế kia?"

My ngỡ ngàng: "Thì... nghĩ xem cái hay mà anh nói là cái gì..."

Dương trợn mắt: "A! Đừng nói em nghĩ đến cái kia nha! Chúng ta là anh em ruột đó!"

Nghe xong, My vừa buồn vừa giận quay đầu đi: "Em đi về đây!"

Nhưng nàng vừa quay đi, bàn tay Dương đã vươn đến, một tay ôm ngang hông, một tay ôm hai đùi, Dương bế My lên và kề gương mặt hấn vào gương mặt nàng: "Có cô em gái ruột xinh đẹp như vậy, nếu anh không biến thành con thú thì chắc anh không phải con người..."

Nghe câu nói đầy mâu thuẫn của Dương, Diễm My vừa ngỡ ngàng vừa bật cười: "Chứ anh là con gì?"

"Chồng em!"

Dương đáp, rồi cúi mặt hôn vào làn môi hồng chúm chím của My...

Thơm như hoa...

Ngọt như mật...

Nàng vô thức giơ tay quàng qua cổ hấn...

Đầu lưỡi ướt át...

Đùi thon mềm mại...

Ọt...

Bụng Dương chợt kêu gào lên sau nửa ngày dài nhấn nhện, Dương

và My buông môi ra rồi cùng nhìn nhau cười. Nụ cười đầy tình đầy ý...

Không thể chối từ...

Hai đôi môi như bị hút vào nhau...

Rồi ngón tay thon chen vào ngăn trở...

"Mình ăn gì đi, em cũng đói..."

Dương gạt đầu, cơ thể hắn cũng đang mỏi mệt, nên cố kềm nén cơn ham muốn để dưỡng sức cho một trận chiến lâu dài...

"Vậy mình tìm chỗ nào cắm trại nhé, cũng tối rồi..."

"Vâng ạ! Thả em xuống đi..."

"Không!" Dương đáp chắc nịch, bế cô em gái xinh đẹp băng qua dốc núi.

"Thả em xuống đi! Như vậy kỳ lắm!"

"Ở đây có ai thấy đâu!" Dương đáp.

"Nhưng mà xấu hổ chết được!"

"Không chết đâu, đêm nay anh sẽ làm em xấu hổ gấp ngàn lần! Khà khà khà..." Tiếng cười thâm đảng của Dương làm chim rừng bay tán loạn.

"Sao em lại có ông anh bại hoại thế chứ! Hu hu..."

"Hãy tự trách bản thân em vì quá xinh đẹp đi! Khà khà..."

Bế My vừa đi vừa trò chuyện, Dương tiến đến nơi một hồ nước nhỏ trong vạt, hồ được tạo thành từ một con thác nhỏ trên vách đá, xung quanh là cây xanh phủ kín tạo thành một khung cảnh yên bình thơ mộng tựa cõi thần tiên.

Thả My xuống đất rồi hôn nhẹ lên môi nàng, Dương bảo: "Em ngồi nghỉ, để anh dựng lều rồi nấu ăn nhé!"

"Anh dựng lều rồi tắm rửa đi, để em nấu ăn."

Vậy là Dương ta quét dọn một bãi đất ven hồ, dựng xong căn lều thì nghe tiếng My gọi: "Sao dựng có một căn vậy anh? Lều của em đâu?"

Dương cười dâm ô: "Anh em với nhau, ngủ chung một đêm không được à!"

Diễm My đỏ mặt lườm yêu: "Chỉ ngủ thôi nhá!"

Dương đáp: "Trong lều thì chỉ nên ngủ... chuyện không nên làm thì phải làm ở ngoài..."

Không thể đối đáp với gã anh trai dâm dê, My cúi mặt chăm chú nướng mấy củ khoai cùng hai tảng thịt khô, gương mặt nàng đỏ ửng...

Dương nhảy ào xuống hồ tắm rửa sạch sẽ rồi lên giữ bếp để đến lượt My xuống tắm. Đương nhiên Dương làm gì có tâm trí mà nấu nướng, hẳn đổi hướng ngồi để ngắm nhìn My tắm, nàng ngâm mình trong hồ, chỉ để lộ bờ vai mềm mại cùng làn tóc mượt mà. Chỉ vậy, nhưng kết hợp với động tác rưới nước mềm mại dịu dàng cũng đủ

khiến lòng người si mê...

Như đề phòng, Diễm My quay đầu liếc sang, bắt gặp ánh mắt Dương đang si mê nhìn mình liền thẹn thùng ngoảnh mặt. Nhưng nét mặt thẹn thùng của nàng lọt vào mắt Dương lại thành nét mặt quyến rũ khiêu gợi đến mức không thể chối từ...

Đêm xuống sao lên...

Bếp lửa nhỏ bập bùng dưới ngàn vọn vì sao lung linh lấp lánh. Diễm My sau khi tắm rửa đã đến ngồi cạnh Dương bên bếp lửa hồng, nàng mặc một chiếc đầm hai dây khoe vai trần gợi cảm, hai bầu ngực đầy đà được lớp vải mỏng ôm lấy một cách mong manh như thể sẽ rơi ra nếu nàng động mạnh. Đầm ngắn, lại ngồi trên đá nên đôi chân thon dài mịn màng và trắng hồng lộ ra lung linh dưới ánh lửa.

Cũng nhờ có ánh lửa chiếu xuyên lớp áo mà Dương có thể thoảng nhìn thấy bờ eo thon thả, thậm chí còn thấp thoáng bóng dáng của hai nụ tầm xuân dính trên hai quả tiên đào, mỗi khi My động đậy, đôi quả đào này lại khẽ đong đưa làm hai nụ tầm xuân nhô lên trên lớp áo tạo ra cảnh tượng tuyệt trần làm tên thiên tài háo sắc miệng đầy nước dãi...

Bị Dương nhìn chăm chú, gương mặt mỹ miều, đôi mắt tròn long lanh, đôi môi đào chúm chím cùng toát lên nét thẹn thùng đầy quyến rũ...

"Đừng nhìn em như vậy nữa..."

Dương chùi nước dãi trên mép đáp: "Em mặc khêu gợi như thế chẳng khác nào góp phần biến anh thành cầm thú nhanh hơn!"

My ngượng chín mặt, cúi mặt xuống lột vỏ củ khoai nướng thơm

phức. Dương cũng không trêu My nữa, xé miếng khô cho vào miệng nhai để giải trừ cơn đói đang cồn cào trong dạ dày, vừa ăn vừa chăm chú ngắm nhìn cô em gái xinh đẹp.

My lột vỏ củ khoai xong liền đưa lên trước miệng cắn một miếng nhỏ, nhưng thấy nóng quá nên cô nàng chu môi thổi hơi vào cho khoai mau nguội, trông vô cùng đáng yêu khiến Dương lại nổi ý định trêu chọc.

"Đưa đây anh thổi giúp cho!" Dương nói, My liền ngoan ngoãn đưa củ khoai sang tay Dương, tên này lập tức đưa lên miệng cắn một miếng lớn.

"A! Sao anh lại ăn khoai của em! Trả đây!"

Ngậm miếng khoai trong miệng, Dương đáp: "Ừ thì trả!"

Nói xong, Dương tiến sát lại, đưa tay vịn sau đầu My, còn hấn thì áp môi vào môi nàng và dùng lưỡi đẩy khoai trong miệng mình sang miệng My...

Vừa hôn vừa ăn, hai đôi môi mơn trớn lấy nhau, hai chiếc lưỡi cùng nhau nghiền nát miếng khoai thành bột pha với nước bọt của hai người, nghe ra thì giòn giếc, nhưng lại đầy gợi dục...

Dương rời môi, My nuốt vào...

"Trả rồi đó! Không đòi nữa nhé!"

My đỏ mặt lườm Dương một cái đầy quyến rũ, sau đó nàng giật lấy củ khoai trong tay Dương, cắn một miếng vào miệng rồi chồm người tới đặt môi nàng vào môi Dương...

Là người chủ động, My nhai nát mảnh khoai trong khi hôn Dương rồi mới dùng lưỡi đẩy bột khoai hòa cùng nước bọt ngọt thơm của nàng đưa sang miệng Dương. Dương liền hé môi đón nhận và tham lam bắt lấy lưỡi My để hút lấy những tinh hoa còn vương trên lưỡi mềm...

Rồi lần lượt từng miếng khoai được đưa vào môi nhau làm có cho đôi tình nhân - anh em quấn lưỡi nhau không rời...

Dương đã bế My đặt nàng ngồi trên đùi mình, sao cho thứ dương vật to lớn của hắn giương lên cọ vào ngay vị trí cánh cổng thiên thai của nàng. Một tay Dương ôm lấy eo thon, tay còn lại vuốt ve khắp đôi gò mông to tròn và thỉnh thoảng lại vỗ nhẹ một cái...

Để mặc cho Dương nghịch ngợm, My ôm cổ Dương, say sưa hiến dâng môi mềm lưỡi mượt, đôi lúc tỉ mỉ liếm lấy vệt khoai chảy xuống cằm Dương...

Ngàn tinh tú rực rỡ...

Tiếng thở dồn dập...

Tiếng rên khe khẽ...

Tay Dương kéo quần mình xuống để giải phóng cho dương vật đang lên cơn cuồng dại, sau đó hắn vén đằm My lên khỏi mông nàng và xé toạc lớp quần lót mỏng manh...

Nóng hổi và ướt át tìm về nhau...

Chỉ sự cọ qua cũng đủ làm My run lên vì khoái cảm...

Nhưng nàng then thùng...

Vội đẩy ngực Dương ra...

Lùi lại...

Dưới là ánh lửa bập bùng...

Trên là tinh tú lấp lánh...

Sau là mặt hồ phẳng lặng...

Trước là anh...

"Em... múa cho anh xem nhé!" Nàng nói, ánh mắt nụ cười dạt dào tình ý...

Si mê, hấn gật đầu, mắt như mất hồn, bởi hồn đã bị người con gái đẹp như thiên thần kia cuốn lấy...

Dịu dàng, uyển chuyển, từng động tác như thơ như ru đưa vào lòng người sự bình yên bất tận...

Thân mình mềm mại ẩn hiện trong lớp áo mỏng manh bị ánh lửa hồng phơi bày như trần trụi, kia là chân thon, kia là hông tròn, kia là eo mỏng, kia là ngực nở, kia là vai mềm, kia là gương mặt thiên thần và kia là tóc đen bóng bèn...

Rồi môi hồng hé mở, nàng cất tiếng hát êm dịu ngọt ngào...

Thiên đường hóa ra là đây...

Thiên thần hóa ra là nàng...

Hấn đứng dậy, trút bỏ quần áo trên người mình...

Nàng say sưa múa hát, e thẹn, ngại ngùng trở nên vô nghĩa khi nàng đã muốn hiến dâng tất cả cho người nàng yêu, anh trai cùng cha khác mẹ của nàng...

Rồi chợt nàng va vào thứ gì đó...

Là hấn...

Hấn ôm chặt lấy nàng, hai đôi mắt nhìn nhau trao tình gửi ý...

Rồi họ hôn nhau, một nụ hôn bất tận...

Rồi nàng rờ môi thỏ thẻ: "Em... đang chờ anh... làm em... xấu hổ gấp ngàn lần đây..."

Dương bật cười, liền ôm một đùi My lên cao, để lộ cửa mình nàng dưới lớp đầm mỏng, trong ánh lửa mập mờ cũng có thể thấy đôi môi nhỏ tươi hồng lấp lánh dâm thủy và đậm dâm hương...

Kê dương vật mình vào đôi môi trinh nguyên tuyệt diệu, Dương nhìn My, nàng khe khẽ gật đầu...

"A!"

My bật ra tiếng rên như hét, bởi vì Dương đã dùng lực đẩy thật mạnh, phá xuyên màng trinh và chui đầu vào tử cung bé nhỏ...

Bấu chặt vai Dương để kiềm chế cơn đau, mắt đẹp long lanh nhìn Dương và ngọt ngào thỏ thẻ: "Em biết... chúng ta làm như vậy là loạn luân... Nhưng em mặc kệ... em thích anh, thích ngay lần đầu tiên chúng ta gặp mặt và yêu ngay từ nụ hôn đầu tiên trao anh... Em muốn sống cùng anh, ăn cùng anh, ngủ cùng anh, muốn mang thai

đứa con của anh... Em không ngại gọi bố ruột là bố chồng, cũng không sợ người đời cười chê... Em thích mặc những bộ trang phục kêu gọi, thích làm những động tác lẳng lơ chỉ để được anh ngắm nhìn bằng ánh mắt khao khát... Anh... có chấp nhận đứa con gái lẳng lơàn dâm đấng như em không..."

Dương lắc đầu: "Không! Tất nhiên là không!"

Trong ánh mắt My là nỗi thất vọng nhưng không bất ngờ, nước mắt nàng không còn kèm nén tuôn rơi...

Dương lau đi dòng lệ trên mặt nàng: "Ngốc! Anh tất nhiên là không chấp nhận đứa con gái lẳng lơàn dâm đấng như em! Mà anh mơ ước một người vợ tuyệt vời như em!"

"Là sao?"

"Trời ạ! Không hiểu sao? Em hỏi anh chấp nhận "đứa con gái", vậy em phải gọi anh là cha sao?"

My bật cười khúc khích, Dương vuốt ve mái tóc nàng và hỏi: "Em đau không?"

My nũng nịu trả lời: "Khi nãy thì đau... nhưng giờ thì... xấu hổ lắm!"

"Khà khà! Anh sẽ làm em xấu hổ suốt cả đêm nay!"

"Xấu hổ cả đời em cũng chịu!" My đáp, sau đó nàng vịn chặt vai Dương để hắn bắt đầu đẩy đưa hông, đem dương vật to tướng nhẹ nhàng ra vào trong cửa mình mong manh thiếu nữ...

"A... Ai... Nó to quá anh..." Bị cái thứ to tướng nóng hổi kia không ngừng nới rộng âm đạo, My không ngừng rên rỉ, đôi lúc bấu chặt tay

Dương để kèm lại cơn đau khi Dương cắm lút cán dương vật vào nàng.

"Đương nhiên! Của anh trai em mà!" Dương đắc ý, liền tăng tốc đẩy đưa mạnh dần, một tay vịn và xuýt xoa làn da đùi mịn màng của My, một tay bấu lấy bờ mông nảy nở của nàng.

"Thích không em?"

"A... Ừ... Aa... Thích lắm... Tuy hơi đau... nhưng... em sướng lắm... A... Á..."

Dương đẩy hông càng lúc càng mạnh, tiếng rên của My càng lúc càng to và dồn dập theo nhịp tình...

Rồi Dương nâng đùi còn lại của My lên, hai chân nàng quặp vào hông hắn, còn hắn ôm mông nàng giã cái chày mãnh liệt như thể có khả năng đánh văng My ra bất cứ lúc nào.

"Á! Á! Ai! Ái! Em sướng... quá! Mạnh... nữa đi anh!"

"Còn xấu hổ... muốn chết... không em?"

My lắc đầu: "Á! Ái! Xấu hổ... nhưng sướng... em thích... em yêu anh! Em muốn anh!"

Dương toàn lực dập mãnh liệt, dâm thủy ngập ướt cửa mình My và chảy thành dòng xuống chân Dương, nàng buông Dương ra và ngửa lưng quần quại, mặc cho Dương một tay đỡ lưng một tay giữ eo nàng để giả chày điên dại...

"Á! Á! Á! Anh trai của em! Chồng yêu của em! Em... sướng..."

My sướng phát ngất ngay trong lần đầu tiên của đời nàng, Dương giữ chặt lấy My, cắm dương vật sâu đến tận tử cung nàng và gồng mình phun mưa...

Tươi đầy tinh hoa vào cửa mình em gái, Dương ngồi xuống và đỡ nàng ngồi tựa lưng vào ngực hắn, dương vật trượt khỏi âm đạo, kéo theo một dòng sữa nhày nhụa...

My nghiêng đầu, bắt lấy môi Dương hôn say đắm...

Hết chương 129

Chương 130: Long Vĩ

Núi rừng hoang sơ chìm trong màn đêm huyền ảo, cạnh ánh lửa nhỏ bập bùng, trên tấm thảm vải, Diễm My tựa lưng vào ngực Dương, gương mặt xinh đẹp ngược lên say sưa hôn hấn, để mặc cho hấn tha hồ nghịch phá khắp cơ thể ngà ngọc của nàng...

Mân mê hai quả đào tươi to tròn, xuyết xoa vùng eo thon bụng phẳng rồi vuốt ve làn da đùi mềm mịn, Dương lách bàn tay tham lam vào giữa khe đùi trắng mịn, nơi đôi môi dâm tình đang tiết ra dòng mật thơm ẩm ướt hòa cùng những tinh hoa còn sót lại sau lần đầu tiên...

"Sao mà ướt át thế này!"

"Tại anh chứ sao!" My thẹn thùng trách yêu.

Dương bật cười, ánh mắt hiền dịu nhu tình của My không kém phần gợi tình, khiến Dương vừa xả súng không lâu đã bắt đầu nổi lại cơn cầm thú.

"Tại anh, vậy để anh sửa sai nhé! Khà khà..."

Sau nụ cười dâm dê tội độ, Dương vật My nằm ngửa ra, tóm hai cổ chân nàng giơ lên cao.

"Anh định làm gì vậy? Buông em ra..."

"Ngu sao buông! Ngoan ngoan nằm im kẻo anh... hiếp dâm em nữa đấy!"

Diễm My không đáp lại, mặt nàng đỏ bừng vì thấy Dương đang chăm chú ngắm nhìn cánh cửa thiên đường đang hờ hênh của nàng.

Dương ngắm nhìn bằng ánh mắt si dại, đôi môi ấy vẫn tươi nguyên sau lần đầu, lại điểm lên chút lấp lánh vì dâm thủy phản chiếu ánh lửa, cùng với đó là một vệt tinh dịch như dòng sữa đặc chảy xuống phía dưới.

Không thể chối từ, Dương như người đói khát cúi mặt đưa môi mình hôn vào...

"A... Đừng mà anh... Bẩn lắm..."

Dương ngóc đầu lên vờ giận dỗi: "Ý em là miệng anh bẩn à?"

My lắc đầu: "Không phải, em nói chỗ đó của em..."

"Thơm ngon thế này mà! Lắm thằng thèm muốn khóc mà không được đấy!"

Nói xong, Dương lại cúi mặt xuống tiếp tục thưởng thức dâm hương tuyệt diệu, môi hắn mơn trớn hai bên bờ, lưỡi hắn lạnh lẽo lướt vào trong để xuyên phá động tiên thơm nồng dâm vị...

"A... Ừ... Đừng mà..."

Ngượng ngượng ngừng ngừng, nhưng My không thể phủ nhận khoái cảm từ đôi môi và chiếc lưỡi tinh nghịch của Dương mang đến cho nàng, nàng vừa rên rỉ vừa ưỡn hông để trợ giúp Dương đưa chiếc lưỡi kia tiến sâu vào trong...

Nghịch đến khi người My run lên vì khoái cảm, Dương rời môi khỏi âm vật nàng, hôn hôn liếm liếm lên làn da đùi non mịn màng thơm

phức, cảm giác nhồn nhột khoan khoái khiến My vẫy vùng đạp chân vào khoảng không trông đáng yêu mà đầy gợi dục.

Hôn khắp đôi chân ngà ngọc, Dương hôn lên bụng nàng, liếm sượt một đường dài rồi há miệng cắn vào nụ hồng đào đang nhấp nhô trên gò ngực nàng...

"A..."

"Thích không em?"

"A... Xấu hổ quá..."

Lưỡi Dương liếm khắp đầu ti, môi hấn hôn khắp đầu ngực, hai tay hấn mân mê bóp nắn hai quả đồi căng tràn sức sống.

My quắn quại trong khoái cảm lạ lùng, cho đến khi hai quả đào ướm sưng vì nước bọt, Dương mới chịu buông tha nàng và trườn mình lên trên...

Chạm vào nhau...

Cứng quá, nóng quá, và, ẩm ướt quá...

Hai cơ thể chung một cội nguồn...

Như muốn hòa tan vào nhau...

Để trở thành nguồn cội cho những con người mới...

Rừng núi mịt mù, hai bóng người di chuyển âm thầm vượt qua dốc núi.

"Anh ơi sao em thấy lo lo..." Một người đi sau nói.

"Lo mẹ gì! Khu vực này ngoài mấy con thú cấp Tướng ra thì còn gì nguy hiểm mà mà lo?" Tên đi trước mắng.

"Nhưng em thấy ghê ghê thế nào ấy!"

"Thằng chết nhất, không hiểu tại sao tao lại xui xẻo bị phân công đi chung với mày!"

Chợt tên đi trước dừng lại: "Khoan đã! Hình như đằng trước có người!"

Tên đi sau cũng vội dừng lại, nhìn lên bầu trời thì thấy một cột khói mờ nhạt trong màn đêm được thắp sáng bởi ánh sao trời.

"Hình như là bọn dân phược cắm trại thôi anh!"

Tên đi trước suyt một tiếng rồi nói: "Cứ tiến đến xem thế nào, mạnh thì đi báo cho cấp trên, yếu thì..." Nói đến đây, tên này giơ tay ngang cổ mình để cứa một cái dứt khoát.

Hai tên rình rình tiến đến...

"A... Á... Ừ... To quá! Nóng quá!"

My rên rỉ sướng khoái trong khi Dương nắm trên người nàng và liên tục đưa dương vật của hắn đâm sâu vào trong, lừa tình hừng hực.

Đang hăng say nhịp tình, Dương chợt giật mình kéo My bật dậy, đồng thời dùng tấm thảm vải phủ lên người My để che đi cơ thể trần trụi của nàng.

"Sao vậy anh?" My lo lắng hỏi.

"Có người!" Dương đáp, mắt chăm chú nhìn về một hướng trong rừng.

Từ một bụi rậm có tiếng thở phào: "Thì ra chỉ là hai đứa nhóc cấp Tá!"

Sau tiếng nói, hai gã đàn ông mặc quần áo đen bước ra khỏi bụi rậm, tên đi sau nói nhỏ với tên đi trước: "Anh xem, con bé kia đúng là tuyệt thế mỹ nhân!"

Tên đi trước gật đầu: "Đúng là mồi thơm, ta nhịn cả tuần nay rồi, hôm nay phải bơm đầy tử cung cô bé này mới thỏa!"

Tên đi sau cười dâm ô: "Vậy chừa em lỗ hậu nhé! Hè hè..."

"Đương nhiên! Tao dưới mày trên, con bé ở giữa! Còn thằng bồ nó... trói lại cho nó ngồi xem!"

Nói xong, hai tên cùng xông đến hông bắt lấy Dương và My.

Dương mặc vào người một chiếc quần, vừa liếc mắt đưa tình với My vừa nói: "Lỗ hậu à? Ý hay đấy! Cứ đứng đây xem anh xử hai tên này rồi chúng ta tiếp tục..."

My e then gật đầu, tay nàng vô thức sờ vào âm vật ẩm ướt, dư âm cuộc giao hoan vẫn còn khiến nàng si mê...

Hai tên áo đen, một tên là Linh Tá cấp 6, một tên là Linh Tướng cấp 1, còn Dương cũng là Linh Tướng cấp 1 nhưng nhờ có bảo vật hỗ trợ nên thực lực hiển hiện ra chỉ là Linh Tá cấp 2, thua xa hai tên lạ mặt.

"Muốn lấy một địch hai ra oai trước gái hả mậy! Chỉ có con ghệ mày mới có khả năng lấy một đ-t hai đũa tao thôi! Ha ha..."

BINH!

Tên áo đen vừa dứt câu nhưng chưa kịp dứt cười, Dương đã dùng Ngự Lô Thuật bắn đến, đồng thời dùng Ngự Hỏa Thuật vận Huyết Ảnh Yêu Hỏa lên tay tung một đấm trời giáng, tên áo đen trúng đòn văng ra đất, răng môi lẫn lộn.

Tên còn lại yếu hơn, chưa kịp giật mình đã bị Dương xoay người đá một cước văng ra, nằm sấp bên cạnh gã đồng bọn.

Phủ tay, Dương bước lại nhìn hai tên áo đen một nằm ngửa một nằm sấp.

Dương nói với tên nằm ngửa: "Để xem, ngươi muốn bơm đầy tử cung ai ấy nhỉ?"

Huyết Ảnh Yêu Hỏa bốc lên hừng hực trên tay, Dương cúi xuống vỗ mạnh vào giữa hai chân tên nằm ngửa làm tên này đau muốn ngất đi, miệng chưa kịp gào lên đã bị Dương bịt chặt.

Dương quay sang tên nằm sấp: "Còn ngươi! Thích lỗ hậu à!"

Một tia Hắc Ma Đế Lô thành hình, Dương giơ lên lấy đà rồi cắm xuống thật mạnh... Tên này cũng không kịp gào thét vì bị Dương nhấn đầu xuống đất.

Xong việc, Dương đứng dậy khoanh tay nói: "Còn không mau ra đây dọn rác!"

Dương vừa dứt lời, một bóng đen bất thành linh lướt đến và đứng đối diện, người này cao to, cũng mặc áo đen, nhìn Dương và đáp: "Hắc Vũ Tiên Long quả nhiên phi thường! Khâm phục! Hai tên này dám trái mệnh lệnh đi làm chuyện xằng bậy, xin ngài cho phép ta mang về xử lý!"

Dương thờ ơ: "Tùy người!"

Gã đàn ông gật đầu cảm tạ, sau đó kéo hai tên thuộc hạ đi mất, Dương vờ lạnh lùng đứng một lúc mới thở phào nhẹ nhõm. Bởi kẻ áo đen thứ ba kia là một Đại Vương, nếu phải chiến đấu thì Dương chỉ có cách liều mạng, nên hắn liền bày mưu ra vẻ lạnh lùng bí ẩn để hù dọa đối phương và đã thành công.

Thấy Dương an toàn trở lại, Diễm My nhẹ nhõm hỏi: "Họ là ai vậy anh?"

Dương âm ừ: "Cũng không rõ... Chắc bọn trộm cướp đào mộ gì đấy..."

Sau đó Dương cởi quần mình ra và ôm lấy My vào lòng: "Tiếp tục nào vợ yêu của anh..."

Diễm My xấu hổ: "Thôi... khuya rồi, mình tìm nơi khác nghỉ ngơi đi kẻo họ quay lại..."

"Sợ gì! Đêm nay chúng ta đâu có ngủ! Khà khà..."

Chợt My cảm thấy cơ thể Dương biến đổi, từng lớp vảy rồng mọc lên khắp thân mình hắn, My ngạc nhiên: "Sao anh lại Tiên Long hóa?"

Vừa hỏi xong, My thốt lên kinh ngạc, bởi vì cái thứ dương vật vốn thẳng tắp của Dương đang cọ vào bụng nàng giờ lại trở nên mềm

mại uốn lượn như một con rắn...

"Ồi! Gớm quá đi!"

Đó chính là dương vật của Dương sau khi Long hóa, trở thành một thứ to hơn, dài hơn, màu đen và đầy gân xanh quái dị. Dương vật này linh hoạt như một con rắn, trườn xuống dưới bụng My, tìm cửa mình My rồi chui vào...

"A... Đừng mà... Gớm quá! A..."

To, cứng, nóng và linh hoạt, chỉ một lúc sau My đã bị dương vật Long hóa của Dương chinh phục, hấn ngồi lên một tảng đá cho My ngồi trên không ngừng hầy mông nuốt nhả dương vật mình vào âm đạo nàng.

"Thấy thứ này thế nào hả người đẹp?" Dương hỏi sau một hồi bú ngực My như đứa bé khát sữa.

My liên tục hầy đôi mông tròn, gương mặt xinh đẹp cười nét cười mê mọt gợi tình: "Sướng... lắm... A... Á... Trông nó ghê ghê... nhưng... em thích.... A... Aa..."

"Chưa đâu! Còn nữa nè, khà khà..." Dương cười dâm đãng, chiếc đuôi dài sau lưng giơ lên, phần chóp đuôi nhọn hoắc khoe ra trước mặt My.

Rồi trước ánh mắt tò mò của My, lớp vảy rồng trên đỉnh đuôi thu vào, lộ ra một thứ màu đỏ hồng dài gần hai gang tay với những đường gân máu trên bề mặt, trông khá giống dương vật của các loài thú bốn chân. Thứ này có đường kính tương đương dương vật của Dương và đặc biệt có thể tự tiết ra dịch nhầy...

"A! Đuôi của anh cũng gớm quá!"

Dương cười đắc ý: "Hà hà! Từ khi đạt được Long hóa cấp độ 2 thì anh mới biết chiếc đuôi này hóa ra chính là dương vật thứ hai của anh!"

Chính là dương vật thứ hai, có khoái cảm và chức năng sinh sản hoàn toàn giống dương vật thứ nhất...

Vẫn ngồi hầy mông cho dương vật thứ nhất của Dương ra vào âm đạo mình, My chợt rùng mình khi dương vật thứ hai của hắn lướt xuống ngực nàng, chất nhầy ẩm ướt trên thân dương vật tiết ra và thứ này linh hoạt hơn trốn đầu ti không thua gì chiếc lưỡi khiến nàng rùng mình sướng khoái trong ghê tởm.

"A... Á... Ai..."

Chất nhờn bám đầy hai bầu ngực My, Dương điều khiển chiếc đuôi dương vật bò khắp người nàng rồi đưa lên trước đôi môi anh đào gợi cảm...

My nhìn cái thứ ghê tởm trước môi, tuy thấy ghê tởm nhưng không hiểu sao trong lòng nàng lại có cơn dâm cuồng thôi thúc muốn...

"Anh... Em muốn... hôn nó... A... Ừ..."

Nhìn gương mặt đẹp đang khao khát si mê, sao Dương nỡ chối từ? Chiếc đuôi dương vật nhầy nhựa chậm chậm tiến đến...

Chạm vào môi...

Một vệt nhầy nhều xuống làn môi hồng...

Bản năng...

Nàng hôn như hôn chính Dương, rồi nàng hé môi, đón nhận dương vật thứ hai của nhân tình vào trong, lưỡi nàng dâng hiến...

Lần đầu, nhưng nàng hôn, bú và liếm chẳng thua gì một con điếm chuyên nghiệp, khiến Dương liên tục rùng mình ngăn chặn đà xuất tinh vì khoái cảm đang nhân đôi nơi hai đầu dương vật...

"Uhm... Úhm! Uhm... Úhm!"

My cũng mị đi trong men tình, khoái cảm nơi âm đạo cứ dồn dập dâng trào, sự dâm loạn nơi đôi môi cứ đẩy cơn hứng tình lên đỉnh cực...

Rồi thì Dương cũng rút chiếc đuôi Dương vật ra khỏi môi My, khiến môi nàng trào ra một bãi trong vắt nhầy nhụa...

"Diễm My..."

"Dạ? A... Aa..."

"Trinh tiết nơi âm đạo em anh đã lấy... Trinh tiết nơi môi em anh đã lấy... Còn lại một nơi..."

"Ừ... A... Đáng ghét!" Rồi My nở nụ cười, lảng lơ và đầy quyến rũ:
"Em cho anh hết..."

Hồn Dương như tan vào mây, hấn ngửa lưng ra sau cho My quỳ cúi người trên mình hấn, chiếc đuôi dương vật nhầy nhụa linh hoạt tìm ra sau mông My, ngấm vào cái lỗ hậu môn tươi hồng...

Hấn và nàng nhìn nhau đầy yêu thương ân ái...

Rồi chiếc đuôi chạm vào, nhờ có dịch nhầy và sự linh hoạt mà dễ dàng xoáy sâu vào trong...

"Á! Nó vào rồi! Em sướng quá!" My rên mà như muốn hét cho cả thế giới biết, rằng nàng đang sung sướng như thế nào khi mà cả âm đạo và hậu môn của nàng bị hai dương vật của anh trai nàng lấp đầy trong cùng một lúc...

Dương còn sướng hơn, có mấy ai dám mơ tưởng rằng có thể cùng lúc xâm lăng cả hai cái lỗ sung sướng của phụ nữ, hơn nữa còn là một em gái cùng cha xinh đẹp tuyệt trần...

Rồi cả hai hôn nhau như điên như dại trong khi hai con rắn một đen một đỏ của Dương không ngừng tấn công vào hai khe tình một trên một dưới của My...

Rồi My rời môi Dương, nàng chống tay, cong eo, uốn ngực, chống hông hứng chịu những đòn đẩy liên hoàn vào cả hai cửa tình...

"A! Á! Chết em mất! Áa! Aa! Em muốn nữa! Em muốn... nữa! Hãy làm em sướng đến khi em chết đi anh! Á! Á! Á Á Á..."

"Vậy chúng ta... sẽ cùng sướng đến chết!"

"A A A... Em... không kèm chế được... nữa rồi! Em sướng quá! Của anh sướng quá! Cả hai... đều to... Cả hai... đều khỏe... Cả hai... đều sướng... Á Á A A A..."

"Em yêu anh! A A A..."

"Anh yêu em!"

"Em yêu anh!"

"Anh yêu em!"

"Em yêu anh! Em yêu anh! EM YÊU ANH! EM YÊU ANH! EM YÊU ANH! A A A A..."

"ANH CŨNG YÊU EM!"

Dương ôm chặt lấy My, hai dương vật đồng thời cắm mạnh vào hai cửa mình của My rồi cùng xả tinh dịch vào âm đạo và hậu môn của nàng...

Nằm trên người Dương một lúc lâu, My gượng dậy, mặc kệ hai dòng tinh đang chảy ngược ra từ hai khe suối, nàng cười ngược: "Em... em cũng muốn sửa sai... Hi hi..."

Sau đó nàng cúi xuống, hai bàn tay dịu dàng nhặt hai dương vật của Dương lên, bú và liếm sạch những gì còn vương lại...

Hết chương 130

Chương 131: Di Tích Nữ Thần

Nắng ban mai chiếu rọi xua tan màn đêm u ám, Dương và My rời căn lều nhỏ để tiến xuống hồ nước cùng tẩy rửa mùi tinh dịch và dâm hương phủ đầy cơ thể, sau đó cùng nhau tiếp tục cuộc hành trình lên núi...

Cũng trên ngọn núi nơi Dương và My đang hướng đến, một thanh niên cường tráng, làn da ngăm rạm nắng, khắp người phủ đầy máu tươi đang cắm đầu chạy xuống, phía sau là hai người áo đen đang đuổi theo...

"Mẹ kiếp! Đứng lại ngay nếu không tao sẽ giết mày!", một tên áo đen mất kiên nhẫn quát.

"Ngu! Tao với mày đuổi theo để giết nó mà!"

"Ừ nhỉ! Vậy thì... Chạy nhanh lên nếu không tao sẽ giết mày!"

"Má! Mày phe nào vậy? Câm họng mà đuổi theo đi!"

Khoảng cách càng lúc càng thu hẹp, gã thanh niên cùng đường, liền lấy ra một thứ nhỏ bằng nắm tay, dùng răng tháo chốt rồi ném về phía hai kẻ truy đuổi...

ẦM!

Một tiếng nổ rền vang khi cái thứ trông như trái cây kia được ném về phía hai kẻ đuổi theo, cây cối nứt toạc, khói bụi tung tóe, hai kẻ áo đen tuy kịp phòng ngự nhưng cũng khựng lại giật mình.

"Mẹ kiếp! Nó dùng thứ bảo vật gì vậy?"

"Tuy có nguy hiểm nhưng sát thương linh lực không lớn, đuổi tiếp mau!"

Nhờ vào thứ bảo vật kỳ lạ mà nói rộng được một chút khoảng cách truy đuổi, nhưng trọng thương cùng với mất sức khiến cho khoảng cách nhanh chóng bị rút ngắn...

"Hà hà! Này thì chạy!" Một trong hai tên áo đen cười đắc thắng khi khoảng cách còn rất gần, quay sang ra hiệu với đồng bọn rồi giậm chân phóng tới trước. Khi kẻ này phóng đi, gã đồng bọn phía sau liền cúi người thấp xuống, dùng linh lực tung đấm vào chân tên kia đẩy hẳn lao về trước và chụp lấy cổ người thanh niên, làm người này ngã sấp mặt xuống đất.

Bị tóm cổ và gần như chết chắc, người thanh niên tức giận: "Bọn khốn nạn các ngươi chỉ vì một mỏ kim loại mà tàn sát toàn bộ người của ta, đáng sao?"

Gã áo đen cười nham hiểm: "Đáng sao? Tất nhiên là đáng! Dù gì mà cũng chết nên tao không ngại nói cho mày biết! Rằng bên trong người của bọn mày có gián điệp của chúng tao! Mỏ kim loại tất nhiên bọn tao không thèm, nhưng mỏ kim loại đó là lối vào một di tích lại là chuyện khác! Ha ha..."

"Thì ra là vậy... Thì ra là vậy... Tưởng là phát hiện ra đường đến kho báu, hóa ra chính là đường vào nghĩa trang... Ha ha..." Gã thanh niên cay đắng nửa khóc nửa cười...

"Giết ta đi! Dù sớm hay muộn thì người nhà ta cũng sẽ đến để đòi mạng các ngươi!"

"Ồ! Ghê nờ... Lúc đó thì đã muộn rồi!" Gã áo đen cười đắc ý, rút ra một thanh kiếm ngắn nhắm vào đầu người thanh niên đâm xuống...

Xoẹt xoẹt!

Tất nhiên đấy không phải tiếng dao đâm, mà là một tia sét màu đen đột nhiên hiện ra trên tay cầm kiếm của gã áo đen làm cánh tay gã tê liệt, tia sét lan truyền cực nhanh làm toàn cơ thể gã áo đen cũng tê liệt. Khi đó, thanh kiếm ngắn rơi xuống và sự khống chế mất hẳn, gã thanh niên liền bật dậy chụp lấy thanh kiếm và liều mạng đâm vào giữa trán tên áo đen...

Không ngờ một đòn phản khán yếu ớt của người thanh niên đã khiến gã áo đen bị đâm xuyên sọ, đây là vì cơ thể hắn hoàn toàn tê liệt, không thể dùng linh lực phòng ngự.

Tên áo đen còn lại vốn đã nhận ra vấn đề và vội vàng lao đến cứu đồng bọn, nhưng cũng bị trúng hắc lôi và tê liệt quỳ trên đất. Người thanh niên lập tức lao đến vung kiếm chém bay đầu tên này.

"Hà hà! Trả thù dứt khoát thật nha!"

Một tiếng cười tán thưởng phát ra từ sau bụi rậm, người thanh niên còn định quỳ xuống cảm tạ ơn cứu mạng thì liền tròn mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy hai bóng người bước ra: "P... Phi Dương, Diễm My? Là hai em sao?"

"Đừng có lạy làm tụi em tổn thọ a! Đã lâu không gặp!" Dương tươi cười tiến lại đỡ người thanh niên dậy.

"Chào anh Châu Đốc, đã lâu không gặp." My cũng tươi cười chào và đưa cho Châu Đốc một viên linh đan giúp tăng tốc khôi phục vết

thương.

Người thanh niên chính là Châu Đốc, một trong những người đồng đội đã từng cùng Dương tập luyện, tham gia và đoạt ngôi vô địch cuộc thi tài liên học viện của 4 năm trước.

Uống xong viên thuốc, Châu Đốc hỏi: "Cũng may là có các em cứu mạng, nếu không chắc anh vùi thân ở đây rồi! Mà sao các em lại ở đây?"

Nghe câu hỏi và ánh mắt tò mò của Châu Đốc, gò má My ửng hồng, nàng đâu thể nói rằng nàng có mặt ở đây là vì muốn theo chân Dương, còn nói tình cờ du ngoạn và gặp Dương ở nơi rừng núi này thì quá khó tin rồi!

Còn Dương mặt dày cười hề hề đáp: "Chỉ là đi tìm một loại kim loại hiếm, sẵn tiện du ngoạn một chuyến, hề hề..."

Cái từ du ngoạn kết hợp với nét cười thâm dè của Dương khiến cho Châu Đốc hiểu theo một ý vô cùng đen tối và hoàn toàn chính xác với thực tế, liền cười vui vẻ rồi nói: "Em tìm quặng gì? Nhà anh vốn chuyên khai thác khoáng sản nên không chừng lại có..."

Dương lắc đầu: "Là Vô Hình Tinh Kim, một loại kim loại có bề ngoài như sắt nhưng khi luyện chế sẽ có khả năng trở thành vô hình. Loại này rất hiếm, nhưng em nghĩ trong mỏ kim loại ở núi này sẽ có..."

Châu Đốc suy nghĩ rồi nói: "Vô Hình Tinh Kim, đúng là nhà anh không có, cũng chưa từng nghe qua... Nhưng mỏ kim loại đã... đã bị một bọn lạ mặt chiếm đóng vào đêm qua, chúng giết sạch người ở khu mỏ, chỉ có anh may mắn sống sót và chạy đến đây thì gặp em..."

Nghe đến đây, trong lòng Dương thở dài một tiếng, hấn đến đây chỉ

vì tìm Vô Hình Tinh Kim để phục chế Phù Đổng Thiên Vương giáp, vốn hẳn định đêm qua đã tiến vào mỏ tìm rồi đi, nhưng vì có My đến nên kế hoạch thay đổi, nào ngờ sau khi mây mưa với nàng cả đêm thì sáng ra nơi này đã hoàn toàn thay đổi. Nhưng cũng nhờ vậy mà hẳn có mặt lúc này để cứu sống Châu Đốc và phát hiện ra rằng nơi này có một di tích...

Điều này cũng không phải do Google không biết, mà do từ sau trận chiến trên núi lửa Phần Nộ, Bảo Ngọc rơi vào trạng thái ngủ li bì, còn Google cũng không còn chủ động trò chuyện hay nhắc nhở Dương mà chỉ trả lời những gì Dương hỏi, nên Dương chỉ biết rằng nơi này có quặng Vô Hình Tinh Kim và là khu mỏ do nhà họ Châu quản lý chứ không hề biết các thông tin khác.

Nhưng đây là do hẳn không hỏi, chứ nếu hỏi thì đã khác...

Nghĩ vậy, Dương liền gác Châu Đốc sang bên, tò mò hỏi Google: "Google! Di tích ở khu mỏ này là di tích gì?"

"Không có dữ liệu."

"Đệt! À mà khoan! Thứ Google không biết... chẳng lẽ có liên quan đến Nữ Thần?"

Dương hứng khởi hẳn lên, liền trả lời Châu Đốc: "Bọn em cũng vì nghe tiếng nổ mà đến xem thử, gặp ngay anh ở đây..."

Châu Đốc gật đầu: "Không biết cảm ơn em ra sao, lúc trước em tặng anh một quả Lựu Đạn để phòng thân trong cuộc thi liên học viện, anh giữ lại đến giờ, không ngờ thứ Linh Bảo hạ cấp này lại cứu anh một mạng...."

Châu Đốc nói tiếp: "Khu mỏ hiện tại đã bị chiếm, kẻ địch rất mạnh,

phe anh có cử một vị Linh Vương đến bảo vệ di tích nhưng bị bọn chúng dễ dàng tiêu diệt... Hay là các em đến thăm nhà anh đi, dù gì anh cũng về gọi người đến trả thù bọn chúng!"

Dương tự nghĩ tuy có thể dùng hư danh đánh ngang cơ Chúa Tế để hù dọa kẻ địch, nhưng nếu đối phương có kẻ điên cuồng, liều mạng chiến đấu và lộ ra sự thật rằng Dương không còn khả năng sử dụng sức mạnh khủng khiếp kia nữa thì chỉ một tên Linh Vương thêm vài tên Linh Tướng cũng đủ hành hấn ra bã... Vậy nên chỉ còn cách đồng ý đến nhà Châu Đốc nhờ người trợ giúp...

Còn My thì đơn giản hơn, Dương đi đâu, nàng theo đó. Vậy là hai người theo chân Châu Đốc về nhà sau khi Châu Đốc lục soát cơ thể hai tên áo đen mà không tìm được manh mối gì.

Quãng đường không ngắn nhưng di chuyển kết hợp linh lực nên sau hơn một giờ đã đến nhà của Châu Đốc, một khu dinh thự lớn ẩn trong một vườn cây thốt nốt.

Dưới hiên nhà, một cô gái xinh đẹp đang ngồi đưa nôi, trong nôi là một đứa bé khaú khỉnh chỉ khoảng 1 tuổi.

Vừa mở cổng mời Dương và My vào, Châu Đốc vẫy tay gọi cô gái: "Vợ ơi xem anh dẫn ai về nè!"

"Dạ... Ai vậy anh..."

Giọng nhẹ nhàng vừa dứt, vợ của Châu Đốc khi nhận ra hình dạng te tua của chồng liền giận dữ phóng như bay đến: "Sao thế này? Ai đánh anh ra như vậy?"

Sau đó nàng nhìn sang Dương nhe răng gầm gừ: "Là mày búp chồng bà hử? Ủa sao nhìn mày quen quen vậy?"

Dương sợ xanh mặt: "Chị Hòa Liên, là em, Võ Phi Dương đây..."

Sợ vợ quên, Châu Đốc nhắc: "Là nhóc Dương khi xưa tham gia cuộc thi liên học viện cùng chúng ta đấy!"

Thật ra Châu Đốc đâu cần phải nhắc, Hòa Liên làm sao quên được cái lần Dương lừa nàng khoe quần lót ra trước một bày dâm hầu...

"À... Ra là thằng nhỏ hư đốn ấy! Còn đây chẳng phải bé My sao? Đã lâu không gặp, càng lúc càng xinh đẹp nha!"

Bốn người vào nhà, vừa trò chuyện vừa dưỡng thương cho Châu Đốc. Hóa ra trong thời gian 3 năm Dương mất tích, Châu Đốc hiền hòa và Hòa Liên hung hăng kết thành một đôi và cưới nhau rồi sinh ra một bé trai.

Trò chuyện một lúc, hai người đàn ông trông khoảng tuổi trung niên bước vào nhà, Châu Đốc liền gọi: "Cha, chú Sơn!"

Cha của Châu Đốc là Châu Giám, một Linh Vương cấp 2, thấy Châu Đốc toàn thân băng bó, lão hỏi: "Sao hôm nay về sớm vậy? Mà mày bị sao thế kia?"

Châu Đốc đáp: "Mỏ bị người ta chiếm rồi, cả 8 công nhân và vị Linh Vương chúng ta phải đến đều bị giết sạch, con suýt bị giết, cũng nhờ hai người bạn này cứu mạng..."

Chuyện rất nghiêm trọng, vẻ mặt Châu Giám đanh lại: "Vào phòng riêng nói chuyện!"

Bốn người đàn ông, bao gồm cả Dương được Châu Đốc dẫn vào một căn phòng, My ở lại trò chuyện với Hòa Liên.

Thấy Dương vào, người đàn ông được Châu Đốc gọi là chú Sơn nhíu mày nói: "Đây là chuyện riêng nhà chú, ra ngoài đi nhóc!"

Châu Đốc đáp: "Là cháu gọi Dương vào, cậu ta là bạn cháu từ khi còn đi học và vừa cứu cháu thoát khỏi tay kẻ địch!"

"Chắc gì là bạn và cứu mạng thì đã đáng tin, biết đâu người ta dàn dựng để lấy lòng tin của cháu thì sao?"

"Làm vậy thì có lợi gì cho cậu ta? Có thể chú không biết, nhưng người này chính là thiên tài của Thế hệ phi thường, Hắc Vũ Tiên Long - Võ Phi Dương, người đánh ngang ngựa với hai vị Chúa Tể!"

Cha của Châu Đốc và gã Sơn trợn mắt kinh ngạc khi nghe danh tính của Dương, nhưng gã Sơn hắng giọng nói: "Đấy chỉ là nghe đồn thôi! Chúng ta không xem thì làm sao biết chuyện đó được thổi to thế nào, không chừng là bỏ chạy trốn chết rồi được người đến cứu lại bị đồn thành đánh với Chúa Tể mà không chết, rồi lại từ tin đồn đó lan thành đánh ngang với Chúa Tể..."

Châu Đốc tức giận đứng dậy: "Tôi đề nghị chú tôn trọng bạn tôi!"

Lão Sơn đáp: "Tôn trọng bạn cháu có đáng quan tâm bằng cơ mật của chúng ta sao? Chín người đã chết rồi đấy!"

"Và đáng lẽ là 10 nếu Dương không cứu cháu!"

"Thôi đủ rồi!" Châu Giám sau một hồi trầm ngâm chọt lên tiếng, khiến lão Sơn và Châu Đốc nín bật.

Lão nhìn sang Dương, gật đầu nói: "Cậu bé, cảm ơn cậu đã cứu mạng con trai ta, nhưng quả thật chuyện này là cơ mật của nhà họ

Châu..."

Dương nhún vai: "Không quan tâm! Cơ mật gì đó thì lúc cứu Châu Đốc cháu đã nghe hai tên áo đen kia nói hết rồi! Cháu cũng có hứng thú với cái di tích ấy."

Lão Sơn liếc Châu Đốc: "Đấy! Thấy chưa!"

Nhưng lão Châu Giám trái lại, chỉ gật đầu nói: "Thẳng thắn lắm! Đúng vậy, trong khu hầm mỏ có dấu vết của một di tích, nhưng chỉ là một cánh cổng, chúng ta điều tra mấy ngày nhưng vẫn không có cách nào mở cổng... Nhưng điều đó không quan trọng bằng chuyện khu mỏ bị chiếm, và kẻ nào đã làm điều này..."

Hết chương 131

Chương 132: Cho Mượn Thánh Bảo

Một bóng hình xinh đẹp di chuyển như thần tốc băng qua khu ruộng đồng mênh mông để hướng đến vùng đồi núi xa xôi phía cuối chân trời, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt thế ánh lên vẻ tò mò và đầy nghi hoặc, tựa như nàng đang cố nhớ xem mình đã quên một điều gì đó cực kỳ quang trọng...

Chợt nàng cất tiếng nói, dù là xung quanh chỉ toàn cỏ lúa không có bóng người: "Lão già! Sao cứ theo ta hoài vậy?"

Từ trên cao, một lão già râu tóc bạc trắng bất ngờ sà xuống, vẫn chạy trên không, lão thở dài và đáp: "Công chúa... Đây là địa phận của Nam bộ..."

"Thì đã sao?"

Lão già đáp: "Nàng tự tiện xâm nhập và còn di chuyển lung tung thế này thật sự rất nguy hiểm..."

"Nguy hiểm gì chứ? Ai cản được ta!"

Lão già cười khổ: "Công chúa của tôi ơi... Điều đáng sợ chính là vì không ai cản được nàng, cho nên ta mới phải theo ngăn nàng lại..."

"Câm miệng! Ta đánh lão luôn bây giờ!"

"Ặc! Vậy thôi ta không nói nữa. Nhưng có thể cho ta biết tại sao nàng đang đi đâu và tại sao nhất quyết phải đi không?"

Cô gái nhú mày suy nghĩ: "Không biết! Giống như có ai đó đang kêu gọi ta..."

Lúc này, ở nhà họ Châu, Châu Giám đang nói về chuyện khu mỏ bị chiếm.

"Nhưng điều đó không quan trọng bằng chuyện khu mỏ bị chiếm, và kẻ nào đã làm điều này..."

"Là nhà họ Phạm..."

Một âm thanh già nua phát ra khiến bốn người giật mình nhìn về phía cửa, cánh cửa đã mở ra từ lúc nào không ai hay.

"Cha!"

"Ông nội!"

Châu Đốc và Châu Giám cùng bất ngờ nói, người vừa xuất hiện là Châu Thái, cha của Châu Giám, ông nội của Châu Đốc.

Lão già bước vào, kéo theo một người đờ như tượng ném vào phòng.

Châu Giám ngạc nhiên hỏi: "Giang nó bị sao vậy cha?"

Lão Châu Thái đáp: "Chỉ là muốn ra ngoài hít không khí một chút, thấy thằng này lèn lèn lút lút nên theo dõi, nhờ vậy mới phát hiện nó là gián điệp nhà họ Phạm."

Châu Giám tức giận gầm gừ: "Thì ra là mày! Tao đối xử với mày tệ lắm sao?"

Lão Châu Thái xua tay: "Tạm gác nó sang bên đi, vấn đề là chuyện ở hầm mỏ giải quyết thế nào!"

Châu Đốc đập bàn: "Con đề nghị đưa quân liều mạng với chúng nó!"

Lão Châu Thái nói: "Nếu chỉ có nhà họ Phạm thì tao không sợ! Nhưng sau khi tra hỏi thẳng thu nhận tin tức của nhà nó, tao nghe được là người của Tử Cung cũng nhúng tay vào!"

Nghe danh từ Tử Cung, ba người Châu Giám, Châu Đốc và Sơn cùng rùng mình, Tử Cung, thế lực hùng mạnh nhất Tây Nam Bộ và được một Chúa Tế lãnh đạo, chỉ cần một cái phát tay cũng có thể khiến nhà họ Châu lâm vào nguy kịch, dù cho có may mắn được Sài thành bảo hộ thì vẫn phải chịu tổn thất không hề nhỏ.

Còn Dương cũng xanh mặt, chuyện nhà họ Phạm, đối thủ cạnh tranh có nhiều thù oán với nhà họ Châu thì hẳn biết vì đã từng gặp ba người nhà này trong đêm cắm trại cùng Diễm My, nhưng không ngờ đến lại đ-ng độ kẻ thù cũ, Tử Cung, với thái độ thù địch của gã Chúa Tế Hải Hạ, Dương biết chắc rằng nếu gặp phải tên này thì đời hẳn cũng tàn.

Gã Sơn hỏi: "Nhưng... tại sao nhà họ Phạm có thể mời được Tử Cung tham gia vào?"

Lão Châu Thái đáp: "Còn phải nghĩ sao? Dương nhiên là vì chúng có hứng thú với di tích kia!"

Châu Giám hít một hơi sâu lấy lại bình tĩnh rồi hỏi: "Châu Đốc, bọn chúng tấn công mỏ lúc nào, có bao nhiêu người?"

Châu Đốc đáp: "Dạ, vào lúc sáng sớm, khi cha và chú Sơn rời đi

không bao lâu thì chúng xông vào, ban đầu bọn chúng có 5 tên, trong đó có một tên rất mạnh, nhưng khi giết xong Linh Vương phe ta thì hấn đi thẳng vào hầm mỏ mà không hề quan tâm đến trận đánh, vì vậy nên con mới có cơ hội chạy thoát..."

Châu Giám gật đầu: "Chúng chọn cách tiếm phục và tránh đ-ng độ ta và Sơn, xem ra Tử Cung cũng không hỗ trợ nhiều..."

"Còn cái kẻ mạnh mẽ kia thì ta nghĩ chính là Phạm Nhân, chứ nếu là em trai hấn Phạm Pháp thì Châu Đốc đã lìa đời rồi!"

Lúc Châu Giám nói, trong đầu Dương cũng bắt đầu tìm hiểu thông tin từ Google. Phạm Nhân chính là gã Đại Vương mà Dương gặp trong đêm qua, còn Phạm Pháp là em trai của Phạm Nhân, là Linh Vương cấp 2. Sở dĩ có sự chênh lệch cấp độ lớn như vậy là vì hai anh em nhà này cách nhau gần 20 tuổi, và có một bí mật động trời rằng Phạm Pháp thật ra là kết quả từ cuộc tình loạn luân giữa Phạm Nhân và mẹ ruột.

Trong lúc Dương đang tìm kiếm thông tin, lão Châu Thái nói: "Phạm Nhân thì ta có thể giải quyết, nhưng cha hấn, Phạm Thượng thì khó nhằn đây, tuy hấn và ta cùng là Linh Đế cấp 1, nhưng ta tuổi đã già, cơ thể suy thoái đi nhiều, hoàn toàn không phải đối thủ của hấn..."

Đang nói, lão Châu Thái nhìn Dương và hỏi: "Ừa mà thằng cu nào đây?"

Châu Đốc đáp: "Dạ là bạn cháu, Võ Phi Dương mà cháu thường nói với ông đấy!"

Lão già trợn mắt: "Võ Phi Dương? Hắc Vũ Tiên Long?"

"Ngồi đó! Ngồi yên đó!"

Dương định đứng dậy chào cho phải phép, nhưng lão Châu Thái can ngăn rồi phát tay, một áp lực vô hình giữ Dương ngồi yên không thể động đậy, đây là một năng lực cao cấp của cảnh giới Hữu Ý, không những điều khiển được vật chất mà còn có thể khống chế cơ thể những người có cấp bậc thấp hơn nhiều cấp, điều này Dương đã từng nếm trải cùng Sùng Hạo khi đối mặt Đông Phương Kim Long ở Tứ Linh Hội Tụ.

Khống chế Dương, lão Châu Thái nghiêng đầu ngấm nghĩa hẳn rồi tiến lại, cúi thấp người và nghiêng đầu lão vào gần đầu Dương, một tay lão xoa cằm làm ngầu và tay còn lại lấy ra một bảo vật chụp ảnh giơ ra trước, canh chỉnh rồi chụp liền mười mấy pô ảnh, sau đó lão giải phóng khống chế cho Dương và vừa xem lại ảnh vừa tủm tủm cười.

Thấy mặt Dương dần ra, Châu Đốc nín cười giải thích: "Ông nội anh rất hâm mộ em..."

Dương nhìn lão già, mới lúc trước còn ngầu lì, giờ tí ta tí tởn như mấy con bé fan cuồng kpop, cổ họng hẳn dâng lên một trận buồn nôn dữ dội.

Bị nhìn với ánh mắt kỳ quái, lão Châu Thái sau một hồi lên cơn liền háng giọng lấy lại uy phong, nhìn Dương và hỏi: "Cậu bé, hôm nay được cậu ghé thăm nhà ta thật là vinh hạnh..."

Dương đáp: "Thật ra... ngoài đến thăm, cháu còn muốn hợp tác..."

"Hợp tác gì?"

"Cháu có thể trợ giúp các vị đánh bại nhà họ Phạm, nhưng đổi lại, cháu cần đổi lấy hai thứ, thứ nhất là một loại quặng trong hầm mỏ

của các vị, hai là, cháu muốn vào di tích trong hầm mộ..."

Lão Châu Thái suy nghĩ rồi nói: "Một loại quặng và di tích... Tuy đòi hỏi có phần tham lam nhưng nếu cậu giúp chúng ta trả thù được thì cũng rất đáng. Nhưng cậu giúp bằng cách nào?"

Dương đáp: "Ngài thua Phạm Thượng vì tuổi già, vậy nếu cháu cho ngài mượn một Thánh Bảo thì thế nào?"

Nghe câu nói này, cả gia đình nhà họ Châu trợn mắt nhìn Dương vì nghĩ rằng hẳn đang đùa, Thánh Bảo là gì chứ? Loại Bảo Vật cấp Thánh này gần như không thể mua được bằng tiền mặt bình thường, hầu như chỉ có được bằng các phương pháp như lấy vật đổi vật, săn tìm từ các di tích hoặc tranh đoạt từ tay người khác. Vấn đề quan trọng hơn là khả năng tạo ra Thánh Bảo cực kỳ thấp, mỗi Thánh Bảo ra đời dù chỉ là hạ cấp cũng đủ tạo ra sự cạnh tranh khốc liệt, người có vật để đổi, người khác có vật còn quý hơn, người tìm được di tích, chỉ cần lộ ra là hàng đồng thế lực dòm ngó di tích của người, người đoạt từ tay kẻ khác, sẽ có kẻ mạnh hơn đoạt từ tay người, cho nên trừ khi người có sự hậu thuẫn đủ để có thể cầm Thánh Bảo ra đường chém lộn mà không cần phải thức canh trộm mỗi đêm, còn không thì tốt nhất đừng khoe oang oang rằng ta đây cầm hàng nóng, và chính vì sự đáng sợ này mà có nhiều người chỉ dám mơ ước chứ không dám sở hữu Thánh Bảo ngay cả khi có cơ hội...

Ấy thế mà tên nhóc này "cho mượn" một cách nhẹ nhàng như thể Thánh Bảo chỉ là bột lửa đốt xong rồi trả. Cho là hẳn hào phóng đi, nhưng lỡ làm mất thì bán cả nhà họ Châu cũng không thể đền lại được cho hẳn...

Nhìn thấy sự lo lắng của nhà họ Châu, Dương lấy đóa hoa Lôi Hỏa Thánh Liên ra đặt lên bàn và nói: "Đây! Cứ yên tâm mà dùng!"

"Đây là..." Cả bốn người nhà họ Châu tròn mắt nhìn búp sen màu đỏ đen quái dị.

Dương đáp: "Lôi Hỏa Thánh Liên, Thánh Bảo trung cấp, có khả năng chuyển hóa lôi và hỏa linh lực thành cơ năng, cơ năng này làm cho các cánh hoa xoay tròn theo những quỹ đạo khác biệt, nhờ lực xoay đặc biệt của những cánh hoa mà tạo ra lực hút cực mạnh có thể hút cả những đòn tấn công vật lý lẫn những đòn tấn công linh lực."

Từ Châu Đốc đến Châu Thái, cả bốn người há mồm nhìn búp hoa bé nhỏ, cứ tưởng Dương đem ra một Thánh Bảo hạ cấp cũng đủ làm họ kinh ngạc, hóa ra hẳn lại mang ra một Thánh Bảo trung cấp, thứ họ mơ cũng chưa dám mơ đến, lại còn là loại Thánh Bảo có năng lực khác thường chưa từng nghe qua...

Dương vờ như sực nhớ điều gì, vờ trán nói: "À cháu quên mất, thứ này phải có linh lực hai hệ Lôi - Hỏa mới dùng được..."

Lão Châu Thái vội nói: "Ta có Lôi - Hỏa linh lực!"

"Vậ à... May quá!" Dương thờ phào, đương nhiên hẳn biết lão có hai loại linh lực này nên mới mang ra Lôi Hỏa Thánh Liên, nhưng phải giả vờ không biết để khỏi mất thời gian giải thích tại sao hẳn biết.

Cũng không phải Dương quá mức hào phóng, mà hẳn hỗ trợ Châu Thái là để lão nhanh chóng dọn dẹp nhà họ Phan, mở đường cho hẳn tiến vào di tích càng sớm càng tốt, tất nhiên là đã tính đến trường hợp nếu Hải Hạ có dấu hiệu rời Tử Cung để di chuyển đến hầm mỏ, Dương sẽ lập tức bỏ của chạy lấy người...

Lần đầu tiên được tận mắt thấy một Thánh Bảo trung cấp ngay bên cạnh, Linh Đế như lão Châu Thái cũng không tránh khỏi sự phấn

khích, hệt như đứa trẻ được tặng món đồ chơi mà nó hằng khao khát.

"Ông thấy thế nào? Để cháu hướng dẫn cách dùng nhé?" Dương dụ dỗ.

Châu Thái mê tít, nhưng Châu Giám vẫn còn chút tỉnh táo: "Xem như có thể dẹp được bọn nhà họ Phạm, nhưng còn Tử Cung thì tính sao?"

Dương đáp: "Chẳng phải đều là vì lợi ích sao? Chúng chấp nhận hợp tác với Phạm gia, vậy lý do gì mà chúng ta không thể hợp tác với chúng?"

Gã Sơn phản bác: "Nhưng nếu chúng không hợp tác, ngược lại chèn ép chúng ta..."

Châu Đốc đáp: "Chứ hiện tại chẳng phải chúng ta đang bị Phạm gia chèn ép sao? Chẳng lẽ cứ cúi đầu để chúng đè thì chúng ta sẽ an toàn?"

"Ý ta không phải vậy! Nhưng..."

Lão Châu Thái cắt ngang: "Đánh! Diệt Phạm gia rồi chết cũng được, còn hơn là sống nhục nhã dưới chân chúng nó!"

Gã Sơn cũng đứng dậy: "Con đồng ý! Nhưng với điều kiện, Châu Đốc và vợ con nó phải được đưa đến nơi an toàn!"

Nghe câu nói này, Châu Đốc nhìn gã Sơn bằng ánh mắt hoàn toàn khác, hẳn luôn cho rằng Sơn mạo danh con riêng của ông nội hẳn để trục lợi của nhà họ Châu nên chưa từng xem Sơn là chú ruột. Trong mắt Châu Đốc, Sơn luôn là một gã khó tính và ích kỷ, nhưng giờ

ngĩ lại, những gì gã làm quả thực đều là vì nhà họ Châu. Và hơn hết, lúc dầu sôi lửa bỏng này, người mà gã quan tâm nhất lại là đứa cháu trai chưa từng công nhận gã.

Đấy, kẻ phản diện chưa chắc đã là kẻ đáng ghét, và kẻ đáng ghét cũng chưa chắc đã là kẻ phản diện, khác chăng là góc độ của người nhìn....

Châu Đốc trở nên bối rối khi nhận ra tình thương của người chú dành cho mình, môi mấp máy không ra lời: "Chú... con... con cũng muốn chiến đấu..."

Xoẹt!

Dứt câu, Châu Đốc lăn ra xỉu sau khi bị một tia hắc lôi bắn vào đầu...

Dương nói: "Rồi đấy, trói hắc lôi rồi đưa đi, đỡ mất thời gian dài dòng!"

Hết chương 132

Chương 133: Gương Và Hoa Hồng

Lối vào hầm mỏ của nhà họ Châu là một hố sâu thâm thẳm xuyên xuống lòng núi, trên miệng hố, hai kẻ áo đen đang đứng canh chừng cẩn mật, chợt có hai người đàn ông một già một trẻ tiến đến.

Lão già vừa tiến đến hỏi hai tên canh gác: "Phạm Nhân đâu?"

Một trong hai tên canh gác đáp: "Dạ, ngài ấy đang ở bên trong hầm."

Lão già gật đầu, hất đầu bảo người trẻ hơn phía sau lão: "Phạm Pháp, vào đó với anh mày xem sao, tao ở đây đề phòng thằng già Châu Thái!"

"Vâng thưa cha!"

Phạm Pháp gật đầu rồi nhảy xuống hố...

Sâu trong hầm mỏ, Phạm Nhân đứng xem xét ở một hốc đá đang đào dở, phía cuối hốc đá lộ ra một bức tượng kim loại mang hình dạng một cô gái khỏa thân có kích thước tương đương kích cỡ người thật, bức tượng được tạo ra một cách tỉ mỉ đến từng chi tiết với cơ thể gần như hoàn mỹ, nhưng gương mặt của bức tượng lại phẳng lì như người đúc tượng cố ý không làm ra khuôn mặt. Trên tay cô gái nâng niu một đóa hồng đỏ tươi như hoa thật, tay còn lại nàng giơ ngửa ra như đang ngoắc gọi ai đó mà cũng như đang chờ ai đó nắm lấy tay nàng...

Cô gái cong lưng ra sau, thân hình hoàn mỹ tựa vào một hình tròn

bám đầy bụi bẩn, Phạm Nhân đưa tay lau bụi mới nhận ra mặt phẳng tròn này chính là một tấm gương...

"Cổng linh cảnh!" Phạm Nhân mừng rỡ thốt lên, hẳn tin chắc rằng đây là một cánh cổng linh cảnh và gần như còn nguyên vẹn... Cổng linh cảnh chắc chắn có khóa, nhưng điều làm Phạm Nhân mừng rỡ là vì hẳn tin rằng một cánh cổng linh cảnh bị chôn vùi trong lòng núi thì chắc chắn có niên đại không dưới nghìn năm, nghĩa là có tỷ lệ rất cao rằng những chủ nhân của cánh cổng đã chết, cổng này vô chủ và cũng như những chiếc nhẫn balo vô chủ, mã khóa sẽ tự động bị hủy bỏ...

Nghĩ vậy, Phạm Nhân lập tức đưa tay truyền linh lực vào nhằm mục đích kích hoạt cánh cổng...

Bang!

Đặt tay vào không sao, nhưng khi vừa truyền linh lực vào mặt gương, một phản lực kỳ lạ liền bộc phát đánh Phạm Nhân đập lưng vào đá.

Phạm Pháp vừa tiến đến, vội vàng chạy đến đỡ Phạm Nhân dậy:
"Anh bị sao vậy?"

Phạm Nhân được Phạm Pháp đứng dậy, miệng phun máu* rồi đáp:
"Do cánh cổng!"

*Thật ra chả biết lấy cơ sở khoa học nào mà bọn tào cứ hể bị đánh là phun máu, nhưng đây là cách diễn tả nội thương đơn giản hiệu quả nhất nên cứ dùng vậy, ai đòi logic thì cứ xem như thằng Phạm Nhân ăn sáng bằng tiết canh đi!

"Cánh cổng?" Phạm Pháp nhìn tấm gương rồi nghi hoặc hỏi lại, dù là

Thánh Bảo cao cấp cũng không có khả năng tự động đánh văng một Đại Vương như Phạm Nhân.

Tò mò, Phạm Pháp thử đưa ngón tay lên gương, truyền một lượng linh lực cực nhỏ và phủ linh lực lên toàn thân để phòng thủ...

Bang!

Lại như vậy, linh lực vừa đưa vào, ngón tay Phạm Pháp lập tức bị đánh bật ra, cánh tay hắn cũng bị bật ngược ra sau, trật luôn cả khớp...

"Ui da... Thứ quái gì thế này?" Phạm Pháp tức giận mắng trong khi Phạm Nhân chỉnh khớp tay lại cho hắn.

"Thôi cứ mang cánh cổng này về rồi tính!"

"Mang kiểu gì khi mà không thể chạm vào nó?" Phạm Pháp nói.

Phạm Nhân đáp: "Mày ngu vậy? Không dùng linh lực được thì dùng sức khiêng ra!"

"Ừ..."

Phạm Pháp gật gù, hai tên tiến đến hai bên cánh cổng, hè nhau dùng sức nâng lên...

"Hự! Sao nặng quá!"

Hai tên linh vương không ngờ cũng không thể nhấc nổi cánh cổng...

Bên ngoài, nhóm ba người nhà họ Châu gồm Châu Thái, Châu Sơn và Châu Giám cùng với Dương đã tiếp cận hầm mỏ, cùng nấp bên

một vách đá cách đó không xa.

Thấy phía hầm mỏ chỉ có 3 người, lão Châu Thái cười khinh: "Ha! Thằng Phạm Thượng khinh thường ta nên không thèm phái người canh gác vòng ngoài!"

Sơn hỏi: "Vậy giờ mình đánh úp nó hả?"

Lão Thái đáp: "Đánh úp thế nào được? Đạt đến Linh Đế thì phạm vi cảm nhận linh lực của nó khá rộng, trừ khi tốc độ ra đòn vượt xa tốc độ tránh né của nó, nếu không chỉ cần ta tung chiêu là nó sẽ nhanh chóng nhận ra rồi tránh đi thôi!"

Dương có Truy Ảnh Cường Pháo, nếu để Linh Đế như Châu Thái dùng thì Phạm Thượng khó mà tránh kịp, nhưng vấn đề là muốn vận hành khẩu pháo này cần có bí kỹ Cường...

Lão Châu Thái nói tiếp: "Chúng nó có mỗi thằng Phạm Thượng và hai thằng Linh Tướng, tranh thủ xử tụi nó, hạ thằng Phạm Thượng rồi tính gì thì tính!"

"Lên!"

Lão Châu Thái ra hiệu rồi rút ra một cây đao dẫn đầu lao thẳng đến chỗ Phạm Thượng.

Phạm Thượng phát hiện ra Châu Thái, liền cười to: "Ha ha! Thằng già ngu độn, định liều mạng già với tao sao?"

Vừa cười vừa giơ tay lên, trên cánh tay hần liền mọc ra một lớp gỗ sần sùi, lớp gỗ này mọc dài thành một dây roi lớn quất về phía Châu Thái.

Lúc sắp va chạm, cây đao của lão Châu Thái đột nhiên bốc lửa, đồng thời dây roi của Phạm Thượng cũng được phủ một lớp băng, lưỡi đao chém đứt một đoạn roi nhưng bị phần roi còn lại quấn chặt, lớp băng trên dây roi liền lan ra bám vào ngọn đao, khiến lửa trên thân đao dần suy yếu...

"Ha ha! Xem ra linh lực của mày cũng già yếu như chính bản thân mày!" Phạm Thượng cười đắc thắng, lợi dụng lúc vũ khí của Châu Thái đang bị khống chế để xông đến, tay còn lại tạo thêm một sợi roi quất vào đầu Châu Thái.

Châu Thái giơ tay chụp roi, tuy đã tận lực phòng ngự nhưng vẫn bị đánh từa máu tay, hai sợi roi của Phạm Thượng liền mọc dài quấn chặt hai cánh tay Châu Thái.

Hai tay bị khống chế, Châu Thái gầm lên, giơ chân đạp mạnh vào ngực Phạm Thượng, tên này lập tức tạo ra một lớp giáp gỗ dày cản lại, đồng thời từ ngực hấn mọc ra một chùm dây gỗ quấn chặt lấy chân lão Châu Thái. Châu Thái vận hỏa linh lực xuống chân, định đốt cháy những sợi dây nhưng Phạm Thượng lại truyền một lớp băng vào dây, hoàn toàn áp chế lửa của Châu Thái.

"Tại sao lại như vậy?" Châu Thái ngạc nhiên nói, tuy lão già và suy yếu nhưng không nghĩ rằng thực lực lại chênh lệch xa đến mức không thể phản kháng như vậy.

Phạm Thượng ngược lại cười đắc thắng: "Tại sao ư? Ha ha... Tất nhiên chênh lệch giữa tao và mày còn chưa xa đến mức khiến mày thua nhục nhã như vậy, nhưng mà tao có thứ này!"

Phạm Thượng tạo ra một dây leo để thay thế cánh tay tháo tung ngực áo hấn ra, lộ ra một dây chuyền có mặt hình một viên đá màu xanh như băng.

"Thánh Bảo?" Châu Thái kinh ngạc nói.

"Đúng vậy! Là Thánh Bảo hạ cấp cường hóa thuộc tính Băng! Tao đem tất cả gia tài nhà tao tích góp mấy trăm năm ra đổi lấy món này chỉ để tiêu diệt Châu gia của mày đấy!"

Châu Thái hỏi: "Tất cả gia tài? Tức là cả gia tài của mày chỉ đủ để đổi một món này?"

Phạm Thượng khó hiểu: "Chứ sao? Chẳng lẽ gia tài nhà mày nhiều hơn? Đây là Thánh Bảo dạng đặc biệt đó! Mày tưởng dễ đổi lắm sao?"

Châu Thái hỏi tiếp: "Vậy ư? Thật sự chỉ có một món?"

Phạm Thượng đáp: "Mày khinh thường món này ư? À! Tao hiểu rồi! Mày gan tỵ! Ha ha... Chết đi!"

Lúc này, cánh tay không cầm dao của Châu Thái bộc phát hai loại linh lực lôi và hỏa, nhưng vẫn không thoát khỏi sự khống chế của Phạm Thượng. Phạm Thượng cho rằng Châu Thái đang vẫy vùng trong vô vọng nên mặc kệ, gọi ra một con dao rồi dùng dây leo đâm con dao này vào ngực Châu Thái.

Nhưng khi con dao còn chưa đến mục tiêu, những dây leo bám đầy tay Châu Thái đột nhiên đứt ra thành nhiều đoạn. Cánh tay giải phóng, Châu Thái vốn giấu Lôi Hỏa Thánh Liên trong tay từ sau khi chụp roi, bông hoa đang xoáy dữ dội được đưa vào sợi dây cầm dao của Phạm Thượng, làm sợi dây này bị lực hút của Lôi Hỏa Thánh Liên cuốn lấy, Châu Thái lập tức giật lấy con dao đâm vào ngực Phạm Thượng nhưng tên này kịp thu roi nhảy ra sau tránh né trong gang tấc.

"Đó là... Thánh Bảo?" Phạm Thượng ngạc nhiên hỏi.

"Ờ!"

Phạm Thượng hừ lạnh: "Hừ! Cùng có Thánh Bảo nên mà vẫn không thể mạnh hơn tao!"

Châu Thái bật cười: "Ha ha! Mà nghĩ tại sao tao muốn xác định rằng mà chỉ đổi được một Thánh Bảo?"

Phạm Thượng như hiểu ra, liền hoảng sợ nói: "Chẳng lẽ... mà có hai món?"

Châu Thái cười càng to hơn: "Ha ha! Chỉ có một! Nhưng đây không phải hạ cấp như của mà! Mà là Thánh Bảo trung cấp!"

Phạm Thượng khó tin, nhưng uy lực vừa rồi dễ dàng phá tan linh lực của hắn, quả thực nếu Châu Thái dùng Thánh Bảo hạ cấp không thể dễ dàng làm được...

"Mày lấy đâu ra thứ đó?" Phạm Thượng hỏi.

Thấy nét mặt thất thần của Phạm Thượng, Châu Thái đắc ý trêu tức: "Thứ này ư? Chỉ là lấy một phần mười gia tài ra đổi thôi mà..."

"Nói láo! Có phải là mày tìm được từ di tích dưới hầm mỏ không?"

"Không phải hầm mỏ mà là hầm mộ! Để tao đưa mà xuống đó thử vận may!" Châu Thái không nhiều lời nữa, một tay cầm đao, một tay cầm hoa xông đến tấn công dồn dập. Nhưng Phạm Thượng vẫn còn lợi thế mạnh hơn về linh lực, tuy những đòn tấn công của hắn liên tục bị Lôi Hỏa Thánh Liên hút lấy nhưng vẫn đủ sức cản đòn từ Châu

Thái, hai gã Linh Đế cấp một liên tục xoẹt qua xẹt lại như thần tốc, âm thanh va chạm liên hoàn, lửa, băng, điện và gỗ văng tung tóe khiến người ngoài nhìn hoa cả mắt.

"Ha ha! Mà thua chắc rồi!" Châu Thái đắc thắng nói, cứ giằng có thể này, khi linh lực giảm sút thì phòng ngự cũng giảm sút, nhờ có Lôi Hỏa Thánh Liên mà lão không sợ đòn đánh của Phạm Thượng, nhưng ngược lại Phạm Thượng sẽ trở nên mong manh trước đòn đánh của Châu Thái.

Phạm Thượng không phủ nhận điều này: "Đúng vậy! Nếu cứ thế này tao sẽ thua, nhưng tao thua chẳng qua vì mà có Thánh Bảo trung cấp mà thôi, đừng đắc ý!"

Châu Thái đáp: "Vậy còn mà lấy lý do gì mà trước đó lại đắc ý? Chẳng qua do mà trẻ hơn tao!"

"Hừ! Nhiều lời! Tao chỉ nói là "nếu cứ thế này tao sẽ thua", chứ không nói là tao sẽ thua!"

Châu Thái hỏi: "Là sao?"

Phạm Thượng vừa tránh đao vừa cười khinh bỉ: "Cho mà biết, đại tư tế Hải Hạ của Tử Cung từng giao cho ta một bản vẽ cách đây nhiều năm và bảo ta tìm kiếm thứ trong bản vẽ ở vùng Bảy Núi này. Bản vẽ đó giống hết thứ mà các người đào được trong hầm mỏ!"

"Đại tư tế có vẻ rất quan tâm đến di tích này, ngài bảo nếu phát hiện thì lập tức thông báo, ngài sẽ..."

Phạm Thượng nhấn mạnh từng chữ như một lời đe dọa: "Đích - thân - đến - xem!"

Hiện tại, hai tên Linh Tướng phe Phạm Thượng sau khi tránh khỏi trận chiến của hai Linh Đế liền đ-ng phải Châu Giám và Châu Sơn, bị hai người này đánh bại nhanh chóng.

Dương vẫn đang nấp chờ cơ hội ăn hôi, nghe Phạm Thượng nhắc đến Hải Hạ liền giật mình dùng Google tìm kiếm những người đang hướng đến hầm mỏ...

Quả nhiên, Hải Hạ đang di chuyển đến gần... Dương lập tức quay đầu định bỏ chạy ngay lập tức...

Nhưng danh sách những người tiến đến vẫn còn... Diễm My vốn tưởng đã nghe lời khuyên của Dương để theo Hòa Liên, Châu Đốc đến Sài thành, nhưng giờ đang Tiên hóa bay đến rất gần...

Và...

Long Hán...

Long Chúc Diễm...

Ý định bỏ chạy của Dương hoàn toàn tan biến...

Hết chương 133

Chương 134: Chìa Khóa

Nơi hầm mỏ nhà họ Châu, hai vị Linh Đế cấp 1 vẫn đang chiến đấu kịch liệt, Dương nấp phía xa, trong đầu đầy nỗi hoang mang...

Bốn người đang tiến đến, bao gồm hai kẻ thù hàng đầu của Dương và hai người trong gia đình của hắn...

Thật ra không phải bốn, mà là sáu...

Tử Linh ẩn thân phía xa dõi theo bóng lưng của Dương, chợt nàng giật mình quay đầu nhìn lại, Vy Ái đã lướt tiến đến...

"Người đến đây làm gì?" Tử Linh lo lắng hỏi.

Vy Ái liếc về phía hầm mỏ và nhẹ nhàng đáp: "Có người đào cửa nhà ta lên, người hỏi ta đến đây làm gì?"

Tử Linh đáp: "Người lo gì chứ? Không có chìa khóa thì bọn hắn không..."

Vy Ái ngắt lời: "Một trong hai chiếc chìa khóa chẳng phải trong tay người sao?"

Tử Linh đáp: "Ta giao cho Hải Hạ, hắn làm mất rồi!"

"Mất? Ta thấy hình như không phải vậy... Mà người đến đây làm gì?"

"Chỉ là tình cờ..."

Vy Ái cười nhẹ: "Tử Linh, người nói dối rất tệ!"

Nói xong, Vy Ái hát hiện cái liếc mắt của Tử Linh về phía Dương, liền nhìn theo: "A! Đó là ai? Đừng nói là kẻ đã phá phong ấn cho người..."

"Không phải! Mau rút đi nếu không ta sẽ giết người!"

Dứt câu, Tử Linh tung chưởng về phía Vy Ái, chưởng như nhẹ nhàng, nhưng Vy Ái dù đưa tay ra đỡ vẫn bị đánh văng xa hàng trăm mét trên không, Tử Linh liền đuổi theo với mục đích đẩy Vy Ái đi càng xa càng tốt...

Tử Linh và Vy Ái vừa đi xa, Diễm My bay đến và hạ xuống cạnh Dương.

"My! Sao em lại đến đây!" Dương tức giận nói.

My đáp: "Em muốn đi với anh! Em phải giả vờ ngoan ngoãn rồi đi để không bị anh đánh ngất như anh Châu Đốc!"

"Nhưng ở đây rất nguy..."

Dương chưa kịp nói hết, một bóng người áo đỏ từ dưới dốc vọt lên rồi bất chợt dừng lại ngay trước mặt hắn...

Hai đôi mắt nhìn nhau, trong mắt hắn là sự hoang mang khó tả, còn trong mắt nàng là sự vô tình xa lạ...

Rồi nàng vọt qua trước khi hắn kịp mở miệng cất tiếng: "Mẹ..."

Nàng không nghe thấy, bởi đã đi quá sâu vào vùng âm thanh chiến đấu kịch liệt của hai lão Linh Đế.

Diễm vừa đi, hai bóng người từ trên không hạ xuống...

"Hải Hạ!"

"Long Hán! Đã lâu không gặp!"

Hai gã Chúa Tể cấp 1 chào hỏi nhưng không nhìn vào mắt nhau, mà nhìn vào người bị vây giữa cả hai, Dương.

Như hiểu được ý định của nhau, Long Hán và Hải Hạ cùng toát ra uy lực kinh người, Dương và My hoàn toàn bị trấn áp ở giữa.

Long Hán nói: "Thằng nhóc này là tội đồ của Long Tộc ta, hôm nay ta phải mang nó về xử tội!"

Hải Hạ âm u đáp: "Ta biết chứ... Để ta giúp người xử nó!"

Dứt lời, Hải Hạ tung chưởng đánh một luồng khói tím về phía Dương, Long Hán cũng lập tức tung chưởng đáp trả, cả hai đòn đánh đều trúng vào người Dương, tuy sau đó lập tức triệt tiêu nhau nhưng cũng gây cho hắn đau đớn không hề ít.

Long Hán nói: "Hải Hạ! Long tộc còn cần thằng nhóc này, sau khi trừng trị nó, ta sẽ đích thân mang đến cho người!"

Hải Hạ cười khinh bỉ: "Ha ha... Bọn Long tộc tráo trở các người tưởng ta còn bị lừa lần nữa sao!"

Long Hán hỏi: "Chúng ta lừa người bao giờ?"

"Bao giờ? Tất nhiên là năm đó, chúng ta giúp các người ngăn Diễm Kiều, giết Võ Phi Thiên, vậy mà cuối cùng các người trở mặt đánh úp ta, khiến Long Chúc Diễm bế đũa bé chạy mất! Ta còn tin được các

người sao!"

Long Hán khó hiểu: "Người nói gì vậy? Rõ ràng năm đó ta đã bị đánh ngất, còn ai ngăn được người?"

"Ai ư? Người nói xem Long tộc còn ai mạnh hơn người! Trúng chỉ một đòn nhưng ta suýt mất cả mạng!"

Long Hán sững sốt: "Ý người là... Tộc trưởng Long Thiên Đạo?"

Hải Hạ giận dữ quát: "Cút đi! Về nói với Long Thiên Đạo rằng sẽ có ngày ta trả thù! Còn thằng nhóc và con bé này để lại cho ta!"

Long Hán cũng giận dữ không kém: "Đừng tưởng được Nữ Thần chống lưng thì có thể thách thức uy phong của Long tộc!"

Cả hai gã Chúa Tể vẫn đứng yên, nhưng Phong - Hỏa linh lực của Long Hán và Tử Vong linh lực của Hải Hạ bùng phát dữ dội đánh thẳng vào Dương, trong lúc này, Hải Hạ phát tay, My liền bị linh lực vô hình kéo ra khỏi vùng nguy hiểm, hoàn toàn bị linh lực Chúa Tể trấn áp nên không thể kêu la, còn Dương vẫn bị kẹp ở giữa, trở thành tấm bia cho hai gã Chúa Tể ra sức hành hạ.

Ầm ầm ầm!

Những vụ nổ liên tục phát ra làm chấn động cả một vùng trời, cả Hải Hạ lẫn Long Hán đều không muốn Dương chết một cách êm đẹp nên không hề triệt tiêu hoàn toàn linh lực của nhau mà để lại một phần đủ để Dương đau đớn cùng cực mà không thể kêu gào.

Người nhà họ Châu và họ Phạm đã ngừng chiến, bao gồm anh em Phạm Nhân, Phạm Pháp cũng đã rời khỏi hầm mỏ sau nỗ lực khiêng tượng bất thành. Tất cả cùng sững sốt nhìn cuộc tranh đấu của hai

gã Chúa Tế.

Diễm cũng quay trở lại...

"Đại trưởng lão, đó là ai vậy?"

Long Hán quát: "Công chúa! Mau bắt lấy thằng tội đồ này mang về Long cung!"

Sau tiếng quát, Long Hán ra sức chưởng mạnh làm Hải Hạ chới với, nhưng chính Long Hán cũng bật ra, Diễm chưa hiểu chuyện gì, nhưng nghe đến từ tội đồ liền lập tức nhảy vào tóm lấy Dương rồi chạy...

"Chạy đâu!" Hải Hạ tức giận quát và bay đến phía trên Diễm, tay gã giơ cao chưởng mạnh xuống đầu nàng...

ẦM ẦM ẦM...

Nhiều tiếng nổ lớn, bởi khi Hải Hạ tung đòn vào đầu Diễm cũng là lúc Long Hán lao đến tung đòn vào lưng Hải Hạ, Diễm đang giữ Dương bị một chưởng của Hải Hạ đánh văng xuống đất, chỗ đất vốn là trần của khu hầm mỏ sụp xuống, đưa Diễm và Dương rơi sâu xuống dưới...

"DƯƠNG!" My không còn bị khống chế, nàng lo lắng gào lên rồi lao đến cái hố nơi Dương và Diễm vừa rơi xuống...

"KHỐN KIẾP!" Long Hán gầm lên giận dữ, sau khi mất trí nhớ, Diễm lại trở thành báu vật tuyệt thế của Long tộc, thậm chí còn đáng giá hơn trước đây, vậy mà báu vật này lại bị thương tổn ngay trước mặt lão, thật sự là một nỗi nhục to lớn.

Trong cơn giận dữ, lại thấy Diễm My lao xuống, Long Hán giơ tay định dùng linh lực bóp chết Diễm My cho hả giận, nhưng lại nhìn thấy gương mặt của Diễm My, lão già liền run rẩy: "D... Diễm Kiều?"

Trong giây phút Long Hán thất thần, Hải Hạ liền lao đến trả đòn...

BINH!

Đánh Long Hán vắng đi, Hải Hạ đứng trên không cười lạnh: "Giống lắm phải không! Yên tâm, nếu là Diễm Kiều thì người đã lìa đời từ sớm rồi!"

Long Hán hiểu ra, liền lạnh lùng nói để che đi sự run sợ: "Ngay bây giờ, người rút khỏi đây thì ta sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra, còn không..."

"Nhiều lời!" Hải Hạ cắt lời, lấy ra một tấm bia đá quái dị.

Long Hán không thèm nói nữa, lấy ra một cây thương.

Hai gã Chúa Tể ngang cấp xông vào nhau, long trời lở đất...

Phía dưới hầm mỏ, Diễm và Dương rơi xuống khá sâu, cú đánh của Hải Hạ tuy đáng sợ nhưng không quá mạnh do tung ra vội vã và đã bị lệch đi do Hải Hạ trúng chưởng của Long Hán, cho nên không đủ để giết chết Diễm mà chỉ làm nàng bị thương ngất đi.

Dương trời dậy khỏi đống đất đá, quét bay bụi đất trên người Diễm và lay nàng: "Mẹ! Mẹ! Nàng có sao không?"

My cũng đáp xuống, liền lo lắng hỏi: "Anh có sao không?"

Dương lắc đầu: "Không sao! Mẹ anh, mẹ bị trúng chưởng của Hải

Hạ, em có thuốc không?"

Trước đó My đã nghe Dương gọi Diễm là mẹ nên không còn bất ngờ, vội lấy ra mấy viên Tiên Đan đưa cho Dương, Dương liền đưa vào miệng Diễm rồi bế nàng lên.

Khu hầm không ngừng rung chuyển do trận đánh của hai gã Chúa Tể, Dương nhìn lên rồi nói: "Hai tên đó chặn cửa ra rồi, chúng ta chỉ còn cách tìm chỗ trốn chờ người đến cứu thôi..."

Dương nhìn My, chợt thấy gương mặt nàng đang chăm chú nhìn về một hướng, liền hỏi: "Sao vậy em?"

My đáp: "Anh có nhớ đêm qua em nói có cảm giác như ai đó đang gọi em chứ?"

Dương gật đầu, My đỏ mặt thẹn thùng nói tiếp: "Lúc đó em cứ tưởng... với anh... nhiều lần quá... nên sinh ra ảo giác... Nhưng giờ em lại cảm thấy rất gần... ở hướng đó..."

Nói xong, Diễm My bước đi, Dương bế Diễm tò mò bước theo sau.

Đi một đoạn thì đến ngõ cụt, nơi cuối hang là một bức tượng nữ tựa lưng vào tấm gương.

"Chỗ này gọi em đến sao? Chẳng lẽ đây là di tích mà họ nói đến?" Dương nói, đặt Diễm ngồi tựa lưng vào vách đá và bước đến xem xét cùng My.

Bằng kinh nghiệm giả kim của mình, Dương và My đương nhiên nhận ra đây là một cổng linh cảnh, Dương liền hỏi Google mã khóa cổng nhưng không nhận được phản hồi.

My chợt nói với giọng không mấy chắc chắn: "Chúng ta cần ít nhất một chìa khóa..."

"Chìa khóa? Ở đâu ra? Em có không?"

My lắc đầu.

"Không có? Vậy chứ nó gọi em đến đây làm gì?"

My lại lắc đầu: "Em không rõ... cảm giác rất mơ hồ..."

Không có chìa khóa, Dương nghĩ rằng không có chìa khóa thì vẫn có thể làm giả, liền tìm kiếm lỗ khóa...

Quanh tấm gương không có lỗ khóa nào, Dương tìm kiếm trên bức tượng, không rõ là được đục hay được khắc nhưng bức tượng vô cùng tinh xảo, nhưng không có lỗ hổng nào, trừ bông hoa...

"Đây rồi!" Dương reo lên, quả thực giữa những cánh hoa hồng có một khe hẹp với chiều dài khoảng nửa ngón tay.

"Trông như vết kiếm đâm ấy!" My nói.

"Kiếm đâm?" Một ý tưởng nảy lên trong đầu Dương, hắn liền lấy ra 5 đoạn Nghịch Thiên kiếm.

Hồi hộp, Dương lấy một đoạn kê vào lỗ khóa, vừa khít, nhưng không có gì xảy ra...

Dương thử đảo đầu đoạn kiếm rồi đưa vào, vẫn không được, cả 4 đoạn còn lại cũng thất bại...

Dương cúi đầu thờ dài, xem ra chìa khóa là một đoạn mà hắn không

có. Nhưng khi cúi đầu xuống, mắt Dương theo bản năng nhìn vào nơi giữa hai chân của bức tượng...

Mắt Dương trợn trừng, hấn cúi người dí sát vào chỗ giữa hai đùi bức tượng.

My đỏ mặt: "Anh nhìn cái gì đấy!"

"A! Đừng nghĩ bậy, em xem đây cũng có lỗ này!"

Xấu hổ nhưng tò mò, My cũng cúi người nhìn vào giữa hai chân bức tượng, quả thật chỗ âm vật được tạo ra vô cùng tinh tế, trông sống động như thật và còn có một cái khe ở giữa...

Hình dạng khe này giống hệt khe trên cánh hoa, Dương liền lấy một đoạn đưa vào nhưng đoạn này khá ngắn, không thể đi hết chiều sâu của khe, Dương đổi sang một đoạn dài hơn, là đoạn kiếm mà Hải Hạ từng dùng để phong ấn Dương.

Vẫn không được...

Dương đảo ngược đoạn kiếm lại, lần này thì nghe cạch một tiếng, đoạn kiếm đen kết nối hoàn hảo với khe khóa...

Rồi bức tượng cô gái khẽ động như người thật, chỗ lưỡi kiếm vừa lắp vào khe khóa chảy ra một dòng chất lỏng trong vắt, dòng chất lỏng long lanh này bay đến và hòa tan vào mặt gương, làm mặt gương tỏa sáng lung linh.

Bức tượng cô gái vẫy tay như mời gọi, đồng thời trần hang liên tục sụp đổ do dư chấn của trận chiến phía trên, Dương và My nhìn nhau, sau đó hấn bế Diễm lên, ba người tiến vào trong gương...

Hết chương 134

Chương 135: Tín Đồ Sắc Dục

Nơi Dương và My bước qua là một vùng không gian nhỏ có phần u ám ma mị, một khu vườn tràn ngập hoa hồng nhưng tất cả hoa đều héo úa tàn phai...

Giữa vườn hoa, một căn nhà cũ kỹ hoang vắng, chỉ nhìn cũng cảm nhận được sự lạnh lẽo như không người. Nhưng lại cực kỳ quen thuộc...

"Đó là..." Dương ngạc nhiên không nói nên lời, căn nhà giữa vườn hoa kia có lối kiến trúc hoàn toàn giống căn nhà họ Võ ở Đồng Nai, nơi hấn và Diễm từng sinh sống.

Chợt một giọng nữ ma mị cất tiếng gọi mời: "Đến đây... đến với ta..."

Nghe tiếng gọi, My tò mò nói: "Đó! Chính là tiếng gọi đó..."

"Đến đây... đến với ta... Diễm Kiều..."

Khi cái tên Diễm Kiều được gọi lên, My và Dương kinh ngạc nhìn nhau, đó là tên bà nội của hai người...

"Diễm Kiều... Nhanh đến đây... Ta khát..."

Tiếng gọi ma mị như tiếng u hồn, nhưng không hề đáng sợ mà ngược lại cực kỳ hấp dẫn, tựa như một lời mời gọi bạn tình...

Người kia là ai, có quan hệ gì với Diễm Kiều?

Dương không biết, nhưng hẳn có cách để biết: "Google! Trong đó là ai vậy?"

"Không có trong dữ liệu."

Phải chăng có kẻ cố ý ngăn Google cung cấp dữ liệu về Nữ Thần, và phải chăng kẻ này không dự tính được rằng sự ngăn chặn này hóa ra lại là một cách khẳng định? Dương không thể hiểu được, nhưng hẳn đoán rằng người trong căn nhà kia gần như chắc chắn chính là một Nữ Thần!

Sau khi dẫn đo, Dương cất tiếng gọi: "Cho hỏi... Ai ở trong nhà vậy ạ?"

Từ trong nhà vọng ra lời đáp: "Kẻ mang huyết thống của Diễm Kiều... Người tên gì?"

"Hỏi ta hả? Ta tên Võ Phi Dương, là... cháu nội của Diễm Kiều."

"Cháu nội?" Giọng nữ ngạc nhiên, chốt cửa nhà mở ra, một cô gái bước ra.

Mềm Dương như rớt xuống, kia là một cô gái đẹp đến phi thường, không hề thua kém Hồng Ảnh hay Tử Linh, Bích Diệp, thậm chí còn vượt trội về phần quyến rũ với gương mặt đẹp đến mê hồn, thân hình hoàn mỹ gần như phô bày sau một lớp áo mỏng như vô hình. Mỗi bước nàng đi đã lướt đến mức gợi tình, hai quả đồi tròn lẳng đánh đưa như mời gọi khiến Dương thèm khát đến mức dương vật ngóc đầu lên lúc nào chẳng hề hay...

Tiến đến sát Dương, cô gái đưa bàn tay đã lướt xoa lên gương mặt Dương, cảm giác mềm mại cùng hương thơm gợi tình khiến Dương tưởng chừng như chỉ cần bàn tay này chạm nhẹ vào dương vật cũng

đủ làm hấn xuất cạn tinh trong người...

Rồi nàng đột ngột áp môi hôn vào môi Dương...

Cảm giác tưởng chừng như linh hồn mình bị hút đi, Dương chưa kịp vẫy vùng thì cô gái đã rời môi hấn.

Đưa ngón tay khế lau đi làn môi, nàng nói: "Thật là hỗn tạp... Đây là lý do ta không hề thích bọn đàn ông..."

Rồi nàng nhìn Diễm đang được Dương bế trên tay và nhìn sang My.

"Cô là ai? Tại sao lại gọi cháu đến đây?" My cất tiếng hỏi.

Cô gái hừ nhẹ: "Ta ư... ta được sinh ra cho Tình Yêu... nhưng ta lại thuộc về Sắc Dục... Tên của ta là..." Cô gái vẫy tay, một nụ hồng héo úa được gọi lên tay, nàng đặt môi hôn vào làm nụ hồng héo úa liền thắm tươi trở lại...

"...Hồng Hương."

"Cô bé đáng yêu có gương mặt của Diễm Kiều... Tại sao ta gọi người ư? Mới hôm qua thôi, kẻ nào đó đã động cánh cửa làm ta thức giấc sau nhiều năm ngủ say..."

"Và người ta gọi không phải là cô bé, mà là Diễm Kiều. Người kế thừa huyết thống của Diễm Kiều, và cô gái đang hôn mê này mang một lượng linh lực của Diễm Kiều, vì vậy mà các người cũng bị tiếng gọi làm ảnh hưởng..."

"Đáng tiếc, Diễm Kiều không đến, Vy Ái cũng không thấy trở về..."

"Ta cũng mang huyết thống của Diễm Kiều, tại sao không nghe tiếng

gọi nhỉ?" Dương thắc mắc.

"Thứ đàn ông hôi hám!" Hồng Hương liếc mắt nói với vẻ ghê tởm.

My hỏi tiếp: "Cô gọi bà nội đến để làm gì?"

"Vì thuộc tính Sắc Dục thuần khiết của nàng ta... Người cũng kế thừa một phần..." Hồng Hương nói và nắm lấy tay Diễm My, kéo My về phía nàng.

Dương hoảng hồn vội giữ My lại.

Hồng Hương hỏi: "Nhóc con, người làm gì vậy?"

Dương đáp: "My là em gái ta, cũng là vợ ta! Cô muốn làm gì nàng phải hỏi ý ta đã!"

Được Dương gọi là vợ ngay trước mặt người khác, My tuy lo sợ nhưng vẫn rạng rỡ vì hạnh phúc.

Còn Hồng Hương cười lã lướt: "Phục vụ ta là trách nhiệm của Diễm Kiều! Đương nhiên người thừa kế Diễm Kiều phải thừa kế cả trách nhiệm của nàng!"

Dương cãi: "Luật rừng à? Ta hỏi cô bà nội ta đã chết chưa?"

Hồng Hương đáp: "Điều này... chắc chỉ có mình Vy Ái biết..."

"Vy Ái là ai?" Dương tò mò.

"Không phải chuyện của người!"

Dương đáp: "Cô không biết bà nội ta chết hay chưa, vậy xem như

chưa chết, bà chưa chết thì chúng ta vẫn chưa thừa kế bất cứ gì!"

"Lắm chuyện! Người gọi được Diễm Kiều đến đây thì ta không cần con bé nữa!"

Dương tức giận: "Cô gọi còn không đến, ta biết ở đâu mà gọi! Nói cho cô biết, Diễm My còn chưa đủ 18 tuổi đâu! Cô mà làm bậy là ta báo công an còng đầu cô vì tội hiếp dâm trẻ em!"

Hồng Hương trợn mắt: "Bây giờ có cả luật đó nữa hả? Nhưng mà cái đầu óc bản thủ của người chỉ nghĩ được những thứ đó thôi sao?"

"Chứ cô tính làm gì?"

Hồng Hương bật cười: "Ha! Đương nhiên là không làm cái chuyện bản thủ như nhà người nghĩ! Ta chỉ muốn xin một ít linh lực mang thuộc tính Sắc Dục của cô bé, đương nhiên ta sẽ đền bù bằng linh lực của chính ta!"

"Chi vậy? Cô có linh lực sao không tự dùng?"

Hồng Hương mất kiên nhẫn với Dương: "Ta hỏi người, người có làm chuyện đó bao giờ chưa?"

Dương gật đầu: "Có! Thì sao?"

"Vậy người làm một mình sướng hơn hay làm với người khác sướng hơn?"

Dương im miệng, Hồng Hương quay sang hỏi Diễm My: "Cô bé, có muốn trao đổi không? Linh lực Sắc Dục của người đổi lấy linh lực của ta, yên tâm là chỉ có lợi không có hại!"

Thấy My lo lắng nhìn Dương, Hồng Hương trấn an: "Nếu ta có ý xấu thì còn cần lịch sự với các người sao? Như thằng nhóc hôi hám kia ta vả một cái là chết!"

Điều này thì Dương không thể phủ nhận, bằng vào suy đoán của hắn thì cô gái tên Hồng Hương xinh đẹp phi thường này chẳng thể là ai khác ngoài Nữ Thần Sắc Dục.

Sau một hồi phân vân, My nói: "Cháu sẽ làm, nhưng cô phải thề để cho hai người họ trở ra an toàn!"

"Không phải hai mà là ba người, bao gồm cả em nữa!" Dương nói thêm, bản thân hắn cũng không cảm thấy chút nguy hiểm nào từ Hồng Hương nên cũng không phản đối nữa.

"Yên tâm! Ta thề không làm tổn hại bất cứ ai trong các người! Lại đây!"

Hồng Hương kéo My rời khỏi Dương, hai nàng đứng giữa vườn hoa, hai đôi bàn tay chặp vào nhau, những cây hoa hồng dưới chân hai người vươn lên kết thành một vòng cầu phủ hai cô gái xinh đẹp vào bên trong...

Nhìn My và không thấy biểu hiện gì đáng lo, Dương nhìn xuống Diễm đang được hắn đặt trên lối vào nhà...

Mi mắt Diễm khẽ lay rồi hé mở, Dương vội đỡ nàng ngồi dậy: "Mẹ, nàng sao rồi?"

Diễm nhìn Dương, trong đầu nàng như suy nghĩ điều gì rồi hỏi: "Người là... Võ Phi Dương?"

Dương mừng rỡ: "Mẹ nhớ con sao?"

Diễm lắc đầu: "Võ Phi Dương, tội đồ của Long tộc! Nếu gặp liền bắt về trị tội!"

Mừng rỡ rồi thất vọng...

Nhưng một bàn tay mềm mại chọt vuốt lên mặt Dương, rồi véo má hần...

"Ngốc! Tuy ta không nhớ người, nhưng người lại khiến ta có cảm giác rất thân quen..."

Dương lại mừng rỡ: "Không quen sao được! Con là con trai của mẹ đây!"

"Vậy sao..." Diễm mỉm cười, giơ tay lên tựa như muốn ôm cổ Dương, Dương liền đưa tay ôm eo nàng kéo sát lại mình...

Nhưng tay Diễm không ôm, mà định bóp mạnh vào cổ Dương, làm tên này giật mình đứng dậy: "Mẹ?"

Diễm cũng đứng dậy, nhưng choáng váng ngã về trước và được Dương đỡ lấy: "Mẹ! Nàng sao vậy?"

"Mẹ không sao..." Diễm đáp, rồi bất thành linh tung đâm vào ngực Dương, tên này không kịp phản ứng nên trúng đòn văng ra, nhưng Diễm cũng ngã xuống vì vết thương ở đầu không hề nhẹ.

Dương đau đớn gượng dậy, vết thương trên cơ thể không bằng vết thương lòng: "Mẹ chưa nhớ..."

Diễm cười đau đớn: "Mẹ ư? Tên bệnh hoạn biến thái!"

"Hà?" Dương khó hiểu.

Diễm nhìn Dương bằng đôi mắt thù hận: "Người vì cái sở thích loạn luân bệnh hoạn mà luôn luôn gọi ta là mẹ, rồi trong đêm tân hôn của ta, người... người... người hủy hoại trinh tiết của ta ngay trước mặt chồng ta, rồi người giết chàng, khiến ta đau đớn đến mất trí, giờ người lại lợi dụng lúc ta mất trí để lừa gạt ta sao?"

"Ặc! Nghe phê vãi!" Đây là suy nghĩ thoáng qua trong đầu Dương, nhưng điều hấn chú tâm hiện giờ là gương mặt đau khổ tận cùng của Diễm...

"Không phải... Con không hề làm vậy..."

"Không phải? Chắc người định nói là năm đó ta bị bắt về Long cung, người đến giải thoát cho ta rồi ta bị Long Hán đánh trọng thương chứ gì?"

"Đúng là vậy mà!"

Diễm hừ lạnh: "Quả nhiên không sai! Người là tên xảo trá đồi bại đáng ghê tởm nhất trên đời! Long Hán thương ta như thương con gái ruột, lý nào lại làm tổn thương ta!"

"Đó là vì mẹ kết hôn với con người..."

Diễm cười: "Ha ha! Long tộc vượt xa người thường, lấy lý do gì mà ta lại đi yêu con người? Chính người đã giết chồng ta, đừng chối nữa, hãy nhận tội đi!"

"Ách! Mẹ thử nghĩ xem, mẹ là Linh Đế, con là Linh Tướng, sao có thể làm gì được mẹ với chồng mẹ?"

Diễm đáp: "Trước đó ta cũng nghi ngờ, nhưng ta đã tận mắt chứng kiến người đánh ngang với hai gã Chúa Tế ở núi lửa Phần Nộ! Cả hành động độc ác người làm với Long Địch và lời đe dọa với Long Hán ta cũng tận mắt chứng kiến! Người còn gì để chối cãi!"

Tình ngay mà lý gian, Dương hoàn toàn không tìm được cách nào để chứng minh, chỉ đứng rối bời nhìn Diễm...

Nàng xoa cái đầu đau nhói, sau đó căm ghét nhìn Dương và xông tới tung cước đá thẳng vào mặt hắn.

Bình!

Rõ ràng là Diễm hiện tại không thể điều khiển được linh lực, cú đá tuy mạnh nhưng chỉ đủ đánh Dương ngã ra chứ không hề làm hắn nát đầu như ý muốn của nàng...

Dương gượng ngồi dậy, Diễm lại bước đến đá thêm một cước vào đầu hắn...

Bình!

Sau cú đá, Diễm loạng choạng gục xuống, hai tay liên tục tung đấm vào ngực Dương...

Bộp! Bộp! Bộp...

"Trả trình tiết cho ta!"

"Trả chồng cho ta!"

"Trả ký ức cho ta! Hu hu..."

Bỏ mặc đau đớn trên cơ thể, Dương nhìn Diễm đang khóc đau đớn vì chịu đựng mối hận thù mà nàng không hề có, lòng Dương cũng dâng lên một nỗi thù vốn đã đậm sâu và giờ lại càng thêm dữ dội...

Chương 136: Hấn

Trận chiến trên lối vào hầm mỏ diễn ra càng lúc càng quyết liệt, Long Hán hiện tại hóa thành một luồng lửa vàng nâu nóng rực, còn Hải Hạ hóa thành khói tím, hai người lượn khắp vùng trời, mỗi lần va chạm là một vụ nổ kinh thiên động địa, bầu trời trở nên u ám, dưới đất thì rực lửa...

"Hai người cũng to gan lắm..."

Chợt một giọng nói đầy quyền uy phát ra từ trời cao làm Long Hán và Hải Hạ đang lao vào nhau cùng dừng lại trên không, ánh sáng chói lóa phủ xuống xua tan màu tím u ám trong không khí và dập tắt lửa nâu trên cây cỏ.

Nhìn bóng người oai nghiêm từ trên cao hạ xuống, vẻ mặt Long Hán và Hải Hạ trở nên nghiêm trọng: "Hồ Đại Nhật..."

Sợ hãi sức mạnh của Đại Nhật, nhưng Long Hán lại ra vẻ như tức giận vì có người chen ngang trận chiến của mình, liền hừ lạnh thu vũ khí rồi trừng mắt nhìn Hải Hạ: "Lần này tạm tha cho ngươi, lần sau gặp lại thì đừng trách!"

Nghe câu nói của Long Hán, Chúa Tể Hồ Đại Nhật lấy thanh kiếm khổng lồ ra vung vài đường rồi gác lên vai và hỏi: "Đại trưởng lão Long tộc đừng như chẳng xem ta ra gì nhỉ?"

Long Hán đáp: "Ta đến đây là vì tìm công chúa của tộc ta, không liên quan đến ngươi..."

Vừa dứt câu, Long Hán hoảng hồn nhảy sang bên để tránh một đường kiếm thần tốc từ Hồ Đại Nhật, may mắn tránh được nhưng áo choàng bị chém đứt một phần bay phất phơ trong gió.

Đường kiếm biến mất trong không trung, Hồ Đại Nhật cảm thán: "Đánh đấm ở nơi rộng lớn hoang vu thế này thật là thoải mái..."

Hải Hạ ngay khi thấy Long Hán bị chém đã quay đầu định bỏ chạy, nhưng bị một cái liếc mắt của Hồ Đại Nhật làm run bắn: "Hải Hạ, định đi đâu?"

Hải Hạ biết mình không phải đối thủ của Hồ Đại Nhật, càng không có con bài nào để uy hiếp như đã từng làm cách đây mấy năm, vốn chỉ định âm thầm đến đây, nào có ngờ lại đ-ng độ Long Hán làm trì hoãn công việc và đánh động Hồ Đại Nhật? Giận không nói nên lời, Hải Hạ nghiêng rặng liếc Long Hán rồi xuống giọng nói với Hồ Đại Nhật: "Là ta sai, ta xin lỗi! Được chưa?"

Hồ Đại Nhật bật cười: "Ha ha! Đơn giản vậy thôi sao?"

Hải Hạ nói: "Chứ người muốn sao? Đừng quên chủ nhân ta là..."

Hải Hạ chưa dứt câu, Hồ Đại Nhật đã vung kiếm chém một đường thần tốc làm tên này vội nhảy mình tránh né, tuy may mắn né kịp nhưng cũng sợ xanh cả mặt.

Hồ Đại Nhật hừ nhẹ: "Tất nhiên ta không tùy tiện giết các người, nhưng đánh cho các người một trận thì ai dám làm gì ta?"

Hồ Đại Nhật giơ kiếm lên cao, Bình Minh đại kiếm, một trong ba mươi hai siêu cấp Thánh Bảo, bắt đầu hấp thụ ánh sáng mặt trời và tỏa ra sức mạnh khủng khiếp. Long Hán và Hải Hạ, hai vị Chúa Tể mới vài phút trước còn hùng hùng hổ hổ, giờ như hai con cún đứng

run rẩy chờ người ta xẻ thịt...

Ở một nơi khá xa trên trời cao, Tử Linh vẫn đang cố đẩy Vy Ái đi xa khỏi hầm mỏ, Vy Ái dường như chẳng mấy bận tâm, cho đến khi nàng nhắm mắt lại, tựa hồ như cảm nhận được gì đó...

"Dừng lại! Có chuyện rồi!" Vy Ái giơ tay ra hiệu cho Tử Linh dừng tay.

"Có chuyện gì?" Tử Linh ngạc nhiên hỏi.

Vy Ái nhắm mắt tự nói với bản thân: "Tiếng gọi của Hồng Hương đã ngưng rồi..."

Sau đó nàng nhìn Tử Linh và hỏi: "Chìa khóa kia người giao cho ai?"

Tử Linh nhú mày khó hiểu: "Ta đã nói là mất rồi!"

Vy Ái nói: "Mất? Vậy thì tại sao cánh cửa lại được mở ra?"

Tử Linh đáp: "Làm sao ta biết? Hay là người đưa chìa khóa của người cho ai?"

Vy Ái cười tự giễu: "Ngay chính ta cũng không thể lấy ra được, có thể đưa cho ai chứ?"

"Thì sao?" Tử Linh hỏi, không che giấu được sự hoang mang trong lòng nàng.

Vy Ái đáp: "Hồng Hương đã thức giấc từ đêm qua! Từ lúc đấy đến giờ cô ta không ngừng kêu gọi Diễm kiều, nhưng tiếng gọi đã không còn nữa!"

"Ý người là... người mở cổng là người mang huyết thống của Diễm Kiều?"

Vy Ái gật đầu: "Rất có thể là vậy... Ta phải về xem..."

"Không được!" Tử Linh ngăn cản.

Vy Ái dường như tức giận: "Người sai lầm còn chưa đủ hay sao?"

Tử Linh bướng bỉnh: "Lần này ta không sai! Nếu ta để người đi, người sẽ giết... hấn. Hơn nữa, nếu lần này có chuyện gì thì đấy là lỗi của Hồng Hương, của Diễm Kiều, và cả người nữa!"

Vy Ái lắc đầu: "Nếu không phải vì người thì Diễm Kiều có chọn cách tự vẫn không? Nếu Diễm Kiều không tự vẫn thì Hồng Hương có phải chịu cảnh sống trong giam cầm không?"

Tử Linh đứng chết lặng giữa không trung, nước mắt đau đớn rơi dài trên gương mặt đẹp, Vy Ái lướt qua nàng và tiến về hầm mộ...

Dương nằm trên mặt đất đón nhận những cú đấm vô lực của Diễm, hấn không giải thích, bởi hấn hiểu trong lúc này thì bất cứ lời giải thích chính đáng nào cũng trở thành lời ngụy biện của một tên xảo trá đê tiện...

"Ồn ào!"

Giọng như đường mật của Hồng Hương khẽ quát lên, một dây hoa hồng vươn dài vổ vào trán Diễm làm nàng ngã ra bất tỉnh.

Dương vội gượng dậy đỡ lấy Diễm, xem xét nàng rồi tức giận nhìn về cái l-ng đang bao bọc Hồng Hương và My: "Cô làm gì vậy!"

Từ trong l-ng, tiếng Hồng Hương vọng ra: "Ta thề không làm tổn thương các người chứ không thề sẽ để các người tùy ý gây ồn ào nơi này!"

Một câu nói mang ý nghĩa rõ ràng, nhưng lại khiến Dương suy tưởng đến một vấn đề khác, liền nghi ngờ hỏi: "Diễm My sao rồi?"

Hồng Hương nghi hoặc: "Ý người là sao? Ta có thể làm gì con bé chứ?"

"Làm sao chắc chắn được? Thả My ra cho ta xem!"

Hồng Hương nhướn mày đầy nguy hiểm: "Nhóc con, người biết người đang nói chuyện với ai không?"

Dương dường như hạ hỏa, dịu giọng đáp: "Ta chỉ muốn chắc chắn là My vẫn an toàn..."

Hồng Hương nhìn Dương chăm chú, sau đó cái l-ng cầu được kết từ dây hoa hồng thu lại vào đất, để lộ My và Hồng Hương đang đứng đối diện nhau.

Đặt Diễm nằm tạm trên mặt đất, Dương từ từ tiến đến, ra vẻ như đang muốn xem tình hình cơ thể My, nhưng thật ra trong đầu hắn đang trỗi lên một cảm giác mãnh liệt, rằng phải mang My và Diễm chạy ra khỏi đây dù là liều mạng...

Khi Dương đang tiến đến, Hồng Hương tựa như hờn dỗi: "Hừ! Làm mất cả hứng thú, hai người rút khỏi đây ngay!"

"Không phải hai mà là ba người!" Dương cãi.

Hồng Hương hỏi: "Ta có hứa sẽ để tất cả các người rời khỏi đây ư?"

Đúng như những gì Dương đang lo lắng, hấn tức giận nhìn Hồng Hương, nghiêng rặng mắg: "Quả nhiên là vậy! Người đúng là thứ đàn bà tráo trở đê tiện!"

Bị chửi, Hồng Hương ngạc nhiên: "Người không sợ chết sao?"

Dương đáp: "Sợ chứ! Nhưng người mới là người nên sợ, nếu ta chết thì Diễm My chắc chắn sẽ không đưa linh lực cho người nữa đâu! Còn nếu định bắt ta làm con tin để uy hiếp thì sẽ đến lúc người phải hối hận!"

"Lắm mồm!" Hồng Hương phát tay, một nhóm hoa hồng vươn ra định trói lấy Dương nhưng hấn kịp dùng Ngự Lô Thuật nhảy xa ra để tránh...

"Hắc Ma Đế Lô!" Hồng Hương kinh ngạc nói, liền buông Diễm My đang nhắm mắt như ngủ say ra, đồng thời vẩy tay cấp tốc dùng hoa hồng tạo thành một cái l-ng lớn bao bọc nàng và My, cách ly khỏi Dương.

Điều này làm Dương hết sức ngạc nhiên, bởi theo lý thì Hồng Hương đâu cần phải tỏ ra kinh ngạc và đề phòng cẩn mật như vậy?

Tò mò, Dương thử tạo ra một thanh hắc lô kiếm rồi xông đến chém vào bức tường hoa hồng, nhưng giống như trứng chọi đá, bức tường không một vết trầy, ngược lại Dương còn bị hoa hồng vươn ra trói chặt tứ chi.

Bị trói chặt tứ chi, Dương chuyển sang chơi võ mồm: "Mẹ kiếp con mụ khốn nạn! Thả My ra cho ta!"

Cái l-ng biến mất, Hồng Hương nhìn Dương bị khóa chặt và thờ

phào: "Xem ra ta chỉ lo xa..."

Thấy Dương chửi rửa, Hồng Hương vấy tay dùng dây hoa hồng trói luôn mắt và miệng Dương cho hắn im, chỉ chừa lại lỗ tai và lỗ mũi cho hắn thở rồi nói: "Ta chỉ giữ cô bé chứ không hề làm tổn hại ai, hơn nữa người có thể đến thăm bất cứ khi nào người thích..."

"Hồng Hương!"

Một tiếng quát nghe có phần giận dữ phát ra từ phía cửa, Dương không thể nhìn nên không biết rằng, một bóng mình tuyết sắc vừa bước qua gương, và khi chân nàng chạm đất, tựa như một làn gió lan ra làm cả vườn hoa hồng vốn héo úa liền trở lại tươi tốt rạng ngời...

"Vy Ái, người về rồi..." Hồng Hương mừng rỡ nói.

Vy Ái nhìn Dương bị trói chặt, nhìn Diễm đang ngất trên đất và nhìn My đang ngủ say, sau đó nhìn sang Hồng Hương: "Những người này đều là người thân của Diễm Kiều, thả họ ra đi!"

Hồng Hương ngoan ngoãn gật đầu: "Được... được... Mau gọi Diễm Kiều về cho ta, ta muốn gặp Diễm Kiều..."

Vy Ái lắc đầu: "Không thể..."

"Tại sao lại không thể?"

Vy Ái im lặng không đáp, Hồng Hương hoang mang: "Chẳng lẽ... chẳng lẽ Diễm Kiều... chết rồi?"

"Là ai? Ai đã giết Diễm Kiều? Là ả Tử Linh đáng ghét kia phải không?"

Vy Ái trấn an: "Hồng Hương! Diễm Kiều chưa chết, chỉ là tạm thời ngủ để quên đi nỗi đau, nàng ta nhất định sẽ trở về! Người hãy ngoan ngoãn ngủ yên đi!"

"Không! Ta phải đi, ta phải giết ả Tử Linh đáng ghét kia để trả thù!"

Vy Ái ngăn cản: "Dừng lại! Nếu bước ra khỏi đây người sẽ chết ngay lập tức, chẳng lẽ người muốn công sức của Diễm Kiều và Phi Công trở thành vô nghĩa sao?"

Hồng Hương nức nở: "Ta không cần biết, ta phải giết ả! Diễm Kiều và Phi Công yêu nhau có gì sai chứ? Tại sao hết lần này đến lần khác làm hại họ?"

Vy Ái cũng bật khóc: "Đủ rồi! Diễm Kiều đã mất chồng, mất con, nếu mất cả người thì cô ta còn chịu đựng nỗi đau sao? Nghe lời ta, Diễm Kiều không hề muốn trả thù..."

"Không muốn thì sao? Chẳng lẽ cứ để kẻ ác nhởn nhơ, còn người vô tội nhất lại phải gánh chịu tất cả nỗi đau?"

Vy Ái lắc đầu: "Người đau đớn nhất hiện tại chính là Tử Linh... Và có lẽ... tất cả thù hận rồi sẽ được một người giải quyết, không theo cách này thì sẽ theo cách khác..."

"Là ai?"

"Hắn..." Vy Ái chỉ tay vào Dương, tên này vẫn đang bị trói tay bịt mắt...

Khi Dương mở mắt ra thì đã không còn khu vườn hoa hồng trước mắt, chỉ còn một bầu trời xanh trong rộng lớn...

"Anh tỉnh rồi!" Giọng quen thuộc của My cất lên, Dương ngồi dậy và nhận ra bản thân đang ở phía trên hầm mộ, xung quanh là ba người nhà họ Châu cùng Đại Nhật Chúa Tế.

Không cần nói Dương cũng đoán được, rằng cuộc chiến giữa hai nhà Châu - Phạm và trận đánh giữa Long Hán cùng Hải Hạ đều được Hồ Đại Nhật giải quyết, Long Hán đã mang Diễm về Long cung còn Hải Hạ cũng chạy về Tử cung. Còn lý do bọn hắn thoát ra được chắc chắn là do người tên Vy Ái kia...

Nghĩ đến đây, Dương vội đứng bật dậy nhìn xuống hố sâu.

Hiểu được suy nghĩ của Dương, My nói: "Khi em tỉnh dậy thì cánh cửa đã biến mất rồi..."

"Biến mất?" Dương hỏi lại, cánh cửa biến mất thì đáng tiếc, nhưng mảnh nghịch thiên kiếm hắn dùng làm chìa khóa cũng đã biến mất theo cánh cửa...

Dương lắc đầu ngao ngán, không thể ngờ rằng chỉ một chuyến đi đào mộ mà lại rắc rối đến kỳ lạ...

Thấy Dương trầm ngâm, Hồ Đại Nhật đến vỗ mạnh lên vai hắn: "Nhóc! Nghe nói người đến đây đào mộ hả?"

"Dạ... Nhưng chưa tìm được..." Dương gật đầu đáp.

"Ừ! Tìm nhanh đi, rồi giúp ta đi một chuyến..."

"Đi đâu ạ?" Dương hỏi.

"Bắc bộ Hà Thành, Như Nguyệt mất tích rồi!"

Hết chương 136

Chương 137: Ai Kêu Ta Đó???

[Thứ Bảy - Chủ Nhật không có chương mới]

Học viện Nữ Thần, phòng hiệu trưởng.

Hoa Như Lệ chăm chú vào một quyển sổ nơi bàn làm việc, một tiếng gõ cửa và Hoa Như Mộng bước vào phòng sau khi được sự đồng ý của Lệ.

"My vẫn chưa về sao chị?"

Lệ gật đầu: "Ừ..."

Mộng lắc đầu ngao ngán: "Con bé ngốc nghếch, ai lại đi tự dưng mình vào miệng cọp thế kia..."

Lệ cũng mỉm cười, Mộng liếc mắt vào quyển sổ mà Lệ đang xem, nội dung chỉ là những dòng ghi lại thời gian và mô tả sự thay đổi của một gian phòng nào đó trong tòa nhà.

Mộng cất tiếng hỏi: "Nữ Thần Thời Gian lại xuất hiện hả chị?"

Lệ gật đầu: "Có lẽ phải nói là "lại có dấu vết" của bà ta, bởi vì dường như vị Nữ Thần bí ẩn nhất trong 12 Nữ Thần vẫn luôn sống trong tòa nhà này, chẳng qua là chúng ta không thể gặp người..."

Mộng bĩu môi: "Nếu không phải tại bà ta thì..."

Tất nhiên Mộng đang nói về cái lần nàng bị Dương phản đòn từ

thuốc kích dục của chính mình, Dương cũng không hề giấu giếm nguyên do bệnh liệt dương của hắn được chữa khỏi một cách đột xuất và đúng thời điểm đến vậy.

Mộng nói tiếp: "Kể cũng lạ, chị tìm kiếm mười mấy năm nay mà không gặp, vậy mà tên đó vừa đến đã gặp..."

Lệ gật đầu: "Điều đó thì chị không rõ, nhưng có một điều mà chị chưa từng nói cho em biết..."

"Điều gì?" Mộng hỏi.

Lệ suy nghĩ rồi đáp: "Dù sao em cũng có thể xem như người nhà họ Võ... Lý do thật sự chị đến và ở lại học viện này suốt mười mấy năm không đơn giản chỉ là điều tra về cái chết của Phi Thiên, mà còn là tìm Nữ Thần Thời Gian để tìm ra đáp án cho một hiện tượng..."

"Hiện tượng gì ạ?"

Lệ nói tiếp: "Em đã biết chuyện năm đó có sự góp mặt của 3 vị Nữ Thần, nhưng thật ra có lẽ là 4 người, và nếu đúng là vậy thì người thứ tư chính là Nữ Thần Thời Gian..."

"Năm đó, ngay trong lúc Phi Thiên chết dưới tay Hải Hạ, Diễm dù đau đớn tột cùng nhưng vẫn cảm nhận được đứa bé được nàng bế trên tay đang chịu một biến động kỳ lạ..."

"Trong một khoảnh khắc còn nhanh hơn cả cái chớp mắt, Diễm nhận thấy cơ thể đứa bé được phủ một lớp ánh sáng bạch kim rồi vụt tắt. Thời gian, một phạm trù khó hiểu và gần như không thể nắm bắt, vậy mà Diễm khi đó chỉ là một Linh Tá lại có thể cảm nhận được và khẳng định rằng bản thân đứa bé có sự biến động về thời gian, em hiểu điều đó có nghĩa là gì không?"

Mộng đoán: "Hoặc là người gây ra điều đó cố tình để chị Diễm nhận ra, hoặc là... hoặc là thời gian tác động lên đứa bé phải là cực kỳ lớn, lớn đến nỗi không thể che giấu?"

Lệ gật đầu: "Đúng vậy, có thể là biến đổi cả một cuộc đời, và người làm được điều đó có lẽ chỉ duy nhất một người, Nữ Thần Thời Gian..."

"Không rõ mục đích của Nữ Thần Thời Gian là gì, bằng vào sức mạnh ấy thì bà ta thừa sức cứu Phi Thiên, nhưng bà ta không làm vậy..."

Mộng hỏi: "Dương đã từng gặp Nữ Thần Thời Gian, sao chị không nhờ hẳn hỏi bà ta?"

Lệ lắc đầu: "Nói với Dương rằng cuộc đời hẳn rất có thể đã bị người ta thay đổi? Ta nghĩ Diễm sẽ không đồng ý... "

Nói xong, Lệ nhìn ra khung cửa sổ, nơi vầng thái dương sáng rực đang ngự trị giữa khung trời trong xanh...

Dưới cùng một khung trời, Dương đang cặm cụi đào đá, mũi cuốc va vào chỗ cứng tóe lửa, và Dương biết đã tìm được thứ mà hẳn cần tìm...

Thấy Dương cẩn thận đào khối quặng ra khỏi lớp đá, My tò mò hỏi: "Anh dùng loại chất hiếm này để sửa chữa Phù Đổng Thiên Vương giúp ạ?"

Dương gật đầu: "Dùng thứ này để bù đắp vào phần bị thiếu hụt của bộ giáp sau khi bị phá vỡ, kết hợp với quá trình phục chế thì tạm thời nó sẽ đạt đến mức độ Thánh Bảo, nhưng để khôi phục nó trở lại làm

Thần Bảo thì quá khó, bởi vì ngay cả người tạo ra bộ giáp khi còn sống cũng không tìm ra cách biến nó thành Thần Bảo..."

Cạnh bên dòng sông Hương êm đềm, tòa Thiên Ý lâu như một nét chấm tô điểm cho bức tranh xứ Huế vốn đã thơ mộng lại thêm phần nguy nga.

Lâu chủ Ngọc Lan gõ cửa một căn phòng trên đỉnh tháp, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào rồi cúi đầu lễ phép chào cô gái trẻ xinh đẹp đang ngồi bên cửa sổ...

"Tiểu thư."

Kiều Vô Song chỉ gật đầu đáp lại, đôi mắt nàng mơ màng ngắm nhìn khung cảnh xa xăm.

Lâu chủ Ngọc Lan nói tiếp: "Theo kết quả điều tra thì mọi chuyện gần như đúng với những gì tiểu thư dự đoán, tất cả lãnh đạo Việt Hồn hội đều được xác nhận đã chết không rõ nguyên do, Kinh Nguyệt giáo tuy mất đi Kinh Vô Nguyệt nhưng vẫn đủ thực lực chống chọi qua 2 tháng liên tục công kích từ liên minh các thế lực có thí sinh bị giết trong tay Kinh Vô Nguyệt..."

"Và hiện tại cũng có thông tin Như Nguyệt công chúa của Sài Thành và Lung Linh công chúa của Hà thành cùng mất tích ở hồ Tây... Tiểu thư có muốn đến đó..."

Kiều Vô Song nhẹ lắc đầu.

"Vậy kế hoạch ngăn cản Vô Danh..."

Kiều Vô Song lại lắc đầu.

"Nghĩa là chuyển sang kế hoạch hai, hỗ trợ Vô Danh?"

Kiều Vô Song vẫn lắc đầu, tay nàng phất nhẹ, một sợi tơ màu thiên thanh uốn lượn giữa không trung tạo thành một dòng chữ: "Hãy để hấn làm những gì hấn muốn"

Khó hiểu nhưng không hỏi gì thêm, Ngọc Lan cúi mình chào Kiều Vô Song rồi rời khỏi gian phòng. Cửa đóng, Kiều Vô Song đưa đôi mắt đẹp long lanh hướng về bầu trời bao la...

Hà thành, hồ Hoàn Kiếm.

"Ta cần nhờ con đến Tây hồ điều tra một chuyến." Tông chủ Hoàn Kiếm tông Lý Đại Hùng cất tiếng khi tiếp cận Sùng Hạo ở cạnh tháp rùa.

"Điều tra gì ạ?"

Lý Đại Hùng đáp: "Lung Linh công chúa mất tích ở Tây hồ, và nơi đó không biết từ lúc nào đã bị đặt một tầng phong ấn khiến ngay cả Chúa Tế như ta cũng không thể xâm nhập..."

"Chúa Tế không vào được? Vậy ta vào đấy bằng cách nào?"

Lý Đại Hùng lắc đầu: "Ta cũng không biết, nhưng chính Thần Kim Quy đã bảo ta đến tìm con."

Sùng Hạo gật đầu: "Để xem nơi đó có gì..."

Vài ngày sau...

Đại lộ Vô Tận, đoạn ngoại ô thành Thanh Hóa trực thuộc tỉnh Thanh Hóa. Bóng người khoác áo đen trùm kín đầu sải bước vào một quán

nước ven đường.

Có khách, cô nhân viên quán ăn mặc bốc lửa liền lã lướt đến ông ọ hỏi: "Quý khách muốn dùng gì ạ?"

Kẻ áo đen ngoài trùm kín đầu còn mang thêm một chiếc mặt nạ quỷ, từ sau chiếc mặt nạ, kẻ này hấn giọng rồi khàn cổ nói: "E hèm! Phiền người đẹp cho anh một ly trà linh sâm nghìn năm!"

Linh sâm là một loại thực vật thuộc họ nhân sâm nhưng có linh lực nên dinh dưỡng, giá trị và độ hiếm đều vượt xa nhân sâm, đừng nói nghìn năm, ngay cả một hạt giống thì quán cóc ven đường cũng làm sao có được?

"Thưa quý khách, quán em không phục vụ trà linh sâm ạ..."

"Không có? E hèm! Vậy uống tạm trà nhân sâm cũng được!"

"Dạ cũng không có... Quán chỉ phục vụ những món bình dân thôi ạ..."

Người áo đen có vẻ thất vọng: "E hèm! Quán xá gì mà tệ hại thế này? Thế có thức uống thức ăn gì?"

Gặp phải khách hàng khó tính, nhưng cô gái vẫn cố giữ nét niềm nở trên gương mặt phủ đầy son phấn: "Dạ... Đây là thực đơn của quán..."

Ngược lại, kẻ áo đen ra vẻ bực dọc, giật lấy tờ thực đơn trên tay cô nhân viên, liếc sơ rồi nói: "E hèm! Cho ta một ly sữa đậu nành và một phần xoài lắc không cay!"

"Dạ có ngay thưa quý khách..."

Cô phục vụ vểnh mông đi vào quầy, sau đó mang ra một đĩa xoài lắ và một ly sữa. Kẽ mang mặt nạ nhìn đĩa xoài như thềm thường nhưng lại ra vẻ bất cần, ngòì rung ãuì ngắm con ãường vắng vẻ. Vài phút sau, kẽ mặt nạ hươ tay bắt lấy ly sữa, ãura lên miệng ãịnh uống nhưng lại quên rằng mình mang mặt nạ làm sữa rơi ướt cổ áo.

Liếc xung quanh, thấy quán có hai người ãàn ông bặm trợn ãang ngòì phì phèo thuốc lá ở một góc quán, kẽ mang mặt nạ ãường như xấu hổ nên không lau cổ áo, cứ ãể như chưa có gì xảy ra và ãẩy mặt nạ lên khỏi miệng ãể kẽ môi vào ly sữa uống một ngụm...

Phụt!

Sữa vừa vào miệng ãã bị phun ra, kẽ mang mặt nạ ho sặc sụa rồi la lên: "Sữa ãậu nành kiểu gì mà khó uống thế này!"

Cô nhân viên vội chạy ãến hỏi: "Sao thế ạ?"

Kẽ mang mặt nạ chỉ vào ly sữa: "Cô cho ta uống thứ gì vậy? Cả ãời ta chưa từng uống thứ nước ãở tệ như vậy! Oẹ... ọe..."

Vẻ niềm nở trên gương mặt cô nhân viên tắt lụi, cô ãanh mặt nói: "Đỡ ãến vậy sao? Vậy xin mời quý khách thanh toàn tiền rồi cút khỏi ãây ngay!"

"Bị uống thứ ãở tệ như vậy mà còn phải mất tiền?"

"A à... Lại một ãứa giờ trò ăn quýt ãây mà..." Cô nhân viên cười lạnh, sau ãó liếc mắt về phía hai gã ãàn ông bặm trợn ở góc quán, hai tên này liền ãứng ãậy tiến về phía người áo ãen mang mặt nạ.

Người mang mặt nạ kinh nghi: "Các người ãịnh làm gì?"

Cô nhân viên cười: "Làm gì ư? Đối với lũ ăn quýt thì phải dùng biện pháp mạnh! Ly sữa 200 mililit giá 2 triệu và đĩa xoài 200 gram giá 3 triệu..."

"Cái gì? Trên thực đơn rõ ràng sữa đậu nành chỉ có 10 nghìn, xoài chỉ có 15 nghìn!"

Cô nhân viên liền trình ra thực đơn: "Thưa quý khách, sữa đậu nành đúng là kê đơn giá 10 nghìn đồng, nhưng là 10 nghìn đồng tính trên mỗi mililit..." Cô gái chỉ tay vào dòng chữ nhỏ ly ti phía sau con số 10.000 đ, quả thật phải soi bằng kính lúp mới thấy rõ là chữ 10.000 đ / 1 mililit.

Cô nhân viên nói tiếp: "Ly sữa của quý khách đến 200 mililit nên nhân lên giá 2 triệu đồng ạ! Còn xoài lắc cũng ghi rõ ràng là 15.000 đ / 1 gram xoài đây ạ! Đĩa xoài của quý khách 200 gram nên tổng giá là 3 triệu đồng! Vẫn chưa hết đâu ạ, đây là giá chưa đi kèm 10 phần trăm thuế giá trị gia tăng, tổng giá là 5 triệu thêm 500 nghìn thuế giá trị gia tăng thành 5 triệu 500 nghìn đồng, ngoài ra còn phải tính thuế bảo vệ môi trường 8000 đồng trên mỗi mililit sữa, tức là thêm 1 triệu 600 nghìn đồng, tổng cộng là 7 triệu 100 nghìn đồng ạ!"

"Nhưng quý khách đừng buồn, quán có chương trình khuyến mãi đặc biệt, với mỗi 100 nghìn đồng trên hóa đơn, quý khách được tặng một mã tham dự thưởng, nghĩa là quý khách có đến 71 mã dự thưởng. Quý khách chỉ cần gửi mã dự thưởng này vào thùng bốc thăm của quán với phí tham dự 5 nghìn đồng cho mỗi mã dự thưởng, quý khách sẽ có cơ hội trúng một suất uống trà miễn phí từ quán ạ!"

Người áo đen giơ ngón tay lên đếm: "Nghe thơm à! Để xem, 71 phiếu, mỗi phiếu giá 5000 thì vị chi là 355 nghìn đồng, chỉ mất 355 nghìn để trúng được một ly trà đá... chà, lãi chán! Ủa? Thế có khác gì bảo ta bỏ 5000 mua vé số mà nếu trúng cũng chỉ được ly trà, trong

khi giá ly trà tối đa cũng chỉ 5000 đồng?"

Cô nhân viên phân bua: "Dạ không, trà quán em mỗi ly giá ít nhất cũng 1 triệu đồng, chỉ cần trúng một ly là quý khách đã có lãi rồi ạ!"

"Vậ à... Nghe cũng đúng..." Người mang mặt nạ gật gù, sau đó nhấc chân đi...

"Quý khách định đi đâu ạ?"

"Ta ư? Đi gọi công an đến tóm cổ người! Lũ lừa đảo!"

Cô nhân viên nheo mắt: "Đi được sao?"

Lập tức, hai gã đàn ông xăm mình bậm trợn tiến lên bắt lấy người áo đen.

Người áo đen tức giận: "Khốn kiếp! Dám động vào người ta? Có biết ta là ai không hả!"

"Là ai? Chỉ là một đứa Linh Tá mà cũng to mồm!"

"Linh Tá? Hừ! Cho các người biết, ta chính là..."

Khi người áo đen đang nói, một âm thanh ồn ào lạ tai từ phía xa vang đến mỗi lúc một gần...

"Ta chính là... Hắc Vũ Tiên Long, Võ Phi Dương!"

Người mang mặt nạ dứt câu, cũng là lúc một bóng đen bắn như tên từ xa lộ phóng đến, cái thứ trông như ngựa sắt màu đen kia cấp tốc thẳng lại và trượt bánh đến ngay trước mặt kẻ áo đen mang mặt nạ.

Kẻ cưỡi trên ngựa sắt tháo chiếc mũ và kính chắn gió ra, vuốt lại mái tóc đen và cất tiếng hỏi: "Ai kêu ta đó?"

Hết chương 137

Chương 138: Người Hầu Của Công Chúa

"Ai kêu ta đó?"

Khi gương mặt Dương lộ ra và khi giọng nói của hắn cất lên, từ phía đối diện, mắt của kẻ mang mặt nạ dường như ánh lên nét long lanh lạ kỳ...

Người mang mặt nạ cất tiếng, giọng không còn khàn đ-c một cách cố tình như trước đó mà trở nên trong trẻo thánh thót: "Là ngươi, đúng là ngươi! Mau quay về đi, tuyệt đối không được đến Hà thành!"

"Hử? Tại sao?" Dương hỏi.

"Tại vì..." Kẻ mang mặt nạ định nói, nhưng dừng lại bởi xung quanh có ả nhân viên quán và hai tên bảo kê đang bao vây.

Thấy thế, Dương liền vẫy tay: "Lên xe!"

Kẻ mang mặt nạ thoáng phân vân rồi chạy đến, hai tên bảo kê quán định tóm lại nhưng bị Hắc Ma Đế Lô đánh cho tê liệt cánh tay, kẻ mang mặt nạ không còn bị ngăn cản nên dễ dàng tiến đến rồi thoăn thoắt trèo lên ngồi trên yên xe.

Động tác nhanh nhẹn tựa như đã từng ngồi xe máy của kẻ mang mặt nạ khiến Dương bất ngờ: "Ngươi đã từng ngồi trên thứ giống vậy rồi sao?"

Kẻ ngồi sau lắc đầu: "Chưa, nhưng đã từng thấy qua, có khác gì

cưỡi ngựa đâu!"

Lúc này, hai tên bảo kê nhận ra sự đáng sợ của Dương nên không dám tiến đến, ả nhân viên phục vụ quán thấy vậy liền hét toáng lên: "ĂN QUYẾT! BỐ NGƯỜI TA ĂN QUYẾT!"

Nhưng Dương chẳng để tâm, lên tiếng nhắc nhở người ngồi sau rồi rú ga chạy vọt đi, kẻ mang mặt nạ vịn chặt hông Dương, mũ trùm bung ra thả cho mái tóc đen dày trôi bồng bềnh trong gió...

Chạy được một đoạn, Dương giảm tốc độ và cất tiếng hỏi: "Giờ thì nói ta nghe xem cô là ai? Tại sao lại bảo ta không được đến Hà thành?"

Người mang mặt nạ đáp: "Người không cần biết ta là ai, nhưng hãy tin ta, không được đến Hà thành vào lúc này!"

"Ta không biết cô là ai thì làm sao ta dám tin những gì cô nói?"

Người mang mặt nạ phân vân rồi đáp: "Ta là người hầu của công chúa Lung Linh. Công chúa đã sai ta tìm người để gửi lời nhắn rằng tuyệt đối không được đến Hà thành."

Dương hỏi: "Hử? Công chúa Lung Linh của Hà thành? Ta và bà đó có quen biết sao?"

"Không có quen, nhưng công chúa biết những thông tin về người và có theo dõi hành trình của người trong cuộc thi Thanh niên anh hùng chiến. Sau cuộc thi, người được rất nhiều thế lực chú ý, trong đó có cả thành chủ Hà thành, Lý Hồng Hà."

Người mang mặt nạ lấy hơi nói tiếp: "Gần đây có tin công chúa Như Nguyệt của Sài thành mất tích bí ẩn ở hồ Tây, thành chủ Hồng Hà

liền lập mưu thu phục người về làm người của phủ chủ Hà thành."

Dương hỏi: "Bà ta định làm gì ta chứ?"

Người mang mặt nạ đáp: "Thành chủ sẽ không vô cớ dùng vũ lực với người theo lời giao kèo với thành chủ Sài thành, thay vào đó, bà ta sẽ khiến người tự nguyện..."

"Bằng cách nào?"

"Bằng Lung Linh công chúa! Thành chủ bày ra một âm mưu khiến công chúa vô tình gặp nạn và được người cứu giúp trong hành trình tiến về Hà thành. Bà ta tin rằng với nhan sắc của công chúa Lung Linh đủ khiến người say mê ngay trong lần đầu gặp mặt, đồng thời bà ta biết bản thân công chúa cũng rất hâm mộ người..."

Người mang mặt nạ nói tiếp: "Nói đến đây có lẽ trong đầu người nghĩ rằng thành chủ ngây thơ, rằng có khả năng không bắt được phò mã mà còn mất luôn công chúa..."

Điều này đúng y những gì trong đầu Dương nghĩ, khiến hắn không khỏi giật mình vì một cô người hầu lại có thể suy nghĩ sắc sảo đến thế?

"Chắc người đã nghe qua về một vài lời nguyện hoặc độc tố mà chỉ có cách... quan hệ mới phá giải được?"

Có thể xem như bản thân đã từng trải nghiệm qua, Dương gật đầu: "Có!"

"Thành chủ định tạo ra một màn kịch khiến người trúng độc, công chúa Lung Linh hy sinh thân mình để trị độc cho người... Khi đó thì hoặc là người chấp thuận ở rể, hoặc là người không đồng ý và sau

đó dù người muốn bỏ đi một mình hay người muốn mang công chúa bỏ trốn thì thành chủ vẫn có lý do chính đáng để giết chết người!"

Nghe qua thì có vẻ kinh khủng nhưng đối với người sở hữu Google như Dương lại chẳng đáng lo là mấy, điều Dương quan tâm là lý do cô gái ngồi sau xe lại báo cho hắn khi cô ta là người Hà thành?

Người mang mặt nạ lại nói: "Công chúa Lung Linh ngược lại không đồng ý với âm mưu của thành chủ nên vài ngày trước người giả vờ ra ngoài dạo chơi, nhưng thực chất là tạo cơ hội cho ta trốn đi tìm báo tin cho người để người đề phòng. Lúc đó ta từ hồ Tây tiến ra sông Hồng, rồi lên thuyền trôi theo sông lạc đi một đoạn xa mới tìm được đúng đường đến đây..."

"Rõ rồi! Rất cảm ơn cô vì đã lặn lội đến đây báo tin cho ta. Nhưng mà ta buộc phải đến hồ..."

Nói chưa dứt câu, Dương vội thắng xe lại bởi có một nhóm người cưỡi linh mã tiến đến từ phía đối diện. Nhóm này gồm 4 người cưỡi linh mã tiến đến chặn đường Dương.

Bốn tên bặm trợn ngồi trên ngựa vây Dương và người mang mặt nạ ở giữa, tên cầm đầu cất tiếng nói với vẻ lịch sự: "Phiền các anh vui lòng nộp năm triệu đồng phí đường bộ!"

"Phí đường bộ?" Dương nghi ngờ hỏi, dọc đường đi gặp "trạm thu phí" kiểu này không ít, nhưng bốn kẻ lần này lại có sức mạnh vượt trội so với trạm cướp bình thường, hai tên Linh Vương, hai tên Linh Tướng, trong đó tên mạnh nhất đã đạt đến Linh Vương cấp 3, tên yếu hơn cũng là Linh Vương cấp 1.

Tên cầm đầu gật đầu đáp: "Vâng! Tụi em thu phí để bảo trì và sửa chữa ấy mà..."

Người mang mặt nạ hừ nhẹ: "Hừ! Bảo trì và sửa chữa tốt quá!
Đường đẹp không thua gì đường làng!"

Tên "nhân viên thu phí" trợn mắt: "Cô kia! Ý cô là sao?"

Người mang mặt nạ vừa đáp vừa chỉ tay sang Dương: "Còn sao nữa? Bọn cướp đường các người khôn hồn thì biến đi trước khi người này nổi giận!"

Nhưng Dương vội ngăn người mang mặt nạ lại, đồng thời lấy ra 5 triệu đồng giao nộp: "Tiền đây ạ..."

Người mang mặt nạ tỏ ra rất bất ngờ trước hành động của Dương, liền tức giận: "Người làm gì vậy? Sao lại ngoan ngoãn đáp ứng bọn khốn này! Người... người... thật hèn nhát! C... công chúa đã nhìn lầm người rồi!"

Thái độ có phần thái quá của người mang mặt nạ khiến Dương trợn mắt ngạc nhiên, vừa gặp lần đầu mà đã chửi hấn như con thế kia...

Cầm lấy tiền trong tay, chưa kịp đếm đã nghe cô gái tóc dài mang mặt nạ kia mắng mình là bọn khốn, tên cầm đầu giận dữ: "Đệt mẹ! Không vả mồm con ả chanh chua này là không được!"

Nói xong, gã sấn tới giơ tay định đánh cô gái, buộc Dương phải bước ra cản lại: "Đại ca bớt nóng, em gái em bị vấn đề về thần kinh..."

"Người mới thần kinh..." Cô gái cãi lại, nhưng thấy ánh mắt giận dữ của Dương liền ngậm miệng.

Nhưng đã muộn, tên cầm đầu đã chán trò lịch thiệp, lại đang tiếp cận

Dương nên lập tức tung chưởng hồng hạ gục Dương trong tích tắc. Nhưng Dương đã có đề phòng, vừa thu Truy Ảnh vào nhẫn vừa khởi động Phù Đồng Thiên Vương giáp để cản đòn, tuy chưa phục chế hoàn toàn nhưng bộ giáp hiện tại với linh lực hơn người của Dương vẫn đủ cản được một phần đòn đánh của một Linh Vương cấp 3 như tên cướp đường.

Mượn lực đẩy từ đòn đánh, Dương vận Ngự Lô Thuật và nắm tay kéo cô gái mang mặt nạ nhảy ra xa, xoay mình ném cô gái đi và đồng thời tung cước đá văng tên cấp Tướng đang cản đường.

"Chạy!" Dương quát to, nhưng cô gái có linh lực cấp Tá quá mong manh so với bọn cướp, dễ dàng bị tên Linh Vương cấp 1 đuổi theo tóm được trong khi Dương bị hai tên còn lại cản đường.

"Đứng yên nếu không tao lập tức vụn cổ nó!" Tên cướp đang giữa chặt cô gái cất tiếng đe dọa.

"Chết tiệt!" Dương tức giận dừng tay, tên cầm đầu liền thừa cơ hội lao đến đá vào bụng Dương một cú làm Dương ngã văng ra đất.

Nhìn Dương vì mình mà bị đánh, ánh mắt ẩn sau lớp mặt nạ của cô gái trở nên rung rung, bởi vì nàng đã hiểu rằng lý do Dương chấp nhận nộp tiền không phải vì hấn hèn nhát, mà là vì muốn bảo vệ cho nàng.

"Người chạy đi! Mặc kệ ta!" Cô gái gào lên, còn Dương thì đang bị hai tên cướp cấp Tướng khống chế cho tên cấp Vương dùng bụng Dương làm bao cát để đánh.

"Câm miệng đi con điếm!" Tên Linh Vương đang khống chế cô gái quát lên, đồng thời lấy ra một linh bảo dạng dây để trói cô gái lại.

Sợi dây như con rắn dài quấn lấy vai, eo, hông, đùi và cổ chân cô gái, nhờ vậy mà những đường cong tinh diệu, đôi ngực khá to nhô ra và bờ mông nảy nở cũng hiện ra sau một thời gian ẩn dưới lớp áo khoác rộng thùng thình.

Dù dưới lớp áo đen kín đáo nhưng vẫn toát ra sự hấp dẫn phi thường, tên cướp đường vừa trói nàng lại không khỏi trầm trồ: "Ồ! Đại ca! Lại đây xem nè, vô tình tóm được cực phẩm rồi!"

Ba tên cướp đang hành hạ Dương, nghe thế liền lôi đầu Dương tiến lại rồi cùng trầm trồ ngạc nhiên trước hình thể của cô gái.

"Khốn kiếp! Thả ta ra!" Cô gái bị những cái nhìn dâm dê soi mói, xấu hổ và giận dữ trào lên nhưng không thể giãy thoát.

Mặc kệ cô gái kêu la, một tên Linh Tướng tò mò nói: "Lột mặt nạ nó ra xem nhan sắc thế nào!"

Tên cầm đầu phui tay: "Bậy! Để xem bên trong tươi ngon cỡ nào rồi hãy xem mặt cho thêm phần thú vị!"

Ba tên đàn em gật gù, một tên nịnh nọt: "Vậy mời đại ca khui hàng ngay cho nóng, hề hề..."

"Được... để tao..."

"Khốn nạn! Thả ta ra! Dám động vào ta thì các ngươi sẽ chết không toàn thây!" Cô gái sợ hãi vừa khóc vừa mắng.

Giao Dương đang te tua như sắp chết cho tên Linh Vương cấp 1 canh giữ, tên cầm đầu tiến lại kê mũi vào cái cổ thon trắng ngần của cô gái ngửi sâu một hơi rồi cảm thán: "Thơm quá là thơm... Hàng ngon thế này trong đời tao mới được thử lần đầu! Khà khà!"

Cười dâm dê, gã cầm đầu liếc xuống khe ngực hấp dẫn lộ ra một mảng nhỏ dưới cổ áo cô gái, không kềm nổi liền đưa tay xuống mở tung ngực áo nàng ra, và phát hiện ngực nàng vẫn còn bị một lớp vải quấn chặt.

Tên cầm đầu cười phá lên: "Trời ạ! Chúng mày xem này! Nó băng ngực chặt thế mà vẫn còn thấy khá to, tháo ra thì khùng cỡ nào?"

Nghe vậy, tên Linh Vương đang khống chế Dương liền đứng dậy xem. Chính lúc này, Dương đang lật lìa chốt như một tia chớp lao thẳng về trước, tên cầm đầu nhận ra nhưng chỉ kịp xoay đầu lại thì bị Dương tung một đòn Hắc Lôi Cuồng thẳng vào đầu rồi ngã ra choáng váng, Dương liền bế lấy cô gái, lấy Truy Ảnh ra và phóng đi trước sự bàng hoàng của ba tên cướp còn lại...

Ngồi trong lòng Dương, cô gái lúc này mới hoàn hồn, vội bấu lấy áo hần và khóc thút thít: "Xin lỗi... Xin lỗi người... Hu hu..."

Ôm người đẹp trong lòng thì dù có giận phát điên cũng trở nên dịu dàng đến cùng cực, Dương thở dài xoa tan cơn tức giận rồi đưa tay vỗ về cô gái: "Không sao rồi... đừng khóc..."

Hết chương 138

Chương 139: Hồ Tây

Sông Đà, dòng sông được mệnh danh là hung hãn hàng đầu nước Việt. Một con thuyền đơn giản kết từ ống tre trôi theo dòng nước xiết, trên thuyền, bóng dáng một người trẻ tuổi mình đầy thương tích đang nằm phơi thân dưới nắng.

Trôi đi không biết bao xa, mi mắt hắn từ từ hé mở.

"Dậy rồi sao..." Một câu nói kèm theo một tiếng thở dài từ sâu trong linh hồn khiến Hoài Bảo giật mình ngồi dậy nhìn quanh.

Nhìn cảnh vật hoang sơ hai bên bờ sông, Hoài Bảo cất tiếng hỏi: "Đây là... sông Đà? Chúng ta thoát rồi ạ?"

Lão sư phụ đáp: "Ừ, cũng may là chúng kiêng kỵ nên không dám tiến xa khỏi địa bàn..."

Lão già tức giận nói tiếp: "Chó má! Tình báo của Hoàng thành các ngươi quả nhiên lợi hại! Thế quéo nào mà tên tộc trưởng Giao Long tộc kia đột phá lại báo cáo thành đột tử, báo hại ta suýt chút nữa phải chôn thây, à không, phải chôn hồn ở đấy cùng ngươi rồi!"

Hoài Bảo gãi đầu: "Thôi thì tìm mục tiêu khác vậy..."

Lục lợi trí nhớ, Hoài Bảo nói: "Ngoài tin tức về Giao Long tộc thì còn có tin tức về một cơn bão lớn đang tiến vào duyên hải Nam Trung bộ, cơn bão này rất có khả năng mang theo một loại dị phong mạnh mẽ."

Hoài Bảo nói tiếp: "Đáy biển phía đông Nghệ An thì lộ ra một bí cảnh,

nhưng hiện tại có lẽ chỉ có Linh Sĩ, Linh Úy có thể tiến vào, nhưng dường như Long thành rất chú ý đến nơi này nên phái toàn quân tinh nhuệ đến thám thính. Còn có tin tức về công chúa của Sài thành và Hà thành cùng mất tích ở hồ Tây, đã qua mấy ngày nên không rõ tình hình thế nào..."

"Hồ Tây? Rất là hoài niệm nha... Hà hà..."

"Hoài niệm gì thừa sự phụ?"

"Để ta kể người nghe... Chuyện phải kể từ lúc Sùng Lãm vẫn chỉ là một tên nhóc tuổi mới lớn, không phải một Lạc Long Quân uy chấn thế giới, mà là một Bạch Long Bá Vương - Sùng Lãm, kẻ đang trong cuộc hành trình truy cầu sức mạnh như bọn nhóc các người bây giờ. Một lần đi ngang hồ Tây, hắn gặp gỡ một cô bé Hồ tộc, người mà sau này cùng với Âu Cơ xảy ra cuộc đánh ghen chấn động thế giới, Hồ Mị Như."

"Hài dà... Tuổi trẻ, Sùng Lãm và Hồ Mị Như kết bạn và cùng nhau trải qua một vài chuyến phiêu lưu vào sinh ra tử. Dần dần trong lòng Mị Như nảy sinh tình yêu sâu đậm, còn Sùng Lãm khờ khạo lại chỉ xem nàng như một người em gái."

Hoài Bảo thắc mắc: "Nhưng chỉ như vậy thì đâu đến mức phải gây ra đại chiến giữa các tộc?"

"Đương nhiên đó chỉ là yếu tố khởi nguồn cho thù hận giữa Mị Như và Âu Cơ, người phải biết đó là một thời kỳ hỗn loạn không chỉ của riêng đất nước này mà là cả một thế giới bất ổn, nội chiến, xâm lược diễn ra hàng ngày ở khắp nơi với đủ loại nguyên do chứ không có chuyện yên bình dù chỉ là tạm bợ như hiện tại."

"Diễn biến thì dài dòng, nhưng kết quả như người đã biết, cuối cùng

Âu Cơ đánh bại và phong ấn Mị Như dưới đáy hồ Tây. Kết quả này sinh ra một chuyện rất buồn cười..."

"Buồn cười thế nào ạ?"

"Sùng Lãm biết rằng Âu Cơ phong ấn Mị Như ở hồ Tây, nhưng lại phải giả vờ như không biết, một thời gian sau đó mới lén lút tìm đến thay đổi phong ấn của Âu Cơ đặt lên Mị Như, giúp thời gian giam cầm Mị Như được rút ngắn..."

Hoài Bão hỏi: "Làm vậy không sợ Mị Như kia thoát ra gây họa sao ạ?"

"Tất nhiên là sợ, nhưng Sùng Lãm biết rõ tính cách của Mị Như, chỉ vì ghen tuông và thù hận che mắt nên mới dẫn đến sai lầm. Sùng Lãm tin tưởng rằng trong thời gian dài dưới đáy hồ, Mị Như sẽ tĩnh tâm hơn và nhận ra sai lầm, cũng đủ thời gian để nàng quên đi Sùng Lãm và tìm cho mình một lẽ sống ý nghĩa..."

"Thôi không nói chuyện đó nữa, theo bản đồ thời đại này thì trôi theo sông Đà này là đến sông Hồng đúng không? Nhân tiện ghé thăm hồ Hoàn Kiếm, ta muốn thăm hỏi một lão bạn già."

Dương mở mắt khi một làn hương êm dịu phả vào mũi hắn, một cảm giác mềm mại phía dưới đầu và một đôi ngực tròn phập phồng ngay trên mắt, Dương dễ dàng nhận ra hắn đang nằm trên đùi cô gái, nàng vẫn mang mặt nạ che giấu dung nhan.

Thấy Dương tỉnh giấc, cô gái ân cần hỏi: "Người cảm thấy sao rồi?"

Dương nhớ lại quá trình chạy thoát khỏi bọn cướp đường, hắn tiến vào một khu vườn vắng rồi ngất đi vì thương tích khá nặng, nhưng hiện tại đã thấy toàn thân thoải mái hơn nhiều, đoán chắc là do cô gái

kia đã cho hắn uống một loại thuốc trị thương cao cấp nào đó.

Dương đáp: "Ta không sao..."

Cô gái nhìn về hướng cũ, hậm hực nói: "Không ngờ gần Hà thành như vậy mà lại có những tên cướp trắng trợn thế kia!"

Dương ngồi dậy, cười nhẹ và lắc đầu: "Chúng không phải cướp..."

"Bọn hắn không phải cướp? Chẳng lẽ ý ngươi là... những kẻ đó do thành chủ phái đến?"

Dương gật đầu và cười nhạt: "Dường như mẹ của người xem thường đầu óc ngu muội của ta quá rồi, thưa Lung Linh công chúa..."

Đáp lại Dương, cô gái im lặng vài giây rồi cũng cười nhạt: "Còn ngươi thì xem trọng ta quá rồi. Chắc ngươi đã nghe qua rằng Lung Linh là một giai nhân tuyệt sắc?"

Nói xong, cô gái thái kéo chiếc mặt nạ sang bên, để lộ một phần gương mặt, không đẹp như cơ thể nàng, mà là gương mặt chẳng chịt sẹo trái dài từ gò má lên trán nàng, và một con mắt mờ đ-c - mù.

Một tay cầm mặt nạ, tay còn lại cô gái lấy ra một con dao giơ lên mặt mình: "Ngươi có cần ta chứng minh đây là gương mặt thật không?"

Dù biết những vết sẹo kia là thật và khó có thể chữa lành, và con mắt mù kia cũng không phải tai nạn bình thường, Dương vẫn mang nét ngạc nhiên trên gương mặt, sau đó lắc đầu: "Không cần... Xin lỗi vì đã nghi ngờ cô..."

Lấp mặt nạ trở lại trên khuôn mặt mình, cô gái che giấu dòng nước mắt và nói: "Ta là một đứa bé mồ côi được một người dân chày nhặt

về nuôi và đặt cho cái tên Triệu Nhị, không bao lâu thì cha nuôi cũng mất, nhờ cơ duyên mà ta được đưa vào cung làm nô tỳ hầu hạ công chúa..."

"Triệu Nhị? Một cái tên rất ấn tượng, cho ta xin lỗi thêm một lần nữa vì đã khơi lại kí ức buồn của cô... Nhưng mạo hiểm đi báo tin cho ta, cô không sợ bị thành chủ phát hiện và trừng phạt sao?"

Triệu Nhị lắc đầu: "Công chúa có ân với ta, người muốn ta chết thì ta sẽ chết!"

Dương lắc đầu: "Cô thì chưa chết đâu, nhưng công chúa của cô thì có chút vấn đề à..."

"Ý người là sao?"

Dương đáp: "Chắc cô bận tìm đường nên chưa biết, rằng lúc cô đi thì Lung Linh cũng mất tích, rất có khả năng là đã lạc trong vùng phong ấn của hồ Tây."

Triệu Nhị kinh ngạc: "Thật sao? Đó là nơi cả Chúa Tế cũng không vào được..."

"Tại họ không biết cách thôi!"

"Người biết cách vào ư? Xin người nói cho ta biết... công chúa có thể gặp nguy hiểm..."

"Ài... Nói cho cô biết thì không được, ta không muốn vào đó cùng với một đồng cao thủ Hà thành đâu... Nhưng ta nhất định phải đến đây tìm Như Nguyệt..."

Triệu Nhị nài nỉ: "Vậy xin người mang ta theo... ta sẽ tự tìm công

chúa, không làm cản trở người nữa... Hơn nữa... ta có thể dẫn người đến một mật đạo tiến đến hồ Tây mà không chịu sự theo dõi và cản trở của Hà thành, ta chính là đi từ con đường này mà thoát được đến sông Hồng..."

"Mật đạo sao? Có thể bớt được một chút phiền phức... Cô chỉ ta, ta sẽ cứu công chúa Lung Linh ra!"

Triệu Nhị sửa lời Dương: "Ta chỉ người, người phải mang ta vào trong!"

"Ài... Cô vào cũng đâu giúp được gì..."

"Vậy thì cho ta báo lại với Hà thành để thành chủ phái người hỗ trợ người!"

"Thôi khỏi cần đường tắt, ta tự đi."

"Người... nếu không dẫn ta theo, ta... ta... ta chết cho người xem!"

"Cứ tự nhiên!" Dương đáp.

Triệu Nhị ngang bướng: "Người... ta... ta sẽ... sẽ tự nộp mình cho bọn cướp, để chúng... ấy chết ta, sau đó ta thành ma sẽ ám người cả đời!"

"Ach! Lại có kiểu uy hiếp như vậy sao?"

"Ta... ta làm thật đó! Rồi người sẽ hối hận vì sự vô cảm của mình!"

Triệu Nhị mếu máu gọi theo khi Dương đã trèo lên Truy Ảnh và khởi động xe.

"Thôi... Ta thua cô rồi, lên xe!"

Nghe Dương gọi, Triệu Nhị hì hì cười rồi lém lỉnh trèo lên xe, dang tay ôm eo Dương một cái thật chặt và nói: "Ta biết người rất tốt bụng mà! Hì hì!"

Dương lắc đầu chào thua...

Vào địa phận Hà thành, Dương không dùng Truy Ảnh nữa vì thứ này quá thu hút sự chú ý, hắn và Triệu Nhị men theo sông Hồng tìm đến cầu Long Biên, Triệu Nhị dẫn Dương đến quá nửa cầu thì dừng lại.

Chỉ tay xuống bãi đất nổi giữa sông Hồng, ngay phía dưới cầu Long Biên, Triệu Nhị nói: "Lối vào dưới này!"

Dương trợn mắt ngạc nhiên: "Muốn vào phải nhảy cầu à?"

Triệu Nhị còn ngạc nhiên hơn: "Người mắc bệnh sợ độ cao ư?"

Dương lắc đầu: "À không, chỉ là ngạc nhiên chút thôi!"

Cũng không hẳn là ngạc nhiên, ở thế giới của Dương, "nhảy cầu" là một khái niệm dành riêng cho những cá thể đã đột phá những cảnh giới cao siêu như thua độ, thất tình... Vì quan niệm này nên Dương thoáng quên rằng chuyển nhảy từ độ cao vài chục mét ở thế giới này chỉ là chuyện vặt nhờ sự hỗ trợ của linh lực...

Thế là hai người nhảy xuống rồi tiến đến bãi cỏ hoang và khuất bóng, người đi đường có thấy nhưng chỉ thầm cười vì tưởng kia là đôi tình nhân thích "ngoài trời" như thỉnh thoảng họ vẫn gặp. Nhưng thật ra Triệu Nhị đã tiến vào khu vực đặt một kết giới đặc biệt, khởi động và đưa hai người xuống sâu dưới đáy sông.

Dẫn Dương đi qua đường hầm cổ kỹ, Triệu Nhị vừa soi đường vừa

giới thiệu: "Đây là một đường hầm tồn tại hơn 600 năm."

Dương vờ ra vẻ ngạc nhiên: "Cổ thế sao? Người ta xây nó làm gì?"

Triệu Nhị không ngần ngại chia sẻ kiến thức: "Ngày xưa tư tưởng con người chưa cởi mở như bây giờ, có một số chủng tộc rất bị kỳ thị, trong đó có Hồ tộc, bắt nguồn từ chuyện tổ tiên của Hồ tộc cấu kết Giao Long tộc và Ngự Tinh tộc làm loạn..."

"Nhưng có một vị Hoàng đế lại có xuất thân từ Hồ tộc, Hồ Quý Ly, chính vì muốn che giấu thân phận, tránh sự phản đối của nhân dân nên ông đã tạo ra một cái họ khác là Lê Quý Ly và tuyên bố đây mới là họ thật của mình. Cũng như bao đời tộc nhân khác của Hồ tộc, Hồ Quý Ly cũng muốn tìm kiếm tung tích của vị tổ tiên đã bị Âu Cơ giam cầm, và một đường hầm bí mật đã được xây dựng thông đến hồ Tây để Hồ Quý Ly có thể đích thân đến tìm hiểu..."

Phủ Tây Hồ cổ kính như ngủ yên giữa hồ Tây êm đềm, phía bên bờ đối diện, Hoài Bảo đang đứng khoanh tay trông sang.

Lão sư phụ lầm bầm: "Thằng rùa già chết tiệt, khó có cơ hội gặp lại, thế mà lại đi vắng mất!"

Hoài Bảo nói: "Thôi thì để dịp khác, sự phụ nói ở quanh hồ này có một kết giới ạ?"

"Đúng vậy, ngoài phong ấn giam cầm Hồ Mị Như thì còn có một kết giới, kết giới này sẽ tự bật khi có kẻ ngu ngốc muốn xâm phạm phong ấn, hoặc khi Hồ Mị Như có dấu hiệu đào thoát..."

Hoài Bảo hỏi: "Vậy có bao nhiêu phần trăm khả năng là Hồ Mị Như đã thoát ra?"

Lão sư phụ đáp: "Không thể, nếu ả thoát ra thì chỗ kết giới này hẳn cũng phải tiêu tán... Nhưng chuyện kẻ nào đó tìm được cách xâm nhập vào phong ấn thì càng khó xảy ra hơn, bởi ngoài Âu Cơ và Sùng Lãm ra, có lẽ không còn ai biết cách xâm nhập vào vùng phong ấn kia..."

"Thôi, chuyện này cũng không phải chuyện người cần lo, nếu Mị Như phá hoại gì thì bọn Thần không để yên đâu!"

Hoài Bão hỏi tiếp: "Con còn một thắc mắc, chuyện lớn như vậy sao quanh hồ Tây vẫn thấy mọi người sinh hoạt khá bình thường, tựa như không có gì xảy ra?"

Lão sư phụ đáp: "Có lẽ Hà thành đã bùng bít thông tin và ngụy tạo sự bình thường khiến người dân xung quanh không hề biết biến cố ở Tây hồ này. Người xem, tuy người dạo quanh hồ khá đông nhưng bên phủ Tây Hồ lại không một bóng người, chứng tỏ Hà thành đã phong tỏa khu vực bên đấy! Ủa? Có người kia! Thằng khựa kia sao quen quen?"

Hoài Bão chăm chú nhìn, quả thật xuất hiện hai người áo đen đang nấp nấp ló ló bên phủ Tây Hồ, một trong hai chính là Dương: "Lại là hắn!"

Lão sư phụ cũng nhận ra, cười khà khà nói: "Chắc nó định xâm nhập để tìm tung tích con bé Như Nguyệt. Hà hà, vô ích thôi, ngay cả Sùng Lãm hiểu thấu Âu Cơ cũng chật vật lắm mới tìm ra mã khóa, thằng nhóc sinh sau đẻ muộn như nó làm sao mà... Ủa?"

Lúc lão sư phụ đang luyện thuyên, Dương dùng linh lực vẽ vào không trung một hình thù 3 chiều cực kỳ phức tạp, những người canh gác quanh phủ lập tức phát hiện ra và đuổi tới, nhưng Dương đã nhanh chân nắm tay kéo Triệu Nhị nhảy xuống rồi chìm dưới hồ

nước, hình vẽ mã khóa tan biến và nhóm canh gác bị một kết giới vô hình đánh bật ra.

Bên bờ bên kia, Hoài Bão thắc mắc: "Sao hấn xuống được hồ rồi kìa sư phụ?"

Lão sư phụ lấp bắp: "Hấn... hấn có mã khóa! Người có nhớ hình vẽ vừa rồi không?"

Hoài Bão lắc đầu: "Chuyện xảy ra bất ngờ quá, con chưa kịp nhìn rõ..."

Thở dài, lão sư phụ nói: "Hài... Thật không ngờ... Nhưng với cấp bậc của nó thì quả thật vào dễ ra khó..."

Hết chương 139

Chương 140: Se Duyên

Trở lại thời điểm vài ngày trước khi Dương và Triệu Nhị nhảy vào hồ Tây.

Sùng Hạo với mái tóc bạc trắng, tay cầm ổ bánh mì ốp la đứng ở phủ Tây Hồ hướng ra hồ Tây, vừa ăn vừa nhìn xuống mặt hồ trong veo. Ăn bánh mì xong, Sùng Hạo giơ tay ra trước mặt, dường như chạm phải một bức tường vô hình, bàn tay Sùng Hạo bị cản lại rồi bật ra.

Nhìn vào bàn tay mình, Sùng Hạo lần nữa đưa tay ra, nhưng lần này cánh tay hắn có kết hợp linh lực.

Vẫn bị đánh bật ra, thậm chí linh lực đưa vào tay cũng bị đánh tan.

Xoa cổ tay nhức nhói, ánh mắt Sùng Hạo lóe lên một tia cười, bởi từ trong tầng kết giới, hắn phát hiện ra một loại linh lực cực kỳ quen thuộc, giống hệt loại linh lực đã tạo ra 13 tầng Phong Hồn Xích của hắn, linh lực của mẹ hắn.

Với kết giới từ loại linh lực quen thuộc, Sùng Hạo cũng có sẵn một cách phá giải quen thuộc, vận công để thực hiện phá vỡ tạm thời một tầng xích, đồng thời Sùng Hạo lao thẳng vào bức tường vô hình.

Lần thứ nhất này bất thành, nhưng Sùng Hạo không bỏ cuộc, gồng mình phá thêm một tầng xích tạm thời và xông vào, lần này thì xảy ra sự giằng co giữa Sùng Hạo và bức tường, sau đó Sùng Hạo ngã nhào xuống hồ nước.

Rơi xuống hồ Tây nhưng không ướt người, thay vào đó, Sùng Hạo

thấy mình trôi lên và đứng được trên mặt hồ dù không hề dùng đến linh lực, vẫn khung cảnh hồ Tây quen thuộc, nhưng hồ Tây dường như biến thành một hồ máu đỏ rực.

Kinh ngạc trong giây lát, Sùng Hạo ngẩng đầu nhìn lên và nhận ra thứ nước hồ hóa màu đỏ chính là vì phản chiếu sắc đỏ từ thứ phía trên cao, hàng nghìn sợi xích đỏ đang bao vây một thân hình nhỏ bé ngay giữa không trung.

"Sùng Lãm? Chàng còn sống sao?" Một giọng nói mỉa mai hoặc phát ra ngay khi Sùng Hạo ngẩng đầu nhìn lên.

Biết người bị trói kia tưởng nhầm mình là Sùng Lãm, Sùng Hạo đáp: "Bà nhầm rồi, Sùng Lãm là cha ta!"

Người bị trói trên cao ngạc nhiên: "Con trai của Sùng Lãm? Như Như Nguyệt, sao ngươi bảo đã qua hơn 4000 năm?"

Nghe tiếng gọi, Sùng Hạo lúc này mới nhận ra ngoài hẳn và người bị xích trên cao ra còn có người thứ ba, chính là công chúa mất tích của Sài thành, Hồ Như Nguyệt.

Hồ Như Nguyệt đang ngồi luyện công trên mặt hồ, nghe gọi liền đứng dậy đáp: "Thưa tổ tiên, quả thật từ lúc người bị phong ấn đã trải qua hơn bốn nghìn năm..."

Người bị trói trên cao đương nhiên là Cửu Vĩ Thần Hồ - Hồ Mị Như, nhìn dò xét Sùng Hạo vài giây, Hồ Mị Như nhìn sang Như Nguyệt hỏi tiếp: "Theo ngươi nói thì Sùng Lãm cũng đã mất từ 4000 năm trước, vậy làm sao một đứa nhóc có thực lực chỉ Linh Tướng như tên này lại có thể sống đến 4000 năm? Chuyện hẳn có thể trùng sinh như Tiên tộc thuần chủng là không thể nào!"

Trong lúc đang hỏi, Hồ Mị Như phát hiện Sùng Hạo đang đưa mắt nhìn khắp xung quanh, liền hỏi: "Con trai của Sùng Lãm, người tìm cái gì?"

Sùng Hạo đáp: "Tìm người! Ngoài Hồ Như Nguyệt kia ra còn có ai lạc vào đây không?"

Hồ Mị Như đáp: "Người tưởng đây là đâu? Ta chờ đợi suốt bao lâu mới tìm được người có huyết thống Hồ tộc tinh khiết tuyệt đối như Như Nguyệt, và phải liều mạng chống lại phong ấn mới có thể đưa nó vào đây, làm sao có thể đưa thêm người khác vào?"

Khi nói, khắp người Hồ Mị Như toát ra vẻ giận dữ khủng khiếp, nhưng Sùng Hạo không có vẻ gì là sợ hãi, nheo mắt nghi vấn: "Thật chứ?"

Hồ Mị Như nhướn mày giận dữ: "Ta gạt mi làm gì?"

Sùng Hạo gạt đầu: "Ừ vậy thôi, ta đi ra đây!"

Thấy Sùng Hạo quay đầu đi tinh rụi, Hồ Mị Như tức giận quát: "Đứng lại! Người tưởng đây là đâu, muốn đến là đến, muốn đi là đi sao?"

Sùng Hạo quay đầu lên nhìn Hồ Mị Như và đáp: "Ta đâu có bị trói như bà, tất nhiên là đi được."

"Người! Tên nhóc hỗn xược, cha người là Sùng Lãm, vậy mẹ người có phải là Âu Cơ?"

Sùng Hạo hỏi ngược lại: "Vậy cha mẹ bà là ai?"

"Người hỏi để làm gì?"

"Thế bà hỏi để làm gì?"

Hồ Mị Như tức điên: "Thằng nhóc khốn kiếp, người chắc chắn là con trai của Âu Cơ!"

Sùng Hạo chẳng buồn xác nhận cũng không buồn phản đối, đi vài bước rồi quay đầu lại hỏi: "Cho hỏi lối ra ở hướng nào vậy?"

"Người! Người..." Hồ Mị Như tức không nói nên lời... Linh lực bộc phát, dù bị xích chặt cũng có thể cách không đánh Sùng Hạo văng ra xa, phun máu rồi bất tỉnh mấy ngày liền...

Tỉnh giấc, Sùng Hạo thấy mình vẫn nằm trên mặt hồ, Hồ Mị Như bị trôi trên cao đang nhắm mắt, còn Như Nguyệt cũng đang ngồi tu luyện gần đấy.

Thấy Sùng Hạo đứng dậy, Như Nguyệt nhắc nhở: "Sùng Hạo, người tỉnh rồi thì hãy tranh thủ vận công dưỡng thương đi, đừng chọc giận tổ tiên ta nữa..."

Sùng Hạo đáp: "Mặc kệ bà ấy. Ta chỉ cần ra khỏi đây."

Như Nguyệt lắc đầu: "Hiện giờ chưa thể ra đâu, khi cố gắng đưa ta vào đây thì tổ tiên đã bị phong ấn chèn ép đến kiệt sức rồi, người cần chờ đợi thêm một thời gian để người hồi phục rồi sẽ giúp người ra..."

"Không còn cách khác sao?"

Nguyệt lắc đầu: "Không biết, người biết cách vào sao lại không biết cách ra?"

Hồ Mị Như chột chẹn ngang: "Như Nguyệt thì ta sẽ đưa ra, còn thằng nhóc nhà người thì ở đây suốt đời đi!"

Khi Mị Như đang nói, Sùng Hạo lần nữa quay đầu tìm lối ra khiến nàng bức tức: "Bị đánh một lần chưa đủ làm ngươi biết điều thì phải..."

Hồ Mị Như lần nữa bộc phát linh lực đánh thẳng về phía Sùng Hạo, nhưng tên này đã biết đề phòng, lập tức hóa thành Bạch Long Bá Vương cùng với thần kiếm Thuận Thiên giương ra cản đòn, tuy bị đánh văng đi nhưng không còn bất tỉnh như lần trước.

Sắc mặt Hồ Mị Như có phần tái nhợt đi, đây là do phong ấn của Âu Cơ quá mạnh khiến linh lực của Mị Như bị áp chế đến cực hạn, ngay cả khả năng hồi phục linh lực cũng bị kèm chế để tránh chuyện Hồ Mị Như phá xích.

Đòn đánh thất bại, linh lực suy giảm vô ích, nhưng trên đôi mắt đẹp quyến rũ của Hồ Mị Như lại long lanh ánh lên một tia vui buồn lẫn lộn, nàng mở miệng, giọng run run: "Không ngờ... hình dạng bình thường đã giống, ngay cả khi Long hóa cũng giống y hệt!"

Sau đó, Hồ Mị Như nhìn sang Như Nguyệt, rồi bật một tràng cười dài: "Ha, ha ha ha... Duyên phận! Đúng là duyên phận! Ha ha ha... Hay lắm... Hay lắm..."

Cười một lúc, Hồ Mị Như ngửa đầu lên trời nói: "Lắm! Ta và chàng có duyên không phận, vậy thì ở đây, một đứa là con trai giống hệt như chàng, một đứa là truyền nhân hoàn hảo nhất của ta, cho chúng nó kết thành phu thê để thay chúng ta giải quyết tình thù, chàng thấy thế nào?"

"Ta thấy đếch được!" Một giọng bức dọc vang lên, thêm hai bóng người trời lên mặt hồ, Dương và Triệu Nhị.

"Dương! Sao ngươi lại đến đây!" Như Nguyệt thấy Dương xuất hiện, liền ngạc nhiên chạy đến.

Sùng Hạo cũng ngạc nhiên khi thấy Dương, sau đó quay sang Triệu Nhị: "Triệu Nhị, Lung Linh đâu?"

Triệu Nhị đã từng gặp qua Sùng Hạo, ngạc nhiên đáp: "Sùng Hạo, sao ngươi cũng ở đây? Công chúa không có trong này sao?"

Nhưng mọi cuộc trò chuyện đều bị cắt ngang khi Hồ Mị Như phấn nộ quát lên: "Tên nhóc hỗn xược!"

Lại một luồng linh lực bắn đến, nhưng Dương biết mình đại mồm nên đã sớm đề phòng, Ngự Lôi Thuật khởi động, một tay hất đẩy nhẹ Như Nguyệt ra, một tay ôm eo Triệu Nhị nhảy tránh khỏi vùng linh lực của Hồ Mị Như trong gang tấc.

Đánh hụt, Hồ Mị Như lần nữa tung đòn, mang theo Triệu Nhị nên Dương biết nếu cứ thế này sẽ không tránh kịp, buộc phải Tiên Long hóa và kết hợp Hắc Kim Thánh Khải tạo thành một lớp khiên để đỡ đòn.

Như Nguyệt dường như ngạc nhiên vì Dương không mang nàng đi mà lại mang theo cô gái mặt nạ kia, lúc này mới hoàn hồn chạy ra cản: "Tổ tiên, xin dừng lại..."

Hồ Mị Như quát: "Nguyệt! Tránh ra! Tên Sùng Hạo kia xúc phạm ta thì ta có thể tha, nhưng tên này dám xúc phạm Sùng Lãm! Ta phải giết hắn!"

"Tổ tiên, xin người hãy tha cho hắn..."

Dương tiến đến nắm tay Nguyệt kéo nàng lui ra sau mình và nói:

"Đừng lo, bà ta không giết nổi ta đâu."

Nhưng Nguyệt đã thấy tính khí nóng nảy của Hồ Mị Như nên biết bà không nói đùa, ngăn Dương lại và nói: "Người mau xin lỗi tổ tiên đi..."

Hồ Mị Như quát: "Nguyệt! Còn không mau tránh ra! Chờ ta giết hẳn xong sẽ tổ chức hôn lễ cho ngươi và Sùng Hạo ngay tại đây!"

Dương tức giận: "Mẹ bà nó! Sao dạo này toàn gặp mấy cụ già đẹp đẹp mà điên điên vậy nè! Bà muốn chồng thì tự đi mà lấy..." Dương hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn Hồ Mị Như rồi tự tin hùng hồn khẳng định rõ từng chữ: "Sùng Hạo là chồng ta! Nhâm, Như Nguyệt là vợ ta!"

Hồ Mị Như nhướng mày: "Như Nguyệt là vợ ngươi? Ngươi có biết ta là ai không?"

Dương đổi thái độ, lễ phép cúi chào: "Cháu rể xin ra mắt tổ tiên, hề hề..."

Hồ Mị Như cười nhạt: "Cháu rể? Ngươi biết Hồ tộc ta thù ghét nhất là gì không? Là ba tộc Nhân - Tiên - Long! Chính vì bọn chúng mà tộc ta gần như tuyệt diệt! Vậy mà ngươi, kẻ mang Long Thể Bá Vương cùng với Tiên Vũ, điều cực kỳ hiếm xảy ra ngay đối với những kẻ mang Nhân cốt, Long thể và Tiên huyết thuần khiết nhất, lại đòi làm rể của Hồ tộc? Nực cười!"

Dương hỏi vặn: "Ta không được? Thế tại sao tên này cũng mang Long Thể Bá Vương lại được?"

Hồ Mị Như khinh bỉ: "Ngươi lấy tư cách gì so với hắn? Cha hắn là ai ngươi biết không? Còn ngươi, cha mẹ ngươi là cái thá gì?"

Dương nghiêng răng: "Hừ! Không nể bà lớn thì ta lấy đại bác bắn bể sọ bà rồi! Thời đại nào rồi mà còn mang cái tư tưởng con ông cháu cha cổ hủ như vậy hả?"

"Hừ! Lắm lời, Nguyệt, sao ngươi lại đi quan tâm cái thứ láo xược này!"

Nguyệt khuyên can: "Tổ tiên bớt giận... Hấn thật sự là người con yêu... Tuy hấn có hơi mồm mép... có hơi xấu xa... có hơi xảo trá... có một chút... đê tiện... một chút biến thái... bệnh hoạn... và... và..."

Thấy Nguyệt đang nhíu mày suy nghĩ những "ưu điểm" của mình, Dương cười khổ: "Cảm ơn nàng đã nói tốt về ta trước mặt tổ tiên."

"Nhưng không hiểu sao con thật sự rất thích hấn..."

Một câu đơn giản nhưng đủ gây một trận sóng ầm áp trong lòng, Dương ôm Nguyệt vào lòng và nhìn về phía Hồ Mị Như bằng ánh mắt tự tin, như muốn nói rằng không gì có thể chia cắt hấn và Như Nguyệt.

Hồ Mị Như trầm xuống, sau đó gật gù: "Được... được... Vậy ta cho ngươi một thử thách nhỏ để chứng minh tình cảm của ngươi là thật..."

Hồ Mị Như chỉ vào Triệu Nhị: "Giết con bé này ngay lập tức!"

Hết chương 140

Chương 141: Đa Tình Nghịch Thiên

"Giết con bé này ngay lập tức!"

Tiếng nói lạnh lùng tàn nhẫn của Hồ Mị Như cất lên tựa như một lưỡi kiếm sắc nhọn đang kề sát cổ Triệu Nhị, nhưng không ai biết Triệu Nhị có sợ hãi hay không, bởi nàng vẫn luôn mang mặt nạ.

"Tổ tiên..."

Thấy Dương bị làm khó, Như Nguyệt vội lên tiếng, nhưng bị Mị Như ngắt lời: "Cứ để ta xử, lúc này ngươi không thấy sao? Hấn nói yêu ngươi, nhưng trước đòn đánh của ta lại đẩy ngươi ra và bế con bé kia đi, không đủ để chứng tỏ hấn xem con bé kia quan trọng hơn ngươi sao?"

Như Nguyệt lắc đầu: "Không phải! Hấn làm vậy vì biết người sẽ không làm thương tổn đến con, còn cô gái kia hoàn toàn vô tội!"

Hồ Mị Như gật đầu: "Đúng, có thể như ngươi nói, nhưng cũng có thể như ta nói, vậy nên ta cần hấn chứng minh tình yêu của hấn dành cho ngươi là thật! Mau làm đi!"

Sau lời thúc giục của Hồ Mị Như, Dương gật đầu đáp: "Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Được!"

Nói xong, Dương tiến đến đối diện Triệu Nhị, không khí xung quanh trở nên trầm lặng, cả Như Nguyệt, Triệu Nhị và Sùng Hạo cùng nhìn Dương, không phải để xem hấn giết Triệu Nhị hay không, bởi cả ba

người này đều tin chắc Dương sẽ không làm vậy, nhưng hẳn định làm gì?

Thật sự mà nói, hành động tiếp theo của Dương khiến cho ngay cả chính bản thân hẳn không ngờ tới. Tay hẳn đưa vào cổ Triệu Nhị, tất nhiên không phải bóp cổ nàng, mà sau đó tay hẳn kéo chiếc mặt nạ của Triệu Nhị lên cao, cho đến khi lớp mặt nạ lên cao khỏi môi nàng, Dương liền cúi mặt đặt vào đôi môi hồng kia một nụ hôn, không phải hôn nhẹ, mà là hôn say sưa mãnh liệt!

Bất ngờ vì hành động của mình, Dương càng thêm bất ngờ khi Triệu Nhị có gương mặt xấu xí lại sở hữu một làn môi thơm mềm tuyệt diệu...

Còn Triệu Nhị cũng bất ngờ không kém, nàng không ngờ được kẻ đã nhìn thấy gương mặt thật xấu xí của nàng như Dương lại có thể trước mặt người yêu hẳn trao cho nàng một nụ hôn nồng cháy đến vậy, nồng cháy đến nỗi Triệu Nhị không cách nào phản kháng, ngược lại còn động môi đáp lại, mặc kệ sự đời...

Say như say trong nụ hôn đầu đời, Dương như một thói quen bắt đầu động tay, một tay choàng qua làn eo mỏng, một tay xoa vào gò mông tròn của Triệu Nhị, thậm chí, khối thịt giữa hai chân cũng cương to cọ vào dưới bụng của nàng...

Dù say sưa thế nào đi nữa, khác với Dương, Triệu Nhị vẫn là một cô gái trắng trong, không tránh khỏi ngại ngùng xấu hổ, bị cái thứ kia cọ vào nơi nhạy cảm, nàng bắt đầu ngộ nguậy tìm cách tránh đi, đến khi cái lưỡi Dương đưa ra chen vào môi nàng, nàng vì quá xấu hổ mà hé răng cắn mạnh một cái.

"Ui da!"

Bị cắn sấp rách lưỡi, Dương rời Triệu Nhị ra và la lên, sau đó nhìn quanh, nhận thấy ánh mắt kì dị của Sùng Hạo, gương mặt đỏ bừng của Như Nguyệt và gương mặt đẹp có nét hả hê của Hồ Mị Như, lúc này mới sực tỉnh rằng mình đã làm một điều ngu ngốc đến dường nào, giống như thêm dầu vào lửa...

Hắn thật sự đã có ý muốn làm vậy! Nhưng tại sao hắn lại muốn làm vậy? Làm vậy thì chứng minh được điều gì?

Mắt Dương bừng sáng, vội quát lên, không chỉ cho riêng Hồ Mị Như nghe, mà còn vì muốn cho Như Nguyệt và Triệu Nhị nghe: "Mị thuật!"

Như Nguyệt còn đang đau lòng và ghen tức trước hành động khó tin của Dương với Triệu Nhị, khi nghe Dương nói lên hai từ "mị thuật" liền lập tức hiểu ra vấn đề.

Người ta thường gọi những cô nàng lẳng lơ dâm dăng thích mê hoặc đàn ông là hồ ly tinh, bắt nguồn từ sở thích mê hoặc người khác bằng cách dùng một trong những năng lực bản năng của Hồ tộc, Mị thuật. Mị thuật này ghê gớm ở chỗ có thể mê hoặc suy nghĩ người khác, khiến người này nghĩ và làm những điều do người gây ra Mị thuật mong muốn mà không hề biết mình đang bị điều khiển, thậm chí còn tưởng rằng những điều mình làm kia là chính do bản thân mình mong muốn, dù cho điều đó hoàn toàn phi lý đi chăng nữa...

Tất nhiên Mị thuật này cũng có cách phá giải, nhưng với chênh lệch giữa Thần và Tướng, chuyện Dương nhận ra và phá giải Mị thuật rất nhanh khiến Hồ Mị Như kinh ngạc tột độ: "Tại sao ngươi có thể phá giải Mị thuật của ta nhanh như vậy?"

Phải nói thêm, Hồ Mị Như là người mạnh mẽ nhất, xinh đẹp nhất của Hồ tộc trong suốt mấy nghìn năm, đương nhiên Mị thuật của nàng cũng thuộc vào loại kinh khủng nhất, tuy hiện tại không thể phát huy

tối đa nhưng cũng không có chuyện một tên Linh Tướng lại phá giải dễ dàng như vậy.

Thật ra Dương cũng đâu biết, nhận ra là nhận ra thôi, còn kiến thức về Mị thuật đương nhiên biết được từ Google. Nhưng hấn xoa cằm, nháy mắt với Như Nguyệt một cái rồi nhìn Hồ Mị Như trên cao, ra vẻ tự tin nói: "Đương nhiên là Mị thuật của bà làm sao sánh bằng tình yêu chân thành tuyệt đối của ta dành cho Nguyệt?"

Biết là thằng này nói xạo, nhưng Như Nguyệt không khỏi mỉm cười, Triệu Nhị thì sửa lại mặt nạ và đứng lặng, không biết nghĩ gì, riêng Sùng Hạo lại bắt đầu đi loanh quanh tìm lối ra, tựa như chuyện âm ỉ xung quanh đã hoàn toàn vô hình vô thanh đối với hấn.

Nhìn thái độ khoe mẽ của Dương, Hồ Mị Như hừ lạnh: "Khá lắm..."

Dương đáp: "May mắn thôi... Dùng Mị thuật với ta thì ta biết chắc chắn bà không hề có ý định tác hợp chuyện giữa ta và Nguyệt, nên không cần phải tốn công suy nghĩ thêm thử thách làm gì..."

Hồ Mị Như gật đầu: "Đã biết là vậy, thôi thì ngươi nên rút lui đi, lần này ta tha mạng!"

Dương lắc đầu: "Đương nhiên ta không rút lui, không muốn bị bà thử thách, càng không muốn nài nỉ xin xỏ làm gì..."

"Vậy ý ngươi là sao?"

Dương đáp: "Trao đổi!"

Hồ Mị Như nhìn Dương khó hiểu, sau đó bật cười thật to: "Ha ha... Trao đổi? Thằng nhóc ngươi tự đề mình quá cao rồi! Ngươi có cái thá gì khiến ta muốn trao đổi?"

Dương mỉm cười tự tin: "Mạng của bà!"

Hồ Mị Như lại bật cười như vừa nghe Dương kể chuyện Lạc Long Quân chơi bắn cá thua đến bán nhà, sau đó nói: "Ý người là... nếu ta không tác thành chuyện người và Như Nguyệt, thì người sẽ giết ta?"

Dương lắc đầu, dùng chính câu nói của Hồ Mị Như trước đó để đáp lại: "Bà tự đề mình quá cao rồi! Đối với ta thì mạng của bà không bằng Như Nguyệt! Hơn nữa, Như Nguyệt là vợ của ta, sao phải cần bà tác thành?"

"Vậy chứ người muốn đổi mạng ta lấy thứ gì?"

Dương đáp: "Trước hết phải nói rõ, ta không có ý định đổi mạng sống của bà, mà đổi mạng chết của bà! Ta sẽ giúp bà giết chết bà, đổi lại, ta chỉ cần bà đáp ứng một điều kiện!"

Câu nói của Dương nghe ra hoàn toàn hoang đường và khó hiểu, nhưng Hồ Mị Như không nghĩ vậy, nàng nhìn Dương bằng ánh mắt hoàn toàn khác, dường như suy nghĩ rất lâu rồi hỏi: "Điều kiện gì?"

Dương nhìn vào mắt Hồ Mị Như, sau đó trịnh trọng nói: "Điều kiện là... sau khi ta giúp bà giết chết bà, thì bà phải... hẹn hò với ta!"

Nghe câu này, đến ngay cả Sùng Hạo cũng phải nhìn Dương bằng ánh mắt khó hiểu, ta giúp bà giết chết chính bà, đổi lại bà phải hẹn hò với ta, thẳng này những não rồi hay vẫn còn vương trong Mị thuật?

Còn Triệu Nhị lại bật một tiếng thốt, nàng kinh ngạc nói không thành tiếng: "Tên này... Chẳng lẽ hấn thích... yêu xác chết?"

Ngay cả Như Nguyệt cũng không thể hiểu nổi ý trong câu nói của

Dương là gì, nhưng nàng biết hẳn nói vậy chắc chắn phải có lý do.

Còn với Hồ Mị Như, trong lòng nàng lúc này như có một cơn bão dữ dội đang bộc phát, không phải vì câu nói khó hiểu, không phải vì điều kiện bất ngờ, mà vì ánh mắt hẳn khi nói ra câu đó... Một ánh mắt chân thành tuyệt đối!

Đùa sao? Nàng đang nghĩ biện pháp ngăn cản chuyện tình giữa hẳn và Như Nguyệt, còn hẳn lại muốn hẹn họ với chính nàng, tổ tiên của Như Nguyệt? Đây có còn gọi là đa tình không? Nếu đa tình có cấp bậc thì tên này chắc phải là tối thượng trong đa tình, đa tình đến mức nghịch thiên!

Bối rối! Hồ Mị Như mấp máy môi không biết nói gì, rồi trong lòng nàng nghĩ đến một người, Lạc Long Quân - Sùng Lãm! Phải chi hẳn cũng như tên nhóc này, hoặc có được một phần sự đa tình này, thì dù chỉ là một cô vợ bé mỗi năm được bên chồng một lần, nàng cũng chấp nhận...

Không đúng! Nàng muốn hẳn là của riêng nàng, duy chỉ có nàng, mãi mãi bên nàng!

Cũng không đúng! Một trong hai đều không đúng, mà là cả hai cùng đúng! Bởi vì câu dưới là suy nghĩ khi nàng chưa có hẳn, còn câu trên là suy nghĩ khi nàng biết chắc rằng đã mất hẳn! Hẳn, mãi mãi chỉ xem nàng là một người em gái...

Rồi lại thêm một chuyện không ngờ, Hồ Mị Như, khóc. Nàng khóc nức nở, nước mắt ràn rụa, khóc như một cô gái tuổi mới lớn đánh mất tình yêu đầu đời...

Rồi tiếng gió đập, hẳn vỗ cánh bay đến, đưa tay đến để lau đi nước mắt trên mặt nàng...

"Ta không cần... Hức..."

Bướng bỉnh nói không, nhưng Hồ Mị Như không hề ngăn Dương lau qua gương mặt nàng. Dịu dàng quá, ấm áp quá... Đây là cái mà người đàn ông vẫn làm cho người hắn yêu hay sao?

Hình ảnh trước mắt mờ đ-c vì lệ, nhưng Mị Như vẫn nhìn ra gương mặt trong trạng thái Tiên Long hóa cấp 1 của hắn, ánh mắt kia sao mà dịu dàng, sao mà chân thành, sao mà hấp dẫn đến thế, đâu giống cái thái độ trẻ trâu nông nổi mà hắn biểu hiện ra trước đây?

Chợt nhận ra, hình ảnh Lạc Long Quân trong tâm trí nàng vốn đã nhạt nhòa từ rất rất lâu, nay tan biến và thay bằng một hình ảnh, tuy còn nhạt nhòa hơn, nhưng lại rõ ràng hơn...

Nhưng hắn sinh sau nàng nhiều nghìn năm...

Nhưng hắn là người yêu của Như Nguyệt...

Nhưng hắn mang Tiên huyết - Long thể - Nhân cốt...

Nhưng...

Lý trí nàng tìm mọi lý do để phủ nhận, và thật ra thâm tâm cũng tìm cùng những lý do đó, không phải để phủ nhận, mà để chấp nhận...

Nghĩ nhiều, cuối cùng vấn đề chính là điều kiện trao đổi của hắn, thật sự không hề dễ dàng...

Phải giết được nàng!

Hồ Mị Như tự trấn tĩnh mình, cố gắng tìm lại thái độ bề trên kêu gọi

để nhìn Dương, nhưng thật sự là có phần gượng gạo: "Hảo huyền!
Người nghĩ người có thể giết nổi ta sao?"

Thấy Mị Như vừa khóc xong đã trở lại như cũ, Dương bật cười:
"Đương nhiên không nổi! Nhưng sau này sẽ được!"

Hắn nói tiếp: "Dù mạnh mẽ đến mức nào... thì Mị Như kia vẫn chỉ là
một trong chín chiếc đuôi của nàng..."

Lúc này, Như Nguyệt, Sùng Hạo và Triệu Nhị mới hiểu qua lý do
Dương nói sẽ giết Mị Như để hẹn hò với nàng. Tiên tộc có Trùng
Sinh, Phượng tộc có Tái Sinh, còn Hồ tộc có Phân Thân.

Hết chương 141

Chương 142: Phân Thân

Thời điểm trước khi diễn ra cuộc thi Thanh Niên Anh Hùng Chiến, Dương vẫn đang miệt mài tập luyện ở một linh cảnh của phủ chủ Sài Thành.

Hồ Như Nguyệt xinh đẹp từ cổng bước vào làm cho khu linh cảnh vốn chỉ là nơi huấn luyện khô khan chợt như đổi sang màu rạng rỡ.

Tất nhiên Dương lập tức nhận ra sự xuất hiện của Nguyệt, liền lơ đãng đưa mắt nhìn sang...

Bình!

Giây phút lơ đãng khiến Dương lãnh trọn một đòn trời giáng của Hồ Đại Quang vào mặt, khiến tên này văng ra và trượt dài trên mặt đất rồi chìm trong bụi khói. Dương nhanh chóng đứng dậy, Hồ Đại Quang được thể xông đến chắn bị tung đấm vào mặt Dương và nói: "Trong lúc chiến đấu mà còn dám lơ là ư?"

Tuy hiện tại đã áp chế linh lực xuống mức Đại Tướng, nhưng đòn đánh của một vị Linh Đế như Hồ Đại Quang lên người Dương vẫn không hề dễ chịu, và cảm chắc nếu trúng đòn này thì chắc chắn lại có thêm vết sưng trên gương mặt tàn tạ của Dương...

Nhưng trong bụi mù, khi nắm đấm của Đại Quang sắp chạm vào Dương thì thân hình Dương chợt thu nhỏ lại, ngay sau đó, một Dương khác ẩn trong bụi mù xông ra từ sau lưng lão...

"Hà hà..."

Dương cười đắc ý, định tung đấm hạ gục Hồ Đại Quang, nhưng ngay lập tức, thân hình Hồ Đại Quang cũng tan biến.

Cùng với ánh mắt ngạc nhiên của Dương là một làn gió mạnh mẽ thổi qua, đưa bụi mù tan đi, và lúc này, xung quanh Dương là hàng trăm vị thành chủ Hồ Đại Quang đang khoanh tay nhìn hấn.

"Dùng trò phân thân với Hồ tộc ư? Người ngây thơ hơn ta tưởng!" Hồ Đại Quang lãnh đạm nói.

Dương tròn mắt ngạc nhiên, đến lúc này thì hấn mới biết hóa ra Hồ tộc có khả năng phân thân ảo diệu như vậy, nhìn bằng mắt và cảm nhận bằng linh lực thì không thể xác nhận ai là thật.

Nhưng sau đó, Hồ Đại Quang thở dài: "Đáng tiếc, so với đối thủ cùng cấp thì đây chỉ là trò trẻ con..."

Dương ngạc nhiên hỏi: "Cháu thấy rất lợi hại mà? Dùng để che mắt địch cực kỳ hiệu quả!"

Hồ Đại Quang lắc đầu, tất cả phân thân biến mất và chỉ còn lại chính lão đang đứng đối diện Dương: "Đây chỉ là sơ đẳng, tuy có thể tạo ra trăm ngàn phân thân tùy theo lượng linh lực đang có, nhưng tất cả phân thân chỉ là hư ảo..."

"Sơ đẳng? Nói vậy nếu luyện thành thì sẽ có thể tạo thành thân thể thật ă?"

Hồ Đại Quang gật đầu: "Đúng vậy, thứ ta vừa làm là Ảo phân thân, còn thủ đoạn lợi hại nhất là Vĩ phân thân, đáng tiếc rằng khả năng này đã thất truyền, nếu không thì làm gì có chuyện năm đó Hải Hạ mang được người đi trước mặt cha ta?"

Nghe vậy, Dương lập tức hỏi Google về thông tin của Phân thân.

Phân Thân cùng với Mị Thuật là năng lực bản năng của Hồ Tộc. Phân Thân chia làm Ảo phân thân và Vĩ phân thân. Ảo phân thân đương nhiên chính là tạo ra phân thân ảo ảnh, còn Vĩ phân thân chính là hóa đuôi thành thân mà không hề tiêu tốn linh lực, mỗi chiếc đuôi có thể hóa thành một phân thân, 9 chiếc đuôi là 9 phân thân và khi 9 chiếc đuôi này hợp nhất sẽ tạo thành một phân thân có sức mạnh ngang ngửa thân thể thật. Lợi hại thì có lợi hại, nhưng tất nhiên cũng có khuyết điểm, nếu có chiếc đuôi nào chết đi thì cấp độ linh hồn của chủ nhân cũng giảm đi một phần, và buộc phải tu luyện đạt đến cấp độ cũ để có thể mọc lại đuôi mới..

Trong khi Dương tiếp nhận thông tin, Hồ Đại Quang đứng trầm ngâm rồi bỏ đi, Hồ Như Nguyệt mỉm với cha nàng một nụ cười tựa như an ủi, sau đó tiến đến ngồi trên một băng ghế gần Dương khi Hồ Đại Quang đã ra khỏi linh cảnh.

Chỉ còn lại hai người.

Dương xoa gương mặt đau buốt và tiến đến ngồi cạnh Nguyệt và hỏi: "Cha nàng hình như có chuyện buồn hả?"

Nguyệt gật đầu: "Có thể nói là chuyện buồn, cũng có thể nói là vì người đã khơi gợi nỗi nhục nhã suốt mấy nghìn năm qua của Hồ tộc..."

"A?"

Nguyệt giải thích: "Vĩ phân thân là thứ làm cho Hồ tộc hùng mạnh, bởi chỉ cần có một Chúa Tể sẽ là có hai Chúa Tể, mười Linh Đế sẽ thành hai mươi Linh Đế. Nhưng khả năng này đã thất truyền..."

"Chính là trong trận chiến đã khiến tổ tiên Cửu Vỹ Thần Hồ bị phong ấn. Long tộc và Nhân tộc vì muốn diệt trừ hậu họa nên đã gần như diệt sạch người Hồ tộc, chỉ còn một ít trẻ con thoát chết, Mị thuật và Áo phân thân cách dùng đơn giản nên vẫn được lưu truyền, còn Vỹ phân thân phức tạp hơn và cần một nghi lễ dùng máu của tổ tiên để khai mở nên cũng thất truyền từ đó..."

"Người của Hồ tộc ta không ngừng tìm kiếm tổ tiên Cửu Vỹ Thần Hồ, không phải vì cần người che chở, mà chính vì người là kẻ duy nhất của Hồ Tộc còn có khả năng tạo ra Vỹ phân thân. Ai cũng có tham vọng, cha và ông nội cũng vậy, họ muốn thống nhất Việt Nam... nên Vỹ phân thân là vũ khí họ cần..."

Dương dang tay ôm lấy vai Nguyệt kéo nàng tựa vào người hẳn:
"Vậy còn nàng... Ta nghĩ nàng muốn tìm tổ tiên không phải vì Vỹ phân thân kia?"

Nguyệt gật đầu, sau đó tựa đầu vào vai Dương và thở thê...

"Vì ta hay ghen..."

"A? Liên quan gì?" Dương tròn mắt.

"Có chứ... Ta thấy cảm giác ghen tuông rất đáng sợ, rất đau khổ... Vậy mà tổ tiên bị giam cầm và chịu đựng điều đó suốt mấy nghìn năm qua..."

"Nhưng Lạc Long Quân đã mất..."

Nguyệt đáp: "Đúng vậy... Nhưng tình yêu có thể thay đổi mà..."

Dương tròn mắt: "Nàng... nàng muốn tìm tổ tiên là để... giúp nàng

tìm tình yêu khác?"

Nguyệt gật đầu: "Đúng vậy, qua nhiều năm, có lẽ tình cảm của tổ tiên sẽ dần phai nhạt, ta muốn giúp tổ tiên tìm được một tình yêu mới..."

Dương lắc đầu: "Khó lắm, tìm được người xứng với tổ tiên nàng đã khó, tìm được người đánh bại Lạc Long Quân trong trái tim bà ta càng khó hơn..."

Nói đến đây, Dương thấy Nguyệt liếc mình chằm chằm, liền ngờ ngợ nói: "Đừng nói là... bảo ta..."

Nguyệt mỉm cười, ý cười xác nhận.

Dương lắc đầu nguầy nguậy: "Bớt giận, cơn ghen của nàng thì ta chịu nổi, còn của tổ tiên nàng thì ta tan xác sớm!"

Nguyệt bĩu môi: "Người nghĩ xa quá rồi! Còn phải xem tổ tiên có cảm tình với người không đã! Ta chỉ nghĩ là... nếu có cơ hội giúp tổ tiên thoát ra, người có thể... hẹn hò với tổ tiên thử một lần không?"

"Ặc! Hẹn hò kiểu này nguy hiểm quá..."

Nguyệt nói: "Nguy hiểm gì chứ? Nếu tổ tiên thoát ra, biết Lạc Long Quân đã chết, người nghĩ người sẽ làm gì?"

Dương đáp: "Nổi điên, phá hoại rồi bị các Thần liên thủ tiêu diệt!"

Nguyệt gật đầu: "Đúng vậy... Ta được dạy rằng, thứ phá bỏ thù hận tốt nhất chính là tình yêu. Hẹn hò với tổ tiên quả thật liều lĩnh, nhưng nếu thành công, không phải là người chinh phục được một trong những mỹ nhân nổi danh nhất lịch sử hay sao?"

Biết rào cản lớn nhất là tính cách của chính mình, Như Nguyệt nói thêm: "Người không cần phải lo cho ta, người đi làm chuyện liều mạng, ta còn tâm trí để mà ghen hay sao..."

Lời nàng vừa dứt, cũng là lúc hai đôi môi chạm vào nhau...

Cảnh xuân dạt dào...

Trở lại hiện tại, phía ngoài hồ Tây, Hoài Bảo (lúc này đang cãi tranh để tránh bị nhận dạng) vẫn đang kinh ngạc về tình huống Dương dễ dàng tiến vào phong ấn của hồ Tây.

Lão sư phụ thở dài: "Đi thôi, chờ đợi thế này thật vô nghĩa!"

Hoài Bảo chần chừ, nhưng cuối cùng cũng quay đầu đi: "Chúng ta đi tìm cơn bão kia..."

"Tốt! Vẫn như cũ, không tìm được loại dị phong đó thì tuyệt đối không thu phục!"

"Dạ!"

Bước đi vài bước, Hoài Bảo chợt khựng lại.

"Sao thế?" Lão sư phụ hỏi.

Hoài Bảo hát đầu về phía một góc vắng bên bờ hồ, nơi có một cô gái mang khăn che mặt mỏng đang đứng nhìn về giữa hồ.

Hoài Bảo nói: "Tuy che mặt nhưng đôi mắt đó rất khác biệt..."

Đúng như Hoài Bảo nói, cô gái phía xa có một đôi mắt lung linh kỳ lạ, dù đứng xa và cần hỗ trợ của linh lực nhập thể vào mắt mới nhìn

thấy nhưng Bảo vẫn có thể nhận ra sự lung linh trong mắt nàng.

"Theo như hình ảnh trong hồ sơ Hoàng thành, cô gái kia chắc chắn là Lý Lung Linh, công chúa Hà thành!"

"Chắc không? Thế tin tức nó bị mất tích là giả à?"

Hoài Bảo lắc đầu: "Con nghĩ có âm mưu gì đó trong chuyện này. Riêng lý lịch của cô gái này đã là một chuỗi phức tạp. Theo tình báo Hoàng thành, Lý Lung Linh không phải con ruột của Lý Hồng Hà, mà là con của một người dân chày họ Triệu. Nghe nói người dân chày này cũng không phải cha ruột của cô ta, ông đặt tên cho cô ta là Triệu Nhị. Sau khi lão dân chày họ Triệu mất thì Triệu Nhị được Lý Hồng Hà đưa về nhận làm con nuôi, và đặt cho nàng cái tên Lý Lung Linh."

"Phức tạp gồm nhĩ? Nhưng thôi, không liên quan đến chúng ta, đi nào!"

"Dạ!"

Hoài Bảo rời đi, cô gái được gọi là Lung Linh cũng di chuyển, tiến vào phủ Tây Hồ. Nàng dễ dàng vượt qua hàng rào canh gác tuyệt mật, tiến đến lối vào đường hầm thông ra sông Hồng mà Dương và Triệu Nhị đã đi trước đó, rồi khuất trong đường hầm.

Ít ai biết rằng, đường hầm do Hồ Quý Ly tạo ra cũng không phải chỉ là đường hầm, mà còn có một hệ thống mật thất kiên cố...

Trong một gian mật thất ngầm dưới địa đạo, một nhóm 3 người mặc áo đen đang ngồi phì phèo thuốc lá.

Một người lo lắng hỏi: "Lão Nhị, sao ta cứ thấy kèo này không thơm cho lắm..."

Người có bí danh Lão Nhị trầm tĩnh đáp: "Lão Tứ, băng Áo Đen chúng ta làm nghề gì?"

Lão Tứ đáp: "Đâm thuê chém mướn, bắt cóc hấp diêm, bất cứ chuyện ác gì cũng dám làm!"

Lão Nhị gật đầu: "Vậy thì lần này ngươi sợ cái gì?"

Lão Tứ nói: "Nhưng lần này, khách hàng là Lý Hồng Hà, đối tượng là Võ Phi Dương và Lý Lung Linh, thật sự chúng ta không nhận nổi cơn thịnh nộ của Hà thành hoặc Sài thành đâu..."

Lão Nhị quay sang người còn lại và hỏi: "Lão Ngũ, chúng ta làm vì điều gì?"

Lão Ngũ đáp chắc nịch: "Dạ, chúng ta làm vì sở thích!"

Lão Nhị gật đầu hài lòng với đáp án, và nhấn mạnh: "Thích thì làm! Tất nhiên ta cũng sợ, nhưng nghề của chúng ta phải biết xem nỗi sợ là niềm vui, xem nỗi đau là chiến tích!"

Lão Tứ và Lão Ngũ cùng gật đầu: "Dạ, em hiểu rồi ạ!"

"Tốt! Theo kế hoạch, Lão Đại, Lão Tam, Lão Lục và Lão Thất sau khi chặn đường Võ Phi Dương trên đường đến Hà thành sẽ không lộ diện nữa, giờ đến lượt chúng ta biểu diễn rồi!"

"Dạ!"

Lúc này, có một tiếng gõ cửa, Lão Ngũ liền bước ra mở cửa.

Một làn hương thơm mát phả vào gian mật thất lạnh lẽo, người xuất

hiện trước cửa chính là cô gái mang khăn che mặt.

Ba tên thành viên băng Áo Đen cùng chào: "Công chúa!"

Bằng đôi mắt long lanh diệu kỳ, Lung Linh nhìn qua ba tên cướp, nàng gật đầu chào rồi nói: "Kế hoạch có chút thay đổi, Võ Phi Dương và Triệu Nhị đã vào được phong ấn. Mẹ bảo ta báo với các người rằng cứ yên lặng chờ đợi, nếu họ thoát ra được thì Triệu Nhị sẽ dẫn dụ hẳn đến đây..."

Sau đó nàng lấy ra một chiếc hộp nhỏ đưa ra: "Đây là viên thánh đan KPTC-4869, mẹ bảo ta giao cho các người..."

Hết chương 142

Chương 143: Ta Cũng Muốn Được...

Hồ Tây là hồ nước tự nhiên lớn nhất Hà thành, bao quanh phía Đông hồ Tây là một con đường mang tên Âu Cơ, bao quanh phía Tây hồ Tây là con đường mang tên Lạc Long Quân, những cái tên này gắn liền với một truyền thuyết xa xưa về mối tình tay ba giữa Lạc Long Quân, Âu Cơ và Cửu Vĩ Thần Hồ, người được cho là đang bị giam cầm ngay dưới đáy hồ Tây.

Ở cái thế giới này, gần như mọi truyền thuyết đều chính là lịch sử, khác ở chỗ những lịch sử này đã bị vùi lấp, tuy vẫn có nhiều người biết đến, nhưng rất ít người hiểu rõ tường tận. Ví như chuyện Cửu Vĩ Thần Hồ bị giam cầm dưới hồ Tây, mấy ai có thể chứng minh là thật...

Lúc này mặt hồ Tây vẫn trong xanh êm ả như mọi ngày, nhờ những hoạt động bí mật của phủ thành chủ Hà thành nên người qua kẻ lại gần như đều không biết rằng quanh hồ đang tồn tại một tầng kết giới ngăn cấm mọi sinh vật tiến vào, nhưng vẫn có một số ít người tiến vào thành công...

"Dù mạnh mẽ đến mức nào... thì Mị Như kia vẫn chỉ là một trong chín chiếc đuôi của nàng..."

Dương dứt lời, Hồ Mị Như nheo mắt nhìn hắn, một cái nhìn dò xét thật sâu, nàng dùng Thần lực tạo ra một lớp tường vô hình để cách âm cuộc trò chuyện sao cho chỉ nàng và Dương nghe được, sau đó nói: "Người đã từng gặp phân thân kia của ta?"

Dương lắc đầu: "Chưa từng, ta được một cao nhân nói cho biết."

Hồ Mị Như vẫn còn nghi hoặc: "Cao nhân? Cao nhân nào mà lại có thể hiểu rõ về phân thân kia của ta?"

Dương không muốn nói mình biết nhờ một thứ gọi là Google, nhưng nếu không nói rõ thì chắc chắn Mị Như sẽ không tin, cho nên hấn nói bừa: "Một người... tự xưng là Vô Danh."

"Vô Danh?" Hồ Mị Như nhíu mày suy nghĩ và tự nói với bản thân: "Cái tên này... đã từng nghe qua... Là Sùng Lãm, hấn từng nhắc đến..."

Dương tò mò: "Lạc Long Quân quen biết Vô Danh?"

Hồ Mị Như lắc đầu: "Dường như không quen, nhưng theo lần đó ta thấy thì hấn nói về Vô Danh với ánh mắt ngưỡng mộ..."

Dương hỏi: "Ngài ấy nói gì?"

Hồ Mị Như nhìn Dương, suy nghĩ rồi nói: "Tại sao ta phải nói cho người biết?"

Dương lúng túng: "A! Ta cũng rất tò mò về người này! Chẳng phải nàng cũng muốn biết tại sao người đó biết về phân thân kia của nàng sao?"

Hồ Mị Như vẫn giữ cái nhìn dò xét, nghĩ kỹ thì cái thông tin kia quả thật vô dụng với nàng, cho nên nàng mở miệng nói: "Ta nghe không rõ ràng nên chỉ nhớ mấy chữ đầu, hấn nói: Vô Danh là tiên..."

"Vô Danh là tiên... Tiên Long?" Dương đoán.

Mị Như lắc đầu: "Có lẽ không phải Tiên Long, cũng không phải Tiên Nhân..."

Tiên Tộc, Tiên Nữ, Tiên Hậu, Tiên Tử... quá nhiều từ để ghép hợp lý với từ Tiên, dự đoán cũng vô ích, Dương đành lắc đầu tạm thời cho qua.

Hồ Mị Như lên tiếng: "Vậy, Vô Danh kia nói gì về chiếc đuôi của ta?"

Vốn đã chuẩn bị câu trả lời, Dương đáp: "Hắn nói rằng: Lạc Long Quân từng chinh sửa phong ấn giam cầm nàng, tạo ra một chỗ lổ để giúp nàng có thể thoát ra sau một thời gian, nhưng nàng không cam chịu nên đã tích tụ linh lực, lợi dụng phần lổ để tạo ra một Vỹ phân thân và thoát ra ngoài."

Hồ Mị Như gật đầu: "Đúng vậy! Cách đây vài tháng, ta đã đưa phân thân kia thoát ra thành công..."

Dương nói tiếp: "Hắn còn nói, đáng lẽ Vỹ phân thân phải luôn liên kết ý thức với nàng, nhưng lại gặp một sự cố khiến cho phân thân kia hoàn toàn thoát ly khỏi sự quản lý của nàng."

"Sự cố gì?"

Dương ngạc nhiên: "Nàng cũng không biết?"

Hồ Mị Như lắc đầu: "Ta không biết! Nói mau, là sự cố gì!"

Dương cũng lắc đầu, hẳn thật sự không biết: "Ta cũng không biết, Vô Danh không nói! Chỉ nói là... nếu chiếc đuôi kia còn tiếp tục tồn tại, bản thể của nàng sẽ..."

Hồ Mị Như bình thản: "Chết! Ta biết, dù Thần là bất tử, nhưng sức

sống của ta lại đang mất dần mà không cách nào ngăn cản!"

Dương gật đầu: "Thần là bất tử, nhưng không bất diệt, có thể có kẻ nào đó mượn cơ hội này để tiêu diệt nàng chăng?"

Hồ Mị Như nói thêm: "Hoặc là để thu phục phân thân kia của ta."

"Kẻ làm được điều này hẳn phải là Thần. Cho nên, cách tốt và nhanh nhất mà ta có thể làm là tiêu diệt phân thân kia của nàng..."

Hồ Mị Như cười lạnh: "Có biết ta cực kỳ ghét những kẻ kiêu căng không? Người lấy tự tin từ đâu mà nói có thể tiêu diệt phân thân của ta?"

Dương lắc đầu: "Đấy không phải tự tin, là quyết tâm!"

"Quyết tâm? Quyết tâm chỉ vì mục đích chinh phục ta? Vậy thì cái quyết tâm của người quá đê hèn!"

"Hừ! Tuy bà có đẹp thật, nhưng còn khuya mới bằng sư phụ Hồng Ảnh của ta, cũng không bằng Tử Linh, không bằng Hàn Tuyết, ngay cả Như Nguyệt cũng xinh hơn bà, trẻ hơn bà! Nếu không vì Như Nguyệt thì ta cóc thèm liếc bà lấy một cái!" Nói câu sau, Dương theo thói quen đưa mắt liếc vào bộ ngực đồ sộ trong lớp áo cũ rách của Mị Như.

Mị Như không quan tâm ánh mắt của Dương, lạnh lùng nói: "Hừ! Xem ra người quả thật rất đa tình, thứ đàn ông đê tiện!"

"Đê tiện? Vậy Lạc Long Quân chung tình, tại sao bà vẫn hận?"

"Ta..."

"Ta cái gì! Chẳng qua do bà ích kỷ! Như Nguyệt vì muốn giúp bà quên đi thù hận nên đã bảo ta tìm cách hẹn hò với bà nếu có thể phá được phong ấn, chứ tưởng ta muốn sao!"

Với một số người phải lấy mềm mỏng đối xử, với một số người lại cần sự đối xử cứng rắn hơn, và Dương chọn cách đối cứng để tự nâng mình lên thành kẻ ngang hàng trong mắt vị Cửu Vĩ Thần Hồ xinh đẹp tuyệt sắc này.

Và may mắn là hắn đã thành công.

Hồ Mị Như bị một thằng nhóc con mắng chửi xối xả, mặt đẹp nóng bừng, răng nàng nghiến chặt, cái tôi trỗi dậy mạnh mẽ: "Được... một thằng nhóc đê hèn như ngươi lại dám xem thường ta..."

"Ta không xem thường bà, chỉ là bà tự đề cao mình quá rồi!"

Hồ Mị Như răng cắn chặt môi, trong lúc Dương tưởng rằng nàng chuẩn bị tung đòn để đánh hắn thì không, nàng bật khóc, khóc theo đúng cách một thiếu nữ bị người khác bắt nạt...

Dương bối rối: "Àch! Chiêu này đỡ sao nổi!"

Hồ Mị Như nức nở: "Hức! Ta biết, ta xấu xí, ta ích kỷ, ta đáng ghét, cho nên không ai thích ta..."

Dương vội dỗ: "Ách! Không phải vậy... không phải vậy... Thật ra nàng rất xinh đẹp mà... Tính cách tuy dữ dằn nhưng lại rất đáng yêu..."

"Nói láo!"

"Không có mà! Ta nói thật, tuy hiện tại ta chưa thích nàng, nhưng ta nghĩ tiếp xúc một thời gian sẽ thích mà!"

Hồ Mị Như nhanh chóng ngừng khóc: "Tình cảm đối với người chỉ đơn giản vậy thôi sao? Người không nghĩ là khi người thích ta, ta lại không thích người? Hoặc là, khi ta thích người, người không thích ta và ta sẽ giết người?"

Dương gật đầu: "Ta cũng sợ như vậy! Nhưng nếu nàng không thích ta, ta sẽ theo đuổi đến khi nào nàng thích ta! Nếu ta không thích nàng, ta vẫn sẽ theo đuổi đến khi ta thích nàng!"

Lại là cái ánh mắt chân thành kia, khiến cho gò má nhợt nhạt của Mị Như có chút ửng hồng...

Lặng yên...

Rồi nàng lên tiếng: "Người có cách phá giải phong ấn của ta phải không?"

Dương gật đầu: "Có, nhưng ta chưa đủ sức!"

"Vậy người không sợ khi thoát ra, ta sẽ lập tức giết người?"

"Sợ! Nhưng ta làm vì lời hứa!"

"Người nghĩ ta sẽ giữ lời sao?"

Dương lắc đầu: "Ta không cần nàng hứa, nên cũng không cần nàng giữ lời! Nhưng lời hứa của Như Nguyệt thì ta nhất định phải giữ!"

Hồ Mị Như nhìn Dương, sau đó nhìn Như Nguyệt, tuy Như Nguyệt cũng như Sùng Hạo và Triệu Nhị, không thể nghe cuộc trò chuyện, nhưng Mị Như thấy rõ Nguyệt đang nhìn Dương bằng một ánh mắt tin tưởng tuyệt đối.

"Đó là tình yêu sao..."

Hồ Mị Như suy nghĩ một hồi, rồi tình cờ, hai người đồng thanh nói...

"Ta cũng muốn được..."

"Nàng có muốn thử..."

"... yêu."

Hai đôi mắt bắt gặp nhau, Dương nhìn thấy Mị Như suýt mỉm cười, nhưng nàng giấu đi...

Dương liền tranh thủ thời cơ: "VẬY... về chuyện hẹn hò?"

Hồ Mị Như cố tạo lại vẻ mặt lạnh lùng để che đi khoảnh khắc bối rối: "Hừ! Người nói như thế người đã giết được phân thân và giải được phong ấn cho ta!"

Đến câu tiếp theo, Mị Như liếc mắt để tránh ánh mắt của Dương: "Làm được đi... rồi tính..."

Dương mỉm cười gật đầu, sau đó sực nhớ ra một chuyện, liền nói: "À, ngoài ra ta còn muốn xin nàng một thứ..."

"Ta có thứ gì mà xin?"

Dương bay đến đối diện Mị Như, nói câu gì đó mà những người bên ngoài bức tường không thể nghe được, sau đó bức tường linh lực cách âm tan biến, Nguyệt liền tiến đến và được Dương gật đầu, ra ý nói cuộc trao đổi xem như đã thành công.

Thấy Sùng Hạo vẫn đang tìm lối ra, Dương hỏi: "Sùng Hạo, người vào đây làm gì vậy?"

Sùng Hạo đáp: "Tìm người, nhưng không thấy! Đánh một trận ở đây không, hay ra ngoài rồi đánh?"

"Ặc! Tha cho ta, ta còn có chuyện cần làm!"

"Hừ! Vậy thôi, giờ làm sao ra ngoài?"

Dương chỉ tay xuống mặt nước dưới chân và đáp gọn lỏn: "Nhảy xuống!"

Sùng Hạo gật đầu còn gọn hơn, sau đó nhảy tới trước, quả nhiên chìm xuống và trôi dạt ở Tây hồ thật sự, chấm dứt một cuộc khám phá gần như vô nghĩa.

Khi Sùng Hạo biến mất, Triệu Nhị và Như Nguyệt ngạc nhiên thốt lên: "Đơn giản vậy sao?"

Hồ Mị Như giải thích: "Đây là cơ chế của nơi này, người có huyết mạch Hồ tộc thuần khiết như ta và Như Nguyệt sẽ bị hút vào và ngăn cản đi ra, nhưng kẻ khác nếu có thể vào mà không động chạm đến phong ấn đang giam cầm ta thì rất dễ dàng thoát ra."

Phải nói thêm, kết giới bên ngoài hồ Tây khi bình thường không hề hiện diện, và khi đó mọi người có thể tiến vào hoặc nhảy xuống nước hồ mà không có bất cứ gì khác thường xảy ra. Nhưng khi Hồ Như Nguyệt, người mang huyết thống Hồ tộc thuần khiết ngang ngửa Hồ Mị Như tiếp cận, kết giới này lập tức có phản ứng, nhờ phản ứng của kết giới mà Hồ Mị Như nhận ra có người mang huyết thống giống mình đang tiếp cận hồ Tây, nàng tạo ra thêm một Vỹ phân thân và giả vờ tìm cách đào thoát lần nữa, khiến cho kết giới kích hoạt và bắt

lấy Như Nguyệt vì tưởng làm nàng là phân thân đã trốn thoát trước đó của Mị Như.

"Hai người cũng ra ngoài đi!" Hồ Mị Như trực tiếp đuổi Dương và Triệu Nhị.

Dương nhìn Như Nguyệt, Như Nguyệt nói: "Người cứ đi làm chuyện của người, ta muốn ở đây bầu bạn với tổ tiên một thời gian... Khi nào tổ tiên đủ linh lực sẽ đưa ta ra sau..."

Dương có cách mang Như Nguyệt ra, nhưng hẳn hiểu nàng muốn ở lại là thật chứ không phải vì lý do nàng tưởng mình không thể ra.

"Được... Vậy nàng ở đây một thời gian, ta sẽ sớm đến thăm nàng..."

Hết chương 143

Chương 144: Màn Kịch Dở Tệ

Sau khi từ biệt Như Nguyệt và Mị Như, Dương cùng Triệu Nhị rời khỏi khu vực phong ấn và xuất hiện trở lại trên mặt đất của phủ Tây Hồ.

Sùng Hạo đã rời đi, khu vực này vẫn vắng vẻ một cách khác thường.

Dương nói: "Đúng như cô nói, dù biết chúng ta đã ra được nhưng vẫn không có ai hành động..."

Triệu Nhị đáp: "Hành động cưỡng ép người sẽ đi ngược với thỏa thuận của Hà thành và Sài thành, cho nên thành chủ nhất định phải tìm cách khiến cho người hoàn toàn tự nguyện trở thành người của bà ta..."

Dương nói thêm: "Hoặc là tự nguyện gây sự để bà ta có cớ giết ta chứ gì..."

"Vậy giờ chúng ta đi đường nào?" Dương hỏi.

Triệu Nhị đáp: "Người muốn đi đường nào thì tùy, có thể dù là đường nào người cũng sẽ gặp mai phục thôi. Nhưng ta sẽ đi đường hầm..."

"Tại sao?"

Triệu Nhị đáp: "Công chúa không có dưới hồ, vậy thì rất có thể công chúa đã bị bắt cóc, hoặc vốn không hề mất tích. Ta... ta sợ... nếu mọi chuyện đã lộ, thành chủ biết ta phản bội thì người nhất định sẽ không tha cho ta..."

Dương gật đầu: "Lỗi tại ta, được, vậy ta đi đường hầm cùng cô."

Dương và Triệu Nhị bước đi dưới đường hầm u ám và ẩm ướt, chợt Triệu Nhị khựng lại.

"Sao thế?" Dương hỏi.

"Suýt! Ở đây có người!" Triệu Nhị ra hiệu im lặng, sau đó áp tai vào vách tường.

Dương cũng làm theo, quả nhiên có tiếng động truyền vào vách tường.

Chỗ tường này vốn là một cánh cửa bí mật, cánh cửa đột nhiên trượt tới trước lộ ra một gian phòng bên trong.

Bên trong có hai người áo đen đang ngồi trò chuyện, thấy Dương và Triệu Nhị đứng ngoài cửa liền quát lên: "Các người là ai!"

Dương đáp: "Dạ chỉ là du khách đi ngang qua thôi ạ!"

Gã áo đen cười chết giểu: "Du khách? Mà ý tưởng chúng tao là con nít à! Lên!"

Cảm giác ướt và lạnh buốt đập mạnh vào mặt làm Dương tỉnh dậy...

Một giọng nói vang lên bên tai Dương: "Hừ! Cũng may có Lão Ngũ mai phục sẵn nên hạ nó nhanh gọn!"

Giọng khác nói: "Nó tỉnh rồi kìa!"

Dương mở mắt, nhận ra mình vừa bị tạt nước nên hình ảnh trước

mắt rất mờ ảo, trước mắt Dương là ba kẻ áo đen lúc vừa giao tranh đã đánh lén khiến hắn bất tỉnh lúc này, hắn và ba tên này đang ở trong một buồng giam.

Một trong ba kẻ áo đen bán tín bán nghi nói: "Lão Nhị, theo em thấy thì thằng này có lẽ không phải người của phủ chủ Hà thành, không chừng là thiên tài của môn phái nào đó tình cờ đi ngang..."

Lão Nhị gật đầu: "Có lẽ vậy."

Lão Ngũ hỏi: "Vậy... chúng ta thả nó chứ?"

Lão Tứ phản đối: "Không! Biết tính tình nó thế nào? Thả nó ra không chừng nó tiết lộ địa điểm hoặc hôm sau cả môn phái nó kéo đến trả thù thì khốn!"

Lão Nhị gật đầu: "Đúng vậy! Thà giết lầm hơn bỏ sót! Lão Tứ làm đi!"

Gã Lão Tứ dạ một cái rồi tiến lại, định giơ tay bẻ cổ Dương...

"Khoan đã!"

Gã Lão Nhị dường như đổi ý, ngăn lại rồi đưa ra một viên thuốc tròn: "Nhân cơ hội này, hãy cho nó thử loại thuốc độc mới của chúng ta! Loại mà chỉ có quan hệ mới phá giải được ấy! Cẩn thận kẻo nó dùng linh lực ngăn thuốc tan ra, sẽ không có hiệu lực!"

"Yên tâm! Em đã dùng linh lực bóng tối phong ấn linh lực của nó!" Lão Tứ nói rồi bóp miệng Dương, nhét viên thuốc vào và dùng linh lực đẩy viên thuốc chui vào cổ họng Dương.

Nhìn Dương một cái, gã Lão Nhị quay đầu và gọi hai tên đồng bọn: "Đi ra thôi!"

Lão Ngũ hỏi: "Không xem tác dụng của thuốc ạ?"

"Người thích thì cứ xem! Ta không đủ bệnh hoạn để nhìn một thằng nhóc thủ dâm đến chết!"

Ba tên áo đen đi mất, Dương không bị trói nên có thể đưa tay lau đi nước trên mặt, lúc này mới thấy rõ đối diện là một buồng giam khác, Triệu Nhị đang ngồi sau song sắt cùng với một cô gái xinh đẹp, cả hai cùng lo lắng nhìn hắn.

"Dương! Người không sao chứ?"

Dương lắc đầu: "Không sao... Nhưng người ta... nóng quá... Bọn chúng cho ta uống thuốc gì vậy..."

Cô gái xinh đẹp có đôi mắt long lanh nói: "Là... là thuốc độc... Chúng bảo... chỉ có quan hệ mới phá giải được..."

"Hự! Chết ta!" Dương sợ hãi kêu lên, mặt hắn đỏ bừng, mắt trợn ngược, sau đó vật ra lăn lộn và xé tung chiếc áo...

Nhìn Dương đau đớn kêu gào, cô gái xinh đẹp đứng cùng Triệu Nhị run rẩy nói: "Triệu Nhị! Làm sao bây giờ! Chúng ta phải cứu hắn!"

Triệu Nhị cũng run không kém, hai tay nàng bấu chặt vào khung sắt cố bẻ gãy nhưng không được: "Công chúa, Linh lực của chúng ta đều bị phong ấn... phải tìm cách phá được khung sắt..."

"Ta có cách... Ta có cách!" Cô gái được Triệu Nhị gọi là công chúa mừng rỡ nói, sau đó nàng đưa tay lên sờ vào chiếc bông tai trên tai mình.

"Đây là Thánh Bảo hạ cấp Phá Phong Châu, có thể phá giải phong ấn linh lực cho ta!"

Lung Linh nhấn tay vào viên đá nhỏ xíu màu vàng trên bông tai nàng, một luồng sáng vàng chợt bắn ra lan khắp thân thể Lung Linh, phá giải phong ấn linh lực trên người nàng, đồng thời màu vàng trên viên đá quý cũng nhạt dần, phải mất một quãng thời gian mới có thể khôi phục như cũ.

"Được rồi!" Nhận ra phong ấn đã không còn, Lung Linh liền lấy ra một thanh kiếm chém đứt song sắt.

Dương lúc này đang quỳ gục xuống, liên tục tự đâm vào ngực mình như đang cố ói viên thuốc ra khỏi người mình.

Lung Linh chạy đến đỡ Dương dậy...

"Tránh xa ta ra!" Dương hất tay Lung Linh ra và quát lên.

Lung Linh mếu máo khóc: "Người sẽ không sao đâu... Ta... ta..."

"Cô thì sao?" Dương lạnh lùng hỏi.

"Ta thích người! Ta vốn rất thích người, dù đây là lần đầu gặp mặt... Nhưng ta nguyện ý..."

Dương bật cười độc địa: "Ha ha... Nguyện ý... Chấm dứt cái màn kịch dở tệ này ở đây được rồi thưa công chúa!"

Dương nói tiếp: "Chẳng lẽ các người nghĩ ta ngây thơ đến mức không nhận ra rằng đây vốn là một âm mưu? Từ đầu các người đã cố ý sắp đặt Triệu Nhị gặp ta để nói cho ta biết cái âm mưu này, khiến cho ta đề phòng nhưng cuối cùng vẫn sẽ phải vướng vào đúng

cái âm mưu mà ta đang đề phòng, và cuối cùng là ta vì cảm động trước tình cảm và sự hi sinh của cô để rồi rơi vào lòng bàn tay Lý Hồng Hà!"

Gương mặt Lung Linh đột nhiên biến sắc, nhưng vẻ nức nở bị thay thế bằng vẻ mặt đặc ý: "Thông minh lắm! Nhưng người biết rồi thì sao? Cuối cùng người vẫn phải quan hệ với ta, nếu không người sẽ chết!"

"Nếu ta chết..."

"Nếu người chết thì đã sao? Đây là do người ngu ngốc bị một băng tội phạm giết chết!"

Dương cười lạnh: "Hừ! Vậy thì ta sẽ không chết! Cũng không động vào thứ đê tiện như cô!"

Lung Linh cũng cười: "Ý người là người sẽ quan hệ với Triệu Nhị? Thiên tài Võ Phi Dương từ chối công chúa Lung Linh xinh đẹp của Hà thành để quan hệ với con nô tì xấu xí của nàng ta? Người tự nhận mình hèn mọn đến mức đó sao?"

"Nô tì thì sao? Xấu xí thì sao? Tâm hồn nàng ta xem ra vẫn đẹp hơn người nhiều!"

Dương đứng dậy, rồi tưởng chừng sẽ tiến về phía Triệu Nhị đang đứng, nhưng không, hắn tiến đến đối diện Lung Linh. Tay hắn đưa lên bóp cổ nàng.

Lung Linh nhếch miệng: "Người muốn giết ta với linh lực bị phong ấn kia? Nực cười!"

Nhưng khi chữ cười vừa phát ra, lúc môi Lung Linh vẫn còn đang

chuẩn bị khép lại, không ngờ rằng Dương lại áp môi hắn vào môi nàng, rồi phun thẳng vào miệng nàng một hỗn hợp bột đắng pha với nước bọt của hắn. Lung Linh bất ngờ và càng thêm bất ngờ khi nhận ra nàng không thể dùng linh lực ngăn thứ chất kia tan vào người...

Chất thuốc ngấm vào người với tốc độ khủng khiếp, mặt Lung Linh đỏ bừng lên, nàng lão đảo lùi lại rồi ngã xuống...

"Vậy là sao? Người cho ta ăn gì?"

Lúc này, Dương lại đứng thẳng người, mặt hắn cũng không còn đỏ bừng như trước, hắn cười trước vẻ mặt ngạc nhiên tột độ của Lung Linh: "Biết vì sao mặt ta đỏ không?"

Dương giơ tay, búng ra một ngọn lửa đỏ.

"Huyết Ảnh Yêu Hỏa, người dùng nó đốt máu mình để tạo ra vẻ mặt đó chứ chưa hề ngấm thuốc?" Lung Linh bừng tỉnh.

Dương gật đầu: "Đương nhiên, dù là trong mưu có mưu, rồi trong mưu của mưu lại có mưu, nhưng âm mưu này của người đối với ta vẫn thật là dở tệ, thừa... thành chủ, Lý Hồng Hà!"

Lý Hồng Hà, khi ba từ này vừa phát ra, vẻ mặt đỏ bừng của "Lung Linh" bong tróc và rơi xuống, lộ ra gương mặt khác, tuy vẫn cực kỳ xinh đẹp nhưng không sánh bằng gương mặt giả trước đó, ngay cả đôi mắt lung linh hóa ra cũng là nhờ kính áp tròng.

Lý Hồng Hà tháo kính áp tròng ra khỏi đôi mắt nàng, liếc về phía Triệu Nhị rồi nhìn Dương tán thưởng: "Người quả thật rất giỏi! Đúng vậy, ta dàn dựng tất cả chỉ vì muốn người cuối cùng phải tự nguyện chọn con bé Triệu Nhị kia..."

"Đúng, nó chính là Lung Linh, đứa con gái mà ta yêu thương nhất..."

Triệu Nhị lúc này mới tháo bỏ hoàn toàn chiếc mặt nạ, tóc nàng rơi xuống che đi một bên gương mặt đầy sẹo, chỉ để lộ bên còn lại, nửa gương mặt này xinh đẹp siêu phàm với ánh mắt lung linh đến hút hồn, giống nhưng đẹp hơn rất nhiều so với gương mặt giả mà Lý Hồng Hà mang trước đó, khiến Dương dù đã biết trước nhưng vẫn phải kinh ngạc vô cùng. Và con mắt đẹp lung linh kia đang rơi lệ...

"A..."

Một tiếng rên gọi tình, thuốc đã ngấm sâu vào máu của Lý Hồng Hà. Nàng cố ngăn cơn khát tình đang trào dâng và tự giễu: "Ha... KPTC-4869, viên độc đan cấp Thánh, dù có là Linh Đế, khi để viên thuốc này ngấm được vào người thì cũng không có cách nào ngăn cản cơn khát tình đến chết, chỉ có thể phá giải bằng cách quan hệ với người khác giới... Ta dùng viên thánh đan này để hại người, không ngờ lại trở thành nạn nhân..."

"Nhưng có thể nói cho ta biết, tại sao ngươi phá được phong ấn linh lực, và tại sao có thể ép thuốc tan vào người ta, khiến Linh Đế như ta cũng không thể chống cự?"

Dương đáp: "Vừa hay, trước đó ta được Cửu Vỹ Thần Hồ cho một chút Thần lực! Tuy ít nhưng đủ để phá cái phong ấn quên và đủ ép thuốc vào người bà trong tình huống bị bất ngờ!"

Đúng vậy, Thần lực là thứ mà Dương xin của Mị Như trước khi ra ngoài...

Lý Hồng Hà cố ngăn tiếng rên rỉ và nói: "Hay lắm! Nhưng ngươi quên mất một chuyện..."

Nàng gọi to: "NGƯỜI ĐÂU! MAU CỨU TA!"

Ba tên áo đen đang ngồi chờ ở một gian phòng, nghe tiếng kêu liền chạy đến, nhưng khựng lại trước cửa, bởi vì, không biết từ khi nào đã xuất hiện một bóng người, cao to lực lưỡng, mang trên vai một thanh đại kiếm...

"Đại Nhật Chúa Tể!" Tên Lão Nhị trợn mắt không thể tin nổi, hai tên còn lại cũng run như cây sậy.

Hồ Đại Nhật trừng mắt một cái, ba tên áo đen lập tức giật bắn mình bỏ chạy tán loạn. Phải nói rõ rằng khi đặt phong ấn linh lực lên người "Lung Linh" theo kế hoạch thì bọn hãn cũng đã biết nàng chính là Linh Đế, nên cũng biết để khiến một Linh Đế kêu cứu thì chắc chắn Hồ Đại Nhật này là hàng thật!

Mà khi bọn áo đen đã chạy đi rất xa, "Hồ Đại Nhật" mới biến mất, thay vào vị trí đó chính là Thiên Ảnh Di Thú đã được Dương bí mật thả ra từ trước đó...

Hết chương 144

Chương 145: Đi Rồi Sẽ Biết

"NGƯỜI ĐÂU! MAU CỨU TA!"

Tiếng gào của Lý Hồng Hà vang dội quanh các vách tường lạnh lẽo, nhưng không có phản hồi...

Rồi Dương bước đến mở cửa ra, con Thiên Ảnh Dị Thú bé nhỏ liền chạy qua khe cửa, trèo lên tay Dương và được thu vào trong nhẫn.

Lý Hồng Hà lại thêm một lần thất bại, trước đó, nàng từng phá bốn tên áo đen chặn đường Dương và Triệu Nhị trên đường đến Hà thành, mục đích chính là để xác định rằng Dương vẫn chưa có khả năng sử dụng lại sức mạnh đánh ngang với Chúa Tể mà hắn từng thể hiện. Nhưng hôm nay, khi kế hoạch đổ vỡ hoàn toàn, Lý Hồng Hà e sợ rằng ngay cả chuyện Dương thua trận và bỏ chạy khi đó cũng là màn diễn của hắn. Cho nên nàng kêu cứu, không phải do nàng cần được cứu, mà vì nàng muốn dùng 3 tên áo đen làm mồi nhử để xác định rằng Dương vẫn chưa thể dùng được sức mạnh kia, đồng thời bản thân nàng sẽ lợi dụng lúc này để mang Lung Linh chạy đi trước khi hoàn toàn ngấm thuốc.

Và Dương đã cao tay hơn... Tiếng kêu cứu của nàng phản tác dụng khiến cho trò giả danh của Thiên Ảnh Dị Thú càng thêm giống thật.

Một kế hoạch hoàn hảo trở thành một thất bại hoàn hảo.

"Giỏi... Rất giỏi..." Lý Hồng Hà khâm phục nói.

Dương không đáp, chỉ đứng im lặng nhìn Lý Hồng Hà, dù trúng thuốc

nhưng nàng vẫn là một Linh Đế, chọc nàng nổi điên hoặc ép nàng vào đường cùng không phải là chuyện tốt.

Lý Hồng Hà thở gấp, tay nàng đặt lên ngực như cố ngăn quả tim đang tăng nhịp đập liên hồi: "Hà thành ta đang rất thiếu nhân tài... Khó lắm mới được một người như Sùng Hạo, nhưng hẳn lại là đứa không màng thế sự... Thuận Thiên kiếm mang danh Thần Bảo trấn giữ Hà thành, nhưng thật ra chỉ là danh hảo, nó hoàn toàn thuộc về Sùng Hạo..."

"Cho nên nhân cơ hội vụ Tây hồ này, bà muốn thu phục ta?"

Lý Hồng Hà gật đầu: "Đúng vậy, thu phục, hoặc là tạo ra lý do chính đáng để diệt trừ ngươi!"

Tranh giành hoặc trừ khử nhân tài không phải chuyện hiếm, nhưng chuyện này cũng gây ra nhiều vấn đề, thậm chí là chiến tranh giữa các phe phái.

Lý Hồng Hà lấy trong ngực áo ra một viên ngọc nhỏ trong suốt dính trên mặt dây chuyền và nói tiếp: "Nếu kế hoạch suông sẻ, quá trình trò chuyện và quan hệ giữa ngươi với Triệu Nhị sẽ được ghi nhận trong viên Thuận Tâm Châu, thánh bảo có chức năng như hợp đồng này này đủ để làm bằng chứng cho thấy rằng việc ngươi phát sinh với Triệu Nhị hoàn toàn là tự nguyện... Ta biết mối quan hệ giữa ngươi với con gái của Hồ Đại Quang, cũng biết tính chiếm hữu trong tình cảm của Hồ tộc là rất lớn, cho nên chuyện ngươi phản bội nó sẽ khiến Hồ Đại Quang và Hồ Đại Nhật hướng cơn phẫn nộ về phía chính ngươi. Khi ấy ngươi chỉ có thể chọn đầu quân Hà thành, hoặc là chết!"

"Ha ha... ha ha... Nhưng ta thua... Và ngươi cũng không thắng..."

"Ta không thắng? Chẳng lẽ bà còn âm mưu nào khác?" Dương hỏi.

Lý Hồng Hà lắc đầu: "Không! Người không thua, nhưng cũng không thắng, bởi người từ chối Lung Linh..."

Dương cười, giọng hần có chút chế giễu: "Tuy Lung Linh của bà rất xinh đẹp, rất đáng yêu, nhưng cũng đâu đến nỗi ta phải cần?"

"Không phải vấn đề về nhan sắc!"

"Vậy vấn đề gì? Tài năng? Nếu Lung Linh tài giỏi thì đâu có lý do gì bà đem nàng đánh đổi với ta?"

Lý Hồng Hà lắc đầu: "Buồn cười! Một kẻ sở hữu đế lồi như người lại không biết gì về mắt của Lung Linh..."

Dương quả thật không biết, vì Google không nói đến, và giờ hần hỏi, cũng không có lời đáp...

Tim Dương bắt đầu đập mạnh, bởi vì Google không đáp nghĩa là có một khả năng...

Lý Hồng Hà cố kềm nén một trận rên rỉ, nhờ linh lực cấp Đế nên nàng vẫn còn sức kháng lại thuốc, nếu đổi lại là Linh Tướng như Dương thì có lẽ đã chết. Nàng nói: "Chẳng lẽ người không thắc mắc tại sao một con mắt và nửa gương mặt của Lung Linh lại mang những vết sẹo mà chúng ta không thể chữa? Và tại sao con mắt còn lại đẹp lung linh đến vi diệu?"

"Vì sao?"

"Vì từ nhỏ có thể nó đã bị sét đánh trúng, tia sét này gây ra những vết sẹo mà ngay cả Chúa Tế cũng không thể chữa khỏi, vẫn tồn tại

trong linh hồn nó. Và vì Chúa Tể không thể khuất phục nên chắc chắn loại Lôi này còn mạnh hơn cả Hắc Ma Đế Lôi!"

Dương hoàn toàn sững sờ, những gì Lý Hồng Hà nói hoàn toàn đúng, nếu là Hắc Ma Đế Lôi hoặc các loại Lôi khác thì làm gì có chuyện Chúa Tể không thể khống chế? Nhưng Dương không phải sững sờ theo cách Lý Hồng Hà nghĩ, rằng có một loại Lôi mới phát hiện còn mạnh hơn cả Hắc Ma Đế Lôi, mà sững sờ theo cách khác, vì một câu Hồng Ảnh từng nói: "Lửa của người là mạnh nhất trong phạm hỏa... còn lửa của ta, là Thần hỏa, Hồng Ảnh Thần Hỏa!"

Vậy nên, cái thứ Lôi mạnh hơn Hắc Ma Đế Lôi kia còn gì khác ngoài Thần Lôi?

Lý Hồng Hà không biết điều này, nên lầm tưởng rằng một loại dị lôi mới sẽ hấp dẫn Dương, chỉ Dương mới biết, thứ hấp dẫn hẳn chính là tung tích của một Nữ Thần, Nữ Thần Sấm Sét!

Tại sao trên mặt Triệu Nhị có sẹo? Tại sao tính cách nàng khi này khi khác, thay đổi liên tục? Tại sao con nuôi một người dân chày lại được thành chủ Lý Hồng Hà nhận làm công chúa? Dương đã có đáp án cho tất cả, không, phải nói là những thắc mắc ấy đã bị thay bằng những thắc mắc khác...

Nhưng hẳn đã không còn thời gian tìm hiểu, ít nhất là trong hiện tại, bởi vì quá trình trò chuyện từ nãy đến giờ thực chất là một màn câu giờ trong khi Lý Hồng Hà dùng một loại Bảo Vật có tính năng báo động để gọi người đến cứu. Dương đương nhiên biết, nhưng hẳn cũng sẵn sàng hợp tác, bởi vì thời gian Hồng Hà chờ người đến cứu cũng là thời gian Dương chờ thuốc ngấm vào người Hồng Hà đủ mạnh để Dương có thể thoát đi mà không sợ bà ta ngăn cản. Và đây là lúc...

"Ta thích người!"

Triệu Nhị nãy giờ im lặng chợt cất tiếng khi Dương vừa định quay bước.

"Ta thích người dù chỉ biết vài thông tin về người, và khi tiếp xúc với người ta càng thích người!"

"Có lẽ người ghét ta vì ta đã lừa gạt người, ta cũng ghét chính mình, nhưng mục đích của ta không phải để ràng buộc người, cũng không phải muốn đưa người vào chỗ chết! Ta đã dự tính, khi âm mưu của mẹ thành công, ta sẽ dùng chính mạng mình để uy hiếp mẹ, đổi lấy sự tự do cho người..."

"Nhưng hóa ra ta quá ngây thơ..."

Nhìn gương mặt ngập tràn đau khổ của Lung Linh - Triệu Nhị, trong lòng Dương cũng có chút nhói đau, hẳn không trách nàng lừa gạt hẳn, bởi chính hẳn cũng đã lừa gạt nàng, nhưng hóa ra hành động của nàng là xấu nhưng mục đích của nàng lại là vì cứu hẳn khỏi tình huống mà nàng tưởng là hẳn không thể thoát, còn hành động của hẳn hoàn toàn là vì mục đích gây ông đập lưng ông, không hề nghĩ đến cảm xúc của nàng...

Chợt có một tiếng thở dài mà Dương không biết từ đâu phát ra, rồi một âm thanh vô cảm quen thuộc vang lên trong đầu hẳn: "Đi thôi..."

"Google! Người tỉnh rồi!" Dương mừng rỡ nói, đồng thời đưa ý niệm vào trong chiếc nhẫn balo, liền thấy Bảo Ngọc xinh đẹp đang vươn vai tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, cái miệng nhỏ nhắn của nàng hé ra ngáp một cái đáng yêu, nhưng nhận ra Dương đang nhìn nên vội vàng ngậm miệng và trao cho hẳn cái liếc mắt hờn dỗi.

Chờng của Lý Hồng Hà đang đến, theo Google thúc giục, Dương buộc phải rời đi để tránh một cuộc đ-ng độ trong phạm vi hẹp, trước khi đi, hấn liếc nhìn Lý Hồng Hà đang trong cơn khát tình hừng hực rồi nhìn sang Triệu Nhị đang nhìn hấn bằng ánh mắt đau khổ...

"T... tạm biệt..."

Để lại một câu chào, Dương vội vã rời đi...

Cả hai lối ra vào địa đạo hiện tại đều chật kín người canh gác gồm hàng chục Linh Tướng, vài Linh Vương và một vị Linh Đế ở mỗi lối...

Dương vẫn bình tĩnh tiến về phía lối ra ở hướng cầu Long Biên, rất nhanh đã chạm mặt đoàn quân canh gác.

Cầm đầu là một Linh Đế cấp 1, kém Lý Hồng Hà rất nhiều, gã vừa nhìn Dương vừa nói với bọn cấp dưới: "Bắt sống và tuyệt đối không được làm hấn bị thương!"

Để đáp lại, Dương lấy ra một thứ...

Số 3, Truy Ảnh Cường Pháo khởi động!

Nhưng đối diện là Linh Đế!

Dương biết, nên hấn vẫn chừa lại một lượng Thần Lực cực nhỏ, nhưng vẫn đủ xuyên qua tầng phòng ngự của Linh Đế. Tất nhiên dù Đế hay Vương vẫn dư sức tránh, vấn đề là cả bọn này đang tập trung ở lối mật đạo chật hẹp...

Cầu Long Biên cổ kính yên bình, chợt một âm thanh khủng bố nổ âm vang dội, rồi từ bãi đất giữa sông Hồng, một cột sáng màu đỏ đen yêu dị bắn thẳng lên không khiến người đi đường giật mình kinh

ngạc...

Rồi một bóng đen phóng lên sau cột sáng...

Người đi đường kinh hô: "Đó là...Ngựa sắt của Hắc Vũ Tiên Long? Nó bay được, nó có cánh!"

Truy Ảnh 800 Mã Lực đã được nâng cấp thành Thánh Bảo Trung Cấp, số 4, Truy Ảnh Thánh Cơ, dựa vào nguyên lý phản lực để bay cực nhanh, đồng thời tiêu hao lượng linh lực cực lớn...

Nơi lối vào mật đạo bị sụp đổ, những kẻ canh gác tuy không bị thương nhưng vẫn còn bàng hoàng trước uy lực của cú bắn vừa rồi, ngay cả vị Linh Đế đứng đầu dùng linh lực hệ Băng kết hợp Tiên Bảo phòng ngự cũng bị hắc lôi đánh choáng, nếu không phải Dương cố ý bắn lệch hướng thì có lẽ đã gây ra một vụ thảm sát...

Thoát khỏi không phận Hà thành, Dương hạ cánh rồi tìm nơi ẩn trốn an toàn để khôi phục linh lực...

Vừa chơi thành chủ Hà thành một ván lớn và tẩu thoát an toàn nên hiện tại gương mặt Dương vô cùng đắc ý.

Google nói: "Đắc ý cái gì? Lý Hồng Hà nói đúng, lần này ngươi sai rồi!"

Dương chống chế: "Không, ta đắc ý về vấn đề khác! Có một thắc mắc ta giấu bấy lâu nay, và giờ đã xác định là đúng!"

Dương nói tiếp: "Rằng ngươi! Chính ngươi chứ không phải Google vô cảm thụ động kia, chắc chắn có liên quan với Bảo Ngọc!"

Google không đồng ý, cũng không phản đối.

Dương đắc ý: "Ta nghi ngờ từ rất lâu rồi, từ khi Bảo Ngọc sinh ra, cứ mỗi lần ta cách Bảo Ngọc quá xa, hoặc khi Bảo Ngọc ngủ say thì Google cũng không còn trường hợp chủ động trò chuyện với ta, lần duy nhất người chủ động nói chuyện mà ta không có Bảo Ngọc bên cạnh là lần ta bị ám sát trong thư viện của học viện Nữ Thần, nhưng lần đó khoảng cách giữa ta và Bảo Ngọc cũng không xa. Và lần này quả nhiên đúng như ta đoán, khi người vừa cất tiếng sau thời gian dài cũng là khi Bảo Ngọc thức giấc!"

"Thì sao?"

Dương mất hứng: "Sao là sao? Chẳng lẽ người không ngạc nhiên? Ít ra cũng phải khen ta một câu chứ?"

Google đáp: "Khen người? Tuy ta không thể nghe thấy suy nghĩ của người nếu người không chủ động nói với ta, nhưng ta có thể đoán người nghĩ gì. Chuyện này có gì đặc biệt mà khen? Ngay cả chuyện hôm nay, người thắng Lý Hồng Hà cũng là nhờ thông tin từ Google, chứ bản thân người làm gì đủ trí tuệ để phá được âm mưu kia? Có giỏi thì lần sau đừng dùng Google rồi hãy đắc ý!"

Dương bực bội: "Hừ! Nếu ta làm được thì người tính gì?"

"Thì... ta sẽ khen người!"

Dương nhếch miệng: "Ta thèm! Phải đáng giá hơn chứ! Như... nơi ở của một Nữ Thần chẳng hạn, giống lần người cho ta biết nơi ở của Bích Diệp để chỉ đường cho Đại Đức!"

Google phản đối: "Tìm Nữ Thần quá sớm không phải là chuyện tốt đối với người!"

"Nhưng nếu không tìm thì bao giờ ta mới đủ sức trở lại Long thành?"

Suy nghĩ một lúc, Google đáp: "Thôi được... Nhưng phải xem biểu hiện của người... Có một bí cảnh đang khai mở, đây là một cơ hội để người tôi luyện, cũng là cơ hội cho người gặp lại một người quen mà người rất muốn gặp..."

"Ai? Điểm ư?"

"Đi rồi sẽ biết!"

Hết chương 145

Chương 146: Bão Đến Rồi!!!

Một hòn đảo hoang thuộc quần đảo Hoàng Sa, Việt Nam.

Biển động dữ dội, bầu trời âm u, gió bão điên cuồng quật ngã cây cối...

Một con thuyền nhỏ nhưng cực nhanh vượt cơn sóng dữ cập vào bờ cát trắng, Hoài Bão trong dạng cải trang đặt chân lên đảo.

Hoài Bão đứng trong gió bão dõi mắt nhìn quanh, hòn đảo nhỏ tưởng chừng hoang vắng nhưng thực chất có hàng tá cao thủ đang ẩn nấp chờ thời cơ chín mùi để xông vào tranh đoạt dị phong.

Sư phụ Hoài Bão nhắc nhở: "Mắt bão bắt đầu đi thẳng vào đảo này, khi đó chính là lúc thích hợp nhất để phá tan cơn bão, dị phong nếu có sẽ lộ diện, khi ấy người chỉ có một quãng thời gian cực ngắn để bộc phát toàn lực thu lấy rồi lập tức bỏ chạy!"

Cây cối trên hòn đảo hoang giờ đây đã gãy đổ toàn bộ, nhưng gió bão cũng bắt đầu suy yếu dù xung quanh vẫn còn sóng biển dữ dội. Mắt bão tiếp cận hòn đảo...

Rồi hòn đảo đột nhiên yên bình đến kì lạ...

Chợt bề mặt đảo rung chuyển, hàng chục bóng người lao lên bầu trời và tung ra những linh thuật mạnh mẽ hoành tráng, tất cả đều vì mục đích ngăn cản dòng xoáy khổng lồ của cơn bão. Những cơn lốc khổng lồ, những đường đao kiếm cuồng bạo, những bức tường băng, đá, hay kim loại khổng lồ liên tục được dựng lên bởi tay các

Linh Vương và một vài vị Linh Đế. Hoài Bảo cũng buộc phải tham gia vào, bởi có một luật ngầm mà ai cũng hiểu, người không góp sức thì đừng mong được lợi!

Nhưng như vậy là chưa đủ, bởi không ai muốn vất toàn lực trước khi dị phong lộ diện.

Rồi một bóng hình xinh đẹp bay lên bầu trời...

Chúa Tế xuất chiến!

Là Thiên Ý lâu, lâu chủ Ngọc Lan, nàng đứng giữa bầu trời, tựa như một thợ may khéo léo, nàng vẫy tay kết nối những cơn gió được tạo từ linh thuật của những người khác lại để tạo thành một cơn bão mới xoay ngược hướng với cơn bão cũ.

Hoài Bảo đang đứng nhìn Ngọc Lan, chợt cảm thấy có một bàn tay vỗ nhẹ lên đầu mình, rồi cũng bàn tay đó ngửa ra trước mặt hắn...

"Phụ hoàng!" Hoàng Bảo ngạc nhiên trong giây lát, rồi hiểu ý liền lấy Sắc Mệnh Chi Bảo Ấn ra đặt lên bàn tay đang ngửa ra kia.

Áo vàng phát phơ, thành chủ Hoàng thành - Nguyễn Phúc Vĩnh Thiên cầm lấy Sắc Mệnh Chi Bảo Ấn, nhẹ nhàng bay lên cao đối diện lâu chủ Ngọc Lan.

Hai vị Chúa Tế của Trung bộ gật đầu chào nhau, Ngọc Lan vẫn tiếp tục tăng cường cơn bão nhân tạo của nàng, còn Nguyễn Phúc Vĩnh Thiên giơ Thần ấn lên cao, ánh sáng vàng kim lóa mắt hiện ra rồi tản thành 9 luồng sáng, 9 luồng sáng này biến hóa thành 9 con rồng vàng khổng lồ tỏa đầy uy khí.

Chín con rồng vàng gầm lên dữ tợn rồi đồng loạt xông vào ngược

chiều cơn bão...

Biển động vốn dữ dội giờ bắt đầu trầm xuống, tất cả mọi người cùng nín thở chờ đợi khoảnh khắc bão tan, chờ ngọn dị phong đang suy yếu lộ diện...

Rồi thời khắc cũng đến, bão tan, cừu long trở về, chỉ còn gió nhẹ tán ra khắp nơi, Hoài Bão cũng như mọi người, đồng loại nhắm mắt, chỉ còn tai lắng nghe tiếng gió, mũi ngửi tìm hương gió...

"Đằng kia!" Sư phụ của Hoài Bão reo lên, Hoài Bão lập tức vận dụng toàn bộ thực lực, Tiên hóa, Nộ, Thực Thần ma mượn lực của 3 linh hồn trong cơ thể, như một tia chớp bắn thẳng lên một điểm xa trên không trung, ngay cả lâu chủ Ngọc Lan và thành chủ Vĩnh Thiên cũng không phản ứng nhanh bằng hắn...

Nhưng Hoài Bão vẫn chậm hơn một người...

Áo lụa xanh phất phơ trong gió, Kiều Vô Song tựa như thiên sứ lướt gió đến và giơ tay nhẹ nhàng bắt lấy cơn gió vô hình...

Hoài Bão giật mình khựng lại giữa không trung. Kiều Vô Song không hề để mắt đến hắn, nàng nhắm mắt kè mũi ngửi mùi của dị phong vô hình vô sắc trên tay, sau đó khẽ lắc đầu tựa như không hài lòng.

Lúc này Kiều Vô Song mới nhìn đến Hoài Bão, tay cầm dị phong đưa ra như ngỏ ý muốn trao cho Hoài Bão, nhưng sư phụ của Hoài Bão cũng đã nhận ra đây không phải loại dị phong hắn cần, nên Hoài Bão lắc đầu từ chối.

Kiều Vô Song liếc về phía lâu chủ Ngọc Lan, sau đó nàng quay lưng và lướt gió bay đi, chiếc áo xanh nàng đang mặc vốn là dây lụa Thiên Thanh Thánh Y hóa thành giúp nàng có thể bay mà không cần lĩnh

ngộ Phi Thăng...

Hoài Bão nhìn Kiều Vô Song rời đi, qua chuyện vừa rồi, hẳn biết chắc nàng cũng như hắn, đang đi tìm một loại dị phong đặc biệt, một đối thủ nặng ký...

Ở một khu vực khác của biển Đông, con thuyền nhỏ mong manh lắc lư trong sóng gió.

Đêm xuống, rồi bình minh lên...

Bầu trời trong vắt không một gợn mây, bão đã tan...

Từ con thuyền nhỏ, Dương và Bảo Ngọc đồng thời thức giấc dưới mái che, rồi cùng nhau đánh răng rửa mặt ngay trên thuyền.

Một chú cá heo lướt qua, tò mò ngóc đầu nhìn về hướng con thuyền, Bảo Ngọc miệng đầy bọt kem reo lên: "Papa! Cá heo kìa!"

Thấy Bảo Ngọc nhỏ nhắn đáng yêu, chú cá heo thân thiện định tiến đến chơi đùa, nhưng thấy bản mặt chết thèm của Dương liền đổi ý lặn mất.

"Hôm nay chúng ta ăn cá!"

Thế là một bộ dụng cụ câu cá được Dương lôi ra, chỉ chốc lát hắn đã làm thêm một chiếc cần câu nhỏ như que đũa dành cho Bảo Ngọc.

Bảo Ngọc ngồi trên mạn thuyền, Dương đứng cạnh bắt đầu hướng dẫn nàng cách câu cá biển...

Thả câu chưa bao lâu, thấy Bảo Ngọc ngồi nhíu mày suy nghĩ, Dương tò mò hỏi: "Bảo Ngọc, đang nghĩ gì đó?"

Nàng quay sang nhìn Dương, chu môi hỏi: "Con đang nghĩ... sau khi câu được cá voi rồi thì chúng ta làm sao ăn hết?"

"Ặc! Tưởng dễ lắm sao? Cá voi rất hiếm thấy, câu mỹ nhân ngư còn dễ hơn!"

Dương vừa dứt câu liền thấy dây câu của mình giật giật, liền mừng rỡ kéo cần: "Dính rồi! Cá lớn này, ha ha!"

Một trận kéo co bắt đầu khiến Dương càng tin tưởng vào một mẻ lớn, nhưng không lâu sau thì lực kéo mất hẳn, Dương vội kéo dây lên.

"Hừ! Chỉ là rong biển!"

Dương quê độ, cầm lấy mớ rong biển mắc trên lưỡi câu lên, nhưng mất hẳn liền sáng lên, bởi mớ rong biển này tết thành hình một chiếc áo ngực cỡ lớn, khiến cả Dương cùng Bảo Ngọc tròn xoe cả mắt.

"Hử? Lẽ nào... papa câu được mỹ nhân ngư thật?"

Nghĩ đến cảnh một cô gái xinh đẹp với bộ ngực to trần trụi trôi lên từ đáy biển để xin lại áo ngực, mồm Dương bắt đầu tiết nước bọt chảy đầy hai mép...

Nhưng ngay sau đó, Bảo Ngọc cười muốn rớt hàm bởi thứ trôi lên không phải mỹ nhân ngư mà là mỹ nam ngư, vị người cá có thân hình vạm vỡ này tát Dương một bạt tay rồi giật lại áo ngực và lặn mất trước vẻ mặt cứng đờ của Dương.

Đến lượt Bảo Ngọc câu được thứ gì đó, nàng và Dương ra sức kéo lên...

Một vệt trắng dần trời lên từ mặt biển, nhìn kỹ mới nhận ra đây là một người nam áo trắng, mái tóc cũng bạc trắng.

"Lại gì nữa đây?" Dương tò mò xem xét, thấy người này còn thờ liên kéo lên thuyền.

Nhìn người đàn ông áo trắng với râu dài, tóc và lông mày đều bạc trắng, rất giống một nhân vật trong truyện cổ tích mà Dương từng kể, Bảo Ngọc lo lắng nói: "Papa! Hình như con câu nhầm ông Bụt rồi?"

Dương lắc đầu và thu Bảo Ngọc vào trong nhẵn, thế giới này đúng là có một vị thần tốt bụng được gọi là Bụt, nhưng Dương biết không phải người này, hơn nữa, loại hoa văn trên áo trắng người này mặc là hoa văn Dương quen thuộc, hoa văn của quý tộc Long tộc.

Kẻ này tuy râu tóc bạc trắng nhưng gương mặt rất trẻ, mí mắt gã khẽ động rồi gã giật mình bật dậy nhìn quanh: "Ừa? Đây là đâu?"

Dương đề phòng đáp: "Trên biển, ta vô tình câu trúng ngài."

Người áo trắng gật gù: "Có lẽ lúc ta ngủ trong thuyền thì bị sóng đánh chìm, cũng may chưa làm mồi cho cá, thật cảm ơn cậu, Võ Phi Dương."

Giật mình, nhưng phải giả vờ bình tĩnh, Dương vội vã hỏi Google về kẻ trước mặt, nhưng lại nhớ ra mình không được hỏi Google...

"Hắn là ai? Cấp độ gì, tại sao lại nhận ra mình?"

Phải nói rõ, Dương hiện tại đã cải trang thành một gương mặt hoàn toàn khác.

Người áo trắng chăm chú nhìn Dương, sau đó tự giới thiệu: "Ta tên là Long Ẩn, Long là Ròng, Ẩn là Ẩn trong ẩn mình, quy ẩn."

Thấy sự hoang mang trong mắt Dương, Long Ẩn nói tiếp: "Yên tâm, chúng ta gặp nhau hoàn toàn là tình cờ."

Tình cờ gặp nhau giữa biển khơi mênh mông như vậy, thật sự Dương không thể tin nổi.

Long Ẩn vẫn chăm chú nhìn Dương, khiến Dương khó chịu hỏi: "Hình như ta có điểm nào khiến ngài không hài lòng?"

Long Ẩn lắc đầu: "Không phải, ta chỉ muốn xem người có điểm nào đặc biệt để khiến một đứa cứng đầu như Long Ngạo thay đổi tính cách..."

"Long Ngạo thay đổi tính cách thì liên quan gì đến ta?"

"Liên quan chứ! Hơn nữa Long tộc còn phải cảm ơn người."

Dương cười nhạt: "Cảm ơn ta? Có chuyện thù quá thành thương sao?"

Long Ẩn lắc đầu: "Thù, nhưng vẫn phải cảm ơn, Long Ngạo càng sớm trưởng thành thì Long tộc càng sớm phục hưng."

Dương đáp: "Trước khi điều đó xảy ra, ta sẽ đập nát Long thành!"

Long Ẩn bật cười: "Chúc người thành công. Thôi, ta đi đây..."

Nói xong, Long Ẩn tiêu sái đứng dậy, quay lưng về phía Dương và ngẩng đầu về phía mặt trời, rồi trong khoảnh khắc Dương tưởng rằng Long Ẩn sẽ bay, nhưng không... gã vấp phải mạn thuyền té lộn

cổ xuống nước rồi sau đó ngửa người bơi bướm đi xa...

Long Ẩn bơi đi xa, Dương cũng không còn cảm hứng ăn uống, hẳn lấy ra một bộ đồ lặn được chế tạo đặc biệt để lặn xuống đáy biển...

Dưới đáy biển âm u không biết từ khi nào đã xuất hiện một bức tường sáng hình vòm cầu, trong vòm sáng ngăn cách nước biển, hàng trăm người đủ mọi độ tuổi đang đứng vây quanh một khe nứt không gian, chính là lối vào bí cảnh.

Một quả bong bóng lớn từ xa trôi đến rồi tan vào bức tường, một bóng dáng mỹ miều hiện ra...

Một lão già đứng chờ sẵn ở khu lều trại gần đó, cúi mình chào: "Công chúa!"

Diễm gật đầu, nhìn khắp xung quanh rồi hỏi: "Tình hình ra sao rồi?"

Lão già đáp: "Dạ, có lẽ chỉ trong vài phút nữa là đủ để Linh Tướng cấp thấp tiến vào..."

Diễm gật đầu: "Một nơi thích hợp để rèn luyện, đáng tiếc là Bằng vẫn tự giam mình trong điện Long Mẫu... Bao lâu nữa thì Linh Đế như ta có thể vào?"

Lão già đáp: "Dựa vào tốc độ như hiện tại, có lẽ sẽ rất lâu... sớm nhất cũng nửa tháng..."

Diễm nói: "Lâu vậy sao? Áp chế thực lực thành Linh Tướng cũng không thể vào?"

Lão già lắc đầu: "Đã thử, nhưng không thể..."

"Mời công chúa vào trong dùng trà..."

Diễm gạt đầu, theo lão già tiến vào một căn lều lớn, khi bóng dáng nàng khuất trong lều cũng là khi Dương đáp xuống...

Cởi bộ đồ lặn ra, Dương tiến đến đám đông, vì không được Google trợ giúp nên hẳn buộc phải tìm một người để hỏi thông tin, nhìn thấy một gã thanh niên có vẻ hiền lành, hẳn tiếp cận và hỏi: "Anh bạn, lối vào thế nào rồi?"

Gã thanh niên đáp: "Linh Tướng sắp vào được! Bộ đồ lặn lúc này đẹp đấy!"

Biết chỉ là khen xã giao, Dương gãi đầu đáp: "Hà hà... Nhà nghèo nên phải gom tiền mua phế liệu về tự ráp..."

Gã thanh niên ngạc nhiên: "Người biết cả giả kim thuật sao? Ta rất thích mà ngu quá học không nổi..."

Dương gãi đầu khiêm tốn: "Chỉ là học được chút ít, biết lắp ghép chứ không biết chế tạo, hề hề..."

Gã thanh niên chân thành nói: "Vậy là quá giỏi rồi! Ta tên Phan Phúc Pháp. Người tên gì?"

Dương đáp: "Ta tên... Lý Hữu Thực."

Hết chương 146

Chương 147: Thiên Ý

"Ta tên... Lý Hữu Thực."

Phúc Pháp gật gù: "Hữu Thực? Nghĩa là... có ăn hả? Tên đơn giản nhưng rất hay."

Dương nghĩ thầm: "Tên người còn hay hơn!"

Phúc Pháp hỏi tiếp: "Người hình như không phải người ở Long thành?"

Dương gật đầu, ra vẻ thật thà đáp: "Ta chỉ là đệ tử một môn phái nhỏ ở Trung bộ thôi."

"Vây a, nhọ cho người rồi, tuy ở đây không cấm người nơi khác vào nhưng chắc chắn sẽ bị chèn ép thâm..."

Dương lo lắng nói: "Ta biết chứ... Nhưng cũng muốn liều mạng kiếm chút cháo... Nói vậy người là người Long thành?"

Phúc Pháp gật đầu: "Đúng vậy, ta..."

Phúc Pháp chưa nói hết câu đã bị một giọng nữ cắt ngang: "... là con hoang của một ả nô tì ở Long thành! Ha ha..."

Dương và Phúc Pháp cùng nhìn sang, người vừa nói là một cô gái có gương mặt khá xinh.

Dương không còn khả năng tra thông tin người khác chỉ bằng một ý

ngĩ, nhưng không khó để đoán ra tính cách của cô gái trước mặt, một con ả chua ngoa.

Phúc Pháp có vẻ rất giận, nhưng cố ngiên răng kèm chế, rõ ràng là kiêng kỵ cô gái kia.

Chợt một giọng nam phá ra từ xa: "Tuyệt Ly, không nên nói vậy, dù sao hấn cũng mang huyết thống Long tộc chúng ta!"

Nghe tiếng nói, rất nhiều người cùng quay đầu nhìn về phía xa, nơi một người thanh niên cao ráo với gương mặt đẹp lãng tử đang bước đến, rất nhiều tiếng xì xầm vang lên.

Dương cũng tò mò, liền hỏi Phúc Pháp: "Ai vậy?"

Phúc Pháp đáp: "Hấn là Lưu Tấn Vũ, thiên tài của Lưu gia Long tộc, sử hữu Long thể quý tộc, 18 tuổi đột phá Linh Tá, 24 tuổi đột phá Linh Tướng, hiện tại 31 tuổi đã là Linh Tướng cấp 4!"

Dương ngạc nhiên: "Vậy ư?"

Sự ngạc nhiên của Dương là ở cái danh thiên tài, Linh Tướng đối với hấn hiện tại là quá bình thường. Nhưng Phúc Pháp và hầu hết người ở đây đều không giống Dương, đối với họ, tài năng như Lưu Tấn Vũ đã là đáng ngưỡng mộ.

Một ví dụ cho dễ hiểu, trong học đường, những bạn học bình thường sẽ ngưỡng mộ bạn học giỏi nhất lớp, còn bạn học giỏi nhất lớp lại ngưỡng mộ bạn học giỏi nhất trường, bạn học giỏi nhất trường chỉ ngang tầm những học sinh giỏi cấp huyện và sẽ ngưỡng mộ bạn học giỏi nhất tỉnh, cứ như vậy, đến thủ khoa đại học như Dương nhìn xuống thì thấy những bạn học giỏi nhất lớp chẳng có gì đặc biệt...

Phúc Pháp gật đầu: "Người ta thường nói, nếu hấn không phải họ Lưu mà là họ Long, được hưởng ưu đãi của dòng chính Long tộc thì có lẽ đã sánh ngang với Long Địch và Long Ngạo."

Một giọng nữ chen ngang: "Cái gì mà sánh ngang? Khó ngữi quá!"

Dương và Phúc Pháp lại quay đầu nhìn, một cô gái có bộ ngực phẳng lì và chỉ đứng đến vai Dương lướt ngang, nàng nói thêm: "Mà dù là Long Ngạo hay Long Địch thì so với Sùng Hạo vẫn chỉ là tôm tép! Long tộc này chỉ có Sùng Hạo là nhất!"

Phúc Pháp hỏi: "Vậy chứ Võ Phi Dương thì sao?"

Cô gái quay đầu tròn mắt nhìn Phúc Pháp: "Võ Phi Dương? Hấn có Tiên huyết, được tính là Long tộc sao?"

Phúc Pháp phản bác: "Chứ Sùng Hạo cũng có Nhân cốt!"

Cô gái bướng bỉnh đáp: "Dù sao thì Sùng Hạo vẫn là số 1 Long tộc! Võ Phi Dương là cái thá gì chứ! Bà đây và một cái là hấn chết tươi nhá!"

"Ặc! Khụ khụ..." Dương cố nhin cười, kết quả là ho sặc sụa.

Phúc Pháp vừa vỗ lưng Dương vừa nói: "Cô ta là Bành Thu Thúy, thiên tài Bành gia Long tộc, rất cuồng Bạch Long Bá Vương - Sùng Hạo."

Nhắc đến Bành gia khiến Dương nhớ đến chuyện cũ, khi hấn đại diện Lâm gia thi một cuộc thi giả kim, và một trong các đối thủ của hấn là Hồ Đào, mẹ của Hồ Đào cũng là người Bành gia.

Đồng thời Dương cũng nhớ đến câu nói của Google, rằng hấn sẽ

gặp một người quen ở đây, Dương liền đảo mắt nhìn quanh, nhưng không có kết quả.

Phan Phúc Pháp cũng làm điều tương tự, miệng lầm bầm: "Quái lạ? Sao không thấy bọn họ đến?"

"Ai cơ?" Dương hỏi.

"Lũ quái vật cấp Tướng ấy, Long Ngạo thì không nói đi, ngay cả Võ Phi Dương, Nguyễn Hoài Bảo, Sùng Hạo sao cũng không thấy đến?"

Dương vờ đoán mò: "Không chừng bọn hắc cải trang trà trộn vào đây?"

Rồi giả vờ như nhận ra gì đó, Dương liếc Phúc Pháp và nói nhỏ: "Nhìn người thế này chứ là Nguyễn Hoài Bảo hóa trang cũng không chừng? Ha ha..."

Phan Phúc Pháp giả bộ giật mình, chỉ tay vào Dương và run run nói: "Vậy người... không lẽ chính là... Võ Phi Dương?"

Dương giật mình: "Ách!"

Thấy Dương giật mình thật mà tưởng là Dương giả vờ giật mình như thật, Phúc Pháp vỗ vai Dương và cười đắc ý: "Giả giống lắm! Ha ha... Thật ra ta nghĩ khác, ta tin bọn hắc sẽ đến, nhưng không phải đến với tư cách Linh Tướng, mà là Linh Vương! Nghe hơi hoang đường, nhưng ta tin bọn họ có thể làm được..."

Chợt có ai đó la lên: "Vào được rồi!"

Có người thử và thành công, những người khác nối đuôi nhau tiến vào khe nứt, bắt đầu một cuộc phiêu lưu tìm kiếm kỳ ngộ.

"Đi thôi!" Phúc Pháp vỗ vai Dương rồi tiến vào bí cảnh.

Dương vẫn đứng lại nhìn từng người lần lượt tiến vào, hắn muốn tìm một người, người mà hắn quen có nhiều, người hắn muốn gặp cũng không ít, nhưng hiện tại trong đầu hắn chỉ có một người, nàng là Linh Đế nên hiện tại không thể có mặt trong bí cảnh này, nếu gặp, có lẽ chỉ được gặp ở ngoài đây...

Quanh khe nứt chỉ còn lại một người, chính là Dương trong một thân phận hoàn toàn hư cấu, Lý Hữu Thực. Hắn vẫn đứng chờ...

Tiếng bước chân nhẹ nhàng, có người lướt đến cạnh hắn, hương thơm nhẹ nhàng, hắn nhìn sang, hai đôi mắt vô tình thấy nhau...

Mùi hương xa lạ, gương mặt xa lạ, ánh mắt xa lạ, nàng không phải Diễm...

Nhưng lại khiến Dương có cảm giác quen thuộc...

Quen thuộc vì hắn đã từng gặp qua nàng trong đời? Hay quen thuộc vì lần gặp đầu tiên này được an bày bởi số phận?

"Chúng ta... có từng gặp nhau bao giờ chưa?"

Không phải Dương hỏi, mà là nàng hỏi...

Mắt nàng cũng hoang mang như mắt hắn...

Dương lắc đầu, hắn không biết, hắn không nhớ, hoặc hắn không chắc chắn...

Hai đôi mắt rời nhau, cùng nhìn về khe nứt, hắn ngó ý nhường nàng

đi trước, nhưng nàng lắc đầu, vậy là hấn tiến vào...

Nơi Dương đặt chân xuống là một vùng đất khô cằn nứt nẻ với rất nhiều dấu vết của những trận chiến khốc liệt. Nơi đây là một chiến trường...

Những người đến trước Dương đang tập trung ở khoảng vài chục mét trước mặt, nơi có một cột đá khổng lồ dựng nghiêng trên đất, trụ đá này được điêu khắc trơn tru tỉ mỉ nhưng có nhiều vết nứt và có một phần đầu dường như đã gãy mất.

Phang Phúc Pháp đang đứng xem trụ đá, vô tình quay đầu thấy Dương đang chậm rãi bước đến, liền kinh hô: "Hữu Thực! Cảnh thận có bẫy!"

Nhưng đã muộn, Dương ngờ nghếch bước đến rồi chợt bị một sợi dây leo vô hình trói chặt cổ chân rồi quật ngã úp mặt xuống đất.

Đám đông cười ồ lên, trong đó có một tên mặt như khi cười to hơn cả, vẻ mặt đắc ý nói: "Thấy chưa! Ta nói đặt bẫy ở đó thì thế nào cũng có đũa ngu té sấp mặt lờ mà! Ha ha!"

Phúc Pháp giận giữ: "Khốn kiếp! Thả hấn xuống!"

Tên mặt khi đáp: "Từ từ, đây là ta đang dạy dỗ hấn, nơi này tràn ngập cạm bẫy, cứ ngáo ngơ như hấn thì chết sớm!"

Nói xong, gã mặt khi vẫy tay, sợi dây đang trói chân Dương liền chuyển động, đem hấn xoay như đế trên không. Dương thừa sức thoát, nhưng hấn không muốn thoát mà cứ gào thét sợ hãi, theo hấn nghĩ thì trong tình trạng không có Google, giả ngơ tốt hơn nhiều so với gây chú ý.

"Hu hu! Ai cứu ta với! Tha cho ta!"

Phúc Pháp tức giận lao đến định tấn công gã mặt khỉ, nhưng bị Lưu Tấn Vũ ngăn cản: "Đây là việc tốt với bạn người! Cho hắn nhục nhã một lần để nhớ cái gì gọi là cảnh giác đi!"

Nhưng khi Tấn Vũ đang nói, một luồng linh lực lướt đến cắt đứt sợi dây trói chân Dương, khiến hắn ngã văng ra đất, khắp người đầy bụi bẩn.

Tất cả tiếng cười im bật, từ lối vào xuất hiện một bóng người xinh đẹp, chính là cô gái mà Dương vừa gặp ở bên ngoài.

Chật vật đứng dậy phủi sạch bụi bẩn, Dương nhìn cô gái và gật đầu nói: "Cảm ơn đã cứu giúp..."

Cô gái đi qua Dương, vừa đi vừa nói mà không hề nhìn hắn: "Làm đàn ông thì hãy thôi hèn nhát, còn không phải đàn ông thì cũng đừng nên làm mất mặt phụ nữ!"

Dương trợn mắt: "Ặc! Chỉ là gặp chút tai nạn nên kêu cứu thôi mà! Có cần nói nặng vậy không?"

Cô gái không thèm đáp, tiến đến ngẩng đầu nhìn lên cột đá khổng lồ.

Dương cũng tiến đến, Phúc Pháp thương hại hỏi: "Có sao không?"

Dương lắc đầu, hất cằm về phía cô gái và hỏi: "Ai vậy?"

Phúc Pháp đáp: "Hình như là... Liêu Thiên Ý..."

"Hình như?"

Phúc Pháp thật thà đáp: "Ta không chắc lắm... Nghe nói cô ta là con gái thất lạc nhiều năm của gia chủ Liêu gia Long tộc, nhan sắc mỹ miều, tài năng tuyệt thế, chưa đầy 20 tuổi đã thành công đột phá Linh Tướng, còn có người nói cô ta dùng linh lực vô hệ đánh ngang với Linh Vương... Đây chỉ là những tin đồn ta nghe được gần đây, không có tính xác thực... Có điều cô gái này dùng tiêu làm kiếm, đúng với mô tả vũ khí của Liêu Thiên Ý trong tin đồn."

Dương nhìn về phía cô gái, quả thật bên hông nàng giắt một cây tiêu dài màu ngọc trắng, không thể dùng Google để xác định chính xác nhưng đã tiếp xúc nhiều với giả kim thuật, Dương vẫn có thể nhận thấy cây tiêu này là một Tiên Bảo, ít nhất là trung cấp.

Sự chú ý của Dương nhanh chóng thay đổi khi nhiều người ồ lên, Dương đưa mắt nhìn sang thì thấy dưới chân trụ đá khổng lồ, Lưu Tấn Vũ đang đứng đặt tay vào thân trụ, quanh người hắn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt. Đồng thời, trên thân trụ, vị trí cao hơn đầu Tấn Vũ một chút cũng tỏa ra ánh sáng, ánh sáng này kết thành một dòng chữ và số: "Lê - 125 - Lưu Tấn Vũ - 0"

Dòng chữ hiện ra vài giây rồi tan biến, một vết xăm chữ Lê xuất hiện trên mu bàn tay của Lưu Tấn Vũ, tên này thử xóa đi nhưng bất thành.

"Vậy là sao? Chuyện gì vừa xảy ra?"

Mọi người tò mò bàn tán, Lưu Tấn Vũ có vẻ mặt đặc ý vì là người tiên phong, hắng giọng rồi nói: "Mọi người im lặng!"

Không ai thèm nghe, tiếp tục bàn tán.

Lưu Tấn Vũ mặt không đổi sắc: "Im lặng cho ta nói! Đây là một chiến trường!"

Một thành phần bất hảo la to: "Chiến trường? Nhìn qua thì ai chả biết mà cần người nói! Mau nói xem vừa rồi là sao!"

Nói xong, tên này đột nhiên hộc máu văng ra ngoài, người ra tay là cô nàng chanh chua Tuyết Ly.

Phủ tay, nàng lạnh lùng đe dọa: "Còn kẻ nào dám xúc phạm anh họ ta?"

Thấy xung quanh đã im lặng, Lưu Tấn Vũ nói tiếp: "Nơi đây là chiến trường, nếu ta không làm thì chính là chiến trường của cuộc chiến tranh Lê - Mạc của gần 500 năm trước."

"Trụ đá này chắc là một trong những Chiến Thần trụ, lịch sử ghi chép, trụ đá này có khả năng ghi lại và xếp hạng chiến công của các tướng sĩ tham chiến... Trụ đá trắng này là trụ của phe Lê, còn bên phe Mạc là trụ đá đen."

Không đợi Lưu Tấn Vũ nói hết, một người tò mò tiến đến thử báo danh, nhận được dòng chữ: "Lê - 126 - Lâm Trung - 0"

Người tên Lâm Trung này sau khi nhìn chữ Lê trên tay mình, liền quay ra nói với đám đông: "Giải thích dài dòng làm mẹ gì! Cứ đặt tay vào báo danh xong là có đủ thông tin nhé!"

Nhìn đám người tò mò chen chúc nhau báo danh, Dương lo lắng nói thầm: "Chết mẹ! Công lao cải trang và đặt được cái tên đẹp, giờ dứt tay vô nó báo tên Võ Phi Dương thì quá thốn!"

Bang!

Trong lúc Dương đang suy nghĩ, một tiếng nổ vang lên và một người bị văng ra xa.

Người xung quanh tò mò hỏi: "Người bị sao vậy?"

Kẻ bị đánh văng ôm ngực nói: "Hự! Ta định đặt tên giả cho ngẫu, không ngờ nó phát hiện và đánh ta!"

"Ặc! Chết mẹ, giờ sao đây Google?" Dương lo lắng hỏi, nhưng không có lời đáp.

Chợt im lặng lạ thường, Dương thấy mọi người đang chăm chú nhìn vào Liêu Thiên Ý, cô nàng xinh đẹp này tiến đến và đặt tay lên trụ đá...

Thời gian lâu hơn bình thường, hoặc có lẽ do mọi người chăm chú hơn...

Một dòng chữ hiện ra: "Mạc - 26 - Liêu Thiên Ý - 0"

Tiếng xì xầm lại vang lên: "Mạc? Sao lại là Mạc? Nãy giờ đều là Lê mà?"

"Rõ ràng khi đặt tay lên cột đá, ta chỉ nghe được câu nói: Hãy khai báo danh tính."

Tên vừa bị đánh văng gượng dậy nói: "Ta cũng nghe như vậy, sau đó báo tên giả nên bị nó đánh ra!"

Dương đang hóng hớt, chợt Phúc Pháp khều hấn và hỏi: "Sao người không báo danh thử đi?"

Dương hỏi ngược lại: "Còn người?"

Phúc Pháp đáp: "Ta... ta chưa muốn, để xem tình hình thế nào rồi"

tính..."

"Vậy à... Thôi ta thử xem thế nào..."

Dương tiến lên, đưa tay vào trụ và nghe câu nói: "Hãy khai báo danh tính."

"L... Lý Hữu Thực?"

"Phát hiện nói dối, kích hoạt chức năng phòng vệ!"

Bang!

Dương văng ra, đầu chà xuống đất, mông chổng lên trời...

Hết chương 147

Chương 148: Chiến Thần Trụ

Chiến tranh tàn khốc, điều này luôn luôn đúng, và chiến tranh linh lực thì càng thêm tàn khốc, hai Linh Đế đối đầu đủ liên lụy đến cả một tòa thành, hai Chúa Tế đối đầu dư sức san phẳng một tỉnh lớn. Chính vì hậu quả khủng khiếp, có hại cho nhiều bên nên người xưa sáng tạo ra một kiểu chiến trường mới, chiến trường linh cảnh.

Chiến trường linh cảnh thực chất vẫn là linh cảnh, một hoặc vài linh cảnh rộng lớn được liên thông với nhau để tạo ra chiến trường không người dân, không làng mạc, chỉ có quân sĩ được các phe đưa vào tham chiến để định đoạt thắng bại. Điều này không có nghĩa là cuộc chiến sẽ hoàn toàn xảy ra trong linh cảnh, mà vẫn có không ít trường hợp làm trái hiệp ước, ám toán, chiếm thành... nhưng thường thì nơi định đoạt kết quả cuối cùng vẫn là trận chiến trong chiến trường linh cảnh.

Chiến tranh Lê - Mạc, cuộc nội chiến kéo dài từ năm 1533 đến năm 1677 chính là một trong những cuộc chiến sử dụng chiến trường linh cảnh.

Mọi chuyện bắt đầu vào thời kỳ nhà Hậu Lê suy thoái, võ tướng Mạc Đăng Dung nắm lấy quyền hành, phế vua rồi lập ra nhà Mạc. Một võ tướng khác của nhà Lê là Nguyễn Kim đã chiêu binh mãi mã, phò trợ Lê Trang Tông gây dựng lại nhà Lê, khởi đầu cuộc chiến tranh Lê - Mạc.

Theo lịch sử Việt Nam linh giới ghi chép, chiến trường Lê - Mạc có một loại bảo vật đặc trưng gọi là Chiến Thần trụ. Chiến Thần trụ được đặt rải rác khắp nơi trong chiến trường, có dạng hình trụ với

hai loại màu trắng và đen, đường kính trụ khoảng 3 mét và chiều cao khoảng 20 mét, sở dĩ có kích thước khổng lồ như vậy là vì thân trụ được tạo thành từ một loại vật chất siêu nặng, siêu bền để có thể đứng vững trong chiến trường khốc liệt.

Chiến Thần trụ không phải bảo vật tấn công, cũng không phải bảo vật phòng ngự hay hỗ trợ, mà là loại bảo vật ghi nhận thông tin chiến tích của từng tướng sĩ ở mỗi phe. Chiến tích ở đây chính là giết địch, hỗ trợ đồng minh, đoạt bảo... Chiến tích được quy ra điểm, những người có chiến tích cao nhất sẽ được vinh danh theo thứ hạng trên thân Chiến Thần trụ, vừa có tác dụng động viên tinh thành chiến sĩ vừa là cơ sở khách quan để luận công ban thưởng.

Chiến Thần trụ này theo lịch sử ghi chép thì do Giả Kim thành chế tạo theo đơn đặt hàng của nhà Mạc, sau đó nhà Lê thấy hay hay nên tranh mua. Để tiện phân biệt, Giả Kim thành đã tạo ra hai loại trụ đen và trắng, trụ đen của phe Mạc và trụ trắng của phe Lê.

Trước khi tham chiến, binh sĩ mỗi phe phải trải qua thời kỳ tuyển quân và huấn luyện nghiêm ngặt, sau đó mới có tư cách tham gia báo danh trước Chiến Thần trụ của phe mình, đây được xem là niềm vinh dự của thanh niên thời đó. Còn ở hiện tại, chiến trường bị chôn vùi gần 500 năm nay đã lộ diện, Chiến Thần trụ vẫn sừng sững tồn tại, nhưng vì không còn quá trình tuyển và luyện quân khắc nghiệt nên giờ đây bất cứ ai cũng được, chỉ cần đặt tay lên trụ báo danh là có thể được ghi danh trên trụ.

Dương đứng dậy phủ bụi khắp người trước tràng cười châm chọc của người xung quanh, hắn cũng không quan tâm đến bọn người này, bởi càng bị khinh thường thì hắn càng an toàn, còn hơn là thể hiện quá sớm để rồi khi những Linh Tướng cấp cao và Linh Vương tiến vào được thì hắn sẽ bị biến thành một trong những mục tiêu cần bị loại trừ hàng đầu.

Mặc kệ tiếng cười, trong đầu Dương thầm phân tích cơ chế hoạt động của Chiến Thần trụ: "Chỉ chạm tay vào là phát hiện nói dối ư? Có vẻ cũng là một dạng trí tuệ nhân tạo như cao ốc Trí Tuệ? Không hẳn... Cao ốc Trí Tuệ chỉ tìm một cái tên, còn trụ này phải biết tất cả tên mới có chuyện biết ai thật ai giả? Chẳng lẽ là Thiên Thư? Không giống..."

"Phát hiện nói dối... Dường như không phải là nó biết tên ta, có thể là nó chỉ biết ta nói dối hay nói thật... Bằng nhịp tim, bằng ánh mắt, bằng dao động linh hồn chẳng? Đúng rồi! Rất có thể là vậy, chắc chắn là vậy!"

Nhận ra vấn đề, Dương mỉm cười nửa miệng, tự tin bước đến Chiến Thần trụ lần nữa...

Xung quanh vẫn đầy tiếng châm chọc chế giễu...

Dương mặc kệ, cố giữ sự tự tin tối đa, quát to và đập mạnh tay lên trụ: "Ta là Lý Hữu Thực!"

Bang!

Không phải tiếng Dương bị đánh văng, mà là tiếng tay Dương đập lên trụ...

Im lặng...

Hắn không văng đi...

Rồi có âm thanh lạ... những đường nứt trên thân trụ lan rộng...

Rồi thân trụ khổng lồ ngã xuống, Dương đang nhắm mắt chờ đợi, khi

nhận ra thì đã không kịp né, thân trụ nặng nề ngã âm xuống đê hẳn bẹp dí.

"Hự! Sao nặng quá! Cứu!"

Chiến Thần trụ tạo thành từ vật liệu siêu nặng và có thể chống chọi đòn tấn công của Linh Đế, Linh Tướng cấp 1 như Dương đương nhiên không thể nâng nổi theo cách thông thường.

Đám đông lại cười ồ lên, chỉ có Phan Phúc Pháp thật thà chạy đến nắm tay kéo Dương ra ngoài.

"Hự... Kéo nhẹ thôi..."

Phúc Pháp kéo nhiệt tình, Dương thoát được nửa thân trên ra ngoài, chợt nghe một tiếng roẹt, vội la lên: "Khoan! Dừng lại ngay, rách quần rồi!"

Nhưng quá muộn, Phan Phúc Pháp sẵn trớn kéo được Dương ra ngoài, nhưng thân đi, quần ở lại...

Dù nhanh tay lấy quần khác mặc vào nhưng khoảnh khắc lộ hàng của Dương đã được đám đông nhìn thấy, tiếng cười vang dội khắp vùng đất khô cằn, Dương chỉ còn biết ngồi ôm mặt khóc đến khi đám đông tản đi, chỉ còn Phan Phúc Pháp và cô nàng ngực lép Bành Thu Thúy ở lại.

Vỗ vai Dương, Phúc Pháp an ủi: "Thôi, dù sao ngươi vẫn còn mặc quần lót mà..."

Dương khóc bạo hơn: "Vậy mới tức, phải chi không mặc quần lót thì ta xem đũa nào dám cười?"

Vừa dứt câu, Bàn Thu Thúy lao đến tung cước đá Dương văng ra đất. Cũng may là kịp dùng linh lực phòng ngự, nhưng Thu Thúy là Linh Tướng cấp 2, hơn Dương một cấp nên cũng chịu đau không ít.

"Ặc! Sao lại đá ta!" Dương ủy khuất nói.

Thu Thúy trợn mắt: "Một là vì ngươi không biết sĩ diện, lại còn dám nói không mặc quần lót. Hai là vì ngươi đẩy sập trụ rồi, giờ ta báo danh kiểu gì!"

Ngoài Dương và Phúc Pháp, Bàn Thu Thúy chính là người cuối cùng chưa báo danh.

Thu Thúy sẵn đến định vả Dương thêm vài phát, nhưng Phúc Pháp can ngăn: "Đừng nóng, bọn họ nói có thể còn nhiều trụ khác mà!"

"Nhiều thì sao, không chừng cũng đã sập hết rồi!"

Phúc Pháp đáp: "Nhưng ta thấy vụ báo danh này đâu có ý nghĩa gì? Chiến tranh đã kết thúc rồi..."

"Ngu ngốc!" Thanh Thúy bực tức: "Có chiến tích chắc chắn có thưởng, sao ngươi không nghĩ đến khả năng là trụ này sẽ có phần thưởng cho chiến tích của ngươi?"

"Có lý! Để ta đến xem thử cấu tạo cây trụ này ra sao..."

Dương bước đến, chưa kịp xem gì thì ầm một tiếng, những chi tiết máy móc bên trong thân trụ nổ tung, hấn văng ra trọt dài trên đất.

Thu Thúy và Phúc Pháp nhìn nhau, Thu Thúy hỏi: "Bạn ngươi đó hả? Sao nhọ vậy?"

Phúc Pháp đáp: "Mới vừa quen. Hẳn tên Lý Hữu Nhỏ, à không, là Lý Hữu Thực."

Chiến trường khô cằn, Dương, Phúc Pháp và Thu Thúy sau khi thảo luận thì quyết định cùng nhau đi tìm một Chiến Thần trụ khác dưới nắng nóng gay gắt...

Đi một quãng dài, Thu Thúy bực dọc lầm bầm: "Gọi là chiến trường mà toàn đất với đá, chúng ta vào đây chia phe đánh nhau chơi à?"

Phúc Pháp lắc đầu: "Cỡ lẽ nơi chúng ta đang ở chỉ là khu vực phụ, bọn Lưu Tấn Vũ sau khi báo danh xong đều đi về hướng này, hẳn là đi theo hướng dẫn của Chiến Thần trụ..."

Chợt Dương nói: "Nhìn phía trước kia!"

Xa xa phía trước là một vùng mờ ảo như khói tím, trong làn khói có hình dáng mờ nhạt của một cây trụ.

Thu Thúy mừng rỡ: "Hình như là Chiến Thần trụ! Nhưng có vẻ cao hơn nhiều so với cây trụ lúc nãy..."

Ba người vội vã chạy đến...

Nơi đây không còn nắng nóng gay gắt, thay vào đó là một vùng không khí khác hẳn, lạnh lẽo, ẩm ướt và bị phủ trong khói tím âm u.

Nhìn như khói, nhưng không phải khói, nhận ra cảm giác cực kỳ quen thuộc, Dương nói: "Hình như đây là..."

"Tử Vong khí!" Phúc Pháp nói nốt câu của Dương.

Tử Vong khí, thật ra không phải là khí mà chính là linh lực hệ Tử

Vong, loại linh lực này có thể tồn tại dạng tự nhiên ở những nơi ngập tràn chết chóc như nghĩa trang, hầm ngục, chiến trường...

Thu Thúy rùng mình: "Eo ơi! Tử Vong khí tràn ngập như vậy, đừng nói là có... âm binh nhé?"

Dương châm chọc: "Chứ lúc nãy ai than chiến trường gì mà toàn đất với đá?"

Ba người đã đến được trụ đá, trụ này có phần đầu nguyên vẹn, nhưng phần thân dưới, vị trí đặt tay báo danh thì đã nứt vỡ một mảng lớn.

Sợ bị Dương đẩy sập trụ, Thu Thúy bước đến trước và đặt tay lên...

Lúc sau, nàng lắc đầu: "Không có gì xảy ra, hình như trụ này cũng hỏng rồi..."

Dương và Phúc Pháp ra tay thử nhưng cũng thất bại.

"Hỏng rồi..."

Nhưng lúc này, Thu Thúy lui ra và nhìn lên cao, chợt nói: "Trên cao có chữ!"

Dương và Phúc Pháp nghe thế liền lui ra, ở phần thân gần đỉnh trụ quả thật có chữ, những chữ này chia thành 20 hàng theo thứ tự từ cao đến thấp:

"Lê - 1 - Long Văn Phương - 3.907"

"Lê - 2 - Đoàn Phong - 3.436"

"Lê - 3 - Tiêu Trúc - 2.999"

"Lê - 4 - Hư Dự - 2.564"

...

Nhìn qua hàng chữ đầu, Phúc Pháp nói: "Long Văn Phương của Long gia, là cấp bậc Đại Tá, hẳn đã vào trước chúng ta một thời gian..."

Dương phân tích: "Xem ra phần trên chính là bảng xếp hạng, Lê là tên phe, kế đến là xếp hạng, rồi đến tên và cuối cùng là điểm chiến tích."

Phúc Pháp gật đầu: "Ta cũng nghĩ vậy, nhưng tất cả đều là phe Lê, chúng tỏ trụ trắng này đúng là của phe Lê, vậy thì tại sao Liêu Thiên Ý lại báo danh vào phe Mạc được?"

Thu Thúy đáp chắc nịch: "Hẳn ả ta là hắc cơ rồi! "

Hắc cơ là danh từ của ngành giả kim thuật, chỉ những kẻ dùng thủ đoạn để thay đổi cấu trúc bảo vật hoặc đánh cắp công nghệ thiết kế bảo vật vì mục đích riêng.

Dương lắc đầu: "Không đúng, trụ này có chế độ tự vệ, lại có thể tự hủy để bảo mật công nghệ, nếu Liêu Thiên Ý có hành động phá hoại sao không bị đánh văng ra?"

"Vụ đó tính sau đã..." Phúc Pháp nói, sau đó từ chiếc thắt balo trên tay lấy ra một thanh đao, Thu Thúy thì đứng yên, nhưng đôi giày kim loại của nàng phát ra âm thanh rời rạc ra mũi dao sắc nhọn.

Từ vong khí ma mị, mặt đất rung động tạo thành ba cái hố, ba cây

ma khô khốc trời dậy, sáu con mắt u tối nhìn về phía bọn Dương...

"CHẠY!" Dương gào lên và quay đầu định bỏ chạy nhưng bị Phúc Pháp nắm áo kéo lại.

Thu Thúy châm chọc: "Nhát vậy ba! Chỉ là ba tên âm binh cấp Tá mà!"

Dương trợn mắt: "Cô có quyền nói câu đó sao?"

Đấy là vì lúc châm chọc Dương, Thu Thúy đang nấp sau lưng Phúc Pháp.

Phúc Pháp cười cười: "Yên tâm, âm binh tạo ra từ Sinh Mệnh lực mới đáng sợ, chứ bọn âm binh Tử Vong khí này không có ý chí riêng, đánh dễ ẹc!"

"Xem này!"

Dứt lời, Phúc Pháp vác đao xông đến, thanh đao của hắn bốc lửa đỏ rực rồi chém mạnh, ba tên âm binh lìa đầu.

"Đấy! Dễ ẹc!" Nhìn ba cái đầu lăn lóc nhưng vẫn còn động đậy, Phúc Pháp thu đao và nói.

Nhưng lúc này, mặt đất rung chuyển dữ dội hơn, hàng chục cái hố xuất hiện...

"Giờ chạy được chưa?" Dương hỏi.

Phúc Pháp gật đầu cười khở: "Có hẳn vài tên cấp Tướng..."

Nhưng lúc này, Dương chợt thấy một bóng người lướt đến.

"Liêu Thiên Ý!"

Nàng đáp xuống nơi trung tâm của đội quân âm binh, cây tiêu bạch ngọc tên tay được nàng vung lên chém thành vài đường, những cái đầu đang nhô lên đồng loạt đứt lìa ở vị trí hốc mắt. Đội âm binh bị diệt gọn.

"Muốn diệt âm binh phải chém vào vị trí hốc mắt!"

Liêu Thiên Ý thu tiêu, nhắc nhở Phúc Pháp một câu, sau đó liếc Dương bằng ánh mắt khinh bỉ: "Hèn nhất!"

Nhìn Liêu Thiên Ý rời đi, Bành Thu Thúy tò mò hỏi Dương: "Người quen à à?"

Dương lắc đầu: "Không có."

Thu Thúy thắc mắc: "Không quen thì sao à cứ mắng người hoài vậy, rõ ràng là quan tâm đến người!"

Dương im lặng, nhìn về hướng Liêu Thiên Ý rời đi, trong lòng tự hỏi bản thân câu tương tự...

Hết chương 148

Chương 149: Hữu Danh Vô Thực

Sau cuộc chạm mặt Liêu Thiên Ý, ba người bọn Dương, Phúc Pháp và Thu Thúy tiếp tục di chuyển, tiến sâu vào vùng khói tím u ám.

Dọc đường đi thỉnh thoảng lại gặp vài xác âm binh, Bàn Thu Thúy nuốt cơn buồn nôn chực trào cổ họng rồi nói: "Gớm quá! Tất cả bọn này đều do Liêu Thiên Ý xử lý hay sao?"

Dương lắc đầu: "Không hẳn, có nhiều loại vết thương, hẳn là nhiều người tham gia vụ này. "

Phúc Pháp tán đồng: "Ta cũng nghĩ vậy, nhưng lạ một điểm, theo ta quan sát thì có khoảng một nửa số trường hợp âm binh bị diệt bằng cách chém ngang hốc mắt, còn một nửa số còn lại bị diệt theo nhiều cách khác nhau..."

Dương giả ngơ hỏi: "Tại sao phải chém vào hốc mắt mà không phải nơi khác?"

Phúc Pháp đáp: "Khi chết đi, dù linh hồn tiêu tán những vẫn có thể còn chút ý chí sót lại, đối với những chiến sĩ ở chiến trường này thì ý chí giết địch lập công cực kỳ mãnh liệt, bị tử vong khí đánh thức và trở thành âm binh vô hồn. Với người sống thì đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, còn với âm binh này thì hốc mắt chính là nơi tồn tại của ý chí, dùng sát thương linh lực phá tan ý chí này là cách kết liễu âm binh nhanh nhất."

Phúc Pháp nói tiếp: "Nhưng vấn đề không phải chỗ đó! Các người

nghe xem, chém ngang hốc mắt chắc hẳn là Liêu Thiên Ý làm, còn một nửa lượng âm binh còn lại do những người khác xử lý, vậy nói lên điều gì?"

Dương vờ như bưng tỉnh: "Vì Liêu Thiên Ý quá mạnh!"

Thu Thúy mắng: "Ngu! Không phải cô ta mạnh, mà vì cô ta là người phe Mạc!"

"Ách! Là sao?" Dương hỏi.

Phúc Pháp giải thích: "Thu Thúy nói đúng, trong những người vào bí cảnh đợt này chỉ có mình Liêu Thiên Ý thuộc phe Mạc, cho nên tất cả những âm binh nhắm vào cô ta hẳn là âm binh phe Lê, còn một nửa số còn lại là âm binh phe Mạc nên bị những người phe Lê tiêu diệt. Vậy mục tiêu của bọn họ là diệt càng nhiều âm binh phe địch càng tốt..."

Dương gãi đầu ngờ nghệch: "Nghe mông lung khó hiểu vãi!"

Thu Thúy mắng nhấc: "Còn không phải do người đẩy sập Chiến Thần trụ? Người khác thì trực tiếp nhận thông tin từ trụ, chỉ có chúng ta như bọn ngáo ngơ mò đường!"

Phúc Pháp can ngăn: "Đấy cũng không hẳn là chuyện xấu..."

"Ý người là sao?" Thu Thúy hỏi.

Phúc Pháp nói: "Cô nghe xem, diệt âm binh phe địch để làm gì? Hẳn là lấy chiến tích, phe Lê quá đông nên lượng âm binh diệt được sẽ ít hơn, trong khi đó phe Mạc ít người, hơn nữa người mạnh nhất trong số chúng ta là Liêu Thiên Ý là ở phe Mạc, vậy thì vào phe nào lợi hơn?"

"Phe Lê!" Dương và Thu Thúy cùng đáp.

"Ặc!" Phúc Pháp sặc một tiếng: "Sao lại là Lê?"

"Vì nàng ta mạnh quá, tranh sao lại?"

Phúc Pháp nói: "Các người nghĩ xem, đông nhất trên chiến trường là gì? Không phải quân sĩ mà là người chết! Còn sợ gì phải tranh giành với nàng? Hơn nữa nếu có đ-ng độ giữa hai phe thì về phe Liêu Thiên Ý vẫn tốt hơn!"

Thu Thúy đáp: "Sao người không nghĩ đến trường hợp sắp tới, khi mà những kẻ còn mạnh hơn Liêu Thiên Ý tiến vào, đa số vẫn sẽ tò mò chạm vào trụ phe Lê..."

Dương cắt lời: "Trụ đó sập rồi!"

"Ừ nhỉ! Nói vậy thì..."

"Tốt nhất là thấy trụ nào gần nhất thì chọn trụ đó!"

Và cuối cùng cũng đến nơi, nhưng không phải một, mà là hai trụ một trắng một đen nằm gần nhau...

"Giờ sao?" Phúc Pháp hỏi.

Dương đáp: "Mạnh ai nấy chọn thôi! Ta vào phe Mạc!"

Một phần là vì ăn hành của trụ nhà Lê quá nhiều, một phần là vì tò mò về Liêu Thiên Ý, Dương không mấy khó khăn để quyết định về phe Mạc.

Vấn đề là cái tên...

Hắn tiến đến trụ đen, đặt tay lên và hồi hợp chờ đợi, một tiếng nói có phần khá rè và chập chờn phát ra: "Hãy khai... bíp... báo... bíp... danh tính."

"Trụ này hỏng rồi!" Dương vừa mừng vừa lo, đánh liều khai báo tên giả lần nữa: "Lý Hữu Thực!"

"Bíp... bíp... Lỗi... không xác định... bíp... Xác nhận...."

Trên thân trụ, một dòng chữ hiện ra: "Mạc - 1 - Lý Hữu Thực - 0"

Trên mu bàn tay Dương xuất hiện chữ Mạc và những thông tin về chiến tích cũng được truyền vào hắn, đồng thời, trên cao gần đỉnh trụ cũng xuất hiện một dòng chữ duy nhất "Mạc - 1 - Lý Hữu Thực - 0"

"Được rồi!" Dương mừng rỡ, may mắn là trụ này hỏng khá nặng nên không thể xác định Dương nói dối hay thật.

Phúc Pháp thắc mắc: "Nhưng sao chỉ có một mình người thế kia? Ta nhớ Liêu Thiên Ý có số hơn ba mươi rồi cơ mà?"

"Ặc! Vậy là sao nữa? Trụ này hỏng nặng rồi!" Dương hoang mang.

Phúc Pháp tò mò: "Để ta thử xem sao..."

Phúc Pháp tiến lên, không lâu sau thì một dòng chữ hiện ra: "Mạc - 2 - Phan Phúc Pháp - 0"

Trên đỉnh trụ, ngay dưới dòng tên Lý Hữu Thực cũng hiện ra tên Phan Phúc Pháp.

Phúc Pháp và Hữu Thực nhìn nhau, sau đó gọi Thu Thúy: "Cô lại thử xem sao? Hình như lỗi nặng rồi!"

Thu Thúy từ chối: "Ta không muốn vào phe Mạc!"

Dương nói: "Yên tâm! Trụ có nói sau khi chọn vẫn có thể tạo phản để đổi phe, chỉ là thử xem phái trụ này hỏng nặng hay không thôi..."

"Chắc không?" Thu Thúy nghi ngờ.

Dương và Phúc Pháp cùng gật đầu: "Chắc mà! Thử xem!"

Phúc Pháp nói thêm: "Nhớ dùng tên giả thử xem sao nhé..."

"Tên giả? Được không đấy?" Thu Thúy tò mò tiến đến đặt tay lên trụ đen...

"Mạc - 3 - Sùng Hạo - 0"

Nhìn dòng chữ hiện ra trên trụ, Dương và Phúc Pháp cùng vỗ trán: "Rồi! Lỗi nặng!"

Thấy tên Sùng Hạo ở vị trí thứ 3 trên đỉnh cột, Thu Thúy reo lên: "Xem kìa! Ta thành Sùng Hạo rồi!"

Hí hửng một lúc, Thu Thúy tiến đến trụ trắng phe Lê để đổi phe, vừa đặt tay lên vài giây liền bị đánh văng ra.

Nàng ngồi dậy, trợn trừng mắt nhìn Dương và Phúc Pháp như muốn ăn tươi nuốt sống: "Trụ nói: Phát hiện người phe Mạc, kích hoạt tự vệ..."

"Và lúc này ta cũng không hề nghe có thông tin nào gọi là tạo phản..."

Hai người dám gạt ta..."

"Cô ta nổi điên rồi! Chạy!" Phan Phúc Pháp gào lên, nhưng nhìn sang thì thấy Dương đã chạy được một quãng xa...

Tuy Chiến Thần trụ lỗi nhưng Dương vẫn nhận được khá đủ thông tin về hệ thống chiến tích. Cách phổ biến nhất để kiếm điểm chiến tích chính là diệt địch, ví dụ diệt địch là một Linh Sĩ cấp 1 chỉ nhận được một điểm, nhưng diệt Linh Úy cấp 1 sẽ nhận được 10 điểm, Linh Tá cấp 1 được 100 điểm và đến Chúa Tế cấp 1, điểm nhận được là 1 triệu. Đây là nếu đơn thân độc mã diệt địch, còn trường hợp hợp tác chiến thì điểm số đương nhiên được chia ra. Ngoài ra, đoạt bảo, diệt linh thú hay âm binh của phe địch cũng là những cách tăng chiến tích.

Tích trữ chiến tích đương nhiên không phải vô dụng, sau mỗi cuộc chiến, binh sĩ khi tích được lượng chiến tích nhất định, ngoài thưởng lương và thăng chức, còn có cơ hội tiến vào Chiến Thần điện, dùng chiến tích đổi lấy phần thưởng giá trị như bảo vật, bảo đan, bí kíp...

"Cái Chiến Thần điện đó giờ đang ở đâu nhỉ?" Phúc pháp vừa đi vừa tò mò hỏi.

"Không chừng khi chiến tranh kết thúc thì nó bị tịch thu rồi!" Dương nói.

Lúc này bọn Dương đã qua khỏi vùng đất khô cằn, tiến vào một khu rừng chết âm u.

Đang đi, Dương ra hiệu cho bọn Phúc Pháp, Thu Thúy dừng lại:
"Suyt! Đằng trước có người!"

Như Dương nói, trước mặt là một nhóm vài người chia nhau nấp sau

các gốc cây, xa hơn nữa là một nơi có tử vong khí dày đặc hơn, dường như đang xảy ra chiến đấu.

Bọn Dương lén tiến đến, giữ khoảng cách đủ để không bị phát hiện mà vẫn có thể theo dõi phía trước.

"Lại là Liêu Thiên Ý!"

Đúng là Liêu Thiên Ý, cô nàng đang chiến đấu với một nhóm âm binh, trông khá chật vật.

"Xem ra bọn đang nấp kia định chờ ngư ông đắc lợi..." Phúc Pháp đoán.

Thu Thúy cười gian: "Hay lắm! Chờ chúng xực Liêu Thiên Ý xong thì chúng ta xông vào xực chúng!"

Dương châm chọc: "Quả nhiên là Sùng Hạo! Có khí phách lắm!"

Thu Thúy trợn mắt: "Tin ta giết ngươi không?"

Lúc này, Liêu Thiên Ý sau một hồi chật vật đã diệt được gần hết âm binh, chỉ còn lại hai tên khá mạnh, là âm binh cấp Linh Vương.

Linh Tướng cấp 1 đấu với hai vị Linh Vương, dù chỉ là âm binh vô hồn nhưng cũng không phải chuyện dễ, Liêu Thiên Ý liên tục bị chèn ép, mồ hôi chảy xuống đôi gò má xinh đẹp...

Chợt một ngọn thương từ đâu phóng đến, Liêu Thiên Ý giật mình lách mình tránh thương rồi bị tên âm binh chưởng trúng vai. Suýt ngã nhưng kịp đứng vững lại, Liêu Thiên Ý biết có mai phục nên định bỏ chạy, chợt một nhóm gần mười người xuất hiện và lập thành rào chắn ngăn nàng lại.

"Tránh đường!" Liêu Thiên Ý quát.

Dẫn đầu là Lưu Tấn Vũ, tên này cũng chính là kẻ ném ngọn thương, gương mặt đắc ý đáp: "Xin lỗi, nhiệm vụ của ta là phò Lê diệt Mạc!"

Nói xong, Lưu Tấn Vũ lấy ra một ngọn thương khác đâm về phía Thiên Ý, nàng định hạ hấn nhưng lại bị hai tên âm binh áp sát, vội vàng chuyển hướng chạy.

Nhưng mọi phía đều có người đứng dậy, nàng bị bao vây.

Chỗ bọn Thu Thúy, Phúc Pháp đang nấp, chợt Dương cất lên một tiếng thờ dài: "Lại phải đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân rồi..."

Nói xong, hấn tiến về phía Thiên Ý trước ánh mắt kinh ngạc của Thu Thúy và Phúc Pháp...

Thiên Ý lại lãnh thêm một vết thương, vừa chiến đấu với hai tên Linh Vương vừa bị bọn người ngoài ném ám khí quấy rối khiến nàng rất khó chịu...

Chợt vô tình, nàng nhìn thấy một bóng người đang tiến đến, là hấn, tên hèn nhát nhu nhược đó...

Bọn người Lưu Tấn Vũ cũng nhận ra, tên mặt khỉ nói: "Là thằng dính bẫy của ta lúc trước, nó định đến ăn hôi à?"

Lưu Tấn Vũ không thèm liếc Dương, chỉ nói một từ đơn giản: "Xử nó!"

Tên mặt khỉ gạt đầu rồi bước tới trước cúi mình đập tay xuống đất để tạo ra những dây leo định trói Dương lại: "Này thì ăn hôi!"

Binh!

Tên mặt khi còn chưa kịp nhận ra chuyện gì thì đã văng ngược ra sau, rơi ngay chỗ Lưu Tấn Vũ đang đứng, răng môi lẫn lộn.

Bọn Lưu Tấn Vũ giật mình nhìn đến, không ngờ Dương đã đến ngay chỗ gã mặt khi vừa đứng, chân vẫn còn giơ lên, rõ ràng vừa dùng đầu gối tấn vào mặt gã mặt khi.

"Tốc độ thật khủng khiếp!"

Có người kinh ngạc hô lên, nhưng đấy là Dương chỉ dùng Ngự Lôi thuật mức độ thấp để không lộ ra Hắc Ma Đế Lôi...

Liêu Thiên Ý cũng ngạc nhiên, nhưng chính lúc sơ ý này khiến nàng trúng thêm một chưởng văng ra...

Một trong hai tên âm binh cấp Vương liền xông tới định vồ chết nàng...

Chợt một bóng người lướt đến, tung một đòn Cường đánh nát đầu gã âm binh, rồi hấn đưa tay ra đỡ lấy nàng...

Tên âm binh còn lại xông đến...

Dương nhìn nàng, nhẹ nhàng mỉm cười nói: "Muốn diệt âm binh, không nhất định phải chém vào hốc mắt!"

Rồi hấn giơ tay hướng về phía gã âm binh đang xông đến, tay hấn tỏa ra một luồng khí tím, đậm đặc hơn, thực chất hơn gấp nhiều lần so với tử vong khí xung quanh...

Dương bóp nhẹ tay...

Tử khí trong hốc mắt gã âm binh tan ra rồi bay về phía Dương, gã âm binh cấp Vương sụp đổ, tan thành bụi đất...

Im lặng...

Một cơn sồn tốc gáy lan khắp những người xung quanh...

Rất lâu sau mới có người lên tiếng: "Đó... đó... đó... là Tử Vong hệ!"

"Không thể nào! Hắn chỉ khoảng Linh Tướng cấp 1!"

"Linh Tướng luyện thành Tử Vong hệ, lại còn đậm đặc thuần túy như vậy, hắn là thứ quái vật gì chứ?"

Không quan tâm đến tiếng bàn tán xung quanh, Dương nhìn Thiên Ý, lại mỉm cười nói thêm: "Ta là đàn ông, và không hề hèn nhát..."

Nhìn vào ánh mắt Dương, gương mặt xinh đẹp của Thiên Ý có chút ửng hồng, tim nàng cũng đập nhanh hơn...

Nàng chột tò mò mãnh liệt, trong tình huống không nên hỏi vẫn rất muốn hỏi...

"T... tên của ngươi là gì?"

Dương vẫn ngấm nhìn đối mắt nàng, hắn đáp: "Lý Hữu Thực!"

Thiên Ý nhận ra mình bị ánh mắt Dương thu hút, vội liếc sang hướng khác để thoát khỏi mắt hắn, nàng tò mò hỏi tiếp: "Hữu Thực? Hữu Thực của hữu danh vô thực?"

Dương lặc đầu: "Là Hữu Thực của hữu thực vô danh!"

Hết chương 149

Chương 150: Tử Tình

"Hữu thực vô danh... Có tài mà không ai biết..." Liêu Thiên Ý rời khỏi tay Dương, ánh mắt nàng nhìn hẩn bốt hẩn tò mò và thay bằng một chút khinh bỉ: "Hóa ra người giả vờ hèn yếu ngây ngô chỉ để chứng thực cho cái tên này thôi sao..."

"Cũng không hẳn là vậy..." Dương đáp, miễn cưỡng để cơ thể mềm mại của nàng rời khỏi tay mình.

"Đó là chuyện của người. Nhưng đừng nghĩ rằng ta sẽ biết ơn người, ta vốn không cần người cứu."

Dương lắc đầu đáp: "Ta biết nàng không cần ta cứu, ta chỉ nhân cơ hội này để thể hiện trước mặt người đẹp một phen thôi. Hà hà..."

Thiên Ý đỏ mặt: "Vô sỉ!"

Dương đắc ý: "Ta chính là Hữu Thực vô sỉ! Nhưng phải nói, nhờ sự vô sỉ của ta mà nàng không bị lộ thực lực trước mặt đông người đấy nhé!"

Thiên Ý nheo mắt: "Vậy ư? Ta thì không muốn nợ ơn người khác, người muốn ta trả ơn thế nào?"

Dương vờ phân vân suy xét: "Ừm... Ta không ham tiền tài vật chất, cũng không cần nàng báo ơn, nhưng nếu nói vậy thì... một cái hôn là được..."

"Vậy sao... Nhắm mắt lại đi..." Thiên Ý nói giọng mê hoặc.

Nào có dễ ăn, nhưng Dương cảm thấy tò mò về hành động tiếp theo của nàng nên cũng thử nhắm mắt lại, lập tức nhận được cảm giác lạnh lẽo nơi cổ họng.

Dương mở mắt và thấy Thiên Ý vừa đưa thanh tiêu của nàng chỉ vào cổ họng hắt theo hướng từ dưới lên, chỉ cần Dương bất cẩn thì ngọn tiêu này lập tức có thể đâm xuyên từ cổ họng lên não hắt.

Trùng mắt nhìn Dương, Thiên Ý lạnh lùng nói: "Ta ghét nhất là những kẻ dâm tà đê tiện!"

"Ặc... Chỉ là đùa thôi..."

Chợt một ngọn thương phóng đến, Dương vội kéo Thiên Ý tránh đi.

Người ném là Lưu Tấn Vũ, gã nhìn Dương và nói: "Tình tứ đủ chưa? Tưởng luyện được Tử Vong hệ thì có thể xem chúng ta không ra gì ư?"

Dương đáp: "Không phải ta xem các ngươi không ra gì, mà các ngươi vốn không ra gì! Bao nhiêu người như vậy đi bao vây ám toán một cô gái, hơn nữa nàng cũng là người Long tộc như ngươi, hừ!"

"Đây là chiến trường! Ta không diệt nàng thì nàng sẽ diệt ta!"

Phúc Pháp tiến đến chỗ Dương, lắc đầu nói: "Đây không phải chiến trường! Đây chỉ là di tích của chiến trường, có thể tranh nhưng đâu cần phải tử chiến? Ngươi ám toán nàng không phải vì cái gọi là tự vệ, mà do ngươi ganh tỵ vì Liêu Thiên Ý nổi trội hơn ngươi!"

Thấy Phúc Pháp xuất hiện, Tuyết Ly đang đứng sau lưng Tấn Vũ bước tới: "Chỗ Tấn Vũ nói chuyện, thứ con hoang của tiện tì như

người có tư cách gì mà lên tiếng?"

Phúc Pháp nghiêng rằng: "Không được gọi mẹ ta là tiện tì!"

Chợt Dương vỗ vai Phúc Pháp rồi chậm rãi bước lên...

Thấy Dương lạnh lùng bước đến, Tuyết Ly e sợ lùi lại nấp sau lưng Tấn Vũ: "Người định làm gì?"

Lưu Tấn Vũ lại hừ nhẹ, không chút lo lắng: "Hồ báo phết nhỉ! Tử Vong hệ có thể giúp người dễ dàng hạ bọn âm binh, nhưng nên nhớ ta không phải âm binh! Ta là thiên tài của Long tộc!"

Dứt câu, Lưu Tấn Vũ lấy ra một ngọn kích, khiến bọn người xung quanh ò lên: "Ồ! Tấn Vũ lấy hàng nóng ra rồi! Đó là Tiên Bảo cao cấp trứ danh của hắn, Lưu Tinh Kích!"

"Tiên bảo cao cấp ư? Thật đúng dịp..."

Nhìn Dương cười tự tin, người xung quanh không khỏi kinh ngạc: "Đúng dịp? Chẳng lẽ tên này còn có hàng khủng hơn?"

Ngay lúc đó, Dương lấy ra một thanh kiếm...

Một kẻ có chút hiểu biết về giả kim bật cười: "Ha ha... Tưởng gì!"

Người khác hỏi: "Là sao? Đó là bảo vật gì?"

Kẻ kia đáp: "Tuy chất liệu của lưỡi kiếm có phần kỳ lạ, nhưng qua hình dạng cán kiếm, ta có thể khẳng định đây chỉ là Linh Bảo!"

"Linh Tướng 1 dùng Linh Bảo đấu với Linh Tướng 4 dùng Tiên Bảo cao cấp. Không cần nào cũng đoán được kết quả!"

Nghe tiếng bàn luận và biết Dương chỉ dùng Linh Bảo, Lưu Tấn Vũ tràn ngập tự tin, liền vận linh lực nhảy đến đập thẳng ngọn kích xuống đầu Dương.

Ngược lại, Dương chỉ chậm rãi giơ kiếm qua đầu.

Thanh kích to lớn nặng nề đập vào lưỡi kiếm mỏng manh, những tưởng sẽ có cảnh kiếm vỡ máu tuôn, nhưng sau tiếng va chạm, không ngờ rằng ngọn kích lại bị lưỡi kiếm ngăn cản hoàn toàn.

Người xem kinh ngạc, nhưng Lưu Tấn Vũ còn kinh ngạc hơn nhiều, bởi hắn đang dùng hai tay, vận toàn lực, vậy mà vẫn không thể chiếm chút ưu thế dù vẫn cảm nhận được rằng linh lực Dương chỉ ở mức Linh Tướng cấp 1. Tấn Vũ hiểu, thứ làm nên khác biệt chắc chắn là chất lượng của thanh kiếm trên tay Dương, thanh kiếm có lưỡi màu tím yêu dị...

"Đây là kiếm gì?" Tấn Vũ hỏi.

Dương không cần giấu, bởi kiếm này cũng không chút tiếng tăm như cái tên Lý Hữu Thực của hắn: "Kiếm tên Tử Tình!"

Để nói về lai lịch thanh kiếm, phải nhắc một đoạn quá khứ...

Kinh Vô Nguyệt mang trong mình dị hỏa có tên U Minh Tử Hỏa, một ngọn lửa có tính chất tương đồng với Tử Vong hệ. Để phát huy uy lực của ngọn lửa này, Kinh Vô Nguyệt vốn thích dùng kiếm đã tìm được Tử Nguyệt thánh kiếm, Thánh Bảo trung cấp có thuộc tính Tử Vong.

Trận chiến trên núi Phấn Nộ kết thúc, chiếc nhẫn của Kinh Vô Nguyệt được Dương tìm thấy và một cuộc chia chác diễn ra, Hoài Bão và

Sùng Hạo đều có kiếm riêng cho nên món vật quý nhất là Tử Nguyệt kiếm rơi vào tay Dương, sau đó hắn đã tháo gỡ cán kiếm để dùng lưỡi kiếm kết hợp với cán kiếm Đa Tình, Tử Nguyệt - Đa Tình, trở thành Tử Tình kiếm.

Khi hai từ Tử Tình rời khỏi miệng Dương, Tử Vong khí được Tử Tình kiếm cường hóa tản ra khỏi lưỡi kiếm và men theo thân Lưu Tinh kích xông đến hai tay Tấn Vũ, Tử Vong khí của Dương tuy ít nhưng lại cực kỳ thuần túy, dễ dàng xông qua lớp linh lực phòng ngự của Tấn Vũ và ăn vào tay hắn làm đầu ngón tay của tên này khô héo dị thường, Tấn Vũ giật mình buông tay khỏi thân kích, lui ra và chặt vật tống khứ tử khí ra ngoài.

Không còn chủ nhân nắm giữ, Lưu Tinh kích rơi xuống và bị Dương bắt lấy rồi nhanh chóng thu vào nhẫn làm của riêng.

Tấn Vũ tức giận: "Khốn kiếp! Trả đây!"

Dương chậm chọc lặp lại câu của Tấn Vũ: "Đây là chiến trường. Ta không đoạt bảo của người thì người sẽ đoạt bảo của ta..."

Khi Dương dứt câu thì chợt một tràng âm thanh từ xa vọng đến: "Xác nhận đ-ng độ giữa binh sĩ hai phe, chiến công đầu: Binh sĩ phe Mạc - Lý Hữu Thực thành công đoạt bảo từ tay binh sĩ phe Lê - Lưu Tấn Vũ. Kích hoạt chế độ chiến tranh!"

Không lâu sau đó là một câu khác: "Lý Hữu Thực đã trở thành đệ nhất chiến sĩ với 13.442 điểm chiến tích!"

Khi âm thanh vừa dứt, từ đỉnh của những Chiến Thần trụ còn tồn tại rải rác khắp chiến trường cùng bắn ra những cột sáng cao hàng trăm mét, là cột sáng báo hiệu vị trí mỗi trụ. Đồng thời, những hàng chữ trên mỗi trụ của phe Lê - Mạc cũng thay đổi, không còn là xếp hạng

chiến tích riêng binh sĩ mỗi phe nữa mà là bảng xếp hạng tổng thể của binh sĩ cả hai phe.

"Đệ Nhất - Mạc - Lý Hữu Thực - 13.442"

"Đệ Nhị - Mạc - Liêu Thiên Ý - 6.106"

"Đệ Tam - Lê - Long Văn Phương - 4.183"

"Hạng 4 - Lê..."

...

Sau khi kết thúc một trận chiến, Chiến Thần trụ sẽ chuyển sang chế độ Hòa bình, lúc này thì binh sĩ hai phe không đối đầu nhau mà chỉ dọn dẹp cạm bẫy, xác chết, hoặc cứu chữa đồng đội... Bảng xếp hạng của Chiến Thần trụ cũng chỉ xếp riêng theo mỗi phe để tránh ganh đua và gây chiến ngoài ý muốn.

Đến lúc chiến tranh tiếp diễn, khi có binh sĩ đã báo danh của hai phe chạm trán nhau thì Chiến Thần trụ sẽ kích hoạt chế độ Chiến tranh, vị trí mỗi trụ được chỉ rõ hơn bằng cột sáng, bảng xếp hạng của hai phe sẽ nhập làm 1 và những chiến tích đặc biệt của mỗi phe sẽ được trụ của phe đó thông báo rộng rãi ra ngoài để động viên sĩ khí.

Tất cả người từng báo danh ở trụ đều đã có thông tin trên, và khi nghe thông báo Lý Hữu Thực đoạt chiến công đầu, đạt hơn 13 nghìn điểm ngay khi trận chiến mới bắt đầu thì không khỏi sinh ra ghen ghét.

"Hơn 13 nghìn điểm, mỗi âm binh cấp Vương tuy không bằng chiến sĩ cấp Vương nhưng hẳn cũng được khoảng 5000 điểm, cộng với đoạt được Tiên Bảo cao cấp khoảng 3000 điểm, tên này quả nhiên là

giả heo ăn thịt hổ!"

Dương giành được chiến công đầu thì đương nhiên Lưu Tấn Vũ, vốn trước đó là thiên tài oai phong lãnh đạo phe Lê, giờ lại thành người phải nhận nỗi nhục đầu, không khỏi nghiêng răng nhìn Dương bằng ánh mắt thù hận: "Khôn hồn thì trả kích cho ta và quỳ xuống xin lỗi! Còn không..."

Vừa nói, cơ thể Lưu Tấn Vũ vừa biến đổi, nhanh chóng hóa thành Long thể quý tộc màu lửa với ba chiếc sừng oai vệ trên đầu.

"Quả nhiên là Long thể quý tộc cực kỳ cao quý, lại còn là Long hóa cấp độ 2! Tử Vong lực của Tướng cấp 1 làm sao phá hủy nổi sức sống của Long thể quý tộc của Tướng cấp 4? Tên Lý Hữu Thực này tiêu rồi!"

"Cũng chưa chắc... ờ... ờ nó đánh bại Tấn Vũ thì sao?"

"Thì... chúng ta chơi tập thể! Cùng là cấp Tướng, chúng ta mấy chục người không lẽ sợ hắn?"

Từng đối đầu với kẻ mang Long thể hoàng gia như Long Ngạo và cả Long thể bá vương như Sùng Hạo, đương nhiên Dương không hề e ngại cái gọi là Long thể quý tộc của Tấn Vũ, đáp lại lời đe dọa, hắn ngửa tay ngoắc gọi: "Đến đây!"

"Mày dám!" Lưu Tấn Vũ tức giận, gầm lên rồi toàn thân bốc hỏa xông thẳng đến vồ lấy Dương.

Lưu Tấn Vũ đáng thương cứ ngỡ mình mạnh, nào hay hiện tại bị Dương biến thành vật thí nghiệm cho hắn thử chiêu...

Tử Vong khí bốc lên ngàn ngút trên Tử Tình kiếm, Dương bình tĩnh

chờ đợi. Ngay khi Lưu Tấn Vũ vờ tới, Dương giờ Tử Tình kiếm lên giả vờ định dùng kiếm cản đòn khiến Tấn Vũ đổi hướng tránh kiếm, nào ngờ khi tránh né cũng là lúc Tấn Vũ tự nạp mình vào nắm đấm bên tay còn lại của Dương...

Bình!

Âm thanh không quá lớn, Dương không Long hóa, không dùng nội, cũng không dùng quá nhiều lực vào đòn Cuồng này, nhưng đòn Cuồng bình thường nhất lại mang theo Tử Vong khí.

Khoảnh khắc tưởng chừng như thời gian dừng lại, rồi từ vị trí tiếp xúc giữa nắm đấm của Dương và bụng của Tấn Vũ, Tử Vong khí lan tỏa và bắt đầu hủy diệt sức sống của Tấn Vũ khiến cơ thể tên này lão hóa nhanh một cách khủng khiếp, vảy rồng rơi rụng để lộ làn da nhăn nhúm già nua, nhanh đến mức khi Dương giật mình và vội vàng thu Tử Vong khí trở lại thì sự lão hóa đã lan đến cổ Tấn Vũ.

Nhìn cơ thể mình, Tấn Vũ run rẩy ngã bẹp xuống đất, nhìn Dương như nhìn ác quỷ và lê lết tấm thân nhích xa Dương từng chút một...

Dương cũng kinh sợ không thua Tấn Vũ là bao, bản thân hẳn chỉ vì tò mò mà thử dùng Tử Vong Cuồng, không ngờ rằng sự kết hợp này lại quá mức đáng sợ... Trực tiếp hủy diệt sức sống của một Long thể quý tộc cấp độ 2...

Nhìn sự hoảng loạn của Tấn Vũ, Dương định bước đến xin lỗi, nhưng một bóng người lướt đến ngăn giữa hắn và Tấn Vũ, áo trắng khẽ lay, nàng chỉ ngón tiêu về phía hắn: "Người thật quá tàn độc rồi!"

Thấy Thiên Ý đang nhìn mình với ánh mắt đầy địch ý, Dương phân bua: "Ta không cố ý..."

Một người khác gào lên: "Kẻ này luyện một hệ quá tàn ác! Tất cả cùng xông lên, liều mạng cũng phải diệt trừ hắn!"

Hàng chục người xông vào Dương, một số khác bao vây phía ngoài, cung nỏ gươm ra...

Hết chương 150

Chương 151: Vua Âm Binh

Đối diện là Liêu Thiên Ý, xung quanh là hàng chục người đang liều mạng xông vào tấn công mình, trong lòng Dương không hề có chút ý nghĩ nào về vấn đề nên đánh hay nên chạy, điều khiến hấn hoang mang là tại sao cả nàng lẫn người xung quanh không cho hấn cơ hội nói một lời giải thích?

Ở đối diện, Liêu Thiên Ý cũng nhận thấy sự hoang mang trong mắt Dương, lòng nàng cũng hoang mang không kém. Nàng hiểu rằng những kẻ có thể luyện thành Tử Vong hệ là kẻ có khả năng giết người không gớm tay, nhưng điều đó không khiến nàng ác cảm với Dương, nàng ngăn chặn hấn, một phần là vì Lưu Tấn Vũ cũng là người Long tộc như nàng, một phần là vì trong lòng nàng không hiểu sao lại không muốn kẻ tên Lý Hữu Thực này trở thành người tàn ác.

Hữu Thực vô ý, nhưng Thiên Ý tưởng rằng hấn cố ý ra tay tàn độc...

Thiên Ý muốn khuyên ngăn, nhưng Hữu Thực lại tưởng rằng nàng đang muốn diệt trừ hấn...

Nhìn Hữu Thực đứng như tượng đá giữa vòng vây, Thiên Ý cảm nhận được sự cô độc trong mắt hấn. Không hiểu sao, nàng không muốn hấn cô độc...

Chân nàng khẽ động, định bước đến kề vai sát cánh...

Nhưng chân hấn cũng động...

Tử vong khí ma mị toát ra trên chân, hấn giậm mạnh chân xuống

đất...

Rồi một thân hình khô khốc trời lên, đưa lưng về phía Hữu Thực và đối diện Thiên Ý.

Tất cả những kẻ đang xông đến giật mình khựng lại, bởi vì gã âm binh vừa xuất hiện toát ra khí chất hoàn toàn khác biệt với bọn âm binh trước đó...

Dương giậm chân thêm một cái, lại thêm mùi âm binh trời lên, tạo thành một bức tường ngăn cách Dương và người xung quanh.

Ai đó run rẩy thốt lên: "Hắn... hắn có thể triệu hồi âm binh!"

Người khác nuốt nước bọt trấn tĩnh rồi nói: "Không những vậy, tất cả đều là cấp Tướng! Không! Tên âm binh đối diện Liêu Thiên Ý hẳn là âm binh cấp Vương! Thậm chí ta còn cảm thấy tên này mạnh hơn hai âm binh cấp Vương trước đó!"

Một người khác có hiểu biết hơn, run lẩy bẩy nói: "Triệu hồi người chết là linh thuật cao cấp và khó thực hiện của Tử Vong hệ... Nhưng hẳn chỉ là Linh Tướng, mỗi một cú giậm chân lại có thể gọi dậy một âm binh cấp Vương hoặc mùi âm binh cấp Tướng... Đây... đây là không thể nào!"

Người khác thì không thể, nhưng Dương thì có thể... Sát Thần - Ngự Tử Thuật, thuật khống chế Tử Vong khí hàng đầu, có thể giúp người dùng triệu hồi và khống chế âm binh. Khi cứu Thiên Ý, Dương đã dùng biện pháp cách không đưa Tử Vong khí của hắn vào gã âm binh để chiếm quyền điều khiển tên âm binh này rồi thu lại Tử Vong khí để kết thúc nhiệm vụ của gã âm binh, hiện tại thì Dương dùng Ngự Tử Thuật này để triệu gọi xác chết, lượng Tử Vong khí và chất lượng Tử Vong khí sẽ quyết định số lượng và cấp bậc tối đa của âm

binh có thể triệu gọi! Đương nhiên điều kiện tiên quyết là phải có xác chết để triệu gọi, và nhược điểm lớn nhất là khi triệu gọi cần phân tâm và phải duy trì linh lực để điều khiển âm binh nên bản thân người triệu gọi sẽ gần như mất đi khả năng tự vệ.

Lại nói thêm về thứ gọi là Tử Vong khí, ở đây có sự khác biệt lớn với các thuộc tính nguyên tố như hỏa, lôi, quang... Như hỏa linh lực, chỉ cần còn linh lực thì còn có thể tạo ra lửa, lượng lửa gần như phát triển theo sự phát triển của linh hồn, nhưng Tử Vong khí thì khác, thứ này chỉ có một lượng nhất định trong linh hồn người luyện thành hệ Tử Vong, khi dùng hết thì cần một thời gian dài để khôi phục, và cách nhanh nhất để tăng lượng Tử Vong khí trong linh hồn là sát sinh, giết được sinh vật (bao gồm cả người) có linh hồn càng mạnh thì Tử Vong khí trong linh hồn càng phát triển.

Tử Vong khí không chia thành nhiều loại như dị hỏa, dị lôi, chỉ có phân biệt độ thuần khiết, Tử Vong khí thuần khiết nhất là Tử Vong khí hoàn toàn sinh ra vì ý muốn giết người, chứ không pha tạp những lý do khác như giết người vì tình cảm, giết người cướp của, giết người vì thù hận...

Trở lại với Dương - Lý Hữu Thực, trong tình huống bị bao vây, chỉ với hai cú giậm chân đã lật ngược tình thế với một đội quân âm binh mạnh mẽ. Điều này gây ra sự chấn động không hề nhỏ trong lòng những người đang có mặt, kẻ đứng trong vòng bảo vệ của đội quân âm binh kia lúc này chẳng khác nào một vị vua giữa chiến trường, vua âm binh!

Rồi tất cả nín thở khi Hữu Thực lạnh lùng cất tiếng, không ai rõ là hẳn nói với bọn âm binh hay nói với người xung quanh: "Đến cái giậm chân thứ ba của ta, kẻ nào còn ở lại... Chết!"

Từ "Chết" lạnh lùng và âm hiểm như tiếng nói của ma vương từ địa

ngục gọi về, vòng người hoảng sợ vội vã quay đầu chạy tứ tán mà không chờ đến lần giậm chân thứ 3 của Dương, Lưu Tấn Vũ cũng được một người công đi.

Liêu Thiên Ý vẫn đứng yên, Phan Phúc Pháp và Bành Thu Thúy vẫn đứng yên, ngoài ra còn một người, là Tuyết Ly.

Khác với thần thái bình tĩnh của Dương và ba người khác, Tuyết Ly mặt ước lệt, răng nghiến chặt, tay cầm kiếm run rẩy, Lưu Tấn Vũ là người nàng yêu thương và hâm mộ, vậy mà bị tên Hữu Thực tàn bạo này đánh thành tàn phế. Thần tượng bị hạ nhục, người yêu bị hãm hại, tuy rất sợ nhưng thù hận đã lấn át nỗi sợ trong nàng, nàng muốt giết Lý Hữu Thực bằng mọi giá!

"Ta giết ngươi!!!" Tuyết Ly mất hết lý trí, nàng hét liên, kích hoạt Long hóa và giương kiếm liều mạng xông đến...

"Đứng lại!" Phúc Pháp giật mình quát lên, nhưng đã không kịp xông vào can ngăn nàng.

Dương vốn chỉ có ý định hù dọa chứ nào muốn giết người, khi thấy Tuyết Ly xông đến, liền điều khiển hai tên âm binh cấp tướng tiến lại ngăn cản nàng.

Hiểu lầm, Liêu Thiên Ý sợ rằng Dương sẽ ra lệnh cho hai tên âm binh giết chết Tuyết Ly, vội vàng vung tiêu chém một đường tiêu diệt hai tên âm binh của Dương, sau đó chính nàng cũng xông lên, dùng tốc độ cực nhanh dễ dàng vượt qua tên âm binh cấp Vương của Dương và tiếp cận hắn. Không phải để hạ Dương, mà để bảo vệ hắn, vì nàng biết nhược điểm của triệu hồi âm binh chính là mất khả năng tự vệ, nàng giết hai tên âm binh để cứu Tuyết Ly đồng nghĩa với việc đặt Dương vào thế nguy hiểm, nên nàng lập tức xông lên để che chở hắn...

Nhưng Dương cũng hiểu lầm, hẳn tưởng rằng Thiên Ý trợ giúp Tuyết Ly để đánh bại mình, nên vội vàng giương Tử Tình kiếm ra để tự vệ. Động tác giương kiếm của Dương lại khiến Thiên Ý tưởng rằng hẳn muốn dùng kiếm này giết Tuyết Ly, vậy là nàng xoay mình vung tiêu đánh văng Tử Tình kiếm ra khỏi tay hắn. Tuyết Ly đã lao đến, nước mắt khiến nàng chỉ thấy thân ảnh mờ nhạt trước mắt, cứ thế giương kiếm đâm vào.

Lúc Tuyết Ly đâm kiếm chính là lúc Thiên Ý đang xoay mình đánh bật Tử Tình kiếm khỏi tay Dương, mũi kiếm mang băng linh lực của Tuyết Ly đâm vào lưng Thiên Ý. Cấp bậc tương đương, nhưng Tuyết Ly đang Long hóa còn Thiên Ý đang dồn lực để cản kiếm của Dương, kết quả là mũi kiếm kia đâm xuyên qua lưng Thiên Ý, mũi kiếm nhọn hoắc lộ ra giữa ngực nàng...

"Thiên Ý!"

Dương không hề thích cái cảnh người khác vì che chở cho mình mà bị thương, dù trường hợp của Thiên Ý chỉ là vô tình. Cái cảnh Diễm bảo vệ mình trước Long Hán hiện ra trong đầu hắn, thù hận nổi lên, hắn kéo Thiên Ý tránh sang bên, tay bóp chặt thành nắm đấm tung về phía Tuyết Ly.

Nhưng Thiên Ý bất ngờ xoay người lần nữa, lưng nàng đưa ra đón lấy cú đấm của Dương, đúng vào vị trí vết kiếm đâm của Tuyết Ly.

Bình!

Chỉ là một đòn đánh bình thường trong cơn tức giận, Thiên Ý cũng kịp phòng ngự, nhưng chấn động không tránh khỏi làm vết thương của nàng đau nhói...

Dương như thất thần, tình thế biến chuyển liên tục khiến trong đầu hắn sinh ra hoảng loạn: "Ta xin lỗi... ta không cố ý... Nhưng tại sao... tại sao cứ xen vào chuyện của ta?"

Thiên Ý vẫn đưa lưng về phía Dương, không ai thấy mắt nàng đang rơi lệ, chính nàng cũng không biết tại sao nàng rơi lệ, và nàng còn đang rất hoang mang: "Ta... ta và người đã từng quen biết nhau phải không?"

Dương cũng có cùng một câu hỏi, và đương nhiên cũng không có đáp án như đã từng không có đáp án: "Ta không biết... Ta cảm thấy nàng rất thân quen, nhưng lại không hề có chút ấn tượng nào về nàng trong ký ức..."

Dương định nói ra rằng hắn đang cải trang, nhưng Thiên Ý lên tiếng trước: "Không hiểu sao khi nhìn người làm điều ác thì bản thân ta lại muốn ngăn cản, không phải ngăn cản cái ác, mà là ngăn cản người đi sai đường... Có lẽ... do ta quá nhiều chuyện..."

Rồi nàng đẩy Tuyết Ly ra, cất bước rời đi.

"Để ta giúp nàng trị thương..."

"Không cần!"

Dương muốn bắt Thiên Ý lại để cưỡng ép chữa trị, nhưng hắn không làm, có lẽ bởi vì lời đáp của nàng quá dứt khoát...

Áo trắng của Thiên Ý cô độc tan vào sương tím...

Nhìn Tuyết Ly quỳ gục xuống, nước mắt tuôn như mưa, Phúc Pháp lấy khăn tiến đến định giúp nàng lau nước mắt.

"Tránh xa ta ra!"

Phúc Pháp nhìn Dương và thờ dài, điều này làm lòng Dương ấm hẳn lên, bởi ánh mắt Phúc Pháp nhìn hẳn là ánh mắt cầu cứu chứ không phải ánh mắt thù địch như những người khác.

Dương nói: "Ta không cố ý, khi đó ta đã thu lại toàn bộ Tử Vong khí, hơn nữa lúc đó Tấn Vũ Long hóa nên cũng không đến mức chắc chắn chết, chỉ cần đưa ra ngoài nhờ Linh Vương có sinh mệnh lực cứu chữa là sẽ dần hồi phục."

Dứt câu, Dương quay đầu rời đi về hướng ngược với hướng đi của Thiên Ý.

Có tiếng chân bước theo, hẳn quay đầu lại, là Phúc Pháp, tên này bật ngón tay cái lên nháy mắt với Dương và nói: "Người thật lợi hại! Có muốn tuyển đồ đệ không?"

Dương mỉm cười lắc đầu: "Đồ đệ thì không cần! Bạn bè thì được..."

Chợt có tiếng chân khác chạy đến, Dương nhìn Thu Thúy và ngạc nhiên hỏi: "Sùng Hạo! Người đi theo ta làm gì?"

Thu Thúy trừng mắt: "Ta không phải Sùng Hạo! Người là kẻ ác, Sùng Hạo nhất định sẽ đến trừng trị người, cho nên ta theo người để chờ xem cảnh ấy!"

Dương bật cười: "Được! Ta là kẻ ác, kẻ ác thì phải có biệt danh ngẫu một chút... Tử Vong Đại Ma Đầu thì sao?"

Thu Thúy khinh bỉ: "Hừ! Người là thằng âm binh thì có! Vua của âm binh!"

"Được! Vậy thì ta là Vua Âm Binh! Ha ha..."

Long thành, nơi một điện thờ uy nghiêm...

Một thân ảnh ngồi xếp bằng giữa điện thờ, mình trần khoe cơ thể khỏe mạnh săn chắc, mắt hấn nhắm hờ, bên cạnh là một cây thương vàng đang bay lơ lửng giữa không trung. Người này chính là Long Ngạo.

Chợt có một quả dưa xanh bay đến, ngọn thương vàng liền đổi hướng đâm thẳng về phía quả dưa, mũi thương chuyển động linh hoạt, chẳng mấy chốc đã gọt sạch lớp vỏ dưa, chỉ còn lại phần cơm dưa trắng tinh tròn trịa và nguyên vẹn được một bóng người tóc trắng lướt đến chụp lấy.

Dùng chiếc ống hút cầm sẵn trên tay để cắm vào quả cơm dưa và đưa miệng hút một ngụm, Long Ẩn gật gù tán thưởng: "Đúng là dưa Bến Tre có khác..."

Long Ngạo vẫn ngồi yên nhắm mắt: "Long Ẩn, người nói người lên mặt biển tắm nắng, sao lại trôi dạt đến tận Bến Tre thế?"

Long Ẩn lắc đầu: "Xui xẻo, đi mà không xem dự báo thời tiết nên gặp bão to, không được Võ Phi Dương cứu thì chết chìm rồi! Sau đó đi dạo một vòng, thấy cây dưa ngon quá nên chôm một quả, bị lão chủ vườn ném đá suýt vỡ đầu luôn này!" Long Ẩn vừa nói vừa vạch đầu ra chỉ vào chỗ sưng đỏ trên đầu mình.

Long Ngạo nào quan tâm đến chuyện trộm cắp của Long Ẩn, chỉ hỏi về Dương: "Người gặp Võ Phi Dương trên biển sao? Hấn muốn đến Long thành?"

Long Ẩn lắc đầu: "Không, hấn đến một vết nứt bí cảnh dưới đáy biển.

Con bé Thiên Ý cũng ở đó..."

Long Ngạo tò mò: "Họ có gặp nhau không?"

Long Ẩn bật cười: "Có, hai đứa còn trò chuyện thân mật với nhau trước khi vào cổng, ha ha..."

Long Ngạo hỏi: "Có gì đáng cười?"

Long Ẩn châm chọc: "Ta cười là cười ngươi! Lúc trước hồ báo đòi cưới Long Chúc Diễm, kết quả là rước nhục dưới tay Võ Phi Dương. Giờ ngươi để ý con bé Liêu Thiên Ý, không chừng con bé lại thích Võ Phi Dương thì ngươi nhục càng thêm nhục, ha ha..."

Long Ngạo trầm xuống: "Vết nứt ấy ở đâu?"

Long Ẩn hỏi ngược lại: "Đánh lại người ta không mà đi?"

Long Ngạo lắc đầu: "Không chắc, nên ta muốn mượn ngươi một thứ..."

"Thứ gì?"

Long Ngạo đáp: "Thần Bảo của Long thành!"

Long Ẩn lại bật cười: "Ngươi có biết nó là thứ gì không? Và ngươi nghĩ ngươi có thể dùng được nó sao?"

Long Ngạo đáp: "Dùng được hay không thì phải thử mới biết, ta cũng không biết đấy là gì, nhưng ta biết chắc chắn Thần Bảo thì phải mạnh!"

Long Ẩn lắc đầu: "Không phải ta không cho ngươi thử, mà là ngươi

không thể lấy nó, dù nó chọn người đi nữa..."

"Tại sao?"

Long Ẩn chỉ tay xuống đất và nói: "Bởi Thần Bảo hùng vĩ nhất trong 12 Thần Bảo chính là bản thân tòa Long thành này, Thăng Long thần thành!"

Hết chương 151

Chương 152: Tên Giả

Nghe Long Ẩn tiết lộ, Long Ngạo gật đầu: "Long thành là Thăng Long thần thành? Bảo sao Lý gia Hà thành lại thù ghét Long tộc..."

Dứt câu, Long Ngạo đứng dậy.

"Đi đâu?" Long Ẩn hỏi.

Long Ngạo đáp: "Đi thực chiến! Đánh nhau với người thật là nhằm chán!"

Long Ẩn bật cười: "Ha ha! Làm sư phụ như ta thật quá thất bại mà!"

Long Ngạo lắc đầu: "Người vốn không xem ta là đồ đệ, ta cũng không xem người là thầy!"

Long Ẩn hỏi: "Ta tò mò muốn biết người xem ta là gì đấy, thiếu tộc trưởng..."

Long Ngạo không đáp, thu ngọn thương vàng vào tay rồi cất bước rời khỏi tòa điện thờ.

Nhìn Long Ngạo đi khuất, Long Ẩn vỗ trán tự nói: "A! Quên nói cho hắn biết là Võ Phi Dương đã cải trang thành người khác, cũng quên dặn dò hắn không nên chọc giận Liêu Thiên Ý..."

"À mà thôi..."

Phất tay cho qua, Long Ẩn ngồi bệt xuống đất, lấy ra một tấm gương

ngồi soi nặn mụn ngay giữa điện thờ.

Hiện tại đã là vài ngày kể từ khi Dương lấy danh Lý Hữu Thực tiến vào bí cảnh, nơi xung quanh vết nứt lại xuất hiện một lượng người chờ cơ hội tiến vào. Âm thanh bàn tán không ngớt...

"Nghe nói vài ngày trước đã có người được đưa ra..."

"Là một thiên tài của Lưu Gia, Linh Tướng cấp 4, kẻ này bị hành hung đến nỗi suýt nữa thì liệt toàn thân! Cũng may được đưa ra ngoài chữa trị kịp."

"Không phải bị hành hung, mà là bị Tử Vong linh lực hủy diệt sức sống! Hơn nữa là do Tử Vong khí của một Linh Tướng cấp 1!"

"Linh Tướng cấp 1 dùng được Tử Vong hệ? Lại còn đánh bại Linh Tướng cấp 4? Nhảm nhí!"

Người khác nói: "Ta thì nghi là bên trong có linh thú Tử Vong hệ sinh sống, chứ Linh Vương trở lên chưa vào được thì lấy đâu ra người mang Tử Vong hệ!"

"Khó nói... Khó nói... Nếu đúng là có một Linh Tướng cấp 1 sở hữu Tử Vong khí chất lượng cao thì quả thật là một tin chấn động đây..."

Một người có nhiều thông tin hơn: "Không chỉ sở hữu Tử Vong khí, hắn còn có thể triệu hồi âm binh cấp Vương chỉ bằng một cú giậm chân! Kẻ này tên là Lý Hữu Thực, không rõ tuổi tác, tự xưng là Vua Âm Binh và đang đứng đầu Chiến Thần bảng."

"Chiến Thần bảng? Có thể nói rõ hơn không?"

Người có nhiều thông tin bắt đầu hào phóng giảng giải sơ về Chiến

Thần trụ, chiến trường Lê - Mạc...

Nghe xong, một người gật gù: "Ra vậy... Vậy tình hình chiến sự thế nào?"

"Phe Lê đông áp đảo, toàn bộ Linh Sĩ, Linh Úy tiến vào đều chọn phe Lê, hầu hết Linh Tướng cấp thấp cũng tương tự, duy chỉ có 4 người theo phe Mạc."

"Bốn người? Vậy không phải phe Lê mỗi người phun một bãi nước bọt cũng đủ dìm chết phe Mạc sao?"

Người kia lắc đầu: "Ngược lại! Bốn người phe mạc này chính là bốn người đứng trên đỉnh Chiến Thần trụ, bao gồm cả Vua Âm Binh - Lý Hữu Thực và Bạch Long Bá Vương - Sùng Hạo!"

"Sùng Hạo cũng có mặt ư?"

Nghe câu này, một người mang khăn trùm che kín mặt đang đứng khoanh tay liền quay sang nhìn kẻ vừa nói, sau đó quay đi và tiếp tục đứng khoanh tay nhìn vết nứt.

"Đúng vậy, nghe nói tuy không ai thấy mặt nhưng tên hắc vẫn xếp thứ 3 Chiến Thần bảng, chỉ sau Lý Hữu Thực và Liêu Thiên Ý."

"Lại còn cả Liêu Thiên Ý? Nghe nói cô nàng này nổi danh khắp Long thành sau khi dùng linh lực vô hệ cấp Tướng đánh bại Linh Vương lĩnh ngộ Hữu Ý?"

"Nghe nói gã Linh Vương bị nàng ta đánh bại tự xưng họ Long... Tên là Long Hiệ?"

Hai từ Long Hiệ phát ra, một người đang bước đến liền khựng lại,

hắn nhếch miệng cười rồi tiếp tục tiến đến gần khe nứt...

"Vào được rồi!"

Phía bên kia vết nứt vẫn là vị trí cũ nơi Dương đặt chân đến, khác chẳng là Chiến Thần trụ phe Lê sừng sững giờ đã không còn trước mắt, thay vào bằng một bãi đất khô cằn với đá vụn vỡ văng khắp nơi.

Trong những người mới tiến vào có ai đó lên tiếng: "Đây là mảnh vỡ của một Chiến Thần trụ phe Lê, nghe nói đã bị Vua Âm Bình Lý Hữu Thực phá vỡ, muốn được ghi nhận chiến tích thì phải báo danh lên trụ."

"Theo tin tức thì đi thẳng một đoạn sẽ có một cặp trụ của cả hai phe Lê - Mạc..."

Đoàn người gồm vài chục Linh Tướng cấp cao tiến sâu vào vùng tử khí, nhờ những cột sáng bắn thẳng lên trời nên dễ dàng tìm đến vị trí đặt hai Chiến Thần trụ.

Thu hút ánh mắt mọi người đương nhiên là những dòng chữ sáng chói gần đỉnh trụ:

"Đệ Nhất - Mạc - Lý Hữu Thực - 28.165"

"Đệ Nhị - Mạc - Liêu Thiên Ý - 24.495"

"Đệ Tam - Mạc - Sùng Hạo - 13.183"

"Hạng 4 - Mạc - Phan Phúc Pháp - 12.047"

"Hạng 5 - Lê -..."

...

"Quả đúng như tin tức, top 4 đều là người phe Mạc, Sùng Hạo vậy mà chỉ xếp hạng 3!"

"Chắc là hắn chưa dùng thực lực thôi, dù sao thì Lý Hữu Thực và Liêu Thiên Ý chỉ là ngôi sao mới nổi, làm sao có thể so sánh với thiên tài thể hệ phi thường như Sùng Hạo."

"Đúng vậy! Hơn nữa bọn chúng chỉ là Linh Tướng cấp thấp và cấp trung, chúng ta ra tay thì chúng sẽ rớt hạng ngay!"

Trong khi đám đông đang bàn tán, một người bước thẳng đến trụ đen phe Mạc, người này chính là Long Ngạo đang cải trang.

Không lâu sau, một dòng chữ chớp chờn hiện ra trên thân trụ: "Mạc - 4 - Long Hiệן - 0"

"Long Hiệן? Hóa ra kia chính là gã Linh Vương bị Liêu Thiên Ý đánh bại trong lời đồn? Khoan đã..."

"... Linh Vương làm sao vào được đây?"

"Vậy nghĩa là tin đồn chỉ là giả ư?"

Xung quanh xôn xao bàn tán, vì chú ý vào tin đồn về Long Hiệן mà không ai để ý đến một chi tiết bất thường, con số 4 trước tên của Long Hiệן.

Một người khác tiến lên, vẫn về phía trụ đen, người này cao to tương đương Long Hiệן, không rõ mặt mũi vì đã bị khăn trùm che kín.

Kẻ này đặt tay lên trụ, không lâu sau thì một dòng chữ hiện ra, chớp

hờn hơn hẳn dòng chữ của Long Hiên trước đó.

"Mạc - 5 - Âu Bạch - 0"

"Âu Bạch? Tên lạ quá, hẳn không phải người Long thành!"

Tên lạ và người cũng giấu mặt nên không ai bàn tán thêm về người này, ngoại trừ một thanh niên ăn mặc đơn giản đang đứng phía xa.

Người này cũng cải trang, chính là Hoài Bảo, hẳn hỏi thăm: "Su phụ chắc chứ? Âu Bạch đó là Sùng Hạo?"

"Chắc mà, khí tức khá quen thuộc, đủ để khẳng định Chiến Thần trụ này hỏng nặng rồi! Người còn không mau báo danh, nó hỏng luôn thì khỏi dùng tên giả nhé!"

"Vâng!"

Hoài Bảo gật đầu rồi tiến đến trụ đen, bên trụ trắng cũng có người bước lên báo danh.

Hoài Bảo đặt tay lên trụ, không lâu sau thì có kết quả: "Mạc - 6 - Vũ Lô Phong - 0"

Lão sư phụ tán thưởng: "Bảo thì phải có mưa, gió và sấm chớp, hay cho cái tên Vũ Lô Phong!"

Nhưng khi dòng tên Vũ Lô Phong hiện ra, đột nhiên chữ viết trên thân trụ đen này cũng vụt tắt, những vết nứt trên thân trụ lan ra rồi vỡ vụn. Trụ hư hại nặng nên đã tự hủy, những người đến sau muốn gia nhập phe Mạc chỉ còn cách tìm trụ khác báo danh, đương nhiên trường hợp trụ hỏng nặng nhưng vẫn còn báo danh được là cực kỳ hiếm thấy, và thực ra trụ duy nhất làm được điều này đã hỏng sau

khi Vũ Lô Phong báo danh.

Quá trình báo danh tiếp tục, những người báo danh xong liền tản ra để trải nghiệm cuộc chiến chống âm binh trên chiến trường...

Sâu trong chiến trường, nơi Tử Vong khí nồng đậm âm u nhất, người ta phát hiện ra một tòa cung điện nhỏ trông như điện thờ, nơi này hiện tại đã bị một nhóm 3 người chiếm cứ làm doanh trại riêng, chính là 3 trong 4 người xếp đầu Chiến Thần bảng, Lý Hữu Thực, Bàn Thu Thúy (dưới danh Sùng Hạo) và Phan Phúc Pháp.

Sau khi những người mới tiến vào không lâu, một tin đồn được lan truyền rằng Vua Âm Binh đang kêu gọi quần hùng tập trung về Vong Linh Điện để công bố một phát hiện lớn. Đa số đều bán tín bán nghi, lo sợ Vua Âm Binh nổi danh tàn độc này lập ra quỷ kế để hốt trọn ổ và tiêu diệt toàn bộ đối thủ, nhưng cũng có một số người can đảm muốn diệt trừ Vua Âm Binh này nên đã liên kết thành nhóm để chờ đến ngày hẹn tụ hội ở Vong Linh Điện.

Khi mà chiến trường sục sôi với những anh tài mới gia nhập, lại có một nơi trầm lặng an bình...

Một ốc đảo nhỏ giữa vùng đất khô cằn, Liêu Thiên Ý ngồi trên tảng đá giữa bãi cỏ héo úa, môi hồng kè vào ống tiêu để thổi lên một khúc nhạc buồn...

Cô độc, nàng không hiểu sao bản thân luôn luôn cảm thấy cô độc, cô độc đến nỗi tưởng chừng nỗi cô đơn chính là cảm giác bình thường nhất trong lòng nàng...

Nhưng trạng thái bình thường đó giờ đây thỉnh thoảng lại gợn sóng mỗi khi hình bóng một người vô tình hiện ra trong ký ức nàng.

"Đây là cảm giác khi thù ghét một người sao?" Nàng tự hỏi lòng, nhưng cũng chính nàng lắc đầu phủ nhận: "Không phải... Tuy hẳn đáng ghét, nhưng ta không ghét..."

"Vậy phải chăng chính là khi nhớ một người?" Nàng lại tự hỏi và rồi tự phủ nhận: "Cũng không phải... Ta không hề thích kiểu người như hẳn... nhất định sẽ không..."

Rồi tiếng sáo ngừng, Thiên Ý đưa tay chống cằm, phồng má bực dọc mắng thầm: "Tên đáng ghét đó... Ta vì hẳn chịu một kiếm, vậy mà hẳn nở lòng nào trơ mắt nhìn ta bỏ đi..."

Thiên Ý đâu biết rằng, trong màn tử khí phía xa, "tên đáng ghét đó" của nàng đang âm thầm nấp sau thân cây, mắt hẳn khờ dại ngấm nhìn nàng, đóa bạch hoa xinh đẹp nở tươi giữa chiến trường u ám...

Hẳn là Dương, hẳn là Hữu Thực, kể từ trận đánh trước thì hẳn luôn âm thầm tìm kiếm tung tích nàng, và đến tận hôm nay, khi thấy nàng khỏe mạnh bình yên thì hẳn mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Chợt một tiếng bước chân, có người đang tiến về phía Thiên Ý, kẻ này lên tiếng: "Nghe tiếng tiêu liền nghĩ ngay đến nàng, hóa ra đúng là nàng!"

Thiên Ý thấy người quen đến, mỉm cười nói: "A! Nhóc bại tướng! Người cũng đến đây sao!"

Nụ cười của Thiên Ý khiến tim Dương rung động, hóa ra nàng cũng không phải người băng lãnh như hẳn tưởng.

Khi Dương đang suy nghĩ, kẻ mới đến cũng lên tiếng: "Ta không phải bại tướng! Chẳng qua là ta không thích đánh con gái... Hơn nữa, tại sao ta không thể đến đây?"

Liêu Thiên Ý cười đắc ý: "Quả nhiên chỉ là một tên nhóc! Chiến đấu sao lại có chuyện phân biệt giới tính chứ! Thua rồi tìm cớ!"

Kẻ kia cố kềm cơn giận: "Ta không tìm cớ! Có giỏi thì đánh lại đi! Ta khiêu chiến nàng!"

Thiên Ý trêu chọc: "Khiêu chiến ta? Thôi đi, ta không muốn làm nhục kẻ bại tướng! Mà người tên là gì ấy nhỉ? Long Hiên? Luyện 10 năm nữa rồi đến tìm ta!"

Câu nói và ánh mắt xinh đẹp của Thiên Ý làm gợi lại ký ức trong đầu Long Ngạo. Lúc đó là vài ngày trước khi Thiên Ý tiến vào bí cảnh. Long Ngạo xin Long Ẩn một bảo vật cải trang để dạo chơi Long thành một cách thoải mái...

Tưởng là có một cuộc du ngoạn thoải mái, nào ngờ một vụ giết người đoạt bảo xảy ra, hung thủ bỏ chạy rồi đem món bảo vật cướp được dí vào tay Long Ngạo, lúc tên này kịp nhận ra thì liền ném món bảo vật đi nhưng không qua được ánh mắt của Thiên Ý, vốn đang truy đuổi tên cướp.

Vậy là một trận đánh diễn ra, Long Ngạo mang ra một bảo vật dài, thứ này được vài băng kín bên ngoài nên trông khá bình thường, lại có thể tự bay nên khiến người khác lầm tưởng hẳn là Linh Vương Hữu Ý. Cuối cùng Long Ngạo bị Thiên Ý đánh mẻ đầu và giải lên đồn công an, sau đó mới được giải oan.

Lúc đấy thì Thiên Ý rối rít xin lỗi: "Hì hì... Là do ta nhầm lẫn, người tên gì?"

Long Ngạo ngờ ngác trước vẻ đẹp thuần khiết và nụ cười tỏa nắng của Thiên Ý, lắp bắp đáp: "Ta tên Long... Hiên!"

Thiên Ý gật đầu: "Long Hiện? Được, gặp rắc rối gì cứ đến tìm ta!"

Thấy Long Hiện đang trong dòng hồi tưởng, Thiên Ý tò mò hỏi: "Người cười cái gì?"

Long Hiện lắc đầu: "Không! Ta đâu có cười? Nghe nói mấy hôm trước nàng bị thương?"

Thiên Ý xụi mặt xuống: "Đừng nhắc nữa..." Nửa câu sau nàng làm bầm rất nhỏ: "Tên đáng ghét đó..."

Cảm thấy có chút buồn bực, Thiên Ý quyết định đi diệt âm binh cho khuây khỏa, nàng nói với Long Hiện: "Người mới vào đúng không? Đi, ta giúp người lấy điểm..."

Nhìn Thiên Ý lướt đi và kẻ tên Long Hiện ngơ ngảng theo sau, tim Dương cảm thấy một cơn mất mát, hóa ra có một người có thể khiến nàng từ lạnh lùng trở thành tươi tắn, có một người mà nàng muốn sát cánh nơi chiến trường, và người đó không phải hắn...

Hết chương 152

Chương 153: Hội Ngộ Phi Thường

Sau khi Liêu Thiên Ý và Long Hiên rời đi, Dương cũng trở về Vong Linh điện để chuẩn bị cho cuộc triệu tập quần hùng.

Lúc Dương về gần đến nơi, Vong Linh điện vốn bất khả xâm phạm giờ lại phát sinh biến cố...

Vong Linh điện cổ lão chìm trong làn sương tím mờ mịt, chợt sự tĩnh lặng bị tiếng ầm đá phá tan rồi một bóng người văng ra từ một ô cửa sổ, kẻ này trượt dài trên đất rồi chật vật gượng dậy, là Phúc Pháp.

"Phúc Pháp, ngươi có sao không?"

Khi Thu Thúy chạy đến đỡ Phúc Pháp dậy, từ trong điện có một người mang khăn trùm kín đầu bước ra, kẻ này lạnh lùng lên tiếng: "Kẻ nào tự xưng là Sùng Hạo đâu? Bảo hắn ra gặp ta!"

Thu Thúy bức xúc mắng: "Ngươi là cái thá gì mà có tư cách bảo Sùng Hạo đến gặp? Lại còn ra tay đánh người, Sùng Hạo sẽ trừng trị ngươi!"

"Hừ! Ta ở đây chờ hắn trừng trị!"

Lúc này, Dương cũng vừa về đến, thấy Thu Thúy đang đỡ Phúc Pháp, liền hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Thu Thúy tức giận chỉ về phía người che mặt: "Hắn tự nhiên xông vào đòi gặp Sùng Hạo, Phúc Pháp nói Sùng Hạo không có ở đây,

hắn liền ra tay đánh Phúc Pháp!"

Dương cả giận quay sang gã che mặt, làm vẻ mặt lạnh lùng ác độc để đe dọa: "Đánh người của Vong Linh điện ta, ngươi muốn chết kiểu nào?"

Kẻ kia khịt mũi: "Ngươi là Vua Âm Binh Lý Hữu Thực? Bảo Sùng Hạo ra đây gặp ta!"

Thấy kẻ kia kiên quyết đòi gặp Sùng Hạo, trong lòng Dương thầm suy đoán rằng kẻ này hẳn là có thù oán với Sùng Hạo, lại liếc sang Thu Thúy, người mang họa vì giả danh Sùng Hạo, Dương nổi ý định trêu chọc nàng, liền đáp lời gã che mặt: "Hừ! Ta chính là bạn trai của Sùng Hạo! Cần gì ở nàng thì cứ nói thẳng với ta!"

"Ngươi!"

Từ "ngươi" là người che mặt và Thu Thúy cùng nói, Thu Thúy đương nhiên hiểu rằng ý Dương muốn ám chỉ nàng là bạn gái hắn. Nhưng kẻ che mặt lại không biết chuyện Thu Thúy giả danh Sùng Hạo nên tưởng rằng kẻ tên Hữu Thực này đang miệt thị Sùng Hạo. Và thật ra, kẻ che mặt chính là Sùng Hạo, chỉ là cố tình che mặt đổi tên để truy tìm kẻ nào dám mạo danh hắn.

Nghiến răng ken két, Sùng Hạo lấy ra một thanh kiếm rồi đập đất xông thẳng về phía Dương, nhưng Dương kịp thời nhảy lùi tránh kiếm.

Tránh được một kiếm, Dương được đà châm chọc: "Làm gì mà nóng thế? Ta nói Sùng Hạo là bạn gái ta khiến ngươi ghen à?"

"Câm miệng!" Sùng Hạo càng tức giận, tiếp tục vung kiếm chém Dương tới tấp khiến Dương phải chật vật lui mình tránh né.

"Này, có gì từ từ nói, ta dùng đến Tử Vong khí thì số người khó sống đấy!" Bất ngờ trước tốc độ xuất kiếm và phản xạ của kẻ che mặt, Dương liền chuyển sang nghị hòa.

"Cứ dùng!" Sùng Hạo đáp cộc lốc, vẫn không ngừng sẵn đến.

Dương tiếp tục thương thảo nghị hòa: "Này, cả Linh Tướng cấp 4 còn suýt chết vì Tử Vong khí của ta, người nên suy nghĩ kỹ kẻo hối hận không kịp..." Sùng Hạo chém càng bạo hơn, mấy lần chém trúng Dương, nhưng vì cấp linh lực tương đương và vũ khí thô sơ nên chưa đủ gây sát thương cho Dương, mục đích của Sùng Hạo chính là làm tiêu hao linh lực của Hữu Thực để hắn không thể điều khiển âm binh.

Nhưng kẻ này đã sai lầm, linh hồn Dương khác thường nên ở cấp độ tương đương thì không ai có thể đơn thân độc mã làm hắn cạn kiệt linh lực...

Còn Dương cũng đang cố tình tránh né để đối phương mệt mỏi, hạn chế dùng đến Tử Vong khí, nhưng Dương cũng đã nhầm, đối phương càng không phải người thường để có thể mệt mỏi sau vài trăm đường kiếm...

Ở cấp Tướng, linh hồn chưa đủ nhạy cảm để có thể cảm nhận tính đặc trưng của mỗi linh hồn, cho nên cả Dương và Sùng Hạo đều chỉ biết đối phương có cấp độ tương đương mình mà không thể nhận ra sự quen thuộc của nhau. Còn những đặc điểm như hình thể, giọng nói, mùi hương đều có thể dễ dàng thay đổi nên càng khó nhận ra.

Nhưng có một người nhận ra mối liên hệ của Lý Hữu Thực và kẻ giấu mặt. Ở phía xa, Hoài Bảo trong thân phận Vũ Lôi Phong đã theo dõi toàn bộ diễn biến của trận đánh giữa Dương và Sùng Hạo. Nhìn

Sùng Hạo hươ thanh kiếm dỏm trông như con diên còn Dương thì không ngừng né tránh y như con khỉ, Hoài Bão tròn mắt há mồm khó hiểu: "Hai đứa nó bày trò gì vậy?"

Lão sư phụ ra vẻ suy tư: "Chắc là diễn trò để người khác tưởng chúng không phải là Võ Phi Dương và Sùng Hạo... Cũng có thể chúng hợp tác bày trò giả ngu để đánh úp người đấy!"

Hoài Bão gật gù: "Hai thằng này thật xảo quyết! Đã thế thì ta cứ giả vờ không biết để xem các người có mưu mô gì, hừ!"

Ý nghĩ vừa dứt, Hoài Bão liền xòe quạt giấy trên tay ra rồi lướt đến chắn giữa Sùng Hạo và Dương: "Dừng tay!"

Có người can ngăn, Dương thở phào nhẹ nhõm, còn Sùng Hạo hỏi kẻ phá đám: "Người muốn gì?"

Hoài Bão trong lốt Vũ Lôi Phong nho nhã phất quạt, mỉm cười nói: "Chỉ là thấy hai vị đây ẩu đả phí sức nên ra tay can ngăn thôi..."

Nhìn Vũ Lôi Phong nho nhã nhẹ nhàng, trong đầu Dương và Sùng Hạo nảy ra cùng một ý nghĩ: "Điều điều gay gay y như thằng Bão! Lẽ nào chính là nó?"

Dương tò mò hỏi: "Người là ai mà xem vào chuyện của bọn ta?"

Hoài Bão lịch sự giới thiệu: "Ta tên Vũ Lôi Phong, còn hai vị..."

Nghe Vũ Lôi Phong xưng tên, Dương và Sùng Hạo lại có cùng một ý nghĩ: "Vũ Lôi Phong? Mưa, sấm và gió... là bão? Nó là Hoài Bão! À mà không đúng, làm gì có chuyện lộ liễu như vậy? Có lẽ kẻ này muốn giả danh Hoài Bão và phải biết rõ kiểu cách của Hoài Bão... Nhưng cấp độ nó cũng tương đương mình... Chẳng lẽ nó là..."

Đến đây thì suy nghĩ khác biệt, Dương thì nghĩ: "Vũ Lôi Phong không lẽ là Sùng Hạo!"

Còn Sùng Hạo thì nghĩ: "Vũ Lôi Phong là Võ Phi Dương!"

Dương nhìn Vũ Lôi Phong, nhếch mép cười và nghĩ: "Hay cho Sùng Hạo! Mình cứ giả nai rồi tìm cơ hội chơi nó một ván mới được!"

Còn Sùng Hạo cũng liếc Vũ Lôi Phong, ánh mắt lộ chiến ý: "Giỏi lắm Võ Phi Dương! Ta cứ vờ như không biết, để xem mi mà giờ trò thì ta đập cho một trận!"

Sau đó hai thằng lại có cùng suy nghĩ: "Nhưng như vậy... không lẽ..."

Rồi Dương và Sùng Hạo kinh ngạc nhìn nhau và cùng nghĩ: "Thằng này chẳng lẽ là Nguyễn Hoài Bảo?"

Rồi Dương cười gian nháy mắt với Sùng Hạo để ra hiệu: "Ta biết mi là Hoài Bảo rồi! Hợp tác chơi thằng Sùng Hạo một ván không?"

Sùng Hạo gật đầu ra vẻ hiểu ý, nhưng thật ra lại hiểu nhầm ý Dương thành: "Ta là Hoài Bảo đây! Có muốn hợp tác chơi thằng Dương một ván không?"

Còn Hoài Bảo thấy Dương và Sùng Hạo đang ra ám hiệu cho nhau, trong lòng liền cười lạnh: "Quả nhiên hai thằng khốn này đang hợp tác chơi mình! Hừ!"

Cuộc hội ngộ kỳ quặc đã làm tan chiến ý của Sùng Hạo, Dương cũng bắt đầu sắp xếp chuẩn bị cho cuộc hội tụ quần hùng dưới danh phận Vua Âm Binh Lý Hữu Thực.

Trở lại với Liêu Thiên Ý và Long Ngạo, hai người đang nghỉ ngơi sau một trận dọn dẹp âm binh.

Sau một thời gian dẫn đo, cuối cùng Long Ngạo cũng gắng gượng hỏi Thiên Ý một vấn đề mà hẳn rất tò mò: "Nghe nói... lúc đến đây nàng đã gặp qua một người tên là Võ Phi Dương?"

Nét mặt Thiên Ý vốn đang tươi tắn thoải mái, khi nghe đến cái tên Võ Phi Dương liền trở nên lạnh lẽo: "Võ Phi Dương? Ta không gặp, nhưng ta rất muốn gặp..."

Giọng Thiên Ý lạnh lùng và đầy thù ý khiến cho Long Ngạo cảm thấy toàn thân run rẩy, một áp lực khủng khiếp!

"Khí thế thật bá đạo, lại có thù oán với Võ Phi Dương?" Trong đầu Long Ngạo lập tức nghĩ đến một người: "Long Chúc Diễm?"

Nhưng ngay sau đó hẳn lắc đầu phủ định, bởi trước khi vào bí cảnh này, Long Ngạo đã gặp mặt Long Chúc Diễm trong khu trại canh gác, hơn nữa, Diễm là Linh Đế, không có khả năng tiến vào nơi này sớm như vậy.

Kể từ lúc đấy thì Thiên Ý trở nên trầm lặng, khiến Long Ngạo lo lắng thầm nghĩ: "Làm cho một người vui vẻ nhiệt tình như Thiên Ý khi nghe tên người lại trở nên lạnh lùng băng giá như vậy... Võ Phi Dương người đã gây ra chuyện ác gì?"

Thiên Ý nhận ra sự lo nghĩ trong lòng Long Hiện, sau hồi lâu trầm mặc, nàng hỏi: "Dường như người quen biết Võ Phi Dương?"

Long Ngạo gật đầu: "Có từng gặp qua..."

Thiên Ý tò mò: "Hắn là người thế nào?"

Long Ngạo suy nghĩ rồi đáp: "Một kẻ rất đáng ghét..."

Thiên Ý hỏi tiếp: "Vậy hắn rất xấu xa?"

Long Ngạo phân vân, rồi lắc đầu: "Ta không biết, riêng ta chưa từng thấy hắn làm gì xấu xa, nhưng hắn vẫn rất đáng ghét!"

"Vậy tại sao ngươi ghét hắn?"

Long Ngạo đáp: "Trước đây ta ghét hắn vì ta nghĩ hắn có những thứ ta không có nên hắn mới tài giỏi hơn ta, còn bây giờ ta ghét hắn vì ta biết hắn dù không có những thứ ta có thì hắn vẫn tài giỏi hơn ta!"

Thiên Ý gật gù: "Nghĩa là trước đây ngươi ganh tỵ với điều kiện của hắn, còn hiện tại ngươi ganh tỵ với tài năng của hắn?"

Long Ngạo gượng gạo gật đầu, thấy Thiên Ý mỉm cười nên tò mò hỏi: "Nàng cười cái gì?"

Thiên Ý đáp: "Cười vì ngươi ngốc, rõ ràng ngươi không còn ganh tỵ với hắn, mà là ngươi đã khâm phục hắn! Nếu ngươi là nữ thì ta còn nghi ngờ ngươi đang thích hắn!"

Long Ngạo trợn mắt: "Ta không phải loại đó! Ta chỉ thích nữ giới!"

Thiên Ý che miệng cười khúc khích: "Ta chỉ đùa thôi!" Sau đó nàng lại buồn bã nói: "Thật ra... ta còn không biết thích một người là như thế nào..."

Long Ngạo suy nghĩ rồi đáp: "Thích một người? Là... lúc nào cũng muốn gặp người đó..."

Khi Long Ngạo nói, trong đầu Thiên Ý liền nghĩ đến Lý Hữu Thực, nhưng nàng cảm thấy hiện tại Lý Hữu Thực là người nàng không muốn gặp nhất...

Long Ngạo vẫn tiếp tục nói: "Chỉ cần nhìn thấy người đó ta liền cảm thấy vui vẻ..."

Thiên Ý vẫn nghĩ đến Lý Hữu Thực, nhưng khi gặp hắn, nàng chỉ cảm thấy một nỗi buồn không rõ lý do...

"Ở bên cạnh người đó, ta sẽ trở thành một người hoàn toàn khác, tươi vui như cây khô gặp mưa rào..."

Với Thiên Ý, khi ở gần Lý Hữu Thực, nàng từ một người vui vẻ dễ gần trở thành một tảng băng lạnh lùng cô độc...

"Mỗi động tác, mỗi cử chỉ, mỗi nụ cười của người đó đều là thứ đẹp đẽ nhất..."

Thiên Ý nghĩ đến những gì Hữu Thực làm, toàn những hành động khiến nàng cảm thấy đáng ghét...

"Và dù người đó làm ra lỗi lầm gì, ta vẫn sẵn sàng tha thứ..."

Thiên Ý nghĩ đến lúc nàng chịu một kiếm và một đấm rồi quay đi, Hữu Thực ngỏ ý giúp đỡ nhưng khi nàng nói một câu "Không cần" thì hắn liền bỏ mặc nàng, cơn hờn giận lại trào dâng trong lòng nàng...

Long Ngạo kết câu: "Đối với ta có lẽ là như vậy..."

Thiên Ý thở dài, theo những gì Long Hiên nói thì mọi cảm xúc của nàng đối với Lý Hữu Thực đều đối lập với thích, vậy chẳng lẽ nàng thù ghét hắn? Nhưng nàng biết cảm xúc này không phải thù ghét, bởi

nàng đang mang một mối thù không đội trời chung...

Lúc này Long Ngạo nhận ra mình nói hơi nhiều, liền đổi đề tài: "Nghe nói Vua Âm Bình Lý Hữu Thực kêu gọi mọi người tụ hợp ở Vong Linh Điện?"

Thiên Ý gật đầu.

Long Ngạo nói tiếp: "Không rõ hấn mưu đồ gì, nhưng kẻ này nghe nói không phải người Long thành, và đa số người vào đây đều là nhân tài của Long thành chúng ta, ta phải đến xem hấn giờ trò gì để còn ngăn chặn..."

Thiên Ý dẫn đo ròi gật đầu: "Ta cũng đi..."

Hết chương 153

Chương 154: Mặt Trời, Nhật Thực Và Đầu Lâu

Khu doanh trại canh gác cổng bí cảnh, một lão già tay mang mâm cơm tiến về nơi một căn lều tách biệt với các căn lều trại còn lại.

Dừng trước cửa lều, lão già gọi: "Công chúa, lão mang thức ăn đến..."

"Vào đi!"

Sau tiếng gọi, lão già nhẹ vén cửa lều bước vào, Diễm đang ngồi tu luyện trên giường, mắt không mở và hỏi: "Có tin gì mới không?"

Lão già đáp: "Vẫn chưa thấy Võ Phi Dương xuất hiện, trong những Linh Tướng cấp thấp bị tình nghi là Võ Phi Dương cải trang cũng không thấy ai dùng để lôi hay để hỏa... Nhưng có một người bị tình nghi, Vua Âm Binh Lý Hữu Thực, kẻ này theo mô tả thì dùng một thanh kiếm tên Tử Tình, lưỡi kiếm màu tím khá tương đồng với Tử Nguyệt thánh kiếm của Kinh Vô Nguyệt... Ngoài ra, kẻ này dường như có quen biết với tiểu thư Liêu gia, Liêu Thiên Ý."

Diễm gật đầu: "Được rồi, có tin gì mới thì đừng báo cho Long cung biết sớm, cứ báo trực tiếp với ta, ta muốn tự tay giải quyết hẳn!"

"Dạ rõ..."

Lão già lui ra, Diễm nói thầm trong lòng: "Liêu Thiên Ý... Hy vọng là cô đừng khiến ta thất vọng..."

Bên trong bí cảnh, theo lời kêu gọi của Lý Hữu Thực, nhiều người bắt đầu lập thành nhóm và tụ hội ở Vong Linh điện, hầu hết trong số này đều là Linh Tướng.

Đến giờ hẹn, cửa Vong Linh điện khai mở đón chào hàng chục cao thủ cấp Tướng tiến vào trong. Vua Âm Binh Lý Hữu Thực đang ngồi chễm chệ ở phía trước nơi trông như một bàn thờ đá cũ mòn, vách tường sau lưng hắn bị bụi phủ kín.

Thấy người đến khá đông, một tên trong số này nhìn về phía Hữu Thực và nói: "Ngươi là Lý Hữu Thực? Gọi chúng ta đến đây làm gì?"

Hữu Thực trừng mắt, cố tình giải phóng Tử Vong khí khiến thân ảnh hắn trở nên ma mị đáng sợ làm cho gã xác xược kia rùng mình lui lại. Sau đó hắn nói giọng lạnh lùng: "Vào chiến trường này một thời gian rồi, các ngươi có thấy điều gì lạ không?"

Mọi người xôn xao: "Có gì lạ? Một vùng đất chết tràn ngập tử khí và âm binh..."

"Có hắn là lạ nhất đấy! Linh Tướng luyện được Tử Vong hệ!"

Một số người tỉnh táo hơn: "Chiến trường này hình như quy mô hơi nhỏ..."

Người khác nói: "Chỉ có âm binh dạng người, chẳng lẽ cả hai phe Lê - Mạc đều không biết dùng linh thú?"

"Thực lực của âm binh quá yếu!" Câu này là một giọng nữ nói, Dương liền nhìn đến và nhận ra chính là Liêu Thiên Ý, nàng nói nhưng không nhìn hắn.

Dương gật đầu: "Đúng vậy! Âm binh nơi này quá yếu, chính xác là

chỉ có cấp bậc Linh Vương cấp thấp trở xuống! Thêm chi tiết diện tích không lớn và không có linh thú, ta có thể khẳng định nơi này chỉ là một phần nhỏ của chiến trường!"

Đám đông lại xôn xao bàn tán: "Một phần nhỏ? Vậy chẳng phải chúng ta vào đây phí công sao?"

"Không hẳn, biết đâu có đường vào khu vực khác thì sao!"

"Hay là... Lý Hữu Thực này đã tìm thấy lối đi?"

Dương gật đầu: "Đúng vậy! Lối đi chính là ở đây, và phương tiện di chuyển chính là tòa Vong Linh điện này!"

Một tên sừu nhi quát lên: "Vậy thì hãy mau mở đường cho bọn ta đi!"

Lập tức tên sừu nhi bị người khác vỗ đầu đau điếng: "Ngu! Nếu tự mở được thì hẳn đã đi một mình, gọi người đến đây làm gì?"

Dương lạnh lùng đáp: "Đúng vậy... Cần một lượng lớn linh lực cấp Linh Tướng để có thể khởi động tòa Vong Linh điện này!"

Một người đa nghi hỏi: "Linh lực? Ý người là bảo chúng ta nạp linh lực của mình vào tòa điện này? Hừ! Để rồi người dễ dàng diệt gọn bọn ta giành hết chiến tích sao!"

Dương cười nhạt: "Chiến tích? Người nên nhớ, chiến tranh đã chấm dứt từ 500 năm trước rồi! Chuyện người vào phe Lê hay Mạc và diệt được bao nhiêu người phe địch có còn quan trọng sao? Vua sẽ ban thưởng, sẽ thăng quan tiến chức cho người ư?"

"Nhưng có nhiều chiến tích sẽ đổi được thưởng ở Chiến Thần điện..."

Dương ngắt lời: "Chiến Thần điện ở đâu? Hàng trăm người đi khắp mọi ngõ ngách của nơi này có tìm được chút dấu vết nào không?"

Đáp án đương nhiên là không.

Người khác lên tiếng: "Cứ xem như người không vì chiến tích, vậy có thể người gạt chúng ta đến và giết sạch để luyện Tử Vong khí của người thì sao?"

Dương đáp: "Nực cười! Ngoài kia có hàng trăm Linh Sĩ, Linh Úy, Linh Tá, người đi hỏi xem ta có giết ai trong bọn chúng bao giờ chưa, còn các người, muốn giết thì ta chia lẻ ra để giết chứ sao lại ngu ngốc tụ tập lại rồi phải mỗi miệng thuyết phục?"

Để tăng tính thuyết phục, Dương giậm chân một phát, nắp cổ quan tài đá nơi góc phòng liền bật lên, một âm binh cấp Vương tỉnh giấc và tiến về phía Dương.

Tận mắt thấy Lý Hữu Thực giậm chân một cái liền gọi được âm binh cấp Vương, đám đông không khỏi rung mình, với khả năng này thì thật sự ở đây không có mấy người có thể chống lại Lý Hữu Thực.

Dương nói tiếp: "Ta vốn không muốn chia sẻ thông tin này với các người! Nhưng với vài người bọn ta thì không thể nào tích đủ linh lực để khởi động tòa điện này. Hơn nữa, hẳn là các người không muốn ở lại đây làm mồi cho bọn Linh Vương sắp tiến vào?"

Không hẳn là phải làm mồi, có thể là làm tay sai chẳng hạn, nhưng dù sao thì không ai muốn đang nghênh ngang lại đột nhiên phải lòn cúi khi kẻ mạnh hơn xuất hiện.

Đám đông bắt đầu bị Dương thuyết phục, nhưng một số người suy

nghĩ sâu sắc hơn vẫn còn phân vân: "Nhưng chiến trường khốc liệt hơn thì nguy hiểm cũng lớn hơn, chúng ta góp linh lực rồi khi sang nơi mới thì còn sức đâu để chống trả?"

"Đó là chuyện của các người!" Dương lạnh lùng đáp.

Riêng câu này thì không ai phản đối, muốn mạnh mẽ hơn thì phải liều mạng, đó là chân lý mà ai cũng biết.

Thấy không còn ai thắc mắc gì thêm, Dương vẫn giữ vẻ lạnh lùng, quay lưng lại và đặt tay lên bàn thờ đá rồi bắt đầu đưa linh lực của mình vào.

Đa phần người xung quanh đều là cấp Tướng nên đương nhiên nhận thấy Dương thực sự truyền linh lực của bản thân vào bàn thờ đá, đồng thời cũng nhận ra bức tường đầy bụi phía sau bàn thờ đang rung động, lớp bụi dần rơi xuống...

Khi lớp bụi tan đi, mọi người kinh ngạc nhận ra ở giữa bức tường có một cái khe thẳng tắp, hóa ra đây không phải tường, mà là một cửa đá.

Một người kinh ngạc chỉ vào trung tâm cửa: "Nhìn kìa! Chỗ đó đang sáng lên!"

"Chỗ đó" chính là trung tâm hai cánh cửa, nơi có một hình vòng tròn, chính xác hơn là mỗi bên cửa có nửa vòng tròn ghép thành hình tròn, nửa vòng tròn bên phải đang dần phát ra ánh sáng nhàn nhạt, còn nửa vòng tròn bên trái dường như càng lúc càng đen lại.

Một lúc sau, Dương thu tay lại và tỏ vẻ mệt nhọc nói: "Ta đã truyền gần hết linh lực đang có vào bệ thờ để các người khỏi lo chuyện bị ta ám toán, nhưng kẻ nào giở trò thì đừng trách ta dùng mạng đổi mạng

với các người!" Quả thật trước mắt người xung quanh là một Vua Âm Binh đang suy yếu, dường như chỉ còn đủ sức triệu hồi một âm binh để liều mạng trong trường hợp bị uy hiếp, nhưng thực chất lượng linh lực Dương tiêu hao chỉ là mức linh lực tối đa của một Linh Tướng cấp 1 bình thường, còn với kẻ có linh hồn khác thường như Dương thì chỉ là một phần nhỏ, tình trạng suy yếu hiện tại chỉ là Dương tạo ra bằng bảo vật che giấu linh lực của hắn.

Sau Dương, Hoài Bảo trong dạng Vũ Lô Phong cũng tiến lên đưa hơn nữa lượng linh lực đang có vào bệ đá, khiến cho nửa vòng tròn bên phải càng sáng hơn và nửa vòng tròn bên trái càng đen hơn.

Sùng Hạo cũng tiến lên đưa linh lực vào rồi đến Phúc Pháp, Thu Thúy cũng làm theo.

Thấy người thuộc phe của Lý Hữu Thực đều ra tay, đám đông dần bị thuyết phục nhưng vẫn còn đùn đẩy nhau.

"Người lên trước đi! Ta yểm hộ cho!"

"Khôn thế? Người lên trước đi!"

"Đéo có ngu!"

"Hừ! Một lũ hèn nhát!" Long Ngạo trong dạng Long Hiên mắng thăm một tiếng rồi bước lên, truyền phần lớn linh lực bản thân vào bệ đá.

Tiếp theo là Thiên Ý, Dương vẫn còn ái náy chuyện nàng vì hắn mà bị đâm một kiếm, nhỏ giọng nhắc nhở: "Đừng truyền nhiều linh lực quá..."

Dù chỉ là một câu nhắc nhở bằng giọng lạnh lùng, nhưng Thiên Ý không hiểu tại sao cơn hờn giận trong lòng nàng cũng theo đó tan

biến, nàng bối rối không biết đáp lại thế nào nên chỉ đành im lặng, làm cho Dương lầm tưởng rằng hắn đã nói lời thừa.

Sau khi Long Hiện và Thiên Ý truyền linh lực vào, hai nửa vòng tròn một bên càng thêm sáng, một bên càng thêm tối, một số người thông minh liền nhận ra điều đặc biệt.

"Nhìn xem, nếu càng sáng và càng đen hơn thì có phải giống như một nửa là biểu tượng Mặt Trời, một nửa là biểu tượng Nhật Thực không?"

"Mặt Trời và Nhật Thực? Chẳng phải là biểu tượng của hai vị Nữ Thần Ánh Sáng và Bóng Tối sao?"

"Chẳng lẽ cuộc chiến này có sự tham gia của hai Nữ Thần này?"

"Có thể là ba Nữ Thần!"

"Ba? Ai nữa?"

"Tử vong khí nơi này nhiều như vậy, nếu hoàn toàn từ tự nhiên thì không đúng lắm... Chẳng lẽ do tác động của Nữ Thần Tử Vong?"

"Có thể lắm! Nhưng không thấy có biểu tượng đầu lâu của Nữ Thần Tử Vong?"

Nữ Thần, tồn tại thiêng liêng và bí ẩn, là tín ngưỡng của hầu hết mọi người. Có rất nhiều lời đồn về tài năng và nhan sắc của Nữ Thần khiến cho bất cứ người nào cũng mơ ước được một lần được diện kiến Nữ Thần, để được giác ngộ chân lý của thuộc tính tương ứng với thuộc tính của Nữ Thần, để được nhận phước lành từ Nữ Thần hay đơn giản là được vinh dự là một trong số cực ít người có cơ hội tận mắt nhìn thấy Nữ Thần.

Dấu vết liên quan đến các Nữ Thần khiến lòng tò mò trong những người đang có mặt trở dậy, từng người bắt đầu tiến lên nạp linh lực vào bàn thờ.

Được vài chục người thay phiên nạp linh lực vào, biểu tượng Mặt Trời và biểu tượng Nhật Thực lúc này một sáng một tối rõ rệt, đến khi người cuối cùng tiến đến truyền linh lực vào, cửa đá rung chuyển rồi bắt đầu tách ra.

Ánh sáng lọt qua khe cửa, rồi một làn không khí trong lành khác biệt hoàn toàn với không khí trong gian điện lan qua, khung cảnh phía bên kia cánh cửa dần hé lộ, một nơi không còn Tử Vong khí tràn ngập mà là một rừng rậm hoang sơ với bầu trời trong xanh.

Lý Hữu Thực bước đến, đưa tay ra thử rồi bước qua cánh cửa, những người khác cũng tiếp bước theo sau.

Khi tất cả người trong Vong Linh điện đã bước qua cánh cửa và đang quan sát khung cảnh hoang sơ, chợt một người thích thú chỉ lên trời và nói: "Ô! Có cây Chiến Thần trụ biết bay kìa! Ngộ không?"

Đúng là một Chiến Thần trụ màu đen đang bay, nhưng là bay thẳng về phía bọn hắn với tốc độ khủng khiếp!

ẦM!

Khi cả bọn kịp nhận thức thì cây trụ đã bay đến và va vào một bức tường linh lực vô hình. Bức tường này chính là hệ thống bảo vệ cánh cửa, và sau khi kích hoạt thì hệ thống Vong Linh điện cũng cạn linh lực, cánh cửa biến mất trước khi bọn Dương kịp chạy trở về.

"Thôi xong!" Ai đó thẫn thờ lên tiếng, chợt mặt đất chấn động khủng

khiếp rồi ầm một tiếng, một con khi trắng to bằng tòa nhà đáp xuống ngay gần bọn Dương, con khi khổng lồ lông trắng như tuyết nhạt lấy Chiến Thần trụ đem gác lên vai rồi nhìn bọn Dương và gầm lên một tiếng dữ tợn.

"Đù!" Mặt Dương tái mét, sợ quá hóa cười thốt lên đúng một từ.

Hết chương 154

Chương 155: Đế Thú Chi Chiến

Sau tiếng gầm hung hãn, con khỉ trắng cầm Chiến Thần trụ đập thẳng vào nơi bọn Dương đang đứng, khiến bọn này hết hoảng chạy tứ tán.

ẦM!

Cây trụ nặng nề đập xuống làm mặt đất rung chuyển, Dương từng bị trụ đè nên biết trụ này cực kỳ nặng, hơn nữa còn có cơ chế tự vệ mạnh mẽ, vậy mà con khỉ dễ dàng thu phục và sử dụng một cách dễ dàng, chứng tỏ cấp độ của con khỉ này cực cao...

"Linh Vương cấp cao?" Không thể hỏi Google, Dương chỉ còn cách tự suy đoán.

Nhưng suy đoán của Dương lập tức bị Vũ Lô Phong gạt bỏ: "Không! Là Linh Đế!"

So với sinh vật hình người, các loài linh thú có tuổi thọ cao hơn nhưng trí tuệ thấp hơn và tu luyện cũng chậm hơn, vì vậy mà linh thú cấp Vương trở xuống thường yếu thế hơn so với người luyện hồn cùng cấp. Nhưng khi đột phá đến cấp Đế thì trí tuệ của linh thú bắt đầu được khai sáng và phát triển vượt bậc, cộng với thể chất mạnh mẽ, sức mạnh bản năng và kinh nghiệm chiến đấu vài trăm năm, linh thú cấp Đế lại nguy hiểm hơn so với người luyện hồn cùng cấp. Cho nên khi nghe Vũ Lô Phong nói con khỉ khổng lồ này là một Đế thú, tất cả những người có mặt, kể cả Dương và Sùng Hạo đều không khỏi rùng mình.

Vừa đập xuống, con khi lập tức giơ cây trụ lên cao, để lại một rãnh sâu trên mặt đất. Con khi gầm thêm một tiếng rồi tiếp tục đập thêm một trụ xuống chỗ bọn Dương.

Lần này lại né được, đám đông có người tò mò hỏi: "Hình như đâu phải Đế thú? Nó đánh chậm quá!"

Người khác lắc đầu: "Không phải nó đánh chậm, mà là nó chưa hề dùng đến linh lực..."

Một người rút ra kết luận: "Nó xem chúng ta như lũ kiến, không cần phí linh lực!"

ẦM!

ẦM!

Những đòn đập trụ lông trời lở đất liên tục giáng xuống.

Phúc Pháp gọi Dương: "Cứ né như vậy không phải cách! Người có thể gọi âm binh cản đường nó để chúng ta chạy không?"

Dương lắc đầu, hẳn đã thử gọi từ sớm nhưng bất thành, lý do là vì điều kiện thời tiết ẩm của khu rừng này nên đa số xác người ở khu vực này đã bị phân hủy hoàn toàn sau gần 500 năm vùi lấp, chứ không được bảo quản tốt như khu vực cũ với khí hậu khô cạn và tử vong khí tràn ngập.

Thêm một trụ đập xuống, chợt một bóng người nhảy lên trụ rồi chạy dọc thân trụ để trèo lên cánh tay của con khi, đồng thời gọi ra một thứ khá dài được quấn kín trong một lớp vải trắng. Người này là Long Hiện, cũng là Long Ngạo.

Long Ngạo vừa chạy vừa quát lên: "Tranh thủ lúc ta quấy nhiễu nó rồi chạy đi!"

Trong mắt những người có mặt, Long Hiên này đã làm một hành động đầy nghĩa hiệp. Nhưng Long Ngạo không phải anh hùng, cũng không thích làm anh hùng, sự liều mạng của hắn là vì Thiên Ý và tiếng quát của hắn cũng là dành riêng cho Thiên Ý, nhưng hắn không hiểu Thiên Ý...

Khi Long Hiên trèo được lên tay con khi thì Thiên Ý lại chậm chậm lấy ra ngọn tiêu ngọc, kề ngọn tiêu lên môi thổi một khúc tiêu.

Lúc này, hầu hết người có mặt bắt đầu bỏ chạy, vài người còn lại bao gồm cả Dương, Sùng Hạo, Hoài Bảo, Long Ngạo thì thay vì tập trung vào con khi thì lại ngạc nhiên nhìn về bóng hình xinh đẹp đang thổi khúc tiêu mê hoặc lòng người, sự mê hoặc cấp độ linh hồn.

"Tình Yêu?" Dương kinh ngạc tự hỏi, để có thể luyện thành thuộc tính đặc biệt này thì cần có một tình yêu to lớn đến dường nào? Hay nàng cũng như Diễm My, mang thuộc tính phi nguyên tố bẩm sinh, hoặc như hắn, thừa hưởng từ Nữ Thần?

Nhưng đây đâu phải lúc để Dương suy đoán, khúc nhạc của Thiên Ý khiến cho con khi khổng lồ có chút phân tâm, nhưng ngay lập tức tỉnh táo ra và hung tợn vỗ bàn tay to tướng xuống đầu Thiên Ý...

ẦM!

"Thiên Ý!" Long Ngạo đang bám trên tay còn lại của con khi lo lắng gọi to, nhưng khi khói bụi từ cú đập tay tan đi, trước mắt hắn là cảnh Liêu Thiên Ý mang sắc đẹp trắng trong thuần khiết giờ đang nắm trên tay của một người, Lý Hữu Thực. Long Ngạo nghiêng răng, vừa giận

vừa đau vì sự liều mạng của bản thân hóa ra lại là thừa thãi....

Nhận ra người bế mình lần nữa lại là Lý Hữu Thực, Thiên Ý đỏ mặt bĩu môi: "Ta từng nói là không cần ngươi cứu!"

Hữu Thực mỉm cười đáp: "Ta đâu có cứu nàng! Chỉ là muốn lần nữa được bế người đẹp trên tay..."

Mặt Thiên Ý đanh lại, rời khỏi tay Dương và mắng: "Đê tiện!"

Sùng Hạo ở xa nhíu mày suy nghĩ: "Không ngờ thằng Hoài Bảo này lại là đồ hai mặt! Bình thường thì ra vẻ chính trực, khi cãi tranh thì lập tức lộ ra bản mặt dâm dê! Hừ!"

Chỉ tội nghiệp cho Hoài Bảo đang đứng gần đó nghĩ cách hạ con khi, bị chửi oan mà không hề hay biết...

Sau cú vỗ hụt, con khi trắng đột nhưng ngừng chiến, mắt nhìn dáo dác xung quanh và gầm gừ như đang đề phòng gì đó...

Một cảm giác sờn tóc gáy lan truyền khắp trên những người đang đứng trong khu vực này, như thể có một ánh mắt đáng sợ nào đó đang dõi theo họ...

Chợt một tiếng xé gió phát ra, một sinh vật giống như sói, đứng bằng hai chân và có thân hình to lớn lướt đến ngoạm hàm răng sắc nhọn vào tay con khi khổng lồ, khiến con khi gầm lên đau đớn rồi ra sức vẩy tay ném con sói ra xa, đồng thời, Long Ngạo đang bám trên cánh tay đó cũng bị cú vẩy tay của con khi đánh văng đi rất xa, không rõ tung tích.

Hoài Bảo kinh ngạc thốt lên: "Lại là một Đế thú?"

Hai sinh vật cấp đé gầm lên rồi xông vào nhau, linh lực cấp Đé bộc phát...

"CHẠY!" Dương gào lên, định kéo Thiên Ý chạy đi nhưng đã không kịp, vì khi con khỉ trắng và con sói đang xông vào nhau, một sinh vật thứ ba trông như một bé gái khoảng 10 tuổi được đúc từ băng đá âm thầm xuất hiện, nàng giơ bàn tay ra trước, mắt nhắm lại rồi giải phóng linh lực. Linh lực Băng hệ cấp Đé lan tỏa làm cả khu vực trở thành băng giá, ngay cả Dương, Hạo, Bão, Thiên Ý cũng không kịp thoát đi và chịu chung số phận đóng thành băng giá...

Con khỉ trắng và con sói đen cũng bị đóng băng, nhưng tảng băng giam hai Đé thú này lập tức rung chuyển rồi nứt vỡ, hai Đé thú gầm gừ tức giận nhìn về cô bé. Khỉ trắng chụp lấy Chiến Thần trụ đập thẳng về phía nàng với tốc độ nhanh và mạnh hơn gấp nhiều lần so với khi đập vào bọn Dương trước đó, cô gái bị thân trụ đập tan vỡ thành hàng trăm ngàn mảnh băng trong suốt, nhưng những mảnh băng này lập tức bay lên rồi kết lại thành hình dạng cô gái như cũ, nhưng ngay lúc này thì sói đen xông đến há miệng ngoạm lấy đầu cô gái và dùng hàm răng sắc nhọn ra sức nhai đầu nàng nát vụn.

Lúc này khỉ trắng liền chớp thời cơ, thu Chiến Thần trụ trở lại và đập thẳng xuống người sói đen, sói đen vội giơ bàn tay đầy vuốt sắt lên đỡ lấy.

Chính lúc tay con sói chạm vào thân Chiến Thần trụ, toàn thân con sói đen lần nữa đóng thành băng đá, sức lạnh lan sang Chiến Thần trụ rồi lan đến tay khỉ trắng, con khỉ vội vàng giật lại cây trụ nhưng không được, vuốt tay và ngã bẹp mông ra đất, sức nặng của con khỉ gây ra một cơn động đất dữ dội làm băng trên mặt đất nứt ra.

Toàn thân con sói đen run rẩy dữ dội, nhưng lần này lớp băng không dễ nứt ra mà đang giằng co với sức mạnh của con sói, lúc này thì

con khi trắng lại đứng dậy chụp lấy Chiến Thần trụ giật ra, rồi cầm trụ ném thẳng về phía con sói.

Chiến Thần trụ khổng lồ bay sượt qua mặt đất, trúng vào những tảng băng đang giam cầm bọn Dương, Bảo, Hạo và Thiên Ý khiến cho những tảng băng này văng tứ tán trên không rồi rơi xuống những nơi cách xa chỗ cũ hàng cây số...

Tảng băng chứa Dương bay xa nhất rồi va vào một vách đá, nhờ sự va chạm với linh lực cấp Đế của con khi đưa vào Chiến Thần trụ nên lớp băng nứt vỡ, Dương ngã xuống đất và vội vàng hớp một ngụm không khí rồi nói: "Hộc! Suýt chết!"

Quả thật là suýt chết, nếu Dương không kịp vận Huyết Hỏa Cuồng lên toàn thân để chống trả sự xâm thực của băng và nếu không phải sinh vật hình người kia chỉ tập trung linh lực vào việc đóng băng hai Đế thú thì Dương đã lập tức thành xác người ướp lạnh.

Ngồi xoa bóp cơ thể đau nhức vì giá lạnh, Dương lo lắng nghĩ về những người bị đóng băng như hắn, Sùng Hạo và Hoài Bảo thì không đáng lo, riêng Liêu Thiên Ý khiến Dương rất lo lắng, liền thử hỏi Google nhưng vẫn như trước, Google hiện tại không còn đáp lời hắn.

Sau một hồi tức giận mắng chửi thậm tệ rồi chuyển sang khóc lóc năn nỉ ỉ ôi, thậm chí dọa tự sát mà Google vẫn im lặng, Dương thờ dãi nhìn khung cảnh xung quanh, một vùng rừng hoang sơ, đâu đó có một vài cột sáng bắn thẳng lên trời mà Dương biết chính là cột sáng báo vị trí của Chiến Thần trụ.

Mặt đất đã ngừng rung chuyển, có lẽ cuộc chiến giữa ba Đế thú hùng mạnh đã kết thúc, theo Dương suy đoán thì lũ Đế thú kia có nguồn gốc từ những linh thú mạnh mẽ được các luyện thú sư đưa vào

chiến trường này, sau 500 năm sinh sôi và tu luyện thì có linh thú đột phá cấp Đế cũng không phải điều quá lạ...

Sau một lúc suy nghĩ, Dương đứng dậy và tiến về hướng mà hắn nghĩ là Liêu Thiên Ý bị đánh bay đến. Long Ngạo cũng đang tiến về cùng một hướng...

Hết chương 155

Chương 156: Chìm Trong Bóng Tối

Trời không một gợn mây nhưng lại âm u lạ kỳ, Dương cô độc cất bước tiến về tòa kiến trúc quen thuộc, học viện Nữ Thần.

Gọi là quen thuộc, nhưng toàn bộ nơi này hoang tàn vắng vẻ như vừa trải qua một kỳ tận thế, mặt đường nứt vỡ, nhà cửa xung quanh sụp đổ, xe cộ, hàng quán ngổn ngang nhưng không thấy một bóng người.

Nhưng Dương cảm thấy rất bình thường...

Dương bước đến cổng học viện, nơi này giờ vẫn đứng vững, nhưng tường nhà và nền gạch đều phủ đầy rêu phong, cây cỏ mọc um tùm như đã bỏ hoang từ rất lâu...

Hắn vẫn cảm thấy không có gì lạ...

Chiếc đồng hồ lớn trên tòa nhà chính của học viện vẫn còn hoạt động, và tiếng kim đồng hồ là âm thanh duy nhất còn tồn tại ở nơi này. Dương không muốn nghe, vậy nên kim đồng hồ kia liền dừng lại, chính xác hơn là thời gian của nơi này đã dừng lại chỉ vì Dương muốn như vậy.

Rồi một người chỉ trong chớp mắt đã hiện ra ngay trên đỉnh tòa nhà, Hoài Bảo, trông hắn trưởng thành hơn rất nhiều, từng trải hơn rất nhiều. Dương không cảm thấy bất ngờ, bởi trước khi Hoài Bảo xuất hiện ở đó, hắn đã biết Hoài Bảo sẽ xuất hiện ở đó.

Hoài Bão lên tiếng: "Khống chế được thời gian, xem ra cuối cùng thì người cũng thành công chinh phục toàn bộ 12 Nữ Thần."

Dương không đáp, chỉ nhếch mép cười, một nụ cười hoàn toàn vô cảm. Đúng vậy, hắn đã thành công chinh phục 12 Nữ Thần, luyện công pháp Thôn Thiên Địa đến mức đại thành, nhưng hắn không còn cảm giác vui mừng thỏa mãn. Tại sao ư? Bởi chính tay hắn đã ra tay giết chết toàn bộ Nữ Thần, toàn bộ người thân, và cũng chính tay hắn hủy diệt đất nước này...

Hoài Bão tiếp tục nói: "Không có chút cảm giác thỏa mãn nào đúng không? Bởi vì mục đích của tu luyện là để bảo vệ mọi người, chứ không phải như người, giết tất cả mọi người để tu luyện!"

Dương lạnh lùng đáp lại: "Tu luyện để bảo vệ mọi người? Ha ha! Kính thưa quý ngài anh hùng của tổ quốc... suốt thời gian qua người luôn tìm cách ngăn chặn ta, nhưng cũng từng ấy thời gian người phải nhìn những người mà người muốn bảo vệ chết dần chết mòn trong tay ta, người có chút cảm giác thỏa mãn nào không?"

Hoài Bão lắc đầu: "Không! Nhưng ta không thẹn với lòng."

Dương bật cười: "Ta cũng không thẹn với lòng! Để nghịch thiên nên ta đã chọn đi con đường vong tình, chứ không như người, đi con đường hữu tình để rồi lần lượt nhìn người người quan tâm bỏ mạng! Lỗi do ta ư? Không! Đó là do thiên ý đã định! Đó là do số phận đã bày!"

Hoài Bão trong chớp mắt đã xuất hiện ở phía đối diện Dương, hắn đáp: "Thiên ý? Số phận? Nói cứ như kẻ nghịch thiên nhà người là người sẽ thuận theo thiên ý, không thấy mâu thuẫn sao?"

"Nói nhiều với hắn làm gì! Chấm dứt mọi chuyện ở đây thôi!" Một

giọng nói khác cất lên sau lưng, Dương biết người nói là Sùng Hạo.

Dương bật cười: "Hai người nghĩ còn có thể ngăn ta sao?"

Hoài Bảo lắc đầu: "Hai chúng ta thì không thể, nhưng thêm Minh Châu và Vô Danh thì sao?"

Dương nhếch mép cười, ý niệm vừa động liền có thể áp sát và bóp cổ Hoài Bảo giơ lên cao: "Ta chấp hết!"

Bộp!

Chợt một thứ gì đó rơi bộp xuống đầu Dương khiến hấn giật mình kinh ngạc, tại sao với sức mạnh hủy thiên diệt địa của hấn hiện tại lại có thể bị một thứ nhỏ bé vô tri làm bị đau? Rồi cảnh vật trước mắt mơ hồ...

Dương tỉnh giấc và nhận ra mình đang ngủ gật dưới một gốc cổ thụ, thứ làm hấn tỉnh là một quả đại rơi trúng đầu. Dương nhớ lại, từ sau khi bị đóng băng và văng đi, hấn bắt đầu đi tìm Thiên Ý, nhưng nơi này tràn ngập nguy hiểm khiến hấn không thể đi nhanh, đêm xuống và hấn tìm được nơi này để ngồi tranh thủ hấp thu linh lực chờ trời sáng rồi ngủ quên đi mất.

Ký ức hiện tại được tô lại thì ký ức trong giấc mơ vừa rồi cũng dần bị xóa nhòa, khiến Dương nhanh chóng quên sạch những gì thấy trong mơ và chỉ còn mơ hồ nhớ rằng bản thân rất bá mà không nhớ vì sao...

Bình minh đã ló dạng, đứng dậy vươn vai, Dương tiếp tục hành trình dưới bạt ngàn cây lá...

Ở một nơi khác, Hoài Bảo đang ngồi vận công sau khi hấp thụ được

linh hồn của một số linh thú hoang dã, chọt mặt đất nổi lên một trận rung động khiến Hoài Bảo giật mình mở mắt.

"Lại có chiến đấu?" Hoài Bảo hỏi.

Lão sư phụ gật đầu: "Đúng vậy, chấn động này có thể là từ con khi lông trắng, là linh thú Bạch Mao Mỹ Hầu, cấp bậc hẳn là Linh Đế cấp 1. Tạm gọi là Bạch Đế đi."

Hoài Bảo hỏi: "Vậy còn gã người sói và cô bé người băng kia?"

"Người sói? Đó là Chiến Lang Nhân, cũng Linh Đế cấp 1, tạm gọi là Lang Đế. Còn sinh vật hệ băng kia ta mới thấy lần đầu, cũng Linh Đế cấp 1."

Lần đầu thấy có sinh vật mà vị sư phụ uyên bác của mình không nhận ra, Hoài Bảo ngạc nhiên: "Thầy cũng không biết đó là sinh vật gì ư?"

"Không biết! Nó bị Chiến Thần trụ đập vỡ nát mà vẫn có thể tái tạo, hẳn là Hư Hóa, nhưng nếu có Hư Hóa thì hai tên sói và khi không thể nào đấu lại nó mới phải. Hơn nữa dường như con bé này trí tuệ không cao, ai đời đi xông vào phủ đầu sớm thế kia, sao không chờ Bạch Đế và Lang Đế lưỡng bại câu thương rồi xơi? Nói chung con bé này rất kỳ lạ... Cứ gọi là Băng Đế. Tốt nhất là tránh xa ba đứa này ra..."

Hoài Bảo gật đầu nhất trí, sau đó đứng dậy tiếp tục hành trình đi săn linh thú.

Chấn động mà thầy trò Hoài Bảo nghe được vốn phát ra từ vị trí khá gần Dương, vì ở hơn nên Dương có thể xác định chấn động này không phải do Bạch Đế gây ra như thầy trò Hoài Bảo nghĩ, mà là từ

sinh vật yếu hơn nhiều.

Sau một lúc suy xét, Dương từ từ tiến đến, định bụng tìm chỗ nấp để chờ cơ hội xông vào ăn hôi.

Đúng như Dương suy đoán, hung thủ gây ra chấn động không phải Bạch Đế, nhưng cũng là một con Bạch Mao Mỹ Hầu, nhưng kích thước thua xa Bạch Đế và cấp độ chỉ là Linh Vương cấp thấp, và đối thủ của con khỉ trắng này là một người mà Dương từng gặp qua, Long Hiện. Tất nhiên lúc này Dương không biết Long Hiện là Long Ngạo, cũng như Long Ngạo không biết Lý Hữu Thực chính là Dương.

Long Hiện đang chiến đấu uy dũng với con khỉ trắng bằng một ngọn thương được vải trắng quấn kín nhưng có thể tự bay lượn và tấn công theo ý muốn của Long Hiện. Tuy không còn được Google chỉ điểm nhưng nhờ kiến thức từng nhận được, Dương vẫn có thể biết thứ kia ít nhất là một Thánh Bảo, hơn nữa còn là Thánh Bảo cấp cao hơn so với Hắc Kim Thánh Khải của hắn bởi chuyển động linh hoạt hơn nhiều, chỉ là không thấy hình dạng thật nên không xác định chắc chắn được. Ngoài ra, Dương cũng có thể mơ hồ đoán được Long Hiện kia đang ở cấp bậc khoảng Đại Tướng, tuy nhiên vẫn khá chật vật trước khỉ trắng, nhờ vậy mà Dương đoán được con khỉ này hẳn là Linh Vương cấp thấp.

Dương không thích Long Hiện này, lý do là vì mối quan hệ có vẻ thân thiết giữa hắn và Liêu Thiên Ý, nhưng qua hành động xung phong nạp linh lực vào bệ thờ Vong Linh điện và hành động liều mình đánh lạc hướng Bạch Đế cho những người khác chạy thoát, Dương đánh giá kẻ này là người tốt, vậy nên hắn quyết định ra tay giúp đỡ.

Sau một lúc thăm dò thực lực của con khỉ trắng, Long Hiện trong lòng thầm mắng phiền phức, bởi hắn muốn hạ con khỉ này thì buộc

phải Long Hóa, nếu câu giờ thì sợ bọn linh thú khác kéo đến thì càng phiền phức, còn muốn bỏ chạy thì thật sự chạy không lại do chênh lệch cấp bậc.

Chợt Long Hiên cảm thấy phía sau có một người tiến đến đứng cạnh hẳn, người này hỏi: "Cần trợ giúp không?"

Long Hiên nhìn sang, nhận ra kẻ vừa đến là Vua Âm Binh Lý Hữu Thực, Long Hiên lập tức lắc đầu: "Không!"

Từ không vừa phát ra thì Long Hiên và Hữu Thực cùng lúc nhảy về hai hướng để tránh khỏi cú đâm trời giáng của con khí trắng. Đám huyệt, con khí liền gầm lên rồi đuổi về phía Long Hiên.

"Người không cần nhưng ta vẫn muốn giúp!" Hữu Thực nói, sau đó lấy Tử Tình kiếm ra và chém thẳng vào lưng con khí.

Những đòn chém của Hữu Thực đương nhiên chưa đủ xuyên qua phòng ngự của con khí trắng cấp Vương, nhưng lại khiến nó phải tiêu hao linh lực phòng ngự của nó, khiến con khí tức giận quay đầu lại nhìn Hữu Thực.

Sau vài nhát chém thử, Hữu Thực hỏi Long Hiên: "Phòng ngự mạnh quá, người có đòn nào đủ phá vỡ phòng ngự của nó không?"

Quên mất là bản thân vừa khẳng định không cần Hữu Thực giúp đỡ, Long Hiên suy nghĩ rồi gật đầu đáp: "Có! Nhưng cần một thời gian để kích hoạt."

Hữu Thực gật đầu: "Vậy thì được rồi! Ta sẽ cầm chân nó, người chờ cơ hội rồi ra đòn!"

Thực chất, trong lúc Dương cầm chân con khí thì Long Hiên hoàn

toàn có thể bỏ chạy, Dương không chắc Long Hiên có làm vậy hay không, nhưng hẳn chắc chắn nếu Long Hiên làm vậy thì hẳn cũng không gặp nguy hiểm gì, cho nên hẳn đánh cược, đổi chút mệt nhọc để biết nhân phẩm của Long Hiên.

Long Hiên cũng biết bản thân có thể chạy, nhưng hẳn không hèn đến mức đấy. Và Long Hiên cũng nghĩ đến trường hợp Hữu Thực lừa Long Hiên tung hết sức để rồi mượn tay con khỉ giết chết Long Hiên, nhưng nếu điều đó xảy ra thì Long Hiên vẫn không lo lắng vì bản thân còn ẩn giấu thực lực, cho nên hẳn cũng đánh cược, đổi chút mệt nhọc để biết nhân phẩm của Hữu Thực.

Vậy nên Long Hiên gật đầu, tranh thủ lúc con khỉ trắng bị Hữu Thực thu hút, liền gọi ngọn thương bọc trong vải về và bắt đầu thi triển một linh thuật mạnh mẽ...

Ngọn thương lơ lửng trước ngực Long Hiên, mũi thương nhắm thẳng về phía con khỉ trắng, và nhờ sự điều khiển linh lực từ Long Hiên mà ngọn thương này bắt đầu xoáy tròn với tốc độ cực nhanh.

Linh thuật mà Long Hiên thi triển khiến Dương nhớ đến Long Hán, lão cũng đã từng sử dụng linh thuật này để giết Dương nhưng thất bại vì Dương được Long Mẫu ban cho Thần lực. Nhưng vậy không có nghĩa là Dương nghĩ Long Hiên là con cháu Long Hán, bởi khi điều tra về Long Địch thì Dương cũng đã biết con cháu Long Hán không có ai tên Long Hiên.

"PHÁ!"

Lúc này thì Long Hiên hô lên, hai tay tụ lực rồi tung chưởng đẩy ngọn thương bắn thẳng vào lưng con khỉ trắng, đồng thời chính Long Hiên cũng bị phản lực đánh bật ra xa.

Mũi thương đâm thẳng vào lưng con khi, kết hợp lực xoáy khủng khiếp phá vỡ lớp linh lực phòng ngự của con khi. Dương vốn đã chờ sẵn nên liền lách mình tiến ra sau lưng con khi rồi dùng Tử Tình kiếm đâm thẳng vào vị trí mà ngọn thương của Long Hiện vừa đâm vào.

Mũi kiếm Tử Tình chỉ kịp đâm vào một đoạn ngắn, nhưng đã đủ đối với Dương, bởi mục đích của hắn là truyền Tử Vong khí vào cơ thể con khi.

Sau đó Dương rút kiếm, nhảy ra xa và quát về phía Long Hiện:
"Tranh thủ lúc này, chạy!"

Nhưng Long Hiện không chạy, thay vào đó, mắt hắn kinh ngạc nhìn về khoảng trời sau lưng Dương...

Dương bắt đầu cảm thấy bất ổn, chợt một âm thanh, nghe như tiếng rên mà cũng nghe như tiếng ngân nga của nữ giới, lại nghe như tiếng của u hồn từ địa ngục lan đến...

Dương quay người nhìn về hướng mà Long Hiện đang nhìn.

Tiếng rên càng lúc càng gần, đồng thời, một khoảng trời phía trước đã tối đen, và bóng tối kỳ lạ kia đang lan rộng về phía Dương.

Rồi con khi trắng cũng không còn chú ý đến bọn Dương, nó hướng về nơi bầu trời đang bị chia đôi giữa sáng và tối, quỳ xuống, đầu cúi chạm đất.

Dương và Long Hiện đều không biết rằng, tất cả linh thú nơi này, bao gồm Bạch Đế, Băng Đế và Lang Đế, cũng run rẩy quỳ xuống dập đầu.

Rồi bóng tối kia lan ra, nuốt trọn lấy Dương cùng Long Hiện, cả khu

rừng vừa trải qua ánh bình minh lần nữa chìm trong bóng tối, cùng với tiếng rên nhẹ nhàng mà lại khiến người nghe cảm thấy rợn người...

Và, Dương cảm thấy sinh mệnh của mình đang bị thiêu đốt từ từ...

Hết chương 156

Chương 157: Không Lối Thoát

Kiều Vô Song ngồi bên khung cửa sổ, tóc dài mềm mại đong đưa theo làn gió nhẹ.

"Tiểu thư, đã có tin tức từ bí cảnh mới phát hiện..." Lâu chủ Ngọc Lan gõ cửa rồi tiến vào nói.

Vô Song khẽ gật đầu.

Ngọc Lan nói: "Hiện tại cấp Đại Tướng trở xuống đã có thể tiến vào, có lẽ không lâu nữa thì Linh Vương cấp thấp cũng vào được, tiểu thư có muốn đến..."

Kiều Vô Song lắc đầu.

Ngọc Lan nói tiếp: "Về tin tức của Võ Phi Dương, không ai thấy hắn xuất hiện ở nơi đó, nhưng có một người tự xưng là Lý Hữu Thực, chỉ là Linh Tướng cấp thấp nhưng lại dùng được Tử Vong khí, mang một thanh kiếm lưỡi tím mà hắn gọi là Tử Tình..."

Kiều Vô Song gật đầu, qua thời gian tiếp xúc nhiều với Kiều Vô Song, Ngọc Lan dễ dàng hiểu được cái gật đầu này chính là ý Kiều Vô Song xác nhận Lý Hữu Thực chính là Võ Phi Dương. Ngọc Lan không biết tại sao, chỉ biết Kiều Vô Song khẳng định thì chắc chắn sẽ đúng.

Ngọc Lan lại nói: "Lý Hữu Thực này tiếp xúc với một cô gái..."

Nói đến đây, Ngọc Lan nhận ra mi mắt của Vô Song khẽ động, tựa

như đây mới là vấn đề nàng quan tâm.

"... cô gái kia có cái tên trùng với nơi này, Thiên Ý, Liêu Thiên Ý. Đường như cô gái này có quan hệ tình cảm gì đó với Lý Hữu Thực..."

Kiều Vô Song nhẹ gật đầu.

Lâu chủ Ngọc Lan tò mò: "Tiểu thư, Võ Phi Dương này đi đến đâu cũng có nhân tình, ta nghĩ thế nào cũng không thể tin rằng hắn có thể trở thành kẻ đi vong tình đạo?"

Kiều Vô Song lắc đầu, một sợi tơ quấn trên tay nàng lướt đến trước mặt Ngọc Lan và uốn lượn thành một dòng chữ: "Vong tình nghĩa là gì?"

Ngọc Lan nghĩ rồi đáp: "Vong tình nghĩa là tình đã chết? Ý tiểu thư là... muốn vong tình thì trước đó phải hữu tình?"

Kiều Vô Song gật đầu, nhưng sau đó lại lắc đầu, sợi tơ của nàng lại biến đổi thành một dòng chữ khác: "Ngoài vong tình và hữu tình, vẫn còn đường khác..."

Ngọc Lan đáp: "Là... vô tình?"

Kiều Vô Song gật đầu, nhưng đáp án đó là chưa đủ, nên sợi tơ của nàng lại biến đổi thành dòng chữ: "Đa tình!"

Khi thấy dòng chữ đa tình, Ngọc Lan đã hiểu tại sao từ khi gặp Võ Phi Dương ở cuộc thi Thanh niên anh hùng chiến trở về thì mọi kế hoạch của Kiều Vô Song đều thay đổi...

Đồng thời, Ngọc Lan cũng thoáng thấy gương mặt xinh đẹp của Vô

Song có nét cười, gò má nàng thoảng ửng hồng...

Ngọc Lan tò mò hỏi: "Tiểu thư... có một chuyện mà ta rất tò mò..."

Kiều Vô Song gật đầu ra ý bảo Ngọc Lan cứ hỏi.

Ngọc Lan nói: "Là kẻ thù, nhưng ta cảm thấy... tiểu thư không hề thù hận Võ Phi Dương, ngược lại, ta có cảm giác như tiểu thư... thích hẳn?"

"Không có!"

Sợi tơ đỏ thành dòng chữ không có gần như ngay lập tức, đồng thời Kiều Vô Song quay mặt đi để che dấu nét ngỡ ngàng trên mặt, nhưng làm sao qua được ánh mắt tinh tường của Ngọc Lan?

Thấy vị tiểu thư cao quý như băng thanh ngọc khiết này cũng có lúc lộ ra tâm tình thiếu nữ, Ngọc Lan cười thầm trong bụng, đánh liều tiếp tục hỏi: "Vậy theo tiểu thư, Phi Dương vong tình và Phi Dương đa tình, kẻ nào đáng ghét hơn?"

Ngọc Lan rất hiếm khi thấy Kiều Vô Song ra vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ về điều gì, lần này là một lần cực hiếm, sau đó sợi tơ của nàng uốn lượn tạo thành chữ khác: "Kẻ nào cũng đáng ghét..."

"Nhưng mà..."

Mơ màng nhớ lại thời điểm được Dương bé đi dưới vực Vô Hồn, Kiều Vô Song chợt liếc thấy nét cười trên mặt Ngọc Lan, liền đỏ mặt trừng mắt giận dữ, sợi tơ hóa thành dòng chữ: "A! Người gạt ta! Đi ra!"

Trở lại chiến trường trong bí cảnh, nơi Dương và Long Hiện đang bị

một màn đêm phủ kín.

Cảm thấy sinh mệnh bản thân đang bị thiêu đốt, Dương vận linh lực để ngăn cản sự xâm thực của Tử Vong khí và lo lắng nói: "Là bóng tối, nhưng sao lại mang theo Tử Vong khí?"

Long Hiện cũng có thắc mắc tương tự, hắn đoán: "Có thể là một linh thú nào đó luyện được cả hai hệ này, nhưng để có thể đưa bóng tối và Tử Vong khí lan khắp khu rừng như vậy..."

Dương và Long Hiện cùng nghĩ đến con khí trắng cấp Vương đang quỳ phục gần đó, cùng rừng mình nói: "...thì phải có một sức mạnh khủng khiếp!"

Tiếng rên vẫn lan đến theo từng đợt, cây cỏ bắt đầu có dấu hiệu héo úa trong bóng đêm mịt mù, những yếu tố đáng sợ kết hợp với nhau tạo thành cảm giác kinh dị rừng rợn...

Dương lấy ra một chiếc đèn, nhưng đến cả ánh mặt trời còn bị che khuất thì ánh đèn linh lực nhỏ bé của hắn làm sao có thể sáng nổi? Vậy nên cả hắn và Long Hiện chỉ còn cách đứng đấy hoang mang, vô phương vô hướng.

Thật ra cũng không hắn là vô phương vô hướng, Dương vẫn cảm nhận được linh lực từ con khí trắng, cho nên mục tiêu đầu tiên của hắn là tránh con khí này càng xa càng tốt, Long Hiện cũng có cùng ý nghĩ nên đã lùi xa từ trước.

Đuổi theo Long Hiện, Dương hỏi: "Người nghĩ vụ này thế nào? Có nên tập hợp mọi người lại không?"

Long Hiện hỏi: "Tập hợp lại? Để hợp sức tiêu diệt kẻ gây ra thứ bóng đêm này ư?"

"Ặc! Thứ kia không rõ là gì nhưng không dưới cấp Chúa Tế đâu! Ý ta là tập hợp lại tìm đường thoát ra khỏi đây!"

Long Hiện gật gù: "Cũng đúng... Nhưng sao không thử đánh với nó một trận?"

Dương trừng mắt nhìn về phía Long Hiện dù rằng trước mắt hắn tối đen: "Hự! Người không nghe ta nói gì sao? Ít nhất cũng Chúa Tế đó!"

Long Hiện cười nhạt: "Thì sao chứ! Võ Phi Dương, Sùng Hạo và Nguyễn Hoài Bảo đều có thể đánh với Chúa Tế một trận, có gì ta không dám?"

Qua tiếng nói của Long Hiện, Dương có thể nghe ra sự phẫn khích, mong chờ từ Long Hiện, đây là cảm giác chung của những kẻ đứng cảm truy cầu sức mạnh.

Dương thì khác, hắn luôn luôn sợ hãi, đối đầu với kẻ mạnh hơn thì hắn sợ bị giết, đối đầu với kẻ ngang cấp thì hắn sợ bị đau, đối đầu với kẻ yếu hơn thì hắn sợ tổn linh lực, nếu không có mục đích xác đáng hoặc đ-ng độ bất đắc dĩ thì hắn không ngu dại gì đi đối đầu với tồn tại cấp Chúa Tế. Nhưng cũng vì vậy nên trong lòng Dương đã sinh ra sự tôn trọng đối với kẻ tên Long Hiện này.

Di chuyển được một lúc, tiếng rên ghê rợn vẫn lan đến từng đợt nhưng đã nhỏ và ngắn dần, sau đó Dương nhận ra khoảng tối trong mắt nhạt dần, hình thù cây cỏ bắt đầu lộ nét. Không lâu sau thì Dương bị ánh sáng trước mặt làm cho lóa mắt, vùng tối bắt đầu bị thu hẹp trở lại, những cột sáng từ Chiến Thần trụ lần nữa rọi thẳng lên trời cao.

Cảm thấy cơ thể không còn bị Tử Vong khí xâm lấn, Dương thở

phào nhẹ nhõm: "Thoát rồi!"

Nhưng ngay khi dứt câu, Dương lập tức vỗ tay lên trán: "Ôi đêch!"

Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, tránh vỏ dừa lại trúng vỏ sầu riêng là câu đúng nhất với tình hình của Dương và Long Hiện lúc này, bởi không xa trước mắt bọn hắn là một sinh vật dạng băng trong suốt, Băng Đế.

Băng Đế có hình dạng như một bé gái 10 tuổi, hiện cô bé đang quỳ, nhưng khi đứng dậy cũng chỉ cao qua eo Dương. Dương biết trong thân hình bé nhỏ kỳ lạ kia là một sức mạnh khủng khiếp đến mức có thể dễ dàng biến hắn thành kem chuối trong tích tắc.

Nhưng ngoài sức mạnh đáng sợ, Băng Đế còn khiến Dương kinh ngạc bởi vì hắn không có tí thông tin nào về sinh vật này, phải nhớ rằng khi tìm hiểu thông tin về Bảo Ngọc thì hắn đã từng tìm hiểu qua hầu hết các loài sinh vật hình người.

Lúc này Băng Đế vẫn đang quỳ mọp xuống ở cách Dương vài chục mét, nhưng Dương biết ở khoảng cách này thì cô bé dễ dàng nhận ra sự hiện diện của hắn và Long Hiện.

Liếc Long Hiện, Dương nói: "Đế thú kia, đánh thử với nó một trận không?"

Long Hiện lắc đầu: "Giờ chưa phải lúc!"

Không phải Long Hiện tìm cơ, mà hắn không muốn lộ diện trước khi tìm thấy Võ Phi Dương.

Long Hiện vừa liếc chừng Băng Đế vừa nói: "Vậy nên..."

Dương cũng liếc chừng Băng Đế, vừa lúc thấy Băng Đế đang đứng

dậy, liền giật bản mình nói nốt câu của Long Hiên: "Mạnh ai nấy chạy!"

Dứt câu thì hai thằng lao thẳng đi, nhưng vừa chạy đi thì một bóng đen lao đến, là Lang Đế, con sói hung hung giơ vuốt vồ mạnh vào Long Hiên.

Binh!

"Long Hiên!"

Long Hiên trúng một đòn trời giáng và văng đi, không rõ sống chết, nhưng Dương cũng không có thời giờ lo cho người khác, bàn tay của Lang Đế vồ đến và bắt gọn lấy hắn.

Lang Đế đưa tay lên miệng chuẩn bị nhai đầu Dương.

"Chết tiệt!" Dương hoảng sợ mắng, lúc này thì Tiên Long hóa và Cùồng Nộ cũng không thể cứu được hắn, có chăng là nụ hôn của Bảo Ngọc...

Chợt một khúc nhạc thần tiên êm dịu vang lên, Dương nhận ra là tiếng tiêu của Thiên Ý.

Tiếng nhạc chỉ đủ khiến Lang Đế mất tập trung trong giây lát, mà lúc này thì đầu Dương đã nằm trong tầm răng của Lang Đế.

Chợt một cảm giác lạnh lẽo lan đến, cả người Lang Đế nhanh chóng trở thành một khối băng. Nhưng băng cũng vỡ tan ngay lập tức, Lang Đế gằm lên rồi xông tới tấn công Băng Đế.

Dương vẫn bị bắt gọn trong tay Lang Đế, nhìn thấy Thiên Ý có ý định xông đến liền quát to: "Thiên Ý! Chạy đi! Ta tự lo được!"

Vừa dứt câu, nắm tay Lang Đế bóp lại siết chặt lấy Dương, gã dường như đã quên mất Dương trên tay, dùng chính tay này tung một đấm trời giáng xuống đầu Băng Đế.

ẦM!

Cú đấm khủng khiếp đánh xuống làm cơ thể Băng Đế vụn vỡ văng ra khắp xung quanh, mặt đất sụp thành một hố lớn và cây cối ngã đổ, những sinh vật khác vốn đã quen với những cuộc chiến như vậy nên lập tức kéo nhau chạy ra càng xa càng tốt.

Bản thân Dương nằm trong nắm tay của Lang Đế, được hưởng ké linh lực phòng vệ của Lang Đế nên may mắn không vỡ thành ngàn mảnh như Băng Đế, nhưng cũng đau đớn toàn thân vì lực ép.

"Google! Cứu! Mẹ kiếp!"

Trong lòng Dương không ngừng gào thét, nhưng đáp lại chỉ là sự yên lặng của Google. Chẳng lẽ đây là bài học mà Google muốn dạy Dương, rằng hấn không có Google thì không thể làm nên trò trống gì?

Dương không biết, chỉ biết bản thân đang bị hành y hệt như cái thời còn là Linh Sĩ, khi xưa bị con khỉ khổng lồ nắm đầu đánh như con cún thì bây giờ bị con sói khổng lồ cầm như giun dế, trước là vì ỷ lại vào Google, giờ là vì không có Google.

Những mảnh vỡ của Băng Đế lần nữa kết tụ thành hình dạng cũ, khiến cho Lang Đế tức giận vươn mình tru lên một tràng dài rồi dùng tốc độ khủng khiếp của gã để liên tục đấm và cấu xé Băng Đế.

Còn Thiên Ý vẫn đứng đó, nàng không hiểu sao trong lòng rất lo lắng

và đang nghĩ cách cứu Lý Hữu Thực. Trong lúc định xông lên, nàng chợt nhận ra một tiếng động lớn đang ngày một đến gần, rồi hình thù to lớn của Bạch Đế cùng với Chiến Thần trụ lần nữa xuất hiện.

Bạch Đế nhảy lên cao, giơ Chiến Thần trụ qua đầu rồi nhắm vào phía Băng Đế và Lang Đế đập thẳng xuống.

ẦM!

Long trời lở đất!

Băng Đế lần nữa tan vỡ và tái tạo, còn Lang Đế với tốc độ nhanh nên đáng lẽ có thể kịp tránh lui ra, nhưng đôi chân gã đã bị Băng Đế toàn lực đóng băng nên không thể chuyển động, kết quả là lãnh trọn cây trụ đen khổng lồ vào đầu.

Lang Đế rú lên đau đớn, đầu gã lộ ra một vết nứt và đổ máu đầy mặt, liền xông vào Bạch Đế trả thù.

Bạch Đế định thu trụ về để phòng ngự, nhưng lại bị Băng Đế đóng thành băng đá, kết quả Bạch Đế bị Lang Đế đâm thẳng vào ngực.

Phá vỡ lớp băng và tóm lấy Lang Đế ném ra xa, Bạch Đế gầm lên giận dữ, hai chân giậm mạnh gây ra một trận rung chuyển đất trời.

Nhưng sau tiếng gầm, Bạch Đế và Lang Đế cùng nhận ra, rằng Băng Đế xảo quyệt mới là kẻ thù cần đánh bại trước tiên!

Vậy nên Lang Đế và Bạch Đế cùng hướng về Băng Đế.

Lang Đế lúc này nhận ra trên tay còn một thứ vương vít, liền đem quăng xuống đất. Thứ này chính là Dương, và được Liêu Thiên Ý lao đến đỡ lấy.

Lúc Thiên Ý và Dương vừa chạm đất, cũng là lúc một chiếc l-ng băng hình thành và giam lấy Dương cùng Thiên Ý. Hấn và nàng đã trở thành mồi của Băng Đế.

Hết chương 157

Chương 158: Đế Băng

Cuộc chiến giữa 3 Đế thú càng lúc càng dữ dội, Băng Đế đang một mình đối chọi với Lang Đế và Bạch Đế, còn Dương và Thiên Ý đã bị Băng Đế giam cầm trong một l-ng băng.

"Hữu Thực! Người không sao chứ?" Đỡ lấy Dương, Thiên Ý lo lắng hỏi.

Dương gượng dậy, toàn thân hấn đau nhức nhưng không quá nghiêm trọng: "Ta không sao... Bảo nàng chạy đi, sao không chạy!"

Thiên Ý tức giận: "Còn nói! Người bảo người tự lo được là như vậy sao?"

Mắt đất rung chuyển từng hồi, Dương nhìn gương mặt Thiên Ý, cơn giận khiến gò má nàng hồng lên, ánh mắt chăm chăm nhìn về hấn tựa như ba Đế thú kia không phải điều nàng quan tâm. Dương mỉm cười hỏi: "Nàng... lo cho ta sao?"

Thiên Ý định lắc đầu phủ định, nhưng nàng biết nét mặt nàng biểu hiện điều ngược lại, nên nàng không phủ định, cũng không khẳng định: "Nếu là người khác thì ta cũng sẽ như vậy."

Thiên Ý không nói dối, nếu là người khác, nàng vẫn sẽ giúp, nhưng sẽ không có thái độ giận dữ như đối với Dương, bởi đối với người khác, nàng giúp là vì nàng muốn giúp, còn đối với Dương, nàng giúp là vì nàng quan tâm hấn.

Dương không hiểu lòng Thiên Ý nghĩ gì, nhưng hấn thấy ánh mắt

nàng khi nói ra câu kia là thật, cho nên chút niềm vui vừa lóe lên cũng tan biến. Hóa ra nàng vẫn xem hấn như bao người khác, và hóa ra hấn tự suy nghĩ quá nhiều. Nhưng vấn đề là tại sao mới gặp lần đầu mà Dương đã cảm thấy Thiên Ý rất quen thuộc, cảm thấy bản thân rất quan tâm đến nàng dù không rõ nguyên do. Dù trong mắt Dương thì Liêu Thiên Ý không phải người quá mức đặc biệt, hấn không thích sự nhân từ với cả địch lẫn ta của nàng, không thích cái sự chua ngoa của nàng đáp lại mỗi lần bị hấn bế trên tay, không thích cả cái tính cách anh hùng sẵn sàng cứu giúp mọi người trong khi bản thân còn lo chưa xong của nàng.

Nhưng hấn lại cảm thấy bản thân hấn rất quan tâm nàng. Khó hiểu, cũng khó hiểu như nàng cảm thấy bản thân quan tâm đến hấn dù cực kỳ ghét dạng người như hấn.

"Giờ phải tìm cách thoát khỏi đây..." Thiên Ý lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Dương.

"Loại băng này rất khác thường..." Thiên Ý xem xét l-ng băng, định đưa tay chạm vào kiểm tra thử, chợt thấy một luồng băng của Băng Đế đánh đến, nàng liền đẩy Dương ra, còn bản thân bị khí lạnh đóng thành băng đá.

"Thiên Ý!"

Dương lo lắng tiến lại, định dùng Huyết Hỏa Cuồng phá vỡ lớp băng, nhưng lại sợ làm cho cơ thể Thiên Ý cũng vỡ theo băng nên liền dừng lại, thử chạm tay vào khối băng giam cầm Thiên Ý và nhận ra sức lạnh này vượt xa so với lần bọn hấn bị đóng băng trước đó, cái lạnh mà Linh Tướng bình thường trúng phải thì chỉ có nước chết ngay lập tức.

"Google! Làm sao để cứu Thiên Ý? Google!" Lòng Dương gào thét,

nhưng đáp lại chỉ là âm thanh chiến đấu của 3 Đế thú.

Sức Dương hiện tại thì khó có thể phá băng mà không làm tổn thương Thiên Ý, hẳn biết mình cần một sức mạnh ít nhất là ngang với Băng Đế: "Bảo Ngọc, đúng rồi, còn Bảo Ngọc!"

Bảo Ngọc trong không gian nhẫn, đang ngồi dùng hai tay đưa một quả ô mai to gần bằng đầu của cô nàng lên trước miệng, cái miệng xinh đẹp há to, đôi mắt tròn nhắm tịt chờ thời điểm cắn lấy một miếng ô mai đủ vị chua cay mặn ngọt.

Vừa cắn được một mẩu ô mai vào miệng, Bảo Ngọc chợt giật mình nhận ra bản thân bị Dương gọi ra khỏi không gian của nhẫn.

Cầm Bảo Ngọc còn chưa biết trời đất gì trên tay, Dương gấp gáp nói: "Bảo Ngọc! Mau hôn papa!"

Nói xong, Dương đưa Bảo Ngọc lên ngang miệng rồi hôn chụt lên môi, bất chấp sự kháng cự mãnh liệt của nàng.

"Á! Papa thú!" Bị Dương hôn lên môi, Bảo Ngọc giận dữ tung đấm tung đá túi bụi vào mặt hắn rồi chạy biến vào trong nhẫn.

Chờ một lúc mà không thấy có gì xảy ra, Dương lo lắng: "Sao không được? Lúc trước Bảo Ngọc hôn mình một cái là bá lên ngay mà?"

Thật ra Dương không biết một điều, người trao cho hắn nụ hôn khiến hắn mạnh lên vượt bậc trước kia không phải Bảo Ngọc mà chỉ là mượn thân thể Bảo Ngọc, và Bảo Ngọc cũng không hề biết hay nhớ gì về nụ hôn đó, cho nên hành động cưỡng ép của Dương lần này ngoài giúp hắn hóa thân thành Minh Béo ra thì không có tác dụng nào khác.

Trận chiến vẫn tiếp diễn, Thiên Ý vẫn bị đóng trong băng lạnh. Trong lòng Dương càng quẫn bách thì càng kêu gọi Google, càng gọi Google thì càng thêm tức giận, càng tức giận thì càng nhận ra sự lệ thuộc của bản thân vào Google.

"Hừ! Ta không tin không có người thì không thể làm nên chuyện!"
Tức giận và tự ái, Dương nghiêng răng lấy ra một thứ, là một khối tinh thể trắng trong lấp lánh, dị băng.

Chính là dị băng, dù chỉ là một loại dị băng không quá mạnh mẽ nhưng vẫn đủ để kích điên Huyết Ảnh Yêu Hỏa cùng Hắc Ma Đế Lô trong linh hồn Dương như hấn từng làm ở Long thành.

Dương hít sâu một hơi, vận linh lực để hấp thu viên dị băng, nhưng viên dị băng lấp lánh đã lọt vào tầm mắt của một sinh vật, Băng Đế.

Trong khoảng khắc Dương chuẩn bị hấp thu dị băng, Băng Đế cấp tốc lao đến, đưa bàn tay lạnh buốt ra chụp lấy viên dị băng tinh thạch của Dương, rồi cho vào miệng nhai.

Dương trợn mắt nhìn cảnh tượng quý dị đang diễn ra, một sinh vật hình người với toàn thân là băng nhai một viên dị băng tinh thể như nhai kẹo rồi nuốt ực vào bụng, sau đó còn phả hơi lạnh ra với vẻ mặt phê pha khó tả.

Và hình như Băng Đế đang mạnh hơn, nhưng linh lực cũng hỗn loạn hơn...

Dương chột giật mình, nhìn màu sắc cơ thể của Băng Đế, nhớ lại độ lạnh thấu cả linh hồn khi bị đóng băng, và nhận ra một sự thật không tưởng, chỉ tay vào Băng Đế, Dương run run nói: "Người... người là... Đế Băng?"

Đế Băng, đế vương của băng, không có cái tên hoa mỹ như Hắc Ma Đế Lô hay Huyết Ảnh Yêu Hỏa, Đế Băng chính là tên của Đế Băng, đơn giản và thuần khiết, loại băng này lạnh lẽo đến mức có thể đóng băng cả linh lực, thậm chí là cả linh hồn!

Băng Đế gật đầu ra ý xác nhận suy đoán của Dương là đúng, nàng là Đế Băng, một khối băng thật sự, cho nên mới có chuyện không cần Hư Hóa vẫn có thể tái tạo sau khi vỡ tan ra ngàn mảnh.

Bạch Đế và Lang Đế xông đến, Băng Đế liền khiến cả hai tên đóng băng trong tích tắc, rõ ràng uy lực của nàng đã mạnh hơn trước.

"Nhưng tại sao ngươi có hình người, lại còn có trí tuệ?" Dương ngạc nhiên hỏi.

Đế Băng không đáp, chỉ chìa bàn tay nhỏ nhắn ra, trông y hệt đứa bé đang xin kẹo.

Dương hỏi: "Ngươi muốn thêm dị băng tinh thạch?"

Đế Băng gật đầu.

Dương tròn mắt: "Dị băng đó! Hiếm có hơn dị hỏa rất nhiều, ta làm gì còn?"

Đúng như Dương nói, do đặc điểm khí hậu nên Việt Nam rất ít nơi có băng tuyết, chính vì vậy mà dị băng cũng cực hiếm so với các dị thuộc tính khác.

Trên mặt Đế Băng lộ rõ thất vọng, xem ra vẫn còn thèm thường, Dương không kèm nổi ý định dụ dỗ trẻ em, liền lục lọi lấy ra một viên băng thú hồn tâm chìa ra cho Đế Băng: "Có cái này được không?"

Đế Bạng cầm lấy viên băng thú hồn tâm có giá trị thua xa dị băng tinh thạch, sau đó cho vào miệng nhai rộp rền và nuốt ực vào bụng, mắt nàng nhắm lại, miệng phà khói ra vẻ khá phê dù không bằng lúc ăn viên dị băng tinh thạch. Nhưng điều này khiến Dương rất mừng rỡ, băng thú hồn tâm đối với hắn thì không khó kiếm, về tìm Thần Sư Đức Cường đem một bản vẽ Thánh Bảo ra là dư sức đổi cả rổ lớn, thậm chí cả dị băng tinh thạch cũng có thể tìm cách đổi.

Màn cho kẹo đã thành công, giờ đến màn dụ dỗ, Dương chỉ vào Thiên Ý và nói với Đế Bạng: "Thả chúng ta ra được chứ?"

Đế Bạng vừa đóng băng Bạch Đế và Lang Đế thêm lần nữa, vừa ra vẻ đắn đo.

Dương thả thính: "Thả chúng ta ra đi, ta cho thêm một viên băng thú hồn tâm?"

Đế Bạng ngây thơ gật đầu ngay tắp lự, sau đó khối băng giam cầm Thiên Ý liền tan biến. Đỡ lấy Thiên Ý, Dương mừng rỡ phát hiện nàng chưa chết mà chỉ hôn mê, liền tiếp tục dụ dỗ Đế Bạng: "Mau đưa chúng ta đến nơi an toàn, ta sẽ cho ngươi thêm vài viên băng thú hồn tâm!"

Đế Bạng chìa tay ra, ý bảo Dương phải đưa một viên hắn đã hứa trước đó cho nàng, trong lòng thầm cảm ơn Mộng vì những viên hồn tâm này là nàng chuẩn bị cho hắn.

"Ặc! Khôn thế!" Dương cảm thán rồi lấy ra một viên băng thú hồn tâm đưa cho Đế Bạng.

Lúc này thì Bạch Đế và Lang Đế lần nữa phá băng và lao đến tấn công Đế Bạng.

Đế Bạng nhận lấy viên băng thú hồn tâm từ Dương, đưa vào miệng cắn nuốt trước khi bị Chiến Thần trụ của Bạch Đế đánh cho vỡ vụn.

Những mảnh vỡ tụ lại, vừa thành hình liền bị vuốt của Lang Đế phá nát, Đế Bạng tức giận định ra tay đóng băng cả Lang Đế và Bạch Đế, chợt nhận ra linh lực bản thân càng lúc càng bất ổn, là do giao tranh giữa hai loại dị băng gây ra khiến nàng không thể khống chế linh lực.

Cơ thể bất ổn khiến Đế Bạng liên tục chịu những đòn trời giáng của Bạch Đế và Lang Đế, nên biết để kết tụ cơ thể như cũ cũng khiến nàng tiêu hao rất nhiều linh lực, vỡ càng nát thì tiêu hao càng lớn, và đến khi linh lực cạn kiệt thì cơ thể băng giá của nàng cũng mất khả năng hồi phục.

Vậy nên Dương tìm cách giúp nàng. Tranh thủ lúc hai con Đế thú tranh nhau tấn công Đế Bạng, Dương bế Thiên Ý đến một góc cây, còn bản thân hẩn chạy sang hướng khác và khởi động Truy Ảnh Cuồng Pháo.

Dương biết sức hẩn tuyệt đối không thể gây sát thương cho Linh Đế, nên mục đích của hẩn không phải gây sát thương. Chăm chú nhìn cảnh Lang Đế và Bạch Đế thay phiên nhau đánh tan xác Đế Bạng mỗi khi nàng định khôi phục cơ thể, Dương phải canh thời điểm sao cho phát bắn của hẩn phải đúng vào lúc một trong hai Đế thú dứt đòn, nghĩ thì dễ nhưng thật sự là rất khó vì tốc độ đánh của Đế thú nhanh khủng khiếp.

Khi Lang Đế một lần nữa cào nát cơ thể đang tái tạo của Đế Bạng, Dương khai hỏa. Luồng hắc lôi huyết hỏa bắn thẳng vào Bạch Đế, khiến con khi này đang trong thế chuẩn bị đập nát Đế Bạng liền đổi ý, dùng Chiến Thần trụ đập vào tia lôi hỏa do Dương bắn ra, vụ va chạm gây ra tiếng nổ lớn rồi cây trụ mang linh lực cấp Đế của Bạch Đế dễ dàng đánh bật luồng lôi hỏa của Dương như đánh một quả

bóng chày.

Nhưng trong khoảnh khắc Bạch Đế bận đánh bật luồng lôi hỏa, cũng là khoảnh khắc Lang Đế thu vuốt để lấy thể cho đợt chém mới, thì Đế Băng đã thành công tái tạo, đồng thời cũng kịp tung đòn đóng băng cơ thể của Bạch Đế và Lang Đế.

Dương gọi: "Chạy mau! Cơ thể người đang bất ổn, đừng đánh với chúng nữa!"

Đế Băng biết bản thân bất ổn, sau khi dẫn đo thì quyết định tìm nơi ẩn nấp, Dương vội chạy đến bế lấy Thiên Ý và được Đế Băng túm áo kéo đi.

Chạy được một đoạn thì Bạch Đế và Lang Đế phá băng, liền gầm lên dữ tợn rồi đuổi theo.

Hết chương 158

P/s: Cáo lỗi... em quên bém up bên YY

Chương 159: Trái Tim Nữ Thần

Căn nhà nhỏ giữa vườn hồng trong linh cảnh, Vy Ái ngồi trước gương soi, trong gương không phải mặt thật của nàng mà là một gương mặt giả, nàng đặt cho gương mặt này cái tên là Thiên Ý.

Hồng Hương lướt qua, tò mò đứng lại nhìn Vy Ái, nàng đang soi gương với vẻ mặt trầm tư hoài niệm.

"Đó chính là Thiên Ý?" Hồng Hương tò mò hỏi.

Vy Ái không đáp.

Hồng Hương lục lọi ký ức rồi nói: "Mẹ từng kể với ta về một cô nàng, để đi tìm cái gì gọi là tình yêu nam nữ, cũng là để khảo nghiệm với một người, nàng đã cải trang, lấy tên là Thiên Ý và tiếp cận kẻ kia..."

"Cuối cùng, kẻ kia vượt qua khảo nghiệm của nàng, cũng là lúc Thiên Ý vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc đời hắn, nàng vẫn chưa biết tình yêu là gì..."

Nhìn vẻ mặt trầm tĩnh của Vy Ái, Hồng Hương lắc đầu: "Vy Ái, Diễm Kiều là người hiểu rõ người nhất, nhưng không có nghĩa là Diễm Kiều lúc nào cũng hiểu đúng về người... Diễm Kiều nói người vẫn chưa biết yêu, nhưng ta lại nghĩ là người vẫn yêu mà chưa biết..."

Vy Ái vẫn im lặng.

Hồng Hương tiếp tục nói: "Giờ người lại tạo ra một Thiên Ý mới,

nhưng người kia cũng đã là người mới, liệu lịch sử vẫn sẽ lặp lại, hay Thiên Ý kia thậm chí còn bi thảm hơn xưa?"

Vy Ái tiếp tục im lặng, lớp mặt nạ tan biến để lộ gương mặt thật tuyệt trần, nàng nhắm mắt lại để ngăn dòng cảm xúc...

Thiên Ý mở mắt, nhận ra bản thân mình lần nữa được Lý Hữu Thực bế trên tay, muốn thoát xuống nhưng nhận ra cơ thể nhức mỏi vô lực.

Dương được Đế Băng túm áo chạy đi, phía xa là Bạch Đế và Lang Đế đuổi theo với tốc độ cực nhanh.

Chấn động từ cuộc đuổi bắt gọi Long Hiện tỉnh dậy, cú vỗ của Lang Đế khiến hắn bị thương nhưng không quá nặng.

"Hữu Thực, Thiên Ý?" Vừa đứng dậy liền thấy Đế Băng kéo Hữu Thực và Thiên Ý chạy ngang, Long Hiện tò mò gọi.

Hữu Thực thấy Long Hiện chưa chết, theo phản xạ định thờ phào thì nhớ ra Bạch Đế và Lang Đế đang đuổi đến, liền gọi to: "Chạy mau! Hai con thú kia đang đuổi đến..."

Tốc độ rượt đuổi rất nhanh nên khi Long Hiện nghe hết câu thì Đế Băng đã mang Hữu Thực và Thiên Ý chạy mất, đồng thời Lang Đế cùng Bạch Đế đã gần đuổi đến chỗ Long Hiện.

Long Hiện không rõ Đế Băng là bạn hay địch nên rất lo cho tình hình của Thiên Ý, định đuổi theo nhưng lại khó đuổi kịp, nên thay vì chạy, hắn đứng trước đường chạy của Lang Đế và Bạch Đế.

Hoàng Kim Ngạo Long hiện thân, vẫn là hình dạng Long hóa cấp độ 2 của Long Ngạo như trước, nhưng lại có thêm 3 mảnh vảy xanh

mọc ra trên một bên vai hấn, vảy này ngoài khác màu còn to lớn và sáng chói hơn cả vảy rồng vàng của Long Ngạo.

Ngọn thương của Long Ngạo lóe lên ánh vàng khi lớp vải băng tách ra, Long Ngạo trong lớp giáp rồng giơ tay chụp lấy thân thương rồi cắm cây thương vàng xuống đất.

ẦM!

Cây thương cắm mạnh xuống làm mặt đất rung chuyển, hai đế thú vừa đuổi đến cũng khựng lại, nhìn Long Ngạo nhỏ bé bằng ánh mắt đề phòng kỳ lạ, đề phòng bởi vì trên người Long Ngạo lúc này toát ra một sức mạnh khủng khiếp, đồng thời một trong ba chiếc vảy xanh trên vai hấn cũng đang dần chuyển màu từ xanh sang vàng.

Long thành, điện thờ Long Thần.

Long Ân mình trần mặc độc một chiếc quần đùi nằm trên ghế xếp, phơi thây ở khoảng sân trước điện thờ, dưới Long thành không có ánh nắng nhưng hấn vẫn thích mang kính râm, miệng nhóp nhép nhâm nhi xi rô đá bào. Đang phê pha huyết sáo, Long Ân chợt cảm nhận được gì, liền lắc đầu cười khổ: "Thằng khí gió này, xem vảy của ta như mấy cục pin tiểu vậy, phí phạm..."

Long tộc dù suy tàn nhưng không ai dám động đến, bởi Long tộc có đến hai vị Thần đang cùng tồn tại, Long Mẫu Thần Long và Long Thần Long Ân.

Dương lúc này đã được Đế Băng mang đi khá xa nên không biết Long Hiện đứng ra cản hai Đế thú, chỉ biết hai con ác thú kia đã không còn đuổi theo nên thở phào, lại thấy Thiên Ý mở mắt tỉnh giấc nên càng nhẹ nhõm hơn.

"Nàng ổn chứ?" Dương hỏi.

Thiên Ý đáp: "Ta không sao..."

Thiên Ý gượng dậy lần nữa nhưng không thành, Dương ngăn nàng: "Có lẽ băng của Đế Băng đã ảnh hưởng đến cả cơ thể lẫn linh hồn nàng, hiện tại không nên cử động, từ từ sẽ hồi phục."

Đế Băng vẫn tiếp tục chạy, nhờ tốc độ của Đế Băng mà Dương nhận ra nơi này rộng lớn hơn xa so với chiến trường khô cằn trước đó, cuối cùng Đế Băng dừng lại ở một vách núi đá. Dù là Đế Băng cũng không thể hoàn toàn khống chế dị băng yếu hơn trong thời gian ngắn, Đế Băng lúc này cảm thấy vô cùng khó chịu nên phải dừng lại để tiêu hóa dị băng mới hấp thu.

Dương hiểu cảm giác trong cơ thể Đế Băng bởi hắn cũng từng gặp trường hợp tương tự, cho nên hắn liền đặt Thiên Ý xuống rồi phá đá đào thành một hang sâu xuyên vào lòng núi để tạm thời cho Đế Băng trú ẩn hấp thu dị băng.

Trong khi Dương đào hầm, Long Ngạo đang kịch chiến với hai Đế thú, trên cơ thể Hoàng Kim Ngạo Long của hắn chi chít vết thương, vảy rồng rụng đầy đất nhưng vẫn kiên cường chống chọi cuộc tấn công quyết liệt của Bạch Đế và Lang Đế.

Một trong ba mảnh vảy khác màu trên vai Long Ngạo đã chuyển hẳn sang màu vàng kim, nghĩa là sức mạnh mà hắn mượn từ Long Ẩn cũng gần cạn kiệt, nhưng mục đích cản đường cũng đã thành nên Long Ngạo định tung đòn cuối rồi bỏ chạy.

Lợi dụng lúc bị Chiến Thần trụ của Bạch Đế đánh vắng đi, Long Ngạo trong dạng Hoàng Kim Ngạo Long gầm lên một tiếng dữ dội.

"GRAOOO!!!!"

Tiếng gầm dữ dội khiến hai Đế thú khựng lại, cả linh hồn lẫn cơ thể hoàn toàn mất kiểm soát. Long Ngâm, tiếng gầm của Rồng, là năng lực đặc biệt của Long tộc, tiếng gầm phát ra có thể khiến mọi sinh vật có cấp độ bằng hoặc thấp hơn mất kiểm soát cả cơ thể lẫn linh hồn trong thời gian ngắn, giống như thần dân khi đối diện cơn phẫn nộ của vua chúa.

Long Ngâm của Long Ngạo vốn không đủ sức ảnh hưởng đến hai Đế thú trước mặt, nhưng nhờ có sức mạnh từ ba mảnh vảy rồng của Long Ẩn cấy lên người nên Long Ngạo mới có thể khiến hai Đế thú mất kiểm soát trong phút chốc, đủ để hấn khởi động một linh thuật mạnh mẽ.

Ngọn thánh thương xoáy mạnh đến mức tạo ra một cơn lốc rồi được bắn thẳng vào ngực Lang Đế, nếu thành công thì cũng sẽ xuyên qua Lang Đế và đâm vào bụng Bạch Đế đang đứng ngay sau Lang Đế...

Khi ngọn thương gần chạm vào ngực trái của Lang Đế, chợt một bóng người xuất hiện rồi giơ cánh tay khô khốc ra chụp lấy cây thương, lực xoáy của thánh thương khiến cánh tay khô này bong tróc từng mảng sắp tan nát, nhưng những vết tróc lành lại ngay tức khắc, ngọn thánh thương của Long Ngạo xoáy một lúc rồi dừng hẳn.

"Hay cho Ngạo Thế, quả xứng danh siêu cấp Thánh Bảo truyền đời của tộc trưởng Long tộc!"

Tiếng nói phát ra khàn đặc và vô cảm, đồng thời Bạch Đế và Lang Đế cùng quỳ xuống dập đầu, không dám ngẩng lên.

Vẻ mặt Long Ngạo nghiêm trọng hẳn lên, bởi vì kẻ vừa chụp được thánh thương Ngạo Thế của hắn đang đứng yên trên không, mặc

hoàng bào và đội mã vua, lộ ra gương mặt khô khốc chẳng khác gì âm binh.

"Âm binh cấp Chúa Tế?" Long Ngạo đoán, nhưng lập tức gạt bỏ ý nghĩ này trong đầu, bởi dù là âm binh được triệu hồi bằng sinh mệnh lực cũng không thể còn nguyên vẹn ý thức như kẻ này, thậm chí còn dễ dàng nhận ra thương của hắn chính là siêu cấp thánh bảo Ngạo Thế của các đời tộc trưởng Long tộc.

Kẻ kia nhìn về phía hai Đế thú đang quỳ, sau đó mới liếc sang Long Ngạo: "Nhóc con, thấy trẫm sao không quỳ? Hay ngươi tưởng hoàng bào của trẫm là đồ hóa trang?"

Long Ngạo còn chưa kịp phản ứng thì kẻ kia đã phủ tay: "Đừng lo, không biết không có tội. Trẫm là hoàng đế triều Mạc, Mạc Minh Tông - Mạc Kính Vũ!"

Xưng tên xong, Mạc Kính Vũ thấy Long Ngạo vẫn đứng yên, liền quát: "Còn không mau quỳ xuống!"

Tiếng quát vừa dứt, Long Ngạo lúc này đã dùng hết sức mạnh từ một trong 3 mảnh vảy Long Thần liền bị một áp lực vô hình ép cho quỳ xuống, hai đầu gối đập mạnh vào đất.

Long Ngạo gượng dậy, không được, nên định dùng tiếp mảnh vảy thứ hai. Ba mảnh này vẫn là vảy Long Thần, nhưng là vảy sống được Long Ẩn dùng cách đặc biệt cấy ghép vào Long thể của Long Ngạo, khác xa so với loại vảy chỉ có thể dùng để phòng ngự mà hắn dùng trước đây.

Mạc Kính Vũ đã thấy Long Ngạo sử dụng mảnh vảy đầu tiên nên biết rõ vảy này chỉ dùng được một lần trong một quãng thời gian và cực kỳ có hại với cơ thể lẫn linh hồn của Long Ngạo, nên liền hủy bỏ áp

lực đặt trên Long Ngạo: "Kiên cường lắm! Vì trên tay ngươi là chữ Mạc nên lần này Trẫm tha cho ngươi, đừng phí phạm Thần lực."

Long Ngạo nhìn chữ Mạc trên mu bàn tay vốn đã tróc sạch vảy rồng sau trận chiến với hai Đế thú, hấn cười lạnh nói: "Cứ luôn miệng xưng trẫm, nhà Mạc của ngươi đã tuyệt diệt rồi! Chiến trường này chỉ là một phế tích và ta chọn vào phe Mạc không phải vì muốn phò Mạc như ngươi tưởng!"

Mạc Kính Vũ cũng cười lạnh đáp lại: "Trẫm biết! Nơi này khai mở lần nữa chính là do trẫm gây ra, tiếc là nơi này quá vững chắc nên trẫm chỉ có thể tạo một vết nứt nhỏ. Để làm chi ư? Đương nhiên là triệu tập quần hùng, tái lập vương triều nhà Mạc!"

Long Ngạo châm chọc: "Tái lập triều Mạc? Với sức của một mình ngươi? Ngươi có biết là hiện nay có bao nhiêu Chúa Tể đang xâu xé mảnh đất Việt Nam nhỏ bé này không?"

Mạc Kính Vũ gật gù suy nghĩ: "Nếu vẫn còn đang chiến tranh thì cùng lắm là bốn hoặc năm Chúa Tể..."

Long Ngạo lắc đầu: "Ngươi sai rồi! Tính riêng trên đất liền cũng có ít nhất là 10 Chúa Tể! Hiện tại không hề có chiến tranh, chỉ có cạnh tranh và đề phòng lẫn nhau."

Mạc Kính Vũ trước giật mình, sau bật cười: "Ha ha! Cạnh tranh và đề phòng! Hay, hay lắm! Trời muốn phục Mạc! Trời muốn phục Mạc! Ha ha!"

Cười xong lại thấy Long Ngạo nhìn mình như nhìn người điên, Mạc Kính Vũ nhướn mày: "Hừ! Thứ thanh niên mới lớn như ngươi làm sao hiểu được đại nghiệp phục quốc của trẫm! Nhưng mà ngươi mang Long thể Hoàng Gia, lại còn có thánh bảo Ngạo Thế, hấn là

con cháu của tộc trưởng Long tộc hiện tại và cũng là người được đưa lên kế nghiệp trong tương lai?"

Long Ngạo đáp: "Thì sao?"

Mạc Kính Vũ đứng khoanh tay trên không, đáp: "Đương nhiên là kết liên minh, Long tộc làm bá chủ của biển Đông, nhà Mạc của trẫm làm hoàng đế trên đất liền!"

Long Ngạo lắc đầu: "Tuy ngươi là Chúa Tể, nhưng còn chưa có tư cách để dựa hơi Long tộc ta!"

Mạc Kính Vũ cười to: "Ha ha... Long tộc vẫn là Long tộc, kêu ngạo và khinh người... Chúa Tể không đủ? Vậy thêm một thứ vũ khí có thể sánh ngang, thậm chí còn vượt qua Thần Bảo, thì sao?"

Long Ngạo khinh bỉ: "Làm gì có thứ vũ khí nào mạnh mẽ hơn Thần Bảo!"

Mạc Kính Vũ cũng khinh bỉ: "Nhóc tì nhà ngươi thì biết gì? Nếu không vì thân phận ngươi thì trẫm võ chết ngươi từ sớm rồi!"

"Bốc phét!"

"Ha ha... To gan lắm... Không tin ư, vậy trẫm hỏi ngươi, thứ bóng tối mạnh mẽ khi này ngươi thấy là từ đâu ra?"

Long Ngạo nhú mày: "Không biết!"

Mạc Kính Vũ trịnh trọng gật đầu: "Đương nhiên ngươi không biết! Nguồn gốc của thứ bóng tối đó chính là từ món vũ khí mà trẫm nói đến..."

Mạc Kính Vũ nhấn mạnh từng chữ: "Trái tim của Nữ Thần!"

Hết chương 159

Chương 160: Chương 160 : Ván Cờ

"Trái tim của Nữ Thần?" Long Ngạo bất ngờ nhưng sau đó cười nhạt: "Ý ngươi là một món bảo vật đặc biệt nào đó với một cái tên hoa mỹ?"

Mạc Kính Vũ nhếch môi: "Trái tim của Nữ Thần chính là trái tim của Nữ Thần, trái tim thật sự của một Nữ Thần thực sự!"

"Hừ, kẻ sống chui nhũi trong bí cảnh mấy trăm năm qua như ngươi thì lấy đâu ra trái tim của Nữ Thần?"

Mạc Kính Vũ nghiêng răng mắng: "Ngu dốt! Cuộc chiến này không đơn giản chỉ là tranh quyền đoạt vị như ngươi tưởng, mà còn là một ván cờ của các Nữ Thần!"

"Ván cờ?"

Mạc Kính Vũ vốn không thích thái độ ngạo mạn của Long Ngạo, nhưng phía sau Long Ngạo là thế lực Long tộc mà lão thèm muốn kết minh, nên Mạc Kính Vũ nén giận kiên nhẫn giải thích: "Sau khi đoạt lấy ngôi vua từ nhà Lê Sơ mục nát, Mạc Thái Tổ vốn mang tiếng cướp ngôi nên không được lòng dân, vậy nên người tìm cách nương nhờ một sức mạnh có thể thu phục lòng dân, sức mạnh của tín ngưỡng. Cuối cùng người tìm được sự hỗ trợ từ vị Nữ Thần tà nhất trong 12 Nữ Thần, Nữ Thần Bóng Tối."

"Có sự hỗ trợ dù chỉ là về mặt tinh thần của Nữ Thần Bóng Tối, những thần dân và thế lực tôn thờ Nữ Thần Bóng Tối bắt đầu

ngiên về nhà Mạc. Nhưng nhà Hậu Lê cũng cầu sự trợ giúp từ Nữ Thần Ánh Sáng, hai Nữ Thần vốn mâu thuẫn với nhau nên Nữ Thần Ánh Sáng dễ dàng quyết định trợ giúp nhà Lê ngăn chặn Nữ Thần Bóng Tối."

"Hai vị Nữ Thần sau đó đã thỏa thuận lấy kết quả cuộc chiến này để kết thúc mâu thuẫn cá nhân. Cuối cùng, như người đã biết, nhà Mạc của trẫm thua trận, đồng nghĩa với Nữ Thần Bóng Tối thua trận."

Long Ngạo hỏi: "Vậy trái tim người nói là của Nữ Thần Bóng Tối?"

Mạc Kính Vũ không đáp mà nói tiếp: "Sau thất bại, nhà Mạc của trẫm rút lui về Cao Bằng, chiến trường này cũng đóng cửa. Sau đó, chính xác là năm 1677, khi trẫm tại vị, chúa Trịnh nắm quyền đưa quân tấn công, trẫm bại trận, phải bỏ trốn bằng con đường lui mà các đời vua trước để lại, con đường duy nhất còn lại để tiến vào chiến trường này. Và để ngăn cản sự truy sát, chính tay trẫm đã hủy diệt cánh cổng cuối cùng!"

Trong lịch sử của thế giới cũ của Dương, năm 1677, Mạc Kính Vũ bại trận chạy sang Trung Quốc rồi không rõ sống chết, còn trong lịch sử của Việt Nam ở linh giới, Mạc Kính Vũ cũng bại trận và mất tích và cũng không rõ sống chết.

Hồi niệm, Mạc Kính Vũ ngửa gương mặt khô khốc lên trời cười thê lương: "Ha ha... Chạy thoát, nhưng thê thiếp phi tần của trẫm vì yếu đuối nên bị diệt sạch! Chỉ còn trẫm và vài tên nam tướng cấp Đế chạy thoát vào đây. Lúc đó ta đau đớn và hối hận tột cùng, dòng dõi nhà Mạc ta vậy là tuyệt hậu! Vì đã phá hủy cánh cổng duy nhất và không đủ sức phá hủy không gian nên chúng ta chịu cảnh tù túng, các tướng lĩnh đều trọng thương để bảo vệ trẫm thoát cuộc truy đuổi nên từng người một qua đời, cuối cùng chỉ còn trẫm, như đa số hoàng đế, trẫm cũng tu luyện Sinh Mệnh lực nên tuổi thọ dài hơn

người thường. Rồi trăm may mắn đột phá Chúa Tế, tuổi thọ kéo dài nhưng rồi cũng sẽ tận, mấy mươi năm sau, trăm lần nữa đột phá, nhưng rồi lại đến lúc tận, may mắn thay, trăm đột phá lần nữa..."

"Người hiểu được không? Trăm mang trọng trách khôi phục triều Mạc, nên trăm không thể chết ở nơi này, vậy nên trăm luôn dùng sinh mệnh lực duy trì và phát triển sức sống ở mức tối đa cho đến khi cạn kiệt. Nhưng càng đến cuối cùng thì sinh mệnh lực càng không đủ chống lại tuổi già..."

"Trăm tuyệt vọng! Nhưng rồi ở những thời điểm gần đến cuối đời, trăm phát hiện nơi này xảy ra một hiện tượng, chính là thứ bóng tối có thể xâm lấn ánh sáng kèm theo tiếng rên rỉ thường mà người đã thấy!"

"Đó là lần đầu tiên bóng tối kia xuất hiện, trăm tìm đến và phát hiện ra nguồn gốc của thứ bóng tối và tiếng rên đó... Không phải từ trái tim Nữ Thần, mà từ nơi giam cầm trái tim của Nữ Thần!"

"Trái tim kia bị bóng tối giam cầm, trái tim của Nữ Thần Ánh Sáng!"

"Không ngờ được đúng không? Nhà Lê thắng, nhưng Nữ Thần Ánh Sáng lại thua! Trái tim của bà ta bị giam cầm trong bóng tối của Nữ Thần Bóng Tối, thời gian trôi qua, giam cầm kia suy yếu nên trái tim của Nữ Thần Ánh Sáng vẫy vùng, khiến bóng tối tạm thời bị đẩy ra, dẫn đến hiện tượng bóng tối xâm chiếm mà người thấy. Khi xưa là mỗi năm vài lần, rồi mỗi tháng vài lần, đến hiện nay là mỗi ngày một lần, có lẽ không lâu nữa, sự giam cầm này sẽ bị phá vỡ."

"Trái tim kia có sức mạnh gì ư? Ta hiện tại là Chúa Tế cấp 5, tuổi ta đã gần 400! Không phải ta sống dai, mà nhờ những lúc bóng tối bị đẩy ra, ta tiếp cận trái tim Nữ Thần và được tắm trong ánh sáng phát ra từ trái tim đó, thứ ánh sáng thần thánh này khiến linh hồn ta phát

triển nhanh hơn bình thường, cả linh lực hệ sinh mệnh cũng phát triển và tái tạo nhanh hơn, vậy nên ta vẫn có thể sống và tiếp tục đột phá. Người nghĩ xem, khi không còn bóng tối giam cầm, kẻ sở hữu trái tim kia sẽ có tốc độ tu luyện khủng khiếp đến dường nào, khi chiến đấu sẽ có lợi thế đến mức nào, chắc người cũng hiểu."

Long Ngạo gật đầu: "Có thể nói là một viên Thần Đan dùng được nhiều lần và dùng cho nhiều người!"

Mạc Kính Vũ đặc ý: "Thế nào, đủ để khiến Long tộc người động tâm chưa?"

Long Ngạo gật đầu: "Rất đáng giá!"

Mạc Kính Vũ mỉm cười nham hiểm, lão đương nhiên biết Long Ngạo ngoài mặt nghĩ khác, trong lòng nghĩ khác, nên lão cũng chưa nói hết bí mật về trái tim của Nữ Thần cho Long Ngạo.

Mạc Kính Vũ sực nhớ ra một chuyện, liền nhìn sang Lang Đế và Bạch Đế đang quỳ và nói: "Lang, đi gọi Băng trở về cho trẫm. Lại dám bỏ chạy trong khi chiến đấu, phải trừng trị thật nặng!"

Sau khi đào được hang động làm chỗ trú ẩn, Dương dẫn Đế Băng và bế Thiên Ý vào trong.

Thiên Ý không muốn cứ liên tục bị Lý Hữu Thực bế trên tay, nhưng cơ thể nàng hiện tại không thể phản kháng, càng không muốn phản kháng, bởi dù không muốn, nhưng nàng phải chấp nhận sự thật là cảm giác khi nằm trên tay tên đáng ghét này rất thoải mái...

Thấy Thiên Ý nhìn mình chằm chằm, Dương tò mò: "Sao thế?"

"Không có gì!" Thiên Ý quay mặt đi che nét thẹn.

Sắp xếp chỗ cho Đế Băng và Thiên Ý, Dương cũng ngồi vào một góc để vận công khôi phục linh lực bản thân, vừa vận công vừa suy nghĩ về những gì vừa trải qua.

Thiên Ý đang bình yên ngủ bên cạnh mình, nên Dương nghĩ đến hai người bạn từng sát cánh với hắn mấy ngày qua, Phúc Pháp và Thu Thúy, hai người này hoàn toàn không đủ sức chống tại Đế thú, nên Phúc Pháp đã kéo Thu Thúy chạy đi ngay khi Long Hiện xông lên. Dương lo cho Long Hiện, kẻ này không biết đã chạy thoát hay bị hai đế thú kia làm thịt. Còn Sùng Hạo và Hoài Bảo mà thật ra là Hoài Bảo và Sùng Hạo, tuy không có tung tích nhưng Dương không lo, còn mong hai tên này ăn hành càng bằm dập càng tốt.

Dương chuyển hướng suy nghĩ về ba Đế thú, theo kiến thức của hắn, Đế thú có trí tuệ và kinh nghiệm rất cao, thậm chí còn sáng tạo ra linh thuật riêng, nhưng ba Đế thú Dương gặp, bao gồm cả Đế Băng, đều chiến đấu hoàn toàn theo bản năng chứ không biết dùng mưu mẹo hay linh thuật, rất non nớt so với kinh nghiệm và trí tuệ mấy trăm năm của Đế thú.

"Chẳng lẽ bọn thú này đột phá cấp Đế sớm hơn nhờ ngoại lực?"
Dương nghĩ, chỉ có đột quá trong thời gian ngắn mới lý giải được cho trí tuệ và kinh nghiệm thấp bất thường của cả 3 Đế thú, và có thể những trận chiến diễn ra liên tục là cách để chúng đúc kết kinh nghiệm chiến đấu...

"Nhưng để làm gì? Và thứ gì có thể khiến chúng nhanh chóng đột phá Linh Đế?"

Đột phá Linh Đế, mục tiêu mà Dương đang quyết tâm nhắm đến, cho nên bí ẩn về 3 Đế thú khiến hắn cực kỳ tò mò. Một điều khác chính là Đế Băng, một khối băng lại có thể mang hình người và có trí tuệ,

thậm chí hiểu tiếng người thì quá bất thường.

Dương từng nghĩ Đế Bạng đã hóa thành Tinh Linh, nhưng một Tinh Linh có kích cỡ như Bảo Ngọc đã là khổng lồ, nên Tinh Linh có kích cỡ như người thật là điều không tưởng, hơn nữa, Đế Bạng chỉ có hình dáng giống người chứ không có cơ thể bằng xương bằng thịt như con người.

Đang ngồi suy nghĩ, chợt Dương cảm thấy hang động rung chuyển, không cần Google cũng biết nơi này đã bị phát hiện. Dương biết không sớm thì muộn cũng bị phát hiện, hẳn chỉ cần tranh thủ thời gian cho Đế Bạng áp chế dị băng, nhưng tốc độ áp chế của Đế Bạng chậm hơn hẳn tưởng, bởi Đế Bạng không có Google hỗ trợ như hẳn trước đây.

Lang Đế đang dùng bộ vuốt sắc nhọn để nới rộng cửa hang nhỏ hẹp của Dương.

Dương lo lắng hỏi: "Đế Bạng, đã ổn chưa?"

Đế Bạng cũng cảm nhận được Lang Đế đang tiến vào, nhưng hiện tại là thời điểm dị băng đang chống trả kịch liệt nhất, cơ thể nàng liên tục xuất hiện những vết nứt từ bên trong. Đế Bạng lắc đầu vài lần liên tiếp.

Vài lần lắc đầu, Dương hiểu ý Đế Bạng là cực kỳ không ổn, vậy nên hẳn liền đứng dậy đào một đường hầm mới để chạy.

Đào không bao lâu thì Dương bị chặn lại vì một chỗ đá cứng bất thường, tưởng là quặng kim loại, Dương tăng cường linh lực nhưng vẫn không xuyên qua, lúc này mới phát hiện chỗ cứng bằng phẳng khác thường.

"Là vách hầm trong núi? Đế Băng, giúp ta phá chỗ này!"

Đế Băng đang chống chọi cơn hỗn loạn, nghe Dương nói liền khó khăn giơ tay tạo ra một khối băng nhọn bắn thẳng về phía Dương chỉ.

ẦM!

Hang động rung chuyển, khối băng đâm qua lớp tường cứng tạo thành một cái lỗ. Nhìn vào cái lỗ, Dương mừng rỡ nhận ra không gian bên trong khá giống với bên trong Vong Linh điện, cũng có một bộ đá thờ và một cánh cửa lớn có biểu tượng mặt trời chia đôi.

"Mau! Phá rộng ra!" Dương mừng rỡ hét lên, Đế Băng cũng biết Dương thấy đường thoát, liền tung đòn mạnh hơn để phá tường.

Khi tường vỡ đủ để chui qua, Dương liền bế Thiên Ý chạy qua, Đế Băng cũng theo sau, Dương tiếp tục nói: "Giúp ta, truyền linh lực vào cho đến khi cửa mở!"

Đế Băng có vẻ phân vân.

"Mau! Chúng sắp đuổi đến rồi!"

Đế Băng nhìn Dương, nàng đang cực kỳ phân vân.

Dương nói: "Hãy tin ta! Ta sẽ giúp ngươi thoát khỏi nơi này..."

ẦM!

Lang Đế đã đến rất gần.

Đế Băng nhìn vào ánh mắt Dương, nàng vốn chán ghét nơi này, lúc

nào cũng phải chiến đấu, lúc nào cũng phải phục tùng, và từ ánh mắt Dương, nàng thấy hy vọng.

Vậy nên nàng giúp hắn...

Linh lực cấp để truyền vào bệ đá, vàng mặt trời trên cửa bắt đầu chuyển thành nửa sáng nửa tối, rồi không lâu sau thì cửa từ từ hé mở. Nhưng Lang Đế lúc này cũng ập đến.

Dương vội vã bế Thiên Ý lách qua khe cửa hẹp, đồng thời hắn quay lại gọi Đế Băng: "Mau! Chạy vào đây ngay!"

Đế Băng gấp gáp chạy đến, nhưng dị băng trong người phản ứng mạnh mẽ khiến nàng ngã ngay trước cánh cửa, Dương vội vã chạy đến nắm tay kéo nàng vào cửa, nhưng lúc này, Lang Đế cũng xông đến, không tấn công Dương hay Đế Băng, mà dùng vuốt cào vào bệ đá trước cánh cửa, làm bệ đá này vỡ ra.

Lúc này Dương đã chạy qua khe cửa, nhưng một nửa cánh tay hắn cùng Băng Đế vẫn còn chưa qua...

ẦM!

Bệ đá bị phá, cánh cửa khổng lồ cũng lập tức đóng lại với tốc độ cực nhanh, đến mức Dương còn không kịp nhận ra.

Thiên Ý đang nằm trên cát, nàng đã tỉnh, nhìn Dương, môi nàng run run, và đang rơi nước mắt.

Dương nhìn lại phía sau, nhận ra cửa đã đóng, Đế Băng đã không kịp thoát, và một nửa cánh tay hắn cũng ở lại phía bên kia cánh cửa.

Xung quanh toàn là cát vàng, bầu trời nắng gay gắt, lúc này thì hắn

biết hẳn đã mất một cánh tay, và đang lạc trong một sa mạc...

Hết chương 160

Chương 161: "Chích Chích Chịch Chịch!"

"Tay của người... Tay của người..."

Thiên Ý nằm trên cát, bất chấp cơn đau nhức thấu xương trong cơ thể mà gượng dậy để bước về phía Hữu Thực. Thiên Ý không biết nguyên do, chỉ biết tim nàng đang nhói lên từng cơn khi thấy máu đỏ trên cánh tay đứt của Hữu Thực, có lẽ nếu cánh tay đứt là tay nàng thì cũng không khiến nàng đau nhiều như hiện tại...

Tay chân run rẩy vì hậu quả của đóng băng, Thiên Ý vẫn gượng bước đến, chạm tay nàng vào cánh tay đã đứt mất một nửa của Hữu Thực, cố gắng dùng linh lực của bản thân để chữa trị phần nào thương tổn của hắn, nhưng không thể.

"Sẽ không đau nữa đâu... Sẽ không đau nữa đâu..." Thiên Ý vẫn cố gắng đưa linh lực của nàng vào để chữa trị cánh tay Hữu Thực một cách vô vọng, nàng khóc nức nở, môi run run liên tục lặp lại những câu dỗ dành, tựa như lời dỗ dành của một người...

"Mẹ?" Trong khoảnh khắc, Dương có cảm giác Thiên Ý rất giống một người mẹ đang dỗ dành đứa con nhỏ bị trầy da vì vấp ngã, giống như mẹ Diễm dỗ dành những lần hắn đánh nhau với bọn Khôi Lang rồi mang thương tích về nhà...

Mất một cánh tay là vết thương khá nghiêm trọng, nhưng trong thế giới lấy chiến đấu làm lẽ sống thì thương tật dạng này là rất bình thường, sao có thể khiến một người vốn xa lạ như Thiên Ý đau đến mất đi lý trí? Dương đoán, hoặc vì Thiên Ý quá nhân từ, quá tốt

bụng, hoặc vì nàng quá yêu thương hắn, và dù là lý do nào đi nữa, hành động của nàng vẫn khiến hắn vô cùng cảm động.

Thiên Ý không nghe tiếng Hữu Thực gọi mẹ, Dương cũng không nghĩ Thiên Ý thực sự là mẹ mình, hắn cảm động nắm tay nàng và ngăn nàng đưa linh lực vào tay hắn một cách vô ích: "Đừng lo... Chỉ là mất nửa cánh tay, ta biết một người có thể chữa khỏi..."

Thiên Ý vẫn nức nở khóc: "Nhưng mà đau lắm... Ta... ta không muốn người đau..."

Nếu người trước mặt là Hoài Bảo, Dương sẽ cật lực khóc la và năn nỉ để xin xỏ vài viên bảo đan trị thương, nhưng trước mặt là mỹ nhân Thiên Ý, nên dù đau nhưng Dương vẫn nén để giữ hình tượng, hắn mỉm cười và nói: "Vậy nàng có thể băng bó giúp ta được không?"

"Được... được... ta xin lỗi... ta xin lỗi..." Thiên Ý vội vàng lấy ra một viên tiên đan cầm máu trị thương đưa cho Hữu Thực rồi lấy bông băng, rửa vết thương rồi băng bó cho Hữu Thực.

Dù ngồi trên cát dưới trời vàng nóng bức, nhưng nhìn Thiên Ý đang dịu dàng băng bó vết thương cho mình, trong lòng Dương lại cảm thấy như đang tận hưởng một trong những giây phút bình yên nhất của cuộc đời mình.

Làn gió hiếm hoi thổi qua, mái tóc Thiên Ý khẽ lay đưa hương vào mũi Dương, khiến hắn không ngăn được cảm xúc, đưa cánh tay còn lành lặn lên vuốt mái tóc nàng...

Lần này Thiên Ý không phản ứng gay gắt như trước, nàng ngẩng mặt lên nhìn hắn, nước vẫn còn đọng trên đôi mắt đẹp.

"Sao ngươi lại cười?" Thiên Ý khó hiểu.

Dương đáp: "Ta cười vì nàng khóc..."

Thiên Ý vẫn nhìn Hữu Thực khó hiểu.

Dương tiếp tục nói: "Nàng khóc vì ta, nên ta cười vì nàng... Cười để nàng biết ta không hề đau, ngược lại ta đang rất vui vẻ, rất hạnh phúc..."

"Phải chi... ta có thật nhiều tay, thỉnh thoảng sẽ chặt một tay để được sự quan tâm của nàng..."

Ngôn từ sắc súa nhưng lại khiến Thiên Ý mỉm cười. Cười trong nước mắt, nàng lại càng xinh đẹp hơn, vậy nên, Dương ôm nàng vào lòng.

Thiên Ý không muốn phản kháng, bởi tựa vào hân khiến nàng cảm thấy rất thoải mái, nhưng nàng không muốn hân biết, nên nàng nói: "Thả ta ra..."

"Nàng có thể tự thoát ra nếu muốn, ta không hề dùng sức."

"Nhưng... cơ thể ta không thể cử động nữa..." Thật ra vẫn còn có thể gượng dậy nếu nàng muốn...

Dương không phản hồi, chỉ có hai trái tim đang hòa chung nhịp đập...

Tay nàng vô thức ôm lấy hân...

Thời gian dường như là bất tận...

Thiên Ý ngủ thiếp đi trong lòng Hữu Thực lúc nào không hay, khi tỉnh giấc thì thấy Hữu Thực cũng đang ngủ, nhưng vẫn chu đáo dùng

cánh tay còn lạnh lặn và áo khoác làm ô che nắng cho nàng.

Thiên Ý lo Hữu Thực mồi tay, nên với tay kéo tay hắn xuống, nhưng cánh tay tên này như tượng, không chịu nhúc nhích. Thiên Ý kéo mạnh hơn, vẫn không được, vậy nên nàng đành bỏ cuộc vì sợ làm hắn tỉnh giấc.

"Kẻ này dù đáng ghét nhưng mà..." Nghĩ thầm, Thiên Ý ngược nhìn gương mặt đang ngủ say của Hữu Thực, đầu nàng vẫn tựa vào hắn.

Đang nhìn Hữu Thực chăm chú, chợt thấy đầu hắn khẽ động, Thiên Ý giật mình vội nhắm mắt giả vờ ngủ tiếp, nhưng vài giây sau không thấy động nên nàng khẽ hé mắt ra, thấy hắn vẫn chưa thức nên lại tò mò nhìn ngắm. Thiên Ý không biết rằng, lúc nàng giật mình nhắm mắt lại thì Dương đã mở mắt và thấy hành động của nàng, nên hắn đã cố ý giả vờ ngủ tiếp.

Rồi thì Dương thình lình mở mắt và nhìn thẳng vào mắt Thiên Ý. Bị bắt gặp tại trận, gương mặt Thiên Ý ửng hồng, bối rối tìm lý lẽ để biện minh, nhưng không tìm ra.

Dương chỉ mỉm cười, nhìn trời nắng gắt và nói: "Nơi này nắng nóng quá, tay ta cũng ổn rồi, chúng ta tìm nơi khác xem thử nhé?"

"Được!" Thiên Ý gật đầu, định gượng dậy nhưng không nổi.

Dương đỡ Thiên Ý và nói: "Đừng lo, ta có phương tiện di chuyển đây!"

Dương không muốn để lộ thân phận, nhưng để đưa Thiên Ý sớm vượt qua sa mạc này thì hắn cần dùng Truy Ảnh với loại bánh xe đặc biệt có thể đi trên địa hình sa mạc.

Bằng hành động thường dùng, Dương gọi Truy Ảnh ra, nhưng lúc này mới nhận ra sự thật phũ phàng là cả nhĩn không gian trữ toàn bộ gia tài của hãnh cùng với Bảo Ngọc lẫn nhĩn không gian chứa Thiên Ảnh Dị Thú đều đã ở lại bên kia cánh cửa cùng với cánh tay đứt...

Dương đứng như tượng.

Thiên Ý nhận ra vấn đề của Hữu Thực, đồng nghĩa với việc nhận ra vấn đề của chính nàng. Hữu Thực đã mất phương tiện di chuyển, còn nàng đang mất khả năng di chuyển.

Hai người nhìn nhau, và lần đầu tiên hiểu được suy nghĩ trong lòng nhau, Thiên Ý hiểu Hữu Thực đang muốn nói rằng cách duy nhất để cả hai cùng đi là hãnh bế nàng, còn Dương cũng hiểu Thiên Ý muốn nói, rằng cách nào cũng được, miễn là không phải bị hãnh bế trên tay.

Vậy là Dương tự ý quyết định, hãnh sẽ bế nàng đi cho đến khi nào nàng có thể tự đi, nhưng lúc này hãnh còn quên một vấn đề khác, là hãnh chỉ còn một tay.

Dương quên cánh tay trái đã đứt mất một nửa, nên cứ thế đưa tay phải bế hai chân Thiên Ý lên khiến nàng theo phản xạ phải đưa tay ôm lấy cổ Dương để không bị ngã.

Cái sự quên khôn của Dương và cái sự phản xạ bản năng của Thiên Ý hóa ra lại thành một sự kết hợp ăn ý hoàn hảo, Thiên Ý ngượng đỏ cả mặt nhưng không thể buông tay khỏi cổ Dương, không phải nàng sợ ngã, mà nàng sợ Dương sẽ dùng cánh tay đứt đở nàng lại làm cho vết thương đau hơn.

Bế Thiên Ý trên tay, Dương chọn một hướng rồi cất bước tìm đường vượt qua sa mạc.

"Tay người còn đau không?" Thiên Ý giờ nằm ngoan trên tay Dương, lo lắng hỏi.

"Còn, và sẽ còn đau rất lâu dài..."

"Tại sao? Thuốc không có tác dụng?"

"Không phải! Còn đau là để còn được nàng quan tâm."

"Ta không có..."

"A! Tay ta đột nhiên đau quá!"

"Mau thả ta xuống để ta xem!"

"Ta đùa đấy!"

"..."

Ở một nơi không rõ vị trí, trong một gian nhà được trang trí giống như hoàng cung, Mạc Kính Vũ đang chễm chệ ngồi trên ngai vàng. Trước mặt Mạc Kính Vũ là Đế Băng, nàng đang nằm sấp trên nền nhà, cơ thể từ cổ trở xuống nứt vỡ thê thảm tựa như vừa trải qua một cuộc hành xác.

Mạc Kính Vũ lạnh lùng: "Làm nô tài của trẫm thì không kẻ nào được quyền hèn nhát bỏ chạy! Đáng lẽ phải xử trảm, nhưng người vừa đạt được kì ngộ hấp thu dị băng khiến thực lực tăng mạnh, xem như lập công. Lần này trẫm chỉ dùng cực hình, còn tái phạm sẽ xử trảm! Lui!"

Đế Băng tái tạo cơ thể một cách vô cùng khó khăn, quỳ lạy Mạc Kính Vũ một cái rồi đứng dậy, nhưng chưa lui mà nhìn về phía bên phải

Mạc Kính Vũ, nơi đặt cánh tay đã đóng băng của Dương.

"Còn không mau lui! Thứ này từ giờ thuộc về trẫm!" Quát lên, Mạc Kính Vũ tung chưởng đánh Đế Băng bay ra ngoài, vỡ vụn.

Còn lại một mình, Mạc Kính Vũ cầm lấy cánh tay của Dương, phá vỡ băng đóng trên hai ngón tay mang nhẫn của hắn để lấy hai chiếc nhẫn ra, thử tìm cách lục lợi không gian bên trong nhưng không thành.

"Hừ, chủ nhân chưa chết, cưỡng chế cũng không được, nhẫn này chất lượng rất tốt đấy! Nhưng rồi vẫn sẽ là của trẫm..."

Đặt cánh tay cùng hai chiếc nhẫn của Dương lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh ngai vàng, Mạc Kính Vũ đứng dậy và bay ra khỏi gian phòng.

Một thời gian sau, trong gian phòng yên lặng chợt phát ra một tiếng nấc, Bảo Ngọc rời khỏi chiếc nhẫn, mắt nàng đỏ hoe và đang khóc. Bảo Ngọc chạm vào chiếc nhẫn còn lại, Thiên Ảnh Dị Thú cũng xuất hiện.

Vuốt ve Thiên Ảnh, Bảo Ngọc méo máo khóc: "Hu hu... Papa mất tay rồi, chúng ta phải mang tay về cho papa..."

Nói xong, Bảo Ngọc cất cánh tay đã trở thành băng của Dương vào nhẫn, sau đó nàng ôm hai chiếc nhẫn và theo Thiên Ảnh Dị Thú chạy ra ngoài.

Thiên Ảnh Dị Thú ra ngoài liền chạy rất nhanh, đến ngã 3 cũng không cần suy nghĩ mà lập tức rẽ hướng như rất quen thuộc đường đi, khiến cho Bảo Ngọc ngạc nhiên: "Thiên Ảnh đi đâu vậy?"

"Chích chích chịch chịch!" Thiên Ảnh rít lên.

Bảo Ngọc tròn mắt: "Có cảm giác như chủ nhân ở đây? Ý người là papa?"

Thiên Ảnh lắc đầu, rít thêm một tiếng rồi dẫn Bảo Ngọc chạy đi...

Rừng Bạch Mã, Âm Đạo hội.

Hội trưởng Âm Đạo hội Dạ Vũ đứng khoanh tay, mắt nhìn vào một người thanh niên đang quỳ một gối trước mặt nàng và nói: "Nhớ kỹ, khi bóng tối tan đi cũng là khi trái tim kia suy yếu nhất, bằng mọi giá phải hủy diệt nó!"

Gã thanh niên tự tin gật đầu: "Rõ!"

Gã thanh niên lui ra, chỉ còn lại Dạ Vũ và một cô gái khác, cô gái này nói: "Người thật sự nghĩ hẳn làm được?"

Dạ Vũ mỉm cười: "Mị Như, Nữ Thần Sinh Mệnh ta còn bắt được, vậy thì lý do gì mà Nữ Thần Ánh Sáng ta lại không giết được?"

Mị Như gật đầu ra vẻ khâm phục: "Người quả xứng danh Nữ Thần tà ác!"

Hết chương 161

Chương 162: Ái Diễm Kiều

Nhìn Vy Ái nhắm mắt, Hồng Hương thở dài: "Thật sự ổn sao?"

"Về chuyện gì?" Vy Ái hỏi.

Hồng Hương đáp: "Về thằng bé, nó có thể bị chính mẹ mình giết chết."

Vy Ái lắc đầu: "Diễm là đệ tử của ta, ta biết rõ con bé. Nhưng không ngờ là người lại quan tâm đến Võ Phi Dương..."

Hồng Hương cười nhạt: "Quan tâm? Một đứa em dâu mù quáng và một thằng cháu trai hỗn xược!"

Vy Ái phân bua: "Phi Dương không hề biết người là cô của hắn, còn Diễm chưa từng gặp người, lại đang mất trí nhớ..."

"Không cần giải thích. Ta đi ngủ đây..." Hồng Hương ngáp dài rồi quay đi, nhưng dừng bước và nói thêm: "Vy Ái, người hy sinh trình tiết của mình vì hạnh phúc của Diễm Kiều và Phi Công, Diễm Kiều và Phi Công cũng vì muốn trả lại cuộc đời tự do cho người mà nghịch thiên bất thành khiến nhà tan cửa nát, vậy giờ các người không ai nợ ai, hãy sống cuộc đời mà người muốn đi..."

Gió lớn ủa qua xóa đi những dấu chân trên cát vàng, Dương vẫn tiến bước giữa sa mạc mênh mông như bất tận.

Thiên Ý vẫn được Dương bế trên tay, dù đã trải qua một quãng đường dài nhưng gương mặt nàng vẫn còn đỏ, không phải vì nắng.

Ở tư thế hiện tại, chỉ một cái liếc mắt là Dương có thể thấy trực diện gương mặt xinh đẹp của Thiên Ý, và sau vài lần liếc thấy Thiên Ý đang nhìn mình chăm chăm, Dương tò mò hỏi: "Sao nàng lại nhìn ta như vậy?"

Thiên Ý nghĩ ngợi: "Nhìn ánh mắt người thế nào cũng không thấy giống kẻ giết người không góm tay, tại sao người có thể luyện thành Tử Vong khí đậm màu như vậy?"

"Ta nói ta chưa từng giết người thì nàng có tin không?"

Thiên Ý lắc đầu: "Không thể tin."

"Tại sao?" Dương hỏi.

Thiên Ý đáp, ngay sau khi bắt gặp Hữu Thực liếc mắt vào khe ngực hơi lộ ra dưới cổ áo nàng: "Vì ánh mắt người là ánh mắt xảo trá thâm dâm!"

Dương cười khổ giải thích: "Xin lỗi, chỉ là vô tình liếc trúng..."

"Hừ! Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta."

"Về Tử Vong khí? Thật ra thứ này ta nhận được từ Nữ Thần Tử Vong."

"Thì ra là vậy..."

Nhìn Thiên Ý có vẻ mặt bình thản tựa như chuyện nhận được thuộc tính của Nữ Thần Tử Vong là chuyện rất bình thường, Dương thắc mắc: "Nàng không thấy bất ngờ hay khó tin gì sao?"

Thiên Ý đáp: "Không..."

Dương hỏi: "Còn nàng, nhìn nàng trẻ như vậy thì làm sao luyện được hệ đặc biệt như Tình Yêu?"

Thiên Ý học theo câu nói của Dương: "Nếu ta nói ta không biết thích một người là gì thì người có tin không?"

Dương ngạc nhiên: "Không phải nàng đang thích một người sao?"

Thiên Ý tròn mắt: "Nếu có thì sẽ không phải người!"

"Ặc! Có cần phủ vậy không? Ta tưởng nàng... có tình cảm với Long Hiện?"

"Sao người nghĩ vậy?"

Dương ấp úng: "Ta... chỉ tình cờ thôi nhé, ta tình cờ thấy hai người lúc trước khi đến Vong Linh điện, lúc đó nàng đối xử với Long Hiện rất vui vẻ, khác hẳn với vẻ lạnh lùng bình thường..."

"Tình cờ? Người theo dõi ta?"

Dương giải thích: "Không phải... Ta... lúc đó nàng vì ta mà bị đâm một kiếm, ta lo lắng nên tìm xem nàng có ổn không... Vậy nên tình cờ thấy cuộc trò chuyện giữa hai người."

"Thì sao?" Thiên Ý hỏi, gương mặt nàng có chút ửng đỏ.

"Thì... ta thấy hẳn có thể khiến nàng cười rất tươi, ta nghĩ nàng... thích hẳn?"

Nhìn Hữu Thực khó khăn nói ra câu sau, Thiên Ý cảm thấy trong

lòng vui vẻ lạ thường, nàng mỉm cười trêu chọc: "Có phải là người đang ghen?"

"Ặc! Nàng làm rồi! Ta đâu có thích Long Hiên đâu mà phải ghen với nàng?"

Thiên Ý khúc khích cười, tay nàng bám chặt cổ Hữu Thực hơn, người nàng nép sát người hắn hơn, là vô tình hay là cố ý, nàng cũng không rõ...

Dương thì ngược lại, trong lòng có chút buồn bã, hắn thấy rất rõ ràng, khi nhắc đến Long Hiên thì Liêu Thiên Ý liền tươi vui hẳn lên, khiến ý nghĩ Liêu Thiên Ý thích Long Hiên càng thêm chắc chắn trong đầu hắn.

Thấy nét mặt Hữu Thực trầm xuống, Thiên Ý lo lắng hỏi: "Người sao thế?"

"Hử? Ta đâu có sao?"

Nghe giọng Hữu Thực có chút lạc đi so với bình thường, Thiên Ý có chút bối rối: "Người đang buồn chuyện gì? Hay tay lại đau rồi, dừng lại để ta xem."

"Tay ta không sao rồi..."

"Thật sự không sao? Có phải là vì... để bụng chuyện giữa ta và Long Hiên?"

Hữu Thực không đáp nữa, Thiên Ý lo lắng nhìn hắn, nàng không biết cảm xúc thế nào gọi là ghen, nhưng nàng cảm thấy Dương đang ghen và đang buồn. Vì nàng sao?

"Ta xem Long Hiên là một người bạn..." Thiên Ý đột nhiên nói.

Thiên Ý quay mặt đi để tránh ánh mắt Hữu Thực và nói tiếp câu sau:
"Còn người... ta thấy người là kẻ đáng ghét nhất trên đời!"

"Ý nàng là... nàng thích ta?" Dương ngạc nhiên.

Thiên Ý đỏ mặt: "Không có! Ủa? Hình như phía trước có gì kia?"

"Ha! Còn biết đánh trống lảng?"

"Không phải, người nhìn phía trước xem!" Thiên Ý nói.

Dương đưa mắt nhìn, và nhận ra quả thật phía xa có một mảng cây xanh nổi bật giữa biển cát.

"Là ốc đảo! Không chừng có lối ra!"

Dương vội vã bế Thiên Ý chạy về phía ốc đảo, nơi này lọt thỏm giữa những đồi cát cao vút, có cây xanh và có một hồ nước trong vắt. Đi giữa sa mạc khô nóng, cát bám đầy người nên khi thấy có hồ nước, Dương liền bế Thiên Ý chạy thẳng đến và nhảy ào xuống hồ.

Chưa kịp chơi đùa thì Dương bắt gặp ánh mắt sắc lẹm từ Thiên Ý. Với cơ thể ướt mem lộ cả da thịt trắng ngần, Thiên Ý rời tay Dương, đứng đối diện nhìn hắn bằng ánh mắt giận dữ: "Tên ngốc! Người có biết tay người đang đau không!"

Mắng xong, Thiên Ý tháo lớp băng bó đã ướt trên tay Dương và thay bằng lớp băng mới cùng một lớp băng chống nước cho hắn.

Hai người vẫn đứng dưới hồ, nước cao ngang eo.

Nhìn Thiên Ý bằng bó cho mình một cách dịu dàng và tỉ mỉ, lại nghe hơi thở cùng mùi hương thoang thoảng từ nàng, tim Dương rung động...

"Xong rồi! Sau này phải cẩn thận..." Thiên Ý ngược mặt lên nhìn Hữu Thực, nói chưa hết câu thì dừng môi vì thấy Hữu Thực đang nhìn mình bằng ánh mắt khác lạ...

Ánh mắt hấn nhìn nàng âu yếm và đắm say, khiến cho tim Thiên Ý đập mạnh, hơi thở gấp hơn và mặt nàng ửng hồng...

Hai đôi mắt như hút vào nhau, chính xác hơn là Dương đang cúi đầu để mặt hấn tiến gần vào mặt Thiên Ý.

Môi hấn tiến về phía môi nàng...

Thiên Ý vô thức ngẩng mặt lên...

Khoảnh khắc hai làn môi sắp chạm nhau, Thiên Ý giật mình lùi đầu lại...

Dương phì cười, còn Thiên Ý đỏ mặt cười bẽn lẽn.

Phía sau lưng Dương, cát nơi bờ hồ chợt đùn lên bất thường rồi một con rắn khổng lồ trồi lên, con rắn phóng đến há miệng định cắn lấy Dương nhưng hấn đã nhanh chóng bế Thiên Ý nhảy tránh đi.

Một tay ôm cổ Hữu Thực, Thiên Ý dùng tay còn lại để lấy ngọn tiêu đưa vào môi để thổi một khúc nhạc nhẹ nhàng, con rắn khổng lồ đồng đưa theo khúc nhạc rồi từ từ cuộn mình lại, ngoan ngoãn nằm im.

"Lợi hại!" Dương cảm thán, trước đây chỉ thấy Thiên Ý dùng năng

lực của nàng với Đế thú nên không mấy tác dụng, lần này dùng với linh thú cấp Tướng tương đương cấp của nàng mới thấy tác dụng lợi hại của linh lực hệ Tình Yêu mà nàng đang có, dễ dàng thu phục linh thú cùng cấp.

Thiên Ý mỉm cười giải thích: "Không phải do ta, mà do ngọn tiêu này lợi hại..."

"Cây tiêu này có gì đặc biệt?" Dương ngạc nhiên hỏi, theo hấn thấy thì chất lượng cây tiêu của Thiên Ý chỉ ngang tầm Tiên Bảo, nhưng sức nhớ ra kiếm Tử Tình của hấn cũng chỉ có bề ngoài như Linh Bảo, liền nói: "Có thể cho ta mượn xem một chút không?"

Lòng Thiên Ý đã mở rộng với Hữu Thực, nên nàng không ngần ngại đặt ngọn tiêu trắng ngọc vào tay hấn.

Điều kỳ lạ đã xảy ra, ngay khi chạm vào tay Dương, ngọn tiêu ngọc màu trắng thuần khiết đột nhiên chuyển sang màu đỏ nhạt.

Dương ngạc nhiên: "A! Sao nó đổi màu rồi?"

Thiên Ý cũng ngạc nhiên không kém: "Sao lại là màu đỏ?"

"Hử? Còn màu khác sao?" Dương hỏi.

Thiên Ý gật đầu: "Tiêu này vốn không phải của ta, chỉ là được một người cho mượn, khi trên tay người đó thì tiêu này màu hồng, khi ta cầm thì màu trắng, giờ trên tay ngươi lại màu đỏ?"

"Vật chất đổi màu?" Dương thắc mắc, xoay ngọn tiêu trên tay để xem xét.

"Trên thân tiêu có chữ đấy." Thiên Ý nói.

"Ái Diễm Kiều." Dương đọc dòng chữ nhỏ khắc trên thân tiêu rồi ngẫm nghĩ: "Ái Diễm Kiều? Diễm là tên mẹ, còn Diễm Kiều chẳng phải là tên bà nội mình sao? Hay Ái Diễm Kiều nghĩa là Yêu Diễm Kiều?"

Dương trả ngọn tiêu về tay Thiên Ý, tiêu lập tức đổi sang màu trắng như cũ.

"Có thể cho ta biết chủ nhân của tiêu này là ai không?"

Thiên Ý phân vân: "Không phải ta muốn giấu, mà người này không cho phép ta nói..."

Không muốn Thiên Ý khó xử nên Dương không hỏi thêm, hai người thay phiên tắm rửa, ăn uống bằng thức ăn dự trữ của Thiên Ý, nghỉ ngơi đến lúc chiều tà.

Dương và Thiên Ý ngồi trên đồi cát ngắm mặt trời đỏ đang lặn xuống nơi chân trời, hai bờ vai giống như vô tình mà cũng như hữu ý tựa nhẹ vào nhau, rất lâu không ai nói lời nào.

Đến khi trời đã lặn hẳn, Dương mới phá vỡ sự im lặng: "Chúng ta đi tiếp nhé?"

Thiên Ý đáp: "Ta nghĩ... cứ đi vô định như vậy không phải cách, sa mạc này khá rộng lớn."

Dương đoán: "Có lẽ chiến trận nơi này khi xưa quá khốc liệt, không chừng còn là nơi giao tranh cấp Chúa Tể nên mới bị biến thành hoang mạc như vậy, chúng ta đi rất lâu mà không thấy bóng dáng của một Chiến Thần trụ nào, không biết là cổng dịch chuyển có còn không nữa..."

"Nếu không còn..."

Thiên Ý nói chưa hết câu thì Dương đã chen ngang: "Thì ta phải ở nơi này lấy vợ sinh con rồi..."

"Vậy lúc đó nhớ mời ta!"

Dương đáp: "Ngốc, sao lại dùng từ mời?"

"Chứ dùng từ gì?"

Dương đáp: "Cái từ gì mà người nam nói với người nữ nhỉ? À! Câu hôn! Lúc đó ta sẽ cầu hôn nàng!"

"Ngốc! Cái gì mà cầu hôn! Ta đâu phải âm binh!"

"Chứ sao?"

Thiên Ý đáp: "Phải là cầu hôn, người cầu hôn ta... Hả? Người gài ta!"

Thiên Ý xấu hổ véo tay Hữu Thực, nhưng véo nhầm cánh tay bị thương khiến tên này giả vờ ôm tay ngã ra.

"Xin lỗi... ta xin lỗi..."

Thiên Ý cuống quýt xin lỗi, đồng thời đưa tay dịu dàng xuýt xoa chỗ đau của Hữu Thực, nào hay tên này đang đưa cánh tay lành ra sau ôm eo kéo nàng ngã vào lòng hắn.

Thiên Ý giật mình kháng cự, nhưng hai người đang trên đỉnh đồi cát, Thiên Ý ngã vào ngực Dương, đồng thời cát dưới lưng Dương đổ xuống khiến hai người ôm nhau lăn dài xuống chân đồi.

Dừng lại trên một vùng cát phẳng, Thiên Ý nằm dưới, Dương nằm trên, ngực tì vào ngực, mũi kề vào mũi...

Hai hơi thở không hẹn mà gặp, ấm áp tan vào nhau...

Nghiêng đầu, Dương tìm đường vào môi Thiên Ý...

Thiên Ý, dù rất chờ đợi đôi môi Hữu Thực, nhưng nàng khó khăn tránh né...

"Hữu Thực... Ta..."

Nước mắt long lanh...

"Ta không xứng đáng... Ta... ta đã..." Thiên Ý nức nở, môi hồng mấp máy nói không nên lời...

Vậy nên Dương không cho nàng nói, môi hắn áp vào môi nàng...

Mềm mại, một cơn sóng tràn ngập yêu thương và hạnh phúc lan tỏa trên môi Thiên Ý...

Rồi mắt nàng nhè nhẹ nhắm...

Rồi môi nàng khe khẽ động...

Rồi lưỡi nàng từ từ hiến dâng...

Rồi tay nàng dịu dàng ôm cổ hắn...

Rồi nàng chủ động lật người lên trên, như ngọn lửa đột ngột bùng lên từ than đỏ, cơ thể nàng nhiệt tình hưởng ứng cuộc xâm lăng từ bàn

tay tham lam của hắn...

Có thứ gì đó đang cứng lên và cọ xát vào vị trí vườn hoa giữa hai chân Thiên Ý, nàng không biết hình dáng của thứ đó, nhưng lại khao khát được thứ đó đâm sâu vào người, là bản năng...

Cánh tay Dương sau một hồi xâm lăng đã chen vào cổ áo để chinh phục hai quả đồi to tròn thơm ngon của Thiên Ý, nàng thích bàn tay tinh ranh của hắn, nhưng không ngừng uốn người tìm cách tránh né, là lý trí...

Nhưng lý trí chỉ góp phần làm tăng khoái cảm cho Thiên Ý, bởi nàng thiên về bản năng...

"Hữu Thực..."

"Ta đây..."

"Ta... ta thích người... nhưng ta đã... không còn... trong sạch... người có chấp nhận ta không?"

Nếu nói Dương không để tâm thì là nói dối, nhưng nhìn ánh mắt đau khổ của Thiên Ý, cái sự để tâm kia hoàn toàn tan biến, ngược lại, chính hắn mới là người dẫn vật: "Yêu là yêu, sao lại có dơ và sạch? Ta chỉ sợ ta không xứng với nàng..."

"Ta thích người! Dù người là kẻ sát nhân máu lạnh vô tình đi nữa thì ta vẫn thích người!"

Dương cười khổ: "Ta không vô tình, mà ta đa tình..."

Thiên Ý bĩu môi: "Ta mặc kệ! Ta ghét người! Ta yêu người!"

Nước mắt chảy dài trên gương mặt, Thiên Ý hôn vào môi Dương...

Màn đêm dần buông xuống, giữa hoang mạc mênh mông, Dương và Thiên Ý ngồi dậy, môi vẫn chạm môi...

Từng mảnh vải rơi ra...

Dương si mê ngắm nhìn cơ thể đẹp tuyệt trần của Thiên Ý dưới ánh hoàng hôn, đôi quả đào chín mọng, làn eo thon cong vút, rời bờ mông căng đầy đang tựa lên đùi mình, tay Dương vuốt một đường dọc theo làn chân dài thon thả với làn da mịn như nhung lụa của Thiên Ý khiến nàng khẽ run lên, mắt nàng liếc hẩn vừa tình tứ vừa xấu hổ...

Rồi Dương xé toang lớp vải cuối cùng trên người mình...

Có thứ gì đó bật lên, áp làn da căng nóng hổi vào cửa mình mềm mại ướt át của Thiên Ý, nàng khẽ bật ra một tiếng rên...

Kề môi mình vào môi Thiên Ý, Dương thì thầm trêu ghẹo: "Ta phát hiện một cái hang, không chừng có lối thoát..."

Thiên Ý đỏ mặt thẹn thùng: "VẬY... chàng vào đấy xem thử..."

"ĐƯỢC... Nàng giúp ta tiến vào nhé..."

Thiên Ý ngoan ngoãn gật đầu, mông nàng nâng lên cho Dương cầm dương vật của hẩn đặt ở cửa mình nàng...

Từ từ hạ xuống...

Hai ánh mắt âu yếm nhìn nhau, chất lỏng trong vắt ứa ra khi dương vật của Dương xông vào cửa mình Thiên Ý và phải mất một lúc thì

nàng mới có thể ôm trọn thứ kia vào mình.

Cảm nhận dương vật mình được hút chặt trong âm đạo của Thiên Ý, Dương sướng khoái cảm thán: "A! Cái hang này thật là đầy đủ tiện nghi nha, quá thoải mái!"

Thiên Ý thẹn càng thêm thẹn, nhưng vẫn tiếp tục đùa với Hữu Thực: "Đáng ghét! Còn không mau tìm lối ra..."

Dương phì cười, đưa tay véo nhẹ vào đầu ti đang cương cứng của Thiên Ý và nói: "Từ từ, trong này hơi tối..."

Nói xong, Dương ưỡn hông đẩy Thiên Ý lên rồi từ từ hạ người xuống, dương vật của hắn chầm chậm trượt ra khỏi âm đạo của Thiên Ý khiến nàng khẽ rên rỉ.

Rút được một đoạn thì Dương lại đẩy ngược lên, hắn đẩy đưa càng lúc càng nhanh dần khiến Thiên Ý liên tục rên rỉ trong cơn đau và sướng khoái.

Thiên Ý vịn vào vai Hữu Thực, dường như lửa tình đã khiến nàng quên đi cơn đau nhức do Đế Bãng gây ra, chỉ còn lại đam mê và khoái cảm. Mắt Thiên Ý vẫn say đắm nhìn Hữu Thực, thay cho trăm ngàn lời yêu mà nàng muốn nói...

"Sao chàng không lo tìm lối ra, cứ đi ra đi vào mãi thế?"

Dương đáp: "Trong này sướng quá, ta không muốn ra..."

"Vậy ở trong này luôn đi!" Thiên Ý nũng nịu, mông nàng bắt đầu đong đưa hòa nhịp với Dương.

"Nếu nàng cho phép!" Dương phì cười, định bế mông Thiên Ý lên để

tăng tốc, nhưng lại nhớ ra chỉ còn một cánh tay, nên đành dùng cánh tay này chống ra sau...

Chợt chỗ cát ngay vị trí tay Dương đang chống sụp xuống, Dương nghe có tiếng như đá rơi ngay bên dưới, đúng vào lúc này thì Thiên Ý hạ mông xuống nuốt trọn dương vật của Dương vào trong, lực tụy không mạnh nhưng lại khiến cát dưới mông Dương sụp theo, hai người rơi xuống dưới.

"A!" Dương và Thiên Ý ngạc nhiên thốt lên, nơi hai người rơi xuống hoàn toàn tăm tối, ánh sáng duy nhất là từ cái lỗ nhỏ phía trên.

Thiên Ý lấy ra một ngọn đèn, ánh đèn tỏa sáng, Dương và Thiên Ý nhận ra cả hai vừa rơi xuống một kiến trúc được xây bằng đá và bị cát che lấp, gian phòng khá giống với Vong Linh điện nhưng rộng hơn nhiều cùng với vài chục cỗ quan tài đặt rải rác khắp nơi.

Dương cười: "Hình như chúng ta tìm được lối ra rồi này!"

Nhưng Thiên Ý lắc đầu bĩu môi: "Chưa!"

Ánh đèn rất sáng, nên Dương có thể thấy rõ gương mặt đầy mị tình mê hoặc của Thiên Ý lúc này, dương vật vừa xịu xuống của hắn lập tức lại dựng lên ngay trong âm đạo nàng...

Trên trần nhà có cát đang chảy xuống, nên Dương ôm mông Thiên Ý đứng dậy, vẫn trong tư thế kết nối và bế nàng đến một bệ đá lớn ở giữa gian phòng.

Dương đặt mông Thiên Ý lên bệ đá, còn hắn đứng, vừa hôn nàng vừa nhịp nhàng đẩy đưa...

Thiên Ý tay ôm chặt cổ Dương, chân quặp chặt hông Dương, môi

say sưa hôn Dương, cổ họng không ngừng phát ra tiếng rên khe khẽ...

Chợt một cỗ quan tài bật nắp, một âm binh gượng dậy và xông về phía Dương.

Thiên Ý và Dương lập tức nhận ra, nhưng không muốn cắt đứt dòng khoái lạc, vậy nên...

Vẫn nhịp nhàng làm tình, Dương bế Thiên Ý nhảy lên tránh khỏi đợt tấn công của gã âm binh rồi xoay người tung cước đá vào đầu gã âm binh.

Nhưng sau cú đá, Dương cũng khựng lại, dương vật cũng dừng trong âm đạo Thiên Ý.

"Sao vậy chàng?" Thiên Ý hỏi.

Dương đáp: "Âm binh này không phải âm binh sinh ra từ Tử Vong khí, mà từ nguyên ấn hệ Sinh Mệnh!"

Gã âm binh gượng dậy và xông đến.

"Đáng ghét!" Thiên Ý bĩu môi, rời khỏi tay Dương, xoay người và vung tiêu chém đứt đôi đầu tên âm binh xấu số.

Vừa chém xong thì Thiên Ý cảm nhận được Dương ôm lấy nàng từ phía sau, nàng liền ưỡn mông lên cho hắn đưa dương vật tìm vào âm đạo mình...

Tích cực đẩy đưa dương vật vào âm đạo Thiên Ý, Dương kề môi hôn vào má nàng và nói: "Nàng còn chưa khỏi, đừng tốn sức nữa..."

"A... Thiếp cũng không muốn chàng phí linh lực, tay chàng đang bị thương..."

Lại có cửa quan tài bật ra, lần này là hai âm binh.

Hai gã âm binh cấp Tướng cùng xông đến, Dương đẩy thêm một phát cắm dương vật vào sâu trong âm đạo Thiên Ý rồi giật lấy ngọn tiêu từ tay nàng, vung một đường chém vào đầu một trong hai gã âm binh, sau đó ôm Thiên Ý và xoay một vòng, chém đứt nửa đầu gã âm binh còn lại.

Uy lực của cây tiêu vượt xa Dương tướng, nhưng đây không phải lúc hấn quan tâm thứ này là Thánh Bảo cấp độ nào. Thiên Ý sau khi bị Dương xoay một vòng thì mất thế, liền vịn tay vào bệ đá, mông nàng vểnh lên kêu gọi một đọi sóng tình mới từ Dương.

Dương nào nỡ chối từ, hấn lập tức vịn mông Thiên Ý và thúc dương vật vào nàng...

"A... Ai... A... Nửa kia chàng..." Thiên Ý vừa rên rỉ sướng khoái vừa nhắc nhở Dương khi một nắp quan tài nữa bật ra, lần này là ba âm binh cấp Tướng.

Dương không gấp gáp, thúc thêm vài lượt vào âm đạo Thiên Ý rồi vung tiêu hạ gục hai tên âm binh, sau đó Thiên Ý chớp thời cơ giật lại ngọn tiêu để chém tên âm binh trước mặt nàng. Rồi Thiên Ý lả lướt rời mông khỏi Dương, nàng ngồi lên bệ đá và giơ chân ra cho Dương tiến đến đẩy dương vật của hấn vào...

"A..." Thiên Ý rên rỉ khi Dương vừa đẩy dương vật vừa úp mặt hấn vào ngực nàng để nghịch phá.

"A... A... Ai... Thích quá..." Thiên Ý càng lúc càng rên to theo tốc độ

và lực đẩy càng lúc càng mạnh của Dương, nàng nằm ngửa ra trên bệ đá, hai chân gác lên vai Dương trong khi hắn đứng vừa thúc dương vật vừa bấu tay lên ngực nàng.

Lại có âm binh xuất hiện, chỉ là một, nhưng là cấp Vương.

Tên âm binh vừa trời dậy liền xông đến tung chưởng vào đầu Thiên Ý, nhưng Thiên Ý đã được Dương kéo lên, nàng rời khỏi tay Dương, định vung tiêu tấn công gã âm binh nhưng bị Dương nắm tay kéo lui lại, còn hắn thì tiến lên tung một đòn Tử Vong Cường vào đầu gã âm binh.

Ầm!

Đầu gã âm binh vỡ nát, Dương xoay người lại, nâng cầm Thiên Ý lên và hôn vào môi nàng một nụ hôn cháy bỏng, rồi hắn dùng tay nâng đùi nàng lên và đưa dương vật trở về lối cũ...

Rời khỏi môi Dương, Thiên Ý vừa sướng vừa ngượng mắng yêu: "A... Chàng là đồ đáng ghét! A... Ai..."

Dương vừa thúc dương vật vừa kéo Thiên Ý lùi về phía bệ đá: "Ta có làm gì đâu mà ghét ta?"

Thiên Ý liên tục đón nhận những cú đẩy dững mảnh từ Dương, đỏ bừng mặt nói: "A... Á... Còn không có, ở... chỗ đông người... như vậy... mà... ấy người ta... A... A..."

"Đâu! Toàn người chết mà?" Dương đáp và đặt Thiên Ý ngồi lên bệ đá như lúc đầu.

"A... Người chết... vẫn là người... A... Á... A..."

"Vây... ta dừng lại nhé?"

"Không được... dừng... Thiếp sắp... A! A! Á! A!"

Thiên Ý rên to, tay chân nàng bấu chặt vào người Dương, còn Dương thì điên cuồng dập tới tấp vào âm đạo Thiên Ý, hấn kêu lên một tiếng rồi đẩy một cú thật mạnh và ôm chặt lấy Thiên Ý đang co giật...

Đón nhận từng dòng tinh dịch bắn sâu vào tử cung, Thiên Ý nhìn Dương bằng ánh mắt hạnh phúc và thỏa mãn, hai người trao nhau một nụ hôn tưởng chừng như vô tận...

Rời môi, Thiên Ý nhìn Dương rồi nhìn những quan tài đang nằm im trên nền đá lạnh lẽo, đỏ mặt xấu hổ và vội vàng lấy quần áo mới ra mặc vào và cúi đầu xin lỗi những người đã khuất.

Hết chương 162

Chương 163: Thiên Dương Địa Âm

Bảo Ngọc đang đuổi theo Thiên Ảnh Dị Thú, nhờ khả năng bay lượn và cơ thể bé nhỏ nên nàng có thể vượt qua những kẻ hở nhỏ để bám theo con thú nhỏ lanh lẹ.

Cuối cùng Thiên Ảnh dừng lại ở một cánh cửa, với linh lực cấp Ủy, Thiên Ảnh dễ dàng dùng răng gặm vách đá, đào một cái lỗ đi xuyên qua mà không cần phá cửa, Bảo Ngọc cũng dễ dàng chui qua theo.

"Chít chít..."

Thiên Ảnh rít lên, nó và Bảo Ngọc đang đứng trước một vòm hang lớn, hang rất sáng, bởi vì hang không có mặt đất mà chỉ có một hồ dung nham đỏ rực, điểm tối duy nhất là từ một khối đen đang lơ lửng giữa hồ. Một trái tim màu đen không phản quang.

"Thứ đó là của chủ nhân người?" Bảo Ngọc tròn xoe mắt, chỉ tay về phía quả tim và hỏi Thiên Ảnh.

"Chịch!" Thiên Ảnh gật đầu xác nhận rồi lấy đà nhảy đến định chụp lấy trái tim, nhưng còn chưa chạm đến thì từ trái tim, một luồng khói đen bắn ra như một chiếc roi quất mạnh vào Thiên Ảnh, nhưng Bảo Ngọc kịp thời bay đến kéo Thiên Ảnh lui ra thoát nạn.

"Không lấy được đâu!" Bảo Ngọc nói với Thiên Ảnh, con này chí chóe phản đối, nhưng khi thấy những cái vòi bóng tối từ trái tim vươn ra đầy tính đe dọa thì liền im bặt.

Chợt có một tiếng nói mơ hồ ma mị phát ra từ trái tim đen: "Minh Châu..."

Bảo Ngọc tròn mắt nhìn quanh, từng có người gọi nàng là Minh Châu, nhưng nàng không nghĩ mình là Minh Châu.

"Minh Châu..."

Không thấy ai ngoài mình và Thiên Ảnh, Bảo Ngọc quay sang kêu Thiên Ảnh: "Thì ra người tên Minh Châu, có ai gọi người kia!"

Thiên Ảnh lắc đầu kêu chít chít, ý nói chủ nhân nó gọi Bảo Ngọc.

"Gọi ta? Nhầm rồi, ta không phải Minh Châu!"

Giọng nữ ma mị nói tiếp một cách khó khăn: "Ai... cũng được... Rời... khỏi đây... Càng sớm... càng tốt... Ta sắp..."

"Thiên Ảnh... xin lỗi... đã phong ấn... ký ức... và sức mạnh... của người... đã... để người... cô độc... suốt mấy trăm... năm qua... Từ nay... hãy theo... Minh Châu..."

"Chít chít... chít!" Thiên Ảnh rít lên, tiếng rít dù không thể hiểu nhưng vẫn khiến người nghe cảm nhận một nỗi tê lương đau đớn.

Còn Bảo Ngọc tuy không hiểu rõ sự tình, nhưng bản thân nàng cũng rơi nước mắt, vội vàng kéo Thiên Ảnh bay ra khỏi hang, vừa kịp thoát khỏi cuộc vây bắt của những sợi roi bóng tối.

Sau khi Thiên Ý mặc quần áo vào người, Dương cũng đi nhặt quần áo cũ mặc lại. Qua cơn lửa tình cuồng nhiệt mới nhận ra nơi mình đang ở cực kỳ không thích hợp cho chuyện tâm tình nam nữ, nên Dương và Thiên Ý cùng quyết định nghĩ cách sớm rời khỏi nơi này.

Thử truyền linh lực vào bệ đá nhưng bất thành, hóa ra đây chỉ là một chiếc bàn thông thường, lại không dùng được Google nên Dương chỉ còn cách để Thiên Ý ngồi nghỉ, còn bản thân hắn đi loanh quanh xem xét và phát hiện một lối đi, liền trở lại bệ Thiên Ý.

Lần này thì Thiên Ý không còn vẻ mặt miễn cưỡng, nàng chủ động ôm lấy cổ Dương và nhìn hắn bằng ánh mắt ngập tràn tình tứ.

Dương hỏi: "Khi này ta hơi mạnh, có làm nàng đau không?"

Thiên Ý đỏ mặt lắc đầu: "Cảm thấy... thoải mái lắm..."

Dương trêu: "Không chừng cách này có thể trị dứt di chứng của Đế Bãng trong người nàng, hay chúng ta thử thêm vài lần nữa nhé?"

Thiên Ý nũng nịu: "Còn chưa đủ xấu hổ hay sao..."

Dương bật cười: "Ha ha... Ta xem qua rồi, những xác người trong các quan tài khác đều đã phân hủy nên nguyên ấn mất tác dụng, chỉ có một số được bảo quản tốt hơn thì đã bị chúng ta diệt sạch rồi."

Nói vậy nhưng Dương cũng không có ý định làm thêm hiệp nữa ở nơi này, nên hắn bế Thiên Ý đi sang căn phòng khác.

Gian phòng mới rộng rãi hơn so với phòng trước, không còn bóng dáng các cỗ quan tài đá mà chỉ có một bàn lớn cùng nhiều ghế đá giữa phòng.

Dương thổi bụi rồi đặt Thiên Ý ngồi trên một ghế đá, sau đó hắn vung tay quét bay bụi phủ đầy trên mặt bàn, lộ ra trên bàn là những mô hình lồi lõm.

Thấy những mô hình lộ ra trên mặt bàn, Thiên Ý tò mò: "Đó là gì?"

Dương đáp: "Là sa bàn, có lẽ là bản đồ mô hình của toàn chiến trường này."

Trên bàn có bốn mảng sa bàn riêng biệt, Dương chỉ tay vào một mảng có địa hình khô cằn, màu sắc hơi tím và nói: "Đây có thể là nơi chúng ta tiến vào từ vết nứt bí cảnh, đất khô cằn và Tử Vong khí tràn ngập. Trên này có chữ Âm, hẳn là tên của khu vực chiến trường ấy."

Mặt bàn khá thấp, Thiên Ý tuy ngồi nhưng vẫn có thể xem được bao quát, nàng chỉ tay về một mảng có cây cối cùng đồi núi và nói: "Vậy đây là nơi chúng ta gặp ba Đế Thú? Có chữ Địa."

Dương gật đầu tán đồng, lại chỉ vào một mảng sa bàn bằng phẳng có dạng như một thảo nguyên: "Nơi này có chữ Dương, có thể chính là nơi chúng ta đang ở nhưng hiện nay đã bị sa mạc hóa, nàng xem, có một chữ M nhỏ ngay bên cạnh hồ nước lớn, chắc là đánh dấu tòa nhà nơi chúng ta đang ở, còn hồ nước kia giờ chỉ còn là một ốc đảo nhỏ."

Dương xem xét rồi nói tiếp: "Còn mảnh này là Thiên, rất nhỏ so với những mảnh còn lại..."

Thiên Ý nói: "Chàng nhìn xem, mỗi mảnh Địa, Âm, Dương đều có một chữ L và một chữ M ở hai phía cách xa nhau, nhưng trên mảnh Thiên này chỉ có một dấu C ngay giữa trung tâm?"

Dương suy đoán: "Có lẽ mỗi ký tự này là đánh dấu bản doanh của mỗi phe, L là phe Lê, M là phe Mạc, cũng là nơi di chuyển sang khu vực chiến trường khác, riêng chữ C... Chiến Thần điện?"

Thiên Ý gật đầu: "Ta cũng nghĩ vậy... Nhưng nếu nơi chúng ta đang

ở là cổng dịch chuyển thì tại sao kiến trúc lại khác hẳn với những nơi trước?"

Dương đáp: "Ta nghĩ là kiến trúc giống nhau, nhưng có lẽ sau trận chiến cuối cùng thì không còn ai tu sửa nên nhiều nơi bị khiếm khuyết hoặc bị hủy diệt hoàn toàn, giống như ở chiến trường Âm thì chỉ còn duy nhất một Vong Linh điện ở vị trí chữ L."

"Nơi chúng ta lần đầu đ-ng độ con khi trắng cấp Đế hẳn là rất gần với nơi vách núi mà ta đã đào, chính là chữ L trên ngọn núi này!" Dương vừa nói vừa chỉ tay vào một chữ L trên địa hình núi đá của mảnh chiến trường Địa.

Dương tiếp tục chỉ vào chữ L ở một góc của mảnh chiến trường có chữ Dương và nói: "Còn đây là vị trí doanh trại phe Lê ở chiến trường chữ Dương, là nơi chúng ta dịch chuyển sang, cũng đã bị hủy mất, chúng ta đi dọc chiều dài nơi này để đến được doanh trại phe Mạc, chính là tòa nhà chúng ta đang ở này."

Khá phức tạp, nhưng Thiên Ý rất nhanh đã hiểu ra ý Dương, nên nàng nói tiếp: "Nói vậy thì doanh trại phe Lê chỉ dịch chuyển đến doanh trại phe Lê, còn doanh trại phe Mạc sẽ dịch chuyển đến doanh trại phe Mạc..."

Dương gật đầu: "Đúng vậy... Chúng ta đang ở doanh trại phe Mạc nên chỉ có thể chuyển đến vị trí phe Mạc."

Gần đúng như Dương suy đoán, chiến trường Lê - Mạc chia làm 4 khu vực do 4 linh cảnh kết nối mà thành, chia theo cấp bậc từ thấp lên cao: Âm - Địa - Dương - Thiên.

Âm là chiến trường cấp thấp nhất, tham chiến đa số là Linh Vương cấp thấp trở xuống.

Địa là chiến trường trung cấp, cũng là chiến trường đông đảo nhất.

Dương là chiến trường đặc biệt, nơi những chiến binh mạnh nhất của hai phe so tài, chịu tàn phá nặng nề nhất.

Thiên là nơi tọa lạc của Chiến Thần điện.

Mỗi khu vực sẽ có một doanh trại và cổng dịch chuyển của mỗi phe, binh sĩ đạt đủ điều kiện sẽ được tiến vào chiến trường cấp cao hơn để có cơ hội đạt được những chiến công hiển hách hơn.

Khi xưa là vậy, nhưng hiện nay đã không còn người quản lý kiểm duyệt nên bọn Dương mới có thể tự do di chuyển giữa các khu vực mà không cần bất cứ điều kiện nào, hạn chế duy nhất là cổng phe Lê chỉ dịch chuyển đến doanh trại phe Lê, cổng phe Mạc chỉ dịch chuyển đến doanh trại phe Mạc.

BẢN ĐỒ MINH HỌA CHO NGƯỜI LƯỜI ĐỘNG NÃO

Sau một hồi xem xét, Dương lại bế Thiên Ý đến một phòng khác, phòng này có cấu trúc hoàn toàn giống với gian phòng dịch chuyển ở Vong Linh điện.

"Quả nhiên nơi đây cũng có cổng dịch chuyển!" Dương vui mừng nói.

"Nhưng với hai chúng ta thì làm sao đủ linh lực mở cổng?" Thiên Ý hỏi.

Dương đáp: "Không nhất thiết, khi phát hiện ra chức năng của Vong Linh điện thì ta cũng nhận ra nơi đó còn thiếu sót, khả năng cao là vì hệ thống điều khiển đã bị hủy, nhưng nơi này còn nguyên vẹn nên có thể hệ thống điều khiển vẫn còn..."

Dương vừa nói vừa bế Thiên Ý sang một gian phòng nhỏ hơn, nơi có một hệ thống máy móc giả kim thuật.

"Đây, có 3 nút Dương, Địa, Âm, có lẽ muốn chuyển đến đâu thì nhấn nút này rồi gạt cần khởi động..." Dương nói rồi hỏi Thiên Ý: "Nàng muốn đến đâu? Ta cần phải đi tìm lại cánh tay vì trên tay có vật rất quan trọng..."

Thiên Ý nhu thuận đáp: "Chỉ cần chàng không thấy ta vương vীu thì chàng đi đâu ta theo đó..."

Dương gạt đầu: "Được... vậy chúng ta cùng trở lại khu vực Địa."

Dương nhấn vào nút Địa và truyền linh lực vào khiến hệ thống kích hoạt, không lâu sau thì có tiếng đá nặng nề dịch chuyển, Dương biết cửa đã mở, liền bế Thiên Ý đến. Còn nhớ tình huống cửa đóng vội làm đứt cánh tay trái nên Dương không dám chần chừ mà bế Thiên Ý đi thẳng qua ngay khi cửa mở.

Khung cảnh sau cánh cửa khiến Dương và Thiên Ý rất ngạc nhiên, một gian phòng xa hoa như cung điện với một ngai vàng uy nghiêm.

"Đây là chiến trường sao? Hay chúng ta lạc vào hoàng cung của Hoàng thành?" Dương kinh ngạc nói, ngắm chiếc ngai vàng uy nghiêm trước mặt rồi nhìn Thiên Ý trên tay, trong đầu nảy ra một ý tưởng dâm loạn, làm tình trên ngai vàng.

Thấy Dương nhìn mình bằng ánh mắt dâm dê, Thiên Ý đỏ mặt mắng: "Đáng ghét! Còn chưa biết ở đây có nguy hiểm gì mà đã nghĩ chuyện bậy bạ rồi!"

Dương khoái chí trêu chọc: "Nàng nghĩ còn gì có thể bậy bạ hơn

chuyện chúng ta làm trước đó sau. Hà hà..."

Chợt nổ ầm một tiếng, mặt đất rung chuyển dữ dội, cánh cổng sau thời gian chờ cũng biến mất.

"Lại có đánh nhau! Tiếng động này có lẽ là từ khí trắng?" Dương nói.

Thiên Ý đáp: "Có khí trắng thì rất có thể có Đế Băng, chúng ta ra xem, biết đâu Đế Băng mang theo cánh tay chàng."

"Được!" Dương gật đầu rồi bế Thiên Ý đi tìm đường ra.

Nơi vết nứt bí cảnh dưới đáy biển.

Một nhóm Linh Vương cấp thấp đang chờ đợi thời cơ tiến vào, chợt một người áo đen băng vải kín toàn thân bước đến, giơ tay chạm vào vết nứt rồi tiến vào.

Một người thấy vậy liền mừng rỡ la lên: "Linh Vương cấp 1 vào được rồi!"

Hết chương 163

Chương 164: Ly Gián

Âm thanh mà Dương và Thiên Ý nghe được lúc trước là do Bạch Đế hung bạo dùng Chiến Thần trụ quét sạch cây cối, tạo thành một khoảng trống rộng rãi giữa rừng rậm.

Mạc Kính Vũ đang đứng khoanh tay giữa không trung, bên cạnh lão là Long Hiện.

Trước mặt Long Hiện và Mạc Kính Vũ, một nhóm mười người mình đầy thương tích bị Lang Đế và Đế Bằng khống chế tiến đến quỳ trên khoảng trống vừa được Bạch Đế tạo ra, là những Linh Tướng đã cùng bọn Dương tiến vào Vong Linh điện, nhưng không có Phúc Pháp, Thu Thúy, Âu Bạch và Vũ Lôi Phong.

Xung quanh là hàng chục linh thú cấp Vương đang cầm đuốc tạo thành một vòng lửa sáng rực trong đêm.

Mạc Kính Vũ vẻ mặt giễu cợt nhìn những người đang quỳ: "Linh Tướng thời nay thật là yếu ớt, trăm chỉ cho bọn thú cấp Vương thử thách vài ngày thôi mà đã vong mạng gần hết!"

Mạc Kính Vũ cười nhạt rồi nói tiếp: "Bọn tù binh kia, trăm cho các ngươi một cơ hội, quy thuận triều Mạc của trăm, hoặc là chết!"

Linh Tướng đối mặt với Chúa Tể giống như giun dế, những người đang quỳ cùng run sợ cúi đầu không ai dám lên tiếng.

"Vậy là quy thuận hết phải không?"

Vẫn không ai dám lên tiếng, khiến Mạc Kính Vũ tức giận gầm lên:
"PHẢI KHÔNG?"

Trước là Chúa Tế, quanh là ba Đế thú, những tù binh run rẩy đồng thanh đáp: "D... dạ..."

"Tốt, từng người theo thứ tự tiến lên đây!" Mạc Kính Vũ nói và chỉ vào một người đầu hàng.

Người bị gọi run rẩy bò lên, Mạc Kính Vũ cũng hạ xuống trước mặt kẻ kia.

Mạc Kính Vũ nhìn người đang quỳ trước mặt mình rồi dang tay nói: "Quy phục trăm có rất nhiều lợi, thứ nhất là sinh mệnh kéo dài, thứ hai là thực lực nâng cao, thứ ba là tiền tài vô lượng..."

Dù trong lòng ghét cay ghét đắng, nhưng biết mình đang quỳ trước mặt một Chúa Tế, nên kẻ kia đành giả vờ dập đầu ra vẻ như rất vui mừng vinh hạnh: "T... tạ ơn bệ hạ... tạ ơn bệ hạ..."

Mạc Kính Vũ hài lòng nói tiếp: "Đó là quyền lợi, đương nhiên phải đi đôi với nghĩa vụ..."

"T... tiểu dân sẽ phục tùng bệ hạ... cống hiến cho nhà Mạc... quyết... quyết không thay lòng..." Gã này giờ mu bàn tay in chữ Mạc lên và nói tiếp: "Phò Mạc diệt Lê chính là mong ước lớn nhất của tiểu dân!"

Mạc Kính Vũ gật gù: "Tốt... tốt... Nhưng trên tay mang chữ Mạc không có nghĩa là người thực sự tôn thờ nhà Mạc ta..."

Mạc Kính Vũ vẻ mặt tức giận nói tiếp: "Từng có nhiều kẻ phò Lê nhưng tay vẫn mang chữ Mạc... Bọn chúng xâm nhập phe Mạc, chiếm lòng tin của quân ta rồi đến lúc chín mùi thì ra tay tạo phản."

Đáng hận thay là đến rất lâu sau chúng ta mới phát hiện ra một bí mật, rằng bọn khốn Giả Kim thành đã vì háms lợi mà lén thiết lập cho Chiến Thần trụ phe Lê một chế độ gọi là Gián điệp!"

"Chế độ gián điệp?" Long Hiện tò mò.

Mạc Kính Vũ gật đầu đáp: "Mỗi binh sĩ tham chiến đều phải trải qua kiểm tra nhân thân nghiêm ngặt và phải báo danh trước sự kiểm soát chặt chẽ của tướng lĩnh để tránh trường hợp nội gián. Nhưng nhờ sửa đổi Chiến Thần trụ, bọn phe Lê có thể tạo ra những binh sĩ giả mạo, tụy báo danh từ trụ phe Lê nhưng lại được khắc ký hiệu phe Mạc, lợi dụng chiến đấu hỗn loạn để trà trộn vào ám toán phe ta."

Trước khi tiến vào, Long Hiện đã nghe được tin đồn về trường hợp bất thường của Liêu Thiên Ý, giờ hẳn đã hiểu nguyên do vì sao nàng báo danh trụ Lê mà lại vào phe Mạc, nhưng lại nổi lên thắc mắc khác, rằng mục đích của nàng là gì, khi mà chế độ gián điệp trong tình hình hiện nay đã trở thành vô nghĩa?

Khi Long Hiện đang suy nghĩ, Mạc Kính Vũ giơ tay lên trên đỉnh đầu người đang quỳ trước mặt và nói tiếp: "Vậy nên... Kèm theo những quyền lợi đã nói, trăm thưởng thêm cho các người một thứ..."

Bàn tay Mạc Kính Vũ xuất hiện một vòng sáng xanh, không cần giải thích thì những người chứng kiến điều biết Mạc Kính Vũ đang tạo ra một nguyên ấn có khả năng khống chế sinh mệnh của gã tù binh xấu số...

Lúc tay Mạc Kính Vũ sắp vỗ xuống đầu gã tù binh, chợt tiếng rên rợn người cùng với bóng tối mịt mù lan đến với tốc độ rất nhanh khiến Mạc Kính Vũ ngạc nhiên: "Kỳ lạ? Vừa xảy ra lúc sáng mà? Chẳng lẽ..."

Nghĩ rằng trái tim của Nữ Thần đang cố gắng thoát ra, Mạc Kính Vũ mừng rỡ tiến về hướng hoàng cung của lão, để những tù binh ở lại trong vòng vây của Bạch Đế, Lang Đế và các thú Vương.

Lúc Mạc Kính Vũ quay về cũng là lúc Dương bế Thiên Ý chạy ra, trong bóng đen, Mạc Kính Vũ cảm nhận được Dương và Thiên Ý chỉ là Linh Tướng nên không hề quan tâm, nhưng Dương và Thiên Ý thì ngược lại, cảm nhận một kẻ mạnh khủng khiếp lướt ngang qua khiến cả hai không khỏi giật mình.

"Vừa rồi là... Chúa Tể?" Dương kinh ngạc nói.

Thiên Ý nói: "Không ngờ nơi này ngoài Đế thú còn có Chúa Tể, hơn nữa còn không phải Chúa Tể cấp thấp, mau tìm cánh tay chàng rồi tìm cách rời khỏi đây thôi!"

Bóng tối lần này lan ra rất nhanh và thu về cũng rất nhanh, phát hiện một người khác lao đến, Dương và Thiên Ý nhanh chóng nhận ra người này chính là Long Hiên.

"Long Hiên!"

Long Hiên đang đuổi theo Mạc Kính Vũ, nghe tiếng gọi liền nhận ra là Hữu Thực đang bế Thiên Ý trên tay, trong lòng vừa vui vừa buồn, vui vì Thiên Ý bình an, còn buồn vì nàng đang ôm cổ Lý Hữu Thực kia một cách tình tứ.

Nén tâm tình, Long Hiên tiến đến chào hỏi: "Hữu Thực, Thiên Ý, hai người không sao chứ?"

Dương đáp: "Không ổn lắm, gã Chúa Tể vừa chạy qua là sao vậy?"

Long Hiên kể sơ tình hình nơi này, rằng gã Chúa Tể Mạc Kính Vũ

đang mưu đồ phục hưng nhà Mạc, vết nứt bí cảnh là do chính Mạc Kính Vũ tạo ra để thu phục những nhân tài tiến vào. Long Hiện không nói về trái tim Nữ Thần vì trong lòng hắn đang nghĩ cách tìm cơ hội đoạt lấy trái tim này.

Long Hiện nói tiếp: "Hầu hết những người cùng chúng ta tiến vào khu vực này đã bị bắt, Mạc Kính Vũ dự định ngày mai sẽ tiến về khu vực cổng bí cảnh để bắt giữ toàn bộ những người còn lại..."

"Những người bị bắt đang ở đâu?" Thiên Ý hỏi.

"Rất gần đây, nhưng bị ba Đế thú canh giữ, khó lòng giải cứu..."

"Đế Băng cũng có ở đó? Cô bé toàn thân là băng ấy!" Dương hỏi.

Long Hiện gật đầu.

Dương nhìn Thiên Ý và nói: "Ta phải đi gặp Đế Băng để lấy lại cánh tay, nàng..."

Thiên Ý không muốn Hữu Thực đi một mình vì quá nguy hiểm, nhưng nàng biết mình đi theo chỉ khiến hắn vướng víu, nên nàng chọn cách trú ẩn, vận công khôi phục cơ thể để có thể trợ giúp hắn: "Vậy chàng cẩn thận, đừng liều mạng..."

"Yên tâm, ta sẽ nhanh chóng trở lại!" Dương gật đầu.

Long Hiện nhìn Thiên Ý, thấy tuy môi nàng cười nhưng mắt nàng nhìn Hữu Thực thì ngập tràn âu lo, hắn vốn định ở lại bảo vệ nàng, nhưng hắn biết hắn bảo vệ nàng không giúp nàng an tâm hơn, mà ngược lại, hắn trợ giúp Hữu Thực mới có thể giúp nàng bớt lo lắng.

Long Hiện nói với Hữu Thực: "Ta sẽ đi với ngươi."

Dương lại muốn Long Hiện ở lại bảo vệ Thiên Ý, nhưng khi phát hiện Thiên Ý nhìn hấn bằng ánh mắt nghiêm nghị, Dương chợt có cảm giác lạnh lạnh sống lưng mà không rõ nguyên do.

Sau khi đưa Thiên Ý đến một chỗ nấp khá an toàn, Dương và Long Hiện cùng tiến về nơi giam giữ tù binh.

Sau một lúc di chuyển trong im lặng, Long Hiện lạnh nhạt lên tiếng: "Chúc mừng ngươi, Thiên Ý là một cô gái tốt..."

Một câu chúc mừng nhưng Dương dễ dàng hiểu theo nghĩa khác, rằng Long Hiện cũng có tình cảm với Thiên Ý, trong lúc hấn còn đang tìm lời để đáp lại thì Long Hiện lại nói tiếp: "Nhưng ngươi phải nhớ một điều, Liêu Thiên Ý là người của Long tộc, còn ngươi, đừng như không phải..."

Lúc này Dương mới nhớ ra vấn đề, đúng vậy, Long tộc không cho phép kết hôn với người ngoài, nhưng với Dương thì điều này cũng không mấy quan trọng vì người Long tộc mà hấn muốn cưới không chỉ riêng Liêu Thiên Ý. Điều quan trọng là an nguy của Liêu Thiên Ý nếu chuyện này lộ ra, hơn nữa, nàng có nguyện vì hấn mà bất chấp phản đối của Long tộc và gia đình?

Nhưng Long Hiện, một người mang họ Long của hoàng tộc Long tộc, lại nói một câu khiến Dương không thể ngờ: "Hãy bảo vệ tốt cho Thiên Ý. Nếu không... ta sẽ giết ngươi!"

Một lời đe dọa nhưng lại khiến Dương cảm kích và tôn trọng Long Hiện này hơn, nên hấn đáp lại bằng một cái gật đầu thay cho lời khẳng định.

Hai người tiến đến khu vực giam tù binh. Theo hướng dẫn của Long

Hiện, Dương tiến về hướng có Đế Bạng đang đứng.

Đế Bạng đang canh gác trong góc tối, chợt cảm nhận được hai linh hồn, trong đó có một linh hồn khá quen thuộc đang tiến gần, liền quay đầu nhìn về phía Dương và Long Hiện.

"Đế Bạng!" Dương nhỏ giọng vẫy gọi.

Vì theo Dương mà bị một trận cực hình, nhưng Đế Bạng không hề trách Dương vì đây là quyết định của nàng, hơn nữa Dương còn vì nàng mà mất đi một cánh tay nên Đế Bạng càng có cảm tình với Dương và càng thù ghét Mạc Kính Vũ. Nghe Dương gọi, Đế Bạng dè chừng tiến đến, các linh thú khác cách khá xa và nghĩ Đế Bạng đang đi xem xét động tĩnh lạ nên vẫn đứng nguyên vị trí.

Tiến lại gần Dương, cơ thể Đế Bạng phản chiếu ánh đuốc mập mờ.

Nhìn những vết nứt còn chưa lành trên cơ thể cô bé, Dương quan tâm hỏi: "Cơ thể ngươi sao vậy? Do gã Chúa Tể kia làm?"

Đế Bạng không biết nói tiếng người, nhưng lại hiểu tiếng người, điều Dương quan tâm đầu tiên không phải cánh tay của hắn mà là vết thương của Đế Bạng khiến nàng tăng thêm một ít cảm giác tốt với hắn. Đế Bạng lắc đầu ý bảo không sao, sau đó nàng chỉ vào cánh tay đứt của Dương và chỉ về hướng hoàng cung của Mạc Kính Vũ rồi nàng dùng tay phải cầm lấy tay trái mình, diễn như cảnh Mạc Kính Vũ thu lấy cánh tay của Dương.

"Cánh tay ta ở hướng đó? Do Mạc Kính Vũ giữ?"

Đế Bạng gật đầu.

"Khổ rồi... khổ rồi..."

Trong lúc Dương than vãn, ở một hướng khác, Âu Bạch và Vũ Lôi Phong trước đó bị chấn động từ việc Bạch Đế đốn cây thu hút nên đã mon men đến quan sát và sau khi Mạc Kính Vũ rời đi thì cả hai đ-ng mặt nhau.

"Âu Bạch!"

"Vũ Lôi Phong?"

Nhận ra nhau, Vũ Lôi Phong (Hoài Bão) nhìn Âu Bạch, nhếch miệng cười gian và nghĩ: "Hay rồi! Tên Sùng Hạo này và tên Phi Dương bày mưu hại mình, giờ hẳn có một mình, phải cho biết mùi gậy ông đập lưng ông!"

Âu Bạch (Sùng Hạo) bắt gặp nụ cười của Vũ Lôi Phong, người mà hẳn tưởng là Dương, trong đầu liền cười nhạt: "Cười kiểu này chắc chắn là đang giở trò. Võ Phi Dương, người đã chơi xấu thì đừng trách ta ác!"

Khi Sùng Hạo nghĩ xong cũng là lúc Hoài Bão nói: "Thấy gã Mạc Kính Vũ ban nãy chứ? Vua cuối cùng của triều Mạc, xem ra cũng là người nắm giữ kho tàng trăm năm của nhà Mạc..."

Sùng Hạo gật đầu: "Ý người là muốn hạ lão để đoạt kho tàng?"

Hoài Bão đáp: "Đúng vậy, nhưng trước khi hạ lão thì cần diệt trừ bọn tay chân, chính là những Đế thú kia... Vậy nên ta muốn nhân cơ hội Mạc Kính Vũ không có mặt, ta và người hợp tác dụ một con ra diệt gọn, sau đó còn lại hai con mỗi người một đấu một..."

Sùng Hạo suy nghĩ rồi gật đầu: "Được! Vậy người dụ nó ra, người đánh trước, ta đánh sau!"

Hoài Bão trợn mắt: "Người khôn thế! Đây là hợp tác, không phải nhò vả!"

"Vậy người dụ nó ra rồi đánh, ta yểm trợ!"

Hoài Bão đáp: "Khác nhau chỗ nào? Ta dụ nó ra, người đánh phủ đầu, ta hỗ trợ!"

Sùng Hạo suy nghĩ rồi đáp: "Lỡ người chạy luôn thì sao? Chúng ta cùng dụ nó rồi cùng đánh!"

Trúng ý mình, nhưng Hoài Bão giả vờ miễn cưỡng: "Thôi được, nhưng nếu người chạy thì đừng trách ta!"

"Ta mới là người phải nói câu đó!" Sùng Hạo cười lạnh.

Sau khi bàn bạc, Sùng Hạo và Hoài Bão cùng lui ra và ném đá gây tiếng động để dụ dỗ Bạch Đế, kẻ mạnh mẽ nhất nhưng cũng cực mịch nhất trong bộ ba Đế thú.

Đúng như dự kiến, Bạch Đế nghe tiếng động liền tiến đến tra xét, lúc này, Hoài Bão và Sùng Hạo đang trong thế chuẩn bị tập kích liền giở trò, Hoài Bão vận Nộ cùng Tiên hóa, lấy Sắc Mệnh Chi Bảo ấn ra đóng thẳng về phía Sùng Hạo, nhưng Sùng Hạo đồng thời cũng thực hiện Long hóa, phá một tầng xích và dùng Thuận Thiên kiếm chém về phía Hoài Bão.

ẦM!

Kiếm - ấn va chạm, Hoài Bão và Sùng Hạo cùng văng ra, lúc này Sùng Hạo ngạc nhiên nói: "Ủa? Người là Hoài Bão mà? Sao lại giở trò hãm hại ta!"

Nghe Sùng Hạo nói, Hoài Bảo cũng ngạc nhiên: "Người không nhận ra ta? Vậy sao lại cấu kết với thằng Dương hãm hại ta?"

Sùng Hạo nghiêng răng: "Hừ! Ta tưởng ngươi là Võ Phi Dương!"

Hoài Bảo gật đầu: "Xem ra chúng ta bị thằng Dương chơi xỏ rồi! Hấn dùng kế ly gián để khiến chúng ta hãm hại nhau!"

"Hừ! Tên dê tiện! Nhất định phải cho hấn một trận!"

Sùng Hạo dứt câu cũng là lúc Bạch Đế gầm lên dữ dội rồi xông đến tấn công.

Phía bên kia, Dương và Long Hiện giật mình khi nghe tiếng gầm, nhưng sau đó thở phào vì thấy Bạch Đế chạy về hướng khác.

Nghe âm thanh chiến đấu dữ dội, Long Hiện nói: "Xem ra có kẻ khiêu chiến con khỉ trắng, đây là cơ hội tốt để diệt trừ lũ ác thú này!"

Dương cũng đồng tình với Long Hiện, càng chặt đứt nhiều tay chân của Mạc Kính Vũ thì cơ hội thoát khỏi nơi này càng mở rộng. Hấn hỏi Đế Băng: "Đế Băng, có thể giúp chúng ta đóng băng lũ thú cấp Vương và hạ gã sói đen kia không?"

Đế Băng suy nghĩ rồi gật đầu.

Hết chương 164

Chương 165: Hiện Thân

Giữa vòng vây linh thú mạnh mẽ từ cấp Vương đến cấp Đế, mười tù binh run sợ như heo chờ giết mổ, vài người trong lòng không ngừng cầu nguyện một kỳ tích xuất hiện để được giải phóng, vài người khác thì không ngừng chửi mắng Lý Hữu Thực, kẻ đã dẫn bọn họ vào đường cùng này.

Chợt họ thấy Đế Băng di chuyển rồi khuất sau rậm cây, sau đó đến lượt Bạch Đế cũng di chuyển, rồi có tiếng Bạch Đế gầm lên, rồi có tiếng chiến đấu kịch liệt trong rừng cây.

Các tù binh lo lắng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Chợt có một bóng trắng bay đến rồi trượt một đường dài trên mặt đất, sau đó người này gượng dậy và lập tức lao đi.

Đám tù binh kinh ngạc: "Đó là Bạch Long Bá Vương Sùng Hạo!"

Không lâu sau, có tiếng Sùng Hạo bực tức mắng: "Tên Hoài bảo khốn kiếp! Sao lại đánh ta!"

Đám tù binh từ kinh ngạc chuyển sang mừng rỡ: "Có cả Nguyễn Hoài Bảo? Chúng ta được cứu rồi!"

Chợt một luồng băng lạnh buốt lướt qua khiến hàng chục linh thú cấp Vương đang bao vây vòng ngoài đóng thành băng đá, vài con trong số này không kịp phòng bị nên trực tiếp tử vong.

Lang Đế phát hiện nên kịp thời tránh luồng băng của Đế Băng, gã sói

không lồ tru lên rồi xông đến tấn công Đế Băng.

Lang Đế xông đến mà không hề biết Dương và Long Hiện đang giăng sẵn một cái bẫy...

Khi Lang Đế đến gần Đế Băng, chợt một bóng đen lao ra cản đường, bóng đen này lộ ra hình dạng giống hệt Lang Đế nhưng có kích thước nhỏ hơn, là một Chiến Lang Nhân cấp Vương, hậu duệ của Lang Đế.

Bị con cháu cản đường, Lang Đế gầm gừ xua đuổi, nhưng không ngờ Chiến Lang Nhân cấp Vương không những không tránh mà còn xông lên tấn công Lang Đế. Đây là một trong những thú Vương bị chết bởi băng của Đế Băng và được Dương dùng Ngự Tử Thuật gọi dậy.

Nghĩ là con cháu mình tạo phản, Lang Đế vô cùng tức giận tung một đòn cực mạnh xé xác Chiến Lang Nhân cấp Vương thành nhiều mảnh, ngay lúc này thì Dương hô to, ra hiệu cho Đế Băng đã chuẩn bị sẵn tung đòn toàn lực đóng băng cơ thể Lang Đế.

Khi cơ thể Lang Đế bị đóng băng, Ngạo Thế thánh thương đang xoáy mạnh trước người Long Hiện cũng được kích hoạt, bắn thẳng vào tim Lang Đế.

Nhờ hấp thu dị băng từ Dương, Đế Băng hiện tại đã mạnh hơn hẳn so với Lang Đế, lại tấn công bất ngờ và toàn lực nên ảnh hưởng của băng lên cơ thể và linh hồn Lang Đế vượt xa bình thường, tuy chưa đủ để trực tiếp giết chết Lang Đế nhưng dư sức khiến Lang Đế bất động cả về thể xác lẫn linh hồn, vậy nên dù chỉ là một ngọn thánh thương kết hợp sức mạnh của Linh Tướng như Long Hiện vẫn có khả năng đâm xuyên tim Lang Đế.

Tuy nhiên, chỉ là "có khả năng".

Lúc ngọn thương Ngạo Thế xuyên qua l-ng ngực Lang Đế, chuẩn bị chạm vào trái tim thì đột nhiên Chiến Thần trụ của Bạch Đế bị Hoài Bão đánh văng bay thẳng vào người Lang Đế, Lang Đế văng đi, băng nứt vỡ và thánh thương Ngạo Thế cũng lạc hướng đâm trượt khỏi tim Lang Đế.

"Chết tiệt!" Dương và Long Hiện cùng tiếc nuối mắng.

Lang Đế đang gượng dậy, Dương vội quay sang gọi Đế Băng:

"Tranh thủ lúc này, làm lại..."

Nhưng Đế Băng mang cơ thể và linh lực suy yếu sau khi chịu cực hình từ Mạc Kính Vũ, đòn vừa rồi đã là cực hạn của nàng lúc này, khi Dương quay qua thì cô bé đã gục xuống.

Lúc này Lang Đế cũng tỉnh dậy và tức giận tung một cú vả trời giáng vào người Đế Băng.

Đế Băng nhìn bàn tay sói, nàng biết nếu trúng đòn này, cơ thể nàng sẽ văng xa, sẽ tan nát thành trăm thành ngàn mảnh, và nàng không còn đủ linh lực để tự tái tạo...

Nhưng chợt có một người chạy đến, là gã đã dùng dị băng tinh thạch dụ dỗ nàng, là gã đã cụt tay trong lúc tìm cách giải thoát nàng, hắn chạy đến, đưa lưng về phía bàn tay Lang Đế, một tay ôm lấy nàng, rồi cơ thể hắn biến đổi ngay khi bàn tay của Lang Đế vỗ vào lưng hắn.

BINH!

"HỮU THỰC!" Long Hiện gầm lên, lúc Dương vận Tiên Long hóa thì

bàn tay khổng lồ của Lang Đế đã che khuất cơ thể hần nên Long Hiện không phát hiện ra, chỉ kịp thấy Hữu Thực và Đế Băng bị cú vồ đánh lao đi như một mũi tên trong bóng đêm. Một Linh Tướng chịu đòn của một Linh Đế, thật sự không còn hi vọng.

Đáng lẽ phải vui vì tình địch đã chết, nhưng Long Hiện không cảm thấy chút vui vẻ nào, một phần vì hần sợ Thiên Ý biết rằng Hữu Thực đã chết trước mặt hần, một phần vì trong thâm tâm hần đã xem Hữu Thực là chiến hữu, là bạn bè, bởi Hữu Thực là một trong rất rất ít người đối xử với hần không chút câu nệ...

"KHỐN KIẾP!" Long Hiện gầm lên giận dữ, cơ thể hần Long hóa, Ngạo Thế thánh thương thoát khỏi lớp vải băng và quay về bên tay hần, một trong 2 chiếc vảy của Long Ẩn trên vai hần cũng bắt đầu đổi màu. Long Ngạo xông lên điên cuồng tấn công Lang Đế...

Lúc này, ở một khu vực gần đó, Bảo Ngọc và Thiên Ảnh sau khi trốn ra khỏi hoàng cung của Mạc Kính Vũ đã rong ruổi đi tìm Dương.

Bay là đà trên mặt đất, Bảo Ngọc vừa bay vừa dụi mắt khóc thút thít: "Híc híc... Papa ở đâu, đến đây ngay đi, Bảo Ngọc hứa sẽ cho papa hôn mà... Híc..."

Ngay khi Bảo Ngọc dứt câu, một khối lớn từ trên trời rơi xuống, va vào thân cây rồi dội ra, nằm ngay trước mặt cô bé, là Dương và Đế Băng.

Nén đau, Dương nhìn Bảo Ngọc và gượng cười: "Hà... Hình như Bảo Ngọc vừa nhắc đến ta hả?"

Thấy Dương hiện ra trước mắt, Bảo Ngọc khó tin dụi mắt rồi nhìn lại, sau đó nức nở bay đến ôm mặt Dương: "Papa!"

Dương đỡ Đế Băng ngồi dậy, cô bé tuy không bị thương tổn nhưng lúc này đã hôn mê, lý do là vì lúc Lang Đế võ đến, Dương ngoài Tiên Long hóa và kích hoạt toàn lực của Phù Đổng Thiên Vương giáp, còn có Đế Băng vất kiệt sức tạo ra một lớp băng dày bảo vệ lưng hắn, nhờ vậy mà Dương chỉ bị thương nhẹ và vắng xa chứ không đến mức chết chắc như Long Ngạo tưởng.

Chợt Thiên Ảnh chạy đến cản tay Dương, Dương đau đớn chụp lấy con thú và phát hiện ra hai chiếc nhẫn của hắn đang được cột trên cổ Thiên Ảnh, liền mừng rỡ lấy ra và mang nhẫn vào tay phải.

Dương tưởng mục đích của Thiên Ảnh là trả nhẫn cho mình nên sau đó chỉ xoa đầu cảm ơn, nhưng Thiên Ảnh tiếp tục cản hắn một cái và kêu ré lên.

Dương ngạc nhiên hỏi: "Người bị sao vậy?"

"Chích chịch!"

"Hả? Ai chích người?" Dương tròn mắt.

Bảo Ngọc vội giải thích: "Chủ nhân của Thiên Ảnh đang bị giam ở một nơi, Thiên Ảnh muốn pa pa đi cứu chủ nhân."

"A? Chủ nhân của Thiên Ảnh cũng ở đây?"

Bảo Ngọc gật đầu: "Dạ, trong một cái hồ dung nham, chủ nhân của Thiên Ảnh rất kỳ lạ, hình dáng giống như một quả tim màu đen, lại còn biết làm cho xung quanh trở nên tối đen..."

"Một trái tim, tối đen?"

"Dạ! Cứ luôn mồm gọi một người tên là Minh Châu..."

Dương gật gù: "Vậy sao? Minh Châu? Tên này sao cảm thấy quen quen..."

Bảo Ngọc chỉ về hướng hoàng cung của Mạc Kính Vũ và nói: "Ở nơi đó, trong một nơi toàn là vàng..."

"Toàn là vàng? Doanh trại phe Mạc? Nơi của gã Chúa Tế?Ặc! Làm sao vào đó được?"

"Chít chít..." Thiên Ảnh ré lên, lần đầu Dương thấy con thú này nhìn mình bằng ánh mắt cầu xin.

"Được... được... ta sẽ tìm cách cứu chủ ngươi..." Dương vỗ về con thú nhỏ, sau đó quay sang phát hiện Đế Băng đang dần tỉnh dậy, liền lấy ra 3 viên băng thú hồn tâm, là toàn bộ số còn lại trong nhẫn của hắn ra đút vào miệng Đế Băng.

Mắt còn chưa mở, nhưng có thức ăn ngon trong miệng nên Đế Băng nhiệt tình nhai rồi nuốt sạch vào bụng, sau đó hả khí và mở hờ đôi mắt.

"Ổn chứ?" Dương hỏi.

Đế Băng gật đầu, nàng chỉ kiệt sức chứ không bị gì nghiêm trọng, chỉ cần thời gian để khôi phục.

"Vậy ngươi tạm thời nghỉ ở đây, ta đi xem tình hình ngoài kia nhé."

Đế Băng lắc đầu, ý muốn bảo Dương không nên đi vì quá nguy hiểm, Dương hiểu, nên hắn đưa tay xoa đầu trấn an cô bé rồi mang theo Bảo Ngọc và Thiên Ảnh Dị Thú, vỗ cánh bay vào vùng chiến sự.

Ở một khu vực khác, nơi màn đêm yên tĩnh đột nhiên xuất hiện một khe sáng kỳ lạ, khe sáng này mở rộng và hiện ra một người áo đen, người này bước qua khe sáng, quay đầu nhìn lại bên kia, nơi hàng chục Linh Vương đang đứng trong Vong Linh điện.

Khi người áo đen bước qua cửa thành công để đến chiến trường Địa, vài Linh Vương khác cũng e dè bước đến, nhưng chưa kịp qua cửa thì đột nhiên kẻ áo đen đưa tay chỉ vào bệ đá, sau đó một thanh kiếm đen như tạo thành từ bóng tối bắn đến, đâm vào bệ đá nạp linh lực, cửa cũng đóng lại ngay lập tức, không ai qua được nữa.

Người áo đen quay đầu, trên vai hắn chợt xuất hiện một con quạ đen, đen hơn cả bóng tối xung quanh, con quạ vỗ cánh bay về hướng doanh trại phe Mạc, cũng là hoàng cung của Mạc Kính Vũ, gã áo đen cũng vội vã chạy theo...

Ở khu vực tù bình, trận chiến đang diễn ra quyết liệt, kết hợp chút Thần lực với một trong 32 siêu cấp thánh bảo Ngạo Thế, Long Ngạo đang điên cuồng ăn miếng trả miếng với Lang Đế, người hắn trải đầy thương tích nhưng Lang Đế cũng đổ máu vài nơi, nhưng Long Ngạo tạm thời không thể dùng Long Ngâm nên càng lúc càng yếu thế trước Lang Đế.

Phía khác, Hoài Bảo đã sớm dùng đến Ma lực của sư phụ hắn, linh hoạt tránh né những đòn công kích hung bạo của Bạch Đế, còn Sùng Hạo sau một lần xông vào và bị Hoài Bảo đá văng ra, cay cú mắng: "Tên khốn! Sao cứ đánh ta hoài vậy!"

Hoài Bảo nghiêng răng mắng: "Người thôi cản trở ta được không?"

Sùng Hạo đang bực dọc vì không thể phá tầng phong hồn xích thứ 3, lại liên tục bị Hoài Bảo đuổi ra nên quát: "Ta sẽ không cản trở, ngược lại còn thay người hạ con khi này nếu người chịu bị đánh trọng

thương để ta xông vào cứu!"

Hoài Bão trừng mắt: "Ta đâu có ngu?"

BINH!

Trong lúc phân tâm, Hoài Bão lãnh trọn một đám khổng lồ của Bạch Đế, cả người văng thẳng vào vị trí nhóm tù binh.

Bạch Đế đắc thủ nhưng không buông tha, giậm chân àm một cái rồi nhảy về phía Hoài Bão, khiến đám tù binh sợ hãi chạy tán loạn...

ẦM!

Bạch Đế tiếp đất gây ra một cơn địa chấn khủng khiếp, nó nhìn Hoài Bão đang nằm trên mặt đất rồi tung đám...

Chợt có một bóng nửa trắng nửa đỏ thần tốc lướt đến, Sùng Hạo thành công tạm thời phá 3 tầng xích, Xích Vũ Bạch Long hiện thân bên cạnh Hoài Bão, Thuận Thiên thần kiếm giương lên đâm thẳng vào nắm đám của Bạch Đế khiến con khi khổng lồ này đau đớn thu tay lui lại. Sùng Hạo liền vỗ cánh đuổi theo.

Cũng trong lúc này, Long Ngạo bị Lang Đế đánh bật và chuẩn bị đón nhận một cú cào vuốt chết người, chợt từ trong rừng cây, một cột sáng khổng lồ màu đỏ và đen bắn thẳng vào tay Lang Đế, tia sáng bật lên nhưng Lang Đế cũng vì giật mình mà đánh trượt mục tiêu.

Đám tù binh đang lo lắng cho Long Ngạo, khi nhìn thấy tia hỏa lôi mạnh mẽ liền mừng rỡ la to: "Hắc Vũ Tiên Long cũng đến rồi!"

Đúng vậy, từ trong rừng cây, một bóng đen vỗ cánh bay đến, Hắc Vũ Tiên Long - Võ Phi Dương xuất hiện, tay trái bọc trong Hắc Kim

Thánh Khải, trên vai vác khẩu Truy Ảnh Cường Pháo.

Dương nhe răng cười vẫy tay chào Long Ngạo: "Long Ngạo! Đã lâu không gặp!"

Sau đó Dương nhìn về phía Hoài Bảo, trên lưng mang Vô Sắc Tiên Vũ nhưng khuôn mặt vẫn là mặt giả dạng Vũ Lô Phong. Dương ngạc nhiên: "Ủa Sùng Hạo? Người cũng có cánh giống cánh thẳng Bảo à?"

Hoài Bảo cười lạnh và xé lớp mặt nạ ra: "Hừ! Vẫn còn giả ngơ sao!"

Dương trợn mắt: "Hả? Người là Hoài Bảo? Vũ Lô Phong là Hoài Bảo chứ không phải Sùng Hạo? Vậy thẳng Âu Bạch kia là Sùng Hạo chứ không phải Hoài Bảo? Ủa? Chết mẹ vậy mình là thẳng nào?"

Hết chương 165

Chương 166: Thiên Long

"Long Ngạo! Đã lâu không gặp!"

Long Ngạo không biết Dương là Lý Hữu Thực bởi Dương đang trong trạng thái Tiên Long hóa cấp 2, cánh tay trái vốn bị đứt một nửa giờ đã được Hắc Kim Thánh Khải kết thành một cánh tay máy. Nhìn bóng đen vừa bay đến và nhận ra Võ Phi Dương vừa ra tay cứu mình một lần nữa, trong lòng Long Ngạo nổi lên một cơn tức giận không rõ nguyên do, có lẽ là vì tức bản thân dù đã được trợ giúp từ Long Thần vẫn phải chịu ơn của Dương.

Còn Dương đang bối rối sau khi phát hiện hóa ra Vũ Lôi Phong là Hoài Bảo, chợt giật mình xoay người né tránh ngọn thương Ngạo Thế của Long Ngạo ném đến, và nhờ ngọn thương này nên Dương cũng phát hiện ra Long Hiên chính là Long Ngạo.

"Cút!" Long Ngạo trừng mắt quát Dương sau khi đá bật đòn đánh của Lang Đế.

"Nóng tính quá..."

Dương chậm chọc Long Ngạo, chợt trong đầu phát ra tiếng nói có phần gấp gáp: "Mạc Kính Vũ đang quay lại, phải hạ hắn càng sớm càng tốt rồi cứu lấy trái tim của Nữ Thần Ánh Sáng!"

Dương trợn mắt: "Nữ Thần Ánh Sáng? Làm sao ta..."

Chưa hết câu thì Dương thấy Bảo Ngọc bay đến trước mặt rồi vội vã hôn vào môi hắn...

Giữa bầu trời đen, cơ thể đen tối của Hắc Vũ Tiên Long rực sáng vì mọc ra hai đôi cánh trắng tinh khôi và thần thánh, trông Dương lúc này trong ánh mắt những người quan sát chẳng khác nào một hiện thân của sự giao thoa giữa thiên thần và ác quỷ.

Còn Dương đứng giữa không trung, nhắm mắt cảm nhận sức mạnh kỳ lạ mà lần trước vì quá nguy cấp nên hắn còn chưa kịp cảm nhận hết. Ngoài linh lực tăng lên vượt bậc, Dương còn cảm nhận được mình đang sở hữu một lượng Thần lực, dù lượng Thần lực này cực kỳ ít ỏi nhưng Dương lại có cảm tưởng như bản thân đủ sức đối đầu với mọi đối thủ. Không phải vì Dương kêu ngạo, mà vì hắn cảm thấy tự tin, cũng không phải tin vào một chút Thần lực, mà tin vào một thứ khác mà hắn đạt được trong trạng thái hiện tại, trí tuệ.

Mỗi tinh linh là kết tinh của một yếu tố, một thuộc tính, và có lẽ bất cứ người nào nếu biết tình trạng hiện tại của Dương đều có thể đoán ra Bảo Ngọc chính là một tinh linh kết tinh từ trí tuệ. Dương cũng nghĩ đến điều này, nhưng hắn không cho rằng điều đấy là đúng, hắn không tin trí tuệ mà hắn đang có là nhận được từ Bảo Ngọc, cũng không tin rằng trí tuệ này là từ Google hay từ nhân vật tự xưng là Google Now trong linh hồn hắn, mà Dương tin rằng, trí tuệ này là trí tuệ của chính bản thân mình.

Bằng óc phân tích siêu phàm hiện tại, Dương nghi ngờ rằng, Google hiện tại ngoài mặt thì đang dẫn dắt hắn trên con đường tu luyện để mỗi lúc một mạnh hơn, nhưng thật sự là đang cố gắng kìm hãm sự phát triển của hắn đến mức tối đa. Tại sao? Dương chưa đủ dữ kiện để suy đoán, nhưng hắn cảm thấy rất rõ ràng, dù là vì mục đích nào, thì "Google" vẫn sẽ không hại hắn.

Mô tả thì dài dòng, nhưng thực tế thì tất cả những suy luận và cảm nhận của Dương chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, và lúc này thì Bạch

Đế và Lang Đế sau khi ném mùi lợi hại của đối thủ đã lùi về hợp sức với nhau.

Phải hạ Mạc Kính Vũ càng sớm càng tốt là điều Dương quan tâm hiện giờ, và muốn hạ Mạc Kính Vũ, đương nhiên phải dọn dẹp những thứ cản đường.

Hoài Bảo, Sùng Hạo và Long Ngạo đang kịch chiến với Bạch Đế và Lang Đế, vì biết kẻ thù đáng sợ nhất là Mạc Kính Vũ nên cả ba đều để dành sát chiêu.

Lúc hai đế thú đang hung bạo tấn công, chợt Dương vỗ cánh bay đến, làm một hành động không ai ngờ đến, là hạ cánh trên mũi Bạch Đế.

Cảm giác ruồi nặng bám trên mũi không bao giờ là dễ chịu, đối với Bạch Đế cũng vậy, con khỉ khổng lồ theo phản xạ liền giơ tay lên mũi, nhưng dù tốc độ phát tay của Bạch Đế là cực nhanh lại không thể nhanh bằng Dương, chỉ cần một cử động nhẹ cũng đủ để hắn phân tích ra tốc độ và hướng tay của Bạch Đế rồi suy ra hàng chục phương án tránh né mà không cần tốn nhiều linh lực.

Dùng bàn tay khổng lồ với tốc độ nhanh đập liên tục nhưng con ruồi đáng ghét liên tục thoát chết chỉ trong gang tấc, Bạch Đế càng lúc càng giận dữ, quyết tung toàn lực để đập tan xác con ruồi phiền phức.

BINH!

Một tiếng va chạm kinh hoàng, tất nhiên không phải va chạm vào Dương, Bạch Đế càng không ngu đến mức đánh chính mình, mà hóa ra, Dương đã thành công dẫn dụ Bạch Đế bặt tay thẳng vào mặt Lang Đế ngay khi gã sói này vừa lui lại tránh đòn từ Long Ngạo.

Chịu một đòn toàn lực của đối thủ cùng cấp, Lang Đế tốc độ nhanh hơn nhưng uy lực thua xa Bạch Đế, kết quả là dù kịp phòng ngự nhưng lại bị đánh văng ra xa. Gượng dậy với nửa bên mặt tổn thương nặng nề, Lang Đế cho rằng Bạch Đế cố tình nên tức giận giương vuốt sắc bén đâm thẳng về phía Bạch Đế.

BINH!

Lần nữa Dương dẫn dụ thành công khiến năm đấm của Bạch Đế vốn nhằm vào hấn lại vô tình đánh trúng vào vuốt của Lang Đế, khiến cả hai va chạm mạnh mẽ rồi văng ra.

Những người đứng ngoài quan sát trong lòng không khỏi kinh ngạc khi thấy Dương đối đầu với hai Đế thú bằng thái độ ung dung bình tĩnh, không tốn chút sức lại có thể khiến hai Đế thú tự đánh lẫn nhau. Nhìn thì đơn giản, nhưng không ai dám nghĩ bản thân mình làm được, vì rõ ràng tốc độ của Dương thua xa hai Đế thú, mỗi lần hấn tránh được đều là mỗi lần hấn thoát chết trong gang tấc. Ngay cả Hoài Bảo, Sùng Hạo và Long Ngạo cũng không tin bản thân có thể làm được như Dương.

Mạc Kính Vũ sau khi trở về doanh trại và phát hiện trái tim của Nữ Thần đang có biến động thất thường, trong lòng mừng rỡ vì nghĩ trái tim này sắp phá vỡ giam cầm của bóng tối nên liền quay lại nơi giữ tù binh để sớm chuẩn bị cho công cuộc phục quốc.

Lúc Mạc Kính Vũ quay lại gần đến nơi thì Bạch Đế và Lang Đế đã gục ngã ở tư thế đối diện nhau, mình đầy thương tích.

Dương đứng trên đỉnh đầu Bạch Đế, mắt nhìn về hướng Mạc Kính Vũ đang bay đến, Truy Ảnh Cuồng Pháo xuất hiện trên vai và bắt đầu tụ lực.

Khai hỏa, luồng Hắc Lôi Huyết Hỏa bắn thẳng vào khoảng rừng một cách thần tốc, Dương cũng lập tức vỗ cánh đuổi theo đường đạn trước sự khó hiểu của người xung quanh.

Mạc Kính Vũ đang bay đến, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy một luồng sáng mạnh mẽ bắn thẳng về phía mình, liền giật mình xoay người tránh né, vừa kịp né thì cũng là lúc Dương đuổi đến, lấy một thân cây làm bàn đạp để kích hoạt Ngự Lôi Thuật bắn thẳng đến rồi tung một cước mang Hắc Lôi Huyết Hỏa Cường và một chút Thần lực vào đầu Mạc Kính Vũ.

BINH!

Cú đá của Dương khiến Mạc Kính Vũ vỡ tan phòng ngự linh lực cấp Chúa Tế, choáng váng văng xa hàng chục mét trên không rồi bị Dương đuổi đến chặn đường bay và tung thêm một cước vào đầu.

BINH!

Mạc Kính Vũ là vua nhà Mạc, đương nhiên sẽ sở hữu Bảo Vật phòng ngự mạnh mẽ, Dương biết điều này nên lần này chỉ đá một cước bình thường và đúng như hấn nghĩ, Mạc Kính Vũ trong cơn choáng đã kích hoạt bảo vật phòng ngự, cú đá của Dương thất bại, chỉ đá Mạc Kính Vũ văng đi mà không gây thương tích cho lão.

Ở khu vực tù binh, Sùng Hạo, Hoài Bảo, Long Ngạo và những tù binh tò mò ở lại đều đang nhìn về khu vực phát ra âm thanh chiến đấu mà Dương vừa bay đến, chợt thấy một bóng người áo vàng bay đến liền giật mình, có người định quay đầu bỏ chạy, nhưng khác với tưởng tượng, Mạc Kính Vũ không bay đến bằng tư thái hoàng đế mà là bị Dương đánh văng đi rồi trượt dài trên mặt đất, sau đó gượng dậy một cách chật vật.

"Láo xược!" Mạc Kính Vũ nghiêng răng mắng rồi bay về hướng Dương.

Chợt một luồng Hắc Lôi Huyết Hỏa từ Truy Ảnh Cuồng Pháo bắn đến, Mạc Kính Vũ cười lạnh vung tay đánh bật luồng lửa sét, chợt Dương vốn ẩn mình trong luồng lửa lộ ra rồi tung một đấm mang Thần lực vào đầu Mạc Kính Vũ.

Binh!

Hư chiêu, khi cảm thấy Dương sử dụng Thần lực, Mạc Kính Vũ liền kích hoạt bảo vật phòng ngự, nhưng khi lão vừa kích hoạt thì Dương liền thu lại Thần lực, chuyển sang dùng một đòn Ngự Hỏa thuật để đánh vào lớp phòng ngự của Mạc Kính Vũ rồi lại dùng cánh tay tạo thành từ Hắc Kim Thánh Khải tung đấm vào bụng lão.

BINH!

Mạc Kính Vũ trúng đòn bật ra, trong lòng bắt đầu run sợ trước khả năng phán đoán và xử lý tình huống của Dương, cảm giác như tất cả hoạt động và dự tính của lão đều nằm trong tính toán của Dương.

"Ngươi là thứ quái vật gì vậy?" Mạc Kính Vũ nghiêm túc hỏi, lão chưa từng nghĩ trên đời này lại có thứ sinh vật giống như Dương trước mắt, một kẻ mang Long thể bá vương, hai loại Tiên vũ cùng với Đế Lôi, Đế Hỏa.

"Ta? Ta là Võ Phi Dương, còn trạng thái này... tạm gọi là Thiên Long đi!"

Mạc Kính Vũ chiêu dụ: "Thiên Long - Võ Phi Dương? Ngươi rất xuất chúng, quy phục trăm, ngươi sẽ dưới một người và trên trăm triệu

người!"

Dương lập tức lắc đầu: "Thôi khỏi, nghe như làm hoàng hậu vậy!"

Nói xong, Dương lại lướt đến tấn công Mạc Kính Vũ.

Mạc Kính Vũ đã thấy rõ sự lợi hại của Dương nên cực kỳ phòng bị, liên tục lui bước tránh đòn, vừa tránh vừa nói: "Trẫm với ngươi không thù không oán, tại sao lại muốn giết trẫm?"

"Ta không muốn giết ngài, ta cần phải hạ ngài để cứu lấy trái tim của Nữ Thần Ánh Sáng!"

"Cứu? Trái tim ấy vốn đang thoát ra, sao cần ngươi cứu?"

"Dù có thoát được thì vẫn rơi vào tay ngài thôi! Vậy nên ta buộc phải đánh bại ngài trước."

"Vậy sao... Đánh bại trẫm? Ngươi đang xem thường trẫm ư?"

BINH!

Vừa dứt câu thì Mạc Kính Vũ trúng đòn văng xuống đất, Dương thản nhiên đáp: "Không hề! Ta đang nghiêm túc."

Chợt một đường kiếm đỏ rực bắn sượt qua người Dương, Sùng Hạo trong dạng Xích Vũ Bạch Long vỗ cánh bay lên, giương kiếm chỉ vào người Dương và nói: "Nhân cơ hội hiếm hoi này, so tài một trận toàn lực đi!"

Dương trợn mắt: "Ngươi bị điên à?"

Sùng Hạo lắc đầu: "Ta không điên, lão áo vàng cứ để tên Hoài Bảo

và Long Ngạo lo!"

"Người là cái thá gì mà ra lệnh cho ta!" Long Ngạo siết chặt Ngạo Thế thánh thương trong tay nhìn lên Sùng Hạo và Dương, trên vai hắn chỉ còn lại một mảnh vảy khác màu và mảnh vảy này cũng bắt đầu đổi màu.

Hoài Bảo vỗ trán rồi mắng: "Bọn ngu này! Sao không cùng hạ vua Mạc trước rồi muốn đánh nhau thế nào chẳng được?"

Nhìn bốn người đang cãi nhau, Mạc Kính Vũ trong lòng kinh ngạc không thôi, trước đó, lão cứ tưởng Long Ngạo với Long thể hoàng gia và Thánh Bảo siêu cấp đã thừa sức trở thành thiên tài xuất chúng nhất thời đại này, vậy mà đùng một cái lại xuất hiện một Võ Phi Dương còn khủng khiếp hơn với Long thể bá bương cùng hai loại Tiên vũ, và tiếp sau đó là một kẻ mang Long thể bá vương và thêm một kẻ mang Tiên vũ.

"Đây là cái thời đại gì vậy?" Mạc Kính Vũ trợn mắt há mồm nói, rồi giật mình khi nhận ra thanh kiếm trên tay Sùng Hạo: "Đó... đó là... thần kiếm Thuận Thiên?"

Thuận Thiên kiếm, ai cũng biết thanh thần kiếm này từng góp phần giúp Lê Thái Tổ Lê Lợi dựng nên nhà Hậu Lê, sau này cũng vì nhà Hậu Lê mượn được Thuận Thiên kiếm mà bắt đầu thắng thế trước phe Mạc có lực lượng vượt trội.

Lại vô tình liếc sang Hoài Bảo, Mạc Kính Vũ càng ngạc nhiên hơn khi phát hiện ra khối ấn vàng rực mà Hoài Bảo đang cầm trên tay.

"S... Sắc Mệnh Chi Bảo ấn!"

Ở thế giới này, Sắc Mệnh Chi Bảo ấn chỉ có một và được truyền

thừa, tranh đoạt qua các triều đại, ấn tượng trung cho quyền lực Hoàng Đế chính thống, là thứ mà bất cứ ai muốn làm vua đều khao khát. Mạc Kính Vũ cũng không ngoại lệ, tim lão đập rộn ràng, cả người hùng hực hửng khởi: "Thần kiếm Thuận Thiên ở đây, Thần ấn Sắc Mệnh Chi Bảo ở đây, trái tim Nữ Thần Ánh Sáng ở đây, quả nhiên trời muốn phục Mạc! Ha ha ha..."

Hết chương 166

Chương 167: Hợp Lực Diệt Mạc

Thấy Mạc Kính Vũ bị Dương hành bầm dập mà vẫn đứng cười, trong những tù binh liều mạng ở lại xem chiến đấu có người tò mò: "Sao lão lại cười? Bị đánh quá hòa rồ à?"

Người khác đáp: "Đừng có ngu, lão là Chúa Tế đó, bị đánh vài cái đã thấm vào đâu?"

Mạc Kính Vũ đương nhiên là Chúa Tế, dù nhiều năm không chiến đấu, nhưng đầu óc chắc chắn không đơn giản, điều này Dương biết, Hoài Bão, Long Ngạo, Sùng Hạo cũng đều biết.

Với trí tuệ và kinh nghiệm dồi dào, Mạc Kính Vũ tất nhiên hiểu rõ sức mạnh mà bốn người bọn Dương đang sở hữu đều sẽ có hạn chế nhất định, và thay vì đâm đầu chiến đấu, Mạc Kính Vũ có thể tránh đi rồi chờ sức mạnh hết tác dụng, cả 4 tên nhóc sẽ chẳng khác gì cóc nhái cho lão dễ dàng làm thịt.

Cách đánh bại Mạc Kính Vũ nhanh nhất là hợp lực, nhưng nếu hợp lực thì chắc chắn Mạc Kính Vũ sẽ lập tức bỏ chạy, vậy nên Sùng Hạo đã nghĩ ra một cách, chính là khiêu chiến Dương, ngoài mặt thì tạo cơ hội cho Mạc Kính Vũ tọa sơn quan hổ đấu, nhưng thực chất là tụ hợp lại mà không khiến Mạc Kính Vũ lo ngại. Và Dương cùng Hoài Bão đã hợp tác ăn ý với Sùng Hạo để tạo nên thế bất hòa giả tạo, Long Ngạo tuy không hiểu rõ nhưng cũng vô tình hợp tác thành công.

Nhưng Mạc Kính Vũ cũng không dễ dàng bị gạt, khi thấy cả bốn người bọn Dương đang có xu thế xông vào đánh nhau, lão liền giật

mình nghĩ đến khả năng cả bốn đũa đang âm mưu hợp sức, liền quay đầu rời đi.

Nhưng vừa quay lưng, Mạc Kính Vũ liền cảm nhận được một áp lực khủng khiếp, là do Sùng Hạo đã kích hoạt Thiên Kiếm ảnh chém thẳng về phía lão.

"Thiên Kiếm Ảnh!" Mạc Kính Vũ từng nghe qua Thiên Kiếm Ảnh, biết chiêu này dưới Thần cấp không thể đỡ nổi, liền kinh sợ lách mình tránh kiếm.

Nhưng, trước khi Sùng Hạo tung kiếm thì Dương cũng lập tức dùng Ngự Lôi Thuật kết hợp Thần lực phóng như đạn bắn, thậm chí nhanh ngang với Thiên Kiếm Ảnh. Dương lập tức tiếp cận Mạc Kính Vũ và tung một cú đá mang Hắc Lôi Huyết Hỏa Cuồng vào người lão.

BINH!

Một tiếng va chạm như trời giáng, Mạc Kính Vũ tuy không bị thương nhưng Dương đã đạt được mục đích, chính là ngăn Mạc Kính Vũ tránh khỏi đường Thiên Kiếm Ảnh.

XOẸT!

Thiên Kiếm Ảnh lướt ngang qua Mạc Kính Vũ, đường kiếm không thể ngăn cản đã chém lìa một cánh tay mang nhẫn của lão.

Mạc Kính Vũ gào lên đau đớn, chưa kịp chụp lại cánh tay thì Ngạo Thế thánh thương của Long Ngạo đã bay đến đâm xuyên cánh tay lão rồi bay ngược trở lại với Long Ngạo.

Giống với Dương, cánh tay đứt cũng mang theo toàn bộ gia sản của triều Mạc, khiến Mạc Kính Vũ không khỏi giận dữ gầm lên một tiếng

dữ tợn: "LŨ KHỐN!"

Lúc này, Dương ngưng tụ Hắc Lôi và Huyết Hỏa trên tay, lần nữa xông đến tung đòn Hắc Lôi Huyết Hỏa Cuồng mang Thần lực và đầu Mạc Kính Vũ.

BINH!

Tung đấm phá tan phòng ngự của Mạc Kính Vũ, Dương lập tức lui ra, nhường chỗ cho Hoài Bảo xông vào giáng một đòn Hoàng Đế Ấn vào trán Mạc Kính Vũ.

Nhưng bất thành, Mạc Kính Vũ vốn đã đề phòng Hoàng Đế Ấn sau khi thấy Sùng Hạo dùng Thiên Kiếm Ảnh, nên thay vì dùng tay cản đòn Cuồng của Dương, lão đã đánh liều chừa cánh tay để phòng ngừa, kết quả là khi Hoàng Đế Ấn đóng tới, Mạc Kính Vũ liền đưa tay cản lấy.

BINH!

Hoàng Đế Ấn đóng vào thì tay Mạc Kính Vũ liền xụi xuống, rồi lão cũng nhanh chóng lui lại và quay đầu chạy thẳng về doanh trại phe Mạc.

"Lũ nhóc khốn kiếp!" Mạc Kính Vũ vừa chạy vừa mắng, mất cả gia tài tuy là chuyện lớn nhưng không quá cấp bách, điều cấp bách đối với Mạc Kính Vũ lúc này là mất đi sinh mệnh.

Mạc Kính Vũ dù tu luyện duy nhất hệ Sinh Mệnh và được trái tim Nữ Thần trợ giúp nhưng vẫn không khỏi tránh khỏi suy yếu tuổi già, sự thật là không lúc nào lão không dùng linh lực hệ Sinh Mệnh để duy trì sự sống của bản thân và Sinh Mệnh lực tiêu hao càng nhiều thì sự sống của Mạc Kính Vũ càng rút ngắn. Mất cánh tay đồng nghĩa với

mất một lượng lớn Sinh Mệnh lực, và dù là tái tạo cánh tay mới hay đơn giản hơn là chữa lành vết thương để cầm máu thì cũng phải tiêu tốn thêm một lượng lớn Sinh Mệnh lực.

Thấy Mạc Kính Vũ bỏ chạy, cả bốn tên bọn Dương đều biết nếu bỏ qua cơ hội lần này thì tất cả sẽ thành mồi cho Mạc Kính Vũ nên không cần hẹn mà đồng loạt đuổi theo.

Mạc Kính Vũ đang lướt gió bay đi, chợt thấy trước mắt là một màn đen mù mịt liền hiện nét mặt lo lắng: "Sao lại là lúc này chứ!"

Mạc Kính Vũ chìm vào bóng đen, trong lòng thấp thỏm lo lắng bởi vì trong bóng đen này còn có một sức mạnh thiêu đốt sinh mệnh mà lão cũng không thể hoàn toàn ngăn cản, lại trúng vào lúc Mạc Kính Vũ cần bảo toàn sinh mệnh nhất.

Phía sau, bọn Dương dù tận lực đuổi theo nhưng còn xa mới so được với tốc độ của Chúa Tể như Mạc Kính Vũ, càng lúc càng bị bỏ lại. Dương nhiên bọn hắn có thể dùng Thần lực để tăng tốc, nhưng chỉ sợ lúc đuổi đến đã không còn Thần lực để chiến đấu.

Không lâu sau khi Mạc Kính Vũ biến mất trong màn bóng tối, bọn Dương cũng xông vào.

"Ủa?" Dương ngạc nhiên ủa một tiếng, vốn chuẩn bị tinh thần chống chọi sự thiêu đốt sinh mệnh trong bóng đêm này, nhưng lại ngạc nhiên phát hiện bản thân đã hoàn toàn miễn nhiễm với tình trạng này. Sở dĩ Dương biết bản thân miễn nhiễm bởi vì hắn cảm nhận được bọn Sùng Hạo, Hoài Bảo và Long Ngạo phía sau đang cật lực chống chọi sự thiêu đốt sinh mệnh của bóng tối này.

Bóng tối lan ra kèm theo tiếng rên, Dương cũng cảm nhận được tiếng rên này có phần rõ ràng hơn, thê lương hơn nhiều so với tiếng

rên lần trước hẳn nghe được...

Rồi tiếng rên chuyển thành tiếng la, mặt đất chợt rung chuyển dữ dội, sau đó giống như có một làn gió mạnh mẽ lan đến đầy Dương và bọn Bảo, Hạo, Ngạo lùi bước, ngay cả Mạc Kính Vũ cũng sững lại.

Cây cối nghiêng ngã rồi đứng thẳng lại, làn gió mạnh mẽ đã lướt qua, Mạc Kính Vũ và bọn Dương tiếp tục cuộc rượt đuổi.

"Aaa..."

Tiếng la lại vang đến, mặt đất càng rung chuyển dữ dội hơn, bọn Dương lần nữa bị đẩy lùi.

Trong bóng đêm, có tiếng Hoài Bảo kinh ngạc: "Chuyện gì vậy?"

Dương đáp: "Ta không biết, nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt lành."

"Aaaa..."

Tiếng rên lớn dần và dài ra theo từng đợt, mặt đất cũng theo đó rung chuyển càng lúc càng dữ dội hơn, cây cối bắt đầu không chịu nổi sức gió và lần lượt tróc gốc ngã đổ.

Sau vài đợt âm thanh, Mạc Kính Vũ đã về đến doanh trại nơi chân núi, nơi này giờ đã sụp đổ ngổn ngang vì nằm ở trung tâm của vụ chấn động.

Nhưng Mạc Kính Vũ không quan tâm, điều lão cần là tiếp cận trái tim của Nữ Thần Ánh Sáng để hưởng lấy phước lành từ loại ánh sáng thuần khiết nhất, giúp lão nhanh chóng khôi phục sinh mệnh lực và linh lực đã tiêu hao.

"Aaaaaaa..."

Lại một tiếng la lớn và kéo dài, kèm theo đó là rung động dữ dội đến mức mặt đất bắt đầu xuất hiện vết nứt, một làn sóng chấn động lan ra làm một phần chân núi nứt vỡ, đất đá cùng đồng ngổ ngang từ doanh trại sụp đổ của phe Mạc bị đẩy văng ra xung quanh. Khu doanh trại phe Mạc giờ đây chỉ còn lại một cái hố tròn có đường kính hàng chục mét, giữa hố và cũng là trung tâm của vụ chấn động là một cái hồ dung nham cùng với trái tim Nữ Thần đang lơ lửng trên mặt hồ, và nơi này là nơi duy nhất có ánh sáng, dù mờ nhạt.

Thấy trái tim của Nữ Thần đang trong tình trạng nửa sáng nửa tối, Mạc Kính Vũ trong lòng mừng rỡ, liền bay đến định đón nhận Thần quang, nhưng càng tiến gần thì Mạc Kính Vũ kinh ngạc phát hiện Sinh Mệnh lực càng giảm mạnh.

"Kỳ lạ..." Mạc Kính Vũ nói thầm, mỗi lần tiếp cận trái tim đều có chuyện sinh mệnh bị thiêu đốt, nhưng không lần nào dữ dội như lần này, dữ dội đến mức Mạc Kính Vũ sợ rằng nếu đến sát quả tim thì lão chỉ còn là một cái xác khô.

Vậy nên Mạc Kính Vũ ngập ngừng, đành chọn dừng lại bên bờ hồ để hưởng một chút ánh sáng mờ nhạt.

Nhưng lúc này thì bọn Dương cũng đuổi đến.

"Đó là... trái tim của Nữ Thần Ánh Sáng sao?" Nhìn trái tim mong manh giữa hai màu sáng tối, Dương kinh ngạc thốt lên.

"Trái tim của Nữ Thần Ánh Sáng?" Hoài Bảo và Sùng Hạo đồng thanh nói, cả hai đều không hề biết sự tồn tại của quả tim này trước đây.

Chỉ có Long Ngạo là bình tĩnh vì đã từng được Mạc Kính Vũ giới thiệu qua, và Long Ngạo cũng là người duy nhất biết rõ sự tồn tại của Mạc Kính Vũ lệ thuộc vào trái tim kia, liền cầm Ngạo Thế thánh thương xông lên trước để ngăn Mạc Kính Vũ lấy được trái tim.

"Ngu ngốc!" Thấy Long Ngạo xông đến tấn công mình, Mạc Kính Vũ cười lạnh, lão từng nói với Long Ngạo về trái tim và bóng tối, nhưng lão đã giấu Long Ngạo một yếu tố thứ 3 nơi trái tim Nữ Thần này, là ngọn nguồn của sự thiêu đốt sinh mệnh lan tỏa trong bóng tối, Tử Vong khí, chẳng qua là vì bóng tối che phủ nên không thể nhìn thấy.

Và Long Ngạo cũng lập tức nhận ra sự khủng khiếp của Tử Vong khí trong bóng tối này, càng tiến gần hồ dung nham thì Tử Vong khí càng mạnh mẽ, ngay cả Chúa Tế tu luyện duy nhất hệ Sinh Mệnh như Mạc Kính Vũ còn không chịu nổi, đương nhiên Long Ngạo càng không chịu nổi, vội vàng dùng Thần lực để ngăn cản sự xâm thực của Tử Vong.

Lúc Long Ngạo thất thần, Mạc Kính Vũ liền thần tốc tung cước đá hấn văng ra xa rồi lạnh lùng nói: "Nếu không e ngại tên hung thần kia thì trăm đã kết liễu ngươi ngay tại đây rồi! Cút!"

"Ngươi không có tư cách xúc phạm hắn!" Long Ngạo biết Mạc Kính Vũ nói đến Long Thần Long Ẩn, biết lão nhận ra màu vảy rồng đặc trưng của Long Ẩn, nhưng không biết tại sao Mạc Kính Vũ gọi Long Ẩn là hung thần. Hắn cho rằng Mạc Kính Vũ đang xúc phạm Long Ẩn, liền tức giận gầm lên, dùng toàn lực tạo ra lực xoáy khủng khiếp cho thánh thương Ngạo Thế rồi bắn thẳng vào Mạc Kính Vũ.

"Đừng!"

Người nói dừng là cả Dương và Mạc Kính Vũ cùng lúc. Thánh

thương Ngạo Thế mang theo Thần lực bắn thẳng về phía Mạc Kính Vũ, lão có thể dễ dàng tránh né, nhưng nếu tránh thì ngọn thương sẽ đâm thẳng vào trái tim Nữ Thần, còn nếu muốn ngăn cản thì Mạc Kính Vũ phải tốn rất nhiều linh lực, thứ mà lão đang cực kỳ tiết kiệm.

Sau khoảnh khắc dẫn đo, Mạc Kính Vũ đành chọn cách tiêu hao ít linh lực nhất, chính là tránh né rồi làm đổi hướng ngọn thương thay vì cản phá trực tiếp.

Né khỏi ngọn thương, Mạc Kính Vũ tiện giờ tay vỗ vào cán thương làm ngọn thương lệch hướng, nhưng đồng thời, vì giờ tay vào khu vực hồ dung nham nên bàn tay của Mạc Kính Vũ liền bị Tử Vong khí mạnh mẽ thiêu đốt khiến cho tay gã vốn đã đã nua càng thêm khô héo.

Sự lão hóa trên bàn tay Mạc Kính Vũ diễn ra trong khoảnh khắc và nhanh chóng hồi phục nhưng không qua được mắt Dương, hắn liền đoán ra rằng lực hủy diệt sinh mệnh ở khu vực hồ dung nham mạnh đến mức cả Mạc Kính Vũ cũng không thể chống lại.

Hoài Bảo và Sùng Hạo cũng nhìn ra vấn đề, cả ba tên nhìn nhau ngẫm ra hiệu rồi hướng về phía Mạc Kính Vũ và cùng xông lên.

"Chết tiệt!" Mạc Kính Vũ vốn có thể chạy, nhưng với tình hình hiện tại, lão lại không thể chạy vì nếu bị đoạt mất trái tim Nữ Thần thì mạng lão cũng mất, chỉ còn cách tiến ra nghênh chiến.

Tiếng rên lại lan ra, mặt đất nứt rời, bụi khói lan ra mù mịt, Sùng Hạo tung một đường kiếm đỏ rực về phía Mạc Kính Vũ, cũng là đường kiếm nhắm đến trái tim Nữ Thần nên buộc Mạc Kính Vũ phải cản phá. Cùng lúc đó, Sắc Mệnh Long Ảnh hiện thân và nhắm vào bên vai đã cụt tay của Mạc Kính Vũ và há miệng cắn vào vai lão.

Ở giữa, Dương dùng Ngự Lô thuật kết hợp Thần lực, hay gọi tên khác là Ngự Lô Thần thuật, phóng đến một cách cực nhanh rồi đá thẳng vào ngực Mạc Kính Vũ.

BINH! ẦM! XOẸT!

Tiếng va chạm ầm vang, Mạc Kính Vũ thành công phá đường kiếm của Sùng Hạo, tránh được Sắc Mệnh Long Ảnh của Hoài Bảo, nhưng không thoát được một cước mang Thần lực của Dương, nhưng lão vẫn đứng vững, sau đó lão tóm được chân Dương và đem ném thẳng vào hồ dung nham, mục đích là mượn Tử Vong khí nơi này tiêu diệt Dương.

Nhưng Mạc Kính Vũ đã làm, Dương hiện tại không chịu ảnh hưởng của Tử Vong khí, và chuyện bị tóm được cũng nằm trong suy tính của hắn, chính là tạo cơ hội cho Hoài Bảo và Sùng Hạo kết liễu Mạc Kính Vũ.

Khi Mạc Kính Vũ dùng cánh tay duy nhất để ném Dương đi, Hoài Bảo đã kích hoạt cùng lúc thêm hai Thần hồn trong cơ thể, kết hợp với Ma hồn của sư phụ hắn để tạo ra một tốc độ cực nhanh lướt đến tiếp cận và giáng một đòn Hoàng Đế Ấn vào đầu Mạc Kính Vũ, đồng thời Sắc Mệnh Long Ảnh được tiếp thêm Thần lực cũng áp sát bên phải lão.

Mạc Kính Vũ kinh ngạc phát hiện ra, định lui lại tránh né thì lại phát hiện một đòn Thuận Thiên Quang Lô Trảm của Sùng Hạo lướt đến ngay bên lưng, kèm theo là một đòn Nhất Kiếm Xuyên Tâm cũng mang Thần lực ngay bên trái, buộc lão chỉ còn cách nhảy tới trước để né đòn.

Nhảy tới trước chính là nhảy vào hồ dung nham, Dương chờ chính là lúc này, hắn lập tức gập người bắt lấy tay Mạc Kính Vũ, phối hợp với

lực nhảy của lão thành một thế quật để kéo Mạc Kính Vũ tiến sâu vào lòng hồ.

"KHÔNG! DỪNG LẠI!" Mạc Kính Vũ sợ hãi gào lên, mất thế, lại thêm Dương đang dùng chút Thần lực còn sót lại để bắt lão nên lão hoàn toàn không thể thoát ra dù có Hư Hóa đi nữa, kết quả là Mạc Kính Vũ bị kéo thẳng vào khu vực hồ dung nham, cơ thể vốn đã khô gầy giờ lại lão hóa thấy rõ.

"Aaa! Khốn kiếp! Trẫm giết ngươi!" Toàn thân bị kéo vào mặt hồ, Mạc Kính Vũ đau đớn gào thét vấy vùng, vừa thoát khỏi tay Dương liền quay đầu chạy ra nhưng bị Hoài Bảo và Sùng Hạo cản đường...

"Lũ khốn! Trẫm sẽ trừng trị các ngươi!"

Sự sống tàn lụi khiến Mạc Kính Vũ điên loạn gầm gừ, Dương lúc này cũng mất đi Thần lực, định rời khỏi mặt hồ thì chợt giật mình phát hiện trong hồ dung nham này có một con mắt khổng lồ đang nhìn mình...

Hết chương 167

Chương 168: Chiến Thần Điện

Phát hiện ra con mắt khổng lồ trên mặt hồ dung nham, Dương biết chuyện chẳng lành liền vỗ cánh bay lui lại, vừa kịp né một khối dung nham trời lên từ mặt hồ. Nhưng ngoài khối dung nham hình bán cầu trời lên trên mặt hồ, từ xung quanh cũng xuất hiện những cột dung nham trông như vòi bạch tuộc phá mặt đất trời lên.

"Độc Nhãn Ma Nham! Hóa ra nó còn sống!" Mạc Kính Vũ kinh ngạc thốt lên trước khi bị một chiếc vòi dung nham quất mạnh vào người, đánh văng vị vua cuối cùng của triều Mạc ra xa hàng chục mét.

Binh! Binh! Binh!

Cả Hoài Bảo, Sùng Hạo và Long Ngạo đều chịu chung số phận, chỉ có Dương liên tục tránh được sự vây công của những chiếc vòi để thoát ra khoảng cách an toàn.

Mặt đất quanh hồ dung nham sụp đổ, khối dung nham dưới hồ trời lên và lộ ra hình dạng như một con bạch tuộc một mắt khổng lồ với hơn ba mươi chiếc vòi dung nham. Đúng như Mạc Kính Vũ nói, đây là Độc Nhãn Ma Nham, một linh thú sống trong dung nham có hình dạng như bạch tuộc, cũng là một loại sinh vật được đưa vào chiến trường làm vũ khí chiến đấu.

Độc Nhãn Ma Nham đảo con mắt to tướng liếc sang quả tim nữa tối nữa sáng bên cạnh rồi liếc về phía những người xung quanh và gầm lên một tiếng đe dọa.

"Độc Nhãn Ma Nham sao? Xem ra con thú này đã được giao nhiệm

vụ bảo vệ quả tim." Dương đoán.

"Đúng vậy!"

Nói hai từ trên là một giọng nói có chút quen tai, Dương lập tức quay đầu lại nhìn người áo đen vừa đến với con quạ đen trên vai. Nét bất ngờ trên mặt Dương nhanh chóng qua đi, hấn bình tĩnh hỏi người áo đen: "Không ngờ ngươi chưa chết!"

Người áo đen đưa tay vuốt tóc ngược ra sau làm khăn trùm đầu rơi xuống: "Tất nhiên, nhưng phải nói thật là lần đó Kinh Vô Nguyệt thật sự làm ta sợ sớn ra quần đó..."

Dương gật đầu đáp: "Đúng vậy, nếu Kinh Vô Nguyệt không xem thường ngươi, dùng linh lực cấp Chúa Tế thay vì chỉ dùng lực bình thường để bóp vỡ cả đầu lẫn linh hồn ngươi thì ngươi đã không có cơ hội hồi phục."

Người mà Dương đang nói chính là Lục Văn Minh, kẻ từng bị Kinh Vô Nguyệt một tay bóp vỡ đầu trên đỉnh núi Phần Nộ của cuộc thi Thanh niên anh hùng chiến.

Dương hỏi: "Là do Phục Sinh Thánh Đan, hay do ngươi có luyện Sinh Mệnh hệ?"

Lục Văn Minh gật đầu đáp: "Cả hai!"

Lúc thấy Lục Văn Minh bị bóp chết, tất cả mọi người đều nghĩ hấn chỉ là một tên thích tỏ ra nguy hiểm, nhưng lần này gặp lại, kết hợp với đầu óc sắc sảo hơn bình thường, Dương tin chắc rằng phía sau tai nạn nhục nhã kia là một âm mưu.

Lúc Dương suy tư, Lục Văn Minh nhếch môi cười châm chọc: "Nhân

tiện... Chủ nhân gửi lời cảm ơn đến người đây! Ha ha..."

"Vì điều gì?"

"Vì nhờ sự tốt bụng của người mà chúng ta mới tăng thêm cơ hội tiêu diệt kẻ thù của chủ nhân, ha ha..."

Khi nói, Lục Văn Minh liếc mắt về phía trái tim Nữ Thần, cái liếc này không qua khỏi ánh mắt Dương, hẳn liền suy ra kẻ thù cần bị tiêu diệt mà Lục Văn Minh vừa nói chính là Nữ Thần Ánh Sáng.

"Được rồi! Giờ thì chết đi cho ta!" Lục Văn Minh nói rồi lướt đến tấn công Dương.

Dương lúc này đã kiệt sức, chuẩn bị giải trừ trạng thái Thiên Long, và chắc chắn không còn khả năng đấu với Lục Văn Minh, thậm chí cả chạy cũng không nổi, nhưng gương mặt hắn vẫn bình tĩnh lạ thường khiến cho Lục Văn Minh lo lắng khó hiểu.

"Người không sợ chết sao?" Lục Văn Minh tiếp cận Dương và hỏi.

"Sợ, nhưng không phải lúc này!"

Dương đáp, vừa dứt câu cũng là lúc Lục Văn Minh tiếp cận và tạo ra một thanh kiếm đen định đâm vào tim Dương, nhưng cũng chính lúc này, trái tim của Nữ Thần đang rung động dữ dội đột nhiên phát ra một tiếng la lớn đến nhức óc, kèm theo tiếng la là một chấn động dữ dội hơn xa lúc trước, mặt đất nứt ra từng đường dài hàng chục mét, Độc Nhãn Ma Nham cũng phải lặn xuống để tránh khỏi chấn động, cùng với đó là một lực đẩy mạnh khủng khiếp đánh tất cả người đang ở khu vực trái tim gồm Dương, Hoài Bảo, Sùng Hạo, Long Ngạo, Mạc Kính Vũ và Lục Văn Minh văng đi như tên bắn, trừ Lục Văn Minh chống chịu được một phần thì những người còn lại đều đã

kiệt sức, vắng xa hàng trăm mét trong bóng đen...

Ở một khu vực khác, Phúc Pháp và Thu Thúy đang ngồi trong một căn hầm kim loại dưới lòng đất.

Thu Thúy lo lắng nói: "Không biết tình hình trên đó thế nào rồi..."

Phúc Pháp đáp: "Dường như lũ linh thú không phát hiện căn hầm này, chúng ta cứ chờ thêm một thời gian..."

"Chờ đến khi nào?"

"Thì... đến khi Thế Hệ Phi Thường ra tay, ta không tin bọn Linh thú kia còn có thể lộng hành!"

Thu Thúy nhìn Phúc Pháp và hỏi: "Xem ra ngươi rất sùng bái Thế Hệ Phi Thường?"

Phúc Pháp đáp: "Cũng như cô thôi, cô sùng bái Sùng Hạo, ta lại hâm mộ Võ Phi Dương!"

Phúc Pháp thở dài rồi nói thêm: "Hâm mộ và đồng cảm..."

Thu Thúy thắc mắc: "Đồng cảm chỗ nào? Ngươi là người Long tộc, chẳng qua cha ngươi phạm trọng tội tử hình nên mẹ con ngươi bị khinh rẻ, đâu giống Võ Phi Dương?"

Phúc Pháp lắc đầu: "Đồng cảm vì có chung kẻ thù! Cha ta vô tội, chỉ vì ông phản đối Long Hán nên mới bị gán tội chết, khiến mẹ ta từ một phu nhân quý tộc họ Long bị đày thành nô tì, chịu sự khinh khi nhục nhã."

Phúc Pháp nghiêng răng: "Sẽ có ngày ta giết chết Long Hán để trả

thù!"

"Giết Long Hán? Dù là Võ Phi Dương còn không làm nổi!"

"Không nổi bởi vì khi đó hắn chưa đủ thực lực và sức yếu thế cô."

Thu Thúy bật cười: "Ý ngươi là ngươi và hắn hợp tác thì có thể diệt Long Hán?"

Phúc Pháp lắc đầu: "Không phải chỉ có ta và hắn, để đối đầu với một thế lực thì cần có một thế lực."

"Ha! Ta cũng là người Long tộc đó, ngươi không sợ ta báo lại mưu đồ tào phản của ngươi sao?"

"Nếu vậy... thì ta chỉ có thể tự trách mình tin lầm người..." Phúc Pháp nhìn vào mắt Thu Thúy và nói.

Thu Thúy cũng nhìn vào mắt Phúc Pháp, nàng ngạc nhiên vì không ngờ được gã trai trẻ hiền lành dễ chịu này lại mang chí lớn và quyết đoán như vậy, ánh mắt hắn khiến nàng bị thu hút mãnh liệt.

Sau vài giây nhìn vào mắt nhau, Thu Thúy bối rối tránh mắt đi, và để chữa thẹn, nàng liếc lên trần hầm nói mò: "Hình như có tiếng động?"

"Làm gì có chứ? Chẳng lẽ bị phát hiện?" Phúc Pháp nghi vấn.

"Hy vọng là không phải, nếu không thì chúng ta hết đường chạy..."

"Để ta lên xem thử..."

Đúng như Thu Thúy nói, nếu bị phát hiện thì chắc chắn không thể thoát, nên Phúc Pháp đánh liều chọn cách mở cửa hầm để xem tình

hình, nếu bị phát hiện thì hẳn sẽ chủ động liều mạng mở đường cho Thu Thúy chạy thoát.

Phúc Pháp hé mở cửa hầm nhìn ra, không thấy linh thú, chỉ thấy bước chân một người đang lao đảo đi tới rồi ngã xuống ngay trước khe cửa hầm, lộ ra một gương mặt...

"Võ Phi Dương?" Phúc Pháp kinh ngạc thốt lên, sau đó vội vã đỡ Dương xuống hầm.

Dương vẫn còn tỉnh táo, chỉ là quá kiệt sức sau trận đánh với Mạc Kính Vũ, sau khi bị đẩy văng đi thì trạng thái Thiên Long cũng bị giải trừ, Bảo Ngọc hiện ra và lập tức hôn mê, Dương biết mình không còn đủ sức đối đầu với Lục Văn Minh nên đã chọn cách tạm rời đi để khôi phục linh lực rồi quay lại chiến đấu.

Được Phúc Pháp đỡ xuống hầm, Thu Thúy nhìn Dương, ngạc nhiên nói: "Ủa? Tên này sao giống như... Võ Phi Dương?"

Nghe tiếng gọi, Dương mở mắt và thấy Thu Thúy, liền vui vẻ nói: "Sùng Hạo, vẫn khỏe chứ?"

Nghe Dương gọi mình là Sùng Hạo, Thu Thúy tưởng Dương bị thương nặng quá nên quáng, nhưng sau đó lại thấy gương mặt kinh ngạc của Phúc Pháp, liền hiểu ra một chuyện.

Chỉ tay vào Dương, Thu Thúy lắp bắp nói: "Ngươi... ngươi là Lý Hữu Thực! Lại còn dám mạo danh Võ Phi Dương!"

"Ặc!" Dương cười khổ trong khi đang ngồi xuống xếp bằng để vận công khôi phục linh lực, sau đó đảo mắt nhìn gian mật thất nhỏ hẹp nhưng được tạo thành từ vật liệu vô cùng vững chắc.

"Đây là nơi nào?" Dương tò mò hỏi.

Phúc Pháp đã biết Hữu Thực và Dương là một người, phút ngạc nhiên nhanh chóng qua đi và thay bằng niềm vui vì đã kết bạn và chiến đấu cùng người mình hâm mộ mấy ngày qua mà không biết. Hắn đáp: "Chúng ta vô tình phát hiện ra nơi này trong khi đang bị lũ linh thú săn đuổi, cũng không biết vì sao mà từ khi vào đây không còn bị lũ linh thú phát hiện ra nữa."

Dương gật đầu, bằng kiến thức giả kim thuật, hắn biết đây không phải một mật thất bình thường, nhưng lại không hề có trên bản đồ chiến trường.

Dương nhìn quanh bốn bức tường, phát hiện một chỗ tường có cửa nên liền tiến lại xem xét.

Phúc Pháp vội nhắc nhở: "Đừng chạm vào chỗ đó, có phòng vệ, nó bảo phải có chìa khóa mới mở được cửa!"

"Lại là chìa khóa?" Dương nhớ đến lần vào nơi ở của Hồng Hương, cần mảnh Nghịch Thiên kiếm làm chìa khóa, liền tìm kiếm lỗ khóa nhưng thờ dài thất vọng vì lỗ khóa không giống khe cắm mảnh Nghịch Thiên kiếm.

Nhưng lại giống một thứ khác...

"Chìa khóa của Giả kim thành chủ!" Dương kinh ngạc nói, vội vàng lấy chiếc chìa khóa vốn là tín vật của thành chủ Giả kim thành mà thần sư Đức Cường trao cho hắn, quả nhiên vừa khớp với lỗ khóa.

Dương vặn khóa, cánh cửa hé mở, lộ ra phía bên kia là một linh cảnh nhỏ với một tòa kiến trúc trông khá giống lối kiến trúc của tòa cao ốc Trí Tuệ nhưng nhỏ hơn nhiều và có hình khối lập phương.

Dương biết, kia chính là Chiến Thần điện, nơi các tướng sĩ dùng chiến tích đổi lấy phần thưởng.

Thu lại chìa khóa, Dương gọi Thu Thúy và Phúc Pháp bước qua cửa và tiến đến tòa nhà.

"Đây là Chiến Thần điện?" Theo sau Dương, Phúc Pháp tò mò hỏi.

Dương gật đầu đáp: "Đúng vậy, vào xem chiến tích của chúng ta có đổi được gì không."

Bọn Dương tiến vào trong tòa nhà, bên trong giống như một phòng trưng bày với tủ kính chứa các loại bảo vật và bảng ghi chép thông tin từng món. Theo Dương đoán thì với lượng bảo vật dồi dào như vậy thì chắc chắn phải có người bảo vệ nghiêm ngặt, nhưng cuộc chiến đã kết thúc nên không còn người bảo vệ, chỉ còn hệ thống bảo vệ tự động như với Chiến Thần trụ mà Dương từng ném trái.

Dạo một vòng, Thu Thúy tò mò hỏi: "Chiến Thần điện là do Giả kim thành tạo ra, vậy những bảo vật trong này từ đâu mà có? Chẳng lẽ Giả kim thành chịu cho không biểu không?"

Phúc Pháp đáp: "Là chiêu trò kinh doanh thôi, hai phe Lê - Mạc cứ chiến đấu, Giả kim thành ở giữa bán vũ khí và trở thành người hưởng lợi nhiều nhất."

Dương gật đầu đồng ý: "Ta cũng nghĩ vậy, và có lẽ thay vì bán riêng cho từng phe, để gây thù ghét và so bì thì Giả kim thành đã chọn cách bán chung, tức là cả hai phe đưa ra cùng một giá trị tài sản cho Giả kim thành, sau đó Giả kim thành ném ra lượng bảo vật tương xứng cho hai phe tự tranh đoạt với nhau trong khi chiến đấu, nên Chiến Thần điện này ra đời."

Thu Thúy gật gù: "Giả kim thành này đúng là kì quái..."

Dương cũng gật đầu đồng tình, và có lẽ nếu Thu Thúy biết Dương là thành chủ đương nhiệm của Giả kim thành thì không đơn giản chỉ là kì quái...

Hết chương 168

Chương 169: Quá Liều

"AAAAAA..."

Tiếng la ma mị lan rộng ra khắp khu vực chiến trường Địa, cả một khu rừng rậm rạp giờ đã hoàn toàn sụp đổ, không còn phân biệt được ngày và đêm vì ánh sáng và bóng tối đan xen vào nhau, mặt đất rung chuyển không ngừng, những vết nứt lan khắp mặt đất tạo thành những vực sâu không đáy. Cảnh tượng không khác nào tận thế.

Những người còn sống sót hiện đã tập trung lại một chỗ với hy vọng có người sẽ dẫn dắt họ thoát khỏi khu chiến trường khủng khiếp này trước khi nó hoàn toàn sụp đổ. Nhưng những người có khả năng làm điều đó, gồm Hoài Bảo, Long Ngạo, Sùng Hạo đều đã kiệt sức sau một trận kịch chiến với Mạc Kính Vũ, còn Võ Phi Dương thì đã mất tích và cũng không khá khẩm gì hơn...

"Chúng ta phải chết ở đây sao..." Một người bi quan nói.

"Còn phải xem mục đích của tên áo đen kia là gì, không chừng hẳn biết cách thoát ra khỏi đây."

Tên áo đen được nói đến là Lục Văn Minh, kẻ đang một mình chiến đấu với Độc Nhãn Ma Nham cấp Đế.

Sau một lúc giằng co, Độc Nhãn Ma Nham không hề hay biết rằng bản thân đã bị Lục Văn Minh lừa rời xa khỏi vị trí quả tim. Lúc này, con quạ đen vốn luôn đậu trên vai Lục Văn Minh bất ngờ vỗ cánh bay thẳng vào con mắt khổng lồ của Độc Nhãn Ma Nham, mổ một cú phá

tan phòng ngự của Độc Nhãn Ma Nham, tạo cơ hội cho Lục Văn Minh dùng một thanh kiếm bóng tối khổng lồ đâm xuyên qua con mắt này.

"Graooo..." Bị đâm vào điểm yếu, Độc Nhãn Ma Nham đau đớn gào lên rồi từ từ lặn xuống dung nham.

Lúc này, bóng tối và ánh sáng bọc quanh trái tim Nữ Thần đang giằng co dữ dội, những tia sáng mong manh tìm cách rọi qua bóng tối, còn bóng tối liên tục tạo ra những chiếc vôi để che lấp ánh sáng.

Lục Văn Minh thân đầy vết bỏng sau khi chiến đấu với Độc Nhãn Ma Nham, nhưng trên mặt lại có nét cười phẫn khích, miệng không ngừng lặp lại câu: "Sắp ra rồi! Sắp ra rồi!"

Sau đó Lục Văn Minh chợt nhớ ra một việc: "Đúng rồi, phải diệt sạch những kẻ có nguy cơ phá đám!"

Nói xong, Văn Minh xoay mình nhìn về phía những người khác đang tụ tập, tay hất giơ lên tạo ra hàng chục mũi kiếm đen sắc nhọn rồi ném thẳng về phía đám đông.

Linh Tướng đối đầu Linh Vương hữu ý, thật sự là vô vọng, cả bọn hoảng sợ bỏ chạy tán loạn với hy vọng sẽ thoát khỏi những lưỡi kiếm chết chóc.

Chợt có một ngọn thương vàng lướt đến cản được vài đường kiếm đen.

Những kẻ vừa thoát chết trong gang tấc mừng rỡ reo lên:

"Long Ngạo!"

"Thiếu tộc trưởng!"

Nhưng ngay sau đó thì Long Ngạo kiệt sức khụy xuống.

Sau đó, một đường kiếm trắng và một hư ảnh rờng vàng lướt qua cứu lấy vài người khác.

Sùng Hạo và Hoài Bảo cũng kiệt sức ngã xuống.

Vẫn còn vài đường kiếm, một bóng trắng lướt qua đánh tan những lưỡi kiếm còn lại...

"Liêu Thiên Ý!"

Nàng chỉ khôi phục vài phần nhưng vì biến động quá dữ dội nên vội vã tìm đến nơi này, nhưng khi đảo mắt không thấy Lý Hữu Thực, trong lòng nàng vô cùng lo lắng.

Nhìn những người xung quanh, nàng hỏi: "Lý Hữu Thực đâu?"

Câu hỏi của Thiên Ý như sét đánh vào tim Long Ngạo, một phần vì người nàng quan tâm chỉ có Hữu Thực, không có Long Hiện, phần khác vì hẳn biết đáp án cho câu hỏi, nhưng rất khó nói...

"Hắn... hắn..."

Thiên Ý nhìn sang Long Ngạo, mắt nàng mở lớn dồn dập hỏi: "Long Ngạo, ngươi gặp Lý Hữu Thực? Hắn ở đâu? Hắn ở đâu?"

Long Ngạo khó khăn nói: "Hắn đã... đã... ch... Thiên Ý cẩn thận!"

Lúc Long Ngạo đang nói, Lục Văn Minh lại tung một đợt kiếm về phía Thiên Ý. Nhưng nàng không quan tâm, vẫn nhìn về Long Ngạo chờ

câu trả lời, dù là đáp án mà nàng lo sợ nhất, tay nàng giơ về phía đọt mưa kiếm...

Bàn tay trắng như ngọc nhà nhẹ nắm lại...

Một động tác nhẹ nhàng đơn giản, nhưng khiến tất cả người xung quanh kinh ngạc đến rùng mình, những lưỡi kiếm của Lục Văn Minh như va phải một bức tường vô hình, dừng lại giữa không trung rồi vỡ nát.

"Hữu Ý!"

"Không thể nào! Liêu Thiên Ý chỉ là Linh Tướng..."

Người kinh ngạc nhất chính là Lục Văn Minh, hành động của Thiên Ý vừa rồi đã phá đi ý của hắn trong những thanh kiếm, và để làm được điều này, ý của Thiên Ý phải mạnh hơn cả ý của Văn Minh.

Nhưng Thiên Ý không quan tâm mọi người kinh ngạc ra sao, nàng vẫn chăm chăm nhìn Long Ngạo, tiếp tục hỏi: "Hắn đã làm sao?"

Thấy Thiên Ý không đoái hoài đến mình, Lục Văn Minh tức giận xông đến: "Ta không tin một Linh Tướng lại dám xem thường ta!"

BINH!

Vừa tiến gần Thiên Ý, Lục Văn Minh đã kinh ngạc vì không rõ tại sao Thiên Ý đang xa dần, sau đó hắn cảm thấy bụng đau nhói rồi ọc ra một ngụm máu tươi. Rơi xuống và trượt dài trên mặt đất hàng chục mét, Lục Văn Minh lúc này mới kịp nhận ra mình vừa lãnh một cước như thần tốc của Thiên Ý.

"Nói mau!" Thiên Ý tiếp tục gặng hỏi Long Ngạo.

Long Ngạo vừa lo lắng vừa kinh sợ, trước mặt hắn hiện giờ là một Liêu Thiên Ý mạnh mẽ bá đạo khác hẳn với Liêu Thiên Ý vui vẻ dễ gần mà hắn từng biết, nhưng điều quan trọng nhất hiện giờ là đáp án...

Lúc này, Lục Văn Minh đau đớn đứng dậy, và hắn đã biết mình không phải đối thủ của Thiên Ý, nên buộc phải dùng đến Thần Lục. Con quạ đen trên vai Lục Văn Minh liền biến đổi thành hình một thanh kiếm dài, Lục Văn Minh cầm lấy cán kiếm và lao đến đâm về phía Thiên Ý: "Chết đi!"

Long Ngạo đang rất khó khăn để trả lời Thiên Ý: "Hắn đã... chết..."

Đáp án mà Thiên Ý không mong muốn nhất, nàng suy sụp, trái tim đau nhói, nước mắt trào ra, ngay cả cơ thể nàng sau một lúc cố gắng quá sức cũng ngã ra sau, mặc kệ thanh kiếm đen đang sắp đâm vào tim mình...

BINH!

Khoảnh khắc Lục Văn Minh sắp đâm vào lưng Thiên Ý, một bóng đen thần tốc lướt đến đá văng Lục Văn Minh ra xa, thay vào vị trí Lục Văn Minh là một người khác, người này liền đưa tay ôm lấy eo Thiên Ý ngay khi nàng chuẩn bị ngã...

"Giỡn vậy đâu có vui!" Dương, lúc này đã trở lại hình dạng Lý Hữu Thực, quay sang đùa với Long Ngạo một cái.

Ngay chính Long Ngạo cũng không ngờ rằng, khi thấy Lý Hữu Thực sống sót khỏe mạnh và còn có thể đùa với mình, lại khiến bản thân hắn cũng vui mừng khó tả, trên mặt lộ ra nụ cười cực kỳ hiếm thấy.

Long Ngạo vui một thì Thiên Ý vui mười, tựa vào người Hữu Thực, tay nàng đưa lên vuốt gương mặt hấn: "Người... người không sao..."

"Ta tất nhiên là không sao!" Dương mím cười đáp, hấn đã lo sợ trường hợp Thiên Ý tưởng rằng Hữu Thực đã chết khi cứu Đế Bàng, rồi khi hấn xuất hiện với hình dạng Võ Phi Dương và tự nhận mình là Hữu Thực có thể khiến nàng hoang mang và nghi ngờ, nên hấn chọn cách xuất hiện với hình dạng Hữu Thực rồi sau này sẽ nói cho nàng biết hấn chính là Võ Phi Dương.

"Nàng tạm nghỉ ở đây, ta giải quyết tên kia rồi tính..." Đỡ Thiên Ý ngồi xuống, Dương lướt về phía Lục Văn Minh.

Nhìn Dương trong dạng người thường lại có thể có tốc độ vượt qua Linh Vương như Lục Văn Minh, Hoài Bảo ngạc nhiên hỏi: " Sư phụ, sao hấn nhanh quá vậy?"

Lão sư phụ nghĩ ngợi: "Linh lực quanh người hấn đang tỏa ra rất nhiều, dường như là sử dụng bảo đan... Chẳng lẽ là Siêu tốc thánh đan?"

"Siêu tốc thánh đan, những loại thánh đan cường hóa như Siêu tốc thánh đan chẳng phải cực kỳ hiếm có sao? Hơn nữa nếu có thì sao lúc đánh với Mạc Kính Vũ hấn không dùng?" Hoài Bảo nói.

"Vậy thì... có lẽ hấn vừa tìm được?"

"Ở đâu? Chẳng lẽ là từ Chiến Thần điện?"

Lão sư phụ đáp: "Có thể lắm!"

Lúc này, Dương đã tiếp cận Lục Văn Minh, Tử Tình kiếm hiện ra trên tay và liên tục di chuyển một cách thần tốc để chém liên hồi vào

người Lục Văn Minh, khiến tên này không kịp phòng ngự và liên tục trúng đòn.

"Hự! Tại sao một Linh Tướng như ngươi lại có tốc độ và sức mạnh này!" Lục Văn Minh liên tục yếu thế, khó tin nói.

Binh! Xoẹt! Xoẹt! Binh!

Tiên tục tung đòn vào người Lục Văn Minh, Dương đáp: "Lỡ uống thuốc quá liều nên vậy..."

"Thuốc?" Lục Văn Minh tò mò.

Dương đá văng Lục Văn Minh rồi liệt kê: "Siêu tốc thánh đan, cường lực thánh đan, đại hồn thánh đan, mười viên nạp hồn tiên đan, phục sinh thánh đan..."

Vừa đánh vừa nói nên Dương nói hơi to, khiến những người khác há hốc mồm, nếu không phải Dương đang dùng thực lực Linh Tướng bán hành cho Linh Vương thì nhất định ai cũng cho rằng hấn bốc phét.

"Toàn là thánh đan cực hiếm! Lại còn dùng chung một lần?"

"Thằng Lý Hữu Thực đó... là con của bộ trưởng bộ y tế à?"

Tất nhiên không phải, thuốc này chính xác là Dương đã chôm được trong Chiến Thần điện. Nói là chôm bởi khi vào Chiến Thần điện, Dương với thân phận Giả kim thành chủ có thể tùy ý kiểm tra bảo vật mà không sợ bị ngăn cản, tất nhiên chỉ là kiểm tra, nhưng vì không còn canh gác, kiểm kê của hai phe Lê - Mạc nên sau khi lấy ra thì Dương quên trả lại cũng không sao...

Điều khác nên biết là dù trong Chiến Thần điện thì thánh đan cũng cực hiếm, nhưng vì tình hình nguy cấp nên Dương buộc phải dứt ruột dùng đến.

Liên tục chịu đòn nhưng Lục Văn Minh không mấy lo ngại, ngược lại rất tò mò: "Dù là thánh đan thì cũng chỉ có tác dụng trong thời gian cực ngắn, sao ngươi không tranh thủ giết chết ta mà cứ dây dưa vậy?"

Dương đáp: "Ta không giết nổi ngươi, bởi ngươi có Thần lực!"

"Vậy ngươi đang làm trò gì?"

"Đánh cho ngươi nôn ra Thần lực!"

Lục Văn Minh vẫn liên tục chịu đòn, toàn thân đầy máu, sự thật là hiện tại nếu không dùng Thần lực thì Lục Văn Minh hoàn toàn không thể chống lại Dương, nhưng Lục Văn Minh cũng không có nhiều Thần lực, buộc phải chừa để phòng lúc nguy cấp và phần khác để dùng cho nhiệm vụ được giao.

"Nôn ra Thần lực? Ngươi tuy rất mạnh nhưng chưa đến mức đó!"

"Ta biết! Không nôn ra thì ta cứ đánh cho bõ ghét!" Dương đáp, sau đó tiếp tục tấn công điên cuồng.

"AAAAAA..."

Đột nhiên, một tiếng gào khủng khiếp lan ra đẩy lùi cả Dương lẫn Lục Văn Minh và những người khác, nhưng tiếng gào cũng nhanh chóng tắt đi, bóng tối nơi trái tim của Nữ Thần bị đẩy ra toàn bộ, để lộ một quả tim sáng chói như ánh mặt trời...

Hết chương 169

Chương 170: Thiên Bất Như Ý

Khi trái tim Nữ Thần tỏa sáng, con quạ trên vai Lục Văn Minh đột nhiên tung cánh bay đi, đồng thời những luồng bóng tối bị đẩy khỏi trái tim liền tụ vào con quạ, khiến con quạ lớn dần và thay đổi hình dạng thành hình một bộ cung tên rơi vào tay Lục Văn Minh.

Tiếng rên la đã im, từ trái tim phát ra một tiếng nói thê lương: "Tử Linh, Ma Nham, cảm ơn... vì thời gian qua... đã... bảo vệ ta... Dạ Vũ... kết thúc... đi..."

Thời cơ đã đến, Lục Văn Minh cầm cung đen, kích hoạt Thần lực vượt qua Dương và gương cung ngắm vào trái tim ánh sáng.

Nhưng chưa hết, mũi tên đen tối trên tay Lục Văn Minh sau khi được gương lên liền tỏa ra ánh sáng xanh lục...

Hai loại Thần lực, một là Thần lực hệ Bóng Tối để hủy diệt trái tim Ánh Sáng, hai là Thần lực hệ Sinh Mệnh để vượt qua rào cản Tử Vong...

Mũi tên lao thẳng vào trái tim của Nữ Thần...

Nhưng lúc này Lục Văn Minh quên mất một điều, rằng kẻ vốn luôn áp sát hắn đã nhanh chóng rời đi và đang chạy đến gần trái tim kia và chuẩn bị chặn đường tên bắn, hóa ra hắn tiếp cận Lục Văn Minh chỉ là gương đồng kích tủy.

Nhưng Lục Văn Minh không lo lắng, bởi vì mũi tên của hắn có mang Thần lực, kẻ ngu si kia dù có dùng thân đỡ cũng chẳng làm thay đổi

được gì...

Mũi tên đâm vào và phá tan vùng Tử Vong khí...

Chợt Lục Văn Minh giật mình khi thấy Dương nhếch mép cười, tay hất tụ lực rồi tung một đòn Tử Vong cuồng thẳng vào mũi tên...

ẦM!

Một vụ nổ khủng khiếp đến mức cả mảng chiến trường nghiêng ngã khi nắm đấm của Dương va vào mũi tên của Lục Văn Minh, mạnh đến nỗi cả khu vực sụp xuống thành một cái hố khổng lồ, dư chấn đẩy bay cả đất đá lẫn dung nham ra xa hàng trăm mét, linh cảnh này cũng không chịu nổi và bắt đầu sụp đổ.

"Không... thể nào..." Lục Văn Minh khó tin nói, sau đó cũng không chịu nổi dư chấn, bị đánh bay đi.

Có thể, bởi vì Dương đã đánh đổi bằng thứ quý giá nhất trong Chiến Thần điện cho lần này, Thần lực đan. Đúng như tên, viên Thần đan này sẽ cho người ăn nó một lượng Thần lực, và Dương đã dùng Thần lực này tạo ra một đòn Cuồng đủ mạnh mẽ để đánh tan mũi tên của Lục Văn Minh. Nhưng đồng thời, cánh tay còn lại của Dương cũng vỡ nát...

"Hộc... hộc..." Đau đớn và mệt mỏi, Dương quỳ gục xuống, Thiên Ảnh Dị Thú được hất thả ra liền vội vàng nhảy lên ôm lấy quả tim ánh sáng.

Linh cảnh đang dần sụp đổ...

Lục Văn Minh sau khi bị đẩy bay liền đuổi đến, dù không còn sức lực và bị thương nặng nhưng hắn vẫn quyết phải giết chết kẻ đã phá

hòng kế hoạch của Dạ Vũ...

"Tên khốn kiếp... Tao sẽ cho mày chết không toàn thây..."

Thiên Ý cũng quay lại sau khi bị thổi bay, nhìn thấy Hữu Thực đã mất luôn cánh tay còn lại, lòng nàng đau đớn không nói nên lời, vội vàng tiến lại...

Thấy Thiên Ý tiến về phía mình, Dương cố mỉm cười, nhưng chợt một khối dung nham trời lên...

"Thiên Ý! Chạy!"

Dương gầm lên, nhưng đã quá muộn, Độc Nhãn Ma Nham giận dữ trời lên há cái miệng khổng lồ đớp lấy Lục Văn Minh, Thiên Ý gần đó không kịp tránh, cũng bị vạ lây...

"KHÔNG!!!!!"

Dương đau đớn gầm lên, tiếng gầm vang vọng đất trời, đau đớn thể xác, đau đớn linh hồn, đau đớn tâm can, hấn gục ngã giữa mảnh linh cảnh đang sụp đổ...

Khu vực bên ngoài cổng bí cảnh.

"Kính chào đại trưởng lão." Thấy Long Hán đến, những người quản lý bí cảnh đồng loạt ra chào.

"Đại công chúa đâu?" Long Hán hỏi.

Một lão già chỉ tay vào một căn lều và đáp: "Dạ, công chúa vẫn đang trong doanh trại."

Long Hán gật đầu, vừa làm bầm vừa tiến đến căn lều của Diễm:
"Công chúa này cũng thật là... ta vừa đi vắng liền ra ngoài..."

Nhưng vừa đến cửa lều, Long Hán quay lại gọi lão già: "Đại công chúa đâu?"

Lão già khó hiểu nói: "Dạ? Đại công chúa trong lều mà?" Nói xong, lão tiến lại mở rèm che, Diễm đang ngồi xếp bằng trong lều.

Long Hán giận dữ mắng: "Ngu ngốc! Đây không phải đại công chúa!"

Lão già kinh ngạc: "Không thể nào! Thuộc hạ đã kiểm tra kỹ, đây là gương mặt thật, hơn nữa còn có thể áp chế thực lực xuống cấp Tá mà thuộc hạ không thể xác định đẳng cấp thật, vậy không phải đại công chúa thì là ai?"

Long Hán nghiến răng: "Đây đương nhiên là mặt thật! Hơn nữa cấp Tá cũng là thật chứ không phải áp chế! Bởi cô ta chính là em ruột của Long Chúc Diễm, tiểu công chúa Long Chúc Băng!"

"Diễm" ngồi xếp bằng trong lều cười nhạt, nàng đúng là Băng, nhưng chỉ cần trang điểm một chút là thành Diễm, và lúc nàng nói rằng Băng đang giam mình trong điện thờ Long Mẫu chỉ là để đánh lạc hướng lão già...

"Vậy... vậy đại công chúa thật đang ở đâu?"

Trong bụng của Độc Nhãn Ma Nham, nơi mà dù là Linh Đế trung cấp cũng khó sống sót, nhưng Thiên Ý thì không chết, bởi nàng không phải Linh Đế trung cấp, mà là Linh Đế cao cấp lĩnh ngộ Hư Hóa, và mang thuộc tính Hòa...

Dù không chết, nhưng nàng lúc này cũng không thể thoát ra, bởi sức

mạnh nàng vẫn đang bị phong ấn...

Ký ức của Thiên Ý hiện về...

Nàng băng qua một quãng đường dài để đến một nơi vì bị ai đó kêu gọi. Trong quá trình này, nàng vô tình chạm mặt một người, ấn tượng đầu tiên là nàng cảm thấy quen mặt, sau đó là cảm giác quen thuộc, nhưng nàng chỉ lướt qua vì lòng nàng đang tò mò vì tiếng gọi kỳ lạ...

Rồi sau đó, nàng vào một linh cảnh, nơi có một căn nhà trông quen thuộc mà nàng không thể nhớ ra, nàng gặp kẻ thù, muốn giết hắn nhưng bất thành...

"Ngốc! Tuy ta không nhớ người, nhưng người lại khiến ta có cảm giác rất thân quen..."

Nàng từng nói với hắn câu này, là một câu thật lòng...

Sau đó hắn có nói một câu: "Đó là vì mẹ kết hôn với con người..."

Nàng cười: "Ha ha! Long tộc vượt xa người thường, lấy lý do gì mà ta lại đi yêu con người?"

Nói vậy, nhưng lòng nàng không hề nghĩ vậy...

Rồi lúc đó nàng lại ngất đi, lúc tỉnh lại thì hắn đã hôn mê, liền chớp thời cơ định giết hắn trả thù...

"Dừng tay!"

Người nói là một người nàng từng gặp qua, một cô gái xinh đẹp tự nhận là sư phụ của nàng...

"Người là người tự nhận là sư phụ ta?"

Cô gái kia đáp: "Ta chính là sư phụ người! Và đứa trẻ người định giết chính là con trai người!"

Nàng lắc đầu: "Đừng gạt ta, hẳn là kẻ đã giết chồng ta!"

Cô gái kia hỏi: "Người có thấy điều đó không?"

Nàng lắc đầu: "Ta không thấy, cũng không nhớ, nhưng người thân của ta nói vậy..."

Cô gái đáp: "Người thân của người thì người tin, nhưng con trai người thì người không tin? Người mất đi ký ức nhưng không mất đi trí tuệ, thay vì tin vào cái gọi là người thân thì người hãy tự tin vào chính mình. Muốn biết người khác tốt hay xấu, hãy tự đánh giá."

"Tin vào chính mình? Đến ký ức còn không có, ta có thể tin ai, hơn nữa, kẻ thù biết ta mất trí tất nhiên sẽ tìm cách gạt ta..."

Cô gái kia đáp: "Vậy thì người đừng là người mất trí, hãy trở thành người khác để đối diện với kẻ mà người muốn tìm hiểu..."

Cô gái ném cho nàng hai thứ, một là một mặt nạ da người, một là cây tiêu bạch ngọc rồi nói tiếp: "Tiêu là của bố chồng người tặng cho mẹ chồng người, còn mặt nạ là của Thiên Ý. Thay vì cố tìm lại ký ức từ người khác, hãy tự tạo ký ức cho mình... Nhưng trước hết, ta buộc lòng phải phong ấn sức mạnh mà người nhận được từ mẹ chồng người, cô ta chắc chắn không muốn con dâu dùng sức mạnh của mình để giết chết cháu nội mình..."

Một thời gian sau đó, nàng đột nhập Liêu gia Long thành.

Nhìn lão đàn ông đang ngồi đọc sách, nàng tiến đến hỏi: "Người là gia chủ Liêu gia, Liêu Thiên Đạo?"

Lão đàn ông giật mình: "Đại công chúa! Tên này chỉ là trùng hợp, ta không cố ý giả danh tộc trưởng..."

Nàng gật đầu: "Ta biết, ông có một cô con gái thất lạc tên là Liêu... Thiên Ý."

Liêu Thiên Đạo lắc đầu: "Không hề! Ta làm gì có..."

Nàng mang chiếc mặt nạ của Thiên Ý lên mặt rồi đáp: "Bây giờ thì có rồi!"

Rồi với thân phận mới, nàng dạo chơi, tình cờ gặp và quen biết Long Hiện...

Tiếp sau đó, ở điện Long Mẫu...

Cô gái lạnh lùng kia là Băng, em gái út của nàng, nhưng nàng khác với Long Hán, luôn cho rằng Long Hán gạt nàng và bị kết tội phản nghịch...

"Người còn đến làm gì?" Băng lạnh lùng nói.

"Chị muốn tự mình kiểm chứng, nên cần nhờ em một chuyện..."

Sau đó, ở bí cảnh dưới đáy biển, không lâu sau khi Băng giả dạng nàng để tiến vào khu doanh trại, nàng cũng tiến đến cổng bí cảnh dưới danh Liêu Thiên Ý...

Rồi nàng gặp Lý Hữu Thực, và yêu hắn...

Thiên Ý là Diễm, và vẫn không biết Hữu Thực là Dương...

Hết chương 170

THỨ 7- CN VÀ THỨ 2 KHÔNG CÓ CHƯƠNG MỚI.

Chương 171: Dương Kim Hoàng Đế

Dương gục xuống giữa đất trời sụp đổ, những vệt nứt lan dài chia tách mặt đất thành những mảnh nhỏ giữa biển dung nham đỏ rực. Những người và cả linh thú còn sống sót cũng dần tụ hội, cùng nhìn Lý Hữu Thực đang quỳ lạng lẽ một cách thảm thương, trong lòng đầy cảm xúc.

Long Ngạo cũng quỳ xuống, mắt trân trối nhìn về khoảng trống mà vừa rồi là vị trí của Thiên Ý, hấn đau đớn, hấn giận dữ, hấn muốn phanh thây Độc Nhãn Ma Nham, nhưng không còn sức lực, hấn muốn đâm thẳng vào mặt Lý Hữu Thực, nhưng nhìn Lý Hữu Thực đáng thương kia, hấn không nỡ ra tay, nên hấn quỳ, mặt không còn cảm xúc.

Rồi Đế Băng tiến về phía Lý Hữu Thực, tạo ra một lớp băng bao bọc bên vai vừa nổ mất cánh tay để cầm máu giúp hấn.

Rồi Dương đứng dậy, dù nỗi đau vẫn còn đó, nhưng hấn đã tỉnh táo hơn, hấn biết, còn rất nhiều sinh mạng đang bị kẹt trong linh cảnh này, và người duy nhất có thể dẫn dắt họ rời khỏi đây chỉ có hấn, nhưng không phải lúc này, bởi hấn cần một chút thời gian để khôi phục đủ linh lực...

Chợt Lang Đế mình đầy thương tích rú lên một tiếng thê lương, trên tay nó là một cơ thể già nua khô khốc, Dương gượng dậy, tiến về phía Mạc Kính Vũ. Hoài Bảo, Sùng Hạo và Long Ngạo cũng tiến lại...

Hoàng đế Mạc Kính Vũ giờ đây chỉ còn là một lão già thoi thóp chuẩn

bị lia đời, thứ duy nhất còn nhìn ra sức sống là đôi mắt đang nhìn ngắm trời xanh...

"Các người rất xuất sắc..." Mạc Kính Vũ gượng nói khi bốn người Dương, Long Ngạo, Sùng Hạo và Hoài Bảo tiến về phía lão. Với cảm giác linh hồn cấp Chúa Tể nên Mạc Kính Vũ đương nhiên nhận ra Lý Hữu Thực vừa ngăn cản Lục Văn Minh và Thiên Long Võ Phi Dương đã hạ bệ lão là cùng một người.

Nhìn bốn thanh niên, Mạc Kính Vũ nhắm mắt nói tiếp: "Ra tay đi..."

Nhưng không có phanh thây hay trăm đầu như Mạc Kính Vũ chờ đợi, có chăng là "ra tay" theo đúng nghĩa đen, Long Ngạo sau một giây phân vân đã nhìn sang Sùng Hạo và Hoài Bảo cùng Hữu Thực rồi đem cánh tay mà hắn đoạt được từ Mạc Kính Vũ đặt lại chỗ bị đứt của lão, hẳn không gian vẫn còn nguyên vẹn...

Ai cũng đến lúc trưởng thành, đây là điều mà bọn Dương, Hạo và Bảo cùng nghĩ khi thấy hành động của Long Ngạo.

Nhìn cánh tay cùng với cả gia tài triều Mạc trở lại bên người, Mạc Kính Vũ cuối cùng rơi lệ...

"Cảm... cảm ơn... cảm ơn..."

Là lời cảm ơn từ tận đáy lòng, Mạc Kính Vũ biết rằng Mạc triều đã tận, đại nghiệp đã vong, nhưng trong lòng cũng không còn thù hận, không còn gánh nặng...

Thở dài, Mạc Kính Vũ kể: "Năm đó Hậu Lê suy tàn, hôn quân bất tài vô đức, Mạc Thái Tổ cũng vì muốn chấn hưng đất nước nên đã tạo phản soán ngôi... Cuối cùng nhà Mạc bại trận..."

"Thắng làm vua, thua làm giặc, lịch sử là do kẻ thắng tạo ra, nên có lẽ lịch sử của các người biết hiện nay đã không còn ghi nhận bất cứ công lao nào của triều Mạc của trẫm, và e rằng triều Mạc chỉ còn là một lũ phản loạn tham quyền, thậm chí là hèn nhát..."

"Bao nhiêu năm qua, trẫm nuôi mộng phục quốc, chịu đựng cô độc đau khổ, không chỉ là để báo thù, không chỉ để được làm vua, không chỉ để phục hưng nhà Mạc, mà còn là để sửa lại lịch... sử... để... xóa đi ô nhục... mà triều Mạc... gánh chịu..."

Mạc Kính Vũ, vị hoàng đế cuối cùng của triều Mạc, băng hà, cả xác và hồn đều bị Tử Vong khí ăn mòn, chìm dần vào dung nham...

Không nói đến lịch sử đúng hay đã sai, những gì bọn Dương thấy được là con đường của Chúa Tế, từ Kinh Vô Nguyệt đến Đại Đức và Mạc Kính Vũ, một con đường đầy máu tanh, đầy thù hận...

Rồi Dương phun một ngụm máu...

Hoài Bão cảm thấy sư phụ hẳn dường như đang lắc đầu và thở dài...

"Tên đó không ổn hả sư phụ?"

Lão sư phụ đáp: "Không ổn hơn cả không ổn... Xem ra hẳn đã nuốt cùng lúc vài viên Thánh đan và một viên Thần đan... Để tạo ra những đan dược này thì cần những dược liệu siêu mạnh, siêu hiếm, và đương nhiên sẽ gây ra tác dụng phụ..."

"Tác dụng gì ạ?"

"Đầu tiên là tác dụng tốt, dược lực còn tồn đọng từ những dược liệu còn quý và tốt hơn một tinh quả sẽ giúp linh hồn hẳn phát triển vượt bậc, thậm chí là từ Linh Tướng cấp một xông thẳng lên Linh Vương

trong thời gian ngắn..."

"Nhưng... vì dùng quá nhiều thuốc, cơ thể và linh hồn đều chịu không nổi áp lực nên tổn thương nghiêm trọng và chịu di chứng lâu dài, e rằng hấn sẽ không thể cử động mạnh, càng không thể dùng nhiều linh lực, cộng với việc mất hai cánh tay thì hấn đã trở thành một phế nhân thật sự..."

"Nhưng phải nói thêm là ta cũng không thể đánh giá số phận của tên này, trong cái may hấn lại có cái rủi, và trong cái rủi hấn vẫn có cái may, giống như tạo hóa rất công bằng với hấn... người nhìn xem, trên cổ hấn là gì?"

Hoài Bão nhìn sang cổ Dương, phát hiện từ lúc nào đã có một mặt dây chuyền hình khối hộp nhỏ xíu được đính vào một thứ giống như chiếc chìa khóa.

"Đó là... con từng thấy thứ này trong tài liệu... Một trong 32 siêu cấp thánh bảo, thánh bảo hệ không gian, Lục Diện! Lục Diện là sáng tạo của một vị thành chủ Giả kim thành, đến thời chiến tranh Lê - Mạc thì không còn thấy Lục Diện xuất hiện nữa, chẳng lẽ... chẳng lẽ chính là vì được dùng làm Chiến Thần điện?"

Lão sư phụ gật gù: "Xem ra chính là vậy, tên nhóc này không phải chỉ lấy vài viên thuốc mà còn rinh luôn cả tòa Chiến Thần điện..."

Sau khi phun một ngụm máu, Dương gượng dậy và nói: "Đến lúc đưa tiễn rồi..."

Sau đó, khối Lục Diện trên ngực Dương lóe sáng và bắt đầu phóng lớn ra thành hình một khối lập phương cao quá đầu người, rồi một cánh cửa mở ra, hiện ra bên kia là khung cảnh vùng chiến trường Tử Vong khí nơi có cổng vào bí cảnh.

"Mau vào nhanh! Ta không giữ được lâu đâu!" Dương quát lên khi thấy những người xung quanh đang vừa mừng rỡ vừa trầm trồ, hẳn đã không còn nhiều linh lực, và khi dùng linh lực thì cảm thấy một cơn đau nhức khủng khiếp lan khắp toàn thân.

"Nhanh lên..." Dương giục khi thấy Hoài Bảo và Sùng Hạo phân vân.

"Không! Ta phải ở lại tìm Thiên Ý!"

BINH!

Người nói là Long Ngạo, còn âm thanh là do Dương tung cước sút vào đít Long Ngạo để đá tên này qua cổng sau khi Sùng Hạo và Hoài Bảo đã qua...

"Đế Bạng và các linh thú khác! Nhanh!"

Đế Bạng nhìn Dương rồi lướt qua cửa, khi cô bé vừa qua được thì cánh cửa cũng khép lại, lần này người ở lại là Dương, hẳn đã không còn chút linh lực nào, khối Lục Diện cũng thu nhỏ trở lại thành mặt dây chuyền cùng với nhẫn không gian trên cổ hắn.

Nhìn quanh linh cảnh đã sụp đổ gần như hoàn toàn, Dương thở dài: "Thiên Ý, xem ra chúng ta được đoàn tụ sớm rồi..."

Dương còn chưa dứt câu thì một khối dung nham khổng lồ trời lên cao, chính là Độc Nhãn Ma Nham, nhưng con thú này dường như đang rất đau đớn và không ngừng gầm thét, quanh thân nó xuất hiện những tia bóng đen...

ẦM!

Một tiếng nổ rền trời, Độc Nhãn Ma Nham đã nuốt phải con mồi cứng là Lục Văn Minh, kết quả tên này không cam chịu số phận mà dùng chút Thần lực còn sót lại để phá hủy trái tim của Ma Nham, làm con thú này đau đớn rồi nổ tung như bong bóng...

Dương cũng ngắt đi trong vụ nổ...

Rừng quốc gia Pù Mát...

"LỮ KHỐN KIẾP! THẢ THÁNH NỮ RA!"

Tiếng một lão già gào lên vang vọng núi rừng, rồi tiếng người khác đáp lại: "Câm miệng, nếu không nể Kỳ Lân tộc thì bọn ta trảm cả tộc nhà ngươi rồi!"

Người vừa gào to là tộc trưởng tộc Đan Lai, toàn thân lão đầy máu me thương tích và đang nằm trên mặt đất, tay bám chặt cổ chân một người áo đen, người áo đen này đang vác trên vai một cô gái xinh đẹp, chính là Phong Linh Nhi.

Lão già nói như nài nỉ: "Thả thánh nữ ra... Nếu không.. thành chủ Hoàng thành... sẽ không tha... cho..."

Tung cước đá lão tộc trưởng văng ra xa, gã áo đen cười lạnh: "Ý ngươi là Nguyễn Phúc Vĩnh Thiên? Bản thân hắn còn tự lo chưa xong, hơi đâu lo cho con bé này?"

"Và bây giờ thì hắn cũng trở thành cựu thành chủ rồi! Ngươi là một trong số ít người vinh hạnh được biết về tân thành chủ Hoàng thành, đương kim Hoàng Đế, Dạ Vũ bộ hạ!"

Hoàng cung Hoàng thành...

Ngồi trên ngai vàng hiện tại không còn là vị thành chủ thiên tài Nguyễn Phúc Vĩnh Thiên, thay vào đó là một cô gái trẻ cực kỳ xinh đẹp, khoác trên mình bộ hoàng bào lộng lẫy, nàng ngồi chéo chân chống cằm với vẻ mặt lạnh lùng ma mị. Cảnh tượng một mỹ nữ tuyệt thế mặc áo vua và ngồi trên ngai vàng có thể nói là cực kỳ kích thích ham muốn chinh phục của mọi gã đàn ông, nhưng trước mặt nàng không kẻ nào dám có ý nghĩ đó, chỉ có một triều đình run sợ quỳ phục trước vị nữ hoàng đế lạnh lùng tàn nhẫn...

Trở lại rừng Pù Mát vào lúc sáng tinh mơ hôm sau...

"Đừng mà... nhột..." Dương đang say ngủ chợt mơ hồ cảm thấy nhồn nhột ở chân giữa, trong đầu mơ màng nghĩ đến cảnh một ai đó đang hôn vào "thằng em", liền sững khoái ngửa người ra, mắt vẫn nhắm...

Trong cơn mơ ngủ, hắn nghe giọng nói như từ một cô bé: "Xúc xích... ngon... nhoam nhoam..."

Rồi có cảm giác cả hàm răng cắn phập vào chân giữa...

"UI DA!!!!!!!!!!!!!!"

Dương giật mình la lên rồi bật dậy rồi hoảng sợ phát hiện dương vật của hắn đã tứa máu vì bị một hàm răng cắn sâu vào trong, hung thủ là một cô bé trông chỉ khoảng 12 - 13 tuổi nhưng có gương mặt vô cùng xinh xắn cùng với bộ ngực đồ sộ trước tuổi...

"Nhả ra!" Dương vừa quát vừa hầy mông để cứu thoát "cậu em đáng thương" ra khỏi hàm răng sắc bén.

"Nhoam nhoam... xúc xích ngon..." Cô bé cũng đang mơ ngủ, khi Dương vẫy thoát thì bé càng cắn chặt hơn như muốn xé món "xúc

xích" ra...

Sau một hồi chật vật vì không có tay, Dương cuối cùng cũng thoát khỏi số phận bi thảm, lúc này hắn nhìn cô bé xinh xắn và ngạc nhiên: "Ừa? Con bé nhà ai mà nhìn quen thế này? Giống như..."

"Tử Linh? Đúng rồi, rất giống Tử Linh! Hà? Thấy mẹ chưa không lẽ mới bị mình hốt một lần đã có con? À không đúng... mới hơn một năm mà... Mà khoan..."

Dương sẫm soi cô bé kỹ hơn, gương mặt giống Tử Linh, nhưng ánh mắt và trang phục lại khiến hắn nghĩ đến một người: Nữ Thần Sinh Mệnh - Bích Diệp. Dương kinh ngạc đến mức quên cả thắc mắc tại sao hắn lại ở nơi này...

Hết chương 171

Chương 172: Dạ Hành

"Người... là con của Bích Diệp?"

Nghe tiếng Dương kinh ngạc hỏi, cô bé lúc này mới dụi mắt ngáp một cái rồi nhìn Dương và nói: "Ta là Bích Diệp đây, gặp chút tai nạn nên thành như vậy..."

"Tai nạn gì?"

"Đáng lý ra người bị biến nhỏ không phải là ta, nhưng bị trúng phản nguyên của Dạ Vũ, con bé người gặp ở rừng Bạch Hồ ấy."

Nói xong, Bích Diệp giận dữ nhìn Dương: "Tất cả cũng do người!"

"Do ta?" Dương ngạc nhiên.

"Do người thiếu cẩn thận, để Dạ Vũ biết chuyện Đại Đức nhờ ta cứu Đại Liên rồi giăng bẫy bắt ta ngay khi ta vừa vắt kiệt linh lực để giúp Đại Liên và Đại Đức. Ta bị bắt về Âm Đạo hội, sau đó bọn Dạ Vũ đi vắng nên mới trốn ra được rồi chạy về đây tìm người giúp phá nguyên..."

"Vậy nơi đây là rừng Bạch Mã sao?"

Bích Diệp lắc đầu: "Là rừng Pù Mát."

"Pù Mát? Sao ta lại ở đây?"

Bích Diệp tròn xoe mắt đáp: "Ta không biết, chạy đến đây thì thấy

người nằm giữa một bầy linh thú, ta mệt quá nên dừng lại ngủ nhờ một giấc..."

"Ta nằm giữa một bầy linh thú?" Dương càng lúc càng khó hiểu, nhìn quanh thì phát hiện thật sự đang ở giữa vòng vây của một bầy linh thú, hắn nhận ra đây là linh thú trong chiến trường Lê - Mạc, có cả Bạch Đế và Lang Đế.

Sau đó Dương nhận ra lồng ngực mình ấm áp lạ thường cùng với cảm giác như có một trái tim đang đập trên ngực, liền cúi xuống nhìn và phát hiện Thiên Ảnh Dị Thú đang ngủ trong ngực hắn, bốn chi của con thú ôm chặt quả tim ánh sáng.

Không cần hỏi Thiên Ảnh thì Dương cũng đã từ mờ đoán được nguyên do hắn ở nơi này, lần đầu hắn gặp Thiên Ảnh thú chính là ở rừng Pù Mát, cho nên rất có thể ngoài vết nứt dưới biển ngoài khơi Nghệ An kia thì còn có một vết nứt khác thông ra rừng Pù Mát, cũng thuộc địa phận Nghệ An. Sau khi Dương bất tỉnh thì Thiên Ảnh đã mang Dương cùng với những linh thú còn kẹt lại thoát qua vết nứt này để đến nơi đây.

"Vậy còn Thiên Ý..." Nghĩ đến Thiên Ý, tim Dương quặng thắt lại, hắn tận mắt thấy nàng bị Độc Nhãn Ma Nham nuốt chửng, rồi tận mắt thấy Độc Nhãn Ma Nham nổ tung, dù không muốn tin, nhưng không còn chút hy vọng nào để hắn có thể tin rằng nàng còn sống...

Trong lúc Dương đang dẫn vật, Bích Diệp tiến đến trò chuyện với Lang Đế và Bạch Đế rồi quay sang hỏi Dương: "Bọn thú này muốn sống ở đây nhưng không biết "hoàng thượng" của nơi này là ai..."

Dương xua tay đáp: "Nhờ nàng bảo chúng cứ sống tự do theo ý thích, nhưng hạn chế gây sự với người và các loài linh thú khác..."

Bích Diệp gật đầu, sau đó truyền đạt ý của Dương cho bọn linh thú, những linh thú này đều căm ghét sự bạo tàn của Mạc Kính Vũ nên trong lòng có chút biết ơn bọn Dương vì đã giải phóng chúng, cho nên đã nguyện ở lại bảo vệ giấc ngủ của Dương, sau khi nghe Bích Diệp nói chúng được tự do thì cả bọn liền cúi đầu trước Dương và Bích Diệp như một lời cảm ơn rồi rời đi, khám phá nơi ở mới.

Sau khi nhìn những linh thú lũ lượt rời đi, Bích Diệp quay sang nói với Dương: "Người là người tốt, nhưng tay người bị sao thế kia?"

"Một tay là do chạy không kịp, bị cửa kẹp đứt, một tay do dùng Thần lực quá độ..." Nói dứt câu mới nhớ mình đang nói chuyện với Nữ Thần Sinh Mệnh, người có thể nói là đứng đầu về khả năng chữa thương, Dương mừng rỡ hỏi: "Có thể chữa được không?"

Nhưng trước khi kịp nghe câu hỏi của Dương thì Bích Diệp đã phì cười: "Một kẻ mang Hắc Ma Đế Lô lại bị đứt tay vì chạy không kịp, ha ha..."

"Có gì đáng cười? Ta đâu biết hư hóa, đứt tay là bình thường mà?"

Bích Diệp ngưng cười, đỏ mặt cúi đầu nói: "Xin lỗi... Đúng là với người khác thì không có gì đáng cười... Nhưng nghĩ đến chuyện đó thì ta không thể nhịn cười... Khục khục..."

"Tại sao?"

Bích Diệp cố nín cười giải thích: "Xin lỗi... lời nguyện này khiến cả não bộ của ta cũng hóa trẻ con nên suy nghĩ không được chính chắn... Ta buồn cười vì đang liên tưởng đến một kẻ khác, một vị vua mang Hắc Ma Đế Lô."

Dương kinh ngạc hỏi: "Một vị vua mang Hắc Ma Đế Lô? Là ai?"

Bích Diệp đáp: "Là một kẻ thuộc Quy tộc, Mai Thúc Loan, hấn nổi danh với Hắc Ma Đế Lôi nên khi lên ngôi vua đã lấy hiệu là Hắc Đế, Mai Hắc Đế."

Dương biết Mai Hắc Đế, nhưng không thể ngờ rằng vị vua này cũng có Hắc Ma Đế Lôi, nhưng điều này không đủ để giải thích lý do khiến Bích Diệp cười.

"Vậy... điều đó có gì buồn cười?" Dương hỏi.

"Thì ta đã bảo đối với người khác thì không có gì đáng cười, nhưng đối với một kẻ đã ngộ Hắc Ma Đế Lôi như Mai Hắc Đế thì mất tay vì chạy không kịp thật sự là một chuyện hài..."

"Ngộ Hắc Ma Đế Lôi? Nghĩa là sao?" Lại thêm một ngạc nhiên nữa cho Dương, hấn nhớ đã từng được Hồng Ảnh dạy về "giác Huyết Ảnh Yêu Hòa" để sử dụng được dị năng đốt máu. Theo lý giải của Hồng Ảnh, "Giác" đối với một thuộc tính hoặc dị thuộc tính có thể hiểu đơn giản là quá trình nhận ra và thấu hiểu một tính chất của thuộc tính đó để có thể áp dụng và phát huy uy lực tốt hơn.

Bích Diệp đáp: "Ngộ của giác ngộ, người biết nghĩa của từ Giác chứ?"

Dương gật đầu.

Bích Diệp nói tiếp: "Giác một thuộc tính là thấu hiểu một tính chất của thuộc tính, còn Ngộ một thuộc tính chính là nắm giữ hoàn toàn mọi tính chất của thuộc tính đó, khi đó người sẽ nắm giữ và dùng được mọi năng lực lẫn dị năng lực của thuộc tính. Ví dụ đơn giản ở thuộc tính Băng, người biết Băng rất lạnh, vậy là người đã giác một phần nhỏ về Băng và người áp dụng để đông lạnh mục tiêu, sau đó người

biết Băng rất cứng, vậy người giác thêm một phần nhỏ và học cách lợi dụng độ cứng của Băng để tạo tường hoặc giáp, và cứ như vậy cho đến khi người biết tất cả mọi tính chất của Băng thì chính là người đã ngộ Băng."

"Và riêng với người sở hữu dị thuộc tính như người, sau khi ngộ thì người sẽ có khả năng tạm thời rơi vào một trạng thái, chính là trạng thái Giác ngộ, trong trạng thái này người mới có thể sử dụng được dị năng tối hậu của dị thuộc tính đó."

Lại một khái niệm mới mà Dương chưa từng biết đến: "Dị năng tối hậu?"

Bích Diệp gật đầu: "Là dị năng mạnh nhất của dị thuộc tính, đối với Hắc Ma Đế Lôi của người thì dị năng tối hậu có tên là... Dạ Hành!"

"Dạ Hành? Nghĩa là ăn hành cả đêm, hay là đi đêm? Nghe như đứng đường hay trộm cắp ấy! Làm sao để học được chiêu này, và nó có tác dụng gì?"

Bích Diệp bĩu môi: "Đi mà hỏi Mai Hắc Đế ấy!"

"Ặc! Ông ta còn sống sao?"

"Đương nhiên là không, nhưng không phải mộ hấn ở gần đây sao, người tự đến mà tìm hiểu."

Lăng mộ Mai Hắc Đế đúng là ở rất gần chỗ Dương, nằm cạnh dòng sông Lam của Nghệ An. Nhưng điều quan trọng đối với Dương bây giờ không phải là chuyện đó, hấn lặp lại câu hỏi lúc trước: "Hai tay ta có thể chữa lành không?"

Bích Diệp lập tức gật đầu: "Được chứ, nhưng ta phải phá bỏ lời

nguyên trên người đã..."

"Làm sao để phá?" Dương hỏi.

"Đến nhà Hồng Ảnh rồi tính." Bích Diệp đáp.

"Được."

Khi Dương và Bích Diệp rời đi được một thời gian, từ khe nứt nơi Thiên Ảnh dị thú mang Dương rời khỏi chiến trường Lê - Mạc, Diễm cũng bước ra khỏi vết nứt, nàng dễ dàng phát hiện dấu vết cùng với mùi của Lý Hữu Thực và nhanh chóng đuổi theo.

Diễm theo đến chân một ngọn đồi thì mất dấu, sau một hồi phân vân, nàng chọn đại một hướng đi.

Nhưng Diễm đã sai, ngọn đồi mà nàng thấy chính là nhà của Hồng Ảnh, nơi này đã bị đặt một kết giới ngăn cách bên ngoài, nàng mất dấu bởi vì Dương và Bích Diệp đã tiến vào trong kết giới.

Dương và Bích Diệp cũng chỉ vừa bước vào gian nhà.

"Hồng Ảnh đã đi vắng nhiều ngày" Dương kết luận sau khi nhìn thấy bụi bẩn bám đầy bàn ghế, trên bàn là một ổ ốt khô đã lên mốc.

"Hức... Sao lại nè lúc này chứ!" Bích Diệp buồn bã nói.

Dương sực nhớ một chuyện, liền nói: "Mấy ngày trước ta có ghé qua, Hồng Ảnh bảo sắp phải đi xa một thời gian, chắc nàng ta đi rồi và còn lâu mới về."

"Lại còn đi xa và lâu nữa? Hu hu..." Bích Diệp bật khóc nức nở.

"Ach! Sao không đi tìm Tử Linh giúp?"

"Hức... Tử Linh mà biết chuyện thì Dạ Vũ chết chắc... Ừa?"

Đột nhiên Bích Diệp ủa một cái rồi nín khóc, nàng chỉ tay vào ngực trái của Dương và hỏi: "Đó là trái tim của Dương!"

Dương khó hiểu gật đầu: "Tất nhiên là tim của ta, thì sao?"

Bích Diệp lắc đầu: "Không phải tim của ngươi, là tim của Dương!"

"Thì ta tên Dương mà?"

"Ta biết ngươi tên Dương, nhưng ta nói là quả tim của Ánh Dương!"

"Ánh Dương? Là tên của Nữ Thần Ánh Sáng?"

Bích Diệp gật đầu và nói: "Ánh Dương có thể giúp ta phá lời nguyền của Dạ Vũ!"

"Nhưng chỉ còn trái tim, làm sao..."

"Không đơn giản chỉ là một trái tim đâu tên ngốc! Đi thôi!"

"Đi đâu?"

"Cường Dương cung!"

"Để làm gì?"

"Hồi sinh Ánh Dương, phá nguyền cho ta, và chữa tay cho ngươi!"

"Ach! Đi liền!"

Hoàng thành Huế, Hoàng cung.

"Bệ hạ, đã có tin tức từ chiến trường Lê - Mạc!"

Dạ Vũ lạnh lùng đáp: "Nói xem, là kẻ nào cả gan dám phá hỏng chuyện tốt của ta..."

"Dạ... theo tin tức, hoàng đế cuối cùng của nhà Mạc đã chết, còn Lục Văn Minh đại nhân bị một kẻ có tên là Lý Hữu Thực ngăn cản..."

"Lý Hữu Thực?"

"Dạ, là một kẻ luyện Tử Vong hệ, sau khi ngăn cản Lục Văn Minh đại nhân thì tên Lý Hữu Thực đã mất hai cánh tay và kẹt lại trong bí cảnh..."

Dạ Vũ lạnh lùng nói: "Kẹt? Kẻ có thể phá hỏng kế hoạch của ta mà bị kẹt trong một bí cảnh? Lập tức vẽ lại chân dung của hắn và phát lệnh truy nã!"

"Dạ!"

Tên lính báo tin lui ra, trong điện chỉ còn lại Dạ Vũ và Mị Như, Dạ Vũ nghiêng răng nói: "Mạc triều tận, Ánh Dương tàn... Mạc triều đã tận, sao Ánh Dương vẫn chưa tàn! Hay cho một Vô Danh, giỏi cho một Vô Danh, một kẻ nắm giữ thời - không lại đi làm những trò lừa vô sĩ như vậy sao? Đừng để ta biết ngươi là ai! Hừ!"

Hết chương 172

Chương 173: Hắc Đế Truyền Thừa

Con thuyền nhỏ xuôi dòng sông Lam tiến về địa phận huyện Nam Đàn, tỉnh Nghệ An...

Trên thuyền, Dương cầm quả tim ánh sáng trên tay, khó khăn lắm mới tách được Thiên Ảnh Dị Thú ra khỏi quả tim để nhốt con thú vào chiếc nhẫn không gian trên cổ hắn.

"Không biết thánh bảo Lục Diện này có chứa được sinh vật sống không nhỉ?" Dương tự hỏi, sau đó thử đặt quả tim ánh sáng vào không gian của Lục Diện theo cách như cách hắn cất đồ dùng trong nhẫn không gian.

Và Dương đã thành công, Lục Diện là thánh bảo siêu cấp, đương nhiên khả năng lưu trữ cũng siêu phàm. Nhưng ngay khi quả tim được cất vào không gian Lục Diện, Dương cũng cảm thấy linh hồn mình nhức nhối, đồng thời cánh tay trái vốn là Hắc Kim Thánh Khải tạo thành cũng phân rã rồi rơi xuống, hoàn toàn mất kiểm soát.

Dương kinh ngạc nhìn những mảnh Hắc Kim Thánh Khải rơi rụng xuống thuyền, trong lòng càng thêm hoang mang vì phát hiện ra không chỉ không thể dùng được Hắc Kim Thánh Khải, mà thậm chí cả sử dụng linh lực cũng cực kỳ khó khăn.

Đang ngồi ăn mấy quả đại hái được trong rừng, Bích Diệp liếc Dương và nhận xét: "Xem ra không chỉ khuyết tật hai tay mà đến linh hồn ngươi cũng trở thành tàn phế."

Dương kinh nghi: "Ặc! Ta tưởng chỉ bị thương tổn hơi nặng thôi chứ, này giờ vẫn ổn mà?"

"Đó là vì Ánh Dương Thần Quang đã xoa dịu linh hồn ngươi, không còn thần quang chiếu rọi thì linh hồn ngươi lại phế như cũ thôi!"

"Hự! Nếu đi đâu cũng ôm khư khư nguyên quả tim thì lộ liễu quá... Mà nói vậy chắc Ánh Dương có thể chữa được linh hồn cho ta chứ?"

Bích Diệp gật đầu: "Tất nhiên!"

Thở phào nhẹ nhõm, chợt Dương phát hiện trong linh hồn có biến động quen thuộc, liền ngồi xếp bằng vận công pháp Thôn Thiên Địa.

Đột phá, sau thời gian chững lại, Dương đã đột phá lên Linh Tướng cấp 2.

Dương biết đây là nhờ tác dụng phụ của Thần đan và Thánh đan, và đến khi hấp thu hết dược tính của thuốc thì hẳn còn tiếp tục đột phá, nhưng Dương không vui nổi bởi đột phá nhanh bao nhiêu thì cụt tay vẫn là cụt tay, phế hồn vẫn là phế hồn, hơn nữa, lòng hẳn vẫn canh cánh về Thiên Ý...

"Bích Diệp, nếu một người đã chết không còn thể xác thì có thể hồi sinh được không?"

"Vậy còn linh hồn không?" Bích Diệp hỏi.

"Chắc là không..."

Bích Diệp mở miệng định đáp ngay là không, nhưng nàng chợt ngừng lại, ngẫm nghĩ rồi đáp: "Không hồn không xác, theo lý thì không thể hồi sinh, nhưng... có một người từng làm được..."

"Là ai?"

"Là T... Ặc! Khụ khụ..."

"Ặc?"

Bích Diệp sau một hồi ho sặc sụa liền xoa tay nói: "Không phải, ta bị sặc... Gã đó tên là... Ặc!"

"Hắn tên Ặc?"

Bích Diệp ủy khuất bật khóc: "Oa oa... Sao ta không nói được..."

Rõ ràng là một Nữ Thần cao quý nhưng giờ lại chẳng khác nào một bé gái khóc nhe, cảm thấy kỳ quặc nhưng Dương không còn cách nào khác đành ra sức dỗ dành: "Nói không được thì thôi, chúng ta ghé vào bờ tìm quán ăn nhé?"

Bích Diệp liền nín khóc: "Đi mau! Ta đang đói!"

Thị trấn Nam Đàn, nơi một quán ăn ven sông Lam.

Dương và Bích Diệp tiến vào quán ăn, gọi một mâm thịnh soạn, Dương ngồi trở mắt nhìn cô bé Bích Diệp cầm đầu ăn lấy ăn để như người đói lâu ngày.

Đang nhiệt tình ăn uống, Bích Diệp chợt thấy ánh mắt của Dương, liền đỏ mặt chu môi nói: "Nhìn gì mà nhìn! Lạ lắm sao?"

Dương phân bua: "A a... Không phải, chỉ là... ta hơi bất ngờ..."

"Bất ngờ gì?"

"Ta tưởng Nữ Thần Sinh Mệnh thì không ăn thịt..."

Bích Diệp phòng má đáp: "Ta không thích sát sinh nên ta không sát sinh, kệ ta, ta thích ăn ngon nên ta cứ ăn, cũng kệ ta! Lạ lắm sao? Nữ Thần thì phải hoàn mỹ vô khuyết? Nói cho người biết là ai cũng có điểm tốt điểm xấu thôi, Hồng Ảnh chần lừa, Tử Linh góc nghếch, có người thì lại nhút nhát, người thì ham chơi, người thì nhiều chuyện, người điên điên khùng khùng, người thì hậu đậu... Còn ta chỉ là... đam mê ẩm thực thôi mà, hứ!"

Dương cười khổ gật đầu: "Ừ ừ... Thôi ăn tiếp đi..."

"Người cũng ăn đi... À..." Lúc này Bích Diệp mới nhớ ra Dương không thể ăn vì không có tay: "À quên, người muốn ăn gì, ta đút cho!"

"Thật hả?" Dương trợn mắt, trong lòng mừng thầm vì hóa ra mất tay cũng có cái hay.

Vậy là Bích Diệp bắt đầu ra tay đút thức ăn cho Dương...

Lúc này, có hai người nam một già một trẻ bước vào quán, thấy Bích Diệp đút Dương ăn liền trêu ghẹo: "Tội nghiệp cô bé xinh thế kia mà phải phục vụ thằng anh khuyết tật, về làm vợ anh đi, anh lo cho cả hai anh em!"

"Đù! Thằng này liều!" Dương cười thầm trong lòng, tuy Bích Diệp bị teo nhỏ nhưng không có nghĩa là người thường có thể trêu chọc.

Nhưng Bích Diệp thì chẳng quan tâm, vẫn thoan thoắt đút Dương ăn.

Hai người vừa đến ngồi vào một bàn gần bàn của Dương, cô phục

vụ xinh xắn tiến đến chào và hỏi: "Thiếu gia, hôm nay ngài dùng món gì?"

"Hôm nay ta muốn dùng Lan Hoa, hề hề!" Gã thiếu da số sàng đáp rồi nắm tay kéo cô gái lại gần mình.

"Buông em ta ra!"

Tiếng quát từ gian bếp của quán ăn, một người trẻ tuổi chống gậy tiến ra, cô gái giãy thoát khỏi tay gã thiếu gia và chạy lại đỡ người chống gậy.

Gã thiếu gia thấy người chống gậy bước ra liền đáp: "Khắc Tuấn, ta chỉ đùa với Lan Hoa chút thôi, hề hề." Sau đó gã làm vẻ mặt ngạc nhiên hỏi: "Mà chân ngươi bị sao thế kia?"

Khắc Tuấn hừ nhẹ đáp: "Dính mưu hèn của tên chó má dê tiện nào đó..."

Gã thiếu gia gật gù: "Vậy sao... Có thể đánh què chân thanh niên xuất chúng nhất huyện Nam Đàn thì ta nghĩ tên kia cũng phải là thiên tài tuyệt thế chứ sao lại bị chửi như thú thế? Hay ngươi không bằng người nên cay cú?"

Sau đó gã thờ dãi ra vẻ tiếc nuối: "Chậc chậc... Lễ viếng mộ Hắc Đế năm nay mất đi ứng cử viên số một rồi, đáng tiếc quá..."

"Tiếc gì mà tiếc, Bích Diệp, giúp ta quăng cho nó khúc xương đi!"

Tiếng nói đương nhiên là của Dương, khiến cho lão già ngồi cạnh tên thiếu gia phần nộ đứng dậy rút ra một thanh đao chỉ thẳng về phía Dương: "Tên cụt tay to gan! Dám sỉ nhục Lê Đình thiếu gia!"

Dương tròn mắt ngạc nhiên: "Vô duyên! Ta sĩ nhục thiếu gia nhà lão hời nào?"

Lão già đáp: "Người bảo quăng xương cho thiếu gia, khác gì ví thiếu gia như chó?"

"Ờ? Ta nói là nói hai con chó dưới gầm bàn mà?" Dương nói và hướng mắt xuống gầm bàn, nơi hai con chó một lớn một nhỏ đang thè lưỡi chờ ăn.

"Con nhỏ bị con lớn giành xương nên ăng ẳng kêu tiếc, ta thấy thế nên bảo cho nó xương khác chứ đâu có cho thiếu gia nhà lão mà phải l-ng lộn lên thế kia?"

Lão già vừa giận vừa thẹn, nghiêng răng nói: "Láo xược! Bồn vương phải dạy mày một trận!"

Chợt từ một bàn gần đó, giọng một cô gái sắc lẽm vang lên: "Ha... Nhà họ Lê các người muốn giết người ngay trước lễ viếng mộ Hắc Đế sao..."

Thấy cô gái, Lê Đình vui mừng nói: "Thu Trang! Không ngờ lần nào đến đây cũng gặp nàng, chúng ta thật là hữu duyên!"

Nhưng Thu Trang không đáp lại Lê Đình, nàng đưa tay về phía bàn Dương, nàng mỉm cười và vẫy nhẹ làm Dương tưởng nàng vẫy hẳn cho đến khi thấy hai chú chó nguẩy đuôi chạy đi.

Xoa đầu hai con chó, Thu Trang cười tít mắt nói: "Lần nào đến đây cũng gặp hai người, chúng ta thật là hữu duyên!"

Câu nói của Thu Trang khiến những người có mặt trong quán phải nín cười, rất rõ ràng, ý nàng là Lê Đình thiếu gia kia trong mắt nàng

cũng không khác gì so với hai con chó.

"Cô nàng này cũng đáo để lắm đây..." Dương gật gù nói, liếc qua thấy Lê Đình và lão già đi theo tức đỏ cả mặt nhưng không dám giương oai với Thu Trang như với Dương, đủ hiểu gia thế cô nàng này không thấp hơn Lê Đình.

Nhưng không lâu sau thì Lê Đình kèm được cơn giận, hấn bật cười rồi nói: "Ha ha... Được lắm, để ta xem, sau lễ viếng Hắc Đế thì nàng còn mạnh mẽ được nữa không! Đừng quên rằng, người trong mộng của nàng đã trở thành thằng què, mà lời hứa gả con gái cho người đứng nhất trong lễ viếng Hắc Đế của cha nàng chắc là không sửa lại được nữa đâu nhỉ? Ha ha..."

"Dù ta có què thì cũng không để thua người đâu!" Khắc Tuấn tức giận nói.

Lê Đình cười vang: "Ha ha... Có ý chí! Nhưng lũ khuyết tật thì đừng nên đua đòi, kéo chết oan... Ha ha!"

"Còn Thu Trang, ta đã chuẩn bị một phòng tân hôn cực kỳ hoành tráng, chỉ chờ rước nàng về là động phòng thôi, ha ha ha..."

Nhìn Lê Đình vừa cười to vừa rời khỏi quán, Dương lắc đầu nói: "Đáng thương, đáng thương..."

Tưởng Dương ám chỉ mình nên Khắc Tuấn đáp: "Ta không cần thương hại!"

Dương đáp: "Ta không nói người, ta nói tên Lê Đình kia! Phải rồi, cái lễ viếng Hắc Đế là thế nào vậy? Có thể kể ta biết không?"

Lén liếc sang Thu Trang một cái, Khắc Tuấn tiến về phía Dương và

ngồi xuống ghế.

Bích Diệp đang cắm cúi ăn.

Khắc Tuấn nói: "Chắc ngươi là người phương xa mới đến hả? Đi ngược dòng sông Lam một đoạn sẽ đến khu đền thờ và lăng mộ Mai Hắc Đế. Cứ mỗi năm một lần, huyện Nam Đàn sẽ tổ chức lễ viếng Hắc Đế. Ngoài thăm viếng thờ phụng, lăng mộ Mai Hắc Đế còn được cho rằng có lưu giữ truyền thừa của Hắc Đế."

"Nhưng truyền thừa này không phải kho tàng hay bí kíp, mà là ký ức."

"Ký ức của Mai Hắc Đế?" Dương hỏi.

"Đúng vậy, nghe nói trong mộ Hắc Đế có lưu lại ký ức của người, người nào tiến vào lăng mộ, nếu may mắn sẽ được rơi vào một trạng thái để được chứng kiến ký ức tu luyện, chiến đấu của Hắc Đế."

"Chắc ngươi cũng biết Hắc Đế tu luyện Lôi hệ với Hắc Ma Đế Lôi, cho nên ký ức của người rất hấp dẫn đối với những người tu luyện Lôi hệ."

"Vì hấp dẫn nên ai cũng muốn thử, nhưng càng có người chứng kiến thì ký ức Hắc Đế càng lu mờ, vậy nên chính quyền đã hạn chế người đến mộ và mỗi năm chỉ khai mở đúng một lần, và mỗi lần chỉ cho phép ba người trẻ tuổi xuất chúng nhất tiến vào lăng mộ."

"Và ba người đó sẽ được chọn bằng một cuộc đua."

"Đua ư? Người ngoài tham gia được không?"

"Được, nhưng phải có vé mời." Nói đến đây, Khắc Tuấn liếc hai cánh

tay cụt của Dương và nói tiếp: " Không phải ta khinh người, nhưng nhìn người thế này..."

"Không sao, chỉ là ham vui muốn thử cho biết thôi, phải làm sao để lấy vé mời?"

Khắc Tuấn đáp: "Phải là người trong huyện hoặc người có đóng góp lớn cho huyện mới được nhận vé mời, còn một cách khác... Ài... kẻ vừa rồi chính là con trai của trưởng ban tổ chức cuộc đua, muốn xin vé mời thì phải gặp cha hắn..."

"Để vậy sao? Được rồi, yên tâm đi, ta không giành giải nhất của người đâu!"

Hết chương 173

Chương 174: Dám Cho, Dám Nhận

"Dễ vậy sao? Được rồi, yên tâm đi, ta không giành giải nhất của người đâu!"

Nghe câu nói của Dương, Khắc Tuấn bật cười: "Người vui tính thật đấy! Giải nhất không đơn giản như người tưởng đâu, quãng đường đua không dài, lại cho phép thí sinh công kích lẫn nhau, nhìn người xem, không có tay, mà đôi chân thì phải dùng để chạy rồi?"

Dương đáp: "Một tên què có thể đạt giải nhất thì tại sao một tên cụt không thể xếp hạng nhì?"

"Nói hay lắm!"

Dương quay đầu sang thì thấy cô gái tên Thu Trang đã tiến đến sau lưng hắn, nàng nhìn Khắc Tuấn và nói tiếp: "Khắc Tuấn, vì sức ép của cha con Lê Đình nên cha em đành chọn cách dùng cuộc đua để tuyển rể, thật sự cha em rất xem trọng anh nên đừng suy nghĩ vấn đề thân phận nữa..."

Thu Trang lấy ra một lọ nhỏ đặt vào tay Khắc Tuấn: "Đây là Tái tạo đan, tiên đan trung cấp, ngay khi biết tin anh bị ám toán thì cha liền bảo em mang đến đưa cho anh."

Nhìn lọ tiên đan, Khắc Tuấn cảm động run run nói: "Tiên đan trung cấp? Đây là cả một gia tài đó! Làm sao ta có thể nhận..."

"Nếu phải gả cho Lê Đình... thì em thà chết còn hơn!" Để lại một câu

nói, Thu Trang quay lưng rời khỏi quán.

Nhìn Thu Trang rời đi trong khi Khắc Tuấn đứng yên như tượng, Dương nhận xét: "Sao ta thấy hình như tình cảm hơi bị nhạt nha..."

"Đó là vì chị Trang vẫn chưa hết giận anh Tuấn..." Lan Hoa thở dài nói.

Thấy Dương tò mò nhìn mình, Lan Hoa nói tiếp: "Hai người thích nhau từ lâu rồi, nhưng anh Tuấn ngại thân phận mình thấp hèn nên không dám ngỏ lời..."

"Hoa! Đừng nhiều chuyện!" Quát em gái một tiếng, Khắc Tuấn làm lui chống gậy đi vào bếp.

"Vậy sao... Sẵn cho anh hỏi nhà thằng Lê Đình kia ở đâu vậy?"

Lan Hoa đáp: "Anh định đi xin vé thật sao? Bố con lão ta rất hách dịch và hám tiền, e rằng sẽ khó..."

"Hám tiền? Thế thì càng đơn giản rồi!"

Đêm xuống, anh em Tuấn đang dọn quán thì thấy Bích Diệp đỡ Dương quay lại.

Dương lúc này mình đầy thương tích, mồm đầy máu.

"Hắn sao vậy?" Khắc Tuấn hỏi.

Bích Diệp mếu máu đáp: "Hắn đi xin vé... bị người ta đuổi ra nhưng vẫn cố nài nỉ, cuối cùng bị lôi ra đánh một trận... Hức... Hắn sức khỏe suy nhược, lại bị đánh như vậy thì chắc chỉ có tiên đan mới cứu sống nổi..."

Khắc Tuấn vội tiến lại xem xét, dù hẳn chỉ là Linh Tá cao cấp nhưng vẫn có thể cảm nhận được cơ thể Dương thương tổn nặng nề, cả linh lực cũng chập chờn mờ nhạt...

"Đúng là chỉ có tiên đan mới cứu nổi hẳn..."

Bích Diệp òa khóc: "Hu hu... tiền đâu mà mua tiên đan... Anh ơi anh chết rồi em phải sống với ai đây, hu hu..."

Cũng mồ côi cha mẹ, cũng có một đứa em gái và cũng bị người ta hại nên trong lòng Khắc Tuấn sinh ra đồng cảm với Dương, lại sức nhớ ra bản thân có một viên Tái tạo đan, rất phù hợp để chữa thương...

Trong lòng Khắc Tuấn lưỡng lự giữa cứu mạng Dương và cưới được Thu Trang...

Lấy viên Tái tạo đan ra cầm chặt trong tay, Khắc Tuấn cắn răng nói: "Xin lỗi... Nếu ta cứu ngươi... thì có thể nàng sẽ tự vẫn... Nhưng nếu ta không cứu ngươi... Vậy viên tiên đan này ta sẽ giao cho ngươi, nhưng đổi lại, rất có thể ngươi sẽ phải gánh chịu lòng thù hận của ta cả đời..."

Nói xong, Khắc Tuấn cắn răng nhét viên Tái tạo đan vào miệng Dương rồi cố kềm lòng nhìn viên thuốc trôi tuột vào cổ họng Dương.

"Hối hận không?"

Khắc Tuấn gật đầu, sự thật là trong lòng hẳn đang vô cùng hối hận.

"Vậy nếu cho chọn lựa lại thì ngươi có chọn cứu ta không?"

Khắc Tuấn định lắc đầu, nhưng cuối cùng lại gật đầu, hẳn biết, dù có lặp lại, dù có hối hận thì hẳn vẫn sẽ làm vậy, nhưng cũng không giấu sự thật là sau khi làm vậy thì hẳn cực kỳ căm ghét Dương.

"Bích Diệp!" Dương gọi Bích Diệp và hất đầu về phía Khắc Tuấn.

"Hứ! Tưởng ta thật sự là em gái người sao! Chỉ giỏi sai bảo!" Bích Diệp ủy khuất nói, sau đó lấy ra một viên thuốc sáng lấp lánh đưa cho Khắc Tuấn.

Anh em Khắc Tuấn còn chưa hiểu chuyện gì, nhưng nhìn viên thuốc thì cũng nhận ra viên thuốc này còn quý giá hơn viên tiên đan mà Dương vừa nuốt.

"Đây là..."

"Tái tạo đan, trả cho người, do không có viên cùng cấp bậc như viên ta vừa nuốt nên phiền người lấy tạm viên này..."

Dương nói nghe như khiêm tốn nhưng trong trường hợp này rõ ràng là ngược lại, nhìn sơ cũng biết viên Tái tạo đan này chất lượng hơn và viên Tái tạo đan Dương vừa nuốt,

"Cái này... quý giá quá... sao ta dám nhận?" Khắc Tuấn vừa mừng vừa run nói.

"Người dám cho tại sao không dám nhận? Dùng đi, ta còn nhiều, hơn nữa, ta còn cần người giúp đỡ trong cuộc đua đấy!"

"Người... người xin được vé?" Khắc Tuấn lúc này dần hiểu ra.

"Tất nhiên! Cũng tốn chút ít tiền..."

Lan Hoa che miệng bật khóc: "Anh... anh vì muốn thử lòng anh trai em mà phải tự gây thương tổn cho bản thân nặng như vậy sao?"

"A! Không phải, chỉ là hóa trang thôi, tình trạng cơ thể ta là có từ trước rồi."

Khắc Tuấn gật gù: "Quả nhiên nhìn người không thể nhìn bề ngoài! Được, ta xin nhận ơn huệ này của ngươi!"

Nói xong, Khắc Tuấn nuốt viên thuốc vào bụng rồi ngồi xuống hấp thu...

Đêm đó, Dương và Bích Diệp được anh em Khắc Tuấn mời ngủ lại.

"UI DAAAA!!!!!"

Lại một cú tấp trời giáng vào chân giữa khiến Dương đau đến bật khóc nức nở giữa đêm khuya.

"Oa... Xin lỗi..." Bích Diệp dụi mắt nói sau khi nhả chân giữa của Dương ra.

"Suýt thì đứt! Nhưng sao lại sang tận phòng ta thế này, muốn ăn thì xuống bếp chứ!" Dương máu mếu nói.

Bích Diệp bĩu môi lè lưỡi làm mặt quỷ với Dương rồi bỏ về phòng nàng, vừa đi vừa làu bàu nói: " "Cẩn có một cái mà cứ cảm râm râm..."

Nhìn cửa đóng lại, Dương thở phào rồi trùm chăn đánh một giấc ngon...

"UI DAAAA!!!!!"

Lại một phát nữa, nhưng lần này là dấu răng trên bi.

"Xin lỗi... Thật sự ta không cố ý..."

"Không cố ý thì sao cứ nhè ta mà cắn vậy? Chẳng phải nàng ngủ chung với Lan Hoa sao!"

Bích Diệp chu môi đáp: "Ta đâu biết, dường như người có gì đó hấp dẫn linh hồn ta, giống như cảm giác bị hấp dẫn khi người mùi thức ăn ngon vậy..."

"Ặc!" Bị ví như thức ăn, Dương rung rẩy tưởng tượng viễn cảnh mình ngủ quên rồi bị Bích Diệp ăn thịt theo đúng nghĩa đen...

Bích Diệp lại trở về phòng, Dương sợ đến mức không dám ngủ, nhưng rồi cũng ngủ, và sáng ra thì cảm thấy chân mình nặng nề, nhìn xuống mới thấy Bích Diệp đang ôm chân hằm ngủ ngon lành.

Dương tự hỏi, vì Bích Diệp teo nhỏ nên hình dáng và tính cách nàng cực kỳ đáng yêu, hay là vì Nữ Thần Sinh Mệnh vốn là như vậy...

Vài ngày sau.

Lễ viếng mộ Mai Hắc Đế diễn ra long trọng và náo nhiệt, phải chờ đến gần trưa mới đến màn được trông đợi nhất, cuộc đua tranh suất vào lăng mộ Hắc Đế.

Thể lệ cuộc đua khá đơn giản, nơi xuất phát là từ đền thờ Mai Hắc Đế, chạy một vòng quanh núi rồi quay về đền thờ. Thí sinh có thể sử dụng mọi cách từ dùng linh thuật, bảo vật, dùng đan dược, hợp tác với thí sinh khác để loại bỏ đối thủ trên đường đua, nhưng không được dùng người ngoài hỗ trợ. Ba người về đích sớm nhất sẽ được

tiến vào lǎng mộ Hắc Đế, cũng là cơ hội để trải nghiệm ký ức của Hắc Đế.

Sau khi thông báo thể lệ, các thí sinh dự thi cũng bắt đầu tiến vào đường đua.

Tiến vào đứng ở hàng đầu tiên, Lê Đình phát hiện Dương và Khắc Tuấn cũng đứng cạnh mình, liền bật cười châm chọc: "Ha ha! Thăng què rủ thăng cụt chạy thi, đúng là đôi bạn cùng tiến mà!"

Nhưng không có ai cười, Lê Đình lúc này mới nhớ ra điều khác quan trọng hơn, được xếp vào hàng đầu thì chỉ có ứng cử viên vô địch hoặc con ông cháu cha.

"Thăng cụt! Ai cho mày đứng hàng đầu?" Lê Đình hỏi Dương.

Dương đáp: "Hỏi bố mày ấy!"

Lê Đình liền quay sang nhìn cha hấn đang ngồi ở ghế đầu. Cha Lê Đình là Lê Điện liền trừng mắt ra hiệu bảo Lê Đình im miệng. Dương nhiên Dương đã phải chi kha khá tiền cho lão này. Và lúc nhìn Lê Điện thì Dương cũng giật mình phát hiện người ngồi cạnh Lê Điện, là bang chủ bang Sông Lam, bang phái từng bị Hồng Ảnh đưa Dương đến phá cho tan tành, Nguyễn Thành Không.

Dương hiện tại vẫn mang mặt nạ Lý Hữu Thực nên không sợ Nguyễn Thành Không nhận ra, nhưng Nguyễn Thành Không khi nhìn thấy hấn lại nhíu mày.

"Thanh niên cụt tay kia là ai?" Nguyễn Thành Không hỏi Lê Điện.

"Thưa bang chủ, hấn tự xưng là Hắc Thủ, tuy cụt tay nhưng lại rất giàu có, hấn đã tài trợ một số tiền lớn cho lễ viếng..."

"Hắc Thủ? Hắc Thủ... H... T... Hữu Thực?"

"Hữu Thực? Là tên của kẻ vừa bị Hoàng thành đang truy nã?" Lê Điện kinh ngạc nói.

Thành Không gật đầu: "Chính là gương mặt đó với một tay cụt hoàn toàn và một tay cụt một nữa..."

"Vậy chúng ta có bắt hắn..."

Thành Không lắc đầu: "Để ta xem kẻ này có tài cán gì mà khiến cho ả Dạ Vũ kia vừa lên ngôi đã lập tức ra lệnh truy nã... Hà hà..."

Lúc này, Khắc Tuấn đang trò chuyện với Dương: "Trông người có vẻ tự tin."

"Đương nhiên! He he..." Dương tự tin đáp, trong mấy ngày gần gũi, hắn đã khắc phục được vấn đề linh hồn, đó là mở một cổng nhỏ trên Lục Diện để Ánh Dương Thần Quang có thể chiếu ra ngoài rọi vào ngực hắn.

Thời khắc đã đến, trọng tài ra hiệu và cuộc đua bắt đầu.

Tiếng vỗ tay hoan hô vang dội theo còi hiệu, các thí sinh cũng bắt đầu lao đi như một cơn sóng dữ...

Cơn sóng tiến xa về phía chân núi, khói bụi tan đi và mọi người phát hiện ở vạch xuất phát, Khắc Tuấn đang cầ nhấc lê bước về phía trước, ngay phía sau là một tên cụt tay đang nằm sấp dưới đất, hắn như con giun đang cố trườn về phía trước một cách vô vọng.

"Đù! Mình bị sao vậy nè?" Dương kinh ngạc tự hỏi, hắn đã tạm thời

giải quyết được vấn đề linh hồn, nhưng hẳn quên mất một vấn đề khác, cơ thể, mấy ngày nay hẳn hoạt động bình thường là vì luôn có Bích Diệp bên cạnh...

Hết chương 174

Chương 175: Không Chạy Bước Nào

Phát hiện Dương vẫn còn phía sau, Khắc Tuấn quay lại nhìn và bật cười ha hả: "Ha ha! Đúng là tư tưởng lớn gặp nhau, không ngờ người cũng giống ta, diễn trò chọc cười khán giả."

Dương cười khổ: "Diễn cái quần, bị thiệt đó ba! Đỡ ta dậy với!"

"Hả? Người bị sao nữa rồi?" Khắc Tuấn vội tiến lại đỡ Dương dậy, lúc này mới phát hiện người tên này mềm nhũn như bột, không có chút sức.

Lúc này, bình luận viên đang bình luận tình hình cuộc đua: "Vâng, sau tai nạn hài hước thì ứng cử viên số một của năm nay là Khắc Tuấn cùng với thí sinh Hắc Thủ đang bị bỏ xa, trong khi đó, thí sinh Lê Đình đang vượt lên dẫn đầu... Ồ không! Đã có một thí sinh khác vượt lên! Lại là một thí sinh lạ, tên báo danh là... Hắc Y! Hắc Y và Lê Đình đang cạnh tranh kịch liệt ngôi đầu!"

"Hắc Y? Ta tưởng Lê Đình là đối thủ lớn nhất của người?" Dương ngạc nhiên hỏi Khắc Tuấn.

Khắc Tuấn nét mặt hoang mang, hắn cũng không biết người này, vội vàng vác Dương lên vai y như vác bao gạo rồi xuất phát.

"Ồ! Thí sinh Khắc Tuấn đang vác thí sinh Hắc Thủ trên vai và bắt đầu kéo gần khoảng cách với các thí sinh khác! Xem ra vết thương chân của cậu ta không quá nặng như lời đồn!"

Bằng tài năng xuất chúng, Khắc Tuấn nhanh chóng đuổi kịp và vươn lên tốp giữa, vừa chạy vừa tránh né công kích, cạm bẫy của thí sinh đi trước để lại.

Ở tốp giữa, cạnh tranh diễn ra quyết liệt, cộng với việc vác thêm một người trên vai nên Khắc Tuấn bắt đầu chậm lại, nhưng dù vậy thì vẫn kéo gần khoảng cách với tốp đầu, bởi vì ở tốp đầu, cạnh tranh càng quyết liệt hơn, cuộc đua đã trở thành một trận hỗn chiến mà nổi bậc nhất là trận quyết chiến của Hắc Y cùng Lê Đình.

Phía đầu tốp giữa xuất hiện một trận hỗn chiến, Khắc Tuấn không muốn vướng vào nên nghĩ ra một cách...

"Xin lỗi trước nhé!" Khắc Tuấn nói với Dương, sau đó nắm chân kéo Dương ném mạnh lên cao cho Dương bay qua khỏi khu vực hỗn chiến, còn Khắc Tuấn được giải phóng liền tăng tốc lao đi tránh khỏi vùng hỗn chiến.

"Hà hà!" Vượt qua vùng nguy hiểm, Khắc Tuấn quay đầu lại nhìn những thí sinh bị hấn vượt qua và cười đắc ý. Nhưng hấn quên một điều, Dương đang rơi thẳng xuống đường và chần bị đá mặt xuống đất...

Binh! Binh! Binh!

"Tên mất nết! Sao không đỡ ta, hu hu..." Dương đau điếng quát mắng sau khi lăn vài vòng trên đất.

"Xin lỗi, ta quên!" Khắc Tuấn gãi đầu hối lỗi, chợt thấy từ túi áo Dương rơi ra một thứ, liền nói: "Ừa cái gì kia?"

Dương vội nhìn xuống, thứ rơi ra là một chiếc lá nhỏ mờ ảo, không phải lá thật mà là được tạo thành từ linh lực. Dương chợt nhớ lại lúc

sáng, khi còn đang mơ màng ngủ thì Bích Diệp đút thứ gì đó vào túi hần và bảo: "Cho người đồ ăn nè!"

"Mau! Đưa lá vào miệng ta!" Dương mừng rỡ bảo Khắc Tuấn, tên này liền nhặt chiếc lá đút vào miệng Dương rồi vác Dương tiếp tục chạy.

Đường vòng quanh núi khoảng hơn năm cây số, đối với người luyện hồn cấp Tá thì đây chỉ là quãng đường ngắn, dù vừa đánh vừa chạy nhưng tốp đầu vẫn vượt qua gần chín phần mười quãng đường với khá nhiều thí sinh bị thương phải bỏ cuộc sớm.

Tốp đầu chỉ còn hơn mười người, dẫn đầu vẫn là Lê Đình và Hắc Y.

Đột nhiên có người la lên: "Có người đuổi đến! Là Khắc Tuấn!"

Lê Đình ngạc nhiên: "Khắc Tuấn đuổi kịp? Hần què cả hai chân, làm sao bình phục nhanh vậy được?"

Đang gặp một đối thủ khó nhằn là Hắc Y, nếu gặp thêm một đối thủ trên cơ như Khắc Tuấn, Lê Đình bắt đầu lo lắng, liền nghĩ ra một kế, hần hướng những người phía sau và quát: "Ai xung phong ở lại cản Khắc Tuấn ta sẽ thưởng lớn!"

Lê Đình nổi tiếng nhà giàu chơi sang, đương nhiên thưởng sẽ lớn, tuy cơ hội vào mộ Hắc Đế quan trọng hơn nhưng một vài người đã dấn đuổi sức và biết rõ không còn cơ hội tranh tốp ba, liền quyết định chặn đường Khắc Tuấn để kiếm món lợi khác.

Nhưng trong lúc Lê Đình phân tâm, Hắc Y đã vượt lên và tiến gần đến đích...

"Chết tiệt!" Lê Đình tức giận đuổi theo, nhưng e rằng đã không kịp...

Lúc này, Khắc Tuấn đang cực kỳ nóng lòng, với khoảng cách hiện tại thì hẳn gần như không thể đuổi kịp Lê Đình và Hắc Y, mà phía trước lại còn có bốn tên cản đường.

"Đừng lo, thả ta xuống rồi chuẩn bị nhảy..." Dương lúc này đã hấp thu Sinh Mệnh lực trong chiếc lá của Bích Diệp.

Lúc này giọng MC gào lên: "Thí sinh Hắc Y đã vượt lên! Quán quân năm nay sắp lộ diện! Hắc Y sắp đến đích... Nhà vô địch chính là..."

BINH!

Chợt một tiếng vang lớn từ phía sau, rồi một bóng người bay thẳng về đích...

"KHẮC TUẤN!"

MC kinh ngạc gào lên, ngay khi Hắc Y chuẩn bị chạm vào đích, không ngờ Khắc Tuấn như tên bắn thẳng đến đích trong tư thế ngời quay lưng, vượt qua Lê Đình, áp sát Hắc Y, cuối cùng, mũi của Khắc Tuấn chạm đích trước khi rơi xuống chầm một đường dài trên mặt đất...

"THẬT KHÔNG THỂ TIN NỔI! THÍ SINH KHẮC TUẤN ĐÃ BỨC PHÁ NGOẠN MỤC VÀ DỪNG MÔNG CHẠM ĐÍCH! QUÁN QUÂN NĂM NAY LÀ KHẮC TUẤN!"

Khắc Tuấn mừng như điên, bắt chập cái mông đang bốc khói để chạy về phía Dương, chính nhờ Dương trong phút cuối đã dùng Cường ở chân làm bàn đạp đá Khắc Tuấn bay thẳng đến đích, nhưng Dương cũng gục xuống và mất đi cơ hội tranh tốp 3 cuộc đua...

"Cảm ơn... cảm ơn..." Khắc Tuấn ôm chặt lấy Dương, cố ngăn nước mắt chực trào vì cảm động trước sự hy sinh của Dương.

"Ài... không sao, năm nay không được thì năm sau ta lại cải trang đến thi! Chúc mừng người đã giành được giải nhất... và cưới được vợ... Hà hà..."

"Không, giải nhất ta sẽ giữ, nhưng cơ hội vào mộ Hắc Đế ta sẽ tặng cho người!" Khắc Tuấn nói.

"Vậy được sao?" Dương ngạc nhiên.

"Không biết, nhưng ta sẵn sàng tặng người, không biết ban tổ chức có đồng ý hay không..."

"Ta không đồng ý!"

Chợt một giọng nói ngắt lời Khắc Tuấn, tiếng nói phát ra từ người vừa hụt giải nhất, Hắc Y. Lúc này, Hắc Y tháo lớp vải che mặt ra...

"Thu Trang!" Dương, Khắc Tuấn và Lê Đình cùng kinh ngạc thốt lên.

Hắc Y là Thu Trang, nàng không muốn ai ngoài Khắc Tuấn giành giải nhất, nên nếu Khắc Tuấn không thể giành giải nhất thì người giành giải nhất phải là nàng.

Thu Trang nói tiếp: "Ta không đồng ý, ta muốn chôn tương lai của ta được vào mộ Hắc Đế! Vậy nên... ta sẽ nhường cơ hội vào một Hắc Đế cho người!"

Lê Điện thấy con trai không được giải nhất, đang tức giận định phản đối thì chợt Nguyễn Thành Không vỗ lên vai ngăn lão và nói: "Cứ như vậy đi! Hắc Thủ vào thay Hắc Y..."

Nguyễn Thành Không tuy cấp bậc không quá cao nhưng thế lực họ Nguyễn phủ kín Nghệ An, Lê Điện không thể chống đối nên chỉ còn cách chấp nhận. Và tất nhiên, mặt dày như thớt nên Dương cũng không nỡ lòng từ chối.

Ba người được vào một Hắc Đế được xác định, gồm Khắc Tuấn, Lê Đình và thí sinh không chạy được bước nào, gã cụt tay Hắc Thủ.

Sau nghi thức làm lễ, cửa mộ mở ra và ba người tiến vào khu mộ tối.

Mộ Mai Hắc Đế không có cạm bẫy thử thách như mộ Đinh Tiên Hoàng nên không gian nhỏ hơn xa nhưng rất trang nghiêm. Theo hướng dẫn, ba người lần lượt tiến đến thắp nhang rồi quỳ xuống bái tế Hắc Đế...

Sau khi dập đầu, Dương chợt thấy trước mắt biến đổi thành một màn đêm đầy sương huyền ảo, rồi mắt hắn nhìn xuống, hàng ngàn vạn ánh đuốc đang đốt sáng mặt đất, và lúc này thì Dương phát hiện ra hắn đang đứng trên không.

"SÁT!!!!!"

Dương gầm lên như sấm rền, ngay sau đó thì hàng ngàn hàng vạn người phía dưới cùng giương gươm múa giáo xông thẳng về phía trước, tiếng hò reo vang dội khắp trời.

Dương hiểu ra rằng hắn đang ở trong ký ức của Hắc Đế, và trong ký ức này thì hắn chính là Mai Hắc Đế, cảm giác khá giống với Áo Mộng Vĩnh Hằng, nhưng hình ảnh và cảm giác đều mờ nhạt hơn rất nhiều.

Hai đoàn quân xông vào nhau, tiếng đao kiếm, tiếng người hét, tiếng nổ vang dội. Rồi Dương nhìn xuống phía sau, nơi một tòa thành lớn.

Đây là kinh đô Vạn An của Mai Hắc Đế ngày xưa và là xã Vân Diên, huyện Nam Đàn, Nghệ An ngày nay, nơi đặt lăng mộ Hắc Đế.

Dương không thể biết suy nghĩ trong đầu Hắc Đế, nhưng hắn có thể cảm nhận quyết tâm bảo vệ kinh đô của ngài, rồi Dương nhìn về phía quân địch, tay giơ ra, bầu trời bắt đầu giáng xuống những tia chớp đen khổng lồ đánh vào quân địch.

ẦM! ẦM! ẦM!

Hắc Ma Đế Lô hiển uy đánh tan quân địch, nhưng từ phe địch, một tràng âm thanh đinh tai nhức óc chọt bắn đến làm quân của Hắc Đế ngã xuống hàng loạt.

"MỞ ĐƯỜNG!" Dương, nói đúng hơn là Hắc Đế gầm lên, rồi một vị tướng nhảy lên cao và tạo ra một dây sắt bắn thẳng sang bầu trời phe địch.

Hắc Đế liền hư hóa, toàn thân trở thành Hắc Lô, lướt thẳng về phía vị tướng, rồi làm một điều Dương không ngờ tới, là nhập vào dây sắt và trong chớp mắt đã xuất hiện ở bên kia đầu dây.

ẦM!

Ngay khi vừa hiện ra thì Hắc Đế trúng phải một lực đẩy vô hình, bị đẩy lùi một khoảng và toàn thân chấn động, Hắc Đế nhìn xuống nơi tướng đài của quân địch, một kẻ thân hình lực lưỡng đang vung tay giáng vào một mặt trống có hoa văn tinh xảo.

"Trống đồng Đông Sơn?" Dương kinh ngạc khi nhận ra hoa văn trên mặt trống, chính là Thần Bảo Đông Sơn.

Rồi một Chúa Tể khác xuất hiện và tấn công Hắc Đế, ký ức chập

chờn nhưng vẫn đủ cho Dương chứng kiến một trận chiến kinh thiên động địa, trận chiến của hai Chúa Tế đầy đủ thực lực chứ không phải một Kinh Vô Nguyệt mất kiểm soát, một Đại Ân bị giam cầm hay một Mạc Kính Vũ già nua tận mạng mà Dương từng đối đầu. Dương biết, nếu phải tham gia vào trận chiến giữa hai Chúa Tế này thì dù có trong trạng thái Thiên Long thì hẳn cũng cầm chắc cái chết!

Hắc Đế dần rơi vào thế yếu, bởi ngoài đối thủ trước mặt thì còn một Chúa Tế khác đang điên cuồng giáng trống để nhiễu loạn tâm trí ngài.

Và rồi Hắc Đế dừng lại trong chốc lát, mắt ngài nhìn về phía tên Chúa Tế đang giáng trống bên dưới, và Dương kinh ngạc nhận ra một điều, rằng nét mặt giật mình của tên Chúa Tế bên dưới giống hệt nét mặt giật mình của Hồng Hương khi nhận ra Dương mang Hắc Ma Đế Lô.

Rồi cũng như Hồng Hương lập tường hoa hồng để ngăn Dương, gã Chúa Tế phe địch cũng lập tức quát lên ra lệnh cho tướng lĩnh: "Lập tường chắn ngay!"

Nhưng Hắc Đế không phải Dương, các tướng lĩnh địch càng không phải Hồng Hương!

Khi các tướng lĩnh còn chưa kịp vận lực thì đầu của gã Chúa Tế đánh trống đã rơi ra khỏi cổ...

Dạ Hành, đi mà không ai hay biết.

Lúc này thì Dương cũng mở mắt tỉnh lại, nhưng lúc tưởng mọi chuyện đã xong, hẳn lại cảm giác như mơ hồ rơi vào một ký ức khác...

Ký ức này mơ hồ hơn, huyền ảo hơn...

Hắn nhìn thấy tấm lưng một cô gái đang che chắn trước mặt hắn, và trước mặt cô gái là một cô gái khác...

"Tử Linh?" Dương kinh ngạc khi nhận ra cô gái đối diện...

Tử Linh mắt ướt đẫm nước mắt nhìn hắn, chợt gương mặt nàng hiện nét giật mình giống hệt nét mặt Hồng Hương...

Rồi bàn tay Tử Linh thay vì chường vào cô gái, lại trúng vào người hắn... Hắn đã di chuyển đến trước mặt cô gái chỉ trong khoảnh khắc...

Dạ Hành, dù là Thần cũng không hề hay biết...

Hết chương 175

Chương 176: Thiên Như Ý

"Tử Linh, ta xin lỗi... Trọn đời này ta chỉ có thể yêu một mình Diễm Kiều..."

Âm thanh câu nói nhỏ dần cùng với khung cảnh trước mắt đang nhạt nhòa, cuối cùng chỉ còn là một khoảng đen bao la vô tận, giống như vũ trụ... Dương nhắm mắt chờ thoát ra khỏi dòng ký ức kì lạ, nhưng lại phát hiện hẳn không thể thoát ra.

"Tại sao?" Dương ngạc nhiên tự hỏi, nhưng không có đáp án, hẳn chờ đợi, chờ đợi, nhưng vẫn chìm trong khoảng không bất tận.

Không thể thoát, nên Dương chỉ còn cách chờ đợi và tranh thủ ngẫm nghĩ những gì hẳn thấy trong hai dòng ký ức.

Đầu tiên, Dương thấy Mai Hắc Đế có thể gọi ra những tia chớp khổng lồ từ trời cao giáng xuống, đây không đơn thuần là tạo thành từ linh lực, mà là Mai Hắc Đế đã mượn điện tích từ tự nhiên để kết thành Hắc Lô, giúp tiết kiệm rất nhiều linh lực.

Tiếp theo, Dương thấy Hắc Đế thực hiện Hư Hóa và nhập vào kim loại để tăng tốc di chuyển, vấn đề khiến Dương thắc mắc là tại sao Hắc Đế không trực tiếp di chuyển sang phía địch?

"Chẳng phải nếu tự di chuyển qua thì sẽ nhanh hơn so với khi chờ mở đường sao?" Dương tự hỏi.

"Là vì quân địch có trống đồng Đông Sơn với khả năng gây nhiễu loạn trạng thái Hư Hóa!"

Giọng nói phát ra rất gần nhưng lại không rõ phương hướng, Dương quay đầu nhìn quanh thì không thấy bóng dáng một ai.

"Người không thấy ta đâu. Ta là ý niệm được Mai Hắc Đế lưu lại, ta chỉ kích hoạt khi có người mang Hắc Ma Đế Lô tiếp nhận ký ức của Hắc Đế..."

"... để thực hiện một lời hứa..."

"Lời hứa gì ạ?" Dương tò mò hỏi.

Ý niệm của Hắc Đế đáp: "Truyền thụ tất cả những gì ta được truyền thụ lại cho bất cứ người nào mang Hắc Ma Đế Lô mà ta gặp được..."

"Sau khi trải nghiệm ký ức của Hắc Đế, người nghĩ gì về Dạ Hành?"

Dương nghĩ về cảnh tượng mà khi hắn thậm chí còn chưa kịp chớp mắt thì đã thấy mình chém đứt đầu gã Chúa Tể.

"Quá tay chẳng?" Dương tự hỏi, nhưng sau khi biết dùng não thì hắn không còn nghĩ vậy. Gã Chúa Tể bị Hắc Đế chém đầu thua Hắc Đế đến vài cấp, dù có toàn lực phòng bị thì cũng chịu chết, tất nhiên gã có thể chạy, nhưng chưa đủ đẳng cấp để có thể chạy thoát khỏi Dạ Hành của Hắc Đế.

Thêm một vấn đề khác, thứ giết chết gã Chúa Tể không phải Dạ Hành, mà là một chiếc rìu trên tay Hắc Đế, Thánh Bảo siêu cấp, Thạch Sanh phủ.

Tuy nhiên, đó không phải vấn đề quan trọng, điều quan trọng là cơ chế của Dạ Hành, để có thể di chuyển một cách thần tốc thì có đến vài cách, như tốc độ ánh sáng mà cực ít cao thủ luyện Quang hệ đạt

được, như dịch chuyển không gian như cao thủ Không Gian hệ, như ngưng đọng thời gian như cao thủ Thời Gian hệ, nhưng mỗi khả năng trên đều có khuyết điểm, ánh sáng dễ bị ngăn chặn, dịch chuyển không gian tuy đi được xa nhưng rất dễ bị phát hiện, còn ngưng đọng thời gian lại cực kỳ tốn linh lực và phạm vi tác động không lớn. Vậy Dạ Hành khác biệt ở điểm nào?

Thấy Dương nghĩ mãi không ra, ý niệm của Hắc Đế gợi ý: "Dạ Hành không phải dùng tốc độ nhanh như ánh sáng, cũng không tác động đến không gian, và không bị ảnh hưởng bởi thời gian."

"Vậy nên, một khi đã thực hiện Dạ Hành thì gần như không ai có thể biết người xuất hiện ở đâu..."

"Không ai có thể biết? Vậy có thể ngăn chặn không?"

"Không thể ngăn cản!"

"Vậy tại sao họ lại ra sức phòng ngự?" Dương nghĩ đến nét mặt của gã Chúa Tể đánh trống và nét mặt của Hồng Hương, ngay sau đó thì cả hai liền cố tạo phòng ngự.

Ý niệm của Hắc Đế đáp: "Lý do rất đơn giản, vì hắc không biết bản chất của Dạ Hành! Ta tồn tại chính là để truyền lại điều đó cho những người mang Hắc Ma Đế Lôi như ngươi."

Thường thì những truyền thừa bí ẩn sẽ kèm theo những thử thách khó khăn, nên sự nhiệt tình khác thường của ý niệm Hắc Đế khiến Dương cảm thấy nghi ngờ, hắc hỏi: "Tại sao ngài lại phải truyền lại mà không để ta tự giác ngộ?"

Ý niệm Hắc Đế đáp: "Ta cũng từng hỏi như ngươi, và người kia đáp: Tại vì nếu không được truyền dạy, ta e rằng cả đời ngươi cũng

không thể giác ngộ!"

"Người kia là ai ạ?"

"Là một cô gái, khi đó nàng tự xưng là... Diễm Kiều!"

"Diễm Kiều?" Dương ngạc nhiên bởi Diễm Kiều là tên bà nội hần.

"Nhưng đó dường như là một cái tên giả! Rất lâu sau ta mới tìm ra danh tính thật của nàng trong một trang sách cổ..."

"Nàng là Tiên Hậu, họ Thiên, tên là Như Ý."

"Tiên Hậu? Thiên Như Ý? Khoan, bà nội mình cũng là Tiên, cũng tên Diễm Kiều, chẳng lẽ... Lại còn một trang sách cổ? Chẳng lẽ là một trang Thiên Thư?"

Không biết suy nghĩ trong đầu Dương, ý niệm của Hắc Đế tiếp tục nói: "Chính nàng ta đã truyền dạy mọi hiểu biết về Hắc Ma Đế Lô cho ta và dặn dò nếu gặp bất cứ ai mang Hắc Ma Đế Lô thì hãy truyền lại cho người đó những gì nàng truyền cho ta..."

"Vì sao ạ?"

Ý niệm Hắc Đế đáp: "Ta cũng từng hỏi vậy, nhưng nàng không trả lời và rời đi, từ đó về sau cũng không còn gặp lại..."

"Thời gian ta tồn tại không còn nhiều, vào vấn đề chính thôi. Sở dĩ nói cả đời người cũng khó giác ngộ bởi vì chúng ta có một hạn chế."

"Hạn chế về mặt nào ạ?"

"Về mặt nhận thức! Chúng ta chú trọng vào linh hồn học, chỉ quan

tâm cách tu luyện, phát triển linh hồn, bỏ qua một vấn đề khác, là khoa học. Lôi là gì? Linh hồn học không thể giải thích chính xác bằng khoa học."

"Đây là tất cả hiểu biết về Lôi và Hắc Ma Đế Lôi mà ta nhận được từ Tiên Hậu Như Ý, hôm nay ta chuyển giao toàn bộ cho ngươi... Đương nhiên, Ngộ là một chuyện, còn kích hoạt được trạng thái Giác ngộ và dùng được Dạ Hành hay không thì tùy vào bản lĩnh của ngươi!"

Câu nói vừa dứt, Dương liền cảm thấy một luồng kiến thức truyền thẳng vào đầu, cảm giác khá giống cách mà Google truyền kiến thức cho hắn.

Sau khi tiếp nhận dòng kiến thức, Dương mở mắt và phát hiện chỉ còn một mình trong lăng mộ Hắc Đế, Lê Đình và Khắc Tuấn đã rời khỏi từ sớm.

Dương rời khỏi mộ, nhờ hiệu quả lâu dài từ chiếc lá của Bích Diệp nên lúc này cơ thể hắn đã hồi phục khá ổn định sau một lần dùng Cuồng.

Bên ngoài, rất nhiều người đang chờ đợi Dương ra.

Thấy Dương bước ra, Khắc Tuấn hỏi: "Thế nào rồi? Sao lâu vậy?"

Dương lắc đầu, định chém gió vài câu thì chợt có một bàn tay nhỏ kéo áo hắn.

"Sao vậy?" Dương quay sang hỏi Bích Diệp.

Bích Diệp vẻ mặt lo lắng giục: "Đi thôi, ta có cảm giác không ổn..."

"Được!" Dương gật đầu ngay tắp lự, hẳn biết Bích Diệp trốn ra từ Âm Đạo hội nên đương nhiên nghĩ đến khả năng người của Âm Đạo hội truy đuổi đến.

Từ biệt anh em Khắc Tuấn một cách vội vã, Dương và Bích Diệp di chuyển hướng ra Cửa Lò, Nghệ An.

"Cường Dương Cung nằm ngoài biển Nghệ An sao?" Dương tò mò hỏi.

Bích Diệp lắc đầu: "Không phải, Cường Dương cung nằm trong một linh cảnh, dọc bờ biển Cửa Lò có một con đường tên là Bình Minh, trên đường này có một cổng bí mật thông đến linh cảnh của Cường Dương cung."

Quãng đường 30 cây số không phải vấn đề với người luyện hồn, Dương và Bích Diệp nhanh chóng tiến ra gần bờ biển mà không vấp phải bất kỳ trở ngại nào, lý do đơn giản là vì thế lực của Âm Đạo hội còn chưa kịp vương đến Nghệ An.

"Nhanh lên! Đến Quảng trường Bình Minh!" Bích Diệp vẫn chưa hết lo lắng, vội vã giục Dương.

Dương đang chạy theo Bích Diệp, trong lòng không hiểu sao cũng cực kỳ lo lắng...

Quảng trường Bình Minh, lối vào Cường Dương cung đã hiện ra xa xa trước mắt...

Rồi thì điều mà Dương và Bích Diệp lo sợ cũng đã đến, có người chặn đường.

"Dạ Vũ!" Bích Diệp kinh ngạc thốt lên, nàng sợ có người truy đuổi,

nhưng không thể ngờ lại là đích thân Dạ Vũ.

Dạ Vũ đứng khoanh tay trên không, thay hoàng bào bằng màu áo đen quen thuộc, mắt lạnh lùng nhìn Dương và Bích Diệp: "Bích Diệp, lừa chúng ta nghĩ rằng người chạy đến Cường Dương cung nhưng thật ra là chạy đi cầu cứu Hồng Ảnh, kể hay đó!"

"Nhưng xui xẻo là Hồng Ảnh lại đi vắng..." Bích Diệp làm bầm, sau đó tiến ra chặn trước mặt Dương.

Dạ Vũ trừng mắt nhìn Dương và nói: "Yên tâm, người hết giá trị rồi, ta cần tên nhóc kia và quả tim của Ánh Dương! Để chúng lại, người muốn đi đâu thì đi!"

Bích Diệp đáp: "Mạng tên này không phải thứ người muốn lấy là lấy..."

Dạ Vũ cười nhạt: "Lại lấy Tử Linh ra dọa ư? Giết được Ánh Dương rồi thì Tử Linh có đáng là gì, người đừng quên, người duy nhất khiến ta phải sợ chỉ có một!"

Bích Diệp gật đầu: "Vậy thì người càng không nên động vào tên này!"

"Tại sao?" Dạ Vũ hỏi.

Bích Diệp lắc đầu thương cảm: "Người đã mất đi rất nhiều thứ... Nên ngay cả khí chất của kẻ người sợ nhất đang trên người tên nhóc này mà người cũng không nhận ra..."

Dạ Vũ đáp: "Ha ha... Ta biết nhiều hơn là người tưởng đó!"

Cười xong, Dạ Vũ hóa thành bóng tối lướt đến chỗ Dương, nhưng cũng lúc này, Dương kinh ngạc nhận thấy cơ thể Bích Diệp đang lớn

lên và nhanh chóng trở lại hình dạng một mỹ nhân tuyệt thế.

"Chạy đến cổng và gọi thằng nhóc Vô Địch ra cứu!" Bích Diệp quát lên ngay khi vừa ngăn được đợt tấn công của Dạ Vũ, đồng thời, Dương cảm thấy bản thân như khỏe hẳn lên, sức sống đang bùng phát dữ dội.

"Là Sinh Mệnh Thần lực!" Dương kinh ngạc nói, rồi lập tức theo lời Bích Diệp chạy về quảng trường Bình Minh.

Nơi quảng trường, một nhóm người mặc đồng phục Cường Dương cung đã phát hiện tình hình và đang theo dõi. Dương dùng Ngự Lôi thuật lao đến, vừa chạy vừa hoảng loạn quát: "MAU MỞ CỔNG! VÔ ĐỊCH LÀ THẺNG NÀO RA ĐÂY MAU!"

Nghe tiếng Dương gào thét từ đằng xa, nhóm đệ tử Cường Dương cung giận dữ quát lại: "MÀY LÀ THẺNG NÀO MÀ DÁM GỌI SƯ TỔ CHÚNG TA LÀ THẺNG?"

Đang trong cơn hoảng loạn thì còn đâu vấn đề lễ với phép, Dương tức giận quát sau khi bị một thanh kiếm đen cản đường: "LÀ THẺNG HAY CON CŨNG ĐƯỢC! BẢO HẮN RA ĐÂY CỨU BÍCH DIỆP NGAY!"

Đám đệ tử tò mò: "Bích Diệp là ai? Mà khoan đã, tên đó có phải là tên cụt cả hai tay mà chưởng môn dặn phải đưa về Cường Dương cung bằng mọi giá không?"

"Đúng hẳn rồi! Mau mở cổng!"

Lúc này, Dương đang bị một đợt kiếm đen ngăn cản, trong khi Bích Diệp đang bị Dạ Vũ chèn ép.

"Ha ha... Bích Diệp đúng là Bích Diệp, sa cơ đến mức chỉ còn một chút Thần lực mà vẫn đem dùng để cứu mạng người khác..." Dạ Vũ châm chọc.

Bích Diệp đáp trả: "Chứ không như ngươi, cả bản ngã cũng đánh mất!"

"Im miệng!" Dạ Vũ hét lên, tạo ra một quả cầu bóng tối khổng lồ nuốt chửng Bích Diệp vào trong, đồng thời, xung quanh là hàng trăm chiếc gai bóng tối nhọn hoắt đang nhắm vào quả cầu giam cầm Bích Diệp...

Dương càng lúc càng bị dồn đến gần Dạ Vũ, đang chật vật tránh đòn, Thần lực được Bích Diệp ban cho đã cạn kiệt, lúc này phát hiện tiếng hét của Dạ Vũ liền nhìn sang và phát hiện Bích Diệp đang nguy kịch.

"BÍCH DIỆP!"

Dương gầm lên, trong khoảnh khắc này, hắn biết muốn cứu được nàng chỉ có một cách.

Dạ Hành.

Trong khoa học ở thế giới cũ của Dương, người ta nghiên cứu ra một hiện tượng gọi là liên đới lượng tử, hiện tượng mà hai hay nhiều vật thể dù nằm cách biệt ở hai đầu vũ trụ nhưng vẫn có liên hệ với nhau. Còn trong những gì Dương được truyền lại từ Mai Hắc Đế, hiểu biết về khoa học và linh hồn học còn tiến xa hơn nhiều, đến mức có thể tìm ra cách để dịch chuyển cả cơ thể người, vốn cũng là một tập hợp các hạt sơ cấp, đến bất cứ vị trí nào có điện tích, nói cách khác, người dùng Dạ Hành đã liên đới với một hạt điện tích để trao đổi vị trí. Điều này không bị giới hạn bởi không gian, không bị ảnh hưởng bởi thời gian, và không bị ngăn cản như ánh sáng. Tất nhiên,

năng lực càng mạnh thì khuyết điểm càng lớn...

Thứ nhất, chỉ khi rơi vào trạng thái Giác ngộ Hắc Ma Đế Lôi làm được điều này...

Trong phút xuất thần, Dương cảm thấy toàn thân biến đổi, giữa trán hẳn có cảm giác tê rát...

Thứ hai, khoảng cách Dạ Hành là rất ngắn, tuy có thể cải thiện nhưng cũng không qua khỏi trăm mét mỗi bước, còn với Dương hiện tại, khoảng cách đi được là cực kỳ ngắn ngủi và cũng chỉ đi được tối đa 2 bước...

Khi những mũi gai sắp đâm vào Bích Diệp bên trong quả cầu, Dương liền xuất hiện, ôm lấy nàng và thực hiện thêm một bước Dạ Hành để thoát ra.

Thứ ba, mỗi lần thực hiện Dạ Hành, hệ thần kinh sẽ chịu tác động nặng nề, khi thoát được thì cơ thể Dương cũng dần tê liệt, mắt mờ dần, âm thanh cũng nhỏ dần...

Cứu được Bích Diệp, nhưng chưa thể thoát khỏi Dạ Vũ.

"Hay cho Dạ Hành!" Dạ Vũ tán thưởng, đồng thời lại tạo ra một luồng công kích mới.

Nhưng rồi, mắt Dạ Vũ trợn trừng kinh ngạc...

"Muốn chết ngay lập tức thì cứ động vào hẳn..."

Một giọng nữ ôn hòa dịu dàng, giọng mà Dương chưa từng nghe qua, nhưng lại khiến hẳn cảm giác như đã từng gặp người này... và đây cũng là âm thanh cuối cùng hẳn nghe trước khi hoàn toàn hôn

mê.

Hết chương 176

Chương 177: Thuốc Của Quân Minh

"Muốn chết ngay lập tức thì cứ động vào hần..."

Một câu đe dọa đầy sát khí nhưng phát ra bằng một giọng nói êm dịu như ru, vậy mà lại khiến Dạ Vũ trước đó hùng hùng hổ hổ giờ lại phải lui lại dè chừng.

"Tại sao lại bảo vệ hần? Khi thấy người tiếp xúc với hần, ta tưởng hần cũng chỉ là một quân trong ván cờ của người?" Dạ Vũ nghi hoặc hỏi.

"Không cần nhiều lời, về đi!"

"Không cần nhiều lời? Không giống tính người tí nào... Ta sợ là sợ trí tuệ, sợ sự nham hiểm mưu mô của người, chứ xét về thực lực..."

Dương dần hồi tỉnh và nhận ra Bích Diệp đang dùng linh lực của nàng trị liệu cho hần, tai Dương bắt đầu nghe được tiếng mưa, mũi Dương bắt đầu cảm nhận được mùi biển cả, mi mắt Dương hé mở.

Bích Diệp đã trở lại hình hài một cô bé đáng yêu, mắt nàng có chút đỏ như vừa khóc.

"Sao... vậy?" Dương lo lắng hỏi và cố gượng dậy.

Bích Diệp không đáp, Dương đưa mắt nhìn ra xa, khu bờ biển sầm uất trước đó giờ chỉ còn là một vùng hoang tàn, cứ như vừa trải qua một cơn gió bão khủng khiếp, cây cối, nhà cửa đều sụp đổ tan

hoang, và rất nhiều nơi cháy đen như thể vừa hứng chịu một cơn mưa sấm sét.

Đầu óc còn mụ mị, Dương hỏi: "Đây là sao? Cao thủ Lôi - Phong đánh nhau ư?"

Bích Diệp lắc đầu: "Là do một người..."

"Ai vậy?"

Bích Diệp im lặng không đáp, Dương lại hỏi: "Dạ Vũ đâu?"

"Bị đánh trọng thương, đã rời đi rồi..."

Dương nhìn sang hướng khác và thầy quảng trường Bình Minh cũng đã bị phá hủy sau trận chiến và hiện đang được sửa chữa.

Mấy tên đệ tử Cường Dương cũng vừa sửa chữa vừa bàn tán: "Quái lạ! Tại sao tất cả chúng ta xiêu hết, và tại sao khi mở mắt thì thấy cả vùng tan hoang thế này nhỉ?"

"Toàn là dấu vết tàn phá đặc trưng của Lôi hệ và Phong hệ, nên có lẽ có hai cao thủ Lôi và Phong hợp lực đánh đuổi mỹ nữ áo đen kia rồi!"

"Cũng may là cổng linh cảnh chỉ bị hư hại nhẹ..."

Dương cũng nghe cuộc trò chuyện, và cũng có cùng suy nghĩ, nhưng Bích Diệp lại nói chỉ có một người.

"Chẳng lẽ có người mang cả hai hệ Lôi - Phong?"

Lúc Dương đang nghi hoặc, một tên đệ tử mừng rỡ thông báo: "Cổng linh cảnh sửa xong rồi!"

Cổng sửa xong, Dương được đưa lên cáng để chuyển sang linh cảnh Cường Dương cung cùng với Bích Diệp...

Cường Dương cung trong linh cảnh là một khu kiến trúc khổng lồ xây theo lối kiến trúc phong kiến cổ, khá giống với các môn phái trong phim kiếm hiệp mà Dương từng xem, trên đỉnh tòa đại điện có một vầng mặt trời sáng chói, là biểu tượng mà Cường Dương cung tôn thờ.

Dương và Bích Diệp được đưa đến một khu yên tĩnh để dưỡng thương.

"Các vị tạm thời nghỉ ngơi ở đây, ta sẽ đi mời chương môn đến ngay..." Tên đệ tử lễ phép nói nhưng nét mặt thì không mấy tự nhiên, bởi vì Dương trong lúc cấp bách đã xúc phạm tổ sư Vô Địch của hắn.

Cửa vừa đóng thì Dương đã nghe thấy tiếng thờ sâu từ giường đối diện, Bích Diệp đã ngủ sau trận chiến mệt mỏi.

Dương cũng muốn ngủ, nhưng lại buồn tẻ nên phải miễn cưỡng rời giường ra ngoài tìm nơi giải quyết.

Nằm ở khu vắng vẻ nên không có bóng người để hỏi đường, Dương đành vào vườn cây giải quyết một trận. (Khổ quá giờ mỗi lần viết cứ phải chú thích là nó dùng tay giả chứ không cứ bị bắt bẻ hoài...:())

Đang thoải mái xả súng, Dương chợt phát hiện ra phía trước có bóng người đang nấp ló, liền tò mò tiến đến gần.

Phía trước là một thằng nhóc tuấn tú trắng trẻo, khoảng 12 - 13 tuổi với vẻ mặt lấm lét, mắt nó lác liên khắp xung quanh như đang đề phòng khiến Dương vội vàng nấp xuống.

Dường như xác định không có ai, thằng nhóc lấy trong áo ra một thứ với điệu bộ cẩn thận và trịnh trọng tựa như lấy một cổ vật quý giá.

Rồi cái thứ đó dần lộ ra khiến Dương giật mình đến há mồm, một cô bé có hình dáng và kích thước không khác gì Bảo Ngọc hiện tại!

"Mẹ! Thì ra là con búp bê, làm hết hồn!"

Đúng là một con búp bê, Dương tò mò tiếp tục theo dõi, thằng nhóc đang sẫm soi con búp bê, sau đó dùng tay từ từ vén váy con búp bê lên rồi dí mắt nhìn vào giữa hai chân búp bê, vẻ mặt như đang nghiên cứu một vấn đề nghiêm túc.

Dương trợn mắt: "Đù! Đệ tử Cường Dương cung bắn bựa vãi! Có nên trêu nó không ta, đó giờ chưa biết bắt nạt con nít là gì..."

Định tiến lại chỗ thằng nhóc, nhưng Dương khựng lại và suy xét: "Khoan! Thường thì những nhân vật phụ mà được miêu tả bựa bựa kiểu này toàn những đứa cực kỳ bá đạo!"

"Nhưng nhìn nó chắc chỉ mới dậy thì, cấp bậc thì chỉ Linh Sĩ 1... Hẳn là con ông cháu cha rồi!"

"Sợ éo gì! Có Bích Diệp ở đây thì cả sư tổ Cường Dương cung anh không ngán! Hà hà..."

Cuối cùng Dương cũng không kèm được khao khát bắt nạt trẻ em, hấn len lén tiến lại rồi gõ nhẹ vào đầu thằng nhóc.

"Đàn ông con trai mà chơi búp bê hả mậy!"

Thằng nhóc ngược lên nhìn Dương rồi trừng mắt đáp lại: "Chỉ những

đứa bê đê mới không thích búp bê, còn những thằng trai thẳng mà ra vẻ không thích là do chúng nó nghiện mà ngại thôi! Ủa mà mày là thằng nào?"

"Dám gọi người lớn bằng mày?" Dương trợn mắt làm nét mặt cô hồn hăm dọa: "Hỗn với người lớn là bị thiếu nha mày!"

Thằng nhóc chẳng có tí nào sợ hãi, mặt tỉnh rụi nhìn Dương từ trên xuống dưới rồi gật gù: "Ra là mày! Tốt thôi, không được tiết lộ chuyện tao chơi búp bê cho người khác, bằng không..."

Lúc này, chợt từ xa có tiếng một lão già lo sợ quát: "Đừng làm hại hần!"

Dương quay lại gãi đầu cười xuề xòa giải thích: "Dạ cháu đâu có hại hần, chỉ đùa..."

Nói chưa hết câu thì một cảm giác sồn gai ốc truyền khắp người Dương, hần cúi xuống và phát hiện giữa hai chân từ khi nào đã xuất hiện một lưới kiếm màu vàng sáng, lưới kiếm tạo thành từ ánh sáng kết tinh thật sự chứ không phải một lưới kiếm phát sáng.

Dương quay đầu lại và kinh ngạc nhận ra kẻ tạo ra lưới kiếm ánh sáng kết tinh tuyệt đối này chính là thằng nhóc mà hần vừa dọa nạt...

Rất dễ hiểu, nên cũng rất nhanh chóng, Dương khoanh tay lại và cúi đầu lễ phép trước thằng nhóc: "Dạ lúc nãy em chỉ đùa thôi, mong bề trên tha lỗi..."

Thằng nhóc gật gù: "Giáo hoạt lắm... Cảm miệng hoặc là..."

"Dà dà... em hiểu rồi, hề hề..." Dương cười khổ gật đầu liên tục.

Lúc này, lão già chạy đến rối rít nói: "Vô Địch sư tổ, cậu bé này là người đã cứu trái tim của Ánh Dương đại nhân, không thể tổn hại..."

"Vô Địch sư tổ?" Dương ngạc nhiên nhìn thẳng nhóc, hóa ra đây là "thằng nhóc Vô Địch" mà Bích Diệp nhắc đến.

"Nhưng sao sư tổ lại đến đây?" Lão già hỏi.

Vô Địch đảo mắt rồi đáp: "À... nghe nói thằng này đến đây nên ra hỏi thăm về tên đệ tử cuối cùng của ta, Hồ Đại Nhật. Đúng không nhóc?"

"Đúng, đúng, hề hề..."

"Thôi các người cứ lo chuyện chính, ta về đây!"

Vô Địch quay đầu rời đi, lão già cúi chào rồi dẫn Dương về phòng, lúc này Dương mới biết lão già này là chưởng môn hiện tại của Cường Dương cung, Dương Hư chân nhân.

Dương vẫn tò mò về Vô Địch nên vừa đi vừa hỏi: "Vị Vô Địch kia sao lại giống như một thằng nhóc ạ?"

Dương Hư chân nhân thờ dãi: "Đó là chuyện nhiều năm rồi... Khi đó, sư tổ Vô Địch là thiên tài xuất chúng nhất Việt Nam..."

"Năm đó xảy ra một dịch bệnh lạ không thể chữa trị theo cách thường, mà những thuốc trị được phải cấp Tiên đan trở lên, vô cùng đắt đỏ. Chưởng môn Cường Dương cung khi đó là Quân Minh chân nhân, cũng là sư phụ của Vô Địch sư tổ. Phát hiện ra máu và dị Quang thuộc tính của mình mình miễn nhiễm với bệnh dịch nên với tinh thần cứu nhân độ thế, Quân Minh chân nhân đã dùng máu chế thuốc và cấp miễn phí cho người bệnh..."

"Lúc đầu thì mỗi ngày đều có thuốc, danh vọng của Quân Minh chân nhân cùng với Cường Dương cung được đưa lên đỉnh cao. Nhưng sức người có hạn... Ai... Mất máu mỗi ngày nên Quân Minh chân nhân suy yếu dần, lượng thuốc tạo ra cũng giảm dần..."

"Từ được tung hô, Cường Dương cung bắt đầu bị chê trách..."

Theo lời kể, Dương tướng tượng ra một khung cảnh hàng trăm hàng ngàn người như con nghiện chờ thuốc, có người lịch sự dễ chịu, cũng có người khổ não chờ đợi, và có một số người vì chờ lâu mà phát dại...

"Hôm nay có thuốc không..."

"Phát thuốc đê..."

Có một ít kẻ xảo lìn thích tìm vui trên nỗi đau người khác bằng cách tung tin thất thiệt: "Quân Minh chân nhân nói với tiện thiếp là hôm nay không có thuốc, các vị phu quân giải tán đê..."

Kết quả là bị đám đông giẫm đạp như cún...

Một số người tốt bụng góp ý: "Thay vì nhấn nhá câu kéo, sao Cường Dương cung không báo thời điểm phát mỗi tuần một lần, chứ chờ vầy vất vả quá..."

Nhưng mỗi người mỗi ý, nên cũng có người phản biện: "Ta thích chờ đợi hơn! Thay vì báo Cường Dương cung phát mỗi tuần một lần, sao người không tự mỗi tuần vào một lần?"

Vài người mất kiên nhẫn lớn tiếng chê trách: "Độ hóng thuốc của người bệnh ngày càng giảm, danh vọng của Cường Dương cung đang giảm dần theo ngày tháng rồi! Xin chúc mừng Quân Minh chân

nhân!"

Sau lời chúc mừng, đến khi đám đông giải tán thì có người phát hiện kẻ này nằm sấp trên mặt đất, áo còn nguyên nhưng quần thủng một lỗ, và từ lỗ này người ta thấy một dòng sữa tuôn trào...

Ngoài chê trách thì cũng có người bênh vực: "Từ từ mà chờ, thuốc miễn phí mà bây đòi như giặc vậy?"

Cuối cùng phát sinh mâu thuẫn: "Miệng tao, tao có quyền nói, luật nào nói xin thuốc miễn phí thì không được chê, không được trách?"

"Mày có quyền nói, nhưng mày đéo có đóng góp gì cho Cường Dương cung mà cứ thích đòi hỏi nên chúng tao cũng có quyền chửi, có quyền khinh!"

Kể đến đây, Dương Hư chân nhân lần nữa thở dài: "Nhờ những lời động viên chân thành nên Quân Minh chân nhân vẫn tiếp tục chế thuốc, nhưng cuối cùng, vì lao lực và mang tâm trạng không tốt trong thời gian dài nên cuối cùng người cũng ra đi..."

"Vô Địch sư tổ sau khi ngao du trở về, biết chuyện nên người phát điên và ra tay tàn sát những kẻ gièm pha, xúc phạm danh dự Quân Minh chân nhân... Từ thương tâm trọng, nhưng những người bị giết cũng không đáng bị giết, nên lúc đó Nữ Thần Sinh Mệnh nổi giận và đã ra tay nguyên rủa Vô Địch sư tổ, biến người trở thành hình hài một thằng nhóc cấp Linh Sĩ..."

Đến đây thì Dương đã hiểu, hóa ra Vô Địch cũng chịu cùng lời nguyên như Bích Diệp hiện tại.

Hết chương 177

Chương 178: Thần Chiến Lân

Thứ Hai

Dương theo Dương Hư chân nhân trở về phòng, Bích Diệp sau khi chớp mắt một lúc thì đang ngồi vận công.

Thấy Bích Diệp trong hình hài một bé gái, Dương Hư ngạc nhiên: "Bích Diệp đại nhân, tại sao người lại..."

Bích Diệp đáp: "Do bất cẩn trúng phản nguyên của Dạ Vũ..."

Dương Hư hỏi: "Dạ Vũ? Tại sao cô ta lại mạnh đến mức đấy?"

Bích Diệp giải thích: "Không phải..."

Bích Diệp bắt đầu kể sơ qua câu chuyện, từ lúc Đại Đức được Dương chỉ điểm tìm đến nơi ở của nàng và cầu xin nàng cứu chữa Đại Liên, vì cảm động chân tình và không muốn một chủng tộc bị diệt vong nên nàng đồng ý và ra tay cứu chữa. Sau khi thành công chuyển giao 3000 năm sinh mệnh và yên tâm nhìn Đại Đức giải nguyên cho Đại Liên, nàng rời đi.

Ra khỏi linh cảnh không bao lâu thì Bích Diệp bị hai người chặn đường, một người là Dạ Vũ, một người là Hồ Mị Như.

"Có chuyện gì sao?" Bích Diệp hỏi.

Dạ Vũ đáp: "Muốn mượn ngươi một thứ..."

"Thứ gì?"

"Sinh Mệnh Thần lực!"

Bích Diệp bật cười: "Hai Chúa Tể chặn đường Thần cấp đòi Thần lực? Nhưng tại sao người biết trước hôm nay ta sẽ kiệt sức và xuất hiện tại đây?"

Dạ Vũ lạnh lùng đáp: "Nhờ Tiên Hậu!"

"Tiên Hậu? Ý người là..."

Dạ Vũ gật đầu: "Ta đã rất kinh ngạc khi thấy trên lưng tên nhóc kia mọc ra cánh trắng thuần khiết, kẻ mang linh hồn hắc ám kết hợp với một trong hai Thiên Nữ tối cao, quả là một sự kết hợp nghịch thiên! Và càng nghịch thiên hơn khi kẻ kia mang dòng máu của Thiên Nữ tối cao còn lại..."

"Ta rất tò mò muốn biết hai vị Tiên Hậu Như Ý và Minh Châu kia đang có âm mưu khủng khiếp gì, hẳn là còn khủng khiếp hơn kế hoạch của chúng ta, ha ha..."

Sau khi cười xong, Dạ Vũ nhìn Bích Diệp và nói: "Là nhờ Minh Châu, người của ta đã nghe được cuộc trò chuyện giữa tên nhóc kia và Đại Đức, biết ý định tìm người cứu giúp của hắn và tin người sẽ đồng ý nên chúng ta đã chờ đợi người ở đây."

Bích Diệp gật đầu: "Vậy là người đã chuẩn bị kĩ lưỡng?"

Dạ Vũ gật đầu, đồng thời kết hợp với Mị Như ra tay tấn công Bích Diệp...

Trở lại thực tại, Bích Diệp xấu hổ nói: "Thực sự lúc đó ta đã khinh địch, định nguyện Dạ Vũ trở thành một đứa bé, nào ngờ ả tìm ở đâu

ra Thần lực còn mạnh hơn Thần lực của ta và tạo ra ấn phản nguyên, kết quả là ta bị bắt giữ. Nhưng sau khi bị bắt thì ngoài bị lấy một lượng Sinh Mệnh Thần lực ra thì ta không bị gây khó dễ gì. Sau này mới biết Dạ Vũ dùng Sinh Mệnh lực của ta để phá Tử Vong khí mà Tử Linh dùng để bảo vệ trái tim của Ánh Dương."

Dương Hư chân nhân vẻ mặt lo lắng: "Dạ Vũ có Thần lực mạnh hơn người? Vậy nghĩa là phía sau cô ta còn có một vị Thần hùng mạnh?"

Bích Diệp gật đầu: "Ta nghi ngờ chuyện này có liên quan đến Thần chiến lần thứ hai!"

"Thần chiến lần thứ hai?" Dương tò mò lặp lại.

Dương Hư chân nhân giải thích: "Thần Chiến là danh từ chỉ những cuộc chiến tranh có nhiều vị Thần tham gia trong phạm vi lãnh thổ Việt Nam, Thần Chiến lần thứ nhất chính là trận chiến giữa hai liên minh Tiên - Long - Nhân tộc đánh với liên minh Giao Long - Ngư Tinh - Hồ tộc."

"Còn Thần chiến lần thứ hai bắt nguồn từ mâu thuẫn giữa hai vị Thần hùng mạnh nhất khi đó là Sơn Tinh và Thủy Tinh, cuộc chiến này cũng là cuộc chiến giữa đất liền và biển cả, kéo theo hàng chục vị Thần khác tham gia và có những vị Thần đã ngã xuống. Cũng là cuộc chiến chấm dứt triều đại của những vua Hùng, mở ra một trang sử mới của nước Việt."

"Vậy theo suy đoán của Bích Diệp đại nhân thì kẻ đứng sau Dạ Vũ chính là Thủy Tinh?"

Bích Diệp gật đầu: "Chỉ e là như vậy, dường như Thủy Tinh đang gây dựng lực lượng để trả thù..."

Nghe đến đây, Dương nhớ lại lúc ở hồ Tây, cũng có suy đoán rằng kẻ phá hủy liên kết giữa Mị Như với phân thân của nàng là một vị Thần.

Dương Hư chân nhân thở dài: "Chiến tranh thì chưa bao giờ có lợi, và nếu xảy ra thêm một lần Thần chiến thì... Ài..."

"Vấn đề trước mắt là cứu sống Ánh Dương trước đã..." Bích Diệp nói.

Dương Hư chân nhân cũng sáng mắt hẳn lên: "Đúng rồi! Có thật là vị thiếu hiệp này đã cứu được quả tim của Ánh Dương đại nhân?"

Dương nhìn Bích Diệp, thấy Bích Diệp gật đầu thì mới lấy quả tim ra cho Dương Hư xem.

"Quả nhiên là có Ánh Dương Thần Quang!" Nhìn sang Dương với vẻ mặt vui mừng và biết ơn, Dương Hư nói: "Thiếu hiệp, Cường Dương cung thờ tụng Mặt Trời, sùng bái Nữ Thần Ánh Sáng. Nhưng mấy trăm năm trước, Ánh Dương đại nhân vì giải quyết mâu thuẫn với Dạ Vũ mà bị đoạt mất trái tim, không ngờ tim người bị giam cầm trong chiến trường Lê - Mạc mấy trăm năm qua, bảo sao Cường Dương cung chúng ta tốn bao công sức đi tìm mà không thấy tung tích. Nay cậu cứu được tim của người cũng xem như có đại ân đại đức với Cường Dương cung ta... Cường Dương cung nguyện dùng mọi cách để báo đáp..."

Thấy Dương nhìn mình, Bích Diệp hiểu hẳn định hỏi tại sao nàng không chỉ chỗ, liền nhún vai giải thích: "Chuyện năm đó chỉ có Tử Linh và Dạ Vũ biết, nhưng giữa họ có quy ước nào đó nên Tử Linh không chịu tiết lộ..."

Dương gật gù, quay sang nói với Dương Hư chân nhân: "Chường

môn, chuyện báo đáp để sau đi, thật ra vì lần này mà cả linh hồn và cơ thể cháu đều gặp vấn đề, nên cháu muốn mau chóng hồi sinh Nữ Thần Ánh Sáng..."

Dương Hư đáp: "Đương nhiên! Cường Dương cung sẽ dốc toàn lực tấn công Hoàng thành để hồi sinh Ánh Dương đại nhân!"

Dương gật đầu: "Được! Vậy chúng ta đi tấn công Hoàng thành ngay lập tức!" Sau đó Dương đứng dậy, hùng hăng hồ hồ bước được vài bước thì khựng lại: "Hả? Ông nói cái gì? Tấn công Hoàng thành? Chứ không phải cơ thể Ánh Dương ở Cường Dương cung sao?"

Dương Hư ngạc nhiên: "Ai nói? Cường Dương cung tôn thờ Ánh Dương đại nhân, nhưng cơ thể người không ở đây!"

"Tại sao?"

Dương Hư giải thích: "Chắc thiếu hiệp có điều chưa biết, Ánh Dương đại nhân ngoài là Nữ Thần Ánh Sáng thì còn mệnh danh là Người bảo hộ hoàng đế... Người luôn ban phước lành và trợ giúp những bậc minh quân, gián tiếp giúp cho dân giàu nước mạnh, chính vì vậy mà sau khi Ánh Dương đại nhân mất tích thì đất nước luôn trong loạn lạc và không còn triều đại nào trị vì được lâu dài..."

"Năm đó, sau khi mất trái tim, thi thể Ánh Dương đại nhân được vương triều Hậu Lê đưa về cất giữ trong một linh cảnh vì niềm tin mãnh liệt rằng thi thể Ánh Dương đại nhân vẫn sẽ giúp triều đại Hậu Lê duy trì... Rồi những triều đại sau vẫn tranh đoạt cánh cổng tiến vào linh cảnh ấy, cuối cùng triều Nguyễn đã cất giữ cánh cổng trong Hoàng thành - Huế và tạo ra một phong ấn cực mạnh để ngăn kẻ khác cướp đi."

Dương cười khổ: "Nhưng chẳng phải Dạ Vũ đã chiếm Hoàng thành

sao, vừa thoát chết từ tay ả, giờ lại phải tự đâm đầu đi tìm ả..."

Dương Hư đáp: "Thiếu hiệp đừng lo, cậu cứ ở đây dưỡng thương..."

Nhưng Bích Diệp ngắt lời: "Hắn phải đi!"

"Ặc! Tại sao?" Dương hỏi.

"Vì phong ấn kia hiện nay không còn ai biết cách mở... Người hiểu ý ta chứ?"

"Hiểu sơ sơ... Híc..." Dương khổ não gật đầu, hắn biết ý Bích Diệp là hắn có thể mở được phong ấn, nhưng hắn không rõ là Bích Diệp nói đến Google hay nói đến tồn tại bí ẩn trong linh hồn hắn.

"Nhưng mà... nhìn ta què quặt như vậy..." Dương than vãn.

Bích Diệp đáp: "Vậy nên ta mới phải đưa ngươi đến đây, một phần vì cần trợ giúp, phần khác là để chữa trị một phần thương thế của ngươi!"

"Để ta xem thử..." Dương Hư chân nhân nói rồi đặt tay lên trán Dương, một lúc sau thì lão thu tay và nói: "Linh hồn cực kỳ bất ổn, có phải cậu đã ăn cùng lúc nhiều Thánh đan?"

Dương gật đầu: "Vâng, có một viên Thần đan nữa..."

"Thần đan?" Dương Hư ngạc nhiên, một thằng nhóc trẻ tuổi lại có Thần đan để nuốt, trong khi cả Cường Dương cung chú trọng luyện đan cũng chỉ có duy nhất một viên.

"Thương tổn này không phải là vĩnh viễn, nhưng lại cực kỳ khó chữa trị. Dùng Ánh Dương Thần Quang thì có thể tạm thời giải quyết,

nhưng cậu không thể cứ mang khur khur quả tim trên người, khác nào đem dâng cho Dạ Vũ..."

"Vậy..."

"Cường Dương cung ta có cách giải quyết một phần, Thánh Quang tẩy lễ..."

"Thánh Quang tẩy lễ?"

Dương Hư giải thích: "Thánh Quang tẩy lễ là nghi lễ tối cao của Cường Dương cung, mỗi năm chỉ diễn ra một lần và mỗi lần chỉ có một đệ tử được vinh dự này. Người được chọn sẽ ngồi trên Thánh Quang đài để đón nhận Thánh Quang chiếu rọi kết hợp với trợ lực của các vị chưởng môn, trưởng lão của Cường Dương cung. Thánh Quang tẩy lễ vừa là thử thách vừa là vinh dự, ngoài giúp người tẩy rửa linh hồn, chữa trị thương tổn, Thánh Quang tẩy lễ còn giúp người tăng cường thực lực, sức chịu đựng và hấp thụ càng lớn thì thực lực tăng lên càng nhiều..."

"Thật sao? Nghe thơm đây!"

"Nhưng chuyện này là chuyện hệ trọng, một mình chưởng môn như ta cũng không thể quyết định. Vậy nên xin phép Bích Diệp đại nhân và thiếu hiệp cho ta trở về hội ý với các trưởng lão..."

"Được!" Bích Diệp gật đầu.

Nhìn Dương Hư chân nhân rời đi, Dương ngẫm nghĩ rồi hỏi Bích Diệp: "Nhưng dù là Thánh Quang tẩy lễ cũng không thể trị dứt vấn đề của ta, vậy có ổn không?"

Bích Diệp đáp: "Nếu chỉ là Thánh Quang tẩy lễ thì tất nhiên không ổn,

ta sẽ cố gắng chữa trị một tay của ngươi, ngoài ra..."

Nói đến đây, Bích Diệp ngoắc Dương tiến lại gần nàng, kề đôi môi nhỏ xinh vào tay hắn và nói thầm: "Ngoài ra, mục đích của ta không phải là đưa ngươi đến để nhận Thánh Quang tẩy lễ..."

"Vậy chứ sao?" Dương hồi hộp hỏi.

"Ta muốn ngươi... đoạt lấy Thánh Quang!"

"Ặc!" Dương giật mình, lúc này thì hắn hiểu ra một chuyện, Thánh Quang được dùng trong Thánh Quang tẩy lễ chính là một loại dị Quang đặc biệt, đế vương của Quang.

Nữ Thần Sinh Mệnh xúi đi cướp Thánh Quang ngay trước mũi các cao thủ của Cường Dương cung, dù sợ run người nhưng Dương vẫn muốn thử...

Hết chương 178

Chương 179: Thiên Minh Châu

Trong một gian phòng kín, chương môn và các trưởng lão của Cường Dương cung đã tề tựu đông đủ.

Sau khi nghe chương môn Dương Hư nói sơ qua tình hình Ánh Dương và ý định cho Dương tiếp nhận Thánh Quang tẩy lễ, một trưởng lão lập tức phản đối: "Ta không đồng ý! Quy định bao đời nay là chỉ có đệ tử xuất chúng của Cường Dương cung mới được tiếp nhận Thánh Quang!"

Người khác phân tích: "Nhưng hắn đã cứu được trái tim của Ánh Dương đại nhân, xem như đại ân với Cường Dương cung ta, vì vậy mà hắn chịu tổn thương nặng nề, ta nghĩ để hắn tiếp nhận Thánh Quang tẩy lễ cũng đâu có gì quá đáng?"

"Nhưng như vậy là trái quy định và bất công với đệ tử đã nỗ lực để được tham gia tuyển chọn lần này!"

"Chẳng lẽ bất công với hắn thì được? Hơn nữa, theo ý Bích Diệp đại nhân thì tên nhóc này còn nắm vai trò lớn trong việc giải cứu cơ thể của Ánh Dương đại nhân."

"Hừ! Một thằng nhóc chưa đến 20 tuổi thì làm được gì chứ?"

Vô Địch trong dạng thằng nhóc đang ngồi khoanh tay gác chân lên bàn, miệng vừa ngậm kẹo mút vừa nói: "Chưa đến 20 tuổi nhưng mang trong người Tử Vong khí, phá vỡ âm mưu của một Nữ Thần để giải cứu trái tim của một Nữ Thần khác. Hơn nữa còn đồng thời sở hữu Đế Lô - Đế Hỏa, Linh Tướng đương đầu với Chúa Tế... Sợ

là ta cũng không làm được..."

"Sur tổ, người nói sao? Chẳng lẽ Lý Hữu Thực đó là..." Các trưởng lão cùng giật mình, ai cũng biết tin tức chấn động về một kẻ tên Lý Hữu Thực, nhưng ít ai biết rằng kẻ đó còn có một thân phận khác, Hắc Vũ Tiên Long - Võ Phi Dương.

Chưởng môn Dương Hư cũng giật đầu xác nhận: "Đúng vậy, chính mắt ta đã thấy Lý Hữu Thực dùng Thánh Bảo biến hình đặc trưng của Võ Phi Dương để tạo thành một cánh tay giả."

"Thật không ngờ! Sur tổ, vậy theo ý người thì chúng ta có cho hắn tiếp nhận..."

Vô Địch đáp: "Không cho thì các ngươi còn mặt mũi nhìn đời sao? Vấn đề là chuyện không đơn giản như vậy, hắn mang Đế Lô - Đế Hỏa, vậy thì có lý gì lại đi bỏ qua Đế Quang?"

"Ý sur tổ là có khả năng hắn nổi lòng tham cướp luôn Thánh Quang?"

Vô Địch giật đầu: "Đúng vậy! Nên nếu có dấu hiệu bất thường, tất cả chúng ta phải cùng xông lên lôi hắn ra trước khi hắn kịp hấp thu Thánh Quang hoàn toàn..."

"Tất cả chúng ta? Ý sur tổ là..."

"Phải... Ta cũng sẽ ra tay! Nhưng phòng bệnh vẫn hơn chữa bệnh, chúng ta cho hắn cơ hội tranh suất tiếp nhận Thánh Quang tấy lễ, nhưng nắm lấy cơ hội hay không thì phải tùy vào hắn..."

Ở phòng nghị, Dương vẫn đang phân vân: "Cướp lấy Thánh Quang, cho là cướp được đi, nhưng làm sao chúng ta chạy thoát kịp?"

Bích Diệp đáp: "Không cần phải lo, người cứ cố sức hấp thu, sau đó ta giải quyết!"

"Ặc! Sao ta cảm thấy không ổn tí nào?"

Bích Diệp gật gù: "Ta cũng thấy không ổn, cơ hội của chúng ta gần như bằng không!"

"Hự! Vậy sao vẫn làm?"

"Tại vì..." Bích Diệp ngậm ngừng, trong đầu nàng nhớ lại diễn biến ở phía ngoài quảng trường Bình Minh, lúc Dương đã ngắt đi cùng với hầu hết người trong khu vực.

Cả một vùng tan hoang như vừa trải qua một cơn bão dữ dội, Dạ Vũ trọng thương đã rời đi, người kia ngoảnh lại nhìn Bích Diệp.

"Thiên..." Bích Diệp định gọi tên, nhưng người kia đưa ngón tay lên môi ra hiệu cho nàng ngừng nói, rồi người kia cũng rời đi, gió cuồn, sấm rền cũng ngưng lại.

"Phong Lôi hợp nhất, thật là một cô nàng đáng sợ..."

Giọng nói thều thào bên tai làm Bích Diệp giật mình nhìn sang, trên vai nàng giờ xuất hiện một thiếu nữ nhỏ xíu, gương mặt xinh đẹp nhưng thần sắc nhợt nhạt.

"Minh Châu?" Bích Diệp hỏi.

"Ừ, có vào chuyện ta cần nhắc nhở người..."

"Chuyện gì?"

Minh Châu đáp: "Có rất nhiều chuyện người không được để tên này biết... Về ta, về Như Ý, về Vô Danh, về Nữ Thần, về thân phận của hấn, cả về Thôn Thiên Địa, về linh hồn Hắc Âm, về Thống Trị..."

"Rõ rồi!" Bích Diệp gật đầu sau khi nghe danh sách dài mà Minh Châu vừa liệt kê.

Minh Châu thều thào nói tiếp: "Còn nữa... Cường Dương cũng có Thánh Quang tẩy lễ, nhờ người giúp hấn tiếp nhận Thánh Quang, và bảo hấn hấp thụ Thánh Quang."

Bích Diệp gật đầu: "Rõ! Nhưng mà... linh hồn hấn như thế này thì làm sao hấp thụ nổi Thánh Quang?"

Minh Châu đáp: "Ta tự có cách..."

Bích Diệp nhìn Minh Châu trong cơ thể Bảo Ngọc, cảm nhận được nàng đang cực kỳ suy yếu, ngay cả mở miệng nói chuyện cũng là một nỗ lực lớn, liền nghi ngờ hỏi: "Không lẽ người định giúp hấn hấp thụ? Với tình hình hiện tại của người thì e rằng người sẽ..."

"Tiêu tán!" Minh Châu bình tĩnh tiếp lời.

"Biết vậy sao người vẫn làm? Không thể chờ thời điểm khác, khi tên này trưởng thành hơn..."

Minh Châu ngắt lời: "Không kịp! Dạ Vũ đang trọng thương, đây là thời điểm tốt nhất để cứu cả Ánh Dương và Dạ Vũ, và người làm được điều đó chỉ có hấn, nhưng hấn chưa đủ mạnh, vậy nên cần Thánh Quang trợ lực..."

"Nhưng nếu cứu họ mà khiến người phải chết..."

"Ta không chết, chỉ là tiêu tán! Một phần của ta vẫn còn tồn tại với tên gọi Bảo Ngọc, và trải qua quá trình mài dũa, bảo ngọc sẽ trở thành minh châu."

Nước mắt của Bích Diệp đã lưng tròng: "Là tại ta! Nếu ta không chủ quan để bị phản nguyên thì đã thừa sức giúp..."

Minh Châu lắc đầu: "Không phải tại ngươi! Chính ta là người chỉ cho Võ Phi Dương nơi ở của ngươi và khiến ngươi lâm vào hoàn cảnh hiện tại, nhân do ta gieo, nên quả do ta nhận."

Lệ đã rơi khỏi mắt Bích Diệp, nàng nói: "Dù biết là không đúng, nhưng ta vẫn cảm thấy ngươi không phải Thiên Minh Châu mà là Thiên Như Ý..."

"Vậy ngươi thích ai hơn?"

Bích Diệp đáp: "Ta thích Như Ý hơn, nhưng riêng lần này thì ta lại mong ngươi đừng giống Như Ý..."

Minh Châu mỉm cười bình thản: "Vậy sao... Ta mệt rồi, mọi chuyện nhờ ngươi..."

"Khoan đã, nếu không có ngươi thì hẳn sẽ ra sao?"

"Ta... ta cũng không biết..." Nàng cười bình thản tắt lịm, mắt Minh Châu cuối cùng cũng không ngăn được cảm xúc, nàng rơi lệ...

"Bích Diệp?" Tiếng gọi của Dương kéo Bích Diệp về với hiện tại, nàng vội quay mặt che đi dòng cảm xúc.

"Sao vậy?" Dương hỏi.

Vội lau lệt, Bích Diệp đáp: "Không sao, người cứ làm theo kế hoạch..."

Lát sau, Dương Hư chân nhân sau khi bàn bạc với các trưởng lão đã quay lại thông báo kết quả: "Bích Diệp đại nhân, Phi Dương thiếu hiệp, sau khi bàn bạc, các trưởng lão đã ra quyết định..."

"Thế nào?"

"Theo quy định, chỉ có người trong Cường Dương cung mới được cơ hội tẩy lễ, nhưng thiếu hiệp có ân nên Cường Dương cung quyết định phá lệ... Thiếu hiệp sẽ được tham gia Thánh Quang tẩy lễ, nhưng với điều kiện, đó là phải đánh bại đệ tử được chọn tẩy lễ lần này..."

Bích Diệp tán thành: "Hợp lí, cơ hội đã có, được hay không thì tùy vào bản lĩnh của người rồi!"

Nói với Dương xong, Bích Diệp quay sang hỏi Dương Hư chân nhân: "Vậy khi nào thì tiến hành?"

"Dạ... Ba ngày nữa..."

"Gì? Ba ngày?" Bích Diệp chỉ sang Dương: "Người nhìn hấn đi! Tay chân què quặt thế này mà cho 3 ngày? Người thương hại hấn à? Ngày mai tổ chức đi!"

"Ặc!"

Tưởng Bích Diệp kéo dài thời gian cho mình dưỡng thương, nào ngờ còn bị rút ngắn, Dương định phản đối nhưng Bích Diệp giải thích: "Dạ Vũ tuy trọng thương nhưng là vết thương ngoài, càng để lâu thì cô ta càng hồi phục, chúng ta phải tranh thủ thời gian..."

Sáng hôm sau, giữa sân chính của Cường Dương cung bố trí một võ đài lớn, chúng đệ tử và chưởng môn, trưởng lão đều có mặt đông đủ để theo dõi cuộc so tài tranh suất Thánh Quang tẩy lễ giữa đệ tử Cường Dương cung Tinh Vân Thụ và thiên tài mới nổi, Lý Hữu Thực.

Các đệ tử đều đã nghe tin đồn về cuộc so tài tranh suất tẩy lễ nên không ngừng bàn tán.

"Nghe nói Lý Hữu Thực này khá lợi hại, nhưng lúc này đang trọng thương cả xác lẫn hồn, còn mất cả hai tay, làm sao là đối thủ của Vân Thụ sư huynh?"

"Đúng vậy! Tinh Vân Thụ sư huynh có thực lực gần bằng Tinh Vân Trùng sư huynh, bắt phải đánh với một tên phế nhân thì khác nào làm nhục hấn."

"Hấn là chưởng môn và các vị trưởng lão cũng không muốn Lý Hữu Thực đạt được tẩy lễ nên mới làm vậy để đuổi khéo..."

"Hấn là vậy rồi! Lần này làm khó Vân Thụ sư huynh đây, nặng tay thì bị nói bắt nạt người mà nhẹ tay thì bị nói khinh người, ha ha..."

Lúc này thì Dương và Vân Thụ đã bước lên võ đài, thể lệ khá đơn giản nên mạnh ai nấy tưởng tượng cho lạ nhé.

Một trận đánh nhỏ nhưng liên quan đến danh dự chúng đệ tử Cường Dương cung nên tiếng hò reo cổ vũ khá cuồng nhiệt...

Hai người vào vị trí, trọng tài ra hiệu lệnh...

"BẮT ĐẦU!"

BINH!

Lúc tiếng bắt đầu chỉ vừa vang lên, tất cả người xem giật mình khi thấy Tinh Vân Thụ đã vắng như tên bắn khỏi võ đài, còn Lý Hữu Thực đã thế chỗ đứng của Vân Thụ ngay tức khắc.

Nhiều tên đệ tử bắt đầu dụi mắt, nhiều tên khác thì mồm như rơi khỏi đất vì không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

"Vừa rồi là sao? Ta vừa nghe tiếng bắt đầu là đã thấy Vân Thụ sư huynh vắng khỏi đài?"

"Chẳng lẽ tên này cũng dùng được tốc độ ánh sáng như Vô Địch sư tổ?"

"Không thể nào! Hắn có thể bao nhiêu tuổi chứ?"

Chỉ có vài người biết được, ngay lúc bắt đầu thì Dương đã dùng Dạ Hành để tiếp cận rồi tung một cước Cường đá vắng Tinh Vân Thụ còn chưa biết mô tê gì vắng khỏi võ đài. Dương tự biết bản thân không ổn nên buộc phải dùng cách này để đánh nhanh thắng nhanh.

Lúc này, có tiếng vỗ tay vang lên: "Lợi hại!"

Người vỗ tay là Tinh Vân Hoàn, đệ tử xuất chúng nhất trong lứa hiện tại của Cường Dương cung, sau khi Vân Hoàn vỗ tay thì nhiều người cũng định thần và vỗ tay theo, trọng tài sau khi hỏi ý chương môn thì tuyên bố Lý Hữu Thực thắng trận và đạt được vinh dự Thánh Quang tẩy lễ...

Hết chương 179

Chương 180: Thiên Vô Minh Châu

Ngồi trên mái nhà chứng kiến chiến thắng chớp nhoáng của Dương, Vô Địch nhíu mày: "Còn trẻ và cấp thấp như vậy mà dùng được trạng thái Giác ngộ, hơn nữa còn kích hoạt trạng thái này một cách tự nhiên và chớp nhoáng như thể Dạ Hành là của hắn chứ không phải của Hắc Ma Đế Lôi... Kì lạ, kì lạ..."

Dương lúc này đang quỳ một gối trên võ đài, dùng một bước Dạ Hành đã khiến hắn tê liệt, dù không đến mức ngất xỉu nhưng tất cả giác quan đều suy yếu, không còn nghe nhìn rõ ràng dù xung quanh rất ồn ào.

Nhưng Dương cũng không lo lắng vì cần chờ đến giữa trưa, khi mặt trời đạt đỉnh thì Thánh Quang tẩy lễ mới tiến hành để đạt hiệu quả cao nhất.

Mặt trời dần lên cao, Dương sau khi nghỉ ngơi để chuẩn bị thì được hướng dẫn tiến về phía trong tòa đại điện.

Bên ngoài, các đệ tử đang tụ tập chờ chứng kiến thời khắc Thánh Quang chiếu rọi.

"BẮT ĐẦU!"

Chướng môn Dương Hư quát lên, các trưởng lão đứng thành vòng tròn vây quanh phía ngoài đại điện đồng loại vận linh lực.

Cả tòa đại điện rung chuyển rồi bắt đầu tách ra tạo thành hình một

đóa hoa hướng dương khổng lồ. Dương đang ngồi xếp bằng trên tâm của bông hoa, hấn cùng với vàng mặt trời giả trên đỉnh đại điện và vàng mặt trời thật trên trời cao lúc này xếp thành một đường thẳng hàng.

Khi những cánh hoa hé mở, ánh sáng mặt trời rọi xuống bị những cánh hoa phản chiếu hội tụ vào vàng mặt trời giả khiến cho vàng mặt trời này càng lúc càng nở lớn rồi nuốt trọn Dương vào trong...

Dương từng chịu đựng cái nóng thấu tận linh hồn của Huyết Ảnh Yêu Hỏa nên không quá sợ hãi cái nóng của vàng mặt trời tạo thành từ Thánh Quang hiện tại, đồng thời, Thánh Quang được các cao thủ của Cường Dương cung hợp sức áp chế, giúp cho Dương thụ hưởng những hiệu ứng tích cực của Thánh Quang, linh hồn hấn cảm thấy thư thái hơn và những thương tổn bắt đầu có chuyển biến tốt.

Khi Dương bị vàng mặt trời nuốt chửng, đám đệ tử cũng bắt đầu xôn xao bàn luận.

"Lần đầu tiên có kẻ ngoại đạo được tiếp nhận Thánh Quang, các người nghĩ hấn được bao lâu thì ra?"

"Càng về sau thì hiệu quả càng ít và hậu quả càng nhiều, năm ngoái Tinh Vân Trùng sư huynh dùng thuốc kích thích thì chịu đựng được 3 giờ, tên này chắc cùng lắm 15 phút..."

"Yếu sinh lý vậy sao? Ta nghĩ hấn đánh bại Vân Thụ sư huynh thì cũng phải 1 giờ chứ?"

"Nhưng hấn đang trọng thương, làm gì còn dai sức được như người khác? Không chừng lúc này hấn đang rùng mình, chuẩn bị ra rồi cơ!"

"Có thể lắm... Theo ta biết thì đa số chỉ cầm cự được 2 giờ, trừ một

số thiên tài chịu được đến 3 giờ ra thì trong lịch sử Cường Dương cũng chỉ có duy nhất một người chịu đựng được 24 giờ liên tục..."

"Vô Địch sư tổ thì khỏi nói rồi... Theo ta biết thì năm đó Vô Địch sư tổ ngồi lì bên trong, đến nỗi Quân Minh sư tổ phải đuổi mới chịu ra."

"Ừ! Để áp chế Thánh Quang thì chưởng môn và các trưởng lão cũng rất hao tâm tổn lực, còn phải chịu đựng 24 giờ liền thì sao mà chịu nổi..."

Một người khác phản đối: "Hao tổn cái gì! Theo ta nghĩ Thánh Quang tẩy lễ tổ chức bao nhiêu lần cũng được, chẳng qua lâu lâu tổ chức nhỏ giọt cho chúng đệ tử thêm chơi, he he..."

Vừa nói xong, người này cảm thấy một cơn lạnh sống lưng, phía sau vang lên tiếng nói âm hiểm: "Người vừa nói gì?"

"Éc! Em có lỗi nói gì sai thì sư huynh tha cho... Em đang bị tiêu chảy..."

Người đứng sau lạnh lùng đáp: "Ai chửi người rồi xin lỗi thì người cũng tha à? Hơn nữa người sai đến hai lần, một là xúc phạm trưởng bối, hai là để cho cái đứa xấu tính hơn chó như ta nghe được..."

Rồi người này nghiêng răng: "Bí kị tất sát! Long Cốt Phá Thiên Môn!"

"ÓE!"

Sau tiếng gào thảm thiết, gã đệ tử nằm chống hông lên trời, giữa môn từ lúc nào đã mọc ra một cây xương rồng to bằng quả bí, huyết và lệ đồng loạt tuôn trào...

Lúc này, Dương vẫn đang hưởng thụ tinh hoa của Thánh Quang tẩy

lễ để trị liệu cho linh hồn đến mức độ đủ sức ra tay hấp thu dị quang.

Một giờ trôi qua...

Vàng mặt trời đang biến động và càng lúc càng biến động dữ dội, đây là dấu hiệu xảy ra khi người tiếp nhận Thánh Quang không chịu đựng nổi...

Đám đệ tử cũng biết điều đó: "Với tình trạng đó thì một giờ là giới lắm rồi..."

Người khác tiếc nuối: "Chỉ tiếc cho một suất Thánh Quang tẩy lễ bị uổng phí, cho Vân Thụ sư huynh thì thời gian ít nhất cũng phải hai giờ..."

Người khác tinh mắt nghi vấn: "Nhưng các người nhìn chương môn và các trưởng lão xem! Năm ngoái dù kéo dài ba tiếng nhưng họ vẫn ung dung thoải mái, sao lần này mới hơn một tiếng mà mặt đã xám ngoét thế kia?"

"Ừ nhỉ? Trừ Vô Địch sư tổ ra thì ai cũng bị, hay họ bị ngộ độc thực phẩm?"

"Bậy! Chúng ta cũng ăn chung một bếp mà có sao đâu?"

"Tức là trên đó có vấn đề..."

Đám đệ tử nhận ra, đương nhiên các trưởng lão và chương môn cũng nhận ra...

"Tên này là quái vật!" Một trưởng lão nhận xét.

"Quái hơn cả Vô Địch sư tổ!" Dương Hư chân nhân tiếp lời.

Ngay cả Vô Địch cũng nhíu mày, không phải nhíu mày vì nhận xét của Dương Hư chân nhân mà nhíu mày vì Dương. Đám đệ tử không biết, nhưng những người đang áp chế Thánh Quang thì biết rất rõ, đúng là Dương sau khi chịu đựng được một giờ thì đã bắt đầu không chịu nổi, nhưng không phải vì sức chịu đựng của hắn yếu, mà là...

"Sức hấp thụ của tên này mạnh gấp nhiều lần so với ta năm đó... Linh hồn tên này quả thật phi thường..." Vô Địch nói.

Nghĩa là, trong một giờ, Dương đã hấp thụ lượng tinh hoa của Thánh Quang còn nhiều hơn lượng tinh hoa khi xưa Vô Địch hấp thụ trong suốt một ngày. Vậy nên chưởng môn và các trưởng lão cũng vậy, áp chế một giờ, nhưng thật ra còn mệt hơn áp chế suốt một ngày, và nếu Dương còn tiếp tục cầm cự thì e rằng chưởng môn và các vị trưởng lão đây phải năn nỉ hắn ra trước khi các lão kiệt sức...

"Đúng là ngoài dự tính..." Vô Địch thở dài, sức hấp thụ khủng khiếp của Dương đã khiến hắn có chút lo lắng, vì điều này sẽ làm các trưởng lão kiệt sức, khi đó chỉ còn một mình Vô Địch có thể ra tay ngăn cản Dương hấp thụ Thánh Quang. Vô Địch không sợ Dương, người hắn sợ là Bích Diệp.

Liếc mắt ra xung quanh, Vô Địch phát hiện Bích Diệp đang ngồi ăn bánh trên một mái nhà khá xa nên liền mỉm cười thầm nghĩ: "Ở tận đó cơ à, xem ra bà ta không có ý định trợ giúp tên này..."

Trong lúc này thì Dương đang quần quại đau đớn, hiệu ứng tốt đã gần cạn kiệt và hiệu ứng xấu tăng lên khủng khiếp, khiến cho cơ thể hắn nóng rát tựa như có hàng tỷ mũi kim đang đâm xuyên khắp người...

Lúc Dương sắp bỏ cuộc, định bắt đầu hấp thụ dị quang thì trong đầu

hắn vang lên giọng nói: "Cố chịu thêm chút nữa..."

"Google! Người tình rồi!" Dương mừng rỡ.

"Tập trung! Khi nào ta bảo hấp thu thì liền hấp thu, ta bảo dừng Dạ Hành thì liền dừng Dạ Hành!"

"Được..."

Vàng mặt trời càng lúc càng biến động dữ dội, Dương không kèm chế nổi, muốn kêu gào nhưng cũng không kêu nổi...

"Ngừng!"

Lúc này thì Vô Địch không muốn tiếp tục nữa, ra lệnh cho chưong môn và các trưởng lão ngừng hỗ trợ, còn hắn gồng mình, từ một thằng nhóc biến thành một gã đàn ông tóc bạc già nua nhưng lực lưỡng, toàn thân hư hóa thành ánh sáng...

BINH!

Những tưởng sẽ như lúc Dương đánh với Vân Thụy, nhưng không, Vô Địch sau khi hư hóa và lao về phía Dương với tốc độ nhanh khủng khiếp thì bất ngờ bật ngược ra vì từ phía ngoài vàng mặt trời đột nhiên xuất hiện một cái l-ng sáng mờ ảo.

Lúc này, Google cũng ra hiệu: "Hấp thu!"

Nghe hiệu lệnh, Dương liền vận công hấp thu Thánh Quang trong khi Vô Địch, Dương Hư chân nhân và các trưởng lão đồng loạt lao vào hắn.

Khi các cao thủ tiếp cận, chiếc l-ng cầu mờ ảo đột nhiên biến lớn và

đánh văng tất cả ra xa, nhưng đồng thời chiếc l-ng cũng tan biến. Bên trong, vàng mặt trời vốn tạo thành từ Thánh Quang bắt đầu bị thu nhỏ lại.

Đám đệ tử lúc này mắt mồm há hết cả ra: "Chuyện gì vậy?"

"Hay tên Hữu Thực đó bị Thánh Quang nuốt mất rồi?"

Lúc này, Dương Hư chân nhân vội gào lên: "Cấp Vương trở lên, tất cả xông lên lôi hắn ra ngoài, cứu lấy Thánh Quang!"

"RỒ! Hà? Cứu lấy Thánh Quang?"

Gần hai mươi người, toàn bộ đều là Linh Vương đồng loạt xông lên từ mọi phía, nhưng lúc này, một l-ng sáng khác hiện ra, tuy mờ nhạt hơn nhưng vẫn đủ bảo vệ Dương trong khi hắn sắp hấp thu toàn bộ vàng mặt trời vào người. Đương nhiên, hấp thu là một chuyện, áp chế là chuyện khác...

Hai con người trên mắt Dương đồng loạt chuyển sang màu đỏ máu, rồi trong màu đỏ lại lóe lên những đường đen, rồi lại lóe lên những tia sáng như ánh mặt trời. Trong linh hồn Dương đang xảy ra xung đột mạnh mẽ giữa đố lôi, đố hỏa và đố quang...

"Aaaa!!!!"

Dương gào lên đau đớn, chiếc l-ng bảo hộ lần nữa tan biến, Vô Địch liền lần nữa hư hóa...

Lúc này, Google gấp gáp nói: "Dạ Hành sang hướng tòa tháp bên phải, càng xa càng tốt!"

Dương lập tức làm theo, vừa biến đi thì phát hiện tòa tháp xa xa phía

trước nổ tung, còn Vô Địch đã xuất hiện ở vị trí trước đó của Dương rồi bị giam trong một cái l-ng sáng mới.

"Chết tiệt!" Bất huyệt Dương và bị giam cầm, Vô Địch tức giận mắng lớn, đồng thời cơ thể gã cũng teo nhỏ lại.

Nhưng tiếng mắng của Vô Địch không còn ai chú ý, bởi tòa tháp vừa nổ tung kia đã thu hút mọi ánh nhìn, tòa tháp khổng lồ đổ xuống, rồi từ trong làn khói lửa, một bóng hình xinh đẹp xuất hiện và lướt thẳng đến chỗ Dương, đồng thời, nơi mái nhà mà Vô Địch thấy Bích Diệp ngồi ăn bánh giờ chỉ còn lại một con thú bé tí, Bích Diệp này là do Thiên Ảnh Dị Thú biến thành, còn Bích Diệp thật sự chính là cô gái xuất hiện từ trong vụ nổ...

Toàn thân đầy thương tích, Bích Diệp bay về phía Dương một cách vội vã và bất chấp...

"Minh Châu... Ta thích cuộc sống nhàn nhã vô lo vô nghĩ... Nhưng cuộc sống đó chỉ tồn tại khi cõi thiên địa này còn người tồn tại... Vậy nên người phải tồn tại..."

Bích Diệp xuất hiện trước mặt Dương với hình dạng trưởng thành tuyệt mỹ, môi nàng hé ra, hôn vào môi hắn...

Dương cảm thấy lưỡi mình đắng và thơm, là vị của thuốc...

"Thôi xong!" Nhìn Bích Diệp hôn Dương, Vô Địch hiểu ra vấn đề, ngồi bẹp xuống đất...

Dương Hư chân nhân cũng quỳ xuống, gương mặt thất thần, lão cũng hiểu như Vô Địch, rằng tòa tháp kia, vốn là Bảo Đan tháp, nơi lưu giữ những loại thuốc và phương thuốc quý nhất của Cường Dương cung, bị chính Bích Diệp phá, và nàng hôn Dương chính là

để chuyển sang Dương viên thuốc đã được nàng dùng linh lực và nước bọt hòa tan sẵn, chí bảo của Cường Dương cung, Trấn Quang Thần Đan, viên Thần đan được tạo ra để trấn áp Thiên Cực Thánh Quang....

Hết chương 180

Chương 181: Huyết Thù

Bảo Đan tháp sụp đổ, Thiên Cực Thánh Quang và Trấn Quang Thần Đan, hai chí bảo của môn phái cùng lúc bị cướp đoạt, cả Cường Dương cung sôi sục, tiếng gào thét, tiếng chửi mắng tuôn ra xối xả.

Còn Dương vẫn đang đau đớn quần quai, dù có Thần đan hỗ trợ nhưng tình trạng linh hồn và cơ thể hẳn hiện tại vẫn không thể hoàn toàn áp chế Thánh Quang, còn Bích Diệp sau khi mớm thuốc cho Dương liền teo nhỏ và gục xuống.

Nhìn Bích Diệp toàn thân đầy thương tích, Dương lo lắng gượng gọi: "Bích Diệp..."

"Đừng... lo cho ta, cố gắng... áp chế..."

Bích Diệp ngất đi, Dương đưa mắt nhìn đám đông đang không ngừng chửi mắng mình và chửi cả Bích Diệp, định đáp trả nhưng trong đầu lại vang lên tiếng nói: "Đừng... quan tâm..."

"Google? Sao tiếng người nhỏ vậy?"

"Ta... không sao... Ta không... sao..."

Chỉ hai câu "ta không sao", nhưng Dương có cảm giác như trong lòng đổ lệ, hẳn có cảm giác như nếu Google là một cô gái, thì nàng là cô gái đang cố nén nỗi đau khi sắp phải vĩnh viễn xa lìa người yêu...

Đau đớn cùng cực làm Dương không nhận ra trên mặt hẳn cũng đã có hai dòng nước mắt...

Nước mắt ly biệt...

Dương cũng không biết rằng, cảm xúc của hắn và "Google" đã dung hòa thành một, nhưng hắn cảm nhận được rằng "Google" đang có ý định hy sinh để giúp hắn áp chế Thiên Cực Thánh Quang...

Google lại lên tiếng: "Nhớ... phải biết... tự lo cho bản thân..."

"Người là ai?"

"Đừng quá... dựa dẫm vào Google..."

"Người định làm gì?"

"Cũng đừng quá lụy tình..."

"Tại sao, người là ai? NGƯỜI LÀ AI?"

"Liêu Thiên Ý của người... vẫn còn sống..."

"Thiên Ý còn sống? Vậy còn người? Người thì sao?"

"Ta... phải đi rồi... Từ giờ... người không còn sợ... bị kèm hãm sức mạnh..."

"Ta không quan tâm! Trả lời ta biết! NGƯỜI LÀ AI!"

"Ta là..."

Ngập ngừng rồi thôi, Google không trả lời Dương nữa, mà thay vào đó là bắt đầu dùng toàn bộ sức tàn để giúp Dương áp chế Thánh Quang...

Đúng lúc này, Dương gầm lên: "DỪNG LẠI!"

Rồi từ nỗ lực áp chế Thánh Quang, hắn chuyển sang cố gắng đẩy Thánh Quang ra khỏi linh hồn...

"GOOGLE! TA KHÔNG CẦN THÁNH QUANG NỮA! NGƯỜI PHẢI SỐNG CHO TA!"

Tiếng gầm của Dương vang vọng khắp trời, cả Cường Dương cũng đã không còn tiếng chửi bới mà chỉ còn hàng trăm đôi mắt nhìn Dương đang giằng xé cả thể xác, tâm can lẫn linh hồn...

Vô Địch cũng đang chăm chú nhìn Dương, chợt quay sang Dương Hư chân nhân và hỏi: "Chưởng môn, quyết định thế nào?"

Dương Hư giật mình khi thấy lần đầu tiên Vô Địch sư tổ gọi lão là chưởng môn, cũng là lần đầu tiên vị sư tổ tuyệt đỉnh thông minh nhưng cũng cực kỳ ngang ngạnh này hỏi ý lão...

Dương Hư nhìn Dương, nhìn Vô Địch, nhìn các đệ tử và trưởng lão Cường Dương cũng, rồi tiến về phía Dương, hai tay giơ ra trước và tạo ra một cái l-ng ánh sáng bao bọc lấy Dương...

Rồi Vô Địch tiến lên, cũng đưa tay dùng linh lực ánh sáng của bản thân rọi vào l-ng sáng, khiến l-ng sáng nở lớn...

Rồi các trưởng lão nhìn nhau, có người gật đầu, có người miễn cưỡng, cũng dùng linh lực bản thân tiếp sức cho l-ng sáng...

Rồi các đệ tử cũng rủ nhau tiến đến, dù cấp bậc yếu ớt cũng ra tay tiếp một phần linh lực vào l-ng sáng...

Hàng trăm luồng sáng đủ mọi màu sắc cùng tụ vào một nơi, cũng như hàng trăm con người đồng lòng đồng hướng...

Còn Dương bên trong l-ng sáng bắt đầu cảm thấy dễ chịu hơn, Thánh Quang bắt đầu bị áp chế và dục lực của Trấn Quang Thần Đan cũng bắt đầu hiệu quả hơn...

Nhìn Dương bắt đầu ổn định trở lại, Dương Hư chân nhân lúc này lên tiếng cho Dương và cũng như toàn thể đệ tử Cường Dương cung nghe: "Cường Dương cung ta có hai chí bảo là Thiên Cực Thánh Quang và Trấn Quang Thần Đan, được lưu giữ và truyền thừa nhiều đời chỉ vì một mục đích là truyền cho đệ tử đủ tài đủ đức nhất... Năm đó, Vô Địch sư tổ tẩy lễ suốt 24 giờ liền, là người được chọn tiếp nhận Thánh Quang, nhưng người đã kịch liệt từ chối..."

"Đến tận ngày nay, người, một kẻ ngoại đạo, lại là người duy nhất vượt qua thành tích của Vô Địch sư tổ năm xưa, dù chỉ tẩy lễ trong một giờ lại đạt hiệu quả hơn xa so với 24 giờ tẩy lễ của Vô Địch sư tổ..."

"Vậy thì thay vì phán người tử tội, ta, chưởng môn đương nhiệm của Cường Dương cung, quyết định giao phó Thiên Cực Thánh Quang cho người... Nhưng quyền lợi phải đi đôi với trách nhiệm... Người đoạt lấy quyền lợi chí cao, thì người phải chịu trách nhiệm cứu lấy Ánh Dương đại nhân và phát dương quang đại Cường Dương cung..."

"Còn ta... thân làm chưởng môn lại để người ngoài đoạt mất cả hai chí bảo, hôm nay cũng xin được tự vẫn để tạ tội với tổ tông và toàn thể chúng đệ tử..."

"Chưởng môn!"

Trong tiếng kêu gào của các đệ tử, Dương Hư chân nhân quỳ xuống rồi vung tay tự chưởng lên trán mình, nhưng bị một bàn tay ngăn lại...

"Ta là Vô Địch, lấy danh nghĩa trưởng lão tối cao đương nhiệm của Cường Dương cung tuyên bố: Tất cả người của Cường Dương cung đang ra tay giúp đỡ người ngoài đoạt lấy Thánh Quang, vậy nên tất cả đều là tội nhân. Ta dùng mệnh lệnh tối cao tuyên án: Không kẻ nào được quyền chết để trốn tránh trách nhiệm, mà tất cả phải lập công chuộc tội bằng cách hỗ trợ hấn cứu lấy Ánh Dương đại nhân và đồng l-ng xây dựng Cường Dương cung càng thêm vững mạnh!"

Vô Địch dứt lời, tất cả đệ tử và trưởng lão đồng loạt quỳ xuống rồi hô vang: "NGUYỆN LẤY CÔNG CHUỘC TỘI! GIẢI CỨU ÁNH DƯƠNG ĐẠI NHÂN! PHÁT HUY QUANG ĐẠI CƯỜNG DƯƠNG CUNG!"

Nhìn chúng đệ tử, Vô Địch gật đầu hài lòng nói tiếp: "Cường Dương cung hùng mạnh không phải nhờ Thần đan hay Thánh Quang, mà nhờ sự đồng lòng đoàn kết! Cường Dương cung có các người thì dù mất Thần đan, mất Thánh Quang, các vị tổ tông nơi chín suối vẫn sẽ cảm thấy tự hào!"

Còn Dương đã ổn định bên trong l-ng ánh sáng, nhìn cả môn phái một lòng cứu giúp, trong lòng hấn dâng tràn cảm động, tình và lý đều trọn vẹn, nên Dương vẫn tự nhủ lòng dốc toàn lực trợ giúp Cường Dương cung để báo đáp nợ và ân.

Và điều khiến Dương biết ơn nhất, là "Google" vẫn còn tồn tại...

Ba ngày sau...

Bích Diệp đang nằm trên giường, nàng mở mắt khi nghe có tiếng gõ cửa khe khẽ...

"Vào đi!"

Cửa mở, một cô bé xinh xắn và nhỏ xíu với gương mặt mệt mỏi bay vào ngồi bên giường.

Bích Diệp mỉm cười: "Minh Châu, sao không ngủ đi?"

Minh Châu trong cơ thể Bảo Ngọc cũng mỉm cười đáp: "Ngủ ba ngày được chút sức, sang cảm ơn người..."

Bích Diệp nhướn mày: "Cảm ơn hay xin lỗi?"

Minh Châu nhe răng cười: "Cả hai, người phát hiện rồi sao?"

Bích Diệp làm mặt giận đáp: "Hừ! Là tại ta ngây thơ! Bảo sao ta thấy người hành xử cảm tính kiểu Như Ý, hóa ra người tính toán cả rồi, dùng khổ nhục kế để lừa ta đi trộm đan cho người!"

Minh Châu phân trần: "Nhưng thật sự ta đã suýt tiêu tán nha..."

Bích Diệp chề môi: "Khỏi giải thích! Từ đâu mà người học được cái tính điêu ngoa xảo trá này vậy?"

Minh Châu đỏ mặt đáp: "Từ anh em nhà người đấy!"

"Anh em?" Bích Diệp vẻ mặt khó hiểu, nhưng lại nhớ ra nàng từng cùng với Dương giả làm anh em để lừa Khắc Tuấn tặng tiên đan nên liền bật cười.

Lúc này, ngoài vườn, Dương và Vô Địch đang hú hí trong một lùm cây...

"Đây, ta cho ngươi chiêm ngưỡng Thánh Bảo độc nhất vô nhị do ta phát minh và được đích thân Thần sư Đạp Đức Cường chế tạo..."
Dương trịnh trọng nói rồi lấy ra một thứ lớn trước đôi mắt dò xét của Vô Địch trong dạng thẳng nhóc.

"Chẳng phải chỉ là cái gối ôm sao?" Vô Địch tỏ vẻ thất vọng khi thấy Dương lấy ra một cái gối ôm.

Dương cười gian đáp: "Đây là ngụy trang! Xem đây!"

Dương lấy ra một thứ giống như remote tivi rồi nhấn nút đỏ, khiến gối ôm phát ra tiếng nhạc. "Chẳng phải chỉ là cái gối ôm sao?" Vô Địch tỏ vẻ thất vọng khi thấy Dương lấy ra một cái gối ôm.

Dương cười gian đáp: "Đây là ngụy trang! Xem đây!"

Dương lấy ra một thứ giống như remote tivi rồi nhấn nút đỏ, khiến gối ôm phát ra tiếng nhạc.

"Nó biết hát à?" Vô Địch ngạc nhiên nói.

Dương đắc ý giải thích: "Chỉ là tiếng khởi động thôi, chờ xem!"

Lúc này, gối ôm đột ngột biến đổi, và đúng như suy đoán trong những cái đầu dâm dăng đang đọc dòng này, gối ôm hóa thành hình dáng một mỹ nhân xinh đẹp...

"Đù!" Vô Địch mồm rơi xuống đất khi thấy mỹ nhân trần trường hiện ra.

"Sờ thử đi!" Dương dụ dỗ.

Vô Địch liền thử đưa tay sờ vào ngực cô gái, cảm giác ấm và mềm

mại như thật, lại có tiếng rên khe khẽ khiến gã giật cả mình.

"Đù!"

Thấy Vô Địch thích lời cả mắt, Dương tiếp tục khoe hàng, hấn nhấn một nút điều khiển, cô gái liền đứng dậy, và lấy trong chiếc nhẫn không gian trên tay ra một bộ quần áo rồi bắt đầu mặc vào.

"Kinh! Có nhẫn không gian riêng luôn!"

Mặc xong, cô gái giờ hóa thành một mỹ nhân thuần Việt với áo dài duyên dáng và mái tóc đen óng...

Nàng mỉm cười duyên dáng rồi mở miệng nói: "Xin chào."

"Đù!"

Dương nhấn nút khác, mái tóc cô gái dần chuyển sang vàng và xoắn trong khi nàng thay bộ trang phục hầu gái.

"Đù!"

Dương lại nhấn công tắc, cô gái thay trang phục đủ loại liên hiệp quốc, mà loại nào cũng cực kỳ nóng bỏng, khiến mồm Vô Địch như muốn rụng xuống đất...

"Kinh!"

"U!"

"Ù má!"

"Vãi!"

Huyết Thù

Bảo Đan tháp sụp đổ, Thiên Cực Thánh Quang và Trấn Quang Thần Đan, hai chí bảo của môn phái cùng lúc bị cướp đoạt, cả Cường Dương cung sôi sục, tiếng gào thét, tiếng chửi mắng tuôn ra xối xả.

Còn Dương vẫn đang đau đớn quần quai, dù có Thần đan hỗ trợ nhưng tình trạng linh hồn và cơ thể hấn hiện tại vẫn không thể hoàn toàn áp chế Thánh Quang, còn Bích Diệp sau khi mớm thuốc cho Dương liền teo nhỏ và gục xuống.

Nhìn Bích Diệp toàn thân đầy thương tích, Dương lo lắng gượng gọi: "Bích Diệp..."

"Đừng... lo cho ta, cố gắng... áp chế..."

Bích Diệp ngất đi, Dương đưa mắt nhìn đám đông đang không ngừng chửi mắng mình và chửi cả Bích Diệp, định đáp trả nhưng trong đầu lại vang lên tiếng nói: "Đừng... quan tâm..."

"Google? Sao tiếng người nhỏ vậy?"

"Ta... không sao... Ta không... sao..."

Chỉ hai câu "ta không sao", nhưng Dương có cảm giác như trong lòng đổ lệ, hấn có cảm giác như nếu Google là một cô gái, thì nàng là cô gái đang cố nén nỗi đau khi sắp phải vĩnh viễn xa lìa người yêu...

Đau đớn cùng cực làm Dương không nhận ra trên mặt hấn cũng đã có hai dòng nước mắt...

Nước mắt ly biệt...

Dương cũng không biết rằng, cảm xúc của hắn và "Google" đã dung hòa thành một, nhưng hắn cảm nhận được rằng "Google" đang có ý định hy sinh để giúp hắn áp chế Thiên Cực Thánh Quang...

Google lại lên tiếng: "Nhớ... phải biết... tự lo cho bản thân..."

"Người là ai?"

"Đừng quá... dựa dẫm vào Google..."

"Người định làm gì?"

"Cũng đừng quá lụy tình..."

"Tại sao, người là ai? NGƯỜI LÀ AI?"

"Liêu Thiên Ý của người... vẫn còn sống..."

"Thiên Ý còn sống? Vậy còn người? Người thì sao?"

"Ta... phải đi rồi... Từ giờ... người không còn sợ... bị kèm hãm sức mạnh..."

"Ta không quan tâm! Trả lời ta biết! NGƯỜI LÀ AI!"

"Ta là..."

Ngập ngừng rồi thôi, Google không trả lời Dương nữa, mà thay vào đó là bắt đầu dùng toàn bộ sức tàn để giúp Dương áp chế Thánh Quang...

Đúng lúc này, Dương gầm lên: "DỪNG LẠI!"

Rồi từ nỗ lực áp chế Thánh Quang, hắn chuyển sang cố gắng đẩy Thánh Quang ra khỏi linh hồn...

"GOOGLE! TA KHÔNG CẦN THÁNH QUANG NỮA! NGƯỜI PHẢI SỐNG CHO TA!"

Tiếng gầm của Dương vang vọng khắp trời, cả Cường Dương cung đã không còn tiếng chửi bới mà chỉ còn hàng trăm đôi mắt nhìn Dương đang giằng xé cả thể xác, tâm can lẫn linh hồn...

Vô Địch cũng đang chăm chú nhìn Dương, chợt quay sang Dương Hư chân nhân và hỏi: "Chưởng môn, quyết định thế nào?"

Dương Hư giật mình khi thấy lần đầu tiên Vô Địch sư tổ gọi lão là chưởng môn, cũng là lần đầu tiên vị sư tổ tuyệt đỉnh thông minh nhưng cũng cực kỳ ngang ngạnh này hỏi ý lão...

Dương Hư nhìn Dương, nhìn Vô Địch, nhìn các đệ tử và trưởng lão Cường Dương cung, rồi tiến về phía Dương, hai tay giơ ra trước và tạo ra một cái l-ng ánh sáng bao bọc lấy Dương...

Rồi Vô Địch tiến lên, cũng đưa tay dùng linh lực ánh sáng của bản thân rọi vào l-ng sáng, khiến l-ng sáng nở lớn...

Rồi các trưởng lão nhìn nhau, có người gật đầu, có người miễn cưỡng, cũng dùng linh lực bản thân tiếp sức cho l-ng sáng...

Rồi các đệ tử cũng rủ nhau tiến đến, dù cấp bậc yếu ớt cũng ra tay tiếp một phần linh lực vào l-ng sáng...

Hàng trăm luồng sáng đủ mọi màu sắc cùng tụ vào một nơi, cũng như hàng trăm con người đồng lòng đồng hướng...

Còn Dương bên trong l-ng sáng bắt đầu cảm thấy dễ chịu hơn, Thánh Quang bắt đầu bị áp chế và dực lực của Trấn Quang Thần Đan cũng bắt đầu hiệu quả hơn...

Nhìn Dương bắt đầu ổn định trở lại, Dương Hư chân nhân lúc này lên tiếng cho Dương và cũng như toàn thể đệ tử Cường Dương cung nghe: "Cường Dương cung ta có hai chí bảo là Thiên Cực Thánh Quang và Trấn Quang Thần Đan, được lưu giữ và truyền thừa nhiều đời chỉ vì một mục đích là truyền cho đệ tử đủ tài đủ đức nhất... Năm đó, Vô Địch sư tổ tẩy lễ suốt 24 giờ liền, là người được chọn tiếp nhận Thánh Quang, nhưng người đã kịch liệt từ chối..."

"Đến tận ngày nay, người, một kẻ ngoại đạo, lại là người duy nhất vượt qua thành tích của Vô Địch sư tổ năm xưa, dù chỉ tẩy lễ trong một giờ lại đạt hiệu quả hơn xa so với 24 giờ tẩy lễ của Vô Địch sư tổ..."

"Vậy thì thay vì phán người tử tội, ta, chưởng môn đương nhiệm của Cường Dương cung, quyết định giao phó Thiên Cực Thánh Quang cho người... Nhưng quyền lợi phải đi đôi với trách nhiệm... Người đoạt lấy quyền lợi chí cao, thì người phải chịu trách nhiệm cứu lấy Ánh Dương đại nhân và phát dương quang đại Cường Dương cung..."

"Còn ta... thân làm chưởng môn lại để người ngoài đoạt mất cả hai chí bảo, hôm nay cũng xin được tự vẫn để tạ tội với tổ tông và toàn thể chúng đệ tử..."

"Chưởng môn!"

Trong tiếng kêu gào của các đệ tử, Dương Hư chân nhân quỳ xuống rồi vung tay tự chưởng lên trán mình, nhưng bị một bàn tay ngăn

lại...

"Ta là Vô Địch, lấy danh nghĩa trưởng lão tối cao đương nhiệm của Cường Dương cung tuyên bố: Tất cả người của Cường Dương cung đang ra tay giúp đỡ người ngoài đoạt lấy Thánh Quang, vậy nên tất cả đều là tội nhân. Ta dùng mệnh lệnh tối cao tuyên án: Không kẻ nào được quyền chết để trốn tránh trách nhiệm, mà tất cả phải lập công chuộc tội bằng cách hỗ trợ hấn cứu lấy Ánh Dương đại nhân và đồng l-ng xây dựng Cường Dương cung càng thêm vững mạnh!"

Vô Địch dứt lời, tất cả đệ tử và trưởng lão đồng loạt quỳ xuống rồi hô vang: "NGUYỆN LẤY CÔNG CHUỘC TỘI! GIẢI CỨU ÁNH DƯƠNG ĐẠI NHÂN! PHÁT HUY QUANG ĐẠI CƯỜNG DƯƠNG CUNG!"

Nhìn chúng đệ tử, Vô Địch gật đầu hài lòng nói tiếp: "Cường Dương cung hùng mạnh không phải nhờ Thần đan hay Thánh Quang, mà nhờ sự đồng lòng đoàn kết! Cường Dương cung có các người thì dù mất Thần đan, mất Thánh Quang, các vị tổ tông nơi chín suối vẫn sẽ cảm thấy tự hào!"

Còn Dương đã ổn định bên trong l-ng ánh sáng, nhìn cả môn phái một lòng cứu giúp, trong lòng hấn dâng tràn cảm động, tình và lý đều trọn vẹn, nên Dương vẫn tự nhủ lòng dốc toàn lực trợ giúp Cường Dương cung để báo đáp nợ và ân.

Và điều khiến Dương biết ơn nhất, là "Google" vẫn còn tồn tại...

Ba ngày sau...

Bích Diệp đang nằm trên giường, nàng mở mắt khi nghe có tiếng gõ cửa khe khẽ...

"Vào đi!"

Cửa mở, một cô bé xinh xắn và nhỏ xíu với gương mặt mệt mỏi bay vào ngồi bên giường.

Bích Diệp mỉm cười: "Minh Châu, sao không ngủ đi?"

Minh Châu trong cơ thể Bảo Ngọc cũng mỉm cười đáp: "Ngủ ba ngày được chút sức, sang cảm ơn người..."

Bích Diệp nhướn mày: "Cảm ơn hay xin lỗi?"

Minh Châu nhe răng cười: "Cả hai, người phát hiện rồi sao?"

Bích Diệp làm mặt giận đáp: "Hừ! Là tại ta ngây thơ! Bảo sao ta thấy người hành xử cảm tính kiểu Như Ý, hóa ra người tính toán cả rồi, dùng khổ nhục kế để lừa ta đi trộm đan cho người!"

Minh Châu phân trần: "Nhưng thật sự ta đã suýt tiêu tán nha..."

Bích Diệp chề môi: "Khỏi giải thích! Từ đâu mà người học được cái tính điêu ngoa xảo trá này vậy?"

Minh Châu đỏ mặt đáp: "Từ anh em nhà người đấy!"

"Anh em?" Bích Diệp vẻ mặt khó hiểu, nhưng lại nhớ ra nàng từng cùng với Dương giả làm anh em để lừa Khắc Tuấn tặng tiên đan nên liền bật cười.

Lúc này, ngoài vườn, Dương và Vô Địch đang hú hí trong một lùm cây...

"Đây, ta cho người chiêm ngưỡng Thánh Bảo độc nhất vô nhị do ta phát minh và được đích thân Thần sư Đạp Đức Cường chế tạo..."

Dương trịnh trọng nói rồi lấy ra một thứ lớn trước đôi mắt dò xét của Vô Địch trong dạng thẳng nhóc.

"Chẳng phải chỉ là cái gối ôm sao?" Vô Địch tỏ vẻ thất vọng khi thấy Dương lấy ra một cái gối ôm.

Dương cười gian đáp: "Đây là ngụy trang! Xem đây!"

Dương lấy ra một thứ giống như remote tivi rồi nhấn nút đỏ, khiến gối ôm phát ra tiếng nhạc.

"Nó biết hát à?" Vô Địch ngạc nhiên nói.

Dương đắc ý giải thích: "Chỉ là tiếng khởi động thôi, chờ xem!"

Lúc này, gối ôm đột ngột biến đổi, và đúng như suy đoán trong những cái đầu dâm đấng đang đọc dòng này, gối ôm hóa thành hình dáng một mỹ nhân xinh đẹp...

"Đù!" Vô Địch mồm rớt xuống đất khi thấy mỹ nhân trần truồng hiện ra.

"Sờ thử đi!" Dương dụ dỗ.

Vô Địch liền thử đưa tay sờ vào ngực cô gái, cảm giác ấm và mềm mại như thật, lại có tiếng rên khe khẽ khiến gã giật cả mình.

"Đù!"

Thấy Vô Địch thích lời cả mắt, Dương tiếp tục khoe hàng, hần nhấn một nút điều khiển, cô gái liền đứng dậy, và lấy trong chiếc nhẫn không gian trên tay ra một bộ quần áo rồi bắt đầu mặc vào.

"Kinh! Có nhấ không gian riêng luôn!"

Mặc xong, cô gái giờ hóa thành một mỹ nhân thuần Việt với áo dài duyên dáng và mái tóc đen óng...

Nàng mỉm cười duyên dáng rồi mở miệng nói: "Xin chào."

"Đù!"

Dương nhấn nút khác, mái tóc cô gái dần chuyển sang vàng và xoắn trong khi nàng thay bộ trang phục hầu gái.

"Đù!"

Dương lại nhấn công tắc, cô gái thay trang phục đủ loại liên hiệp quốc, mà loại nào cũng cực kỳ nóng bỏng, khiến mồm Vô Địch như muốn rụng xuống đất...

"Kinh!"

"U!"

"Ù má!"

"Vãi!"

"Cho ta mượn cái đó!" Xem một lúc, Vô Địch giật lấy remote trên tay Dương, tuy nhiều phím nhưng mỗi phím đều có một biểu tượng dễ hiểu, Vô Địch thấy một nút có biểu tượng cô gái đang bò liền nhấn vào...

Vừa có tín hiệu, cô gái liền bò xuống, mông chổng lên, mắt nhìn về phía Vô Địch và nói giọng khêu gợi: "Đến đây nào..."

"Đù!"

Tiếng đù là cả Vô Địch và Dương đồng thanh nói.

Sau đó Vô Địch lườm Dương, hắng giọng rồi nói: "Khốn kiếp! Dám đem thứ đồ bại hoại này vào Cường Dương cung! Ta, trưởng lão tối cao của Cường Dương cung, quyết định tịch thu!"

"Ặc!"

Vô Địch đảo mắt nhìn xung quanh rồi nói thêm: "Vì bảo toàn danh dự cho người nên ta cấm người tiết lộ ra ngoài! Liệu hồn!"

"Ặc!"

"Cái này dùng thế nào? Có sách hướng dẫn sử dụng không mậy?"

"Ặc!"

Nhận sách hướng dẫn, tắt chế độ mỹ nữ để chuyển lại thành gối ôm, Vô Địch liền cất vào nhẫn rồi hỏi Dương: "Sao? Muốn ta giúp chuyện gì?"

Vô Địch không ngốc, gã biết Dương cố tình khoe của là để dụ dỗ gã, nhưng vì mồi dụ quá khủng nên gã buộc phải cắn câu...

Dương thì mặt xanh lét vì tiếc của, vốn chỉ định cho mượn vài hôm, nào ngờ gã Vô Địch mặt dày tịch thu thẳng.

"Thật ra... muốn thỉnh giáo sư tổ vài chuyện, hề hề..."

"Về Thiên Cực Thánh Quang?"

"Đạ đúng, ta muốn nhờ người dạy ta cách giác ngộ và dùng dị năng tối hậu của Thiên Cực Thánh Quang..."

"Ta không biết, lịch sử Cường Dương cung chưa có người nào có Thiên Cực Thánh Quang nên không có tí thông tin nào về dị năng tối hậu của dị quang này..."

"Nhưng mà... ta có thể cho người biết chút thông tin về Huyết Ảnh Yêu Hỏa!"

"Thật sao?"

Vô Địch gật đầu: "Ta từng đọc được trong một tài liệu ở Phượng Hoàng tộc, quyển sách đó ghi chép rất chi tiết về Huyết Ảnh Yêu Hỏa, nhưng ta không chủ tu hệ hỏa nên chỉ đọc lướt qua, ta còn nhớ dị năng tối hậu của dị hỏa này tên là..."

"Huyết Thù!"

"Muốn biết thêm, hãy tự đến Phượng Hoàng tộc mà hỏi."

Hết chương 181

Chương 182: "Tiến Tầm"

Mưa nặng hạt phủ xuống bán đảo Sơn Trà xanh mướt, nơi một gốc đa khổng lồ ngàn tuổi, một nhóm hơn chục gã đàn ông mặc quân phục Hoàng thành vội vã dựng lều trú mưa...

Ngồi trong lều nhìn mưa rơi xối xả, một tên tức giận mắng: "Khốn nạn! Đường đường là một Linh Đế, lại phải đến cái chốn khi ho cò gáy này canh gác!"

Tên khác thêm vào: "Một Linh Đế và mười Linh Vương, không biết bệ hạ nghĩ gì mà phái chúng ta đến đây canh gác, lại còn chẳng nói rõ nguyên do và mục đích."

Chợt nghe bịch một tiếng, cả bọn giật mình nhìn ra thì thấy có một thanh niên vừa trên trời rơi xuống, toàn thân ướt sũng.

"Ui da..."

Gã thanh niên gượng dậy một cách khó khăn, áo trùm rơi ra để lộ cơ thể tàn tật với một bên vai không tay, bên còn lại cũng chỉ còn một nửa cánh tay.

"Lý Hữu Thực!" Gã Linh Đế lập tức nhận ra kẻ vừa rơi xuống kia là đối tượng truy nã số một Hoàng thành, Vua Âm Binh Lý Hữu Thực.

"Hay lắm! Bắt sống hẳn đem về cho bệ hạ!"

Nghe hiệu lệnh của gã Linh Đế, bốn tên Linh Vương liền xông lên vây lấy Hữu Thực.

Hữu Thực đương nhiên là Dương, bốn gã Linh Vương cấp thấp vây quanh dường như chẳng khiến hắn e ngại dù gương mặt vẫn đang nhăn nhó vì ướt và lạnh.

Bốn tên đồng loạt xông vào.

Dương khẽ giậm chân, Hắc Ma Đế Lôi bùng phát dưới chân, đồng thời Hắc Kim Thánh Khải tụ thành một cánh tay máy. Ngự Lôi Thuật kích hoạt, Dương như thần tốc bắn về phía một trong bốn tên rồi giơ tay chụp lấy cổ tay tên này, dùng gã như gậy đem đập vào 3 tên còn lại.

Bình!

Hai tên không kịp phản ứng bị đánh bật ra, còn một tên né kịp thì còn chưa kịp thở phào đã bị Dương thần tốc lướt đến đá một cú vào bụng và gục xuống.

Khi tên này gục xuống, ba tên bị đánh bật ra lần nữa xông tới, đồng thời sáu tên Linh Vương còn lại cũng theo lệnh xông lên...

Bị chín tên Linh Vương bao vây, Dương nhăn mặt làm bầm mấy tiếng rồi gõ mình, cả cơ thể hắn biến đổi thành Hắc Vũ Tiên Long, chân phải giơ lên, Huyết Ảnh Yêu Hỏa và Hắc Ma Đế Lôi đồng loạt bùng phát rồi hắn giậm mạnh xuống đất.

ẦM!

Cú giậm chân của Dương tạo ra một vụ nổ rung chuyển đất trời, chấn động lan rộng làm cây cối ngã đổ, nhiều gốc cây vỡ nát, còn những gã Linh Vương cũng bị đánh văng ra xa...

"Hóa ra người chính là Hắc Vũ Tiên Long Võ Phi Dương!" Gã Linh Đế trước giờ vẫn bình thản thì lúc này giật mình kinh ngạc khi biết chân tướng của Lý Hữu Thực, và điều làm gã kinh ngạc hơn là thực lực mà gã đo được ở Dương...

Trở lại vài ngày trước...

Dương đang gồng mình trấn áp Thiên Cực Thánh Quang bên trong l-
ng sáng được tạo ra bởi chưởng môn và các đệ tử Cường Dương
cung. Dù được sự hỗ trợ từ hàng trăm người cùng với Trấn Quang
Thần Đan nhưng bản thân Dương vẫn chịu không ít đau khổ bởi cơn
hỗn loạn do Huyết Ảnh Yêu Hỏa và Hắc Ma Đế Lôi gây ra...

Rồi bên trong l-
ng sáng, Dương gào to, toàn thân hấn phát ra ánh
sáng chói mắt khiến nhiều đệ tử cấp thấp của Cường Dương cung
choáng váng gục xuống...

Rồi ánh sáng thu liễm, l-
ng ánh sáng tan vỡ để lộ Dương đang ngồi
xếp bằng bên trong, linh hồn hấn bắt đầu biến đổi...

Từ Linh Tướng cấp 2 tăng vọt lên Linh Tướng cấp 3...

"Đột phá rồi!"

Từ Linh Tướng cấp 3 tăng vọt lên Linh Tướng cấp 4...

"Lại nữa!"

Tiếp tục tăng lên cấp 5, cấp 6, cấp 7...

"Chuyện gì vậy? Thiên Cực Thánh Quang có tác dụng này sao?"

Chúng đệ tử kinh ngạc không biết chuyện khủng khiếp gì đang xảy ra

để khiến một Linh Tướng tăng cấp liên tục, chỉ có vài người biết nguyên do thực sự...

"Là do Thiên Cực Thánh Quang đã kích thích được lực lưu lại từ những viên Thánh Đan, Thần Đan mà tên này đã ăn!" Vô Địch nói.

Linh hồn Dương vẫn tiếp tục tăng trưởng, đạt đến Linh Tướng cấp 8, rồi cấp 9, cấp 10...

Đến Linh Tướng cấp 10 đỉnh phong thì đà tăng trưởng dừng lại đột ngột.

Dương Hư chân nhân gật gù tán thưởng: "Cũng may hãn còn biết kèm chế đà tăng trưởng... Khá lắm..."

Tăng trưởng quá nhanh cũng không phải điều tốt, đây là điều mà ai cũng biết, ai cũng hiểu, nhưng ít ai đủ bản lĩnh kèm chế cơ hội phát triển vượt bậc để chọn sự vững vàng, hay nói cách khác là, chậm mà chắc.

Khi Dương Hư chân nhân đang gật gù, chợt cảm thấy linh hồn Dương lần nữa biến động...

"Đột phá lên Linh Vương rồi!"

"Vẫn tiếp tục tăng! Lên Linh Vương 2 rồi!"

"Mẹ kiếp thằng quái thai này!"

"Không kèm nổi dục vọng, tên này thật kém bản lĩnh..."

"Dừng lại đi! Quá tay rồi ba!"

Mặc cho tiếng kêu gào khuyên ngăn, Dương vẫn cố gắng hấp thu được lực còn thừa từ Trấn Quang Thần Đan, trong đầu thầm mắng: "Quá tay con mẹ ngươi! Nếu bản lĩnh là phải làm theo ý người khác thì ông đây đích cần bản lĩnh!"

Cuối cùng, hấn đạt đến Linh Vương cấp 3.

Trở lại hiện tại, với thực lực cấp Vương và trạng thái Tiên Long, Dương không mấy khó khăn dùng Hắc Lôi Huyết Hỏa Cường đánh bại những đối thủ cùng cấp, nhưng với tình trạng hiện tại, sức mạnh của hấn không thể duy trì được lâu, trạng thái Tiên Long đã nhanh chóng biến mất, và trước mặt hấn vẫn còn một Linh Đế.

Biết chân tướng của Dương, gã Linh Đế không thể không tán thưởng: "Quả đúng danh phi thường, một kẻ chưa đến 20 tuổi lại có thể dùng thực lực bản thân đơn độc đánh bại 10 Linh Vương!"

Gã Linh Đế định ra tay, nhưng chợt phát hiện từ ngực trái đã mọc ra một thanh kiếm ánh sáng từ lúc nào...

Sau đó Bích Diệp và Vô Địch từ trên không đáp xuống.

Gã Linh Đế nhìn Bích Diệp và Vô Địch, sau đó cay đắng nói: "Hóa ra bọn ta được phái đến đây chỉ để thí mạng..."

Thật ra cũng không hấn là thí mạng, Dạ Vũ đã đề phòng trường hợp Bích Diệp trọng thương chạy về đây nên đã phái người canh gác.

Gốc đa ngàn năm nơi bán đảo Sơn Trà này chính là lối vào nơi ở của Nữ Thần Sinh Mệnh.

Gã Linh Đế gục xuống, thêm mười thanh kiếm ánh sáng bay đến đâm xuyên qua não 10 tên Linh Vương...

Bích Diệp thở dài, nàng không muốn để người khác giết người trước mặt mình, nhưng nếu để những kẻ này sống trở về, thì người của Cường Dương cũng sẽ chết càng nhiều hơn.

"Vào đi! Ta ở ngoài canh gác!" Vô Địch nói, sau đó thấy Dương và Bích Diệp nhìn những xác chết, liền nói thêm: "Chậc! Yên tâm, ta sẽ chôn cất bọn chúng!"

Bích Diệp gật đầu, sau đó dẫn Dương tiến về phía gốc đa khổng lồ. Thấy Bích Diệp, cây đa liền nghiêng về phía nàng như thể đang cúi chào, sau đó một cánh cổng hiện ra cho Bích Diệp cùng Dương tiến vào bên trong.

Hoàng thành Huế.

Mị Như đẩy cửa bước vào phòng riêng của Dạ Vũ, lã lướt bước đến bên giường, nơi Dạ Vũ đang ngồi vận công.

"Ha! Ai đã khiến bệ hạ của chúng ta ra nông nổi này?"

Dạ Vũ đáp: "Hừ! Đây là đã hồi phục một phần! Không ngờ ả ta lại ra tay cứu hấn..."

"Ả ta? Là ai cơ?"

Dạ Vũ đáp: "Là một con mụ lắm chuyện và cực kỳ nham hiểm! Thiên... Ngân!"

"Thiên Ngân? Cũng là một Nữ Thần sao?"

"Sẽ có ngày ta diệt ả! Tình hình ngoài kia thế nào rồi?"

Mị Như đáp: "Cường Dương cung đã bắt đầu hành động, quân ta cũng đã sẵn sàng nghênh địch, nhưng không thấy bóng dáng của Vô Địch và Bích Diệp."

Dạ Vũ gật đầu: "Cứ từ từ theo dõi, chúng nhất định sẽ đến cứu Ánh Dương!"

Dương theo Bích Diệp tiến vào nơi ở của nàng, một cõi thần tiên với đủ loại cây cối hoa quả và tiếng chim chóc ríu rít.

Bích Diệp chỉ tay về phía một hồ nước bốc hơi nghi ngút và nói: "Cởi quần áo ra rồi xuống đó ngâm mình!"

Dương biết Bích Diệp đưa hấn đến đây là để cứu chữa cánh tay đứt, nhưng lại không rõ nàng định làm gì, khi nghe Bích Diệp bảo đi tắm thì trong đầu hấn liền liên tưởng đến chuyện mà ai cũng biết là chuyện gì đó...

"Nghĩ bậy bạ gì đó? Còn không mau đi!"

"Ặc! Đi ngay!"

Theo lệnh của Bích Diệp, Dương liền đến ngâm mình vào hồ nước và lập tức hiểu ra dụng ý của nàng. Đây là một hồ nước nóng, nhưng không phải hồ nước bình thường, vừa ngâm mình vào thì Dương liền cảm thấy thư thái, cơ thể hấn bắt đầu có biến chuyển tốt, giống như sinh mệnh đang dâng tràn trong cơ thể.

Đã biết tác dụng của hồ nước, Dương liền lặn ngập đầu xuống hồ để có thể đạt được tác dụng tốt nhất...

Đến khi hết hơi, Dương ngoi lên, và giật mình khi thấy Bích Diệp đã xuống hồ, nàng trong dạng bé gái đang trần trụi ngâm mình phía đối

diện hấn.

Rồi mồm Dương muốn rớt xuống khi được thấy cảnh tượng có một không hai khi Bích Diệp từ một cô bé biến đổi thành một mỹ nhân tuyệt trần ngay trước mặt hấn, nhất là cảnh đôi quả đào nở lớn trong nước hồ một cách sống động và đầy nét gợi tình.

"Giơ tay ngươi ra!"

Nghe tiếng gọi, Dương si ngốc giơ nửa cánh tay ra trước, còn Bích Diệp thì đang cầm nửa cánh tay đứt của hấn, cánh tay này vốn được nàng bảo quản bằng sinh mệnh lực nên vẫn hoàn toàn tươi mới.

Xem xét cánh tay, Bích Diệp nói: "Bị nát mất một đoạn nên muốn khôi phục phải mất nhiều công sức đây..."

Dương lúc này còn đầu óc đâu mà nghĩ chuyện tay với chân nữa, mắt hấn đã bị đôi ngực tròn căng nửa chìm nửa nổi trên mặt nước thoi miên mất rồi...

Bị Dương nhìn chăm chăm, cũng như những lúc mộng du cần nhằm "xúc xích" của Dương, Bích Diệp trong lòng rất thẹn nhưng lại cố ra vẻ bình thường như không có chuyện gì. Nàng không hề muốn phơi bày cơ thể trần trụi trước mặt người khác, nhưng vì vấn đề cơ thể nên nàng buộc phải cởi trần để có thể tiếp thu tối đa năng lực của nước hồ.

Nhưng có một điều Bích Diệp không thể che giấu, đó là đôi gò má xinh đẹp của nàng đã ửng đỏ, Nữ Thần Sinh Mệnh cao quý trước mắt Dương giờ đây trở thành một thiếu nữ đang cố che giấu vẻ ngại ngùng...

Rồi Bích Diệp nâng cánh tay Dương lên, đặt nửa phần còn lại vào

cách chỗ đứt một khoảng, tạo ra một chùm dây leo để cố định cánh tay đứt rồi bắt đầu dùng Sinh Mệnh lực thực hiện quá trình tái tạo.

Quá trình tái tạo cánh tay không dễ chịu như Dương tưởng tượng, vừa bắt đầu thì hắn đã nghiêng răng nhắm chặt mắt vì cảm giác ngứa ngáy khủng khiếp nơi cánh tay, ngứa đến mức hắn định dùng chân cào xé chỗ ngứa.

Nhưng Bích Diệp ngăn cản và động viên: "Cố gắng chịu đựng! Rồi cảm giác sẽ quen dần thôi!"

Nhưng càng tái tạo thì càng ngứa ngáy, cảm giác còn khó chịu hơn rất nhiều so với khi bị đứt tay, Dương gồng mình cắn chặt răng, mắt trợn ngược đến mức chỉ còn thấy tròng trắng, cả người hắn run lên bần bật.

Rồi ý thức mất dần, răng Dương cắn vào môi đến tứa máu, hắn mở miệng gào lên rồi lại vô tình ngậm răng cắn vào lưỡi. Vì tập trung toàn bộ linh lực để chữa tay cho Dương nên buộc lòng Bích Diệp phải đưa tay nàng vào chặn răng Dương để ngăn hắn tự cắn đứt lưỡi mình, đổi lại, tay nàng đã đổ máu và bị Dương cắn chặt trong miệng.

Thở dài, Bích Diệp nói: "Xem như ta đền tội vì đã cắn... chỗ đó của người!"

Hết chương 182

Chương 183: Đồng Mộng

Trước mắt Dương là một cảnh tượng mờ mờ ảo ảo, hắn đang bước đi trong một căn nhà gỗ đơn sơ, hắn bước vào gian bếp và thấy một bóng lưng xinh đẹp, ánh sáng từ cửa sổ rọi vào khiến cơ thể nàng như tỏa sáng rạng rỡ...

Hắn tiến lại, ôm vào làn eo thon thả...

Nàng không giật mình, quay sang lườm hắn, gương mặt xinh đẹp hé môi cười...

"Bích Diệp..."

Hắn âu yếm gọi tên nàng, rồi hôn vào làn môi thơm ngát...

Nàng cũng say sưa đáp lại, bờ môi tròn ướn lên cho Dương vén váy để đưa "xúc xích" tìm vào cõi mơ...

Dương tỉnh giấc, vẫn trần trụi dưới hồ nước nóng, nhưng cánh tay trái đã lạnh lặn và có thể cử động. Dương thấy Bích Diệp cũng còn đây, đang tựa mình nàng vào ngực hắn, dường như đang ngủ say.

Nhìn gương mặt xinh đẹp và đáng yêu, Dương thờ dài thầm ước phải chi giấc mơ kia là thật...

Nhưng Dương không biết rằng, giấc mơ kia tuy không thật, nhưng cũng không phải giấc mơ bình thường, mà là giấc mơ của linh hồn, chính xác hơn là giấc mơ của hai linh hồn, Đồng Mộng.

Đồng mộng là hiện tượng cực kỳ hiếm thấy, chỉ xảy ra khi hai hoặc nhiều người cấp bậc Linh Vương trở lên say ngủ cạnh nhau, đây là hiện tượng một người trong mơ đã vô thức phóng ra "ý" của linh hồn và người ngủ cạnh cũng vô thức tiếp nhận và dẫn đến tình huống hai người mơ cùng một giấc mơ.

Dương không biết rằng hấn và Bích Diệp đã đồng mộng, và thật ra Bích Diệp, vốn ngủ thiếp đi sau quá trình chữa lành cánh tay của Dương, thì giờ cũng đã thức giấc khi tan mộng nhưng vẫn giả vờ ngủ say vì không muốn Dương biết rằng nàng cũng đã thấy những gì hấn thấy trong mơ...

Dương không biết Bích Diệp mơ cùng mình, càng không biết những tình cảm mùi mẫn trong mơ vẫn tồn tại dư âm trong lòng Bích Diệp dù nàng đã tỉnh...

Bích Diệp đang che giấu cảm xúc, còn Dương đang kèm hăm thú tính, làm sao có thể bình tĩnh khi một tuyệt thế mỹ nhân đang trần trụi ngủ trong lòng mình? Hơn nữa, hai đùi Bích Diệp đang vô tình kẹp vào "xúc xích" đang cương cứng của Dương và chỉ cần nhích người là hấn có thể xâm lăng vào người nàng.

Dương không phải loại người đủ đạo đức đến mức có thể buông tha cho mỹ nữ đang ngủ say bên cạnh, nhưng nhìn gương mặt Bích Diệp, Dương lại nhớ đến gương mặt Tử Linh cũng từng bị hấn xâm hại trong lúc ngủ. Hơn nữa, Bích Diệp rơi vào tình huống hiện tại là vì cứu Dương, tuy hấn đê tiện nhưng cũng không đến mức bất phân ân oán...

Còn Bích Diệp, cảm giác cái thứ nóng hổi kia chen vào giữa hai đùi làm nàng xấu hổ đến mức chỉ muốn độn thổ, nhưng vẫn cố giả vờ không hay biết để chờ Dương có động tác mạnh rồi giả vờ ngã ra, giật mình tỉnh giấc rồi xem như không hay biết chuyện gì. Đáng tiếc,

Dương sợ làm hỏng giấc ngủ của nàng nên đã kèm chế và tập trung suy nghĩ về những gì hẳn đạt được trong mấy ngày qua...

Dương nghĩ về Thiên Cực Thánh Quang, đế vương chi quang, nhờ Thiên Cực Thánh Quang này kết hợp với trợ giúp của chương môn cùng các trưởng lão Cường Dương cung mà linh hồn và cơ thể Dương đã giảm đi một phần tác dụng phụ của thuốc, giúp Dương có thể sử dụng linh lực mà không cần Ánh Dương Thần Quang chiếu rọi, đương nhiên thời gian duy trì và lượng linh lực sử dụng được sẽ bị rút ngắn.

Mặt khác, nuốt hai viên Thần đan cùng nhiều viên Thánh đan đã thúc đẩy linh hồn Dương phát triển vượt bậc, Linh Vương cấp độ 3. Khi đạt đến cấp này, linh hồn người tu luyện sẽ phát triển một giác quan thứ sáu khác biệt hoàn toàn với thị giác, xúc giác, vị giác, khứu giác và thính giác.

Giác quan thứ sáu này còn gọi là giác quan của linh hồn, vốn đã tồn tại ngay từ đầu một cách mơ hồ và phát triển dần theo cấp độ người luyện hồn, nhưng đến khi đạt đến Linh Vương thì giác quan này mới bắt đầu phát triển vượt bậc.

Vậy giác quan này có gì đặc biệt?

Cảm nhận được linh hồn, khi đạt đến Linh Vương, khả năng cảm nhận và đo đạc linh lực sẽ phát triển mạnh mẽ giúp người luyện hồn đo được cấp bậc đối phương một cách chính xác hơn ở khoảng cách xa hơn.

Đó chỉ là một công năng cơ bản của giác quan thứ sáu, còn công năng quan trọng hơn là linh hồn có thể cảm nhận 5 giác quan còn lại giống như não bộ, và để dùng được những chức năng này, người luyện hồn phải lĩnh ngộ cảnh giới cấp Vương, Linh Lực Hữu Ý.

Thực tế thì ngay khi đột phá Linh Vương, linh lực của người luyện hồn sẽ phát sinh một khái niệm gọi là Ý, nhưng cần thời gian rèn luyện để có thể cảm nhận và sử dụng Ý trong linh lực, quá trình này chính là quá trình lĩnh ngộ Hữu Ý.

Vậy Ý có công dụng gì? Một ví dụ để nói về công dụng của Ý, Dương mang một cánh tay thật và một cánh tay giả từ Hắc Kim Thánh Khải. Chỉ khi dùng tay thật thì Dương mới cảm nhận được nóng, lạnh, đau, ngứa... Đây là vì cánh tay thật có liên kết với não bộ. Còn với cánh tay giả đương nhiên không có cảm giác đó, nhưng nếu linh lực đưa vào cánh tay giả có Ý thì cánh tay này cũng sẽ linh hoạt và có các loại cảm giác giống như cánh tay thật, đây là vì Ý giúp cánh tay giả liên kết với linh hồn tương tự như cách tế bào giúp cánh tay thật liên kết với não bộ.

Nhưng khác biệt một điểm là khi cánh tay thật đứt lìa thì Dương không còn điều khiển được vì liên kết dây thần kinh đã đứt, nhưng cánh tay giả mang Ý đứt lìa thì Dương vẫn có thể điều khiển và cảm nhận được vì liên kết linh lực vẫn được duy trì, và cánh tay này vẫn có thể hoạt động bình thường theo ý muốn của Dương, vậy nên người ta gọi cảnh giới này là Hữu Ý.

Khi lĩnh ngộ đến mức độ cao, đưa linh lực vào vật nào liền có thể biến vật đó thành vật có Ý, thậm chí có thể đưa vào cơ thể người luyện hồn có cấp thấp hơn để khống chế cơ thể đối phương, cao hơn nữa là điều khiển cơ thể đối phương theo ý muốn.

Và cũng như những cảnh giới trước, Hữu Ý cần quá trình luyện tập để sử dụng, có thể là vài năm hoặc hàng chục năm, tùy vào tài năng của người luyện. Dương chắc chắn chưa thể dùng được Ý, nhưng một cái lợi khác hẳn nhận được là với cấp bậc Linh Vương cấp độ 3, linh hồn hẳn càng bành trướng và linh lực càng thêm mạnh mẽ, có

thể nói dù với tình trạng bất ổn hiện tại, Dương vẫn vô địch dưới Linh Đế, và thậm chí có thể kết hợp Dạ Hành và Cuồng để đánh bại Linh Đế cấp thấp nếu đối phương bất cẩn.

Bích Diệp dường như đã thực sự ngủ, Dương không nghĩ ngợi nữa, dùng cánh tay vừa lành và cánh tay giả từ Hắc Kim Thánh Khải tạo thành để bế cơ thể mềm mại của Bích Diệp, đưa nàng lên căn nhà gỗ trên ngọn cây, đặt nàng lên chiếc võng kết bằng dây leo, phủ chăn lên cơ thể xinh đẹp rồi hẩn cũng thay quần áo, tự tìm một góc ngồi vận công, chuẩn bị cuộc đột nhập hoàng cung.

Ở một thế giới mà ẩu đả, giết người, tranh đoạt là chuyện bình thường thì không ai lạ gì chuyện những người che kín mặt mũi đi vào quán ăn.

Có một người như vậy đi vào quán ăn nhỏ ở vùng ven biển Lăng Cô, Thừa Thiên - Huế, hẩn gọi vài món ăn đơn giản rồi ngồi nhâm nhi chút trà, lắng nghe những tiếng bàn tán xôn xao khắp gian nhà...

"Hoàng cung lại có biến lớn rồi!"

"Lại có? Nghĩa là có biến còn lớn hơn chuyện Âm Đạo hội chiếm hoàng cung sao?"

"Đúng vậy! Lần này là Âm Dương chiến! Cường Dương cung tổng tấn công Âm Đạo hội, đã đưa quân bao vây Hoàng cung."

"Cường Dương cung cũng muốn chiếm Hoàng cung? Rốt cuộc nơi đó có thứ gì đặc biệt?"

"Liệu sẽ là một trận chiến đẫm máu hay lại kết thúc chóng vánh như cuộc chiến giữa họ Nguyễn và Âm Đạo hội trước đó?"

"Nghe nói Âm Đạo hội không tốn một binh một tốt đã chiếm được Hoàng cung và trục xuất Nguyễn Phúc Vĩnh Thiên."

Ngồi nghe cuộc bàn luận, Hoài Bảo trong lòng thầm nói: "Không ngờ trong thời gian thầy trò chúng ta dưỡng thương lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy..."

Lão già đáp: "Đúng là không ngờ, không biết gia đình ngươi ra sao..."

Hoài Bảo lắc đầu: "Con không nghĩ đây là tai nạn, dễ dàng giao Hoàng cung vào tay Âm Đạo hội thì chắc chắn phụ hoàng đang âm mưu gì đó."

"Đúng nhỉ, nghe nói cha ngươi và Âm Đạo hội kia có đại thù, sao lại dễ dàng đầu hàng như vậy..."

"Vâng, và giờ thì Âm Đạo hội phải chiến đấu với Cường Dương cung. Cường Dương cung này tuy hiện nay hiếm nhân tài, nhưng thế hệ cũ thì toàn cao thủ, đặc biệt là Vô Địch và chưởng môn Dương Hư. Nếu thật sự là chiến tranh thì Âm Đạo hội phải dốc toàn lực rồi."

"Dốc toàn lực? Vậy chẳng phải núi Bạch Mã không còn ai trông coi sao?"

"Chắc còn nhưng không có cao thủ, ý sư phụ là..."

"Đến đó hỏi thăm một chuyến, không chừng tìm được hàng ngon!"

"Vâng!"

Một ngày sau khi Dương được Bích Diệp chữa lành cánh tay trái.

Hoàng thành.

Cuộc chiến giữa Cường Dương cung và Âm Đạo hội đã khai hỏa dữ dội, tường thành rung chuyển trước những đợt tấn công mạnh mẽ của chúng đệ tử Cường Dương cung, binh khí va chạm, tiếng nổ âm vang, đâu đó lại có những cuộc chạm trán giữa ánh sáng và bóng tối, giữa những trưởng lão Cường Dương cung với những cao thủ Âm Đạo hội.

Trên bầu trời, đương kim chủ môn Cường Dương cung - Dương Hư chân nhân đang đối diện với một mỹ nữ cực kỳ xinh đẹp, nhưng nàng không phải Dạ Vũ bệ hạ, mà là một nữ Chúa Tế bí ẩn, Hồ Mị Như.

Đứng bình thân giữa trời, Dương Hư chân nhân nói: "Dường như Dạ Vũ bệ hạ trọng thương vẫn chưa lành..."

Mị Như ma mị đáp lời: "Vô Địch cũng không thấy đến?"

Câu đầu là một câu hỏi, rằng tại sao Dạ Vũ không xuất hiện, còn câu sau là một đáp án, rằng Dạ Vũ đang chờ Vô Địch.

Rồi Mị Như nói tiếp: "Ta biết mục đích của ngươi là cầm chân ta, ta cũng lờ ra sức, hay là cứ đứng đây xem trò vui?"

Biết rằng Âm Đạo hội có một Dạ Vũ, nhưng Dương Hư chân nhân không hề biết rằng ngoài Dạ Vũ, Âm Đạo hội còn có một mỹ nhân khác cũng cấp Chúa Tế, hơn nữa còn không hề thua kém lão, điều này khiến Dương Hư cảm thấy bất an, bởi lão biết Âm Đạo hội còn một Chúa Tế khác...

Trong lúc chiến sự đang diễn ra, từ phía ngoài Hoàng thành, một âm thanh kì lạ càng lúc càng đến gần, rồi một khối kim loại đen trông như trâu điên phóng đến, cuỡi trên đó là một cô bé xinh xắn, một tên

thanh niên cầm hai sừng trâu và ngồi sau là một thằng nhóc...

"Giữ chặt!" Dương quát lớn, sau đó đạp số xe, Truy Ảnh sang số 4, hóa thành Truy Ảnh Thánh Cơ bắn lên bầu trời, lướt qua vùng chiến sự, liên tục tránh thoát tên bay đạn lạc và xông thẳng vào Hoàng cung.

Mị Như lập tức phát hiện, nhưng không ra tay ngăn cản bởi nàng biết Dương Hư chân nhân sẽ ra tay ngăn cản nàng...

Dạ Vũ bệ hạ mặc hoàng bào uy nghiêm đang ngồi chễm chệ trên ngai vàng, tay chống cằm nhìn về khoảng trời trước đại điện, nơi Truy Ảnh Thánh Cơ lao đến và đáp xuống, trượt một đường dài vào thẳng bên trong, đối diện Dạ Vũ.

"Đến hơi chậm đó..." Dạ Vũ lạnh lùng lên tiếng.

Truy Ảnh Thánh Cơ chuyển thành Truy Ảnh Cuồng Pháo trên vai Dương, hai bên là Bích Diệp và Vô Địch, cả ba đã sẵn sàng cho cuộc tử chiến...

Chương 183

Chương 184: Ngai Vàng

Âm thanh chiến tranh vang khắp vùng trời Hoàng thành, nhưng bên trong hoàng cung, nơi hoàng đế tự xưng Dạ Vũ bệ hạ đang ngồi lại im lặng một cách chết chóc...

Dương, Bích Diệp và Vô Địch đang cực kỳ căng thẳng dù đối diện họ chỉ có một Dạ Vũ mang thương thể chưa lành.

Dạ Vũ mang thương tích, nhưng ba người Dương, Bích Diệp và Vô Địch cũng không hề lành lặn, cả ba đều gặp vấn đề và buộc phải đánh bại Dạ Vũ trong thời gian cực ngắn, hoặc là thất bại.

Rồi không nói không rằng, và khiến Dạ Vũ không thể ngờ đến, rằng kẻ xông lên tấn công nàng đầu tiên lại chính là...

Tiên Long hóa thành Hắc Vũ Tiên Long, Dương thực hiện một bước Dạ Hành áp sát Dạ Vũ trong khi một chân tích tụ Hắc Lôi và Huyết Hỏa.

"Hắc Lôi Huyết Hỏa Cuồng!"

Ngay từ đầu Dương đã Tiên Long hóa, thực hiện một bước Dạ Hành và tung ra sát chiêu mạnh nhất, điều này khiến Dạ Vũ bối rối thấy rõ.

Trong khi Dương tung cước, Dạ Vũ hoàn toàn có khả năng giết chết Dương một cách dễ dàng, nhưng chính sự dễ dàng khiến nàng bối rối, chẳng lẽ Bích Diệp và Vô Địch sẽ để nàng giết Dương? Chắc chắn là không, vậy nên đây là cái bẫy!

Xác định là bẫy, Dạ Vũ liền tránh khỏi ngai vàng.

Đúng là bẫy, nhưng là cái bẫy cực kỳ liều mạng, bởi thực tế nếu Dạ Vũ ra tay thì Dương chỉ có nước chết chắc, nhưng hắn buộc phải làm vậy, vì đây là cách duy nhất để hắn có thể thực hiện phần quan trọng nhất của kế hoạch, Dương tiếp cận ngai vàng.

Bởi vì ngai vàng triều Nguyễn hiện tại chính là con đường tiến vào nơi cất giữ cơ thể Ánh Dương.

ẦM!

Dương giậm chân xuống đất, Hắc Lôi Huyết Hỏa Cuồng bùng nổ làm nền gạch vỡ tung tóe, duy chỉ có ngai vàng vẫn trụ vững. Nền gạch vỡ tan cũng để lộ bên dưới là một hình khắc vòng tròn lấy ngai vàng triều Nguyễn làm tâm, khá giống trận đồ bát quái.

Mượn phản lực từ cú giậm chân, Dương nhảy lên ngồi vào ngai vàng trong khi cơ thể hắn giải trừ trạng thái Hắc Vũ Tiên Long.

Còn Dạ Vũ, ngay khi nhận ra mình bị lừa thì nàng liền bị Bích Diệp trong dạng trường thành xông vào tấn công tới tấp.

"Hừ! Hay lắm!" Bị Bích Diệp ngăn cản, Dạ Vũ vừa phản đòn vừa tìm cơ hội tấn công Dương, nàng tạo ra kiếm bóng tối bắn thẳng về phía Dương trong khi tên này đang ngồi nhắm mắt trên ngai vàng.

Nhưng còn có Vô Địch, theo kế hoạch, Vô Địch cũng biến lớn và tiến đến đánh chặn những đợt tấn công của Dạ Vũ để bảo vệ Dương trong khi hắn mở cổng.

Hoàng cung không ngừng rung chuyển trước linh lực khủng khiếp của Bích Diệp và Dạ Vũ. Dương ngồi trên ngai vàng, dù sợ muốn tè

ra quần nhưng vẫn cố tập trung dùng linh lực hệ Ánh Sáng vừa có được để khai mở phong ấn. Phải nói thêm là từ sau khi hấp thụ Thiên Cực Thánh Quang, Dương cũng đã có thể dùng lại Google dù vẫn còn những hạn chế, ví dụ như thông tin về các dị năng tối hậu.

Theo linh lực Ánh Sáng được truyền vào ngai vàng, hình vẽ dưới nền đại điện bắt đầu phát sáng.

Đang đánh với Bích Diệp, phát hiện ra hiện tượng lạ khiến Dạ Vũ vừa mừng vừa lo, mừng vì mục đích nàng chiếm Hoàng cung này chính là để mở phong ấn lấy thể xác của Ánh Dương nhưng chưa được, còn lo là vì sợ Dương sẽ tiến vào và cứu sống Ánh Dương thành công.

Mắt thấy vòng sáng dưới nền bắt đầu chuyển động, còn những đòn tấn công của mình vào Dương đều bị cản phá, Dạ Vũ chợt gọi to: "Đại Phú!"

"Có thuộc hạ!"

Lập tức, một quầng tối đen lướt đến và hình thành một cơ thể người già nua, một Chúa Tể khác của Âm Đạo hội, Đại Phú.

Dạ Vũ không ngu ngốc một mình đối đầu với Bích Diệp và Vô Địch, vậy nên Đại Phú được giấu sẵn để phòng tình huống nguy cấp như hiện tại.

Nhìn Dương đang ngồi trên ngai vàng, Đại Phú nói: "Vậy ra đây là kẻ đã hại chết hai đứa cháu của lão sao..."

Có Google nên Dương biết trước Đại Phú đang nấp sẵn, và cũng biết hai đứa cháu mà lão nói đến, chính là hai gã thành viên Âm Đạo hội mà Dương và Bảo cùng Phong Linh Nhi đang ở rừng Pù Mát,

Đại Vũ và Đại Du.

Duyên số, Dương tham gia cuộc thi do Nữ Thần Sinh Mệnh - Bích Diệp sáng lập và đ-ng độ Âm Đạo hội, một thời gian sau, Dương và Hoài Bảo lần nữa đ-ng độ Âm Đạo hội và được Bích Diệp cứu mạng, rồi giờ đây, hẳn lại cùng Bích Diệp đối đầu những cao thủ mạnh nhất của Âm Đạo hội, liệu thù oán sẽ được giải trong trận đánh này hay lại kết dài thêm thù hận?

Dương không có đáp án, và cũng không quan tâm, bởi vì lúc này, Đại Phú đảm nhận nhiệm vụ ám sát hẳn đã bắt đầu hành động...

Bích Diệp không kịp quay lại, Vô Địch còn bận cản phá phía sau, Đại Phú đang ở trước mặt Dương, thanh đao dài giờ lên rồi bổ thẳng xuống đầu Dương một cách cực nhanh và dứt khoát...

Chết chắc, nhưng lúc lưỡi đao sắp chạm tóc, Đại Phú thấy Dương mỉm cười...

Rồi Đại Phú kinh ngạc phát hiện giữa trán Dương từ lúc nào đã xuất hiện một dấu ấn trông như một tia sét màu đen.

Là biểu tượng của trạng thái Giác Ngộ.

"Dạ Hành!" Đại Phú dù đã được báo trước về Dạ Hành nhưng cũng không khỏi kinh ngạc khi thấy Dương biến khỏi đường đao của lão trong gang tấc.

Khi Dương biến mất, Đại Phú càng thêm kinh ngạc khi thấy một luồng sáng thần tốc bắn vào mình...

BINH!

Đòn đánh thần tốc của Vô Địch khiến Đại Phú trọng thương vắng xa, còn Dương sau khi Dạ Hành lên cao đã rơi xuống ngai vàng, tiếp tục quá trình khai mở phong ấn.

Chợt có tiếng vỗ tay vang lên, Vô Địch giật mình nhìn vào một góc, nơi có một kẻ bịt mặt không biết xuất hiện từ lúc nào, và đang đứng trên không...

Vừa vỗ tay, kẻ bịt mặt vừa tán dương: "Hay! Đúng là một kế hoạch cướp ngai vàng xuất sắc!"

Kẻ bịt mặt nói tiếp: "Vô Địch phải không? Nghe danh đã lâu, hôm nay mới có dịp gặp mặt..."

Khi kẻ bịt mặt đang nói, Vô Địch lại quay sang bảo vệ Dương khỏi những đợt tấn công của Dạ Vũ.

"Vô Địch cẩn thận!" Dương quát lên khi thấy kẻ bịt mặt xông đến tấn công Vô Địch.

BINH!

Vô Địch vội quay sang đỡ đòn của kẻ bịt mặt, một vụ va chạm khủng khiếp khiến Vô Địch vắng ra sau, va lưng vào tường, còn kẻ bịt mặt cũng lùi lại mấy bước mới có thể đứng vững.

"Người là ai?" Vô Địch hỏi, kẻ bịt mặt đã dùng linh lực vô hệ đánh ngang linh lực quang hệ của gã, đây là điều mà Vô Địch cho rằng trong cấp Chúa Tể gần như không ai làm được.

"Một kẻ vô danh!" Gã bịt mặt hờ hững đáp, sau đó lần nữa xông vào đối đầu với Vô Địch.

Và lúc này thì Dương không còn sự bảo vệ của Vô Địch, còn vòng sáng dưới nền nhà đang xoay chuyển càng lúc càng nhanh, ngai vàng cũng sáng lên rực rỡ, dấu hiệu cho thấy cổng dịch chuyển sắp hoạt động.

Nhưng rồi, một thanh kiếm bóng tối khổng lồ hiện ra trên đỉnh đầu Dương và bắt đầu đâm xuống...

Với thực lực hiện tại, tuy không còn chịu ảnh hưởng xấu của Dạ Hành nhiều như trước, nhưng Dương vẫn không đủ khả năng dùng được bước Dạ Hành thứ 3...

Vô Địch bị đánh văng đi xa, Bích Diệp cũng đang yếu thế...

"Ta xem lần này ai cứu được ngươi!" Dạ Vũ đặc ý nói, thanh kiếm do nàng tạo ra đâm xuống...

Rồi khựng lại...

Vì bên cạnh Dương, từ lúc nào đã xuất hiện một cô gái vô cùng xinh đẹp, mái tóc vàng óng, cơ thể sáng rực...

"Ánh Dương?" Dạ Vũ kinh ngạc nói, nhưng sau đó nhận ra là không phải...

Là bản sao của Ánh Dương do Thiên Ảnh Dị Thú tạo ra, nhưng không phải một bản sao tầm thường, mà là bản sao cấp Chúa Tể...

Phong ấn mà Ánh Dương đặt lên Thiên Ảnh Dị Thú đã được phá giải, bên cạnh Dương là một Thiên Ảnh Dị Thú với toàn bộ thực lực, trong hình dạng của Ánh Dương, Thiên Ảnh đang ngăn cản thanh kiếm bóng tối liền trừng mắt nhìn sang Dạ Vũ và nói, là nói, bằng tiếng người: "Hôm nay dù ta có chết ở đây thì cũng phải chết sau khi

chủ nhân đã sống lại!"

Rồi Thiên Ảnh gào lên, toàn lực bộc phát làm thanh kiếm bóng tối khổng lồ bắt đầu vụn vỡ...

Ngai vàng mà Dương đang ngồi cũng tỏa sáng chói lóa...

Dạ Vũ đánh văng Bích Diệp, điên cuồng lao đến...

Thiên Ảnh chắn giữa Dương và Dạ Vũ, cất tiếng dặn dò: "Người nhất định phải hồi sinh chủ nhân..."

Dương gật đầu, rồi cảnh vật trước mắt hẳn thay đổi...

Dương vẫn ngồi trên ngai vàng, nhưng ngai vàng đang nằm bên trong một quả cầu, trông như mặt trời thu nhỏ, và trước mặt Dương là một chiếc giường, nơi một cô gái có hình dạng giống hệt như hình dạng cô gái mà Thiên Ảnh Dị Thú biến thành, đang yên ngủ.

Dương tiến đến ngắm nhìn cô gái xinh đẹp hoàn mỹ, nàng dù ngủ nhưng môi vẫn mím một nụ cười rạng rỡ khiến Dương tự hỏi rằng, có phải khái niệm "nụ cười tỏa nắng" là từ nàng mà ra?

Rồi Dương lấy quả tim của Ánh Dương ra từ Lục Diện, quả tim này sau khi được Dương cứu khỏi chiến trường Lê - Mạc thì đã trở nên âm đạm. Nhưng trong quá trình Dương tiếp nhận Thánh Quang tẩy lễ ở Cường Dương cung thì lại sáng lên nhờ tiếp thu một phần Thánh Quang. Và khi đó thì quả tim lại có thể nói chuyện và đã cùng Dương giải phong ấn cho Thiên Ảnh Dị Thú rồi lại trở nên âm đạm như hiện tại.

Nhưng Dương đã có cách cứu chữa, chính là truyền Thiên Cực Thánh Quang vào quả tim.

Sau một thời gian, ánh sáng của quả tim sáng dần lên, và có giọng thều thào phát ra: "Đa tạ công tử đã cứu giúp..."

Cách xưng hô có phần quái lạ trong thời đại này, nhưng Dương biết đây là do Ánh Dương bị giam cầm trong bí cảnh suốt vài trăm năm qua nên vẫn chưa biết những thay đổi ở hiện tại.

Hắn ấp úng đáp: "A... đừng bận tâm, giờ ta làm thế nào với trái tim nàng đây?"

Ánh Dương đáp: "Phiền công tử tiếp tục nạp Thiên Cực Thánh Quang, khi đủ lực thì ta sẽ tự lo liệu phần còn lại..."

Dương tiếp tục truyền Thiên Cực Thánh Quang vào quả tim, đến một lúc sau thì quả tim chợt lơ lửng bay khỏi tay Dương và tiến vào vị trí ngực trái trên cơ thể Ánh Dương,

"Phiền công tử nhắm mắt lại..."

"Được!"

Dương gật đầu rồi nhắm hờ mắt chứ không nhắm chặt vì hắn nghĩ sắp được lên chiêm ngưỡng ngực trần của Ánh Dương. Nhưng hắn đã làm to! Cả cơ thể và trái tim Ánh Dương chợt bùng phát ánh sáng chói lóa đến nỗi Dương choáng váng bật ngửa ra sau rồi mất một lúc lâu mới hồi phục, cũng là lúc ánh sáng kia tắt hẳn, cơ thể Ánh Dương cũng bắt đầu có dấu hiệu sống lại...

Cơ thể xinh đẹp khẽ động theo từng hơi thở, nhưng nàng vẫn nằm yên...

Dương biết Ánh Dương cần thời gian để khôi phục, hắn cũng không

còn cách nào đành ngồi tranh thủ vận công khôi phục linh lực trong lúc chờ đợi...

Hết chương 184

Chương 185: Dạ Vũ

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Dương đang ngồi vận công thì chợt phát hiện Ánh Dương cử động.

Dương tiến đến đỡ nàng dậy.

"Đa tạ công tử..."

"Nàng cảm thấy thế nào rồi?"

Ánh Dương gật đầu đáp: "Đã ổn định, nhưng sẽ cần thời gian hồi phục..."

Dương muốn chờ Ánh Dương hồi phục cho an toàn, nhưng bên ngoài, Bích Diệp, Vô Địch và Thiên Ảnh Dị Thú đang nguy kịch nên hẳn cũng muốn ra ngoài càng sớm càng tốt: "VẬY..."

Hiểu nỗi lo trong lòng Dương, Ánh Dương ngắt lời: "Chúng ta cứ ra ngoài giải quyết mọi chuyện trước..."

"Được!"

Dương vội ngồi lên ngai vàng để kích hoạt cổng dịch chuyển, Ánh Dương cũng tiến tới đứng cạnh.

Không gian trước mặt Dương dần biến đổi rồi hiện ra gian cảnh bên trong hoàng cung với đầy vết tích tan hoang, nhưng đã không còn âm thanh chiến tranh...

Trước mắt Dương là bóng lưng một cô bé đẫm máu, Bích Diệp giống như đang bay lơ lửng, nhưng thật ra là đang bị Dạ Vũ bóp cổ giơ lên cao.

"BÍCH DIỆP!"

Dương gào to rồi xông tới nhưng bị Ánh Dương kéo lại: "Cẩn thận có bẫy!"

Thấy Ánh Dương, Dạ Vũ toàn thân cũng đầy thương tích nói: "Ánh Dương, đã lâu không gặp."

"Dạ Vũ, thả Bích Diệp ra..."

"Thả?" Dạ Vũ cười nhạt rồi vung tay tát mạnh vào mặt Bích Diệp.

Dương tức giận xông lên nhưng bóng của Dạ Vũ chợt hóa thành những sợi dây đen trói chặt tay chân Dương lại.

Ánh Dương cũng định cứu Bích Diệp và cũng bị Dạ Vũ ngăn cản, dù Dạ Vũ đã gần kiệt sức nhưng Ánh Dương cũng chỉ vừa mới hồi sinh, chưa đủ khả năng đánh bại Dạ Vũ.

"Thả Bích Diệp ra! Nếu không ta sẽ giết ngươi!" Dương gào thét vẫy vùng trong vô vọng.

"Giết ta?" Dạ Vũ cười lạnh, tiếp tục tạo ra những dây bóng tối trói chặt Bích Diệp trước mặt Dương, rồi nàng tạo ra một roi khác trên tay, dùng để quất mạnh vào người Bích Diệp.

"Giết đi!"

"DỪNG LẠI!" Dương và Ánh Dương cùng la to.

Nhưng chỉ làm Dạ Vũ càng quất mạnh hơn vào người Bích Diệp, vừa quất roi vừa cười độc địa thách thức: "Này thì dừng! Này thì dừng! Người càng nói ta càng đánh mạnh hơn!"

Mỗi đường roi quất vào lại khiến cơ thể nhỏ bé của Bích Diệp đổ máu, lòng Dương cảm thấy như những đường roi kia đang quất vào tâm can hắn, hắn run rẩy, hắn vẫy vùng, lòng hắn điên cuồng gào thét nhưng răng hắn phải cắn chặt môi để ngăn mình tuôn ra những lời chửi mắng vì chỉ khiến Dạ Vũ càng thêm khoái chí...

Còn Ánh Dương cũng đang vừa chống đỡ toàn lực vừa không ngừng khuyên can: "Dạ Vũ! Tỉnh lại đi! Đừng gây thêm tội lỗi nữa..."

Dạ Vũ cười độc địa: "Tội lỗi? Ha! Ta, Nữ Thần Bóng Tối, trở thành một kẻ thấp hèn phải phục tùng mệnh lệnh người khác như vậy là tại ai? TẠI AI!"

Ánh Dương bật khóc và quỳ gục xuống: "Là tại ta... Là tại ta... Vậy nên người đừng làm đau Bích Diệp nữa... Hãy để ta thay thế..."

Dạ Vũ lạnh lùng đáp: "Thay thế? Người nghĩ nếu ta để Bích Diệp sống thì sau này ta còn được yên ổn sao? Hôm nay ta quyết định sẽ chết, vậy nên ta phải chết cho sáng khoái! Ha ha..."

Cười xong một trận, Dạ Vũ giơ tay chụp lấy đầu Bích Diệp và siết chặt...

"DỪNG LẠI!"

Dương gầm lên dữ dội, trong lúc tuyệt vọng nhất, hắn chợt cảm thấy giữa trán mình có cảm giác nóng ấm...

Rồi trong gian đại điện, hàng trăm hàng ngàn tia sáng mong manh đủ màu sắc hiện ra như một cơn mưa ánh sáng rực rỡ...

Rồi những sợi dây bóng tối của Dạ Vũ co lại và tan biến...

Ánh Dương thoát khỏi không chế, mắt nàng long lanh trong cơn mưa ánh sáng...

Ánh Dương kinh ngạc nói: "Ngân hà lạc cửu thiên...!"

Trái ngược với vẻ vui mừng của Ánh Dương, Dạ Vũ kiệt sức buông Bích Diệp xuống rồi bản thân nàng cũng quỳ xuống, gương mặt thẫn thờ. Phút xuất thần, Dương bộc phát dị năng tối hậu của Thiên Cực Thánh Quang và đã phá tan mọi kế hoạch của nàng...

Ánh Dương nhìn Dương bằng ánh mắt đầy biết ơn, vừa rồi nàng định chọn cách cùng chết với Dạ Vũ để cứu Bích Diệp, nhưng Dương lại dùng dị năng tối hậu kịp thời.

Dương thì không biết tại sao và bằng cách nào mà dùng được Ngân hà lạc cửu thiên, nhưng hẳn thờ phào nhẹ nhõm khi thấy Dạ Vũ đã bị ngăn cản. Giờ Dương mới đưa mắt nhìn ra ngoài sân, Vô Địch và Thiên Ảnh nằm bên ngoài, Thiên Ảnh thì lông chuyển thành màu máu nhưng vẫn thờ thoi thóp, còn Vô Địch trở lại dạng thiếu niên, toàn thân không chút thương tích, Dương nghĩ có lẽ cả hai đã liều mạng hợp sức đánh đuổi kẻ bịt mặt, và Vô Địch đã tái sinh, vì Vô Địch họ Hoàng.

"Công tử..." Ánh Dương gọi Dương sau khi ra tay phong ấn linh lực của Dạ Vũ.

"Hà?"

Ánh Dương nói: "Ta cần nhiều ánh sáng mặt trời nên sẽ ra ngoài sân để chữa thương cho Bích Diệp và Thiên Ảnh..."

"Được! Vậy còn..."

Dương nhìn Dạ Vũ, chợt Bích Diệp giơ tay níu áo hắn và nói: "Đừng... giết..."

Dương nhìn Bích Diệp toàn thân máu đổ, trong lòng thương xót vô cùng, hắn gật đầu đồng ý.

Ánh Dương bế Bích Diệp ra sân, nàng quay lại nhìn Dương, lo lắng nói: "Phiền công tử..."

Dương gật đầu, cửa đóng lại...

Dương chậm rãi bước đến ngòi lên ngai vàng...

Dạ Vũ vẫn quỳ trước ngai vàng, Dương biết giờ mới là lúc hắn phải thực hiện sứ mệnh quan trọng nhất trong chiến dịch này.

"Muốn chém muốn giết thì tùy ngươi!" Dạ Vũ vô cảm nói.

Dương cười lạnh, sau những gì Dạ Vũ gây ra cho Bích Diệp, Dương hận đến nỗi không còn muốn giết mà chỉ muốn làm Dạ Vũ đau đớn hối hận cả đời...

"Giết ngươi? Bích Diệp vì lo sợ Tử Linh giết ngươi nên phải tự nàng liều mạng tìm cách cứu ngươi! Đổi lại được gì? Bị ngươi hành hạ thừa sống thiếu chết!"

"Chút đòn roi có đáng là gì..."

"Chút đòn roi có đáng là gì? Hay! Hay lắm! Ta không thích đánh phụ nữ, lại không muốn tha thứ cho những gì cô đã làm với Bích Diệp..."

"Thì sao? Người không muốn làm ta đau, cũng không để cho ta thoải mái, có thấy mâu thuẫn không?"

Dương lắc đầu: "Không! Ta sẽ khiến cô vừa đau vừa sợ!"

Nói xong, Dương tiến đến tóm cổ áo Dạ Vũ và ném nàng lên ngai vàng.

Vẫn trong hoàng bào oai phong nhưng mình đầy thương tích, vẫn gương mặt mỹ miều nhưng đầy nét hoang mang, Dạ Vũ bệ hạ ngồi trên ngai vàng nhưng đã không còn uy nghiêm đế vương như trước, nàng lo lắng hỏi: "Người muốn làm gì?"

"Làm tình!" Dương đáp dứt khoát, hấn tự cởi quần áo mình ra rồi tháo tung ngực áo Dạ Vũ, xé váy nàng ra rồi hạ người đẩy mạnh...

"A!!!"

Dạ Vũ trợn mắt và hét lên trong tột cùng đau đớn, nàng, xinh đẹp và kêu ngạo, có mơ cũng không thể ngờ được rằng có ngày, một kẻ nàng xem như sâu kiến, lại dám đem cái thứ của quý bản thủ của hấn cầm thẳng và dứt khoát vào cõi mộng trinh nguyên của nàng...

"TÊN KHỔN KIẾP!" Đau đớn và nhục nhã, Dạ Vũ chỉ hận không thể bằm Dương ra làm trăm ngàn mảnh...

Nhưng bất chấp, Dương rút dương vật ra sau một cú đâm toàn lực, và rồi, cùng với máu đào còn vương trên thân, "thanh bảo kiếm" của Dương lại lần nữa hung bạo đâm mạnh vào.

"Á!!! TA GIẾT NGƯỜI! TA BẮM CHẾT NGƯỜI!"

Trước tiếng la mắng, Dương cố tình cười đùa với gương mặt thỏa mãn để xát thêm muối vào nỗi đau của Dạ Vũ, rồi hấn đưa tay tóm lấy quả đào tiên mềm mại của nàng...

"BUÔNG CÁI TAY DƠ BẮN CỦA NGƯỜI RA! Á!"

Dương tóm lấy đầu ti đỏ hồng xinh xắn và véo mạnh.

"CHÓ MÁ! Á!!!"

Mặc cho Dạ Vũ chửi rủa, Dương cứ nghịch phá, đồng thời cứ mỗi lần Dạ Vũ chửi thì hấn lại đâm kiếm thật mạnh vào âm đạo nàng, chửi càng lớn, đâm càng mạnh, thậm chí, Dương còn nghĩ đến ý tưởng dùng Cuồng vào dương vật, nhưng lại sợ Dạ Vũ không chịu đựng được nên đành thôi.

"TA GIẾT NGƯỜI! A!"

"BUÔNG RA! Á!"

Bị kẻ khác nghịch phá cơ thể, Dạ Vũ đau đớn và nhục nhã nhưng vẫn kiên cường chửi mắng dù bản thân không còn sức chống cự. Nhưng dù chửi mắng điên cuồng, Dạ Vũ vẫn không thể phủ nhận cảm giác kì lạ mà những đòn trừng phạt của Dương mang lại, đúng như hấn nói, tuy đau nhưng lại khiến nàng thấy có một cơn sướng âm ỉ trong cơn đau, và cứ sau mỗi cú đâm thì âm đạo nàng càng thêm ướt át và từ ghét bỏ lại chuyển sang mong chờ lần đâm kế tiếp...

"HỰ! ĐỒ ĐÊ TIỆN! TRÁNH XA TA... Á! A! A!"

Sau một hồi tấn công từ tốn, Dương cảm thấy âm đạo của hội trưởng Âm Đạo hội đã được thâm thủy bôi trơn hoàn hảo, liền chuyển sang chế độ dập liên tục mà vẫn giữ nguyên lực đẩy.

"A! Á! HỤ! A!"

Dạ Vũ đã không còn tâm trí để mắng, những cú đâm hung hãn và thần tốc của Dương khiến nàng phải nghiêng chặt răng chịu đựng, gương mặt tuyệt mỹ luôn nhìn Dương bằng ánh mắt căm ghét giờ đã ngấn lệ, hai bầu ngực tròn trịa không ngừng đong đưa dưới áo bào hoàng đế.

Nhìn vị nữ hoàng oai phong hùng mạnh giờ nằm ngửa trên ngai vàng cho mình tha hồ xâm chiếm, mỗi cú hấn đẩy vào làm thâm thủy trong nàng tóe ra như mưa phùn, mỗi cú hấn rút ra làm cơ thể nàng quăng quại trong thỏa mãn và đợi chờ, cùng với gương mặt xinh đẹp tuyệt trần liên tục đổi nét trong cuộc đấu tranh giữa sướng khoái và tuổi nhục khiến khoái cảm chinh phục trong Dương tăng đến cực hạn...

Nhưng tư thế khom người trước ngai vàng khá khó để có thể tung hết sức, nên Dương lật người Dạ Vũ lại để ép nàng vào tư thế quỳ trên ngai vàng, mông ưỡn ra sau.

Lần nữa đẩy ngón kiếm vào khe suối thơm lành, Dương vỗ mạnh tay vào mông Dạ Vũ khi nàng tung ra thêm một tiếng chửi mắng rồi tiếp tục đẩy mạnh.

"A! A! Á! ĐỪNG!"

Hoàng bào tuột khỏi vai và bị Dương ném đi, lúc này thì Dạ Vũ hoàn toàn trần trụi trên ngai vàng, khoe ra bờ mông to tròn, làn eo cong vút cùng bờ vai thanh mảnh tuyệt diệu...

Hương da nàng hòa tan cùng mùi máu...

Tóc đen bông bênh...

Dạ Vũ cắn chặt răng để ngăn mình phát ra những tiếng rên đồng thuận...

Rồi tay hắn ôm eo kéo nàng áp lưng sát vào ngực hắn...

Cái thứ ghê tởm kia vẫn không ngừng xông phá sâu trong người nàng...

Mặt hắn tựa vào mặt nàng...

Ấm áp quá...

Môi hắn chạm vào má nàng, đây là hôn sao...

Dễ chịu quá...

Tò mò...

Nàng xoay mặt để liếc nhìn hắn, nhưng vô tình, môi nàng chạm vào môi hắn...

Dịu dàng quá, bình yên quá...

Khác hẳn cái sự hung bạo mà hắn đang duy trì bên dưới...

Vậy nên nàng vô thức đáp lại...

Trong linh hồn có gì đó kêu gọi...

Nàng cũng vô thức đáp lại...

Trong linh hồn có gì đó tan biến...

Nàng không quan tâm nữa, bởi cả người nàng đang run lên, hấn cũng vừa cắm vào lần cuối...

Cái thứ kia đang co giật, có thứ gì đó tuôn ra...

Bên ngoài, sau khi thấy Bích Diệp và Thiên Ảnh đã ổn định, Ánh Dương lo lắng nhìn vào đại điện, sau một lúc lâu không còn nghe tiếng la hét của Dạ Vũ, nàng tiến đến gõ cửa.

"E hèm! Đã xong rồi..." Dương gọi ra sau khi mặc quần áo vào người.

Ánh Dương đẩy cửa bước vào, lo lắng hỏi: "Dạ Vũ ổn chứ?"

Dương gật đầu đưa mắt sang bên cạnh: "Hình như không được ổn... Ủa đâu mất tiêu rồi?"

Dạ Vũ vừa ngồi bên cạnh đã biến mất, Dương giật mình đứng dậy tìm thì phát hiện nàng đang nấp sau ngai vàng.

Ngồi co ro trong bóng của ngai vàng, thấy Dương phát hiện mình, Dạ Vũ hoảng sợ chạy đến nấp sau lưng Ánh Dương, đôi mắt đen vẫn chăm chú nhìn Dương đề phòng.

Dương cho rằng Dạ Vũ đã bị sốc tâm lý sau khi bị hấn cưỡng hiếp, nhưng lại khó hiểu khi thấy Ánh Dương mỉm cười hạnh phúc: "Đây mới là Dạ Vũ..."

Lúc này thì Dương mới hiểu, rằng Nữ Thần tà nhất trong các Nữ

Thần, Nữ Thần Bóng Tối - Dạ Vũ, không phải Dạ Vũ tàn ác mà Dương từng biết, mà là người được Bích Diệp nhận xét bằng hai từ "nhút nhát".

"Vậy nàng "tà" ở điểm nào?" Dương tự hỏi, và lập tức có ngay đáp án.

Sau lưng Ánh Dương, Dạ Vũ liếc Dương trong khi miệng nàng không ngừng lầm bầm những câu như nguyên rủa: "Tên ác ôn, tên minh béo, tên dâm tặc, ta nguyên rủa mi, ta sẽ khiến ngươi đêm ăn không ngon, ngày ngủ không yên..."

"Ặc!"

Cuộc đại chiến kết thúc, Dương theo những người khác trở về Cường Dương cung nghỉ ngơi...

Đêm khuya, Dương không ngủ mà ngồi vận công để trải nghiệm những thành quả mà hắn đạt được trong cuộc chiến, chợt có tiếng cửa khẽ mở...

Một bóng đen len lén bước vào...

Áo trắng, tóc xõa, chân không chạm đất...

Tiến đến bên giường, đối diện Dương và cất tiếng lầm lì u oán...

"Ta là ma đây... HUUU...."

Dương mở mắt ra nhìn, rồi nhắm lại, tỉnh rụi.

Sợ Dương bị lãng tai nên nghe không rõ, "ma nữ" lại gầm gừ: "Ta là ma đây... Không phải Dạ Vũ đâu, huuuu..."

Dương thở dài rồi nhếch miệng nói: "Có con ma nào xinh như người không?"

Thấy phản ứng của Dương không đúng như mình mong đợi, Dạ Vũ bối rối gãi đầu suy nghĩ rồi lại hằm hừ: "Ta là ma nữ xinh đẹp đây... Làm ơn sợ đi mà... Huuu..."

Kết quả, ma nữ xinh đẹp bị Dương kéo lên giường đè ra hấp diêm một trận rồi khóc lóc chạy về...

Hết chương 185

Chương 186: Không Xác Định

Thời điểm diễn ra cuộc chiến giữa Cường Dương cung và Âm Đạo hội tại hoàng cung Hoàng thành, Nguyễn Phúc Vĩnh Thiên đang ngồi ở Thiên Ý lâu bên cạnh dòng sông Hương thơ mộng...

Môi nhấp tách trà thơm, Vĩnh Thiên bình thản nhìn vào bàn cờ trước mặt, đặt tay di chuyển một quân cờ dù phía đối diện không có ai.

Lâu chủ Ngọc Lan lướt đến, thấy Vĩnh Thiên ngồi đánh cờ một mình liền tò mò hỏi: "Cờ này đấu thế nào khi cả hai phe vốn cùng một chủ?"

Vĩnh Thiên mỉm cười đáp: "Người còn có đấu tranh nội tâm, sao cờ cùng một chủ không thể nội chiến?"

Ngọc Lan gật gù: "Hai phe cờ đấu nhau, cuối cùng dù tổn thất thế nào thì bàn cờ vẫn thuộc về chủ. Nhân đây, xin chúc mừng thành chủ sắp đoạt lại Hoàng thành mà không hao chút binh tướng..."

Vĩnh Thiên cúi đầu khiêm tốn đáp: "Không dám... Nếu không nhờ sự gợi ý của lâu chủ thì Vĩnh Thiên lúc này có lẽ đang ôm hận dưới suối vàng rồi..."

"Thành chủ quá lời, từ một gợi ý nhỏ mà suy ra kế vườn không nhà trống kết hợp với ngư ông đắc lợi thì quá khâm phục tài trí của thành chủ rồi."

"Mà cũng đến lúc đi thu dọn tàn cuộc rồi..." Vĩnh Thiên nhìn về

hướng Hoàng cung nói rồi cúi đầu chào lâu chủ Ngọc Lan: "Xin cáo từ, ân này tất báo!"

Chào xong, Vĩnh Thiên cất bước bay về Hoàng cung đang ngập tràn khói lửa.

Màn đêm tĩnh lặng, Dương đang ngồi trên giường thì có tiếng gõ cửa...

Tiếng Ánh Dương gọi vào: "Công tử..."

Nghe tiếng Ánh Dương nửa đêm gọi cửa, trong đầu Dương lập tức liên tưởng đến cái gọi là "lấy thân báo đáp", liền tức tốc chạy ra mở cửa.

Ánh Dương đứng trong màn đêm nhưng vẫn toát ra vẻ đẹp huyền ảo như ánh trăng tròn, thấy Dương mở cửa, nàng nói: "Xin công tử thứ lỗi vì sự đường đột..."

"A! Không sao đâu ạ! Người tìm ta giờ này hẳn là có chuyện quan trọng?"

Thấy Dương xưng hô lễ phép, Ánh Dương nói: "Công tử, chàng đối với Ánh Dương có ân cứu mạng nên không cần câu nệ, xin cứ gọi ta là Ánh Dương..."

"A... Được..."

"Ta đến để báo cho công tử biết rằng Bích Diệp, Vô Địch và Thiên Ảnh đều đã ổn định..."

"Vậy thì tốt quá, ta muốn đến thăm họ..."

"VẬY MỜI CÔNG TỬ."

Dương theo Ánh Dương đến nơi trị liệu Bích Diệp, Vô Địch và Thiên Ảnh, Dương Hư chân nhân cũng có mặt và đảm nhận nhiệm vụ canh cửa khiến Dương không khỏi ngạc nhiên.

Vô Địch, Bích Diệp và Thiên Ảnh đang ngồi trong một vòm sáng hình bán cầu, Dạ Vũ cũng có mặt và đang cặm cụi khâu vá thứ gì đó.

Thấy Dương đến, Vô Địch trong dạng thiếu niên nhướng mày nói: "Còn tốt chán nhỉ?"

"Hả? Là sao?" Dương hỏi.

Vô Địch đáp: "Còn sao nữa, bọn ta đánh đến liều mạng, phần tốt lại do người hưởng..."

"Ặc!" Dương hiểu ý là Vô Địch đang ganh tỵ với "trận chiến" của hắn và Dạ Vũ.

Nhưng khi Dương không biết lời nào để đáp lại thì Ánh Dương nói: "Không thể nói như vậy được, cái giá mà Phi Dương công tử bỏ ra cũng không hề ít hơn một mạng... Để cứu ta từ bí cảnh, chàng đã liều mình dùng nhiều bảo đan cùng lúc khiến cho cả cơ thể lẫn linh hồn đều trọng thương, còn mất cả hai cánh tay. Nếu để dành số bảo đan đó, mỗi lúc nguy cấp dùng một viên cũng có thể giúp chàng tự cứu mạng bản thân nhiều lần... Ở Hoàng cung, người đầu tiên đem mạng ra đánh cược cũng là chàng..."

Bích Diệp ngắt lời: "Thôi người đừng bênh vực hắn nữa, xem mặt hắn đặc ý chưa kìa..."

Rồi Bích Diệp quay sang hỏi Vô Địch: "Mà tại sao kẻ kia lại không

giết người lần nữa?"

Vô Địch đáp: "Trong lúc nguy cấp, ta hóa Phượng Hoàng và dốc toàn lực đánh hấn trọng thương, sau đó ta cũng mất mạng và tái sinh, đúng lúc này thì kẻ kia định ra tay thêm lần nữa nhưng Thiên Ảnh xông vào cản đòn, sau đó kẻ kia dường như biết chắc không thể giết Ánh Dương đại nhân nên quyết định rời đi..."

Dương ngạc nhiên: "Vô Địch là Cực Hạn Chúa Tể, lại hóa Phượng Hoàng mà cũng không thể giết được kẻ kia?"

Bích Diệp đáp: "Vì kẻ đó là một Bán Thần!"

"Bán Thần?" Dương kinh ngạc, và càng kinh ngạc hơn khi thử hỏi Google và nhận lại đáp án: "Không xác định!"

Ánh Dương nói: "Với thế lực đó thì chuyện đào tạo ra Bán Thần cũng không có gì lạ..."

Bích Diệp hỏi: "Thế lực đó? Ý người là Dạ Vũ bị không chế bởi một thế lực chứ không phải một người?"

Ánh Dương gật đầu, nhìn sang Dạ Vũ, thờ dài rồi kể: "Lỗi cũng do ta... Chuyện từ rất lâu rồi, ta và Dạ Vũ vốn là đôi bạn thân..."

Theo dòng kể, trong đầu Ánh Dương tưởng tượng về những hình ảnh quá khứ...

Ánh Dương nằm sấp trên thảm cỏ, chân đong đưa, mắt chăm chú đọc một quyển sách, và Thiên Ảnh Dị Thú đang nằm ngửa phơi nắng bên cạnh.

Chợt có một bóng đen che lên cơ thể mình, Ánh Dương ngẩng đầu

lên và thấy Dạ Vũ đang đứng trước mặt.

Dạ Vũ giận dữ mắng: "Đồ lừa bịp! Hôm nay đến lượt ngươi nấu ăn, sao lại ra đây nằm đọc truyện?"

Ánh Dương nhe răng cười: "Hôm nay chúng ta ra ngoài ăn nhé?"

Dạ Vũ bực dọc mắng: "Ngươi đó! Đã biết ta không thích nơi đông người mà sao cứ gạ gẫm mãi..."

Ánh Dương bật cười: "Hi hi... Ngươi cứ không thích tiếp xúc người lạ thì đến bao giờ mới tìm được người trong mộng?"

Dạ Vũ đáp: "Ngươi lo cho ngươi đi! Lừa bịp như ngươi thì ai dám cưới?"

"Sao lại không? Ta sẽ tìm người chồng biết nấu ăn, giặt giũ..."

Đang nói, Ánh Dương ngừng lại đột ngột, cả nàng và Dạ Vũ cùng quay đầu nhìn về một hướng.

"Ngươi cảm nhận được chứ?" Ánh Dương hỏi.

Dạ Vũ gật đầu: "Một kẻ mang Thần lực cực kỳ mạnh mẽ vừa lướt qua, cảm giác không giống bất cứ ai trong những vị Thần ta biết."

Ánh Dương đáp: "Ta cũng cảm thấy vậy!"

Sau đó Ánh Dương đứng dậy, bay theo hướng mà kẻ lạ mặt đang bay đi với tốc độ cực nhanh.

Dạ Vũ cũng lập tức đuổi theo: "Ngươi định làm gì?"

Ánh Dương đáp: "Điều tra xem kẻ đó là ai..."

Dạ Vũ can ngăn: "Ta cảm thấy không an toàn, hay là thôi đi..."

"Người sợ thì cứ ở đây, ta đi rồi về ngay..."

Dạ Vũ lưỡng lự, nhưng cuối cùng cũng đuổi theo Ánh Dương.

Hai người đuổi đến một khu rừng, chính là rừng Bạch Mã, nhưng hoang sơ hơn rất nhiều so với rừng Bạch Mã ở thời đại của Dương.

Ánh Dương và Dạ Vũ đáp xuống trong một khu vực rậm rạp.

"Phía trước có kết giới khá mạnh..." Dạ Vũ nói.

"Thử cùng nhau triệt tiêu nó xem!" Ánh Dương ra hiệu rồi giơ tay ra trước, Dạ Vũ cũng do dự làm theo...

Ánh Dương Thần Quang và Dạ Vũ Thần Âm kết hợp tạo thành một quả cầu dung hòa sáng tối, quả cầu bay đến va chạm vào bức tường kết giới. Không có âm thanh, không có dao động, ánh sáng và bóng tối kết hợp và tạo ra dị lực làm triệt tiêu một phần bức tường kết giới.

Ánh Dương đưa tay vào thử rồi tiến vào trong kết giới...

Trái ngược với không gian xanh mướt tràn trề sức sống bên ngoài, trong kết giới là một mảnh rừng khô cằn chết chóc, u ám và đáng sợ đến mức Ánh Dương nhận thấy Dạ Vũ đã phải rùng mình khi thấy cảnh tượng trước mắt...

Trước mắt, giữa vùng kết giới, là một chiếc kén màu đen khổng lồ với hàng trăm ngàn đường tơ kết nối chằng chịt như mạng nhện, trên

mạng là hàng trăm chiếc kén nhỏ hơn với đủ loại hình dạng từ hình người, hình thú đến cả hình cây cỏ, có thể nhận ra những chiếc kén nhỏ này là thi thể của các sinh vật bị bắt giữ.

Vậy còn trong chiếc kén đen khổng lồ kia là sinh vật gì?

Là hai vị Nữ Thần nhưng Dạ Vũ và Ánh Dương cũng không biết...

Khều áo Ánh Dương, Dạ Vũ nói: "Hay là đi về đi... Ta thấy lo lo..."

Ánh Dương gật đầu: "Về tìm Bích Diệp hỏi xem đây là kén của loài gì..."

Chợt có tiếng nói từ xa vọng đến: "Nên quên đi thì hơn..."

Thở dài, Ánh Dương kể tiếp: "Một quái nhân xuất hiện và định bắt giữ chúng ta, dường như sợ làm ảnh hưởng chiếc kén nên kẻ đó không dùng toàn lực, dù vậy, hai chúng ta liên thủ cũng chỉ đánh ngang ngửa với kẻ đó, nhưng sau một hồi chiến đấu, chúng ta bại..."

"Sau đó ta định liều chết cản đường, nhưng bị Dạ Vũ đánh bay khỏi kết giới..."

"Kết giới sau đó tự đóng lại và biến mất, không còn hỗ trợ từ Dạ Vũ nên ta không thể mở kết giới lần nữa..."

Nói đến đây, Dương thấy Ánh Dương siết chặt ngực trái nàng để ngăn trái tim thổn thức...

Ánh Dương tiếp tục kể: "Sau đó ta tìm kiếm rất lâu nhưng không còn thấy dấu vết của kết giới kia nữa... Rồi đến một ngày, Dạ Vũ trở về... Lỗi là do ta..."

Dạ Vũ ngồi trong góc lúc này chột lên tiếng: "Đừng tự trách mình nữa... Nếu ta không nhanh tay hơn thì người bị đánh văng ra đã là ta và người ở lại cản đường là người rồi..."

Dạ Vũ kể tiếp: "Sau khi đẩy Ánh Dương thoát khỏi kết giới, ta ở lại cản đường kẻ kia, nhưng cuối cùng bị bắt giữ..."

Kể đến đây, Dạ Vũ ngập ngừng như che giấu gì đó rồi kể tiếp: "Ta bị khống chế, bị đặt một phong ấn vào linh hồn, và từ đó phải chấp hành mọi mệnh lệnh của kẻ kia..."

"Ta lập ra Âm Đạo hội ngay tại rừng Bạch Mã để nhận lệnh săn lùng các chủng tộc và nghiên cứu di truyền học..."

"Để làm gì?" Dương tò mò hỏi.

Bích Diệp đoán: "Có liên quan đến chiếc kén đen kia?"

Dạ Vũ lắc đầu: "Ta không rõ, nhưng có lẽ là kết hợp chiếc kén với công nghệ di truyền để tạo ra một kẻ mang sức mạnh đa chủng tộc..."

"Nếu vậy thì trong chiếc kén kia là một sinh vật vô cùng đáng sợ..." Ánh Dương, Bích Diệp và Vô Địch đồng thanh nói rồi cùng đưa mắt nhìn Dương.

"Sao lại nhìn ta?" Dương rất nhột và cũng rất rõ ràng, rằng những người này đang so sánh hắn với thứ quái thai trong kén kia...

Dạ Vũ đặt thứ mà nàng đang khâu vá xuống giường, ngồi co ro ôm gối và kể tiếp: "Rồi Ánh Dương tìm đến và nhận ra sự bất thường ở ta, nhưng không có cách nào cứu giúp vì sức khống chế trong linh hồn ta quá mạnh mẽ..."

Ánh Dương kể tiếp: "Lúc đó Dạ Vũ vẫn là Thần cấp, lại phạm điều cấm kỵ là xen vào chuyện phàm... Vậy nên ta đã tìm cách phong ấn Thần lực của Dạ Vũ để kéo dài thời gian giải quyết vấn đề..."

Dạ Vũ nói: "Kẻ kia cũng không muốn ta bị Ánh Dương gây phiền toái nên đã nảy ra ý gài bẫy Ánh Dương, lợi dụng cuộc chiến tranh Lê - Mạc để làm một ván cược. Nếu ta thua, ta chấp nhận để Ánh Dương phong ấn thực lực, còn nếu Ánh Dương thua..."

"Thì để Dạ Vũ toàn quyền định đoạt." Ánh Dương tiếp lời: "Nhưng lỗi là do ta, mạng cũng do Dạ Vũ cứu, nên ta chấp nhận."

"Nhưng ván cược dù bí mật cũng cần một trọng tài, và chúng ta đã nhờ một người trung lập làm trọng tài, là Tử Linh..."

Nghe đến đây, Bích Diệp nhếch môi: "Con bé gốc nghềch đó lúc nào cũng vậy, không biết suy nghĩ gì cả!"

Ánh Dương gật đầu: "Đúng vậy, Tử Linh đồng ý dù chúng ta không tiết lộ nguyên do thật sự."

Ánh Dương kể tiếp: "Rồi cuộc chiến cũng kết thúc, phe Lê chiến thắng, đồng nghĩa với kết quả ván cược là Dạ Vũ bại và phải chịu phong ấn..."

"Trong chiến trường lúc đó chỉ còn ba người chúng ta và Thiên Ảnh, có Tử Linh chứng kiến, ta đã ra tay phong ấn thực lực Dạ Vũ xuống cấp Chúa Tế..."

"Ván cược kết thúc, Tử Linh hoàn thành nhiệm vụ nên rời đi..."

Ánh Dương kể tiếp: "Nhưng thật ra đó là một cái bẫy, tuy ta phong ấn

được Thần lực của Dạ Vũ, nhưng trong Dạ Vũ còn có Thần lực của kẻ khác... Dù ít nhưng lại mạnh mẽ hơn, cùng với yếu tố bất ngờ, ta đã bị Dạ Vũ..."

"Moi tim!" Dạ Vũ tiếp lời...

Ánh Dương nói tiếp: "May mắn cho ta, dù rời đi nhưng Tử Linh vẫn để lại một phòng hộ, có lẽ để ngăn ta và Dạ Vũ giết nhau. Lúc đó có Tử Vong khí của Tử Linh bảo vệ, Dạ Vũ không hủy được trái tim ta nên đã dùng chút Thần lực còn lại để giam cầm trái tim ta trong bóng tối."

"Không còn Thần lực, Dạ Vũ suy yếu và bị Thiên Ảnh liều mạng đánh trọng thương suýt chết, nhưng ta đã kịp dùng chút sức tàn phong ấn linh lực và ký ức của Thiên Ảnh..."

"Dạ Vũ trọng thương chạy khỏi chiến trường, bản thân ta cũng tim lìa khỏi xác và chìm vào giấc ngủ. Sau đó thì có người phe Lê dọn chiến trường và tìm thấy thi thể ta, nghe tiếng gọi của ta nên đã mang cơ thể ta về và phá hủy mọi lối ra vào chiến trường. Chỉ trừ một lối vào bí mật thuộc tàn dư phe Mạc và một vết nứt ta gây ra để giải thoát cho Thiên Ảnh..."

"Sau đó thì như mọi người đã biết, bí cảnh khai mở và Dạ Vũ tìm cách hủy diệt trái tim và cơ thể ta để phá hủy phong ấn, nhưng bị Phi Dương công tử ngăn cản..."

Vô Địch tò mò hỏi: "Nhưng suốt thời gian đó tại sao kẻ khống chế Dạ Vũ không hỗ trợ tìm giết Ánh Dương và giải phong ấn?"

"Tại vì chúng ta không quan tâm!"

Một giọng nói phát ra từ ngay sau lưng Dương khiến hắn giật bắn

mình bật dậy, và càng giật mình hơn khi thấy kẻ xuất hiện là một nửa người phụ nữ, là một nửa người phụ nữ, giống như một cơ thể bị chẻ dọc từ trên xuống và chỉ còn lại một nửa bên trái, toàn thân kẻ này đầy hình vẽ quái dị như bùa chú cùng với hàng ngàn vết sẹo.

Những người khác cũng vào thế phòng bị, Ánh Dương cả giận nói: "Là kẻ này đã bắt Dạ Vũ!"

Kẻ nửa người mỉm cười bằng nửa cái miệng: "Đừng gọi là kẻ này kẻ nọ nữa... Ta là Thủy!"

Vừa nói xong, con mắt của Thủy mở lớn ra vẻ ngạc nhiên rồi nói: "Hô... Đông đủ nhỉ!"

Dương giật mình thêm một lần nữa vì phát hiện sau lưng xuất hiện thêm một người, vội quay đầu lại nhìn...

"Tử Linh!"

Hết chương 186 (Thứ Năm không có chap)

Chương 187: Hoàng Hôn

"Tử Linh!"

Dương giật mình nhận ra ngay sau lưng mình là Tử Linh trong màu áo tím thướt tha ma mị. Nhưng nàng không nhìn Dương mà nhìn kẻ đối diện, Thủy.

Trước mặt là 4 Nữ Thần nhưng Thủy vẫn nhờn nhờ bình tĩnh: "Hô... sao căng thẳng thế? Ta không có ý định bắt Dạ Vũ lần nữa đâu!"

"Vậy mục đích của ngươi là gì?" Bích Diệp đứng dậy tiến đến cạnh Tử Linh.

Thủy nhìn Dương và đáp: "Chẳng là có người hứng thú với kẻ đã phá tan khống chế đặt trên Dạ Vũ nên bảo ta đến đây... mời hẳn về uống trà một chuyến."

ẦM!

Thủy vừa dứt câu, Dương liền thấy đầu óc choáng váng trước khi nhận ra đây là một vụ nổ khủng khiếp do va chạm giữa Tử Linh và Thủy.

Dù chỉ là va chạm trong phạm vi nhỏ nhưng dư chấn lan ra khiến căn nhà vỡ tan thành cát bụi, cả Dương Hư chân nhân bên ngoài cũng bị văng ra xa, còn Dương, Vô Địch và những người khác được Thần lực bảo hộ nên không chịu tác động quá lớn.

"Vô Địch, Dương Hư, mau di tản mọi người!" Ánh Dương gấp rút

nhắc nhở Vô Địch và Dương Hư chân nhân rồi tiến vào tham chiến, Dạ Vũ vốn đã được Ánh Dương phá giải phong ấn cũng xông lên cùng với Bích Diệp.

"Còn ta thì sao?" Dương không biết nên chạy theo Vô Địch hay đứng lại dưới sự bảo vệ của các Nữ Thần nên hỏi.

"Công tử cứ ở đây!" Ánh Dương nói với Dương, sau đó nhìn sang Dạ Vũ: "Đã lâu không dùng đến..."

"Hoàng Hôn!" Dạ Vũ tiếp lời rồi lướt đến đứng đối diện Ánh Dương.

Tử Linh đang đối phó với Thủy trong khi Bích Diệp dùng chút Thần lực ít ỏi để vừa hỗ trợ Tử Linh vừa hạn chế tối đa thiệt hại của trận đánh.

"Tử Linh, sao em lại đến đây?" Bích Diệp hỏi.

"Nghe tin Hoàng thành có chiến tranh nên ghé xem và phát hiện chút dấu vết của chị và Ánh Dương, Dạ Vũ... nên em theo đến đây và đã nghe rõ mọi chuyện..."

Trong lúc Tử Linh và Bích Diệp đánh với Thủy, trước mặt Dương, Ánh Dương và Dạ Vũ đang nắm tay nhau, hai gương mặt xinh đẹp cùng nhắm mắt lại, khi Ánh Dương bắt đầu tỏa sáng thì Dạ Vũ dần trở nên u tối.

Hoàng hôn, khoảnh khắc giao thoa giữa ngày và đêm...

"Lại là chiêu đáng sợ đó!" Thủy cũng nhận ra hiện tượng chỗ Ánh Dương và Dạ Vũ, liền ra sức đánh lui Tử Linh cùng Bích Diệp rồi xông về phía Ánh Dương và Dạ Vũ.

Dương không biết Hoàng Hôn của Ánh Dương và Dạ Vũ là gì, nhưng hẳn biết Tử Linh và Bích Diệp đã ra sức ngăn cản Thủy để Ánh Dương và Dạ Vũ thực hiện chiêu này nên đoán chắc là chiêu này có thể hạ Thủy. Vậy nên khi thấy Thủy xông đến, Dương không còn cách nào đành liều mạng bước ra cản đường...

"Hắc Lôi Huyết Hỏa Cuồng!"

Nắm đấm của Dương giáng về phía Thủy, tất nhiên với thực lực của Dương thì đòn này chẳng đủ gãi ngứa cho Thủy, và điều Dương mong chờ là ai đó trong các Nữ Thần sẽ truyền Thần lực cho hắn, nhưng điều này cũng không xảy ra...

Rồi ánh sáng và bóng tối giao thoa...

Hắc Lôi Huyết Hỏa Cuồng trên tay Dương tiêu tán, không phải tiêu tán vì tác dụng phụ, mà tiêu tán khi còn chưa hoàn toàn kích hoạt, thậm chí linh lực Dương đưa vào cơ thể cũng tiêu tán. Và Dương nhận ra, cả Thủy, Tử Linh và Bích Diệp đều đáp xuống mặt đất, Tử vong khí cũng tiêu tan.

"Cảm giác giống như... vực Vô Hồn?" Dương kinh ngạc tự nói.

Hoàng Hôn, kết hợp giữa Ánh Dương Thần Quang và Dạ Vũ Thần Âm tạo ra lực triệt tiêu mạnh mẽ đến mức những linh lực, Thần lực có cấp độ tương đương trong một khu vực đều bị triệt tiêu theo, vậy nên từ Dương đến Thủy, Bích Diệp, Tử Linh và thậm chí cả Ánh Dương và Dạ Vũ đều trong tình trạng không thể dùng linh lực trong thời gian ngắn.

Thấy Dương đứng ngơ ngác, Bích Diệp tức giận quát: "Còn đứng nhìn cái gì? Mau ra tay!"

"Hà?" Dương tròn mắt nhìn Bích Diệp, hẳn không hề biết cục diện mà bốn Nữ Thần bày ra là nhắm mục đích để hắn có cơ hội hạ gục Thủy.

Không có linh lực thì dựa vào thể lực, và Thủy chỉ có một nửa cơ thể giờ chẳng khác nào người tàn tật, nhận ra điều này nên Dương lập tức có tự tin xông đến tung nắm đấm thẳng vào mặt Thủy: "Ha ha! Là Thần thì cũng bị ta đánh bầm mắt!"

Binh!

Tử Linh thở dài, Bích Diệp lấy tay che mặt, vì người bị đánh bầm mắt là Dương.

"Ui da.... sao kì vậy nè?" Ngồi bệt dưới đất sau khi ăn đòn, Dương giật mình phát hiện dù không có Thần lực thì Thủy vẫn khá mạnh với hắn.

Bích Diệp mắng: "Ngốc vừa thôi! Người ta là Thần, kinh nghiệm dày mình đó! Đánh cẩn thận..."

"Ặc! Vậy sao không nói sớm!"

Không có linh lực thì thắng thua dựa vào võ thuật, và Dương lại lao vào...

Nhưng lại bị Thủy dễ dàng tóm cổ...

"Hô... Chiêu Hoàng Hôn này thật đáng sợ đó... Nhưng tiếc một điều... không thể triệt tiêu loại Thần lực mạnh mẽ hơn!" Nắm được cổ Dương trong tay, Thủy cười ghê rợn trong khi dưới chân ả xuất hiện một vòng xoáy không gian...

Nhận ra Hoàng Hôn đã thất bại, Dạ Vũ và Ánh Dương liền buông nhau ra và xông đến...

"Thả hấn ra!"

Trong cơn ngộp thở, Dương liếc thấy bốn người cùng lao đến, có một bàn tay chụp được tay hấn, rồi khung cảnh trước mặt tan biến...

"Người là ai?"

Âm thanh mơ hồ vọng vào tai Dương trong tăm tối, hấn mơ màng suy nghĩ rồi đáp lại: "Ta là ai?"

"Người không biết người là ai?"

Dương vô thức đáp: "Ta không biết..."

"Vậy cha mẹ người đâu?"

"Cha mẹ? Ta không có cha mẹ..."

"Ai mà không có cha mẹ? Chẳng lẽ người giống Ngộ Không?"

Dương mơ màng hỏi: "Ngộ Không là ai?"

Người kia đáp: "Là một kẻ sinh ra từ đá ở phương Bắc."

"Vậy chắc ta cũng là Ngộ Không?"

Người kia đáp: "Người không phải Ngộ Không, phải có tên riêng chứ!"

"Tên? Ta không có thứ đó..."

"Không có thì tự đặt!"

"Đặt ở đâu?" Dương hỏi.

"Thôi để ta đặt cho ngươi!"

"Được..."

"Để xem, không có tên, hay lấy tên Danh đi! Danh nghĩa là tên!"

"Được! Vậy ta tên Danh!"

"Ngươi tên Danh, vậy còn họ..."

Dương tỉnh giấc trong cảm giác gò bó và ngọt ngào tối tăm, toàn thân hắn bị trói chặt đến mức không thể cử động.

"Hóa ra chỉ là mơ... Mình đang ở đâu thế này?" Dương tự hỏi và cố gắng ngồi dậy nhưng bất thành vì bị trói rất chặt.

Nhưng vẫn có một cách để thoát ra, Dạ Hành.

Thoát cái, Dương đã thoát khỏi tình trạng bị trói và rơi xuống đất. Nhìn lên nơi mình vừa thoát ra, Dương kinh hãi thấy một cảnh tượng kinh dị với một chiếc kén to bằng cả tòa nhà đang được treo giữa không trung với hệ thống mạng nhện khổng lồ chằng chịt, trên mạng nhện là hàng trăm chiếc kén đủ mọi hình hài, bao gồm chiếc kén vừa giam Dương bên trong giờ đã xẹp xuống.

Đây là cảnh tượng trong lời kể của Ánh Dương, nhưng còn đáng sợ hơn nhiều so với Dương tưởng tượng.

"Ồ! Sao người thoát ra được?" Một tiếng nói từ trên cao vọng xuống, vang vọng và mơ hồ như tiếng nói phát ra từ linh hồn.

Dương nhìn quanh để tìm nguồn âm thì lại nghe: "Ta trong kén đây! Làm sao người thoát ra được vậy?"

Dương nhìn lên chiếc kén khổng lồ và dò chừng đáp: "À... dùng Dạ Hành!"

"Dạ Hành? Có thể dạy ta không?"

Dương lắc đầu: "Không! Muốn dùng Dạ Hành, người phải có Hắc Ma Đế Lô trước đã!"

"Hắc Ma Đế Lô? Nó như thế nào?"

Có cảm giác như trong chiếc kén là một đũa tré tò mò trước những điều mới lạ, Dương nảy ra ý tưởng dụ dỗ: "Ta sẽ cho người xem, nhưng phải thả bạn ta ra!"

"Được! Cho xem trước đi!"

"Thả người trước!"

"Không, thả ra người dùng Dạ Hành chạy mất thì sao! Cứ cho xem trước, ta chưa thất hứa bao giờ!"

"Thôi được..." Dương nghi hoặc gật đầu rồi phát ra một chùm Hắc Ma Đế Lô trên tay.

"Ồ... Đẹp quá! Phải bảo Thủy tìm cho ta một tia mới được a..."

Dương đắc ý thu hắc lô về rồi hỏi: "Người đâu?"

Chiếc kén im lặng vài giây rồi đáp: "Người nào?"

Dương tức giận mắng: "Mẹ kiếp! Sao mà bảo chưa thất hứa bao giờ!"

"Thì đây là lần đầu ta hứa!"

Tức giận, Dương ra sức dọa nạt: "Hừ! Không thả người thì đừng trách ta ác!"

Chiếc kén hớn hờ nói: "A! Xem ra người rất lợi hại?"

Dương hầm hừ: "Ừ... Khôn hồn thì thả người ngay cho ta!"

"Thật ra ta không bắt ai ngoài người, bạn người bị Thủy mang đi rồi!"

"Thật chứ?"

Chiếc kén đáp: "Xạo làm chó!"

Cảm thấy thú trong chiếc kén không đáng sợ như vẻ ngoài, lại có tính nết giống trẻ con, Dương nảy sinh ý tưởng kết thân hòng lợi dụng mọi móc thông tin: "Vậy... Người là ai?"

"Ta là ai?" Chiếc kén hỏi lại.

Dương ngạc nhiên: "Người không biết người là ai?"

Chiếc kén đáp: "Ta không biết..."

"Vậy cha mẹ người đâu?" Dương hỏi.

"Cha mẹ? Ta không có cha mẹ..."

Đến đây, Dương rùng mình vì cảm giác cuộc trò chuyện đang diễn ra giống như đã từng mơ thấy: "Ai mà không có cha mẹ? Chẳng lẽ người giống Ngộ Không?"

Chiếc kén tò mò hỏi: "Ngộ Không là ai?"

Dương đáp: "Là một kẻ sinh ra từ đá ở phương Bắc."

"Vậy chắc ta cũng là Ngộ Không?"

Dương lắc đầu: "Người không phải Ngộ Không, phải có tên riêng chứ!"

Chiếc kén buồn bã: "Tên? Ta không có thứ đó..."

"Không có thì tự đặt!"

"Đặt ở đâu?"

Dương thở dài: "Thôi để ta đặt cho người!"

"Được..."

Xoa cằm suy nghĩ, Dương nói: "Để xem, không có tên, hay lấy tên Danh đi! Danh nghĩa là tên!"

"Được! Vậy ta tên Danh!"

"Người tên Danh, vậy còn họ..."

Chiếc kén ngắt lời: "Họ thì ta có!"

"Người họ gì?" Dương ngạc nhiên hỏi.

"Vô Thiên!" Chiếc kén đáp cộc lốc với giọng như chán ghét.

"Vô Thiên? Có họ này trên đời sao? Vậy người sẽ tên là Vô Thiên Danh?"

"Vô Thiên Danh? Vô Thiên là không có Thiên, nên ta sẽ lấy tên Vô Danh!"

"Vô Danh?" Dương nói: "E là tên này người lấy không nổi..."

"Tại sao?"

"Vì đó là tên một kẻ bí ẩn... Mà thôi bỏ đi, trùng tên cũng chả sao, nhưng bị đánh đùng đổ thừa ta nhé!"

Chiếc kén đáp: "Ta thì sợ ai chứ?"

Nói xong, từ chiếc kén, một sợi tơ đen bung ra và lượn lờ bay về phía Dương rồi cuộn lại thành hình dạng như một cơ thể người đơn giản.

Nhìn người tơ trước mặt, Dương đề phòng hỏi: "Người muốn làm gì?"

"Muốn thể hiện! Đánh với ta một trận, ta sẽ cho người tự do!"

Hết chương 187

Chương 188: Nước Mắt Của Đêm

Dưới bóng của tòa kén khổng lồ u ám và ghê rợn, Dương và người thợ liên tục va chạm kịch liệt, dù chỉ dùng một cánh tay nhưng Dương vẫn áp đảo người thợ và gây ra những đòn đánh mạnh mẽ làm người thợ nhiều lần bung ra rồi tái tạo.

BINH!

Cuối cùng, Dương chớp thời cơ tung một đòn Huyết Hỏa Cuồng đánh vào bụng làm người thợ cháy rụi.

"A! Tức quá! Lại lần nữa!"

Thấy chiếc kén còn muốn đánh tiếp, Dương lắc đầu cự tuyệt:
"Không! Đánh 10 trận ta mệt rồi, không đánh nữa!"

Chiếc kén không cam lòng: "Nhưng ta chưa thắng ván nào!"

Dương đáp: "Vậy thì dùng sức mạnh nhiều hơn đi!"

"Không được! Người là Linh Vương cấp 3 nên ta cũng sẽ dùng lực của Linh Vương cấp 3 để đánh bại người, vậy mới chứng tỏ được tài năng chứ nếu dùng cấp mạnh hơn thì khác nào bắt nạt kẻ yếu!"

Dương thở dài: "Kệ người! Ta còn có việc phải lo..."

"Người thật sự không đánh nữa?"

"Ta không muốn đánh!"

"Vậy ta sẽ giết bạn người!"

Dương thở dài: "Từ khi bị bắt vào đây thì mạng chúng ta đã nằm trong tay người rồi. Ta sợ chết và cũng sợ người, nếu người đe dọa thì ta sẽ đánh, nhưng lòng ta không hề muốn đánh! Còn nếu người thả chúng ta, chờ sau này ta mạnh hơn thì sẽ đến đánh với người thật lòng."

Im lặng một quãng dài, chiếc kén như đã suy nghĩ kỹ rồi nói: "Thôi được... Người rất thú vị..."

Nói đến đây, từ chiếc kén có một đoạn tơ ngắn rơi ra và đáp xuống trước mặt Dương.

"Đoạn tơ sẽ dẫn người đến chỗ bạn người và sau đó dẫn người ra khỏi đây..."

Nhìn lên chiếc kén, Dương gật đầu nói: "Cảm ơn, ta nhất định sẽ trở lại đánh với người..."

Và chiếc kén đáp lại bằng một câu Dương không hề nghĩ đến: "Nếu ngày đó ta còn sống..."

"Tại sao người nói vậy?" Dương ngạc nhiên hỏi.

Chiếc kén không đáp, Dương cũng không hỏi thêm và vội đuổi theo sợi tơ...

Dương theo sợi tơ băng qua mảnh rừng chết khô cằn để đến gần một gốc cổ thụ trơ trọi lá. Càng đến gần, Dương càng nghe rõ âm thanh như tiếng roi quất mạnh vào da thịt và tiếng cười ghê rợn khoái

trá...

Băng qua một bụi rậm, Dương thấy được nguồn gốc âm thanh, bên thân cổ thụ là bóng lưng dị hợm của Thủy, ả đang dùng cánh tay duy nhất quất sợi roi đầy gai nhọn vào một người bị treo trên cành cây, Dạ Vũ.

Quất roi và cười đầy khoái trá, Thủy nói: "Hô! Thật là đã tay! Hẳn là người chưa quên cảm giác từng ăn roi liên tục suốt mười năm chứ hả? Lần trước chủ nhân của ta nhân từ cho người làm thuộc hạ để thoát khỏi đòn roi của ta, người lại không biết thân phận, cấu kết người ngoài để thoát khỏi khống chế, lần này thì ăn roi cả đời nhé!"

Dạ Vũ cắn chặt răng không đáp, máu đỏ ướm cả cơ thể và thấm đỏ mặt đất, với cơ thể nàng thì những vết roi quất tuy có thể lành lặn rất nhanh nhưng cảm giác đau đớn thì không tránh khỏi.

Nhìn tình cảnh đáng thương trước mắt, Dương giờ mới thấm thía câu mà Dạ Vũ từng nói: "Chút đòn roi có đáng là gì..." Hóa ra, những roi mà Bích Diệp phải chịu còn quá nhẹ nhàng, quá dễ chịu so với Dạ Vũ. Và Dương cũng nhớ lúc kể lại quá khứ, Dạ Vũ chỉ kể bị bắt và bị khống chế mà không hề nhắc đến 10 năm đòn roi, còn lý do nào khác ngoài lý do nàng sợ kể ra làm Ánh Dương và những người khác đau lòng?

Bích Diệp vì cứu Ánh Dương mà chịu đòn roi, Dạ Vũ cũng vì cứu Ánh Dương và chịu đòn roi còn khủng khiếp hơn nhiều. Dương thương xót Bích Diệp, nhưng lại thù hận và căm ghét Dạ Vũ, thậm chí dù đã kết hợp với nàng để luyện thành tầng 3 của Thôn Thiên Địa nhưng hắn vẫn nhìn nàng bằng ánh mắt oán ghét, và giờ hắn biết mình đã sai.

Những tiếng roi chát chúa liên tục phát ra như quất vào tim Dương,

hắn tức giận lao đến và gầm lên: "DỪNG TAY!"

Thấy Dương lao đến, Thủy quay lại giơ roi định quất Dương nhưng giật mình phát hiện bên cạnh Dương là một sợi tơ đang trườn trên mặt đất như con rắn, vội thu roi và cúi đầu chào: "Chủ nhân!"

Từ đoạn tơ phát ra tiếng nói: "Thả họ ra đi."

Thủy ngạc nhiên: "Thả? Sao lại thả? Tên nhóc này chẳng phải là thức ăn cực bổ cho người sao?"

Sợi tơ đáp: "Thả đi!"

"Nhưng nếu thả chúng thì có thể để lộ nơi ở của chúng ta..."

"Không lo, thả chúng ra rồi tiếp tục chuyển chỗ."

Ngập ngừng không muốn, nhưng cuối cùng Thủy vẫn phải tuân lệnh, phát tay tháo dây trói làm Dạ Vũ rơi xuống và được Dương lao đến đỡ lấy.

Sợi tơ quay sang nói với Dương: "Đi thêm một đoạn sẽ có một chiếc bè bên bờ sông, người lên bè trôi theo dòng sông sẽ rời khỏi nơi này."

Dương gật đầu với sợi tơ, ném cho Thủy cái nhìn căm phẫn rồi rời đi.

Nhìn bóng Dương xa dần, Thủy quay sang hỏi sợi tơ: "Thiếu... à không, tam tiểu thư, tại sao người thả hắn?"

Sợi tơ đáp: "Không hiểu sao ta có cảm giác nếu một ngày nào đó ta muốn quay đầu... thì hắn chính là bờ..."

Thủy thờ dài tiếc nuối: "Nhưng dù tiểu thư bỏ qua hấn lần này thì rất có thể hấn vẫn phải làm mồi cho một trong các anh chị em của người..."

Dương bế Dạ Vũ đi đến bờ sông, bước lên chiếc bè kết từ ống tre và trôi theo dòng nước, trôi được một đoạn thì khung cảnh thay đổi, chiếc bè chìm trong màn đêm và Dương biết hấn đã ra khỏi kết giới.

Đặt ngọn đèn nhỏ lên thuyền, Dương nhìn Dạ Vũ, những vết roi đã nhanh chóng lành lặn nhưng máu và quần áo rách bươm vẫn còn đó, nàng đã thiếp đi sau trận cực hình.

Gió lạnh ùa qua làm chiếc bè nhỏ lắc lư theo sóng nước, Dương dùng khăn thấm nước rồi lại dùng lửa làm ấm khăn để lau sạch máu trên cơ thể ngọc ngà rồi đỡ nàng ngồi dậy để mặc vào người nàng một lớp áo sạch.

Chợt Dương phát hiện Dạ Vũ đang nhìn mình, nàng đã tỉnh giấc.

"Tại sao?" Dạ Vũ hỏi với ánh mắt vô hồn.

"Tại sao cái gì?" Dương hỏi lại.

Vẫn ánh mắt vô hồn, vẫn giọng nói vô cảm, Dạ Vũ hỏi Dương: "Ta làm sai điều gì để khiến các người tranh nhau hành hạ?"

Mắt thì vô hồn, giọng thì vô cảm, nhưng Dương cảm nhận được trong lòng Dạ Vũ là một niềm chua xót vô cùng cực, tim hấn thổn thức, hấn ôm nàng vào lòng...

"Từ nay sẽ không ai làm đau nàng nữa, nàng tự do rồi..."

Nhưng Dạ Vũ rời khỏi vòng tay Dương, nàng giữ khoảng cách và ngồi ôm gối, gương mặt vẫn vô cảm: "Tự do? Thoát khỏi một khống chế nhưng rơi vào một khống chế tàn nhẫn hơn mà gọi là tự do?"

Dáng hình cô độc của Dạ Vũ khiến lòng Dương như đổ lệ, hấn hỏi: "Sao nàng lại nói vậy? Còn ai khống chế nàng?"

"Thủy tàn ác với ta một cách công khai, còn ngươi, ngươi tàn nhẫn hơn ả nhiều mà lại giả vờ lương thiện..."

Dương ngạc nhiên: "Ta? Ý nàng nói chuyện trong hoàng cung? Lúc đó ta giận vì nàng hành hạ Bích Diệp, hơn nữa, chúng ta nghĩ để phá giải kết nối linh hồn của nàng với kẻ trong kén kia thì cần một kết nối linh hồn mạnh mẽ hơn, nên Ánh Dương và Bích Diệp đã đề xuất ta thử dùng Thôn Thiên Địa..."

"Thì sao? Đau đớn từ Thủy sao bằng nhục nhã từ ngươi? Khống chế của họ cũng thua xa khống chế của ngươi..."

"Khống chế? Ta đâu có khống chế nàng?"

Đôi vai mỏng manh của Dạ Vũ co ro trong gió, không phải nàng lạnh, mà nàng rùng mình thốn thức: "Không có ư? Khống chế của kẻ kia khiến ta phải phục tùng mọi mệnh lệnh từ Thủy dù lòng ta không muốn, nhưng khống chế của ngươi còn tàn nhẫn hơn, không cần ra lệnh cũng khiến ta tự nguyện phục tùng..."

Màn đêm ai oán thở than rồi tuôn mưa như lệ đổ...

"Ta không có, nàng hoàn toàn tự do..."

"Ở đây chỉ có hai chúng ta, ngươi cần gì phải giả dối? Nếu không bị khống chế, tại sao ta bị ngươi làm nhục mà trong lòng không chút

oán hận? Đó là phận nô lệ! Nếu không bị kiểm soát, tại sao trong lòng ta lúc nào cũng nghĩ đến người, lúc nào cũng muốn thấy người và lúc nào cũng muốn làm người vui vẻ? Đó là phận tội tó! Nếu không bị điều khiển, tại sao khi thấy người gặp nguy hiểm thì trong lòng ta lập tức muốn liều chết vì người? Đó là..."

"Đó là tình yêu!" Dương ngắt lời và ôm chặt nàng vào lòng...

Uất ức dồn nén đã vỡ, Dạ Vũ khóc òa trong mưa lạnh...

Hết chương 188

Chương 189: Thuyền Tình

"Đó là tình yêu!" Dương ngắt lời và ôm chặt nàng vào lòng...

Uất ức dồn nén đã vỡ, Dạ Vũ khóc òa trong mưa lạnh...

Nàng thỏn thức: "Ta biết! Ta đương nhiên biết! Ta yêu ngươi, ngay khi bị ngươi lấy mất trong trắng thì ta đã yêu ngươi! Nhưng tại sao ngươi luôn nhìn ta bằng đôi mắt vô tình và chán ghét..."

"Ta xin lỗi, là tại ta ngu ngốc, là tại ta hiểu sai về nàng..."

"Ta đánh chết ngươi! Ta đánh chết ngươi! Ta đánh chết ngươi!" Dạ vũ không ngừng mắng chửi, hai bàn tay xinh đẹp nắm lại và không ngừng đâm vào ngực Dương...

Sóng lớn làm thuyền nghiêng ngã...

Dạ Vũ như sóng, Dương như thuyền, môi dán vào môi...

Áo trượt khỏi bờ vai thon...

Mưa phủ lên làn da ngọc...

Mưa càng rát, mưa càng lạnh...

Môi càng ấm, môi càng mềm...

Hôn, trao nhau hương thơm vị ngọt, trao nhau tình ý dạt dào...

Không còn oán ghét, chỉ còn yêu thương...

Không còn tủ nhục, chỉ còn hạnh phúc...

Hóa ra môi nàng ngọt ngào đến vậy, nào có cay nghiệt...

Hóa ra môi hắn dịu dàng đến thế, nào có vô tình...

Rồi trong khoảnh khắc si mê, chiếc lưỡi xinh nhút nhát bị ai kia bắt gặp...

Rụt rè...

Rồi chủ động hiến dâng...

Hai chiếc lưỡi ướt át cuộn vào nhau, hai cơ thể ướt át nép vào nhau...

Có thứ gì đó cứng và nóng đang ra sức chen vào giữa hai chân nàng, nhưng bị lớp vải quần của hắn can ngăn...

Vậy nên hắn đưa tay xé tung lớp vải quần, làm cái thứ vũ khí kia bật lên gõ vào khe cửa tình hồng hào ẩm ướt của nàng...

Nhưng nàng ngại ngừng khép cửa...

Nàng e thẹn, hắn cũng chẳng vội vàng, món vũ khí kia cứ thế mơn trớn dưới cửa tình đợi chờ thời cơ xâm nhập...

Rồi có gì đó chạm vào ngực làm nàng giật mình rời môi, là bàn tay của hắn...

Xấu hổ, nàng dùng tay che ngực, mặt quay đi tránh ánh mắt người

tình...

Sau vài giây kiên trì bảo vệ đôi bầu ngực, nàng liếc sang và thấy hấn đang nhìn mình bằng ánh mắt tràn ngập yêu thương...

Đẫn đo...

Rồi nàng bĩu môi mắng khế: "Xấu xa!"

Đồng thời, tay nàng nhẹ nhàng buông rơi để lộ ra đôi gò ngực căng tròn đang lấp lánh vài dòng nước mưa trong lành...

Dương mỉm cười, đỡ Dạ Vũ ngã ra nằm nghiêng trên tay, rồi hấn cúi mặt hôn vào nụ đào xinh tươi đang nhấp nhô trên gò ngực trắng hồng thơm ngon mềm mịn...

Dường như đã quên mất cơn mưa, Dạ Vũ thẹn thùng liếc nhìn cảnh gương mặt Dương đang say sưa hôn, liếm, cắn, mút hai quả đào của nàng. Nhìn hấn làm những điều cấm kỵ nhưng lòng nàng không còn cảm giác nhột nhẽ hận thù mà chỉ có cảm giác dịu dàng, bình yên và tràn ngập yêu thương cùng khoái cảm...

"A..." Vừa sướng vừa nhột, nàng bắt đầu không kiềm nổi và bật ra tiếng rên khe khẽ...

Tiếng rên đáng yêu của Dạ Vũ như tiếng cổ vũ khiến Dương càng hăng hái dùng môi, lưỡi và răng nghịch phá đôi ngực tuyệt trần của nàng...

Chiếc bè vẫn nhấp nhô trong sóng nước, Dương đặt Dạ Vũ nằm ngửa xuống trong khi môi hấn rời ngực nàng để tiến xuống làn eo cong mềm mại. Hấn hôn, hấn liếm, hấn mơn trớn vùng bụng nàng và hôn vào chiếc rốn nhỏ xinh xắn của nàng một vài giây trước khi xâm

lấn xuống vùng cỏ thơm mượt mà quyến rũ...

"A..."

Tiếng rên của nàng lúc này như mật ngọt rót tai, Dương sau một hồi thống hận không thể hôn lên từng ngọn cỏ thơm giữa chân Dạ Vũ thì chuyển sang dùng cánh tay duy nhất bắt lấy hai cổ chân và gập đùi nàng lên bụng để có thể chiêm ngưỡng khe cửa tình đang tỏa hương thơm ngào ngạt...

Bị Dương ngắm nhìn vùng kín, Dạ Vũ xấu hổ lấy tay che mặt nhưng rồi lại hé ngón tay ra nhìn vì tò mò muốn biết Dương đang định làm gì với cửa mình nàng...

Ấn tượng lần đầu tiên vẫn còn sâu đậm, Dạ Vũ cắn răng chờ đợi cơn đau đớn cực cùng, nhưng cảm giác nàng nhận được lại là khoái cảm dạt dào khi Dương dịu dàng đặt môi hôn vào cửa mình xinh đẹp...

"A..." Dạ Vũ rên khẽ trong khi môi nàng mím nụ cười hạnh phúc, hẳn đã thay đổi, không lạnh lùng tàn bạo như lần đầu mà khiến nàng cảm nhận được sự nâng niu, sự tôn trọng, nước mắt nàng rơi trong hạnh phúc...

Còn Dương, say sưa trong cuộc xâm lăng vào cửa mình mỹ nhân bằng môi và lưỡi, trong lòng hẳn lại thêm một lần đau nhói, một nơi xinh đẹp như vậy, một nơi thơm ngọt, mại mềm và ấm áp như vậy mà trước đó hẳn nỗ lực nào tấn công không chút thương tiếc... Vậy nên hẳn hôn thật nhiều, thật nhiều, ngoài mục đích tạo ra khoái cảm còn vì mong muốn xoa dịu vết thương da thịt và xoa dịu vết thương lòng mà hẳn đã gây cho Dạ Vũ...

Dâm thủy ngát hương chảy thành dòng xuống khe hông Dạ Vũ, Dương đưa lưỡi liếm lấy rồi ngẩng mặt lên, ngay lúc này thì Dạ Vũ

cũng bật dậy và nhào đến ôm cổ làm hắn ngã ngửa ra rồi hôn vào đôi môi phủ đầy dâm thủy nàng của hắn...

Sau sưa và cuồng nhiệt...

Cửa tình và chìa khóa va chạm vào nhau...

"Có... có đau như những lần trước không..." Nàng e dè hỏi...

Hắn lắc đầu: "Ta sẽ nhẹ nhàng..."

Nàng liếc mắt sang hướng khác, xấu hổ thì thầm: "Đau hơn nữa cũng được... Chỉ cần... chỉ cần chàng đừng lạnh lòng với ta..."

Dương mỉm cười, vén tóc ướt ra khỏi gương mặt xinh đẹp của Dạ Vũ: "Làm sao có thể lạnh lòng trước một người quá xinh đẹp và quá đáng yêu như nàng..."

"Thật sao?"

"Thật! Đây, nàng xem..." Dương nói và nắm tay Dạ Vũ đặt lên ngực hắn.

"Nàng nghe tiếng gì không?"

Dạ Vũ nhắm mắt cảm nhận rồi đáp: "Tiếng tim chàng đập..."

Dương gật đầu: "Ừ! Tim ta dẫn vật vì đã làm nàng tổn thương nên nó tự đập bản thân để trừng phạt..."

Dứt câu, không để Dạ Vũ kịp phản bác, Dương đã nhích người đẩy dương vật hắn từ từ tiến vào âm đạo nàng...

"Aa..."

Dâm thủy ứa ra theo sự xâm lăng chảy dọc theo thân dương vật của Dương, Dạ Vũ rên rĩ và uốn cong eo đón nhận cơn thốn sướng đang mỗi lúc một lấn sâu vào âm đạo nàng, còn Dương nằm dưới vừa từ từ nâng hông vừa đưa tay bầu vào gò ngực căng tròn của Dạ Vũ...

Mất một khoảng thời gian để âm đạo của Dạ Vũ nuốt trọn chiều dài dương vật to tướng của Dương. Cảm nhận âm đạo mình hoàn toàn bị xâm chiếm, Dạ Vũ liếc Dương bằng ánh mắt vừa e thẹn vừa tình tứ rồi nàng chủ động nâng mông để từ từ nhả dương vật của Dương ra khỏi âm đạo mình.

"A..."

Đầu khấc to tướng rời khỏi đôi môi thắm nồng cùng với một đợt dâm thủy trào ra như dòng suối nhỏ...

Rồi lần nữa nàng hạ mông xuống...

"Nó... nó to quá..." Dạ Vũ thẹn thùng cảm thán khi âm đạo nàng lần nữa nuốt trọn dương vật của Dương.

Dương phì cười đưa tay véo lên gò má xinh đẹp của nàng...

Cửa và chìa khóa lần nữa rời nhau...

Dạ Vũ ngừng lại, dường như suy ngẫm điều gì...

"Nàng sao thế?" Dương hỏi...

"Ta... ta muốn... xem hình dạng của thứ đáng ghét đó..."

Dương phì cười gật đầu, Dạ Vũ liền lui xuống tò mò nhìn ngắm cái thứ đã lấy đi trinh tiết của đời nàng...

"Nàng thấy thế nào?" Dương hỏi với giọng trêu ghẹo.

Dạ Vũ bĩu môi: "Trông nó ghê ghê... nhưng khi đưa vào thì lại... rất thích... Còn có cảm giác muốn..."

"Muốn gì?"

Dạ Vũ e thẹn cười mà không đáp, rồi nàng vén tóc, cúi mặt đặt môi hồng thơm lên đầu khắc ướm mùi dâm thủy...

Học theo cách Dương làm với âm vật mình, Dạ Vũ cũng hôn, cũng liếm và mút khắp dương vật của Dương một cách say sưa và tỉ mỉ. Thỉnh thoảng nàng lại len lén liếc nhìn Dương và ửng hồng đôi má khi bắt gặp hắn đang nhìn mình bằng ánh mắt yêu thương và sững khoái...

Dâm thủy phủ đầy dương vật Dương dần bị thay thế bằng nước bọt, làn môi dịu dàng và gương mặt xinh đẹp của nàng khiến cơn hứng tình của Dương đạt đến cực điểm, hắn gượng dậy, đè Dạ Vũ nằm ngửa ra và đẩy dương vật vào cửa mình ẩm ướt của nàng...

"A... A... Ừ..."

Mưa nhạt dần và bị tiếng rên lẫn át...

Chuyến thuyền chở đầy tình ái vẫn trôi bồng bềnh trong sóng nước giữa màn đêm...

Đôi chân ngà ngọc bám vào hông Dương...

Đôi tay thon thả bầu vào vai Dương...

Bờ mông tròn ưỡn cao theo từng nhịp đẩy...

Làn eo cong quăn quại hứng chịu từng cơn say...

Đôi quả đào đầy đưa như nhảy múa...

Đôi mắt đen tròn, thỉnh thoảng lại lén liếc tình nhân...

Mỗi lần liếc nhìn, Dạ Vũ lại thấy Dương đang nhìn nàng và cười, tò mò, nàng hỏi: "A... Sao chàng... a... cứ cười mãi thế?"

Dương vẫn nhịp nhàng đẩy dương vật vào cửa mình Dạ Vũ, âu yếm nói: "Ta cười vì thấy nàng hạnh phúc..."

Dạ Vũ xấu hổ bĩu môi: "A... Ta đâu có... hạnh phúc... A... A... Ta đang... hận chàng... đây... A... A..."

Dương phì cười rồi dừng đẩy và rút dương vật ra khỏi âm đạo Dạ Vũ.

"A... Sao chàng..."

Dương trêu chọc: "Ta sợ gây thù với Dạ Vũ bệ hạ lắm a..."

Gần đạt đến cực đỉnh nhưng lại bị đứt nguồn khoái lạc, Dạ Vũ nhích người xuống để được chạm vào dương vật của Dương nhưng hấn cũng lui ra khiến nàng khó chịu nài nỉ: "Đừng mà... Dạ Vũ là của chàng... Dạ Vũ không hận chàng đâu..."

Dương phì cười trước tốc độ trở mặt của Dạ Vũ, nét mặt quá mức

đáng yêu cùng với cơ thể gợi cảm tuyệt trần đang quần quai của nàng khiến hắn cũng không còn tâm trí trêu ghẹo, liền đè lên người nàng và đâm tận gốc dương vật vào cổ tiên...

Cả tay và chân đều ôm chặt lấy Dương, Dạ Vũ vừa hứng trọn mỗi cú đẩy người của Dương vừa rên rỉ sướng khoái: "A... Á... Aa... Chàng ơi..."

"Sao nàng?" Dương hỏi trong khi đang cúi người xuống để ngực hắn đè lên ngực nàng, hai cơ thể như muốn hòa thành một...

Dạ Vũ ôm chặt cổ Dương, mặt nàng nép vào mặt hắn, môi hồng nàng khế thì thào vào tai hắn: "A... Cảm ơn chàng... A... A... Dù là quãng thời gian đau khổ... hay là trong quãng thời gian tự do trước kia... Thì cũng... chưa bao giờ ta được... hạnh phúc... như lúc này..."

Nói hết câu, cũng là lúc môi nàng bị môi Dương xâm chiếm, say đắm vô cùng, cuồng nhiệt vô cùng...

Người nàng rung lên...

Người hắn co giật...

Cửa tình bị bịt kín...

Từng đợt, từng đợt phun trào...

Ngập tràn...

Mưa ngừng rơi...

Nước ngừng gợn sóng...

Thuyền yên bình trôi, vẫn chất chứa đầy tình...

Hết chương 189

Chương 190: Đỉnh Bạch Mã

Cơn mưa tan trả lại thanh bình cho màn đêm, trên bầu trời có ba bóng người xinh đẹp, họ cùng nhìn xuống con thuyền tre đang trôi theo dòng nước.

Tử Linh với đôi mắt tím ma mị không rõ vui buồn quay lưng rời đi.

Bích Diệp tay cầm một hình nhân vải có gương mặt gian ác cùng một sợi tóc trên đầu, đây là hình nhân do Dạ Vũ thêu trước khi nàng và Dương bị bắt đi, gương mặt trên hình nhân là gương mặt mà Dạ Vũ cho là mặt của Dương và sợi tóc duy nhất trên đầu hình nhân cũng là tóc của hắn. Đây không phải hình nhân bình thường, và càng không phải thứ tốt đẹp, hình nhân này mang một lời nguyền khiến cho mỗi khi Dạ Vũ tác động lên hình nhân cũng sẽ khiến Dương nhận được cảm giác tương tự, và mối liên kết giữa hình nhân với Dương và Dạ Vũ đã giúp Bích Diệp, Ánh Dương và Tử Linh tìm được đến đây.

Bên cạnh Bích Diệp, Ánh Dương thở phào nhẹ nhõm vì biết Dương và Dạ Vũ đã an toàn: "Xem ra họ đã thoát được bằng cách nào đó, ta không cảm nhận được bất cứ điều bất thường gì trên hai người họ..."

Bích Diệp gật đầu: "Khi vừa thấy họ, ta cứ sợ là Dạ Vũ đã phá giải "lệnh cấm" để đánh bại Thủy..."

Ánh Dương lắc đầu: "Không thể nào, trước đây ta đã tìm đủ mọi cách để phá giải lệnh cấm nhưng không thể nào làm được... Có lẽ trong chúng ta sẽ không ai làm được..."

Nhưng Bích Diệp đáp: "Trong thời gian người gặp nạn đã có người thành công, tuy nhiên, cô ta đã chịu sự trừng phạt nặng nề..."

"Vậy sao? Cô ta là ai và đã bị trừng phạt thế nào?"

"Về nhà ta kể cho nghe, cứ mặc kệ hai tên phía dưới."

Mưa đã tan và trên bầu trời bắt đầu hé lộ những ánh sao, mặt nước long lanh theo những cơn sóng gợn. Trong lúc Bích Diệp và Ánh Dương trò chuyện rì rì đi, trên thuyền, Dạ Vũ và Dương đều đã mặc lại quần áo, hai người ôm chặt lấy nhau, nỉ non tâm sự mặc kệ con thuyền cứ trôi...

Sau một hồi tâm sự sến chảy nước, Dương nhìn khung cảnh xung quanh và nói: "Có lẽ chúng ta nên về Cường Dương cung, chắc Bích Diệp, Ánh Dương và Tử Linh đang lo lắng..."

"Vâng." Dạ Vũ ngoan ngoãn đáp trong khi cơ thể nàng vẫn dán chặt vào Dương.

Muốn về Cường Dương cung thì phải biết phương hướng, Dương tra Google và phát hiện ra hấn đang trôi trên một con sông nhỏ chảy từ một hồ nước gần rừng Bạch Mã.

"A!"

"Sao vậy ạ?"

Dương đáp: "Chúng ta đang trôi về hướng rất gần núi Bạch Mã..."

Điều khiến Dương bất ngờ không chỉ vì núi Bạch Mã là nơi tọa lạc của Âm Đạo hội do Dạ Vũ đứng đầu mà còn vì vị trí của chiếc kén đã dịch chuyển không quá xa so với vị trí trước đây Ánh Dương mô tả,

vẫn trong khu vực vườn quốc gia Bạch Mã, điều này chứng tỏ khả năng che giấu tuyệt vời của kết giới bảo vệ chiếc kén, khiến cho Ánh Dương không thể nào tìm thấy được.

Nhưng điều này đã không còn quan trọng vì chiếc kén đã nói sẽ thay đổi vị trí lần nữa.

Và Dương lại nhớ ra một chuyện quan trọng khác, liền hỏi Dạ Vũ: "Có phải nàng quen biết một người tên là Hồ Mị Như không? Cả cái kẻ giấu mặt đã xuất hiện trong hoàng cung nữa?"

Dạ Vũ gật đầu: "Mị Như là do kẻ khác phái đến, ngoài mặt là hỗ trợ nhưng thực chất là muốn có những thông tin do Âm Đạo hội nghiên cứu được, còn kẻ kia có lẽ cùng phe với Mị Như."

"Kẻ khác? Tức là còn một thế lực ngang ngửa với chiếc kén và Thủy?"

Dạ Vũ gật đầu: "Theo ta biết thì Thủy chỉ là một thành viên của nhóm Ngũ Hành, còn có bốn kẻ Kim, Mộc, Hỏa và Thổ, mỗi kẻ phò tá một chủ nhân..."

"Tức là... có ít nhất n... năm chiếc kén như vậy?" Nghĩ đến đây, mặt Dương xám ngoét và thậm chí còn cảm thấy thốn như sắp tè ra quần, chỉ một mình Thủy đã khiến 4 Nữ Thần liên thủ chật vật, vậy mà còn đến 4 kẻ tương đương, mà thậm chí bốn kẻ này chỉ là phận tô tó, vậy thì thế lực kia khủng khiếp đến mức nào?

Thấy Dương trầm tư, Dạ Vũ khẽ hỏi: "Chàng đang lo lắng sao?"

Dương gật đầu: "Đúng vậy... ta sẽ cần phải trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều để có thể bảo vệ nàng..."

Giọng điệu hùng hồn và ánh mắt rực cháy của Dương khiến Dạ Vũ hạnh phúc mỉm cười, nhưng nàng không biết sự thật trong lòng hẳn đang băng khuâng: "Nếu lần sau gặp lại... mình có nên xin làm đệ của tên kén kia không nhỉ? Nếu có quỳ xuống van xin hẳn mấy cái thì chắc cũng không ai biết đâu nên không sợ mất hình tượng..."

Dòng suy tư của Dương bị cắt ngang khi thuyền va chạm nhẹ với một thứ gì đó, Dương đưa mắt nhìn và thấy một khối trôi nổi trên dòng nước, xác một con chó to tướng...

Ngay sau đó, từ ven sông vang vọng tiếng gọi của một cô gái: "Leng Keng! Leng Keng! Em ở đâu?"

Theo tiếng gọi, một nhóm người tiến đến bờ sông, đi đầu là một cô gái trẻ tuổi trông khá xinh nhưng có nét mặt chanh chua, nàng giật mình khi thấy Dương và Dạ Vũ đang trôi trên sông nhưng nhanh chóng vượt ngục lấy lại bình tĩnh và hỏi: "Cho hỏi... hai người có thấy con chó nào quanh đây không?"

Dương vẫn còn rất trẻ, và Dạ Vũ thì tươi tắn chẳng thua gì gái 18 nên cô gái hỏi bằng giọng điệu ngang hàng nhưng hơi xấc xược.

Khá khó chịu vì bị làm phiền, Dương cộc lốc đáp: "Có con chó chết trôi nè! Xem phải nó không?"

Theo hướng Dương chỉ, cô gái sai người đến vớt cái xác con chó lên, nhìn kĩ rồi òa khóc: "Leng Keng! Đúng là em rồi! Là ai? Là ai đã khiến em ra nông nổi này? Là ai?"

Tất nhiên không phải do Dương hay Dạ Vũ, nhưng quanh đây không có ai khác nên cô gái liền chỉ định Dương là hung thủ: "Là người! Là người đã hãm hại Leng Keng của ta!"

Dương trợn mắt: "Ặc! Con điên này, ta giết chó của ngươi làm gì?"

"Ngươi... ngươi thèm thịt chó, thấy Leng Keng béo bở nên... nên... Hu hu..."

"Hự! Con chó ghê hôi hám của cô có cho ta cũng không thèm ăn đâu!"

Cô gái òa khóc: "Tên bì ổi! Dám sỉ nhục Leng Keng của ta, ta sẽ giết ngươi!"

Miệng thì hô ta sẽ giết ngươi, nhưng hành động của cô gái lại là lùi lại cho ba tên thuộc hạ xông lên tấn công Dương.

Dù hiện tại đã bị Thủy phong ấn sức mạnh nhưng một cú phát tay của Dạ Vũ vẫn đủ khiến ba tên kia tan xác, Dương biết điều này nên đã sớm nắm tay Dạ Vũ, ý bảo nàng đừng ra tay, còn hấn tự mình đứng lên thể hiện...

Bình bình bình!

Ba tên Linh Tướng văng trở ra ngay khi trúng những đòn đánh đơn giản của Dương...

"Linh... Linh Vương!" Một tên kinh ngạc nói rồi ngất xỉu theo hai đồng bọn.

Chỉ còn cô gái đứng cô độc bên bờ sông...

"Linh Vương? Trông hấn còn trẻ hơn anh mình?" Cô gái thầm nghĩ, biết không phải là đối thủ của kẻ trước mặt nên nàng lùi lại trong khi thuyền của Dương trôi xa dần, miệng hùng hổ quát: "Lần này ta tha cho ngươi, nhưng thù của Leng Keng ta nhất định sẽ trả! Đừng

tưởng Linh Vương là ngon, anh trai ta cũng là Linh Vương, còn là một trong Tứ Siêu Tân Tinh!"

"Ghê vậy sao?" Dương giả vờ hết hồn để trêu chọc, Dương nghĩ nếu nàng ta biết những thành tích hiển hách của hắn như chặn âm mưu đánh lén vô hình của Lương Vô Thường, một phát súng bắn hạ Đặng Vô Tâm, góp phần giết chết Kinh Vô Nguyệt và... lén nhìn ngực Kiều Vô Song thì đã không dùng Tứ Siêu Tân Tinh ra dọa...

Nhưng cô gái không biết Dương chỉ giả vờ sợ, nàng đắc ý nói tiếp: "Anh trai ta là Hắc Hổ - Đặng Vô Tâm! Anh ấy đang ở gần đây nên sẽ gặp lại nhanh thôi! Nhất định ngươi sẽ nếm mùi thống khổ! Ha ha..."

Định bật cười châm chọc nhưng ngay lập tức mặt Dương cứng ngắt lại vì nhớ ra một chuyện, hắn đánh bại Đặng Vô Tâm là nhờ mưu mẹo, Lôi Ảnh Thú hiện tại có lẽ vẫn trên ngực Đặng Vô Tâm nhưng Thiên Ảnh Dị Thú và tàn hồn Thánh Gióng đã không còn bên Dương...

"Chết mẹ rồi!" Dương bật ra một câu chửi thề gọn gẽ, với tính cách của Đặng Vô Tâm thì Dương sợ sẽ có một màn khiêu chiến phục thù, lúc đó từ chối thì nhục mà đánh tay đôi không được nhờ người khác trợ giúp thì hắn thua chắc...

Tiếng mắng chửi đã khuất, thuyền tiếp tục trôi, Dạ Vũ suy tư rồi tự hỏi: "Tại sao người của Thảo Cầm viên lại đến địa bàn của Âm Đạo hội?"

"A! Nàng cũng biết cô gái kia?"

Dạ Vũ gật đầu: "Biết chút đỉnh thông tin, cô ta là Đặng Vô Tư, thiên tài luyện thú của Thảo Cầm viên. Với thân phận cô ta thì không lí gì lại xuất hiện nơi này với chỉ vài ba tên thuộc hạ, hơn nữa cô ta nói

Đặng Vô Tâm cũng ở đây..."

Dương đoán: "Chẳng lẽ có linh thú quý hiếm xuất hiện?"

Nhưng Dạ Vũ lắc đầu, với nhiệm vụ nghiên cứu di truyền nên người của Âm Đạo hội đã tìm hiểu gần như triệt để các chủng loài sinh vật quanh rừng Bạch Mã và nhiều khu rừng khác.

Nàng nói: "Có lẽ chúng nhắm đến kho thông tin về các loài quý hiếm mà Âm Đạo hội thu thập được..."

Dương gật gù, nếu là Âm Đạo hội trước đây với hai Chúa Tể hùng mạnh là Dạ Vũ và Đại Phú thì không thế lực nào dám động đến, nhưng hiện tại, Dạ Vũ mất tích, Đại Phú bị Vô Địch đánh trọng thương, Âm Đạo hội như rắn mất đầu nên trở thành mồi ngon cho các thế lực khác...

"Vậy... nàng định làm gì?" Dương hỏi, tuy bị khống chế để lập ra Âm Đạo hội và làm những điều tàn ác nhưng sự gấn bó nhiều năm chắc chắn sẽ nảy sinh tình cảm, Dương biết Dạ Vũ sẽ phải chọn lựa giữa hủy diệt và duy trì Âm Đạo hội.

Đúng là Dạ Vũ đang dẫn đo...

Nàng không biết làm gì, nên Dương gợi ý: "Âm Đạo hội đã làm nhiều điều sai trái, nhưng đấy là do nàng bị người khác điều khiển làm những điều ngược với ý muốn, bây giờ nàng không còn bị điều khiển nữa, vậy hãy cùng Âm Đạo hội làm những điều đúng với ý muốn."

"Ý chàng là... dẫn dắt Âm Đạo hội sửa chữa lỗi lầm?"

Dương gật đầu: "Hủy diệt họ chỉ khiến họ chấm dứt hại người, nhưng thay đổi họ để họ cứu được người thì sẽ tốt hơn, cái khó là

làm sao để thay đổi... Điều đó thì ta tin nàng sẽ làm được!"

Nếu là người khác thì sẽ chề môi khinh bỉ vì Dương giống như một thằng phản diện thích nói chuyện ngôn tình, nhưng trong mắt Dạ Vũ lúc này, Dương là một anh hùng cao cả, là một người tình ngọt ngào, biết cảm thông, biết thấu hiểu...

Vậy nên Dạ Vũ cảm động ôm chặt lấy Dương và quyết tâm dẫn dắt Âm Đạo hội khắc phục lỗi lầm quá khứ...

Chợt có một tiếng nổ vang trời từ xa vọng đến, mặt đất rung chuyển, cây rừng nghiêng ngả và chim thú hoảng loạn bay chạy khắp nơi giữa màn đêm.

Dương và Dạ Vũ cùng hướng mắt về nguồn âm, nơi có một đợt gió lớn đang lan rộng, cả một vùng trời rực sáng...

"Đó là... đỉnh Bạch Mã!"

Đỉnh Bạch Mã, đỉnh núi cao nhất dãy Bạch Mã, căn cứ của Âm Đạo hội, đang xảy ra một cuộc hỗn chiến...

Chương 191: Như một Nữ Thần

Ngay khi phát hiện biến động trên đỉnh Bạch Mã, Dương và Dạ Vũ cùng nhau tiến lên đỉnh núi để giải cứu Âm Đạo hội, trong khi đó...

Đặng Vô Tư và thuộc hạ tiến về một khu lửa trại dưới chân núi, nơi Đặng Vô Tâm và một vài thành viên của Thảo Cầm Viên đang nghỉ ngơi.

Ngay khi về đến, Đặng Vô Tư nhào đến chỗ Đặng Vô Tâm và uất ức khóc: "Anh ơi Leng Keng chết rồi, hu hu..."

Trái với vẻ đau khổ của Vô Tư, Đặng Vô Tâm trong lòng mừng rỡ nghĩ thầm: "Đù! Con chó ghẻ hay sủa càn đó cuối cùng cũng chết rồi à, không uống công ta trù ếm bấy lâu!"

Nhưng ngoài mặt thì ra vẻ cảm thông, Đặng Vô Tâm vỗ về Vô Tư: "Đừng buồn, anh sẽ truy lùng hung thủ để trả thù cho nó..."

Nói xong, Đặng Vô Tâm tiến đến xem xét xác con chó vừa được bọn thuộc hạ mang về.

Với kinh nghiệm của luyện thú sư thiên tài, Đặng Vô Tâm dễ dàng nhìn ra nguyên nhân: "Hử? Có rất nhiều dấu răng nhỏ... Xem ra là bị rất nhiều dơi hút máu đến chết... Theo ta biết thì rừng Bạch Mã không có loài dơi nào có khả năng hút máu một linh thú cấp Tá như Leng Keng..."

"Nghĩa là có người mang dơi đến? Nhất định là tên cụt tay đó!" Đặng

Vô Tư uất hận nói.

"Tên cụt tay?"

Vô Tư gật đầu: "Là một tên khốn cụt tay, bề ngoài trông chỉ khoảng tuổi em nhưng lại đạt cấp Linh Vương, chắc chắn hẳn chính là hung thủ!"

Vô Tâm nhíu mày, riêng về linh thú thì gã cực kỳ hiểu biết: "Cụt tay? Theo ta biết thì người có thể thuần hóa dơi hút máu rất ít, làm gì có kẻ nào vừa trẻ vừa cụt tay? Hơn nữa, dấu răng này thuộc về một loại dơi hiếm, người duy nhất chúng ta biết có đàn dơi này là..."

Nói đến đây, Đặng Vô Tâm ngừng lại rồi lo lắng nhìn về đỉnh núi Bạch Mã và nói tiếp: "Kinh Nguyệt giáo, hồng y giáo chủ!"

"Hồng y giáo chủ của Kinh Nguyệt giáo? Không thể nào! Sao gã đó lại đến đây chứ!"

Đặng Vô Tâm đáp: "Xem ra Kinh Nguyệt giáo cũng nhắm đến Âm Đạo hội... Gã hồng y giáo chủ đó mạnh không thua gì cha chúng ta đâu, ta phải đến trợ giúp cha!"

Tòa Hải Vọng đài trên đỉnh núi Bạch Mã đã nổ tan hoang, trở thành một hố sâu thông xuống căn cứ của Âm Đạo hội, quanh miệng hố là một đám đông người của những thế lực lớn nhỏ đang chuẩn bị xông vào Âm Đạo hội.

Xung quanh có những thế lực lớn như Thảo Cầm viên, Kinh Nguyệt giáo, và quân đội Hoàng thành, ngoài ra còn có nhiều thế lực nhỏ lẻ cũng đến nhằm mục đích ăn hôi, vài phóng viên của các báo và cả những thánh hóng, thánh phán đến xem náo nhiệt.

Trong khi những thế lực hàng đầu tiến xuống hố thì ở phía ngoài, nhiều người xôn xao bình luận: "Hồng y giáo chủ của Kinh Nguyệt giáo, Bách Thú Đặng Đô của Thảo Cầm viên, quân đội hoàng gia Hoàng thành... Ài... Âm Đạo hội máu chảy thành sông rồi!"

"Bậy! Với khả năng siêu hút máu của hồng y giáo chủ Kinh Nguyệt giáo thì Âm Đạo hội làm gì còn máu để mà chảy?"

"Theo các người thì ai sẽ thu hoạch nhiều nhất trong vụ này?"

"Còn ai ngoài Đặng Đô với đội quân bách thú hùng hậu?"

"Hồng y giáo chủ kia cũng chẳng phải vừa!"

"Nhưng quân hoàng gia Hoàng thành cực kỳ tinh nhuệ!"

"Các người xem thường Âm Đạo hội rồi, mất hai Chúa Tể nhưng vẫn còn cấp Đế nha..."

"Cực không? Ta đặt 800 nghìn cho Đặng Đô!"

Từ bàn luận chuyển thành tranh cãi, nhưng chợt tiếng nói tắt dần rồi im bặt, tất cả những người còn trên miệng hố như nín thở khi thấy một người áo đen bịt mặt đang lạnh lùng bước qua dòng người và tiến xuống hố...

Một quãng im lặng dài cho đến khi có người run run lên tiếng: "Kẻ vừa rồi là..."

"S... Sát Dạ!"

"Không thể đo được cấp độ linh lực, nhất định là Sát Dạ!"

"Nghe đồn hấn đã đạt đến cấp Đại Đế từ lâu!"

"Sát Dạ của Thiên Địa hội, sát thủ bí ẩn của tổ chức bí ẩn, hấn xuất hiện ở đâu thì ở đó có người rơi đầu, bất chấp cấp độ!"

"Chẳng lẽ đúng như cái tên Sát Dạ, hấn đến đây để lấy đầu hội trưởng Âm Đạo hội, Dạ Vũ?"

"Không còn nghi ngờ gì nữa, Âm Đạo hội, một trong những thế lực hùng mạnh nhất Việt Nam sắp tàn rồi!"

Sự xuất hiện của Sát Dạ khiến cho những người trên miệng hố chùn bước, ngoài những người đã xuống trước Sát Dạ thì không còn mấy ai dám tiến xuống, trừ hai người áo đen mang khăn che mặt, một nam một nữ, chính là Dương và Dạ Vũ. Và không lâu sau đó, một đôi nam nữ khác, cũng che mặt, người nam để lộ mái tóc bạc trắng, tiến xuống hố.

Dương và Dạ Vũ nhanh chóng đáp xuống bên trong căn cứ của Âm Đạo hội, dù đặt trong lòng núi nhưng không gian nơi này rộng lớn đến bất ngờ dù cảnh tượng rất hoang tàn sau khi cửa vào bị phá hủy.

Dương vừa nhìn quanh vừa hỏi thông tin từ Google rồi nói: "Không có người bị thương, tất cả người của Âm Đạo hội đang cố thủ ở khu thí nghiệm."

Dạ Vũ gật đầu, vội vã dẫn đường tiến về khu thí nghiệm ở sâu bên dưới, Dương vội chạy theo mà không hề hay biết rằng bên trong hầm không gian của hấn có một vật nhỏ đang dần phát sáng...

Ở khu vực thí nghiệm có một bức tường được yểm kết giới bảo vệ khá mạnh mẽ, tất cả thành viên của Âm Đạo hội đang co cụm cố thủ

bên trong.

Người của ba thế lực Kinh Nguyệt giáo, Thảo Cầm viên và Hoàng thành không mấy khó khăn tìm đến khu thí nghiệm và đang bao vây phía ngoài bức tường, nhưng cả ba đang đề phòng lẫn nhau nên chưa vội tấn công.

Người dẫn đầu quân Thảo Cầm viên là Đặng Đô, biệt danh Bách Thú với cơ thể to khỏe nhìn sang quân của Kinh Nguyệt giáo bằng ánh mắt như hổ rình mồi và nói: "Chẳng hay hồng y giáo chủ của Kinh Nguyệt giáo đích thân đến đây vì mục đích gì?"

Đứng đầu quân Kinh Nguyệt giáo là Hồng y giáo chủ Thích Đại Tru, người đứng đầu trong 7 vị giáo chủ của Kinh Nguyệt giáo, kẻ này cao gầy và làn da nhợt nhạt xanh xao với đôi mắt đỏ như máu vô cùng quý dị. Thích Đại Tru đáp lời Đặng Đô bằng giọng lạnh lẽo: "Khôn hồn thì rút đi!"

Bị Thích Đại Tru xem thường, Đặng Đô trợn mắt gầm gừ: "Mày muốn chết ư?"

Thích Đại Tru không đáp, chỉ vênh mặt lạnh lùng nhìn Đặng Đô.

Lúc này, người dẫn đầu quân hoàng gia Hoàng thành là Nguyễn Phí chọt lên tiếng: "Hai vị! Quân đội Hoàng thành đến đây với mục đích diệt trừ tận gốc Âm Đạo hội và tịch thu tài sản bị chúng cướp, không biết có động chạm đến mục đích của hai vị không... Chi bằng chúng ta nói ra mục đích để phân chia rồi cùng hợp sức giải quyết sớm?"

Bản tính phóng khoáng, Đặng Đô chỉ mất vài giây suy nghĩ rồi gật đầu đáp: "Cũng không có gì phải giấu, Âm Đạo hội này từng bắt cóc một số linh thú hiếm của chúng ta, nay nhân cơ hội đến đòi nợ cũ và tiện tay tịch thu kho thông tin về linh thú của chúng!"

Thích Đại Tru tuy không thích hợp tác nhưng cũng muốn tránh đ-ng độ không cần thiết nên ậm ừ đáp: "Người của bốn giáo bị chúng bắt cóc nên đến đòi, một cô bé khoảng 18 tuổi tên là... Phong Linh Nhi."

Nguyễn Phí gật đầu: "Được, vậy không đ-ng chạm lợi ích, chúng ta hợp tác, linh thú và thông tin thuộc về Thảo cầm viên, Phong Linh Nhi thuộc về Kinh Nguyệt giáo, tù binh thuộc về Hoàng thành, tài sản còn lại chia ba, các vị đồng ý hợp tác chứ?"

"Được!" Đặng Đô đáp, Thích Đại Tru cũng gật đầu.

"Nhưng trước tiên phải phá được kết giới này... Lên!"

Theo hiệu lệnh của Nguyễn Phí, người của các phe liền xông lên tấn công nhằm mục đích phá vỡ kết giới phòng vệ của khu thí nghiệm. Ngược lại, người của Âm Đạo hội bên trong bức tường đang ra sức duy trì kết giới.

Đại Phú trọng thương trong trận đánh với Vô Địch và đã bị Hoàng thành bắt giữ, hiện tại Âm Đạo hội chỉ còn 3 vị lãnh đạo cấp Đế cùng số ít thành viên.

"Chúng tấn công rồi! Không chỉ có quân Hoàng thành mà còn có người của Kinh Nguyệt giáo và Thảo Cầm viên, sức công phá vượt quá dự kiến nên có lẽ chúng ta không thể cầm cự nổi..."

Trưởng phòng nghiên cứu Lam Thư lên tiếng trấn an: "Cố gắng cầm cự! Hội trưởng nhất định sẽ trở về cứu chúng ta!"

Nhưng sự trấn an của nàng là vô ích, hầu hết đều tỏ vẻ bi quan, có người lầm bầm: "Hội trưởng có lẽ cũng đã bị giam ở Hoàng thành rồi..."

Mất tinh thần dẫn đến mất ý chí, sự phòng vệ yếu nhược của Âm Đạo hội trước cuộc tấn công của ba Linh Đế hùng mạnh và hàng chục linh vương đã khiến phong ấn nhanh chóng bị phá vỡ, bức tường sụp đổ tan tành...

"Thế là hết..."

Tuyệt vọng, người của Âm Đạo hội thần thờ nhìn đội quân hùng mạnh đang xông đến...

"GIẾT!!!!"

ẦM!

Sau hiệu lệnh, ba đội quân đang xông vào chuẩn bị cho một cuộc tàn sát thì chợt giật mình khựng lại vì một tiếng nổ khủng bố ngay vị trí bức tường vừa sụp đổ.

"Gì vậy?" Đặng Đô kinh ngạc nói, tuy linh lực từ vụ nổ không mạnh nhưng lại khiến lão giật mình vì vụ nổ xảy ra nhanh đến mức lão không kịp nhìn rõ nguyên do, cả Thích Đại Tru và Nguyễn Phí cũng có cảm giác tương tự.

Rồi làn khói bụi từ vụ nổ tản ra, sau màn khói, người ta thấy bóng dáng một người đang bế trên tay một cô gái, chính là Dương đang bế Dạ Vũ để thực hiện Dạ Hành đến nơi và dùng cường dưới chân để gây ra vụ nổ làm quân địch chùn chân.

Nhìn thì ngầu nhưng khi phát hiện thực lực của hai kẻ mới xuất hiện thua xa mình, Thích Đại Tru liền lạnh lùng nói: "Người là ai? Dám cản đường bổn giáo?"

Vẫn còn khuất mặt trong bụi khói, Dương cười đáp: "Ta? Ta đến để kết thúc cuộc chiến này! Dạ Vũ, ra tay đi!"

Nói giọng anh hùng nhưng dứt câu thì Dương liền thả Dạ Vũ xuống và chạy lẹ về phía Âm Đạo hội để nấp khiến người của các phe đều ngỡ ngàng...

Trước hành động vô sĩ của Dương, Dạ Vũ lắc đầu vừa cười vừa lườm hấn rồi nhìn về phía quân địch.

Do màn tỏ ra nguy hiểm của Dương nên nhiều người không chú ý cái tên mà hấn gọi, nhưng cũng có người nghe được, gồm Nguyễn Phí: "Dạ Vũ? Người là Dạ Vũ, hội trưởng Âm Đạo hội?"

Lúc này thì người của Âm Đạo hội mới hoàn hồn, nhìn bóng dáng thon thả trong làn bụi, cảm giác thân thuộc khiến Lam Thu mừng rỡ khóc òa: "Hội trưởng! Đúng là hội trưởng!"

"Hội trưởng về rồi! Chúng ta được cứu rồi!"

Sau khoảnh khắc tuyệt vọng lại sáng bừng hy vọng, người của Âm Đạo hội mừng rỡ reo hò bất chấp sự thật là quân địch hùng hậu vẫn đang bao vây trước mặt, vì họ tin vào sức mạnh tuyệt đối của hội trưởng xinh đẹp như một nữ thần, tất nhiên, người của Âm Đạo hội vẫn không biết Dạ Vũ thực sự là một Nữ Thần...

Chương 192: Can đảm!

Trong khi liên quân các thế lực xâm chiếm Âm Đạo hội, ở sâu trong Âm Đạo hội, Hoài Bảo đang ẩn nấp...

Vụ nổ do cổng vào trên đỉnh Bạch Mã bị phá khiến Hoài Bảo mở mắt.

Sư phụ Hoài Bảo mừng rỡ: "Đúng như dự kiến! Có người tấn công rồi! Nhân lúc rối loạn đi hôi của mau!"

Sự xuất hiện của Dạ Vũ khiến phe Âm Đạo hội vui mừng bao nhiêu thì phe Kinh Nguyệt giáo, Thảo Cầm viên và Hoàng thành e dè bấy nhiêu. Vì tin rằng nàng chỉ là một Chúa Tế bình thường nên không ai nghĩ Dạ Vũ sẽ toàn mạng sau cuộc lật đổ của Cường Dương cung ở Hoàng cung.

Thích Đại Tru nghi ngờ: "Người là Dạ Vũ? Hình dáng thì giống, nhưng cấp độ này còn thua xa ta..."

Tất nhiên Thích Đại Tru có nghĩ đến khả năng Dạ Vũ có thực lực cao hơn gã nên nàng có thể áp chế thực lực đến mức gã tưởng nàng yếu nhược, nhưng vấn đề là Dạ Vũ vừa trải qua một cuộc đại chiến ở Hoàng cung cách đây nửa ngày và được xác định là bại trận, vậy thì còn bao nhiêu sức để có thể che giấu cấp bậc một cách hoàn hảo đến thế?

Không riêng Thích Đại Tru, cả Đặng Đô và Nguyễn Phí đều lùi bước đề phòng.

Trong khi đó, Dạ Vũ nhẹ nhàng lên tiếng: "Các người về đi, chuyện

xâm phạm lãnh địa hôm nay ta không tính..."

Tiếp theo, Dạ Vũ nhìn Đặng Đô và hỏi: "Người là con trai của Đặng Điền?"

Nếu là người khác gọi thẳng tên cha mình như vậy thì Đặng Đô lập tức xông vào cắn kẻ đó đến chết, nhưng gã hiểu rõ Dạ Vũ tuy bề ngoài xinh đẹp và tươi trẻ nhưng về tuổi tác không hề thua kém cha gã nên hoàn toàn có tư cách xưng hô ngang hàng. Đặng Đô gật đầu: "Thì sao?"

Dạ Vũ nói: "Người của Âm Đạo hội ta có bắt trộm một số linh thú hiếm của Thảo Cầm viên người, đây là lỗi của chúng ta nên ta sẽ tự mình đến tìm Đặng Điền để trả nợ."

Dạ Vũ dứt lời thì Thích Đại Tru liền khịt mũi khinh bỉ: "Ha... Đây là hội trưởng Âm Đạo hội thật sao? Khi binh hùng lực hậu thì ra vẻ bạo tàn, khi binh yếu lực hèn thì liền xuống nước van xin. Lợi hại!"

Nhìn sang Thích Đại Tru, Dạ Vũ hỏi: "Hồng y giáo chủ của Kinh Nguyệt giáo? Âm Đạo hội ta với Kinh Nguyệt giáo vốn không thù không oán?"

Thích Đại Tru trừng mắt: "Có! Giao con bé Phong Linh Nhi ra thì chúng ta lập tức rời khỏi."

Nghe tên, Dương thầm nghĩ: "Phong Linh Nhi cũng ở đây?"

Dạ Vũ đáp: "Phong Linh Nhi? Được... các người cứ về đi, ta sẽ kiểm tra lại, nếu đúng là người của Kinh Nguyệt Giáo thì ta sẽ tự tay đưa cô ta đến cho Giáo Hoàng của người."

Thấy Dạ Vũ vốn nổi tiếng lạnh lùng tàn bạo giờ lại tỏ ra hiền lành,

Thích Đại Tru tin chắc rằng nàng vẫn đang trọng thương và nắm chắc không thể đấu với liên thủ của bọn hắn nên mới xuống nước thỏa hiệp, sau đó sẽ chữa lành thương thế rồi lật kèo thì bọn hắn mất trắng nên liền hung hăng lên giọng: "Hừ! Người không có tư cách ra điều kiện! Giao người ngay cho bốn giáo chủ!"

Đặng Đô cũng có suy nghĩ tương tự: "Đúng! Làm sao tin được người!"

Nguyễn Phí cũng tiến lên: "Nợ của người đối với Hoàng thành là nợ máu! Phải trả bằng máu!"

Trong tình hình căng thẳng, nếu là Dạ Vũ trước đây thì có lẽ đã lập tức xảy ra hỗn chiến, nhưng hiện tại là một Dạ Vũ không còn bị khống chế, nàng nhận thức được lỗi lầm của Âm Đạo hội nên không muốn gây thêm lầm lỗi...

Trong khi Dạ Vũ đang khó xử, một người bước lên đứng che chắn trước mặt nàng...

Là Dương, dù kẻ địch rất đáng sợ nhưng cảm giác khó chịu khi nhìn kẻ khác bắt nạt Dạ Vũ còn hơn cả sự đáng sợ, vậy nên hắn bước lên...

Ánh mắt hắn nhìn về phía ba vị Linh Đế phe địch, không chút sợ hãi, môi hắn động và phát ra một câu lạnh lùng: "Muốn sống thì rút ngay!"

Hành động của Dương khiến Đặng Đô, Thích Đại Tru và Nguyễn Phí cùng giật mình, không phải vì sợ mà vì kinh ngạc trước sự can đảm của kẻ trước mặt, một Linh Vương cấp 3 dám đe dọa ba vị Linh Đế!

Sự can đảm này ở đâu ra?

Từ tinh thần mê gái, nhưng ba gã Linh Đế lại không nghĩ vậy mà tưởng rằng kẻ kia có sức mạnh đủ để hạ bọn họ, và sự làm tưởng càng được khẳng định khi trong đám đông có người nhận ra gương mặt kẻ này...

"Hắn là... Võ Phi Dương?"

"Đúng rồi! Là Hắc Vũ Tiên Long - Võ Phi Dương, kẻ đánh ngang Chúa Tế!"

Thân phận Dương lộ ra khiến ba gã Linh Đế lần nữa phải e ngại lùi về trong khi người của các phe nổi trận bàn tán.

"Xong rồi! Chúa Tế hắn còn chơi được, ba Linh Đế bỏ bèn gì?"

"Chưa chắc! Đó chỉ là sức mạnh bộc phát thôi, không chừng hiện tại hắn không dùng được nữa đâu..."

"Nghe nói gần đây hắn còn đánh bại Chúa Tế Mạc Kính Vũ..."

"Đều là ăn may và có người trợ giúp, chứ ở đây làm gì có Nguyễn Hoài Bảo và Sùng Hạo..."

ẦM!

Ngay lúc hai tiếng Sùng Hạo phát ra, trần nhà sụp đổ và hai người rơi xuống ngay trước mặt Dương...

Trong làn khói bụi, hai người một nam một nữ lộ diện, người nam có mái tóc bạc trắng...

"S... Sùng Hạo! Sùng Hạo thật sự xuất hiện..."

Đứng khoanh tay lạnh lùng trong bụi khói, thanh niên tóc trắng hắng giọng rồi lên tiếng: "Hừ! Đến lúc ta thể hiện!"

Vừa dứt câu thì thanh niên tóc trắng chợt kêu éc một tiếng rồi quỳ gục xuống, hai tay ôm chỗ hiểm sau khi lãnh một cú sút như trời giáng từ Đặng Đô.

Đám đông kinh ngạc: "Sùng Hạo bị Đặng Đô đá bể bi rồi?"

Không những đá, Đặng Đô còn tóm cổ "Sùng Hạo" và mắng té tát: "Thằng con hư đốn! Tao bảo mày chờ ở ngoài, xông vào đây làm gì?"

"Éc! Con sợ cha gặp nguy hiểm nên xông vào thể hiện..."

Lúc này mọi người mới ngó ra, người tóc trắng không phải Sùng Hạo mà là Đặng Vô Tâm, cả mái tóc cũng không phải màu trắng mà do khói bụi từ vụ sập trần nhà phủ lên thành màu trắng...

Cô gái đi cùng Đặng Vô Tâm chính là Đặng Vô Tư, khi thấy Dương liền chỉ tay vào hắn và méc Đặng Đô: "Cha, tên đó đã giết chết Leng Keng!"

"Hả? Leng Keng bị hắn giết rồi?" Đặng Đô ngạc nhiên rồi trừng mắt nhìn sang Dương và nói: "Cảm ơn nhiều nha, ta chờ mãi ngày này a! Từ lúc bị ta thiến đến giờ nó cứ hay sửa càn nhức tai không chịu được!"

"Cha!" Đặng Vô Tư tức muốn khóc.

Nhưng Đặng Vô Tâm lên tiếng: "Không phải đâu! Theo dấu vết thì Leng Keng chết là do dơi của gã Thích Đại Tru này gây ra!"

"Thật chứ?" Đặng Đô hỏi.

"Vâng!"

Thấy Đặng Vô Tâm gật đầu chắc nịch, Đặng Đô liền quay sang định bắt tay cảm ơn Thích Đại Tru, nhưng thấy cái liếc mắt giận dữ của con gái liền trợn mắt mắng Thích Đại Tru: "Tên chó chết! Dám giết thú cưng của con gái ta!"

"Thì sao?" Thích Đại Tru vênh mặt khêu khích.

"Tao đập bể mặt mày chứ sao! Thằng ba dê!"

Và thay vì hợp lực diệt địch, Đặng Đô và Thích Đại Tru xông vào đánh nhau túi bụi...

Trong khi đó, ở một góc khuất có một người áo đen che mặt đang ẩn nấp dõi theo tình hình. Hắn chính là kẻ mà những người trên đỉnh Bạch Mã đồn đoán là Sát Dạ.

Thấy tình hình đang hỗn loạn, Sát Dạ cười thầm rồi rút gươm, trong chớp mắt lao về phía đám đông, lướt đến đâu, đầu rơi đến đó...

Rồi Nguyễn Phí giật mình quay lại, và bóng dáng tên sát thủ lạnh lùng cũng chính là hình ảnh cuối cùng mà vị Linh Đế của Hoàng thành nhìn thấy...

Rồi Đặng Đô và Thích Đại Tru cùng nhận ra nguy hiểm, liền thủ phòng ngự và hai cái đầu nữa rơi xuống...

Gian nhà ngập trong tiếng thét gào hoảng loạn khi Sát Dạ lướt về phía Dạ Vũ...

Hắc Vũ Tiên Long bước ra trong trạng thái Thiên Long và tung đòn Hắc Lôi Huyết Hỏa Cuồng nhưng bị Sát Dạ né được...

Và tất cả câm lặng...

Chúa Tể Dạ Vũ đã rơi đầu...

Và Sát Dạ mở mắt cười khoái chí, khung cảnh tàn sát lạnh lùng kia thật ra chỉ là những gì hắc đang âm thầm tự sướng... Có thể Sát Dạ làm được điều mà hắc đang tưởng tượng, nhưng đó là một Sát Dạ thật sự chứ không phải hắc, một kẻ giả danh.

Hắc tên là Đạo.

Đạo có chí lớn, muốn được nổi tiếng, muốn được hâm mộ, muốn giàu sang phú quý. Nhưng với tài năng có hạn và bản tính lười biếng, Đạo chỉ muốn hưởng chứ chẳng muốn làm...

Cho đến một ngày, Đạo tìm được một bảo vật trong di tích cổ, một bảo vật cổ có khả năng ẩn giấu thực lực, và Đạo nảy ra ý tưởng giả danh người nổi tiếng để chuộc lợi.

Đạo dễ dàng tìm được một nhân vật hoàn hảo để giả danh, kẻ mà gần như không ai biết mặt thật hay danh tính, chỉ biết hắc có mặt danh là Sát Dạ, Sát Dạ của Thiên Địa hội.

Lạnh lùng và bí ẩn, Sát Dạ rất được thiếu nữ hâm mộ, và với hung danh đi đến đâu chết đến đó, Đạo có thể mượn oai để tống tiền các nạn nhân nhẹ dạ bằng một câu nói đơn giản: giao tiền hoặc mất đầu.

Âm Đạo hội là một tổ chức giàu sụ, Đạo đến đây tất nhiên không phải để ám sát mà để lợi dụng danh nghĩa Sát Dạ đi hôi của cho tiện...

Ở khu vực thí nghiệm, Dương và Dạ Vũ đang nhìn Đặng Đô và Thích Đại Tru đánh nhau ì xèo.

Dương kề tai Dạ Vũ nói thầm: "Không ngờ hai lão bựa này lại quay ra đánh nhau... Xem ra kế hoạch hạ cả ổ thất bại rồi... Một mình Nguyễn Phí thì nàng đánh nổi không?"

Dạ Vũ gật đầu đáp: "Thủy chỉ dùng loại phong ấn tạm thời, một mình Nguyễn Phí thì không thành vấn đề..."

"Được, vậy ta lừa hai lão kia đánh đến đây, ta kích hoạt bom thì nàng xông ra nhé!"

Bom, không phải bom thường mà là bom được Dạ Vũ đưa linh lực nàng vào, và quả bom được giấu dưới cái hố nhỏ do Dương dùng cuồng gây ra sau khi dùng Dạ Hành. Một quả bom mang linh lực của Dạ Vũ mà nổ bất ngờ thì hoàn toàn có khả năng khiến Linh Đế trọng thương, và đây là lý do thật sự tại sao trước đó Dương vội vã chạy đi nấp. Vốn định đề phòng tình huống xấu nhất là đàm phán không thành, ba Linh Đế xông lên thì Dương lập tức cho bom nổ, nhưng sự xuất hiện bất thành linh của anh em Đặng Vô Tâm làm cho Đặng Đô và Thích Đại Tru đánh nhau đã phá hỏng kế hoạch.

Dù đánh nhau nhưng Đặng Đô và Thích Đại Tru đều để ý thấy Dương và Dạ Vũ đang thì thầm gì đó, lúc này, Dương bất ngờ nắm tay Dạ Vũ và la to: "CHẠY!"

"Hừ! Chạy đâu!" Thích Đại Tru cười lạnh rồi ngưng đánh, cùng Đặng Đô đuổi theo, riêng Nguyễn Phí đứng quan sát thấy bất thường nên còn chưa vội đuổi.

Đúng như Dương mong đợi, Đặng Đô và Thích Đại Tru cùng lao đến, và khi cả hai đạp lên chỗ quả bom bị vùi lấp, Dương liền dùng cách

không kích lôi, đưa Hắc Ma Đế Lôi vào quả bom để kích nổ...

ẦM!

Vụ nổ bất thành linh khiến mặt đất nổ tan tành, Dương và Dạ Vũ văng về phía người của Âm Đạo hội, còn Đặng Đô và Thích Đại Tru không kịp tránh và hứng trọn vụ nổ...

Nhưng còn chưa rõ tình hình của Đặng Đô và Thích Đại Tru thế nào, từ phía tầng dưới lại có tiếng nổ còn khủng bố hơn vụ nổ vừa rồi, khiến cho ngay cả Dương cũng thất kinh hồn vía vì không ngờ rằng quả bom do hắn tự chế vội vàng từ vài quả lựu đạn và đạn pháo lại gây ra vụ nổ khủng khiếp như vậy.

Nhưng rồi Dương nhận ra vụ nổ thứ hai không phải do hắn gây ra...

Rồi sau tiếng nổ, từ sâu bên dưới phát ra một chuỗi âm thanh kì lạ và hỗn loạn, nghe như một cơn bão khủng khiếp đang trời lên từ lòng đất...

Trước đó, ở tầng dưới, Hoài Bảo tìm được một mật thất...

"Sur phụ! Là kho thuốc! Toàn linh dược quý hiếm!"

"Ngon! Hốt hết cho sur phụ!"

Về mặt hí hửng vì trúng mánh, Hoài Bảo lao đến định vơ vét kho thuốc thì hết hồn nghe ầm một tiếng, chính là tiếng nổ từ quả bom của Dương, còn chưa kịp định thần thì một tiếng nổ khủng khiếp hơn lan đến, cả khu vực sụp đổ dữ dội trong tích tắc, và Hoài Bảo bị cơn bão khủng khiếp nuốt trọn...

Chương 193: Bạch Kê Long Cốt

Thời điểm Dương kích nổ quả bom để cản đường Đặng Đô và Thích Đại Tru, những người tập trung trên đỉnh Bạch Mã vẫn đang chém gió chờ đợi kết quả cuộc chiến mà không hề hay biết bên dưới đang phát sinh một biến cố...

"Nghe đồn Long thành, Hoàng thành, Sài thành và Hà thành sắp đồng loạt tăng thuế..."

"Ôi dào... Tăng 1 hay 2 phần trăm thì có ảnh hưởng mọ gì đến dân nghèo bọn mình mà lo! Lo là lo lữ Bót đang hoành hành kìa!"

"Bót là gì?"

"Là tên một tập đoàn cướp cạn, chúng lập trạm trên các tuyến đường khắp cả nước, lấy lý do sửa đường rồi ép buộc mọi xe đi ngang là phải nộp tiền mồi lộ cho chúng."

"Thật là đáng buồn..."

"Hy vọng là tụi đó sẽ bị xử lý nghiêm, tự kiểm điểm chẳng hạn..."

Đang chém gió, chợt tất cả giật mình vì hai tràng tiếng nổ liên tiếp, rồi cả đỉnh núi rung động dữ dội...

"Chuyện gì vậy?"

"Bên dưới có biến lớn rồi!"

Lúc này, ở dưới tầng thấp nhất của Âm Đạo hội.

Một cơn bão dữ dội đang nuốt trọn tòa kiến trúc ngàm rộng lớn của Âm Đạo hội, ở khu vực trung tâm cơn bão có hai người đang chống chịu lực xoáy khủng khiếp xung quanh, một cô gái trẻ xinh đẹp và một thanh niên điển trai tóc trắng...

"Sùng Hạo! Ta chống chịu không nổi nữa..."

Sùng Hạo nắm chặt tay Thủy Quỳnh để giữ nàng lại, nhưng cơn bão quá khủng khiếp khiến cả hai bị cuốn vào vòng xoáy...

Người gây ra vụ nổ thứ hai cũng là người gây ra cơn bão quái dị, là Sùng Hạo...

Trở lại thời gian vài ngày trước, sau khi rời chiến trường Lê - Mạc, Sùng Hạo trở về hồ Hoàn Kiếm...

Ngồi trên đảo nhỏ giữa hồ, cơ thể cường tráng của Sùng Hạo dần trở nên trong suốt và tỏa sáng.

Chợt có tiếng gọi từ bên bờ hồ: "Sùng Hạo!"

Cơ thể Sùng Hạo trở về trạng thái bình thường khi Mai Thủy Quỳnh đập lên mặt hồ để tiến ra đảo nhỏ, trên tay nàng cầm một bức tượng rùa vàng nhỏ.

"Có gì không?" Sùng Hạo hỏi.

Thủy Quỳnh bĩu môi: "Có gì không? Ta lặn lội đường xa đến đây mà người hỏi có gì không?"

"Vậy có chuyện gì?" Sùng Hạo hỏi.

Gương mặt xinh xắn của Thủy Quỳnh đỏ lên vì tức trước cái sự khô như gỗ mục của Sùng Hạo, nàng nói: "Tổ tiên bảo ta đến!"

Nói xong, Thủy Quỳnh đặt bức tượng rùa vàng xuống mặt cỏ, bức tượng vàng này là tượng thờ thần Kim Quy, sư phụ của Sùng Hạo.

Mai rùa vàng tỏa sáng và hiện ra hình ảnh sống động của một lão già.

"Khụ khụ... Sùng Hạo! Chúc mừng con phá được thêm một tầng xích..."

"Sao sư phụ biết?" Sùng Hạo ngạc nhiên hỏi, Thần Kim Quy đã đi vắng một thời gian trong khi Sùng Hạo chỉ vừa phá xích sau khi trải nghiệm cuộc chiến trong chiến trường Lê - Mạc.

Thần Kim Quy nói: "Không cần thắc mắc tại sao ta biết... Phá thêm một tầng xích, sức mạnh của con đã tăng vọt, nên ta truyền tin này về để giao cho con một nhiệm vụ."

"Nhiệm vụ?"

"Chẳng phải con vẫn luôn than phiền về sự vô hệ của Thuận Thiên kiếm khiến sức mạnh hệ Quang của con không thể phát huy trọn vẹn hay sao. Nên ta sẽ tiết lộ cho con về một Thần Bảo khác, Thần Bảo thuần hệ Quang, hơn nữa còn là Thần Bảo tạo thành từ vuốt của chính ta, Linh Quang Thần Cơ!"

"Là nỏ thần?"

"Chính nó, hiện nay Linh Quang Thần Cơ đang trấn giữ một hung

thần ở Cổ Loa."

"Là Bạch Kê Tinh ạ?" Sùng Hạo hỏi, theo một truyền thuyết, khi xưa An Dương Vương Thục Phán xây thành Cổ Loa nhưng xây mãi không xong, sau mới phát hiện ra là do Bạch Kê quấy nhiễu, cuối cùng phải nhờ Thần trợ giúp mới đánh bại Bạch Kê và xây nên Cổ Loa.

"Đúng vậy! Do một số biến cố nên hiện tại Cổ Loa đang được ẩn giấu dưới núi Bạch Mã. Con cần phải đến đó và phá hủy phong ấn dưới tầng cuối Âm Đạo hội... À, nhớ mang Thủy Quỳnh theo..."

Theo hướng dẫn của thần Kim Quy, cùng với tin tức chiến sự Hoàng thành nên Sùng Hạo và Thủy Quỳnh đã tiến vào Âm Đạo hội và nhân lúc hỗn loạn xâm nhập cấm địa của Âm Đạo hội.

Khi Dương kích nổ quả bom của hắn cũng là lúc Sùng Hạo giơ cao Thuận Thiên kiếm rồi đâm sâu vào nền đất phong ấn Cổ Loa thành...

Phong ấn bị phá vỡ, không gian hỗn loạn đã gây ra một cơn bão kì dị nuốt chửng mọi thứ...

Trở lại hiện tại, Dương, Dạ Vũ và những người xung quanh đã nhận ra sự hiện diện của cơn bão không gian ngay tầng dưới.

"Đây là..."

Người của Âm Đạo hội lo lắng: "Dường như phong ấn dưới cấm địa bị phá rồi! Là ai có thể gây ra điều này?"

Lam Thư sững người: "Chẳng lẽ là do thứ đó?"

Hai từ "thứ đó" khiến cho rất nhiều thành viên của Âm Đạo hội rùng

mình...

"Không thể nào, làm sao thứ đó thoát ra được?"

"Có thể trong lúc hỗn loạn, có kẻ đã lên giải thoát cho thứ đó?"

Nói đến đây, nhiều người Âm Đạo hội cùng nhìn về phía Dương, nhưng đây không phải lúc Dương quan tâm bởi vì cơn bão đã lan đến ngay dưới chân...

"MAU RỜI KHỎI ĐÂY!!!"

Nhưng đã quá muộn, cơn bão đột ngột bành trướng và nuốt trọn toàn bộ mọi thứ...

Sau khi bị lốc xoáy không gian cuốn vài vòng, Dương rơi vào một mặt phẳng và gục xuống trong cảm giác chóng mặt dữ dội. Mất một lúc để ổn định lại, Dương phát hiện ra hắn đang ngồi trên một bức tường đã vỡ của Âm Đạo hội, một mảng tường lơ lửng trong không gian.

Dương đưa mắt nhìn quanh, xung quanh có rất nhiều mảnh vỡ và cả đồ vật lơ lửng khắp không gian, trông giống như rơi vào môi trường không trọng lực. Nhưng không phải môi trường không trọng lực vì Dương vẫn cảm nhận được sức nặng của cơ thể hắn, sự lơ lửng này là vì ảnh hưởng của sự nhiễu loạn không gian do cơn bão gây ra.

Xung quanh cũng có khá nhiều người gặp tai nạn như Dương, đa số là người của Kinh Nguyệt giáo nên cả bọn hô hoán rồi cùng tụ tập vào một mảng nền rộng lớn hơn.

Quân địch đông và hung hãn, Dương sợ hãi nấp đi thì chợt nghe

binh một tiếng, một bóng người áo đỏ văng đến va vào một thân cột đang lơ lửng.

"Giáo chủ!"

Đám tín đồ Kinh Nguyệt giáo thất kinh la lên khi nhận ra người vừa bay đến là Thích Đại Tru, quần áo rách nát, mắt gã trợn tròn, mồm đầy máu.

"Kẻ nào hành hung giáo chủ? Chẳng lẽ là Đặng Đô?"

Quần áo rách nát là do quả bom của Dương gây ra, nhưng cái mồm máu không phải do Đặng Đô...

"CHẠY MAU!" Thích Đại Tru gầm lên bằng cái mồm đầy máu, nhưng khi đám tín đồ còn ngơ ngác thì bịch một tiếng, một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống mảng nền nơi bọn tín đồ đang tụ tập.

Cũng không phải bóng người, mà chính xác hơn là một bộ xương người lấp lánh như kim cương...

Binh binh binh binh!

Chỉ trong chớp mắt sau khi bộ xương đáp xuống, các tín đồ của Kinh Nguyệt giáo, bất kể cấp bậc Linh Tướng hay Linh Vương, từng người từng người một văng ra khỏi mảng nền với tốc độ như tên bắn, máu văng tung tóe.

Hung thủ không phải ai khác chính là bộ xương kì dị, và điều kinh khủng nhất là bộ xương không hề có một chút linh lực nào, hoàn toàn là sát thương vật lý với tốc độ ra đòn nhanh khủng khiếp.

Binh binh binh!

"Đó là thứ chết tiệt gì vậy?" Thích Đại Tru hoảng sợ hỏi, bản thân lão là một Linh Đế mà không thể đỡ nổi một đòn không dùng linh lực của bộ xương.

Dương biết, nhờ có Google, và dù biết thì cũng nhìn bộ xương bằng ánh mắt không - thể - tin - nổi.

"Chân Long cốt!"

Chân Long cốt, xương của Chân Long.

Chân Long thể, đẳng cấp cuối cùng của Long Hóa, không đơn giản chỉ là cơ thể hóa thành Rồng, mà chính xác hơn là cơ thể vẫn khỏe như Rồng dù không cần Long hóa. Nghĩa là khi đạt được Chân Long thể thì không cần Long hóa, không cần linh lực vẫn có thể đánh với đối thủ ngang và thậm chí là hơn cấp linh hồn.

Trước mắt Dương là bộ xương của một người đạt đến Chân Long thể, xương cốt Chân Long cứng chắc đến mức có bề ngoài như kim cương và cực kỳ khó bị phá hủy nên vẫn nguyên vẹn sau hàng nghìn năm.

Dương đang nhìn bộ xương bằng ánh mắt vừa sợ vừa mừng, mừng vì nếu có thể lấy được bộ xương, nhờ Bích Diệp dùng xương để tái tạo cánh tay phải thì hẳn sẽ có một cánh tay bán Chân Long đủ chịu đựng những đòn Cuồng mang uy lực tối đa! (Này thì quá tay)

Hơn nữa, để có thể hoạt động thì trong bộ xương chắc chắn có gì đó điều khiển, rất có thể là ý chí còn sót lại, vậy nên nếu thu phục được bộ xương thì Dương sẽ tìm cách kết hợp ý chí của bộ xương với Thiên Vương giáp để khôi phục thành Thần Bảo. (Này thì quá tay)

Và trong khi đang mơ mộng hão huyền, Dương không kịp nhận ra bộ xương đang bắn thẳng về phía Dương và tung một cước trời giáng vô mả hấn. (Này thì quá nhỏ)

Một cước duy nhất, vài giây trước Dương còn cười sự thê thảm của Thích Đại Tru thì bây giờ bản thân hấn cũng ngậm một mồm máu văng đi như tên bắn...

Lao đi như một mũi tên, Dương va vào một vách tường ở cách điểm cũ khá xa...

"Ui da..."

Mồm đầy máu, Dương vội vã lấy trong nhẫn không gian ra vài viên thuốc trị thương và phát hiện ra bên trong có một thứ đang rung lên...

Dương ngạc nhiên lấy tấm thẻ ngọc An Dương Hành Bảo ra xem, tấm thẻ luôn nằm im giờ đang phát sáng và rung lên từng đợt, khiến cho Dương có cảm giác giống như...

Trong cơn choáng váng mù mịt vì ăn đòn, Dương giơ tấm thẻ lên tai và cất tiếng: "A lô!"

Ngay sau đó thì Dương nhận ra sự ngớ ngẩn của bản thân và định bỏ tay xuống thì từ trong tấm thẻ phát ra tiếng nói: "Cho hỏi ai bên kia vậy?"

Kinh ngạc khi có tiếng đáp, Dương hỏi: "Ai vậy ạ?"

"Phán nè!"

"Phán nào?" Dương hỏi.

"Thực Phán!"

"Đù!"

Trong lúc này, Hoài Bảo sau khi vồ hụt kho thuốc cũng bị cuốn vào cơn bão và xuất hiện ở một khu vực khác.

Trước mặt Hoài Bảo là bóng lưng của một cô gái áo trắng rách rưới, tay chân nàng còn vướng những sợi xích đã đứt...

Nghe tiếng người, cô gái quay đầu lại nhìn Hoài Bảo bằng ánh mắt vô hồn...

"P... Phong Linh Nhi?" Hoài Bảo ngạc nhiên rồi vui mừng tiến đến, bất chấp vẻ mặt khác thường của Phong Linh Nhi.

Phong Linh Nhi nhìn Hoài Bảo bằng ánh mắt vô hồn, rồi khi Hoài Bảo tiến đến, nàng giơ ngón tay chỉ vào giữa ngực hẳn, môi thì thào...

"Chết đi..."

Hai đôi cánh trong suốt mọc ra trên lưng và một thanh kiếm vô hình từ ngón tay nàng đâm xuyên qua ngực Hoài Bảo...

Hết chương 193

Chương 194: Sa Ngã

Nghe hai từ Thục Phán từ trong thẻ An Dương Hành Bảo phát ra, Dương ngạc nhiên hỏi: "Ngài là... An Dương Vương?"

"Chính ta! Còn ngươi là ai, nghe giọng chắc không phải Cao Lỗ, sao lại có thẻ An Dương Hành Bảo của hắn?"

"Dạ... đây là..."

Dương định giải thích, nhưng chưa kịp thì chợt có âm thanh rè rè phát ra rồi tắt thẻ ngừng phát sáng.

Dương nhìn tắt thẻ ngọc tinh xảo, trước đây chỉ vút trong một góc của nhãn không gian nên Dương không hề nghĩ rằng tắt thẻ cũng là một phát minh của Thần Sư Cao Lỗ, tắt thẻ này vận dụng ý của linh lực để giúp cho Linh Vương trở lên có thể liên lạc với nhau trong phạm vi Cổ Loa thành.

Khác với điện thoại di động mà Dương biết, thẻ An Dương Hành Bảo hạn chế về khoảng cách và rất dễ bị nhiễu khi có linh lực cấp Vương khác chen ngang. Xung quanh Dương là khoảng không trống trải nên hắn đoán vấn đề nằm ở phía An Dương Vương.

"Nhưng An Dương Vương đang ở đâu?" Dương tự hỏi và đưa mắt nhìn quanh rồi nhìn xuống dưới, chỉ là khoảng không mênh mông, không hề có bóng dáng một tòa thành nào. Cuối cùng hắn nhìn lên trên, nhưng không có một hòn đảo trên bầu trời như hắn tưởng tượng, mà phía trên là mặt đất, và tòa Cổ Loa hùng vĩ đang chỉ ngược xuống hắn.

Dương đang ở trên bầu trời, nhưng lại không thể rơi, cơn bão không gian đã khiến cho lực hấp dẫn của khu vực này hoàn toàn hỗn loạn.

Đang nhìn tòa Cổ Loa thành trên đầu, Dương chợt nghe một âm thanh nhẹ nhàng mà khiến hắn rùng rợn, âm thanh của Chân Long cốt đáp xuống nơi hắn đang đứng...

Binh!

Tung một cước thần tốc bằng chiếc chân xương xấu vào bụng Dương khiến hắn hự lên một tiếng rồi văng xa, bộ xương lập tức giậm chân lao theo và bồi thêm một cú vào ngực Dương khiến hắn ọc máu ngay trên không và tăng tốc văng đi. Vẫn không buông tha, khi Dương sắp rơi vào một nền gạch khác thì bộ xương đã tiếp đất nhanh hơn và tung gối vào lưng Dương rồi nhảy lên sút một cú vô lê vào eo hắn...

Binh! Binh! Binh!

Tốc độ và sức mạnh của bộ xương quá khủng khiếp, nhưng Dương không cố sức phòng ngự, cũng không Tiên Long hóa, bởi hắn nhận ra một điều. Với sức mạnh có thể đánh gục Linh Đế như Thích Đại Tru thì bộ xương này hoàn toàn có thể một cước đá nát đầu Dương, nhưng những gì Dương nhận được chỉ là sát thương gây đau đớn chứ không nguy hiểm đến tính mạng, và nếu Dương càng phòng ngự thì chịu đòn càng nặng.

Bộ xương chỉ xem Dương như đồ chơi giải trí, vậy nên hắn thà cắn răng chịu đòn để chờ cơ hội thích hợp dùng Dạ Hành trốn thoát còn hơn là chống cự để tiêu tốn vô ích.

Và sau khi Dương bị thêm một đấm bay đi xa, một người đàn ông

cao lớn nhảy lên túm áo hắn và bỏ chạy và nấp vào một góc tường...

Không có khả năng cảm ứng khoảng cách xa bằng linh lực nên bộ xương Chân Long khi đuổi đến thì đã mất dấu Dương, sau một hồi nhìn quanh bằng hốc mắt sâu hăm rờ rờ đi.

Dương và gã đàn ông lúc này mới thở phào.

"Thật là một bộ xương khủng khiếp!" Gã đàn ông nói khi nhìn cơ thể tàn tạ của Dương.

Dương gật đầu công nhận rồi đảo mắt nhìn gã đàn ông, một gã trung niên to khỏe với gương mặt khá ưa nhìn...

Thấy Dương nhìn mình, gã đàn ông niềm nở giơ tay ra và nói: "Ta là Lưu Mông, rất hân hạnh được gặp cậu, Võ Phi Dương."

Dương dè chừng bắt tay Lưu Mông và đáp: "Cảm ơn chú đã cứu giúp..."

Bắt tay xong, Lưu Mông tựa lưng vào góc tường, châm điếu thuốc lá thân thiện mời Dương.

"Cháu không hút thuốc ạ!" Dương từ chối.

Lưu Mông gật đầu rồi đưa thuốc lên miệng hút một hơi rồi nói: "Ài... Nghe tin Âm Đạo hội bại trận, hai Chúa Tể đều bị hạ gục nên ta đến đây kiếm chút cháo, nào ngờ bị cuốn vào cái nơi kì quái này, thật là đáng lòng..."

Hút xong điếu thuốc, Lưu Mông đứng dậy: "Thôi, ta phải tìm đường rời khỏi đây, cậu muốn đi cùng không?"

Dương lắc đầu: "Dạ không, cháu còn phải tìm bạn..."

"VẬY CHÚC MAY MẮN!" Lưu Mông chào rồi nhảy lên từng phiến nền và tường đang lơ lửng để tìm đường tiến lên tòa thành trên cao.

Lúc Lưu Mông rời đi thì Dương cũng đã hồi phục chút đỉnh nhờ thuốc chữa thương hấn chôm từ Lục Diện. Dương nhắm mắt lại và hỏi Google về thông tin vị trí của Dạ Vũ...

Nhưng Google đáp: "Không gian hỗn độn, không thể định vị chính xác..."

Dương đã dần quen với sự vô dụng trong tình huống quan trọng của Google nên chỉ đành thờ dài rồi chọn một hướng ngược hướng với bộ xương Chân Long để đi tìm Dạ Vũ.

Ở một nơi khác, Hoài Bảo đứng như trời trồng sau khi lãnh một nhát đâm của Phong Linh Nhi vào giữa ngực...

Thường thì trong tình cảnh này, nhân vật trai đẹp bị gái đâm sẽ nhìn nàng bằng ánh mắt hoang mang và hỏi bằng giọng bi thương: "Tại sao? Tại sao lại đâm ta... Tại sao..."

Nhưng Hoài Bảo thì không, hấn đã sớm phát hiện ra Phong Linh Nhi có vấn đề từ ánh mắt nàng, chỉ là không ngờ được nàng lại ra tay không chút do dự. Tuy bị đâm nhưng vết thương vào giữa ngực không phải vấn đề, Hoài Bảo lập tức lấy lại bình tĩnh và bước lùi ra trong khi tay vội vã lấy ra vài viên thuốc cho vào miệng.

Phong Linh Nhi sau nhát đâm thì đứng yên, mắt nàng như tỉnh mộng khi nhìn thấy máu chảy đỏ ngực áo của Hoài Bảo.

"Là... người..."

Thấy Phong Linh Nhi nhận ra mình, Hoài Bảo mừng rỡ tiến lại: "Ta đây, Hoài Bảo đây! Nàng bị sao vậy?"

Phong Linh Nhi giơ tay ngăn Hoài Bảo tiến gần nàng: "Đừng lại đây! Đi đi, nếu không... ta sẽ giết ngươi..."

"Tại sao? Nàng gặp vấn đề gì? Chúng ta có thể tìm cách giải quyết mà?"

Phong Linh Nhi lắc đầu: "Không thể... Mau đi đi... ta không thể kiểm soát bản thân..."

Tất nhiên Hoài Bảo sẽ không bỏ đi, nhưng ngay cả sư phụ hắn cũng không thể nhận ra tình trạng của Phong Linh Nhi là gì... cho đến khi cơ thể nàng thêm một lần biến đổi.

Từ hình dạng Thánh Nữ với hai đôi cánh trong suốt long lanh, màu da Phong Linh Nhi nhạt dần rồi trắng bệch, cơ thịt trên khắp người nàng co quắp lại, đôi mắt chuyển màu đỏ ngầu với con ngươi hẹp như mắt hổ, đôi chân vốn thon dài giờ mọc đầy gai góc, móng vuốt sắc nhọn mọc ra trên những ngón tay nhỏ dài như chân nhện, khắp người nàng cũng bắt đầu mọc những mảnh vảy đen, trông khá giống vảy rồng của Dương.

Thánh Nữ xinh đẹp thuần khiết hóa thành một quái vật kinh tởm ngay trước mắt mình, Hoài Bảo chỉ còn biết đứng chết lặng nhìn nàng... Không phải hãi sợ, cũng không phải hãi sóc, mà hãi căm thù, hắn muốn lập tức giết chết kẻ đã gây ra điều tàn nhẫn này...

Phong Linh Nhi hoàn thành quá trình biến đổi, nàng nhìn Hoài Bảo bằng đôi mắt hung ác vô hồn... Trong đầu nàng giờ chỉ còn cơn khát máu cùng cực, giết, giết và giết...

Vậy nên, dứt khoát và tốc độ, một trong những móng vuốt của Phong Linh Nhi xuyên qua ngực Hoài Bảo, lần này là ngay vị trí quả tim.

Nhưng hắn không chết, vết đâm lệch khỏi tim vì nàng đã không có ý giết hắn...

"Tốt nhất là đừng nên gặp lại..." Để lại một câu lạnh lùng, Phong Linh Nhi vỗ cánh bay đi...

Hoài Bảo đứng yên, hắn có thể mượn Ma lực của sư phụ để bắt lấy Phong Linh Nhi, nhưng hắn không có cách cứu nàng, nên hắn chọn cách để nàng rời đi, chừa sức hủy diệt Âm Đạo hội và truy ra cách cứu chữa nàng...

"Âm Đạo hội..."

Hoài Bảo ngẩng mặt nhìn lên trên, dễ dàng nhận ra tòa thành có dạng như xoắn ốc kia là Cổ Loa, và với kiến thức có được, không khó để Hoài Bảo đoán được trong tòa thành kia có thể có một Thần hồn và một Thần Bảo, Bạch Kê và Linh Quang Thần Cơ. Hắn cần cả hai...

Dương vẫn đang tìm kiếm bóng dáng Dạ Vũ, đi được một lúc thì đáp xuống một góc tường vỡ và chạm mặt một người, Đặng Vô Tư.

Vấn đề là Đặng Vô Tư đang cởi bộ quần áo rách rưới vì cơn bão không gian ra để thay quần áo mới nên hiện tại nàng hoàn toàn khỏa thân...

Dương không có cảm tình với Đặng Vô Tư nên tất nhiên hắn sẽ không nhìn mặt nàng, mà nhìn vào cơ thể trần trụi tươi như hoa của nàng...

"Á! DÂM TẶC!"

"A! Xin lỗi, xin lỗi, ta không cố ý!" Dương vội giải thích trong khi đưa tay lên che mũi và miệng, chỉ chừa ra đôi mắt đang mở thao láo.

Đặng Vô Tư mặc vội quần áo rồi uất ức chỉ tay vào mặt Dương: "Tên dâm tặc bỉ ổi! Ta sẽ giết ngươi!"

"Ài... chỉ lỡ nhìn một chút thôi mà... Thôi ta cho cô nhìn của ta rồi huề nhé!"

Đặng Vô Tư tức muốn khóc: "Ngươi... ngươi... anh trai ta sẽ giết ngươi!"

"Thằng nào bắt nạt em gái ta?"

Ngay khi Đặng Vô Tư gọi hai từ anh trai thì Đặng Vô Tâm liền đáp xuống trước mặt nàng, và ngay khi thấy Đặng Vô Tâm thì Dương liền mắng thăm: "Thằng này linh thiêng như cô hồn!"

Đặng Vô Tư uất ức méc: "Tên biến thái đó nhìn lên em!"

"Á đù!" Đặng Vô Tâm quay sang Dương và hất cằm: "Mày là thằng nào! Xưng danh! Ủa? Sao trông quen quen?"

"Thấy mẹ rồi!" Dương nghĩ thăm, nếu Đặng Vô Tâm thả Lôi Ảnh Thú ra thì Dương chỉ có nước xin tha chứ vài bước Dạ Hành không đủ để thoát khỏi truy đuổi của Lôi Ảnh Thú kia...

Tỏ ra quan ngại sâu sắc trước tình hình bất ổn, Dương liền tìm cách giải quyết mâu thuẫn thông qua đối thoại.

"Hề hề! Anh Tâm không nhớ em sao?"

Đặng Vô Tâm nghĩ ngợi rồi đáp: "Mày là... Võ Phi Dương?"

Dương gật đầu: "Vâng ạ! Lần trước cũng nhờ anh nương tay chứ không thì em làm sao thắng nổi, hề hề..."

Vẻ mặt như bị câu nói của Dương làm cho mình bị xúc phạm, Đặng Vô Tâm trừng mắt: "Hừ! Đừng xem thường ta! Lần đó là ta không ra tay, chứ nếu ta nương tay thì ngươi cũng sẽ bại!"

"Ặc!" Đối với một thằng vô sĩ thì phải vô sĩ hơn nó, Dương nghĩ vậy nên càng ra vẻ lòn cúi: "Dạ đúng... Anh mà nương tay thì em cũng thua chắc..."

Nhưng có một điều Dương không biết là Đặng Vô Tâm cũng đang rất sợ hãi, chỉ là cố ra vẻ anh hùng trước mặt em gái, nhưng khi thấy Dương sợ mình thì gã tưởng Dương đang giúp gã lập uy trước em gái nên càng lúc càng lấn tới: "Biết điều thì tốt! Nhưng mày dám làm tổn thương em gái của tao nên tao buộc phải dạy mày một bài học..."

Ý của Đặng Vô Tâm là định nói vài câu rồi để Dương đi, nhưng lúc nói câu trên thì Đặng Vô Tâm đưa tay lên ngực gái ngứa nên Dương tưởng tên này muốn thả Lôi Ảnh Thú ra cắn hắn, liền năn nỉ: "A... tha cho em... thật sự chỉ là vô tình..."

Vừa năn nỉ, trong đầu Dương vừa nghĩ thầm: "Cho tao đi đi mà, đánh với mày phải dùng Cuồng và Dạ Hành thì phí lắm..."

Còn Đặng Vô Tâm ngoài mặt bặm trợn, trong lòng lại thầm nghĩ: "Làm ơn đi đi mà, trước mặt em gái mà bị mày cho ăn hành thì nhục lắm..."

Trong khi hai tên hổ giấy và rồng giấy đang hù dọa và năn nỉ nhau, một người khác xuất hiện...

"Có chuyện gì?"

"Rồi, xong!" Dương đưa tay vỗ trán, kẻ vừa xuất hiện là Đặng Đô, cha của Vô Tâm và Vô Tư.

Trong ánh mắt hoang mang của Dương, Đặng Vô Tư tiến đến níu áo Đặng Đô, tay còn lại chỉ thẳng mặt Dương và nói: "Cha! Con muốn cưới anh!"

Mặt Dương đang hoảng thì đờ hẩn...

Hóa ra Đặng Vô Tư âm thầm yêu thích Dương, kẻ có dạng biến hóa ngẫu hơn Hắc Hổ của anh trai nàng, có tinh linh đẹp hơn Hỏa tinh linh của anh trai nàng và có linh thú hùng mạnh hơn Lôi Ảnh Thú của anh trai nàng, và cả món vũ khí "bự" lợi hại có để bắn gục anh trai nàng bằng một đòn duy nhất. Lần đầu gặp nhau trong đêm mưa mù mịt nên Đặng Vô Tư chỉ nhìn sơ mặt Dương và chú ý bên vai cụt tay của hắn nhiều hơn, mang lòng căm ghét nên nàng đã không nhận ra Dương cho đến khi Đặng Vô Tâm gọi tên hắn...

Và cái sự dâm dê hung tợn cực kỳ đáng ghét của Dương bỗng chốc hóa thành sự bạo dạn thú tính cực kỳ hấp dẫn trong lòng Đặng Vô Tư...

Hết chương 194

Chương 195: Linh Quang Loạn Vũ

Nhà báo là một nghề nguy hiểm, điều này cực kỳ đúng ở linh giới. Để có được những thông tin hay và độc đáo, nhà báo phải trở thành một nhà phiêu lưu, âm thầm đi trong hiểm nguy để lấy được những tin tức nóng hổi.

Sự kiện Âm Đạo hội đương nhiên không thể không có mặt những nhà báo như vậy...

Đặng Thất Thiệt, phóng viên nổi tiếng của báo Mương 21 đã bị cuốn vào cơn bão không gian và sau một lúc tìm đường, Thất Thiệt phát hiện một nhân vật nổi tiếng, Võ Phi Dương. Lúc này là lúc Dương vừa chạm trán Đặng Vô Tư.

Một cái tit lập tức hiện ra trong đầu Đặng Thất Thiệt: "Võ Phi Dương ngấm gà khóa thân!"

Trước đó Đặng Thất Thiệt đã chứng kiến cảnh Dương và Dạ Vũ xuất hiện cản đường Đặng Đô cùng Thích Đại Tru nên cũng phát hiện cánh tay phải của Dương đã mất.

"Ai đã làm đứt cánh tay phải của Hắc Vũ Tiên Long?" Thất Thiệt tò mò nghĩ ngợi rồi viết vào sổ ghi chép thêm một cái tit: "Võ Phi Dương đã mất khả năng lên đỉnh, lời cảnh tỉnh cho những ai dùng tay phải để thăm du!"

Sau đó là cuộc trò chuyện của Đặng Vô Tâm và Võ Phi Dương, Đặng Thất Thiệt lập tức có thêm một tin mới: "Chấn động! Đặng Vô Tâm và

Võ Phi Dương "đi đêm" trong cuộc thi Thanh niên anh hùng chiến!"

Rồi khi Đặng Đô xuất hiện, Đặng Thất Thiết tưởng rằng sẽ chứng kiến một trận chiến hoành tráng giữa Đặng Đô Bách Thú và Hắc Vũ Tiên Long, nhưng không ngờ Đặng Vô Tư lại chỉ vào mặt Võ Phi Dương kia và nói: "Cha! Con muốn cưới ảnh!"

"Ặc! Bớt giỡn đi bà nội!" Dương giật mình né khỏi cái chỉ tay của Đặng Vô Tư sau vài giây đờ như tượng vì sốc.

Đặng Đô và Đặng Vô Tâm cũng sốc nặng, Đặng Đô trợn mắt: "Cái gì? Cưới hẳn? Cha không quan trọng chuyện con muốn cưới ai, nhưng trước đó chẳng phải con ghét hẳn lắm sao?"

Dương kịch liệt tán thành: "Đúng a! Ta với cô vừa gặp nhau, có quen biết gì đâu mà cưới?"

Đặng Vô Tư đỏ mặt: "Chưa quen thì cưới rồi sẽ quen, hơn nữa... người đã... lấy mất trong trắng của ta..."

"Ặc!" Mặt Dương lẩn Đặng Đô và Vô Tâm xám xịt, ý của Vô Tư là bị Dương nhìn thấy cơ thể, nhưng điệu bộ e ấp xấu hổ của nàng gây hiểu lầm khủng khiếp đối với những cái đầu đen tối.

Đặng Đô run rẩy: "Con... con... con còn chưa đủ 18 tuổi mà!"

Từ xa, Đặng Thất Thiết lập tức có thêm thu hoạch, gã viết vội vào sổ: "Võ Phi Dương ấu dâm!"

Đặng Vô Tư bĩu môi: "Thì sao chứ? Tình yêu đâu phân biệt tuổi tác!"

Đặng Đô ngẫm nghĩ: "Cũng đúng... Gả sớm cho khỏe, con gái mình thì đổ thẳng nào dám bắt nạt..."

Sau đó Đặng Đô nói với Dương: "Nhóc! Ăn cơm trước kẻo rồi nên người buộc phải chịu trách nhiệm!"

"Ặc!"

Chỉ cần có nhan sắc và cho chịch miễn phí thì nhất định Dương sẽ không chê, nhưng tính cách của Đặng Vô Tư thì hẳn không ưa nổi, nếu đồng ý thì chắc chắn vác thêm của nợ còn nếu từ chối không khéo thì có nguy cơ ăn đòn của cha con Đặng Đô.

Dương cố giải thích: "Ngài hiểu lầm rồi, cháu chỉ vô tình đi ngang vào lúc con gái ngài đang thay quần áo... chứ cháu chưa nhìn thấy hay động chạm gì hết..."

Đặng Đô gật đầu: "Vậy sao? Ừ thế cưới nó đi rồi tha hồ mà ngắm cho rồi!"

"Ọc!"

Nhận ra sự thật rằng không thể nói lý lẽ với cha con nhà điền đô này, Dương đành nghĩ đến những hạ sách: "Chạy? Không thoát nổi! Đánh? Không thắng nổi! Ặc! Làm sao đây?"

Cuối cùng, Dương thở dài: "Hài... Được rồi, ta nói thẳng, ta không thể cưới Đặng Vô Tư..."

"Tại sao?"

Dương ủy mị lau mí mắt: "Ta... ta... ta chỉ thích đàn ông..."

Sốc nặng, cha con Đặng Đô đứng như trời trồng, Đặng Vô Tư ngất xỉu được Đặng Vô Tâm đỡ lấy, còn Đặng Thất Thiệt thì mừng như

trúng số, tay run run ghi vội một dòng tin mới: "Võ Phi Dương tuyên bố: Ta chỉ thích đàn ông!"

"Ài... Số phận thật nghiệt ngã..." Đặng Đô thở dài, nhưng không phải vì lão tin lời Dương nói, mà lão biết Dương không thích con gái lão đến mức bất chấp danh dự.

"Thôi, ta sẽ cho ngươi đi, nhưng với một điều kiện."

Dương mừng rỡ: "Điều kiện gì ạ?"

"Đánh bại ta!"

"Ặc!" Chạy trời không khỏi nắng, Dương chỉ còn biết tự trách bản thân xui xẻo.

Đặng Đô nói: "Đừng lo, ta không bắt nạt con nít."

Lão giơ nắm tay to khỏe ra và nói tiếp: "Ta sẽ chỉ dùng nắm tay này để tự vệ, nếu ngươi đánh trúng bất kỳ vị trí nào trên cơ thể ta, trừ nắm tay phải này, thì ta cho ngươi đi! Còn nếu không, ta sẽ trừng trị ngươi vì làm con gái ta tổn thương!"

"Đồng ý!" Dương gật đầu đáp, không phải vì hấn tin mình có thể thắng, mà vì hấn biết mình không thể từ chối.

Đặng Đô gật gù tán dương: "Tốt! Ra tay đi!"

Dù từng được Bích Diệp và Thiên Cực Thánh Quang chữa trị nhưng tình trạng cơ thể và linh hồn Dương vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, hấn có thể phát huy sức mạnh gần như tối đa nhưng lại không thể duy trì được lâu, hoặc là hấn đánh bại đối thủ chớp nhoáng, hoặc là hấn bại.

Ngay khi Đặng Đô dứt câu, giữa trán Dương lập tức xuất hiện một tia chớp đen, và hấn biến mất.

Tính bất ngờ của Dạ Hành kết hợp với uy lực khủng khiếp của Cường hoàn toàn có khả năng lập tức hạ gục một Linh Đế!

Nhưng khi không còn tính bất ngờ...

Đặng Đô đã chứng kiến tốc độ siêu hạng của Dương khi hấn xuất hiện chặn đường lão ở khu vực thí nghiệm Âm Đạo hội, và với một Linh Đế dày dặn kinh nghiệm, lão đã từng đoán Dương có thể dùng dị năng tối hậu của Hắc Ma Đế Lôi, và khi chứng kiến tia chớp trên trán Dương, lão biết mình đã đúng.

Và tuy không thể đoán được vị trí Dương xuất hiện, nhưng với khả năng cảm nhận linh lực của Linh Đế, lão lập tức nhận ra sự xuất hiện của Dương ngay khi hấn rời khỏi trạng thái Dạ Hành.

Và khi không có Dạ Hành, tốc độ của Dương chỉ là rùa con so với tốc độ của Đặng Đô.

Dương hiện ra ngay sau lưng Đặng Đô và tung cú đấm vào lưng lão, nhưng Đặng Đô đã lập tức xoay người ngay khi Dương hiện ra và tung đấm vào cản nắm đấm của hấn...

"Còn non lắm!" Đặng Đô đắc ý nói.

Nhưng không có va chạm như Đặng Đô tưởng, mà Dương lần nữa biến mất và hiện ra sau lưng Đặng Đô, cú đấm vẫn còn đà liền chạm vào vai lão.

Cú đấm vô hại, nhưng Đặng Đô đã thua.

"Không ngờ người có thể dùng được đến hai bước Dạ Hành ở tuổi này!"

Dương không cho rằng mình thật sự thắng nên không hề đắc ý, hơn nữa hắn đang trong cơn tê dại do tác dụng phụ nên cúi đầu cứng nhắc nói: "Cảm... ơn... ngài đã nhường..."

Đặng Đô lắc đầu: "Ta không nhường, ta nghĩ người dựa vào Dạ Hành để khinh thường ta nhưng hóa ra ta mới là kẻ dựa vào chút hiểu biết nông cạn về Dạ Hành để khinh thường người! Người thắng."

Dứt câu, Đặng Đô gọi Đặng Vô Tâm cũng Đặng Vô Tư rời đi.

Dương ngồi xuống vận công, đạt đến Linh Vương cấp 3 và chữa trị một phần cơ thể và linh hồn đã giúp hắn có thể chịu đựng cơn tê liệt tốt hơn so với trước, nhưng dù không đến mức ngắt xiêu sau 2 bước thì hắn vẫn khó có thể cử động nhiều.

Ngồi nghỉ không lâu, Dương chợt nghe có tiếng rì rầm như tiếng mưa.

"Mưa? Không đúng!"

Tất nhiên không đúng, bởi trên đầu Dương là Cổ Loa thành. Hắn ngẩng đầu lên nhìn và chứng kiến một khoảng trời sáng rực, một cơn mưa ánh sáng đang ập xuống...

Hàng chục nghìn mũi tên ánh sáng đâm thẳng xuống, vài mũi tên phá thủng những mảnh tường vỡ của Âm Đạo hội ngay trên đầu Dương rồi đâm vào vị trí mà hắn vừa ngồi.

Dương đã tránh ra, chứng kiến tốc độ và uy lực của cơn mưa ánh sáng khiến hắn không khỏi kinh hoàng, tuy không đến mức có thể đâm chết Linh Vương cấp 3 như hắn, nhưng với tầm sát thương rộng như một cơn mưa thì dư sức đánh tan một đội quân hùng hậu.

"Linh Quang Loạn Vũ của Linh Quang Thần Cơ!" Dương giật mình khi nhận được thông tin về cơn mưa. Hắn đã suy đoán về sự hiện diện của nỏ thần ở Cổ Loa này, nhưng vấn đề là kẻ nào đã có được Linh Quang Thần Cơ để bắn ra Linh Quang Loạn Vũ?

Hoặc là kẻ đó được Linh Quang Thần Cơ nhận chủ, hoặc là kẻ đó cấp Chúa Tế trở lên, Dương biết chắc chắn không phải Dạ Vũ vì nàng mang linh lực hệ Âm.

Không thể xác định là trường hợp nào, nhưng Dương biết bản thân cần sớm tìm được Dạ Vũ, hắn vội vã chạy đi tìm nàng khi cơn mưa ánh sáng vừa dứt.

Ở một khu vực khác, nơi tụ tập khá đông thành viên Âm Đạo hội.

Nơi này cũng vừa trải qua cơn mưa tên, đám đông vẫn còn hoang mang không biết chuyện gì vừa xảy ra.

"Vừa rồi là gì vậy? Có ai bị thương không?"

Đang xôn xao, chợt một giọng lạnh lùng vang lên làm cả bọn rùng mình: "Là các ngươi..."

Cùng nhìn lên cao, cả bọn thành viên Âm Đạo hội cùng giật mình kinh ngạc khi thấy một sinh vật quái dị với bốn chiếc cánh tiên trong suốt đang bay trên cao.

"Qu... quái vật!"

"Hai đôi cánh? Thánh vũ!"

"Sao ta trông giống giống Phong Linh Nhi vậy?"

"Chính là Phong Linh Nhi! Sao cô ta lại biến thành như vậy?"

Ngay cả người của Âm Đạo hội cũng kinh ngạc trước hình dạng của Phong Linh Nhi, trong khi đó, trưởng phòng nghiên cứu Lam Thu hét lên: "Tất cả chạy mau!"

Quá muộn, Phong Linh Nhi đã lướt đến với tốc độ khủng khiếp và gây ra một cơn lốc xoáy dữ dội cuốn bay đám đông thành viên Âm Đạo hội.

Nhưng đó không phải tất cả, bay giữa tâm bão, Phong Linh Nhi vẫy tay làm những móng vuốt dài sắc bén của nàng lã lướt chém vào những người đang bị lốc cuốn, trong tiếng gào thét thảm thiết, cơn lốc dần chuyển sang màu máu...

Lam Thu sau một lúc khó khăn đã thoát khỏi cơn lốc, vừa định ngăn cản Phong Linh Nhi thì cảm giác đau đớn dữ dội ập vào lưng khiến Lam Thu giật mình kinh hãi. Sau khi văng đi, nàng quay mặt lại và nhận ra kẻ vừa đánh vào lưng mình, là một bộ xương.

"Là ngươi!" Lam Thu vừa nói vừa ọc máu. Là bộ xương Chân Long, thứ bị giam cầm trong tầng cấm địa của Âm Đạo hội.

Hai vật thí nghiệm quý giá nhất của Âm Đạo hội, Thánh Nữ và Chân Long cùng thoát ra và cùng xuất hiện để trả thù.

Thở dài trong đau đớn, Lam Thu thầm nghĩ: "Quả báo... Âm Đạo hội thực sự tàn rồi... Xin lỗi hội trưởng..."

Khác với thái độ chơi đùa với Dương và những tín đồ Kinh Nguyệt giáo, bộ xương Chân Long không hề có chút nương tay với Lam Thư, người đã dùng bộ xương làm rất nhiều thí nghiệm... Ngay khi Lam Thư nhắm mắt lại, bộ xương xuất hiện và tung một cước đá vỡ nát đầu nàng...

Cơn lốc đẫm máu cũng ngừng lại, Phong Linh Nhi lạnh lùng đứng giữa đồng máu thịt tả tơi...

Dạ Vũ chỉ vừa đến...

Dương cũng vừa đến...

Chương 196: Huyết Trân Châu

Dù đây không phải lần đầu Âm Đạo hội có người chết, nhưng riêng lần này, Dạ Vũ hoàn toàn kiểm soát được suy nghĩ và cảm xúc của bản thân. Chứng kiến cái chết thê thảm của Lam Thư và nhiều thành viên khác của Âm Đạo hội, nàng gần như chết lặng.

Và trong lúc Dạ Vũ chết lặng, bộ xương Chân Long và Phong Linh Nhi đã phát hiện ra nàng... "Cẩn thận!" Dương hét lên khi chứng kiến bộ xương lao như đạn bắn về phía Dạ Vũ.

Nhưng Dạ Vũ không hề có ý tránh né, lãnh trọn một cước của xương Chân Long vào bụng và bay đi và được Dương chạy đến đỡ lấy.

Biết không phải đối thủ, Dương lấy Hắc Kim Thánh Khải làm tay, khởi động Truy Ảnh Thánh Cơ đưa Dạ Vũ bỏ chạy trước cuộc truy đuổi của xương Chân Long. "Là lỗi của ta... Là lỗi của ta..." Chứng kiến Dạ Vũ đau đớn dần vật, Dương tìm cách an ủi: "Nếu được chọn lần nữa, nàng có chọn hi sinh bản thân để cứu Ánh Dương không?" Dạ Vũ gật đầu. "Nếu không được nàng cứu, giờ này người dẫn dắt Âm Đạo hội suốt thời gian qua và đang dần vật có lẽ chính là Ánh Dương, lúc đó nàng có cho rằng lỗi tại Ánh Dương không?" Dạ Vũ lắc đầu.

Dương nói tiếp: "Hãy nhớ, lỗi là do Thủy! Những người đã chết không hề oán hận nàng!" Dương đang bay về hướng Cổ Loa, Chân Long cốt liên tục nhảy lên những mảnh gạch vỡ lơ lửng khắp nơi để đuổi theo, và Phong Linh Nhi sau một lúc chần chừ cũng vỗ cánh đuổi theo Dương.

Từ kính chiếu hậu, Dương nhận ra loại cánh tiên trong suốt quen thuộc, liền kính ngạc quay đầu lại gọi: "Đù! Là mày hả Hoài Bảo? Lên Thánh vũ hội nào vậy?" "Ngực nở ra luôn kìa, ta nghi nghi lâu rồi..." Dạ Vũ biết rõ thông tin về Hoài Bảo, biết chuyện Dương, Hoài Bảo và Phong Linh Nhi từng hợp sức đánh bại Đại Vũ và Đại Du, cũng từng chứng kiến Dương và Hoài Bảo hợp tác đánh bại Xương Cường. Nên cái sự nhầm lẫn của Dương khiến nàng không khỏi buồn cười: "Ngốc! Đó là Phong Linh Nhi!" "Phong Linh Nhi? Cô ta bị sao vậy?" Dạ Vũ đáp: "Âm Đạo hội có nghiên cứu một loại thuốc tạo ra chiến binh đa chủng tộc... Nhưng thuốc này còn chưa hoàn thiện..." "Vậy là Phong Linh Nhi đã bị..." Dạ Vũ nói: "Tiên huyết của Thánh Nữ như Phong Linh Nhi có khả năng hòa hợp tốt với thứ thuốc đó nhất. Nhưng thuốc chưa hoàn thiện nên ta chưa từng cho phép tiêm thuốc vào người Phong Linh Nhi... Có lẽ trong lúc nguy cấp, Lam Thu đã tự ý tiêm thuốc..." Nếu đúng là vậy thì thật là rước họa vào thân... "Còn bộ xương này?" Dương hỏi. "Là xương của một tộc trưởng quá cố của Long tộc, Thủy đã giao cho chúng ta để nghiên cứu, nhờ đó mà phát triển ra một loại Long thể mới." Loại Long thể mới tất nhiên là Long thể chỉ Long hóa được một phần cơ thể và không có sừng mà Dương từng thấy ở Lô Chấn, Phong Du của Âm Đạo hội.

Dạ Vũ nói tiếp: "Lần cuối ta thấy thì bộ xương vẫn còn trong vô thức và được cất giấu dưới cấm địa, không hiểu sao giờ hắt lại có ý thức như vậy." Chân Long cốt và Phong Linh Nhi vẫn đang đuổi theo, bằng sự linh hoạt và tốc độ cực nhanh, đôi lúc bộ xương Chân Long đuổi kịp và nhảy lên đón đầu nhưng đều bị Dương tránh được. Riêng Phong Linh Nhi chỉ đuổi theo mà không hề có vẻ gì là muốn tấn công, Dương nghĩ là do nàng tuy bị biến đổi nhưng vẫn còn nhận ra hắt...

Thời điểm Dương đang hướng về Cổ Loa, ở trung tâm Cổ Loa thành...

Sùng Hạo đang một mình tìm đến nơi phát ra cơn mưa Linh Quang

Loạn Vũ.

Một tràng cười rê rợn phát ra từ trung tâm tòa thành, Sùng Hạo đến nơi và phát hiện một kẻ áo đen đang đứng giữa một quảng trường, tay cầm chiếc nỏ vàng gọn gàng mà tinh xảo, chiếc nỏ bị hỏng mất một phần nhưng không khó để đoán ra đây chính là một trong 12 Thần Bảo, Linh Quang Thần Cơ.

Kết thúc tràng cười rê rợn, kẻ áo đen nhìn sang Sùng Hạo và nói: "Bạch Long Bá Vương Sùng Hạo? Đến đúng lúc lắm... Người sẽ là bại tướng thứ hai trên con đường xưng bá của ta..." Thách thức một Thế Hệ Phi Thường trong tình trạng không thù không oán là điều mà chẳng mấy ai dám làm, trừ những thằng ngu dốt. Nhưng kẻ áo đen, chính xác là Đạo, không cho rằng bản thân hẳn ngu dốt, bởi hắn đang nắm trong tay một trong những vũ khí mạnh mẽ nhất lịch sử, Linh Quang Thần Cơ.

Tại sao một chủ nhân Thần Bảo phải sợ một chủ nhân Thần Bảo khác?

Trần ngập tự tin, Đạo giương Linh Quang Thần Cơ vào mặt Sùng Hạo...

Ánh sáng tụ thành tiễn, Đạo kích cò bắn mũi tên về phía Sùng Hạo. Sùng Hạo lập tức rút kiếm chém một đường phá tan mũi tên ánh sáng, nhưng bản thân hắn cũng bị bật lui mấy bước và vội vã lộn ngược ra sau để tránh thêm một đợt tên bay đến.

Trong khi Sùng Hạo liên tục phải tránh né thì Đạo chỉ việc đứng một chỗ ngắm bắn với vẻ mặt đắc thắng: "Cứ né đi, dù ngươi dồn hết toàn lực cũng không thắng nổi ta đâu! Ha ha ha..." Trái với vẻ đắc thắng của Đạo, Sùng Hạo phải liên tục tránh né với vẻ mặt mệt mỏi và bức dọc. Nhưng sự thực Sùng Hạo mới là mèo còn Đạo kia chỉ là

chuột, sau nhát kiếm đầu tiên để từ uy lực của Linh Quang Thần Cơ đoán ra thực lực của kẻ áo đen, Sùng Hạo liền từ bỏ đối chiến để chuyển sang tránh né, tuy tiêu hao thể lực nhưng hắn có thể bù đắp bằng Long hóa, còn kẻ áo đen chắc chắn phải tiêu tốn nhiều linh lực cho mỗi lần bắn và cuối cùng là thảm bại.

Đạo vẫn tha hồ bắn phá: "Ha ha! Sao thế Sùng Hạo? Thời đại của Thế hệ phi thường sẽ chấm dứt ngay hôm nay! Và từ nay là thời đại của ta, thời đại của Đạo!" Một vũ khí hủy diệt rơi vào tay một kẻ hoang tưởng có thể gây ra hậu quả khủng khiếp...

Sùng Hạo biết sự hưng phấn của Đạo đã đạt đến đỉnh điểm, liền giả vờ trúng tên và ngã xuống.

Sự cố tình của Sùng Hạo không qua được mắt Đạo, hắn nhếch mép đắc thắng khi thấy Sùng Hạo có xu thế nhướng người sang phải, liền nhắm bắn vào khoảng không bên phải Sùng Hạo...

Nhưng khi mũi tên ánh sáng vừa lao đi, Sùng Hạo không hề di chuyển mà bắn một đòn Nhất kiếm xuyên tâm về phía Đạo khiến tên này giật mình phải giơ Linh Quang Thần Cơ lên trước mặt làm khiên chắn. Trong lúc đó, Sùng Hạo cấp tốc Long hóa và phóng đến bổ Thuận Thiên kiếm xuống đầu Đạo.

Nếu thực sự là Đạo thì xác định là bị Sùng Hạo chẻ đầu làm đôi, đáng tiếc là từ lúc này thì không còn là hắn...

Khoảnh khắc Thuận Thiên kiếm bổ xuống, hai ngón tay của Đạo giơ lên định chụp lấy lưỡi kiếm khiến Sùng Hạo giật mình thu kiếm và đập lên người Đạo để nhảy lui ra.

Trong khoảnh khắc, Đạo từ một tên trẻ trâu ảo tưởng đã biến thành một kẻ yếu điệu, gã nhìn Sùng Hạo bằng đôi mắt trắng dã khác

thường và tán thưởng bằng giọng bán nam bán nữ: "Phản xạ thật đáng sợ..." Sùng Hạo không chút bất ngờ, vốn từ đầu hẳn đã không tin một kẻ tầm thường như Đạo có thể được Thần Bảo chọn lựa. Vậy nên, kẻ điều khiển Linh Quang Thần Cơ thực sự chỉ có thể là Bạch Kê tinh.

Sùng Hạo nhìn Bạch Kê trong lối Đạo, hiện tại chỉ có hắn và Đạo nên Sùng Hạo khó lòng đạt được trạng thái Xích Vũ Bạch Long với Thần lực để đánh bại Bạch Kê. Tiếc cho Sùng Hạo, người đến thì có nhưng lại là một kẻ gian manh chẳng kém gì hắn, Nguyễn Hoài Bảo.

Hoài Bảo đến từ sớm, nhưng đã rút kinh nghiệm sâu sắc từ cái lần bị Sùng Hạo "hại để cứu" nên Hoài Bảo chọn cách nấp đi, chờ Sùng Hạo và Bạch Kê đánh nhau sút đầu mẻ trán rồi xông vào cũng chưa muộn...

Trong lúc Sùng Hạo và Đạo đánh nhau, một người ôm bả vai đầm máu đang chạy xa khỏi trung tâm Cổ Loa thành, là người mà Dương từng gặp, Lưu Mông.

Cảm thấy đã chạy đủ xa, Lưu Mông ngồi xuống uống thuốc và vận công trị thương. "Phù! Suýt chết!" Lưu Mông cảm thán, trong đầu nhớ lại cảnh tượng lúc hắn vừa đáp xuống trung tâm Cổ Loa thành...

Lúc đó, Lưu Mông thấy một kẻ áo đen đang tiến về phía một chiếc nỏ vàng cắm xuống giữa quảng trường đá. Khi thấy kẻ áo đen mà thật ra là Đạo tiến đến gần, chiếc nỏ vàng lóe sáng và phát ra tiếng gọi u hồn: "Đến đây... đến đây..." Đạo tò mò tiến đến gần rồi hỏi: "Người là... Linh Quang Thần Cơ?" "Đúng vậy... Chủ nhân... ta chờ người đã lâu lắm rồi..." Đạo kinh ngạc: "Người gọi ta là chủ nhân? Người chọn ta?" "Đúng vậy... thừa chủ nhân.. Hãy chấp nhận ta... chỉ cần phá bỏ phong ấn... đã suy kiệt này... thì người chính là... chủ nhân của ta..." Rồi Đạo mừng rỡ phá hủy phong ấn theo hướng dẫn của tiếng gọi và

lấy được nỏ thần, liền đặc ý giương nỏ thần lên trời bắn một trận Linh Quang Loạn Vũ để thị uy.

Ngay sau đó, Lưu Mông thấy một tàn hồn cũng thoát ra và định ngăn cản Đạo.

Linh Quang Thần Cơ hướng về phía tàn hồn và nói: "Chủ nhân... giết hẳn..." Đoán ra rằng tàn hồn kia chính là tàn hồn của An Dương Vương, Lưu Mông liền liều mạng xông đến đỡ thay mũi tên rồi dẫn tàn hồn kia bỏ chạy, sau đó thì Sùng Hạo đến. "Đa tạ đã cứu giúp..." Tàn hồn mờ nhạt chấp tay nói với Lưu Mông.

Lưu Mông xua tay đáp: "Ài! Đừng bận tâm, nếu ta không nhầm thì người chính là An Dương Vương?" Tàn hồn gật đầu: "Là ta." Lưu Mông vui mừng nói: "Vậy thì quá tốt!" "Tốt chỗ nào cơ? Bạch Kê đã thoát..." Lưu Mông xua tay: "Bạch Kê tuy đáng sợ nhưng nơi này còn có kẻ đáng sợ hơn... Ta cần sức mạnh của ngài để tiêu diệt kẻ đó, ngăn ngừa tai họa!" Dù được cứu mạng nhưng để hoàn toàn tin tưởng một người vừa gặp là rất khó với một bậc vua chúa đầy kinh nghiệm như An Dương Vương, thấy ngài lưỡng lự, Lưu Mông liền lấy ra một thứ. "Ngài xem đây là gì..." Trên tay Lưu Mông là một viên ngọc trai, viên ngọc trai này màu đỏ như máu và sáng lấp lánh lạ kì...

Môi An Dương Vương run run vì xúc động: "Đây là... huyết trân châu của... My Nương..." Tương truyền, sau khi mất nỏ thần vào tay Triệu Đà và bại trận, An Dương Vương đưa My Châu bỏ chạy. Sau đó phát hiện ra My Châu rắc lông ngỗng dọc đường khiến quân địch dễ dàng theo dấu, An Dương Vương trong cơn giận dữ đã rút dao chém chết My Châu, máu nàng chảy xuống nước và được một con trai nuốt vào tạo thành một viên Huyết trân châu.

Đó là những gì nhân gian kể lại, sau khi được Thần Kim Quy cứu thoát, An Dương Vương nhớ thương con gái nên quay về nơi nàng

chết và tìm được huyết trân châu.

Cuối cùng, trải qua nhiều biến động, An Dương Vương hy sinh để giam cầm Bạch Kê cùng với Cổ Loa, đây là bí mật mà ít người biết đến...

Chương 197: Tiểu Bạch Dừng Tay

Sau khi ăn đòn tơi tả bởi bộ xương chân long Hồng y giáo chủ Thích Đại Tru đã tìm một nơi kín đáo để hồi phục thương thế.

Có tiếng gầm quái dị từ bên dưới vọng lên khiến Thích Đại Tru mở mắt và kinh ngạc nhận ra một cỗ máy đen có hai người cưỡi bay vèo lên trời, tiếp theo là một bóng trắng lấp lánh như kim cương nhảy lên rồi đá một cú trúng vào mặt kẻ cưỡi cỗ máy, rồi một sinh vật quái dị nhưng mang trên lưng bốn chiếc cánh trong suốt xinh đẹp đuổi theo...

"Đó là Thánh Vũ?" Thích Đại Tru kinh nghi, nhờ tin tình báo mà gã biết Âm Đạo hội bắt được một Thánh Nữ, máu của Thánh Nữ chính là lý do khiến gã dẫn quân tấn công Âm Đạo hội.

Định lập tức đuổi theo, nhưng khi Dương bị xương chân long đá trúng, một giọt máu của hắn rơi xuống trước mặt Thích Đại Tru, gã liền đưa tay đón lấy.

Cực kỳ nhạy cảm với mùi máu, Thích Đại Tru biết đây không phải máu bình thường, liền chấm giọt máu lên đầu lưỡi...

Nhắm nháp...

Rồi Thích Đại Tru trợn trừng mắt...

Quy sụp xuống...

Nước mắt đỏ trào trên gương mặt của Thích Đại Tru, ký ức xa xưa hiện về...

Thích Đại Tru là truyền nhân của Huyết tộc, chủng tộc có sở thích dùng máu làm thức ăn và cũng dùng máu để tu luyện. Vì sở thích hút máu quái dị nên Huyết tộc bị kì thị và đặt cho cái tên khó nghe là Ma cà rồng. Trải qua nhiều cuộc săn lùng và tiêu diệt, Huyết tộc gần như tuyệt chủng và Thích Đại Tru là một trong những người Huyết tộc còn sót lại...

Năm đó, Thích Đại Tru chỉ là đứa bé 10 tuổi, thời điểm bản chất thích máu hiển lộ...

Dưới gốc đa đầu làng, thằng bé Đại Tru gầy gò cùng với lũ trẻ chơi trò xếp hình. Để tránh xu hướng suy nghĩ đen tối nên xin giải thích rõ, xếp hình là một trò chơi dân gian phổ biến, người chơi sẽ ghép nối cơ thể vào nhau thành những hình dạng sống động như hình cưỡi ngựa, hình con chó, hình thái cực...

Trong lúc chơi đùa, một bé gái bị ngã và được Đại Tru đỡ dậy. Tay bé gái xước một vết, Đại Tru tốt bụng phủ tay rồi dùng nước bọt cầm máu cho bé gái, nhưng mùi máu xộc vào mũi khiến tim Đại Tru đập mạnh, và hấn còn quá trẻ để có thể kiềm chế ham muốn bản năng của giống loài...

Răng nanh nhô ra nhọn hoắc, Đại Tru cắn phập vào cổ tay bé gái làm cô bé hốt hoảng òa khóc...

"Ma cà rồng! Thằng Tru là ma cà rồng!"

Cả lũ trẻ cùng xông vào đánh đập Đại Tru, ở thời điểm 10 tuổi thì chẳng có linh lực để phòng vệ nên một mình Tru không thể nào chống lại gần chục đứa bạn cùng trang lứa...

Mưa đổ xuống, những đứa trẻ vội vã chạy về nhà, để lại Đại Tru tàn dại nằm thoi thóp dưới mưa...

Rồi có gì đó che đi cơn mưa trên người Đại Tru, có gì đó thấm vào đôi môi bầm dập của hắn và có ai đó hiện ra trước đôi mắt sưng vù đẫm lệ. Đại Tru cảm giác như mùa xuân vừa ập đến, giọt máu thơm lành khiến cơ thể hấp hối của hắn bừng dưng sức sống và dù không thể nhìn rõ bóng hình trước mắt, nhưng hắn vẫn có thể khẳng định chắc chắn người vừa cho hắn giọt máu thanh khiết kia là người phụ nữ đẹp nhất thế gian...

Đó cũng là lần duy nhất Đại Tru gặp được người đó, bao nỗ lực tìm kiếm danh tính người kia đều vô vọng, cho đến khi hắn nếm qua máu của một tinh linh và nhận ra điểm tương đồng với giọt máu thần thánh năm ấy. Tương đồng nhưng không thể sánh bằng, nhờ giọt máu tinh linh mà Đại Tru đoán ra người cứu hắn năm xưa là người của Tiên tộc và chắc chắn cao cấp hơn tinh linh, có thể là Thánh nữ, cũng có thể là Thiên nữ.

Và kẻ vừa bay sượt qua hắn, Hắc Vũ Tiên Long Võ Phi Dương, có mùi vị máu hoàn toàn giống với mùi vị năm đó, đây rõ ràng không đơn thuần là do sự tương đồng chủng tộc, mà là tương đồng về huyết thống, Võ Phi Dương là con cháu đời sau của "người đó".

Trong lúc Dương đang hướng đến Cổ Loa, Bạch Kê tinh đã chiếm lấy thân xác Đạo và nắm giữ Linh Quang Thần Cơ.

Hoài Bảo nấp trong một tòa tháp cổ và chứng kiến cảnh Đạo từ một tên trẻ trâu hóa thành một gã biến thái yếu điệu chỉ trong chớp mắt.

Sư phụ của Hoài Bảo lên tiếng nhắc nhở: "Đó là hậu quả khi bị xâm chiếm linh hồn, dù có Thực Thần Ma kháng lại nhưng ngươi vẫn phải

luôn đề phòng..."

Hoài Bão khẽ gật đầu.

Chiếm đoạt thân xác của Đạo, Bạch Kê còn chưa vội giết Sùng Hạo mà chỉ chăm chăm ngắm nhìn cơ thể mới với dáng vẻ yếu điệu: "Thể chất khá tầm thường, linh lực Linh Vương cấp 1... Hờ... thật là tệ hại!"

Đánh giá cơ thể mới xong, Bạch Kê nhìn Sùng Hạo với vẻ mặt bình tĩnh: "Bạch Long Bá Vương và Thuận Thiên Thần Kiếm... Ở thời đại của ta, bất cứ đứa trẻ nào cũng ao ước được như ngươi. Tiếc rằng ngươi vẫn còn là một chú rồng con..."

Dứt lời, Bạch Kê giương nỏ thần chỉ thẳng vào tim Sùng Hạo. Khác với Đạo, Linh Quang Thần Cơ trong tay Thần hồn như Bạch Kê thừa sức kết liễu Sùng Hạo chỉ trong một phát bắn...

Sùng Hạo biết điều đó, trừ khi dùng được Thần lực, còn không thì hẳn vô phương tránh né, nhưng hắn vẫn giương kiếm sẵn sàng đương đầu.

Chứng kiến ánh mắt kiên cường trong vô vọng của Sùng Hạo, Bạch Kê tò mò: "Ngươi không sợ?"

"Ta xem sợ là một cảm giác để giải trí!"

Bạch Kê bật cười: "Ha ha! Còn ta lấy nỗi sợ của kẻ khác làm trò giải trí!"

Ngón tay Bạch Kê khẽ động, hắn có thể bắn ngay lập tức nhưng cố tình câu giờ để được chứng kiến tinh thần của Sùng Hạo sụp đổ.

Nhưng Sùng Hạo vẫn bình tĩnh, người xảy ra vấn đề lại là người đang nấp ở nơi an toàn, Hoài Bảo: "Thằng điên đó muốn chết thật sao?"

Sư phụ Hoài Bảo đáp: "Đừng lo, ta cảm thấy một cảm giác quen thuộc..."

Chứng kiến trò căng não vô dụng trước Sùng Hạo, vẻ mặt Bạch Kê lộ rõ sự mất hứng, nhếch miệng nói: "Chết đi!"

"Tiểu Bạch dừng tay!"

Tiếng gọi hoảng hốt phát ra khiến Bạch Kê giật mình ngưng bắn ngay lập tức, gã nhìn quanh bằng ánh mắt hoang mang: "Là ai gọi tên ta? Là ai?"

Là Mai Thủy Quỳnh, cô nàng đã tìm đến trung tâm Cổ Loa chậm hơn sau khi thất lạc với Sùng Hạo trong cơn bão không gian.

Nhìn thấy Thủy Quỳnh, Bạch Kê hoang mang hỏi: "Người là ai, sao lại biết tên ta?"

Thủy Quỳnh đáp: "Là tổ tiên cho ta biết."

"Tổ tiên?"

"Tổ tiên Kim Quy của Quy tộc. Tổ tiên gửi người lời nhắn: đất nước sắp gặp đại nạn, cho người một cơ hội để quay đầu."

"Đất nước sắp gặp đại nạn?" Không chỉ Bạch Kê mà cả Sùng Hạo và Hoài Bảo đều ngạc nhiên trước câu nói của Thủy Quỳnh.

Suy nghĩ một lúc, Bạch Kê bật cười: "Ha ha... Đại nạn... Ta dễ bị lừa

đến vậy sao? Thần Kim Quy hùng mạnh, người từng phò tá Lạc Long Quân vĩ đại đương đầu với Thế chiến mà giờ lại cần một tàn hồn như ta trợ giúp sao?"

Thủy Quỳnh lắc đầu: "Dù có phạm bao nhiêu lỗi lầm thì tổ tiên vẫn luôn xem ngươi như một người em gái..."

Nghe hai từ em gái, nét mặt Sùng Hạo đang căng thẳng giờ đờ ra như tượng đá, vì nhập vào cơ thể một người đàn ông nên động tác yếu điệu của Bạch Kê khiến Sùng Hạo liên tưởng đến Hoài Bảo (Thật ra Hoài Bảo không đến nỗi nào nhưng vì cay cú ngay từ lần đầu chạm trán nhau nên trong đầu Sùng Hạo đã mặc định Hoài Bảo là nhân vật đại diện cho giới tính thứ 3). Nhưng sự thật, Bạch Kê là nữ, tên nàng là Tiểu Bạch.

Lặng đi vài giây, Tiểu Bạch cười chua chát: "Ha... ha ha... Hấn vẫn như vậy, luôn luôn như vậy... Hấn biết rõ ta muốn làm tình... nhân chứ không phải làm em gái mưa!"

Trong cơn xúc động, thay vì giết Sùng Hạo, Tiểu Bạch lại chuyển hướng ngắm vào Thủy Quỳnh để trút giận, và sai lầm này đã khiến cho sức mạnh của Sùng Hạo được giải phóng...

Khi mũi tên còn chưa kịp bắn ra, Sùng Hạo bùng nổ dữ dội, mọc ra đôi cánh đỏ và giậm đất lao thẳng đến khiến Tiểu Bạch giật mình, mũi tên ánh sáng lệch hướng và Tiểu Bạch chỉ kịp dùng lực phòng ngự một kiếm của Sùng Hạo.

ẦM!

Va chạm Thần lực tạo ra một vụ nổ vang dội, Tiểu Bạch và Sùng Hạo cùng bị đẩy lùi.

"Hừ... Đã xem thường ngươi rồi!" Tiểu Bạch không khỏi kinh ngạc trước sự bộc phát khủng khiếp của Sùng Hạo, trong khi đó, Sùng Hạo có phần luyến tiếc vì quá gấp rút nên không kịp dùng Thiên Kiếm Ảnh để lập tức kết liễu Tiểu Bạch.

Vốn dày dặn kinh nghiệm nên Tiểu Bạch không khó đoán được sức mạnh của Sùng Hạo là hữu hạn, liền lấy lại bình tĩnh và giương nỏ tấn công khiêu khích: "Để xem sức mạnh của ngươi duy trì được bao lâu!"

Khác với thái độ như chơi đùa khi chưa chiếm hữu Đạo, lần này mỗi phát bắn của Tiểu Bạch đều là phát bắn chí mạng, nhưng Sùng Hạo cũng không còn là Sùng Hạo trước đó, tuy không tránh được tất cả mũi tên nhưng hắn chỉ chịu những vết thương không nguy hiểm để tiên tục phản công và nối gần khoảng cách với Tiểu Bạch.

Linh Quang Thần Cơ là Thần Bảo tấn công tầm xa, còn Thuận Thiên Thần Kiếm lại là Thần Bảo tấn công tầm gần, kết quả trận chiến hoàn toàn phụ thuộc vào khả năng duy trì khoảng cách của Tiểu Bạch so với khả năng rút ngắn khoảng cách của Sùng Hạo.

Đáng tiếc cho Tiểu Bạch, dù chiếm ưu thế nhưng lại không ngờ rằng còn có một Thần Bảo thứ 3 trong tay một kẻ mạnh ngang ngửa Sùng Hạo đang rình rập vồ mồi...

Và đáng tiếc hơn nữa là...

"TRÁNH ĐƯỜNG!"

Đang đánh nhau, Sùng Hạo và Tiểu Bạch cùng ngạc nhiên vì âm thanh động cơ gầm rú trên trời cùng tiếng gào to và tiếng còi inh ỏi, nhìn lên thì thấy hai người đang chống ngược đầu rơi xuống như tên bắn (ở góc nhìn của Dương thì hắn thấy Sùng Hạo và Tiểu Bạch

đứng ngược như dơi). Theo sau là một bộ xương và một sinh vật bốn cánh quái dị.

Lúc Tiểu Bạch phân tâm chính là lúc mà Hoài Bảo chờ đợi, mượn sức mạnh của sư phụ, hấn khởi động Sắc Mệnh Long Ảnh xông về phía Tiểu Bạch.

Xoay người tránh khỏi Sắc Mệnh Long Ảnh nhưng lại bị cơn rồng ảo cuốn người quẩn lầy, Tiểu Bạch kinh ngạc nhận ra cơn rồng ảo này mang uy lực không hề thua kém Thần lực của nàng, vội vàng ngấm Linh Quang Thần Cơ vào đầu để hủy diệt long ảnh. Và khi mũi tên vừa bắn đi, cũng là lúc một đường kiếm ánh lướt đến đâm xuyên qua long ảnh và đâm xuyên qua ngực Đạo, là Thiên Kiếm Ảnh của Sùng Hạo.

Đúng lúc này thì một tiếng nổ vang lên do Truy Ảnh Thánh Cơ của Dương bị xương Chân Long đá văng vào một tòa nhà. Vụ tai nạn giao thông hy hữu khiến Sùng Hạo và Thủy Quỳnh phân tâm liếc sang trong khi Hoài Bảo chớp cơ hội vận Thực Thần Ma bắt lấy tàn hồn Tiểu Bạch vừa trọng thương.

"Nhóc! Đừng vội!" Sư phụ Hoài Bảo can ngăn, vết kiếm của Sùng Hạo khiến Tiểu Bạch bị thương nhưng còn chưa suy yếu đến mức cho Bảo dễ dàng thu phục, nhưng khi thấy Dạ Vũ và Phong Linh Nhi đã khiến cơn giận của Hoài Bảo dâng trào...

"Khốn kiếp! Thả ta ra!" Đúng như dự đoán, Tiểu Bạch vẫy vùng dữ dội.

"Thả ả ra đi! Một mình sư phụ không khống chế nổi!"

"Con có cách!" Hoài Bảo nói thầm, đồng thời mở khóa cho cả Ngư Tinh và Mộc Tinh.

Tàn bạo và cá tính, Ngư Tinh và Mộc Tinh không chịu nhường ai, liền tham gia đấu đả hòng giành quyền làm chủ cơ thể Hoài Bảo, còn Hoài Bảo thì chật vật hấp thu Tiểu Bạch từng chút một...

Trong khi Hoài Bảo đang ra sức hấp thu tàn hồn, Sùng Hạo lại gặp họa từ trên trời rơi xuống theo đúng nghĩa đen. Bộ xương Chân Long vốn đuổi theo Dương, nhưng khi thấy Sùng Hạo trong dạng Xích Vũ Bạch Long liền gầm lên dữ tợn rồi xông vào đánh hấn như để tranh đoạt ngôi vua...

Hết chương 197

Chương 198: Hữu Tình Vô Lệ

Thu Truy Ảnh Thánh Cơ vào nhẩn không gian, Dương đỡ Dạ Vũ dậy từ đống đổ nát. "Dạ Vũ! Nàng ổn chứ?" "Kh... không sao..." Dạ Vũ gượng nói, sự thật là nàng vẫn còn đau sau khi trúng đòn của xương Chân Long.

Dương nhìn quanh, Hoài Bảo đang ngồi vận công phía xa, Sùng Hạo bị xương Chân Long đá một cước văng đi và Thủy Quỳnh liền chạy theo trợ giúp. Phong Linh Nhi đang bay giữa trời và chăm chú nhìn về phía Dương cùng Dạ Vũ, vẻ mặt nàng như e ngại điều gì nên chưa vội tấn công.

Thấy sự chần chừ đắn đo của Phong Linh Nhi, Dương tò mò tự hỏi: "Cô ta bị sao vậy nhỉ? Lúc nãy giết người như ngóe mà... Hay là... tại mình đẹp trai quá không nỡ giết?" "Éc!" Vừa tự sướng xong thì Dương giật mình kinh hãi vì Phong Linh Nhi đang sà xuống, hai bàn tay đầy vuốt nhọn giương ra như chày cào nát cơ thể hắn. "Cẩn thận!" Dạ Vũ vội thoát khỏi tay Dương, nàng kéo hắn tránh khỏi vuốt của Phong Linh Nhi và tạo ra một chùm dây bóng tối trói chặt Phong Linh Nhi.

Nhìn Phong Linh Nhi vốn hoạt bát đáng yêu giờ hóa thành một quái vật hung ác, Dương hỏi Dạ Vũ: "Có cách chữa không?" Dạ Vũ gật đầu: "Tuy khó nhưng..." Chưa kịp nói hết câu, Dạ Vũ giật mình tạo vội một lớp phòng ngự bảo vệ Dương, còn bản thân nàng trúng một đòn như trời giáng rồi văng như tên bắn đi xa hàng trăm mét. Quá trình này diễn ra nhanh đến mức Dương chỉ kịp nhận ra sau khi Dạ Vũ đã bị đánh bay đi mất.

Bên cạnh Dương xuất hiện một người khác, Hoài Bảo. "Dạ Vũ!" Mối quan tâm của Dương lúc này là Dạ Vũ, hấn lo lắng định đuổi theo Dạ Vũ nhưng bị Hoài Bảo nắm áo kéo lại.

Bị cản lại, Dương tức giận mắg: "Buông ra thằng chó này!" Hoài Bảo lạnh lùng hỏi, quái dị ở chỗ giọng của hấn như có thêm một giọng khác chồg lên nghe như tiếng hai người đồng thanh nói: "Mày và ả ta có quan hệ gì?" "Liên quan gì đến mày? Buông ra!" Hoài Bảo cười lạnh: "Liên quan? Phong Linh Nhi biến thành như vậy là do ai mày biết không?" Lúc này thì Dương mới hiểu lý do hành động khác thường của Hoài Bảo, hấn đắp: "Không phải do Dạ Vũ!" "Vậy sao? Xem ra mày với ả là cùng một giuộc!" Hoài Bảo buông áo Dương ra, hấn liền quay lại nhìn Hoài Bảo, vẫn hình dạng thư sinh đó, nhưng ánh mắt Hoài Bảo trở nên hung tàn khác lạ và quanh người hấn xuất hiện một lớp vỏ bọc trong suốt mang hình dạng một sinh vật cao to với làn da nứt nẻ như vỏ cây. "Thần Ma Vô Lệ?" Người nói câu trên là Dương, khiến cho Hoài Bảo không khỏi kinh ngạc: "Mày biết?" Dương gật đầu: "Tao biết!" Thượng cổ công pháp Thực Thần Ma, luyện đến tầng 4, người luyện có khả năng biến đổi linh hồn thành dạng linh hồn của Thần - Ma để khống chế và sử dụng sức mạnh cùng năng lực đặc trưng của Thần - Ma đó. Khả năng này mang tên: Thần Ma Vô Lệ.

Vấn đề là Hoài Bảo còn quá yếu để có thể khống chế khả năng này, hậu quả là cả tính cách hấn cũng chịu ảnh hưởng từ Xương Cường sau khi dùng Thần Ma Vô Lệ - Mộc Tinh Biến.

Thoáng kinh ngạc trong giây lát, Hoài Bảo lấy lại vẻ lạnh lùng: "Hừ! Biết thì đã sao? Giết xong ả Dạ Vũ kia sẽ đến lượt mày!" Dứt câu, Hoài Bảo bước qua mặt Dương và dùng tốc độ khủng bố lao về hướng Dạ Vũ. Nhưng chỉ vừa lao đi thì giật mình phát hiện một người lửa vượt qua và giờ nắm đắm cản đường hấn, vội vàng tung đắm đắp trả...

BINH!

Hai đấm va chạm khủng khiếp, Hoài Bão bị đẩy lui trong khi người kia cũng bật ngược ra, là Dương. "Vốn định để dành cho gã kia..." Dương luyến tiếc tự nói, cả người hấn giờ như bốc cháy trong ngọn lửa, không phải Huyết Ảnh Yêu Hỏa quen thuộc, mà là ngọn lửa mang màu sắc tự nhiên và thấp thoáng dáng vẻ một mỹ nữ cực kỳ xinh đẹp... Hồng Ảnh Thần Hỏa.

Thượng cổ công pháp Thôn Thiên Địa, kỹ năng đặc biệt của tầng 3: Thiên Địa Hữu Tình, kích hoạt sức mạnh của Nữ Thần được lưu giữ trong quá trình quan hệ.

Giống như Hoài Bão, Dương cũng chịu ảnh hưởng từ tính cách nóng nảy của Hồng Ảnh sau khi dùng Thiên Địa Hữu Tình - Hồng Ảnh Biến. "Hà... Muốn động vào Dạ Vũ cứ bước qua xác tao!" Ngay sau lời khiêu khích của Dương là lời đáp trả bằng hành động của Hoài Bão, hai tay hấn mọc ra một lớp vỏ cây khô dài và nhọn hoắt như hai ngọn giáo đâm vào Dương, nhưng bị Dương đốt rụi một cây và chụp lấy cây còn lại, kéo Hoài Bão mất thế đứng rồi tung một đấm rục lửa vào mặt tên này...

ẦM!

Cú đấm tạo ra một vụ nổ mạnh mẽ nhưng không trúng mặt Hoài Bão mà trúng lớp vỏ cây cực dày phủ trên mặt hắn.

Hoài Bão bị đánh lui nhưng đã kịp gọi Sắc Mệnh Long Ảnh ra quấn chặt lấy Dương, nhưng với ngọn Hồng Ảnh Thần Hỏa mạnh mẽ, Sắc Mệnh Long Ảnh nhanh chóng bị thiêu rụi...

Đốt cháy Sắc Mệnh Long Ảnh của Hoài Bão không khiến Dương

thoải mái hơn, bởi vì Hoài Bão đang cầm Sắc Mệnh Chi Bảo ấn lao đến, Hoàng Đế Ấn đã kích hoạt và chuẩn bị giáng thẳng vào đầu Dương...

BINH!

Hoàng Đế Ấn giáng xuống, không phải đầu Dương mà là cánh tay làm từ Hắc Kim Thánh Khải của Dương, hậu quả là cánh tay này lập tức rã rệu rơi xuống mặt đất.

Hồng mất cánh tay máy, Dương đổi chác bằng một cú đấm trời giáng vào bụng Hoài Bão, nhưng Hoài Bão kịp thời tạo ra một lớp vỏ cứng trên bụng để phòng ngự và chỉ bị đánh văng đi...

Đúng lúc này thì Phong Linh Nhi thoát khỏi trói buộc và lướt đến định tấn công Hoài Bão nhưng không thành.

Tránh được vết thương cơ thể, nhưng không tránh được vết thương tinh thần, bản thân Hoài Bão đang điên cuồng chiến đấu vì nàng, vậy mà nàng lại trợ giúp kẻ thù ám toán hắn... "Tại sao?" Hoài Bão hỏi Phong Linh Nhi, đáp lại chỉ là ánh mắt vô hồn... "Tại sao vậy?" Hoài Bão đau đớn lặp lại câu hỏi, nỗi đau khiến hắn dần mất kiểm soát đối với Xương Cuồng, cơ thể hắn dần biến dạng thành hình một người cây.

Phong Linh Nhi vẫn không đáp, nhưng đôi mắt nàng trở nên long lanh ngấn lệ, tiếc là Hoài Bão không còn tâm trí để nhận ra... Nàng thích hắn, cực kỳ thích hắn, chẳng qua là không muốn bị hắn nhìn thấy hình dạng xấu xí của nàng nên đã cố xua đuổi hắn... "TRẢ LỜI TA ĐI TẠI SAO VẬY!!!" "Đậu mẹ đi chết đi thẳng đầu bò!" Hoài Bão không rõ nhưng Dương thì đã rõ, ảnh hưởng tính cách từ Hồng Ảnh khiến hắn nóng nảy chửi thề rồi lao đến đá thẳng vào mặt Hoài Bão một cước.

BINH!

Một cước rõ mạnh nhưng Dương cảm giác như đá phải cổ thụ, cơ thể Hoài Bảo đang biến đổi thành cơ thể Xương Cuồng.

Và như một cơn bùng nổ, cơ thể Hoài Bảo mọc thành một người cây cao gầy và khô khốc. Gào lên đau đớn, khắp người Hoài Bảo phóng ra hàng trăm rễ cây khổng lồ cắm xuống đất để hấp thu dinh dưỡng trong đất và dần phát triển thành đại thụ.

Xương Cuồng đã chiếm quyền kiểm soát, gã cười lên đắc thắng: "Ha ha ha... Ta chờ ngày này lâu lắm rồi!" "Vậy hả!" Dương hỏi trong khi đang khom người nhặt lên một thứ, Linh Quang Thần Cơ.

Tiếng cười của Xương Cuồng tắt lịm... "Để xem Xương Cuồng nhà ngươi có chịu nổi một đòn Linh Quang Thần Tiễn này không..." Thông qua Hoài Bảo, Xương Cuồng biết Dương có khả năng dùng kỹ năng đặc biệt của Thuận Thiên kiếm và Sắc Mệnh Chi Bảo ấn, chứng tỏ khả năng hấn dùng được khả năng đặc biệt của Linh Quang Thần Cơ là rất cao, và với sức mạnh của Dương hiện tại thì e rằng một phát bắn này đủ sức kết liễu Xương Cuồng què quặt... "Hề hề... Hay là thôi đi..." Xương Cuồng lập tức đổi giọng.

Dương nhướn mày, vẫn chăm chăm chiếc nỏ ngắm về phía Xương Cuồng: "Còn không biết tự xử?" Nỏ thần đang chỉ thẳng vào mặt, Xương Cuồng nào dám manh động, sau một lúc ngập ngừng thì đành tiu nghĩu thu mình trả lại quyền điều khiển cơ thể cho Hoài Bảo.

Trở lại hình người, Hoài Bảo gục xuống và nôn khan dữ dội, quả thực vừa rồi nếu Xương Cuồng không tự thu mình thì hẳn không còn cách nào đòi lại thân xác bởi sư phụ hẳn đã hôn mê sau khi ra sức khống chế Bạch Kê.

Thấy Hoài Bảo đau đớn, Phong Linh Nhi ngập ngừng muốn đến gần nhưng lại thôi...

Dương thờ dãi hỏi Phong Linh Nhi: "Thấy hắc biến thành ma cây, người có ghét bỏ hắc không?" Phong Linh Nhi lắc đầu, và sau cái lắc đầu thì nàng hiểu ra ý nghĩa trong câu hỏi của Dương, liền ngập ngừng tiến đến vỗ về Hoài Bảo.

Biến chuyển này khiến Hoài Bảo ngạc nhiên nhìn Phong Linh Nhi rồi nhìn Dương.

Dương ngồi bẹp xuống, Hồng Ảnh Thần Hỏa trên người hắc tan biến, hắc vốn đã kiệt sức từ sớm và hành động cầm nỏ thần chỉ là để hù dọa Xương Cuồng. Dương nói: "Giờ thì bình tĩnh nghe ta nói chưa? Dạ Vũ vô tội, chẳng qua là trước đó nàng bị kẻ khác khống chế, giống như người vừa bị Xương Cuồng khống chế... Hơn nữa, thuốc là do Âm Đạo hội chế ra nhưng kẻ tiêm thuốc vào cơ thể Phong Linh Nhi không phải người của Âm Đạo hội... Mà là..." Lưu Mông đang ngồi ẩn nấp ở một khu vực lơ lửng trên bầu trời Cổ Loa và chứng kiến toàn bộ cục diện cùng với An Dương Vương. "Ngài thấy rõ chứ?" Lưu Mông hỏi.

An Dương Vương gật đầu với vẻ mặt nghiêm trọng: "Quả là những kẻ đáng sợ, Bạch Kê vậy mà bị chúng xử lý dễ dàng, và dường như mỗi tên đều có Thần Bảo..." Lưu Mông nói: "Người đời gọi chúng là Sát Thần, những kẻ mang trong người linh hồn của ác quỷ và chuyên ăn linh hồn của Thần để tăng cường sức mạnh, chờ thời cơ hủy diệt đất nước. Nhưng sau cuộc đấu đá nội bộ vừa rồi thì chúng có lẽ sắp kiệt sức..." An Dương Vương gật đầu: "Ta sẽ giúp người diệt trừ tai họa!" Lúc này, Hoài Bảo hỏi Dương: "Làm sao ta có thể tin lời người nói?" Dương nhún vai: "Tùy! Ta phải đi tìm..." ẦM!

Dương vừa đứng dậy thì giật mình trước một cơn động đất dữ dội, quay đầu nhìn lại thì thấy một cái sọ đầu ba sừng khổng lồ đang nhìn hấn... "Đây là..." Dương rùng mình khi nhận ra sự lấp lánh như kim cương của chiếc sọ, và thật ra phía sau là cả một bộ xương rồng khổng lồ hoàn chỉnh. Bộ xương Chân Long đã kích hoạt Chân Long Hóa.

GRAOOO!!!!!!

Bộ xương gầm lên ghê rợn, và Sùng Hạo từ trên trời rơi xuống trước mặt Dương, toàn thân đầm máu. Nhìn thấy Dương, Sùng Hạo giơ Thuận Thiên Kiếm lên và gầm to: "Tao chém chết mày thẳng khốn nạn!" "Ặc!"

Chương 199: Những Kẻ Soán Ngôi

Trong khi Dương và Hoài Bảo đánh nhau, Dạ Vũ sau khi bị đánh bay đi xa thì được một cô gái xinh xắn có mái tóc màu phấn hồng đỡ lấy.

"Thiên Ảnh, sao ngươi ở đây?" Dạ Vũ ngạc nhiên hỏi.

Nếu Dương có mặt ở đây thì sẽ kinh ngạc đến rớt hàm, cũng như Tiểu Bạch, Thiên Ảnh xấu tính, "mê gái" và hay cắn hấn vốn là nữ, và ở cấp Chúa Tể, Thiên Ảnh đã có nhân dạng riêng, một mỹ nữ tuyệt trần.

Vừa trị thương cho Dạ Vũ, Thiên Ảnh vừa đáp: "Chủ nhân bảo ta âm thầm theo bảo vệ người..."

Dạ Vũ gật đầu: "Ánh Dương vẫn luôn chu đáo như vậy... Ta vẫn ổn, ngươi đi giúp Dương đi..."

Thiên Ảnh lắc đầu: "Tên chết bầm đó cứ để hấn tự sinh tự diệt..."

Có một sự thật là Thiên Ảnh oán hận Dương vì ngay từ lần đầu gặp nhau đã bị Dương cho ăn đấm, và suốt thời gian sau đó, người chăm sóc và huấn luyện Thiên Ảnh (đang bị phong ấn trí nhớ) là Bảo Ngọc chứ cũng chẳng phải Dương, đây là lý do vì sao Thiên Ảnh luôn tỏ ra khó chịu khi bị Dương sai bảo và tìm mọi cơ hội để cắn hấn.

Dạ Vũ không biết Thiên Ảnh có tư thù cá nhân với Dương nên tưởng làm ý của Thiên Ảnh là để Dương tự đương đầu với thử thách để phát triển, thế nên dù lo lắng nhưng nàng vẫn quyết định theo ý Thiên

Ảnh...

Lúc này, ở quảng trường trung tâm Cổ Loa thành...

"Tao chém chết mày thằng khốn nạn!"

Sùng Hạo tức giận giơ Thuận Thiên kiếm lên cao và nhảy đến bổ thẳng xuống đầu Dương.

Bất ngờ trước cơn nóng giận khác thường của Sùng Hạo, Dương vội vã tránh kiếm và giơ tay xin hàng: "Ặc! Có gì từ từ nói..."

Sùng Hạo đã mất đi đôi cánh xích vũ, cơ thể trong dạng long hóa cấp độ 2 cũng tàn tạ đẫm máu sau trận kịch chiến với Chân Long cốt nên những nhát chém của hắn vào người Dương gần như vô hại, dù vậy vẫn điên cuồng đâm chém tới tấp: "Từ từ? Mày có biết mày gây ra chuyện gì không?"

Dương vừa né vừa giải thích: "Chỉ là vô tình thôi mà... Làm sao ta biết bộ xương thấy người liền đuổi đánh?"

Vừa giải thích, trong đầu Dương thầm thấy quái lạ, Sùng Hạo cuồng chiến này sao hôm nay lại sợ chiến, còn nổi nóng với hắn.

Nhưng ngay sau đó Dương nhận được đáp án, Chân Long khổng lồ sau vài giây gầm gừ chợt ngẩng đầu lên và gầm to, một bóng người từ trong miệng Chân Long lao ra ngoài.

Sùng Hạo lập tức ngừng chiến và lao đến đỡ lấy Thủy Quỳnh: "Thủy Quỳnh! Người ổn chứ?"

Thủy Quỳnh lắc đầu, trên mặt không giấu được ý cười. Trước đó, trong lúc Sùng Hạo kịch chiến với Chân Long, Thủy Quỳnh đã lao ra

cản đòn cho Sùng Hạo và bị Chân Long nuốt mất, nhưng bộ xương không có nhiều linh lực nên Thủy Quỳnh vẫn an toàn trong hộp sọ Chân Long, nhờ vậy mà chứng kiến Sùng Hạo vốn luôn tỏ ra vô tâm giờ lại nổi điên vì nàng.

Nhưng đây không phải lúc vui mừng, sau khi nhả cái thứ vướng víu trong đầu mình ra, Chân Long liền hung hăng há hàm răng nhọn tấp một cú thần tốc về phía Sùng Hạo.

Lần này Sùng Hạo không cho Thủy Quỳnh cản đòn thay mình nữa, nhưng bản thân hắn cũng chẳng còn sức để tránh...

"Cẩn thận!" Thủy Quỳnh hét lên nhưng đã quá muộn, Sùng Hạo vừa xoay người thì Chân Long đã cắn phập hàm răng nhọn hoắc vào người Sùng Hạo.

Rất rõ ràng, tưởng chừng như cả người Sùng Hạo sẽ nát bét dưới hàm răng sắc nhọn, nhưng dù răng đã cắm vào, không hề có chút máu nào bắn ra, chỉ có cơ thể Sùng Hạo tỏa sáng...

Dương và Hoài Bảo không khỏi kinh ngạc cùng thốt lên: "Hư hóa!"

Để dùng được Hư Hóa, thì phải là Linh Đế tu luyện rất nhiều năm và đạt đến cấp độ 9 - 10, trừ một số cực ít siêu cấp thiên tài có thể lĩnh ngộ ở bậc Linh Đế cấp thấp hơn.

Sùng Hạo là gì? Hiện tại hắn còn chưa phải là Linh Vương! Trong khi Dương đã là Linh Vương cấp 3 mà còn chưa biết dùng Hữu Ý.

Dù Sùng Hạo chỉ duy trì được Hư Hóa trong một khoảnh khắc rồi bỏ chạy, nhưng sự âm thầm ganh đua với nhau khiến Dương và Hoài Bảo ghen tỵ ra mặt.

Dương và Hoài Bảo không hẹn mà cùng quay sang nhìn nhau, vài phút trước còn đánh nhau sống chết thì giờ trong đầu cả hai cùng cùng suy nghĩ: Hợp tác đập Sùng Hạo một trận, bắt nó nôn ra bí quyết Hư Hóa vượt cấp.

Tất nhiên đó chỉ là một dự án treo, điều cấp bách của Dương lúc này là tìm Dạ Vũ, còn điều cấp bách của Hoài Bảo lúc này là cứu Phong Linh Nhi.

Nhưng trước một Chân Long khổng lồ, Dương và Hoài Bảo muốn tránh cũng không được. Sau khi tấp huyệt Sùng Hạo, xương Chân Long liền chuyển mình đuổi theo Sùng Hạo, đồng thời phần thân sau dài hàng trăm mét cuộn lại vây lấy bọn Dương.

Đỡ lấy Hoài Bảo, Phong Linh Nhi vỗ cánh bay lên nhưng bị vuốt rồng vồ trúng và văng ra. Cần nói thêm, tốc độ cùng phản xạ của xương Chân Long là cực nhanh, và khi Chân Long hóa vẫn duy trì được tốc độ và sức mạnh như cũ, đồng thời phạm vi tấn công lại tăng lên gấp nhiều lần khiến cho bộ xương càng thêm nguy hiểm.

Dương thì chọn cách lách qua khe xương sườn của Chân Long để tránh, nhưng kết quả là bị vuốt rồng suýt vồ trúng, buộc phải Tiên Long hóa mới kịp thoát ra. Và cũng như Sùng Hạo, Dương lập tức bị xương Chân Long chú ý...

Long thành, điện thờ Long Thần...

Long Ngạo cầm thánh thương Ngạo Thế trong tay liên tục đâm về phía Long Ẩn đang đứng ngoáy mũi phía đối diện, nhưng dù Long Ẩn không hề né tránh thì ngọn thánh thương của Long Ngạo vẫn liên tục đâm huyệt, trông như thể Long Ngạo cố tình.

Sau một lúc đâm như điên mà toàn lệch khỏi người Long Ẩn, Long

Ngạo mệt nhọc hỏi: "Tại sao vậy? Rõ ràng ngươi không hề dùng đến linh lực, nhưng sao giống như tay ta tự tránh khỏi cơ thể ngươi..."

Long Ẩn vẫn miệt mài ngoáy mũi: "Đó là vì Chân Long Uy."

"Chân Long Uy?"

"Uy của Chân Long, khi ngươi đạt được cấp Long hóa cuối cùng này thì cả Long tộc gần như không còn ai có thể đã thương ngươi, dù là cố tình hay vô ý."

"Vậy nếu hai Chân Long đánh nhau?" Long Ngạo hỏi.

"Thì dựa vào chất lượng Long thể, Chân Long của Long thể anh hùng không thể đã thương Chân Long của Long thể quý tộc, Chân Long của Long thể quý tộc không thể đã thương Chân Long của Long thể hoàng gia..."

Nghe Long Ẩn nói, Long Ngạo liền siết chặt nắm tay: "Nghĩa là... nếu Võ Phi Dương đạt được Chân Long..."

Long Ẩn hiểu suy nghĩ của Long Ngạo, liền tiếp lời: "Thì ta cũng không biết!"

"Tại sao?"

Long Ẩn hỏi: "Sau khi gặp Đông Phương Kim Long ở Tứ linh hội tụ, Ngươi vẫn cho rằng Long thể bá vương cao cấp hơn Long thể hoàng gia?"

Long Ngạo chưa hiểu ý Long Ẩn, nên Long Ẩn hỏi tiếp: "Đông Phương Kim Long có mấy sừng?"

Long Ngạo đáp: "Hai sừng!"

Long Ẩn gật đầu: "Đúng vậy, giống như người, Đông Long cũng mang Long thể hoàng gia, và đặc biệt hơn, cũng là Long thể màu hoàng kim như người. Người cho rằng đây là ngẫu nhiên ư?"

Long Ẩn hỏi rồi tự đáp: "Không! Người là truyền nhân chân chính của tổ tiên Long tộc, và Long thể hoàng gia mới là Long thể cao quý nhất, hùng mạnh nhất!"

Long Ngạo hỏi: "Nhưng rõ ràng Long thể bá vương của Võ Phi Dương và Sùng Hạo mạnh hơn..."

Long Ẩn gật đầu: "Đó chỉ là ưu thế khởi đầu... Trong lịch sử Long tộc mà ta biết, tỷ lệ Long thể anh hùng đạt được Chân Long là 1 trên 1 triệu, tỷ lệ Long thể quý tộc đạt được Chân Long là 1 trên 10 nghìn, và tỷ lệ Long thể hoàng gia đạt được Chân Long là..."

Long Ẩn nhấn mạnh: "Tất cả! Trừ hai kẻ còn quá trẻ là người và Long Chúc Diễm!"

Ý trong câu nói của Long Ẩn quá rõ ràng, rằng Long Ngạo và Long Chúc Diễm gần như chắc chắn đạt được Chân Long trong tương lai.

"Vậy còn Long thể bá vương?"

Long Ẩn lắc đầu: "Chưa từng có ai, kể cả Lạc Long Quân!"

Long Ngạo sững sờ, nghe nữa câu đầu còn có thể nghĩ là do Long thể bá vương cực kỳ hiếm nên khó đạt đến Chân Long, nhưng nữa câu sau, đáng Tối Thượng Lạc Long Quân cũng không thể đạt được Chân Long thật sự là một tin sốc ngay cả với Long Ngạo.

"Sùng Hạo và Võ Phi Dương cũng sẽ như vậy, bởi vì chúng không thật sự là Long, nên không thể trở thành Chân Long. Và cũng chính vì không thật sự là Long nên chúng sẽ không có và không bị ảnh hưởng bởi Chân Long Uy."

"Long thể bá vương là Long thể duy nhất có thể đánh với Hoàng gia Chân Long, nên trước khi Lạc Long Quân xuất hiện, người ta không gọi là Long thể bá vương mà gọi những kẻ đó là Những kẻ soán ngôi."

"Nhưng... nếu những kẻ này đạt được Chân Long... thì e rằng cả Long tộc chỉ có mình người cản nổi chúng..."

Long Hán từng dùng Chân Long để châm chọc Dương bởi lẽ biết rõ Dương không bao giờ đạt được Chân Long, nhưng Long Ẩn từng trải hơn, thấu đáo hơn, dù biết là không thể nhưng vẫn e ngại khả năng Dương hoặc Sùng Hạo có thể làm nên điều không tưởng, vậy nên gã phải dốc sức rèn luyện Long Ngạo, người duy nhất có khả năng ngăn cản Dương và Sùng Hạo lật đổ Long tộc.

Nếu trong một câu chuyện khác, có lẽ Long Ngạo sẽ là một anh hùng đi lên từ thuở trẻ trâu để gánh vác và chấn hưng Long tộc đang suy tàn, chống lại sự phá hoại của hai thằng du côn biển dị Võ Phi Dương và Sùng Hạo. Đáng tiếc, trong truyện này thì hai thằng cô hồn kia mới là nam chính và chúng đang chuẩn bị hợp sức ngược đãi một vị tổ tiên của Long Ngạo...

BINH!

Ngay vừa khi Tiên Long hóa, Dương liền bị Chân Long cốt chú ý và dùng vuốt vồ một cú văng ra, vảy rồng đen trên ngực rụng lã tả...

"Mẹ kiếp nó nhanh và mạnh quá!" Dương tức giận chửi trong khi vồ

cánh bay lên để tránh vượt rờng. Sùng Hạo cũng không trốn được, liên tục phải tránh những cú tấp trời giáng của chiếc sọ khổng lồ.

Không những tấn công nhanh mà phòng ngự còn mạnh và thậm chí né tránh cũng cực kỳ linh hoạt bất chấp cơ thể to lớn, Dương và Sùng Hạo chỉ còn nước ăn hành ngập mặt...

Sau một hồi mạnh ai nấy chạy mà không thể thoát, Dương quay sang gọi Sùng Hạo: "Giống cái lần đánh với Cang Kim Long nhỉ!"

Sùng Hạo vừa tránh đòn vừa đáp: "Ngươi kiếm đâu ra con quái thai này vậy?"

Dương trừng mắt: "Ta? Quái thai này thức giấc là do ngươi đó!"

Chúng kiến cuộc trò chuyện của Dương và Sùng Hạo, Hoài Bảo thầm mắng: "Hai thằng quái thai đi gọi Long tộc thuần chủng là quái thai..."

"Do ta?" Sùng Hạo khó hiểu hỏi.

Dương đáp: "Lúc ngươi phá phong ấn không gian đã vô tình khiến cho bộ xương bị giam ở gần đó thức giấc!"

Sùng Hạo ngẫm nghĩ, nhớ lại lúc chuẩn bị phá phong ấn thì có thoáng thấy một chiếc lồng sắt giam giữ một bộ xương, nhưng lúc đó bộ xương bị bụi bẩn phủ kín.

"Thì ra là vậy..." Sùng Hạo gật gù nói.

Dương vừa vỗ cánh tránh khỏi chiếc đuôi xương xấu của Chân Long vừa trợn mắt nói: "Thì ra là vậy? Mẹ kiếp, lỗi là tại ngươi mà khi nãy rượt chém như đúng rồi!"

"Thôi, hạ nó đi!" Sùng Hạo mệt mỏi nói.

Dương trợn mắt: "Đậu! Sao mi không tự mà hạ nó!"

Sùng Hạo đáp: "Ta mệt rồi, đánh không lại!"

"Ặc! Thiên Kiếm Ảnh đâu?"

Sùng Hạo nhún vai: "Dùng rồi nhưng nó né kịp, chỉ chém đứt tay phải, nó điên lên rồi Long hóa ra như vậy đó..."

"Mẹ bà! Rồi cánh tay đó đâu?" Dương tức giận mắng, phân tâm nên trúng một cú quất đuôi, va vào vách tường và phun máu.

"Hự! Cứ tránh né như vậy hoài không phải cách..." Dương gượng dậy nhìn sang Hoài Bảo.

Thấy Dương nhìn sang là biết sắp nhờ vả, Hoài Bảo giả vờ ra vẻ như đang hấp hối trên đùi Phong Linh Nhi, dù sao thì xương Chân Long cũng không hề ngó ngang gì đến hắn.

Lúc này Sùng Hạo cũng trúng đòn văng về chỗ Dương, ôm bụng gượng dậy, Sùng Hạo nói: "Ta có thể kèm hãm nó trong giây lát, nhưng không còn chiêu nào đủ sức hạ nó..."

Dương đáp: "Ta có... nhưng phải trả giá rất lớn... Cho nên..."

"Sao?"

"Những gì thu hoạch được từ bộ xương sẽ thuộc về ta!" Dương ra giá.

"Được thôi!" Sùng Hạo gật đầu, hấn không mất tay như Dương, và dù mất tay hấn cũng không chấp nhận dùng xương kẻ khác làm tay nên bộ xương đối với hấn không chút giá trị.

"Vậy ra tay!" Dương hô to rồi bay lên cao.

Để hủy diệt bộ xương cần một sức mạnh cực lớn, Dương đã thò được Linh Quang Thần Cơ nhưng cũng phát hiện ra vấn đề là nỏ thần bị thiếu một bộ phận nên không thể phát huy uy lực tối đa, trạng thái Thiên Long hiện không thể dùng, Hồng Ảnh Thần Hỏa đã dùng hết và cần tìm Hồng Ảnh để nạp lại, vậy nên Dương chỉ còn cách dùng một trong hai nguồn sức mạnh còn lại của Thiên Địa Hữu Tình, là Tử Linh Thần Vong và Dạ Vũ Thần Âm.

Chọn lựa bất cứ sức mạnh nào trong hai thứ trên đều là một quyết định cực kỳ khó khăn với Dương...

Trong lúc Dương đang phân vân, Sùng Hạo gầm lên: "RA TAY!"

Ngay sau tiếng gầm, khắp người Sùng Hạo chuyển màu đỏ rực, những mắc xích màu đỏ bắn ra từ người hấn và trói vào chiếc sọ Chân Long khổng lồ khiến cho chiếc sọ không thể động đậy.

Phong hồn xích, loại xích được tạo ra từ cao thủ phong ấn hàng đầu Việt Nam, Xích Vũ Tiên Tử - Âu Cơ, ngay cả Thần như Sùng Hạo còn không thể thoát thì một bộ xương Chân Long làm sao chống cự? Sùng Hạo đã phát hiện ra rằng mẹ hấn không chỉ dùng xích để kèm chế hấn mà còn để lại cho hấn khả năng sử dụng sợi xích làm trợ thủ sau khi hấn phá được đến tầng xích thứ tư. Tất nhiên, sợi xích này cũng không thể duy trì được lâu...

Ngay khi đầu Chân Long bị trói chặt, Dương lập tức quyết định...

Vẫn trong dạng Hắc Vũ Tiên Long, nhưng cả người hắc bùng lên một làn khói tím ma mị, cả đôi cánh đen cũng chuyển thành cánh tím, ngọn khói tím này thấp thoáng dáng hình một mỹ nữ với nét đẹp u buồn ma mị...

Nỗi buồn này cũng ảnh hưởng đến tâm tình Dương, ánh mắt hắc lộ nét tang thương sâu cảm: "Tử Linh... Sẽ có ngày chúng ta gặp lại..."

Nói xong, Dương vỗ cánh bắn thẳng xuống sọ rồng và tung nắm đấm tím rục vào đỉnh sọ...

"Tử Linh Thần Vong Cuồng!"

ẦM!

Khác với đòn Cuồng tạo ra bởi Thần lực đan vô tri vô cảm, đòn Cuồng tạo ra bởi Tử Linh Thần Vong hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của Dương kết hợp với sự bảo vệ ôn hòa của Tử Linh Thần Vong nên cánh tay Dương không bị nổ tung, nhưng máu thịt cũng nứt toét ra và xương tay hắc vỡ nát...

Đối lại, bộ xương Chân Long cũng không chịu nổi uy lực khủng khiếp, dần chuyển sang màu tím rồi nứt toác ra, trở lại dạng xương người và tan thành tro bụi...

Dương thở dài tiếc nuối, ý chí của bộ xương quá mạnh so với Dương nên hắc không thể dùng Tử Vong khí tiêu diệt, nhưng Tử Linh Thần Vong Cuồng lại quá mạnh mẽ khiến cho bộ xương tan rã, trở về với cát bụi...

Không nhiều như Hồng Ảnh Thần Hỏa, chỉ sau một đòn đánh thì Tử Linh Thần Vong đã cạn kiệt, Dương vẫn cố đứng vững, ngẩng mặt nhìn lên bầu trời, nơi kẻ thù đang bay xuống...

Dương trừng mắt nhìn bóng người đang bay xuống: "Đến đây, Long Mưu, con trai của Long Hán..."

Chương 200: Con Đường Đến Vương

Một khu vực vắng vẻ giữa biển Đông.

Mặt biển gợn sóng nhẹ nhàng, bầu trời trong xanh bình yên, không ai hay biết có một trận chiến dữ dội kéo dài suốt nhiều ngày đang diễn ra ở nơi này, và chỉ vừa kết thúc...

Trong một kết giới giữa biển Đông, nơi mà không ai có thể nhìn thấy hay tiếp cận trừ khi được phép, những cột sóng biển cao hàng trăm mét đóng thành băng đá, những hồ dung nham nóng rực cháy bùng trên băng, bầu trời âm u mịt mù đầy tuyết trắng cùng bụi than nóng đỏ, không gian rạn nứt trông chẳng khác gì một khối pha lê sắp vỡ...

Giữa vùng không gian đó, một mỹ nhân tuyệt thế đang đứng dang tay cố gắng vá lại những vết nứt, lưng nàng mang sáu chiếc cánh đỏ rực...

Một bóng người già nua lướt về phía cô gái mang cánh đỏ, gương mặt lão lộ rõ mệt mỏi và toàn thân đầy thương tích, Kim Quy.

"Thế nào rồi?" Cô gái hỏi.

Kim Quy thở dài và lắc đầu: "Có tên đã trốn thoát, chúng dùng cách nào đó để lẩn tránh khiến ta không thể truy ra... Còn vết nứt này..."

Cô gái gật đầu: "Đã kiểm soát được, cũng nhờ Hà Phương trợ giúp."

"Hà Phương? Cô ta đâu?" Kim Quy hỏi.

Cô gái đáp: "Cô ta đã đi tìm giúp Hồng Ảnh và Hàn Tuyết."

Kim Quy gật đầu: "Có cô ta thì yên tâm hơn rồi..."

Cô gái hỏi: "Còn chuyện đũa nhóc kia?"

Kim Quy đáp: "À! Theo lời người, ta đã truyền thông điệp về tộc. Sùng Hạo rất thông minh, có lẽ dù ta không nói thì hắn cũng đoán ra nguyên nhân tại sao ta biết hắn đã phá thêm một tầng xích..."

Người mang sáu chiếc cánh đỏ là Xích Vũ Tiên Tử - Âu Cơ, mẹ ruột của Sùng Hạo, người tiết lộ cho Kim Quy biết Sùng Hạo đã phá được tầng Phong Hồn Xích thứ tư.

Âu Cơ gật đầu và không nói gì thêm, nhưng trong ánh mắt không giấu được niềm thương nhớ đứa con trai út ngàn năm xa cách.

Kim Quy ngập ngừng rồi nói: "Còn có chuyện này... Ta nghĩ rằng Sùng Hạo có một Thiên Phú đặc biệt..."

Âu Cơ gật đầu: "Nhiều năm trước, có một người đã phát hiện ra điều này và căn dặn ta kèm hãm sức mạnh của nó..."

"Tiên Hậu?" Kim Quy đoán.

Âu Cơ gật đầu và kể: "Tiên Hậu nói rằng loại Thiên phú mà Hạo sở hữu là một trong các Thiên phú thượng đẳng, ngang hàng với Tước Đoạt của Lãm."

Kim Quy gật gù: "Ta đã đoán vậy khi nhận ra Sùng Hạo có thể lĩnh ngộ vượt cấp, một thiên phú có khả năng phát triển tự do?"

Âu Cơ lắc đầu: "Thiên phú của Sùng Hạo còn hơn cả sự tự do và có lẽ còn chưa bộc lộ..."

"Chưa bộc lộ?" Kim Quy ngạc nhiên.

Âu Cơ gật đầu: "Từ năm thứ 13 sống trong vỏ trứng, Hạo đã tự mình tu luyện mà không hề có một công pháp nào... Nhưng tiên hậu nói, giống như Tước Đoạt của Lãm, Hạo cần một công pháp phù hợp để phát triển thiên phú..."

"Công pháp đó là gì? Ta sẽ tìm về cho hấn!"

Âu Cơ lắc đầu: "Không thể, vì công pháp này chưa từng tồn tại..."

"Vì sao?"

"Vì công pháp này cần tự bản thân Hạo tạo ra, đúng như tên thiên phú của hấn, Sáng Tạo."

"Hạo chỉ có thể mạnh mẽ hơn khi tự đi bằng đôi chân của bản thân, và khi vượt qua được sự kèm hãm của Phong Hồn Xích, phát triển thiên phú của bản thân đến cực hạn, có lẽ Hạo sẽ sánh ngang và thậm chí là vượt qua Lãm..."

"Vượt qua Long Quân? Có thể sao?"

Âu Cơ mỉm cười: "Lãm cô độc, Hạo thì không! Nếu ba kẻ mang thiên phú thượng đẳng cùng đoàn kết thì chúng ta không phải sợ bất kỳ thế lực nào ngoài kia..."

Trong lúc Âu Cơ nói, có hai người bay đến, một là Hàn Tuyết lạnh lùng như băng tuyết, một là Hồng Ảnh, gương mặt nàng có phần hơi đỏ như vừa bị phát hiện điều xấu hổ.

Âu Cơ thấy Hàn Tuyết và Hồng Ảnh liền hỏi: "Còn Hà Phương đâu?"

Hàn Tuyết liếc sang Hồng Ảnh, thấy nàng còn vẻ xấu hổ nên quay sang đáp lời Âu Cơ: "Sur phụ đã đi rồi..."

"Đi vội như vậy? Có chuyện gì sao?"

Hàn Tuyết lắc đầu: "Không có, chỉ là... phát hiện cơ thể sư muội có vấn đề nên đã... đi truy tìm hung thủ..."

"Sư tỉ!" Hồng Ảnh xấu hổ kéo tay áo Hàn Tuyết để ngăn nàng nói.

Bằng ánh mắt tinh đời, Âu Cơ dễ dàng đoán ra nguyên do, nàng nhẹ cười và nói: "Vết nứt nơi này đã ổn định, thật sự rất cảm ơn các vị đã trợ giúp."

Hàn Tuyết lịch sự gật đầu, Hồng Ảnh đáp: "Chúng ta chẳng khác nào người một nhà, người không cần phải cảm ơn..."

Kim Quy gật đầu tán đồng: "Đúng vậy, tình hình đã ổn nên ta phải sớm trở về hồ Hoàn Kiếm thôi..."

Hàn Tuyết và Hồng Ảnh cũng từ biệt Kim Quy và Âu Cơ rời rời đi, họ là những người bảo vệ phong ấn của Lạc Long Quân...

Cổ Loa thành.

Sau khi chứng kiến Dương hy sinh cánh tay còn lại để đánh nát bộ xương Chân Long, Lưu Mông quyết định ra tay, gã đáp xuống quảng trường trung tâm Cổ Loa thành và nhìn quanh với vẻ mặt ngạc nhiên: "Ồ! Hắc Vũ Tiên Long, Bạch Long Bá Vương và Vô Sắc Tiên Vũ! Quả là anh hào hội tụ, thật là hân hạnh cho kẻ hèn này khi được

chứng kiến sức mạnh khủng khiếp vừa rồi."

Dương định giả vờ gãi đầu xấu hổ, nhưng tay đã nát không cử động được: "Hề hề... Ăn may thôi."

Lưu Mông đột ngột đổi giọng: "Ăn may? Chứ không phải nhờ sức mạnh của ác quỷ trong người các ngươi hả? Lũ Sát Thần!"

Biết rõ là Lưu Mông, thực ra là Long Mưu, chỉ bịa ra cái danh từ Sát Thần thôi, nhưng Dương và Hoài Bảo không khỏi cảm thấy nhồn nhột vì gã bịa có phần trúng.

Dương vẫn cứ giả nai: "Sát Thần? Ngài nói gì vậy?"

Lưu Mông hừ lạnh: "Đừng giả vờ ngây thơ nữa! Có biết ta là ai không?"

"Ai cơ?" Dương tròn mắt.

Lưu Mông nghiêm trang đáp: "Ta là Long Mưu, thống lĩnh của lực lượng gìn giữ hòa bình và công lý quốc gia!"

Ở một góc khuất, cha con nhà Đặng Đô, Đặng Vô Tâm đang theo dõi tình hình, nghe Long Mưu giới thiệu, Đặng Vô Tâm tròn mắt thốt lên: "Đù! Có cái lực lượng đó luôn hả? Nghe ngầu vãi!"

Đặng Đô gõ đầu con trai và mắng: "Thằng ngu! Nó bịa ra đó, thằng mặt lìn Long Mưu này sủa còn kinh hơn cả Leng Keng nhà mình!"

Dương cũng đang bối rối trước trình tự sững vô biên của Long Mưu, chưa kịp giải bày thì đã bị Long Mưu chặng miệng: "Lũ Sát Thần gian ác, nhân danh công lý, ta phán các ngươi tội tử hình!"

"Kinh! Ta có tội gì chứ?" Dương thốt lên, hoàn toàn bội phục trình tự kỳ của Long Mưu.

Long Mưu đáp: "Người gây ra bao nhiêu tội lỗi mà vẫn còn giả nai ư? Khôn hồn thì tự thú để chịu một cái chết êm đẹp! Còn không ư? Ta đang giữ bằng chứng 800 vụ án do người gây ra, còn gì để chối cãi!"

Hít một hơi như để lấy lại bình tĩnh, Dương nói: "Ha... Không biết mục đích của người là gì, nhưng sau khi chứng kiến ta đánh bại xương Chân Long mà vẫn mạnh miệng như vậy sao?"

"Mạnh miệng ư?" Long Mưu cũng có phần e sợ Dương còn ẩn giấu sát chiêu nên quyết định dùng An Dương Vương để thử phản ứng của Dương: "Người rất mạnh, nhưng ta được một vị vua anh minh thần võ hỗ trợ!"

Vừa nói vừa nhìn nét mặt Dương, thấy Dương kinh ngạc và lùi lại liền thở phào cho rằng Dương thật sự đã hết chiêu.

"Vua? Chẳng lẽ..." Dương run run nói sau khi e dè lùi bước.

"Phải! Là An Dương Vương." Long Mưu đắc thắng nói.

Dương ngã bẹp xuống đất: "An Dương Vương? Thật sự là ngài sao? Đừng tin lời Long Mưu! Hấn bịa đặt!"

"Bịa đặt? Những gì ta nói về người đều được An Dương Vương bệ hạ tận mắt chứng kiến, không tin ta thì đi tin kẻ ác ôn nhà người ư?"

Dương hoảng loạn giải thích: "An Dương Vương! Nếu ngài thật sự ở đó thì hãy tin ta! Chẳng lẽ ngài đã quên rằng, vì tin làm người mà mất Cao Lỗ, mất nỏ thần, mất Cổ Loa, mất ngai vua và mất luôn con gái hay sao?"

Đáp lại Dương, một giọng nói vang vọng như u hồn phát ra từ Long Mưu: "Đúng vậy... Ta đã tin lầm, cho nên giờ ta chỉ tin vào những gì tận mắt chứng kiến... Và những gì Long Mưu nói về các người đều đúng! Người là kẻ vừa tàn ác vừa tham lam, hãm hại đồng bọn để chiếm đoạt nỏ thần!"

"Ặc!" Nghe có phần đúng nên Dương không có cách phản bác, liền giả vờ như nhớ ra một chuyện: "Đúng rồi! Ngài nhớ thứ này chứ!"

Dương lấy ra tấm thẻ An dương hành bảo mà Cao Lỗ cho bọn hắn: "Đây, ta là người đã liên lạc với ngài bằng thẻ này! Ta đã từng gặp Cao Lỗ!"

"NÓI LÁO!" Long Mưu gầm lên giận dữ: "Bệ hạ! Tấm thẻ đó là Cao Lỗ đại nhân truyền cho ta! Sáu năm trước ta đã vô tình tìm được nơi ẩn mình của Cao Lỗ đại nhân, người trao cho ta tấm thẻ và dặn dò ta mang đến trao lại cho bệ hạ!"

Long Mưu bật khóc: "Sáu năm! Suốt sáu năm ấp ủ, ta khổ cực tìm bệ hạ mà chưa từng nghĩ đến công lao hay phần thưởng, chỉ muốn đáp lại niềm tin tưởng của Cao Lỗ đại nhân... Vậy mà hắn tham lam đoạt lấy hòng chiếm đoạt công lao và từ đó chiếm lấy nỏ thần làm phần thưởng cho sự dối trá của hắn!"

"Má! Thằng này lên thánh con mẹ nó rồi!" Dương chửi thề.

Thiếu điều muốn quỳ lại tài chém gió của Long Mưu, Dương lấy ra một mảnh kim loại đưa ra: "Hắn nói láo! Đây mới là kỷ vật Cao Lỗ nhờ ta đưa cho ngài, ngoài ta còn có Nguyễn Hoài Bảo và Phong Linh Nhi có mặt ở đó!"

Dương chỉ qua Phong Linh Nhi và Hoài Bảo, trên mặt Hoài Bảo là

một núi nghi hoặc, hẳn biết Dương có thể lập tức lật mặt Long Mưu, sao phải bày trò kéo dài thời gian làm gì?

Long Mưu liền hét lên: "Chính nó! Bệ hạ, chính là kỳ vật Cao Lỗ gửi ngài!"

"Vậy người biết trên đây viết những gì không?" Dương giờ mảnh kim loại lên cho Long Mưu xem.

Long Mưu đương nhiên không biết, liền chống chế: "Ta và Cao Lỗ đại nhân có một hợp đồng, ta không được phép đọc trộm thư của ngài ấy gửi cho bệ hạ."

"Kinh nhờ! Không đọc thì sao người biết Cao Lỗ tướng quân gửi cho bệ hạ?"

"Tàn hồn Cao Lỗ đại nhân nói cho ta biết!"

Đến đây thì bộ mặt của Long Mưu đã bị lật, ít ai biết tuy là một thiên tài giả kim và chiến trận nhưng Thạch Thần Sư Cao Lỗ khi còn sống chỉ luyện đến cấp Tướng, không thể lưu lại tàn hồn như cấp Chúa Tế.

"Vậy sao..." Dương nhếch môi cười và kích hoạt tấm thẻ, hư ảnh Cao Lỗ hiện ra và lặp lại những câu nói mà Dương, Hoài Bảo và Phong Linh Nhi từng nghe...

Cao Lỗ nức nở: "Nào ngờ... nghe tin... Cổ Loa đã thất thủ... Đại vương đã... tự vẫn... Ta... ta..."

Lắng nghe những di ngôn của Cao Lỗ, tàn hồn An Dương Vương rời khỏi người Long Mưu, mặt ngài rung rung nước mắt: "Tên ngốc! Khi đó ta được Thần Kim Quy cứu giúp chứ nào đã tự vẫn..."

Cao Lỗ vẫn nói: "Là tại ta ích kỷ... nếu ngày đó ta không giận đại vương, không bỏ mặc ngài..."

An Dương Vương cắn răng: "Nào phải tại ngươi! Chi vì ta ngu ngốc không tin ngươi mà đi tin người ngoài..."

Cao Lỗ tiếp tục nói như không hề nghe biết những lời đáp của An Dương Vương: "Vua mất, ta tìm đến mộ người để tự kết liễu mạng mình tạ tội... Nhưng lại biết tin khác, thành Cổ Loa cùng mộ của đại vương đã biến mất!"

An Dương Vương thờ dài: "Năm đó, Triệu Đà chiếm được Cổ Loa, nhưng vì tò mò đã giải thoát Bạch Kê vốn bị Thần Kim Quy giam cầm. Sau đó Bạch Kê chiếm xác Triệu Đà và chiếm lấy Cổ Loa đưa vào không gian khác để lẩn trốn chờ ngày hồi phục toàn lực. Ta là chủ nhân của Linh Quang Thần Cơ, được Thần Kim Quy trợ giúp đã đánh bại Bạch Kê trong thân xác Triệu Đà và phong ấn ở nơi này... Ta cũng mất đi cơ thể trong trận chiến năm ấy và quyết định tự giam mình cùng với Bạch Kê để canh giữ phong ấn và cũng để sám hối cho những sai lầm đã gây ra..."

Nước mắt hư ảo rơi lả chả, An Dương Vương quỳ xuống: "Cao Lỗ! Ta có lỗi với ngươi! Ta không xứng với nghĩa quân - thần và cũng không xứng với tình bạn của chúng ta!"

Mất sự hỗ trợ của An Dương Vương, Long Mưu lắc đầu thất vọng: "Hừ... Kế mượn dao giết người này đúng là con dao hai lưỡi... Cứ tưởng sẽ tiết kiệm chút sức..."

Nghe tiếng Long Mưu, An Dương Vương tức giận: "Tên khốn giả dối! Dám xúc phạm vong linh Cao Lỗ! Ta giết ngươi!"

"Ê! Từ từ đã nào..." Long Mưu không chút lo ngại, giơ trên tay ra viên huyết trân châu.

"Vậy làm sao người có viên huyết trân châu của My Châu?" An Dương Vương hỏi.

Long Mưu thản nhiên đáp: "Từ kho tàng của Long tộc. Trước đây ta nhận trọng trách trà trộn vào Âm Đạo hội để điều tra về di cốt của một vị tổ tiên..." Nhìn tro bụi còn lại từ bộ xương rồi nhìn Dương và Sùng Hạo, Long Mưu thở dài: "Ài... Bị hai thằng con hoang kia đánh hỏng mất rồi!"

Long Mưu nói tiếp: "Trong quá trình điều tra, ta phát hiện vị trí di cốt có một phong ấn khá giống phong ấn Cổ Loa được ghi lại trong hồ sơ mật của Long tộc. Đoán rằng nơi này chính là phong ấn Cổ Loa, nơi cất giấu Thần Bảo Linh Quang Thần Cơ nên ta đã về Long thành báo cáo. Sau đó ta được giao di vật của Mị Châu để nếu có cơ hội thì chiếm đoạt lòng tin của người rồi từ đó đoạt lấy nỏ thần..."

"Ài... Ta tìm cách mãi nhưng không thể giải phong ấn, sau đó Âm Đạo hội sinh biến, ta lén tiêm thuốc vào con bé này định gây náo loạn một phen để mang di cốt tổ tiên về Long thành, nào ngờ bọn con hoang này xuất hiện..."

"Quả nhiên là mày..." Hoài Bảo gượng đứng dậy, dù không còn sức và cũng không thể dùng thêm một lần Thần Ma Vô Lệ, nhưng hắn vẫn muốn lập tức đập chết Long Mưu...

Long Mưu cười lạnh: "Gọi người lớn bằng mày, lũ nhóc chúng bây thật là mất dạy!"

Hoài Bảo không thể dùng Thần Ma Vô Lệ liên tục, nhưng Thiên Địa Hữu Tình cho phép Dương làm điều đó, dù vậy, cái giá phải trả cho

lần thứ 3 này rất lớn...

Để trả thù cho Phong Linh Nhi, trả thù Long Hán, Dương bất chấp...

Thấy Dương hướng về phía mình, Long Mưu bật cười: "Què quặt! Không có tàn hồn An Dương Vương thì tao vẫn là Linh Đế nha thằng con hoang! Hay mày nghĩ An Dương Vương sẽ giúp mày?"

Dứt câu, Long Mưu thực hiện Long hóa cấp độ 2 thành một toàn long giáp thể màu nâu như phân rồi dùng sức ném viên huyết trên châu làm từ máu của My Châu đi thật xa.

"Tên khốn!" An Dương Vương mắng một câu rồi vội đuổi theo viên trên châu.

"Đừng!" Dương can ngăn, nhưng đã muộn...

ẦM!

Ngay khi An Dương Vương chụp được, viên huyết trên châu chọt nổ tung, tàn hồn An Dương Vương vốn đã mờ ảo, giờ trúng phải vụ nổ vắng đi và càng thêm mờ nhạt.

"Võ Phi Dương! Hôm nay ta mang đầu người về tặng cha và Long Địch!" Long Mưu đắc thắng nói rồi xông đến...

Dương lúc này đã trở lại hình người với cánh tay mềm nhũn bê bết máu. Tưởng như vô dụng, nhưng cả người hắn chọt bị phủ lên bởi một làn khí đen tối mang dáng hình mỹ nữ...

"Thiên Địa Hữu Tình - Dạ Vũ Biến!"

Long Mưu vẫn có đề phòng, ngay khi Dương biến đổi liền giậm chân

định bỏ chạy vì biết sức mạnh của Dương có giới hạn, nhưng...

"Ngự Âm Thần Thuật!"

Đôi mắt đen tối của Dương nhìn xuống chân Long Mưu, và ngay lập tức, một vòng tròn bóng tối hiện ra dưới mặt đất rồi lớn dần, Long Mưu đứng ngay trung tâm vòng tròn đen, kinh ngạc nhận ra bản thân không thể động đậy, gãi ngãi khụy xuống và bị những sợi dây bóng tối quấn chặt...

Vẫn còn có thể cựa cựa, Long Mưu kinh ngạc thét lên: "Khốn khiếp! Đây là thuật phong ấn gì mà lợi hại vậy? Hệ bóng tối? Làm sao mà có?"

"Nhờ chịch gái đó!" Dương thềm đáp, liếc mắt sang Hoài Bảo và Phong Linh Nhi rồi quay lưng...

Hoài Bảo và Phong Linh Nhi hiểu ý Dương, cả hai nhìn nhau, Phong Linh Nhi định xông lên nhưng Hoài Bảo nắm tay giữ nàng lại: "Để ta!"

Long Mưu không còn gào thét được nữa, chỉ còn đôi mắt hoảng sợ nhìn Hoài Bảo như hung thần đang tiến đến...

"Cần mượn kiếm không?" Sùng Hạo hỏi, tay giơ Thuận Thiên kiếm ra.

Hoài Bảo mắng: "Tên khốn! Biết ta không xài được nên mới cho mượn hả? Ta có kiếm!"

Truy Phong thánh kiếm là quá đủ...

Long Mưu không thể cử động cả cơ thể lẫn linh hồn, chỉ còn cách trơ mắt nhìn Truy Phong của Hoài Bảo chém đến, đầu lìa khỏi cổ...

"Cho xin cái đầu tặng Long Hán và Long Địch!" Dương nói khi nghe tiếng đầu lăn lông lốc, hắn đã mất trạng thái Dạ Vũ Biến...

Chợt có một bóng đen từ trên trời rơi xuống, Dương ngược nhìn lên, và ngay sau đó có cảm giác hai chiếc răng sắc lạnh cắm phập vào cổ hắn...

Máu bị hút nhưng Dương không còn sức chống cự...

Mọi thứ trước mắt mờ dần, Dương nghe tiếng Hoài Bảo gào lên: "Nguyễn Phí! Cứu hắn!"

Rồi có tiếng Đặng Vô Tư hét lên: "Cha mau cứu ảnh!"

Có tiếng đánh đấm, Phong Linh Nhi dường như vừa bị đánh văng nên rên một tiếng đau đớn...

Trước mắt Dương tối đen...

Chàng trai trẻ giật mình tỉnh giấc, tim đập mạnh và thở dồn dập...

"Bình Thường! Dậy trễ nha!"

Bình Thường nhìn quanh, nhận ra đang nằm trên chiếc giường quen thuộc trong gian phòng đơn sơ quen thuộc, phía chiếc giường đối diện có một thanh niên đang thay áo.

Bình Thường đặt tay lên tim để tự trấn an: "Đỗ Đạt sư huynh!"

Gã sư huynh nhìn Bình Thường và hỏi: "Sao vậy nhóc? Lại mơ làm siêu anh hùng à?"

Bình Thường hể gật đầu: "Ta lại mơ về Võ Phi Dương..."

Đỗ Đạt bật cười: "Bình Thường ơi là Bình Thường! Đây là năm 2021 rồi! Võ Phi Dương đã chết từ năm ngoái! Người hâm mộ hắc thì cũng vừa phải thôi!"

Bình Thường phản bác: "Nhưng ta mơ rất thật! Hắc bị một gã ma cà rồng hút máu đến chết..."

Đỗ Đạt nhướn mày: "Ta thấy người ngày càng giống thánh dự tự thông rồi đấy!"

"Thánh dự tự thông?" Bình Thường hỏi.

"Tự thông là tự sướng đấy! Thường thì các truyện có những tình tiết lộ rõ mồn một nhưng vẫn có một số thánh phân tích như thể tình tiết đó do hắc tự tạo ra rồi kết luận bản thân có tài dự đoán! Người cũng giống vậy, cái chết của Võ Phi Dương đăng ầm ầm trên các báo, còn được nhà báo nổi tiếng Đăng Thất Thiệt chứng kiến thì người mơ thấy có gì lạ? Người cho rằng hắc báo mộng cho người? Hay người nghĩ người là kiếp sau của hắc?"

Bình Thường im lặng, hắc biết hắc không phải Võ Phi Dương, cùng tuổi, nhưng người ta là thiên tài xuất chúng, còn hắc là đệ nhất phế vật, thể chất kém cỏi, linh hồn yếu ớt, nếu không được Vô Lực bang thu nhận thì hắc còn chẳng thể tồn tại nổi trên đời...

Đỗ Đạt thấy Bình Thường suy tư, tưởng Bình Thường thật sự nghĩ mình là Võ Phi Dương chuyển thế, liền bật cười: "Ha ha! Người tự soi gương đi! Mai Linh sư muội từng gặp qua Võ Phi Dương, nếu người là Phi Dương chuyển thế sao muội ấy không nhìn ra? Hơn nữa Võ Phi Dương mất tay phải, còn người vẫn lành lặn thế kia!"

Đỗ Đạt tiến đến vỗ vai Bình Thường: "Thôi! Thay quần áo rồi ra sân luyện niệm, biết đâu kẻ không có thể lực lẫn linh lực nhà ngươi lại có ngày trở thành thiên tài dùng niệm! Ha ha!"

Bình Thường ngồi dậy, thay quần áo rồi tiến ra sân tập. Hắc tên Bình Thường, là đệ tử của Vô Lực bang, bang phái kì lạ nhất Việt Nam, không chú trọng luyện thể cũng không chú trọng luyện hồn, mà luyện niệm. Ý niệm, ý chí, tinh thần!

Hết chương 200

Chương 201: Hà Phương

"Sur huynh! Chờ ta với!" Bình Thường gọi với theo Đỗ Đạt sau khi rửa mặt và thay xong quần áo.

"Nhanh nào, trễ rồi!"

Chạy vội ra cửa, Bình Thường hậu đậu vấp ngã và đưa tay vịn cửa để khỏi ngã...

Rắc!

Lúc bàn tay phải của Bình Thường chạm vào, cánh cửa gỗ cứng chắc bể nát như đậu hủ. Đỗ Đạt quay lại nhìn thấy nhưng chẳng chút bất ngờ: "Lại nữa! Ta nói bao nhiêu lần rồi! Cánh tay phải của người rất khác thường nên phải tập kèm chế!"

Bình Thường hối lỗi: "Xin lỗi sư huynh... do vấp ngã nên ta không kiểm soát được..."

Đỗ Đạt lắc đầu: "Thôi, ra tập rồi tranh thủ giờ ăn trưa đi lấy gỗ sửa lại!"

"Dạ..." Bình Thường nhìn cánh tay phải, thứ duy nhất đặc biệt trên cơ thể hắn, một cánh tay mạnh mẽ khác thường, nhưng vấn đề ở chỗ hắn không dùng được linh lực nên cánh tay dù mạnh cách mấy cũng vô dụng so với người khác.

Còn tại sao không dùng được linh lực ư? Bình Thường không biết, hoặc hắn không nhớ... Nửa năm trước, Đỗ Đạt sư huynh tìm thấy

hắn đang hấp hối dưới vách núi.

Thường thì té vực không những kh chết mà còn nhặt được bí kíp, kho tàng hoặc gặp cao nhân chỉ điểm, còn Bình Thường chẳng được gì ngoài cơ thể gầy như tàn phế và không thể dùng được linh lực, thứ quan trọng nhất là trí nhớ hắn cũng mất, chỉ biết theo lời kể của sư huynh khi cứu hắn thì hắn mặc bộ quần áo đơn giản, tay cầm một củ sâm rừng. Hắn là trước khi té núi hắn đã là phế vật rồi nên phải lên núi hái sâm kiếm sống và bị té núi suýt chết.

Suy nghĩ vẫn vơ, Bình Thường sực nhận ra Đổ Đạt đã đi mất hút, vội vã đuổi theo, chạy đến ngã rẽ thì va phải một người...

"Ui da..."

Tiếng la của một cô gái, Bình Thường vội riu rít xin lỗi: "Xin lỗi... xin lỗi..."

Trong lúc cúi đầu xin lỗi, một làn hương thơm ngát phả vào mũi Bình Thường khiến hắn như si mê, mùi hương đặc trưng của Mai Linh sư tỷ...

"Nhóc! Đi đứng cẩn thận chứ!" Mai Linh sư tỷ đứng dậy quát, vừa quát vừa đưa tay kéo Bình Thường dậy.

Được bàn tay mềm mại nắm lấy khiến Bình Thường run lên, hắn đưa mắt nhìn cơ thể thướt tha và gương mặt xinh đẹp của Mai Linh sư tỷ, cô gái đầu tiên hắn nhìn thấy kể từ khi được cứu sống.

"Xin lỗi sư tỷ..."

Mai Linh mỉm cười, nàng đặc biệt chú ý Bình Thường dù ngoại hình hắn chẳng có gì đặc biệt và tài năng cũng chẳng có, lý do là vì ngay

từ lần đầu gặp Bình Thường, trong lòng nàng đã có cảm giác thân quen kỳ lạ, thậm chí mỗi lần nhìn Bình Thường còn khiến nàng liên tưởng đến một người dù hấn và người đó hoàn toàn khác nhau...

"Người đó! Ham ăn mê ngủ, lần nào ta cũng thấy người đến trễ, phải cố gắng học tập chứ!"

Bình Thường xịu mặt: "Ta vốn là phế vật, cố gắng cách mấy cũng đâu có ý nghĩ gì?"

Mai Linh lắc đầu: "Trước đây ta gặp một người và cho rằng kẻ đó chỉ là một tên nhóc tầm thường... Cuối cùng một mình hấn diệt cả băng cướp để cứu gia đình ta..."

"Sur ti nói đến Võ Phi Dương? Hấn vốn đã là thiên tài..."

Mai Linh lắc đầu: "Ta không so sánh người với hấn, ý ta muốn nói rằng đừng xem thường bất cứ ai! Biết đâu hôm nay người là phế vật, nhưng tương lai người sẽ trở thành anh hùng!"

"Thôi, ra sân tập nào!"

"Vâng!"

Bình Thường lấy lại tinh thần và vội vã chạy theo Mai Linh hướng về sân tập phía xa, không hề hay biết ở một nơi trên bầu trời có người đang dõi theo mình...

"Hừ! Tên phế vật mê gái!" Tiếng nói khinh miệt phát ra từ một người đang đứng khoanh tay giữa không trung, nàng có dáng hình quyến rũ, gương mặt đẹp quý phái dưới mái tóc bạch kim búi cao, đôi mắt long lanh dưới đôi chân mày nhíu lại khiến gương mặt nàng ra vẻ nghiêm khắc nhưng cũng cực kỳ hấp dẫn. Trên vai nàng lại có một

mỹ nữ áo trắng xinh đẹp chẳng kém với kích thước nhỏ bằng gang tay.

Và khép nép phía sau là Hồng Ảnh: "Sur phụ... Hấn đâu có nhớ gì..."

"Im miệng! Con bé hư hỏng!" Vị sư phụ xinh đẹp quát nạt.

Cô gái áo trắng ngồi trên vai vị sư phụ thở dài: "Hà Phương, bót nghiêm khắc đi được không?"

Hà Phương liếc sang cô gái: "Minh Châu! Xem cái sự dễ dãi của ngươi khiến tên nhóc đó ra dạng gì kìa!"

Hồng Ảnh nói đỡ: "Sur phụ, con thấy hấn như thế vẫn ổn mà, chỉ tạm thời mất đi sức mạnh..."

Hà Phương trừng mắt khiến Hồng Ảnh run người: "Còn dám nói, ai đòi một Nữ Thần lại đi để cho thằng đệ tử nó lấy cái ngàn vàng, thật là bại hoại sư môn!"

"Rồi sẽ đến lượt ngươi thôi..." Minh Châu đảo mắt thì thầm.

"Ngươi nói gì đó?" Hà Phương liếc mắt.

"Đâu có, ta hát vu vơ..."

Hà Phương đay nghiến: "Tên bại hoại đó khiến các ngươi hư hỏng hết rồi! Biết thế lúc đó ta cứ để hấn chết cho xong!"

Hồng Ảnh hỏi: "Sur phụ, thật ra khi đó xảy ra chuyện gì? Sao hấn lại mất trí?"

Hà Phương nhướn mày nhìn đệ tử rồi kể lại sự việc nửa năm

trước: "Sau khi phát hiện người mất cái ngàn vàng, ta vượt không gian đi tìm và phát hiện một khu vực có không gian biến động bất thường..."

Đó là trong lòng núi Bạch Mã, bản thân là Nữ Thần Không Gian, Hà Phương dễ dàng xâm nhập khu vực và phát hiện ra Dương...

Lúc đó, Thích Đại Tru thèm khát mùi vị của loại máu năm xưa nên đã không kiềm chế được ham muốn, nhân cơ hội Dương kiệt sức xông đến hút máu, vốn định hút một chút nhưng vì mùi vị máu quá tuyệt vời khiến gã không thể kiềm chế ham muốn hút hết máu của Dương...

Mất máu vì nhiều thương tích, giờ lại bị hút máu nên Dương dần hôn mê, khi những người xung quanh xông vào cứu thì một bất ngờ xảy ra, Dương biến mất.

Tất nhiên là bị Hà Phương mang đi, cùng với Thiên Ảnh và Dạ Vũ.

"Hà Phương?" Dạ Vũ ngạc nhiên khi thấy Hà Phương.

Hà Phương gật đầu: "Ta đây! Tên này là sao? Người cũng cho hấn xơi rồi à?"

Dạ Vũ xấu hổ lảng tránh: "Hấn bị thương nặng quá! Mau đưa đến chỗ Bích Diệp cứu chữa..."

Nờ khả năng của hệ Không Gian, Hà Phương dễ dàng đưa bọn Dương tìm đến Bích Diệp trong không gian riêng của nàng.

"Gì đây? Tên này lại đi gây sự ở đâu mà ra nông nổi này?" Bích Diệp ngạc nhiên khi thấy tình trạng của Dương.

Xem xét vài giây, Bích Diệp xác định tình trạng của Dương: "Hắn bị hút cạn máu rồi, não thiếu máu nghiêm trọng, cánh tay trái gãy nát... Thường thì linh lực sẽ duy trì một phần sức sống, nhưng tên này thậm chí còn không có chút linh lực nào..."

Bích Diệp mắng: "Tên đàn! Mang trong mình Thiên Cực Thánh Quang lại dám dùng Dạ Vũ Thần Âm!"

Quang - Âm đối lập, lại còn là đế quang và thần âm, dù chỉ dùng trong giây lát nhưng cái giá Dương phải trả là toàn bộ linh lực, và sẽ mất một thời gian rất dài để có thể khôi phục, có thể là nửa năm, có thể là một hoặc hai năm...

Bích Diệp trầm tư vài giây rồi nói: "Không ổn... Với tình trạng này thì phải lập tức cứu chữa, nhưng ta chỉ vừa được Ánh Dương giải nguyên, e rằng sẽ không cứu kịp..."

"Chúng ta dùng linh lực hỗ trợ thì sao?" Dạ Vũ lo lắng nói.

Bích Diệp lắc đầu: "Thứ hắn cần là Sinh Mệnh lực, loại Sinh Mệnh lực sánh ngang với Tử Vong khí của Tử Linh... Một mình ta thì không cứu kịp, trừ khi..."

"Trừ khi trong người hắn cũng có Sinh Mệnh lực để nội ứng ngoại hợp?" Hà Phương đoán.

Bích Diệp gật đầu...

Hà Phương vỗ trán tự trách: "Ta giao ác cho trứng rồi!"

"Không còn cách nào khác..."

Trong căn nhà gỗ, Dương nằm thoi thóp trên giường, Bích Diệp ngồi

bên cạnh, ánh mắt xinh đẹp đăm chiêu...

"Người chắc chắn chứ?" Minh Châu rời khỏi nhẫn không gian của Dương và hỏi Bích Diệp.

Bích Diệp khẽ gật đầu.

"Không hối hận?"

Bích Diệp lại gật đầu, vẻ mặt nàng bình thản nhưng trong lòng đang đấu tranh nội tâm dữ dội...

Rồi thêm một vài giây im lặng, Bích Diệp nói: "Ta thích hẳn..."

"Cảm giác ở bên hẳn rất thoải mái, rất bình yên... Có lẽ là từ lòng quý trọng nhân mạng của hẳn..."

Minh Châu im lặng nghe Bích Diệp giải bày, nàng biết tính cách của Bích Diệp, ngoài mặt lúc nào cũng ra vẻ bình tĩnh vô ưu, nhưng lòng nàng lại vô cùng yếu đuối...

Nhìn Dương, Bích Diệp nói: "Làm thôi, não hẳn hết máu rồi, kéo dài thời gian nữa sẽ chết..."

"Được!" Minh Châu gật đầu, bay đến hôn vào làn môi trắng bệch khô héo của Dương, nàng và hẳn hòa vào làm một...

Bích Diệp ửng đỏ gò má, nhẹ đưa tay tháo lớp vải phủ trên người Dương, đôi mắt đẹp long lanh nhìn ngắm nơi giữa hai chân Dương, Bích Diệp ngạc nhiên khi thấy cái "xúc xịch" đó vẫn còn in dấu răng của nàng...

Đây là do Dương cố tình lưu thành sẹo...

Bích Diệp mỉm cười ấm áp, cúi xuống hôn nhẹ làn môi vào đó...

Được Minh Châu hỗ trợ, "xúc xịch" của Dương cương lên, Bích Diệp cởi bỏ quần áo...

Mông tròn khẽ đáp...

Máu đào khẽ tuôn...

Vô tình, nhưng hữu tình...

Và Dương đạt đến một tầng mới của Thôn Thiên Địa mà chính bản thân hắn không hề hay biết, vì người giúp hắn vận công là Minh Châu.

Một thời gian sau, cửa nhà mở ra, Dạ Vũ, Thiên Ảnh đang thấp thỏm chờ đợi vội tiến đến cùng với Hà Phương.

Bích Diệp gật đầu nói: "Hắn ổn định rồi, nhưng vì não không có máu nên có lẽ sẽ mất trí nhớ tạm thời... Nhưng mang hắn xuống hồ sẽ chữa khỏi..."

"Đừng chữa, cứ để hắn mất trí!" Minh Châu nói.

"Tại sao?"

"Nếu lại xảy ra tình trạng mất sạch linh lực trong thời gian dài như lần này sẽ ảnh hưởng lớn đến thời gian tu luyện của hắn. Đây là cơ hội tốt để hướng hắn sang một con đường mới, luyện niệm!"

Hà Phương gật gù: "Đúng là Minh Châu! Thường thì người luyện hồn sẽ khó luyện được niệm, nhưng mất trí và mất linh lực giống như

một cuộc thanh tẩy, biến hắn trở thành kẻ chưa từng tu luyện để có thể chuyên tâm luyện niệm, sau đó thì dù có lập lại tình trạng mất sạch linh lực cũng không lo hắn suy t chết như lần này."

Minh Châu gật đầu: "Chúng ta sẽ đưa hắn đến Vô Lực bang, nhưng trước hết phải tạo cho hắn một thân phận mới..."

Minh Châu nhìn Thiên Ảnh: "Thiên Ảnh, có thể cho ta xương cánh tay Chân Long kia không?"

Thiên Ảnh gật đầu, lấy khúc xương tay phải Chân Long ra và lè lưỡi giải thích: "Lúc trước thấy tên Sùng Hạo kia chém đứt cánh tay này, nghĩ là được việc nên nhặt lấy..."

Bích Diệp bật cười: "Người nhiễm thói hôi của từ tên này rồi!"

Sau đó nàng nhận lấy cánh tay và xem xét: "Xương tay Chân Long, xem ra tên này lại liều mạng lấy lãi to rồi! Sau khi nghỉ ngơi thì ta sẽ giúp hắn tái tạo hai cánh tay."

Sau khi được chữa lành hai cánh tay, Dương vẫn trong tình trạng hôn mê và được cải trang rồi bị Hà Phương ném xuống dưới vách núi của Vô Lực bang và được Đỗ Đạt cùng một nhóm đệ tử mang về cứu chữa và đặt cho cái tên Bình Thường...

Trở lại hiện tại...

Bình Thường theo chân Mai Linh tiến về sân tập, nơi hàng trăm đệ tử Vô Lực Bang đang ngồi xếp bằng thành hàng, trước mặt mỗi người đều có một chiếc mõ, tất cả đồng loạt gõ mõ và niệm kinh hòa thành một khúc nhạc vừa bình dị lại vừa hào hùng...

"Bình Thường! Lại đến trễ rồi! Mau vào hàng ngay!"

"Dạ!" Bình Thường vội chạy về một chỗ trống, ngồi xuống và lấy ra một bộ mõ rồi lóng ngóng gõ theo các đồng môn.

Bình minh ló dạng giữa núi cao trập trùng...

p/s: Phần 1 đến đây đã hết. Cảm ơn mọi người ủng hộ truyện a

Chương đặc biệt

Mưa rơi lã chã ngoài trời, nơi một căn phòng u tối bí mật, gã thanh niên một tay gãi đít một tay viết ra năm dòng chữ bí ẩn...

"1. Kết thúc chương 201, Võ Phi Dương đã tiếp xúc với toàn bộ 12 Nữ Thần."

"2. Tên của mỗi Nữ Thần có 2 chữ, tổng cộng là 24 chữ, và 24 chữ này không trùng nhau."

"3. Có 3 người mang cánh màu đen và cả 3 đã cùng gặp nhau ở một nơi trong phần 1."

"4. Thứ 7 - Chủ Nhật không có chương mới."

"5. Chương đầu tiên của phần 2 là Ma Kiếm Nghịch Thiên."

Chương 202: Ma Kiếm Nghịch Thiên

Chương này bắt đầu cho Phần II nhé các bạn. Chúc đọc truyện vui vẻ!

Mọi loài sinh vật đều có cơ thể và linh hồn, cơ thể già yếu hoặc tổn hại quá nặng sẽ chết, linh hồn nếu không đạt đến cảnh giới Phi Thăng cũng sẽ tiêu tán. Ít ai biết rằng, khi hồn và xác đều đã chết, vẫn còn những thứ tồn tại qua hàng trăm hàng ngàn năm...

Những con người đã ngã xuống trong chiến tranh nhưng ý chí kháng địch vẫn còn tồn tại, và nếu được gọi, dù chỉ còn lại hài cốt vẫn đứng dậy chiến đấu lần nữa.

Những con người đã trở về cát bụi nhưng ý niệm của họ trở thành kiến thức truyền dạy cho đời sau.

Những con người đã yên nghỉ vĩnh viễn nhưng tinh thần yêu nước vẫn bất khuất và được các thế hệ tiếp theo kế thừa.

Vô hình, vô dạng, vô thanh, vô hương, nhưng lại có thể lưu truyền bất diệt, người ta gọi chung những khái niệm kia là Niệm.

Niệm tồn tại ở khắp mọi nơi, là kiến thức trong những quyển sách, là tinh thần trong những câu chuyện, là ý chí dưới những nắm mồ, ai cũng có niệm và ai cũng từng tiếp xúc với niệm, nhưng ít ai chú trọng rèn luyện và phát huy niệm.

Có một truyền thuyết kể rằng, từ 2500 năm trước, có một người đã luyện niệm đạt đến đẳng cấp sánh ngang với đẳng cấp cao nhất của luyện hồn, Tối Thượng. Và đẳng cấp cao nhất của luyện niệm, đẳng cấp sánh ngang Tối Thượng đó gọi là Phật Tổ.

Với ý niệm mạnh mẽ, vị Phật Tổ kia đã truyền đạt ý niệm của bản thân đi khắp linh giới, ý niệm của người vượt qua cả phong ấn của Lạc Long Quân để truyền đến người dân Việt Nam, khuyến khích người dân đi trên con đường luyện niệm. Từ đó, tôn giáo mới mang tên Phật giáo xuất hiện, một số ngôi chùa được dựng nên trên khắp đất nước và thu nhận đệ tử luyện niệm.

Khác với luyện thể và luyện hồn, luyện niệm với những quy định khắt khe như không được sát sinh, không gần tửu sắc, không ham phú quý... đã khiến không ít người nản lòng, dần dần tách ra lập thành một trường phái mới, trường phái Vô Luật, vẫn chú trọng luyện niệm nhưng không còn chịu ràng buộc bởi những quy tắc khắt khe, Vô Lực bang là một tổ chức theo trường phái này.

Cũng như luyện hồn, luyện niệm ở Việt Nam cũng chia thành hai thang cấp bậc phân biệt nam và nữ.

Nam gồm có: Tiểu Tăng - Sa Di - Đại Đức - Thượng Tọa - Hòa Thượng

Nữ gồm có: Tiểu Ni - Sa Di Ni - Ni Cô - Ni Sư - Ni Trưởng

Trên Hòa Thượng và Ni Trưởng còn có cấp bậc cao hơn nhưng gần như chưa ai đạt đến: La Hán / Bồ Tát - Phật - Phật Tổ, trong đó, Phật được cho là sánh ngang với Thần và Phật Tổ tương đương với Tối Thượng...

"Bình Thường! Dậy mau!"

Tiếng gọi của người bên cạnh khiến Bình Thường mơ hồ tỉnh giấc, xung quanh im lặng như tờ khiến Bình Thường lầm tưởng mình đang ngủ một giấc trong phòng, cho đến khi sực nhận ra bản thân đang ngồi xếp bằng, tay vẫn cầm cây dùi gõ mõ. Hắn ngủ gật trong lúc niệm kinh.

Đây cũng không phải lần đầu Bình Thường ngủ gật, vội ngồi lại tư thế thì gật mình phát hiện đầu mình đau như búa bổ.

"A!"

Bình Thường ôm đầu quăng quại, đây không phải do bệnh tật, cũng không phải sát thương bởi thể lực hay linh lực mà có ai đó đang niệm chú đánh vào tinh thần hắn. Bình Thường từng ném trái qua khi làm bia cho Đỗ Đạt sư huynh luyện tập, nhưng lần này đau đến khủng khiếp, cảm giác như đầu hắn sắp nổ tung.

Bình Thường biết Đỗ Đạt và các vị sư huynh sẽ không nặng tay như vậy, thế thì là ai đang ra tay?

Bình Thường ngã ra và lăn lộn đau đớn, trong lúc này thì hắn nghe Đỗ Đạt sư huynh la to: "Siêu Phàm sư huynh! Xin nhẹ tay!"

"Siêu Phàm?" Bình Thường biết cái tên này, Vô Lực bang chia làm 3 loại đệ tử, một là đệ tử tục gia, gồm những người đã luyện hồn từ trước và chỉ luyện thêm niệm để thanh tịnh tâm hồn và cả những người tư chất kém cỏi như Bình Thường. Hai là đệ tử chính tông, những đệ tử được tuyển chọn, được truyền dạy niệm từ bé. Ba là đệ tử chân truyền, những đệ tử xuất chúng nhất sẽ được đãi ngộ tốt nhất và truyền dạy thực học để kế nghiệp phát dương Vô Lực bang. Siêu Phàm chính là đệ tử chân truyền thứ năm trong sáu đệ tử chân

truyền hiện tại.

Nhưng Siêu Phàm làm gì ở khu vực của đệ tử tục gia? Bình Thường biết, tất cả đệ tử khác cũng biết, Siêu Phàm chú ý đến Mai Linh.

Mai Linh cũng biết điều đó, nên nàng vội vàng tiến ra chắn trước mặt Bình Thường: "Mong sư huynh nương tay!"

Mục đích của Siêu Phàm ngoài thị uy còn vì muốn gây chú ý đến Mai Linh, khi nàng bước ra thì hắn liền dừng niệm, đưa ánh mắt nghiêm khắc nhìn xuống Bình Thường và nói: "Nể tình Mai Linh sư muội, tha cho ngươi lần này! Khôn hồn thì chuyên tâm mà luyện tập, còn để ta thấy ngươi ngủ gật thì lập tức cút khỏi Vô Lực bang!"

Bình Thường hồn hển gượng dậy, sau tấm lưng Mai Linh sư tỷ, hắn thấy Siêu Phàm đang đứng giữa không trung một cách tiêu sái, nhưng không phải hắn biết bay, mà nhờ đứng trên một tòa sen cấp Thánh Bảo, rõ ràng là hàng mượn từ sư phụ mà bày đặt tỏ ra sang chảnh để lấy le với gái.

Đỗ Đạt thấy vẻ mặt bất mãn của Bình Thường, vội đổi hướng chú ý của Siêu Phàm: "Chẳng hay Siêu Phàm sư huynh đến đây có chuyện gì?"

Siêu Phàm đáp: "Đại hội sư môn sẽ tiến hành trong năm nay, ta đến mời Đỗ Đạt sư đệ đến dự cuộc họp của hội đệ tử."

Nghe họp hội đệ tử, một người làm bầm: "Rồi! Lại chuẩn bị quyền tiền!"

Khác với đệ tử chính tông và đệ tử chân truyền vốn sống ở Vô Lực bang từ bé, đa số đệ tử tục gia đều có gia đình và kinh tế riêng nên trở thành mục tiêu nhắm đến của quý bang mỗi khi có chuyện cần.

Đỗ Đạt đáp: "Vâng, đệ sẽ đến ngay. Cảm tạ sư huynh đã đích thân đến báo tin."

Ngoài mặt thì gọi là cảm tạ nhưng trong lòng Đỗ Đạt biết rõ Siêu Phàm đến báo tin là phụ, lấy le cùng ngắm gái mới là chính.

Gật đầu đáp lại Đỗ Đạt xong, Siêu Phàm chào tạm biệt Mai Linh rồi bay về hướng chính điện của Vô Lược bang trên đỉnh núi.

Nhìn Siêu Phàm rời đi, Đỗ Đạt vỗ vai Bình Thường: "Nhóc, trưa nay ngươi phải tự đi tìm gỗ rồi, cẩn thận kẻo cương dương hổ nó thông cho thì trời mới cứu nổi ngươi đấy!"

Bình Thường phì cười, hẳn biết sư huynh trêu chọc để hẳn quên đi mối hận với Siêu Phàm khi nãy...

Rồi Bình Thường nhìn sang Mai Linh, nàng đã trở lại vị trí và tiếp tục luyện niệm, rõ ràng Siêu Phàm dù là thiên tài hàng đầu Vô Lược bang nhưng còn chưa đáng để nàng xem trọng, vì trong lòng nàng là thiên tài hàng đầu trong toàn bộ các môn phái, tổ chức của cả nước... Và Bình Thường hẳn thì càng không có cửa...

Kết thúc giờ niệm kinh thì đến giờ ăn sáng. Sau bữa ăn, Bình Thường mang vài quả trứng cút chừa lại từ bữa sáng để mang đến một căn nhà nhỏ riêng biệt bên vách núi.

Đó là căn nhà của lão lao công già, tuy mất trí nhớ nhưng dường như cảm tính vẫn còn nên ngay lần đầu gặp mặt, Bình Thường đã đoán rằng lão già này là một cao thủ lánh đời nên đã lân la làm quen, biết lão thích ăn trứng, nhất là trứng cút nên lần nào bữa ăn có trứng là Bình Thường chừa lại và mang đến biếu lão, đổi lại, lão thường kể Bình Thường nghe những câu chuyện cổ...

"Nhóc, ngươi thật là tốt..." Nhận lấy mấy quả trứng cút từ Bình Thường, lão già cảm động vì tưởng rằng Bình Thường biết tôn trọng lão lao công hèn mọn như lão mà không biết thật ra Bình Thường tôn trọng lão thì có nhưng trông đợi được lão truyền cho bí kíp hay hàng khùng thì nhiều hơn.

Đáng thương cho lão già bị Bình Thường gạ gẫm, nhưng cũng đáng thương cho Bình Thường vì gạ phải một lão già thật sự bình thường như chính cái tên của hắn chứ chẳng hề bí hiểm như hắn trông đợi...

"Hôm nay lão lại kể chuyện cho ngươi nghe nhé!" Lão già hỏi sau khi ăn xong mấy quả trứng cút.

"Vâng!" Bình Thường rất trông đợi những câu chuyện kì bí của lão già.

"Hôm trước ta kể chuyện gì rồi ấy nhỉ?"

Bình Thường đáp: "Hôm trước ông kể cho cháu chuyện về Thánh kiếm Bình Minh, thanh kiếm đã cùng Hoàng Vô Địch, từ một kẻ bị Phượng Hoàng tộc chối bỏ vì đam mê luyện Quang hơn luyện Hỏa, lên đến đỉnh cao của luyện hồn..."

Lão già gật gù: "À... Sau đó thì Vô Địch gác kiếm và truyền lại thánh kiếm Bình Minh cho đệ tử duy nhất của ngài, cựu thành chủ Sài Thành, Hồ Đại Nhật."

Bình Thường gật gù: "Nói về kiếm, vậy có phải thánh kiếm Bình Minh chỉ kém mỗi thần kiếm Thuận Thiên của Bạch Long Bá Vương không ạ?"

Lần này lão già lắc đầu: "Ta không biết, nhưng ta từng nghe một

truyền thuyết... về một thanh kiếm mạnh đến mức chia đôi thế giới."

"Chia đôi thế giới? Làm sao có thể?" Bình Thường kinh ngạc.

"Vậy nên mới gọi là truyền thuyết! Chuyện xảy ra từ trước khi thế chiến thứ hai xảy ra, trước cả khi Lạc Long Quân ra đời... Có một kẻ sở hữu một thanh kiếm vượt qua đẳng cấp của Thần Bảo, trong một trận chiến, kẻ đó đã dùng sinh mạng cùng thanh kiếm kia tạo thành một nhát chém khủng khiếp đến mức chẻ đôi thế giới, một nửa thế giới đó chính là Linh giới của chúng ta. Sau khi bị chẻ đôi, Linh giới thiếu sót và bất ổn nên tiếp tục tan vỡ, sau đó Việt Nam của chúng ta mới được Lạc Long Quân bảo vệ bằng phong ấn."

"Còn một nửa thế giới kia?" Bình Thường tò mò hỏi.

Lão già lắc đầu: "Ta không biết, có thể nửa thế giới kia đã bị hủy diệt, cũng có thể đã trở thành một thế giới đối lập giống như Linh Giới trong gương, hoặc vẫn tiếp tục phát triển theo hướng hoàn toàn khác..."

Bình Thường không nghĩ câu chuyện kia là thật, nhưng vẫn rất tò mò về ý tưởng chẻ đôi thế giới: "Vậy có cách nào hàn gắn lại như cũ không ạ?"

Lão già cười: "Biết đâu được, không chừng sau này người còn mạnh hơn kẻ đã chia đôi thế giới ngày xưa và ra tay hàn gắn thế giới trở lại như cũ. Ha ha..."

Bình Thường bật cười, phẩy vạt như hấn chẻ đôi miếng đậu hủ thì được...

Sau khi chia tay ông lão, Bình Thường đi nghe thuyết giảng phật giáo rồi tranh thủ giờ nghỉ trưa, một mình đi tìm gỗ để sửa lại cánh cửa.

Vì không được phép đốn gỗ trong khu vực Vô Lực bang nên Bình Thường chỉ còn cách tiến xa xuống chân núi.

Tìm một cây chết để lấy gỗ, Bình Thường cảm thấy rợn người khi nghĩ về lời trêu đùa của Đổ Đạt sư huynh, nhưng sau đó hấn lắc đầu trấn tĩnh: "Nơi này làm gì có cương dương hổ chứ!"

"Grào..."

Ừ, tiếng cương dương hổ gầm đó! Bình Thường quay đầu lại nhìn con hổ to tướng, gương mặt hấn tỉnh rụi, bởi vì hấn đã sợ đến mức không còn thấy sợ...

Cương dương hổ thường có cấp bậc Linh Tướng, một kẻ không dùng được linh lực như Bình Thường thì chỉ có nước ngoan ngoãn chống mộng cho nó thông tới chết... Hoặc là liều mạng chạy tìm đường sống.

Bình Thường ném chiếc rìu vào đầu con hổ rồi lập tức dốc hết sức bỏ chạy, nhưng dù chạy như điên thì con hổ vẫn dễ dàng tránh được chiếc rìu và nhảy mấy bước đã vồ được Bình Thường...

Bị cương dương hổ vồ ngã ngửa ra đất, gương mặt Bình Thường không còn cảm xúc vì biết bản thân chết chắc. Trong lòng hấn thầm hối hận, phải chi chết quách từ khi té vực để còn nhận được chút thương cảm, đằng này lại chết vì bị cương dương hổ thông chết, ngay chính hấn nghĩ thôi đã thấy buồn cười rồi thì nói gì những người khác...

Trong lúc cương dương hổ còn đang gầm gừ dò xét con mồi, Bình Thường nhìn lên bầu trời trong xanh. Đổ Đạt sư huynh nói đúng, giờ thì chỉ có trời mới cứu nổi hấn...

Chợt Bình Thường ngạc nhiên thấy một bóng trắng vụt qua ngang trời, trông giống như một cô gái nhưng Bình Thường có cảm tưởng cô gái này rất nhỏ so với người thường, có lẽ vì nàng bay quá cao chăng?

Nhưng cũng đâu còn quan trọng, cô gái kia vụt qua rồi bay mất...

Rồi Bình Thường phát hiện có một chấm đen trên cao, ngay vị trí cô gái vừa bay ngang, chấm đen này lớn dần trong mắt Bình Thường. Chính xác hơn là đang rơi xuống...

Phập!

Âm thanh nghe như một vật sắc nhọn đâm thẳng xuống mặt đất, Bình Thường nhìn sang, đó là một vật, một thanh kiếm có lưỡi kiếm màu đen kì lạ và chiếc cán kiếm tinh xảo khác thường...

Thành kiếm trong tầm với của tay phải Bình Thường...

Cương dương hổ sau khi đánh giá, dường như thấy Bình Thường không phải đối tượng yêu thích của nó, liền gầm lên rồi há miệng tấp thẳng vào đầu Bình Thường...

Và cơ thể cương dương hổ bị ché làm đôi.

Bình Thường trườn người ra khỏi vũng máu, nhìn cơ thể cương dương hổ đã chia làm hai nửa, lòng hấn vô cùng kích động. Hấn đã thoát chết! Hấn đã ché đôi một con cương dương hổ hùng mạnh bằng một thanh kiếm từ trên trời rơi xuống!

Bình Thường nhìn thanh kiếm vừa cứu mạng mình, lúc này mới nhận ra thanh kiếm này ngắn hơn các loại kiếm khác, phần mũi kiếm cũng

không sắc nhọn, rõ ràng là một thanh kiếm gãy...

Một thanh kiếm gãy có thể giúp một phế vật chém chết cương dương hổ cấp Tướng? Vậy thì đó là một thanh kiếm gãy không bình thường!

Bình Thường nhìn phần lưỡi kiếm, phát hiện trên lưỡi kiếm có khắc hai chữ: "Nghịch Thiên"

Chương 203: Hắc Niệm

Tìm đến hồ nước dưới chân núi, Bình Thường bước xuống hồ để tẩy rửa máu của cương dương hổ trên cơ thể, trong lòng vẫn còn khó tin về chiến tích không dùng linh lực mà hạ được cấp Tướng vừa rồi.

Nhờ cánh tay đặc biệt hay nhờ thanh kiếm đen dị thường, hay nhờ sự kết hợp của cả hai? Bình Thường không thể xác định được, nhưng hẳn cho rằng là nhờ thanh kiếm.

Đỗ Đạt sư huynh từng kể về những người có khả năng thẩm định bảo vật, chỉ cần kiểm tra hoặc thậm chí nhìn qua là đoán được đẳng cấp và thuộc tính của bảo vật, Bình Thường thầm nghĩ có nên tìm một người như vậy để nhờ thẩm định giá trị thanh kiếm này hay không?

Đáp án là không, lòng người hiểm ác, nếu thanh kiếm là vật bình thường thì không nói, nhưng nếu là bảo vật quý giá thì Bình Thường không những mất bảo mà còn có thể mất mạng.

Vậy thì không thể biết được giá trị của thanh kiếm, trừ khi Bình Thường tự tìm hiểu lấy hoặc tìm được người đáng tin cậy...

"Đỗ Đạt sư huynh."

Đỗ Đạt là người tìm thấy Bình Thường, là người đặt tên và cứu mang hắn, đã xin Vô Lực bang nhận hắn làm đệ tử tục gia và cũng là người kèm cặp, truyền dạy cho hắn ngay từ những bước đầu luyện niệm. Đỗ Đạt là người mà Bình Thường tin tưởng nhất.

Ở cái thế giới này, đa phần đều cho rằng những kẻ đi tin tưởng tuyệt đối và giao toàn bộ bí mật cho một người là những kẻ ngôn lù, còn những kẻ luôn biết che giấu bí mật với cả người thân ruột thịt mới là kẻ có tương lai. Nhưng Bình Thường không cho là vậy, hẳn nghĩ những kẻ thích khư khư bí mật kia là những kẻ vô cùng hèn nhát và ích kỉ, đến cả tin tưởng còn chẳng dám mà cứ vỗ ngực tự xưng là anh hùng.

Vậy nên Bình Thường sẽ mang kiếm về cho Đỗ Đạt xem xét, và nếu sư huynh thích thanh kiếm thì hẳn sẵn sàng tặng luôn chứ chẳng cần sư huynh phải giết người đoạt bảo...

Đêm đó, trong căn phòng nhỏ, Bình Thường quyết định mang thanh kiếm ra cho Đỗ Đạt xem.

Luyện hồn và luyện niệm, dù luyện theo hướng nào trước thì sau đó vẫn có thể luyện thêm hướng còn lại, nhưng người luyện hồn trước sẽ không thể phát triển niệm lên đẳng cấp cao, ngược lại người luyện niệm trước cũng không thể phát triển linh hồn được như người khác. Đỗ Đạt vốn là một người luyện hồn xuất chúng, sau đó vì ưa thích cuộc sống thanh tịnh, chán ghét đấu tranh nên đã chuyển hướng luyện niệm và trở thành đệ tử tục gia của Vô Lực bang.

Chuyển hướng sang niệm nhưng kiến thức về linh hồn và cấp bậc linh lực của Đỗ Đạt vẫn nguyên vẹn và tiếp tục phát triển dù chậm hơn rất nhiều so với trước. Nhìn thanh kiếm đen chỉ dài bằng hai phần ba các thanh kiếm thông thường, Đỗ Đạt nói: "Chất liệu của lưỡi kiếm này ta không nhìn ra, nhưng cán kiếm thì có lẽ là cấp Linh Bảo... Người đưa ta cầm thử."

Định cầm thử vào lưỡi kiếm, nhưng Đỗ Đạt không hiểu và cũng không chút thắc mắc rằng vì sao bản thân hắn đột ngột đổi ý cầm vào cán kiếm từ tay Bình Thường.

Cán kiếm cũng màu đen, trông có vẻ kì dị và tinh xảo hơn xa so với cán những loại kiếm khác: "Có vẻ không chỉ là Linh Bảo mà còn là Linh Bảo cao hoặc siêu cấp, xem ra người nhặt được kho báu rồi!"

Nghe nói thanh kiếm có thể là Linh Bảo siêu cấp, Bình Thường mừng rỡ ra mặt, đâu thể biết rằng trước khi mất trí, hắn có cả kho Thánh Bảo giấu trong một siêu cấp Thánh Bảo mà chẳng thèm ngó đến...

Đỗ Đạt cũng mừng cho Bình Thường, nhưng lại nhớ ra Bình Thường không dùng được linh lực nên ngưng cười ngay và thử cảm nhận thuộc tính của thanh kiếm...

Sau đó Đỗ Đạt lắc đầu: "Vô hệ, tiếc quá, nếu có một thuộc tính thì giá của thanh kiếm này sẽ cao hơn rất nhiều, nhưng dù sao cũng là Linh Bảo cấp cao, đem bán đi cũng được kha khá đấy! Bán xong thì dẫn ta đi ăn nhà hàng một bữa xem như trả công giám định nhé! Hà hà..."

Nói xong, Đỗ Đạt trả lại thanh kiếm cho Bình Thường, từ đầu đến cuối Đỗ Đạt chưa từng động tay vào lưỡi kiếm.

Nhận lại thanh kiếm, Bình Thường đáp: "Nếu sư huynh thích thì số tiền bán được đệ tặng huynh hết, dù gì đệ cũng không cần đến tiền, hơn nữa huynh đã tốn kém nhiều tiền vì đệ..."

Nói xong, Bình Thường không hiểu sao lại cảm thấy lạnh sống lưng, như thể lo sợ rằng nếu bán thanh kiếm này đi với giá của một Linh Bảo thì sau khi khôi phục trí nhớ, cái thằng khôi phục trí nhớ đó sẽ đập thẳng mất trí là Bình Thường ra bã...

Sau khi trả kiếm cho Bình Thường, Đỗ Đạt đi giải quyết nỗi buồn. Chỉ còn Bình Thường trong phòng, mắt vẫn chăm chú nhìn thanh kiếm, bảo vật này đã cứu mạng hắn, thật lòng hắn không nỡ đem bán đi...

"Khoan đã!" Bình Thường sực nhớ ra một chuyện do lão lao công già nói, rằng không phải bất cứ bảo vật nào cũng dùng linh lực, Thần tháp Cửu Phẩm Liên Hoa, một trong 12 Thần Bảo và cũng là một trong các chí bảo của Phật giáo Việt Nam là ví dụ điển hình nhất! Dùng niệm.

Nửa năm tu luyện ở Vô Lực bang, tuy không đạt được thành tựu nào đáng kể nhưng Bình Thường đã nắm vững một trong các khả năng cơ bản nhất, đó là cảm niệm, cảm nhận sự tồn tại và độ mạnh yếu của niệm.

Vậy là hấn ngồi xếp bằng, tay cầm thanh kiếm và nhắm mắt cảm niệm...

Rất nhiều vật có niệm cho nên Bình Thường cảm được niệm trong thanh kiếm cũng không có gì lạ, hấn cảm giác được ý chí của một người dành cả đời để sáng tạo ra một bảo vật kỳ lạ, và hấn cảm nhận được ý chí của một người khác, kẻ đã quyết tâm sẽ đưa bảo vật này phát triển đến đỉnh cao để không phụ lòng người đã tạo ra nó... Hai loại ý chí này, loại thứ nhất thì rất mãnh liệt, nhưng loại thứ hai lại có phần yếu ớt xao nhãng...

Cảm được ý chí thứ hai, Bình Thường nhíu môi khinh miệt: "Tên đê tiện! Rõ ràng hấn chỉ là tên hám của nên đã tiếp nhận bảo vật này và hứa lèo với người tạo ra nó, chứ thật ra hấn chẳng hề tôn trọng người đó và bảo vật! Thằng chó!"

"Mà sao mình chửi hấn mà bản thân lại nhột thế nhỉ?" Bình Thường khó hiểu vì cảm giác như chính bản thân hấn bị chửi.

Đã xác định trong cán kiếm có ý chí mạnh mẽ, nhưng Bình Thường biết đây chỉ là ý chí đơn thuần, chưa đủ để giúp cho hấn chém chết

cương dương hổ. Vậy là Bình Thường tiếp tục tìm hiểu, hẳn nghĩ đến tình huống trước đó, khi mà Đỗ Đạt sư huynh định chạm vào lưỡi kiếm nhưng đột nhiên lại thôi...

"Chẳng lẽ lưỡi kiếm này khiến sư huynh sợ? Huynh ấy cũng không biết chất liệu của lưỡi kiếm..."

Tò mò, Bình Thường, lúc này vẫn đang trong trạng thái cảm niệm, chạm tay vào lưỡi kiếm...

Khoảnh khắc cảm niệm tiếp xúc với lưỡi kiếm, đầu Bình Thường cảm thấy như nổ tung, hẳn cảm nhận được trong lưỡi kiếm là có chút thân quen... Bởi vì trước đây hẳn đã từng thử, nhưng vì khi đó không biết cảm niệm nên chỉ cảm thấy sâu xa và khó hiểu...

Còn bây giờ, sau khi đã mất đi trí nhớ và nửa năm tiếp xúc với niệm, Bình Thường đã cảm nhận được rõ hơn, là cảm giác càng thâm sâu hơn, càng khó hiểu hơn...

Là niệm, một loại niệm mạnh mẽ và khác biệt!

Cũng trong lúc Bình Thường chạm vào lưỡi kiếm, từ vị trí tiếp xúc bắn ra hàng trăm ký hiệu nhỏ màu đen mà Bình Thường nhận ra là chữ Vạn (卐), nhưng khác biệt ở chỗ, chữ Vạn này ngược chiều (卐). Trong Phật giáo Việt Nam linh giới, chữ Vạn màu vàng kim (Hoàng Vạn 卐) tượng trưng cho những điều tốt đẹp nhất, người luyện được chữ Vạn này là người luyện niệm đúng bản chất hướng thiện, mang trong tâm Hoàng Niệm. Ngược lại, chữ Vạn ngược màu đen (Hắc Vạn 卐) được cho là biểu tượng của tâm tối và chết chóc, chỉ có những kẻ luyện niệm theo con đường tàn ác nhất mới có thể luyện thành, và con đường này gọi là... Hắc Niệm.

"Thanh kiếm này là một tà vật!" Bình Thường ngay lập tức đưa ra kết

luyện, dù hẳn chỉ học sơ qua về Phật pháp nhưng cũng đủ biết sự tà ác của Hắc Niệm, đơn giản vì một người luyện Hoàng Niệm cứu bao nhiêu người thì một kẻ luyện Hắc Niệm phải giết bấy nhiêu người mới đạt được sức mạnh tương đương...

Chợt có tiếng gào thét inh ỏi, Bình Thường vội thu lại trạng thái cảm niệm và chạy ra khỏi phòng, nhiều đệ tử tục gia ở các phòng khác cũng chạy ra.

"Có chuyện gì vậy?"

"Tiếng la từ đằng kia! Có lửa cháy!"

Từ phía đám cháy, một đệ tử hoảng loạn chạy đến và hét lớn: "Có kẻ lạ đột nhập! Chúng đã bắt mất Mai Linh sư muội rồi! Đồ Đạt sư huynh ra lệnh tất cả di tản lên đỉnh núi!"

"Mai Linh sư tỷ bị bắt?" Bình Thường chấn động khi nghe tin, Mai Linh, vị sư tử xinh đẹp của hẳn đã bị kẻ lạ bắt cóc? Với nhan sắc của nàng thì những kẻ kia sẽ làm gì? Nghĩ đến thôi mà Bình Thường đã tức điên rồi!

Một đệ tử khác hỏi: "Mai Linh bị bắt? Còn chúng ta di tản, vậy Đồ Đạt sư huynh và các sư huynh khác thì sao?"

"Đồ Đạt sư huynh đã bị thương nhưng vẫn đang cầm cự cùng các sư huynh khác, các huynh ấy cản đường địch cho chúng ta di tản và gọi người đến cứu!"

"Đồ Đạt sư huynh bị thương?" Lại thêm một lần Bình Thường chấn động, hai người quan trọng nhất đối với hẳn đều đang gặp nguy hiểm, còn hẳn lại đi trốn?

"Không!" Bình Thường lắc đầu, hấn yếu, hấn sợ, nhưng hấn sẽ không trốn, dù liều mạng hấn cũng phải đền đáp ân tình của Đỗ Đạt sư huynh và Mai Linh sư tỷ!

Nghiến răng để cắn nát sợ hãi trong lòng, Bình Thường lao thẳng về phía đám cháy...

Do tình hình hỗn loạn nên không ai biết người vừa chạy đi là Bình Thường: "Ai vừa xông ra vậy?"

"Trong giống Bình Thường?"

"Đùa hoài... Hấn tuy phế nhưng đâu có ngu!"

"Đúng vậy, có lẽ là vị sư huynh nào đó, chúng ta đi nhanh thôi!"

Chương 204: Thức Tỉnh

Chạy cắm đầu về vùng khói lửa, Bình Thường thấy một nhóm người lao về hướng chân núi liền dừng lại và nghe tiếng Đỗ Đạt quát to: "Đừng đuổi theo! Chúng ta đều bị thương, không ai đánh lại chúng!"

Người khác nói: "Nhưng còn Mai Linh sư muội?"

"Kẻ bắt Mai Linh có thể là một Linh Vương, chúng ta không ngăn nổi! Mau đi báo tin Mai Linh bị bắt cho hộ pháp Thanh và Phương Trang phu nhân!"

"Lão già vô dụng đó thì giúp được gì chứ!"

"Nhưng Mai Linh là con gái lão!"

Bình Thường biết chút ít về gia đình Mai Linh sư tỷ. Trước khi Bình Thường gia nhập Vô Lực bang, gia đình Mai Linh trong một chuyến đi từ Bắc về Nam đã vô tình cứu mạng nhị trưởng lão Ngô Pháp của Vô Lực bang. Cũng nhờ ân tình đó mà nhị trưởng lão Ngô Pháp đã xin bang chủ Ngô Thông cho gia đình ông Thanh gia nhập Vô Lực bang và nhận chức vị Hộ Pháp. Vô Lực bang là một trong những tổ chức hàng đầu Việt Nam nên lão Thanh lập tức đồng ý và đưa gia đình đến Vô Lực bang hưởng thụ cuộc sống an nhàn, Mai Linh sư tỷ cũng trở thành đệ tử tục gia của bang không lâu trước khi Bình Thường đến.

Và đúng là không thể trông đợi vào lão Hộ Pháp nữa vời kia, Bình Thường cũng lo ngại những người khác sẽ không đến kịp... Nếu vậy thì Mai Linh sư tỷ sẽ bị bắt đi... và khả năng rất cao là trở thành nô lệ

tình dục cho bọn bắt cóc...

"Không được! Mình phải đuổi theo, nếu không thể kéo dài thời gian thì ít nhất cũng có thể lưu lại dấu vết cho các vị hộ pháp, trưởng lão tìm kiếm!"

Bình Thường sợ chết, nhưng những gì Mai Linh sư tỷ phải chịu còn đáng sợ hơn!

Vậy nên hắn cầm đầu chạy theo, bất chấp nguy hiểm tính mạng.

Chạy một lúc lại ngã lăn lông luốc xuống dốc núi, chưa chạm trán kẻ địch thì Bình Thường đã te tua như mền rách rồi va vào một gốc cây dưới chân núi.

"Hự!"

Ê ẩm toàn thân, Bình Thường gượng dậy rồi lần mò trong bóng tối, đi được một quãng thì phát hiện có những đốm lửa nhỏ từ phía xa, là bọn bắt cóc đang tụ tập.

"Bắt được người rồi sao chúng không chạy mà tụ tập ở đây?" Bình Thường nghĩ.

Lúc Bình Thường nấp, bọn bắt cóc đang điểm danh quân số, sau đó một tên nói: "Đủ người rồi! Giải tán đi, ta, thằng Cóc và thằng Nhái ở lại chờ lão Ngộ Pháp đến cứu con bé!"

"Rõ!"

Bọn bắt cóc giải tán gần hết, chỉ còn lại ba người với bí danhẾch, Cóc và Nhái.

Dưới ánh lửa mờ, tên Nhái nhìn Mai Linh đang nằm hôn mê và liếm môi thèm thường: "Con bé xinh phết!"

Tên Éch gật đầu công nhận: "Quá ngon! Hẳn là mẹ nó còn ngon hơn nên lão kia mới khổ công bày mưu như vậy..."

Cóc nói: "Má! Ngon thế này mà để thằng già dê xơi thì quá phí phạm, hay là..."

Cóc vừa nói vừa liếc mắt sang Éch và Nhái, tư tưởng của ba tên va chạm nhau...

Éch gật đầu: "Quất! Chơi miễn phí lại còn có tiền công thì ngu gì tha!"

Xác định, ba tên toát ra nụ cười dâm đãng rồi cùng khom người định làm thịt Mai Linh xinh đẹp...

"Muốn chết thì cứ động vào nàng!"

Âm thanh lạnh lùng phát ra trong đêm đen khiến ba tên bắt cóc giật bắn mình, dưới ánh lửa nhỏ bập bùng, Bình Thường bước ra trong nhân dạng te tua thảm hại...

Ba tên bắt cóc trước còn giật mình thì giờ bật cười như điên: "Gì thế này? Ha ha... Thằng ăn mày này định làm anh hùng cứu mỹ nhân à?"

"Xem cấp độ của nó kìa! Thậm chí còn không bằng Linh Sĩ! Đây là phế vật tư chất không màu sao?"

"Ha ha... Cứ mặc kệ nó, quất con bé đi kéo lão già đến sớm..."

Bọn bắt cóc chẳng màng đến Bình Thường, cứ tiếp tục khom người ngắm nghía thân hình xinh đẹp của Mai Linh. Thấy tên Éch thèm

thường nắm cổ áo nàng định xé toạc ra, Bình Thường liều mạng lao vào...

"Tránh xa sư tử ra!"

Ba tên bắt cóc đều là Linh Tướng cấp cao, tốc độ của Bình Thường so với chúng chẳng khác nào ốc sên, vừa lao đến đã bị tên Ếch tùy tiện phát tay đánh văng ra.

Thấy Ếch ra tay rất nhẹ, Nhái ngạc nhiên hỏi: "Sao sếp không giết nó luôn cho gọn?"

Ếch bật cười: "Mày không thấy thái độ của nó sao, rõ ràng nó thích con bé này!"

"Ý sếp là để cho nó sống để thấy con ghệ này bị tội mình chơi? Nghe kích thích quá! Ha ha..."

Cười xong, Nhái quay sang chỉ thẳng mặt Bình Thường và nói: "Khôn hồn thì ngồi yên tao cho xem chịch, còn ồn ào thì tao cắt cổ cái một nha thẳng ôn phế vật!"

"Khốn khiếp!" Bình Thường giận run người, cắn răng gượng dậy, rút thanh kiếm đen giắt bên hông ra và lao đến chém Ếch.

"Quá chậm!" Ếch khinh miệt lướt ra sau lưng Bình Thường và đá vào hai khớp gối làm Bình Thường ngã quỵ xuống đất.

"Đã thế tao bắt mày phải xem!" Ếch nắm tóc Bình Thường để kéo hẳn hướng mắt nhìn cảnh Mai Linh đang sắp bị Ếch và Cóc làm thịt.

"Buông ta ra!" Bình Thường điên cuồng chống cự nhưng vô ích, tay trái cầm kiếm Nghịch Thiên giơ lên định đâm vào tay Nhái nhưng bị

gã dễ dàng cản lấy, chỉ còn tay phải, hắn đưa lên chụp lấy cổ tay đang nắm đầu mình...

Chỉ dùng chút ít linh lực phòng ngự cổ tay, Nhái ngạc nhiên khi cảm thấy đau trong khi rõ ràng Bình Thường không dùng chút linh lực nào: "A! Tay mạnh gớm! Chắc quay tay dữ lắm hả mậy?"

Châm chọc xong, Nhái tăng linh lực bảo vệ cổ tay, nhưng lại càng ngạc nhiên khi vẫn thấy đau khi Bình Thường siết tay mạnh hơn.

"Cái tay này..." Nhái đã bắt đầu kinh sợ, một bàn tay không dùng linh lực lại có sức mạnh vượt qua linh lực Linh Tướng cấp 8 của gã!

"Để xem tay mày mạnh cỡ nào!" Nhái vẫn xem nhẹ Bình Thường, bắt đầu đưa linh lực hệ hỏa vào cổ tay để đốt tay Bình Thường.

Nhưng Nhái đã lầm, lửa của gã hoàn toàn không khiến Bình Thường thấy nóng, thậm chí Bình Thường càng siết mạnh hơn, rồi khi tên Ấch xé toạc cổ áo Mai Linh, Bình Thường giận dữ gầm lên và bóp nát cổ tay Nhái.

"Aaaa!" Nhái gào lên đau đớn, cổ tay hắn bị bóp nát, cánh tay đứt lìa, máu tuôn xối xả.

Nhái sợ hãi lùi lại, Bình Thường thoát ra và khó tin nhìn bàn tay mình, giờ thì hắn đã rõ, hắn giết được cương dương hổ là nhờ sức mạnh phi thường của cánh tay phải kết hợp sự sắc bén của thanh kiếm gãy Nghịch Thiên.

"Thằng chó chết! Sức mạnh đó là sao?" Nhái vẫn không thể tin nổi rằng Bình Thường có thể dùng lực đơn thuần của những ngón tay để bóp nát cổ tay hắn, nhưng vì khó tin nên mắt hắn lộ ra sự sợ hãi...

Bình Thường thấy, và hắn biết đây là cơ hội loại trừ đối thủ. Chuyển Nghịch Thiên kiếm sang tay phải, hắn lao đến chém thẳng vào người Nhái...

Binh!

Đáng tiếc, dù có cánh tay mạnh mẽ và thanh kiếm sắc bén, nhưng đôi chân Bình Thường lại quá đỗi bình thường, tên Cóc dễ dàng lao đến đập một đập vào lưng làm Bình Thường theo đà ngã sấp xuống đất trước khi lưỡi kiếm hắn kịp chém vào người Nhái.

Đứng giẫm lên lưng Bình Thường, Cóc nhìn Nhái và bật cười hả hê: "Ha ha! Xem anh Nhái của chúng ta bị thằng phế vật nó chém đứt cổ tay kìa!"

Đây không phải lúc đùa đùa hay tức giận, Nhái quát: "Không phải bị chém! Cần thận tay phải nó!"

Lúc này, Cóc nhận ra Bình Thường đang định chém vào chân gã, liền nhấc chân định đá vào cổ tay Bình Thường...

Binh!

Va chạm giữa cổ tay phải Bình Thường và cổ chân Cóc, và lần này người ngã là Cóc, và trên mặt Cóc là một nét không thể tin nổi. Sau khi nghe Nhái cảnh báo, Cóc đã vận linh lực tối đa vào chân để đá vào cổ tay Bình Thường nhưng kết quả là hắn ngã xuống với cổ chân đau nhức như sắp gãy...

Ếch vốn nghĩ Cóc sẽ dễ dàng hạ phế vật như Bình Thường, nhưng khi chứng kiến Cóc té ngã thì không còn xem thường Bình Thường được nữa: "Thằng này... Linh hồn và thể chất đều không ra gì, nhưng cánh tay lại mạnh quái dị..."

"Sếp! Mau giết nó để ngăn họa!" Cóc lo lắng vừa lùi xa vừa nói.

"Yên tâm! Chỉ có cái tay thì làm được trò gì, đánh nát đầu nó là xong."

Bình Thường đang gượng dậy thì thấy Éch đang tạo ra một quả cầu sấm sét trên tay và ném thẳng về phía hắn, vội vàng giơ kiếm ra đỡ...

Xoẹt xoẹt!

Quả cầu sấm sét va vào lưỡi kiếm Nghịch Thiên làm cho thanh kiếm run lên bần bật, nếu không nhờ sức mạnh phi thường của cánh tay thì có lẽ Bình Thường đã làm rơi kiếm, nhưng trong chốc lát, quả cầu đã tan biến, hoặc có lẽ, đã bị lưỡi kiếm Nghịch Thiên hấp thu.

Và dù là trường hợp nào cũng khiến Éch kinh ngạc, vì gã không hề cảm thấy chút linh lực nào từ cả Bình Thường lẫn thanh kiếm, vậy mà có thể ngăn được linh thuật của cấp Tướng như gã: "Đây chắc chắn là một thanh bảo kiếm!"

Một thanh kiếm trong tay phé vật ngăn được Linh Tướng, vậy trong tay Linh Tướng có thể làm được gì? Lòng tham trỗi dậy, Éch đưa tay về phía Bình Thường: "Nhóc! Giao ta thanh kiếm, ta tha mạng cho mày và con ghệ kia!"

"Th... thật chứ?" Bình Thường vừa mừng vừa ngờ.

"Thật!" Éch gật đầu chắc nịch, nhưng trước đó gã đã liếc mắt ra hiệu cho Cóc ra tay, và cái liếc mắt này đã bị Bình Thường bắt gặp.

Keng!

Một con dao găm được Cóc phóng thẳng về phía Bình Thường nhưng hấn kịp thời đưa Nghịch Thiên kiếm ra cản phá, rồi lại vội vàng đỡ một quả cầu sấm sét mới của Éch, ngay sau đó lại có bốn con dao găm phóng tới, Bình Thường đỡ được hai, bị hai con dao còn lại đâm vào bụng.

"Hự!"

Éch nói: "Tay mày rất mạnh và nhanh đó! Nhưng một chọi ba thì không chột cũng què nha con trai!"

Bình Thường mệt mỏi thở dốc, gã Nhái sau khi cầm máu cánh tay đã tiến đến vây lấy Bình Thường. Đờ hấn xong rồi...

Không! Hấn còn thanh kiếm Nghịch Thiên! Nhưng thanh kiếm này chứa Hắc Niệm.

Hắc Niệm thì sao? Hấn dùng để cứu người!

Bình Thường ngồi xếp bằng, tay phải cầm kiếm Nghịch Thiên, tay trái giơ lên trước ngực niệm chú để khu động toàn bộ sức mạnh niệm còn con mà hấn luyện được trong nửa năm qua, mục đích chỉ để kích hoạt Hắc Niệm trong Nghịch Thiên kiếm.

Thấy Bình Thường ngồi xếp bằng niệm chú, Éch, Cóc và Nhái cùng bật cười: "Tự cầu siêu cho bản thân trước khi chết à! Ha ha..."

Cười vang, rồi cả ba tên cùng dùng sát chiêu mạnh nhất, từ ba hướng bắn vào Bình Thường...

Và trong khoảnh khắc cận kề sinh tử, Nghịch Thiên kiếm khởi động và bắn ra hàng ngàn chữ Hắc Vạn vây quanh Bình Thường, tạo ra một lớp phòng vệ ngăn cản ba mũi tấn công...

Kinh ngạc là những gì hiện trên mặt ba tên bắt cóc, Bình Thường vẫn không toát ra chút linh lực nào, nhưng lại có những chữ Hắc Vạn yêu dị bay quanh cơ thể như những vệ tinh nhỏ.

"Đó là... linh thuật phòng ngự hệ Âm sao?"

"Không phải! Là chữ Vạn, nhưng sao lại có màu đen? Hơn nữa, một thằng nhóc như nó làm sao luyện niệm đến mức này!"

Trong lúc bọn bắt cóc kinh hãi, những chữ Hắc Vạn bắt đầu thu hẹp phạm vi bay và bám lên người Bình Thường, khiến cho hắn lúc này trông như bị phủ trong một lớp khí đen hình chữ Hắc Vạn.

Bên ngoài là vậy, trong đầu Bình Thường cũng bắt đầu biến đổi, hắn đứng dậy, điềm tĩnh mở mắt, đôi mắt đen giờ cũng biến đổi với tròng trắng đổi thành màu đen u ám...

Hắn nhìn ba tên bắt cóc, nhìn Mai Linh, nhìn tay mình, nhìn thanh kiếm Nghịch Thiên, rồi nhếch miệng cười: "Đa Tình và Nghịch Thiên ư? Thì ra là vậy... Bảo sao khi xưa ta không thể thấu hiểu được cảm giác sâu xa trong mảnh kiếm..."

Nhìn Bình Thường toát ra khí chất điềm tĩnh và tự tin lạ thường như một người khác hẳn, Cóc lo lắng nói: "Sếp, thằng này có gì đó quái quái..."

Ếch gật đầu: "Đừng lo! Nó vẫn không có chút linh lực nào..."

"Linh lực? Cần thiết sao?" Bình Thường, mà thật ra chính là Dương, cười nhạt.

Rồi Dương nhẹ nhàng cất bước về phíaẾch, mỗi bước đi lại khiến

cả ba tên bắt cóc run rẩy, tinh thần chúng đang hoảng loạn, ý chí chúng đang suy sụp...

Và Éch quỳ mọp xuống, không phải bị linh lực Hữu Ý ép buộc, mà là hấn sợ hãi đến mức tự nguyện quỳ xuống, đây chính là một phần uy lực của niệm.

Nhưng tất nhiên không chỉ có vậy, Dương thậm chí thấu hiểu tất cả tâm tư, tất cả cảm xúc trong đầu ba tên bắt cóc mà không cần quan sát. Và Cóc, Nhái đang dự định phản kháng.

"Vô ích thôi!" Dương nhẹ nhàng khuyên can khi Cóc và Nhái vừa định ra tay.

Nhưng hai tên vẫn liều chết ra tay, Dương mặc kệ, vung kiếm chém thẳng vào đầu Éch. Lưỡi kiếm đen chém thẳng vào đầu nhưng không có chút máu nào tuôn ra, thậm chí đầu của Éch vẫn còn nguyên vẹn, nhưng sự thật là lưỡi kiếm không chém vào đầu, mà chém vào tinh thần của Éch và hấp thu chút niệm còn con của gã, Éch không chết, nhưng tinh thần đã tổn thương nghiêm trọng...

Cùng lúc thì đòn đánh của Cóc và Nhái đã bắn đến lưng Dương, hấn cũng chả buồn tránh né bởi vì lớp Hắc Vạn trên người thừa sức bảo vệ hấn. Dương vẫn quay lưng về phía Cóc và Nhái, nhìn Nghịch Thiên kiếm trên tay và thở dài: "Ài... Nếu biết có thể rèn lại lưỡi kiếm thì mình đã học vài chiêu kết hợp rồi, chứ chém chay thế này chưa đủ ngẫu."

Trong lúc Dương đứng suy nghĩ, lớp khói tạo ra bởi những chữ Hắc Vạn dần dần tan biến, nghĩa là khả năng dùng niệm của hấn đã đến giới hạn. Nhưng dương vẫn bình tĩnh, quay lại nhìn hai tên bắt cóc và nói: "Cút đi, đừng để ta gặp lại!"

"Dạ! Dạ!" Hai tên Cóc, Nhái mừng rơn, lạy lạy mấy cái rồi cũng Ếch chạy biệt tích.

Nhìn bọn bắt cóc đi mất, Dương thờ phào rồi choáng váng gục xuống, Hắc Niệm đã kích thích ký ức hấn trỗi dậy tạm thời, và giờ không còn Hắc Niệm, nên hấn biết bản thân sắp trở lại thành thằng mất trí. Nhưng trước khi hôn mê, Dương sực nhớ một chuyện, vội vã nói: "Mẹ nó! Có cua gái thì chờ tao tỉnh rồi hãy chịch nha mậy!"

Và sau đó Dương nhắm mắt thiếp đi, Bình Thường lập tức mở mắt ra sau đó, và không nhớ chút gì về chuyện vừa xảy ra. Hấn nhìn quanh và thấy bọn cướp đã đi mất, vội vã tiến đến xem tình hình Mai Linh và nhận ra nàng vẫn ổn, chỉ có cổ áo bị xé lộ ra làn da trắng ngần.

Cẩn rằng ngăn ham muốn trong lòng, Bình Thường lấy áo khoác cho Mai Linh và gượng sức cõng nàng về, nhưng đi được một đoạn thì đuối sức, ngã xuống hôn mê...

Chương 205: Chân Truyền Lệnh

Bình Thường tỉnh giấc trong gian phòng quen thuộc và thấy Đỗ Đạt đang ngồi trên chiếc giường đối diện.

" Sư huynh..."

Thấy Bình Thường tỉnh giấc, Đỗ Đạt tiến lại: " Tỉnh rồi sao, thằng ngu này!"

Vừa dậy đã ăn chửi, Bình Thường biết là do sự liều mạng của hắn đi cứu Mai Linh, hắn hỏi: " Mai Linh sư tử..."

Đỗ Đạt đáp: " Mai Linh vẫn ổn và đang được cha mẹ cô ấy chăm sóc. Người nghĩ cái gì mà dám đuổi theo bọn bắt cóc vậy hả? Nếu không có Ngô Pháp trưởng lão đến cứu kịp lúc thì cả người lẫn Mai Linh đều xong đời rồi!"

" Trưởng lão Ngô Pháp?" Bình Thường ngạc nhiên, hắn chỉ nhớ đến lúc bị ba tên bắt cóc bao vây, phải vận niệm để kích hoạt Hắc Niệm trong thanh kiếm Nghịch Thiên, sau đó thì hắn tỉnh dậy và không thấy bọn bắt cóc đâu nữa rồi công Mai Linh đi được một đoạn thì ngất xỉu.

Đỗ Đạt gật đầu: " Trưởng lão Ngô Pháp đã đánh đuổi bọn bắt cóc rồi mang người và Mai Linh về. Cũng may là không ai bị thương quá nghiêm trọng."

Nói xong, Đỗ Đạt thở dài.

"Sao sư huynh lại thờ dài?"

Đỗ Đạt đáp: "Người cũng biết Mai Linh giống ta, đã từng luyện hồn trước khi luyện niệm nên chỉ có thể làm đệ tử tục gia. Nhưng sau vụ này, cho rằng có kẻ nhắm đến Mai Linh nên trưởng lão Ngô Pháp đã yêu cầu bang chủ chấp nhận Mai Linh như một đệ tử chính tông, nàng và cha mẹ đã chuyển đến khu vực chính tông, được bảo vệ nghiêm ngặt hơn nhiều so với khu tục gia chúng ta..."

"Vậy sao... Thế thì sư tỉ sẽ an toàn hơn..." Mừng cho Mai Linh, nhưng lòng Bình Thường lại cảm thấy mất mát lớn, từ nay về sau, hắn sẽ không còn được gặp sư tỉ hàng ngày nữa, thậm chí muốn gặp một lần cũng khó khăn vì bản thân hắn chẳng có cơ gì để sang khu vực chính tông. Ngược lại, Siêu Phàm sư huynh cũng không còn phải tìm cơ sang khu vực tục gia, bởi hắn đã có thể ngày ngày tiếp cận Mai Linh sư tỉ vì đệ tử chân truyền cũng ở cùng khu vực chính tông. Nghĩ đến cảnh Siêu Phàm ngày ngày tiếp cận sư tỉ, thường xuyên có cơ hội thể hiện tài năng để chiếm lấy trái tim của sư tỉ mà Bình Thường không cách nào can thiệp, trong lòng hắn ngập tràn cay đắng.

Trong lúc Bình Thường đang buồn bã, cánh cửa phòng chợt vỡ tung, Siêu Phàm xuất hiện sau cánh cửa và quát to: "Đỗ Đạt! Mà có biết tội không?"

Đỗ Đạt bất ngờ trước thái độ nóng nảy của Siêu Phàm, vội hỏi: "Sư huynh, có chuyện gì?"

Siêu Phàm sấn tới tóm cổ áo Đỗ Đạt: "Chuyện gì? Đường đường là đại đệ tử tục gia, vậy mà một sư muội cũng không bảo vệ nổi, mà còn xứng đáng làm đệ tử Vô Lực bang sao?"

Hóa ra là vì Mai Linh, nhưng Bình Thường vẫn không hết ngạc nhiên

khi một thiên tài luyện niệm đến chức Đại Đức như Siêu Phàm lại có thể nổi nóng như vậy. Bình Thường đương nhiên không biết, lý do là vì sau khi hay tin Mai Linh gặp nạn và được chuyển đến khu chính tông, Siêu Phàm đã đến thăm với tâm trạng vui mừng vì viễn cảnh được gặp gỡ nàng hàng ngày. Nhưng khi đến thăm và chứng kiến Mai Linh sau khi tỉnh dậy luôn miệng cho rằng người cứu nàng là Võ Phi Dương, cơn ghen tuông bùng phát và Siêu Phàm đã nói: "Mai Linh sư muội, nhà báo Đăng Thất Thiết xác định Võ Phi Dương đã chết rồi..."

Nhưng Mai Linh sư muội, lần đầu tiên, nhìn Siêu Phàm bằng ánh mắt khinh miệt và nói: "Chỉ lũ ngu mới tin lời cái tên Đăng Thất Thiết!" (Viết đoạn này không phải cố tình chửi xéo đâu, nhưng ai nhột thì đành chịu vậy, Mai Linh chửi đúng chứ đâu có sai ha...)

Vậy nên Siêu Phàm giận không nói nên lời, quyết định lôi đầu đám đệ tử tục gia ra trút giận...

Bị Siêu Phàm nắm áo, Đổ Đạt tuy giận nhưng vẫn cố giải thích: "Sư huynh, huynh cũng biết đệ tử tục gia bọn đệ yếu kém, kẻ địch quá mạnh nên dù cố hết sức và chịu nhiều thương tích nhưng bọn đệ cũng không thể cản nổi..."

"Không thể cản nổi thì phải liều mạng cầm chân địch! Mà biết Mai Linh sư muội là ai không? Con gái của ân nhân cứu mạng trưởng lão Ngộ Pháp! Cả khu tục gia bọn mày cũng không đáng giá bằng nàng!"

"Buông sư huynh Đổ Đạt ra!"

Người nói là Bình Thường, tay hắn chụp lấy cổ tay Siêu Phàm và kéo ra.

Bị Bình Thường nắm cổ tay, Siêu Phàm quát: "Thằng phế vật! Ai cho

mày tư cách lên tiếng!"

"Buông sư huynh Đỗ Đạt ra!" Bình Thường lặp lại, tay hắn siết chặt cổ tay Siêu Phàm, Bình Thường vẫn còn nhớ lúc hắn bóp nát cổ tay tên bắt cóc.

"Hỗn xược!" Siêu Phàm tức giận, dù cảm thấy đau khi bị Bình Thường siết cổ tay nhưng hắn vẫn không buông tay khỏi áo Đỗ Đạt vì làm vậy chẳng khác nào bảo hắn sợ Bình Thường.

Nhưng với một kẻ không có linh lực, chỉ luyện niệm được nửa năm như Bình Thường, Siêu Phàm có cách trị, niệm chú đánh vào tinh thần Bình Thường.

Một tay vẫn nắm cổ áo Đỗ Đạt, tay còn lại Siêu Phàm đưa lên trước ngực và niệm chú, loại chú chuyên dùng để trừng trị loại đệ tử cá biệt.

"A!" Không có Hắc Niệm hoặc linh lực bảo vệ, Bình Thường như trẻ sơ sinh so với Siêu Phàm, đầu hắn đau như búa bổ khi Siêu Phàm niệm chú, nhưng tay vẫn siết chặt cổ tay Siêu Phàm. Càng đau đầu, Bình Thường càng siết mạnh, càng bị siết mạnh, Siêu Phàm càng tăng uy lực, nhưng trong lòng đã bắt đầu kinh sợ trước lực tay của Bình Thường, dù thực sự là Bình Thường đang rất nương tay vì không muốn làm tổn hại Siêu Phàm, gây thêm rắc rối cho Đỗ Đạt.

"Bình Thường, dừng tay ngay!" Thấy Bình Thường và Siêu Phàm tranh đấu, Đỗ Đạt vội can ngăn.

"Sư huynh! Hắn..."

"Ta bảo dừng tay!" Đỗ Đạt quát nạt, tuy Đỗ Đạt nhiều lần chửi mắng Bình Thường nhưng Bình Thường biết trong lời chửi của sư huynh

mang ý đùa giỡn vui vẻ nhiều hơn, riêng lần này, sư huynh đã thực sự giận dữ, nhưng không phải giận Bình Thường, mà giận Siêu Phàm.

Trước sự giận dữ của sư huynh, Bình Thường đành buông tay, và ngay lập tức bị Siêu Phàm bóp cổ nhắc lên...

Siêu Phàm, một trong sáu đệ tử chân truyền của Vô Lực bang, ngoài là thiên tài luyện niệm, hẳn còn chuyên tâm rèn luyện thể chất nên rất khỏe cho với Bình Thường.

"Mày muốn chết sao?" Siêu Phàm trợn mắt hỏi Bình Thường.

"Sư huynh, xin lập tức dừng tay!" Đỗ Đạt can ngăn.

Siêu Phàm gầm gừ: "Câm miệng! Xúc phạm đệ tử chân truyền, ta phán tên phế vật nhà ngươi tội chết!"

"Từ khi nào mà đệ tử chân truyền có quyền can thiệp vào nội bộ của khu tục gia vậy nhỉ? Thưa quý ngài Siêu Phàm?"

Một giọng nói nhè nhè như say xỉn nhưng làm cho Siêu Phàm giật mình, vội buông Bình Thường ra và quay sang chào: "Siêu Phàm xin kính chào Vô Thanh hộ pháp."

Ho sặc sụa vì ngộp thở, Bình Thường nhìn ra cửa, nơi một người trông rất anh tuấn lãng tử nhưng cũng có chút bầy hầy say xỉn đang cầm chai bia tựa lưng vào cửa, Vô Thanh hộ pháp. Ngài là người tiếp quản toàn bộ khu tục gia nhưng Bình Thường chưa từng được gặp, chỉ được nghe Đỗ Đạt sư huynh kể rằng Vô Thanh hộ pháp thường hay say xỉn rồi đi lạc từ vài tháng đến nửa năm mới tìm được đường về bang một lần.

Bình Thường còn nghe kể Vô Thanh hộ pháp trước kia vốn là một thiên tài luyện hồn hàng đầu, nhưng vì một cú sốc tâm lí mà chuyển sang luyện niệm và cũng đạt thành tựu khá tốt nên được đưa lên chức hộ pháp, chỉ dưới các trưởng lão và bang chủ.

Siêu Phàm dù cao ngạo nhưng không dám xem thường Vô Thanh hộ pháp vì hẳn biết rõ, dù hẳn là thiên tài luyện niệm nhưng so với tài năng luyện hồn của Vô Thanh thì hẳn chẳng là cái thá gì.

Vô Thanh hộ pháp nốc một ngụm bia rồi hỏi: "Có chuyện gì?"

Siêu Phàm lập tức nói: "Thưa hộ pháp, Bình Thường sư đệ có thái độ hỗn..."

Siêu Phàm chưa kịp nói hết đã bị Vô Thanh ngắt lời: "Ta không hỏi ngươi! Đồ Đạt báo cáo!"

Siêu Phàm quê độ nhưng chẳng dám ý kiến dù trong lòng mắng thầm, Đồ Đạt nói: "Thưa hộ pháp, đêm qua có kẻ đột nhập và bắt cóc Mai Linh sư muội, kẻ địch quá mạnh nên chúng đệ tử không ngăn nổi, may mắn là trưởng lão Ngô Pháp kịp thời cứu giúp. Siêu Phàm sư huynh đây thấy bọn đệ tử yếu kém nên đến nhắc nhở, nhưng sư huynh có phần nóng giận nên đã nắm áo đệ tử. Bình Thường sư đệ cũng vì vậy mà khuyên can, nhưng đúng là sư đệ có chút nóng nảy, nhưng đây là bắt nguồn từ tình cảm sư huynh đệ..."

Vô Thanh gật đầu, vừa nghe vừa liếc nhìn Bình Thường. Trong lúc ánh mắt Vô Thanh nhìn sang, Bình Thường có cảm tưởng Vô Thanh đã tỏ ra ngạc nhiên trong khoảnh khắc.

Vô Thanh hắng giọng rồi nói: "E hèm! Siêu Phàm..."

"Thưa hộ pháp! Đồ Đạt nói chưa đúng! Bình Thường đã ra tay với đệ

tử!"

Vừa nói, Siêu Phàm vừa giơ cổ tay in đỏ những dấu ngón tay cho Vô Thanh xem.

Vô Thanh gật đầu: "Quả nhiên là vậy... Được rồi, Siêu Phàm, người là đệ tử xuất chúng hàng đầu bốn bang, vậy nên bắt người xin lỗi các sư đệ tục gia thì hơi quá, thôi đi về đi, ta tha tội cho đó!"

Siêu Phàm ngạc nhiên: "Hộ pháp? Hình như người đang thiên vị?"

Vô Thanh tròn mắt: "Người có thật là đệ tử chân truyền không vậy? Dùng não mà nghĩ xem, nếu ta thiên vị thì thiên vị cho thiên tài có tiền đồ nhà người chứ ngu gì thiên vị hai nhóc quèn này?"

Sau đó Vô Thanh nốc thêm ngụm bia rồi nói tiếp: "Mà có thiên vị thì đã sao, thích thì cứ kiện lên bang chủ."

Tức muốn ói máu, Siêu Phàm hậm hực: "Hừ! Quả nhiên là thiên vị! Được, ta không kiện lên bang chủ, nhưng ta sẽ tự đòi lại công bằng cho bản thân!"

Nói xong, Siêu Phàm lấy ra một tấm thẻ gỗ đem ném về phía Bình Thường, Bình Thường theo phản xạ chụp lấy và thấy trên thẻ có ba chữ: Chân Truyền Lệnh.

"Đó là chân truyền lệnh?" Đổ Đạt cũng nhận ra tấm thẻ.

Siêu Phàm trịnh trọng nói: "Có sự chứng kiến của hộ pháp Vô Thanh, ta là Siêu Phàm, đệ tử chân truyền của Vô Lực bang, mời Bình Thường sư đệ so tài một trận! Nếu ta thắng, xin mời sư đệ rời khỏi bốn bang!"

Đỗ Đạt vội chắn trước mặt Bình Thường: "Sư huynh! Ta xin được thay sư đệ so tài..."

"Đỗ Đạt, ngươi không tôn trọng luật của bốn bang sao? Chân truyền lệnh đã rút ra, không ai có quyền thay đổi!"

Cầm tấm thẻ trong tay, Bình Thường hỏi: "Vậy nếu ta thắng?"

Siêu Phàm bật cười: "Ngươi thắng? Đùa quá trốn rồi đó tên phế vật! Nếu ngươi thắng thì cứ ngồi vào chức đệ tử chân truyền thay ta! Ta cho ngươi 1 tháng để chuẩn bị!"

Nói xong, Siêu Phàm cúi chào Vô Thanh rồi tiêu sái rời đi, để lại Đỗ Đạt đang lo lắng và Vô Thanh đang vừa thở dài vừa lắc nhẹ đầu.

Không phải Vô Thanh lo cho Bình Thường, mà gã thương cho Siêu Phàm. Vô Thanh, tên thật là Long Chúc Phong, ngay khi gặp Bình Thường, gã đã cảm nhận được sự khác biệt của Bình Thường mà chỉ cao thủ Long tộc cảm nhận được, Chân Long Uy, dù chỉ một chút. Cộng với những tin tức nghe được về Võ Phi Dương từ nửa năm trước và thông tin về sự xuất hiện đột ngột của Bình Thường, Vô Thanh đoán được rằng Bình Thường này chính là Võ Phi Dương, con ruột của chị gã.

P/s: Để có được chương cho các đạo hữu đọc, ta đã ko ngại khó khăn thử thách, trả giá bằng xương bằng máu nên các đồng dân ủng hộ truyện mạnh lên đi =>) có thể được thì quảng LT hay TLT cho dịch giả nha " thật ra ko có dịch" ahihi.

Chương 206: Ma Nữ Giáng Trần

Trong một kết giới bí mật, chiếc kén đen khổng lồ xoay chuyển mạnh mẽ trông như một cơn lốc xoáy hình thành từ các sợi tơ đen quái dị. Càng xoáy mạnh, chiếc kén khổng lồ càng thu nhỏ dần và cuối cùng chỉ còn kích cỡ bằng một con người.

Rồi những sợi tơ dần rơi ra, để lộ bên trong là hình dạng một mỹ nữ xinh đẹp phi thường, đẹp đến mức ngay cả một ả đàn bà tà ác như Thủy cũng phải nhìn nàng bằng con mắt si mê:

- Đẹp quá... Ta chưa từng thấy ai xinh đẹp đến vậy... Tam tiểu thư, đây là nhân dạng mà người chọn hóa thành sao?

Người vừa ra khỏi kén chính là tam tiểu thư, nàng mở mắt, những sợi tơ rơi ra tự đan xen vào nhau tạo thành một chiếc đầm đen phủ lên cơ thể đẹp tuyệt thế của nàng. Tam tiểu thư đáp lời Thủy:

- Là nhân dạng của Minh Châu!

- Minh Châu? Là ai cơ?

Thủy hỏi.

Tam tiểu thư cười đằm đằm:

- Cái tên có Dạ Hành mà người bắt ấy, trong khi nhốt hẳn vào kén thì ta có tò mò dò xét nội tâm hẳn...

- Một kẻ đa tình, trong lòng hắn có rất nhiều mỹ nữ, và khi ta tiến đến tận cùng trong lòng hắn thì ta thấy Minh Châu này. Dường như hắn chưa từng gặp gỡ Minh Châu, không biết chút thông tin nào về nàng, chỉ có cái tên Minh Châu này có vẻ là do hắn mơ hồ suy đoán mà ra. Kỳ lạ không? Để đặt một người vào tận cùng sâu thẳm của tâm hồn thì hắn phải yêu quý người đó vô cùng sâu đậm, nhưng làm sao có thể yêu được khi chẳng có chút thông tin nào?

- Chẳng lẽ là hắn có kiếp trước?

Thủy kinh ngạc hỏi.

Tam tiểu thư lắc đầu:

- Làm gì có cái gọi là kiếp trước! Ta rất tò mò, nên muốn có hình dạng Minh Châu này để tiếp xúc với hắn và tìm hiểu xem giữa hắn và Minh Châu xảy ra chuyện gì...

- Tam tiểu thư... người vẫn chưa hoàn thiện, ra ngoài có hơi nguy hiểm...

Thủy khuyên can.

Tam tiểu thư mỉm cười, nụ cười đơn giản nhưng đủ đẹp để khiến trời đất quay cuồng:

- Cùng lắm thì chết thôi! Người sợ thì cứ bỏ ta đi theo chị cả, nhưng ta nghĩ Mộc Lan không thích điều này đâu ha!

Nói xong, không cho Thủy đáp lời thì tam tiểu thư đã phất nhẹ tay, một sợi tơ đen rời khỏi chiếc đầm của nàng và lướt đến quán lấy Thủy, Thủy bị sợi tơ phủ kín và sau đó hóa thành hình dạng một phụ nữ khá xinh đẹp, không còn dạng nửa người cùng những hình xăm

quái dị.

Tam tiểu thư gật đầu hài lòng:

- Xinh quá nha! Để xem, từ giờ ta sẽ gọi ngươi là... Thủy Tiên ha.
Còn ta tên là...

Tam tiểu thư nhớ lại cái tên Dương đặt cho nàng và phì cười:

- Vô Thiên Vô Danh? Tên gốc, người ta là con gái đó! Trong lòng
ngươi có Thiên Minh Châu, vậy ta cũng tên là Minh Châu, Vô Thiên
Dạ Minh Châu...

- Minh Châu là Thiên Nữ của Thiên, còn ta là Ma Nữ của Vô Thiên,
để xem giữa người đó và ta, ai có thể tiến sâu vào lòng ngươi hơn...

Vô Lực bang

Siêu Phàm đi khỏi, Đỗ Đạt vỗ vai Bình Thường và thở dài:

- Xin lỗi sư đệ, vì ta mà làm ngươi liên lụy. Nhưng ngươi yên tâm, ta
sẽ báo cáo sự tình lên trên để hủy bỏ trận so tài...

- Cứ để hấn đánh một trận!

Vô Thanh cắt ngang lời Đỗ Đạt.

Đỗ Đạt ngạc nhiên:

- Đánh? Nhưng thừa hộ pháp, Bình Thường sư đệ chỉ luyện niệm
nửa năm, làm sao có thể so với một Đại Đức như Siêu Phàm?

Vô Thanh đáp:

- So về niệm thì không lại, nhưng ta sẽ đề nghị nó chấp Bình Thường dùng cả linh lực, khi đó cứ tha hồ mà dùng linh lực đập nó!

Đỗ Đạt cười khổ:

- Nhưng thừa hộ pháp, Bình Thường sư đệ bị té núi mất trí, cả linh lực cũng không có chút nào, lấy gì mà đánh?

- Vậy à... Thôi đến giờ rồi, các người chuẩn bị rồi ra sân tập đi!

Vô Thanh nói rồi bỏ đi, gã vốn đã nắm mọi thông tin về Bình Thường từ khi gia nhập Vô Lực bang, câu vừa rồi chỉ là để thử phản ứng của Bình Thường xem hấn mất trí thật hay giả vờ. Và những gì Bình Thường thể hiện vẫn đúng như một thằng mất trí.

Sáng nay là một buổi luyện tĩnh tâm, Bình Thường đang thay quần áo thì nghe tiếng Đỗ Đạt ngạc nhiên:

- Người đang bị thương, cứ nằm nghỉ đi chứ?

- Bị thương?

Bình Thường ngạc nhiên, đưa mắt nhìn xuống thì thấy cơ thể có hai chỗ dán băng, Bình Thường nhớ ra là vết dao đâm trong tai nạn đêm qua, nhưng điều đáng ngạc nhiên là hấn không cảm thấy đau chút nào.

Tất nhiên, vì hai vết thương kia đã lành, không phải nhờ người khác chữa trị, mà sức sống của cơ thể Bình Thường không hề bình thường, dù không dùng được linh lực nhưng Sinh Mệnh lực của Bích Diệp vẫn bí mật tồn tại và âm thầm bảo vệ cơ thể hấn.

Giấu sự khó hiểu trong lòng, Bình Thường lắc đầu đáp:

- Đệ không sao, mà dù có đau cũng phải cố luyện thì mới có hy vọng đánh bại Siêu Phàm chứ!

Đỗ Đạt gật đầu:

- Có chí lớn là tốt! Hộ pháp đã trở về, ta tin là ngài ấy sẽ dạy người phát triển vượt bậc!

Đệ tử tục gia không có sư phụ riêng mà chỉ có các sư huynh hướng dẫn cho sư đệ, cho nên viễn cảnh được một hộ pháp đích thân truyền dạy khiến cho Bình Thường có chút phấn khởi.

Sáng nay là một buổi ngồi thiền, các đệ tử tục gia ngồi xếp bằng giữa khoảng sân quen thuộc và cùng nhắm mắt tập cho tâm hồn. Thiền là luyện tâm, giúp cho tâm an ổn, bình tĩnh hơn và kháng cự tốt hơn với những đòn tấn công vào tinh thần.

Thiền cần một tâm hồn yên tĩnh, không vướng tạp niệm, và đương nhiên cái đầu mất trí nhớ của Bình Thường lại giúp hắn có tiềm năng trở thành một Thiền sư xuất sắc, vấn đề chỉ là thời gian.

Trong lúc chúng đệ tử đang ngồi tĩnh tâm, không ai hay biết một người bước đi mà không chút tiếng động về phía Bình Thường.

Vô Thanh đứng sau lưng Bình Thường và bắt đầu nhắm mắt để cảm nhận niệm của Bình Thường, và tỏ ra ngạc nhiên:

- Đây là một tên nhóc chuyển từ luyện hồn sang luyện niệm chỉ nửa năm sao?

Hơn ai hết, Vô Thanh biết rõ sự khó khăn của người chuyển từ luyện

hồn sang luyện niệm, giống như bắt một người thích dòng nhạc trẻ trung sôi động chuyển sang nghe dòng nhạc dân gian trữ tình, dù nghe được nhưng khó mà tiếp nhận.

Nhưng Bình Thường thì khác, hắn đã quên sạch khái niệm về luyện hồn, vậy nên chuyển sang luyện niệm giống như lặp lại lần đầu tiên nghe nhạc. Tất nhiên rằng, nếu Bình Thường sau này không thể lấy lại ký ức thì hắn cũng khó có thể luyện hồn tốt như trước kia, còn nếu hai ký ức hòa lại thành một thì Bình Thường, cũng là Dương, có thể trở thành kẻ có thể tiếp thu cả hai con đường.

Theo Vô Thanh nhận thấy thì tốc độ luyện niệm của Bình Thường không hề thua kém so với những thiên tài hàng đầu như Siêu Phàm, chẳng qua hắn chỉ luyện nửa năm và mang tiếng phế vật nên không ai thèm chú ý. Nhưng tốc độ phát triển này cũng giống như một lời khẳng định cho nghi vấn của Vô Thanh, rằng Bình Thường thật sự mất trí nhớ chứ không phải giả mạo...

- Nếu thật sự như vậy thì Bình Thường khó lòng mà đánh bại Siêu Phàm...

Vô Thanh thầm thở dài, sau đó gã tóm áo kéo Bình Thường ra khỏi sân tập.

Bình Thường giật mình mở mắt và thấy Vô Thanh, liền cúi chào:

- Thưa hộ pháp...

Vô Thanh phẩy tay:

- Ủ! Xem ra ngươi không mấy lo lắng về cuộc so tài sắp tới?

Bình Thường gãi đầu:

- Dạ... Lo cũng vô ích, khoảng cách như trời với vực... Nhưng đệ tử sẽ cố gắng chống chịu đến cùng để không làm mất mặt khu tục gia!

Vô Thanh gật đầu:

- Tốt! Xứng đáng là cháu... à nhầm, là đệ tử khu ta!

Vừa nói, Vô Thanh vừa thò tay vào túi quần khiến Bình Thường hồi hộp trông đợi.

Nhưng đó không phải bí kíp hay bảo vật, mà là Hộ pháp lệnh, một tấm thẻ bài tượng trưng cho chức vị hộ pháp của Vô Thanh giống như Chân truyền lệnh của Siêu Phàm.

Vô Thanh nghiêm nghị hẳn lên, gã trịnh trọng đưa Bình Thường tấm thẻ khiến Bình Thường cảm nhận được rằng bản thân sắp gánh vác một trách nhiệm nặng nề.

- Nhóc! Nghe cho kĩ, ta có một nhiệm vụ quan trọng cho ngươi!

Cảm giác y như sắp nhận được thử thách siêu khó để được hộ pháp nhận làm đệ tử, Bình Thường cũng trịnh trọng đáp:

- Có nhiệm vụ gì cứ giao cho đệ tử, dù chết không từ!

- Tốt! Cầm tấm thẻ này đến kho bang lấy cho ta mười lăm thùng bia cùng vài ký khô bò về đây, hai ta nhậu một trận!

- Ặc!

Giao thẻ cho Bình Thường, Vô Thanh giục:

- Nhanh đi ta thềm nhậu lắm rồi!

- D... dạ...

Bình Thường cười khổ rồi cầm tấm thẻ chạy đi. Kho bang nằm trong khu vực chính tông, tuy Bình Thường không biết rõ địa điểm nhưng hẳn vẫn mừng vì đây là cơ hội hiếm có để hẳn gặp gỡ Mai Linh sư tỷ.

Vậy nên hẳn tìm người hỏi đường:

- Sư huynh, cho đệ hỏi gia đình hộ pháp Thanh ở chỗ nào vậy ạ?

- Hộ pháp Thanh? Gia đình Mai Linh sư muội vừa chuyển từ khu tục gia đến ấy hả? Người tìm họ làm gì?

Thấy ánh mắt nghi ngờ của tên đệ tử chính tông, Bình Thường đưa tấm thẻ của Vô Thanh ra và nói:

- Đệ nhận lệnh của hộ pháp Vô Thanh, đại diện các đệ tử tục gia đến thăm Mai Linh sư tỷ...

Nhìn hộ pháp lệnh trên tay Bình Thường, tên đệ tử bán tín bán nghi nhưng vẫn chỉ đường vì gã biết nếu thẻ là thật thì không vấn đề, còn nếu thẻ là giả thì đã có trưởng lão Ngô Pháp lo liệu.

Bình Thường theo hướng dẫn tìm đến phòng Mai Linh, nhờ có hộ pháp lệnh nên dễ dàng qua được các rào cản bảo vệ nghiêm ngặt. Hẳn hồi hộp gõ cửa phòng nàng...

- Ai đó?

Giọng trong trẻo của Mai Linh sư tỷ khiến Bình Thường vui mừng ra

mặt.

- Sư tử, đệ là Bình Thường đây ạ!

- Bình Thường? Mau vào đây!

Mai Linh vui mừng gọi.

Bình Thường tiến vào, trong lòng thầm vui vì Mai Linh có vẻ vui khi hắn đến, nhưng vui chẳng tày gang thì nụ cười trên mặt hắn đã tắt, lý do vì câu hỏi của Mai Linh ngay khi hắn bước vào phòng:

- Đêm qua đệ có thấy Võ Phi Dương không?

Bất hạnh cho hắn, kẻ đã liều mình đuổi theo và chịu hai vết dao đâm của bọn bắt cóc vì nàng, người mà nàng nghĩ đến vẫn duy nhất là Võ Phi Dương...

- Sư tử... đệ không biết... lúc đó dường như đệ bị đánh bất tỉnh, khi tỉnh dậy thì đã không thấy bọn bắt cóc đâu nữa...

Bình Thường vừa nói vừa sợ, sợ rằng sư tử nghĩ hắn nói dối, nhưng không, Mai Linh chỉ mỉm cười:

- Có lẽ... hắn không muốn người khác biết bản thân vẫn còn sống...

Trong đôi mắt đẹp của Mai Linh, Bình Thường thấy rõ một niềm tin mãnh liệt, một nỗi nhớ dâng trào, và ánh mắt này khiến lòng hắn rung động, không còn chút buồn tủi ghen tuông, mà rung động giống như cảm nhận được tình yêu kia là dành cho chính hắn... Trước đây Bình Thường thích Mai Linh đa phần vì nàng xinh đẹp, nhưng bây giờ, hắn đã cảm động trước tình yêu của nàng, đáng tiếc là tình yêu đó không dành cho hắn...

Mai Linh vẫn tiếp tục nói:

- Có thể các người cho rằng ta ngốc, đi yêu một người đã chết, nhưng ta không phải người thường, mà ta mang dòng máu hai chủng tộc, cha là Nhân tộc, mẹ là Linh Miêu tộc.

Trước sự ngạc nhiên của Bình Thường, Mai Linh tiếp tục giải bày:

- Đây là một bí mật, tại sao ta lại nói cho đệ biết ư? Linh Miêu tộc có linh cảm đặc biệt, nhất là đối với người thân và người yêu, từ lần đầu gặp đệ, ta đã linh cảm đệ có liên hệ nào đó với Võ Phi Dương... Ta không nghĩ đệ chính là hắn, nhưng biết đâu trước khi mất trí nhớ, đệ cũng đã từng tiếp xúc với hắn...

- Đêm qua, tuy bị đánh thuốc mê nhưng ta vẫn có cảm giác như hắn đã xuất hiện kịp lúc, đánh đuổi bọn cướp và... cũng ta đi một đoạn ngắn...

Kể đến đây, gò má Mai Linh ửng đỏ vì nghĩ đến lúc hai gò ngực tròn của nàng tì lên lưng Võ Phi Dương, nàng thầm nghĩ không biết hắn có thích không, ngực nàng tuy không to như của mẹ nhưng cũng rất đầy đặn so với những người khác...

Bình Thường cũng đỏ mặt, lúc đó lo lắng nên không nghĩ đến, còn bây giờ nghĩ lại lúc cũng Mai Linh trên lưng, cảm giác hai quả đào tiên mềm mại kia tì lên lưng quả thật là thoải mái...

Căn phòng trở nên yên lặng, cho đến khi lão Thanh, cha của Mai Linh mang thuốc vào. Bình Thường đành từ biệt để đi mang bia về cho hộ pháp Vô Thanh.

- Bình Thường!

Mai Linh gọi khi Bình Thường sắp ra khỏi cửa.

- Khi nào rảnh... hãy đến thăm ta...

Câu nói nhẹ nhàng đơn giản của Mai Linh lại là liều thuốc thần khiến cho tinh thần Bình Thường bùng nổ, hấn vui vẻ gật đầu rồi chạy đi tìm kho bang với gương mặt tươi như hoa...

Nhưng Bình Thường quên hỏi vị trí kho bang, kết quả là hấn đi lạc vào một khu vườn vắng vẻ...

Trong một căn chòi nhỏ giữa khu vườn, Bình Thường thấy một người phụ nữ rất xinh đẹp đang ngồi uống một tách trà, đối diện nàng là một lão già.

Uống một ngụm trà, người phụ nữ đặt ly xuống bàn và Bình Thường nhận ra gương mặt nàng rất giống Mai Linh sư tỷ nhưng mang nét thành thực hơn, quyến rũ hơn, Bình Thường đoán chắc nàng là Phương Trang phu nhân, mẹ ruột của Mai Linh.

Vừa đặt tách trà xuống, Phương Trang vội đứng lên và nói:

- Cảm ơn trưởng lão Ngô Pháp đã mời trà, Phương Trang xin phép về chăm sóc con gái...

Hóa ra đó là Ngô Pháp trưởng lão, Bình Thường cảm thấy lão giống một tên già dê hơn là một trưởng lão đánh kính.

Khi Phương Trang đứng lên, Ngô Pháp vội can ngăn:

- Ấy khoan... Phương Trang phu nhân, nàng là ân nhân cứu mạng và chăm sóc cho ta lúc lâm nguy, ta còn chưa có cơ hội báo ân, sao

nàng cứ phải lảng tránh?

Phương Trang đáp:

- Thưa trưởng lão, người cho gia đình Phương Trang một chốn dung thân an toàn như Vô Lực bang đã đủ rồi!

Ngộ Pháp lắc đầu:

- Làm sao mà đủ, suốt thời gian qua chẳng lẽ nàng còn chưa rõ tâm ý của ta? Vụ tai nạn đêm qua chẳng lẽ nàng còn chưa rõ sự vô dụng của người đàn ông nàng gọi là chồng? Chỉ có ta, chỉ có ta mới thật sự yêu nàng và chỉ có ta mới có thể bảo vệ mẹ con nàng...

- Trưởng lão... Phương Trang tôn trọng ngài, nhưng...

Nói chưa hết câu, Phương Trang đã nghiêng ngả, gương mặt nàng giật mình vì không ngờ rằng, đường đường là trưởng lão Vô Lực bang, vậy mà Ngộ Pháp lại đi dùng chiêu bản hạ độc vào trà...

- Ngươi... đê tiện!

Bị chửi, nhưng trên mặt Ngộ Pháp toát ra vẻ dâm dê cùng cực:

- Ha ha! Suốt thời gian qua, ta luôn cố dùng chân tình để cảm động nàng, nhưng đáp lại chỉ là sự lạnh lùng vô tâm. Vậy thì ta chỉ còn cách dùng vũ lực để chứng minh, nào, ta sẽ cho nàng thưởng thức cái gọi là uy phong của trưởng lão...

Thấy Ngộ Pháp sắp giở trò đòi bại với mẹ của Mai Linh, Bình Thường phần nộ quát:

- Dừng tay!

- Hử?

Ngộ Pháp giật mình khi nghe tiếng quát, nhưng nhìn sang chỉ thấy một thằng nhóc là Bình Thường, liền lướt đến, đặt tay lên ngực niệm vài dòng chú đã khiến Bình Thường đau đầu đến ngất xỉu, mảnh hộ pháp lệnh trên tay rơi ra...

Ngộ Pháp nhặt lấy hộ pháp lệnh, nhận ra là của Vô Thanh, liền bỏ ngay ý định giết người bịt miệng vì sợ trí óc thông minh của Vô Thanh.

- Để xem... Cứ mang nó theo xuống mật thất rồi tính sau!

Nghĩ thầm, Ngộ Pháp tóm áo Bình Thường, tay còn lại vác Phương Trang trên vai và chạy đi.

Trên một ngọn cây gần đó, Vô Thanh hộ pháp ngửa cổ nốc một ngụm bia và lắc đầu:

- Thằng nhóc này! Cảm giác như mỗi lần ta gặp người đều chỉ để đóng vai trò canh gác cho người thỏa thích làm bậy!

Chương 207: "Chết Chung Với Mẹ Vợ"

Vác Bình Thường và Phương Trang trên vai, Ngô Pháp chạy về phòng riêng đóng cửa và đi xuống mật thất cho chính lão xây dựng. Đây là một gian mật thất lão tạo ra để bí mật dẫn phụ nữ về hành lạc nên trông rất sáng sủa khang trang, giữa phòng có hẳn một chiếc giường đôi sang trọng.

Ném Bình Thường vào một góc phòng rồi Ngô Pháp đặt Phương Trang lên giường, nhìn nàng bằng ánh mắt dâm dê thèm thường và nói: "Khà khà... Mỹ nhân của lòng ta, cuối cùng cũng đến lúc ta chinh phục nàng..."

Phương Trang mặt đẹp đỏ bừng, hơi thở có phần gấp gáp: "Tên dê tiện! Người cho thuốc gì vào trà?"

Ngô Pháp cười khoái trá: "Khà khà... Chỉ là một chút thuốc bổ có công dụng giúp nàng bộc lộ tình cảm thật dành cho ta..."

"Ta không có tình cảm nào dành cho người ngoài sự ghê tởm!"

"Đừng dối lòng nữa, rồi không lâu sau, tình cảm thật sẽ bộc lộ, nàng sẽ tự mình hiến dâng cho ta như trong thâm tâm nàng khao khát bấy lâu... Nào, cho ta chiêm ngưỡng thân hình mà ta khao khát bấy lâu..."

Ngô Pháp dâm dê định cởi trang phục của Phương Trang, nhưng đúng lúc này thì có âm thanh hú lên, đây là hệ thống báo động cảm ứng khi có người tiến đến cửa phòng.

"Chết tiệt! Tên nào lại đến vào giờ này chứ?" Bị cắt ngang cuộc vui, Ngô Pháp tức giận nhưng không còn cách nào khác, tạm để Phương Trang ở lại, còn lão thì trở lên để tìm cách đuổi khách.

Hầm hừ mở cửa thì gặp ngay Vô Thanh hộ pháp, Ngô Pháp thăm mắng: "Sao lại là thằng bợm nhậu lầy lội này chứ!"

Nhưng ngoài mặt lão vẫn cố mỉm cười chào đón: "Vô Thanh, lâu rồi không gặp!"

Vô Thanh lễ phép chào Ngô Pháp và đáp: "Trưởng lão, nhậu không?"

Khi không lại rủ một kẻ không rượu bia như mình đi nhậu, Ngô Pháp biết Vô Thanh này có vấn đề, liền hỏi dò: "Vô Thanh, có chuyện gì cứ nói..."

Vô Thanh nghiêm mặt đáp: "Ở đây không ổn, chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện..."

"Chuyện gì chứ? Ta đang bận..." Ngô Pháp không muốn đi vì có một đại mỹ nhân đang chờ đợi lão...

Vô Thanh biết điều đó, nên gã hiểu rằng muốn câu giờ giúp đưa cháu cưng thì gã phải có cái cớ khiến Ngô Pháp quan tâm hơn cả nhan sắc của Phương Trang. Vừa hay là gã có.

Vô Thanh kể tai Ngô Pháp thì thăm: "Trưởng lão, chuyện có liên quan đến những kẻ đã ám toán ngài! Chúng đã cài người vào bang và chờ thời cơ lật đổ ngài!"

Mũi tên của Vô Thanh đã trúng đích, thứ mà Ngô Pháp xem trọng hơn cả nhan sắc tuyệt đẹp của Phương Trang chính là sinh mạng và

đanh vọng của lão. Câu nói của Vô Thanh khiến Ngô Pháp giật mình: "Thật sao? Người đã có thông tin? Có phải mọi chuyện là do..."

"Đúng vậy! Chính là do kẻ đó! Nên chúng ta cần phải cẩn thận..." Vô Thanh gật đầu đáp, dù thật ra gã cũng chẳng biết "kẻ đó" là kẻ nào trên đời...

Vô Thanh là thiên tài, lại có tài trí hơn người cùng dị phong Vô Thanh Phong rất thích hợp để ẩn mình nghe ngóng thông tin, nên những gì Vô Thanh nói đều khiến Ngô Pháp tin sái cả cổ. Đành tạm để Phương Trang dưới mật thất, Ngô Pháp theo Vô Thanh tìm nơi an toàn để tìm hiểu thông tin...

Trong mật thất, Bình Thường đang ngất thì chợt cảm thấy có tiếng gọi: "Cậu bé, mau tỉnh dậy..."

Bình Thường dần mở mắt nhưng còn chút mê man, nhìn lầm Phương Trang là Mai Linh, vội nói: "Sư tỷ... mau gọi người... cứu mẹ... Phương Trang phụ nhân... bị bắt..."

"Cháu quen con gái ta?" Phương Trang hỏi.

Lúc này Bình Thường tỉnh táo hơn và đã phát hiện bản thân nhầm lẫn, liền nói: "Dạ xin lỗi phụ nhân, cháu nhìn nhầm... Cháu có quen Mai Linh sư tỉ... Cháu tên Bình Thường..."

Tự tin vào chênh lệch đẳng cấp, Ngô Pháp đã cho rằng Bình Thường sẽ cần thời gian rất lâu mới hồi tỉnh, và trong thời gian này thì hẳn chẳng khác nào xác chết nên lão không lo hấn phỏng tay trên, nhưng lão đã lầm, Bình Thường vẫn luôn giắt Nghịch Thiên kiếm sau lưng (tất nhiên là có chút bất tiện và lười kiếm được quán vải nếu có ai thắc mắc tại sao nó không bị chém lác đít).

"Bình Thường? Thì ra là cháu... Mai Linh có kể ta nghe về cháu..."

Bình Thường nhìn quanh phòng và hỏi: "Phu nhân..."

"Cháu cứ gọi ta là cô."

"Dạ thưa cô, trưởng lão Ngô Pháp đâu rồi ạ?"

Phương Trang đáp: "Lão già đê tiện đó đã lên trên, không rõ khi nào sẽ trở lại..."

Nghe Phương Trang nói thế, Bình Thường đứng dậy thử dấm vào tường và lập tức bị bật ngược ra, tay không đau nhưng cũng không gây cho bức tường chút hư hại nào...

Phương Trang nói: "Vô ích thôi, cả căn phòng đã được bao bọc bằng một kết giới phòng ngự cấp cao, có lẽ chỉ Linh Vương trở lên mới phá nổi..."

Phương Trang đã nói vậy nên Bình Thường cũng không cố gắng thử nữa, hắn nhìn nàng, lúc này đang ngồi trên giường. Dù đã có một đứa con gái trưởng thành nhưng Phương Trang trông vẫn rất trẻ trung xinh đẹp, mông và ngực lại nảy nở còn eo và đùi thì thon thả vô cùng. Bình Thường cảm thấy không có gì lạ khi nàng có thể khiến một trưởng lão đức cao vọng trọng như Ngô Pháp nổi lên tà tâm, nếu có năng lực như Ngô Pháp thì Bình Thường e rằng hắn cũng muốn làm vậy...

Trong lúc Bình Thường mãi mê nhìn ngắm, Phương Trang giơ bàn tay thon lên trước mặt, những ngón tay trắng ngần chợt mọc ra móng vuốt sắc nhọn khiến Bình Thường giật mình.

"Đừng lo, cô không làm hại cháu đâu! Đây là chút năng lực của loài

Linh Miêu chúng ta." Phương Trang trấn an Bình Thường.

"Nhưng mà... Có lẽ Ngô Pháp sẽ trở lại sớm, nên ta... thà chết trước còn hơn... Khi đó, nhờ cháu nhắn lại với Mai Linh rằng..."

Bình Thường đã hiểu ra ý định của Phương Trang, vội khuyên ngăn: "Đừng! Cô đừng nghĩ quẩn! Chúng ta vẫn còn hy vọng, cháu được lệnh của hộ pháp Vô Thanh đi mang bia về cho ngài, nếu không thấy cháu, nhất định ngài ấy sẽ đi tìm và cứu chúng ta..."

"Thật sao?" Phương Trang mỉm cười, mắt nàng ánh lên chút hi vọng, nàng vẫy tay gọi Bình Thường: "Bình Thường, đến đây ngồi với cô..."

Thuốc bổ của Ngô Pháp thực chất là thuốc kích dục liều cao, quá trình ngấm thuốc khiến cho nét mặt của Phương Trang trở nên cực kỳ gợi tình, cả cái vẫy tay cũng trở nên lả lướt như một lời mời gọi quyến rũ.

Bình Thường tiến lại, dù ngồi cách một khoảng nhưng vẫn không thoát khỏi mùi hương thơm nồng tỏa ra từ người Phương Trang, chỉ mùi hương này cũng đủ khiến cả người hấn rạo rục như lửa đốt chứ đừng nói đến nhan sắc quyến rũ của nàng.

Nhìn Bình Thường, Phương Trang nói bằng giọng càng lúc càng khêu gợi: "Trước đây ta cũng gặp tai nạn tương tự và được một cậu bé cứu giúp, cậu bé chắc cũng bằng tuổi cháu bây giờ..."

"Ta luôn ao ước một đứa con trai... Nhưng đáng tiếc là không có được, nhưng khi đó, bằng năng lực của Linh Miêu tộc, ta linh cảm rồi sẽ có ngày cậu bé kia trở thành con rể của mình..."

Bình Thường từng nghe Mai Linh kể về chuyện này nên biết Phương Trang ám chỉ Võ Phi Dương, và hấn biết khoảng cách của hấn đối

với Mai Linh lại càng xa vời hơn...

"Nhưng mà..." Phương Trang nói tiếp: "Trước khi cô lấy chồng, bà ngoại của Mai Linh cũng từng có một linh cảm..."

"Rằng nếu cô chọn chồng tốt thì sẽ chỉ mang lại hạnh phúc cho riêng bản thân, nhưng nếu cô chọn cưới ông Thanh thì đời con cô sẽ hưởng hạnh phúc cùng người vĩ đại..."

"Cô từng cho rằng vĩ nhân đó chính là thiên tài Võ Phi Dương, nhưng sau đó lại nhận ra dù Mai Linh có xinh đẹp nhưng Võ Phi Dương lại quá cao vời. Và lúc này đây..."

Phương Trang nhìn Bình Thường, ánh mắt nàng đẹp đến mê hoặc: "Ta lại có thêm một linh cảm... rằng cháu chính là người chồng mà Mai Linh cần..."

Tim Bình Thường đập suýt rớt khỏi lồng ngực hấn. Gì chứ? Phương Trang phụ nhân nói muốn hấn làm con rể? Nhiều đó là đủ rớt tim rồi, nhưng khi nói đều đó, nét mặt và ánh mắt nàng nhìn hấn không khác gì nàng đang nói rằng nàng muốn hiến dâng cho hấn!

Bình Thường ngây thơ không biết đó là do tác dụng của thuốc kích dục, và khi đã ngấm thuốc thì dù có đứng đắn đến mức nào đi nữa, dâm niệm vẫn sẽ lên ngôi, và Phương Trang đang đắm chìm trong ý định muốn kiểm tra khả năng sinh lý của đứa con rể tương lai này...

"Cháu có thích con gái cô không?"

Bình Thường gật đầu chắc nịch: "Su tử vừa xinh đẹp vừa tốt bụng..."

Phương Trang mỉm cười quyến rũ: "Vậy... cháu có muốn làm con rể cô không?"

Bình Thường gật đầu, mọi tự ti tan biến và thay bằng quyết tâm: "Đó là mơ ước của cháu! Hiện tại cháu là một đứa mang tiếng phế vật, nhưng cháu sẽ nỗ lực để đạt được ước mơ này!"

Phương Trang gật đầu hài lòng: "Tốt lắm... Ta tin là cháu sẽ không khiến ta thất vọng... Nhưng mà..."

"Nhưng sao ạ?" Bình Thường hồi hộp hỏi, khí chất quyến rũ gợi tình của Phương Trang tỏa ra khiến cho bản thân hắn cũng trở nên rạo rức.

"Nhưng mà..." Phương Trang ngập ngừng, mặt nàng tiến sát vào mặt Bình Thường, ánh mắt đẹp tột cùng lẳng lơ, và làn môi hồng thơm ngát kề sát môi hắn, nàng thì thầm: "Phải... kiểm tra xem khả năng chiều vợ thế nào đã..."

Phương Trang dứt câu, hai luồng hơi thở phả vào nhau, môi nàng áp vào môi Bình Thường...

Cái chạm môi nhẹ nhàng như gây ra một làn sóng mạnh mẽ lan truyền đến não Bình Thường rồi nổ tung: "Đây là hôn sao? Mềm mại quá, thơm quá, ấm áp quá..."

Nụ hôn, có thể nói là đầu đời một lần nữa, khiến cho Bình Thường không thể kháng cự, chính xác hơn là không có chút ý định kháng cự. Phương Trang tấn công, Bình Thường đáp trả, hai đôi môi như dính chặt lấy nhau, say sưa và ngấu ngiến.

Bản thân Phương Trang cũng bị làn môi của Bình Thường mê hoặc, nàng nhẹ nhàng đẩy hắn nằm xuống giường. Môi vẫn dán vào môi, mật ngọt từ môi Phương Trang chảy vào môi Bình Thường và tan vào đầu lưỡi hắn, ngọt ngây và thơm lừng... Hương vị diệu kì khiến

Bình Thường thèm thường đưa lưỡi đi tìm thêm rồi được lưỡi của Phương Trang chủ động dâng ra mật ngọt...

Tiếng rên khê dịu dàng và quyến rũ từ cổ họng Phương Trang vang lên hòa vào tiếng môi mềm và lưỡi ướt...

Sau một lúc trao hương thưởng vị, bàn tay Phương Trang dịu dàng chạm vào ngực Bình Thường, nàng giúp hắn cởi áo và cất thanh kiếm sang một bên, rồi nàng ngồi thẳng lên trên người hắn, đôi môi hồng giữa hai nàng chân thì lên khúc gỗ cứng giữa hai chân Bình Thường...

Ngấm thuốc nên Phương Trang mất luôn sự ngại ngùng, nhưng Bình Thường thì vẫn còn, nên nàng liếc hắn và mỉm cười khêu gợi: "Con gái cô không thích đàn ông ngại ngùng đâu... Hãy... xem cô... như Mai Linh..."

Phương Trang vừa nói vừa cởi áo rồi kéo tay Bình Thường đặt lên ngực nàng, khiến cho đầu óc Bình Thường lần nữa nổ tung vì cảm giác căng tròn mềm mại đến tuyệt vời của gò ngực mỹ miều hoàn hảo.

Sự say mê có phần hơi ngờ nghệch của Bình Thường khiến Phương Trang thích thú, nàng vừa nhẹ nhàng cọ âm vật vào dương vật của Bình Thường vừa lẳng lơ hỏi: "Cháu thấy ngực cô có đẹp không?"

Bình Thường gật đầu như gà mổ thóc, phải nói là ngực của Phương Trang đẹp và tươi tắn đến hoàn hảo dù đã có một đứa con.

Thấy Bình Thường có phần lóng ngóng chỉ biết xoa và bóp, Phương Trang nháy mắt gợi ý: "Khi còn bé Mai Linh rất thích ngậm nó..."

"Ngậm vào ngực của Phương Trang phụ nhân?" Bình Thường không

biết hoặc không nhớ cảm giác đặt môi lên ngực phụ nữ, nhưng bầu ngực tròn nhô cao trước mặt như thôi thúc hẳn phải thử một lần, nên hẳn nhìn Phương Trang và được nàng gật đầu cho phép.

Bình Thường ngồi dậy khiến cho Phương Trang rên lên vì dương vật hẳn cọ mạnh vào âm vật nàng, rồi hẳn tò mò hé môi ngậm lấy đầu ti hồng hào đang nhô ra của nàng...

"Ư... Ưm..."

Tiếng rên của Phương Trang như lời động viên Bình Thường, khiến hẳn lấy can đảm thử mọi cách trải nghiệm bầu ngực nàng, từ hôn, liếm, bú, gặm, mỗi cách lại nghe một kiểu rên khác nhau.

Cơ thể Phương Trang quằn quại từng cơn khi đứa con rể tương lai đang khám phá người nàng, bản thân nàng cũng đang tò mò về cái thứ dường như ngoại cỡ đang cương cứng bên dưới, vậy nên trong khi mồm Bình Thường vẫn hút chặt ngực nàng, tay nàng đưa xuống tìm vào trong quần hẳn để tóm lấy cái thứ kia...

"To quá!" Phương Trang giật mình thốt lên, theo lời Mai Linh kể, Bình Thường là một tên nhóc hết sức bình thường, nhưng những gì Phương Trang cảm nhận đều khác hẳn, chưa kể thể hình rắn chắc và nụ hôn cuốn hút tuyệt vời dù hơi lóng ngóng, làm gì có một kẻ bình thường nào lại sở hữu một dương vật to khủng khiếp như hẳn chứ!

Đã to tướng lại còn đầy gân guốc, sự khác thường này khiến cho Phương Trang tò mò mãnh liệt cái cảm giác bị thứ này đâm sâu vào nàng...

Tiếng thốt có phần như hốt hoảng của Phương Trang khiến Bình Thường rời môi khỏi ngực nàng và hỏi: "Sao vậy ạ?"

Phương Trang liếc Bình Thường bằng ánh mắt khêu gợi: "Cháu đứng lên đi!"

"D... dạ..." Bình Thường dạ rồi làm theo dù vẫn còn rất thèm đôi quả đào của Phương Trang.

Bình Thường đứng lên và định đưa tay che đậy "thanh kiếm" đang giương thẳng ra ngoài, nhưng bị Phương Trang ngăn lại, nàng quỳ lên, vừa liếc Bình Thường bằng ánh mắt tột đỉnh dâm tình vừa nhẹ nhàng cởi quần hắt xuống...

Được giải phóng, "thanh kiếm" của Bình Thường bật lên rồi đong đưa ngay trước gương mặt xinh đẹp của Phương Trang khiến nàng ngấm nhìn trong mê mết. Rồi khi "thanh kiếm" dừng lại và kề sát vào môi, Phương Trang nhắm mắt cảm nhận mùi hương đầy nam tính tỏa ra rồi lại mở mắt liếc Bình Thường bằng ánh mắt vừa dâm dăng vừa tinh nghịch, và nàng đưa lưỡi liếm vào đầu khắc to tướng của hấn...

Lại một dòng điện lan truyền từ đầu khắc lên tận não khiến đầu óc Bình Thường suýt vỡ tung, hóa ra Phương Trang có sức mạnh kỳ diệu như vậy sao? Mọi bộ phận cơ thể nàng đều làm hấn phát điên phát cuồng, bảo sao lão Ngô Pháp kia bất chấp danh dự để có được nàng...

Liếm qua một cái khiến Bình Thường sững run, Phương Trang liếc mắt trêu chọc: "Ngoại hình thì ổn đó! Nhưng để cô thử xem sức bền thế nào... cố mà chịu đựng nha..."

Nói xong, chưa kịp để Bình Thường thắc mắc thì Phương Trang đã há miệng to hết cỡ để ngậm lấy dương vật của hấn vào mồm. Kết hợp môi và lưỡi, nàng bắt đầu thử sức chịu đựng của con rể tương

lai...

Được mẹ vợ "thử thách" một cách tràn trề sung sướng, Bình Thường cắn răng trong khoái cảm, tay hấn vô thức vuốt lên mái tóc mượt của nàng...

Nhưng khổ nỗi, Bình Thường nào biết kèm chế là gì? Càng sung sướng, hấn càng ra sức đẩy sâu "thanh kiếm" vào cổ họng Phương Trang, nàng cũng vui vẻ chiều chuộng và kết quả là cả người Bình Thường run lên, tinh dịch tích tụ suốt nửa năm tuôn xối xả và mồm Phương Trang...

Ngậm một mồm tinh dịch thơm nồng, Phương Trang vừa thích thú vừa nhìn Bình Thường bằng ánh mắt như tình nhân hờn dỗi: "Chưa gì mà đã..."

Tưởng bản thân vừa tè vào mồm mẹ vợ, Bình Thường gãi đầu: "Cháu xin lỗi..."

Nhưng trái với suy nghĩ của Bình Thường rằng Phương Trang sẽ nôn ọe thứ nước tiểu kì dị của hấn ra ngoài, thì hóa ra nàng lại ngửa cổ nuốt sạch một cách ngon lành, thậm chí còn đưa lưỡi liếm sạch tinh dịch còn sót lại trên môi.

Cảnh tượng dâm đăng tột cùng khiến cho "thanh kiếm" của Bình Thường lần nữa giương lên, và điều này khiến Phương Trang kinh ngạc thốt lên: "Ồ! Vừa xong cơ mà?"

Bình Thường gãi đầu khó hiểu: "Dạ? Là sao thưa cô?"

Phương Trang liếc Bình Thường và mắng yêu: "Từ nay đừng gọi ta là cô và đừng xưng là cháu nữa!"

Nói xong, Phương Trang đẩy Bình Thường ngã ra giường, còn nàng cởi nốt những gì còn trên người và quỳ lên trên Bình Thường.

Bình Thường vẫn chưa hiểu, còn tưởng Phương Trang tức giận vì hắn đã tè vào miệng nàng: "Dạ? Cháu xin lỗi cháu không cố ý..."

"Cố ý gì cơ?" Phương Trang hỏi trong khi tay nàng tóm lấy "thanh kiếm" của Bình Thường và dùng nó cọ vào hai mép âm vật nàng...

Bình Thường sững rờn khi đầu khắc hắn cọ vào âm vật ướt sũng của Phương Trang, nhưng hắn vẫn chưa hết lo lắng: "Dạ... cháu không cố ý... tè vào mồm cô..."

Phương Trang phì cười: "Thật là... Đó không phải vấn đề! Ý của ta là... con đã vượt qua thử thách, từ giờ cứ gọi ta là mẹ..."

"Dạ? Ý cô... ý mẹ là..."

Phương Trang gật đầu.

"Nhưng còn Mai Linh... con sợ tỷ ấy..."

Phương Trang mỉm cười: "Đừng xem thường linh cảm của Linh Miêu tộc! Mẹ tin con sẽ sớm chinh phục được con bé!"

"Nhưng mà..."

"Nhưng mà sao ạ?"

Nói đến đây, gương mặt Phương Trang lộ chút xấu hổ, và lần đầu tiên nàng lảng tránh ánh mắt hắn: "Lúc có người khác thì cứ gọi ta là mẹ... Còn lúc chỉ có riêng hai chúng ta... thì... cứ gọi thiếp bằng bất cứ cách nào chàng muốn..."

Lúc nói câu sau cũng là lúc mông Phương Trang hạ xuống cho "thanh kiếm" của Bình Thường đâm sâu vào người nàng...

Và trong cái khoảnh khắc giao thoa tuyệt diệu ấy, mẹ vợ ngửa người rên lên đầy khoái cảm đỉnh cao còn con rể tương lai cong người cắn răng hứng chịu sướng khoái tột cùng...

Lần đầu tiên Bình Thường cảm thấy sung sướng như vậy và lần đầu tiên Phương Trang nhận được khoái cảm cỡ này, cả hai nhắm mắt cảm nhận khoái cảm cá nhân suốt vài giây rồi lại nhìn nhau và bắt đầu sẻ chia dục tình...

"A... Ừ... Ừm..."

Hoàn hảo là những gì Bình Thường cảm nhận được từ Phương Trang, thể hình nàng tuyệt mỹ, gương mặt nàng tuyệt trần, tiếng rên đầy quyến rũ, mùi hương cực gợi tình, và đặc biệt là cái cảm giác âm hộ ẩm ướt của nàng nuốt trọn rồi siết chặt "thanh kiếm" của hắn như không rời theo từng nhịp lên xuống...

Tuyệt vời là những gì Phương Trang cảm nhận được từ Bình Thường, thể hình lý tưởng, cơ bắp săn chắc, mùi hương nam tính cùng với "thanh kiếm" khủng khiếp nổi đầy gân guốc đang lấp kín âm hộ nàng, dù lên hay xuống đều không một kẻ hở...

Mỗi cú rút ra rồi đâm vào khiến Phương Trang sướng như lên mây, nàng rên la càng lúc càng to, quên cả một sự thật rằng Ngô Pháp có thể trở lại bất cứ lúc nào: "Ừm... Ừm... Ừ... Aa... Con rể của... mẹ..."

Bình Thường cũng đang đắm tận hưởng khoái cảm, hai tay xuýt xoa làn da đùi trắng mịn của Phương Trang còn mắt hắn thì dán chặt vào hai bầu ngực đang đánh đũa gợi tình: "Dạ?"

"Aa... Con rể... của mẹ... Chàng có thật... tên là... Bình Thường... không vậy? Thiếp nghĩ... phải gọi chàng... là Phi Thường... Aaa..."

Bình Thường nghe rồi cười trừ, Phương Trang tiếp tục nói: "Chàng đó... phải bạo dạng... hơn... Aa... thì mới lấy... được lòng... con gái thiếp..."

Sau một lúc chủ động ngồi trên, Phương Trang mời người nên gục xuống người Bình Thường và nói tiếp: "Đổi kiểu nhé chàng..."

"Là sao ạ?" Bình Thường hỏi, hẳn đâu có biết kiểu là gì để mà đổi...

Phương Trang mắng yêu: "Khờ thế! Cái gì cũng không biết! Chắc mẹ vợ này còn phải dạy con rể dài dài rồi nha..."

Nói xong, Phương Trang ôm cổ Bình Thường, vừa hôn môi hẳn vừa kéo hẳn lật người lại để hẳn nằm đè lên nàng.

"Cứ tiếp tục đẩy cái đó vào người thiếp..." Nào có còn là mẹ vợ, giọng của Phương Trang nhu tình dịu dàng như lời của một người vợ hiền dành cho người chồng yêu dấu...

Và điều đó càng tăng phần kích thích...

Theo hướng dẫn của Phương Trang, Bình Thường chống gối xuống giường, vừa ra sức xâm lăng âm hộ nàng vừa hôn môi nàng ngẫu nhiên...

"Uhm... Um... Ưm..." Cả người Phương Trang quần quai theo từng cú đẩy có chút ngang tàng của Bình Thường, dâm thủy của nàng rò rỉ ướt cả một mảng ga giường, môi vẫn cận kề môi Bình Thường, nàng rên rỉ: "Sao mà to quá... Mai Linh... cưới được chàng... thì

không phải lo... chuyện... chẵn gối... Aa..."

Bình Thường vừa điên cuồng đẩy đưa đờn khẳng định: "Con hứa... sẽ khiến Mai Linh... hạnh phúc... suốt đời..."

Phương Trang bấu chặt vai Dương, đôi chân nàng kẹp chặt hông hắn, nàng cố ngăn cơn rùng mình đang như sóng dữ xô bờ và nói với giọng dỗi hờn: "Chỉ Mai Linh thôi sao?"

Bình Thường cũng sắp nổ tung vì khoái cảm, hắn ôm chặt Phương Trang và đáp: "Cả m... nàng nữa! Con sẽ khiến... hai mẹ con nàng... hạnh phúc... suốt đời..."

Phương Trang mỉm cười mãn nguyện: "Chàng cũng không... ngốc... đến nỗi... phải vất đi..."

Phương Trang dứt câu cũng là lúc cú thúc mãnh liệt nhất của Bình Thường cắm sâu vào nàng, cả hai siết chặt vào nhau, hôn nhau say đắm trong khi tinh dịch đang bơm đầy vào tử cung nàng...

Ngộ Pháp sau một hồi bị Vô Thanh nói vòng nói vo không tra được gì, đành bực tức quay về phòng, và lúc lão vừa xuống đến mật thất cũng là lúc Bình Thường rút "thanh kiếm" của hắn ra khỏi cửa mình Phương Trang...

Nhìn dòng sữa trắng đ-c trào ra như suối xuống giường, lão Ngộ Pháp run rẩy, đôi mắt lão trợn trắng nhìn Bình Thường và nghiến chặt răng nói bằng giọng như âm hồn: "Mày! Phải! Chết!"

Chương 208: Mất Màu

"Mày! Phải! Chết!"

Ngộ Pháp rít lên, đồng thời lão giơ bàn tay chưởng một luồng khói màu vàng nhạt thẳng về phía Bình Thường...

ẦM!

"Bình Thường!" Phương Trang hét lên, khi nàng còn chưa kịp làm gì thì Bình Thường đã trúng chưởng bay thẳng vào tường.

"Ả đàn bà dâm tiện!" Thấy Phương Trang lo lắng chạy về phía Bình Thường, Ngộ Pháp đã giận càng thêm giận, tung thêm một chưởng vào lưng Phương Trang.

Nhưng không trúng nàng, mà bị một bóng người xông ra cản lấy, vẫn là Bình Thường, cùng với thanh kiếm Nghịch Thiên. Luồng khói vàng từ chưởng của Ngộ Pháp đánh trúng vào lưỡi kiếm đen khiến Bình Thường bật ra sau, nhưng luồng khói vàng cũng bị lưỡi kiếm đen hút sạch.

"Làm sao có thể được?" Ngộ Pháp vốn đã kinh ngạc khi thấy Bình Thường vẫn có thể xông ra sau khi trúng một chưởng của lão, giờ lại thấy Bình Thường vô dụng kia có thể hút niệm của lão, kinh ngạc trong lòng lão nhân lên gấp mười.

Ở cấp bậc Thượng Tọa, Ngộ Pháp có thể cảm thấy rất rõ niệm của Bình Thường còn rất mong manh, không thể có chuyện hấn chống chọi được với niệm của lão, và lão càng chưa từng nghe đến khả

năng hấp thu niệm từ đòn tấn công của kẻ khác.

Nhưng rõ ràng Bình Thường đã làm được điều đó, tuy bị đánh văng đi và chịu chút thương tích nhưng hắn không lập tức mất mạng như đáng lẽ phải thế...

"Là do thanh kiếm?" Ngộ Pháp lập tức đoán ra khi nhìn thanh kiếm đen trên tay Bình Thường.

Một thanh kiếm có thể giúp một thằng phế vật đỡ được niệm của Thượng Tọa, vậy Ngộ Pháp có thanh kiếm thì còn sợ gì cấp Hòa Thượng như bang chủ Ngộ Thông?

Nhìn Phương Trang đang ân cần đỡ Bình Thường đứng vững lại, Ngộ Pháp mỉm cười: "Xem ra cho mày xơi con điếm này cũng không phải không tốt..."

"Nàng ấy không phải con điếm! Ông mới là tên dê tiện biến thái!" Bình Thường tức giận mắng dù trong lòng vẫn còn hoảng sợ, nếu hắn không nhanh tay chụp lấy Nghịch Thiên kiếm ra cản đòn thì có lẽ đã chết ngay từ lúc lĩnh một chưởng đầu tiên của Ngộ Pháp.

"Hỗn láo! Mày là cái thá gì mà dám xúc phạm bốn trượng lão? Chẳng lẽ mày không biết những gì mày sắp chịu đựng vì dám nâng tay trên của ta?"

Phương Trang sợ Ngộ Pháp đánh chết Bình Thường, vội che chắn cho hắn: "Trượng lão... Hãy tha cho đứa bé này, ta... ta sẽ..."

Phương Trang vẫn chưa kịp mặc lại quần áo, chỉ dùng hai tay tạm che đi vùng nhạy cảm, và sự che chắn tạm bợ khiến nàng càng thêm phần quyến rũ, quyến rũ đến mức cơn ghen của Ngộ Pháp cũng suy giảm đáng kể, gã cười dâm dê: "Sẽ hầu hạ ta? Nàng nghĩ nàng có

thể thoát sau nỗi đau nàng gây ra cho ta sao? Thằng nhóc phải chết và nàng sẽ ở đây chịu trừng trị suốt đời!"

Bình Thường nghiêng răng, tay nắm chặt cán kiếm và nói: "Ta thà chết cũng không cho ông động vào Phương Trang!"

Nhưng vừa dứt câu, Bình Thường bất ngờ nhận một cú tát đau điếng từ tay Phương Trang.

Mắt nàng rung rung: "Người không có quyền chết! Trách nhiệm của người là phải chăm sóc Mai Linh!"

Rồi Phương Trang quay sang Ngô Pháp: "Nếu người không thả hấn, ta sẽ tự vẫn!"

Thấy Phương Trang kè vuốt sắc lên ngực, Ngô Pháp ra vẻ khó xử: "Ây! Mỹ nhân hiếm có như nàng mà chết thì ta tiếc đến già mất..."

"Nhưng!" Ngô Pháp lập tức đổi sắc mặt: "Muốn chết trước mặt bốn trượng lão đâu có dễ!"

Dứt câu, Ngô Pháp gồng lên, làn da lão từ màu nâu xám dần chuyển sang màu đồng nhàn nhạt, đây là Kim Cang Thể, kỹ năng dùng niệm cường hóa cơ thể trở nên cứng rắn và mạnh mẽ hơn, gần giống với Linh lực nhập thể của luyện hồn nhưng khác biệt ở chỗ, Kim Cang Thể không phụ thuộc và chất lượng của cơ bắp mà hoàn toàn phụ thuộc vào niệm, Kim Cang Thể ưu việt hơn và cũng khó luyện thành hơn, Ngô Pháp cũng chỉ luyện thành tầng thấp nhất là Đồng Thể. (Viết đến đây sẽ lại có thánh nghĩ Bình Thường dùng Kim Cang Thể biến cơ thể thành màu đen giống Haki vũ trang, cho nên tuyên bố luôn là éo bao giờ xảy ra chuyện này đâu nhé. Mình có đưa chi tiết nhỏ của vài truyện vào nhưng là để chọc cười chứ không phải để bị so sánh đạo nhái....)

Hóa thành Đồng thể Kim Cang, Ngô Pháp vừa giậm chân đã áp sát Phương Trang và giữ chặt hai tay nàng.

Phương Trang kháng cự nhưng sức nàng quá yếu so với Ngô Pháp, lão châm chọc: "Một mỹ nhân tuyệt đẹp như vậy lại gả cho tên Thanh vô dụng kia... nếu không phải là ta thì cũng có ngày nàng bị kẻ khác thịt thôi..."

Thấy Phương Trang bị ánh mắt dâm dê của Ngô Pháp dòm ngó, Bình Thường tức giận chụp lấy cổ tay gã, giống với lúc hắn chụp cổ tay Siêu Phàm, lần này hắn dùng toàn lực...

"A!" Nhưng người bật ra tiếng kêu lại là Bình Thường, ngay khi bàn tay phải chụp vào cổ tay Ngô Pháp, hắn cảm giác như bóp phải một ổ toàn gai nhọn. Nhưng hắn vẫn cố siết chặt với hy vọng kỳ tích bóp nát cổ tay tên bắt cóc đêm trước sẽ xuất hiện trở lại...

Đáng tiếc, Ngô Pháp không phải Linh Tướng, mà là Thượng Tọa, nếu so sánh với luyện hồn thì lão đang ở khoảng bậc Linh Vương, và Bình Thường có xương tay đặc biệt chứ không phải cơ thịt đặc biệt, dù được xương tay cường hóa một phần nhưng cơ thịt trên cánh tay phải của Bình Thường còn chưa đủ nghịch thiên đến mức giúp hắn đánh được cả Linh Vương trở lên.

"Cái trò gì đây?" Ngô Pháp khá kinh ngạc trước lực tay của Bình Thường, nhưng vẫn chưa đủ kiến lão phải lo sợ.

"Yếu đuối!" Dễ dàng thoát khỏi tay Bình Thường, Ngô Pháp vung tay chưởng vào ngực làm hắn văng đi, miệng phun một ngụm máu.

"Bình Thường!" Phương Trang lo lắng gọi Bình Thường.

"Đừng lo! Nó chưa chết được đâu... Tự nhiên ta nghĩ ra một trò vui..." Ngô Pháp cười dâm dê nói tiếp: "Dù sao nó cũng lỡ xơi nàng rồi... thôi thì nhân cơ hội này... cho nàng thử cảm giác cùng lúc phục vụ hai người đàn ông, một già một trẻ, khà khà..."

"Lão già biến thái!"

"Nhìn nàng giận lên lại càng quyến rũ đó! Khà khà..." Nhìn môi Phương Trang, Ngô Pháp liếm mép: "Làn môi này đã khiến ta thèm thường suốt bấy lâu, giờ đã có dịp thưởng thức..."

"A! Đau đó!"

Lúc môi Ngô Pháp sắp bắt được môi Phương Trang, Bình Thường chợt phát ra tiếng kêu đau nhưng lại khiến Ngô Pháp giật mình, bởi tiếng kêu đau này không giống tiếng than vãn mà giống một lời đánh giá hơn!

Chính là trong lúc tuyệt vọng, Bình Thường lần nữa khởi động Nghịch Thiên kiếm...

Dương gượng dậy với cơ thể phủ đầy những chữ Hắc Vạn, hấn xoa ngực và mắng: "Thằng già khốn nạn! Thả mẹ vợ tao ra mà!"

Trước ánh mắt kinh ngạc của cả Ngô Pháp lẫn Phương Trang, Dương thở phào lẩm bẩm: "Hà... Cũng may là vẫn nhớ và cảm nhận được những gì từng xảy ra, nếu không thì đổ vỏ thấy mẹ rồi!"

Đúng vậy, Dương hiện tại vẫn chính là Bình Thường, hấn nhớ rõ mọi ký ức, mọi cảm giác, mọi suy nghĩ mà Bình Thường trải qua, cả lúc Bình Thường và Phương Trang quan hệ, Dương cũng nhớ rõ như chính hấn trải nghiệm, chỉ khác một chỗ là hấn nhớ cả những ký ức mà Bình Thường không nhớ.

Bình Thường thay đổi khác hẳn, Ngô Pháp ngạc nhiên một thì Phương Trang ngạc nhiên mười, trước mắt nàng vẫn là hình dạng Bình Thường, nhưng sao cái thái độ có phần ngang tàng pha lẫn nghịch ngợm này sao mà giống Võ Phi Dương lúc cứu gia đình nàng khỏi tên trùm băng cướp Mắt Ngọc quá...

Phương Trang cũng biết và không tin rằng Dương đã chết, cộng với sự xuất hiện cùng mốc thời gian của Bình Thường, kết hợp với hai lần linh cảm, nàng mỉm cười nhớ lại...

Thời điểm tạm biệt Dương trên đại lộ Vô Tận...

Thấy Mai Linh buồn bã nhìn về hướng bóng hình áo đen đã đi xa, Phương Trang đã vỗ về an ủi con gái: "Đừng buồn, rồi sẽ có lúc gặp lại hẳn mà con gái..."

Lúc đó, nàng đã linh cảm rằng Võ Phi Dương sẽ trở thành con rể của mình...

Thời điểm trước khi quan hệ với Bình Thường, Mai Linh lại linh cảm Bình Thường sẽ trở thành con rể của mình.

Và bây giờ thì mọi chuyện đã rõ, không phải linh cảm của nàng thay đổi, mà vẫn là cùng một linh cảm, và nàng đã rõ, Bình Thường chính là Võ Phi Dương! Và nàng mỉm cười hạnh phúc, không phải hạnh phúc vì bản thân thoát hiểm, mà hạnh phúc cho con gái, khi Võ Phi Dương thật sự quá cao vời, còn Bình Thường hiện tại lại hoàn toàn trong tầm với của Mai Linh...

Khác với Phương Trang, Ngô Pháp lại kinh ngạc về những gì hiện ra trên người Dương: "Hắc Vạn? Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!"

Luyện niệm đến đẳng cấp niệm hóa hình thành chữ Vạn là mơ ước lớn nhất trong đời Ngô Pháp, và đến hiện tại thì niệm của lão chỉ đạt đến hình dạng như một đám khí màu vàng kim mờ nhạt. Vậy mà thẳng nhóc phết vật lão đấm cái là chết lại có Hắc Vạn phủ khắp người! Vậy thì nó khỏi cần khổ luyện cũng bá đạo, bởi lão biết chắc chắn Hắc Niệm này không phải trong người Bình Thường, mà trong thanh kiếm đen quái dị kia...

Đúng như Ngô Pháp suy đoán, Hắc Niệm nằm trong Nghịch Thiên kiếm, Dương không cần luyện cũng bá, nhưng vấn đề nằm ở khả năng kiểm soát, nếu niệm của bản thân Dương yếu ớt thì không thể nào phát huy toàn bộ uy lực của Hắc Niệm, ngược lại còn bị Hắc Niệm ảnh hưởng và đánh mất bản ngã.

"Nhóc! Quảng tao cây kiếm! Mọi chuyện tao bỏ qua hết!" Ngô Pháp thèm thường đến cực độ.

"Nè!" Dương cười cười ném thanh kiếm về phía Ngô Pháp, lão già tham lam liền giơ tay chụp lấy, nhưng thứ bay đi chỉ là lưỡi kiếm, cán kiếm Đa Tình vẫn nằm trên tay Dương, Kết quả là khi Ngô Pháp cố chụp lấy lưỡi kiếm, từ lưỡi kiếm phát ra lực hút mạnh mẽ hút lấy niệm của Ngô Pháp khiến lão giật mình buông ra.

"Ừa? Chê à?" Dương chậm chọc Ngô Pháp sau khi liếc mắt ngắm Phương Trang khiến nàng then thùng vội mặc lại quần áo.

Chưa từng thấy món bảo vật nào quái dị đến vậy trong đời, Ngô Pháp kinh ngạc hỏi: "Đó là kiếm gì?"

Dương chậm rãi tiến lại nhặt lưỡi kiếm lắp lại vào Đa Tình rồi nói: "Ma kiếm Nghịch Thiên! Nếu nói về đẳng cấp... tuy chưa hoàn chỉnh, nhưng vẫn mạnh hơn thần kiếm Thuận Thiên một cấp!"

"Mạnh hơn Thuận Thiên? Bốc phét!" Ngô Pháp mắng.

Nhưng sự thật là vậy, Dương là người từng dùng Thuận Thiên kiếm nên biết rõ điều này, Nghịch Thiên kiếm hiện tại mạnh hơn so với Thuận Thiên kiếm, và nếu hoàn chỉnh, có thể thanh ma kiếm này sẽ là một siêu cấp Thần Bảo. Nói vậy không có nghĩa Thuận Thiên kiếm yếu ớt, mà từ sức mạnh của Nghịch Thiên, Dương đã đoán được rằng chính Thuận Thiên kiếm tuy không gãy nhưng cũng mắc phải vấn đề nghiêm trọng. Và Dương đoán vấn đề đó là sự mất màu, sự mất màu khiến cho Thuận Thiên kiếm trở thành trong suốt vô thuộc tính, và cũng là lý do dù nhiều lần có cơ hội tiếp xúc nhưng Bảo Ngọc chẳng chút quan tâm đến thanh thần kiếm này như cách mà cô bé trở nên kích động khi thấy những mảnh vỡ của Nghịch Thiên kiếm.

Dương mỉm cười: "Tin hay không thì tùy! Giờ ta đang bận nghĩ xem xử lý lão như thế nào để không gặp rắc rối, ta chưa muốn bị đuổi khỏi Vô Lực bang đâu!"

"Xử lý bốn trưởng lão? Màý ngày thơ quá rồi thẳng ôn con!"

BINH!

Dứt câu, Ngô Pháp hóa Đồng thể lao đến tung một đấm vào đầu Dương, nhưng kết quả là chính lão bị đánh văng ngược ra, bởi cánh tay phải Dương đang phủ đầy Hắc Vạn.

Nhưng Dương cũng lui mấy bước rồi đập lưng vào tường, hấn gật gù cảm thán: "Phải bảo lão Vô Thanh bọm nhậu kia dạy chiêu đổi màu da này mới được, phòng những lúc không thể Long hóa! À, mà nói đến Long hóa..."

Dương nhìn cánh tay phải mang xương Chân Long, trong đầu nhớ

lại cảnh bọn Lôi Chấn, Phong Du của Âm Đạo hội chỉ Long hóa được một phần cơ thể cấy ghép, lại nhớ đến trước đây hẳn không thể Long hóa thành công vì cần cùng lúc Tiên - Long hóa...

"Vậy lần này thế nào?" Dương giơ tay ra, thử vận Long hóa mà không vận Tiên hóa...

Thượng Tọa bị Tiểu Tăng liên tục làm kinh sợ, mặt Ngô Pháp lúc này xám xịt vì căm tức, giờ lại càng trắng bệch khi thấy cảnh tượng trước mắt...

Cánh tay phải của Dương, đang mọc ra một lớp vảy rồng đen, lớp vảy này dày hơn, ngàu hơn nhiều so với lớp vảy của Hắc Vũ Tiên Long!

"Gì... gì nữa đây..." Ngô Pháp hoàn toàn suy sụp, bắt một tên phế vật, hóa ra bắt nhầm siêu quái vật...

Nhìn cánh tay Chân Long ngàu lòi, Dương bật cười khoái chí: "Ngon! Đem cái này đi dọa Long Ngạo và Sùng Hạo chắc hai thằng chết khiếp!"

Niệm của Ngô Pháp so với ba tên bắt cóc Cóc, Éch và Nhái khác nhau một trời một vực, vậy nên Ngô Pháp không chịu nhiều ảnh hưởng bởi Hắc Niệm từ Dương, nhưng khi Dương kết hợp tay Chân Long hóa với Hắc Niệm và Nghịch Thiên kiếm thì Ngô Pháp không còn là vấn đề...

Bản thân Ngô Pháp cũng cảm nhận được nguy hiểm đang cận kề, nên lão quyết định bộc phát toàn lực, hai tay lão chấp lại trước ngực, mắt nhắm và môi lẩm nhẩm niệm chú làm niệm quanh người lão tỏa sáng rực rỡ hơn bao giờ hết.

Rồi tất cả niệm tủa ra quanh người Ngô Pháp tụ lại trước ngực lão tạo thành hình một mũi tên vàng bắn thẳng về phía Dương.

Nhưng ở phía đối diện, toàn bộ Hắc Vạn cũng tập trung trên lưỡi kiếm Nghịch Thiên, và Dương vung kiếm cùng lúc với mũi tên bắn tới...

Mũi tên vàng va chạm vào luồng Hắc Niệm tạo thành âm thanh nghe như tiếng thủy tinh tan vỡ rồi mũi tên cũng nát vụn và lướt về phía Dương, bị Nghịch Thiên kiếm hấp thu sạch sẽ, còn luồng Hắc Niệm sắc bén vẫn lao thẳng đến, lướt xuyên qua não Ngô Pháp và chém đứt cả kết giới của gian phòng.

Ngô Pháp quỳ gục xuống, thứ bị chẻ đôi không phải lão mà là tinh thần của lão... Không chết, nhưng Ngô Pháp sẽ trở thành một lão già điên điên dại dại.

Xử lý xong Ngô Pháp, Dương cố sức tạo ra một đốm lửa nhỏ đưa đến gần ga trái giường để làm ga giường bắt lửa bùng cháy rồi tiến đến bế Phương Trang lên tay.

Ôm chặt lấy cổ Dương, Phương Trang khẽ mắng: "Đê tiện!"

"A? Sao lại chửi ta?" Dương ngạc nhiên.

"Còn hỏi! Người là Võ Phi Dương, tại sao lại giả làm Bình Thường, còn ra vẻ ngây thơ làm ta uống công dạy..."

Dương phì cười: "Mẹ vợ xinh đẹp ơi, con rể mẹ thật sự gặp vấn đề về trí nhớ nên thỉnh thoảng mới nhớ ra... Vậy nên mong mẹ tiếp tục dạy dỗ..."

"Xấu xa!" Phương Trang mắng yêu rồi ngược lên hôn nhẹ vào môi

Dương khiến hấn sững ngất ngây, thậm chí còn nổi máu muốn "học hỏi" thêm phát nữa, nhưng vấn đề cấp bách hiện giờ là làm sao thoát đi mà không bị nghi ngờ...

"Nhóc! Lên nhanh!"

Đúng lúc Dương đang lo lắng thì từ lối ra, Vô Thanh thò đầu xuống ngoắc hấn...

Chương 209: Băng Sơn Tuyết Lâm

Theo tiếng gọi của Vô Thanh, Dương bế Phương Trang rời khỏi mật thất.

"Cứ để lão ở đó! Sẽ có người đến cứu nhanh thôi." Vô Thanh nói khi thấy Dương nhìn lại Ngô Pháp.

Rời khỏi gian phòng đi về hướng phòng Phương Trang một đoạn thì Dương bắt đầu chóng mặt, vội đặt Phương Trang xuống và nói: "Cháu sắp trở lại thành Bình Thường rồi! Mọi chuyện còn lại xin nhờ..."

Dương nhìn Vô Thanh, nở nụ cười ấm áp và nói tiếp: "Nhờ cậu lo liệu..."

Vô Thanh có chút giật mình, hẳn chưa từng nói cho Dương biết thân phận mình, tuy gương mặt hẳn có chút giống Diễm nhưng cũng khó có thể đoán ra.

Vô Thanh không biết rằng, trong cái đêm hẳn cản đường Linh cho Dương hành sự, Dương tất nhiên tò mò vì sao dì Linh không tiếp cứu và đã biết thân phận và hình dáng gã từ Google.

Nhưng tại sao Dương biết nào có quan trọng, đã rất lâu không tiếp xúc với người thân, một tiếng cậu ấm áp là quá đủ để khiến Vô Thanh không thể nghĩ điều gì khác.

Rồi Dương nháy mắt với Phương Trang: "Bình Thường phải nhờ mẹ

dạy dỗ thêm rồi..."

Phương Trang đỏ mặt, định mắng một câu thì Dương đã nhắm mắt rồi lại mở mắt, nét mặt ngây ngô hẳn ra, hẳn nhìn Phương Trang và Vô Thanh rồi vui mừng nói: "Phu nhân, người không sao rồi? Hộ pháp, cảm ơn ngài đã cứu mạng!"

Vô Thanh và Phương Trang nhìn Bình Thường rồi cùng nhìn nhau và lắc đầu, khoảng cách giữa dâm tặc và thẳng khờ hóa ra chỉ là cái chớp mắt.

Thấy Bình Thường thiếu điều muốn quỳ lạy mình như thánh sống, Vô Thanh xua tay: "Được rồi, đi theo ta nhanh nào! Phương Trang phu nhân, người cứ trở về phòng và xem như chưa có gì xảy ra!"

Thấy cách giải quyết của Vô Thanh có phần quá đơn giản, Phương Trang lo lắng hỏi: "Có ổn không..."

Vô Thanh gật đầu: "Lão Ngộ Pháp mưu đồ làm chuyện xấu, lại sợ bị ám sát nên làm gì, gặp ai cũng tuyệt mật, lại chọn nơi vắng vẻ không người như thế này nên ngoài chúng ta ra không ai thấy gì đâu, ta đã dò xét khu này rồi. Hơn nữa..."

Vô Thanh không nói tiếp vì Phương Trang và Bình Thường không nên biết, rằng trong lúc vòng vo câu giờ cho Bình Thường hành sự, Vô Thanh đã nghe Ngộ Pháp tiết lộ về sự âm thầm tranh đoạt ngôi vị Đại trưởng lão, và kẻ sai người ám toán Ngộ Pháp rất có thể là chấp pháp trưởng lão Ngộ Sát.

Chia tay Phương Trang xong, Vô Thanh tóm áo Bình Thường chạy như lướt gió trên mái nhà, được một đoạn thì gã ném Bình Thường xuống trước một tòa nhà lớn rồi mắng té tát: "Thằng chết bầm! Bảo người đi lấy bia, lại dám cầm lệnh bài của ta đi cua gái! Đánh người

như vậy là đáng tội chưa?"

Bình Thường run như cầy sấy, những gì Vô Thanh nói là đúng nên hắn tưởng gã giận thật chứ không biết là để lý giải cho cái sự te tua của hắn hiện tại để tránh bị nghi ngờ, Bình Thường đập đầu rối rít: "Hộ pháp tha tội, đệ tử sai rồi, hu hu..."

Vô Thanh đá nhẹ một cái vào vai Bình Thường, nhưng nhờ Phong linh lực gây ra gió bụi khiến người xung quanh lầm tưởng đó là một cú đá mang linh lực mạnh mẽ: "Còn không mau vào lấy bia!"

"Dạ dạ..."

Bình Thường run như cún, vội chạy vào tòa nhà sau lưng, cũng chính là kho thực phẩm của bang, nơi nhiều người đang đứng xem và cười cợt Bình Thường mà không hề biết rằng họ đã bị Vô Thanh biến thành nhân chứng cho cháu trai của gã...

Cũng ở khu vực chính tông, trong tòa chấp pháp điện, nơi cai quản, điều tra và thi hành án của Vô Lực bang.

Siêu Phàm gõ cửa xin phép rồi bước vào gian phòng của chấp pháp trưởng lão Ngộ Sát.

Ngộ Sát đang xếp bằng niệm kinh, nghe Siêu Phàm bước vào liền dừng niệm và hỏi: "Có chuyện gì?"

Siêu Phàm đáp: "Suư phụ, đệ tử có một thỉnh cầu..."

Đệ tử chân truyền sẽ được bang chủ và các trưởng lão đích thân giảng dạy, và Siêu Phàm là đệ tử của trưởng lão Ngộ Sát.

"Thỉnh cầu? Lạ nha, ngươi thỉnh cầu suư phụ chuyện gì?"

Siêu Phàm áp úng: "Dạ, chuyện này liên quan đến quy định của bang..."

"Cứ nói."

Siêu Phàm nói: "Chắc sư phụ biết chuyện về Mai Linh sư muội..."

Ngộ Pháp gật đầu: "Tất nhiên, người muốn cưới con bé, muốn nhờ ta làm mai mối hả?"

Siêu Phàm cười khổ: "Sư phụ, còn phải tìm hiểu nhau nữa chứ!"

"Cần gì chứ! Vô lực bang không cấm tửu sắc, không cấm sát sinh, người thích thì cứ cưới về rồi tìm hiểu, chán thì bỏ. Được làm vợ của đệ tử ta dù vài ngày cũng là quá vinh hạnh rồi!"

Siêu Phàm lại cười khổ: "Sư phụ... Nếu cưới rồi bỏ thì danh dự của đệ tử ít nhiều sẽ tổn hại... Nên đệ tử định thử trước rồi tính..."

"Ừ cứ thử đi, con bé có luyện hồn nên chắc biết cách dùng linh lực tránh thai mà..."

"Nhưng mà nàng chưa thích con, nên con định nhân cơ hội chuyển hành hương đến Băng Sơn Tuyết Lâm sắp tới, nhờ sư phụ ghép cặp đệ tử với nàng để tiện bề tìm hiểu nhau..."

"Hay đó! Băng Sơn Tuyết Lâm thì còn gì lãng mạn bằng! Nhưng mà..."

Câu trước khiến Siêu Phàm mừng rơn, câu sau làm hắn hụt hẫng:

"Nhưng mà Mai Linh vẫn là đệ tử tục gia, do đó, người quyết định con bé được tham gia hay không và ghép cặp với ai là quyền của họ

pháp Vô Thanh."

"Nhưng..."

"Nhưng nhị cái gì, Mai Linh được chuyển đến khu chính tông nhưng vẫn là đệ tử tục gia, quy định là quy định, muốn sửa cũng được nhưng chờ bang chủ duyệt xong thì đã qua lễ hành hương mất rồi!"

"Người cũng đừng lo, đích thân lão sẽ bảo Vô Thanh cho Mai Linh ghép cặp với người!"

Siêu Phàm mừng hết lớn: "Cảm ơn sư phụ!"

Đúng lúc này thì có người chạy vào báo: "Thưa trưởng lão, xảy ra cháy ở phòng của trưởng lão Ngô Pháp."

"Vậy sao? Chắc thằng già lại muốn đổi nhà to hơn." Ngô Sát lắc đầu.

"Trưởng lão Ngô Pháp được cứu kịp thời, nhưng hình như tinh thần có chút vấn đề... Giờ ngài ấy cứ điên điên dại dại..."

Ngô Sát lập tức bật dậy, lão cười kích động: "Thật chứ? Để ta đến xem!"

Ngô Sát vội vã đến hiện trường, nơi gian nhà của Ngô Pháp đã cháy đen, khói bốc nghi ngút.

"Trưởng lão!" Đám đệ tử của chấp pháp điện đang điều tra cúi chào khi thấy Ngô Sát đến.

"Ngô Pháp đâu?"

"Dạ... đằng kia ạ..." Tên đệ tử chỉ tay về phía có một tên đệ tử đang

khom người với vẻ mặt sợ hãi, nhìn kĩ mới thấy có một người te tua đang ôm tên đệ tử từ phía sau và ra sức đẩy hông như đang làm chuyện mà ai cũng biết là chuyện gì đấy với tiếng cười khoái trá điên loạn.

Là Ngô Pháp, tên đệ tử vùng thoát ra thì lão liền xông vào nạn nhân mới để đẩy hông lia lịa với vẻ mặt phê pha như thật.

"Hắn bị gì vậy?" Ngô Sát cố nín cười hỏi.

Tên đệ tử tra án đáp: "Bọn đệ tử không rõ... Chỉ biết khi cứu ra thì trưởng lão Ngô Pháp đã như vậy..."

"Có ai hay vật gì khả nghi không?"

"Dạ, phát hiện một tầng hầm trong phòng, tuy đã cháy rụi nhưng có dấu vết một chiếc giường đôi và còn lại một vài lọ thuốc lạ..."

Tên đệ tử đưa những lọ thuốc cho Ngô Sát xem, lão ngửi sơ liền biết đây là thuốc kích dục (không phải nhờ hiểu biết rộng đâu, mà do xài rồi nên biết).

"Còn dấu vết hay nhân chứng nào không?" Ngô Sát hỏi.

"Dạ không có..."

"Được rồi, đây là thuốc kích dục, kết hợp dấu vết trong mật thất thì có thể tạm thời kết luận Ngô Pháp hoang dâm quá độ dẫn đến dâm niệm phát tác nên hóa điên. Tuyệt đối giữ bí mật này để tránh ảnh hưởng danh dự cả bang."

Vấn đề đương nhiên không thể kết luận đơn giản đến vậy, nhưng Ngô Pháp là đối thủ Ngô Sát muốn trừ khử nên lòng lão đang mừng

thầm, điều lão đang muốn là ăn mừng chứ không phải tra án. Lão nghĩ sẽ có lúc Ngô Pháp tỉnh lại và mọi chuyện phơi bày mà không cần lão khổ công điều tra, và khi đó danh dự Ngô Pháp đã sụp đổ, không còn khả năng tranh quyền đoạt vị với lão...

"Giờ thì đi lo chuyện gái gú cho Siêu Phàm..." Ngô Sát vui vẻ nghĩ thầm.

Lúc này thì Vô Thanh và Bình Thường đang ôm bia trở về khu tục gia, nhưng chỉ mang theo hai thùng bia.

"Hộ pháp, sau chỉ lấy hai thùng?" Bình thường tò mò hỏi.

Vô Thanh đáp: "Ta phạt người cái tội mê gái bỏ bạn nhậu đó! Mỗi tuần phải đi lấy bia cho ta ít nhất một lần."

Bị phạt nhưng Bình Thường mừng rơn, vậy là tuần nào hẳn cũng có cơ hội gặp gỡ mẹ con Mai Linh rồi!

Bình Thường không biết đây chính là chủ ý của Vô Thanh.

Nhìn đứa cháu vui mừng ra mặt, Vô Thanh nốc một ngụm bia nhớ lại quá khứ, cái thời mà hẳn chỉ là một thằng Linh Sĩ trẻ trâu...

"Ta sẽ mang chị Diễm trở về và táng vêu đầu thằng Thiên!" Thằng bé Long Chúc Phong cầm chai bia hùng hồn tuyên bố giữa quảng trường Long Mẫu.

"Mụ nội! Mà tuổi tôm! Mà mà chưa đủ tuổi uống bia nha thằng ôn! Mụ nội nó!" Long Chúc Lô khi đó là một thanh niên anh tuấn mắng thằng em xối xả.

Phong hát cảm: "Cứ chờ xem! Em sẽ làm điều mà cả Long tộc không

ai làm nổi!"

Rồi hấn lên trốn khỏi Long Thành, gặp nạn suýt chết đuối, được một gia đình loài người cứu giúp rồi cứu mang...

Dòng hồi tưởng cắt ngang vì khi Vô Thanh và Bình Thường về đến sân tập luyện của tộc gia đệ tử, Ngô Sát trưởng lão và Siêu Phàm cũng đuối đến.

Trong lòng lo ngại rằng Ngô Sát truy ra hung thủ, nhưng Vô Thanh vẫn tỏ ra bình tĩnh: "Trưởng lão, có chuyện gì sao?"

Ngô Sát đang lảng lảng vì sự ngã ngựa của Ngô Pháp, cười hề hề nói: "Đến làm xui gia với ngươi đây! Ha ha..."

"Xui gia?" Vô Thanh và đám đệ tử đang tập luyện cùng tò mò.

Ngô Sát đáp: "Là Siêu Phàm này, ta muốn hỏi cưới con bé Mai Linh của khu tộc gia cho hấn!"

Cả bầu trời trước mắt Bình Thường như sụp đổ, thôi rồi, trưởng lão đã lên tiếng thì hộ pháp làm sao dám cãi...

Nhưng Vô Thanh phì cười: "Hóa ra trưởng lão biết giỡn, ta cũng làm hộ pháp và tên Thanh, nhưng không phải cha của Mai Linh."

Ngô Sát vừa cười vừa gật gù: "Ta biết... Thật ra ý ta là muốn hộ pháp cho phép Siêu Phàm dẫn dắt Mai Linh trong cuộc hành hương sắp tới..."

"Hành hương?"

Bình Thường đang thắc mắc thì Đỗ Đạt đến vỗ vai hấn và giải thích:

"Hành hương là hành trình chứng tỏ lòng thành kính đến đức Phật, nhưng chuyến hành hương của đệ tử Vô Lực bang thực chất là một chuyến dã ngoại, cứ nửa năm sẽ diễn ra một lần. Địa điểm hành hương là một bí cảnh có tên là Băng Sơn Tuyết Lâm, cảnh đẹp như tiên cảnh, nghe đồn đây còn là nơi ở của Nữ Thần Băng Giá đó!"

"Đẹp như tiên cảnh?" Bình Thường hoang mang, nếu vậy thì dù không có tình ý, đi cùng nhau ở nơi này cũng phải sinh tình, thôi rồi, hấn mất sư tử rồi..."

"Được! Ta sẽ cho Mai Linh tham gia!"

Vô Thanh hộ pháp gật đầu xác nhận khiến mọi hy vọng của Bình Thường tiêu tan: "Cũng phải thôi, một hộ pháp đâu thể vì tên phế vật như hấn mà đắc tội với trưởng lão..."

"Cùng với Bình Thường!"

Vô Thanh hộ pháp nói tiếp, và Bình Thường hoàn toàn suy sụp: "Thôi rồi, Mai Linh sư tử sẽ hành hương cùng với tên Bình Thường kia... Ủa? Bình Thường là mình mà?"

Không thể tin vào tai mình, Bình Thường nhìn Vô Thanh, và nhận ra rất nhiều người, kể cả Siêu Phàm cùng trưởng lão cũng đang nhìn Vô Thanh.

Siêu Phàm còn tưởng Vô Thanh gọi nhầm tên mình nên vội nhắc: "Thưa hộ pháp, đệ tử tên Siêu Phàm..."

Vô Thanh gật đầu: "Ừ vậy thì sao?"

Siêu Phàm đáp: "Ngài gọi nhầm tên..."

Vô Thanh đảo mắt: "Ta biết Phàm cũng có nghĩa là bình thường, nhưng ta đâu có nhầm, ta nói rất rõ ràng: Mai Linh và Bình Thường sẽ cùng nhau đại diện đệ tử tục gia tham dự cuộc hành hương!"

Bình Thường như lên mây, còn Siêu Phàm như rớt xuống vực: "Không thể nào! Hộ pháp, ngài thiên vị!"

Vô Thanh đảo mắt sang Ngô Sát và hỏi: "Trưởng lão, ta tưởng ta có toàn quyền chọn lựa để đệ tử tục gia tham dự cuộc hành hương? Hay trong lúc ta đi lạc đã đổi luật?"

Bị Vô Thanh không nể mặt, Ngô Sát nén căm giận gật đầu: "Luật vẫn như cũ... Nhưng mà, mong hộ pháp nể mặt..."

Vô Thanh ra vẻ khó xử: "Trưởng lão, ngài là chấp pháp trưởng lão, đại diện cho quy định và công lý của bang, làm sao ta không dám nể mặt, nếu ta làm trái quy định mới là không nể mặt ngài đó, có đúng không?"

"Hay! Hay lắm Vô Thanh!" Lập luận của Vô Thanh khiến Ngô Sát không còn gì để nói, đành nuốt cục tức bỏ về.

"Sur phụ..." Siêu Phàm tức muốn khóc mà không thể làm được gì Vô Thanh, đành chuyển ánh mắt sang Bình Thường đe dọa: "Mày liệu hồn!"

Dọa xong, thấy ánh mắt của Vô Thanh, Siêu Phàm hoảng sợ vội chạy theo Ngô Sát.

Khi hai thầy trò Ngô Sát đi khuất, đám đệ tử tục gia hoan hô rân trời: "Hoan hô! Có hộ pháp trở về thì đệ tử tục gia chúng ta không sợ bị bắt nạt nữa!"

Đỗ Đạt cũng bật cười: "Hộ pháp ác thật, lấy Bình Thường ra làm nhục Siêu Phàm... Làm Siêu Phàm còn tưởng ngài nói thật..."

Vô Thanh nốc một ngụm bia rồi nói: "Không! Ta nói thật đó! Lần này Bình Thường sẽ đi cùng Mai Linh, tất nhiên là nếu cô bé đồng ý!"

Đám đệ tử bật ngựa hàng loạt, còn Bình Thường té xỉu cái oạch.

Chương 210: Đệ Tử Chân Truyền Thứ Bảy

Nói là làm, sau khi tuyên bố trước mặt trưởng lão Ngô Sát, Vô Thanh liền sai người đến báo tin cho Mai Linh.

Mai Linh không có vấn đề gì đáng ngại sau khi bị bắt cóc, nhưng nàng vẫn giam mình trong phòng, lòng suy nghĩ mãi về cảm giác đêm qua, những gì nàng nói với Bình Thường trước đó chưa phải là tất cả, thật ra trong lòng nàng vẫn còn một gút mắc.

Phương Trang gõ cửa rồi bước vào phòng, mang theo lá thư mời của Vô Thanh: "Con gái, hộ pháp Vô Thanh của khu tục gia gửi thư mời con tham gia chuyến hành hương đến Băng Sơn Tuyết Lâm."

"Thật sao?" Mai Linh mừng rỡ, Việt Nam rất ít nơi có băng tuyết, khi nghe kể về Băng Sơn Tuyết Lâm, nàng luôn ao ước được đến đó một lần nhưng chưa có cơ hội.

Phương Trang gật đầu: "Đúng vậy..."

Nhưng sau đó Mai Linh xị mặt xuống: "Có phải là đi cùng với tên Siêu Phàm đáng ghét kia không?"

Ban đầu ấn tượng của Mai Linh đối với Siêu Phàm khá tốt, nhưng sau khi thấy gã bắt nạt Bình Thường rồi nói xấu Võ Phi Dương đã khiến nàng gán Siêu Phàm vào loại thành phần bất hảo.

Phương Trang hiểu tâm tính con gái, nàng mỉm cười trêu: "Người ta là thiên tài của Vô Lực bang này, được đi cùng hẳn là vinh dự lớn

đó!"

Mai Linh bĩu môi: "Thà đi với Bình Thường còn hơn!"

Bình Thường và Siêu Phàm, hai cái tên hoàn toàn đối lập, nhưng Mai Linh cũng không chắc chắn câu nàng nói chỉ để tỏ thái độ chán ghét Siêu Phàm hay là trong lòng nàng muốn đi cùng Bình Thường, nhưng nàng biết nàng không hề xem thường Bình Thường.

Phương Trang mỉm cười: "Vậy là đồng ý rồi nhé? Hộ pháp chọn Bình Thường đi cùng con."

"Dạ? Con chỉ nói đùa thôi mà?" Mai Linh bất ngờ và lúng túng.

Phương Trang ngồi xuống bên cạnh con gái và nói: "Lúc nãy cha có nói thẳng bé đó đến gặp con, mẹ cũng đã gặp nó rồi..."

"Dạ, thì sao hả mẹ?" Mai Linh tròn mắt hỏi.

"Khướu giác của Linh Miêu khá tốt so với người thường, mẹ đã ngửi ra mùi trên áo đứa bé rất giống mùi lạ trên thân trước của con đêm qua, chắc con cũng nhận ra đúng không?"

Mai Linh khẽ gật đầu: "Rằng người công con đêm qua rất có thể chính là Bình Thường..."

Im lặng thêm một lúc, nàng buồn bã nói tiếp: "Con có cảm giác hấn chính là Võ Phi Dương."

Đó là cảm giác của Mai Linh đối với Bình Thường, chứ không phải cảm giác "có chút liên quan" như nàng nói với hấn trước đó.

Vẻ mặt Mai Linh có chút buồn tủi: "Có phải là hấn không mẹ? Tại sao

hắn cứ thích giả làm kẻ vô danh? Lần trước hắn khiến con xem thường, rồi đến khi con nhận ra sự thật thì hắn lại rời đi khiến con phải hối hận. Lần này hắn khiến con thương hại, rồi chắc chắn sẽ có lúc hắn lại ra đi lần nữa, vì Vô Lực bang không đủ lớn cho hắn tung hoành..."

Phương Trang xoa đầu Mai Linh: "Con gái ngốc, biết chắc chắn hắn sẽ ra đi thì trước đó con phải biến bản thân thành nơi hắn muốn trở về... Còn về chuyện Bình Thường có là Võ Phi Dương hay không thì con phải tự tìm hiểu lấy, linh cảm không phải lúc nào cũng đúng, nhưng nếu đã tin thì hãy theo đuổi đến cùng..."

"Vậy nếu đến cuối cùng phát hiện ra hắn không phải..." Mai Linh đắn đo.

Phương Trang đáp: "Nếu con có thể theo đuổi đến cùng thì chuyện hắn là ai đã không còn quan trọng..."

Dưới màn đêm yên tĩnh, Bình Thường nằm trần trọc mãi mà không thể ngủ dù đã mệt mỏi sau những biến cố liên tục xảy ra...

Chợt Bình Thường giật mình vì bị một bàn tay chặn miệng sau đó lôi hắn ra khỏi phòng mà không một tiếng động.

"Là ta!" Vô Thanh nói sau khi mang Bình Thường đến chỗ vắng.

"Hộ pháp, có chuyện gì ạ?" Bình Thường hú vía.

"Đã chọn người tham gia hành hương rồi, đương nhiên không thể để người làm mất mặt ta." Vô Thanh nói.

"Dạ?" Bình Thường còn chưa rõ ý của gã.

"Từ giờ đến lễ hành hương còn hai tuần, mỗi đêm vào giờ này cứ đến đây."

"Để làm gì ạ?" Bình Thường hỏi.

"Huấn luyện địa ngục!" Vô Thanh đáp.

"Huấn luyện địa ngục?" Bình Thường trợn mắt ngạc nhiên, sau đó quỳ sụp xuống dưới chân Vô Thanh và nói: "Đệ tử xin được tiếp nhận mọi dạy dỗ của hộ pháp! Ông này cả đời không quên!"

Ngửa cổ nốc một ngụm bia, Vô Thanh ném xuống trước mặt Bình Thường một vật lấp lánh, là một chiếc nhẫn không gian.

"Cho người!"

Bình Thường cầm lấy chiếc nhẫn, trong lòng khó hiểu xem xét rồi kinh ngạc: "Đây... chẳng lẽ là... nhẫn không gian?"

"Đúng vậy, thứ này ta dùng hồi nhỏ, nhẫn xoàng thôi, đủ chứa vài quyển sách, quần áo, thức ăn và thanh kiếm của người!"

Gọi là xoàng, nhưng đối với thằng kiết xác như Bình Thường lại là cả một kho tàng, trong lòng hấn lúc này, Vô Thanh hộ pháp là một vị Bồ Tát giả làm bợm nhậu để cứu nhân độ thế...

"Hộ pháp... thứ này quý giá quá, đệ tử không dám..."

"Cứ giữ lấy, còn nhiều lời nữa ta cấm người bèn mặng đến khu chính tông!"

"Ặc! Dạ... vậy đệ tử xin ghi nhận và hứa sẽ đền đáp ân này! Nhưng mà... cái này dùng sao vậy ạ?"

"Mang nhẫn vào cái thứ giữa hai chân người cho nó nhận chủ!"

Vô Thanh nói đùa nhưng Bình Thường ngây thơ tưởng thật, liền dạ một cái rồi vạch quần đút thử vào rồi hoảng hốt: "Thưa hộ pháp... không vừa..."

Vô Thanh vỗ trán cái bẹp, thật ra Bình Thường không phải ngu ngốc mà do đã quá tôn thờ Vô Thanh nên gã nói gì hắn cũng nghe.

Thế là Vô Thanh đành phải chỉ cho Bình Thường cách dùng nhẫn không gian, cũng may là dùng nhẫn này chỉ tốn ít linh lực và Bình Thường cũng vừa hay dùng được một chút linh lực đủ để cất và lấy những thứ lặt vặt.

Chỉ xong, Vô Thanh ném cho Bình Thường vài quyển sách: "Đây, cất vào khi nào rảnh thì đọc."

Bình Thường xem sơ qua những quyển sách, bao gồm vài cuốn kinh Phật, kỹ năng dùng niệm và cả cách luyện Kim Cang Thể, rồi ngạc nhiên nói: "Thưa hộ pháp, đệ tử chỉ là Tiểu Tăng, làm sao học nổi những thứ này?"

Vô Thanh nhún vai: "Tùy người! Cất vào nhẫn đi!"

Bình Thường gắng sức lắm mới cất được đồng sách cùng thanh kiếm vào nhẫn, sau đó hắn bị Vô Thanh túm áo chạy lướt đi như gió về hướng khu chính tông.

Nhưng Vô Thanh không vào khu chính tông mà đánh vòng ra sau núi.

Tò mò, Bình Thường hỏi: "Thưa hộ pháp, chúng ta đang..."

"Vào cấm địa!"

"Ặc!" Bình Thường giật mình, cấm địa bang là nơi chỉ cho phép đệ tử chân truyền và các hộ pháp, trưởng lão hoặc bang chủ vào.

"Đừng lo!" Vô Thanh trấn an khi gã dừng lại trước một vách núi.

Trời tối đen nên Bình Thường không nhìn rõ trên vách núi có một khe nhỏ, Vô Thanh lấy thẻ hộ pháp ra quẹt nhẹ vào khe, khe nứt liền tỏa ra ánh sáng vàng kim rồi như tan ra, Vô Thanh liền kéo Bình Thường vào trong.

Bình Thường theo Vô Thanh đi qua một cái hang sâu, rồi đến một gian phòng hình bán cầu rộng lớn, ở giữa phòng có một tòa tháp nhỏ tỏa ra ánh sáng vàng rực, ánh sáng phát ra từ những hạt ngọc nhỏ màu vàng kim đính trên khắp tòa tháp.

"Đó là..." Bình Thường tò mò.

Vô Thanh giải thích: "Xá Lợi! Những cao tăng cấp Hòa Thượng trở lên khi viên tịch sẽ được hỏa táng. Niệm mạnh mẽ của họ sẽ không bị lửa đốt mà tích tụ thành những viên ngọc Xá Lợi kia. Người luyện niệm trong phạm vi phát quang của Xá Lợi sẽ được hỗ trợ rất lớn."

Lúc Vô Thanh đang giảng giải, Bình Thường giật mình vì không biết từ lúc nào mà có thêm người bên cạnh, nhìn sang mới thấy đây là một lão già trọc đầu, lão nói: "Vô Thanh, đã lâu không gặp."

Vô Thanh cười xề xòa: "Lúc ta đi lạc lão có thèm tìm về đâu mà bảo!"

Sau đó lão già quay sang nhìn Bình Thường: "Nhóc Bình Thường của khu tục gia này chưa đủ tư cách vào nơi đây nha!"

Nhìn mặt lão già rất hiền từ, nhưng Bình Thường lại cảm thấy run sợ: "Đệ tử..."

Nhưng lão già trấn an: "Ta không trách ngươi, Vô Thanh dám dẫn ngươi vào nghĩa là từ bây giờ ngươi đã có tư cách!"

"Dạ?" Bình Thường lại kinh ngạc.

Lão già quay sang hỏi Vô Thanh: "Đứa nhóc này rất quái lạ nha! Ta chờ xem ngươi đánh đổi có đáng giá hay không..."

"Đánh đổi?" Càng lúc Bình Thường càng không hiểu.

Vô Thanh xoa đầu Bình Thường và đáp lời lão già: "Không quan tâm!"

Lão già gật đầu: "Được! Đưa lệnh bài đây!"

Vô Thanh đưa hộ pháp lệnh cho lão già, cầm tấm lệnh bài trên tay, lão già thở dài: "Ài... Già rồi, sửa cái thẻ cũng phát mệt!" Nói xong, lão nhắm mắt lại, bàn tay cùng tấm thẻ tỏa ra ánh sáng vàng kim rồi tấm thẻ dần dần biến đổi hình dạng, từ hộ pháp lệnh đổi thành trường lão lệnh.

Nghĩa là Vô Thanh đã lên chức trường lão, Bình Thường kinh ngạc đến há mồm.

Trao thẻ cho Vô Thanh, lão già nhìn sang Bình Thường: "Đưa tay ra nào!"

Bình Thường ngây dại làm theo, lão già chụp lấy tay hắn và bắt đầu nhắm mắt, lặp lại hành động lúc nãy nhưng ánh sáng mạnh mẽ hơn,

và khi lão buông tay, mồm Bình Thường cũng muốn rơi xuống đất theo, vì phát hiện trên tay là một tấm lệnh bài, chân truyền lệnh thứ bảy!

Và Bình Thường lập tức quỳ xuống dập đầu lia lịa: "Đệ tử bất kính, mong người tha tội!"

Hóa ý niệm thành vật chất, đây là điều mà ngay cả Hòa Thượng cũng không thể làm, không khó để Bình Thường đoán ra lão già này là một vị Bồ Tát hoặc La Hán, thậm chí còn có thể là cấp cao hơn, đức Phật!

Hóa ra trong Vô Lực bang tồn tại một cao nhân ẩn dật...

Lão già cười hiền từ: "Được rồi, đứng lên đi, con trai ta rất thích người đó..."

"Con trai người?" Lại thêm một điều khiến Bình Thường ngạc nhiên.

Lão già gật đầu: "Hắn bảo người thường mang trứng đến cho hắn ăn, và kiên nhẫn nghe hắn kể những câu chuyện mà người khác cho là nhảm nhí..."

Giờ thì Bình Thường đã hiểu, rằng người mà cao nhân nói đến là lão già lao công kia.

Lão già thở dài: "Hắn vốn là một thiên tài hoành hành một thời, sánh ngang với Vô Địch của Cường Dương cung, nhưng gặp nạn rồi mất đi khả năng tu luyện... Mấy năm trước hắn muốn rời bang ra ngoài du ngoạn rồi bị trúng gió suýt lìa đời, may là được Vô Thanh ra tay cứu sống."

"Để tạ ơn cứu mạng con trai, ta đã hứa đáp ứng Vô Thanh ba điều

kiện, một là giúp hấn giải trừ thù hận trong lòng, còn hai và ba..."

Lão già nhìn sang Vô Thanh, gã lúc này đang ngửa mặt nốc bia:
"Chính là hai việc vừa rồi, đưa hấn lên chức trưởng lão rồi cho người làm đệ tử chân truyền thứ bảy của bốn bang."

Lần này thì Bình Thường muốn bật khóc, hai điều kiện từ một vị cao nhân, vậy mà Vô Thanh lại sẵn sàng đánh đổi cho hấn, trong lòng Bình Thường thầm nhủ, nếu hấn biến thành con gái thì nguyện nâng khăn sửa túi cho gã suốt đời...

"Thôi, ta đi đây..." Lão già vừa cười vừa lắc đầu rồi lom khom đi vào một trong các lối đi khắp xung quanh gian phòng.

"Người cũng vào một đường để chuyên tâm luyện đi!" Vô Thanh phát tay nói, gã biết Bình Thường đang rất cảm động nhưng gã không thích cảnh này.

"Dạ..."

Bình Thường muốn nói lời cảm ơn và thề non hẹn biển gì gì đó, nhưng chợt có tiếng quát: "Bình Thường! Ai cho người vào đây!"

Là Siêu Phàm cùng với sư phụ hấn, Ngộ Sát.

Ngộ Sát đang cay cú Vô Thanh, thấy gã phạm luật liền mừng húm:
"Vô Thanh, để xem lần này người giải thích thế nào?"

Vô Thanh và Bình Thường cùng giơ lệnh bài lên, Ngộ Sát và Siêu Phàm ngã bẹp xuống đất.

Hết chương 210

Chương 211: Dị Sư

Chúng kiến lệnh bài chân truyền lệnh số 7 trên tay Bình Thường, mắt Siêu Phàm trợn trắng khó tin, khó tin vì để được chọn làm đệ tử chân truyền của Vô Lực bang, ngoài tài năng thiên bẩm còn phải trải qua quá trình thử thách suốt nhiều năm trời, kết hợp với sự hậu thuẫn mạnh mẽ của hai vị trưởng lão, một là trưởng lão Chấp pháp điện Ngộ Sát, hai là trưởng lão Y điện Siêu Thị Tiên Kiếm (trong Vô Lực bang có tin đồn bà là em ruột của ông nội Siêu Phàm nên cất nhắc Siêu Phàm nhưng bà bác bỏ và khẳng định không có người thân trong Vô Lực bang). Vậy mà Bình Thường, tên phế vật gia nhập Vô Lực bang nửa năm, chỉ là một đệ tử tục gia hèn mọn không có chút gia thế mà đạt được cái vinh dự lớn lao này để sánh ngang với thiên tài như Siêu Phàm, thật sự Siêu Phàm không tiêu hóa nổi...

"Là giả! Chắc chắn là giả!" Siêu Phàm chỉ thẳng vào mặt Bình Thường và đắc thắng nói: "Ta nhớ rồi! Người từng thấy chân truyền lệnh của ta nên dựa theo đó làm thẻ giả!"

"Im miệng!" Ngộ Sát quát lên khiến Siêu Phàm giật mình, lão nghiêng răng ngấn cơn ghen tức trong lòng, cũng như Siêu Phàm đối với Bình Thường, Ngộ Sát đối với Vô Thanh cũng là cảm giác ghen tị bất mãn. Ngộ Sát khi còn là đội trưởng đội đệ tử chấp pháp từng bị kết tội những nhiều tham ô tiền của các đệ tử, bị cách chức và đuổi khỏi Vô Lực bang, nhưng lão chạy chọt trở lại Vô Lực bang lần nữa và dùng pháp danh Ngộ Sát để che giấu quá khứ. Nhờ có ý thức phấn đấu, sau nhiều năm không ngừng nỗ lực đầu tư phong bì quà cáp, mua được nhiều thành tích thi đua khen thưởng, được bêu tên trên cột cờ mỗi sáng thứ hai hàng tuần... nên đã được lên chức hộ pháp, sau đó rất lâu mới đạt đến ngôi vị chấp pháp trưởng lão, vậy mà Vô

Thanh vào bang không lâu đã lên chức hộ pháp, rồi chỉ sau vào năm cống hiến thì ít, rong chơi ăn nhậu thì nhiều đã lên chức trưởng lão.

Khác với Siêu Phàm, Ngộ Sát biết sự tồn tại của nhân vật có quyền hơn cả bang chủ đang ẩn tu trong cấm địa này, nên cũng biết lệnh bài của Vô Thanh và Bình Thường là thật, và biết do chính người đó ban cho. Vậy nên không còn nghi ngờ gì về chuyện Vô Thanh trở thành trưởng lão tục gia đầu tiên và Bình Thường cũng trở thành đệ tử chân truyền tục gia đầu tiên.

Hiểu biết hơn Siêu Phàm và cũng tinh táo hơn Siêu Phàm, Ngộ Sát tự trấn tĩnh sau phút kinh ngạc rồi cười nhạt với Vô Thanh: "Không biết ngươi dùng cách nào để mua được hai cái chức kia, nhưng nhớ cho kỹ, đi đêm thì phải đi cho kín đáo, để lộ ra thì nhục nhã lắm..."

"Còn nữa, đừng tưởng có được cái chức trưởng lão thì có thể huấn luyện ra thiên tài, và dù được đãi ngộ như đệ tử chân truyền thì cóc ghè cũng không thể hóa rồng đâu!"

Nói xong, Ngộ Sát dẫn Siêu Phàm đi vào một lối khác, Vô Thanh chả để những câu của lão lọt vào tai nên sắc mặt không đổi, dẫn Bình Thường đi chọn một gian phòng trống.

Khi Bình Thường và Vô Thanh vào phòng, một cánh cửa đá liền tự động khép lại bịt kín căn phòng nhưng những luồng niệm màu vàng lấp lánh vẫn tỏa được vào phòng, lý do vì niệm phát sáng nhưng không phải niệm là ánh sáng, ánh sáng bị vật chất ngăn cản nhưng niệm mạnh mẽ có thể đi xuyên qua vật chất.

Đưa Bình Thường vào phòng, Vô Thanh nói: "Được rồi, ngươi luyện đi, nhớ kĩ khi nghe ba tiếng chuông dài nghĩa là trời đã sáng, phải rời khỏi cấm địa trở về khu tục gia, ban ngày tháp Xá Lợi sẽ mạnh mẽ hơn, đệ tử có niệm yếu như ngươi có thể bị niệm từ Xá Lợi tác động

làm thay đổi tính cách, thậm chí là tẩu hỏa trở thành điên điên khùng khùng."

"Dạ, đệ tử sẽ nhớ kĩ. Nhưng... đệ tử luyện gì trong này ạ?" Bình Thường lễ phép hỏi.

Vô Thanh đáp: "Hiện tại ta là sư phụ ngươi, nhưng đó chỉ là danh nghĩa để ngươi có được chức đệ tử chân truyền. Còn người chịu trách nhiệm dạy dỗ ngươi sẽ là người hiểu rõ ngươi nhất..."

Vô Thanh ngừng lại rồi hỏi: "Ngươi còn nhớ lúc bị Ngộ Pháp bắt giam cùng Phương Trang phu nhân, trước khi ngắt đi ngươi đã làm gì không?"

"Dạ?" Bình Thường vắt óc nhớ lại rồi đáp: "Có hai lần, lần đầu đệ tử la lên rồi bị lão niệm chú đánh ngắt, lần thứ hai đệ tử định dùng thanh kiếm..."

Vô Thanh gật đầu: "Ừ! Vậy thì dùng thanh kiếm, người chịu trách nhiệm dạy dỗ ngươi sẽ xuất hiện! Mà nhớ đừng gây chuyện, trong cấm địa này thì ta không đỡ nổi cho ngươi đâu! À đây, có thể ngươi cần thứ này,"

Nói xong, Vô Thanh ném cho Bình Thường một cây bút và quyển sổ rồi rời đi, để lại Bình Thường với muôn vàn nghi vấn, nhất là hai câu cuối, Bình Thường không biết câu này là Vô Thanh nhắc nhở một hấn khác chứ không phải hấn hiện tại.

Ngồi một mình trong gian phòng đá, Bình Thường lấy Nghịch Thiên kiếm ra quan sát rồi thử làm theo lời Vô Thanh, kích hoạt thanh kiếm bằng niệm của bản thân...

Dương mở mắt, nhớ lời Vô Thanh vừa dặn dò nên liền thu liễm Hắc

Niệm để tránh bị phát hiện, sau đó hấn ngời thử cảm nhận niệm tỏa ra trong khắp phòng và nhận ra những luồng niệm này đang bị hút về phía Nghịch Thiên kiếm cắm bên cạnh một cách chậm rãi.

"Thanh kiếm này giống như một cái lỗ đen vũ trụ!" Dương cảm thán, hấn có cả ký ức của Bình Thường nên biết thanh kiếm này có thể hút cả linh lực mang thuộc tính lẫn niệm, thanh kiếm này mang Hắc Niệm cùng 12 thuộc tính linh hồn nên Dương nghi ngờ rằng, thanh kiếm hút được cả thời gian và không gian, giống như tính chất của lỗ đen vũ trụ theo kiến thức Dương biết từ thế giới cũ.

Và từ những phát hiện từ Nghịch Thiên kiếm, Dương dần đoán ra thêm nhiều điều về Thuận Thiên kiếm: "Vậy thì Thuận Thiên có thể giống như lỗ trắng, thay vì hút mọi thứ vào thì lại đẩy mọi thứ ra."

"Vậy nếu cả hai thanh kiếm kết hợp lại như cũ thì sẽ thành cái gì?"

Dương không biết và cũng không tưởng tượng ra nổi, nhưng hấn suy luận rằng nếu lỗ đen và lỗ trắng kết hợp thì khả năng chia tách thế giới là hoàn toàn có thể, vậy nên thanh kiếm mà lão già lao công kể lại gần như chắc chắn là Thiên kiếm, một Thiên kiếm hoàn hảo lúc ban đầu chứ không phải Thiên kiếm mà Lạc Long Quân từng sử dụng.

Càng nghĩ càng nhức đầu, Dương lắc đầu xua tan tò mò rồi thử ngời xếp bằng luyện niệm theo những gì Bình Thường được học. Nhưng kết quả là hấn đầu hàng trong chưa đầy một phút, Dương không thể luyện niệm giỏi như Bình Thường.

"Bảo sao lão Phong lại nói mình dạy dỗ Bình Thường, lão biết rõ mình không thể tự luyện tốt bằng Bình Thường."

"Đành tự làm sư phụ của bản thân!" Dương thở dài và lắc đầu, lấy

những quyển sách trong nhẵn ra xem sơ qua một lượt rồi ghi ghi chép chép vào quyển sổ do Vô Thanh để lại.

Niệm từ tháp Xá Lợi vẫn chậm rãi cuốn vào Nghịch Thiên kiếm và dần tạo thành một cơn lốc xoáy vàng rực quanh thân kiếm, Dương quay sang nhìn và kinh ngạc trong giây lát rồi chuyển sang mừng rỡ, lý do niệm không bị hút trực tiếp vào lưỡi kiếm là vì niệm này mạnh mẽ hơn nhiều so với niệm của Ngô Pháp và gần đạt đến đẳng cấp của Hoàng Niệm, Hoàng Niệm và Hắc Niệm tương khắc, vì vậy nên nảy sinh xung đột và những luồng niệm từ Xá Lợi đang cố gắng kháng cự trước lưỡi kiếm Nghịch Thiên. Và sự kháng cự này khiến Bình Thường hưởng lợi, lượng niệm trong gian phòng này nhiều gấp hàng trăm lần các phòng khác nhưng vẫn ôn hòa vì bị Hắc Niệm ảnh hưởng, giống như nước nóng hòa vào nước lạnh thành nước mát hoặc nước ấm, nên Bình Thường có thể an tâm tu luyện mà không sợ bị tẩu hỏa, lại có thể tu luyện nhanh gấp hàng chục, thậm chí hàng trăm lần so với người khác...

Thời gian đạt được trạng thái lấy lại ký ức mà Dương tự đặt tên là thức tỉnh không còn nhiều, hẳn xem sơ qua các quyển sách, lại ghi chép rồi nhắm mắt...

Bình Thường mở mắt ra, hoàn toàn quên sạch những việc hắn đã làm trong trạng thái thức tỉnh. Nhìn quyển sổ và cây bút trên mặt đất, Bình Thường ngạc nhiên khi thấy trên bìa quyển sổ từ khi nào đã xuất hiện ra một dòng chữ to tướng: "Bí kíp của gái"

Bình Thường tò mò cầm quyển sổ lên, lật trang đầu tiên thì thấy một dòng chữ khác: "Muốn có người yêu hay muốn làm anh gái mưa? Tất nhiên là muốn có người yêu, nên cứ đọc tiếp trang kế!"

Bình Thường cảm thấy quái dị lại lật sang trang kế: "Nghịch Thiên kiếm đang tập trung niệm từ tháp Xá Lợi vào một chỗ, hãy cố gắng

tranh thủ cơ hội này chuyên tâm tu luyện để phát triển niệm của bản thân. Luyện đến gần sáng thì về phòng, sư huynh Đổ Đạt sẽ hỏi nên cứ nói thẳng là được trưởng lão Vô Thanh huấn luyện đặc biệt, sư huynh ban đầu sẽ khó tin, sau đó là có chút buồn tủi nhưng sư huynh sẽ vui mừng cho ngươi nên nhớ phải cảm ơn sư huynh và đừng an ủi, chỉ khiến sư huynh thêm buồn."

Đọc đến đây, Bình Thường kinh ngạc vì chỉ sau vài dòng, hẳn thấy rõ người viết ra những dòng này không những hiểu rõ Bình Thường mà còn biết rõ tính cách của Đổ Đạt sư huynh. Nếu là Vô Thanh trưởng lão thì người cần gì phải che giấu thân phận? Còn nếu không phải người thì là ai?

Bình Thường đọc tiếp và giật mình: "Sẽ có ngày ngươi biết ta là ai. Còn bây giờ cứ chuyên tâm luyện tập để đánh bại Siêu Phàm. Buổi sáng về đừng luyện niệm theo lịch trình của đệ tử tục gia, hãy lấy sách Kim Cang Thể ra đọc."

Bình Thường thắc mắc: "Nhưng trong giờ tu luyện đâu được làm chuyện khác?"

Hắn đọc tiếp thì thêm một lần giật mình: "Ngu thế! Giờ ngươi là đệ tử chân truyền đó, ngươi thích làm gì đó ai dám ý kiến! Đến giờ cơm thì cứ tiếp tục mang thức ăn đến biểu lão lao công và cố gắng moi thêm thông tin từ lão, bảo lão kể chuyện nào càng kì bí, càng khó tin càng tốt!"

Đọc đến đây, Bình Thường ngược đầu nhìn khắp xung quanh để xem có phải có người đang vừa quan sát hắn vừa viết ra những dòng này hay không mà có thể hiểu rõ những gì hắn suy nghĩ, biết cả chuyện hắn và lão già lao công.

Bình Thường đọc tiếp: "Quanh nhà lão già có rất nhiều hoa, hái một

ít đem tặng cho Phương Trang và Mai Linh, nhưng trước đó phải ghé qua kho bang lấy một chai rượu sâm Ngọc Linh tặng cho hộ pháp Thanh. Khổ quá, ta biết người không có tiền, cứ giao thẻ chân truyền ra là có nhé!"

"Ặc!" Lần này thì Bình Thường sốc nặng, không những đoán được hẳn nghĩ gì mà còn biết quan hệ giữa hắn và gia đình Mai Linh.

"Còn nữa, dùng thẻ chân truyền quẹt vào khe nhỏ đối diện cửa ra vào phòng, lối vào phòng vệ sinh sẽ hiện ra, đi tè cho đã đi rồi đọc tiếp."

"Thậm chí còn biết mình đang mắc tè?" Bình Thường lạnh sống lưng.

Bình Thường đi giải quyết xong vào đọc tiếp: "Hết rồi. Đêm mai lại đến và kích hoạt Nghịch Thiên kiếm, ta sẽ viết tiếp những gì người cần làm vào sổ. Mà nhớ là cứ để Nghịch Thiên kiếm như vậy, cơn lốc mạnh đến một mức độ nào đó thì sẽ bão hòa nên đừng sợ quá tải."

Đọc hết chữ từ lâu và đã bắt đầu luyện tập nhưng tim Bình Thường vẫn đập mạnh, đây là gì chứ? Một vị sư phụ bí ẩn có thể thấu hiểu suy nghĩ của hắn, biết rõ thông tin về hắn và thậm chí còn dạy hắn của gái, bá đạo quá rồi!

Chương 212: Dâm Dâm Gian Gian

Tin tức khu tục gia lần đầu tiên có một người trở thành trưởng lão và cũng là lần đầu tiên một đệ tử tục gia trở thành đệ tử chân truyền như một cơn bão lan khắp Vô Lực bang, gây ra chấn động khủng khiếp, và càng khủng khiếp hơn khi chính bang chủ Ngô Thông thông báo xác nhận đệ tử chân truyền tục gia kia là Bình Thường, thì chấn động càng khủng khiếp.

"Bình Thường? Tên nhóc té núi nữa năm trước được Đổ Đạt đưa về?"

"Không phải hẳn là phế vật sao?"

"Nhưng chính bang chủ Ngô Thông đã thông báo trên bảng tin của Chính điện."

"Còn Vô Thanh, tên bọm nhậu mù đường của khu tục gia cũng đâu lý nào có thể trở thành trưởng lão? Hẳn có thể là thiên tài luyện hồn, nhưng khả năng luyện niệm còn chưa bằng đệ tử chính tông chúng ta!"

"Xong rồi! Vô Lực bang sắp tàn rồi! Phế vật trở thành đệ tử chân truyền, bọm nhậu lên làm trưởng lão!"

Đó là tình hình ở khu vực chính tông, đâu đâu cũng có tiếng bàn luận về Bình Thường và Vô Thanh. Còn ở khu tục gia, đám đệ tử mừng rỡ ra mặt, vì trước đây không có trưởng lão và đệ tử chân truyền nên đệ tử tục gia luôn bị xem thường và bắt nạt, hiện nay đã khác, một

người làm quan cả họ được nhờ.

Nhưng vui mừng là phụ, một phế vật như Bình Thường lại trở thành đệ tử chân truyền khiến cho lòng ganh đua trong đám đệ tử tục gia trỗi dậy, Bình Thường có thể, sao chúng không thể? Vậy nên không ai nói ai, tất cả cùng hăng say luyện tập.

Bình Thường cũng luyện tập theo lịch trình của vị sư phụ bí ẩn viết ra, đó là luyện Kim Cang Thể. Khác với luyện hồn có phân chia cấp bậc, cảnh giới rõ ràng, luyện niệm lại mơ hồ hơn rất nhiều và trình độ của một người chỉ có thể được xác định bằng cách so sánh với người có niệm tương đương hoặc do người có niệm mạnh hơn đánh giá. Về các kỹ năng dùng niệm cũng vậy, hầu hết kỹ năng đều không yêu cầu phải đạt đến một điều kiện nhất định nào đó, ví dụ một Tiểu Tăng cũng có thể luyện được Kim Cang thể, nhưng đương nhiên rất khó luyện và độ cứng tối đa của Kim Cang thể sẽ phụ thuộc vào chất lượng của niệm và mức tiêu hao khá lớn khiến cấp Tiểu Tăng chỉ có thể duy trì Kim Cang Thể trong thời gian rất ngắn. Mà khi toàn tâm luyện Kim Cang thể sẽ đình chỉ luyện niệm, cho nên ít người luyện Kim Cang Thể sớm mà chú tâm luyện niệm đạt đến cấp cao hơn rồi mới bắt đầu luyện kỹ năng.

Bình Thường biết rõ điều này, thậm chí còn biết chắc chắn dù hắn có luyện thành Kim Cang Thể thì cũng chỉ Đồng Hóa được một giây rồi tắt lịm, cho nên khi Vô Thanh đưa ra những quyển sách này hắn đã thối mắc vì biết không dùng nổi.

Nhưng hắn vẫn chú tâm đọc sách.

Đang đọc, chợt có hai thanh niên tiến đến sân tập và hỏi: "Cho hỏi... Ai là Bình Thường sư đệ?"

Hai thanh niên này trông khá điển trai và ăn mặc phong cách, để kiểu

tóc Phan Đình Tùng với gương mặt giống hệt nhau.

Sự xuất hiện của hai thanh niên khiến đám đệ tử tục gia xôn xao: "Đó là... anh em song sinh nhà họ Lỗ?"

"Đúng là họ rồi! Đệ tử chân truyền thứ hai và thứ ba!"

"Lại là đệ tử chân truyền?" Bình Thường lo lắng ra mặt, lần trước đắc tội Siêu Phàm, lần này lại bị hai đệ tử thứ hai và ba kiểm chuyện.

Bình Thường bước ra chấp tay chào: "Đệ là Bình Thường, không biết hai sư huynh có gì dặn dò?"

Hai anh em nhà họ Lỗ cũng lịch sự chào lại rồi giới thiệu: "Chào thất sư đệ, huynh là đệ tử chân truyền thứ hai, tên là Lỗ Nhị."

"Còn huynh là đệ tử chân truyền thứ ba, tên là Lỗ Hậu."

Rồi hai tên cùng đồng thanh như có diễn tập từ trước: "Nghe nói Bình Thường sư đệ tài năng xuất chúng, được đặc cách trở thành đệ tử chân truyền thứ bảy nên hai huynh đây đến để thỉnh giáo..."

"Thỉnh giáo? Đệ..."

Hai tên họ Lỗ đồng thanh ngắt lời Bình Thường: "Đệ không cần khiêm tốn, bọn huynh cũng biết đệ và Siêu Phàm có một trận so tài, vậy chọn ngày đó chúng ta cùng thử sức luôn nhé?"

"Dạ..."

Bình Thường ấp úng, chưa biết phải từ chối thế nào thì có một giọng trong trẻo hỏi: "Mày là thằng phế vật Bình Thường?"

Bình Thường giật mình nhìn sang thì thấy một thằng nhóc lùn tịt trông như khoảng 13 tuổi, còn chưa vỡ giọng đã đứng kể bên mình từ lúc nào không hay.

"Đệ là..."

Bình Thường không biết tên nhóc là ai nên thử hỏi thì bị thằng nhóc đá một cú vào chân và nói: "Hỗn láo! Tao là lục sư huynh của mày nha! Tao dậy thì muộn thôi chứ thật ra tao 18 tuổi rồi!"

"Lục sư huynh?" Bình Thường kinh ngạc lần nữa, lại là một đệ tử chân truyền, người này là Trác Việt, đệ tử chân truyền thứ sáu của Vô Lực bang.

"Tao đó! Nghe thằng Siêu Phàm bảo mày hống hách lắm hả? Dám tuyên bố sáu đệ tử chân truyền không ai ra gì, chỉ có mày xứng đáng hả? Nên tao đến để đập mày một trận!"

Trên một thân cây gần đó, Vô Thanh nốc cạn chai bia rồi lắc đầu, luyện niệm như luyện tâm, tâm có tĩnh thì niệm mới mạnh, vậy mà thể hệ đệ tử chân truyền hiện tại của Vô Lực bang toàn những kẻ tầm thường sân si, chẳng qua hơn người là nhờ đãi ngộ cao cấp và hậu thuẫn của người thân, đúng với câu thứ nhất hậu duệ, thứ nhì quan hệ...

Lúc Trác Việt sẵn tới định đánh Bình Thường, một nụ cười quyền rũ cất lên và theo sau đó là một giọng nói ngọt ngào: "Trác Việt, thị uy kiểu bắt nạt coi chừng phản tác dụng đó!"

Lần này thì cả sân trở nên im lặng, người vừa nói là mỹ nhân nổi tiếng của Vô Lực bang, đệ tử chân truyền thứ tư, Xuất Trần.

Bình Thường nhìn sang Xuất Trần, nói về nhan sắc, nàng có thể nói

là không hề thua kém Mai Linh, lại hơn về phần dáng vẻ yếu điệu và quyến rũ, nói về tài năng thì hơn hẳn Siêu Phàm và Trác Việt...

Xuất Trần đi như lướt về phía Bình Thường, nàng tóm áo Trác Việt kéo hẳn ra rồi chăm chú ngắm khắp cơ thể Bình Thường với ánh mắt tò mò: "A! Người đúng như tên nha! Nhưng mà..."

Xuất Trần liếc mắt, mím một nụ cười khiến Bình Thường run lên vì quá mê hoặc, nàng nói tiếp: "Khi tất cả mọi người đều cố tạo ra sự đặc biệt thì kẻ bình thường nhất chính là kẻ đặc biệt nhất!"

Tinh nghịch nháy mắt với Bình Thường, Xuất Trần nhìn hẳn và nói thật to: "Vậy nên sư tỷ thích đệ!"

Tim Bình Thường như muốn rụng trước cái liếc mắt đầy tình tứ của Xuất Trần, đồng thời cả cơ thể hẳn trở nên lạnh buốt như cảm giác có hàng trăm ánh mắt ghen tỵ từ cả bọn đệ tử tục gia lẫn ba tên nam đệ tử chân truyền đang chỉ thẳng vào hẳn...

Tranh Mai Linh với Siêu Phàm, giờ lại cướp lấy Xuất Trần, hai mỹ nhân mà mọi đệ tử đều mơ ước. Hỏi ai mà nhịn nổi hẳn?

Thôi rồi... hẳn bị Xuất Trần hại rồi... nhưng nàng xinh quá, nên hẳn thầm nghĩ có nên cố chịu đấm ăn xôi hay không?

"Đêm nay phải hỏi ý sư phụ xem sao!" Bình Thường thầm nhủ.

Thấy Bình Thường bối rối, Xuất Trần cười: "Nhưng mà... sư tỷ không thích kẻ yếu đuối đâu! Cho nên đệ phải đánh bại được tỷ... sau khi đã đánh bại Siêu Phàm và Trác Việt nha!"

Nói xong, Xuất Trần quay lưng đi, để lại cho Bình Thường một làn hương mê hoặc...

"Cần gì chờ, tao đập nó ra bã ngay đây!" Trác Việt xoắn tay áo định sấn tới đấm Bình Thường nhưng bị Lỗ Nhị nắm tai kéo đi, tức giận quát: "Thả tao ra! Để tao đập nó!"

Mặc kệ Trác Việt, Lỗ Nhị và Lỗ Hậu cùng đồng thanh nói với Bình Thường: "Bình Thường sư đệ, nhớ ngày hẹn giữa chúng ta!"

Đám đệ tử chân truyền rời đi, để lại một Bình Thường đang suy sụp, gì chứ, năm trong sáu đệ tử tục gia cùng thách đấu với hắn, rõ ràng không thể gọi là thách đấu mà là làm nhục hắn. Cùng lắm thì người ta chỉ mang tiếng bắt nạt, còn hắn phải chịu năm lần nhục nhã và rất rõ ràng, cái danh phận đệ tử chân truyền thứ bảy cũng thành trò cười cho thiên hạ.

"Nếu ta là người thì sẽ lập tức từ bỏ chức đệ tử chân truyền và tự giác rời khỏi Vô Lực bang."

Là Siêu Phàm vừa nói, hắn cố tình tung tin để gây bất hòa giữa Bình Thường và các đệ tử chân truyền rồi đến xem cảnh Bình Thường rước nhục.

"Từ bỏ? Rời khỏi?" Bình Thường cảm thấy điều này đúng, nhưng không nên, bởi nếu hắn từ bỏ thì sẽ phụ hai điều kiện của Vô Thanh, phụ lòng tin của Phương Trang và để mất Mai Linh.

Hắn nhớ lại câu nói của nàng: "Biết đâu hôm nay người là phế vật nhưng tương lai người sẽ trở thành anh hùng!"

"Đúng, mình sẽ không từ bỏ!" Bình Thường đứng vững lại, hiên ngang nhìn Siêu Phàm và đáp lời hắn: "Nếu người là ta thì người sẽ từ bỏ ư? Đáng tiếc người không phải là ta! Người hèn nhất còn ta thì sẽ không!"

"To gan! Dám xúc phạm sư huynh!" Bị Bình Thường chửi là hèn nhát, Siêu Phàm tức giận liền chấp tay niệm chú để trừng trị Bình Thường.

"Lần này ta sẽ không chịu thua!" Bình Thường cảm thấy cơn đau đầu ập đến, liền ngồi xuống thiền niệm để giữ cho tâm an tĩnh, chống chọi cơn đau.

"Tao xem mày chịu được bao lâu!" Siêu Phàm cười lạnh, khoảng cách chênh lệch rất lớn nên hẳn tin chắc Bình Thường không thể chống cự, thậm chí nếu hắn muốn, có thể niệm chú khiến Bình Thường đau đến mức phải vừa quỳ vừa khóc xin tha.

Nhưng đó là khoảng cách trước khi Bình Thường tu luyện trong cấm địa...

Còn hiện tại, dù đau nhức nhưng Bình Thường đã đủ sức kháng cự, ít nhất là không đến mức phải khóc lóc quỳ lạy như Siêu Phàm tưởng tượng.

Lý do là gì? Giả sử có hai đệ tử cùng tư chất, cùng cấp niệm, một người luyện bên ngoài, một người luyện trong cấm địa, thì tốc độ người luyện trong cấm địa nhanh gấp năm lần người luyện bên ngoài. Và kết hợp hỗ trợ từ Nghịch Thiên kiếm thì con số gấp năm lần này sẽ gấp thêm mười lần nữa, tức là gấp năm mươi lần người cùng tư chất! Bình Thường chuyên tâm luyện một đêm bằng người khác luyện năm mươi ngày. Chưa kể đến sự thật rằng tư chất của hắn được Vô Thanh đánh giá là không thua gì Siêu Phàm nên chênh lệch thật sự còn khủng khiếp hơn nhiều...

Nhưng khoảng cách vẫn là khoảng cách, kháng cự được một lúc thì Bình Thường bắt đầu toát mồ hôi và sắp hết chịu đựng nổi.

"Ta tưởng đệ tử chân truyền không được tự ý đánh nhau?"

Vô Thanh lại cứu Bình Thường một lần nữa, khi gã xuất hiện thì Siêu Phàm liền tức giận bỏ về dù không hề cam tâm.

Nhận thấy cơn đau đầu dần tan đi, Bình Thường cảm ơn Vô Thanh cứu giúp rồi trong lòng thầm nghĩ: "Đêm nay nhất định phải nhờ người kia chỉ cách chống lại kiểu niệm chú này!"

Và sau khi thực hiện đúng như lời sư phụ bí ẩn chỉ dạy (và được Phương Trang lén hôn một cái sau khi được hấn tặng hoa) thì Bình Thường vào cấm địa tiếp tục tu luyện.

Lần này Bình Thường thử giấu quyển sổ trong nhẫn ba lô để chắc chắn rằng không ai có thể lấy sổ ra trừ hấn, nhưng kết quả sau khi khởi động Nghịch Thiên kiếm và tỉnh dậy, Bình Thường giật mình khi thấy tay mình đang đặt trong quần và quyển sổ cùng cây bút đã rời khỏi nhẫn. Lật ra, Bình Thường sợ tới mức quăng quyển sổ đi vì thấy ngay dòng chữ: "Giấu giấu con kẹc!"

Trấn tĩnh lại, Bình Thường nhặt sổ và đọc tiếp: "Đối phó kiểu niệm chú của Siêu Phàm ư? Cho nó niệm thoải mái, lúc nó lo niệm thì cứ chịu đau xông vào vả banh mặt nó là được!"

Bình Thường lại đọc dòng dưới: "Em Xuất Trần xinh đó, nhìn dâm dâm mà cũng gian gian nên chắc khó xơi, nhưng xơi được thì phê phải biết! Để ta bày người cách giả nai ăn thịt ẻm!"

"Đầu tiên là..."

Đọc đến đây thì hết trang, Bình Thường lật sang trang kế và thấy trang giấy không có một chữ, lật sang các trang sau cũng không thấy.

Lý do là vì trong lúc mải mê bày mưu của gái rồi liên tưởng đến biểu cảm và động tác dâm dăng của Xuất Trần, Dương nổi máu dâm ngồi cho tay vào quần tuốt lươn, do Bình Thường vừa trải qua một trận đấu niệm với Siêu Phàm ban sáng chưa kịp hồi phục nên dẫn đến khả năng duy trì trạng thái thức tỉnh yếu đi. Kết quả là sư phụ mê gái ngất đi trong lúc đang quay tay mà chưa kịp dạy dỗ đệ tử điều gì. Bình Thường lại nghĩ là tên sư phụ này có việc đột xuất nên cũng không thử dùng Nghịch Thiên kiếm lần nào nữa, cứ thế mà xếp bằng luyện niệm cả đêm...

Chương 213: Lãnh Sương

Trong lúc cả Vô Lực bang chìm trong màn đêm yên tĩnh, nơi cấm địa, một cô gái áo xanh rời khỏi gian phòng tu luyện và tiến đến đứng trước tòa tháp Xá Lợi.

Nàng xem xét một lúc thì một lão già cũng tiến lại đứng bên cạnh, là lão già đã cho Bình Thường tắm lệnh bài chân truyền.

"Hình như niệm từ những viên Xá Lợi đang yếu dần?" Cô gái nói.

Lão già gật đầu: "Đúng vậy, Xá Lợi luôn tự khôi phục vào ban ngày, nhưng hôm nay thì tốc độ yếu đi lại mạnh hơn tốc độ khôi phục, nhưng chênh lệch rất nhỏ nên các trưởng lão cũng không thể nhận ra."

Cô gái hướng mắt về phía một lối vào phòng tu luyện, là phòng mà Bình Thường đang ở: "Là do hắc?"

Lão già gật đầu: "Có lẽ Vô Lực bang cũng tự rước lấy họa như Cường Dương cung rồi..."

Cô gái nói: "Có cần ta đuổi hắc đi không?"

Lão già vừa cười vừa lắc đầu: "Cứ để tùy duyên, nếu bị một cá nhân làm cho sụp đổ nghĩa là Vô Lực bang cần phải sụp đổ..."

Nghe xong, cô gái im lặng một lúc rồi bước vào phòng tu luyện của Bình Thường...

Bình Thường đang tĩnh tâm thiền niệm, chợt nghe tiếng cửa mở liền mở mắt và nhìn thấy một cô gái áo xanh đứng trước cửa, gương mặt nàng phủ một lớp khăn che nhưng vẫn ẩn hiện nét đẹp của tuyệt đại mỹ nhân khó người sánh được...

Đôi mắt đẹp long lanh của nàng nhìn Bình Thường một cách không chút cảm xúc, còn Bình Thường cũng nhìn nàng bằng ánh mắt hoang mang.

Nhìn Bình Thường một lúc, nàng cất tiếng, chất giọng êm dịu nhưng lại lạnh lẽo vô cùng: "Người có gì đặc biệt? Sao sư muội lại thích người? Sao sư phụ lại chú ý đến người?"

Bình Thường chưa hiểu những gì cô gái hỏi và cũng không hiểu lý do nàng đến đây, nhưng có một điều khác khiến hấn kinh ngạc là từ lúc mở cửa, ánh mắt nàng chỉ nhìn hấn mà không hề quan tâm đến cơn lốc niệm xoáy quanh Nghịch Thiên kiếm.

Nhưng rồi Bình Thường nhanh chóng suy luận, rằng người "sư muội" mà cô gái nói đến phải chẳng là Xuất Trần, còn người "sư phụ" có phải là lão già đã ban cho hấn chân truyền lệnh? Nếu đúng như vậy thì cô gái đứng trước mặt hấn đây chính là tuyệt thế mỹ nữ Lãnh Sương, đại đệ tử chân truyền.

Lãnh Sương, nói về tài năng, nàng là đệ tử chân truyền duy nhất không nhận trưởng lão làm sư phụ, thậm chí bang chủ Ngô Thông cũng tự nhận bản thân không đủ tư cách dạy nàng. Nói về tính cách, chỉ cần 2 từ lạnh lùng. Nói về nhan sắc, vẻ đẹp quyến rũ của tứ sư tỷ Xuất Trần được tôn vinh để làm mục tiêu phấn đấu của chúng đệ tử, còn vẻ đẹp của đại sư tỷ Lãnh Sương lại khác, có tin đồn bang chủ và các trưởng lão đã phải họp bàn ra quyết định yêu cầu nàng dùng khăn che mặt khi xuất hiện ở chốn đông người, mục đích là để tránh xảy ra tình trạng các đệ hồn xiêu phách lạc rồi ngày đêm mơ tưởng,

xao nhãng việc tu luyện.

Và giờ thì Bình Thường hoàn toàn tin lời đồn kia là đúng, dù cách một lớp khăn che cùng trang phục kín đáo nhưng hấn vẫn rung động mãnh liệt trước vẻ đẹp mà nàng đang tỏa ra, lung linh và thanh khiết như một giọt sương, lại toát ra khí chất lạnh lùng như chính cái tên Lãnh Sương của nàng.

Lúc Bình Thường đang suy đoán thì Lãnh Sương đã rời đi, để lại hấn ngồi hoang mang trong cơn xiêu hồn lạc phách.

Mất một hồi lâu, Bình Thường trấn tĩnh và thầm thắc mắc: "Liệu sư phụ có thể dạy mình cách chinh phục sư tử Lãnh Sương không nhỉ?"

Đáp án được ghi vào quyển sổ vào đêm hôm sau: "Muốn toàn thân thì tránh xa Lãnh Sương ra!"

Một tuần trôi qua rất nhanh và lễ hành hương mà Bình Thường mong chờ đã đến...

Các đệ tử đại diện cho khu tục gia, khu chính tông và đệ tử chân truyền cùng các đệ tử tham gia chuyến hành hương sẽ tham dự một nghi thức cúng bái diễn ra ở khoảng sân trước Chính điện, nơi cao nhất Vô Lực bang.

Bang chủ Ngộ Thông chủ trì nghi thức rồi gọi tên những đệ tử được chọn tham gia chuyến hành hương: "Đại diện đệ tử tục gia: Bình Thường và Mai Linh!"

Được gọi tên, Bình Thường hồi hộp tiến lên trong tiếng vỗ tay của đám đệ tử tục gia cùng tiếng dè bĩu châm chọc của đệ tử chân truyền.

Mai Linh cũng tiến đến đứng bên cạnh và mỉm với Bình Thường một nụ cười làm tim hấn loạn nhịp...

"Đại diện đệ tử chính tông: Thiện Nam và Tín Nữ!"

"Đại diện đệ tử chân truyền: Siêu Phàm và Trác Việt!"

Một tràng vỗ tay dành cho những đệ tử xuất chúng, nhưng chỉ là vỗ tay lấy lệ vì tất cả đều chờ đợi nhóm cuối cùng, nhóm đệ tử được tuyển chọn đặc biệt, bang chủ Ngô Thông nói tiếp: "Và cuối cùng là Lãnh Sương và Xuất Trần!"

Không còn tiếng vỗ tay nào nữa, vì đa số đám đệ tử đều đang nghĩ mình nghe nhầm...

"Lãnh Sương? Đại sư tỷ Lãnh Sương?"

Theo lời đồn đoán, Lãnh Sương chưa từng tham gia hành hương dù nàng thừa tư cách, lý do ai cũng đoán ra là vì nàng không muốn đi, nhưng tại sao lần này nàng lại đi, đồng nghĩa với việc có đến năm đệ tử chân truyền và cùng tham gia chuyến hành hương, điều chưa từng xảy ra trong lịch sử Vô Lược bang.

Xuất Trần bước lên với vẻ mặt có chút khó chịu vì sự thu hút mà nàng thường có giờ đã bị Lãnh Sương hoàn toàn đoạt mất, mọi ánh mắt, mọi cuộc bàn tán đều hướng về Lãnh Sương, dù nàng vẫn che mặt.

Tuy vậy, Xuất Trần vẫn không quên liếc mắt với Bình Thường một cái rất tình. Mai Linh bắt gặp cái liếc và nhìn sang Bình Thường bằng ánh mắt giống như khó chịu khiến hấn giật thót mình, còn đám đệ tử thì gan tỵ ra mặt.

Siêu Phàm cũng thấy cái liếc của Xuất Trần dành cho Bình Thường và cười nhạt. Hơn ai hết, Siêu Phàm hiểu rõ sự đáng sợ của Xuất Trần, mang vẻ đẹp xuất trần thoát tục nhưng bản chất nàng là một yêu nữ đáng sợ, và vì quá đáng sợ nên Siêu Phàm sớm từ bỏ mộng tưởng với vị sư tỷ này và nhắm vào Mai Linh sư muội hiền lành thánh thiện hơn...

Còn về đại sư tỷ càng không nói đến, nàng quá lạnh lùng, đến mức Siêu Phàm còn không nghĩ đến chuyện có cơ hội trò chuyện một hai câu thì làm gì dám mơ tưởng...

Nhưng chợt đám đông ồ lên kinh ngạc khiến Siêu Phàm quay sang nhìn và phát hiện Lãnh Sương tiến đến đối diện Bình Thường, và càng khiến tất cả kinh ngạc hơn khi từ Lãnh Sương phát ra hai từ: "Cẩn thận!"

Siêu Phàm suy sụp, tất cả đệ tử chúng kiến cũng suy sụp! Gì nữa vậy? Giọt sương lạnh lùng lại thể hiện sự quan tâm Bình Thường giữa chốn đông người! Cảm giác giống như cả bầu trời trước mắt bọn hắn đang sụp đổ...

Nhưng Bình Thường lại không hề vui mừng, ngược lại thì toàn thân hắn bắt đầu run rẩy, hắn nghĩ kia là một lời đe dọa lạnh lùng của người mà đến cả vị sư phụ thần bí kia cũng sợ!

Và còn chưa hết, đứng bên cạnh cảm nhận rõ ràng Bình Thường đang run rẩy, Mai Linh lo lắng nắm tay hắn để thử thân nhiệt và hỏi: "Sư đệ, ngươi bị sao vậy?"

Lần này thì Siêu Phàm tức phát điên, ba đại mỹ nhân của Vô Lực bang sao lại chẳng ai xem hắn ra gì mà đi chú ý một tên phế vật như Bình Thường?

Chúng đệ tử cũng không mấy vui vẻ, chứng kiến những gì diễn ra, nhiều thành phần quá khích bắt đầu la ó: "Thật là bất công!"

"Áo diệm vãi hờn!"

"Quá tay nữa rồi ba!"

"Theo thuyết âm mu... à mà thôi."

Mất một lúc mới có thể ổn định tình hình, bang chủ Ngô Thông nhìn tám đệ tử được chọn và nói: "Nhiều người nghĩ rằng hành hương đến Băng Sơn Tuyết Lâm thực chất chỉ là một chuyến du ngoạn. Hôm nay, với tư cách bang chủ Vô Lực bang, ta xin khẳng định, chính là du ngoạn! Nhưng là một cuộc du ngoạn đầy cam go và thử thách. Nếu tâm các ngươi không sáng, duyên các ngươi không sâu thì hoàn toàn có khả năng thử các ngươi để lại chính là mạng sống của bản thân và đồng đội..."

Trong lúc Ngô Thông nói, các trưởng lão khác đang cùng nhau khởi động cánh cổng không gian dẫn đến Băng Sơn Tuyết Lâm.

"Đây là lối vào Băng Sơn Tuyết Lâm, bốn nhóm đệ tử sẽ được chuyển đến vị trí ngẫu nhiên trong một khu vực và bắt đầu hành trình tiến đến lối về đặt trên đỉnh Băng Sơn."

Ngô Thông nói tiếp: "Trước khi bắt đầu cuộc hành trình, ngoài hành trang đã chuẩn bị sẵn, trưởng lão Y điện Siêu Thị Tiên Kiếm sẽ hỗ trợ mỗi nhóm một số thuốc trị thương do đích thân bà chọn lựa để phòng khi nguy cấp..."

Đứng trên một tòa sen, trưởng lão Siêu Thị Tiên Kiếm với gương mặt đánh son phấn có phần hơi lòe loẹt lướt về phía bốn nhóm đệ tử và phát mỗi nhóm một giỏ thuốc kèm theo lời chúc bình an.

Trong lúc trưởng lão phát thuốc, một vài tên đệ tử nhiều sự bàn tán: "Nghe đồn Y điện cho nhập thuốc giả về bang..."

Nhưng nhọ cho tên đệ tử vì bị trưởng lão Siêu Thị Tiên Kiếm nghe được, bà lập tức chỉ thẳng tên đệ tử và nói: "To gan! Thuốc chỉ hơi kém chất lượng mà dám bảo là thuốc giả! Bôi nhọ danh dự bốn trưởng lão, phạt nó bốn triệu chín trăm chín mươi chín nghìn chín trăm đồng cho chụy!"

Tên đệ tử quỳ xuống khóc lóc: "Đệ tử biết tội! Hu hu... Mong trưởng lão nhẹ tay, bớt cho đệ tử chín trăm đồng tiền phạt để dành đóng phí qua trạm Bót!"

Vừa nói xong, tên đệ tử bị người bên cạnh gõ đầu mắng: "Xài tiền lẻ coi chừng công an mời làm việc nha mày!"

Tên đệ tử phản bác: "Tiền lẻ cũng là tiền, có người buôn chổi đót để dành tiền lẻ xây được biệt thự kìa mày!"

Đó là chuyện bên lề, còn lúc này thì sau khi nhận thuốc, các nhóm đệ tử đã lần lượt tiến vào cổng bí cảnh...

Băng Sơn Tuyết Lâm, nơi rừng xanh bạt ngàn bao quanh một đỉnh núi trắng xóa...

Hai bóng người đột ngột xuất hiện giữa không trung, người nam áo trắng với gương mặt anh tuấn, còn người nữ khá xinh đẹp nhưng nét mặt có phần khô cứng.

Người nam nhìn quanh rồi cười đắc ý: "Hàn Tuyết, ta đến với nàng đây! Ha ha!"

Người nữ có chút bất an: "Tiểu thiếu gia... Người còn chưa hoàn thiện, e rằng không thể..."

"Im miệng! Người là thứ vô dụng, Thủy của tam tỷ có thể một mình đánh bại hai Nữ Thần kia kìa! Còn người thì sao? Bị Hàn Tuyết đánh cho bỏ chạy, thậm chí ta cũng bị đóng băng suýt chết!"

"Thiếu gia... lần đó là do ta vừa đánh nhau với Hỏa Hoàng..."

"Còn lý do lý trấu ta thông chết người! Đánh với bọn nô tì Hỏa Hoàng, Mộc Lan mà cũng thua! Lần này thì sao? Khôi phục rồi mà vẫn sợ Hàn Tuyết ư?"

Người nữ nói: "Ta cảm thấy Hàn Tuyết này có gì đó kì lạ... Lần trước chưa phải là toàn lực của cô ta..."

Gã tiểu thiếu gia vỗ trán mấy cái rồi đáp: "Ta tức chết mất thôi! Ta mang người đến đây để giúp ta của gái, không phải đánh nhau, hiểu không?"

"Nhưng cô ta quá lạnh lùng..."

"Chết tiệt! Biết thế ta dẫn thẳng Lý Thông theo còn hơn!"

"Tiểu thiếu gia..."

"Tiểu đái con mẹ người! Từ giờ ta sẽ lấy tên Bạch, Vô Thiên Bạch! Còn người là Kim Điệp! Giờ cứ thử đi loanh quanh xem có gì vui không, vừa đi vừa nghĩ kế tiếp cận Hàn Tuyết."

Hết chương 213

Chương 214: Kỳ Phùng Địch Thủ

Băng Sơn vốn là một ngọn núi lửa cao chạm tầng mây, miệng hố sâu và rộng, băng tuyết hàng nghìn năm tích tụ thành một hồ băng vĩnh cửu trong vắt như gương. Ít ai biết rằng, nhìn từ ngoài vào thì đây là hồ băng, nhưng thực chất có một khu kiến trúc rộng rãi như một cung điện trong lòng hồ.

Trong một gian phòng băng giữa lòng hồ, một cô gái xinh đẹp tiến về phía một bức tượng băng giữa phòng và gọi: “Sur phụ...”

Sau tiếng gọi, bức tượng băng mang dáng hình một mỹ nữ chợt tan chảy và lộ ra bên trong là một mỹ nữ áo trắng xinh đẹp tuyệt trần với đôi mắt lạnh lùng như băng tuyết...

Người đệ tử dù cũng cực kỳ xinh đẹp nhưng hoàn toàn bị vẻ đẹp của sư phụ lấn át, nàng nói: “Sur phụ, người của Vô Lực bang vừa báo tin rằng đã đưa tám đệ tử đã đến hành hương.”

Hàn Tuyết gật nhẹ đầu và nói: “Người cứ ở đây, ta đi kiểm tra một chuyến...”

...

Bình Thường được dịch chuyển đến ngoài rìa của khu rừng thông rộng lớn, hắn nhìn xung quanh nhưng không thấy Mai Linh đâu. Bình Thường nhớ lại lúc chuẩn bị vào cổng, hắn bị Siêu Phàm ngáng chân vấp ngã vào cổng trước, có lẽ Mai Linh đến sau nên vị trí dịch chuyển cũng bị lệch đi.

Lúc này Vô Thiên Bạch đang lượn lơ trên bầu trời và chứng kiến Bình Thường hiện ra.

“Ồ thằng ngáo rùng nào kia?”

Thấy Bình Thường vẻ mặt ngáo ngơ lo lắng như trẻ lạc, Vô Thiên Bạch nổi lên ý định trêu chọc, liền bảo Kim Diệp tránh đi, còn hấn thì đáp xuống chỗ Bình Thường.

Đứng đối diện Bình Thường, Thiên Bạch lập tức kinh ngạc thầm nghĩ: “Quái! Tên này từng tiếp xúc với tam tử?”

Còn Bình Thường cũng kinh ngạc trong lòng: “Người này trông còn trẻ thế này mà biết bay, là cao nhân!”

Hai tên nhìn nhau, không ai nói với ai câu gì mà vẫn thầm suy đoán trong đầu.

Thiên Bạch nghĩ: “Má! Linh lực như phế vật, làm sao nó có thể gặp tam tử mà còn sống trở về? Chẳng lẽ nó còn mạnh hơn mình, đủ để khiến mình không thể đo được thực lực?”

Bình Thường nghĩ: “Sao người này cứ nhìn mình? Chẳng lẽ là người quen trước khi mình mất trí?”

Thấy Bình Thường nhíu mày suy nghĩ, Thiên Bạch đưa tay xoa cằm, trong lòng bắt đầu thấy lo lo: “Nó đang phân vân xem có nên đập mình hay không ư? Mà khoan đã, nghe đồn tam tử chọn hóa thành hình dáng rất xinh đẹp vì thích một thằng nào đó, chẳng lẽ chính là thằng này?”

Bình Thường thấy Thiên Bạch xoa cằm như đang đánh giá hấn,

trong lòng suy đoán: “Người này có vẻ như biết rõ mình, chẳng lẽ... chính là vị sư phụ thần bí kia?”

Thiên Bạch thấy sắc mặt Bình Thường thay đổi, tưởng Bình Thường nhận ra thân phận của mình, Thiên Bạch liền kinh ngạc nghĩ: “Quả nhiên là cao thủ ẩn mình! Vẻ mặt mừng thế kia thì xem ra nó đã đoán ra mình là em của tam tỷ! Mà khoan, nếu nó có thể của được tam tỷ thì đâu phải hạng xoàng? Hẳn là phải có bí kíp!”

Nghĩ vậy, Thiên Bạch hướng Bình Thường dò hỏi: “Bí kíp của gái...”

Thiên Bạch vốn định hỏi câu: “Bí kíp của gái của ngươi là gì, sao lại của được tam tỷ xấu tính xấu nết nhà ta?” Nhưng chỉ nghe đến bốn chữ bí kíp của gái thì Bình Thường lầm tưởng Thiên Bạch nói về cuốn sổ có ghi bốn chữ “Bí kíp của gái” của hắn, liền tin chắc Thiên Bạch chính là vị sư phụ bí ẩn, mừng rỡ nói: “Người là...”

Thiên Bạch thấy Bình Thường đột nhiên mừng rỡ, tưởng Bình Thường tỏ ra vui mừng vì nhận ra hắn là “em vợ”, liền vui mừng gật đầu xác nhận: “Đúng! Chính là ta đây, ha ha...”

Nghe Thiên Bạch xác nhận, Bình Thường mừng rỡ nói: “Đúng là người rồi! Nhờ có cuốn bí kíp mà ta đã học được nhiều điều...”

Ý Bình Thường nói về sự tiến bộ trong tu luyện, nhưng lại khiến Thiên Bạch lầm tưởng về thành tích của gái.

Bình Thường tưởng Thiên Bạch là sư phụ hắn, còn Thiên Bạch lại muốn nhận Bình Thường làm sư phụ để dạy hắn của gái. Kết quả là cả hai tên đồng loạt quỳ xuống dập đầu lạy nhau và đồng thanh nói: “Đệ tử xin ra mắt sư phụ!”

Cái sự quỳ bái và đồng thanh khiến Bình Thường càng thêm tin

tưởng: “Đúng là dị sư! Hiểu rõ mọi ý định và hành động của mình và làm y hệt!”

Còn Thiên Bạch cũng tỏ ra kính hãi: “Bá mẹ nó đạo! Biết trước mình nghĩ gì và làm gì rồi làm giống hệt!”

Làm tưởng chòng chát làm lẫn, cái sự quỳ lạy nhau cũng khiến Bình Thường lẫn Thiên Bạch làm tưởng rằng đối phương từ chối nhận mình làm đệ tử...

Bình Thường thầm nghĩ: “Cũng đúng... Mình còn quá yếu kém, sao xứng đáng làm đệ tử của người. Mình phải cố gắng hơn nữa...”

Thiên Bạch nghĩ: “Cũng phải, ai đời anh rể đi nhận em vợ làm đệ tử? Thôi thì mình cứ âm thầm đi theo nó để học hỏi kinh nghiệm của gái...”

Trong lúc này, ở gần đó, Mai Linh, Siêu Phàm và Trác Việt đang đi tìm Bình Thường.

“Bình Thường, người ở đâu?”

Nghe tiếng Mai Linh gọi, Bình Thường mừng rỡ đáp lại: “Sư tỷ! Đệ ở đây!”

Đáp lời Mai Linh xong, Bình Thường liếc sang thì đã thấy Thiên Bạch biến mất, nghĩ là hẳn không muốn lộ diện trước người khác nên cũng không thắc mắc nhiều.

Phía Mai Linh, khi nhìn thấy Bình Thường, nàng lịch sự cảm ơn Siêu Phàm và Trác Việt rồi tiến về phía Bình Thường.

Thấy Siêu Phàm vui vẻ vẫy tay từ biệt Mai Linh, Trác Việt nghi ngờ

hỏi: “Cơ hội tốt không chịu nắm bắt, sao lại đi giúp cô ta tìm kiếm thằng phế vật đó?”

Siêu Phàm đáp: “Ta ngáng chân Bình Thường rồi giúp Mai Linh tìm hấn là vì ta muốn được dịch chuyển đến khu vực gần Bình Thường...”

“Để làm gì? Nếu người giết hấn và bị các trưởng lão điều tra ra thì xong đời đó...” Trác Việt nói.

Siêu Phàm cười nhạt: “Chưa nghe câu mượn đao giết người sao? Linh thú trong rừng này khá hiền lành, nhưng có một chủng loài rất thích hợp để lợi dụng...”

Trác Việt hỏi: “Ý người là... ồ nhận? Hà hà... chọn đi theo người đúng là có trò vui để xem!”

Trong lúc này, Bình Thường tìm thấy Mai Linh liền vui mừng không xiết hỏi: “Sur ty, người không sao chứ?”

Mai Linh đáp: “Ta ổn, người mới có sao, hậu đậu đến mức vào cổng cũng vấp ngã là sao!”

Bình Thường gãi đầu cười trừ, sau đó hỏi: “Sur ty đi tìm đệ một mình sao?”

Mai Linh lắc đầu: “Bang chủ bảo Siêu Phàm và Trác Việt giúp ta đi tìm người, sau khi tìm được người thì bọn hấn đã đi hướng khác rồi, vì luật quy định mỗi nhóm phải đi riêng.”

“Chúng ta cũng đi thôi!”

“Vâng!” Bình Thường gật đầu rồi cùng Mai Linh tiến về ngọn núi băng

phía cuối chân trời...

... Còn tiếp...

Chương 215: Phật Tâm Băng Cốt

Lãnh Sương và Xuất Trần cùng hiện ta trên một ngọn đồi...

Hít thở không khí lành lạnh rồi hướng mắt về đỉnh núi trắng xóa cuối trời, Xuất Trần bĩu môi lầm bầm: “Nếu biết cảnh đẹp thế này thì ta đã sớm xin đi!”

Xuất Trần chưa từng tham gia hành hương, lý do không phải vì nàng không được hay không muốn đi mà vì nàng chưa tìm được người ưng ý để cùng nàng hành hương, nhưng lần này Lãnh Sương lại đi khiến Xuất Trần tò mò nên đi theo.

Khác với Xuất Trần, Lãnh Sương vừa hiện ra đã không hề nhìn về đỉnh Băng Sơn mà hướng mắt xem xét xung quanh tựa như muốn tìm kiếm gì đó.

Xuất Trần nhớ lại lúc Lãnh Sương nhắc nhở Bình Thường trước đông người, nàng tò mò hỏi: “ Sư tỷ tìm Bình Thường?”

Lãnh Sương không xác nhận cũng không phủ nhận, Xuất Trần nói tiếp: “Sư tỷ và Bình Thường có quan hệ gì?”

Lãnh Sương vẫn không đáp.

Xuất Trần không thể đoán được cảm nghĩ của Lãnh Sương, nàng tiếp tục dò hỏi: “Theo ta nhớ... từ lúc Bình Thường kia đến Vô Lực bang thì cũng là lúc sư tỷ bắt đầu có những biểu hiện kì lạ. Có vẻ vẫn lạnh lùng như xưa nhưng thỉnh thoảng ta thấy sư tỷ hay tò mò về

những thứ xung quanh...”

Lãnh Sương như không nghe những gì Xuất Trần nói, nàng cất bước rời đi.

Xuất Trần hốt hoảng đuổi theo: “Sur tỷ! Đi đâu vậy? Bằng Sơn ở hướng này cơ mà!”

“Người đó...” Lãnh Sương đáp.

Xuất Trần ngạc nhiên: “Người đó? Là Bình Thường sao? Hắn có gì đặc biệt mà khiến sur tỷ chú ý?”

Xuất Trần không thích Bình Thường như lời nàng tuyên bố, thậm chí nàng không nghĩ Bình Thường đặc biệt mà chỉ xem hắn là một tên tầm thường hám danh hám lợi, dùng thủ đoạn để trở thành đệ tử chân truyền.

“Hắn có gì đặc biệt?” Lãnh Sương hỏi ngược lại, nàng không có đáp án, nàng không biết, nàng không hiểu, nàng vẫn luôn tò mò về kẻ đó... kẻ đã nắm tay dẫn nàng đến tự do...

Nửa năm trước, trong ký ức của Lãnh Sương...

“Mau! Chạy vào đây ngay!”

Theo tiếng gọi của hắn, nàng chạy vội về phía khe cửa ngập tràn ánh sáng, nhưng nàng ngã trước ngưỡng cửa...

Hắn quay lại, nắm lấy tay nàng, và dù biết sẽ bị cửa kẹp đứt cánh tay, hắn vẫn không buông...

Rồi cũng chính hắn, hóa thành hắc vũ tiên long, che chắn cho nàng

trước cú đánh chí mạng của Lang Đế...

Đánh bại Hoàng Đế, phá hủy cái nơi đã giam cầm nàng suốt hàng trăm năm qua...

“Hắn có gì đặc biệt?” Lãnh Sương từng hỏi khi thấy sư muội dùng băng tạc thành tượng hắn trong dạng nửa bên là người, nửa bên là hắc vũ tiên long... Và sư muội đáp rằng: “Ta thích hắn...”

“Hắn có gì đặc biệt?” Lãnh Sương từng hỏi khi sư phụ căn dặn nàng âm thầm quan sát hắn... Và sư phụ đáp rằng: “Có người muốn ta chú ý đến hắn...”

Sư muội là người Lãnh Sương quý mến nhất, sư phụ là người Lãnh Sương kính trọng nhất, nhưng cả hai người trong lòng nàng đều không rõ nét bằng hắn...

Hắn gọi nàng là Đế Băng, còn giờ nàng tên là Lãnh Sương, đệ tử của Nữ Thần Băng Giá Hàn Tuyết, sư tỷ của tiểu công chúa Long thành Long Chúc Băng.

Nửa năm trước, sau khi chiến trường Lê – Mạc sụp đổ, Đế Băng được dẫn ra vết nứt bí cảnh và chứng kiến cảnh tượng cả một vùng đáy biển với hàng trăm người đóng thành băng đá, và người gây ra là một cô gái trẻ xinh đẹp...

Cô gái và Đế Băng nhìn vào mắt nhau, và như nhận ra sự đồng cảm, Đế Băng đi theo cô gái. Trải qua một hành trình dài, cả hai tìm được đường đến Băng Sơn...

Khi đó, sư phụ sau khi nghe cô gái nói rằng bản thân tên là Long Chúc Băng, được Long Mẫu Thần Long giới thiệu đến, đã gật đầu nhận cả hai làm đệ tử, và nàng với tuổi thọ lẫn thực lực đều cao hơn

nên được Chúc Băng gọi là sư tỷ.

Nhìn Đế Băng, sư phụ nói rằng nàng không phải là sinh vật bình thường, mà là một sự kết hợp kỳ diệu và hy hữu giữa một viên Xá Lợi và dị băng Đế Băng. Nàng mang hình dạng một bé gái vì chủ nhân viên Xá Lợi có thể là một vị ni cấp Ni Trưởng trở lên, và nàng phải luyện niệm để phát triển cơ thể lẫn ý thức.

Nhưng nếu phát triển không đúng cách, ý thức của Đế Băng sẽ bị ý chí của chủ nhân viên Xá Lợi lấn át. Vậy nên sư phụ đưa nàng đến cấm địa Vô Lực bang, mượn niệm từ tháp Xá Lợi để cân bằng với niệm của viên Xá Lợi trong cơ thể nàng. Từ đó, Đế Băng trở thành Lãnh Sương, thay thế cho một Lãnh Sương lạnh lùng trước đó, vốn chính là bản thân sư phụ Hàn Tuyết.

...

Bình Thường sánh bước bên Mai Linh hướng về đỉnh Băng Sơn trắng xóa...

Trong lòng Bình Thường đầy hồi hộp vì đây là lần đầu hấn rời khỏi Vô Lực bang kể từ khi mất trí, lại là đi cùng với Mai Linh sư tỉ mà hấn thầm thích. Mai Linh thì ngược lại, nàng rất phấn khởi trước khung cảnh thiên nhiên hùng vĩ, cứ liên tục giục Bình Thường tiến nhanh về phía trước.

Bình Thường chưa từng thấy Mai Linh vui cười khi còn ở Vô Lực bang, một phần vì không khí của Vô Lực bang có phần thanh tĩnh và một phần vì tin đồn về sự ra đi của người mà nàng thầm yêu thích. Còn lúc này, nàng tỏ ra thích thú với mọi thứ và đôi lúc mỉm cười khi phát hiện điều gì đó thú vị, nụ cười làm tim Bình Thường nhiều lần rung động.

“Bình Thường! Đi nhanh nào!”

“Vâng!”

Chỉ trong một tuần, nhờ sự chỉ dạy của sư phụ bí ẩn, Bình Thường đã có thể kéo gần khoảng cách với Mai Linh hơn, tuy chưa đến mức gọi là thân thiết nhưng cũng đủ để tránh cảm giác ngại ngùng khi một nam một nữ đơn độc cùng nhau. Tuy nhiên, trong những lúc đến thăm Mai Linh, đôi lúc Bình Thường lại gặp những tai nạn hy hữu đến mức khiến Bình Thường dù không muốn cũng phải nghi ngờ rằng Mai Linh đang cố ý gây ra, ví dụ như lần Mai Linh vừa đi vừa gọt trái cây mà lỡ vấp ngã đâm trúng chân Bình Thường, có lần dùng nước sôi pha trà lại làm đổ nước sôi lên người hắn, thậm chí có lần nàng tỏ ra bực bội điều gì rồi lỡ tay cào hắn rách cả mặt...

Bình Thường không biết đấy là do Mai Linh cố ý để thử xem hắn có đúng là do Võ Phi Dương cải trang hay không, nhưng sau vài lần, thấy gương mặt sợ hãi đáng thương đến mức buồn cười của Bình Thường nên Mai Linh đành bỏ cuộc.

...

Chặng đường hành hương khá dài, đến tận chiều tà, Bình Thường và Mai Linh chỉ đi được gần một phần ba quãng đường và phải dựng trại nghỉ ngơi.

Trong lúc đó, ở một hang động giữa Tuyết Lâm...

Đây là ổ nhện, nơi ở của chủng loài thống trị Tuyết Lâm, loài nhện góa phụ trắng.

Góa phụ trắng là một loài linh thú đang trong quá trình chuyển hóa thành dạng người nhưng chưa thành công, chúng có phần thân trên

với hình dạng và kích cỡ như con người còn phần thân dưới như một con nhện trắng khổng lồ. Cái tên góa phụ trắng bắt nguồn từ màu cơ thể trắng như tuyết cùng với tập tục ăn thịt con đực sau khi giao phối, tập tục này cùng với nọc độc cực mạnh khiến chúng trở thành một trong những chủng loài đáng sợ nhất.

Hai nữ góa phụ trắng cùng kéo một cuộn tơ khổng lồ bọc lấy thi thể của một góa phụ trắng tiến vào gian phòng rộng lớn nhất trong ổ nhện. Giữa gian phòng phủ đầy tơ nhện là một con nhện trắng to bằng cả tòa nhà, nhìn kỹ mới thấy trên đầu nhện có một nữ cơ thể người phụ nữ với gương mặt dù có nhiều con mắt kì dị nhưng vẫn rất xinh đẹp cùng cặp ngực còn to hơn cả đầu được che hờ bằng lớp áo yếm kết từ tơ nhện.

Bà là nhện chúa của tộc góa phụ trắng, Bạch Hậu. Do tập tục sát chồng nên nhện góa phụ trắng đa phần là nữ, và dù tất cả nhện có thể quan hệ với nhau nhưng chỉ có duy nhất nhện chúa có quyền sinh con, vì vậy mà tất cả nhện trong ổ nhện đều là con của Bạch Hậu.

“Có chuyện gì?” Bạch Hậu uể oải hỏi.

Hai nữ nhện kéo xác chết tiến vào cúi đầu chào rồi nói: “Thưa mẹ, chúng con vừa tìm thấy xác của 69, một thành viên của đội nhện thợ ngoài rừng.”

Bạch Hậu nhìn xác một trong hàng trăm đứa con của mình, mặt không đổi sắc nhưng giọng nói toát ra sự giận dữ: “Kẻ nào to gan dám động đến con gái ta? Chúng không sợ chủng tộc của chúng biến mất vĩnh viễn khỏi linh cảnh này sao?”

“Thưa mẹ... Có lẽ không phải do linh thú, mà do con người...”

“Con người?”

“Vâng, theo dấu vết để lại, dường như hung thủ chủ yếu chiến đấu bằng niệm. Ngoài ra, bên cạnh xác 69 có một dòng chữ máu do 69 viết ra trước khi chết, là hai chữ Bình Thường, cùng với dòng chữ là một dấu hiệu mũi tên chỉ về hướng Băng Sơn, chúng con đã cử người lần theo dấu vết.”

Bạch Hậu nhíu mày: “Niệm? Nếu ta không lầm thì đã đến thời điểm Vô Lực bang đưa đệ tử đến hành hương?”

“Đúng vậy thưa mẹ, hôm nay đúng là ngày hành hương.”

Bạch Hậu gật gù: “Hay cho đệ tử Vô Lực bang... Bắt chúng về đây ngay cho ta!”

...

Dựng trại xong, Bình Thường và Mai Linh ngồi nghỉ ngơi bên bếp lửa ấm áp.

Càng gần Băng Sơn thời tiết càng lạnh giá, lại mất đi sức nóng từ mặt trời nên tuyết bắt đầu rơi xuống...

“A! Tuyệt kì!” Mai Linh reo lên khi điều nàng mong chờ cuối cùng cũng đến.

Nhìn Mai Linh dang tay đón chào từng hạt tuyết trắng, Bình Thường bất giác mỉm cười trong cảm giác bình yên và hạnh phúc. Nhưng cảm giác yên bình không duy trì được lâu khi trong rừng thông phát ra tiếng động rồi hàng chục con nhện khổng lồ xuất hiện và bao vây Bình Thường cùng Mai Linh.

Nhìn những con nhện trắng khổng lồ đầy lông lá, lại có nữa thân trên con người kết nối phía trên trông như đang bị nhện nuốt vô cùng đáng sợ, Mai Linh run rẩy lùi lại còn Bình Thường tiến đến chắn trước mặt nàng dù bản thân hẳn cũng rất sợ hãi.

“Hai người là đệ tử Vô Lực bang?” Kẻ dẫn đầu đội quân nhện là một ả nhện có gương mặt hung hăng, trên bụng ả có xăm con số 21, là tên ả và cũng là thứ hạng của ả trong ổ nhện.

Bình Thường gật đầu: “Vâng, chúng tôi đến để hành hương, không biết có làm gì sai...”

21 nghe rằng hung tợn, một trong tám chiếc chân nhện to và dài của ả đâm sâu xuống đất: “Không biết? Ta hỏi người, có biết gì về hai chữ bình thường không?”

“Bình thường? Bình thường là cái gì bình thường cơ?” Bình Thường cảm thấy điều không ổn, quyết định không tiết lộ tên mình.

Nhưng 21 đã bắt gặp ánh mắt khác thường của Bình Thường, liền lập tức phát tay ra lệnh: “Bắt bọn nó về cho mẹ xử lý!”

Ngay khi nghe hiệu lệnh, những nhện góa phụ xung quanh đồng loạt bắn tơ ra từ lỗ rốn nhắm vào Mai Linh và Bình Thường.

Bình Thường tuy giật mình nhưng kịp phản xạ, hẳn đẩy Mai Linh tránh khỏi đường tơ rồi quát: “Sur tử mau chạy đi!”

Nhìn Bình Thường bị tơ quấn chặt mà vẫn lo lắng cho mình, Mai Linh cảm động nói: “Tên ngốc! Sao ta có thể bỏ người lại?”

Nói xong, Mai Linh trước mắt Bình Thường đột nhiên biến đổi, tay chân nàng mọc ra móng vuốt sắt nhọn, con người mắt nàng hẹp lại

trông như mắt mèo, trên đầu nàng nhô ra một đôi tai mèo xinh xắn cùng một chiếc đuôi ngoe nguẩy sau lưng, Mai Linh đã Linh Miêu hóa.

“Đáng yêu quá!” Bình Thường kinh ngạc khi chứng kiến Mai Linh hóa thành Linh Miêu, trông nàng đáng yêu đến mức trong khoảnh khắc đó hẳn quên cả nguy hiểm kề cận.

Ngay khi Linh Miêu hóa, Mai Linh thoăn thoắt như mèo, lao đến dùng vuốt cắt đứt những đường tơ đang trói Bình Thường rồi kéo hẳn lao đi, linh hoạt tránh thoát những đường tơ nhện bắn tới.

Thấy Mai Linh linh hoạt tránh thoát, 21 cười lạnh: “Miêu tộc ư? Nhanh thì có nhanh đó, nhưng mà...”

Nhưng mà toàn bộ khu vực đã bị giăng tơ phủ kín, Mai Linh dù cố gắng nhưng cuối cùng bị mạng nhện ngăn cản rồi bị tơ trói chân.

“Sur tỉ!” Bình Thường nắm chặt tay Mai Linh khi nàng bị tơ nhện kéo đi, nhưng chưa kịp giăng co thì chính hẳn cũng bị tơ trói chặt rồi bị 21 dùng chân nhện đánh ngã ra bất tỉnh...

... Còn tiếp...

Chương 216: Đồng Sinh Cộng Tử

"BÌNH THƯỜNG!" Mai Linh tuyệt vọng gào lên khi chứng kiến đầu Bình Thường tứa máu sau cú đá bằng chân nhện của 21.

Nhưng Bình Thường đã bất tỉnh, hẳn không có kinh nghiệm chiến đấu, cũng không biết dùng linh lực nhập thể để phòng ngự...

Thấy Bình Thường bại trận quá dễ dàng, 21 nghi ngờ nói: "Yếu như sên, làm sao nó giết được 69?"

Một ả nhện có xăm số 60 trên bụng liền nịnh nọt: "Không phải nó yếu mà do chị quá mạnh, đến mức nó không kịp dùng niệm."

21 gật gù: "Có lẽ vậy, nhược điểm của người luyện niệm cấp thấp là mất thời gian để niệm chú..."

"Bình Thường! Người còn sống không? Bình Thường!" Mai Linh miệng không ngừng gọi Bình Thường, đồng thời cố thoát khỏi bó tơ đang quấn chặt nàng nhưng vô ích.

"Con mèo kia câm miệng! Cố gào to để hy vọng có người đến cứu hả!" Nhện số 21 dễ dàng đoán ra ý định của Mai Linh, lập tức bắn tơ trói miệng nàng lại, sau đó phát tay ra lệnh: "Giải chúng về!"

"Khoan đã!"

Một giọng nói vang lên khiến bọn nhện khựng lại, Mai Linh nghe tiếng nói quen thuộc nhưng không biết nên mừng hay vui vì đó là giọng của

Siêu Phàm.

Chính là Siêu Phàm, sau khi cùng Trác Việt ám toán nhện số 69 rồi đổ tội cho Bình Thường, gã âm thầm nấp một bên chờ đợi thời điểm thích hợp để diễn trò anh hùng cứu mỹ nhân.

Bước đến với phong thái lịch sự và không chút lo sợ, Siêu Phàm chấp tay chào nhện số 21 rồi nói: "Các vị... Cho hỏi sư đệ và sư muội của ta đã phạm lỗi làm gì mà bị bắt như vậy?"

Đáng lý ra Siêu Phàm định hùng hổ bước ra rồi tỏ ra nguy hiểm tuyên bố không ai được động đến sư đệ và sư muội hấn, giống như phong thái bố đời của Hắc Vũ Tiên Long Võ Phi Dương mà Mai Linh sư muội hâm mộ. Nhưng chứng kiến sức mạnh và sự đông đảo của băng nhện nên Siêu Phàm đành đổi ý, chọn diễn theo phong thái hào hoa phong nhã chốn tim biết bao thiếu nữ của Vô Sắc Tiên Vũ Nguyễn Hoài Bảo.

Nhưng gu của số 21 và đa số nhện góa phụ trắng lại là dạng hoang dã ngẫu lòi như Bạch Long Bá Vương Sùng Hạo. Nên khi thấy Siêu Phàm xuất hiện, số 21 không nhiều lời, lập tức ra lệnh: "Thêm một tên, bắt nó!"

Phản ứng của nhện 21 nằm ngoài tầm dự đoán của Siêu Phàm, gã e dè lùi lại: "Có chuyện gì từ từ nói..."

Nhưng lời nói của Siêu Phàm không có tí trọng lượng nào, bầy nhện bắt đầu phóng tơ khiến hấn hoảng sợ bỏ chạy mất hút, chỉ còn âm thanh vọng lại: "Sư muội đừng lo, ta sẽ trở lại cứu muội và Bình Thường!"

"Hèn nhất!" Số 21 khinh bỉ mắng Siêu Phàm rồi ra lệnh giải Bình Thường cùng Mai Linh về ổ nhện.

Trên bầu trời, Vô Thiên Bạch chứng kiến toàn bộ diễn biến, nhìn Bình Thường đầu đổ máu bị bày nhện bắt đi, gã gật gù vỗ tay thán phục: "Chiến thuật của gái thật lợi hại! Giả làm nai tơ yếu đuối đáng thương rồi chờ phút cuối hóa sói để giải cứu người đẹp lúc nàng tuyệt vọng nhất! Quá lợi hại, quá lợi hại!"

Bình Thường mở mắt trong khung cảnh u tối với tơ nhện phủ đầy xung quanh, bản thân hắn bị trói chặt trên tường, bên cạnh là Mai Linh, nàng còn đang hôn mê.

"Con người... loại sinh vật vô tình, tàn nhẫn và đáng ghét nhất..."

Một giọng nói phát ra từ góc tối, Bình Thường liếc mắt sang và nhìn thấy trong tối là một con nhện trắng khổng lồ.

Thấy Bình Thường nhìn mình bằng ánh mắt bình tĩnh, Bạch Hậu ngạc nhiên: "Người không sợ ta sao?"

Bình Thường đáp: "Có sợ... Nhưng tại sao lại bắt chúng tôi?"

"Tại sao ư?" Bạch Hậu nhướn mày: "Vậy tại sao các người dám giết con ta?"

Bình Thường ngạc nhiên: "Có phải nhầm lẫn gì không? Đây là lần đầu tiên tôi và sư tỷ đến nơi này, sao lại dám giết con của bà?"

Bạch Hậu cười nhạt: "Không cần nhiều lời, loài người các người có câu giết người đền mạng nhỉ? Loài nhện của ta thì khác... các người sẽ không chết, mà sẽ sống không bằng chết!"

Bạch Hậu vừa nói vừa tiến về phía Mai Linh đang hôn mê, bà hạ người xuống, dùng cánh tay như tay người nâng cằm Mai Linh lên rồi

nói: "Một cô bé xinh đẹp, nhưng lại đi cùng một tên vô dụng..."

"ĐỪNG!"

Bình Thường gào to khi chứng kiến Bạch Hậu nhẹ nhàng để lộ ra hai chiếc nanh nhọn hoắt và cắn phập vào cổ Mai Linh.

"ĐỪNG LÀM HẠI SƯ TỬ! ĐỪNG!"

Mặc cho Bình Thường gào lên trong vô vọng, Bạch Hậu tiêm nọc độc vào người Mai Linh rồi quay sang Bình Thường: "Sao? Nhìn người yêu chết trước mặt mình còn đau hơn cả chết đúng không?"

"Muốn làm gì ta cũng được, nhưng làm ơn đừng làm sư tử đau..."

"Yên tâm, con bé còn chưa chết đâu!" Bạch Hậu khoái trá cười rồi nâng cằm Bình Thường lên...

Lúc này, Mai Linh tỉnh dậy trong cơn đau nhức từ vết cắn và nhìn sang Bình Thường: "Bình Thường? Không! Thả hấn ra! Thả hấn ra!"

Cũng như Bình Thường, Mai Linh hét lên khi chứng kiến cặp nanh nhọn hoắt từ miệng Bạch Hậu cắm sâu vào cổ Bình Thường...

"Thả hấn ra! Đừng mà!" Hoảng loạn cùng cực, Mai Linh khóc không thành tiếng...

Nọc độc của nữ hoàng nhện góa phụ trắng nhanh chóng hòa vào dòng máu lan ra khắp cơ thể, Bình Thường lập tức cảm thấy đau nhức dữ dội ngay khi Bạch Hậu thu nanh khỏi hấn, nhưng hấn không quan tâm đến cơn đau của bản thân, điều làm hấn đau hơn cả nọc độc chính là nỗi đau của Mai Linh.

Hắn nhìn sang Mai Linh, cố ngăn lệ đang rung trên mắt và nói: "Su tử... đệ không bảo vệ được tử... đệ vô dụng... khiến su tử thất vọng..."

Mai Linh định lắc đầu phủ nhận, nhưng thôi, bởi thật sự trong lòng nàng tràn trề tuyệt vọng, giờ phút cận kề cái chết này, Bình Thường không hề lộ diện thành một Võ Phi Dương uy phong như nàng mong đợi, hắn thực sự chỉ là một Bình Thường bình thường...

Nhưng nàng không hề thất vọng về hắn...

Bạch Hậu bật cười độc địa: "Ha ha... Mùi mẫn lắm... Nhưng cứ yên tâm, ta cho hai người một cơ hội..."

"Độc ta tiêm vào hao người là loại phát tác chậm và có thể giải trừ... Vậy nên trong vòng 3 giờ, một trong hai người phải giết người còn lại để sống!"

Nghe câu sau, Mai Linh chỉ càng thêm tuyệt vọng, bởi nàng sẽ không giết Bình Thường... Và nàng quay sang Bình Thường, thấy trên mặt hắn bừng lên một nụ cười, nụ cười của kẻ tìm được đường sống trong cõi chết...

"Chỉ đơn giản như vậy thôi?" Bình Thường vui mừng nói.

Trong khoảnh khắc, Mai Linh giật mình vì tưởng Bình Thường muốn sống, nhưng chỉ một khoảnh khắc sau, nàng lần nữa bật khóc khi thấy ánh mắt hắn nhìn sang nàng, nàng nhận ra Bình Thường chấp nhận chết để nàng được sống.

Nhưng Bạch Hậu không dễ dàng cho hắn toại nguyện...

"Một trong hai phải bị người còn lại giết chết và ăn hết máu thịt! Còn nếu một trong hai người có ý định tự sát thì kẻ còn lại cũng không thể

sống, thậm chí còn thê thảm hơn hiện tại! Cũng đừng mơ đến chuyện cùng tự sát hoặc cùng chờ chết, nếu làm vậy thì cả hai đều phải chịu hình phạt."

Nói đến đây, Bạch Hậu đảo mắt suy nghĩ hình phạt thật thê thảm: "Để xem... nếu chẳng được tự sát... thì con cái sẽ được dâng tặng cho tất cả thú đực trong khu rừng này! Còn nếu con cái tự sát... chẳng được sẽ bị búng đến nổ tym, sau đó rải muối và mật ong vào vết thương cho kiến cắn!" (Hóng thánh nào trải nghiệm và review cảm giác.)

Cười lên một tràng dài khoái trá, Bạch Hậu cất tư trói Bình Thường và Mai Linh rời rời khỏi gian phòng.

"Su tử..."

Nọc độc thấm vào cơ thể, đau nhức đến mức Bình Thường không thể đứng lên mà phải trườn người về phía Mai Linh.

Mai Linh cũng đau đớn không kém, nàng ngồi tựa lưng vào vách tường phủ đầy tơ nhện, hơi thở thoi thóp đến đáng thương.

"Bình Thường... ngươi có mang theo con dao nào không?" Mai Linh hỏi.

"Su tử... ta không thể giết tử đâu!" Bình Thường lắc đầu nguầy nguậy.

Mai Linh mỉm cười: "Vậy thì để ta giết ngươi..."

Bình Thường vẫn lắc đầu: "Ta cũng không muốn su tử giết ta... Làm vậy chỉ khiến lương tâm tử cắn rứt suốt đời..."

"Tên ngốc... Cứ cho ta mượn một con dao, hoặc vật nhọn gì cũng

được..."

Thấy ánh mắt Mai Linh không hề có chút gì gọi là ý định tự sát hoặc lóc thịt hấn, Bình Thường cẩn thận lấy Nghịch Thiên kiếm từ trong hấn ra. Nhìn thanh kiếm, trong đầu Bình Thường phân vân không biết có nên phát động niệm trong thanh kiếm hay không, vì hấn sợ sẽ kéo vị sư phụ bí ẩn kia vào hiểm nguy.

Trong lúc Bình Thường đang phân vân, Mai Linh đột nhiên nhoài người đến đẩy Bình Thường ngã ra và bóp cổ hấn.

"Sư... tử..." Bình Thường kinh ngạc khi nhìn thấy ánh mắt Mai Linh thay đổi, một ánh mắt tàn nhẫn lạnh lùng.

"Sư đệ... người thật sự rất ngốc! Ta biết người rất thích ta... nhưng ta... không hề thích người!"

"Sư tử..."

"Ta đến đây để được... ngắm tuyết rơi... không phải... để chết cùng tên phế vật nhà người..."

Bình Thường không còn tin vào tai và mắt mình nữa, mọi thứ hấn cảm nhận được như đang sụp đổ, sư tử mà hấn thầm yêu mến đang bộc lộ bản chất...

"Ta phải sống... sống để được gặp lại người ta yêu... Vậy nên người buộc... phải chết!"

Bình Thường cắn răn kèm chế cơn thất vọng tột cùng... Cũng dễ hiểu, nàng yêu Võ Phi Dương, tình yêu khiến nàng bất chấp tất cả...

"Được... vậy ta sẽ chết cho nàng toại nguyện... Sư tử... ta yêu

nàng..." Nuốt ngược nước mắt, Bình Thường thổ lộ tình cảm trong cơn đau đớn chưa từng có trong đời...

Nhưng Mai Linh chỉ đáp lại bằng ánh mắt khinh bỉ: "Phế vật như người không có tư cách!"

Câu nói như vết dao chí mạng cứa sâu vào lòng Bình Thường. Mọi thứ hoàn toàn sụp đổ, mọi ước mơ, mọi hy vọng dường như cũng đổ máu... "Không có tư cách! Không có tư cách! Không có tư cách..." Bốn chữ vang vọng trong đầu Bình Thường như búa tạ liên tục đóng vào đầu hấn...

"Người nghĩ người có cơ hội... được một người như ta... để mắt đến ư?" Mai Linh càng cứa sâu hơn vào tim Bình Thường.

"Một người như nàng..." Bình Thường lắc đầu: "Không... người ta thích là một Mai Linh sư tử hiền lành... tốt bụng và đáng yêu... Chứ không phải người..."

Mai Linh cười nhạt: "Đời là vậy đó! Sống thật... chỉ để bị ghét thôi! Phải... giả tạo để được người khác... yêu thích chứ! Đưa thanh kiếm cho ta... người sẽ chết... thoải mái... Ha... ha ha ha..."

Nhìn nụ cười độc địa của Mai Linh, tim cảm dành cho nàng trong lòng Bình Thường như thủy tinh vỡ tan thành trăm ngàn mảnh vụn...

Những câu Mai Linh nói vẫn khắc sâu vào lòng hấn: "Không có tư cách... Một người như ta... sẽ chết..."

Rồi chợt Bình Thường bừng tỉnh, những từ mà Mai Linh nói ra được hấn ghép lại thành một nghĩa khác: "Một người như nàng không đáng để yêu, không đáng để hấn phải hy sinh!"

Kiểm trong tay Bình Thường! Phải! Nàng mới là người phải chết, giết một người độc ác như nàng sẽ không khiến hấn cắn rứt, không khiến hấn hối hận!

Đúng!

Bình Thường giương kiếm lên... đưa mũi kiếm hướng vào ngực trái Mai Linh... nhưng rồi hấn dừng lại, vì cuối cùng hấn không nỡ...

Mai Linh cũng không còn giả vờ được nữa, nàng lại bật khóc rồi mất một lúc sau mới có thể nói: "Tại sao? Tại sao lại không giết ta? Ta... đáng ghét như vậy... còn không đủ để ngươi ra tay sao? Giết ta... mà không sợ lương tâm cắn rứt... tại sao lại không làm..."

"Sur tử..." Nước mắt cũng rơi khỏi mắt Bình Thường, hấn đã hiểu, rằng Mai Linh cố tình khiến hấn ghét bỏ để có thể giết nàng mà không thấy có lỗi...

Tình yêu, tưởng chừng như thủy tinh tan vỡ thành ngàn mảnh là hết, nhưng thật ra những mảnh vụn kia lại càng khó vỡ hơn...

Mai Linh ngã gục lên người Bình Thường, gò má nàng kề mặt hấn, nước mắt ướt đầm hòa vào nhau: "Ta không thích ngươi... nên ngươi không cần... phải chết vì ta..."

Nấc nghẹn, nàng nói tiếp: "Ta mới là người nên chết... vì đời này có lẽ ta không còn cơ hội... được hấn yêu..."

Dứt câu, Mai Linh chợt cảm thấy có gì đó thay đổi, quanh người Bình Thường tỏa ra những chữ Hắc Vạn yêu dị. Hấn, đã kích hoạt Nghịch Thiên kiếm và tiến vào trạng thái thức tỉnh...

Chương 217: Quỷ Thủ Ma Kiếm

Cảm thấy quanh Bình Thường có hiện tượng lạ, Mai Linh lo lắng hỏi: "Bình Thường, người sao vậy?"

Dương nhanh chóng thu hắc vạn vào lưỡi kiếm và đáp: "Ta không sao, chỉ thử dùng một niệm thuật để kháng độc..."

Giải thích qua loa, Dương hỏi để đổi hướng chú ý của Mai Linh: "Sur tử, tại sao người lại nghĩ rằng cả đời này sẽ không có cơ hội?"

Cận kề sinh tử, Mai Linh không ngần ngại thổ lộ: "Ta đã từng xem thường hắn, rồi khi nhận ra hắn tài năng thì lại quay sang thích hắn... ta chỉ là một người đáng khinh..."

Dương cười nhẹ: "Sur tử, hắn là một kẻ nhỏ nhen như vậy sao? Hắn có quyền chọn người xinh đẹp để yêu, sao lại khinh một cô gái chọn người tài để mến?"

"Hắn... có lẽ sẽ không nghĩ vậy, nhưng ta cũng tự biết bản thân không xứng đáng..."

Dương đáp: "Có thể khi xưa hắn không thích một Mai Linh cao ngạo khinh người, nhưng với một Mai Linh hiện tại, người biết tôn trọng và động viên một kẻ bị người khác xem là phế vật, thậm chí sẵn sàng chấp nhận chết trong oan ức để người khác được sống trong thanh thản, nếu vẫn không cảm động thì chính hắn là kẻ không xứng đáng với Sur tử."

Từ một Bình Thường hiền lành khờ khạo có thể nói ra những câu ngôn tình sắc sảo khiến Mai Linh không khỏi cảm thấy kỳ lạ, và lúc nàng đang thắc mắc thì Bình Thường đã đứng dậy và bế nàng lên.

"Người định làm gì?" Mai Linh hỏi.

Dương đáp: "Ta đưa sư tỷ đi lấy thuốc giải độc."

Bế Mai Linh đến cánh cửa đá, Dương tích tụ hắc niệm xuống chân rồi đạp cửa.

ẦM!

Cánh cửa đá vỡ tan khiến hai ả nhện gác cửa giật mình, nhưng vừa quay lại thì cả hai ả nhận cấp Linh Tướng liền quỳ sụp xuống hai bên đường, còn Dương cứ thế thông thả bế Mai Linh bước qua, giống như một vị đế vương vi hành.

Vừa bước qua hai ả nhện trong sự kinh ngạc tột cùng của mai Linh, Dương cất tiếng nhẹ nhàng hỏi: "Nhện chúa ở đâu?"

Trước sức khống chế tinh thần của Hắc Niệm, hai ả nhện không cần đánh cũng khai, Dương cứ thế tiến đến hang nhện chúa, bọn nhện canh gác đều cấp Linh Tướng trở xuống nên toàn bộ quỳ sụp xuống trước sức ép của Hắc Niệm.

Mai Linh kinh ngạc tột cùng, đây là Bình Thường sao? Không cần động tay cũng khiến cho những linh thú bán nhân này quỳ xuống thì ngay cả Võ Phi Dương cũng chưa chắc làm được!

"Đừng lo, đệ vẫn là Bình Thường đây!" Trong trạng thái thức tỉnh, Hắc Niệm giúp cho Dương có thể thấu hiểu suy nghĩ và cảm xúc của những người xung quanh có niệm yếu hơn, hấn trấn an khi cảm thấy

Mai Linh đang hoảng sợ, và cũng có phần cảm động khi cảm thấy Mai Linh đang lo lắng cho Bình Thường vì sợ hãi bị sức mạnh quái dị nào đó xâm chiếm.

Bạch Hậu trong tổ chúa đang thả tơ sủa sang cái ổ của nàng, chợt cánh cửa tơ nhện khổng lồ đứt ra làm đôi, rồi sau đó một trong những nhện góa phụ trắng mạnh nhất bay ngược vào trong và được Bạch Hậu bắt tơ đỡ lấy.

"Số 2! Có chuyện gì bên ngoài?" Bạch Hậu ngạc nhiên khi thấy trên mặt nhện số 2, đưa con gan lỳ nhất với cấp bậc Linh Vương cấp 7 của nàng lộ rõ sự sợ hãi.

Nhện số 2 run rẩy: "Quý! Có quý!"

Rồi Dương bế Mai Linh bước vào, vẫn gương mặt bình tĩnh cùng đôi mắt đen yêu dị, nhưng cánh tay phải hẳn đã biến đổi thành một cánh tay bọc vảy đen, hẳn vừa bế Mai Linh vừa kéo theo một bó tơ nhện, bó tơ này trói chặt nhện số 21, ả bị Dương trói và kéo lê trên đất để "trả ơn" cho hành vi bắt người vô cớ.

"Là mày?" Bạch Hậu kinh ngạc khi thấy Dương, kẻ mà vừa trước chỉ như con kiến, muốn giết là giết, giờ lại toát ra khí chất yêu dị đến nàng cũng phát run.

"Ừ! Ngầu chưa?" Dương đáp, đồng thời thả Mai Linh xuống và kéo bó tơ đem ném số 21 về phía Bạch Hậu, dù biết Bạch Hậu có thể dễ dàng tạo mạng nhện cản lại.

Bạch Hậu đánh giá Dương rồi nói: "Linh lực yếu ớt, tà niệm mạnh mẽ, một cánh tay như tay Quý mà cũng giống tay Rồng... Ta chưa từng thấy sinh vật nào kì lạ như ngươi... Điều gì dẫn ngươi đến đây, hay đơn giản là thích gây sự?"

"Gay con mẹ bà! Vô cớ bắt ta về đây, thấy ta yếu nên ra sức bắt nạt không phân biệt phải trái. Giờ thấy ta mạnh lại tráo trở bảo ta đến gây sự!"

Lần đầu trong đời bị một thằng nhóc mắng xối xả, Bạch Hậu tức giận vô cùng nhưng còn chưa rõ thực lực của Dương nên cố nén giận: "Vậy tại sao lại giết con ta? Người giải thích đi!"

"Thích con mẹ bà! Đưa thuốc giải ra đây!"

"Người... người..."

Bạch Hậu tức phát điên trước thái độ ngạo mạn quá trớn của Dương, thật ra là do bị ảnh hưởng bởi Hắc Niệm.

Lúc này, từ trên trần hang, một bóng trắng vốn là nhện số 1 đang âm thầm đáp xuống sau lưng Dương, nhưng lúc sắp ta tay đánh lên thì giật mình vì Dương quay lại: "Này thì ám sát!"

Nói xong, Dương dùng cánh tay Chân Long tóm lấy chân nhện số 1 và ném thẳng về phía Bạch Hậu.

Bạch Hậu bắn tơ đỡ lấy nhện số 1 và giật mình vì thấy Dương vốn nấp sau cơ thể nhện số 1 nhảy lên rồi vung kiếm chém thẳng vào mặt ả.

Tuy nhiên, Bạch Hậu dễ dàng tránh được và bắn tơ vào Dương khiến hấn phải vội nhảy lùi ra sau.

"Đánh mà không cần giải thích sao..." Bạch Hậu đã giận đến cực hạn.

Dương đứng trước Bạch Hậu, so với hắn thì Bạch Hậu to lớn như một tòa nhà, nhưng hắn không hề có ý định lùi bước, vì hắn cần phải lấy được thuốc giải độc.

"Ừ! Cái loài của bà nói nhẹ đâu có nghe! Nên ta sẽ đánh đến khi bà giao thuốc giải ra rồi nói chuyện!"

Dứt câu, dưới chân Dương xuất hiện một chữ Hắc Vạn lớn, hắn giậm lên và nhảy tránh khỏi một đường tơ do Bạch Hậu bắn đến trong tích tắc.

Trong thời gian 1 tuần trước chuyến hành hương, không chỉ Bình Thường tiến bộ mà chính Dương cũng tiến bộ không ít, dù hắn chỉ có thể tận dụng những lúc thức tỉnh để tìm hiểu về hắc niệm. Không dùng được Ngự Lô Thuật lẫn Dạ Hành, Dương đã nghĩ ra cách mượn lực từ Hắc Niệm làm lò xo để tăng cường tốc độ...

Trước gia tốc phi thường của một người không có bao nhiêu linh lực, Bạch Hậu càng thêm ngạc nhiên nhưng không nao núng mà tiếp tục bắn tơ để bào mòn sức lực của Dương.

Dương đoán được mục đích của Bạch Hậu, trong 7 ngày, niệm của Bình Thường đã tiến bộ vượt bậc, nhờ vậy nên Dương có thể duy trì trạng thái thức tỉnh được lâu hơn nhiều so với lần đầu, nhưng còn chưa đủ để hắn đọ sức bền với Bạch Hậu, bởi theo hắn suy đoán, Bạch Hậu có thể đã là một Linh Đế.

Mai Linh đang được bảo vệ trong vòng vây của những chữ Hắc Vạn, chứng kiến thái độ khác lạ và phong cách chiến đấu yêu dị của Bình Thường, trong đầu nàng không khỏi liên tưởng đến một người...

Dương vẫn thoăn thoắt tránh đòn và chờ thời cơ tiếp cận Bạch Hậu, chợt hắn vấp ngã và phải đâm vào chữ hắc vạn mới hiện ra để tung

người lên cao, tránh khỏi một đường tơ nguy hiểm.

Và Bạch Hậu tiếp tục bắn tơ...

Khi sợi tơ vừa nhô ra từ lỗ rốn của Bạch Hậu, Dương xoay mình và dùng cánh tay Chân Long tung nắm đấm vào chữ hắc vạn khổng lồ vừa hiện ra, phản lực khiến hắn dội ngược đi và lại tiếp tục đấm vào một chữ hắc vạn khác rồi lại một lần bắn đi, Dương bay trên không theo hình chữ z với tốc độ không tưởng khiến Bạch Hậu giật mình kinh ngạc vì khi phát hiện ra đã thấy Dương áp sát nàng rồi vung kiếm...

Một luồng kiếm gồm những chữ hắc vạn yêu dị phát ra bởi ma kiếm Nghịch Thiên, tuy không long trời lở đất nhưng lại toát ra sắc khí ma mị kinh hoàng, Bạch Hậu tuy tránh được nhưng tinh thần cũng lâm vào hoảng loạn, gương mặt nàng xám lại, những con mắt trũng lên, miệng hé ra để lộ cặp nanh sắc nhọn...

Rít lên một tiếng âm hàn, Bạch Hậu nói: "Mày gây sự nhầm lúc rồi..."

Nói xong, Bạch Hậu dang hai tay ra, tất cả tơ nhện được nàng bắn ra khắp gian phòng đồng loạt nhô đầu lên uốn lượn như những con rắn trắng.

Dương dùng hai chữ hắc vạn nhỏ làm đệm để đứng trên không, mắt hắn nheo lại vì bắt đầu cảm thấy nguy hiểm lớn: "Cuối cùng cũng dùng đến Hữu Ý..."

Hữu Ý, cảnh giới linh lực cho phép người luyện hồn cảm nhận và điều khiển vật chất mang linh lực xung quanh mình, Dương tin chắc Bạch Hậu có thể dùng nhưng lại không hiểu lý do gì mà nàng không dùng đến dù rất tức giận trước thái độ của Dương. Và giờ thì nàng đã dùng...

"Sur tỉ! Ra khỏi đây!" Dương quát gọi Mai Linh trong khi hàng trăm sợi tơ đang vươn lên vây chặt hấn.

"Bình Thường!" Mai Linh không chạy, nàng lo lắng gọi to khi thấy Bình Thường bị tơ nhện vây kín.

Nhưng Dương không hề nao núng, hấn vẫn còn một chiêu bài cuối, dù chưa từng dùng qua...

Nghịch Thiên kiếm được một chữ hắc vạn cố định giữa không trung, mũi kiếm chỉ thẳng về phía giữa trán Bạch Hậu, ngay khi phần đầu cán kiếm xuất hiện một chữ hắc vạn khổng lồ, cánh tay Chân Long của Dương nắm chặt rồi dùng toàn lực đâm thẳng vào...

Nghịch Thiên kiếm lao đi như đạn bắn xé toạc tơ nhện trên đường bay trong khi tơ nhện xung quanh bắt đầu phủ kín người Dương. Tốc độ kiếm bay nhanh đến nỗi chính Bạch Hậu cũng ngạc nhiên, bà dùng tơ định bắt lấy thanh kiếm nhưng không thành vì quanh kiếm có những chữ hắc vạn bảo vệ. Bạch Hậu không thể cản kiếm, chỉ còn cách né kiếm, nhưng vừa nghiêng đầu né đi thì chợt một chữ hắc vạn trên mũi kiếm bắn ra và tạo thành lò xo khiến lưỡi kiếm va phải rồi chuyển hướng đâm thẳng vào mặt Bạch Hậu.

Bị Nghịch Thiên kiếm đâm vào mặt, Bạch Hậu còn chưa kịp thấy đau đã bùng lên cơn giận khủng khiếp nhất trong đời bà, không phải vì nhan sắc bị hủy hoại, mà vì máu bị đổ ra trong lúc nó không được phép đổ ra nhất...

Rồi Bạch Hậu hét lên một âm thanh khủng khiếp, âm thanh của cơn giận và của cơn đau đớn tột cùng... Sở dĩ, bà không muốn tiêu hao nhiều linh lực với Dương là vì bà đang trong cơn chuyển dạ, chuẩn bị sinh ra một bầy nhện mới...

Cũng trong hang nhện, ở một vòm hang sâu có một chiếc kén trắng khổng lồ, chiếc kén dần rách ra và một cơ thể nhện to không kém Bạch Hậu chui ra khỏi kén...

Chương 218: Sa Đọa

Vô Lực bang, dưới chân núi, một đôi nam nữ thanh tú hướng mắt về đỉnh núi, người nam áo trắng với gương mặt anh tuấn phi phàm nói: "Linh Nhi, đây chính là Vô Lực bang, lần này ta nhất định phải tìm được Cửu Phẩm Liên Hoa để chữa trị cho nàng..."

Nửa năm trôi qua, Phong Linh Nhi đã xinh đẹp hơn nhiều, dù gương mặt nàng có chút xanh xao tiều tụy...

Trong tiếng hét kinh thiên động địa của Bạch Hậ, Dương đang bị tư nhện trói chặt tứ chi và Mai Linh lẫn hầu hết nhện góa phụ trắng trong ổ nhện đều bị tiếng hét khủng khiếp làm cho bất tỉnh.

"Chết đi!"

Dứt tiếng hét, Bạch Hậ rút Nghịch Thiên kiếm ra khỏi mặt mình rồi ném kiếm đâm thẳng vào giữa trán Dương.

Lưỡi kiếm đen sắc nhọn đâm xuyên qua ngực Dương, lưỡi kiếm cắm sâu vào tim hắc và chỉ còn phần cán kiếm vương lại...

Tin rằng mối nguy hiểm đã chết chắc, Bạch Hậ bắt đầu đẻ trứng...

Nhưng Bạch Hậ đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng, Nghịch Thiên kiếm không những không thể giết chết Dương mà còn hóa thành thể lỏng và hòa tan vào tim hắc, biến quả tim Dương thành một quả tim màu đen.

Và hắc lần nữa thức tỉnh, một dạng thức tỉnh bị động.

Vẫn hình dạng cũ, nhưng ánh mắt Dương càng trở nên tà mị, hấn toát ra sát khí tàn độc đến mức Bạch Hậu cũng phải run rẩy.

Dương nhìn Bạch Hậu, nghiêng đầu và ngược cằm lên, trông vô cùng lạnh lùng và kiêu ngạo, rồi tay hấn giơ ra như muốn tóm lấy thứ gì đó trước mặt.

Dương vẫn đứng yên, nhưng khi những ngón tay Dương bóp lại, Bạch Hậu lập tức giật mình phát hiện cổ mình bị siết chặt bởi một bàn tay hư ảo tạo thành từ những chữ hắc vạn.

"Người... là thứ... quái vật gì..." Bạch Hậu hoàn toàn kinh sợ.

Dương không đáp, hấn nắm cổ Bạch Hậu kéo về phía mình.

Nhìn như Dương kéo hết sức nhẹ nhàng, nhưng Bạch Hậu phải dồn hết sức để dùng tám chiếc chân nhọn cắm sâu xuống đất chống chịu, dù vậy vẫn bị kéo lê về phía Dương.

Kéo được một đoạn, tay còn lại của Dương co ra sau rồi tung một nắm đấm...

BINH!

Một cánh tay hắc vạn thứ hai hiện ra và đấm thẳng vào mặt Bạch Hậu, khiến nửa bên mặt bà dập nát, đầu bà nghiêng như suýt bay lìa khỏi cổ.

Chỉ một cú đánh, Bạch Hậu hoàn toàn bị khuất phục: "Hự... Th... tha cho ta! Ta sẽ giải độc..."

RẮC!

Bạch Hậu còn chưa kịp nói hết câu, Dương đã dùng cánh tay hắc niêm bẻ tung một chân nhện của bà, khiến Bạch Hậu hét lên đau đớn.

"Ta xin lỗi... tha cho ta! Á Á Á...."

ẦM!

Lần này, Dương nắm tóc Bạch Hậu đem cơ thể khổng lồ của bà đập thẳng vào thành hang.

Cú va chạm khiến trần hang sụp đổ, Bạch Hậu dù đau nhưng cũng không quên bắn tơ che chắn cho ổ trứng mới sinh của bà.

Bạch Hậu ngã ra, Dương bồi thêm vào bụng người của bà một cú đá từ chiếc chân tạo thành bởi những chữ hắc vạn.

Rồi Dương lại giơ tay ra trước, một chữ hắc vạn khổng lồ xuất hiện và xoáy tròn cực nhanh...

Nhìn vòng xoáy có khả năng chế đôi cơ thể mình, Bạch Hậu không còn hy vọng sống sót, không còn kêu ngạo, không còn sợ hãi, không còn hối hận, chỉ còn nỗi lo lắng hiện rõ trên gương mặt thảm thương: "Ta sai rồi... chém giết tùy người... nhưng... đừng làm hại... các con ta..."

"MẸ!"

Đúng lúc này, một cơ thể khổng lồ chạy vụt qua Dương và chắn trước mặt Bạch Hậu.

"Mẹ! Người bị thương nặng quá!"

Bạch Hậu nhìn kẻ vừa đến có cơ thể to không kém gì bà, xua tay quát: "Số 0! Mang các em con chạy mau! Kẻ này rất mạnh!"

"Không! Con sẽ không chạy! Ước mơ của chúng ta còn chưa thành!"

Số 0 là đứa con tài năng nhất và đặc biệt nhất của Bạch Hậu, hẳn là nam giới, mang trong lòng ước mơ dẫn dắt loài góa phụ trắng tiến hóa thành hình người để có thể xóa bỏ hủ tục, mà thật ra là một lời nguyền, phải ăn thịt đồng loại để duy trì nòi giống.

Bạch Hậu rơi nước mắt: "Mẹ không còn cơ hội nữa... Hãy chạy đi!"

Lúc này, Dương phát tay, vòng xoáy chữ hắc vạn lượt về phía số 0...

Và Bạch Hậu, dùng sức tàn đẩy số 0 ra khỏi tầm sát thương...

Dương lúc này bị hắc niệm xâm chiếm, nhưng hình ảnh người mẹ liều chết bảo vệ cho con mình khơi gợi lại cảm xúc trong lòng hắn, cảm xúc khi chứng kiến Diễm liều mạng chịu đòn của Long Hán vì hắn.

Vậy nên Dương thu tay, vòng xoáy dừng lại trong gang tấc trước khi chạm vào Bạch Hậu.

Dương gục xuống, tay chống trên đất, miệng phun ra một ngụm máu đen, vết máu này lập tức tụ lại thành hình lưỡi kiếm Nghịch Thiên.

Bạch Hậu thoát nạn trong gang tấc, trong khoảnh khắc Dương dừng tay, bà thấy ánh mắt hắn thay đổi và biết không phải hắn kiệt sức mà là do hắn buông tha cho bà.

Số 0 thì không thấy ánh mắt Dương, lầm tưởng Dương kiệt sức, liền

xông ra nhưng bị Bạch Hậu ngăn cản.

"Dừng lại!"

"Mẹ?"

"Là hấn tha cho ta!"

Cản số 0 xong, Bạch Hậu nhìn Dương đang đau đớn vì kiệt sức và đau đớn vì chất độc, tò mò hỏi: "Tại sao ngươi không ra tay?"

Dương không đáp, chính xác hơn là không còn sức để đáp, hấn chỉ có thể dùng chút niệm còn lại để cố duy trì trạng thái thức tỉnh hiện tại.

Bạch Hậu biết chất độc đang khiến Dương kiệt quệ, bà gượng dậy, nhe nanh phun ra hai tia nước đỏ như máu và dùng tơ bọc lấy thành hai quả cầu nhỏ như viên kẹo rồi ném về phía Dương.

"Đó là thuốc giải độc."

Dương nhìn Bạch Hậu, hấn biết với tình trạng hiện tại thì bà không cần lừa hấn, nên liền mang đến chỗ Mai Linh và vắt nước trong quả cầu tơ vào miệng nàng, hấn cũng uống viên còn lại.

Trong khi Dương uống thuốc, Bạch Hậu gượng dậy tiến đến trước mặt hấn và giải thích: "Do sắp sinh nên ta không giữ được bình tĩnh... Ta xin lỗi..."

Vừa nói, nữ hoàng hùng mạnh của tộc góa phụ trắng quỳ bái chiếc chân nhện xuống và cúi đầu trước Dương.

Dương gật đầu và nói: "Ta không giết bất cứ đứa con nào của bà!"

"Ta tin người, vậy nên ta cúi đầu xin lỗi các người!" Bạch Hậu đáp, mắt nhìn về ổ trứng mới sinh ra vẫn còn nguyên vẹn, bà biết nếu Dương không có ý bảo vệ chúng thì ổ trứng đã tan nát.

Không cầm cự được nữa, Dương ngã xuống hôn mê...

Trong lúc này, Vô Thiên Bạch đang ngồi trên một tảng đá, tay xoa cằm ngẫm nghĩ ra viễn cảnh bản thân hẳn giả làm thằng khờ đi theo Hàn Tuyết, rồi nàng gặp kẻ địch nguy hiểm và hẳn che mặt xuất hiện cứu nàng vào phút chót...

Hắn tưởng tượng đến gương mặt tuyệt trần của Hàn Tuyết khi đã ửng hồng nhưng vẫn cố giữ nét lạnh lùng băng giá khi anh hùng trong mộng là Vô Thiên Bạch xuất hiện, rồi tưởng tượng gương mặt nàng cố giấu vẻ bất ngờ khi nhận ra vị anh hùng kia chính là tên khờ vẫn luôn kề cận nàng...

Nghĩ đến đây, Thiên Bạch vỗ đùi cười nắc nẻ: "Diệu kế! Diệu kế! Hàn Tuyết ơi ta sẽ khiến giá băng của trái tim nàng tan chảy!"

Lúc Thiên Bạch đang khoái chí, Kim Điệp phía sau chợt gọi hắn: "Thiếu gia..."

"Im coi! Ta đang lên kế hoạch tác chiến!"

Kim Điệp toát mồ hôi nói nhỏ: "Kẻ địch đến rồi!"

Thiên Bạch vênh mặt: "Ha! Hay lắm! Ta đã sẵn sàng chiến đấu... ủa, mà kẻ địch nào?"

Kim Điệp không đáp, Thiên Bạch cảm thấy ớn lạnh sống lưng, từ từ quay lại và chứng kiến mỹ nữ trong lòng đang lạnh lùng đứng nhìn

hắn...

"H... Hàn Tuyết... Ta... ta đến... của... à không... thăm... thăm..." Phút trước còn hồ báo, giờ Thiên Bạch sun lại như giun, đến nói cũng không thành lời.

Hàn Tuyết lạnh lùng hé môi, còn chưa nói thành tiếng thì Thiên Bạch đã gật đầu lia lịa: "Dà dà... ta biến ngay... tạm... tạm biệt..."

Dứt lời, Vô Thiên Bạch tóm lấy Kim Điệp và chạy biến khỏi linh cảnh Băng Sơn Tuyết Lâm.

Rời linh cảnh đến một nơi vắng vẻ, Vô Thiên Bạch vẫn chưa hết run, quỳ gục xuống đất, hai nắm tay siết chặt liên tục đấm mạnh xuống đất, vừa đấm vừa mắng: "Khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp! Tại sao? Tại sao đẹp trai tài hoa phong độ ngọc thụ lâm phong vô địch thiên hạ như ta lại mắc bệnh nhát gái! ĐẬU MÁ!!!!!"

Những cú đấm mang Thần lực như trời giáng cùng tiếng gầm thét trong cơn tức giận của Vô Thiên Bạch khiến trời đất chấn động, thậm chí khiến cho không gian sinh ra một vết nứt.

Thấy vết nứt phát sinh giữa không gian, Kim Điệp lo lắng nhắc: "Thiếu gia bình tĩnh! Hình như chúng ta vào nhầm một linh cảnh khác!"

"Linh cảnh khác?" Vô Thiên Bạch dừng lại, đảo mắt nhìn xung quanh rồi gật đầu: "Đúng rồi, lúc nãy hoảng quá chạy loạn, về thôi!"

Trong lúc Bình Thường và Mai Linh bị bắt, Siêu Phàm và Trác Việt không thể cứu nổi, chỉ còn cách đi tìm đại sư tỷ Lãnh Sương cầu cứu.

Nhưng khi bọn Lãnh Sương tìm đến ổ nhện cũng là lúc Bình Thường và Mai Linh được đưa ra ngoài một cách lành lặn, tuy nhiên ảnh hưởng của chất độc khiến cả 2 vẫn còn hôn mê nên được nhện số 0 đích thân đưa đến đỉnh Băng Sơn.

Cổng linh cảnh trở về Vô Lực bang được đặt trên một mỏm đá gần đỉnh Băng Sơn trắng xóa, lúc Bình Thường tỉnh lại thì cả nhóm gồm hắn, Mai Linh, và bốn đệ tử chân truyền đã đến nơi.

"Người tỉnh rồi!" Mai Linh phát hiện Bình Thường mở mắt liền gọi, nhưng từ ánh mắt nàng, Bình Thường thấy được gì đó không tự nhiên như trước.

"Chúng ta đang ở đâu?" Bình Thường cảm thấy khó thở trong gió tuyết mịt mù.

"Chúng ta đã đến đỉnh Băng Sơn, giờ đang chờ mở cổng trở về..." Mai Linh đáp.

Lúc này, nhện số 0 nhẹ nhàng đặt Bình Thường được ủ ấm trong bó tơ nhện xuống mặt đất đầy tuyết và lịch sự nói: "Đến đây là các vị có thể an toàn trở về rồi. Thành thật xin lỗi lần nữa vì hiểu lầm tai hại này..."

Siêu Phàm là kẻ mừng nhất khi nghe câu này, liền xua tay đáp: "Không có gì, mọi chuyện kết thúc ở đây, cảm ơn ngài đã hỗ trợ."

"Được, tạm biệt!"

Số 0 gật đầu chào rồi quay lưng rời đi, lúc này, cánh cổng cũng phát sáng và Bình Thường nghe tiếng Xuất Trần reo lên: "Cổng mở rồi! Về thôi!"

Theo tiếng gọi của Xuất Trần, cả bọn nối đuôi nhau tiến vào cổng...

Ở Vô Lực bang, khu chính điện, nơi mà đáng lẽ bọn Bình Thường sẽ hiện ra ngay khi bước qua cổng lại đang cực kỳ hỗn loạn, một thanh niên áo trắng tay cầm chiếc ấn màu hoàng kim, quanh thân có ba con rồng vàng hư ảo lơ lửng đang một mình đối đầu bang chủ Ngô Thông và ba vị trưởng lão.

Bị một sắc mệnh chân long quất đuôi đánh văng ra, bang chủ Ngô Thông giận dữ: "Nguyễn Hoài Bảo! Vô Lực bang đắc tội gì với ngươi, sao một mực muốn xông vào bí cảnh của bốn bang?"

Hoài Bảo đang được sư phụ tiếp sức, hần bay trên không bằng đôi cánh trong suốt: "Ta chỉ muốn xin vào bí cảnh một lần để tìm cách chữa bệnh, không có ý mạo phạm!"

Ngô Sát quát: "Vô Lực bang là nơi nào mà cho thằng oắt con nhà ngươi tác quái! Bí cảnh bốn bang không phải muốn vào là vào!"

Nhưng mặc kệ lời Ngô Sát nói, Hoài Bảo cúi đầu với bang chủ Ngô Thông như một lời xin lỗi rồi dùng ba sắc mệnh long ảnh cuộn thành vòng tròn ngăn cản người xung quanh, còn hần dẫn Phong Linh Nhi ngang nhiên tiến vào cánh cổng, vốn để dẫn vào Băng Sơn Tuyết Lâm, nhưng do sự phá hoại vô ý của Vô Thiên Bạch nên đã thành một cánh cổng vào lối khác...

Phía bên kia cũng vậy, tưởng chừng sẽ hiện ra trước sự chào đón của toàn thể Vô Lực bang, nhưng khung cảnh trước mắt Bình Thường chỉ là một vùng đất hoang tàn chết chóc, nơi phía cuối chân trời thấp thoáng bóng dáng một bức tượng phật khổng lồ...

"Đây là đâu?"

Hết chương 218

Chương 219: Những Mảnh Vỡ Thế Giới

"Đây là đâu?" Phong Linh Nhi ngạc nhiên thốt lên khi nhìn về khung cảnh hoang tàn trước mắt: "Không giống Băng Sơn Tuyết Lâm mà ta tưởng tượng?"

Gương mặt Hoài Bảo cũng tỏ ra kinh ngạc rồi dần chuyển sang vui mừng: "Đây không phải Băng Sơn Tuyết Lâm chúng ta muốn đến, nhưng có thể là nơi có thứ chúng ta muốn tìm..."

Phong Linh Nhi khó hiểu: "Thứ chúng ta muốn tìm? Không phải là thần tháp Cửu Phẩm Liên Hoa thất lạc ở Băng Sơn Tuyết Lâm sao?"

Hoài Bảo gật đầu đáp: "Có một sự thật ít ai biết, rằng từ nhiều năm về trước, Băng Sơn Tuyết Lâm chỉ là một phần của một linh cảnh rộng lớn, linh cảnh này có tên là Phật Cảnh, được tôn xưng là thánh địa của Phật giáo Việt Nam."

Chỉ tay về một bức tượng phật khổng lồ phía cuối chân trời hoang tàn, Hoài Bảo nói tiếp: "Nghe nói những tượng phật khổng lồ đó đã xuất hiện từ khi có người tìm ra linh cảnh này."

"Vậy những bức tượng này do ai xây nên?" Phong Linh Nhi hỏi.

Để đi tìm Cửu Phẩm Liên Hoa, Hoài Bảo đã tìm hiểu kỹ càng thông tin về Băng Sơn Tuyết Lâm và Phật Cảnh từ những ghi chép bí mật mà Hoàng Thành lưu giữ, hần đáp: "Có thể là... do sinh vật bên ngoài phong ấn của Lạc Long Quân!"

Phong Linh Nhi ngạc nhiên: "Bên ngoài phong ấn? Chẳng phải người ta bảo rằng thế giới bị hủy diệt, chỉ còn Việt Nam là lãnh thổ đất liền duy nhất còn lại?"

Hoài Bảo lắc đầu: "Đó chỉ là một thông tin để trấn an dư luận... Có thể Lạc Long Quân không phải là đấng tối thượng duy nhất trong trận thế chiến 4000 năm trước, và cũng có thể còn những địa điểm khác đang được bảo vệ trong một phong ấn khác của một đấng Tối Thượng khác, truyền thuyết về Phật Tổ là một trong những ví dụ điển hình."

Giống như đa số người khác, Phong Linh Nhi cũng cho rằng Phật Tổ chỉ là một nhân vật hư cấu, và Phật giáo cũng những truyền thuyết liên quan cũng do người Việt Nam tạo ra, nhưng Hoài Bảo không nghĩ vậy, vì sư phụ hẳn không nghĩ vậy.

Phong Linh Nhi tỏ ra ngạc nhiên trước thông tin mới nghe được và hỏi tiếp: "Nếu vậy thì Phật Cảnh này là một vùng đất tôn thờ Phật Tổ, nhưng theo truyền thuyết thì Phật Tổ xuất hiện sau khi Việt Nam đã bị phong ấn cơ mà?"

Hoài Bảo gật đầu giải đáp: "Đúng vậy, không riêng Phật Cảnh, hầu hết các linh cảnh được tìm thấy từ xưa đến nay đều đến từ bên ngoài phong ấn, trừ một số ít linh cảnh do thần linh kiến tạo nên."

"Bởi vì bức tường phong ấn của Lạc Long Quân cũng có năng lực như thiên phú đặc biệt của người, Tước Đoạt!"

"Dù đã ngăn cách với thế giới bên ngoài, nhưng bức tường phong ấn của Long Quân vẫn có khả năng tìm kiếm những mảnh linh cảnh, hay nói chính xác hơn là những mảnh vỡ của thế giới, rà soát để xem linh cảnh này có gây nguy hại cho người dân Việt Nam hay không rồi thu vào vùng phong ấn, khiến linh cảnh này trở thành một phần lãnh thổ

của Việt Nam ta."

"Kì diệu như vậy sao?"

Hoài Bảo gật đầu: "Nàng đừng quên đây là phong ấn đánh đổi bằng sinh mạng của một đấng Tối Thượng."

Phong Linh Nhi vẫn còn một thắc mắc: "Nhưng tại sao những mảnh vỡ này khi được phong ấn thu vào lại không trở thành một phần đất liền hoặc một hòn đảo ở biển Đông?"

"Một tấm gương khi đã vỡ, dù những mảnh vỡ được ghép lại hoàn chỉnh như chưa từng vỡ thì người ta soi vào cũng không còn thấy một gương mặt hoàn chỉnh nữa. Thế giới hiện tại cũng vậy, từng vùng đất có thể vẫn nằm đúng vị trí như ban đầu nhưng không thể bước qua vì mối liên kết không gian đã trở nên hỗn loạn. Phong ấn của Lạc Long Quân không dịch chuyển vùng đất bên ngoài về lãnh thổ Việt Nam mà chỉ tạo ra mối liên kết không gian giữa vùng đất đó với vùng được phong ấn, nhờ đó mà những cao thủ hệ không gian mới có khả năng tìm ra vùng đất mới, tất nhiên khả năng này cũng cực kỳ nhỏ."

Phong Linh Nhi không phải người thường, mà là Thánh Nữ trải qua hai lần trùng sinh nên trí tuệ không hề thấp, nghe qua một lần đã hiểu nên lại quay về vấn đề chính: "Vậy tại sao Băng Sơn Tuyết Lâm lại tách khỏi Phật Cảnh?"

Lần này thì Hoài Bảo lắc đầu: "Nguyên nhân không có trong sử sách, nhưng nếu lịch sử không ghi lại thì có thể đây là do một thảm họa có thể hủy diệt toàn bộ người chứng kiến, hoặc một trận chiến có sức phá hoại cấp thần."

"Và quan trọng nhất là từ hơn một trăm năm trước, khi mảnh linh

cảnh này chia đôi rồi mất tích, thần tháp Cửu Phẩm Liên Hoa cũng mất tích."

"Nếu vậy thì tại sao trong suốt một trăm năm qua không ai tìm lại được, còn hai ta lại có thể tiến vào một cách đơn giản?"

Lần này thì Hoài Bão lắc đầu: "Điều này thì ta không biết, có thể có người tìm được nhưng che giấu thông tin, hoặc có sự tình bí ẩn gì đó..."

Hoài Bão nói đến đây thì ngật ngừng, sau đó cảm nhận được bàn tay mềm mát rượi của Phong Linh Nhi nắm lấy tay hắn, nàng nói: "Bí ẩn? Chúng ta cùng đi tìm hiểu."

Từ ít ý nhiều, Phong Linh Nhi biết Hoài Bão ngật ngừng vì sợ dẫn nàng vào một nơi quá nguy hiểm, nên nàng nắm lấy tay hắn và đáp một câu gọn gàng, nhưng đủ để Hoài Bão hiểu rằng nàng muốn đi cùng hắn, bất chấp nguy hiểm.

Hoài Bão mỉm cười và gật đầu: "Được, vậy chúng ta cùng xem vùng đất này có gì bí ẩn..."

Để dò xét một vùng hoang vu rộng lớn thì còn gì thích hợp bằng dò xét từ trên cao, Phong Linh Nhi hiểu rõ điều đó nên nói với Hoài Bão: "Vậy chàng cứ giữ linh lực, ta sẽ đưa chàng bay lên..."

Nhưng Hoài Bão lắc đầu: "Không cần Tiên hóa, ta đã có cách khác để bay..."

Nói xong, Hoài Bão lấy ra một thứ thon dài trông như ngọn giáo, nhưng trên ngọn có treo một lá cờ dài màu đỏ.

Một tay cầm thân cột cờ giơ ngang trước mặt, một tay ôm eo Phong

Linh Nhi, sau đó hần chạy lấy đà đạp đất nhảy lên cao. Đúng lúc chân Hoài Bảo rời đất, lá cờ dài phất phơ liền biến hóa, liên kết với thân cờ hình thành một cánh dù lượn đưa Hoài Bảo cùng Phong Linh Nhi lướt gió bay đi, trên lá cờ lấp lánh sáu chữ vàng: "Phá cường địch, báo hoàng ân." Siêu cấp thánh bảo, Quốc Toản thánh kỳ.

Vô Lực bang, sau khi Hoài Bảo và Phong Linh Nhi đã bước qua cổng bí cảnh.

Những người quanh khu vực cổng dịch chuyển, bao gồm cả bang chủ và các trưởng lão vừa đối đầu với Hoài Bảo điều nhìn về phía cánh cổng với gương mặt kinh ngạc, bang chủ Ngô Thông và trưởng lão Ngô Sát và vài người khác đang cùng xông về phía cổng để ngăn cản ai đó nhưng với một tốc độ rề rà như phim quay chậm, vài chiếc lá gần như dừng giữa không trung.

Duy chỉ có hai người, thân mặc trang phục màu đen trông như áo dài với hoa văn phức tạp, chậm rãi bước vào cánh cổng như chốn không người, giữa trán mỗi người dán một lá bùa kì dị.

Hai kẻ này dễ dàng tiến vào cổng bí cảnh và xuất hiện ở một vị trí cách nơi Hoài Bảo và Phong Linh Nhi xuất hiện khá xa.

Một trong hai kẻ này nhìn quanh dù đôi mắt đã bị lá bùa che mắt, sau đó nói giọng vô cảm: "Hữu Công, xem ra đây không phải Băng Sơn Tuyết Lâm."

Kẻ được gọi là Hữu Công gật đầu, cũng đáp bằng giọng vô cảm: "Trông giống Phật Cảnh hơn, có lẽ chúng ta không cần mất thời gian dò tìm không gian nữa rồi. Bửu Công, người đoán xem thứ đó ở hướng nào."

Bửu Công đáp: "Không biết, không gian nơi này khá kì lạ, có lẽ ta

phải hạn chế dùng năng lực hệ không gian."

Sau đó, không nói thêm lời nào, Hữu Công và Bửu Công quay lưng về phía nhau và cùng cất bước đi về hai hướng đối lập.

Trong khi đó, nhóm đệ tử Vô Lực bang bao gồm Bình Thường đang rất hoang mang trước tình huống khó ngờ, duy chỉ Lãnh Sương vẫn lạnh lùng như sương giá.

"Đây là đâu?" Bình Thường ngạc nhiên tự hỏi.

Không ai có câu trả lời cho đến khi Trác Việt vỗ trán nói một câu tung tởng: "Chết mẹ rồi! Không lẽ trong lúc chúng ta hành hương, Vô Lực bang đã bị tụi du côn san thành bình địa?"

Siêu Phàm khịt mũi: "Ừ! Tiện thể chúng để lại những tượng phật khổng lồ kia làm kỷ niệm nhỉ?"

Nghe Siêu Phàm nói, Xuất Trần nghi hoặc hỏi: "Tượng phật... Chẳng lẽ nơi này là... Phật Cảnh?"

"Phật Cảnh?" Bọn Bình Thường, Siêu Phàm, Trác Việt và Mai Linh hỏi lại, cả bốn đều chưa từng nghe qua địa danh này.

Không tính đại sư tử Lãnh Sương, so về hiểu biết về phật giáo thì tứ sư tử Xuất Trần đương nhiên đứng đầu trong nhóm, nàng nói: "Các ngươi có bao giờ thắc mắc tại sao chúng ta lại được hành hương đến Băng Sơn Tuyết Lâm, một nơi không có vẻ gì là liên quan đến phật giáo?"

"Vì nơi đó từng là thánh địa phật giáo?" Siêu Phàm đoán, trước đây hẳn cũng như nhiều đệ tử khác, chỉ nghĩ hành hương Băng Sơn Tuyết Lâm đơn thuần là một chuyến phiêu lưu nghỉ mát.

Xuất Trần gật đầu: "Có thể nói là như vậy..."

Đang nói, gương mặt xinh đẹp của Xuất Trần chợt toát lên vẻ kinh ngạc, đồng thời hai con ngươi đen láy trong mắt nàng lóe sáng.

Nhận thấy nét mặt Xuất Trần, cả bọn cùng quay đầu nhìn và nhận ra một nguồn sáng đang phát ra ánh sáng màu vàng kim chói lóa.

Ánh sáng chói đến mức cả bọn, bao gồm Bình Thường, phải lập tức lấy tay che mắt, để rồi càng thêm kinh ngạc khi nhận ra ánh sáng vàng kim kia lan đến đâu trên mặt đất hoang tàn thì nhà cửa, cây cối, thậm chí là con người chợt hiện ra đến đó, chẳng mấy chốc, khung cảnh hoang tàn hoàn toàn tan biến và thay vào đó là một thành thị kiểu cổ với lối kiến trúc như chùa chiền phật giáo.

Ánh sáng chói lóa nhanh chóng phủ kín cả mảnh linh cảnh và tan biến, lúc này, bọn Bình Thường tròn tròn mắt kinh ngạc không nói nên lời, vài giây trước, họ đứng giữa vùng đất hoang tàn, giờ đây, cả nhóm đang đứng giữa một con đường tấp nập người qua kẻ lại, hai bên đường là hàng quán đông đúc rộn tiếng bàn tán cười đùa.

"Ảo ảnh? Chắc chắn là ảo ảnh!" Tất cả có cùng một suy nghĩ.

Chợt có tiếng hét lớn từ xa: "TRÁNH ĐƯỜNG!"

Theo sau tiếng hét là tiếng vó ngựa phi nước đại, cả bọn cùng nhìn về phía trước, nơi dòng người đang vội tấp vào lề để nhường đường cho một người trẻ tuổi cưỡi con linh mã hung hăng xông thẳng về phía trước.

Cả bọn Bình Thường dù nghĩ đây là ảo giác nhưng vẫn cẩn thận lui vào lề đường, chợt có một bé gái chạy vội ra giữa đường để nhặt lại

mẫu kẹo kéo nó vừa làm rớt.

Vó ngựa sắp tiến đến.

"Cẩn thận!"

Nhìn Bình Thường giật mình hét lên và xông đến định bế đứa bé tránh vào đường, Siêu Phàm và Trác Việt cười châm chọc: "Ngu không thể tả! Đây chỉ là ảo ảnh..."

Nhưng Siêu Phàm còn chưa nói dứt câu thì đã nín bật, vì không ngờ Bình Thường lại có thể ôm được đứa bé tránh khỏi cái chết trong gang tấc.

Gã thanh niên trẻ tuổi sau đó bắt ngựa dừng lại, quay đầu nhìn đứa bé trong tay Bình Thường và mắng: "Chết tiệt! Không nghe bốn thiếu gia bảo tránh đường từ sớm sao?"

Bình Thường phân trần: "Nó chỉ là đứa bé..."

"Bé bé con mẹ người! Mạng của nó có là thá gì so với thời gian vàng bạc của bốn thiếu gia?"

Đang mắng Bình Thường xối xả, gã thanh niên vô tình liếc mắt thấy bọn Lãnh Sương, Mai Linh và Xuất Trần, mắt gã liền sáng rực, trong đầu thềm kinh ngạc: "Đừu! Đâu ra toàn mỹ nữ! Phải lấy le gấp!"

Nghĩ xong, gã lập tức xuống ngựa chạy vội đến giật lấy đứa bé trên tay Bình Thường và vỗ về: "Cô bé, ta có làm bé sợ không?"

Kì lạ ở chỗ bé gái này không hề tỏ ra sợ hãi, tuy vậy, gã thanh niên vẫn tiếp tục dỗ dành: "Ta hơi nóng vì đang gấp làm chuyện đại sự." (Thật ra là ta đang trên đường đến lầu xanh chơi đũy)

Sau đó gã vỗ vai Bình Thường mấy cái: "Tiểu huynh đệ, can đảm lắm, nếu ta là người thì ta cũng làm vậy." (Nếu không có mỹ nữ bên cạnh thì anh và chết mẹ mà rồi)

Trong khi gã thanh niên chém gió, Bình Thường nhìn sang các sư huynh sư tỷ đồng môn thì phát hiện đại sư tỷ Lãnh Sương đã biến mất từ lúc nào không hay...

Hết chương 219

Anh em thông cảm, ad bận cày cuối năm.

P/s: Hàn Băng

Chương 220: Dâm Đế Truy Hương

"Đại sư tử đâu rồi?"

Không riêng Bình Thường, những người khác cũng nhận ra sự biến mất đột ngột của Lãnh Sương.

"Chắc sư tử đi dò xét nơi này." Xuất Trần đoán mò.

Từ khi còn ở Vô Lực bang thì Lãnh Sương đã nổi tiếng bí ẩn nên sự biến mất của nàng không khiến bọn họ lo lắng, vấn đề đáng lo hơn chính là bọn họ đang ở đâu.

Cách đơn giản nhất chính là hỏi người xung quanh. Nhìn sơ là biết ngay gã thanh niên cưỡi ngựa có gốc gác lớn, Siêu Phàm liền hướng đến gã thanh niên chào hỏi: "Sư đệ của ta ngu muội nên lỡ đặc tội, mong công tử bỏ qua, không biết công tử là..."

Gã thanh niên thấy thái độ lòn cúi e dè của Siêu Phàm liền vênh mặt: "Không biết ta là ai? Hóa ra các ngươi là khách hành hương."

Sau đó gã lại đổi sang thái độ khiêm tốn và tự giới thiệu: "Ta tên Lê Hoài Bảo, không phải nhân vật gì to tát, còn trẻ tuổi đã được đề bạt làm chức cai đội của phủ Phật Cảnh, quyền lực chỉ dưới tri phủ. Tuy tri phủ Lê Thanh là bố ta nhưng sự thật ta được chọn nhờ tài năng, hoàn toàn đúng quy trình."

"Cai đội, tri phủ?" Bình Thường lần đầu nghe đến hai chức quan này.

Bình Thường cho rằng đây là vì bản thân mất trí, nhưng ngạc nhiên hơn khi cả Trác Việt đằng sau cũng thắc mắc: "Cai đội? Thời này còn chức vụ như vậy sao?"

Siêu Phàm có gốc gác tổ tiên làm quan nên hiểu biết về quan chức nhiều hơn: "Cai đội và tri phủ, nếu ta nhớ không nhầm thì hai chức vụ này là chức quan của triều Nguyễn."

Nghe Siêu Phàm nói, Lê Hoài Bảo như óng mào: "Tất nhiên là triều Nguyễn, chẳng lẽ đương thời còn triều nào khác sao?"

"Đương thời?" Cả bọn Bình thường gần như đã xác định được vấn đề.

Siêu Phàm dò hỏi: "Hoài Bảo công tử, à không, đại nhân, xin cho hỏi năm nay là năm bao nhiêu..."

Lê Hoài Bảo trợn mắt: "Đến Phật Cảnh này hành hương mà không xem ngày ư? Đương nhiên là năm thứ mười một Tự Đức, 1858!"

Nhìn nét mặt Lê Hoài Bảo không có chút nào giống đang đùa, cả bọn Bình Thường nhìn nhau và nhận ra trong mắt nhau cùng một nghi vấn: Bọn họ đã đi ngược thời gian.

Có thể sao? Từ năm 2020, bước qua cánh cổng đến một vùng đất bí ẩn rồi quay ngược về quá khứ hàng trăm năm trước?

Lê Hoài Bảo đương nhiên không biết suy nghĩ trong đầu bọn Bình Thường, nhìn nét mặt hoang mang trên từng người khiến gã cảm thấy khả nghi: "Sao? Các người gặp vấn đề gì ư?"

Vấn đề rất lớn là đằng khác, trong lúc này, Siêu Phàm lại hỏi: "Hoài Bảo đại nhân, không biết lối ra của Phật Cảnh nằm ở hướng nào?"

"Lối ra?" Lê Hoài Bảo nhướn mày, lòng nghi ngờ tăng lên gấp bội vì một lý do rất đơn giản: Không biết lối ra vào thì làm sao có mặt ở đây? Còn nếu có mặt ở đây từ trước thì sao lại không biết lối ra vào?

Thân là cai đội, chức quan quản lý quân đội, trị an của dân chúng và khách hành hương đến Phật Cảnh, Lê Hoài Bảo đương nhiên có cách truy xét nguyên nhân, gã nhẹ nhàng đáp: "Lối ra? Tất nhiên ta biết, nhưng muốn ra khỏi Phật Cảnh thì cần có giấy phép xuất cảnh của quan phủ, không biết các vị có chưa?"

"Ch... chưa..." Siêu Phàm ấp úng đáp, đến lúc này thì hẳn mới nhận ra câu hỏi trước đó của bản thân là quá ngu dốt.

Bọn Xuất Trần, Trác Việt, Bình Thường, Mai Linh đều nhận ra thái độ nghi ngờ của Lê Hoài Bảo, thầm biết không ổn nhưng còn chưa biết xử lý thế nào.

"Chưa?" Lê Hoài Bảo bật cười: "Ha ha! May là gặp đúng người rồi! Theo ta về phủ, ta bảo lão già nhà ta cấp cho các vị."

Biết sự tình không ổn, Siêu Phàm cố vớt vát: "Cảm ơn công tử, nhưng chúng tôi còn muốn du ngoạn vài ngày, hay là vài ngày sau chúng tôi sẽ đến..."

Lê Hoài Bảo liếc nhìn từng người rồi gật gù: "VẬY CŨNG ĐƯỢC... Nhưng xem ra các vị còn chưa tìm được chỗ nghỉ ngơi, thôi thì đến phủ của ta ở..."

Nói đến đây, thấy bọn Bình Thường có vẻ muốn từ chối, Lê Hoài Bảo liền nhấn mạnh: "Gần đây Phật Cảnh xuất hiện một tên dân tộc vô cùng lợi hại, có thể đã đạt đến cấp Linh Đế. Ta thấy hai vị tiểu thư này xinh đẹp tuyệt sắc, rất có khả năng trở thành nạn nhân của kẻ

đó..."

"Ta không đùa đâu! Nhìn bảng truy nã thì biết." Nói đoạn, Lê Hoài Bảo chỉ tay vào một bảng thông báo dán bên đường, bao gồm ảnh phác họa gương mặt một gã đàn ông khoảng tuổi trung niên và phần nội dung đặc biệt nhấn mạnh rằng gã dâm tặc mệnh danh là Dâm Đế Truy Hương này cực kỳ lợi hại, thậm chí có một nữ du khách là cao thủ cấp Linh Vương dù đề phòng cẩn thận cũng không thoát khỏi nanh vuốt của gã.

Nghe đến dâm tặc Truy Hương, vài người bên đường hóng chuyện cũng xen vào: "Nghe nói nữ du khách cấp Linh Vương đó ban sáng vừa vào Phật Cảnh thì ban đêm liền bị hãm hiếp rồi giết chết."

Người khác chỉ về phía Mai Linh, Xuất Trần và nói: "Ta từng thấy vị Linh Vương đó, nhan sắc tuy đẹp nhưng còn chưa sánh bằng hai tiểu thư đây. Nhìn hai nàng như hoa như ngọc thế này, e rằng..."

Nguy cơ từ một dâm tặc cấp Linh Đế khiến Mai Linh rùng mình, nàng vô thức nép vào sau Bình Thường trong khi Xuất Trần vốn lúc nào cũng mỉm cười giờ cũng hơi nhú mày lo lắng.

Cuối cùng, sau quá trình bàn bạc, cả bọn quyết định đến nương nhờ Lê Hoài Bảo.

Trái với lo lắng trong lòng bọn Bình Thường, Lê Hoài Bảo tiếp đãi cả bọn khá nhiệt tình và không có dấu hiệu gì là bị điều tra. Thông qua những người trong phủ, cả bọn cũng xác định được nơi này chính là Phật Cảnh vào năm 1858.

Đêm đó, sau khi bàn bạc tìm cách trở về thực tại, Bình Thường ngủ một giấc say.

Cho đến khi...

Một tiếng thét to làm cho Bình Thường giật mình bật dậy, nhìn ra cửa phòng đang mở, Bình Thường thấy một cô người hầu đang đứng, nàng nhìn Bình Thường, vừa run rẩy vừa lùi lại với gương mặt kinh hoàng, môi nàng run cầm cập: "D... dâm đế... dâm đế..."

Bình Thường kinh ngạc: "Dâm đế? Ta..."

Còn chưa nói hết câu, Bình Thường giật mình vì cánh tay vô tình sờ trúng một cơ thể lạnh ngắt ngay bên cạnh.

Là cơ thể một người phụ nữ trần trụi, đã chết, ngay trên giường, Bình Thường có gặp qua người này, là vợ của tri phủ Lê Thanh, mẹ của Lê Hoài Bảo.

Kinh hoàng còn chưa đủ, Bình Thường nghe tiếng cô người hầu ngã bẹp xuống đất, mắt nhìn vào góc phòng, miệng hoảng hốt gọi: "Tri phủ đại nhân..."

Nhìn theo hướng nhìn của cô hầu gái, Bình Thường tái mét nhận ra một người thân đầy máu bị một thanh đao ghim sâu vào cổ treo lên vách nhà. Là tri phủ Lê Thanh, người này vẫn còn thoi thóp và liếc Bình Thường bằng ánh mắt tột cùng thù hận.

"Không phải ta... Không phải ta..."

Bình Thường run rẩy bước ra tìm cách giải thích, nhưng lại càng kinh hoàng khi vô tình nhìn vào một tấm gương, trong gương không còn là hình hài của bản thân hắn, mà là hình dạng một gã đàn ông trung niên khóa thân với gương mặt giống hệt gương mặt của dâm đế Truy Hương.

Không thể tin vào mắt mình, Bình Thường đang đưa tay sờ lên mặt thì quân đội tri phủ nghe tiếng hét đã chạy đến cùng với Lê Hoài Bảo một thầy tu mặc áo cà sa.

Nhìn hai thi thể trong phòng, Lê Hoài Bảo sững sờ quỳ xuống: "Cha! Mẹ!"

Bình Thường cố tìm cách giải thích, nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì một cơn đau đầu như búa bổ truyền đến, là do vị thầy tu cấp Hòa Thượng đang niệm chú tấn công hắn.

Bình Thường đau đến mức ngất đi.

Khi tỉnh dậy, Bình Thường cảm thấy toàn thân đau rát khủng khiếp, trước mặt hắn là một đám đông hàng ngàn người đang la gào phẫn nộ.

"GIẾT THẲNG DÂM TẶC CHÓ MÁ ĐÓ ĐI!"

"GIẾT! GIẾT! GIẾT!"

Bình Thường muốn gượng dậy, nhưng lại phát hiện cơ thể bị khóa chặt, cổ hắn đeo một lớp gông nặng nề.

"Mình sắp bị xử trảm?" Bình Thường hoảng sợ tột cùng.

Chợt Bình Thường nhận ra trong đám đông có một vài gương mặt quen thuộc, là bọn Xuất Trần, Mai Linh, Siêu Phàm...

Bừng lên hy vọng, Bình Thường gào lên, cố lấn át tiếng quát của đám đông: "XUẤT TRẦN, MAI LINH SƯ TỬ! ĐỆ LÀ BÌNH THƯỜNG ĐÂY! ĐỆ BỊ OAN! Đệ bị..."

Hy vọng vừa cháy lên liền trở thành tuyệt vọng, bởi Bình Thường phát hiện ra, bên cạnh Mai Linh có một người khác, chính là hắn, là Bình Thường.

"Vậy thì mình là a? Không, kẻ kia là giả, phải báo cho sư huynh sư tỷ..."

Nhưng Bình Thường không kịp làm điều đó, ý thức của hắn đã mất dù đầu hắn còn chưa lìa khỏi cổ...

Ngay sau khi mất đi ý thức, Bình Thường dần tỉnh lại, trong cơn mê man vẫn còn thoáng nghe tiếng hò hét của đám đông như từ ngàn xa vọng lại:

"DÂM TẶC! CHÉM CHẾT MẸ NÓ ĐI!"

"THÈO DÁI NÓ! DÁM HIẾP DÂM TIỂU THƯ NHÀ LÀNH!"

Sau đó là một tiếng hét khác, lớn hơn, rõ hơn với chất giọng nghe như chính giọng Bình Thường: "ĐẬU MÓA CHỜ TAO HIẾP LẠI RỒI HÃY CHÉM!"

Rồi một chất lỏng lạnh lạnh hôi thối xộc vào mũi khiến Bình Thường tỉnh dậy trong cơn ho sặc sụa.

Dứt cơn sặc, Bình Thường phát hiện bản thân đang nằm trên một vũng chất lỏng màu đen hôi thối và đặc quánh, nhưng chất lỏng này đang thấm dần vào mặt đất khô cằn, vài giây sau đã không còn dấu vết.

Bình Thường nhìn quanh và nhận ra khung cảnh hoang tàn xung quanh, chính là nơi mà hắn thấy trước khi bị ánh sáng vàng kim kì lạ kia làm thay đổi. Khác chẳng chỉ là không còn hình bóng của các sư

huynh, sư tử đồng môn.

Đưa mắt tìm kiếm xung quanh, chợt Bình Thường giật mình nhìn thấy một đũa bé đã xuất hiện ngay bên cạnh từ lúc nào không hay, chính là đũa bé mà hắn đã cứu khỏi vó ngựa của Lê Hoài Bảo.

Đũa bé đứng lặng lẽ nhìn Bình Thường bằng ánh mắt vô hồn, miệng không hé nhưng lại có tiếng nói phát ra: "Không những không chết mà còn có thể thoát ra? Người không nên tồn tại..."

Vừa nói, đũa bé vừa giơ bàn tay về phía Bình Thường, từ dưới chân đũa bé trồi lên thứ chất lỏng màu đen hôi thối. Khối chất lỏng hóa thành một ngọn giáo nhọn hoắc hướng về phía Bình Thường.

Đột nhiên...

ẦM!

Từ trên trời, một bóng người áo trắng đập thẳng xuống đúng vị trí đũa bé vừa đứng gây ra một trận động đất khủng khiếp, bản thân Bình Thường cũng bị dư chấn đẩy văng ra sau, bụi khói mù mịt.

Cũng trong lúc này, Bình Thường cảm thấy ma kiếm Nghịch Thiên đang run lên dữ dội trong nhẵn không gian.

Đũa bé vừa tránh khỏi cú đập của người áo trắng, hừ lạnh nói: "Bạch Long Bá Vương, người đứng là âm hồn bất tán!"

Bình Thường kinh ngạc: "Bạch Long Bá Vương? Sùng Hạo? Nhưng..."

Bình Thường thêm một chữ nhưng, bởi người này có mái tóc màu đen, thanh kiếm hắn cầm trên tay cũng không hoàn toàn trong suốt...

Chương 221: Tâm Nhãn

Gió lùa qua làm khói bụi tan đi, để lộ ra một thanh niên anh tuấn phi phàm với mái tóc đen dài. Trên tay hắn cầm một thanh kiếm có hình dạng đơn giản mà cực kỳ tinh tế, phần lưỡi kiếm gần như trong suốt nhưng có một luồng khói đen u ám phiêu phù bên trong.

Gã thanh niên quay lại nhìn Bình Thường, Bình Thường nhận ra gương mặt này trông không khác gì gương mặt của Sùng Hạo mà hắn từng thấy trên báo chí, nhưng thêm vào đó lại tạo cho Bình Thường một cảm giác thân quen đến lạ kỳ.

Chợt gã thanh niên được gọi là Bạch Long Bá Vương lên tiếng: "Không có thời giờ để nghĩ ngợi đâu! Muốn an toàn rời khỏi đây hay muốn cứu bạn bè người?"

Nghe câu hỏi, còn chưa rõ nguyên do, Bình Thường lập tức hỏi lại: "Bạn bè ta? Họ gặp chuyện gì?"

Bạch Long Bá Vương đáp: "Tất cả chúng sẽ chết, và hiện tại người cứu được chúng chỉ có một mình người, nhưng rất có thể người sẽ phải bỏ mạng trước khi cứu được chúng. Nhưng ta có thể giúp người an toàn rời khỏi nơi này, một mình."

Bạch Long Bá Vương nói thêm: "Ta cho người chọn lựa không phải để thử thách lòng can đảm hay nhân từ của người, mà vì người có quyền chọn lựa! Nói đi, muốn sống hay muốn cứu người?"

Sống hay cứu người? Hơn ai hết, Bình Thường vừa trải nghiệm qua sự đáng sợ của cái chết ngay trong chưa đầy một phút trước. Biết

cái chết đáng sợ như thế nào nên hắn càng không muốn người khác, nhất là Mai Linh sư tử, phải chịu cảm giác như vậy.

Không cần phải đắn đo, Bình Thường hỏi Bạch Long Bá Vương: "Xin cho tôi biết làm sao để cứu họ?"

Nghe Bình Thường nói, trên mặt Bạch Long Bá Vương lộ rõ nét ngoài ý muốn, sau đó hắn chỉ tay về hướng một tượng phật khổng lồ nghiêng ngả phía cuối chân trời và nói: "Giữa trán bức tượng đó có một tâm nhãn, hãy chạy đến lấy tâm nhãn đó ra rồi đặt về đúng vị trí mà người vừa lấy, càng nhanh càng tốt!"

"ĐI NGAY!"

Bình Thường chưa kịp hỏi gì thêm, Bạch Long Bá Vương bất ngờ gầm lên, đạp đất lao thẳng về phía Bình Thường và đá vào bụng hắn một cú cực mạnh làm Bình Thường đau điếng vắng xa.

Mục đích của cú đá là cứu Bình Thường thoát khỏi một bụi gai nhọn hoặc tạo thành từ thứ chất lỏng đen hôi thối dưới đất đâm lên.

Bị đá bay vài chục mét mới rơi xuống đất, Bình Thường tuy đau đớn nhưng đã nhận ra tầm quan trọng của vấn đề, liền quay lưng cầm đầu chạy về hướng bức tượng phật, trong lòng sợ hãi nhưng cũng không quên lo lắng cho vị Bạch Long Bá Vương kia.

Thấy Bình Thường cầm đầu bỏ chạy, đứa bé gái cười lạnh: "Hắn chỉ là một kẻ yếu đuối đến cùng cực, người có thể giữ mạng cho hắn được bao lâu?"

Bạch Long Bá Vương không đáp, vung kiếm chém đứt một trận mưa gai nhọn hoặc nhắm đến Bình Thường, nhưng vừa chém xong trận này lại mọc lên một trận khác, mưa gai mọc lên liên tục trên đường

chạy của Bình Thường còn Bạch Long Bá Vương thì lao theo điên cuồng chặt chém để bảo vệ hấn.

Đứa bé bước theo, trông như từ tốn nhưng vẫn bắt kịp Bình Thường và Bạch Long Bá Vương, miệng không động đậy mà âm thanh vẫn phát ra đều đều: "Tên này chạy quá chậm, chỉ sợ ta chưa giết được hấn thì người đã xong đời rồi."

Bình Thường thì cứ cắm đầu chạy, tuy được Bạch Long Bá Vương bảo vệ nhưng vẫn không tránh khỏi thương tích. Dù là những thương tích ngoài da nhưng thứ nước đen ngấm vào khiến hấn ngứa rất khủng khiếp, ngứa đến mức Bình Thường vừa chạy vừa gãi như cào xé da thịt mà không hết ngứa, càng cào xé càng nhiều vết thương và càng thêm ngứa rát, càng thêm ngứa rát lại càng cào xé mạnh hơn, chạy được ba phần tư quãng đường thì toàn thân Bình Thường đã đầy máu, da thịt trên người nhiều chỗ rách nát như đồng vải vụn.

Chứng kiến Bình Thường vừa chạy vừa kêu gào vì cơn đau khủng khiếp, Bạch Long Bá Vương đang điên cuồng bảo vệ phía sau lo lắng nói: "Bỏ cuộc đi, người thế này chưa chạy đến nơi thì đã chết vì mất máu..."

"KHÔNG!" Bình Thường kiên quyết từ chối, hấn cũng thôi kêu gào và cắn răng chạy về phía trước. Thực tế thì hấn không quan tâm đến tính mạng bọn Siêu Phàm, Trác Việt, thậm chí hấn rất, rất muốn bỏ cuộc, nhưng khi nghĩ đến Mai Linh, nàng từng chấp nhận hy sinh cả tính mạng lẫn danh dự để hấn sống, thì hấn không muốn bỏ cuộc nữa, vì nỗi đau khi để nàng chết còn đau hơn nỗi đau hiện tại gấp nhiều lần.

Một người cắm đầu chạy, một kẻ lạnh lùng truy sát và một còn lại điên cuồng ngăn cản, để lại phía sau một còn đường máu máu.

Bình Thường không biết rằng, nếu không nhờ có Sinh Mệnh lực âm thầm bảo hộ thì hẳn đã chết từ sớm, nhưng dù có biết thì có lẽ lúc này điều đó với hắn cũng không còn quan trọng, bởi khoảng cách càng gần, bức tượng phật kia càng hùng vĩ và sự tuyệt vọng cũng lớn dần theo kích thước bức tượng. Hóa ra đó không chỉ là một bức tượng khổng lồ, mà là một bức tượng cực kỳ khổng lồ, dù nghiêng hẳn sang một bên và sứt mẻ đáng kể nhưng bức tượng này vẫn không khác nào một ngọn núi hùng vĩ với chiều cao không dưới nghìn mét.

Chạy còn không nổi, giờ còn phải trèo lên bức tượng nghìn mét với sự truy sát dữ dội phía sau.

"Mình phải chết ở đây sao?" Bình Thường tự hỏi, dù tuyệt vọng nhưng hắn vẫn không có ý định bỏ cuộc.

Chợt hắn vấp ngã...

Thôi rồi, dù là Bạch Long Bá Vương cũng khó cứu được hắn lần này...

Bình Thường quay đầu lại nhìn cái chết chực chờ ập đến...

Nhưng không đến, bởi trước mắt Bình Thường, vị anh hùng theo sau bảo vệ hắn cùng kẻ truy sát hắn đều đã gục xuống và bị Bình Thường bỏ lại một quãng gần trăm mét.

Thấy Bình Thường nhìn mình, Bạch Long Bá Vương quát: "Tiếp tục chạy!"

Vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, Bình Thường gượng dậy và lê bước về pho tượng khổng lồ.

Nhìn Bình Thường chạy xa dần, đứa bé tức giận mắng: "Đáng ghét!"

Bạch Long Bá Vương bật cười: "Ha ha! Thì ra ngươi cũng đã kiệt sức."

Cơ thể đứa bé lúc này giống như đang tan chảy dần và hóa thành một khối chất lỏng đen, chỉ còn đôi mắt trừng to nhìn Bạch Long Bá Vương: "Đáng cười? Không rõ chuyện gì đang xảy ra khiến ta suy yếu, nhưng ngươi nên nhớ, lấy được tâm nhãn là một chuyện, sống sót để trở ra lại là chuyện khác..."

Dứt câu, đứa bé hóa thành vũng nước và tan vào mặt đất.

Còn lại một mình, Bạch Long Bá Vương đứng yên lặng nhìn về bóng lưng đẫm máu của Bình Thường...

Bình Thường không còn chạy nữa, chỉ đủ sức gượng từng bước chân mang thân hình đẫm máu bước đi trong đau đớn cực cùng. Không còn bị đuổi giết nhưng hắn cũng không dám lơ là vì biết đâu đứa bé kia có thể hồi sức và đuổi đến bất cứ lúc nào.

Bước, bước, bước...

Cuối cùng hắn cũng đến được chân tượng...

"Làm sao để trèo lên?" Bình Thường tự hỏi, cơ thể hắn đã rã rời, trừ khi được giúp sức, bằng không hắn khó mà trèo lên được.

Bình Thường cũng từng có thắc mắc tại sao Bạch Long Bá Vương không tự mình đi lấy cái tâm nhãn gì đó, hoặc cũng hắn chạy đi chẳng hạn? Nhưng đó chỉ là thắc mắc chứ không hề có ý đòi hỏi trông chờ, trong lòng Bình Thường vô cùng cảm kích Bạch Long Bá Vương vì đã bảo vệ hắn suốt quãng đường dài.

Nhưng vẫn còn một cách.

Vị sư phụ thần bí của Bình Thường đã dạy hắn một bí kỹ đặc biệt tên là Quỷ Thủ, theo nguyên văn vị sư phụ kia mô tả trong bí kíp của gái thì Quỷ Thủ là bí kỹ siêu hạng, người luyện thành sẽ sở hữu cánh tay phải ngẫu như chó và cực kỳ mạnh mẽ.

Thực chất đó là phương pháp long hóa, nhưng Bình Thường không hề biết bản thân mình mang long thể bá vương cùng cánh tay chân long, Dương cũng không muốn tiết lộ điều này cho Bình Thường biết sớm nên đã đặt cho cánh tay này tên là Quỷ Thủ.

Vận lực để biến cánh tay phải thành một cánh tay bọc vảy đen mạnh mẽ, Bình Thường hướng đến đỉnh đầu tượng phật cao ngút trời rồi bắt đầu trèo lên bằng một cánh tay duy nhất.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Bình Thường vô tình vẽ lên thân tượng phật một vệt máu dài. Không ngừng cố gắng, hắn đã trèo lên đến tận vai rồi bấu vào cổ tượng để trèo lên tai, rồi từ tai trèo sang mắt và trán tượng.

Cuối cùng Bình Thường cũng đến được mi tâm ở giữa trán tượng. Nhìn từ xa thì đây chỉ là một chấm nhỏ trên trán tượng phật, nhưng khi tiếp cận mới thấy đây là một tấm gương rất lớn.

"Tấm gương này là tâm nhãn?" Bình Thường thầm hỏi, hắn không biết tấm gương này có gì đặc biệt, chỉ thấy hình ảnh thâm thàm của bản thân phản chiếu trong gương.

Nhưng rồi mặt gương lóe sáng, nguồn sáng xuất phát từ vị trí trái tim của Bình Thường phản chiếu trong gương.

Bình Thường nhìn xuống ngực mình thì thấy ngực mình không hề phát sáng như trong gương nên lại đưa mắt nhìn vào gương, điểm sáng nơi trái tim hắt trong gương giờ đây xuất hiện một hạt nhỏ trông giống như hạt sen bằng vàng.

Không cần ai chỉ dạy, Bình Thường đương nhiên đoán ra hạt sen này mới chính là thứ hắt cần lấy...

Một tay bám vào trán tượng, tay còn lại của Bình Thường thử đưa vào gương, nhưng khoảnh khắc cánh tay Bình Thường đi xuyên qua gương không xảy ra như hắt tưởng tượng, hạt sen vàng vẫn lơ lửng ở một khoảng không trước ngực trái Bình Thường trong gương.

Cách thứ nhất không được, Bình Thường thử đưa tay trước ngực mình và ngạc nhiên nhận ra hạt sen trong gương cũng bị bàn tay hắt che khuất. Biết mình đã làm đúng cách, Bình Thường canh vị trí bàn tay và nắm lại, bàn tay trong gương Bình Thường nắm lấy hạt sen và hắt cũng cảm giác được hạt sen đã nằm trong lòng bàn tay.

Giơ tay ra, Bình Thường có thể nhìn rõ hạt sen vàng đã nằm trong lòng bàn tay. Hắt vui mừng định đặt hạt sen về vị trí cũ theo lời Bạch Long Bá Vương, nhưng lúc này thì trạng thái Long Hóa đã không duy trì được nữa, tay hắt trở lại bình thường và không thể bám vào tượng phật lâu hơn nữa, Bình Thường rơi xuống...

Bình Thường hoảng hồn tưởng mình chết chắc, nhưng chợt hạt sen trong tay phát ra ánh sáng vàng kim phủ lấy hắt và chỉ trong khoảnh khắc, Bình Thường phát hiện ra hắt không còn bị rơi mà đang đứng giữa một đám đông người.

"A! Bình Thường, đêm qua đến giờ ngươi đi đâu?"

Một giọng nữ có phần quen thuộc vang lên sau lưng khiến Bình

Thường giật mình nhìn lại, là Xuất Trần.

"Sư tử!" Bình Thường mừng rỡ nói, sau đó mới nhận ra mình đang đứng bên cạnh Mai Linh, và Siêu Phàm, Trác Việt cũng có mặt.

Nghe tiếng Bình Thường, Mai Linh cũng vui mừng: "Bình Thường! Đêm qua đi đâu mà không báo, có biết ta lo lắng không?"

"Ta..."

Bình Thường đang suy nghĩ xem có nên kể lại sự tình bị chết oan hay không, thì chợt nhận ra tiếng la ó trong đám đông có phần quen thuộc: "GIẾT THẲNG DÂM TẶC CHÓ MÁ ĐÓ ĐI!"

Không tin nổi vào tai mình, Bình Thường nhìn về phía trước, nơi một người đàn ông trung niên đang bị trói chặt chờ thời khắc chém đầu.

"Người đó là mình?" Bình Thường tốt cùng hoảng sợ, và hẳn cũng nhận thấy ánh mắt kẻ đó đang nhìn về phía mình, cũng nét mặt hoảng sợ tốt cùng.

Rồi kẻ đó gào lên, tuy không nghe ra âm thanh trong đám đông nhưng bằng khẩu hình miệng, Bình Thường đoán được những từ đó chính là những từ hẳn đã nói: "XUẤT TRẦN, MAI LINH SƯ TỬ! ĐỆ LÀ BÌNH THƯỜNG ĐÂY! ĐỆ BỊ OAN! ĐỆ BỊ OAN! ĐỆ BỊ OAN!"

Rồi ánh mắt hai người nhìn nhau, một cơn ớn lạnh lan khắp sống lưng Bình Thường, hóa ra cái kẻ Bình Thường mà hẳn gặp trước khi bị chém đầu không phải kẻ giả mạo mà là chính hẳn!

Rồi giống như những âm thanh mà Bình Thường mơ màng nghe được trước khi tỉnh lại, ai đó gào lên: "THÈO DÁI NÓ! DÁM HIẾP DÂM TIỂU THƯ NHÀ LÀNH!"

Rồi một đao chém xuống, đầu tên dâm tặc bay xuống...

"ĐẬU MÓA CHỜ TAO HIẾP LẠI RỒI HÃY CHÉM!" Một tiếng gào thét vang lên đúng như Bình Thường nhớ, nhưng không phải tiếng gào thật sự mà là âm thanh trong đầu Bình Thường, tựa như đây là một phần ký ức ẩn tượng mà hấn mơ hồ nhớ ra được...

"Thật ra đây là đâu? Chuyện gì đang xảy ra? Đâu là thật đâu là giả?" Lúc này, Bình Thường cực kỳ hoang mang, giống hệt như cảm giác của một người xui xẻo đọc phải câu chuyện hại não của một thằng tác giả mất dạy nào đó...

Chợt Bình Thường cảm giác được hạt sen trong tay lóe sáng, là cảm giác được mà không cần nhìn thấy, và một luồng ý niệm từ hạt sen truyền vào đầu Bình Thường.

Và từ luồng ý niệm, Bình Thường kinh ngạc nhận ra hạt sen vàng này gọi là Cửu Phẩm Liên Hoa Tâm, còn nơi này chính là Phật Cảnh, Phật Cảnh thật sự!

Chương 222: Thật Giả

Cửu Phẩm Liên Hoa Tâm, chỉ nghe qua cái danh từ đã đoán ra sự liên quan với chí bảo phật giáo Cửu Phẩm Liên Hoa. Mệnh danh là một trong 12 thần bảo nhưng Cửu Phẩm Liên Hoa có khác biệt so với đa số thần bảo khác, vì thực tế đây là một Phật bảo.

Bình Thường cũng biết sơ về điều này, nhưng điều hấn quan tâm hiện tại không phải Phật bảo mà là lời dặn dò của Bạch Long Bá Vương, đặt hạt sen về đúng vị trí để cứu các sư huynh sư tỷ.

Lấy từ đâu thì đặt về đó, nghĩ vậy nên Bình Thường đưa mắt tìm kiếm bóng dáng bức tượng phật khổng lồ. Tất nhiên, với tiểu sử ăn hành như cơm bữa thì Bình Thường còn lâu mới thấy được bóng dáng bức tượng ở đâu giữa khoảng trời mê mông trước mắt.

"Ở đâu rồi?" Bình Thường nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng tượng phật, hấn vội vã chạy đi tìm lên một tòa nhà cao để quan sát rõ hơn nhưng dỗi mắt khắp bốn phương trời cũng không thấy hình dáng của bất cứ pho tượng nào.

Manh mối duy nhất là hạt sen vàng đang nằm trong tay, Bình Thường liền thử kích hoạt hạt sen bằng niệm.

Lúc truyền ý niệm vào hạt sen, Bình Thường phát hiện ra hạt sen vàng cũng bắt đầu truyền ý niệm ngược vào hấn, ý niệm này dường như là ký ức của một người...

Dòng ký ức khởi đầu từ cảnh một vị hòa thượng già đang ngồi xếp bằng trước bàn thờ phật, tay cầm một hạt sen vàng đưa cho một

người khác đang quỳ.

Từ dòng ký ức, Bình Thường biết vị hòa thượng già là thiền sư Thiền Ông, thầy của chủ nhân luồng ký ức. Còn chủ nhân luồng ký ức mà Bình Thường nhận được là người đang quỳ trước Thiền Ông, thiền sư Vạn Hạnh.

Nhìn đệ tử của mình bằng đôi mắt đang chuẩn bị khép lại vĩnh viễn, Thiền Ông giao hạt sen vàng, cũng là giao một sứ mệnh nặng nề cho đệ tử đặc ý nhất của người, và người đệ tử này đã gánh vác sứ mệnh này suốt ngàn năm, sứ mệnh trấn áp một tồn tại tà ác cùng cực, tồn tại này được gọi là Tà Linh, ngay cả Thần, Phật cũng chỉ có thể trấn áp chứ không thể diệt trừ.

Cũng giống như Bình Thường, từ hạt sen vàng, thiền sư Vạn Hạnh biết được một bí mật, rằng đất thánh Phật Cảnh vốn luôn luôn là một vùng đất hoang tàn, cảnh nhộn nhịp mà khách hành hương hàng năm kéo đến chỉ là ảo cảnh. Phật Cảnh thật sự chính là cảnh giả.

Nhưng tại sao? Vì vùng di tích hoang tàn này được chọn làm nơi giam cầm Tà Linh, và những cao tăng thời bấy giờ đã cùng nhau hợp sức dựng nên Phật Cảnh, biến nơi này thành thánh địa Phật giáo để thu hút khách hành hương, mượn lòng tin ngưỡng của những tín đồ ngoan đạo làm sức mạnh trấn áp Tà Linh.

Hạt sen vàng được tạo nên từ hàng chục viên xá lợi của các cao tăng còn được gọi là Cửu Phẩm Liên Hoa Tâm, chính là chìa khóa Phật Cảnh, cũng là vật hấp thu tín ngưỡng làm sức mạnh trấn áp Tà Linh.

Sau vài trăm năm hấp thu tín ngưỡng, hạt sen vàng trải qua quá trình đâm chồi, nảy mầm, phát triển rồi nở thành chín đóa sen vàng xếp chồng lên nhau thành một ngọn tháp, Cửu Phẩm Liên Hoa tháp ra

đời và được mệnh danh là một trong 12 Thần Bảo.

Những tướng liên hoa khai nở thì sức trấn áp đối với Tà Linh càng thêm mạnh mẽ, nhưng hóa ra hoàn toàn ngược lại. Thần bảo xuất thế, tiếng đồn lan xa, lượng khách hành hương kéo đến đông hơn nhiều lần, nhưng người thành tâm thì ít, tham lam, tò mò thì nhiều.

Mà trái ngược với Cửu Phẩm Liên Hoa tháp luôn hấp thu tín niệm thiện tâm và những cảm xúc tích cực, Tà Linh kia lại hấp thu những điều xấu xa và những cảm xúc tiêu cực, suy nghĩ xấu xa, những điều tồi tệ... để làm nguồn cung cấp sức mạnh. Lượng khách hành hương tăng đột biến khiến cho nguồn sức mạnh của Tà Linh cũng trở nên dồi dào, trong vài trăm năm tiếp theo, từ vị thế bị trấn áp, hấn vùng lên và giằng co ngang ngửa với Cửu Phẩm Liên Hoa tháp.

Tà Linh dần thoát khỏi sự trấn áp, chiếm lấy một phần quyền kiểm soát Phật Cảnh và gây nên những vụ án kích thích lòng tham, hận thù hay điển hình là nổi oan ức và hoảng sợ tột độ mà Bình Thường từng chịu đựng, những cảm xúc tiêu cực này sẽ góp phần gia tăng sức mạnh cho Tà Linh.

Thiền sư Vạn Hạnh lúc bấy giờ đã đắc đạo thành Phật và luôn âm thầm trấn giữ Phật Cảnh. Người biết khó lòng trấn áp Tà Linh lâu hơn nữa nên đã đưa toàn bộ người thật rời khỏi Phật Cảnh, chia cắt Băng Sơn Tuyết Lâm và phong bế Phật Cảnh để cắt nguồn gia tăng sức mạnh của Tà Linh lẫn Cửu Phẩm Liên Hoa tháp, còn bản thân người dùng toàn bộ khả năng kết hợp với Cửu Phẩm Liên Hoa tháp để cố gắng triệt tiêu sức mạnh của Tà Linh, cuối cùng Tà Linh suy yếu và không có nguồn hồi phục, nhưng thiền sư Vạn Hạnh cũng viên tịch, Cửu Phẩm Liên Hoa tháp cạn kiệt sức mạnh rồi trở về nguyên dạng là Cửu Phẩm Liên Hoa tâm.

Sau đó Phật Cảnh vốn chỉ là ảo cảnh không hề bị hủy diệt mà chỉ bị

đình trệ. Khi bọn Bình Thường tiến vào, Cửu Phẩm Liên Hoa tâm đã khởi động lại Phật Cảnh, thời điểm Phật Cảnh bị đình trệ là vào năm 1958 nên khi khởi động lại sẽ tiếp diễn mốc thời gian này, khiến cho bọn Bình Thường lầm tưởng rằng mình lạc vào quá khứ.

Có một điều Bình Thường không hề biết, rằng Cửu Phẩm Liên Hoa tâm vốn đã cạn kiệt năng lượng nhưng nhờ vào sự xuất hiện của Lãnh Sương, vốn là hiện thân của một viên xá lợi, nên đã được tiếp thêm năng lượng để khởi động Phật Cảnh, bản thân Lãnh Sương mất tích bí ẩn cũng là vì cảm nhận được niệ của nàng bị hút đi nên đã đi tìm ngọn nguồn nguyên do.

Bọn Bình Thường xuất hiện cũng mang lại hi vọng cho Tà Linh, dù cực kỳ suy yếu nhưng Tà Linh vẫn đủ khả năng thao túng một Cửu Phẩm Liên Hoa tâm vô chủ, Tà Linh chọn Bình Thường, kẻ tốt bụng, hiền lành nhất làm nạn nhân đầu tiên, biến Bình Thường thành hung thủ trong một vụ án vốn chỉ là một ảo giác để gây cho Bình Thường nỗi sợ hãi tột cùng, làm mồi ngon cho Tà Linh hấp thu.

Nhưng ngoài ý muốn của Tà Linh, đáng lý ra người chết trong Phật Cảnh cũng sẽ chết não ở hiện thực nhưng Bình Thường lại sống, và chính nhờ còn sống nên Bình Thường mới có cơ hội thu lấy Cửu Phẩm Liên Hoa tâm trong hiện thực.

Cả Tà Linh lẫn Bình Thường đều không hiểu tại sao Bình Thường còn sống, thật ra nguyên do là vì kẻ bị chém đầu trong Phật Cảnh không phải Bình Thường lúc đó mà là linh hồn của Bình Thường lúc trước khi hấn nhập vào cơ thể Võ Phi Dương lúc 13 tuổi, lúc đó hấn chỉ có linh hồn mà không có thể xác nên tất nhiên là không thể bị chết não trong Phật Cảnh. Vậy nên có thể nói Bình Thường đã tự chịu một chém thay bản thân hấn, còn nguyên do sâu xa hơn lại là một vấn đề khác mà rất lâu sau này Bình Thường mới hiểu.

Sau khi thoát chết, Bình Thường lấy được Cửu Phẩm Liên Hoa tâm và quay lại Phật Cảnh vào thời điểm trước khi hắn bị đẩy ra, vì vậy mà thấy chính mình trước khi bị chém đầu. Lúc này thì Bình Thường đã quay ngược thời gian, nhưng không phải thời gian thực mà chỉ là thời gian ảo trong một Phật Cảnh ảo.

Qua những thông tin trên, bộ não hỗn loạn của Bình Thường đã hơi thông một chút. Gác lại rối rắm, giờ mới quan tâm của Bình Thường là làm sao để tìm được tượng phật trước khi một người khác trong số bọn hắn trở thành nạn nhân của Tà Linh.

"Bình Thường, ngươi tìm gì đó?"

Tiếng Mai Linh gọi làm Bình Thường cắt dòng suy tư, hóa ra lúc thấy Bình Thường dáo dác nhìn quanh rồi chạy lên lầu cao thì nàng cũng lo lắng đuổi theo.

Bình Thường đáp: "Sur ty, ta chỉ muốn nhìn xung quanh."

Bình Thường muốn cảnh báo Mai Linh và những người khác, nhưng lại biết rằng sự hoang mang lo lắng cũng có thể góp phần gia tăng sức mạnh của Tà Linh nên không nói ra mà chọn cách giả vờ như không có gì xảy ra rồi tìm cách ngăn chặn.

Vấn đề là ai sẽ thành nạn nhân tiếp theo, vì Bình Thường biết với sức mạnh hiện tại, Tà Linh chỉ đủ sức khống chế một phần nhỏ Phật Cảnh đủ để hại lần lượt từng người trong bọn hắn.

Bình Thường không biết, nhưng hắn đoán rằng Tà Linh sẽ tấn công vào nhược điểm của từng người, ví dụ như Bình Thường nhút nhát nên bị dọa cho sợ hãi, từ đó Bình Thường dự đoán Mai Linh sur ty sẽ bị đánh vào sự si tình của nàng, còn những người khác thì Bình Thường không tiếp xúc nhiều nên không đoán ra.

Trong lúc này, Bình Thường không hề hay biết rằng đứa bé gái mà hắn từng cứu cũng đang đứng trong đám đông dò xét từng người bọn hắn.

Bé gái cười lạnh: "Hừ! Tuy trong này ta không thể trực tiếp ra tay, nhưng để xem người làm sao có thể ngăn cản ta?"

Sau đó bé gái nhìn về phía Mai Linh và nói thầm: "Mặc cảm tự ti..."

Nó nhìn về phía Siêu Phàm và nghĩ: "Đố kỵ..."

Nhìn sang Trác Việt, nó nghĩ: "Hám danh..."

Nhìn về Xuất Trần, có lẽ bất cứ ai cũng sẽ nghĩ đến hai từ dâm dục, nhưng bé gái lại gật gù có vẻ như khá vừa lòng: "Thù hận..."

Sau đó, bé gái quay lưng đi, cơ thể bé nhỏ dần biến đổi thành hình dạng một thanh niên anh tuấn, nếu Bình Thường nhìn thấy sẽ nhận ra hình dạng người này, Bạch Long Bá Vương.

Chương 223: Bá Chủ Thế Giới

Mai Linh đứng cạnh Bình Thường, kể từ tai nạn ở hang nhện thì trong lòng nàng luôn luôn tồn tại những cảm xúc trái ngược về Bình Thường. Nàng không ngốc, dựa vào linh cảm và những gì đã chứng kiến trong hang nhện, Mai Linh gần như tin chắc Bình Thường chính là Võ Phi Dương. Người trong mộng còn sống và ở bên cạnh mình khiến Mai Linh cảm thấy rất hạnh phúc, nhưng nghĩ về thái độ của bản thân đối với Võ Phi Dương khi xưa khiến lòng nàng luôn có một nỗi mặc cảm.

Lúc này, Bình Thường đang đứng im lặng nhìn về phía xa xăm, Mai Linh không hề biết rằng hắn đang tiếp tục nhận thêm thông tin mới từ Cửu Phẩm Liên Hoa tâm.

Vài giây sau, Bình Thường quay lại nhìn Mai Linh bằng ánh mắt kiên định khác hẳn ánh mắt mà hắn thường nhìn nàng trước đây, rồi hắn nói một câu đơn giản: "Sur tỳ, từ giờ đừng rời xa ta..."

Tim Mai Linh thổn thức vì câu nói chẳng khác nào tỏ tình kia, dù sự thật đó là một câu nói chưa hoàn chỉnh, nửa câu còn lại Bình Thường chưa kịp nói vì bên dưới có tiếng gào khóc.

Bình Thường nhìn xuống dưới, giữa đường có một người đàn ông nhếch nhác say xỉn đang chỉ tay vào mặt một người phụ nữ trẻ ôm đứa bé gái nhỏ xíu quỳ trước mặt gã.

Gã đàn ông quát tháo bằng giọng say xỉn: "Khóc cái gì? Chẳng phải người luôn cảm thấy thất vọng vì lấy phải tên phu quân say xỉn sao?"

Người phụ nữ đang ôm con quỳ tuổi còn khá trẻ, xinh đẹp nhưng tiều tụy, nước mắt chảy dài khóc lóc van xin: "Thiếp biết lỗi rồi! Chàng muốn uống bao nhiêu rượu cũng được, nhưng van xin chàng đừng bán mẹ con thiếp, hu hu..."

Gã đàn ông trợn mắt: "Bán cái gì? Ta không những trả tự do cho ngươi mà còn chọn cho ngươi một người chồng giàu sang!"

Người phụ nữ khóc không thành tiếng, đặt đứa con xuống trước mặt rồi dập đầu nàng xuống đất van xin: "Thiếp xin chàng! Thiếp thế nào cũng được nhưng còn con của chúng ta, xin chàng đừng bán nó, hãy gửi nó cho ông bà ngoại nuôi dưỡng, hu hu..."

Bình Thường dù biết những nhân vật bên dưới đều là ảo ảnh của Phật Cảnh nhưng cũng cảm lòng không dặng, định can thiệp nhưng lại thấy Xuất Trần bước ra chắn trước người phụ nữ, trên gương mặt xinh đẹp lúc nào cũng mỉm cười của nàng không ngờ lại lộ ra nét lạnh lùng đầy sát khí.

Xuất Trần lạnh lùng nói: "Thứ đàn ông như ngươi đều phải chết!"

Dứt câu, nàng lấy ra một vật mỏng có hình như cánh hoa sen màu trắng ném thẳng về phía cổ họng gã đàn ông, nhưng đột nhiên có một bóng xám lướt đến chắn giữa gã đàn ông và dễ dàng chụp lấy cánh sen của Xuất Trần.

Bóng xám là một người bịt mặt, gã nhìn cánh hoa sen với ánh mắt đánh giá và nói: "Nếu ta đoán không lầm thì đây là cánh hoa của siêu cấp thánh bảo Vong Ngã Bạch Liên, xem ra tiểu thư đây là người hoàng tộc?"

"Hoàng tộc?" Bình Thường ngạc nhiên tự hỏi, hấn vốn theo dõi toàn bộ diễn biến và còn đang chưa biết xử lý chuyện bên dưới thế nào

thì nghe gã bịt mặt nói.

Theo Bình Thường biết thì bối cảnh trong Phật Cảnh hiện tại đang là niên đại vua Thành Thái của triều Nguyễn, mà hậu nhân của triều Nguyễn vẫn tồn tại ở hiện thực, chính là họ Nguyễn của Hoàng thành, nổi bật nhất là Chúa Tế Nguyễn Phúc Vĩnh Thiên và thiên tài Nguyễn Hoài Bảo.

"Chẳng lẽ Xuất Trần sư tử có quan hệ với họ Nguyễn Hoàng thành?" Bình Thường thầm suy đoán, sở dĩ hắn đoán vậy một phần vì nghe gã bịt mặt nói vũ khí của Xuất Trần thuộc hàng siêu cấp thánh bảo cực kỳ quý giá, phần khác là vì Bình Thường biết thân phận và tầm hiểu biết của kẻ che mặt không thể tầm thường, kẻ che mặt chính là một Linh Đế, biệt hiệu Dâm Đế, tên là Truy Hương.

Tại sao Bình Thường biết? Vì trước đó, hạt sen vàng trên tay tiếp tục truyền thêm thông tin về Phật Cảnh cho Bình Thường, rằng kẻ nắm giữ Cửu Phẩm Liên Hoa tâm, vốn là chìa khóa Phật Cảnh trong tay, sẽ có khả năng kiểm soát và thao túng toàn bộ Phật Cảnh, bao gồm tất cả sinh vật ảo, con người ảo, kiến trúc ảo và thiên nhiên ảo của nơi này, thậm chí là thao túng cả con người từ thế giới thật như bọn Bình Thường một cách gián tiếp, và giết chết họ như cách Tà Linh định làm với Bình Thường trước đó nhưng không thành.

Nói cho dễ hiểu hơn, Phật Cảnh như một trò chơi mô phỏng thế giới ảo nhiều người chơi, và người nắm giữ hạt sen là người nắm quyền điều khiển trò chơi, có quyền sai khiến mọi sinh vật ảo trong trò chơi và gián tiếp quản lý những người chơi khác. (Theo thuật ngữ game: Phật Cảnh là game online, Mai Linh, Xuất Trần... là game thủ, Bình Thường là admin còn Tà Linh là hacker:D)

Tuy nhiên, với năng lực yếu kém hiện tại thì Bình Thường không đủ khả năng kiểm soát toàn bộ Phật Cảnh mà chỉ có thể kiểm soát một

hoặc vài cá nhân ảo trong Phật Cảnh và truy ra thông tin của từng cá nhân này, và vừa rồi, Bình Thường đã truy ra thông tin về gã đàn ông che mặt, chính là Dâm Đế Truy Hương, một nhân vật ảo trong Phật Cảnh bị Tà Linh thao túng, cũng từ đó án oan của Bình Thường cũng sáng tỏ.

Kẻ gây ra vụ án hiếp dâm là Truy Hương, sau khi cưỡng hiếp Lê phu nhân và giết tri phủ Lê Thanh, Truy Hương bị Tà Linh thao túng nên đã ra tay bắt cóc Bình Thường, cải trang Bình Thường thành nhân dạng như trong lệnh truy nã rồi đặt lên giường cùng Lê phu nhân để vu oan và khiến Bình Thường suýt bị chém chết.

Thông tin này khiến Bình Thường thờ phào một phen, vốn trước đó hắn còn thấp thỏm lo sợ rằng bản thân bị Tà Linh thao túng và thực sự gây ra hành vi hiếp dâm.

Bình Thường thờ phào tự nhủ: "Hên là không phải mình, cầu cho những tên khốn nạn có ý định hoặc đã từng hiếp dâm phụ nữ có ngày sẽ bị liệt dương!" (Nghĩ đến đây Bình Thường không hiểu sao giữa hai chân mình có cảm giác nhồn nhột)

Ngoài thông tin về Truy Hương, Bình Thường còn biết thêm về trạng thái của những người thật tiến vào Phật Cảnh, những người này khi tiến vào Phật Cảnh sẽ rơi vào một trạng thái gọi là Vô Minh, trạng thái này khiến cho họ tin tưởng rằng những gì đang diễn ra trong Phật Cảnh này đều là sự thật, và để giữ bí mật về Phật Cảnh nên nếu có ai vô tình phát hiện ra Phật Cảnh là giả thì sẽ bị tổn thương não bộ, nhẹ thì quên đi ký ức trong Phật Cảnh, mạnh thì quên sạch ký ức và thậm chí là chết não.

Bình Thường suýt chết vì điều này và nhờ có hạt sen vàng nên lần sau vào lại Phật Cảnh thì hắn đã hoàn toàn kiểm soát được tâm trí bản thân.

Nhưng bọn Mai Linh, Xuất Trần không như vậy, cho nên Bình Thường đã từ bỏ ý định cảnh báo cho họ về sự thật của Phật Cảnh.

Lúc này, Dâm Đế Truy Hương đã dùng tốc độ Linh Đế vượt qua Xuất Trần và bắt lấy hai mẹ con người phụ nữ rồi lướt đi xuyên qua đám đông.

Xuất Trần tức giận đuổi theo, dù biết không phải đối thủ của kẻ bịt mặt nhưng nàng không thể khống chế tâm tình khi chứng kiến sự đau khổ của người phụ nữ và tiếng khóc của đứa bé gái, nàng nhớ bản thân cũng từng khóc như bé gái đó trong tình huống tương tự, khác ở chỗ cha nàng không phải bợm nhậu, mà là một thiên tài của Hoàng thành, Nguyễn Phúc Vĩnh Thiên.

Càng nghĩ về quá khứ, cơn thù hận càng tràn dâng, Xuất Trần đuổi theo Truy Hương dù biết không đuổi kịp, đuổi đến một con hẻm vắng, cứ tưởng đã mất dấu thì giật mình thấy Truy Hương không biết vì lý do gì mà đứng sững lại.

Xuất Trần cũng dừng bước, con hẻm vắng âm u khiến nàng bắt đầu tỉnh táo lại, tỉnh vì sợ, với khả năng của đối phương, e rằng bản thân nàng cũng lành ít dữ nhiều.

Nhưng nhìn bé gái khóc muốn ngất đi như mình ngày xưa, Xuất Trần không muốn chạy, vậy nên nàng đứng yên đề phòng, hy vọng có người đến cứu giúp.

Truy Hương quay lại nhìn Xuất Trần bằng ánh mắt dâm tà, trước đó hẳn bị Tà Linh kiểm soát nên đã dẫn dụ Xuất Trần đến con hẻm này, hiện tại không còn bị kiểm soát, máu dâm tà liền bộc phát.

Ném hai mẹ con mà bản thân Truy Hương cũng không biết hẳn bắt đi

làm gì sang bên, Truy Hương liếm mép dâm tà tiến từng bước về phía Xuất Trần...

"Người định làm gì?" Xuất Trần biết không ổn, bước lui lại và lấy một cánh hoa Vong Ngã Bạch Liên ra ném về phía Truy Hương.

Truy Hương không né, cánh hoa đâm vào ngực hấn nhưng không có máu chảy mà cánh hoa như xuyên qua một làn khói.

"Hur hóa!" Xuất Trần kinh ngạc thốt lên, nàng làm sao ngờ được tên dâm tặc này lại là một Linh Đế lĩnh ngộ hur hóa!

Trước áp lực linh hồn mạnh mẽ của đối phương, Xuất Trần như cá trên thớt, không thể cử động mà chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn tên dâm tặc tiến đến người nàng, có lẽ, sự trong trắng của nàng sắp mất...

Chợt oạch một tiếng, từ trên nóc nhà rớt xuống một người, người này ngã bẹp xuống đất, nằm chắn giữa Truy Hương và Xuất Trần.

"Ui da..." Bình Thường đau điếng gượng dậy, hấn biết rõ vị trí của Truy Hương nên đuổi đến rồi định từ trên đáp xuống thử cảm giác làm anh hùng cứu mỹ nhân một lần, nào ngờ nóc nhà cao quá làm hấn té muốn gãy cổ.

"Bình Thường?" Xuất Trần ngạc nhiên nhưng không vui mừng, nàng vốn xem thường Bình Thường, nàng cho rằng hấn nhờ quan hệ mờ ám với hộ pháp Vô Thanh nên trở thành đệ tử chân truyền, mà dù hấn có là thiên tài thật sự cũng không thể chống lại Linh Đế biết hur hóa...

Lúc này, Truy Hương đang nổi hứng bị phá ngang liền tức giận lao đến định giết Bình Thường: "Dám phá bĩnh bổn đế! Chết đi!"

BINH!

Tiếng va chạm vang lên, trong khoảnh khắc Xuất Trần tưởng rằng sắp thấy máu thịt Bình Thường văng tung tóe, thì trong đôi mắt đẹp của nàng lại trở nên kinh ngạc vô cùng khi thấy Bình Thường vẫn nguyên vẹn, còn gã dâm tặc Linh Đế trước mặt hấn khựng lại giây lát rồi văng ngược ra, tan thành bụi khói...

Xuất Trần không biết Bình Thường làm cách nào, nhưng cảnh tượng này khiến tim nàng như dừng đập...

Chương 224: Giương Đông Kích Tây

Chúng kiến một Linh Đế hùng mạnh tan xác chỉ sau một lần va chạm với Bình Thường, Xuất Trần mất vài giây mới trấn tĩnh lại và giật mình khi thấy Bình Thường không chút thương tích quay lại nhìn nàng.

Thấy Xuất Trần lo lắng lùi lại, Bình Thường gãi đầu hỏi: - Sư tỷ, người không sao chứ?

Xuất Trần hơi gật đầu, thấy nàng nhìn mình bằng ánh mắt kì quái, Bình Thường cũng không biết giải thích làm sao, vốn hấn chỉ định ngăn cản Truy Hương, nào ngờ trong lúc giật mình lỡ tay kích hoạt Cửu Phẩm Liên Hoa tâm, chỉ bằng một ý nghĩ đã hoàn toàn xóa bỏ sự tồn tại của Truy Hương, một nhân vật ảo của Phật Cảnh.

Xuất Trần thấy Bình Thường không có địch ý với nàng nên bớt lo sợ và bắt đầu đánh giá sức mạnh của Bình Thường. Dễ dàng khiến một Linh Đế biết hư hóa tan xác mà không gây ra động tĩnh lớn nào, theo Xuất Trần biết thì chỉ có thể là Chúa Tể trở lên, hoặc Bình Thường này cũng có sức mạnh đặc biệt như Thế hệ phi thường..

Nghĩ đến đây, tim Xuất Trần đập dữ dội, nàng chờ một người như vậy đã từ rất lâu rồi, để giúp nàng báo thù.

Bình Thường thấy Xuất Trần dăm chiêu, còn tưởng nàng chưa hết hoảng sợ chứ làm sao có thể ngờ rằng Xuất Trần đang bày mưu dùng mỹ nhân kế để lợi dụng hấn trả thù cho nàng.

Nhưng Bình Thường biết Xuất Trần đang làm tướng về sức mạnh thật sự của hắn, nên hắn định bụng khi thoát khỏi Phật Cảnh sẽ giải thích rõ để tránh rắc rối, còn hiện tại thì mượn sự hiểu lầm này để tạo cho Xuất Trần cảm giác an tâm.

Nghĩ vậy, Bình Thường nhìn Xuất Trần bằng ánh mắt nghiêm túc và nói: - Sư tỷ, chuyện này ta sẽ giải thích sau, nhưng từ lúc này xin sư tỷ đừng rời xa ta... -...cho đến khi rời khỏi nơi này.

Nhưng nửa câu sau Bình thường chưa kịp nói, vì hắn sực nhớ ra lúc này vì gấp gáp nên hắn đã không thể dẫn Mai Linh theo...

Bình Thường không biết rằng Mai Linh cũng đuổi theo hắn, nhưng lúc này nàng đi nhầm vào một con hẻm vắng khác.

Cẩn thận đi dần về ngã rẽ cuối hẻm, Mai Linh lắng tai nghe ngóng xem có âm thanh rượt đuổi hoặc ẩu đả hay không, nhưng càng tiến gần, tai nàng càng nghe rõ một hỗn hợp âm thanh kích tình, nghe như có tiếng rên của thiếu nữ đan xen tiếng môi lưỡi quấn lấy nhau...

Tim đập chân run, Mai Linh nghĩ là đi nhầm vào nơi hành lạc của đôi tình nhân nào đó nên định quay đầu đi ra, nhưng chợt có một tiếng than khẽ thốt lên: - Đừng mà...

Đáng nói ở chỗ, tiếng nói này giống hệt giọng của sư tỷ Xuất Trần.

Và sau đó, Mai Linh như ngừng thở khi nghe một giọng nam giống hệt giọng của Bình Thường đáp lại: - Sư tỷ, giơ chân lên nào...

- Xấu hổ lắm... Ừ...

Không thể tin vào tai mình, Mai Linh âm thầm tiến đến và lén nghiêng đầu nhìn qua ngã rẽ...

Suýt nữa thì Mai Linh đã bật ra tiếng thốt nếu nàng không kịp tự dùng tay ngăn miệng mình, phía cuối ngã rẽ, Mai Linh chứng kiến cảnh sư tử Xuất Trần xinh đẹp đứng dựa lưng vào vách tường, vai áo nàng trễ xuống lộ ra hai gò ngực trần bầu bĩnh. Đầu Xuất Trần hơi ngược lên, mắt nhắm hờ đê mê và môi hồng he hé cất lên từng tiếng rên khe khẽ...

Còn Bình Thường thì đang quỳ dưới chân Xuất Trần, hấn dùng tay nâng một chân nàng lên cao, mặt hấn thì áp sát vào cái khe hồng tươi ở giữa đôi chân trắng ngần của nàng và môi lưỡi hấn hăng say hôn liếm.

Mai Linh đứng lặng, răng cắn chặt môi ngăn cơn thổn thức, Bình Thường, kẻ vừa mới đó thấp lên cho nàng hy vọng, giờ đang vui vẻ hưởng thụ cùng người khác...

- Không! Nhất định là có điều gì không đúng! Chẳng lẽ họ bị đánh thuốc kích dục?

Mai Linh tự trấn an bản thân, cũng là để níu kéo chút hy vọng, nhưng tia hy vọng này nhanh chóng lụi tàn khi Bình Thường lên tiếng tán thưởng: - Xuất Trần, chỗ đó của nàng thật là thơm ngon nha!

Xuất Trần thích chí cười dâm nhưng lại nói câu hờn dỗi: - Hứ! Có thơm bằng Mai Linh của người không?

Bình Thường đáp: - Mai Linh? Ta còn chưa nếm qua, nhưng chắc chắn là không bằng nàng rồi!

Xuất Trần có vẻ hài lòng nhưng vẫn chưa tha Bình thường: - Nếu biết vậy sao còn cố theo đuổi cô ta làm gì?

Bình Thường đã đứng dậy, cởi quần ra và cười khổ: - Lại ghen rồi! Ta đã nói rồi, ta không theo đuổi cô ta, chỉ là muốn dạy cô ta một bài học!

Xuất Trần quay mặt chống tay lên tường, mông ưỡn ra chờ đợi Bình Thường, bĩu môi nói: - Người không nói rõ nguyên do làm sao ta biết người nói thật hay không?

Bình Thường xuýt xoa cặp mông nõn nà của Xuất Trần, tay cầm cây gậy hướng thẳng vào giữa hai chân Xuất Trần cọt nhẹ và nói: - Được rồi, ta nói...

Tiếp đó, Bình Thường đẩy mạnh một cái làm Xuất Trần rên lên rồi bắt đầu giải thích: - Trước đây ta và Mai Linh từng gặp nhau, nhưng khi đó nàng ta là một ả tiểu thư kên kiệu, tỏ ra xem thường ta, nhưng sau đó ta ra tay cứu nàng ta khỏi tay một bọn cướp và từ đó ánh mắt nàng ta nhìn ta khác hẳn...

Xuất Trần vừa đưa mông hứng chịu từng đòn đẩy của Bình Thường vừa lắng nghe hẳn giải thích, sau đó nói: - A... Ra vậy... Thế nên người... muốn... A... Dạy ả... một bài học... A... Ừ...

Bình Thường càng lúc càng đẩy mạnh khiến cả người Xuất Trần áp sát vào tường, hẳn áp mặt mình vào mặt Xuất Trần và nói: - Đúng vậy... Đưa cho cô ta lên đỉnh cao khoái lạc rồi dìm cô ta xuống vực sâu nhục nhã, để cô ta biết bản thân không phải thiên nga và cũng không bằng cóc ghè, ha ha...

- A... Ừ... Ừ... Đến lúc nhận ra chắc cô ta thà rằng khi xưa bị bọn cướp kia hiếp chết còn hơn được người cứu nha... Ừ... A... Người thật độc ác nha... Nhưng... ta thích... Hi hi...

Âm thanh nhục dục tăng nhanh dần, nhưng trong đầu Mai Linh chỉ

còn sự lạng thính trống rỗng, nàng suy sụp, thờ như không thờ, lạng lẽ quay lưng đi...

Khi Mai Linh đi khuất, Bình Thường và Xuất Trần vốn đang trên đỉnh khoái lạc đột nhiên cùng tan chảy, cơ thể hóa thành một vũng chất lỏng đen, vũng chất lỏng đen này lại dần hóa thành hình dạng giống hệt Bạch Long Bá Vương.

Người giống hệt Bạch Long Bá Vương này khi biến đổi trở lại liền quỳ gục xuống và ho sặc sụa, dường như hành động giả làm Bình Thường và Xuất Trần để đánh vào tâm lý Mai Linh đã khiến hấn mệt mỏi, nhưng miệng hấn mỉm cười vì những gì thu được đáng giá hơn so với phần vốn hấn bỏ ra, là nỗi tự ti, tuyệt vọng, đau đớn, sợ hãi, nhục nhã, căm hận của Mai Linh.

Vụ đ-ng độ giữa Truy Hương và Xuất Trần chỉ là mồi nhử, mục tiêu Tà Linh nhắm đến là Mai Linh, và cơn đau khổ của nàng có lẽ chỉ mới bắt đầu...

Khu hẻm mà Mai Linh đang lê bước trống vắng và lạnh lẽo lạ kỳ, hoàn toàn trái ngược với vẻ phồn hoa đô thị ngoài đường chính. Nguyên do là vì nơi này chịu ảnh hưởng bởi cái ác của Tà Linh, trở thành nơi những kẻ xấu xa ẩn náu.

Mai Linh cứ đi mà không hay biết bản thân đang đi vào hang ổ của một băng tội phạm nguy hiểm.

Băng tội phạm gồm bốn tên mặt mày bặm trợn, xăm trổ đầy mình, cả bốn đang ngồi hút chích trong một góc thì thấy Mai Linh bước đến.

Thấy Mai Linh cực kỳ xinh xắn, một tên trong băng huýt sáo gọi: - Đi khách không em? Xinh thế này chắc dư sức chấp bốn thằng bọn anh một lượt nhỉ?

Biết bản thân gặp nguy nhưng Mai Linh cũng không còn tâm tư để sợ hãi, nàng lạnh lùng quay đầu định đi về hướng khác nhưng bị một tên lướt đến chặn đường, gã nói: - Từ từ nào, chấp bốn không xuể thì chấp ba, chấp hai hoặc lần lượt từng người, bọn anh sắp xếp được mà!

Mai Linh đổi hướng khác thì thấy bản thân đã bị bốn tên này bao vây, nàng lạnh lẽo giải thích: - Tôi không phải loại phụ nữ đó, phiền các ông tránh đường...

- Không phải gái gọi? Vậy em là gái nhà lành sao? Thế thì càng thơm ngon chứ sao!

Cả bốn tên cùng cười lớn rồi vây lấy Mai Linh như bọn hổ đói vồ mồi...

Tuy nhiên, màn khoai sâm này không thể xảy ra vì một thằng trùm phá bĩnh...

- Để cô ta yên!

Tiếng quát của Bình Thường khiến Mai Linh đưa mắt nhìn sang, nhưng trên mặt nàng không có vui buồn, chỉ lạnh lẽo nhìn hấn và Xuất Trần theo sau, lần này là Bình Thường và Xuất Trần thật.

Ngay khi cứu Xuất Trần khỏi tay dâm đế Truy Hương thì Bình Thường liền đi tìm Mai Linh, hấn có thể định vị vị trí của nàng nhưng không thể biết cảnh tượng do Tà Linh tạo ra với Mai Linh vì Tà Linh có khả năng ẩn giấu khỏi tầm kiểm soát của Cửu Phẩm Liên Hoa tâm. Nhìn Mai Linh như vô hồn, Bình Thường còn tưởng nàng bị bọn tội phạm làm cho kinh sợ, liền giận dữ chạy đến.

- Sư tỳ, nàng không sao chứ?

Nhìn vẻ mặt quan tâm của Bình Thường dành cho mình, Mai Linh rơi lệ, nhưng thay vì đáp lời Bình Thường, nàng lui ra xa hẳn, rồi hé môi nói với bốn tên tội phạm: - Các người giúp ta đuổi đôi nam nữ này đi, sau đó muốn làm gì với ta cũng được...

Bình Thường sửng lại, Xuất Trần cũng tỏ ra ngạc nhiên vì thái độ lạ thường của Mai Linh, nàng tưởng Mai Linh nghĩ nàng và Bình Thường không thể chống lại bọn tội phạm nên hiến thân mình đổi mạng cho Bình Thường và Xuất Trần, liền cảm động nói: - Mai Linh sư muội, người đừng lo, Bình Thường thừa sức cứu người...

Mai Linh cười nhạt: - Ta biết hẳn dư sức cứu ta, nhưng ta không cần sự ban ơn của các người... Rồi Mai Linh nhìn Bình Thường, nhắc lại câu nói mà nàng vừa nghe Xuất Trần giả nói: - Ta thà bị hiếp chết còn hơn được người cứu!

- Sư tỳ, người sao vậy?

Bình Thường không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn ánh mắt nàng thì thừa biết Tà Linh đã giở trò.

Bọn tội phạm thấy thái độ căm ghét của Mai Linh đối với Bình Thường, lại thấy nhan sắc của Xuất Trần liền liên tưởng đến chuyện đánh ghen, không khỏi sinh lòng ghen ghét với tên Bình Thường số hưởng.

Tên cầm đầu liền tiến đến đứng cạnh Mai Linh và nói: - Đánh đuổi thì dễ cho chúng quá, ta bày cho nàng cách trả thù hay hơn nhiều... Trói hẳn lại, cho hẳn ngồi xem bốn người chúng ta vui vẻ cùng hai nàng...

Bốn tên tội phạm cười dâm dăng, một tên còn thoải mái đưa tay ôm

eo Mai Linh...

Và cánh tay tên này liền nát thành bụi phấn...

Bình Thường đã nổi cơn lôi đình...

Hết chương 224

Chương 225: Tri Kỳ

Trong Phật Cảnh, giữa một cánh đồng hoang có một ngôi đình nhỏ hoang tàn dưới tán cây bồ đề cổ thụ, rễ cây bám vào vách tường và cột đình khiến cho người ta có cảm giác cây bồ đề và ngôi đình như hòa làm một thể.

Lãnh Sương xinh đẹp lạnh lùng nhẹ bước đến cửa đình, nàng cảm giác được đây chính là nơi đang hút lấy niệm từ nàng.

Nàng bước vào trong đình, nơi này không có gì ngoài một bức tượng phật rong rêu bám đầy, tượng này cao ngang đầu người, giữa trán có một vết lõm nhỏ...

Trong con hẻm vắng, Mai Linh vốn định phản ứng khi cảm thấy cánh tay tên tội phạm ôm vào eo mình, nhưng chợt nàng thấy ánh mắt kinh ngạc của Xuất Trần phía sau Bình Thường, gương mặt Bình Thường thì tỏ ra tức giận, và sau đó nàng mới nhận ra cảm giác va chạm nơi eo mình đã biến mất.

Mai Linh nhìn sang bên cạnh và kinh ngạc nhận ra tên tội phạm đứng bên cạnh nàng đã hóa thành tro bụi...

Và ngay sau đó, ba tên tội phạm còn lại cũng lần lượt tan biến.

Mai Linh còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì chợt thấy Xuất Trần thốt lên, vì Bình Thường choáng váng ngã xuống.

Niệm của Bình Thường không mạnh và Cửu Phẩm Liên Hoa tâm cũng không như xưa, dẫn đến sự tình trở trêu: Bình Thường có toàn

quyền nhưng không đủ lực, hẳn có thể dễ dàng xóa bỏ sự tồn tại của một người của Phật Cảnh nhưng đổi lại ý niệm của hẳn cũng tiêu hao cực nhiều, loại bỏ Truy Hương và bốn tên tội phạm gần như là toàn bộ khả năng Bình Thường có thể làm được.

Thấy Bình Thường quy xuống với vẻ vô cùng mệt mỏi, Mai Linh theo bản năng định tiến đến nhưng lại chững bước vì thấy Xuất Trần đang đỡ hẳn đứng dậy và ân cần hỏi han.

Chợt một người thanh niên đi xuyên va vách tường trước mặt Bình Thường, vừa đi vừa vỗ tay tán dương nhưng gương mặt không có ý cười.

"Bạch Long Bá Vương?" Bình Thường nhíu mày nghi hoặc, đúng là kẻ này mang hình dạng của Bạch Long Bá Vương từng cứu giúp Bình Thường, nhưng khác một chút vì kẻ này mặc màu áo đen.

Kẻ áo đen nhìn Bình Thường, mặt không cảm xúc gật gù đáp: "Gần đúng rồi!"

"Không, người là Tà Linh!" Thái độ kẻ này khác hẳn với Bạch Long Bá Vương nên không khó để Bình Thường phân biệt.

Kẻ áo đen gật đầu: "Bọn chúng đều gọi ta như vậy..."

Tà Linh không phủ nhận thân phận khiến Bình Thường khó hiểu, bởi nếu không sợ bị lộ thân phận thì tại sao Tà Linh lại cải trang thành Bạch Long Bá Vương?

Tà Linh dường như hiểu suy nghĩ trong đầu Bình Thường, liền nhún vai giải thích: "Đừng nghĩ nhiều, hình dạng thật của ta không phải do ta tự quyết định..."

Bình Thường lo cho an nguy của Mai Linh và Xuất Trần, nhưng đối diện Tà Linh thì hẳn không dám bảo các nàng bỏ chạy vì biết Tà Linh có thể dễ dàng giết các nàng nếu muốn, hẳn hỏi: "Nhìn người rất tự tin, Truy Hương và bốn tên tội phạm kia là người cố tình bày ra để khiến ta tiêu hao niệm, không đủ khả năng kiểm soát Cửu Phẩm Liên Hoa tâm?"

Tà Linh gật đầu: "Ồ! Người cũng như tên Vạn Hạnh, cứ chăm chăm tính cách ngăn chặn ta mạnh lên, vậy nên ta không thêm cố gắng mạnh lên, mà âm thầm làm các người suy yếu!"

Tà Linh lấy ra một thanh kiếm giống hệt thanh kiếm mà Bình Thường từng thấy Bạch Long Bá Vương sử dụng, chỉ kiếm về giữa trán Bình Thường và nói: "Chết nhé, yên tâm vì những người đi cùng người sẽ sống. Để làm gì ư? Đương nhiên là nuôi chúng như gia súc để phối giống, người càng đông thì tà niệm càng nhiều, ha ha..."

Dứt câu, Tà Linh như một làn khói đen lướt thần tốc về phía Bình Thường trong khi Bình Thường đang chớp mắt, và khi mũi kiếm sắp chạm vào trán Bình Thường, cũng là lúc mắt Bình Thường mở ra sau cái chớp mắt, tay hắn vung lên đem thanh kiếm Nghịch Thiên chém đứt thanh kiếm của Tà Linh.

Trước sự kinh ngạc của Tà Linh, Bình Thường đưa tay lên vuốt tóc, nhếch môi nói: "Phối giống? Yên tâm để đó tao lo tất..."

Đương nhiên Bình Thường nói câu này là một Võ Phi Dương tạm thời lấy lại ký ức. Lý do là vì khi thấy Tà Linh trong lốt Bạch Long Bá Vương, Bình Thường nhớ lại lần trước thanh kiếm Nghịch Thiên rung lên dữ dội khi thấy Bạch Long Bá Vương, lần này kiểm tra thì thấy thanh kiếm này không rung mà lại toát ra khí đen u ám quanh lưỡi kiếm, trong lúc cấp bách, hẳn đã kích hoạt thanh kiếm và rơi vào trạng thái thức tỉnh.

Mà hành động vuốt tóc cùng giọng điệu ngọt ngào khác hẳn vẻ hiền lành bình thường của Bình Thường khiến cho tim Mai Linh lần nữa đập mạnh, trong khoảnh khắc này nàng thậm chí tạm quên luôn những gì mắt thấy tai nghe trước đó, trước mắt chỉ còn bóng dáng một người mà nàng thầm thương nhớ.

Còn Xuất Trần cũng thoáng đỏ mặt, một phần vì hành động bình thản vuốt tóc trong lúc dầu sôi lửa bỏng của Bình Thường khiến nàng ấn tượng, phần khác vì nàng nghe trong câu nói của Bình Thường có ý muốn phối giống cùng nàng.

Mà Tà Linh thì gương mặt lạnh lùng giờ trở nên vô cùng kinh ngạc: "Nghịch Thiên kiếm? Người dùng được hắc niệm của Nghịch Thiên kiếm? Không thể nào! Không thể nào! Nghịch Thiên kiếm làm sao có thể nhận người khác làm chủ?"

Dương biết chỉ có kẻ được Nghịch Thiên kiếm nhận làm chủ mới có thể dùng được hắc niệm trong thanh kiếm, nhưng hắn không hiểu ý câu sau của Tà Linh, liền hỏi Tà Linh: "Tại sao Nghịch Thiên kiếm không thể nhận chủ?"

Nhưng Tà Linh không đáp mà e dè lùi xa, hành động này khiến Dương ngạc nhiên, một Tà Linh hung ác đột nhiên chuyển thành tên hèn nhát chưa đánh đã chạy?

Có một điều mà chỉ khi kích hoạt Nghịch Thiên kiếm và lấy lại ký ức thì Dương mới biết, rằng năng lực đọc thấu tâm trí người khác của Tà Linh giống hệt khả năng của hắc niệm trong Nghịch Thiên kiếm. Hơn nữa, khả năng này của hắc niệm còn mạnh hơn vì Dương cảm nhận rõ ràng Tà Linh đang thật sự hoảng sợ chứ không phải giả vờ làm trò.

Và để chắc chắn hơn, Dương nhìn Tà Linh, hắc niệm mạnh mẽ toát ra trấn áp Tà Linh, và Tà Linh run rẩy từ từ quỳ xuống...

Vô lực bang, trong cấm địa, Vô Thanh vác thùng bia trên vai tiến vào một gian phòng, trong phòng có một vị sư già đang ngồi thiền, là người đã ban cho Bình Thường chân truyền lệnh.

Vô Thanh đặt thùng bia ngồi xuống, khui uống như chốn không người rồi nói: "Có kẻ tấn công Vô Lực bang, xông vào Băng Sơn Tuyết Lâm."

Vị sư già vẫn im lặng ngồi thiền.

Vô Thanh nói tiếp: "Lão đương nhiên biết, vấn đề ta muốn hỏi là tại sao không ngăn hai tên cương thi kia lại? Sợ động chạm Động Càng San ư?"

Lần này vị sư già mở miệng: "Người biết chúng là cương thi? Biết cả Động Càng San?"

Vô Thanh gật đầu: "Từng thấy qua khi còn bé... Trả lời câu hỏi của ta đi!"

Vị sư mỉm cười: "Xem ra người rất quan tâm cậu nhóc Bình Thường..."

Vô Thanh quẹt cái cằm chày đầy bia rồi đáp: "Nếu không do ta thì cha hẳn chưa chắc đã chết..."

Vị sư già vừa cười mỉm vừa lắc đầu, sau đó nói: "Chuyện gì đến sẽ đến..."

"Được rồi, nhanh nói chủ đề chính đi!" (Không chỉ ta mà rất nhiều

người đang căng mắt chờ đọc những gì lão nói kia!)

Vị sư già mở mắt nhìn xa xăm: "Theo ngươi, vì sao Nguyễn Hoài Bảo xông vào Băng Sơn Tuyết Lâm?"

Vô Thanh đáp ngay: "Vì Cửu Phẩm Liên Hoa tháp?"

Vị sư già gật gù: "Còn hai cương thi?"

Vô Thanh nghi hoặc: "Ngoài Cửu Phẩm Liên Hoa tháp còn có thứ gì khác lợi hại hơn sao?"

Vị sư gật đầu: "Có mấy ai biết rằng trên đời tồn tại loại bảo vật vượt qua Thần Bảo?"

Vô Thanh kinh ngạc: "Ý ngài là sao?"

Vị sư không đáp, mà nói tiếp: "Nơi hai cương thi kia muốn tìm là Phật Cảnh. Phật Cảnh được tạo ra nhờ Cửu Phẩm Liên Hoa, nhưng Cửu Phẩm Liên Hoa lại được tạo ra vì thứ kia, thứ kia chính là thứ mà hai cương thi muốn tìm..."

"Nhưng vô ích, trên cõi đời này chỉ có một kẻ duy nhất có thể lấy được thứ kia, hoặc không ai lấy được..."

Vô Thanh không hiểu, nên vị sư già chậm rãi nói cho Vô Thanh nghe về Phật Cảnh, về Cửu Phẩm Liên Hoa tâm, về sự biến mất của Phật Cảnh.

Sau khi nghe câu chuyện, Vô Thanh gật gù: "Thì ra Phật Cảnh chỉ là ảo cảnh, nói vậy thì Cửu Phẩm Liên Hoa tâm vẫn còn ở đó, nhưng chẳng phải Tà Linh đã suy yếu sao? Tại sao các vị Thần, Phật không ra tay tiêu diệt?"

Vị sư cười: "Ta cũng từng nghĩ vậy, và khi đắc đạo cũng từng tìm đến Phật Cảnh, và nhận ra dù là Thần hay Phật, gần như không ai có thể sống sót ra khỏi Phật Cảnh."

"Tại sao?"

"Vì khi vào vùng đất hoang tàn của Phật Cảnh, có một người xuất hiện và nêu ra bốn điều kiện. Một, phải tìm được Phật Cảnh, điều kiện này rất nhiều người tìm được. Hai, phải cung cấp đủ niệm để Phật Cảnh tái kích hoạt, điều kiện này cũng có vài người có thể làm được. Ba, phải được Cửu Phẩm Liên Hoa chọn làm chủ, có thể sẽ có ai đó làm được, nhưng điều kiện cuối cùng..."

"Điều kiện cuối cùng thì sao?"

Vị sư nói: "Thần Bảo có linh tính và chọn lựa chủ nhân, vậy người nghĩ trên Thần Bảo thì sao?"

Vị sư hỏi rồi tự đáp luôn: "Thứ đó có linh hồn và tìm kiếm tri kỷ... Điều kiện cuối cùng chính là hai từ: tri kỷ."

"Thứ đó trong Phật Cảnh... thật ra chính là người nêu ra bốn điều kiện, cũng chính là Tà Linh, họ là linh hồn của một Tối Thượng Bảo, tên là Thiên Kiếm..."

Chương 226: Phân Hương Thần Đan

Trong lúc Lãnh Sương tiến vào ngôi đình dưới gốc bồ đề, Hoài Bảo và Phong Linh Nhi cũng tiến vào cùng vị trí với Lãnh Sương, nhưng họ không thấy Lãnh Sương và thứ họ thấy cũng không phải ngôi đình như Lãnh Sương thấy, mà là một hồ nước đen ngòm kì dị. Giữa hồ nước có một người đang ngồi xếp bằng, bị nước hồ hóa thành những xúc tua đen trói chặt.

"Sùng Hạo?" Hoài Bảo kinh ngạc khi thấy nhân diện kẻ ngồi giữa hồ, giống hệt như Sùng Hạo, chỉ khác màu tóc đen.

Người trông giống Sùng Hạo trầm tĩnh mở mắt nhìn Hoài Bảo, mở miệng nói: "Đã lâu không gặp."

Trong lòng Hoài Bảo nghi hoặc: "Thằng Sùng Hạo này trúng gió hay sao mà trở nên thân thiện thế kia?"

Nhưng ngay sau đó Hoài Bảo nhận ra người mà kẻ kia chào không phải hấn mà là những linh hồn trong cơ thể hấn.

Hoài Bảo, chính xác hơn là linh hồn lão sư phụ hấn nhập vào xác hấn, mỉm cười đáp lời: "Đã lâu không gặp."

Lúc này Hoài Bảo mới biết, kẻ này không phải Sùng Hạo mà là một chiến hữu từng sát cánh cùng sư phụ hấn và đức Long Quân, có thể xem là một trong ba phần của Thiên Kiếm, gồm Thuận Thiên, Nghịch Thiên, và Kiếm Linh.

Trong khi đó, ở một nơi khác trong Phật Cảnh.

Nhìn Tà Linh quỳ phục trước mặt mình, trong lòng Dương không khỏi kinh ngạc pha lẫn nghi ngờ, một Tà Linh mà cả Thần lẫn Phật đều chỉ áp chế chứ không thể tiêu diệt đây sao? Với kinh nghiệm ăn hành đều đặn suốt 5 năm kể từ khi đến thế giới này, Dương không tin sẽ dễ dàng đến vậy.

Nhưng sự thật là Tà Linh đang hoàn toàn bị hắc niệm trấn áp. Dương bắt đầu suy nghĩ lại những kí ức diễn ra từ lúc hấn vào Phật Cảnh dưới thân phận Bình Thường.

Là một Võ Phi Dương gần như đầy đủ ký ức nên tầm suy luận của hấn đương nhiên hơn hấn Bình Thường. Chuyện bị Tà Linh hại suýt chết đã rõ và cuộc du hành thời gian của hấn vào Phật Cảnh là ảo, nhưng còn có một chuyến du hành thời gian khác là thật, chính là chuyến du hành của linh hồn hấn sau khi bị máy bay tông chết. Chuyến du hành này đã khiến hấn bị chém đầu thay chính hấn, nhưng đồng thời khiến Dương có cảm giác giống như mình bị ai đó chơi xỏ hơn là cứu giúp.

Còn quá mơ hồ để có thể suy nghĩ, Dương chuyển sang vấn đề khác, về vị Bạch Long Bá Vương giống hệt Sùng Hạo tóc đen áo trắng và Tà Linh cũng giống hệt Sùng Hạo tóc đen áo đen, tính cách hai kẻ này lại hoàn toàn đối lập...

"Giống như..." Dương ngạc nhiên vì những liên tưởng trong đầu, giống như chính hấn và Sùng Hạo, lại giống như Nghịch Thiên kiếm và Thuận Thiên kiếm.

Dương nhìn Tà Linh, từ những dữ kiện có được, hấn đã mơ hồ đoán ra thân phận Tà Linh.

Tà Linh có năng lực tương tự Nghịch Thiên kiếm, và thanh kiếm này cũng có phản ứng nhẹ khi tiếp xúc Tà Linh. Tà Linh cũng gần như khẳng định Nghịch Thiên kiếm không thể nhận chủ...

"Người là linh hồn của Thiên kiếm? Không đúng, người là linh hồn của Nghịch Thiên kiếm? Cũng không đúng... Thần bảo không có linh hồn... Còn nếu người là linh trí của Nghịch Thiên kiếm thì không thể mạnh mẽ và thông minh như thế này...."

Dương vừa nói ra suy đoán vừa phủ nhận suy đoán, hiện tại hẳn không thể sử dụng Google để tra rõ thông tin.

Trong khi Dương đang suy đoán, Tà Linh bắt đầu cựa quậy muốn thoát khỏi khống chế: "Khốn nạn, thả ta ra!"

Được thể hiện trước gái và cũng là dịp hiếm hoi được bắt nạt kẻ yếu, Dương làm mặt ngầu như róng mày nói: "Thả người ra? Được, cho ta biết người là ai?"

Tà Linh gầm gừ: "Thứ sâu kiến như người không có tư cách biết ta là ai!"

"Vậy sao?" Dương có thể thấu hiểu cảm xúc của Tà Linh nên biết rõ tên này đang sợ hãi nhưng cố mạnh mẽ, hẳn giờ thanh kiếm Nghịch Thiên ra và cười lạnh.

Thấy Dương lăm le thanh ma kiếm trên tay với vẻ mặt gian tà vô đối, Tà Linh sợ hãi hỏi: "Người định làm gì?"

"Thử kiếm."

"Khoan, đừng, ta nói, ta nói..."

"Tốt!"

Thấy Dương gật đầu hài lòng, Tà Linh thở phào, nhưng vừa thở ra thì đau đớn hét lên vì Dương vẫn ra tay đâm vào vai hắn.

"A! Ta đã bảo là ta nói mà?" Tà Linh ôm vai phần hận nói.

"Đừng tưởng ta không biết người định nói dối..." Dương rút kiếm khỏi vai Tà Linh, nơi vết thương không có máu chảy ra mà chỉ lõm vào, giống như máu thịt của Tà Linh bị Nghịch Thiên kiếm hấp thụ.

Tà Linh dường như rất đau đớn và tức giận quát: "Nghịch Thiên chó chết! Tại sao mày có thể nhận chủ khi đã bị tao khống chế linh trí?"

"A thì ra chỉ là thứ kí sinh..." Từ câu chửi của Tà Linh, Dương đã hiểu ra Tà Linh chỉ là kẻ khống chế linh trí của Nghịch Thiên kiếm, nhưng vẫn còn nhiều vấn đề chưa được giải đáp...

Đang vừa suy nghĩ vừa liếc nhìn làn eo mềm mại của Mai Linh, chợt Dương giật mình phát hiện có một kẻ đang tiến đến với tốc độ nhanh bất thường, nhanh hơn rất nhiều so với mức lực chân mà kẻ này phát ra để đạp lên mặt đất. Hơn nữa, kẻ này ăn mặc quái dị như cương thi hay thái giám trong những phim tàu mà Dương từng xem.

Chỉ trong chớp mắt, kẻ này đã đến đứng bên cạnh Tà Linh.

Với lá bùa giữa trán, tên cương thi nhìn sơ qua những người xung quanh rồi nhìn Dương dò xét, trong lòng suy đoán: "Mặt gian tà và bá đạo thể này thì chắc chắn là Tà Linh mà Cao Biền đại nhân nói đến rồi."

Nghĩ vậy, tên cương thi chấp tay gật đầu chào Dương và nói: "Đồng đạo là Tà Linh phải không?"

"Ừ, chính ngộ a! Nị hảo?" Dương chưa hiểu mô tê gì nhưng cũng bấn tiếng khựa xác nhận và đồng thời tăng mức trấn áp khiến Tà Linh không thể nói năng gì nữa.

Tên cương thi có vẻ hiểu chút tiếng tàu nên càng tin tưởng Dương là Tà Linh, liền nói: "Hay lắm! Ta tên Hữu Công, phụng mệnh Cao Biền đại nhân đến đây hỗ trợ đồng đạo thoát khỏi nơi này."

"Cao Biền? Là kẻ chuyên đi phá long mạch Việt Nam đó hả?" Dương không biết Cao Biền của linh giới ra sao, nhưng hẳn biết một Cao Biền trong lịch sử thế giới cũ cùng vài truyền thuyết về người này.

"Đúng vậy!" Giờ thì Hữu Công tin Dương là Tà Linh sai cổ, sự tồn tại của Cao Biền trong Việt Nam linh giới là một đại bí mật.

"Có luôn? Vậy đưa ta ra khỏi đây bằng cách nào?" Dương hỏi dò.

Hữu Công gật đầu: "Để giải cứu đồng đạo, Cao Biền đại nhân đã dùng hàng trăm tấn chất thải độc hại từ xưởng luyện kim Khoa Mộ Xa để tinh chế thành một viên Thần đan dành tặng cho đồng đạo."

Để lấy lòng Tà Linh, Hữu Công kể khổ nhưng lại có vẻ rất tự hào: "Cũng vì lần luyện đan này mà cả vùng biển miền Trung ô nhiễm nặng nề. Làm Cao Biền đại nhân phải khổ công lo lót một phen mới làm vụ này chìm xuống."

"Má khốn nạn vãi!" Nghe xong, Dương không kèm nổi tức giận thầm mắng một câu, nhưng ngoài miệng thì khen: "Cao Biền đồng đạo lợi hại thật! Vậy viên thuốc đó đâu?"

"Để bảo đảm an toàn nên viên thuốc được chia đôi, ta giữ một nửa, một đồng đạo khác giữ một nửa và đang trên đường đến đây..." Hữu

Công gật đầu đáp rồi xòe tay ra, trong bàn tay gã là một vật nhỏ hình bán cầu màu vàng nâu hỗn tạp.

Nhìn nữa viên Thần đan bốc mùi hôi thối, trong đầu Dương không khỏi liên tưởng đến một thứ mà ai cũng có: "Má! Có khi nào nó lấy phân vo viên phơi khô cho mình ăn không?"

Nghĩ vậy nhưng Dương vẫn giơ tay ra định bóc phân... à nhầm, lấy nữa viên thuốc trên tay Hữu Công, nhưng tên này vội thu tay về và nói: "Đồng đạo đừng vội, nữa viên còn lại đang trên đường đến đây, dùng trọn vẹn hai nữa cùng lúc sẽ có hiệu quả tốt hơn..."

Thật ra Hữu Công e ngại Dương trở mặt, hấn chờ Bửu Công đến, cả hai phối hợp sẽ mạnh hơn không ít.

Dương cũng đoán ra điều này, nhưng hấn thì không có đủ thời gian duy trì trạng thái thức tỉnh để chờ đợi, hấn gật đầu đáp: "Vậy sao, vậy trong lúc chờ đợi có thể cho ta xem qua viên thuốc không? Ta muốn xem tài nghệ luyện đan của Cao Biền."

Hữu Công không dám vội đưa nữa viên thuốc cho Dương nhưng cũng không dám làm mích lòng "Tà Linh" này, đành giơ nữa viên thuốc ra cho Dương xem.

Dương càng nhìn càng thấy nữa viên thuốc này giống phân khô, mùi hôi thối thì kinh khủng hơn phân nhiều, nhưng dù vậy thì Dương vẫn phải giả vờ ngửi lấy ngửi để như thể viên thuốc rất ngon lành, đồng thời hấn đang chờ Hữu Công sơ hở để đoạt lấy nữa viên thuốc này.

Sở dĩ Dương không trực tiếp áp chế Hữu Công rồi đoạt đan là vì lúc chưa thức tỉnh hấn đã tiêu tốn quá nhiều niệm để sử dụng Cửu Phẩm Liên Hoa tâm, không thể vừa khống chế Tà Linh vừa khống chế Hữu Công, hơn nữa hiện tại Dương sợ rằng không đủ khả năng

diệt trừ Tà Linh hoàn toàn, lỡ như ra tay không thành và để Tà Linh có được viên Thần đan thì quả là đại họa, vậy nên hắn muốn đoạt lấy viên thuốc, ngăn ngừa hậu họa trước rồi mới ra tay.

Đang hít phân, nhằm, ngửi thuốc, Dương đột nhiên đưa mắt nhìn về phía xa sau lưng Hữu Công và chỉ tay nói: "Ô! Kia phải đồng đạo của người đang đến không?"

"Đâu?" Hữu Công trúng kế vội quay đầu lại và Dương liền chớp thời cơ há miệng ngoạm lấy nửa viên thuốc trong tay Hữu Công và nhắm mắt nuốt ực vào bụng.

Khi Hữu Công nhận ra mình bị lừa thì đã muộn, nhưng nhìn Dương đang phê pha phà ra làn hơi thối hoắc, Hữu Công không tức giận mà trái lại tỏ ra thán phục: "Đồng đạo thật lợi hại! Độc đan cấp Thần mà cũng tiêu hóa được, vậy mà Cao Biền đại nhân cứ dặn đi dặn lại rằng Phân Hương Thần Đan này chỉ dùng để ngâm mình chứ không thể nuốt..."

Dương còn đang đắc ý vì dễ dàng lừa được Hữu Công thì giờ mặt đơ lại như bị hồng cu: "Bỏ mẹ sao mày không nói sớm! Ọe ọe!"

Nói xong Dương móc họng cố nôn nửa viên thuốc ra. Cũng như Mai Linh, Xuất Trần mơ màng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng thấy Dương ăn phân, à nhằm thuốc độc nên tiến lại vỗ lưng giúp hắn nôn ra.

"Oẹ! Khụ khụ!" Cuối cùng Dương cũng nôn ra được, nhưng hắn còn chưa kịp thở phào thì một phần nhỏ của thuốc đã ngấm vào máu khiến Dương quy xuống, máu thịt toàn thân hắn như sôi lên cực kỳ khó chịu.

Lúc Dương đau khổ vì độc tính phát tác, kiểm soát đối với Tà Linh

suy yếu dần, Tà Linh gồng mình đưa tay chộp lấy nửa viên thuốc mà Dương vừa nôn ra.

Cánh tay Tà Linh hóa thành chất lỏng màu đen và hòa tan với nửa viên độc đan...

Chương 227: Một Nửa

Trong ngôi đình bỏ hoang dưới gốc bồ đề, Lãnh Sương tiến về phía bức tượng phật, trong lòng nàng không hiểu sao lại có cảm giác thân quen lạ kì.

Nhẹ nhàng, ngón tay Lãnh Sương khẽ chạm vào bức tượng phủ đầy bụi. Khoảnh khắc ngón tay Lãnh Sương chạm vào bức tượng, một âm thanh êm tai phát ra và đồng thời, chỗ ngón tay Lãnh Sương chạm vào trên bức tượng lóe sáng, như có một gợn sóng vô hình lan ra đánh bay bụi bẩn trên bức tượng, khiến bức tượng dần hóa thành một bức tượng bằng vàng sáng rực, cả ngôi đình hoang tàn cũng dần thay đổi thành một nơi trang nghiêm không nhiễm chút bụi trần.

Thực ra cái chạm tay của Lãnh Sương không khiến bức tượng và ngôi đình khôi phục hiện trạng mà chỉ là tái tạo lại hình ảnh nguyên vẹn trong quá khứ, khi mà thiền sư Vạn Hạnh còn sống.

Lúc này, Lãnh Sương thấy đối diện bức tượng xuất hiện hình ảnh mơ hồ của hai người, một vị sư già có đôi mắt sáng tinh anh đang ngồi xếp bằng cùng một vị ni trẻ đang quỳ trước vị sư già.

Vị sư già chính là thiền sư Vạn Hạnh, còn vị ni trẻ là người được thiền sư Vạn Hạnh chọn làm người kế thừa Cứu Phẩm Liên Hoa...

Nhìn vị ni trẻ trước mặt, thiền sư Vạn Hạnh nói: "Diệu Vân, đến một lúc nào đó, thầy sẽ không còn khả năng trấn áp Tà Linh được nữa."

"Trách nhiệm ấy sẽ cần người thay ta gánh vác."

Tiếng nói của thiền sư Vạn Hạnh phát ra như chập chờn khi rõ khi không, nhưng Lãnh Sương lại có cảm giác như chính nàng từng nghe qua những lời này.

"Người đó có thể chính là con... Vì vậy ta muốn con đi con đường phổ độ chúng sinh, trải nghiệm những gì tốt đẹp và xấu xa của trần thế để có thể ngăn chặn Tà Linh..."

Phổ độ chúng sinh, ngăn chặn Tà Linh...

Những câu nói của thiền sư Vạn Hạnh như đánh thức ký ức tiềm ẩn trong người Lãnh Sương, nàng tiến đến đứng vào đúng vị trí mà Diệu Vân đang quỳ. Rồi Lãnh Sương quỳ xuống, cơ thể nàng như hòa làm một với ảo ảnh của Diệu Vân, cả hai người như một, cùng dập đầu trước thiền sư Vạn Hạnh...

Sau cái dập đầu, ký ức của Diệu Vân bắt đầu tràn về trong đầu Lãnh Sương...

Theo lời dạy của thiền sư Vạn Hạnh, Diệu Vân rời khỏi Phật Cảnh, đi khắp thế giới bên ngoài để trải nghiệm trần thế, đôi lúc can thiệp và góp phần giải quyết một số xung đột, cứu nhiều mạng người...

Rồi Diệu Vân bị cuốn vào cuộc chiến tranh Lê - Mạc, với mục đích phổ độ chúng sinh, Diệu Vân với tấm lòng nhân từ nhưng có phần ngây thơ đã ra tay cứu giúp người của cả hai phe, cuối cùng lại trở thành mục tiêu chiếm hữu của cả hai phe Lê - Mạc.

Diệu Vân rơi vào bẫy vây bắt của tướng lĩnh phe Lê, dẫn đến một cuộc tranh đoạt của tướng lĩnh phe Mạc, cuối cùng, giữa cuộc chiến của các Chúa Tế, nàng hy sinh, cơ thể hóa thành một viên xá lợi.

Cũng trong lúc đó, một vị nữ Chúa Tế phe Mạc mang dị bảng Đế

Băng cũng hy sinh, kì lạ ở chỗ, Đế Băng không cùng chủ nhân tiêu tán mà tách ra, hóa thành một giọt nước tan vào viên xá lợi của Diệu Vân, viên xá lợi kết hợp Đế Băng này trông như một viên ngọc xanh lạnh giá, bị một vị Chúa Tể phe Mạc đoạt lấy, nhưng khi đó không ai có thể sử dụng nên đành cất trong kho tàng triều Mạc.

Thời gian trôi qua, viên xá lợi khác thường này dần biến đổi và hóa thành một sinh linh. Sinh linh này chính là Lãnh Sương hiện tại.

Khung cảnh ngôi đình nơi Lãnh Sương đang quỳ trở lại hiện trạng hoang tàn. Lãnh Sương vẫn dập đầu, trong lòng nàng tựa như đang đau khổ, đang hối hận, đang hoài niệm...

Cùng lúc đó, cũng tại đúng vị trí ngôi đền đó, nhưng là khung cảnh một hồ nước đen...

Cơ thể Hoài Bảo hiện đang được sư phụ hắn kiểm soát, ngồi bên bờ hồ và trò chuyện với người bị giam ở giữa hồ: "Kiếm Linh, ta vẫn chưa hiểu, đối thủ của Sùng Lãm lúc đó tuy mạnh hơn hắn không ít nhưng sao có khả năng phá hủy vũ khí Tối Thượng?"

Kiếm Linh ngẩng đầu nhìn mây xanh và đáp: "Khi đó chính ta cũng không hiểu... Cho đến tận bây giờ, khi ta có được một chút ký ức..."

"Một chút ký ức?"

Kiếm Linh gật đầu: "Là ký ức về một tri kỷ trước cả Lạc Long Quân. Ta không hiểu tại sao ta lại quên, nhưng gần đây ta cảm giác được Nghịch Thiên kiếm có biến động khiến ta cũng bị ảnh hưởng và đôi lúc nhớ lại một ít..."

"Rằng lúc Lạc Long Quân vượt qua thử thách và cùng ta kết thành tri kỷ, thì Thiên Kiếm vốn đã tổn hại nặng nề. Đây là hậu quả từ trận

chiến một đối một của một tri kỷ trước đó..."

"Một đối một?"

Kiểm Linh gật đầu: "Giữa hai tồn tại hùng mạnh nhất thế giới..."

"Kết quả thế nào?"

Kiểm Linh lắc đầu: "Ta không thể nhớ ra, nhưng ta nhớ lúc đó chúng ta đã dùng đến chiêu kiếm mạnh nhất, nếu đối thủ không liều mạng ngăn cản thì có thể thế giới này đã bị hủy diệt..."

"Một chiêu kiếm hủy diệt thế giới?" Thầy trò Hoài Bảo rung động, trên đời có một thứ vũ khí khủng khiếp đến vậy ư?

Kiểm Linh gật đầu nói tiếp: "Cái giá phải trả có lẽ cũng rất lớn, ta không thể nhớ rõ sau đó thế nào, nhưng Thiên Kiếm thương tổn nặng nề..."

"Sau đó thì người đã biết, ta chọn Lạc Long Quân và cùng người sát cánh chiến đấu. Cuối cùng, Lạc Long Quân hi sinh, Thiên Kiếm tan vỡ. Nhưng trong thời khắc Việt Nam bị phong ấn, một tia tàn hồn cực nhỏ của kẻ thù đã bám vào ta. Tia tàn hồn này tuy cực kỳ yếu ớt nhưng ta không có cách nào diệt trừ. Ta cũng trọng thương lưu lạc vào một hang núi hoang vắng, lúc này đạo tàn hồn kia bắt đầu trỗi dậy và tìm cách chiếm quyền kiểm soát phần linh trí Nghịch Thiên trong ta..."

"Ta gọi hắn là Tà Linh, hắn cũng không thể hoàn toàn khống chế ta, mà chúng ta chỉ có thể kèm hãm lẫn nhau, ta muốn đi tìm người trợ giúp thì hắn cản, hắn muốn tìm cách tăng sức mạnh thì ta ngăn..."

"Cho đến một ngày, có một người tên là Khương Tăng Hội tìm đến,

trong lòng kẻ này không có một chút tà niệm nào, cho nên Tà Linh không thể mượn khả năng hấp thu tà tâm của Nghịch Thiên để khôi phục sức mạnh."

"Lúc đó, ta biết đạo mà Khương Tăng Hội theo đuổi, Phật giáo, chính là cứu cánh cho ta. Tuy không thể diệt trừ Tà Linh nhưng cũng giúp ta phần nào áp chế được hắn. Dùng cái thiện trấn áp cái ác..."

Sau đó, Kiếm Linh kể về Cửu Phẩm Liên Hoa tâm, về khởi nguồn của Phật Cảnh, về sự hi sinh của thiền sư Vạn Hạnh cùng sự biến mất của Phật Cảnh...

"Nói vậy thì không có cách nào tận diệt đạo tàn hồn kia?" Sư phụ của Hoài Bảo hỏi.

Kiếm Linh đáp: "Trải qua bốn nghìn năm, Tà Linh kia đã kí sinh quá sâu vào linh hồn ta. Muốn diệt trừ chỉ có hai cách. Một là cần một kẻ đủ mạnh để có thể diệt trừ cả ta lẫn Tà Linh, tức là sức mạnh Tối Thượng."

"Còn cách thứ hai phức tạp hơn nhưng có khả năng hơn, chính là ta tìm được một tri kỉ mới, đồng thời Cửu Phẩm Liên Hoa cũng chọn một chủ nhân mới, kết hợp khả năng của Cửu Phẩm Liên Hoa làm Tà Linh suy yếu rồi chúng ta dùng chiêu Kiếm Tâm để đẩy hắn ra khỏi linh hồn ta và tiếp tục dùng Cửu Phẩm Liên Hoa trấn áp, chờ cơ hội diệt trừ."

Sư phụ của Hoài Bảo gật gù suy nghĩ: "Tìm một Tối Thượng trong chốn này thật không có khả năng... Còn tìm một tri kỉ mới, người thấy tên nhóc này thế nào?"

Kiếm Linh nhìn Hoài Bảo hồi lâu rồi gật gù: "Nhìn người lại khiến ta nhớ đến Lạc Long Quân, tuy ngoại hình không giống nhưng thần thái

rất giống... Đáng tiếc..."

"Đáng tiếc điều gì?"

Kiểm Linh đáp: "Linh trí của Thuận Thiên đã chọn con trai út của Lạc Long Quân làm chủ, còn linh trí của Nghịch Thiên lại bị Tà Linh kiểm soát, ta muốn chọn tri kỉ hiện tại là điều gần như không thể..."

"Tuy nhiên..." Kiểm Linh nói tiếp: "Có điều kì lạ mà chính Tà Linh cũng không hay biết, rằng dù bị kiểm soát nhưng Nghịch Thiên kiểm vẫn có chủ."

"Ý người là sao?"

"Ta cũng không chắc, có thể kẻ kia vốn được Nghịch Thiên kiểm chọn lựa từ trước khi bị Tà Linh kiểm soát, tức là từ 4000 năm trước, hoặc kẻ kia nghịch thiên đến mức có thể làm chủ Nghịch Thiên mà không cần được chọn."

Nghe đến đây, thầy trò Hoài Bảo nghĩ ngay đến một người, kẻ từng được Hoài Bảo tặng một mảnh nghịch thiên kiếm, Võ Phi Dương.

Kiểm Linh thờ dãi: "Nhưng làm chủ Nghịch Thiên còn chưa đủ, thậm chí hẳn có thể làm chủ Thuận Thiên cũng chưa đủ... Thôi, ta giúp các người thoát khỏi đây..."

"Sao chúng ta không quyết chiến với Tà Linh một lần, biết đâu lại sinh ra kì tích?" Lần này là chính Hoài Bảo nói chứ không phải sư phụ hẳn.

Nhìn ánh mắt sáng ngời niềm tin của Hoài Bảo, Kiểm Linh mỉm cười: "Tề Thiên Ma Tôn, lâu ngày không gặp, không ngờ người lại tìm ra một Lạc Long Quân thứ hai!"

"Tề Thiên Ma Tôn?" Lần đầu tiên Hoài Bảo nghe đến danh xưng này, nhưng hắn biết Ma Tôn, một cấp độ ngang với Thượng Thần, chỉ dưới Tối Thượng. Và không khó để Hoài Bảo đoán ra danh xưng này là danh xưng của vị sư phụ thần bí của hắn.

Tề Thiên Ma Tôn lại nhập vào xác Hoài Bảo và nói với Kiếm Linh: "Thế nào? Có muốn cùng chúng ta khuấy đảo thế giới một lần nữa? Bốn nghìn năm trôi qua, ta dám cam đoan với người rằng thời đại mới còn thú vị hơn xưa nhiều! Ha ha!"

Kiếm Linh cũng cười, tựa như những năm tháng hào hùng sát cánh cùng các chiến hữu đang quay lại trước mắt hắn...

"Được, nếu có thể giải quyết Tà Linh, ta sẽ đi cùng các ngươi, khuấy đảo một phen, ha ha!"

Lúc này, Tà Linh sau khi hấp thu nửa viên độc thần đan, cả người gã liền co giật dữ dội, chất lỏng màu đen nhộn nhạo xì ra khắp cơ thể đang dần bành trướng của gã.

"Đậu xanh!" Nhìn cảnh này, mặt Dương xanh mét, chất độc ngấm vào cơ thể khiến hắn khó chịu dữ dội, lại cảm nhận được trạng thái thức tỉnh đang dần suy yếu, vội vàng tranh thủ cơ hội ôm lấy Xuất Trần và Mai Linh rồi bỏ chạy.

Thấy Dương chuồn lẹ, Hữu Công ngỡ ngác gọi: "Đồng đạo! Đi đâu vậy? Còn thằng đen thui thối hoắc này thì sao?"

Hữu Công vừa dứt câu, một bóng đen khổng lồ vồ lấy và nuốt chửng lấy hắn...

Nuốt được Hữu Công, Tà Linh giờ như một khối bùn đen khổng lồ

nhìn về hướng Dương, giọng hấn ồn ào quát: "Chạy? Chạy đi đâu!"

Tiếng quát của Tà Linh vừa dứt, Dương đang bế hai cô gái lao đi vun vút thì chợt chậm dần chậm dần...

Chương 228: Hắc Diễm

Thiên Ý lâu, trong phòng của Kiều Vô Song.

Kiều Vô Song ngồi trên giường, cổ áo rơi khỏi vai thon để lộ ra tấm lưng trần hoàn mỹ.

Một vầng sáng xanh lung linh mềm mại lan tỏa khắp gian phòng, từ lưng Kiều Vô Song hiện ra một đôi cánh bướm màu thiên thanh rực rỡ, nhưng đôi cánh này trông như bị cháy mất một nửa, trên viền cánh vẫn còn những tia lửa đang âm ỉ cháy...

Ngọc Lan đứng đó, nhìn Kiều Vô Song cực kỳ đau đớn nhưng cắn răng cam chịu mà không thể giúp được gì, rồi Ngọc Lan hỏi: "Nhị tiểu thư lại thức tỉnh?"

Kiều Vô Song gật đầu.

"Vì sao? Đáng lý ra cô ta không thể thức tỉnh sớm như vậy?" Ngọc Lan hỏi.

Chợt từ cửa sổ có một giọng nữ khác khiến Ngọc Lan giật mình nhìn lại: "Vì Nghịch Thiên Kiếm."

Người vừa đến nhìn Kiều Vô Song, thở dài và nói tiếp: "Không chỉ một hay hai kẻ thức tỉnh..."

Lúc này Kiều Vô Song như giật mình, quay đầu lại nhìn người vừa đến bên cửa sổ, mắt nàng rơi lệ, môi mấp máy ba từ nhưng không thành tiếng: "Thiên Như Ý..."

Trước sự bành trướng khủng khiếp của Tà Linh, Dương ôm lấy Mai Linh và Xuất Trần cắm đầu bỏ chạy, ngỡ rằng với sức mạnh từ hắc niệm thì sẽ có chút cơ hội chạy trốn, nhưng chỉ vừa chạy đi thì Dương giật mình phát hiện mọi vật xung quanh hấn dường như chuyển động nhanh lạ thường, và khi hấn quay đầu nhìn lại, thì Tà Linh đã tiến sát hấn, tốc độ bành trướng của Tà Linh cũng nhanh hơn hấn so với ban đầu, giờ đã hóa thành một khối chất lỏng to bằng tòa nhà.

"Thời gian?" Dương lập tức nghĩ đến khả năng thời gian bị thao túng, vốn là điều hấn nghi ngờ từ khi thấy tốc độ khác thường của Hữu Công.

Đúng như Dương suy đoán, Hữu Công di chuyển nhanh khác thường vì dùng gia tốc thời gian lên bản thân, còn Dương thấy mọi thứ nhanh hơn là vì hấn bị Tà Linh ếm giảm tốc thời gian, gia tốc và giảm tốc là hai năng lực cơ bản của thuộc tính Thời Gian. Tà Linh nuốt chửng Hữu Công và cũng hấp thu luôn năng lực thao túng thời gian của Hữu Công.

Dễ dàng đuổi đến Dương như đuổi theo một con rùa, Tà Linh đắc ý cười vang rồi đâm một chùm gai nhọn tạo thành từ chất lỏng đen vào ngực Dương...

Binh!

Tiếng va chạm vang dội, nhưng Dương không bị đâm mà kịp chém một đường kiếm rồi tạo ra một chữ hắc vạn làm bàn đạp để tiếp tục bỏ chạy với tốc độ nhanh như ban đầu.

Thấy thế, Tà Linh ngạc nhiên: "Hóa ra ngươi cũng dùng được khả năng hấp thụ của Nghịch Thiên kiếm... Nhưng chạy đâu cho thoát!"

Đúng như Tà Linh nói, Dương đã dùng Nghịch Thiên kiếm hấp thu sự giảm tốc thời gian mà Tà Linh ểm trên người hắn.

Nhưng Dương còn chưa chạy thoát...

Tà Linh vẫn tiếp tục bành trướng, cả cơ thể hắn như sôi sục và không ngừng bắn ra những tia chất lỏng đen, những tia chất lỏng này văng tung tóe khắp nơi, dân cư xung quanh đang hoảng sợ bỏ chạy, trúng phải những tia chất lỏng từ Tà Linh liền khựng lại, sau đó quay sang điên cuồng chém giết nhau bằng những cách vô cùng tàn nhẫn.

Một cuộc thảm sát điên cuồng! Dù biết rõ những người này là ảo nhưng Dương cũng không khỏi run sợ...

Không được như Dương, Mai Linh và Xuất Trần không biết những người kia là giả, Mai Linh vừa sợ vừa thương, nước mắt ràn rụa, miệng không ngừng cầu xin: "Dừng lại... làm ơn dừng họ lại..."

Xuất Trần cũng không hơn gì, nàng đang nhìn cảnh một người phụ nữ, dù phát điên nhưng vẫn không quên che chở cho đứa con sơ sinh đang nằm khóc dưới đất, rồi người phụ nữ ngã xuống...

"Ta giết ngươi... Ta sẽ giết ngươi..." Nhìn cảnh tượng đáng thương cùng cực, Xuất Trần như phát điên, miệng nàng rít lên từng câu, mắt nhìn về Tà Linh như thể muốn phanh thây hắn ra thành ngàn mảnh ngay lập tức...

"Xuất Trần! Dừng!" Dương cố giữ chặt Xuất Trần để ngăn nàng lao vào Tà Linh, trong tình trạng này thì hắn đánh không lại nhưng chạy cũng không thành.

Chợt trước mặt Dương có một cái khe quái dị xuất hiện giữa không trung, rồi một người ăn mặc tương tự Hữu Công chui qua cái khe,

đưa lưng về phía Tà Linh, kẻ này nhìn Dương và hỏi: "Ta là Bửu Công, đồng... đạo... ch... o... hỏi..."

Những từ sau Bửu Công nói chậm dần, Dương lập tức nhận ra rằng Bửu Công đã bị Tà Linh ếm giảm tốc thời gian, và ngay sau đó, Tà Linh lúc này trông như một khối bùn đen khổng lồ, há cái miệng to như cửa động xuống định nuốt chửng Bửu Công...

"Đừng hòng!" Dương nghiêng răng quát, một nửa viên thần đan đã khiến Tà Linh khùng khiếp như vậy, nếu để hắn nuốt nửa viên còn lại và hấp thu năng lực không gian thì Dương biết bản thân chết chắc, không còn đường thoát, hắn liều mạng lao về phía Bửu Công rồi bị Tà Linh nuốt chửng...

Chúng kiến Bình Thường bị khối vật chất đen khổng lồ nuốt chửng, tim Mai Linh và Xuất Trần như ngừng đập, cả hai chết lặng, nín thở nhìn vào vị trí mà Bình Thường vừa bị nuốt...

Sau khoảng lặng ngắn nhưng tạo cảm giác dài như vô tận, Mai Linh hóa thành dạng linh miêu, hét lên rồi đầu đón lao thẳng về phía Tà Linh, nàng muốn liều mạng đòi lại Bình Thường từ miệng tên hung thần đáng sợ, môi nàng liên tục nói: "Người không được chết! Người không được chết Người ghét ta cũng được, lừa ta cũng được, miễn là người đừng chết..."

Tà Linh đang nhắm nháp hai con mồi vừa nuốt được, thấy Mai Linh chạy đến liền cười lạnh: "Mỹ nhân, chờ ta tái tạo cơ thể sẽ cùng các nàng hưởng thụ. Khà khà..."

Dứt câu, từ cơ thể Tà Linh vươn ra hai xúc tua hướng về phía Mai Linh và Xuất Trần.

Đột nhiên...

ẦM!

Một phần cơ thể Tà Linh nổ tung khiến hai xúc tua của Tà Linh cũng tan rã theo, từ vị trí bị nổ tung mọc ra một cánh tay đen khổng lồ, cánh tay này được ghép thành từ hàng nghìn chữ hắc vạn nhỏ.

Từ cái lỗ hồng tạo ra sau vụ nổ, Dương kéo theo Bửu Công phóng thẳng ra ngoài.

Nhìn Dương thoát ra với khí thế tà mị khác hẳn lúc trước, thanh kiếm Nghịch Thiên cũng không còn trên tay nhưng uy lực lại hơn hẳn lúc trước, Tà Linh nghi hoặc: "Kiếm Tâm?"

Kiếm Tâm, kiếm nằm trong tim, tim chính là kiếm, trong lúc nguy cấp, Dương nhớ lại trạng thái mạnh mẽ đến mất kiểm soát mà hắn vô tình đạt được khi bị bạch hậu đâm Nghịch Thiên kiếm vào tim, liền liều mạng tự đâm kiếm vào tim.

Nhưng chỉ ngạc nhiên trong khoảnh khắc, sau đó Tà Linh liền cười lạnh: "Kiếm Tâm nửa vời cộng với tình trạng của ngươi hiện tại thì chẳng có gì ghê gớm. Để ta xem ngươi duy trì được bao lâu..."

Dứt câu, Tà Linh bắn ra hàng chục xúc tua đen ngòm vây lấy Dương.

"Hừ!" Dương hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt tà mị hơi lộ nét nhú mày khó chịu, hắn cũng biết tình trạng hiện tại không thể đương đầu với Tà Linh.

Vừa suy tính, Dương vừa giơ tay chưởng ra trước, lập tức hắc niệm tụ thành một bàn tay khổng lồ chặn lấy những xúc tua của Tà Linh, đồng thời còn có hai bàn tay hắc niệm khác bắt lấy Mai Linh cùng Xuất Trần rồi ném hai nàng bay xa.

Dương cũng bỏ chạy, vừa chạy vừa kéo theo Bửu Công và gấp gáp nói: "Ta là Tà Linh đây! Nửa viên thuốc mà Cao Biền đưa ngươi đâu?"

Bửu Công nhìn Dương với ánh mắt nghi hoặc, Dương vội nói thêm: "Hữu Công đã bị kẻ thù của chúng ta nuốt mất, Cao Biền không nói với ngươi về hấn sao?"

Qua kinh nghiệm tiếp xúc với Hữu Công, Dương suy đoán những kẻ giống hệt cương thi này có vấn đề về trí tuệ, vậy nên hấn thử lừa Bửu Công để lấy viên độc đan trước khi hấn giao cho Tà Linh thật sự.

Bửu Công có vẻ lưỡng lự, nhưng chỉ tích tắc sau, lá bùa trên trán gã tỏa sáng, môi gã nhếch lên rồi nói: "Khá thú vị... Được, nửa viên độc đan này giao cho ngươi."

Để dàng vượt mong đợi, Dương nghi hoặc nhận lấy nửa viên độc đan.

Nhìn Dương cất viên độc đan vào nhẫn không gian, Bửu Công nói tiếp: "Hy vọng một ngày nào đó kẻ mà ta gặp sẽ là ngươi... chứ không phải Tà Linh kia... Ha ha..."

Nói hết câu, lá bùa trên trán Bửu Công bốc cháy, cháy bằng một ngọn lửa màu đen ma mị, ngọn lửa lan ra nhanh chóng rồi lập tức đốt cơ thể Bửu Công cháy thành tro bụi.

Kinh ngạc, quá mức kinh ngạc, với thái độ vừa rồi, Dương hiểu rằng Bửu Công này biết rõ hấn không phải Tà Linh, vậy mà vẫn giao nửa viên độc đan cho hấn. Hơn nữa, ngọn lửa đen vừa đốt rụi Bửu Công cũng không phải lửa thường, mà là dị hỏa, một loại dị hỏa ngang tầm

với Huyết Ảnh Yêu Hòa, tên là Hắc Diễm.

Lúc Dương đang kinh ngạc, có hai người ngồi xếp bằng trong một nơi giống như giữa bầu trời đen ngập tràn tinh tú.

Một người mặc trang phục như đạo sĩ, có gương mặt trẻ trung nhưng tóc dài bạc trắng, người này mở mắt nhìn người bên cạnh và hỏi: "Thiên Minh, tại sao ngươi làm vậy?"

Người tên là Thiên Minh trẻ trung hơn nhiều, cười nhẹ và đáp: "Thầy không thấy tên đó rất quái sao?"

Kẻ tóc trắng gật đầu: "Đúng là có chút quái, nhưng đó là Thần Đan và hai cương thi cấp Đế nha! Kế hoạch của Cao Biền ta bị ngươi phá hỏng mất rồi! Tà Linh là một mảnh tàn phách cấp Tối Thượng đó!"

Thiên Minh nhẹ cười, nụ cười toát lên nét đẹp anh tuấn mà không kém phần tinh tế nho nhã: "Nếu tàn phách Tối Thượng kia thật sự lợi hại thì hãy tự thoát ra, nhưng ta thấy kẻ sở hữu Nghịch Thiên kiếm kia đáng giá hơn..."

Cao Biền cắn răng đáp: "Ta hao tâm tổn lực suy diễn thiên cơ, chờ đợi ngày Phật Cảnh khai mở chỉ để tìm kiếm trợ lực cho ngươi, vậy mà... Thật là tức chết ta..."

Thiên Minh cười cười, biết Cao Biền đang tức giận nên đổi chủ đề: "Vô Sắc Tiên Vũ Nguyễn Hoài Bảo cũng có mặt trong Phật Cảnh, hẳn cũng tìm kiếm Tà Linh, hay là Kiếm Linh?"

Cao Biền suy đoán: "Cũng có thể chỉ là Cửu Phẩm Liên Hoa. Trong Thế Hệ Phi Thường, ta thấy Nguyễn Hoài Bảo này là có tiền đề nhất..."

Thiên Minh cười: "Thầy nghĩ thế sao? Ta lại thấy Sùng Hạo lợi hại hơn..."

Cao Biền không đồng ý cũng không phủ nhận, hỏi: "Thế Hệ Phi Thường... Thiên Minh, theo ngươi thì nếu xếp ba kẻ này vào Hùng Vương bảng, bọn chúng sẽ có thứ hạng nào?"

Thiên Minh suy nghĩ rồi đáp: "Đều là thiên tài xuất chúng, theo ta nghĩ thì Nguyễn Hoài Bảo và Sùng Hạo có thể miễn cưỡng xếp vào hạng 7 và 8, còn Võ Phi Dương... khó mà lên bảng."

Cao Biền gật gù: "Vào đến hạng 7 là đánh giá cao bọn chúng quá rồi..."

Thiên Minh lắc đầu: "Không thể nói vậy, với điều kiện của bọn hấn mà đạt được thành tựu như vậy ở lứa tuổi 18 đã là quá khủng khiếp. Bản thân ta nếu không được hỗ trợ tận tình thì chắc chỉ ngang ngửa bọn hấn là cùng..."

Cao Biền bật cười: "Khiêm tốn quá cũng không tốt... Ngươi, Trịnh Thiên Minh, năm nay vừa tròn 18 tuổi, tự thu Hắc Diễm, đột phá Linh Đế, sáng tạo bí kỹ. So sánh với Thế hệ phi thường kia ư? Ba đứa nó hợp sức và dùng toàn bộ sức mạnh ẩn giấu cũng không đủ làm ngươi trầy da!"

Hà thành, hồ Hoàn Kiếm.

Sùng Hạo và Thần Kim Quy nghi hoặc nhìn Thuận Thiên kiếm, thanh kiếm trong suốt đang rung lên từng hồi, mũi kiếm chỉ về một hướng.

"Dường như có ai đang kêu gọi thanh kiếm..."

Chương 229: Hồi Quang Phản Chiếu

Tiếng gào thét kinh hoàng vang vọng trong Phật Cảnh, bầu trời trở nên u ám, không khí thoảng một mùi hôi thối dị thường.

Khi Dương nhận lấy nửa viên độc đan từ Bửu Công, Tà Linh ở cách đó không xa đột nhiên rống lên đau đớn, cơ thể bành trướng như một núi bùn của gã đột nhiên co rút lại cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã thu lại thành hình dạng con người, một con người màu đen ma mị.

Thấy được biến hóa của Tà Linh, Dương thôi không chạy nữa, vì hẳn biết bản thân chạy không thoát, bởi Tà Linh đã hoàn toàn hấp thụ nửa viên Thần Đan.

"Đậu má! Bá đạo kiểu quần què gì mà đánh trận nào cũng phải chạy trốn với ăn đòn!" Nghĩ đến số phận của mình, Dương tức giận mắng một câu rồi hướng về phía Tà Linh, đạp lên một chữ hắc vạn để lao thẳng về phía Tà Linh và tung ra một cú đấm khổng lồ đấm vào Tà Linh.

Trước cú đấm khổng lồ màu đen đang đấm tới, Tà Linh đứng khoanh tay lạnh lùng giữa không trung, trên lưng mọc ra hàng chục xúc tua đen vươn ra trước để bắt lấy năm đấm tạo thành từ hắc niệm của Dương.

Một âm thanh nghe gần giống như tiếng thủy tinh vỡ giòn tan vang lên, năm đấm của Dương tan vỡ, còn Tà Linh chỉ bị đẩy lui một quãng ngắn.

"Có cố gắng..." Tà Linh lạnh nhạt nói.

Dương nghiêng răng nhìn Tà Linh, tình trạng của hắn hiện tại đã suy yếu đến cực hạn, ngay cả duy trì trạng thái mà Tà Linh gọi là Kiếm Tâm cũng không nổi.

Biết Dương đang tuyệt vọng, Tà Linh hất cằm bảo: "Còn không mau quỳ xuống dập đầu xin lỗi?"

Với sức mạnh hiện tại, Tà Linh có thể vắt kiệt sức Dương rồi giết chết, nhưng gã không vội, còn muốn giày vò Dương để trả đũa sự áp chế trước đó.

"Quỳ đi! Suy tư gì nữa?"

Dương vẫn đứng yên, không chạy cũng không tấn công.

"Nhanh coi!" Tà Linh giục, vẫn khoanh tay hất cằm nhìn xuống Dương như chủ nhìn chó.

Nhưng chó bị dồn vào đường cùng sẽ quay ra điên cuồng cắn trả, Dương đứng yên không phải vì sợ, mà đang nghĩ đến cơ hội cuối cùng của bản thân...

"Không quỳ? Vậy thì tao đánh đến khi mày chịu quỳ..."

Hàng trăm xúc tua đen nhọn hoắc mọc ra từ ngực Tà Linh bắn thẳng về phía Dương, đâm như mưa vào cơ thể hắn...

Âm thanh như thủy tinh vỡ vang lên liên hồi, những chữ hắc vạn liên tục hiện ra để bảo vệ Dương và cũng liên tục bị phá vỡ.

"Để xem mày chịu được bao lâu..." Tà Linh lạnh lùng nói, hẳn biết Dương không còn khả năng chống chịu, những chữ hắc vận hiện ra cứ nhỏ dần, nhỏ dần...

Chợt, Dương lấy ra nửa viên độc đan, cho vào miệng nhai rồi nuốt.

"Muốn tự tử sao?" Tà Linh ngạc nhiên trước hành động của Dương, những chất ô uế trong Phân Hương Thần Đan là chất bổ cho Tà Linh nhưng lại là kịch độc cho đa số sinh vật, trừ những sinh vật có thể chất cực mạnh.

"Không, tao chịch gái còn chưa đủ..." Dương cười lạnh đáp, sở dĩ hẳn dám điên cuồng cắn độc đan là vì tâm lý chịu ảnh hưởng bởi trạng thái Kiếm Tâm, giống với khi hẳn ra tay tàn nhẫn với Bạch Hậu.

Một vệt nước màu đen chảy ra từ khóe mắt Dương, sau đó mũi, tai, miệng cũng xuất hiện những vệt nước đen, lần này hẳn nhai kĩ nên chất thuốc của Phân Hương Thần Đan đã được cơ thể tiêu hóa và hấp thụ nhanh hơn.

"AAA!!!" Dương gào lên đau đớn, khắp cơ thể hẳn nổi lên những luồng gân đen, rồi da hẳn nứt ra, chất lỏng đen vốn chính là máu nhiễm độc chảy ra khắp cơ thể.

Phun ra một ngụm máu đen, Dương nhìn Tà Linh bằng ánh mắt lạnh lùng ghê rợn, nhếch mép cười lạnh khiến Tà Linh cũng phải phát run.

Rồi Dương ngã sấp mặt xuống đất, hôn mê.

Bị dọa cho hết hồn, Tà Linh đờ ra khi thấy Dương chưa kịp tỏ ra nguy hiểm đã té xỉu. Chờ vài chục giây mà không thấy Dương ngóc đầu lên, Tà Linh mới định thần lại rồi bật cười: "Hừ! Ngu si mà tỏ ra nguy hiểm!"

Dứt câu, Tà Linh lướt đến tung chân đá mạnh vào đầu Dương.

Bộp!

Tưởng sẽ đá vỡ đầu Dương, nhưng Tà Linh giật mình vì thấy Dương bất ngờ giơ tay cản lấy cú đá của gã.

Bất ngờ nhưng Tà Linh cũng phản xạ cực nhanh, lập tức xuất ra một xúc tua đâm thẳng vào đầu Dương, nhưng một chữ hắc vạn lập tức hiện ra và đánh bật xúc tua của Tà Linh, hơn nữa, chữ hắc vạn này không bị vỡ.

Tiếp theo, Tà Linh giật mình nhảy lùi ra, vừa kịp thoát khỏi một chữ hắc niệm xoáy mạnh ở vị trí mà trước đó chính là đầu hắn.

Rồi Dương lão đảo gượng dậy, cả người hắn chảy đầy màu đen, trông chẳng khác Tà Linh là mấy.

Nhìn Dương đứng dậy, Tà Linh ngạc nhiên: "Không ngờ người có thể chịu được độc tính của Phân Hương Thần Đan kia, lại còn hấp thu được tà niệm trong nửa viên thuốc."

Sau cơn choáng váng, Dương đã kháng cự được độc tính của nửa viên Phân Hương Thần Đan, hắn đâu phải sinh vật bình thường, hắn có thể chất của chủng loài có cơ thể mạnh mẽ nhất, Rồng.

Nhưng chỉ là kháng cự được một chút, độc tính vẫn gây ảnh hưởng khủng khiếp lên cơ thể Dương, hắn lúc này như ngọn nến sắp tàn, và khi ngọn nến sắp tàn chính là lúc ngọn nến cháy sáng nhất, hiện tượng này gọi là Hồi quang phản chiếu.

Biết tình trạng bản thân, Dương không dám trì hoãn thêm giây phút

nào, nhổ ra một ngụm máu đen rồi đập lên hắc niệm phóng thẳng về phía Tà Linh.

BINH!

Nắm đấm khổng lồ kết từ những chữ hắc vạn do Dương tung ra đâm vào chòm xúc tua từ ngực Tà Linh phóng tới, không còn âm thanh tan vỡ yếu thế của hắc niệm, thay vào đó là một tiếng nổ vang trời, cả cánh tay lẫn chòm xúc tua đều dội ngược ra.

"GAAAA!" Dương gầm lên, tiếp tục bồi thêm một đấm khổng lồ về phía Tà Linh.

"Vô ích!" Tà Linh bị đẩy lùi nhưng không yếu thế, chòm xúc tua lần nữa phóng đến, lần này không cản phá trực tiếp nắm đấm của Dương mà tản ra rồi quấn chặt lấy nắm đấm khổng lồ của Dương.

Tiếp đó, hai tay Tà Linh cũng hóa thành xúc tua phóng thẳng về phía Dương theo hai hướng hai bên.

Dương không nao núng, dùng ý niệm tạo ra hai chữ hắc vạn ở hai bên để ngăn cản hai xúc tua.

Tà Linh nhếch mép cười, hai vai vung ra khiến hai xúc tua chuyển hướng lách khỏi hai chữ hắc vạn mà Dương vừa tạo.

Nhưng, hai xúc tua vừa tránh được và lao đi thì hai chữ hắc vạn kia cũng phóng lớn và xoáy mạnh, cắt đứt hai xúc tua của Tà Linh.

Sở dĩ Tà Linh không tung thêm xúc tua và Dương phải tận dụng từng chữ hắc vạn vì tình trạng của cả hai đều có vấn đề, mỗi người chỉ dùng một nửa viên Thần Đan, mà dược tính của thuốc chỉ có thể tiêu hao chứ không thể phục hồi, lại nói muốn dồn toàn lực giết nhau

thì khó, vậy nên cả hai đều cố tiết kiệm cho bản thân và lừa dối thủ tiêu hao nhiều hơn.

Dẫu vậy, Dương vẫn là kẻ yếu thế hơn...

Cánh tay hắc niệm khổng lồ của Dương bị chùy xúc tua của Tà Linh quán nát, Dương lại phun ra một ngụm máu đen rồi quỳ gục xuống.

"Xem ra ta đã lo xa..." Tà Linh đắc ý tiến lại, lần nữa bắn ra những sợi xúc tua bủa vây lấy Dương từ mọi phía.

Hàng chục xúc tua nhọn hoắc đâm vào từ mọi phía, nhưng trong khoảnh khắc ngỡ rằng Dương sẽ tan xương nát thịt, thì Tà Linh giật mình nhận ra Dương đã biến mất ngay trong khoảnh khắc những xúc tua sắp đâm trúng hẳn.

Ngay lúc đó, một cảm giác nóng bỏng khủng khiếp tỏa ra từ trên đầu khiến Tà Linh giật mình nhìn lên, Dương đã xuất hiện từ trên đầu gã từ khi nào, và tay hắn bốc lên một ngọn lửa màu máu nóng rực...

"HUYẾT ẢNH YÊU HÓA CUỒNG!" Dương gầm lên, tung nắm đấm thẳng xuống gương mặt đang bất ngờ của Tà Linh.

ẦM!

Va chạm bất ngờ và khủng khiếp, cú đấm khiến cho đầu Tà Linh lún sâu xuống ngực, chất lỏng màu đen từ cơ thể hắn văng ra tung tóe như một quả bóng nước bị vỡ.

Dương văng ra, khụy gối thở hồng hộc vì đã dùng hết sức. Viên Phân Hương Thần Đan đầu gì cũng là Thần Đan, có độc tính nhưng cũng có dược tính, và phần dược tính của nửa viên này đã giúp Dương có được một lượng linh lực kha khá, vừa đủ để kích hoạt

Hắc Ma Đế Lô cho một bước Dạ Hành và dùng được một đòn Huyết Ảnh Yêu Hỏa Cuồng khiến cho Tà Linh trúng đòn bất ngờ.

Giờ thì Dương chỉ còn có thể đưa mắt nhìn Tà Linh với hy vọng đòn vừa rồi đủ hạ được gã...

Đáng tiếc...

Những tia chất lỏng đen từ cơ thể Tà Linh bắn ra và cơ thể gã dần tái tạo lại hình người như cũ...

"Đau đó... Nhưng chưa đủ..." Nhìn Dương, Tà Linh cười nhạt nói.

Nhìn Tà Linh không mấy tổn hại, Dương dù sức tàn lực kiệt nhưng cũng cố gắng gượng dậy, dù biết sự hồi quang phản chiếu của bản thân đã kết thúc...

Dương không biết rằng, trong Phật giáo cũng có khái niệm Hồi quang phản chiếu...

Và trong lúc tuyệt vọng nhất, Dương chợt cảm thấy cơ thể mình đột nhiên tỏa sáng, ánh sáng màu vàng kim rực rỡ chói lóa, ánh sáng của Hoàng niệm...

Dương nhận ra ánh sáng này, nó bắt nguồn từ Cửu Phẩm Liên Hoa Tâm, hạt sen này vốn từ khi kích hoạt Nghịch Thiên kiếm thì Dương không còn sử dụng được, vậy mà giờ lại tỏa sáng chói lóa.

Chương 230: Thanh Tây

Nhìn Dương trong lúc sắp gục ngã lại chợt tỏa ra ánh sáng vàng kim sáng rực, Tà Linh tỏ ra kinh ngạc: "Hoàng niệm? Sao lại nhiều đến vậy?"

Hắc niệm của Nghịch Thiên kiếm tương đồng với Tà Linh, còn Hoàng niệm lại đối lập với Hắc niệm, vậy mà lại tồn tại trên cùng một người, lại còn đủ mạnh để khiến Tà Linh cảm thấy nguy hiểm, điều này khiến ánh mắt Tà Linh nhìn Dương không còn chút ý khinh thường nào nữa...

"Quả nhiên là người không nên tồn tại." Lạnh lùng nói, sau đó trên tay Tà Linh xuất hiện một thanh kiếm hư hư thực thực.

Khác với Bình Thường mất trí, Dương hiện tại có thể nhận ra hình dạng của thanh kiếm kia: hình dạng thanh kiếm kia giống hệt hình dạng của chiêu Thiên Kiếm Ảnh trên Thuận Thiên Kiếm, khác ở chỗ thanh kiếm này trông thật hơn và có thêm chút phần u tối so với Thiên Kiếm Ảnh mà Sùng Hạo và Dương từng sử dụng.

Nhưng có Hoàng niệm thì sao? Nhận ra Thiên Kiếm Ảnh thì sao? Dương vẫn gục xuống, há miệng phun ra một ngụm máu đen, ngụm máu này tụ lại thành lưỡi kiếm Nghịch Thiên quen thuộc. Rồi Dương cảm thấy mi mắt nặng trĩu, muốn sụp xuống nhưng lại cố mở mắt to ra vì hẳn biết khi nhắm mắt, hẳn sẽ trở lại thành một Bình Thường ngây thơ vô hại...

Lúc Dương đang cố gắng trấn tĩnh, Tà Linh đã đâm kiếm thẳng về phía giữa trán hắn: "Vĩnh biệt..."

Khi mũi kiếm tiến nhanh về phía trán Dương, cuối cùng hấn cũng chống đỡ không nổi, mi mắt hấn khép lại...

Mũi kiếm nhọn hoắc đâm đến, chạm vào...

Và lóe sáng. Là ánh sáng vàng kim lóe sáng rực rỡ nơi tiếp xúc giữa mũi kiếm của Tà Linh và một chấm vàng vừa xuất hiện giữa trán Dương. (Dương Quá mọc tay update lên chế độ Dương Tiến cmnr???)

"Cửu Phẩm Liên Hoa tâm! Sao nó lại mạnh lên nhiều như vậy? Nó lấy niệm từ đâu ra?" Tà Linh giật mình nhận ra hạt sen trên trán Dương, càng giật mình hơn khi nhận ra uy lực của hạt sen hiện tại đã mạnh mẽ hơn rất nhiều so với lúc Bình Thường vừa lấy được.

"Vậy thì sao? Ta cũng mạnh lên!" Tà Linh nhếch môi nói, thanh kiếm trên tay vẫn tiếp tục đâm mạnh vào hạt sen, dù chưa đâm thủng hạt sen nhưng cũng khiến ánh sáng từ hạt sen hơi mờ đi đôi chút.

Trong lúc này, mi mắt Dương bắt đầu hé ra, nhưng con ngươi đen láy trên mắt hấn ngày thường đã đổi sang màu vàng kim.

Nhìn ánh mắt của Dương, Tà Linh thậm cảm thấy kì quái, bởi vì không chỉ màu mắt thay đổi mà cả ánh mắt lẫn nét mặt Dương cũng thay đổi, không còn vẻ tà dị tinh ranh mà trở lại giống với lúc trước khi hấn dùng đến Nghịch Thiên kiếm, giống với ánh mắt khi hấn lao ra cứu Tà Linh lúc đang giả thành một đứa bé, một ánh mắt rất bình thường.

Dương hiện tại không còn là một Bình Thường lấy lại đầy đủ ký ức, nhưng cũng không phải là một Dương mất sạch ký ức, mà là một Bình Thường mơ hồ có lại ký ức. Khác biệt? Chính là ở tính cách.

Bình Thường nhìn Tà Linh, hẳn biết những gì xảy ra trước khi hắn tỉnh lại nên cũng biết sự nguy hiểm của Tà Linh, và biết cả thân phận thật sự của vị sư phụ bí ẩn mà hắn luôn tôn thờ, chính là một phiên bản khác của chính hắn.

Kiểm của Tà Linh vẫn cố đâm vào hạt sen vàng, đồng thời hai xúc tua từ cơ thể hắn cũng bắn ra đâm vào Bình Thường.

Nguy hiểm ập đến khiến Bình Thường giật mình, hắn giơ tay ra định chụp lấy hai xúc tua. Khoảnh khắc sắp va chạm, hai tay Bình Thường đột nhiên đổi thành màu vàng ánh kim và mạnh mẽ tóm chặt hai xúc tua của Tà Linh.

"Kim Cang Kim Thể?" Nhìn hai bàn tay của Bình Thường trở nên mạnh mẽ sau khi hóa thành tay vàng, Tà Linh lại thêm ngạc nhiên, không phải ngạc nhiên vì Kim Cang Kim Thể quá lợi hại mà vì một kẻ có niệm yếu ớt như Bình Thường lại dùng được đến tầng Kim Thể mạnh mẽ của Kim Cang Thể này.

Chính Bình Thường cũng ngạc nhiên, hắn chỉ luyện Kim Cang thể gần đây và còn chưa luyện được Kim Cang Đồng Thể, chỉ dùng để tăng một chút độ cứng cho cơ thể, vậy mà giờ lại dùng được đến Kim Cang Kim Thể vượt xa Kim Cang Đồng Thể.

"Là nhờ Cửu Phẩm Liên Hoa tâm!" Cả Bình Thường và Tà Linh cùng đoán ra nguyên do, nhưng ngay sau đó, Bình Thường ôm đầu rống lên đau đớn.

"GAAAA!!!"

Cơn đau đầu búa bổ khiến Bình Thường quỵ sụp xuống, hắn có cảm giác như có thứ chất gì đó đang từ khắp cơ thể chảy thẳng vào não,

khiến não hấn như sắp nổ tung vì quá tải.

Trong lúc Bình Thường ôm đầu gào thét, cơ thể nhiễm độc nặng nề của hấn cũng có dấu hiệu biến đổi, chất độc vốn lan khắp cơ thể bắt đầu di chuyển lên đầu, từ chân trở lên, những nơi không còn nhiễm độc liền có dấu hiệu hồng hào trở lại, còn từ đầu trở xuống, chất độc càng tập trung lên thì phía trên càng trở nên đen đúa hơn.

Tà Linh nhìn Bình Thường với vẻ mắt kích động pha lẫn phân vân, Tà Linh biết Cửu Phẩm Liên Hoa ngoài là chìa khóa Phật Cảnh còn có và năng lực lợi hại, một trong số đó là năng lực khiến Tà Linh bị trấn áp suốt nhiều năm qua, Thanh Tẩy.

Thanh tẩy tạp niệm, thanh tẩy ô uế, thanh tẩy độc tố, và quá trình đó đang diễn ra trên cơ thể Bình Thường, và nếu quá trình Thanh Tẩy này không diễn ra ngay lập tức, thì Bình Thường, cũng là Dương, vốn đã kiệt sức, sẽ không còn chống cự nổi độc tính của Phân Hương Thần Đan và chết vì nhiễm độc.

Vậy vì lí do gì mà không ra tay giết chết Bình Thường? Vì quá trình Thanh Tẩy này có lợi cho Bình Thường và càng có lợi cho chính Tà Linh. Thay vì phí sức ra tay giết chết Bình Thường vốn đang được Cửu Phẩm Liên Hoa tâm toàn lực bảo vệ, thì Tà Linh có thể chờ Cửu Phẩm Liên Hoa tâm thanh trừ độc tính ra khỏi cơ thể Bình Thường, khi đó hấn có thể hấp thụ toàn bộ độc tính được thải ra mà không tổn chút sức, còn Cửu Phẩm Liên Hoa tâm lại phải tiêu hao lớn sau quá trình thanh tẩy, khi đó diệt trừ cả hai đối với Tà Linh mà nói là quá dễ dàng.

Đối với Bình Thường, giữa chết ngay lập tức vì độc đan và thanh tẩy rồi bị Tà Linh giết chết cũng không khác nhau là bao, chỉ khác giữa chết sớm hay muộn. Nhưng có người không muốn hấn chết sớm, là người đã dùng chính nguồn sống của bản thân làm nguồn sức mạnh

cho Cửu Phẩm Liên Hoa, là người chân chính kế thừa Cửu Phẩm Liên Hoa, là người đã kích hoạt năng lực Thanh Tủy của Cửu Phẩm Liên Hoa, là người mà Bình Thường gọi là đại sư tử, Lãnh Sương.

Thông qua bức tượng phật trong ngôi đình dưới gốc bồ đề, Lãnh Sương có thể nhận ra tình hình của Bình Thường. Biết Bình Thường đang cận kề cái chết, Lãnh Sương phải chọn lựa giữa kích hoạt Thanh Tủy kéo dài mạng sống cho Bình Thường hoặc chờ Bình Thường chết để bảo toàn sức mạnh của Cửu Phẩm Liên Hoa tâm đối phó Tà Linh.

Một nửa Lãnh Sương là xá lợi của Diệu Vân, đứng trên lập trường của Diệu Vân thì khống chế Tà Linh là ưu tiên hàng đầu. Nhưng đó chỉ là một nửa, và chính bản thân Lãnh Sương cũng không nhận ra rằng, một nửa còn lại trong nàng thậm chí đặc biệt hơn nửa còn lại... Và nửa này muốn Bình Thường, chính là Dương, phải sống.

Trong lúc một luồng khí đen u ám đang dần thoát ra khỏi đầu Bình Thường, ngôi đình dưới gốc bồ đề dần tan biến, chỉ còn lại Lãnh Sương đứng dưới gốc bồ đề, tay cầm một bức tượng phật vàng to bằng nắm tay, hướng mắt về một hướng xa, nàng cất bước rời đi, bước đến đâu, khung cảnh dần thay đổi đến đó, phía sau lưng nàng chỉ còn lại vùng đất hoang vu chết chóc.

Đúng vị trí ngôi đình mà Lãnh Sương vừa rời đi, lại có ba bóng người hiện ra, gồm Hoài Bảo, Phong Linh nhi và thân thể hư hư ảo ảo của Kiếm Linh.

Hoài Bảo cầm Sắc Mệnh Chi Bảo ấn trong tay, mặt hấn tái nhợt, còn Kiếm Linh đã thoát khỏi xiềng xích do Tà Linh yểm lên, đây là nhờ Hoài Bảo mượn sức mạnh Mộc Tinh Xương Cường, kích hoạt Thần Ma Vô Lệ - Mộc Tinh Biến để giải cứu Kiếm Linh.

Nhìn khung cảnh biến đổi về hiện trạng hoang tàn, Kiếm Linh nói:
"Phật Cảnh đang đóng lại..."

"Hoặc là chủ nhân của Cửu Phẩm Liên Hoa đã bại, hoặc là người này đóng Phật Cảnh để dồn toàn lực quyết chiến với Tà Linh."

Nghe Kiếm Linh nói, Hoài Bảo và Phong Linh Nhi nhìn nhau, họ đến đây là để tìm Cửu Phẩm Liên Hoa vì nghe tin rằng món bảo vật này có năng lực Thanh Tủy, năng lực đủ mạnh để xóa bỏ tình trạng bất thường của Phong Linh Nhi.

Tình huống cấp bách, ba người Hoài Bảo, Linh Nhi và Kiếm Linh vội vã đuổi theo hướng khung cảnh đang dần tan biến.

Dọc đường đi, Kiếm Linh thấy Hoài Bảo đôi khi liếc nhìn hẩn nên định hỏi, nhưng chưa hỏi thì Hoài Bảo đã hiểu ý nên trả lời: "Vì thấy hình dạng của ngài lại nhớ đến một người quen, tên là Sùng Hạo, sư phụ bảo hẩn là con trai của Lạc Long Quân..."

Kiếm Linh gật gù: "Vậy sao... Không hiểu sao nhìn người ta cũng liên tưởng đến một người, dù người không có chút điểm nào giống hẩn..."

"Vậy sao? Là ai?" Hoài Bảo tò mò.

Kiếm Linh đáp: "Hẩn tự xưng là Vô Thiên Phong Ba, từng đến đây dạo chơi..."

"Vô Thiên Phong Ba? Chưa từng nghe qua..." Hoài Bảo lắc đầu.

Trong lúc đó, tại một nơi khác trong vùng hoang tàn của Phật Cảnh, một vết nứt không gian hiện ra và hai người bước vào theo một thanh kiếm trong suốt...

Nhìn sơ xung quanh, Kim Quy hoài niệm: "Hà... lần trước đến đây không giúp được gì cho anh bạn, lần này người kêu gọi, hẳn là muốn đánh lớn à..."

Sùng Hạo đứng cạnh Thần Kim Quy, lên tiếng hỏi: "Người bạn nào của sư phụ có thể kêu gọi Thuận Thiên kiếm?"

Kim Quy nhú mày như đang nghe ngóng gì đó rồi cười đáp: "À... Hình như không chỉ có một, mà còn có vài người quen cũ, hà hà..."

Chương 231: Thiên Kiếm Quy Tụ

Khi Lãnh Sương tiến gần về phía Bình Thường, thế giới ảo của Phật Cảnh đã gần như hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một vòng tròn nhỏ, trong vòng tròn đó, một vầng khói đen u ám phủ kín lấy cơ thể Bình Thường.

Tà Linh đã hấp thu gần như toàn bộ phần chất độc thải ra từ cơ thể Bình Thường.

Lãnh Sương có thể đến nhanh hơn để ngăn chặn điều này xảy ra, nhưng đó là khi Bình Thường không được thanh tẩy và chết vì chất độc.

Phần ảo ảnh còn lại của Phật Cảnh cuối cùng cũng tan biến, làn khói đen phủ kín Bình Thường tan ra rồi tụ thành hình dạng một người thanh niên áo đen với vẻ đẹp có lẽ là hoàn mỹ cùng đôi mắt tà dị phi thường.

Đứng giữa không trung nhìn vào cơ thể mình, Tà Linh gật đầu tỏ ra hài lòng: "Đây là hình dáng thật của ta khi còn thân thể hoàn mỹ sao? Không tồi..."

Đạt đến cấp bậc Chúa Tể trở lên, khi cơ thể bị hủy mà linh hồn còn lưu lại thì phần linh hồn đó gọi là tàn hồn, tàn hồn này vẫn giữ được ký ức và tính cách của bản thân trước khi chết. Nhưng Tà Linh này thì không thể nhớ gì về bản thân, bởi hắn không phải tàn hồn mà là tàn phách.

Vậy tàn phách là gì? Thật ra bản thân thằng tác giả óc chóa lỗ tay chém bừa nên hiện tại cũng chẳng biết giải thích thế nào cho dễ hiểu, vậy nên cứ cho rằng phách là khái niệm của người nước ngoài, người Việt Nam trong linh giới chủ yếu luyện thể, luyện hồn hoặc phần nhỏ luyện niệm chứ không luyện phách nên khó có thể lí giải chính xác.

Về bản thân Tà Linh, sau khi xem qua hình dạng của bản thân, hấn liếc xuống Bình Thường nhưng cũng chưa vội giết chết mà nói với giọng vui mừng: "Phật Cảnh đóng lại? Là thật sự đóng lại chứ không phải chế độ đóng băng?"

Trước khi bọn Bình Thường đến, Phật Cảnh không hoàn toàn đóng lại mà chỉ rơi vào một trạng thái đóng tạm thời nhưng vẫn duy trì tiêu hao niệm lực để giam cầm ý thức của Tà Linh bên trong không gian ảo của Phật Cảnh. Trong trường hợp này, Tà Linh vẫn có thể tìm cách tạm thời thoát ra giống như khi hấn thoát ra để đuổi giết Bình Thường trước khi Bình Thường lấy được Cửu Phẩm Liên Hoa tâm, tất nhiên điều này khiến Tà Linh càng thêm suy yếu, trường hợp Kiếm Linh khi thoát ra để ngăn Tà Linh giết Bình Thường cũng tương tự.

Còn hiện tại, để cứu mạng Bình Thường và dành toàn lực trấn áp một Tà Linh đang trên đà trỗi dậy, Lãnh Sương buộc phải hoàn toàn đóng Phật Cảnh. Phật Cảnh thật sự đóng lại và sự trói buộc với Tà Linh cũng kết thúc.

Khi Tà Linh cảm giác được sự tự do cũng là khi Lãnh Sương tiến đến.

Nhìn hình dáng xinh đẹp lạnh lùng bước đến chắn trước mặt Bình Thường, Tà Linh tỏ ra nghi hoặc: "Ngươi là... Khoan đã, sao ta có cảm giác như đã từng thấy ngươi cùng tên Bình Thường này tiến

vào Phật Cảnh, nhưng tại sao ta lại không cảm nhận được và không có chút ấn tượng nào về ngươi?"

Lãnh Sương im lặng không đáp, chỉ đứng che chở cho Bình Thường còn đang mê man.

Tà Linh vỗ trán mấy cái rồi nói tiếp: "A! Cảm giác quen quen... ngươi... tuy bề ngoài không giống nhưng niệ̣m của ngươi khá quen... ngươi là học trò của Vạn Hạnh?"

Rồi như hiểu ra gì đó, Tà Linh nghiêng đầu nói: "Là ngươi! Thảo nào ta không hề có chút ấn tượng nào với ngươi dù ngươi cùng tên này tiến vào Phật Cảnh, bởi vì Vạn Hạnh đã điều chỉnh cho Phật Cảnh che chở ngươi. Chính ngươi mới là kẻ khiến Phật Cảnh khởi động lại! Chính ngươi tiếp thêm niệ̣m cho Cửu Phẩm Liên Hoa tâm! Chính ngươi tăng mức khống chế khiến ta không thể đủ sức đuổi giết tên nhóc này trước khi hấn đến được tâm nhãn! Dùng Thanh Tẩy, đóng Phật Cảnh cũng là do ngươi!"

Lúc Tà Linh đang hiểu ra, Bình Thường được Cửu Phẩm Liên Hoa tâm thanh tẩy cuối cùng cũng tỉnh lại. Ngược lên nhìn thấy dáng người xinh đẹp, Bình Thường nhận ra ngay đó là Lãnh Sương, hấn kinh ngạc hô lên: "Hàn Tuyết!"

Gọi xong thì chính Bình Thường cũng giật mình với cái tên hấn vừa gọi, Bình Thường đã mơ hồ có lại một phần kí ức nên cũng mơ hồ nhận ra một số sự việc, trong đó có cái tên Hàn Tuyết. Sự thật là trong cái đêm gặp Lãnh Sương trong cấm địa Vô Lực bang, Dương đã nhìn nhầm Lãnh Sương là Hàn Tuyết lạnh lùng nên vội nhắc Bình Thường chớ dại mà dây vào.

Nghe Bình Thường gọi, Lãnh Sương lắc đầu: "Ta không phải Hàn Tuyết, cũng không phải Lãnh Sương..." Nói đến đây, nàng ngập

ngừng trầm nghĩ: "Nhưng không hiểu sao ta có cảm giác cái tên Lãnh Sương vốn là dành cho ta..."

Lúc Bình Thường và Lãnh Sương đang trò chuyện, Tà Linh không vội ra tay bởi hẳn cảm giác được còn có vài người khác đang tiến đến.

Sùng Hạo được thần Kim Quy đưa đến, dọc đường đi tuy ngăn nhưng cũng được thần Kim Quy giải thích sơ về Phật Cảnh và Tà Linh, Kiếm Linh nên khi vừa đến, Sùng Hạo liền giương thanh Thuận Thiên trong suốt ra và gằn giọng quát: "Thằng nào là Tà Linh?"

Vừa quát, Sùng Hạo vừa đảo mắt nhìn từ Tà Linh sang Bình Thường, trông thấy Bình Thường tàn tạ không có vẻ gì giống Tà Linh nhưng lại khiến Sùng Hạo có cảm giác khó ưa không thể tả, liền đoán Bình Thường mới chính là Tà Linh, hẳn chỉ kiếm vào mặt Bình Thường và hỏi: "Mày là Tà Linh phải không?"

Bị Sùng Hạo hăm dọa, Bình Thường giật bắn mình lắc đầu nguầy nguậy, chỉ tay về phía Tà Linh và nói: "Dạ không... là hẳn..."

Sùng Hạo không phải dạng người hung hăng đến mức hấp tấp, nhưng nghe Kim Quy nói về sự tình của Kiếm Linh, phần quan trọng nhất của Thiên Kiếm, Sùng Hạo liền nổi máu muốn xử gọn Tà Linh và thu phục Kiếm Linh, sau đó thì tha hồ mà chà đạp hai thằng Dương và Bão.

Thấy Bình Thường có vẻ sợ sệt, Sùng Hạo bớt nghi hoặc nên liếc sang Tà Linh và hỏi: "Người là Tà Linh?"

Nhưng Tà Linh chưa trả lời thì có một tiếng cười châm chọc vang lên, là của Hoài Bão: "Ha ha! Sùng Hạo, ngay cả Tà Linh là ai mà người cũng không nhận ra thì sao có tư cách dùng Thuận Thiên Kiếm?"

Vừa nói, Hoài Bảo tiến đến chỉ Truy Phong kiếm vào mặt Bình Thường và nói với vẻ mặt đắc ý: "Ta nói đúng không? Tà Linh!"

Lại bị tưởng nhầm là Tà Linh, Bình Thường oan ức muốn khóc: "Dạ em nào phải Tà Linh! Tà Linh là kẻ đứng trên không kia kìa!"

Nghe thế, Hoài Bảo nhướn mày nghi ngờ, trong lòng thầm nghĩ: "Không lẽ hồ rồi? Nhìn thẳng này không hiểu sao cứ thấy cay cay ghét ghét thế nào ấy?"

Hiểu được suy nghĩ của Hoài Bảo, sư phụ hắn nói: "Tà Linh là tên đang đứng trên không kia kìa!"

"Ặc! Sao thầy không nói sớm, con nhìn tên này thấy hắn có vẻ tầm thường nhưng lại khiến con cảm thấy căm ghét cực kỳ nên tưởng Tà Linh dùng kế giả nai?"

Lúc Hoài Bảo đang trao đổi với sư phụ hắn, phía bên kia, Sùng Hạo đột nhiên quát một tiếng rồi cầm Thuận Thiên kiếm lao vào định chém Bình Thường, may là thần Kim Quy kịp thời nắm áo kéo lại.

Lúc này, Tà Linh cũng không có tâm tư xem tấu hài, bởi trước mắt hắn, ba phần của một Tối Thượng bảo đã quy tụ, Nghịch Thiên của Bình Thường, Thuận Thiên trên tay Sùng Hạo và Kiếm Linh bên cạnh Hoài Bảo...

Chương 232: Một Nửa Còn Lại

Khi thần Kim Quy kéo áo Sùng Hạo để ngăn hấn chém Bình Thường, Hoài Bảo nhìn thấy Kim Quy và chợt cảm thấy như đầu óc quay cuồng, là do những tàn hồn trong linh hồn hấn đang có phản ứng. Hoài Bảo mơ hồ cảm nhận được cảm giác hoài niệm của Tề Thiên Ma Tôn, cảm giác căm ghét từ Ngư Tinh, Mộc Tinh, cảm giác yêu hận từ Bạch Kê Tinh.

Là người từng sát cánh với Lạc Long Quân từ thời Lạc Long Quân còn là một chàng trai trẻ, tất nhiên Thần Kim Quy không lạ gì với Tề Thiên Ma Tôn, thầy của Lạc Long Quân, cũng từng góp phần giúp Lạc Long Quân và Kinh Dương Vương giam cầm Mộc Tinh, tham gia diệt trừ Ngư Tinh trong Thần Chiến lần thứ nhất, và có một món nợ tình với Bạch Kê Tinh.

Nhìn Hoài Bảo, đôi mắt long lanh của Kim Quy ngập tràn cảm xúc, lão mỉm cười nói: "Đã lâu lắm rồi..."

Định nói thêm nhiều điều, nhưng Kim Quy chợt liếc sang Tà Linh, phát hiện ra Tà Linh đang khôi phục một cách nhanh và mạnh mẽ, liền nói: "Nhưng hiện tại phải giải quyết tên này..."

Dứt câu, một tấm mai rùa cũ kỹ hiện ra sau lưng Kim Quy, lão chộp lấy và ném mạnh về phía Tà Linh.

Nhìn tấm mai rùa đang dần hóa thành khổng lồ trên đầu mình, Tà Linh nhíu mày: "Thần lực thật mạnh..."

Mạnh đến mức Tà Linh không thể phản kháng và bị hút vào trong

chiếc mai rùa.

Nhìn Tà Linh trông "có vẻ nguy hiểm" lại bị mai rùa của Kim Quy dễ dàng nuốt chửng, bọn Bình Thường, Hoài Bảo, Sùng Hạo mắt tròn mắt dẹt, nhưng chưa biết phải làm gì tiếp theo thì cả ba tên cùng với Kiếm Linh đã bị chiếc mai rùa hút vào trong.

Bình Thường bị hút vào mai rùa, Lãnh Sương liền lao theo, và hai đôi mắt bắt gặp nhau.

Ký ức cũ như tái hiện, Bình Thường vô thức giơ tay ra.

Lãnh Sương vô thức nắm lấy.

Nhưng lần này không có cánh tay nào phải đứt, Lãnh Sương theo Bình Thường tiến vào trong mai rùa.

Nhìn những người bị hút vào mai rùa, Kim Quy thờ dài. Với một vị Thần sống qua hơn 4000 năm như Kim Quy, trong lòng không thiếu những cảm xúc như nỗi đau mất mát, nỗi nhớ quá khứ, nỗi buồn đổi thay... Những cảm xúc này tuy được vùi chôn nhưng vẫn luôn tồn tại trong lão, lại là cảm xúc của Thần nên càng là món mồi ngon cho Tà Linh hấp thu và khôi phục. Đây chính là một phần lý do khiến các Thần tránh tiếp xúc với Phật Cảnh, bởi càng tiếp xúc, Tà Linh càng có cơ hội hồi phục. Và lý do còn lại chính là vì dù là Thần cũng không có cách nào triệt để diệt trừ Tà Linh, một tàn phách của Tối Thượng kí sinh vào một bảo vật Tối Thượng.

Biết sự có mặt của mình sẽ gia tăng sức mạnh cho Tà Linh nên Thần Kim Quy liền dùng biện pháp giam Tà Linh vào không gian riêng biệt trong mai rùa của lão để ngăn cách nguồn cung cấp sức mạnh cho Tà Linh, đồng thời đưa những người mà lão hi vọng là có thể đánh bại Tà Linh vào trong. Tất nhiên không gian của lão không thể hoàn

toàn ngăn cách với lão, Tà Linh vẫn có thể gia tăng sức mạnh với tốc độ chậm hơn và sẽ sớm thoát ra, vậy nên Kim Quy đưa Sùng Hạo, Hoài Bảo, Bình Thường cùng Kiếm Linh vào và hy vọng rằng họ có thể ngăn cản được Tà Linh.

"Thuận Thiên, Nghịch Thiên và Kiếm Linh quy tụ, cùng với một kẻ là Thần nhưng không phải Thần, một kẻ có Ma nhưng không phải Ma, một kẻ giống Phật nhưng không phải Phật... Nếu chúng cùng ra tay mà không thể diệt trừ Tà Linh thì cả đất nước này còn ai có thể... Ài..." Kim Quy cảm thán, sau đó nhớ đến Lãnh Sương bị hút theo Bình Thường nên lại nói thêm: "À... còn có một cô bé như Nữ Thần nhưng không phải Nữ Thần..."

Nói xong, thấy Phong Linh Nhi có vẻ như cũng muốn vào trong không gian mai rùa, Kim Quy liền gọi: "Cô bé, trong cơ thể và linh hồn người đều bất thường, nếu vào đó cũng chỉ góp phần tăng sức mạnh cho Tà Linh, hãy ở ngoài chờ đợi vậy."

Nghe Kim Quy nói vậy, Phong Linh Nhi cũng không còn cách nào khác, đành ở ngoài cầu nguyện cho Hoài Bảo bình an.

Lúc này, bọn Tà Linh, Bình Thường, Hoài Bảo, Sùng Hạo, Kiếm Linh và Lãnh Sương đã bị nhốt vào không gian trong mai rùa. Sùng Hạo biết rõ Kim Quy có không gian riêng trong mai rùa nên không mấy ngạc nhiên, Hoài Bảo cũng được sư phụ giải thích qua, Lãnh Sương không mấy bận tâm, chỉ có Bình Thường hơi ngờ ngác không hiểu vì sao lại bị cuốn vào.

Nhưng ngay lập tức, giọng nói của Thần Kim Quy vang vọng trong vùng không gian trắng mờ ảo: "Những người bên trong nghe rõ chứ? Tình thế cấp bách nên không tiện nói rõ, nhưng các người cần phải biết, Tà Linh sẽ càng lúc càng mạnh hơn, các người phải tận lực tiêu diệt hắn trước khi hắn đủ mạnh để thoát khỏi không gian trong mai

rùa."

Thật ra cũng không cần Kim Quy nói, Kiếm Linh, Sùng Hạo và Hoài Bảo đã hướng mắt về Tà Linh, sẵn sàng tung ra toàn lực để chiến đấu.

Với Thuận Thiên kiếm trên tay, Sùng Hạo hóa thành Bạch Long Bá Vương cấp độ 2, lướt nhanh như sấm chớp rồi chém một chiêu Thuận Thiên Quang Lôi Trảm mạnh mẽ về phía Tà Linh.

Đường kiếm thần tốc chém đến không làm Tà Linh nao núng, thân hình ma mị như một bóng ma lướt ngang tránh khỏi đường kiếm. Nhưng khi Tà Linh lướt đi, Sùng Hạo liền vung kiếm khiến đường kiếm vừa trượt mục tiêu liền đổi hướng lao theo Tà Linh.

"Bạch Long Bá Vương sao... Tuy giống nhưng so với Sùng Lãm thì người còn chưa bằng ruồi muỗi!" Tà Linh khó chịu nói, đồng thời phát tay đánh tan đường kiếm của Sùng Hạo.

Ngay lúc Tà Linh đánh tan đường kiếm của Sùng Hạo, ba con rồng vàng hư hư ảo ảo từ Sắc Mệnh Chi Bảo ẩn trên tay Hoài Bảo phóng ra lao về phía Tà Linh.

"Tiên Vũ và Sắc Mệnh Chi Bảo ẩn? Nhưng cũng chỉ là ruồi muỗi!" Lạnh nhạt nói xong, từ ngực Tà Linh bắn ra ba luồng xúc tua đen đối đầu và đánh tan ba sắc mệnh long ảnh của Hoài Bảo.

Ngay từ đầu đã tung ra chiêu cực mạnh từ Thần Bảo, Hoài Bảo và Sùng Hạo đều có ý muốn xác định cấp độ hiện tại của Tà Linh, nhưng cả hai đều không biết rằng...

"Vô ích!" Kiếm Linh chột lên tiếng, vốn hấn chưa ra tay mà còn muốn thử xem cách Hoài Bảo, Sùng Hạo và Bình Thường đối phó Tà Linh.

Kiểm Linh nói tiếp: "Cấp độ đối với Tà Linh là vô nghĩa, bởi hấn là một mảnh của một đấng Tối Thượng."

Hoài Bảo và Sùng Hạo nghe thế liền nhìn về phía Kiểm Linh để lắng nghe, nhưng Tà Linh thì không, gã lạnh lùng nhìn Lãnh Sương, niêm của nàng có thể áp chế Tà Linh nên hấn muốn loại trừ nàng đầu tiên.

Nhưng khi Tà Linh vừa có ý định ra tay, Kiểm Linh nhanh như chớp lao về phía Tà Linh và vung thanh Thiên Kiếm hư ảo chém đến.

Tà Linh cũng tạo ra một thanh Thiên Kiếm đen để đối kháng, hai thanh kiếm hư ảo va chạm tạo ra âm thanh cũng hư ảo nhưng vang vọng, cả Tà Linh và Kiểm Linh cùng bị đẩy bật ra sau.

Vừa đứng vững trở lại, Kiểm Linh vừa nói vừa lao đến tiếp tục tấn công Tà Linh: "Vì không phải là tàn hồn nên Tà Linh không có được linh lực cấp Tối Thượng để có thể dễ dàng giết sạch chúng ta."

Tiếng kiếm va chạm hư ảo liên tục vang lên, Tà Linh và Kiểm Linh tấn công nhau liên tục như một cặp đối thủ cực kỳ ăn ý, Tà Linh thì cứ im lặng ra tay vì hấn biết thời gian càng kéo dài hấn sẽ càng mạnh mẽ. Còn Kiểm Linh thì vừa tấn công khiến Tà Linh không thể rảnh tay vừa giảng giải cho bọn Bình Thường.

"Nhưng bởi vì là một phần của Tối Thượng nên dù là Thượng Thần có thể dễ dàng chà đạp Tà Linh như sâu kiến nhưng cũng khó có thể diệt trừ hấn hoàn toàn."

"Nói dễ hiểu, Tà Linh không thừa hưởng sức mạnh của Tối Thượng nhưng thừa hưởng khả năng sinh tồn Tối Thượng."

"Nhưng đấy là trước khi hấn kí sinh vào ta, Kiểm Linh."

"Còn sau khi kí sinh, hắn đã khống chế được phần linh trí của Nghịch Thiên kiếm, có được một phần năng lực của Nghịch Thiên."

"Hấp thu những thứ tiêu cực làm sức mạnh cho bản thân là một trong những năng lực mà hắn lấy được. Nhưng sức mạnh có được từ hấp thu có hạn và dùng rồi sẽ mất."

"Cho nên Tà Linh không nóng vội tiêu hao mà chỉ dùng ở mức vừa đủ để có thể vừa tiêu diệt các người vừa hấp thu sức mạnh từ các người để bù lại. Phải, Tà Linh đang mạnh dần vì hấp thu cảm xúc tiêu cực trong các người, đặc biệt là nhóc đệ tử của Tề Thiên."

Trong Hoài Bảo có nhiều tàn hồn nên cũng có nhiều cảm xúc tiêu cực hơn, đồng thời lại là tàn hồn của Thần, Ma, tuy không giúp Tà Linh gia tăng sức mạnh bằng Kim Quy nhưng cũng hơn hẳn người thường.

"Vậy nên đừng nghĩ đến chuyện Tà Linh mạnh bao nhiêu, điều duy nhất chúng ta có thể làm là liều mạng ngăn chặn hắn bằng bất cứ giá nào..." Nói đến đây, Kiếm Linh dù bị một xúc tua của Tà Linh đâm vào bụng nhưng vẫn bình thản liếc về phía Bình Thường và nói: "Kể cả người nữa, Kim Quy đưa người vào đây không phải để tham quan."

Ánh mắt của Kiếm Linh nhìn vào mình khiến toàn thân Bình Thường như run lên, không phải run sợ mà là cảm giác được tiếp niềm tin và ý chí...

Đúng lúc này, một vầng sáng đỏ rực lóe lên, Bạch Long Bá Vương Sùng Hạo mọc ra một đôi cánh đỏ rực và tung một nhát chém đứt xúc tua của Tà Linh để cứu lấy Kiếm Linh.

Nhanh như chớp, Sùng Hạo trong dạng Xích Vũ Bạch Long lướt đến đẩy Kiếm Linh ra xa và chém thêm một kiếm vào bụng Tà Linh.

Bất ngờ trước Thần lực bộc phát của Sùng Hạo, Tà Linh vội bắn ra một chùm xúc tua từ ngực để chụp lấy lưỡi kiếm Thuận Thiên đang chém đến, nhưng lại giật mình phát hiện một bóng đen quái dị lướt ra sau lưng gã...

Chính là Hoài Bảo, vẫn đôi cánh trong suốt trên lưng, nhưng đôi cánh này trở nên u ám hơn nhiều, đồng thời toàn thân hắn như được mặc thêm một bộ giáp đen hư hư ảo ảo ma ma mị mị. Tất nhiên Hoài Bảo không phải Hắc Long Bá Vương, đó là Ma Khải, bộ giáp tạo thành từ Ma lực, Hoài Bảo đã kích hoạt Thần Ma Vô Lệ - Tề Thiên Biến để tạm thời mượn toàn bộ sức mạnh của Tề Thiên Ma Tôn. Vô Sắc Tiên Vũ trở thành Vô Sắc Ma Vũ.

Trên tay là Sắc Mệnh Chi Bảo ẩn, Hoài Bảo áp sát sau lưng Tà Linh và kích hoạt Hoàng Đế Ấn vỗ mạnh vào lưng Tà Linh.

BINH!

Ngay khi Hoàng Đế Ấn đóng vào lưng Tà Linh, phía trước, Thuận Thiên kiếm trên tay Sùng Hạo tỏa sáng tạo thành Thiên Kiếm Ảnh chém ngang eo Tà Linh.

XOẸT!

Một kiếm nhanh gọn, cơ thể Tà Linh đứt thành hai phần, nửa trên trượt dài theo đường nứt...

Nhưng dù cơ thể đứt lìa, Tà Linh vẫn không chết, nơi vết thương của hắn hóa thành thể lỏng và dần kết nối hai phần cơ thể về vị trí cũ.

Liên thủ bất thành, Sùng Hạo và Hoài Bão không hẹn mà cùng tạm thời lui ra xa để hồi phục sau khi tung ra sát chiêu.

Khi hai người lui ra, có một người khác định bước lên, là Bình Thường.

Nhưng Bình Thường không bước, bởi vì hắn nghe có âm thanh nứt vỡ vang lên từ phía sau.

Bình Thường quay mặt lại, và nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Lãnh Sương đang rạn nứt, cả cơ thể nàng cũng vậy, màu da nàng nhạt dần, nhạt dần, cả cơ thể nàng nhanh chóng hóa thành băng giá và nứt ra rồi tan vỡ.

Đột ngột đến mức Bình Thường không kịp nói gì hay làm gì, chỉ kịp nhìn thấy ánh mắt Lãnh Sương nhìn hắn trước khi bản thân nàng tan vỡ, hóa thành những hạt băng nhỏ lấp lánh.

Hóa ra, lúc bên cạnh Bình Thường, Lãnh Sương đã truyền toàn bộ niệm từ viên xá lợi mà chính nàng là hiện thân vào Cửu Phẩm Liên Hoa tâm, bởi nàng biết Cửu Phẩm Liên Hoa tâm đã chọn Bình Thường làm chủ mới, và nàng chỉ là một phần còn lại của người chủ cũ, không còn khả năng phát huy toàn bộ uy lực của Cửu Phẩm Liên Hoa để ngăn chặn Tà Linh. Một nửa của nàng muốn ngăn chặn Tà Linh, một nửa còn lại muốn Bình Thường phải sống, và hai nửa này đã tìm được tiếng nói chung, Bình Thường sẽ sống để ngăn chặn Tà Linh thay nàng...

Có lẽ có một cơn gió lướt qua hoặc những hạt băng lấp lánh kia cố ý bay về phía Bình Thường...

Để hắn cảm nhận được những gì nàng cảm thấy trước khi tan biến...

Là tò mò, là quan tâm, là nhung nhớ...

Bình Thường đã biết nàng là cô bé Đế Băng mạnh mẽ mà đáng yêu mà hẳn từng gặp gỡ trước khi mất trí nhớ...

Những hạt băng lấp lánh dần tan biến...

Có một giọt lệ rơi xuống từ khóe mắt Bình Thường...

Và...

Những hạt băng lại hiện ra ở một nơi khác...

Tụ lại thành một giọt lệ, chạm vào rồi chảy ngược lên khóe mắt của một người...

Hàn Tuyết.

Chương 233: Nước Mắt Nữ Thần

Thiên Ý lâu.

"Thiên Như Ý..."

Nhìn người xuất hiện bên cửa sổ, Kiều Vô Song gọi không thành tiếng, nước mắt lăn dài.

"Điều gì có thể khiến Thiên Hương rơi lệ?" Người bên cửa sổ thương cảm nói: "Vì quá yêu thương, vì quá hạnh phúc, vì quá hận thù, vì quá đốn đau, vì quá sợ hãi... hay giống như Hàn Tuyết, vì quá vô cảm?"

Kiều Vô Song cắn môi kèm cơn thổn thức, những chữ quá kia đều đúng với nàng, chỉ trừ quá vô cảm...

Có một truyền thuyết ít người biết, kể về một Nữ Thần băng lãnh vô tình. Vô tình đến mức nào? Người ta khi quá buồn sẽ khóc, quá đau sẽ khóc, quá hạnh phúc sẽ khóc, gần như trạng thái cảm xúc nào khi đạt đến một mức quá nhiều đều có thể khiến người ta khóc, riêng vị Nữ Thần kia, cảm xúc duy nhất của nàng là vô cảm, và sự vô cảm này cũng đủ nhiều để đến một ngày khiến nàng phải rơi lệ...

Giọt lệ đầu tiên và có lẽ sẽ là duy nhất trong đời một Nữ Thần, rơi xuống, bốc hơi, theo mây trời đi xa rồi tụ thành hạt mưa, lại rơi xuống, cứ thế, giọt lệ lưu lạc khắp nơi...

Đến một ngày, giọt lệ rơi xuống vùng đất Sa Pa lạnh giá, lại bốc hơi,

tụ lại thành một giọt sương, rồi bị giá lạnh đóng thành một giọt băng.

Giọt băng ấy không tan, được một người may mắn tìm được và làm tưởng là dị băng nên đã hấp thu, bất ngờ thay, giọt băng nhỏ bé này dù chỉ có cái lạnh thuần khiết và không có dị năng gì đặc biệt nhưng không ngờ lại lạnh hơn cả dị băng xếp hạng đế vương thời bấy giờ, từ đó, giọt băng soán ngôi đế vương trong băng, trở thành Đế Băng.

Đó là truyền thuyết về nguồn gốc của Đế Băng, rất ít người biết và cũng không ai tin đó là sự thật, nhưng đó là sự thật, Đế Băng lạnh hơn tất cả dị băng, bởi nó là một phần của Thần Băng, Hàn Tuyết Thần Băng.

Đứng trên mặt hồ băng lạnh giá, Hàn Tuyết nhắm mắt thu lấy giọt lệ duy nhất trong đời, cũng là đón lấy tất cả những trải nghiệm cùng cảm xúc mà giọt lệ mà nàng gọi là Lãnh Sương này mang đến.

Khi mở mắt ra, đôi mắt tuyệt đẹp nhưng băng giá của Hàn Tuyết như càng trở nên long lạnh hơn, long lạnh vì có một chút gì đó thay đổi trong tâm hồn băng giá của nàng...

Sự thay đổi kia chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, bởi ngay sau đó, ánh mắt Hàn Tuyết lấy lại sự lạnh lùng tuyệt đối và hướng về một khoảng không giữa bầu trời, nơi có một vết nứt không gian hiện ra và hai bóng người xuất hiện.

Cả hai người đều đứng giữa bầu trời, người bên trái là một kẻ mỏ nhọn, tóc nâu và đôi mắt sắc bén như mắt đại bàng, nhìn xuống Hàn Tuyết, gã nghiêng đầu than thở: "Ụ mẹ! Nhiệm vụ chó má gì vậy không biết, động vào khối băng này thì khéo khỏi có đường về!"

Gã đứng bên phải có thân hình ốm yếu da xanh, tay chân lòng thòng, gã lè cái lưỡi như lưỡi rắn ra và nói: "Bớt than vãn, chỉ là ngăn cản

nàng một lúc thôi mà!"

"Đắc tội!" Cùng hô lên, cả hai tên biến hình thành một con đại bàng khổng lồ và một con chồn tinh cũng to không kém rồi lao xuống bao vây Hàn Tuyết...

"LÃNH SƯƠNG!" Nhìn những hạt băng lấp lánh biến tan, Bình Thường đau đớn gào lên, tuy tiếp xúc với nàng không nhiều, nhưng sau khi cảm nhận được cảm xúc của nàng dành cho hắn, biết nguyên nhân nàng tan biến là vì hắn, trong lòng hắn dâng tràn xót thương và hối hận, nhưng đã muộn...

Nhưng lúc này, Lãnh Sương đã mất, mục tiêu hàng đầu của Tà Linh trở thành Bình Thường, nhân lúc Bình Thường đang phân tâm, Kiếm Linh lại bị thương, Tà Linh liền như một bóng ma lướt đến sau lưng Bình Thường.

BINH!

Điều Tà Linh không ngờ đến là khi hắn vừa tiếp cận định một chiêu giết chết Bình Thường, thì kẻ tung đòn trước lại là Bình Thường, bằng một cú đấm cực nhanh và mạnh vào mặt, Bình Thường đánh Tà Linh gáy cổ, đầu hắn ngã lộn ra sau.

Không phải Tà Linh không phòng ngự, mà do cánh tay phải mang xương chân long của Bình Thường đã hóa thành màu vàng kim từ Kim Cang Kim Thể.

Sau khi tung một đấm khủng khiếp, Bình Thường quay lại nhìn Tà Linh, hạt sen vàng trên trán hắn đang tách vỏ, dần chuyển thành hình một nụ sen vàng nhỏ xíu.

"Lãnh Sương hi sinh cho ta để có thể ngăn chặn ngươi, vậy dù chết

ta cũng phải chết cùng ngươi!" Bình Thường nghiến răng nói, đôi mắt vàng kim của hắn không còn chút vẻ hiền lành nào, thay vào đó là ánh mắt đầy quyết tâm.

BINH!

Đôi chân hóa thành vàng kim, Bình Thường phóng đến tung thêm một đấm vào đầu Tà Linh trước khi Tà Linh kịp hồi phục, khiến cho cái đầu lặt lẹo của Tà Linh rơi ra khỏi cổ văng đi, máu đen tung tóe.

Đã biết sức sinh tồn khủng bố của Tà Linh, Bình Thường không ngưng tay mà liên tục ra đòn đánh cơ thể Tà Linh đến tan nát.

"Cứ đánh mạnh tay vào! Cố gắng làm hắn suy yếu hết mức có thể!" Kiếm Linh kích động nói, sự hi sinh của Lãnh Sương giúp Bình Thường bộc phát và Cửu Phẩm Liên Hoa mạnh lên không ít, mà Bình Thường càng mạnh thì Tà Linh buộc phải tiêu hao càng nhiều.

Hoài Bảo và Sùng Hạo cũng rung động, không ngờ tên nhóc trông như tầm thường này lại có thể đánh đập Tà Linh như bao cát.

Thực tế đòn đánh của Bình Thường không thể nào so với những sát chiêu mà Sùng Hạo và Hoài Bảo vừa thi triển, nhưng hiệu quả mạnh mẽ đa phần là nhờ hiệu quả khắc chế của Hoàng niệm.

BINH! BINH! BINH!

Bình Thường liên tục ra đòn, Tà Linh tổn thương nặng nề đến mức toàn thân nát bấy không kịp phục hồi. Nhưng không có nghĩa là Tà Linh thật sự yếu thế, gã đang chờ đợi thời cơ...

Là khi những cú đấm điên cuồng khiến cho cơn điên trong lòng Bình Thường dịu lại, cũng là khi tay hắn mỗi dần, chân hắn chậm dần.

Điều Tà Linh chờ đợi đến rất nhanh, khi Bình Thường không còn hoàn toàn kiểm soát được lực tay và bước chân, Tà Linh kịp thời tránh được, và thân hình như một khối chất lỏng tung tóe của hắn không vội tái tạo mà hóa thành hình dạng một thanh kiếm lớn, muốn đâm thẳng vào tim Bình Thường, Bình Thường đang lao đến nên không kịp tránh.

Nhưng chính lúc này...

"Phong Hồn Xích!"

"Sắc Mệnh Ma Long Ảnh!"

Sùng Hạo và Hoài Bảo đồng loạt tiếp cận Tà Linh và hô to, đôi cánh đỏ sau lưng Sùng Hạo hóa thành một sợi xích dài bắn đến quấn chặt Tà Linh, còn Hoài Bảo dùng Sắc Mệnh Chi Bảo ấn tạo ra một Sắc Mệnh Long Ảnh thân màu vàng nhưng tỏa ra khí màu đen ma mị, Sắc Mệnh Ma Long Ảnh gầm lên và lao đến há miệng ngoạm lấy Tà Linh trong dạng thanh kiếm, khiến thanh kiếm này gãy nát trước khi kịp đâm vào tim Bình Thường.

Nhưng mà, khi Bình Thường chưa kịp thở phào sau khi thoát khỏi thanh kiếm sắp đâm vào tim từ phía trước, thì lại giật mình nhìn vào ngực Hoài Bảo... Một mũi kiếm nhọn hoắc mọc ra từ ngực Hoài Bảo khi nào không hay, ngay vị trí quả tim của hắn...

Hoài Bảo quay đầu nhìn lại, Sùng Hạo, Bình Thường cũng nhìn ra sau lưng Hoài Bảo, ánh mắt cả ba trợn tròn vì không thể tin. Kẻ đâm Hoài Bảo từ phía sau là Kiếm Linh, bằng hư ảnh của Thiên Kiếm...

Rồi ngay lập tức, Kiếm Linh lướt như lôi điện sang phía Sùng Hạo, chớp nhoáng chụp cổ tay Sùng Hạo để hắn hướng Thuận Thiên kiếm

trên tay vào ngực mình và... Phập! Sùng Hạo tự đâm Thuận Thiên kiếm vào ngực mình dưới tác động của Kiếm Linh.

Hành động bất ngờ và chớp nhoáng của Kiếm Linh khiến Tà Linh giật mình, chỉ kịp tái tạo phần đầu, Tà Linh liền khẩn trương quát Bình Thường: "Mau đưa Nghịch Thiên kiếm cho ta! Kiếm Linh mới chính là Tà Linh!"

Nhưng quá muộn, khi Hoài Bảo vừa sắp mặt, Sùng Hạo còn chưa kịp ngã xuống, thì Kiếm Linh đã lướt về phía Bình Thường, đoạt lấy Nghịch Thiên kiếm mà Bình Thường giắt tạm ngang hông rồi đâm vào tim hắn...

Mặt Sùng Hạo chạm đất, Bình Thường cũng cùng chung số phận...

Hoang tàn, gió bụi lướt pha quần lấy một thân hình già nua đang ngồi xếp bằng trước một tấm mai rùa khổng lồ...

Chợt không gian xáo động, một vết nứt hiện ra giữa trời, hai bóng hình hiện ra từ vết nứt.

"Đã lâu không gặp..." Thần Kim Quy cất tiếng nói mà không cần mở mắt.

Hai bóng hình vừa xuất hiện, một là thanh niên trẻ tuổi tuấn tú với quầng mắt thâm đen nhưng tà mị, người còn lại, chính xác hơn là một thứ, trông giống như một bể kính hình trụ, bên trong bể là một thân người được ngâm trong chất lỏng màu xanh dương, thân người này ốm yếu đến mức chỉ còn da bọc xương, toàn thân hắn được nối những dây ống chằng chịt (tưởng tượng như một thằng si đa vô vai chục chai nước biển cùng lúc cho dễ hiểu).

Gã si đa vô nước biển, à nhầm, người bên trong bể kính cười nhạt:

"Đã lâu không gặp..."

Chương 234: Kiếm Ngạo Thiên Hạ

Nhìn ba thanh niên bị Kiếm Linh đâm gục trên mặt đất, đôi mắt của Tà Linh nheo lại, tất nhiên hẳn là Tà Linh, còn người đâm bọn Bình Thường thật sự là Kiếm Linh chứ không phải là Tà Linh như hắn nói.

Vậy tại sao Tà Linh muốn ngăn Kiếm Linh giết Bình Thường, tất nhiên không phải, Kiếm Linh không hề giết Bình Thường, và Tà Linh muốn ngăn Nghịch Thiên kiếm đâm vào tim Bình Thường.

"Kiếm Tâm! Người cho rằng để cả ba tên này cùng đạt được trạng thái Kiếm Tâm nửa vờ thì có thể tách được ta ra hay sao?" Tà Linh âm trầm nói.

"Ta còn cách khác sao?" Kiếm Linh đáp, đồng thời thân thể hư ảo của hắn như hóa thành sương khói nhập vào cơ thể Hoài Bảo.

Lúc này, cả ba tên lặn lượt gượng đứng dậy...

"Hừ!" Tà Linh cảm thấy lo lắng, liền tìm cách toàn lực ra tay diệt trừ hậu họa, mục tiêu hắn nhắm đến đầu tiên là kẻ gượng dậy sớm nhất, Hoài Bảo cùng Kiếm Linh.

Thiên Kiếm hư ảo hiện ra trên tay, Tà Linh lướt đến chém thẳng vào đầu Hoài Bảo, nhưng một âm thanh va chạm hư ảo vang lên, Tà Linh bật lui ra sau.

Hoài Bảo vẫn trong dạng Vô Sắc Ma Vũ, nhưng trên tay lại có thêm một thanh Thiên Kiếm, tuy hư ảo nhưng lại rõ ràng hơn so với Thiên

Kiểm trên tay Tà Linh.

Bị đánh lui, Tà Linh liền quay sang đâm vào Sùng Hạo.

Sùng Hạo vẫn là Xích Vũ Bạch Long, Thuận Thiên kiếm tan vào tim và trên tay cũng không có thêm thanh Thiên Kiếm như Hoài Bảo, nhưng khi Tà Linh đâm đến, hấn như róng mảy phát tay một cái, lập tức một thanh Thuận Thiên kiếm hư ảo hiện ra chặn mũi kiếm của Tà Linh, đồng thời hàng chục thanh Thuận Thiên kiếm khác cũng hiện ra giữa hư không đâm tới tấp vào người Tà Linh.

Bị đâm thành nhím, Tà Linh nhú mảy lui lại, lúc này chỉ còn Bình Thường...

Nhưng không chờ Tà Linh chạy đến, Bình Thường đã giơ tay trái lên, một cánh tay đen khổng lồ tạo thành từ những chữ hắc vạn chụp lấy đầu Tà Linh rồi đem hấn đập mạnh xuống đất.

ẦM!

Chưa kịp hoàn hồn, Tà Linh lại thấy Bình Thường nhảy thẳng lên người hấn, tay phải màu vàng kim, tay trái bọc hắc niệm luân phiên đâm liên hồi vào Tà Linh khiến hấn tan nát như một vũng bùn đen lầy lội.

BINH BINH BINH!

Đấm điên cuồng với vẻ mặt nửa bên tỏ ra khoái chí, nửa bên lại tỏ ra thương xót Tà Linh, Bình Thường chợt nhớ gì đó liền ngóc đầu lên nhìn Sùng Hạo và Hoài Bảo rồi mắng: "Bà mẹ hai thằng mảy đứng xem vậy à? Tin tao đập bây luôn không? Mô phật! Xin lỗi hai bạn mình không cố ý nói vậy. Im đi! Mặc chó gì phải xin lỗi tụi nó?"

Bình Thường hiện tại, một nửa mang hắc niệm từ Nghịch Thiên kiếm, một nửa mang hoàng niệm từ Cửu Phẩm Liên Hoa, một nửa là Bình Thường, một nửa là Dương, cho nên hẳn biết rõ hai thằng Bão và Hạo.

Hoài Bão và Sùng Hạo nhìn Bình Thường điên điên dại dại, còn tưởng rằng tên này lên cơn dại nên không dám xông vào hỗ trợ vì sợ bị cắn. (Đậu mẹ mới đi chích ngừa chó dại:([slay])

Bị đánh tan nát, nhưng Tà Linh lại cười lạnh bằng cái miệng vừa tái tạo từ vũng bùn đen: "Hay cho một kẻ có thể cùng mang Hoàng niệm và Hắc niệm! Nhưng vậy thì sao? Dù ngươi có thể khắc chế ta, nhưng không có trạng thái Kiếm Tâm hoàn chỉnh thì các ngươi không thể diệt được ta! Đến khi ta khôi phục thì... Ha... ha ha ha!"

Bẹp!

Tà Linh đang cười thì Bình Thường vỗ tay bẹp một cái, cái miệng của Tà Linh nát bét.

Bình Thường cũng không đánh đập Tà Linh nữa, mà hẳn đứng dậy, lấy nụ Cửu Phẩm Liên Hoa ra khỏi trán mình, đồng thời lấy ra một bức tượng Phật vàng, là bức tượng mà Lãnh Sương đưa cho Bình Thường lúc hai người bị hút vào không gian mai rùa.

"Đó là... Phật Cảnh Chi Tượng!" Tà Linh ngạc nhiên nói, nếu Cửu Phẩm Liên Hoa là chìa khóa và nguồn năng lượng của Phật Cảnh thì Phật Cảnh Chi Tượng chính là cỗ máy vận hành Phật Cảnh. Phật Cảnh Chi Tượng đã bị che giấu ở một nơi bí mật mà ngay cả Tà Linh cũng không biết, chính là trong ngôi đình dưới gốc bồ đề, trừ những người được phép ra thì những người khác khi tiến đến vị trí ngôi đình này trong Phật Cảnh chỉ thấy một hồ nước, chính là cái hồ mà Tà Linh dùng để giam cầm Kiếm Linh, đấy cũng là lí do tại sao Hoài

Bão và Phong Linh Nhi không gặp Lãnh Sương và ngôi đình dù ở cùng một vị trí.

"Đúng vậy! Phật Cảnh Chi Tượng!" Bình Thường nói, đồng thời đem Cửu Phẩm Liên Hoa lắp vào vết lõm giữa trán bức tượng. Giờ thì Bình Thường đã hiểu tại sao lúc đầu Kiếm Linh bảo hẳn phải đặt Cửu Phẩm Liên Hoa về vị trí cũ, vị trí trên Phật Cảnh Chi Tượng. Vì sự kết hợp này sẽ giúp cho người được chọn có thể kích hoạt một chiêu có thể hủy hoạt nguồn tà lực của Tà Linh, nhưng đồng thời cũng hủy hoại luôn Phật Cảnh Chi Tượng và tiêu hao toàn bộ niệm của Cửu Phẩm Liên Hoa.

Nhưng không thể tiêu diệt Tà Linh, vì vậy khi xưa thiền sư Vạn Hạnh không thể dùng chiêu này...

Ánh sáng vàng kim chói lóa hơn cả ánh mặt trời tỏa ra khi Cửu Phẩm Liên Hoa đặt vào Phật Cảnh Chi Tượng, rồi bức tượng bắt đầu bành trướng ngay trên đầu Bình Thường...

"Hay lắm, dùng toàn lực đi, ha ha!" Nhìn bức tượng khổng lồ lơ lửng ngay trên đầu mình, Tà Linh dù kinh ngạc nhưng không kinh hoàng, bởi hẳn biết dù kiệt sức nhưng vẫn sẽ tồn tại...

ẦM!

Bức tượng khổng lồ giáng xuống thân xác Tà Linh khiến cho cả không gian bên trong lẫn chiếc mai rùa bên ngoài rung chuyển dữ dội, thậm chí đất trời cũng biến sắc, gió nổi lên, mây tan rã...

Bị đè bẹp, Tà Linh cố gắng cựa quậy, nhưng càng cựa quậy càng bị đè mạnh hơn...

Cuối cùng, bức tượng khổng lồ mất dần sắc vàng kim, hóa thành

tượng đá và nứt vỡ, Cửu Phẩm Liên Hoa nguyên vẹn nhưng cũng trở lại thành một hạt sen như trước.

"Ha ha ha! Hay cho một chiêu lưỡng bại câu thương! Nhưng ta vẫn sống! Còn các ngươi sẽ chết!" Tiếng cười rê rợn vang lên, Tà Linh giờ chỉ còn là một đóm đen nhỏ bé len lỏi thoát ra từ vết nứt của tượng phật.

"Vậy sao?" Sùng Hạo, Hoài Bảo và Bình Thường đồng thanh đáp, cả ba cùng tiến lên vây lấy Tà Linh.

Lúc này, chợt Tà Linh rùng mình run sợ, bởi hắn cảm nhận được, linh trí của Nghịch Thiên kiếm đang dần thoát khỏi khống chế của hắn...

Sài Thành, Chúa Tế Hồ Đại Nhật đang ngồi phì phèo điều thuốc chợt giật mình phát hiện thanh Thách kiếm Bình Minh đang rung lên dữ dội...

Một ngôi làng nhỏ, hai đứa bé chơi đùa với kiếm gỗ chợt giật mình òa khóc, hai thanh kiếm gỗ tầm thường đang rung lên dữ dội...

Một doanh trại, toàn bộ quân đội đang kinh ngạc vì tất cả kiếm của quân sĩ cùng rung lên dữ dội...

Tất cả kiếm đều rung lên dữ dội...

Rồi, một hư ảnh hình kiếm khổng lồ hiện lên giữa trời cao, sáng chói và uy nghiêm hơn cả mặt trời, khiến cho hàng triệu người không tự chủ được liền quỳ xuống dập đầu lạy, những người mạnh mẽ hơn cũng há hốc mồm, tim đập chân run, cảm chùng như nếu thanh kiếm khổng lồ kia đâm xuống thì đừng nói một đất nước, mà cả thế giới cũng bị xuyên thủng...

Còn trong không gian mai rùa...

"Làm sao có thể như vậy? Ba người các ngươi là ai?" Tà Linh mấp máy nói, trong lòng kinh sợ vì biết cái chết gần kề, hắn sắp bị tách khỏi Kiếm Linh, và khi đó, ba kẻ mang ba phần của Thiên Kiếm này có thể dùng chính Thiên Kiếm để diệt trừ hắn...

Ba người bọn Bình Thường đứng thành hình tam giác đều, Tà Linh ở giữa, vốn là một đóm đen giờ đã nhạt dần thành trong suốt vì tách khỏi Kiếm Linh, rồi thân hình Sùng Hạo lóe sáng, một hư ảnh Thuận Thiên kiếm hiện ra phía trên Tà Linh.

Thân hình Bình Thường u tối, một hư ảnh Nghịch Thiên Kiếm lại hiện ra ngay cạnh Thuận Thiên Kiếm.

Cuối cùng, Hoài Bảo hô lên: "Quy tụ!"

Lập tức, hai hư ảnh Thuận Thiên và Nghịch Thiên như tan vào nhau, tạo thành hình dạng một Thiên Kiếm gần như hoàn chỉnh, và Thiên Kiếm này theo lệnh của ba người, rơi xuống...

"KHÔNG!"

Tà Linh hét lên vì không cam lòng, nhưng hắn không còn đường thoát...

Trừ khi...

Trong khoảnh khắc mũi kiếm sắp chạm vào Tà Linh, một bóng người thần tốc lướt đến chụp lấy Tà Linh và cứu hắn thoát chết trong gang tấc.

"Là ai?" Bọn Bình Thường kinh ngạc, trong này ngoài bọn hắn còn có người khác để phá đám sao?

Kẻ vừa lướt qua nắm Tà Linh trong tay, quay lại nhìn bọn Bình Thường bằng đôi mắt thâm đen lạnh lùng tà mị, hắn nghiêng đầu đáp: "Nhiệm vụ của các ngươi xong rồi! Tà Linh này thuộc về ta."

"Thuộc về ngươi?" Sùng Hạo nổi giận, quanh người hiện ra hàng chục hư ảnh Thuận Thiên bắn về phía kẻ vừa đến.

"Phải, thuộc về ta!" Kẻ vừa đến gật đầu, không e ngại những thanh kiếm đang lướt đến mà chỉ trong chớp mắt đã tránh được và lướt đến vỗ lên vai Sùng Hạo.

"Tốc độ thật khủng khiếp!" Hoài Bảo, Sùng Hạo và Bình Thường giật mình, nên biết Sùng Hạo vẫn còn duy trì dạng Xích Vũ Bạch Long mà cũng không thể bắt kịp tốc độ của kẻ này.

"Cả Thiên Kiếm cũng nên thuộc về ta!" Kẻ mắt thâm đen nói thêm, rồi bóp mạnh bả vai Sùng Hạo.

"A!" Sùng Hạo đau đớn gào lên, cơn đau khủng khiếp vượt qua sức chịu đựng khiến hắn ngã ra bất tỉnh, Thuận Thiên kiếm rơi ra khỏi tim.

Không vội nhặt Thuận Thiên kiếm, kẻ mắt thâm đen nhìn sang Hoài Bảo, gật đầu chào rồi nói: "Kiếm Linh đang bên trong tên phế vật này phải không? Ta xin tự giới thiệu, ta đến từ Thế Giới Ngầm, tên là Đoạn Tuyệt, tuổi vừa 18, Hùng Vương bảng đệ nhị. Theo ta, ngươi sẽ vang danh thiên hạ, vượt qua Lạc Long Quân ngày trước."

Lúc này, Hoài Bảo trong dạng Vô Sắc Ma Vũ định ra tay tấn công Đoạn Tuyệt, nhưng chưa kịp làm gì thì đã như Sùng Hạo, bị Đoạn

Tuyệt một chưởng đánh tan Ma khải, Kiếm Linh cũng rời ra.

Nhìn Đoạn Tuyệt dễ dàng hạ gục hai đối thủ của mình trong chớp mắt, lại tự xưng là 18 tuổi, cùng tuổi bọn hắn, trong lòng Bình Thường, cũng là Dương, rung động dữ dội...

Giải quyết Hoài Bảo, Đoạn Tuyệt quay sang nhìn Bình Thường: "Còn người, giao Nghịch Thiên ra hay cũng muốn ăn đòn?"

Bình Thường nghiêng rặng, Hắc niệm tụ thành nắm đấm, nhưng chưa kịp tung ra thì bị Đoạn Tuyệt một cú phát tay đánh tan. Ngay sau đó, Đoạn Tuyệt lướt đến trước mặt Bình Thường, vỗ mạnh vào đầu khiến Bình Thường choáng váng ngã sập xuống đất.

"Một đám phế vật! Các người lấy tư cách gì đòi sở hữu Thiên Kiếm?" Đạp chân lên đầu Bình Thường, Đoạn Tuyệt lạnh lùng nói.

Cơn choáng váng cũng khiến Bình Thường ọc ra một ngụm máu đen, tụ lại thành Nghịch Thiên kiếm...

Liếc nhìn Nghịch Thiên kiếm, Đoạn Tuyệt nhếch mép: "Thì ra vẫn chưa hoàn chỉnh..."

Nói xong, Đoạn Tuyệt quay đầu bước về phía Kiếm Linh.

"Mày nói ai phế vật?"

Vừa bước đi, chợt một âm thanh lạnh lẽo vang lên sau lưng khiến Đoạn Tuyệt ngạc nhiên quay đầu lại...

Kẻ vừa nói là Bình Thường, là Dương, một tay cầm Nghịch Thiên kiếm, một tay cầm Thuận Thiên kiếm...

"Hô!" Đoạn Tuyệt tỏ ra ngạc nhiên: "Dùng được Thuận Thiên mà không phải Sùng Hạo, quả nhiên ngươi là Võ Phi Dương!"

"Nhưng cũng chỉ là phế vật!" Đoạn Tuyệt nói thêm khi Dương đang dùng song kiếm lao đến tấn công hắn...

Hai tay Đoạn Tuyệt giơ ra, định bụng sẽ dễ dàng chụp lấy hai thanh kiếm trên tay Dương...

Nhưng lúc này, Kiếm Linh nhìn Dương, ánh mắt đăm chiêu rồi hóa thành một làn khói lướt nhanh đến, tan vào cơ thể Dương...

Thuận Thiên và Nghịch Thiên lóe lên, cả hai cùng kích hoạt Thiên Kiếm Ảnh chém thẳng xuống hai tay Đoạn Tuyệt.

Đoạn Tuyệt giật mình nhưng đã không kịp thu tay, chỉ còn cách cắn răng dùng toàn lực cản kiếm.

XOẸT!

Tiếng va chạm cùng lúc vang lên, hai thanh kiếm cùng bị Đoạn Tuyệt chụp lấy, nhưng tay gã cũng tứa máu.

Dương chưa buông, nghiêng răng đè kiếm mạnh xuống hông chặt tay Đoạn Tuyệt, còn Đoạn Tuyệt gồng mình cố bẻ kiếm khỏi tay Dương.

"Hay cho một tên phế vật! Ta xem ngươi chịu được bao lâu?" Đoạn Tuyệt cười lạnh nói.

Lúc này, bên ngoài mai rùa, Thần Kim Quy thân hình đầy máu đang cố ngăn chặn người trong bể kính: "Thủy Tinh! Ngươi có biết Tà Linh nguy hiểm đến mức nào không?"

Người trong bể kính là Thủy Tinh, gã cười đáp: "Ta biết! Nên mới chờ đến lúc hấn tách khỏi Kiếm Linh rồi thu phục!"

"Bấy nhiêu năm trôi qua, ngươi vẫn không quên thù hận sao?" Kim Quy hỏi.

Thủy Tinh lắc đầu: "Không còn là thù hận, đã trở thành đam mê, ha ha..."

Tiếng cười của Thủy Tinh không được lâu vì một vết nứt không gian khác hiện ra, Hàn Tuyết xuất hiện, thân hình không một vết xước.

Thấy Hàn Tuyết, Thủy Tinh ngạc nhiên: "Không ngờ Đại Bàng Tinh và Chấn Tinh không cản nổi ngươi..."

Sau đó Thủy Tinh nhíu mày, bằng cách nào đó đã liên hệ được với Đoạn Tuyệt bên trong mai rùa.

Đoạn Tuyệt đang giằng co với Dương, bị Thủy Tinh gọi liền chách lưỡi nói: "Chậc! Đang đánh chó mà bị gọi, đành vậy!"

Nói xong, Đoạn Tuyệt lui ra, nhìn Dương như sâu kiến và nói: "Phế vật! Muốn chà đạp ngươi đối với ta là quá dễ dàng, thôi thì cứ an phận làm phế vật của ngươi!"

Nói xong, Đoạn Tuyệt bước qua một vết nứt không gian vừa hiện ra và biến mất...

Chương 235: Hắc Kim Huyết Ngân

Tiếng búa đập đinh tai vang vọng như khiến đất trời rung rẩy. Tại nguồn gốc của tiếng ồn, một lò lửa đỏ rực hừng hực tỏa ra sức nóng như thể khiến cả băng cũng có thể bốc cháy như than gỗ. Giữa lò, một cây búa rèn khổng lồ giả từng hồi xuống một khối kim loại hình nỏ. Trái với tưởng tượng, người đang gõ cây búa khổng lồ kia lại là một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt phàm, sức nóng khiến mồ hôi tỏa ra như sương đọng trên thân hình ngà ngọc chỉ phủ hờ lớp vải mỏng manh của nàng.

Chợt, từ sau lưng, một đôi bàn tay trắng nõn lén lút chen qua bờ eo thon để bắt lấy đôi gò ngực nõn nà của nàng và xuýt xoa mơn trớn.

Mặc cho đôi gò bông bị trêu chọc đang đong đưa đầy gợi dục, Ánh Dương vẫn không ngừng gõ búa, môi hồng khẽ quát: "Dạ Vũ, đừng nghịch nữa."

Vẫn không ngừng mân mê ngực của Ánh Dương, Dạ Vũ nhe răng cười: "Hiếm thấy Ánh Dương người siêng năng như vậy nên thử khám xem có bệnh gì không..."

Ánh Dương điềm tĩnh cười: "Người đi mà bảo tình lang của người khám cho người, chẳng phải người nhớ hấn phát bệnh rồi sao? Còn nữa, ai là người đã trộm mảnh lấy nỏ từ bảo tàng lịch sử quốc gia về nhờ ta sửa lại cho hấn?"

Dạ Vũ đối với người ngoài thì khó gần như mèo hoang nhưng đối với người thân lại nghịch ngợm như mèo nhà, nàng vừa véo nhẹ hai hạt

hồng trên ngực Ánh Dương vừa lè lưỡi cười trừ.

Như đã quen với những trò nghịch ngợm của Dạ Vũ, Ánh Dương vẫn chuyên tâm gõ búa. Ngoài sân, Thiên Ảnh lười biếng nằm cuộn tròn đón gió...

Giả Kim thành, trong khi xưởng giả kim bên dưới tòa nhà Tri Thức.

Thiên Lý thánh sư sải bước trên khu hành lang nòng nặc mùi kim loại cùng tiếng gõ búa như mưa rào vang khắp xung quanh.

Thiên Lý đi đến cuối đường, nơi đặt một cánh cửa máy.

Đứng trước cửa, Thiên Lý lễ phép gọi vào: "Thầy Cường, trò đến rồi ạ."

Không có tiếng đáp, nhưng cánh cửa tự mở ra, và Thiên Lý kinh ngạc vì từ trong phòng lóe lên một luồng hào quang sáng chói dị thường.

Với kiến thức của bậc Thánh Sư, Thiên Lý ngay lập tức nhận ra nguồn gốc của luồng sáng, lão kinh ngạc hô lên: "Kì bảo xuất thế! Hào quang sáng rực như vậy chẳng lẽ là kỳ bảo cấp Thánh?"

"Ừ! Tạm thời là vậy!" Từ trong phòng, tiếng của thần sư Đức Cường đáp lại.

"Tạm thời? Ý thầy là..." Thiên Lý vừa hỏi vừa bước vào, và lão lập tức há hốc mồm vì nhận ra Đức Cường đang đứng bên cạnh một khối kim loại đen khổng lồ hình bàn chân người.

Và với cái mồm há hốc đó, đôi mắt Thiên Lý ngược lên cao hơn để nhìn được trọn vẹn khối kim loại đen hình người khổng lồ.

"Đây... Đây là... Hắc kim? Nhiều như vậy?" Thiên Lý lấp bắp nói.

Đức Cường đắc ý gật đầu: "Hắc kim! Hợp kim biến hình được sáng tạo bởi Thạch thần sư Cao Lỗ. Nhưng chưa hết..." Thần sư Đức Cường đắc ý nhìn tác phẩm mà lão vừa hoàn thành.

"Chưa hết?" Thánh sư Thiên Lý ngạc nhiên, mắt lão chăm chú nhìn kĩ khối kim loại hình người khổng lồ, rồi kinh ngạc phát hiện có những đường trông như mạch máu chảy khắp cơ thể người kim loại khổng lồ này...

"Đó là gì?"

Thần sư Đức Cường gật gù: "Huyết ngân."

"Huyết ngân? Hợp kim lỏng màu máu? Chẳng phải hợp kim này đã bí truyền?"

Đức Cường gật đầu: "Ta cũng tưởng vậy, cho đến khi hắc đưa công thức cho ta và nhờ ta tạo ra thứ này... Hắc, Võ Phi Dương."

"Võ Phi Dương? Hắc nhờ thầy tạo ra thứ khổng lồ này ư? Dùng hắc kim làm thịt, dùng huyết ngân làm máu, nghe ra thì lợi hại nhưng dường như không có mấy công dụng trong chiến đấu với đối thủ mạnh?"

Thần sư Đức Cường thâm thúy lắc đầu: "Vẫn chưa hết! Và dù người có đoán ra được gì nữa thì vẫn chưa hết... Ha ha..."

Trong khi Thiên Lý thánh sư đang khó hiểu thì thần sư Đức Cường quay đầu rời khỏi, trước khi đi, lão phát tay nói: Ta gọi ngài đến để nhờ ngài mang thứ này giao cho hắc..."

"Nếu hẳn thật sự thành công... Ta chờ mong cái ngày này, ngày mà những kẻ tự xưng là dẫn đầu cuộc cách mạng giả kim lần thứ tư nhìn thấy nó. Ha ha ha..."

Bầu trời u ám, sương trắng tỏa khắp vùng đất hoang tàn của Phật Cảnh, nơi mà giờ đây đã trở thành một cánh đồng băng.

Thủy Tinh lơ lửng giữa trời, gương mặt vốn nhợt nhạt của gã giờ tái mét vì mệt mỏi, bên cạnh gã là một vết nứt không gian.

Nhìn Hàn Tuyết lạnh lùng đứng đối diện, Thủy Tinh khâm phục nói: "Quả xứng danh Nữ Thần Băng Giá, chờ ngày bốn Thần khôi phục, ta sẽ cho nàng thấy ai mới là kẻ mạnh..."

Dứt câu, Đoạn Tuyệt vừa bước ra khỏi vết nứt liền được Thủy Tinh tạo ra một bong bóng nước bọc lấy và mang đi.

Vừa rời khỏi không gian Phật Cảnh, Thủy Tinh liền hỏi: "Nhiệm vụ thế nào?"

Đoạn Tuyệt gật đầu: "Đã bắt được Tà Linh sau khi bị tách hoàn toàn khỏi Kiếm Linh. Nhưng ta không thấy thứ ngài cần."

Thủy Tinh nhướn mày: "Sao lại không thấy, ta chắc chắn thứ đó cũng bị Tà Linh khống chế!"

Đoạn Tuyệt lắc đầu: "Ta không thấy..."

"Hừ!" Thủy Tinh tiếc nhưng không giận, lại hỏi: "Còn Thiên Kiếm?"

Đoạn Tuyệt lại lắc đầu: "Thiên Kiếm vẫn chưa hợp thành một, là ba tên Thế hệ phi thường cùng kích hoạt Kiếm Tâm, mỗi tên giữ một

phần."

Thủy Tinh nhướng mày: "Mỗi tên một phần? Dù vậy cũng đâu thể tạo thành Kiếm Tâm hoàn chỉnh, làm sao loại trừ được sự kí sinh của Tà Linh?"

Đoạn Tuyệt lắc đầu: "Ta chỉ kể những gì ta tận mắt thấy. Đáng lý không có khó khăn gì, nhưng đột nhiên có một tên dùng được cả Thuận Thiên và Nghịch Thiên, lại có Kiếm Linh hỗ trợ ngăn ta lại..."

"Là Võ Phi Dương?" Thủy Tinh hỏi.

Đoạn Tuyệt gật đầu: "Tuy nhìn mặt không giống nhưng ta cũng nghĩ chỉ có thể là hắn... À ngoài ra hắn còn đồng thời dùng được cả Hắc niệm và Hoàng niệm cùng lúc!"

Lần này thì đến Thủy Tinh cũng kinh ngạc: "Hắc niệm và Hoàng niệm cùng lúc?"

Đoạn Tuyệt gật đầu: "Phải! Cơ thể hắn một nửa là Hắc, một nửa là Hoàng."

Thủy Tinh lắc đầu: "Không thể nào! Nếu dùng được cả Thuận Thiên và Nghịch Thiên thì có thể lý giải rằng hắn sở hữu Thiên Phú thượng đẳng, đẳng này là Hắc niệm và Hoàng niệm... Trừ khi..."

"Trừ khi hắn còn một khả năng khác hy hữu không kém gì Thiên phú thượng đẳng..."

"Là gì?" Đoạn Tuyệt tò mò.

"Linh hồn song sinh!"

Trầm lặng một lúc, Thủy Tinh giảng giải: "Con người và những sinh vật hình người thường cần 9 tháng 10 ngày để hình thành cơ thể, và cần thêm một năm sau sinh để hình thành linh hồn. Mỗi cơ thể chỉ có một linh hồn, đây là quy tắc."

"Nhưng có những trường hợp đặc biệt, như những cơ thể không thể hình thành linh hồn và chết đi. Lại có trường hợp một cơ thể lại hình thành hai linh hồn, người ta gọi trường hợp hy hữu này là linh hồn song sinh."

"Ngoài ra còn có trường hợp một linh hồn sinh ra một bản sao mới hoặc trường hợp một linh hồn bị chia đôi thành hai linh hồn, hai trường hợp này tuy có khác biệt nhưng cũng được gọi chung là linh hồn song sinh."

"Vậy linh hồn song sinh có gì lợi hại?"

Thủy Tinh đáp: "Ta từng kể người nghe về truyền thuyết Thiên Kiếm. Cũng trong truyền thuyết này, kẻ dùng Thiên Kiếm suýt phá hủy thế giới cũng có thể là kẻ có linh hồn song sinh!"

Chương 236: Những Bóng Ma Của Vô Thiên

Sau khi Đoạn Tuyệt rời khỏi, Bình Thường trở về trạng thái bình thường và gần như kiệt sức, đồng thời, hắn đột nhiên cảm thấy một cảm giác vui mừng không rõ nguyên do...

Cùng thời điểm đó, tại một linh cảnh hoang sơ, nơi mà ánh hừng đông chỉ vừa ló dạng...

Một chiếc kén khổng lồ màu xám tro đang xoáy mạnh như một cơn lốc rồi dần thu nhỏ lại, lộ ra thân hình một thanh niên tuổi chừng 18, cả thân hình lẫn gương mặt kẻ này đều toát ra vẻ bình thường, nếu không nói là tầm thường...

Khi sợi tơ cuối cùng thu vào thành một lớp trang phục xám đơn giản, gã thanh niên đang lơ lửng giữa trời đột nhiên mở mắt, rồi ngã oạch xuống đất.

"Tiểu thiếu gia, người không sao chứ?" Một cô gái ăn mặc đơn giản vội chạy đến đỡ lấy tên thanh niên.

"Ui da... Gãy mẹ cái tay rồi! Đưa ta đi bệnh viện với!" Gã thanh niên giơ cánh tay lật lìa ra, ứa nước mắt nói.

Cô gái phì cười: "Thiếu gia yên tâm, ta có thể trị được..."

Tên thanh niên mừng quýnh: "Vậy sao! Chữa nhanh đi, đau muốn chết, hu hu..."

Cô gái liền chữa trị cánh tay gãy cho gã thanh niên, không dùng linh lực mà băng bó bằng vải và nẹp cùng ít lá thuốc trong rừng. Khi cánh tay đã được băng bó, gã thanh niên cảm động phát khóc nhìn cô gái và nói: "Cảm ơn, nếu không có người chắc ta què quặt cả đời, híc!"

"Thiếu gia, đây là bốn phận của ta..."

"Ta sẽ ghi nhớ công lao của người. Phải rồi, ta ngủ say quá, tình hình các anh chị ta thế nào?"

Cô gái đáp: "Các tiểu thư và công tử khác đều rời kén trước thời hạn vì tác động bên ngoài, sớm nhất là nhị thiếu gia, kế tiếp là đại tiểu thư, đến tam tiểu thư, tứ công tử, duy nhất chỉ có người là tĩnh tâm ngủ đông và rời kén đúng hạn..."

Gã thanh niên gật gù: "Vậy sao? Thế họ đã có tên gọi riêng chứ?"

Cô gái gật đầu: "Không chỉ các vị tiểu thư, công tử mà ngay cả Kim, Mộc, Thủy, Hỏa đều được đặt tên, gồm Mộc Lan, Hỏa Hoàng, Thủy Tiên, Kim Diệp."

Gã thanh niên nghe qua bốn cái tên rồi nói: "Đều là tên hoa lan sao... Vậy ta cũng đặt cho người một cái tên. Về đặt tên thì ta khá là thông thái, xem nào... Có rồi, người sẽ tên là Thổ Tả!"

Cô gái liền quỳ xuống dập đầu: "Cảm ơn tiểu thiếu gia ban tên!"

Gã thanh niên gật đầu, hấn rất tâm đắc với cái tên vừa đặt, lại nói: "Còn ta..."

Đúng lúc này, vài tia nắng chiếu xen qua kẽ lá để đến trước mặt gã thanh niên.

Nhìn theo hướng tia nắng để thấy vàng mặt trời thấp thoáng ló dạng phía xa, gã thanh niên thì thầm: "Mặt trời đang lên sao... Không hiểu sao..."

Gã thanh niên bắt giơ tay về hướng mặt trời rồi làm động tác như muốn hái trái cây: "Không hiểu sao ta muốn hái nó xuống..."

"Trục Nhật, tên của ta là Vô Thiên Trục Nhật!"

Cũng trong lúc này, tại một nơi tăm tối không có bầu trời, Thủy Tinh và Đoạn Tuyệt bị một người chặn đường.

Người này mặc màu áo đỏ hồng, thân hình ẻo lã quyến rũ, gương mặt sắc sảo, đẹp đến mức đủ khiến vật chất vô tri cũng vì nàng mà sinh tình...

"Chết tiệt!" Nhìn mỹ nhân xinh đẹp trước mắt, Thủy Tinh trong lòng phát run mẫn một tiếng.

Còn cô gái, chỉ liếc mắt nhìn Thủy Tinh và mỉm cười.

Thấy nụ cười tưởng như đưa tình của cô gái, Thủy Tinh nghiêng răng: "Ta không lấy được Thiên Kiếm, chỉ có Tà Linh!"

"Vậy sao?" Lúc này cô gái mở miệng nói, giọng nói khiến bất cứ ai nghe qua cũng phải công nhận rằng đường mật so với nàng cũng nhạt phèo như nước lã.

Chỉ nói hai từ, cứ thế, nàng quay đi, biến mất như chưa từng tồn tại, chỉ còn chút hương thơm say đắm lòng người.

Mất một lúc sau, Thủy Tinh thở phào rồi gọi Đoạn Tuyệt tỉnh khỏi cơn mê tình.

Lắc đầu mấy cái, Đoạn Tuyệt kinh nghi hỏi: "Nàng ta là ai?"

Thủy Tinh trầm giọng đáp: "Đừng mơ mộng hão huyền, cô ta là người của Cửu Thiên Cung."

Đoạn Tuyệt nghiến răng: "Cửu Thiên Cung thì sao? Với Tà Linh, ngày ta chiếm ngôi đệ nhất Hùng Vương bằng tay Cửu Huyền đã không còn xa!"

Thủy Tinh cười nhạt: "Cửu Huyền là thiên tài hàng đầu Cửu Thiên Cung, nhưng cô ta thì khác, cô ta là Thánh Mẫu của Cửu Thiên Cung, Thiên Bất Như Ý! Ngay cả ta hiện tại còn đánh không lại nàng, đệ nhất Hùng Vương bằng của ngươi là cái thá gì? Hơn nữa, ngươi cho rằng có được Tà Linh thì ngươi sẽ mạnh hơn Cửu Huyền? Người ta còn chẳng xem Tà Linh vào mắt kia kìa!"

Mắng xong, Thủy Tinh nghĩ thầm: "Nhưng vì lý do gì mà cô ta không tự đi lấy Thiên Kiếm mà phải chờ mình để chặn cướp?"

Bình Thường mệt mỏi cùng cực, nhưng hắn vẫn chống Thuận Thiên kiếm xuống để loạng choạng tiến về phía bức tượng phật.

Hắn chen vào một vết nứt lớn dưới chân tượng, lục lọi trong đồng đá vụn để tìm kiếm một thứ.

Một thứ không quan trọng so với Tà Linh và Thiên Kiếm hay Cửu Phẩm Liên Hoa, nhưng cũng không tầm thường.

Tia sáng mờ nhạt xuyên qua kẽ nứt vừa đủ để Bình Thường nhìn thấy thứ đó, một giọt nước đen.

Một giọt nước đen, là loại nước đã bám vào Bình Thường khi hắn rời

khỏi Phật cảnh sau khi suýt bị chém đầu.

Theo kí ức nhận được từ Cửu Phẩm Liên Hoa, Bình Thường đem hạt sen vàng thả vào vũng nước...

Mặt nước đen gợn sóng khi hạt sen nhúng vào, một vầng sáng vàng kim nhàn nhạt lóe lên rồi trong ánh mắt Bình Thường, màu nước đen mất dần và trở thành màu nước trong ánh ngọc lung linh huyền ảo, đồng thời như có một nụ sen trong suốt như pha lê hình thành rồi nở ra ngay bên trong nước.

Bình Thường đưa tay muốn nhặt lấy nụ sen dù đã biết là không được, bởi đó là một nụ sen kì ảo.

Ảo Liên Huyền Thủy, nhìn vào có cảm giác như thấy một hoa sen trong giếng ngọc nhưng thực chất chỉ là nước. Loại dị thủy này vốn được dùng để hỗ trợ và nuôi dưỡng Cửu Phẩm Liên Hoa nhưng bị Tà Linh dùng năng lực của Nghịch Thiên kiểm khống chế, trở nên ô uế và hóa đen.

Bình Thường nhặt Cửu Phẩm Liên Hoa lên, Ảo Liên Huyền Thủy dần thu lại thành một giọt duy nhất với một nụ sen ảo bên trong và cũng bị Bình Thường thu lấy.

Bình Thường cất Ảo Liên Huyền Thủy vào một bình chứa nước trong nhẫn không gian, ngay sau đó, không gian trong mai rùa rung động và cuốn lấy bọn Bình Thường ra ngoài.

Vừa ra ngoài, Bình Thường liền thấy một thân hình xinh đẹp đang đứng giữa không trung, liền mừng rỡ nhưng cũng liền thất vọng vì hẳn biết nàng không phải Lãnh Sương, mà là Nữ Thần Hàn Tuyết lạnh lùng từng gặp qua trong kí ức mơ hồ của hắn.

Nhưng Bình Thường biết nàng và Lãnh sương có mối liên hệ nào đó nên Lãnh Sương mới có hình dạng như Hàn Tuyết, không phải chỉ gần đây mà ngay từ lúc còn trong hình dạng bé gái băng thì Lãnh Sương cũng đã gần giống như một Hàn Tuyết phiên bản trẻ em.

Rồi hai đôi mắt gặp nhau, Bình Thường muốn hỏi nhưng Hàn Tuyết không chờ, chỉ lạnh lùng xé không gian rời đi, che giấu chút thay đổi nơi đôi mắt như lạnh băng của nàng...

Rồi có tiếng sột soạt, Sùng Hạo gượng dậy và thay bộ trang phục bị Long hóa xé rách ra còn Hoài Bảo cũng tỉnh trong vòng tay Phong Linh Nhi.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Thần Kim Quy nhìn qua từng người và hỏi.

Sùng Hạo xoa bờ vai đau nhức và kể sơ sự tình...

"... Khi sắp diệt được Tà Linh, một tên đột nhiên đến cứu hẩn và..."

Nói đến đây, Sùng Hạo nghiêng rặng, bị ngộ đòn bất tỉnh bởi kẻ trông tương đương tuổi mình không hề dễ chịu.

Sùng Hạo nhìn sang Hoài Bảo.

"Ta cũng bị hẩn đánh bất tỉnh." Thấy Sùng Hạo đưa mắt nhìn mình, Hoài Bảo không hề che giấu, cũng như Sùng Hạo, hẩn không hề dễ chịu, nhưng cả hai đều không hề cho rằng bại dưới tay kẻ mạnh là nhục, mà phải biết thừa nhận thất bại và tiến lên phía trước.

Sùng Hạo và Hoài Bảo nhìn sang Bình Thường.

"Hẩn tự xưng là Đoạn Tuyết, 18 tuổi, đến từ Thế Giới Ngầm, đệ nhị Hùng Vương băng thì phải?" Bình Thường nói, đây là đoạn tự giới

thiệu của Đoạn Tuyệt trước Kiếm Linh.

"18 tuổi? Thế Giới Ngầm là nơi nào? Hùng Vương bảng là gì?" Hoài Bão và Sùng Hạo không khỏi ngạc nhiên, kẻ kia cùng tuổi bọn hắn, lại còn đến từ nơi bọn hắn không biết và xếp vào cái bảng xếp hạng không phải Tân Tinh bảng.

Cần nói rõ một điều, tuổi người được tính từ khi sinh ra còn tuổi rồng được tính từ khi trứng nở, vậy nên Sùng Hạo trong trứng 4000 năm nhưng chỉ rời khỏi trứng 18 năm trước nên hắn 18 tuổi.

Thần Kim Quy lúc này mới lên tiếng: "Không cần ngạc nhiên, điều các ngươi không biết còn rất nhiều..."

Thần Kim Quy nhìn lên bầu trời với vẻ mặt hoài niệm rồi nói: "Nơi Lạc Long Quân phong ấn không chỉ có mặt đất và biển cả..."

"Nói đến lãnh thổ Việt Nam, người ta thường nghĩ đến ba miền và biển Đông, nhưng còn có hai nơi rộng lớn bằng cả đất liền và biển Đông cộng lại, chính là bầu trời và lòng đất."

"Bầu trời thì rộng lớn vô biên, lòng đất thì thâm sâu khó dò, đây là những nơi mà dù là các triều đại hùng mạnh nhất cũng không thể khống chế. Hai nơi này trở thành đất lành cho tội phạm ẩn náu, là đất hứa cho những kẻ phản nghịch, là đất thánh cho những tín đồ dị giáo..."

"Dần dần, những tổ chức hùng mạnh lặng lẽ hình thành và gần như tách biệt hoàn toàn với mặt đất lẫn biển cả, rất ít người biết sự tồn tại của họ."

Hoài Bão thắc mắc: "Nếu những tổ chức tội phạm, dị giáo, phản động kia trở nên hùng mạnh thì chẳng phải sẽ là nguy cơ lớn đối với mặt

đất sao? Tại sao không bị diệt trừ? Và ngược lại, với tình hình ba miền và biển Đông phân tranh, tại sao họ không nhân cơ hội này ra tay?"

Thần Kim Quy lắc đầu đáp: "Sẽ không có cuộc chiến nào như vậy diễn ra, bởi nếu có, thì đó sẽ là cuộc tàn sát một chiều. Thần Minh sẽ ngăn cản điều đó bằng mọi giá."

Nói đến đây, Kim Quy lắc đầu thờ dài: "Ài... Các người còn quá non trẻ để có thể tiếp thu những thông tin này..."

Thần Kim Quy lại nói tiếp: "Về Thế Giới Ngầm, đây là tên gọi của một trong những tổ chức hùng mạnh nhất dưới lòng đất."

"Còn Hùng Vương bảng được lập ra để xếp hạng những nhân tài trẻ tuổi của mỗi thế hệ của tất cả các khu vực, kể cả đất liền và biển Đông. Tân Tinh bảng chính là một bản sao của Hùng Vương bảng."

Thần Kim Quy liếc Sùng Hạo và nói tiếp: "Và người sáng lập Hùng Vương bảng chính là... Hùng Vương thứ 19."

"Hùng Vương thứ 19? Chẳng phải chỉ có 18 đời Hùng Vương sao?"
Cả bọn Bình Thường ngạc nhiên.

Thần Kim Quy lắc đầu: "Ta nói hơi nhiều rồi... Thôi dừng ở đây vậy, chuyện gì nên biết thì đến lúc thích hợp các người sẽ phải biết..."

Sùng Hạo bực mình: "Sur phụ! Ít ra thì người cũng nói cho ta biết chút ít về những kẻ được xếp vào Hùng Vương bảng chứ?"

Thần Kim Quy đắn đo, những gì lão nói đều là bí mật mà cấp Đế cũng cực kỳ ít người biết, nhưng vì ba thanh niên trước mặt lão không phải người thường, nên cuối cùng lão gật đầu: "Cũng được..."

Hùng Vương bảng gồm 18 thứ hạng, là xếp hạng những thiên tài trong độ tuổi thanh, thiếu niên, trong đó nổi bật nhất là ba thứ hạng đầu, bao gồm..."

"Đệ tam bảng Trịnh Thiên Minh của Động Càng San, biệt danh Nhất Tiểu Thiên Minh, dòng dõi chúa Trịnh."

"Đệ nhị bảng Đoạn Tuyệt của Thế Giới Ngầm, biệt danh Nhất Dao Đoạn Tuyệt, là con lai giữa Long và Nhân tộc!"

"Đệ nhất bảng..." Thần Kim Quy định đọc nốt hạng còn lại, nhưng khi thấy nét mặt bọn Bão, Hạo liền ngừng lại. Kẻ xếp hạng 3 là hậu duệ của chúa Trịnh, còn Hoài Bão là dòng dõi chúa Nguyễn, có thể nói cả hai là kẻ thù truyền kiếp. Còn Đoạn Tuyệt, càng ngạc nhiên hơn, lại là con lai Long và Nhân tộc...

"Chẳng lẽ Đoạn Tuyệt cũng..."

Biết rõ trong lòng bọn Sùng Hạo nghĩ gì, Kim Quy lắc đầu cười:

"Không phải bất cứ ai mang hai dòng máu Long - Nhân cũng có Long thể bá vương. Riêng Đoạn Tuyệt, chưa từng có thông tin nào về việc hắn có thể Long hóa hay không. Nhưng ta chắc chắn một điều, dù là dùng thực lực hay trợ lực, không cần có Long thể thì Đoạn Tuyệt vẫn dư sức đánh bại các ngươi!"

Trước sự khăng định của Kim Quy, bọn Sùng Hạo, Hoài Bão và thậm chí là Bình Thường cũng không khỏi rùng mình, không phải vì sợ, mà vì chiến ý bộc phát. Trước đây chúng luôn cho rằng những kẻ còn lại trong Thế Hệ Phi Thường là đối thủ mạnh nhất của bản thân, là mục tiêu để vươn lên trong tư thế ngang hàng. Nhưng giờ đây, hóa ra chúng biết chúng chỉ phi thường trong tầng lãnh thổ bình thường nhất, còn bên trên và dưới chúng, những nơi khắc nghiệt hơn cũng sinh ra những thiên tài có lẽ là khủng khiếp hơn...

Chương 237: Thính

Sông Hàn lung linh phản chiếu ánh rực rỡ của Đà Nẵng phồn hoa. Bên bờ sông, tiếng cười đùa lã lướt vang khắp khu phố nhộn nhịp. Một đứa nhóc khoảng chừng 10 tuổi thân hình mũm mĩm, với gương mặt xinh trai nhưng ngờ ngác, nó bước về phía một tốp phụ nữ ăn mặc hở hang trước một tòa nhà lộng lẫy.

“Bé trai, cháu cần gì?” Thấy thằng bé ngờ ngác ngó khắp xung quanh, một cô gái có bộ ngực đồ sộ tiến đến hỏi với giọng quyến rũ, dáng vẻ yếu điệu lẳng lơ sắc mùi thả thính.

Thằng bé thèm thường liếc cặp ngực hớ hênh một cách cố tình của cô gái và đáp: “Cháu tìm mẹ, cô có quen mẹ cháu không?”

Nghe thế, cô gái lập tức đổi giọng: “Tìm mẹ? Vậy thì đến công an mà tìm!”

Nói xong, cô gái định quay đi thì thằng bé chợt lấy ra một xấp tiền mệnh giá 500 nghìn đồng dày cộm ra khiến mắt cô gái sáng rực.

Lấp ló giơ xấp tiền ra, thằng bé ngây thơ nói: “Cháu sợ mấy ông công an lắm, hay cô giúp cháu tìm mẹ đi, cháu sẽ cho cô số tiền lẻ này!”

Khi xấp tiền lộ ra, cô gái lập tức thay đổi thái độ, niềm nở nắm tay kéo thằng bé vào tòa dinh thự lộng lẫy, vừa đi vừa nói: “Cất tiền vào đi! Vào đây cô sẽ giúp cưng tìm mẹ!”

Dắt thằng bé vào một gian phòng sang trọng, cô gái cho thằng bé

ngồi lên chiếc giường đôi và bảo: “Cưng ngồi đây, cô đi gọi người đến cho cưng kiểm tra xem ai là mẹ cưng! “

“Vâng ạ!” Thằng bé gật đầu ngoan ngoãn, mắt láo liêng nhìn khắp căn phòng nồng nàn hương thơm.

Lát sau, cô gái dẫn theo một phụ nữ đẹp sang trọng và sắc sảo quay lại phòng, người này thì thào: “Ngọc Chinh! Em điên à? Thằng nhóc chỉ 10 tuổi? Nếu lộ ra thì cả bọn chúng ta nhập hộ khẩu cùng Minh Béo mất! “

Cô gái đã dẫn đứa trẻ vào phòng tên Ngọc Chinh vội giải thích: “Chị Ngọc Hòa, em không có ý đó, thằng bé đang tìm mẹ và có rất nhiều tiền, chúng ta chỉ cần dẫn dụ nó xì tiền ra, đâu nhất thiết phải làm chuyện đó! ”

Ngọc Hòa lắc đầu: “Vớ kinh nghiệm cặp đại gia của chị em mình, chị không ngờ là em vẫn ngây thơ như vậy! Nghĩ xem, một đứa nhóc 10 tuổi mà xem tiền cọc là tiền lẻ thì gia thế nó to cỡ nào? Em đối phó nổi không? “

“Ừ nhỉ! Em không nghĩ đến... Vậy đành bỏ qua con mồi béo bở... “

Ngọc Hòa vỗ mông Ngọc Chinh và nói: “Ngốc! Làm sao mà bỏ qua, để đó chị lo! Tiền có bao nhiêu chị 7 em 3! “

Cửa phòng mở ra, thằng nhóc đang ngồi đu đưa chân trên giường nhìn ra cửa, nơi người phụ nữ tên Ngọc Hòa xinh đẹp quyến rũ cũng đang nhìn nó bằng ánh mắt hoang mang khó tả.

Nhìn đứa bé bằng đôi mắt rung rung, Ngọc Hòa run run hỏi: “Con... Con tên gì? “

Đứa bé đáp: “Con tên... Dương. “

“Dương? ” Ngọc Hòa lặp lại cái tên rồi giả vờ xoa trán: “Dương... Không hiểu sao cứ nghe cái tên này là ta lại cảm thấy thương nhớ trào dâng... Giống như ta từng có một người con tên Dương... “

“Nhưng ta vừa bị một tai nạn, mất sạch ký ức nên không thể nhớ ra... “

Nghe thế, thằng bé xụi mặt nói: “Mẹ cháu cũng mất tích sau một vụ tai nạn, cháu nhớ mẹ. “

“Ôi đứa bé đáng thương! ” Ngọc Hòa chạy đến ôm lấy đứa bé vào lòng, hai gò ngực trắng nõn áp vào mặt nó một cách cố tình và đầy kích thích, thằng bé cũng ôm chặt eo nàng, không rõ là vô tình hay cố ý...

“Con có nhớ hình dáng mẹ con không? ” Ngọc Hòa vừa ôm đứa bé vừa hỏi.

“Nhớ chứ! Nhưng tai nạn kia rất nghiêm trọng, không biết mẹ cháu có còn như xưa không... “

Ngọc Hòa thốt lên: “A! Trùng hợp vậy sao? Ta cũng bị hỏng gương mặt sau tai nạn kia, phải trải qua chỉnh hình để có gương mặt hiện tại... “

“Nói không chừng... Ta... ta chính là người mẹ mất tích của con? “

Đứa bé vừa mừng vừa lo: “Thật sao? Nhưng mà... Nhưng mà làm sao con biết chắc chắn? “

“Cần gì chắc chắn, mẹ cảm nhận được mẹ chính là mẹ của con! Hãy

tin mẹ! “

“Không được, con phải chắc chắn, bởi vì có một thứ mà con cần đưa mẹ! “

“Thứ gì? ” Ngọc Hòa tò mò hỏi.

Đứa bé khóc thút thít: “Cha mất rồi, toàn bộ gia tài trị giá gần nghìn tỷ đều do con thừa kế, nhưng con không cần, con chỉ cần mẹ thôi, hu hu... “

“Ng... Nghìn tỷ? ” Ngọc Hòa giật mình, dù đã dự tính về gia thế tên nhóc nhưng vẫn giật mình. Nhưng chẳng lẽ một thằng nhóc 10 tuổi dám đến đây gạt nàng sao?

Đứa nhóc gạt đầu: “Gia tài con đều để ở nhà, chỉ cần theo một tỷ đi đường. ” Nói đoạn, đứa bé lấy mấy cọc tiền ra cho Ngọc Hòa chạm thử rồi cất ngay vào.

Tiền có thể dùng linh lực để phân biệt thật giả nên chỉ cần kiểm tra sơ qua là biết tiền thật hay giả, và số tiền thằng nhóc đưa ra là thật.

“Vớ bẫm rồi! ” Ngọc Hòa mừng thầm, sau đó vỗ trán nói: “A! Mẹ nhớ rồi, có cách để chứng minh! “

“Làm sao? ” Thằng bé hồi hộp hỏi.

Ngọc Hòa giải thích: “Mẹ là người đã sinh ra con, nên nếu cho con kết nối với nơi mà con được sinh ra thì con sẽ cảm thấy rất thoải mái.
“

“Thật sao? Sao không ai nói con biết? “

“Vì người ta không lạc mẹ như con!” Ngọc Hòa ngọt ngào nói rồi ngã người nằm nghiêng trên giường, váy nàng tốc lên, ngón tay khẽ kéo lớp quần lót mỏng manh khỏi làn da đùi mơn mớn...

Thằng bé chăm chú dõi theo, nét mặt ngây thơ hoàn toàn biến đổi thành vẻ thèm thường mê mẩn...

Rồi đôi chân thon dài khe khẽ tách ra, chuẩn bị hé lộ cối thiên thai mộng mị...

Và dừng đúng khoảng khắc chuẩn bị trước vẻ mặt thèm khát của thằng nhóc...

Một giây, mười giây, ba mươi giây...

Vẫn chỉ như vậy, vì Ngọc Hòa đã đờ như tượng, trên đầu nàng mọc lên một cây nấm quái dị.

Và thằng bé đã nhận ra, nó há mồm nói: “Nấm kí sinh? Chẳng lẽ...”

“Ừ! Tên biến thái nhà người thật hết chỗ nói!” Một giọng nói trong trẻo mang theo ý giận phát ra, rồi một cô gái áo xanh xinh đẹp tuyệt trần đột nhiên xuất hiện trên giường.

“Mẹ! Nàng thật nhẫn tâm!” Thằng bé vừa bực dọc nói vừa liếc mắt nhìn cặp ngực đồ sộ của cô gái áo xanh.

“Nhẫn tâm? Ta đối đãi với người thế nào? Ăn uống cho mập thầy rồi cứ hở ra là trốn ra ngoài tìm tệ nạn mại dâm mà giải trí!”

Đứa bé tròn mắt: “A! Lúc nàng ghen cũng thật xinh đẹp nha!”

“Ghen cái đầu người!” Cô gái đỏ mặt mắng.

Thằng bé xụi mặt giải thích: “Ài... Ta biết ta sai, nhưng ta có nỗi khổ riêng...”

“Khổ gì nói nghe thử” Cô gái liếc mắt hỏi.

Đứa bé nói: “Ta... Bẩm sinh đã có chức năng sinh dục phi thường...”

“Tởm!”

“Thật mà! Phi thường đến mức lũ tinh trùng của ta cũng biết tu luyện và tiến hóa. Nếu không sớm thả ra thì chúng sẽ bắt đầu có trí tuệ và tìm đường xông lên não để chiếm quyền kiểm soát não bộ, khi đó ta sẽ trở thành một kẻ chỉ biết chịch và chịch a! Rất nguy hiểm!”

Thằng bé bốc phét với gương mặt nghiêm trọng như thật khiến cô gái không nhịn được phải phì cười, nàng nói: “Ta sẽ trị cho ngươi!”

“Thật sao? Mẹ là số một! Vậy mẹ định dùng miệng hay tay, hay là...”

“Không, ta dùng dao, để cắt đứt nơi sản sinh mầm bệnh!”

“Éc! Thôi khỏi! Ta thăm du cũng được!”

“Không cho ngươi làm vậy!”

“Chứ làm sao? Mẹ à! Nàng xinh đẹp như vậy, cứ nhìn nàng là ta lại muốn loạn luân... Ai da đau!”

Nói hết câu, thằng bé kêu lên đau đớn vì bị cô gái vịn mạnh vành tai, với gương mặt đỏ bừng, cô gái mắng: “Võ Phi Dương! Ta cứ tưởng nguyên ngươi nhỏ lại thì ngươi sẽ hết biến thái, thật không ngờ là

người biến thái từ nhỏ! “

Thằng bé Võ Phi Dương mếu máu đáp: “Hu hu... Con người ăn để sống, chịch để duy trì giống nòi, tại sao nàng có thể ham ăn mà ta không thể ham chịch? Hơn nữa, chính nàng còn bảo cái đó của ta rất... “

“Không cho người nói!” Cô gái, mà thật ra là Nữ Thần Sinh Mệnh Bích Diệp, mặt đỏ như gấc, môi hồng vừa chu vừa mím, tay nàng luồn vào trong quần thằng nhóc Võ Phi Dương, bắt được một con sâu to và...

“UI DA!”

... véo mạnh.

Kẻ trông như đứa bé 10 tuổi đó, một thanh niên buôn nhọ nòi truyền thuyết, liệt dương sau khi chết đi sống lại, hết liệt dương không lâu thì bị bắt cóc, thoát được bắt cóc một thời gian ngắn thì vừa bị yêu hỏa đốt vừa bị đế lôi giật suýt chết, suýt bị gay đ-t, bị khổng lồ hiếp, bị cửa kẹp cụt tay, rồi uống thuốc quá liều, khi có lại khả năng quay tay thì bị hút máu đến mất trí, vừa có lại trí nhớ thì nhậu say thông đít bê đê, bị bê đê truy sát phải trốn chạy như chó, cuối cùng bị teo nhỏ...

Hắn tên là Võ Phi Dương.

...

Trong một linh cảnh nhỏ, không gian xanh mướt phủ đầy hương thơm hoa cỏ, hai bóng người một lớn một nhỏ chợt hiện ra. Dương trong dạng đứa bé 10 tuổi đang khom người, hai bàn tay che lấy vùng kín, miệng không ngừng rên rỉ, còn Bích Diệp, mặt tươi tỉnh như không có chuyện gì xảy ra, xoa đầu Dương và hỏi: “Hôm nay

muốn ăn gì? “

Bị Bích Diệp nguyên rủa khiến cơ thể biến nhỏ và tâm tính cũng trở nên non trẻ, thằng bé Dương không kịp suy nghĩ mà nuốt miệng đáp ngay: “Con muốn ăn lờ... “

Chưa nói hết câu, thấy nét mặt Bích Diệp vẫn tỉnh bơ nhưng tay thì bắt đầu cử động, Dương vội sửa sai: “Ăn lờ... l-ng đèn! Phải, ta muốn ăn l-ng đèn a! Ngon bá cháy! “

Bích Diệp tròn mắt: “Ngươi bị tinh trùng ăn não thật hả nhóc? l-ng đèn sao mà ăn? “

Nghe thế, nhóc Dương vội đưa tay sờ trán tìm cách chữa ngượng: “À ờ... Ta chóng mặt quá nên nhầm... Chắc sốt nặng sắp hấp hối rồi, thôi cho ta ngủ với mẹ một đêm để vật lý trị liệu nhá, ta thề nếu nghĩ bậy thì ta làm chó! Gâu gâu! “

Mặt Bích Diệp vẫn tỉnh bơ như thường ngày, nhưng thật ra nàng đan cổ nín cười vì biết nhóc Dương cố tình sửa để chọc nàng cười.

Lúc này, Dương ngừng múa mép, chỉ chăm chú ngược nhìn Bích Diệp.

“Nhìn cái gì? ” Bích Diệp nhướn mày.

Dương si mê đáp: “Mẹ, nàng thật xinh đẹp! “

Bích Diệp đỏ mặt, một câu tình tứ phát ra từ người mà nàng hiển dăng trinh tiết, nhưng khác biệt ở chỗ hấn hiện tại chỉ cao chưa đến ngực nàng, và như cách hấn xưng hô, hai người thật sự giống hệt mẹ con chứ chẳng phải nhân tình...

Một cảm giác thật dị... Bích Diệp đột nhiên liên tưởng đến cái cảnh quan hệ giữa nàng và hắn, một hắn 10 tuổi với một nàng trưởng thành hiện tại, rồi lại liên tưởng đến một hắn trưởng thành và một nàng hóa nhỏ...

Những con người khác nhau có thể thích ăn những món ăn khác nhau, thích ngắm những loài hoa khác nhau, thích ở những nơi ở khác nhau, thích làm những công việc khác nhau, vậy sao không thể có xu hướng tình dục khác nhau?

Ấu dâm là không nên, Bích Diệp biết rõ điều đó. Tuy nhiên, người ta có thể không làm điều mình thích nhưng không thể không nghĩ về điều đó, Bích Diệp cũng vậy, nàng không thể ngăn những xúc cảm bản năng...

Nàng muốn thử, rất muốn thử, nhưng quá ngại ngùng để có thể thử...

Nên nàng cố xua đi suy nghĩ trong lòng và chuyển đề tài: “Nịnh nọt! Ta chỉ cho ngươi trốn tạm, đừng mong ta giúp đỡ ngươi điều gì! Còn nữa, đừng xem thường Thần Kim tháp, họ có công nghệ nhận dạng tinh vi đến mức dù ngươi bị biến nhỏ cũng có thể bị phát hiện! Nói không chừng quân đội của họ đã bao vây bán đảo Sơn Trà rồi!”

“Ặc! Lợi hại vậy! Bảo sao tên bê đê kia toàn dùng bảo vật hiện đại!”

“Bê đê?” Bích Diệp tò mò.

Dương đáp: “Thì là tên thiên tài giả kim Lương Thế Kim, đệ thất Hùng Vương báng, anh ruột của tháp chủ Thần Kim tháp dưới lòng đất đó! Chỉ là say xỉn thông hắn một phát thôi mà hắn phái người truy sát ta điên cuồng.”

“Thông? Sao lần trước người kể không có chi tiết này?” Bích Diệp khó hiểu hỏi.

Dương sờ mũi đảo mắt nói: “Thì... Thì... Là thông đó! Nàng cũng thấy hấn rồi mà, đàn ông gì xinh hơn cả mỹ nữ... Đêm đó ta với hấn vừa nhậu vừa tranh luận về giả kim, uống say bét nhè nên lăn ra ngủ cạnh nhau, trong lúc lên cơn khó nói... Thấy hấn xinh quá nên...” Vừa nói, Dương vừa gãi mũi xấu hổ, kì quái ở chỗ khi nghĩ đến bê đê thì hấn đã thấy buồn nôn, nhưng khi “hành sự” với Lương Thế Kim thì hấn lại cảm thấy rất sướng khoái dù biết chắc chắn hấn là nam chứ không phải nữ giả nam như Hồ Như Nguyệt.

Nghe xong, Bích Diệp nhíu mày gặng hỏi: “Người th... vào đâu?”

Dương tròn xoe mắt: “Thì vào mộng chứ đâu? Nhưng ta không có sở thích bệnh hoạn đó đâu nhé, chẳng qua là do ma men dẫn lối!”

Bích Diệp vỗ trán cái bẹp nói: “Trời ơi! Bảo sao người ta quyết truy sát người bằng được, cái tên Lương Thế Kim mà người nói đó, hấn không phải anh trai của tháp chủ Thần Kim tháp, mà chính là tháp chủ Thần Kim tháp, Lương Thiên Kim, là một cô gái thật sự!”

Nghe đến đây, mồm Dương há ra như thể hàm dưới sắp chạm đất. Tên kia không phải bê đê mà là con gái? Hấn đi thông đít con gái nhà người ta, bảo sao nàng không kéo cả quân đoàn ra truy sát hấn?

“Nhưng... Nhưng rõ ràng hấn là nam mà?” Dương lắc đầu không tin, nói đoạn, hấn vạch quần chỉ tay vào con sâu bé xíu của mình và nói tiếp: “Hấn có cái này nha, ta thấy rõ ràng!”

Bích Diệp lại vỗ trán: “Người ta 18 tuổi trở thành tháp chủ Thần Kim tháp, tổ chức giả kim bí mật này không thua gì Giả Kim thành đó, so về quân sự thì hơn xa! Giả cái thứ đó có khó gì?”

“Ặc! Bỏ mẹ! Cũng tại thằng khốn Bình Thường mà ra! “

Phải, ngọn nguồn một phần là do Bình Thường, nhưng đó là sau này, còn hiện tại Bình Thường còn đang ở trong bí cảnh Phật Cảnh...

Chương 238: Thính 2

"Tại Bình Thường? Chứ không phải do bản chất thâm dâm của ngươi sao?" Bích Diệp nói rồi cười nhẹ: "Đến rồi, thôi thì họa ngươi gây thì tự ngươi chịu vậy!"

"Éc! Đừng nói nàng định giao nộp ta nha! Ta thà tự sát chứ không ra khỏi cổng!" Dương sợ hãi nói.

"Không ra khỏi cổng thì sao? Cho ngươi biết một thông tin, bất cứ ai đạt đến cảnh giới Hóa Thần đều có thể thao túng không gian!"

Bích Diệp nói dứt câu, một vết nứt không gian hiện ra và cuốn lấy Dương vào trong rồi biến mất.

Dương, vẫn trong hình dạng đứa bé 10 tuổi mập mạp, hiện ra và ngã oạch xuống một bãi cỏ giữa rừng cây xanh mướt nơi bán đảo Sơn Trà.

Gượng dậy phủi lá cây dính trên người, Dương chợt cảm giác được một cơn ớn lạnh lan khắp sống lưng, hắn liền đưa mắt nhìn quanh...

Một, hai, ba... Hàng trăm bóng người đồng loạt bay đến bao vây Dương từ mọi phía.

Nhìn những kẻ mặc quân phục kim loại trông như nửa người nửa máy bao vây mình, Dương sợ hãi thốt lên: "Ặc! 121 Bảo Nhân? Chơi lớn dữ?"

"Quả nhiên ngươi biết về 121 Bảo Nhân."

Khi Dương dứt câu, một giọng nữ lạnh lót phát ra từ trên không, Dương liếc nhìn lên và thấy một thiếu nữ mang kính cận cực kì xinh đẹp đang ngồi trên vai một gã chiến binh kim loại cao to gấp ba lần người thường đứng giữa không trung.

Kinh ngạc trước sắc đẹp của thiếu nữ (từng bị hấn thông đít), Dương há hốc mồm rồi nói: "Biết sơ sơ, 121 Bảo Nhân, đội quân nửa là người nửa là Bảo Vật, mỗi người đều có thực lực ngang Linh Đế, riêng kẻ mạnh nhất mạnh ngang Bán Thần."

Cô gái gật đầu, ánh mắt sắc lẹm dưới lớp kính cận nhìn Dương và hỏi: "Vậy người muốn sao, núp váy Nữ Thần cả đời hay theo ta về Thần Kim tháp chịu tội?"

Trong lúc Dương và cô gái nói chuyện, xung quanh có vài người tò mò theo đội quân 121 Bảo Nhân lên mặt đất, đang ẩn náu theo dõi và bàn tán.

"Thằng bé đó là ai? Gây ra họa gì mà khiến đích thân tháp chủ Thần Kim tháp dẫn theo đội quân vô địch 121 Bảo Nhân truy sát đến tận mặt đất?"

"Xem cách nói chuyện thì có vẻ không phải trẻ em bình thường, hẳn là gây họa rồi cải trang nhưng không thoát khỏi công nghệ nhận dạng của Thần Kim tháp."

"Trốn cũng ngu vãi, trốn đâu không trốn lại trốn ở Đà Nẵng trong khi Thần Kim tháp nằm ngay bên dưới." *Lưu ý, truyện là hư cấu, ai đào đất Đà Nẵng bị công an hốt thì tự chịu trách nhiệm trước pháp luật.

"Nhưng cái công nghệ nhận dạng của Thần Kim tháp làm sao hay nhỉ?"

"Bớt soi mói, công nghệ giả kim thâm sâu hàng nghìn năm nghiên cứu của người ta mà kẻ chỉ biết đọc truyện người lớn như người có thể hiểu sao?"

Trước câu hỏi của Lương Thiên Kim, Dương suy nghĩ không biết trả lời thế nào, với cơ thể hiện tại, hẳn không có cách nào chống lại bất cứ ai trong 121 Bảo Nhân thì nói gì đến tên thống lĩnh mạnh ngang Bán Thần?

Cuối cùng, Dương nghiên túc nói: "Ta muốn thách đấu với nàng! Chỉ ta và nàng!"

Nghe Dương nói, đám người hóng chuyện cùng bật cười: "Ha ha! Bỏ ổi đến thế là cùng! Ai chẳng biết tháp chủ Lương Thiên Kim ngoài tài giả kim siêu đẳng ra thì chỉ là một thiếu nữ chân yếu tay mềm không biết đánh đấm?"

"Phải, có ngon thì đi thách đấu anh nàng Lương Thế Kim, kẻ xếp thứ bảy Hùng Vương bảng!"

Khác với những người khác, Dương và Thiên Kim biết một điều, thiên tài chiến đấu Lương Thế Kim và thiên tài giả kim Lương Thiên Kim là cùng một người. Thấy ánh mắt của Dương như đã đoán ra thân phận mình, Lương Thiên Kim ra lệnh cho gã chiến binh to lớn đưa nàng bay đến đứng đối diện Dương: "Thách đấu giả kim?"

Dương gật đầu: "Phải!"

"Tại sao ta phải đấu với người?"

Nhìn đôi mắt đầy trí tuệ của Thiên Kim, Dương không hiểu sao nổi máu muốn trêu chọc: "Vì ta có một thứ hình trụ dài dài mà nàng rất

muốn dùng để đút vào..."

"Giết hấn!"

"Ấy khoan! Ý ta nói là một chiếc chìa khóa!"

Nghe đến đây, Thiên Kim rời khỏi vai gã chiến binh và tiến đến sát Dương, nàng giơ lên một chiếc ô trong suốt che giữa nàng và hấn, đây là ô cách âm tuyệt đối.

"Người biết chìa khóa của thành chủ Giả Kim thành?"

Dương tròn mắt: "Chỉ nói đến chìa khóa mà đoán ra ngay, nàng quá thông minh!"

"Đừng nịnh đầm! Nói!"

"Phải, ta có, nhưng không mang theo. Chính Thần Sư Đức Cường đã giao cho ta, đây là kì bảo do ông ta tạo ra."

Để làm tin, Dương lấy ra cán kiếm Đa Tình đưa Thiên Kim xem.

Một người thường nhìn vào bãi cỏ chỉ biết đó là cỏ, nhưng một nông dân lành nghề có thể chỉ ra có bao nhiêu loại cỏ trong đó và kể tên từng loại, thời điểm sinh trưởng, loại nào lợi, loại nào hại, thậm chí mùi vị từng loại. Tương tự như vậy, với kiến thức uyên thâm, Thiên Kim nhìn qua liền biết Đa Tình là một kì bảo bất phàm do Đức Cường chế tạo.

Trả Đa Tình cho Dương, Thiên Kim nói: "Được, không sớm thì muộn người cũng chết! Đề thi do ta ra!"

Nhìn ánh mắt Thiên Kim, Dương biết hấn không thể mặc cả, đành

gật đầu.

"Trước khi ra đề, ta cần nói rõ tiền cược, nếu ta thắng, người phải giao ra chìa khóa Giả Kim thành cho ta, rồi chết!"

Dương gật mình: "Ặc! Giao chìa khóa vẫn chết?"

"Không đồng ý thì chết ngay bây giờ!"

"Éc! Vậy nếu ta thắng?"

Thiên Kim nhếch môi: "Người thắng? Thì mọi chuyện xem như chưa từng xảy ra, ta và người vĩnh viễn không quen không biết!"

"Ta không đồng ý!" Nhìn ánh mắt chất chứa phần hận của Thiên Kim, Dương lắc đầu nói.

"Người không có tư cách đòi hỏi!" Thiên Kim lạnh lùng đáp.

Dương gật đầu: "Ta biết! Ta không đáng được nàng tha thứ nên càng không có quyền đòi hỏi, ta chỉ không đồng ý hai từ vĩnh viễn!"

"Thì khác gì nhau, vẫn là không quen không biết?"

Dương đáp: "Khác, vì ta còn cần tìm đến nàng để sửa chữa lỗi lầm!"

Câu nói và ánh mắt kiên nghị của Dương khiến tim Thiên Kim như giật thót lên, nhưng nàng rất giỏi che giấu cảm xúc, chỉ nhếch môi như thể vừa nghe được câu gì ghê tởm và nói: "Tùy người! Nhưng ta có một thắc mắc, người biết thân phận của ta từ trước hay là sau đêm đó?"

Dương gật đầu: "Ta vừa biết đây thôi, nhưng đừng hiểu lầm, vì nàng

xinh quá nên ta không kèm chế nổi chứ không phải ta bị ba đê đầu a!"

Dương chưa nói hết thì Thiên Kim đã quay đi để che giấu đôi gò má ửng hồng và đôi môi mỉm cười tuyệt sắc...

Chiếc ô cách âm thu lại, Thiên Kim được gã chiến binh đỡ lên vai gã rồi bay lên cao. Giữa không trung, Thiên Kim nhìn vào nơi đám thánh dự đang lấp ló và nói to: "Ta, tháp chủ Thần Kim tháp Lương Thiên Kim, tuyên bố ba ngày sau sẽ tổ chức một cuộc so tài luyện kim giữa ta và Bình Thường của Vô Lực bang. Mời tất cả những ai có khả năng và hứng thú hãy đến Thần Kim tháp dự khán! Đề thi là Luyện Bảo!"

Nói xong, Thiên Kim và đội quân 121 bắt Dương bay đi, đám người ở lại vẫn còn xôn xao trước thông tin nóng hổi.

"Luyện bảo? Lương Thiên Kim luyện bảo công khai? Thật là cơ hội ngàn năm có một! Vừa ngồi trên khán đài ngắm mỹ nhân luyện bảo vật vừa quay tay thì còn gì phê bằng!"

"Mày chỉ biết vậy thôi à, biết Lương Thiên Kim là ai không? Nàng không còn tên tên Hùng Vương bảng nhưng bất cứ ai trên Hùng Vương bảng đều muốn có nàng, bởi nàng được cho là thiên tài giả kim trẻ xuất chúng nhất mọi thời đại, thậm chí vượt qua Thạch Thần Sư Cao Lỗ và được dự đoán sẽ tạo ra Thần Bảo mới trong tương lai không xa! Còn hiện tại, với óc sáng tạo phi thường, nàng đã sáng tạo ra một cấp độ bảo vật mới vượt qua cả Siêu Cấp Thánh Bảo và sánh ngang Siêu Thánh Kì Bảo! Chính là Bán Thần Bảo!"

"Bán Thần Bảo! Chắc chắn nàng sẽ luyện ra thứ này trong cuộc thi và tên đần kia thua chắc! Trừ khi hắn có thể luyện ra Siêu Thánh Kì Bảo để cầm hòa!"

"Hảo huyền! Mà tên kia là ai? Bình Thường? Cái tên này hình như có xem qua trên báo Mương 21?"

"Là hấn đó! Báo có đăng hình hấn, Bình Thường, tội đồ bị truy nã của Vô Lực bang và gia nhập một tổ chức bí ẩn gọi là Hắc Lão!"

"Là Hắc Đạo chứ! Người ta viết mệt lắm nên chịu khó đọc kĩ giùm đi mấy ba..."

"Phải rồi, Hắc Đạo! Mà lúc này có ai nghe hấn và Lương Thiên Kim nói gì dưới tán ô không? Sau đó nàng ta đổi hấn thái độ."

Người khác nhún vai: "Ai biết. Muốn biết thì tìm đến Thiên Địa hội xem ghi chép của Sát Dạ ấy!"

"Sát Dạ? Thằng đó viết láo bỏ mẹ!"

"Suyt! Nói nhỏ thôi kẻo nó nghe được nó cay thì chết mẹ!"

"Sợ đíu..." Tên này vừa nói được hai chữ thì bị một bóng người xuất hiện đưa tay bóp cổ giờ cao và hỏi: "Bình Thường đâu?"

Tên bị bóp cổ sợ hãi: "Hấn bị... Ặc... Lương Thiên Kim... Bắt xuống.. Thần Kim..."

Rắc.

Tiếng xương cổ gãy vang lên, thả cái xác rơi xuống mặt đất, lão già nhìn xuống mặt đất và nói: "Bình Thường, mày trốn đằng trời!"

Lúc này, Bình Thường, chính là Dương, đang bị một chiến binh Bảo Nhân tóm cổ mang xuống lòng đất theo một lối địa đạo chằng chịt.

Hắn thờ dài, đề thi là luyện bảo, xem ra mạng hắn coi như xong, mà dù may mắn thoát nạn thì vẫn còn kẻ thù hùng mạnh khác đang sẵn lòng. Hắn chỉ còn biết chửi mắng Bình Thường, hắn luôn cho rằng nếu Bình Thường, phiên bản mất trí của hắn, mà sáng suốt hơn thì có lẽ lúc này hắn vẫn còn ở Vô Lực bang hưởng thụ khoái lạc cùng mỹ nhân, đâu mang tiếng phản đồ và kết thù kết oán khắp nơi như bây giờ?

Như con cún ngoan ngoãn bị nắm cổ mang đi, Dương thầm ngẫm lại kí ức, bắt đầu từ lúc hắn còn mất trí và đang ở Phật Cảnh...

Lúc này, hắn, chính là Bình Thường, đang nhối một mình giữa vùng đất hoang vu vì lão già có mai rùa khổng lồ đã mang Sùng Hạo và Hoài Bảo cùng một cô nàng xinh đẹp tên Linh Nhi rời đi, cả Kiếm Linh cũng rời khỏi cơ thể hắn và đi cùng Hoài Bảo vì một lời hứa nào đó.

Trước khi đi, Bình Thường nhớ rằng Kiếm Linh có quay lại nhìn hắn bằng ánh mắt khó hiểu rồi nói: "Ta chờ ngày ngươi mạnh mẽ hơn."

Rồi Hoài Bảo đến trước mặt hắn, nhìn hắn như thể vừa nhận ra người quen và mắng: "Tên khốn! Thì ra là ngươi! Đưa Cửu Phẩm Liên Hoa cho ta!"

Lúc đó Bình Thường không hiểu, liền hỏi: "Tại sao?"

Hoài Bảo đáp: "Ta cần thanh tủy để chữa trị cho Linh Nhi!"

Bình Thường đáp: "Thanh tủy? Năng lực này tuy không đòi hỏi cấp bậc cao nhưng chỉ có các đời chủ nhân của Cửu Phẩm Liên Hoa mới dùng được!"

"Vậy thì chữa cho nàng đi!"

"Ai?" Bình Thường tròn mắt.

"Linh Nhi chứ ai? Người mất trí thật à?"

Tất nhiên lúc này Bình Thường chưa biết rằng Hoài Bảo đã nhận ra hẳn là Võ Phi Dương, còn cho rằng tên này thấy mình có hàng ngon nên bắt quàng làm họ, nhưng vẫn thử dùng Thanh tủy để chữa trị cho Linh Nhi.

Nhưng không được, vì tuy không yêu cầu cấp bậc để dùng nhưng uy lực của Thanh tủy lại phụ thuộc vào cấp niệm của chủ nhân.

Vậy nên Hoài Bảo và Linh Nhi rời đi, để lại cho Bình Thường một cuộc hẹn...

Còn Sùng Hạo, mặt lăm lì theo lão già sới đi mà không nói thêm lời nào.

Rồi Bình Thường ngã xuống mê man sau khi chịu đựng quá nhiều thương tích và mệt mỏi...

Chương 239: Con Đường

Ánh bình minh rọi xuyên qua giếng trời xuống hang Sơn Đoòng, chiếu thẳng xuống người một thanh niên đang ngồi xếp bằng trên đỉnh một tháp đá dưới hang.

Cứ ngồi im lặng một thời gian dài, chợt tên thanh niên mở mắt nói: " Sư phụ, cuối cùng người cũng tỉnh."

"Hoài Bảo, người vẫn ổn chứ? Tình hình ra sao rồi?" Vừa tỉnh dậy sau khi hôn mê vì tiêu hao quá mức trong trận chiến với Tà Linh, Tề Thiên Ma Tôn liền lo lắng hỏi.

Hoài Bảo đáp: "Tà Linh đã bị kẻ kia mang đi."

Nghe vậy, Tề Thiên Ma Tôn nói: "Vậy sao, cũng phải, trong tên nhóc đó có một nguồn sức mạnh rất khủng khiếp, các người khó lòng ngăn cản."

"Sư phụ biết gì về hắn sao?"

Tề Thiên Ma Tôn lắc đầu đáp (nhưng động tác của lão bao gồm cái lắc đầu hay thờ dài thì chỉ có Hoài Bảo cảm nhận được): "Không biết, chỉ cảm nhận được tuổi tác của hắn tương đương người."

Nói đoạn, lão già lắc đầu ngao ngán rồi nói tiếp: "Xem ra bị nhốt trong này vài nghìn năm đã khiến ta trở thành ếch ngồi đáy giếng..."

Hoài Bảo hỏi: "Sao thầy lại nghĩ vậy?"

Tề Thiên Ma Tôn đáp: "Tại sao ư? Vì ta không thể nghĩ ra nơi nào trên lãnh thổ Việt Nam hiện nay có đủ điều kiện để đào tạo ra một kẻ như vậy. Dù chỉ thoáng qua, nhưng ta cảm giác được rằng nếu so về năng lực bản thân thì người, kẻ đang đi theo con đường của Lạc Long Quân, cũng không bằng hẳn."

"Phải, trừ khi Hoài Bảo có thể đi đến cuối đường, khi đó ta dám chắc hẳn kẻ tên Đoạn Tuyệt kia không còn là gì so với hẳn..." Một giọng nói hư ảo vang lên, sau đó Kiếm Linh mơ hồ hiện ra đối diện Hoài Bảo.

"Nhưng!" Kiếm Linh nhấn mạnh: "Đi đến cuối đường rồi sao? Người lại như Lạc Long Quân, ngã xuống để bảo vệ đất nước?"

Kiếm Linh lại nói tiếp: "Còn người, Tề Thiên Ma Tôn, người có cho rằng người có khả năng đào tạo ra một kẻ thậm chí còn xuất chúng hơn cả Lạc Long Quân?"

"Cuối đường không có nghĩa là cùng đường!" Hoài Bảo đột ngột đứng dậy, giọng đầy quyết tâm: "Con muốn đến Giao Long tộc lần nữa!"

Hồ Hoàn Kiếm, Sùng Hạo đứng cạnh tháp rùa, mình trần để lộ thân hình lực lưỡng óng ánh dưới nắng sớm bình minh.

Chợt quanh thân Sùng Hạo như lóe lên ánh sáng trắng, rồi ánh sáng hội tụ, dần tạo hình thành một bộ trang phục trắng tinh phủ lên thân Sùng Hạo, bộ trang phục như được thiết kế riêng cho Sùng Hạo, làm tôn lên vẻ ngoài mạnh mẽ ngông cuồng vốn có của hắn.

"Đế Y! Không ngờ con đã lĩnh ngộ Hư Hóa đến mức hình thành Đế Y!" Thần Kim Quy giật mình nói.

"Đế Y? Y phục đặc hữu của mỗi Linh Đế khi lĩnh ngộ Hư Hóa đến mức thượng thừa?" Sùng Hạo nhìn xuống cơ thể, thử vận long hóa và phát hiện ra bộ y phục trắng cũng biến đổi theo dạng long hóa chứ không bị rách đi như y phục bình thường.

"Nhưng!" Sùng Hạo không chút đắc ý mà nhíu mày nói: "Đế Y thì sao? Phi Thăng thì sao? Hóa Thần thì sao? Dù phá được toàn bộ phong ấn và lấy lại thực lực thì sao? Vẫn sẽ bại như đã bại dù dùng đến Thần lực của bản thân?"

Thần Kim Quy thở dài: "Phải, dù phá được toàn bộ phong ấn thì con cũng không phải kẻ mạnh nhất, nhưng đó là con đường của con, con buộc phải đi tiếp và đi xa hơn nếu muốn trở thành kẻ mạnh nhất!"

"Đường con đi?" Sùng Hạo như bừng tỉnh, hấn lập tức ngồi xuống, mắt nhắm lại và bắt đầu nghiền ngẫm. Phải, nghiền ngẫm. Sùng Hạo vốn cực kỳ thông minh, nhưng hấn ít khi nào chịu suy ngẫm về quá trình tu luyện và chỉ mong muốn sớm phá được phong ấn để lấy lại sức mạnh...

Tu luyện có thể ví như đi trên một con đường đầy chông gai cạm bẫy, đi càng xa thì càng mệt mỏi, nhưng càng chịu được mệt mỏi thì càng mạnh...

Riêng Sùng Hạo giống như một kẻ bị đeo gông phải đi lại quãng đường đã từng đi...

"Phải, đã từng đi..." Sùng Hạo lẩm bẩm, đồng thời, quanh thân hấn lại hiện ra những vòng xích đỏ...

Một sợi xích dường như sắp đứt...

Nhưng không đứt, mà dần đổi màu thành trắng.

Đi lại con đường từng đi, vậy thì Sùng Hạo phải biết rõ những gì đang chờ đón, vậy thay vì nhờ phá xích để bỏ qua quãng đường đó, sao hắn không thử đi lại quãng đường theo cách khác?

Một vòng sáng trắng có hoa văn hình rồng hình thành và quay tròn bên dưới Sùng Hạo...

Thần Kim Quy như chết lặng...

Mặt hồ Hoàn Kiếm tĩnh lặng...

Không ai hay, không ai biết, một cấp bậc linh lực hoàn toàn mới đang dần được khai sinh...

Một thanh niên tiến về phía mỏm đá nhô cao giữa rừng núi bạt ngàn hướng về ánh bình minh đỏ rực, trên mặt hắn có nét hoang mang thất thần.

Tiến đến cuối mỏm đá, gã thanh niên dừng lại sau lưng một người mặc áo choàng đen.

"Thư mời đã gửi." Gã thanh niên nói.

"Thế nào?" Người áo choàng đen có vẻ tò mò hỏi dù không hề quay mặt lại.

Gã thanh niên đáp với vẻ mặt khó tin: "Tất cả người nhận được thư đều đồng ý gia nhập."

Kẻ áo choàng đen ngạc nhiên: "Thật sao? Quả nhiên hắn không chém gió!"

Gã thanh niên tò mò: "Hắn là ai cơ?"

Người áo choàng đen đáp: "Hắn là kẻ bảo ta viết ra những lá thư người vừa gửi. Thủ lĩnh của chúng ta."

Gã thanh niên nhăn nhó: "Thủ lĩnh? Thật ra hắn là thần thánh phương nào? Một lá thư liền khiến cho tất cả, bao gồm hai trong Tứ siêu tân tinh nguyện ý rời khỏi thế lực hùng mạnh của bản thân để gia nhập một tổ chức còn con vừa mới khai sinh không danh không tiếng?"

Kẻ áo choàng đen bật cười: "Còn con ư? Người có biết thành viên tiếp theo của chúng ta sẽ là ai không?"

"Ai? Đừng nói là Thế hệ phi thường nhé? "

Kẻ áo choàng đen gật gù: "Tiểu công tử, ta đã hiểu vì sao thủ lĩnh chọn người rồi. Phải, Thế hệ phi thường sẽ là những thành viên kế tiếp!"

Tiểu công tử há hốc mồm: "Thật sao? Thế hệ phi thường cũng có thể tuyển?"

Kẻ áo choàng đen gật đầu: "Hắc Đạo sinh ra để đi những con đường mà người ta cho là ngõ cụt!"

Bình Thường ngồi tựa lưng dưới gốc cây nơi hắn nhặt được Nghịch Thiên kiếm, mắt nhìn trời cao, trong đầu ngập nỗi suy tư nhưng hắn lại cảm giác như trong lòng trống rỗng.

Sau khi ngất đi trong vùng đất Phật Cảnh, Bình Thường tỉnh dậy thì đã thấy bản thân được đưa về Vô Lực bang, bọn Mai Linh, Xuất Trần, Trác Việt và Siêu Phàm bị hôn mê lúc Phật Cảnh đóng lại cũng

được đưa về.

Nhờ có sự dàn xếp từ Hàn Tuyết nên mọi chuyện về Phật Cảnh được giấu kín, bọn Siêu Phàm thì có vẻ không rõ chuyện gì xảy ra còn Bình Thường cũng không bị tra hỏi bất cứ thông tin gì, riêng về Lãnh Sương cũng được Hàn Tuyết an bày nên chỉ có Bình Thường biết rõ sự thật, nhưng dù có bị tra hỏi thì Bình Thường cũng sẽ không tiết lộ, bởi hắn không còn là một Bình Thường thật thà hiền lành hoàn toàn mất trí được Đỗ Đạt đưa vào Vô Lực bang làm một tên đệ tử bình thường, hiện tại, hắn đã phần nào nhớ lại những kí ức cũ dù chỉ mơ mơ hồ hồ.

Tính cách và hướng suy nghĩ trong đầu Bình Thường cũng có những thay đổi khiến Bình Thường lo sợ rằng liệu hắn khi trước có phải là một tên biến thái xấu xa, nhìn người già thì tìm cách lợi dụng, nhìn trẻ em thì tính cách dụ dỗ, nhìn người mạnh thì nghĩ kế nịnh bợ, nhìn người đẹp thì tưởng cảnh giường chiếu.

Không chỉ Bình Thường mà cả Xuất Trần và Mai Linh cũng thay đổi. Xuất Trần bắt đầu thường xuyên, tình cờ một cách cố ý, gặp gỡ Bình Thường và hỏi han một cách ân cần thân thiết. Ngược lại, Bình Thường nhận thấy giữa hắn và Mai Linh như bị ai đó dựng nên một bức tường, tuy nàng có quan tâm về thương thế của hắn nhưng hắn thấy rõ ánh mắt nàng nhìn hắn không còn sự tự nhiên trước kia, mà như có thêm phần âu lo hay sợ hãi.

Bình Thường thích Mai Linh, thậm chí là yêu nàng kể từ khi cả hai cùng gặp nạn đồng sinh cộng tử ở Băng Sơn Tuyết Lâm, hắn không chịu được cái cảm giác khoảng cách vốn đang gần lại với nàng lại bị kéo dài mà bản thân không thể ngăn cản, vậy nên hắn sẽ ngăn cản. Sau khi được sự tư vấn nhiệt tình tận tâm như chào mời đa cấp từ gã dị sư, mà Bình Thường đã đoán ra gã chính là bản thân hắn sau khi dùng Nghịch Thiên kiếm, Bình Thường quyết tâm hôm nay sẽ tìm

gặp Mai Linh, hỏi nàng nguyên nhân gây ra khoảng cách và giải quyết điều đó bằng mọi giá...

Đứng dậy, Bình Thường hít sâu một hơi lấy can đảm rồi tiến về nơi ở của Mai Linh.

Nhưng không có Mai Linh trong phòng.

"Tìm bé Linh hả? Mẹ con nó sáng sớm đã đi dã ngoại rồi!"

Bình Thường nhìn ra và thấy người nói là lão Thanh cha Mai Linh. Lão lấy ra một phong thư đưa cho Bình Thường và nói: "Con bé để lại lá thư nhờ ta đưa cho cậu. Quái, chỉ là đi chơi thôi mà, có phải sinh ly tử biệt đâu mà thư với từ!"

Bình Thường ngạc nhiên nhận lấy lá thư, cúi đầu chào từ biệt lão Thanh rồi tìm chỗ vắng xé bao thư ra đọc.

Bên trong chỉ có mảnh giấy trắng, là loại giấy được chế tạo để chỉ có người nhận mới đọc được. Khi Bình Thường chạm vào, chữ bắt đầu hiện ra.

Nét chữ như gà bới lại đầy lỗi chính tả khiến Bình Thường căng mắt ra đọc: "Muốn thấy mẹ con Phương Trang còn sống thì đến cây đa cổ thụ trong khu rừng dưới chân núi tìm ta! Không được báo công an hoặc bất kì ai khác."

Khi Bình Thường vừa đọc xong, một tên đệ tử gấp gáp chạy ngang hỏi: "Bình Thường, có thấy trưởng lão Ngô Pháp đâu không? Lão diên ấy xổng chuồng chạy đâu mất từ đêm qua rồi mà sáng nay mới có người biết!"

"Ngô Pháp?" Bình Thường giật mình, nhìn lại nét chữ xấu xí trong

thư rồi thăm giật mình: "Không lẽ là lão?"

Chương 240: Linh Nhãn

Chap này ngắn để chap sau dài nên các bác khỏi thắc mắc nhé, chờ chap sau đọc luôn một lần cũng được mà.

Linh Nhãn

Đêm trước khi Bình Thường nhận được bức thư...

Mai Linh ngồi dưới trời sao, đôi mắt xinh long lanh khiến lệ buồn như sương mai trượt dài qua làn da ngà ngọc, môi hồng khẽ mím nhưng bất thành khi cố ngăn một tiếng nấc nghẹn ngào.

"Con gái, có chuyện buồn gì nói mẹ nghe nào." Phương Trang tiến đến ngồi xuống bên cạnh Mai Linh, hai mẹ con xinh đẹp ngồi cạnh nhau như hai vầng mỹ nguyệt khiến mọi ánh sao trên trời cao phải lu mờ.

Mai Linh nói trong tiếng nấc: "Mẹ... Nếu một ngày nào đó, con... Con rời xa mẹ vĩnh viễn thì mẹ đau lòng lắm không?"

Phương Trang cười hiền từ đáp: "Tất nhiên, nhưng đau lòng cũng có nhiều dạng, có thể là đau lòng trong hạnh phúc, cũng có thể là đau lòng trong xót xa, vậy con muốn nói đến loại nào?"

Mai Linh hỏi: "Thế nào là đau trong hạnh phúc, thế nào là đau trong xót xa?"

Phương Trang trả lời: "Nếu con vĩnh viễn rời xa mẹ và có được hạnh phúc lớn hơn, mẹ sẽ đau trong hạnh phúc. Còn nếu con vĩnh viễn xa

mẹ trong đau khổ, vậy mẹ sẽ đau trong xót xa..."

Nghe đến đây, Mai Linh ôm chầm lấy mẹ khóc nức nở, bao nhiêu đau buồn tuôn ra dưới dạng lệ nơi khóe mắt: "Con yêu mẹ rất nhiều, nhưng con cũng yêu hấn rất nhiều, con có lỗi với hấn nên con sẵn sàng làm đúng như hấn muốn để hấn mãn nguyện dù biết bản thân sẽ đau khổ hơn cả chết, nhưng nếu con làm vậy thì cha mẹ sẽ đau lòng, vậy con phải làm sao đây?"

Phương Trang vuốt ve mái tóc đen tuyền của con gái và nói: "Mẹ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng dường như con đã quá tự ti rồi... Con gái mẹ dù sao cũng là cháu ngoại duy nhất của tộc trưởng Linh Miêu tộc, nếu con muốn thì có thể lập tức thừa kế ngôi vị từ bà ngoại và toàn bộ tộc nhân của chủng tộc hùng mạnh gần bằng Tứ Linh tộc sẽ sẵn sàng quỳ trước con. Tên nào đó dám phụ bạc con thì con cứ phát động cả tộc đi truy sát hấn."

Mai Linh lắc đầu: "Nhưng con không muốn hấn chết, dù hấn muốn con chết con cũng chấp nhận."

"Vì sao?"

"Vì con yêu hấn!"

Phương Trang mỉm cười: "Phải, vì con yêu hấn. Vậy sao không đáp trả bằng cách khiến hấn yêu con? Con tự ti ư? Về tài năng? Về nhan sắc? Con đừng quên thiên phú chủng tộc của chúng ta là Linh Nhãn. Chỉ cần khai mở Linh Nhãn, nhan sắc lẫn tài năng tiềm ẩn của con đều bộc lộ, khi đó con sẽ thua bất kì cô gái nào trong cùng lứa tuổi sao? Khi đó, chỉ cần con kiên trì theo đuổi, nếu hấn không yêu con thì ta khẳng định hấn chỉ yêu đàn ông!"

"Nhưng..." Mai Linh đắn đo.

"Con sợ sẽ giống như mẹ, không thể khai mở được Linh Nhãn sao? Ngốc à, trường hợp của mẹ chỉ là trường hợp hy hữu, làm gì có chuyện cả mẹ lẫn con đều không thể khai mở Linh Nhãn? Nếu con lo lắng, chúng ta có thể làm nghi thức ngay trong đêm nay để khai mở linh nhãn."

"Có thể sao? Không phải chỉ có tộc trưởng mới biết nghi thức..."

Phương Trang véo má Mai Linh và đáp: "Công chúa của tôi ơi... Cô đừng quên trước khi làm mẹ của nàng thì tôi là công chúa duy nhất của Linh Miêu tộc!"

*Xin lỗi vì đã chen ngang nhưng viết đến đây cay quá nên em phải chửi: Đĩ mẹ thằng chó Dương, chịch toàn công chúa với nữ thần, tao cho mày ăn hành tới chết.

Mai Linh mỉm cười, phải, người mẹ xinh đẹp của nàng là công chúa của Linh Miêu tộc, từng được đào tạo để có thể kế thừa ngôi vị tộc trưởng. Nhưng vì một linh cảm của bà ngoại Mai Linh, tức tộc trưởng Miêu Linh tộc hiện tại, nên Phương Trang đã hy sinh hạnh phúc bản thân để cưới lão Thanh, một gã đàn ông tầm thường thậm chí còn chẳng biết thân phận thật sự vô cùng cao quý của vợ mình.

Thấy con gái đã bình tâm lại, Phương Trang xoa đầu nàng và nói: "Vậy giờ công chúa của ta có thể kể ngọn nguồn sự việc chưa nào?"

Mai Linh ngập ngừng, không biết có nên kể lại những gì bản thân nàng, nghe và thấy, trong Phật Cảnh giữa Bình Thường và Xuất Trần cho mẹ nghe không, thì chợt có tiếng lằm bằm quái dị lam đến...

"Chịch... Xoạc... Phịch... đ-t..."

Mẹ con Mai Linh giật mình nhìn ra và phát hiện kẻ đến là Ngô Pháp, lão đang nhìn mẹ con nàng bằng ánh mắt hổ đói, tay thì cho vào quần sục lia lịa.

Với kinh nghiệm từng bị Ngô Pháp bắt cóc, Phương Trang lập tức định kêu cứu nhưng Ngô Pháp đã lập tức lao đến bắt lấy Mai Linh, tay lão hóa màu đồng bóp cổ ngăn nàng hét lên và đe dọa: "Im... Không là tao... chịch nó... gãy cổ à!"

Giữa đêm khuya vắng, biết muốn gọi người đến cứu thì cũng không kịp cứu Mai Linh, Phương Trang đành hóa Linh Miêu liều mạng xông vào tấn công Ngô Pháp. Nhưng vô ích, lão ta đã có lại sức mạnh và Phương Trang bị một đòn đánh ngất, sau đó Mai Linh cũng bị đánh ngất.

Đắc thủ, Ngô Pháp kéo Mai Linh cùng Phương Trang vào phòng Mai Linh rồi đặt Mai Linh nằm giữa phòng, lão cắn tay vẽ lên trán nàng một dấu ấn và niệm một câu thần chú rất dài, trong lòng thầm phẫn khích vì sắp báo được thù.

Phải, báo thù Bình Thường, kẻ đã hót tay trên miếng mồi thơm Phương Trang của lão và đánh lão thành điên loạn. Nhưng may mắn cho lão là Bình Thường không báo lại sự việc, nhờ vậy mà bang chủ và các trưởng lão tìm cách chữa trị cho lão để tìm ra kẻ thủ ác thật sự, chứ không cho rằng lão tẩu hỏa phát điên như tin tức lan truyền.

Nhờ vậy mà Ngô Pháp nhanh chóng hồi phục, dù chưa đến mức khỏi hẳn nhưng cũng đủ để lão có chút nhận thức và bắt đầu sắp xếp tìm thời cơ báo thù. Biết tin đồn Bình Thường thích Mai Linh nên Ngô Pháp nhắm bắt Mai Linh, nào ngờ Phương Trang cũng có mặt nên bắt luôn hai mẹ con.

Khi câu thần chú dài như niệm kinh kết thúc thì trời đã gần sáng, mắt

Mai Linh mở ra nhưng vô hồn, còn Ngô Pháp thì gương mặt xám xịt, để hoàn thành câu thần chú có thể khống chế ý niệm của Mai Linh, lão đã phải tiêu hao gần như toàn bộ niệm mà bản thân mới khôi phục, và thời gian khống chế chỉ khoảng nửa ngày.

Sau đó, Ngô Pháp viết thư cho Bình Thường nhưng không dám khống chế Mai Linh đi giao tận tay hắn mà bảo Mai Linh giao thư cho lão Thanh ngờ ngạc nhiên lão đưa cho Bình Thường, bảo với lão là hai mẹ con nàng muốn ra ngoài...

Chương 241: Bãng Hoạì Dâm Hươg

Bình Thường tìm đến cây đa cổ thụ trong khu rừng dưới chân núi, đây là một cây đa khổng lồ với rễ nhánh chi chít tạo thành những bức tường dày đặc vây quanh gốc cây như mê cung.

"Đến rồi sao? Vào đây... Nhưng trước khi vào hãy nghe cho kĩ: Con bé Mai Linh đã bị tao niệm chú kiểm soát, chỉ cần một ý nghĩ của tao cũng có thể khiến nó tự sát trước khi mày có ý định ra tay!" Nhận thấy Bình Thường đã đến, Ngộ Pháp từ bên trong gọi ra. Miệng thì nói giọng hung tợn nhưng trong lòng lão không khỏi lo lắng, chuyện Bình Thường thích Mai Linh chỉ là tin đồn lão nghe được, hơn nữa lão cũng không chắc rằng Bình Thường có chấp nhận chịu nguy hiểm vì Mai Linh hay không, nhưng đây là âm mưu duy nhất mà đầu óc nửa điên nửa tỉnh của lão có thể nghĩ ra, mục đích cuối cùng vẫn là báo thù Bình Thường, cho hắn nếm trải cảm giác khi người mình yêu thích quan hệ với người khác ngay trước mắt mình như hắn từng làm với lão...

Bình Thường tiến vào trong, nơi gốc cây đã bị khoét rỗng thành hình một gian phòng nhỏ với nhiều lỗ hổng tạo thành cửa sổ tự nhiên, ánh sáng xuyên qua kẽ lá chiếu xuống tạo cho gian phòng độ sáng nhạt mờ ảo.

Phương Trang đang nằm mê man trên một tấm thảm lông thú giữa phòng. Mai Linh ngồi bên cạnh mẹ, mắt mở nhưng vô hồn, tay nàng cầm một con dao nhọn, mũi dao chỉ thẳng vào ngực trái như thể nàng sẵn sàng đâm vào tim mình ngay lập tức.

Lão Ngô Pháp ngồi trong góc phòng, đang đâm nát một bó lá khô cùng vài quả khô trông như nho khô. Đâm xong, lão đốt cháy thứ hỗn hợp cho tỏa khói rồi hít một hơi với vẻ mặt phê pha và lầm bầm: "Cuối cùng cũng xong... Hà hà... Với Băng Hoại đâm hương này thì dù Nữ Thần cũng sẽ thành con đỉm dưới chân ta..."

Khói tỏa ra khắp phòng, lan vào mũi Phương Trang và Mai Linh...

Lúc này thì Bình Thường tiến đến.

Ngô Pháp chỉ vào Mai Linh và cười vang khoái trá: "Mày thấy gì không? Chỉ cần tao ra lệnh thì con bé lập tức chết, mày ngăn kịp sao?"

Bình Thường nhìn Mai Linh và Phương Trang, nhanh chóng xác định vấn đề rồi hỏi Ngô Pháp: "Ông muốn gì?"

Ngô Pháp cười điên loạn: "Ha ha... Tao muốn báo thù! Nếu mày muốn con bé sống thì đặt thanh kiếm màu đen lên nỏ rồi bắn đi ngay!" Vừa nói, Ngô Pháp vừa chỉ tay vào một chiếc nỏ lớn đã giương sẵn gần Bình Thường. Lão biết sự lợi hại của thanh kiếm nên nghĩ ra cách bắt Bình Thường bắn thanh kiếm đi thật xa để phòng ngừa.

Nhìn vẻ mặt điên điên loạn loạn của Ngô Pháp, Bình Thường biết lão có thể giết Mai Linh chứ không chỉ đe dọa, đành cắn răng đặt Nghịch Thiên kiếm lên nỏ rồi bắn đi theo đường bay mà Ngô Pháp đã dọn sẵn.

Nhìn thanh kiếm bay mất hút, Ngô Pháp gật gù, tay lấy ra một viên thuốc ném cho Bình Thường và nói: "Tốt, nhưng chưa đủ! Uống viên thuốc này ngay!"

Viên thuốc là Loạn Tâm đan, một loại bảo đan có thể khiến tâm trí người uống hỗn loạn đến mức không thể dùng niệm.

Biết viên thuốc không phải kẹo ngọt, Bình Thường nói: "Thả Mai Linh và Phương Trang trước..."

"Mày không có quyền ra điều kiện! Cùng lắm thì mày giết tao nhưng con bé sẽ chết! Nếu mày không quan tâm nó sống hay chết thì cứ ra tay!" Ngộ Pháp trợn mắt gầm lên.

"Nhanh! Tao đếm đến ba không uống thì nó chết!"

Với kẻ điên thì khó mà dùng kế, Bình Thường đành nuốt viên thuốc vào.

Nhìn Bình Thường nuốt viên thuốc xuống cổ, Ngộ Pháp cười điên dại: "Ngoan, ngoan lắm! Khà khà... Cho mày biết, dù gì đó cũng là bảo đan cấp Thánh, không nhờ tao thì cả đời mày cũng chưa chắc được ăn một viên cùng cấp."

Cười xong, lão chấp tay niệm chú khiến Bình Thường đau đớn ôm đầu ngã xuống rồi bị lão xông đến dùng xích trói chặt tay chân.

"Khà khà... Nghe đồn mày thích Mai Linh lắm hả? Ngồi đây mà xem hai mẹ con nó dâm tới mức nào khi bị tao chơi! Khà khà khà..."

Trói chặt Bình Thường vào một góc, Ngộ Pháp tiến lại ngắm Phương Trang đang hôn mê và nói: "Con điếm, chờ xem ta trừng phạt nàng thế nào!"

Nói đoạn, lão nhìn sang Mai Linh và liếm môi nói: "Nhưng của quý của ta lâu ngày chưa dùng nên hơi bẩn, ta phải rửa sạch của quý bằng dâm thủy của con gái nàng trước đã... Khà khà..."

Cười dâm dê, Ngô Pháp kề mũi hít làn hương thơm ngát trên da Mai Linh, sau đó ngửi dần lên cổ rồi tìm đến môi nàng...

Làn môi khô khốc thâm đen của Ngô Pháp tìm đến làn môi hồng tuyệt mỹ của Mai Linh, nhưng khi chưa kịp chạm vào thì phập một tiếng...

Môi Ngô Pháp mím chặt, đầu lão ngửa ra sau, mắt trợn trừng. Lão đưa tay sờ xuống giữa hai chân, nơi phát ra âm thanh...

Lạnh buốt và ẩm ướt, Ngô Pháp hoang mang nhìn xuống. Con dao mà trước đó Mai Linh dùng để kề ngực nàng giờ đang cắm sâu vào giữa hai chân Ngô Pháp, không chỉ cắm sâu, mà còn chẻ đôi khúc thịt đang giương của lão, hai quả trứng theo đường ống quần rơi xuống... (Phải tả vầy mới có cảm giác thốn)

Rồi Ngô Pháp quỳ xuống, răng cắn chặt môi không thể kêu la dù cơn đau đang điên cuồng xâm chiếm hệ thần kinh.

Mắt trợn trừng khó tin nhìn Mai Linh, Ngô Pháp giờ mới biết hóa ra Mai Linh đã thoát khỏi khống chế ý niệm của lão.

Tại sao ư? Ngô Pháp không theo dõi truyện 12 Nữ Thần trên truyện yy chấm cơm nên đâu biết rằng Bình Thường đã lợi hại hơn so với lần đ-ng độ trước với lão, và dù ném Nghịch Thiên kiếm đi thì hắn vẫn còn một bảo vật cấp Thần khác, Cửu Phẩm Liên Hoa.

Trước khi uống Loạn Tâm đan, hắn đã lén dùng Thanh Tủy để trừ bỏ tà chú trên Mai Linh và giúp nàng hồi tỉnh. Mai Linh lanh trí liền giả vờ còn bị khống chế để Ngô Pháp không cảnh giác và ra tay.

Để Ngô Pháp quỳ gục một chỗ, Mai Linh chạy sang tháo xích cho Bình Thường.

Nhưng Bình Thường giật mình quát lên: "Mai Linh! ĐỪNG!"

Mai Linh quá nhân từ và ngây thơ khi nghĩ một vết đâm có thể khiến gã điên Ngô Pháp gục ngã, và khi nàng đi, Ngô Pháp điên cuồng gượng dậy dùng con dao rướm máu muốn đâm vào lưng nàng...

Nhưng lão chợt khựng lại, vì có một bàn tay đầy vuốt nhọn chụp thẳng vào đầu, móng vuốt cắm sâu vào não khiến lão trợn mắt đau đớn tột cùng, và chết.

Ném xác Ngô Pháp ra khỏi gian phòng, kẻ vừa ra tay thu bàn tay đầy máu tươi vào lớp áo choàng phủ kín cơ thể, nhìn Mai Linh, Phương Trang và Bình Thường bằng ánh mắt u ám ẩn dưới lớp mũ trùm đầu kín mít rồi lên tiếng, giọng khàn đặc như giọng một bà lão già nua: "Hôm nay thật may mắn, hai mỹ nhân và một thanh niên trẻ, xem ra không cần cực khổ tìm hái thuốc suốt năm rồi! Để xem, một con bé xinh đẹp trẻ trung dùng làm món ăn tẩm bổ, con bé trưởng thành quyến rũ hơn thì dùng làm thuốc dưỡng da, còn thằng nhóc này... Ài... Trông không có gì hấp dẫn, thôi thì cho nó làm bồ nhí để đổi khẩu vị, lúc nào chán lại đem nấu làm thức ăn cho lũ chồng cứng của mình."

Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, không khó để Mai Linh và Bình Thường nhận ra kẻ trước mặt còn nguy hiểm hơn cả Ngô Pháp.

Mai Linh lo sợ lùi về phía Bình Thường, còn Bình Thường tìm cách thương lượng: "Thưa... Thưa bà..."

"Gì? Gọi ta là tiểu thư!"

"Ặc! Vâng, thưa tiểu thư xinh đẹp..."

"Làm sao người biết ta xinh đẹp?"

Bình Thường đáp: "Vì mỗi người đẹp đều tỏa ra hương thơm, mũi ta rất thính nên có thể ngửi ra mùi thơm quyến rũ từ nàng..."

Nghe thế, Mai Linh tròn mắt nhìn Bình Thường, đây là Bình Thường hiền lành mà nàng biết sao? Hay là...

Phải, hẳn là Bình Thường, nhưng là Bình Thường hồi phục trí nhớ sau khi đã kích hoạt Nghịch Thiên kiếm trước khi đến đây.

Kẻ kia khịt mũi: "Nịnh hót, nhưng ta thích! Vậy nên ta sẽ cho chàng một cơ hội để được làm chồng ta thay vì chỉ là bồ nhí..."

Dương cười khố, miệng vừa nói vừa nuốt chất nôn chực trào nơi cổ họng: "Thật là vinh hạnh a! Ta sẽ khiến nàng hạnh phúc suốt đời, miễn là nàng tha cho hai cô gái này."

"Tha sao? Ưm... Cũng được... nhưng thiếp chỉ tha một trong hai người, người còn lại sẽ là vật tế cho lễ thành hôn của chúng ta..."

"Ta sẽ ở lại!"

Mai Linh lập tức nói, nhưng một tiếng bạt tay chát chúa vang lên, là kẻ khoác áo trùm tát thẳng vào mặt Mai Linh: "Ai cho mày lên tiếng? Ở đây chỉ có ta đẹp ta mới có quyền nói!"

"Người dám đánh nàng!" Thấy Mai Linh chịu thương tổn, Dương tức giận gầm gừ.

"Thì sao? Chàng thích nó hơn thiếp?"

Dương đáp: "Không! Ta yêu cô ấy!"

Mai Linh ngạc nhiên trước lời khẳng định đầy chắc chắn từ Dương, nhưng nàng không quên những gì hắn nói với Xuất Trần, nên nàng hoang mang thầm nghĩ không lẽ hắn ghét nàng đến mức trong dầu sôi lửa bỏng vẫn muốn lừa gạt nàng? Hay những gì nàng nghe hắn nói với Xuất Trần chỉ là ảo, giống như khung cảnh nơi đó, cũng chỉ là ảo?

Kẻ áo trùm thì giơ tay lên trán ra vẻ khổ sở: "Ôi... Chồng sắp cưới của ta nói yêu cô gái khác trước mặt ta... Đau lòng chết mất! Phải đánh ghen thôi!"

Nói xong, ả chụp cổ Mai Linh giơ lên cao và nói khi Dương định hành động: "Muốn nó chết ngay thì cứ thử động đây!"

Để chắc ăn, ả dùng tay còn lại tạo ra một phong ấn màu đen chường lên ngực Mai Linh, phong ấn linh lực của nàng, sau đó lại phong ấn linh lực của Phương Trang lẫn Dương.

Người tính không bằng trời tính, Dương lên kế hoạch đối phó Ngô Pháp nhưng không ngờ nơi này xuất hiện kẻ còn nguy hiểm hơn, giờ thì không dùng được linh lực lẫn niệm lực, mà Nghịch Thiên kiếm bị bắn đi quá xa nên cũng không thể dùng được hắc niệm...

"Chết tiệt!" Dương tức giận tự mắng bản thân vì bất lực.

"Chàng chửi ai?" Kẻ kia nói, tay siết chặt cổ Mai Linh hơn và tay còn lại tát mạnh vào gò má bên kia của nàng.

"Khốn nạn! Không được đánh nàng..."

Chát!

"Đừng!"

"Càng nói ta càng đánh!"

Mỗi cái tát đều hằn lên vết đỏ trên mặt Mai Linh khiến tim Dương đau nhói, nhưng nàng vẫn cắn răng chịu đựng và nói: "Người muốn làm gì ta cũng được, nhưng hãy thả chàng ấy và mẹ ta ra..."

"Ồ, hóa ra là hai mẹ con sao? Vậy thì càng phải giữ lại!" Kẻ áo trùm cười khoái trá nói, sau đó buông Mai Linh ra, tiến về phía Dương...

"Thế nào? Ta đánh người chàng yêu khiến chàng hận ta sao?" Ả tiến mặt đến gần mặt Dương và nói, sau đó môi ả dần tiến sát môi Dương, thì thầm: "Ta ghen đó! Không hiểu sao cơn ghen khiến ta thật kích thích, hay là chúng ta..."

Rồi ả kéo mũ trùm xuống khi môi ả sắp chạm môi Dương, một gương mặt già nua kinh tởm lộ ra khiến cơn buồn nôn chực trào trong cổ họng Dương, khi thấy ả dùng linh thuật hệ bóng tối, Dương còn hy vọng ả là Dạ Vũ muốn trêu đùa mình, nhưng giờ có lẽ là không phải... Hoặc nếu là Dạ Vũ thì nàng đùa dai quá rồi, hơn nữa nếu là Dạ Vũ có lẽ sẽ không mạnh tay với Mai Linh như thế...

Nhưng khi môi còn chưa chạm môi, ả đột nhiên đứng lên, mắt nhìn về một hướng và mắng: "Chết tiệt! Kẻ nào đến phá đám chuyện vui của ta?"

Nói xong, ả dựng nên một kết giới quanh gian phòng rồi lướt đi.

Trong phòng, Dương nhìn Mai Linh, thương xót nói: "Ta xin lỗi... Ta vô dụng khiến nàng chịu tủ nhục..."

Trong khoảng khắc này, Dương hiểu rằng mọi nỗ lực của bản thân từ

trước đến nay chỉ là nữa vời, nếu có Google thì chuyện hôm nay sẽ khác, nhưng không có Google thì hẳn vẫn không là gì cả...

Hoặc chưa là gì cả...

Nhìn nét mặt ngập tràn tình cảm của Dương, Mai Linh bật khóc và lao đến ôm chặt lấy hắn: "Là tại ta làm liên lụy chàng, là tại ta..."

Rồi Mai Linh tháo xích cho Dương. Nhìn bóng hình xinh đẹp trong lòng, tim Dương dâng lên niềm yêu thương vô tận...

Xích được tháo, hắn ôm chặt lấy nàng...

"Mặc kệ sống chết... Được yêu nàng, là hạnh phúc của đời ta..."

Ném chặt vòng lòng Dương, Mai Linh mẫn nguyện trong nước mắt...

"Dù biết chàng giả dối... Nhưng thiếp nguyện lấy sự giả dối đó làm hạnh phúc của đời mình..."

"Ta nói thật mà..."

Mai Linh lắc đầu: "Thiếp đã nghe và thấy hết những gì chàng nói với Xuất Trần..."

"Nói gì cơ?" Dương tròn mắt, hơi thở hắn có phần nhanh hơn, một phần vì Mai Linh quá xinh đẹp và mềm mại, một phần vì Băng Hoại dâm hương đã ngấm vào cơ thể mà hắn không hề hay biết...

"Thì... Thì chàng nói... Nói ghét thiếp... Muốn khiến thiếp đau khổ và hối hận vì đã... Xem thường chàng..." Mai Linh vừa nói vừa vùi mình vào Dương, hai cơ thể cọ xát nhau khiến hơi thở nàng cũng nặng dần, đôi gò má ửng hồng mơ mộng...

"Hồi nào?" Tay Dương vô thức tìm lấy làn eo mềm mại của Mai Linh, khúc thịt cứng giương lên chạm vào đùi nàng...

"Lúc... Lúc chúng ta lạc trong bí cảnh, chàng... chàng đã nói với Xuất Trần... Lúc hai người đang..." Tay Mai Linh cũng vô thức chạm đến và vuốt ve khúc thịt đang ngự trị nơi đùi nàng, mặt nàng ngược lên gần mặt Dương hơn, hơi thở thơm ngát của nàng hòa vào hơi thở nóng cháy từ hần rồi lại lan vào mũi cả hai...

"Đang làm gì cơ?" Dương hỏi, tay hắn đã xâm lấn đến hông Mai Linh, tay còn lại chen vào cổ áo và tóm lấy gò ngực tròn mềm mại của nàng...

"Làm... Làm... Như vậy nè..." Mai Linh ấp úng xấu hổ...

Môi hồng chạm môi...

Rực cháy...

Dương nhắm mắt đón nhận hương thơm vị ngọt từ làn môi tuyệt trần, tay dang ra ôm lấy cơ thể mỹ miều quyến rũ, hông ưỡn lên cho bàn tay trắng nõn kéo quần mình ra và khúc thịt nóng hổi bị nuốt trọn bởi một đôi dâm môi kiều diễm...

Máu đào hòa nước ngọc chảy xuống...

Khô hòa vào ẩm ướt...

Cứng tan vào mềm mại...

Tiếng thở dồn dập hòa vào tiếng rên dịu dàng...

Như vốn dành cho nhau...

Kết nối hoàn hảo...

Tận hưởng cảm giác dương vật mình được âm đạo trinh nguyên ẩm ướt của Mai Linh nuốt trọn, Dương tạm dừng hôn môi nàng để hỏi: "Làm như vậy? Với Xuất Trần? Hồi nào?"

Mai Linh xong môi đáp: "Đến lúc này mà chàng vẫn muốn giấu sao? Thiếp yêu chàng và thiếp chấp nhận chịu trừng phạt..."

Tay Dương một thì xuýt xoa bờ mông mềm của Mai Linh, một thì mạn mê bầu ngực tròn của nàng: "Trừng phạt nàng? Tại sao ta phải làm vậy?"

Mai Linh ôm cổ Dương, cho hắn thỏa thích sờ soạn cơ thể mình, còn nàng thì ưỡn mông cho cái dương vật to cứng của hắn từ từ dịch chuyển trong âm đạo nàng: "Vì... Vì thiếp đã từng xem thường chàng lúc gặp nhau trên đại lộ Vô Tận..."

Dương nhích hông đưa dương vật lùi ra rồi lại từ từ tiến sâu trong âm đạo Mai Linh khiến nàng rên khe khẽ, vừa làm vừa nói: "A! Chỉ có những thằng tính đàn bà mới để bụng chuyện đấy! Nàng quên những gì ta từng nói trong hang nhện sao?"

Mai Linh ưỡn người hứng chịu từng cơn thống sướng khi dương vật của Dương cứ nhẹ nhàng xông pha trong âm đạo nàng, môi hồng cong lên theo từng tiếng rên khe khẽ: "Ừ... Thiếp nhớ... A... Nhưng... Thiếp đã thấy tận mắt và nghe tận tai... Chàng nói với Xuất Trần..."

"Làm gì có! A ta hiểu rồi! Do thằng Tà Linh! Cái thằng áo đen ấy, nó có thể thay đổi hình dạng, chính nó bày ra để bẫy nàng!"

Mai Linh ngẫm lại với gương mặt đê mê khoái cảm, nghi vấn trong lòng dần tan biến...

Nỗi lòng được xoa dịu, Mai Linh chợt nhận ra những cảm giác mà nàng chịu đựng trong những ngày qua cũng chẳng phải đau buồn, vì nàng vốn đã chấp nhận, mà là một cảm giác...

"Hóa ra là do nàng ghen sao?" Dương hỏi.

Bị nói trúng tim đen, Mai Linh với gương mặt đỏ bừng xấu hổ bấu đùi Dương để ngăn hẳn đẩy dương vật vào âm đạo mình, sau đó nàng đứng dậy, chẳng nói chẳng rằng bước lại ngồi bên cạnh Phương Trang.

Dương chưng hửng tiến đến và hỏi: "Thật sự là nàng ghen sao? Ta và Xuất Trần chưa có chuyện gì thật mà!"

Mặt đỏ bừng vì xấu hổ, Mai Linh trong lòng thì muốn đáp: "Có quý mới tin chàng!" Nhưng ngoài miệng thì chối: "Không có... Chỉ là... Có mẹ ở đây nên thiếp sợ mẹ tỉnh dậy thấy..."

Dương trợn mắt nhìn Mai Linh, đôi ngực tròn vẫn phơi bày khỏi áo, bên dưới thì trần trụi lộ rõ một vệt nước hồng long lanh trên đùi: "Rõ ràng là nàng ghen mà!"

"Không có!" Mai Linh lắc đầu nguầy nguậy.

"Có mà!"

Dương nhin hết nổi, sẵn đến định đè Mai Linh xuống nhưng nàng chộp được chiếc gối trên thảm lông đem đánh hẳn túi bụi: "Người ta nói không có là không có mà!"

Nhưng sức sát thương của chiếc gối không đủ để ngăn Dương, mặc kệ những cú đập, hấn đè Mai Linh xuống ngay bên cạnh Phương Trang và bắt lấy môi nàng để hôn ngẫu nhiên, dương vật đang đói khát cũng hùng hổ chen chúc xuyên qua cặp đùi trắng nõn của Mai Linh rồi xông qua cửa mình nàng và đẩy đưa điên cuồng.

"Uhm... Um... Úm!" Mai Linh vẫn cố gắng tìm cách đập gối lên ngực Dương dù dương vật của hắn đang cắm sâu trong âm đảo nàng còn lưỡi nàng thì đang bị lưỡi hắn cuộn lấy.

Nhưng cuối cùng, Dương giật chiếc gối khỏi tay nàng và ném đi.

Nhìn chiếc gối bay xa tầm tay, Mai Linh bĩu môi: "Trả gối cho thiếp... A... A!"

Cố ra vẻ tiếc chiếc gối nhưng gương mặt mê man, tiếng rên sướt khoái và cặp chân đang quắp chặt hông Dương đã phản bội Mai Linh.

Tất nhiên Dương hiểu rõ rằng Mai Linh đang mê mết trong khoái cảm tột cùng, nhưng hắn vẫn dừng lại, đột ngột: "Đó, nàng tự đi lấy gối của nàng đi!"

Khoái cảm đang dâng trào lại bị cắt ngang, nhưng Mai Linh xấu hổ không dám bảo Dương tiếp tục nên đành lật người thoát khỏi vòng tay Dương, định đứng lên để đi lấy gối.

Nhưng khi lật người, Mai Linh trong tư thế nằm sấp lập tức bị Dương đè lên và cắm dương vật ướt đẫm của hắn vào cửa mình nàng lần nữa và đâm càng dữ dội hơn.

"A! Đáng.. ghét... Chàng lừa thiếp! A! A! A..."

Tiếng rên nhỏ dần, Mai Linh ngược cổ lên để liếc Dương bằng ánh mắt hờn dỗi nhưng cực kỳ đáng yêu, để rồi mắt nàng khép lại, môi thơm ngọt ngào hé ra đón lấy làn môi người tình...

Những cú đẩy dồn dập...

Đôi bờ mông trắng hồng ướt đẫm vì dâm thủy phun ra theo từng nhịp, từng nhịp...

Hai chiếc lưỡi cuộn nhau giữa hai đôi môi ướt đẫm mật thơm...

Rồi có tiếng thì thầm âu yếm giữa tiếng da thịt dồn dập: "Mai Linh, ta yêu nàng, ta thật sự yêu nàng!"

Gương mặt xinh đẹp rạng ngời niềm hạnh phúc của nàng hôn lần nữa vào môi hắn rồi thì thầm đáp lại: "Thiếp... cũng... yêu chàng... A! Á! Dù chàng có... là thiên tài vĩ đại... hay có trở thành... A! Ư... phế nhân... thì thiếp... vẫn mãi... yêu chàng..."

Rồi môi lại dán chặt vào môi, dồn dập thêm vào dồn dập, để cuối cùng, bờ mông quyến rũ của Mai Linh ưỡn cao hứng chịu cú đẩy cuối cùng...

Rồi khi Dương khựng lại, Mai Linh nhìn hắn với ánh mắt mãn nguyện và tràn đầy hạnh phúc trong khi âm hộ nàng cảm nhận rõ sự bành trướng của dương vật hắn, để rồi từng dòng tinh trắng phun vào khuê phòng sâu thẳm bên trong người nàng...

Chương 242: Khai Nhãn

Sương mờ khói ảo, nắng mỏng lung linh, hai thân hình trần trụi đơn trón lẫn nhau, môi kề môi thì thầm những lời tình ngào ngọt...

Bị Băng Hoại dâm hương kích thích nên Dương và Mai Linh vốn chỉ quan tâm đến khoái lạc, giờ mới nhớ ra Phương Trang còn đang nằm bên cạnh. Chợt Phương Trang ưỡn người và phát ra một tiếng khẽ rên gợi dục...

Dương và Mai Linh giật mình nhìn sang, và thấy Phương Trang với gương mặt quyến rũ đang ửng hồng, mắt mở hững hờ, môi cong mọng mị, một tay nàng luồn vào ngực áo để mân mê gò ngực tròn mọng chín của chính mình, tay còn lại nàng tìm đến khe suối tình ẩm ướt của bản thân...

Mặt Mai Linh cũng đỏ bừng khi nhìn thấy cảnh tượng dâm đăng của chính mẹ ruột nàng, và càng đỏ hơn khi nàng cảm nhận được dương vật đang nghỉ ngơi của Dương nép bên đùi nàng cũng dần to lên.

Mai Linh liếc Dương và thấy hắn đang ngắm mẹ nàng với ánh mắt thèm thường mê đắm. Nếu là lúc tỉnh táo, tất nhiên Mai Linh sẽ véo mạnh Dương và ngăn hắn có ý nghĩ xấu xa với mẹ nàng, nhưng trong gian phòng tràn ngập Băng Hoại dâm hương này, những ý nghĩ càng xấu xa, càng băng hoại lại càng gây kích thích mạnh mẽ...

Tất nhiên Dương cũng thế, mắt hắn say sưa ngắm nhìn người mẹ xinh đẹp với những động tác dâm đăng gợi tình, còn tay hắn thì tìm đến ngực và đùi của người con gái để mân mê hưởng thụ...

Biết Dương đang sờ mó mình nhưng lòng lại thêm khát mẹ mình, Mai Linh vừa ghen vừa xấu hổ lại vừa cảm thấy kích thích và tò mò, liệu sẽ như thế nào nếu cả nàng lẫn mẹ cùng phục vụ một người đàn ông?

Nghĩ đến cảnh cái dương vật đang cọ xát nơi âm vật ẩm ướt của mình sẽ chuyển sang xâm lăng âm đạo của mẹ mình, Mai Linh không khỏi rùng mình rên khẽ...

Cùng lúc đó, Phương Trang đang hồi tỉnh trong cơn dâm, nghe tiếng rên của con gái mình liền mở mắt nhìn sang...

Trước mắt Phương Trang là cảnh tượng con gái yêu trần trụi nằm nghiêng bên cạnh mình, ngực và đùi nàng bị hai bàn tay xâm chiếm bởi một người mà Phương Trang không hề xa lạ, người mà nàng đang nghĩ đến trong cơn ảo dâm của mình...

"Mai Linh, Bình Thường... Chuyện... Chuyện gì đang xảy ra..."
Phương Trang hỏi, nhìn con gái và người trong mộng, của con gái và cũng là của nàng, đang dâm đãng mơn trớn nhau khiến Phương Trang cũng có cảm giác vừa xấu hổ vừa khao khát, nàng cũng muốn được như con gái, cùng con gái gọi kẻ kia là chàng và cùng sẽ chia dòng tinh từ hắn...

"Mẹ..." Bị mẹ nhìn thấy cảnh tượng dâm đãng của bản thân, Mai Linh xấu hổ nhưng không thể ngăn được cơn hứng tình, đành để mặc Dương tha hồ khám phá cơ thể mình, còn nàng thì kể sơ cho Phương Trang nghe mọi chuyện.

Bị khống chế nhưng Mai Linh vẫn nhận thức được mọi chuyện, nàng kể từ lúc bị Ngô Pháp khống chế đến lúc kẻ lạ mặt xuất hiện...

"...Sau đó, bà ta tạo kết giới rồi bỏ đi... Con và... chàng... Do người

Băng Hoại dâm hương do Ngô Pháp đốt lên... Nên đã..."

Nghe đến đây, Phương Trang làm bầm: "Lại giống hệt lần trước!"

Nói xong, Phương Trang ngồi dậy, bất chấp rằng quần áo trên người nàng không còn che giấu được những nơi thềm kín, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần liếc Dương bằng ánh mắt khiêu gợi và hỏi: "Tên kia! Chàng xem người mẹ vợ này là không khí sao?"

Tưởng mẹ mình sắp làm khó dễ Dương, Mai Linh lo lắng gọi: "Mẹ..."

Nhưng bị Phương Trang ngắt ngang: "Con ngồi đó để mẹ nói chuyện với hần! Chàng qua đây!"

"D... Dạ..." Dương gật đầu, hôn trấn an Mai Linh rồi tiến về phía Phương Trang.

"Chàng?" Lúc này Mai Linh mới chú ý cách mẹ nàng gọi Dương, nhìn qua thì ngạc nhiên thấy lúc Dương tiến sang, mẹ nàng cũng từ từ cởi bỏ trang phục...

Nhìn gương mặt đẹp quyến rũ cùng ánh mắt lẳng lơ mê hoặc của mẹ mình khi nhìn Dương, Mai Linh rùng mình khi hiểu được chuyện gì sắp xảy ra...

Như có một sắp xếp đầy ăn ý, Dương tiến sát cũng là lúc gương mặt mỹ miều của Phương Trang ngược lên, dâng làn môi thơm ngọt ngào cho Dương cúi đầu đón lấy.

"Uhm..." Thanh âm ngọt ngào khẽ phát ra từ Phương Trang, tay nàng ôm cổ Dương, lưỡi nàng mang theo vị ngọt bên lên rời môi mời Dương thưởng thức.

Mai Linh chết trân nhìn người yêu ngự trị trên cơ thể trần trụi của mẹ nàng, môi hai người dính chặt lấy nhau còn dương vật của hắn, cái thứ vừa xông phá cửa mình nàng, giờ đang mơn trớn nơi cửa mình mẹ nàng, hơi thở nàng dồn dập, trong lòng sinh ra hứng cảm dị thường cùng nỗi tò mò chờ mong cái cảnh dâm thủy của mẹ nàng từa ra khi khúc thịt xấu xa kia đâm vào...

Nhưng hắn chưa vội đâm vào...

Trong tiếng rên mềm mại của Phương Trang, Dương rời môi nàng và bò lui ra sau, đồng thời, Phương Trang âu yếm nhìn vào mắt Dương trong khi đôi chân ngọc nõn nà của nàng giơ cao, khoe đôi dâm môi ẩm ướt dưới vườn lông xinh cho Dương áp môi hôn vào...

"A... Sướng quá..." Rên rỉ dâm loạn, Phương Trang vừa co chân hưởng thụ vừa liếc sang Mai Linh, bằng ánh mắt khiêu khích cùng nở nụ cười dâm đãng, như để nhấn mạnh cho Mai Linh thấy rằng mẹ ruột của nàng lãng loạn đến mức nào...

Dưới mùi dâm hương Băng Hoại, tình yêu và lý trí phải nhường chỗ cho sắc dục ngự trị tuyệt đối. Dương say sưa hưởng thụ dâm hương dục vị nơi cửa mình Phương Trang dù biết rằng Mai Linh đang chứng kiến tất cả. Lưỡi hắn liếm âm đạo nàng, môi hắn hôn âm vật nàng, mũi hắn ngửi dâm hương nàng, tai hắn lắng nghe tiếng rên của nàng, tay hắn ôm bầu ngực nàng, mặt hắn cọ vào làn da đùi mềm mại của nàng...

Và như để tăng thêm sự dâm đãng vốn đã cực kỳ, Phương Trang kéo Dương đè lên người nàng, tay nàng nâng niu dùi dắc cho đầu dương vật của Dương hôn lên âm vật ướt sũng của nàng và hỏi: "A... Con rể của thiếp... A... Nói thiếp nghe xem thật ra chàng yêu con gái thiếp... Hay là yêu thiếp..."

Dương nhưng người muốn đẩy dương vật vào âm đạo Phương Trang nhưng bị nàng ngăn lại, hấn đáp: "Ta... ta yêu cả hai mẹ con nàng..."

Phương Trang mỉm cười, nụ cười lẳng lơ gợi dục, tay nàng nói lỏng dương vật của Dương để hấn tự do tìm đường xâm nhập âm đạo nàng.

"Ư..." Khẽ rên khi khe suối tình ẩm ướt của mình bị dương vật của Dương dần xâm chiếm, Phương Trang với nét mặt thỏa mãn liếc Mai Linh, vừa rên vừa nói: "Con gái... Ư... Tên người yêu tham lam của con... A... Muốn cả hai mẹ con ta... A... Con nghĩ... nên trừng phạt hấn... thế nào đây? A!"

Mai Linh đang bị mê hoặc bởi cảnh tượng dương vật của người nàng yêu cắm sâu vào âm đạo của mẹ nàng, hơi thở nàng dồn dập, tay nàng vô thức mân mê ngực và vuốt ve âm vật của chính nàng. Nghe mẹ hỏi, Mai Linh nũng nịu đáp: "Mẹ... Con cũng muốn như vậy..."

Nghe Mai Linh nói, Dương và Phương Trang cùng nhìn Mai Linh, Phương Trang hỏi: "Ý con là sao?"

Mai Linh bẽn lễn tiến đến, tay nàng vuốt ve mặt Dương, ánh mắt ngập dâm tình: "Con muốn... muốn cùng mẹ phục vụ chàng..."

Nói xong, nàng ngọt ngào hôn vào môi Dương...

Đôi môi mềm thơm ngát cùng chiếc lưỡi ướt ngọt ngào của người con như càng khiến cơn sướng khoái do âm đạo người mẹ tạo ra thêm thăng hoa. Dương nhịp nhàng đẩy thật sâu vào âm đạo Phương Trang rồi lại từ tốn kéo ra để hưởng thụ cảm giác âm hộ nàng ôm khít dương vật hấn, một tay Dương mân mê ngực Phương

Trang, tay còn lại vuốt ve ngực Mai Linh.

Phương Trang vịn chặt vai Dương để hứng chịu từng cú đẩy từ hắn. Trong cơn sướng khoái tột cùng cũng không quên chú ý đến con gái, Phương Trang nhìn biểu cảm hạnh phúc của con gái khi được nhân tình âu yếm bất chấp rằng người đang hưởng thụ khoái cảm là Phương Trang, trong đầu Phương Trang đột nhiên nảy ra một ý tưởng, đó là tiếp tục thực hiện việc đã bị Ngô Pháp gián đoạn, khai nhãn cho Mai Linh, ngay tại đây, vào lúc này....

Nghĩ là làm, Phương Trang cố kềm chế ham muốn để ngăn Dương đẩy dương vật vào âm đạo nàng và liếc sang Mai Linh, ý bảo Dương chuyển sang Mai Linh.

Hiểu ý, Dương cúi xuống hôn nhẹ lên môi Phương Trang rồi lại quay sang Mai Linh.

Bị Dương đặt nằm ngửa xuống, Mai Linh xấu hổ co chân dang ra và nói: "Thiếp... Thiếp cũng muốn giống mẹ ban nãy..."

Vừa nói, Mai Linh vừa xấu hổ che mặt khiến Dương bật cười, sau đó hắn hạ người để yêu chiều hôn vào làn da đùi trắng nõn của Mai Linh.

"A..." Vừa nhột vừa sướng, Mai Linh khẽ rên trong khi môi và lưỡi Dương tìm dần vào âm vật tươi hồng ướt đẫm dâm hương của nàng.

Trong khi đó, Phương Trang ngồi sang một bên, vẫn thân hình trần trụi, nàng vận Linh Miêu hóa rồi âm thầm đọc những lời cầu nguyện, tay nàng, với máu tươi chảy ra, vận linh lực vẽ ra một vòng tròn mờ ảo hướng về phía Mai Linh...

Môi Dương đã vượt qua cổ Mai Linh để áp lên làn môi thơm ngọt của nàng. Mai Linh rên lên khi nếm được từ môi và lưỡi Dương là vị đậm thủy của chính nàng và mẹ nàng.

Rồi Mai Linh cong mông, đôi chân thon dài dang rộng, âm vật đỏ hồng e thẹn hé mở đón lấy khúc thịt gân guốc tiến vào trong...

"A..." Lúc Mai Linh rên lên khi dương vật của tình nhân cắm sâu vào âm đạo nàng, cũng là khi cả người nàng như tỏa ra làn ánh sáng lung linh, đôi mắt đẹp của nàng cũng sáng lên huyền ảo.

Và khi nhìn vào mắt Dương, Mai Linh thấy rõ sự ngạc nhiên từ hắn.

"Mai Linh, nàng..." Dương kinh ngạc nói khi dương vật hắn vẫn đang lấp đầy âm đạo Mai Linh. Hắn thấy rõ sự biến đổi đang diễn ra trên khắp cơ thể trần trụi của Mai Linh, da nàng dần trắng sáng rạng rỡ hơn, eo nàng thon thả hơn, ngực nàng vốn đã tròn gò lại càng hoàn hảo, tóc nàng càng thêm óng ả, gương mặt đẹp càng thêm sắc sảo, thậm chí mùi hương từ nàng cũng trở nên quyến rũ dị thường. Chỉ trong khoảnh khắc, Mai Linh từ một cô gái xinh đẹp đã trở thành tuyệt thế mỹ nhân.

Nhưng không chỉ Dương ngạc nhiên, ngay cả Phương Trang cũng ngạc nhiên, nàng biết rõ năng lực bản thân có hạn, làm sao có thể khai nhãn cho Mai Linh một cách nhanh và dễ dàng đến vậy?

"Ư..." Một tiếng rên từ Mai Linh bởi vì dương vật của Dương đang dần rút khỏi âm đạo nàng.

Thấy Dương nhìn mình bằng ánh mắt si dại, Mai Linh mỉm cười vuốt gương mặt hắn và thì thầm: "Mẹ vừa khai nhãn cho thiệp... Người của Linh Miêu tộc khi kích hoạt được Linh Nhãn sẽ phát huy mọi tiềm năng."

Dương gật đầu, nói với giọng si mê: "VẬY sao... Nàng đẹp quá..."

Rồi Dương nhìn sang Phương Trang.

Biết Dương muốn nói gì, Phương Trang lắc đầu: "Ta không thể khai nhãn..."

"Tại sao?" Dương hỏi.

Phương Trang mím môi định nói nhưng không nói, thay vào đó, nàng tiến đến ôm Dương từ sau lưng và thì thầm vào tai hắn: "Thiếp hiện tại không đẹp sao?"

Dương rùng mình đẩy một phát thật mạnh khiến Mai Linh a lên một tiếng và quay sang, môi kè môi đáp lời Phương Trang: "Nàng rất đẹp! Nhưng tại sao không đẹp hơn nữa nếu có thể?"

Phương Trang cười, không đáp mà dang lưỡi mềm vào môi hắn...

"A... Ừ... A..." Mai Linh rên theo từng nhịp khi Dương vừa hôn lưỡi mẹ nàng vừa đẩy đưa dương vật trong âm đạo nàng.

Phương Trang sau một lúc dang lưỡi cho Dương hút mật, nàng hôn lên ngực hắn rồi hôn dần xuống nơi giao thoa giữa dương vật của Dương và âm vật của con gái nàng. Rồi không biết do vô tình hay cố ý, một cái đẩy trật nhịp khiến dương vật của Dương rơi khỏi âm vật Mai Linh. Dương vật nóng hổi mang theo một dòng dâm thủy trong vắt được đôi môi quyến rũ của Phương Trang đón lấy.

"Uhm..." Ngậm dương vật của con rể mang theo dâm thủy của con gái trong môi, Phương Trang say sưa bú và liếm khắp mọi điểm mà nàng có thể, mắt đẹp mở hờ nhìn vào mắt Dương...

Bị cắt ngang cơn sướng, Mai Linh cũng ngồi dậy, bò đến xem mẹ bú dương vật của người yêu mình rồi thèm thường làm thử...

Thấy con gái cũng muốn thử, Phương Trang mỉm cười nhả dương vật của Dương ra để hôn dần xuống gốc, nhường phần đầu khắc cho con.

Nhìn hai mẹ con xinh đẹp cùng cúi đầu chống hông liếm khắp dương vật mình như hai cô mèo dâm ngoan ngoan, Dương phải cắn chặt răng để kềm chế cơn thèm muốn xuất tinh thẳng vào môi hai nàng, một tay hấn luôn xuống bắt lấy bầu ngực Mai Linh, tay còn lại hấn đưa lên vuốt ve mái tóc Phương Trang.

Rồi Mai Linh chồm lên ôm cổ hôn Dương say sưa trong khi Phương Trang quay lại, hông chống về phía Dương mời gọi.

Vừa ôm eo hôn Mai Linh vừa liếc nhìn âm vật quyến rũ đang nhiều một dòng dâm thủy của Phương Trang, Dương phấn khích nhích người đem dương vật mình cắm sâu vào trong âm đạo Phương Trang, cú đâm mạnh đến nỗi cả người nàng suýt đổ về phía trước.

"Á!" Phương Trang hét lên khi dương vật nóng hổi của Dương như xé toạc âm đạo nàng, ngay sau đó là một tràng va chạm liên hồi khiến Phương Trang không ngừng rên la sướng khoái.

Dồn dập, dồn dập...

Mai Linh dần rời khỏi vòng tay Dương, nàng tò mò chen đầu xuống dưới hai chân Phương Trang để chứng kiến cảnh dương vật của người yêu xông phá âm đạo của mẹ nàng.

Dâm thủy phún ra chạm vào môi hồng của Mai Linh, nàng đưa lưỡi

nắm lấy và bị dâm vị kia mê hoặc, liền dùng lưỡi liếm nốt những dòng dâm thủy long lanh đang chảy xuống đùi mẹ nàng...

Theo dòng dâm thủy dẫn dắt, lưỡi Mai Linh tìm đến tận âm vật của mẹ nàng, để rồi người con gái ngược môi lên hôn vào âm đạo mẹ nàng trong khi dương vật của tình nhân vẫn đang không ngừng vào ra mãnh liệt.

"A! Á! Con rể ơi... Thứ đó... của chàng... thật mạnh mẽ... A... A!"
Phương Trang bắt đầu nói những câu từ dâm đấng khi khoái cảm đã cận đỉnh. Nàng bị một cú đẩy mạnh của Dương làm ngã sấp ra và nàng lật ngửa lại để Dương tiếp tục cuộc dâm tình.

Mai Linh cũng gia nhập, nàng chen vào nằm sấp đè lên mẹ mình, ngực hai mẹ con áp vào nhau trong khi môi của hai nàng cũng tìm đến hôn nhau...

Nhìn hai mẹ con Phương Trang đang hôn nhau ngọt ngào và dâm đấng, Dương chỉ hận không thể Tiên Long hóa để có thể dùng hai dương vật cùng lúc...

Đang say sưa hôn con gái, Phương Trang liếc Dương và tinh nghịch hỏi: "Con rể của... thiếp... Thiếp hôn... người yêu chàng... A... Chàng... có... ghen không?"

Hỏi xong, Phương Trang ôm cổ Mai Linh để tiếp tục hôn môi nàng, vừa hôn vừa liếc Dương đầy khiêu khích.

Dương phì cười: "Vậy ư! Vậy ta cũng làm tình với người khác trước mặt nàng xem nàng có ghen không!"

Dứt câu, Dương rút dương vật ra khỏi âm đạo Phương Trang và đem cắm vào âm đạo Mai Linh ngay phía trên khiến Mai Linh hét lên:

"A!"

Đẩy mạnh dương vật vào cửa mình Mai Linh, Dương vừa khom người kéo Mai Linh ngược lên để hôn vào môi nàng. Vừa hôn Mai Linh, Dương vừa liếc Phương Trang bằng ánh mắt khoái trá.

Mai Linh cũng phụ họa cho người tình bằng cách vừa say sưa đáp lại nụ hôn của hắn liếc mẹ mình bằng ánh mắt đê mê cùng những tiếng rên sướng khoái trong cổ họng.

Phương Trang đỏ mặt, bĩu môi ra vẻ tức giận nói: "Hừ! Con với chả rể! Hai người cứ xem như tôi...!"

Chưa kịp nói hết câu, Phương Trang đã giật mình hét lên vì dương vật của Dương lần nữa tìm đến âm đạo nàng. Rồi môi khỏi Mai Linh, Dương vừa đẩy đưa dương vật vừa hỏi: "Nàng vẫn xem ta là con rể sao?"

Vừa co chân hứng chịu những cú đẩy của Dương, Phương Trang vừa rên vừa đáp: "Tất... nhiên... Chàng là... con rể yêu... của thiếp..."

"Nhưng ta không muốn!" Dương khẳng định.

Nghe thế, Mai Linh hoang mang hỏi: "Chàng... chàng không yêu thiếp sao?"

Dương hôn lên má Mai Linh và nói: "Ngốc quá, ý ta không phải vậy..."

Sau đó, Dương tiếp tục nhìn vào mắt Phương Trang và nói: "Ta không muốn nàng xem ta là con rể nữa, ta muốn làm chồng nàng! Chồng của hai mẹ con nàng?"

Nghe Dương nói, đôi mắt của Phương Trang long lanh rồi rùng rợn, chân nàng giơ cao, tay nàng ôm chặt con gái, môi rưng rưng khi Dương đẩy một cú thật mạnh rồi dừng lại, khi dương vật của hắn đang bành trướng trong âm đạo nàng cũng là khi nàng hé môi: "Thiếp... thiếp cũng muốn làm vợ chàng..."

Cảm nhận tinh dịch ào ạt tuôn vào trong người, Phương Trang đồng thời cũng cảm nhận biến đổi trong linh hồn và cơ thể bản thân, nàng, cũng được khai nhãn...

Nhưng bằng cách nào?

Phương Trang biết, nhưng không nói...

Cho đến khi Dương xuất tinh thêm lần nữa vào Mai Linh, ba người mới dần tỉnh khỏi Băng Hoại dâm hương và bắt đầu ý thức được tình trạng hiện tại.

"Mụ ta đã tạo ra kết giới ngăn chúng ta thoát ra..." Dương nói sau khi mặc lại quần áo.

Hai mẹ con Phương Trang và Mai Linh đang trần trụi nằm trên sàn nhà, giữa chân mỗi người là một vũng nước trắng đ-c, khi Dương mặc xong quần áo thì hai nàng cũng gượng dậy mặc lại trang phục.

"Chúng ta có thể tạo ra một lỗ hổng." Phương Trang nói, nàng hiện tại xinh đẹp hơn rất nhiều sau khi được khai nhãn.

"Bằng cách nào?"

"Linh Nhãn!" Mai Linh đáp.

Phương Trang gật đầu: "Tộc Linh Miêu của bọn thiếp không thể hiện

bất cứ tài năng gì hơn người mà chỉ thật sự lộ ra sau khi Linh Nhãn khai mở, khi đó, thiên tài tộc Linh Miêu hoàn toàn có thể sánh ngang với thiên tài đồng trang lứa của các chủng tộc khác. Linh Nhãn còn giúp Linh Miêu tộc tăng cường linh cảm, thậm chí có một số trường hợp nhìn thấu tương lai, ngoài ra còn có khả năng nhìn thấy cấu trúc của phong ấn, kết giới."

"Bằng cách đó, chúng ta có thể tìm ra điểm yếu của kết giới và phá hỏng nó, miễn là đủ khả năng."

Vừa nói, Phương Trang vừa cùng Mai Linh tiến ra quan sát xung quanh rồi cùng dừng lại ở một điểm.

Xem xét một lúc, Phương Trang nói: "Kết giới này khá mạnh, có lẽ dùng sức hai mẹ con thiếp hiện tại chỉ đủ giúp một người thoát ra..."

"Vậy để ta ra trước!" Dương nói ngay mà không cần suy nghĩ.

Mai Linh và Phương Trang nhìn nhau rồi gật đầu, Mai Linh không cho rằng Dương sẽ bỏ chạy một mình, còn Phương Trang đã biết những gì đang chờ đón ngoài kia...

Với sự hợp sức của hai mẹ con Phương Trang, Dương thoát khỏi phong ấn và định đi tìm Nghịch Thiên kiếm...

Nhưng! Vừa đi được một quãng, Dương nghe được âm thanh như tiếng phụ nữ rên rĩ bên một mảnh tường rế cây...

Hắn tò mò tiến đến...

"Là bà ta?" Dương kinh ngạc phát hiện tiếng tên phát ra từ mũ già đã đánh chết Ngô Pháp.

Mụ đang ngồi tựa lưng vào tường, dù trong lớp áo choàng cũng dễ nhận ra tay mụ đang mân mê ngực mình...

Dưới lớp mũ trùm đầu lộ ra làn môi đỏ thắm trên chiếc cằm trắng nõn...

Dương trợn mắt há hốc mồm, không phải là một mụ già xấu xí sao? Sao lại có làn môi quyến rũ thế kia? Làn môi này lại khiến hẳn quen quen, trông giống như làn môi của... Phương Trang, và Mai Linh!

Và rồi, người phụ nữ liếc nhìn Dương...

"Chết mẹ bị phát hiện rồi!" Dương hoảng hồn định bỏ chạy, nhưng người phụ nữ đã lập tức lướt đến tóm cổ áo hắn...

Và khi Dương có ý nghĩ sắp bị giết để diệt khẩu, thì lớp áo choàng tung bay lộ ra một thân hình xinh đẹp tuyệt thế, đẹp không thua gì Phương Trang sau khi khai nhãn...

Hai mắt nhìn nhau, hơi thở dung hòa, môi thơm kề môi...

"Yêu thiếp..."

Trong gian phòng dưới gốc đa, Mai Linh tò mò hỏi Phương Trang: "Có thật là mẹ không biết vì sao mẹ có thể khai nhãn?"

Phương Trang lắc đầu cười: "Là nhờ bà lão hung ác mà con nói."

Mai Linh ngạc nhiên: "Bà lão đó thì sao?"

Phương Trang đáp: "Bà lão đó có thể chính là đệ nhất mỹ nữ của Linh Miêu tộc chúng ta, tộc trưởng, mẹ của mẹ, bà ngoại của con, Phương Thảo!"

"Là bà ngoại? Nhưng trước đây bà ngoại cũng không thể khai nhận cho mẹ cơ mà?"

"Con biết điều kiện quan trọng nhất để khai nhận là gì không?"

Mai Linh lắc đầu: "Là tình yêu chân thật! Vì mẹ chưa từng yêu ai nên không thể khai nhận..."

Chương 243: Trước Bão

Dưới bóng cây mờ ảo, Dương ngồi tựa lưng vào bức tường rễ cây, một tay ôm lấy làn eo mềm mại còn một tay vuốt mái tóc bồng bềnh của Phương Thảo trong khi nàng ngồi trên mình hắn, hai gò ngực đẹp tuyệt trần đong đưa theo từng nhịp dồn dập nâng hạ hông của nàng. Bên dưới, từng vệt dâm thủy lấp lánh chảy ra mỗi khi hông Phương Thảo hạ xuống để âm đạo nàng nuốt trọn dương vật của Dương vào trong...

"Ai! Thật... to quá... cứng quá... A! Á!" Phương Thảo mê mê tán thưởng, âm đạo của nàng như bị mê hoặc bởi dương vật của Dương.

Dương nịnh hót trong khi tay hắn véo lấy đầu ngực nàng: "Cứng... và to như vậy... là nhờ nàng đó... Nàng thật... tuyệt vời! Tuyệt vời không thua gì em gái nàng!"

"Em gái... nào cơ?" Phương Thảo ngạc nhiên hỏi.

"Thì Phương Trang đó, nàng không phải chị của Phương Trang sao? Hay Phương Trang là chị nàng?" Dương đáp, dựa vào nhan sắc diễm kiều của Phương Thảo, Dương đoán nàng chỉ khoảng tuổi Phương Trang, cả hai cũng rất giống nhau, khác chăng là ở Phương Thảo toát lên khí chất cao quý như một vị nữ hoàng mà Phương Trang không hề có.

Nghe Dương nói, Phương Thảo phì cười, trong khi âm đạo vẫn không ngừng nuốt nhả dương vật hắn, nàng đáp: "Thiếp... tên thiếp là Phương Thảo..."

"Một cái tên rất đẹp..." Dương gật đầu.

"Thiếp có... quan hệ huyết thống... với Phương Trang, nhưng... không phải... chị em... như chàng nghĩ... A..."

"Vậy sao? Vậy nàng là gì của Phương Trang?"

Phương Thảo bấu lấy vai Dương khi tay hắn véo lên đầu ti của nàng, nàng gầy mông mạnh hơn và đáp: "Thiếp... thiếp sợ nếu chàng biết... thì... thì sẽ không... muốn thiếp nữa..."

"Sao lại như vậy? Nàng đẹp như vậy đàn ông nào mà không muốn!"

Phương Thảo không đáp ngay mà hẩy mông dồn dập hơn nữa, rồi âm đạo nàng nuốt trọn dương vật của Dương vào trong, nàng hôn nhẹ vào môi Dương cảm nhận được cái rùng mình của hắn: "Thiếp... thiếp là mẹ của Phương Trang, bà ngoại của Mai Linh..."

Rồi tinh dịch tuôn vào âm hộ, Dương há mồm ngạc nhiên nhưng ngay sau đó, hắn ôm Phương Thảo hôn say đắm, vừa hôn vừa đè nàng ngửa ra.

Nhận thấy dương vật vừa thu nhỏ của Dương lần nữa bành trướng ngay trong âm đạo mình, Phương Thảo tròn mắt ngạc nhiên: "Vẫn còn muốn nữa sao?"

Dương vừa đẩy dương vật vào âm đạo ướt át tinh dịch lẫn dâm thủy của nàng và đáp: "Nữa! Ta muốn nàng nhiều lần nữa!"

Tay ôm chặt cổ Dương, chân quắp lấy hông Dương, Phương Thảo vừa hứng chịu từng cú đẩy điên cuồng vừa mắng: "Tên khốn kiếp chàng! Muốn... làm chồng... cả ba đời nhà thiếp sao? A! A! A! Thiếp

sướng..."

Khi màn xuân sắc tan đi, Phương Thảo thỏa mãn như mèo lười nép trong người tình nhân. Đã biết bao năm kể từ khi chồng mất và lên ngôi tộc trưởng Linh Miêu tộc, Phương Thảo mới có lại cảm giác sướng khoái đê mê như vừa rồi, lý do là vì khó có người đàn ông nào lọt được vào mắt người phụ nữ quyền lực và xinh đẹp nhất Linh Miêu tộc...

Dương cũng chưa có khả năng đó, nhưng hần may mắn. Nhờ Ngô Pháp nên Dương có được Phương Trang, cũng nhờ Ngô Pháp mà Dương có được Mai Linh lẫn Phương Thảo.

Nguyên do mọi chuyện bắt đầu từ đêm hôm trước, khi mẹ con Mai Linh đang tâm sự dưới ánh sao...

Người của Linh Miêu tộc có tập tính như mèo hoang, không thích tập trung ở một nơi mà sống rải rác khắp cả nước, nhờ vậy nên Phương Thảo có thể nắm bắt mọi thông tin vị trí của mẹ con Phương Trang. Biết cháu ngoại đến tuổi khai nhãn, Phương Thảo đích thân tìm đến với ý định đưa cháu gái về khai nhãn và đào tạo thành tộc trưởng Linh Miêu tộc đời tiếp theo.

Nhưng đến nơi thì nghe cuộc tâm sự của mẹ con Phương Trang nên Phương Thảo quyết định ẩn thân, nàng chứng kiến mọi hành động của Ngô Pháp nhưng không vội cứu mà chờ xem tình hình.

Phương Thảo chứng kiến diễn biến sau đó rồi ra tay giết Ngô Pháp để cứu Mai Linh, nàng không tiết lộ thân phận vì muốn đánh giá tình cảm của Dương và Mai Linh.

Nhưng điều Phương Thảo không ngờ đến là Băng Hoại âm hương tác động quá mạnh đến ý niệm nàng, khiến ngay cả nàng cũng bị ảnh

hường, vậy nên mới có cảnh tượng nàng trong lốt cải trang già nua định hôn Dương trước khi sự tình rồi lấy có có người đến để tránh mặt.

Và khi tránh mặt, Phương Thảo chứng kiến khung cảnh tình tứ đậm dạt của cháu ngoại rồi sau đó là con gái nàng, chứng kiến cái dương vật lực lưỡng của Dương chinh phục cả hai mẹ con. Lòng Phương Thảo thêm khát mãnh liệt nhưng vai vế và địa vị khiến nàng ngăn mình xông vào gia nhập cuộc vui.

Khi Phương Trang muốn khai nhãn cho Mai Linh, bên ngoài, Phương Thảo cũng làm nghi thức để trợ giúp, vì vậy mà Mai Linh được khai nhãn dễ dàng hơn so với Phương Trang tưởng tượng.

Sau đó, chứng kiến Phương Trang bị con rể chinh phục, Phương Thảo nhận ra rằng Phương Trang đã có được điều kiện duy nhất mà nàng thiếu để khai nhãn, chính là tình yêu chân thật từ trái tim nàng. Vậy nên Phương Thảo lần nữa thực hiện nghi thức giúp Phương Trang khai nhãn thành công.

May mắn chồng chất may mắn, vì phải làm nghi thức cho con gái và cháu ngoại nên Phương Thảo không kịp giả tởm cơn dâm do Băng Hoại dâm hương gây ra, để rồi Dương xuất hiện và Phương Thảo tự nguyện cho con rể - cháu ngoại rể của mình chinh phục.

Âu yếm nhau một lúc, Dương và Phương Thảo cuối cùng cũng rời cơ thể nhau để mặc quần áo.

Nhìn Phương Thảo xinh đẹp kiều sa trong bộ trang phục nữ hoàng Linh Miêu tộc, cảm giác chinh phục trời dậy và Dương ôm lấy Phương Thảo nhưng bị nàng ngăn lại: "Lại nữa rồi! Vào trong nhanh kẻo con và cháu thiếp lo lắng!"

Dương mân mê hai gò ngực của Phương Thảo và trêu: "Con và cháu nàng? Thế ta phải xưng hô với các nàng thế nào đây?"

Phương Thảo gõ nhẹ tau Dương và nũng nịu đáp: "Thì... chẳng phải đều là người của chàng rồi sao? Thích gọi sao thì gọi!"

Nói xong, Phương Thảo không kèm được hôn vào môi Dương rồi chỉ tay vào một góc: "Kiếm của chàng kia, ta đã dùng rễ cây ngăn nó lại."

"A! Cảm ơn nàng!" Dương vui mừng nhất lại Nghịch Thiên kiếm, trong lòng thầm cảm tạ, không phải vì kiếm không mất, mà vì nhờ không dùng được kiếm nên mới duy trì dạng thức tình được lâu, dù sao tự mình thường thức vẫn đã hơn là để Bình Thường nó hưởng rồi mới nhớ lại. Nghĩ đến đây Dương lại thầm cười khoái trá, hẳn có thể nhớ những gì Bình Thường nhớ nhưng Bình Thường không nhớ những gì hẳn nhớ.

Khi hai người trở lại, Mai Linh vui mừng khi nhận ra bà ngoại và càng vui mừng vì Dương không sao, còn Phương Trang nghi hoặc nhìn gương mặt hơi thiếu tự nhiên của mẹ nàng, thậm chí nhờ khứu giác Linh Miêu sau khi khai nhãn nên ngửi ra mùi tinh dịch thoang thoảng trên khắp người Phương Thảo.

Phương Trang nghi hoặc nhìn sang Dương, phát hiện ánh mắt lấm lét của hắn liền nghi ngờ hỏi: "Mẹ! Bình Thường! Hai người đừng nói là..."

Mai Linh cũng phát giác điều không ổn, lén ngửi ngửi và phát hiện hương tinh nồng nặc trên môi bà ngoại mình, liền trợn mắt nhìn Dương: "Chàng... Cả bà ngoại thiếp mà chàng cũng..."

Trước mặt là hai cô mèo đang nổi cơn ghen, Dương e dè định lùi lại nấp sau lưng Phương Thảo nhưng giật mình nhận ra chính nàng đã

lùi trước và nấp sau lưng hắn với gương mặt đỏ bừng bển lên.

Vịn vai Dương, Phương Thảo bĩu môi nói: "Họa chàng gây ra nên tự chịu trách nhiệm đi nha..."

Dương trợn mắt, chợt nghe nhiều âm thanh sắc bén đồng loạt phát ra, nhìn lại thì thấy Phương Trang và Mai Linh đều hóa Linh Miêu, móng vuốt sắc nhọn giương ra đe dọa...

Sợ quá, Dương đưa tay lên trán, nhắm mắt lại ngã ùng ra đất rồi liền tỉnh dậy, mắt ngơ ngác nhìn quanh và hỏi: "Ta đang ở đâu thế này? Sư tỷ, người mạnh khỏe chứ?"

"Đừng có xạo!"

"Éc!!!!!"

Trong khi Dương đang pho sâm, tại một sân tập võ trong Vô Lực bang, mặt sân nát vụn với một cái hố to đường kính hàng chục mét, Siêu Phàm đứng giữa hố, giơ nắm đấm lên trước mắt để ngắm nhìn, Siêu Phàm nghiêng răng cay nghiệt: "Bình Thường... Mà chết chắc!"

Chương 244: Linh Niệm Song Tu

Vô Lực bang, quanh quảng trường lớn trên đỉnh núi tập trung đông đảo đệ tử xếp hàng ngay ngắn. Giữa quảng trường dựng lên một võ đài, quanh võ đài là những hàng ghế nơi các bang chủ, trưởng lão, ngộ pháp, khách mời và các đệ tử chân truyền của Vô Lực bang ngồi quan sát.

Đại hội sư môn là buổi lễ lớn nhất hàng năm của Vô Lực bang. Trong lễ này, bang chủ và các điện chủ mỗi điện sẽ báo cáo những điều tích cực và chưa đủ tích cực của mỗi bộ phận trong bang và cả bang, sau đó là lễ ban thưởng cho những tổ chức cá nhân xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, riêng những ai chưa xuất sắc lắm sẽ phải đứng trước toàn thể đệ tử nhận trách nhiệm và kiểm điểm sâu sắc hết cỡ.

Sau một màn ngáp ngẩn ngáp dài nghe từng trưởng lão chém gió thành tích và lấp liếm sai lầm, cuối cùng lũ đệ tử cũng hứng khởi hơn khi đến sự kiện được mong đợi nhất, cuộc so tài giữa các đệ tử chân truyền. Chính xác hơn là cuộc so tài giữa phế vật ăn may Bình Thường và thiên tài xuất chúng Siêu Phàm.

Vốn dĩ cuộc so tài này không diễn ra trong đại hội sư môn, nhưng Bình Thường trở thành đệ tử chân truyền nên bang chủ và các trưởng lão quyết định xếp chung vào cuộc so tài của các đệ tử hàng năm.

"Sư đệ, uống chút nước nhé?" Trên hàng ghế đệ tử chân truyền, Xuất Trần xinh đẹp ân cần rót ly nước đưa cho Bình Thường ngồi ngay bên cạnh khiến lũ đệ tử trợn mắt ghen tỵ.

"Cảm ơn sư tỷ, đệ không thấy khát." Bình Thường lúng túng từ chối ly nước, không phải hẳn không khát, mà vì cảm thấy thiếu tự nhiên trước quá nhiều cặp mắt thù địch, đặc biệt là từ dàn ghế hộ pháp, nơi gia đình Mai Linh, bao gồm bà ngoại xinh đẹp của nàng.

Nói đến Mai Linh, Bình Thường vẫn luôn thắc mắc gã dị sư đã dùng tuyệt kỹ lợi hại gì khi hẳn kích hoạt Nghịch Thiên kiếm đến tìm Ngô Pháp, để không những Ngô Pháp như biến mất không dấu vết, mà vấn đề tình cảm với Mai Linh cũng êm đẹp, khoảng cách không những không còn mà Mai Linh thậm chí còn rất quan tâm và dịu dàng với hẳn, lại còn trở nên xinh đẹp hơn rất nhiều.

Tất nhiên Bình Thường không nhớ những gì Dương Trãi qua, chứ nếu nhớ thì có lẽ hẳn thổ huyết mà chết khi biết tên dị sư kia chả làm được mẹ gì, và nếu không kích hoạt Nghịch Thiên kiếm thì có thể người cưỡi trên mình ba đời nhà Phương Thảo, Phương Trang, Mai Linh đã là chính hẳn.

Thật ra trước khi trở thành Bình Thường, Dương có dặn dò Mai Linh kể lại chi tiết sự tình, không phải để Bình Thường biết tình hình, mà để hẳn chết thềm. Nhưng Mai Linh đã biết Bình Thường và Dương vốn là một nên không nở lòng nói ra. Về Ngô Pháp, Phương Thảo vốn đã ra tay xóa mọi dấu vết từ lúc Ngô Pháp đến bắt cóc mẹ con Mai Linh nên Vô Lực bang chưa thể tìm được tung tích lão.

Lúc này, giọng người dẫn chương trình hô vang: "Bây giờ, chúng ta đến với những màn so tài nảy lửa giữa các đệ tử chân truyền. Trận đấu thứ nhất, nhị sư huynh Lỗ Nhị so tài tam sư huynh Lỗ Hậu!"

"KHOAN ĐÃ!" Đột nhiên, Siêu Phàm đứng dậy nói: "Đệ tử kiến nghị đổi thể thức so tài, từ một đấu một sang loạn đấu!"

Nghe Siêu Phàm nói, trưởng lão Ngô Sát gật đầu tán thưởng: "Loạn đấu? Tất cả đệ tử chân truyền cùng đấu một lượt? Có can đảm! Ta tán thành!"

Nghe Ngô Sát nói, nhiều đệ tử cùng khịt mũi nghĩ thầm: "Đệ tử ông thì ông chả tán thành?"

Lúc này, Trác Việt cũng đứng dậy nói: "Ta cũng muốn loạn đấu!"

Hai anh em nhà họ Lỗ nhìn nhau, là anh em nên cả hai đã đấu với nhau hàng trăm lần, tiếc gì một trận so tài, vậy nên cả hai đồng thanh gật đầu: "Ta cũng tán thành."

Trừ đại đệ tử Lãnh Sương không có mặt trong buổi lễ, chỉ còn hai đệ tử chân truyền là Bình Thường và Xuất Trần, khi mọi người nhìn sang, Xuất Trần gật đầu nói: "Ta tán thành, nhưng sẽ không tham gia... Nhưng mà..." Nói đến đây, Xuất Trần liếc sang Bình Thường và nói: "Ta tin Bình Thường sẽ đánh bại tất cả! Đúng không?"

"Éc!" Bình Thường trợn mắt không biết đáp lại làm sao, đành gãi đầu nói: "Ta... ta không có ý kiến..."

"Không có ý kiến? Ý ngươi là có thể đánh bại chúng ta dễ dàng?"
Trác Việt khó chịu hỏi.

"Ta không có ý đó, ý ta là ta không phản đối loạn chiến..."

Bình Thường đang giải thích thì Trác Việt lại ngắt lời: "Ngươi nghĩ ngươi có tư cách để phản đối sao?"

Chợt Siêu Phàm ngồi bên cạnh ngăn Trác Việt và nói với Bình Thường: "Bình Thường sư đệ, khi trước ta vì muốn dạy dỗ đệ nên đã yêu cầu so tài. Nghĩ lại thì ta thấy bản thân hơi năng tay, nhưng

cũng vì quy cũ của bang nên mong đệ đừng chấp. Hôm nay loạn chiến là để tránh người khác tưởng đệ bị bắt nạt, các sư huynh sẽ nhẹ tay nên đệ đừng lo lắng, cũng không cần tỏ ra nguy hiểm để giữ mặt mũi."

Nghe Siêu Phàm nói, ngồi trên hàng ghế trưởng lão, trưởng lão Siêu Thị Tiên Kiếm nói với lão già ăn mặc sang trọng ngồi ngay bên cạnh: "Chúc mừng anh trai, nhóc Siêu Phàm đã trưởng thành rồi, phong thái chính khí giống y hệt anh ngày xưa."

Lão già tên Siêu Quần, ông nội Siêu Phàm, anh trai của Siêu Thị Tiên Kiếm. Nghe em gái nói, Quần vuốt râu đặc ý: "Cháu đích tôn của lão phu há lại tầm thường?"

Nhìn dáng vẻ đặc ý của Siêu Quần, một số tên đệ tử lăm chuyen soi mói: "Lão già nào kia? Ghệ mụ Tiên Kiếm à?"

"Bậy nào, đó là ông nội Siêu Phàm, hần từng khoe khoang rằng ông nội hần có chức vụ khá cao trong một tổ chức gọi là Động Càn San."

"Động Càn San? Chưa từng nghe qua, làm sao có thể so với Vô Lực bang, một trong những thế lực lớn nhất Việt Nam?"

"Tao không biết, nhưng thằng già và cả tổ chức kia chắc cũng chẳng lợi hại gì, nếu không sao lại để Siêu Phàm đến đây học?"

"Chắc là do thằng Siêu Phàm tư chất luyện hồn thấp kém nên phải đến đây học niệm đổi đời chứ sao!"

"Chí lý!"

Lúc này bang trưởng Ngô Thông chấp thuận loạn đấu, năm tên nam

đệ tử chân truyền cùng bước lên đứng vào năm góc võ đài.

"Tên nhóc kia là ai?" Thấy Bình Thường lên đài, Siêu Quần hỏi.

Tiên Kiếm đáp: "Là Bình Thường, một tên phế vật muốn tranh giành người yêu với cháu nội anh."

Siêu Quần bật cười: "Thật là hết nói, so với cháu ta, nó tưởng nó thuộc Thế Hệ Hoàng Kim sao?"

Tiên Kiếm vội nhắc nhở: "Anh trai, đây là mặt đất, đừng dùng những từ nhạy cảm."

Siêu Quần gãi đầu: "Ta quên, lũ mọi rợ sống trên mặt đất này làm sao biết sự khốc liệt bên dưới."

Tiên Kiếm gật đầu: "Thôi, xem cháu trai anh học được những gì nhé."

Trong khi anh em Siêu Quần trò chuyện, trọng tài đã nêu sơ quy định trận đấu. Vì đây là trận chiến giữa các thiên tài, đề cao tính thực chiến nên không có nhiều giới hạn, chỉ cần không giết chết đối thủ, người duy nhất còn đứng vững trên võ đài là người chiến thắng.

Trên võ đài, năm đối thủ quan sát lẫn nhau, riêng Bình Thường bị xem nhẹ nhất và cũng chướng mắt nhất nên trở thành mục tiêu bị loại đầu tiên...

"BẮT ĐẦU!"

Vốn kế hoạch là lao vào vả mặt Siêu Phàm, nhưng chuyển sang loạn đấu nên võ kế hoạch, Bình Thường không vội lao ra mà đứng theo dõi tình huống.

Chợt một cơn đau đầu búa bổ phát ra khiến Bình Thường choáng váng, là Siêu Phàm đang niệm những dòng chú trùng phạt quen thuộc, nhưng mạnh hơn.

Cùng lúc đó, Trác Việt chớp thời cơ lao đến chỗ Bình Thường, tay hất hiện ra một khúc côn dài bổ thẳng xuống đầu Bình Thường: "Biến đi đồ phế vật!"

Cùng lúc đó, hai anh em Lỗ Nhị, Lỗ Hậu lợi dụng lúc Siêu Phàm phân tâm lao đến, chuỗi hạt trên tay Lỗ Nhị và Lỗ Hậu lóe sáng khiến tay hai tên gần như chuyển thành màu đồng.

Thấy tay hai anh em họ lố đỏi màu, đám đông kinh ngạc hô lên: "Kim Cang đồng thể? Hai tên này đã luyện đến mức gần như hóa đồng?"

Người khác hiểu biết hơn giải thích: "Xem ra chuỗi hạt trên tay họ là bảo vật dạng hỗ trợ niệm hiếm có giúp tăng cường kỹ năng Kim Cang thể."

"Cây côn của Trác Việt cũng chẳng phải vật thường, xem ra Siêu Phàm lẫn Bình Thường cùng rút dài sớm rồi."

Nhưng cả hai điều trên không xảy ra. Lỗ Nhị và Lỗ Hậu cùng ôm đầu gục xuống trước khi chạm đến Siêu Phàm, còn cây côn của Trác Việt bị Bình Thường một tay chụp lấy.

"Gì vậy? Siêu Phàm có thể cùng lúc niệm chú vào cả Bình Thường lẫn anh em nhà họ Lỗ sao?"

"Thiên tài! Quả là thiên tài!"

Niệm chú cần sự tập trung cao độ, niệm vào nhiều người càng khó hơn vì rất dễ phân tâm gây ra phản đòn vào chính bản thân, nhưng

Siêu Phàm với độ tuổi còn trẻ đã làm được điều này khiến nhiều người tưởng hắn tài, thực ra không ai biết trước đó Siêu Phàm đã nuốt một viên Thánh đan giúp tăng cường niệm do trưởng lão Y điện Siêu Thị Tiên Kiếm cho hắn.

Dùng đến Thánh đan quý giá vì Siêu Phàm muốn một mình đánh bại tất cả, mở ra cơ hội giành chức đại sư huynh chân truyền.

Kinh ngạc về Siêu Phàm nhưng không ai cho rằng Bình Thường lợi hại, đa số nghĩ rằng Trác Việt cố tình nương tay vì sợ đánh Bình Thường vỡ đầu.

Chỉ có Trác Việt ngạc nhiên, vì thật sự một côn vừa rồi hắn muốn đập Bình Thường vỡ đầu, không chết cũng điên loạn. Nhưng một côn toàn lực của hắn bị Bình Thường nhẹ nhàng đỡ lấy...

"Mày giấu..."

Binh!

Trác Việt định nói Bình Thường che giấu thực lực, nhưng chưa kịp nói đã trúng một đòn thần tốc, văng khỏi võ đài bất tỉnh.

Tiếng bàn tán im bật, hầu hết trưởng lão lẫn hộ pháp và khách mời đứng bật khỏi ghế.

Người ra tay với tốc độ khủng khiếp kia là Siêu Phàm, với tay chân hóa thành màu bạc...

"Kim cương... Kim cương ngân thể!" Có người run sợ lên tiếng.

"Chưa đến 30 tuổi luyện thành ngân thể, thật sự là thiên tài luyện niệm ngàn năm có một!"

"Chưa hết đâu!" Người khác hít một hơi sâu rồi nói: "Tay hấn... Đó là..."

Lúc này, nhiều người mới chú ý trên tay Siêu Phàm còn có...

"Dị lôi!"

Là dị lôi, một loại dị lôi mà đở nhạt.

"Vừa có Ngân thể, vừa có dị lôi, Siêu Phàm vừa là thiên tài luyện niệm vừa là cao thủ luyện hồn!"

"Quá khủng bố!"

Trong tiếng kinh hô vang vọng, Siêu Phàm đặc ý không thèm để mắt đến Bình Thường, hấn hướng về phía Mai Linh, giơ nắm tay bạc tỏa ra hồng lôi lên và nói to: "Mai Linh! Nàng thấy chứ! Dù Võ Phi Dương còn sống và có mặt tại đây cũng sẽ phải quỳ dưới chân ta!"

Cho rằng sự dũng mãnh của mình đã đủ khiến trái tim Mai Linh rung động, dù sự thật là Mai Linh chẳng thèm để ý đến hấn, Siêu Phàm liếc sang Bình Thường ngay bên cạnh: "Còn mày, phế vật, muốn đầu hàng hay chờ tao bẻ cổ?"

Bình Thường tròn mắt lắc đầu, không mở miệng bởi hấn đã cạn lời với sự tự tin khủng khiếp của Siêu Phàm...

Chương 245: Bản Năng Thức Tỉnh

"Còn mày, phế vật, muốn đầu hàng hay chờ tao bẻ cổ?"

Liếc sang Bình Thường với ánh mắt lạnh lùng ngạo nghễ, Siêu Phàm nói nhỉ cho chỉ Bình Thường nghe được.

Bình Thường không trả lời, hẳn đâu có ý định đầu hàng.

Thấy Bình Thường không đáp, cho rằng hẳn đã sợ vãi ra quần nên Siêu Phàm lại nói, với giọng phóng to nhờ linh lực cho tất cả cùng nghe: "Sư đệ, thương cho roi cho vọt, ta vì muốn đệ từ bỏ thói kêu ngạo hỗn xược nên buộc phải mang tiếng bắt nạt, ta tin đến một ngày đệ sẽ hiểu nỗi khổ tâm của kẻ làm sư huynh như ta..."

Khi Siêu Phàm dứt câu, một vài tiếng vỗ tay lẻ tẻ lẹp bẹp vang lên từ Siêu Thị Tiên Kiếm, Ngô Sát cùng vài tên sư đệ ưa nịnh hót của Siêu Phàm, riêng Siêu Quần vỗ tay kịch liệt, đầu gật gù, miệng không ngừng tán thưởng đưa cháu đích tôn.

Cúi đầu cảm ơn toàn thể khán giả dù chỉ có người nhà vỗ tay, Siêu Phàm lại hướng về Bình Thường: "Sư đệ, thứ lỗi!"

Bình!

Vừa dứt câu, Siêu Phàm nhanh như chớp tung cước đá Bình Thường, tuy Bình Thường kịp giơ tay phải mang xương chân long đỡ đòn nhưng vẫn bị đá bay lên cao.

Vừa bay lên, Bình Thường chưa kịp trở tay thì Siêu Phàm đã đạp đất nhảy lên đạp bồi một cú xuống ngực làm Bình Thường đập mạnh xuống đất.

Mọi chuyện diễn ra rất nhanh, khi Bình Thường đập lưng xuống đất bật lên thì Siêu Phàm chớp nhoáng đá thêm một cú vào eo khiến Bình Thường trượt dài đến cuối sàn đấu.

Khi Bình Thường sắp rơi đài, Siêu Phàm lại thần tốc lướt đến đập mạnh lên bụng giữ Bình Thường nằm lạo trên võ đài, miệng phun một ngụm máu.

Trong khi Siêu Phàm ra những đòn thần tốc khiến ai cũng ngạc nhiên, thì Siêu Thị Tiên Kiếm không chút bất ngờ quay sang hỏi Siêu Quần đang vuốt râu đắc ý: "Anh trai, từ khi nào mà Siêu Phàm nhà chúng ta có được dị lôi thế kia, chẳng phải nó chỉ có linh hồn tư chất trắng tầm thường sao?"

"Quý tử nhà họ Siêu làm gì có khái niệm tầm thường?" Siêu Quần đắc ý nói: "Tuy trời ganh ghét cướp đi tư chất thiên tài luyện hồn của nó, nhưng ông nội nó vẫn có thể nghịch thiên đòi lại cho nó sự công bằng. Em gái, em cho nó mượn bảo vật quý giá nhất của em để nó tạm thời dùng được Kim cương ngân thể thì anh sao lại không thể cho nó thứ quý giá hơn? Biết tin Thần Kim tháp vừa đổi chủ chứ? Ta đã dùng rất nhiều kim loại hiếm nhà họ Siêu tích góp được để đổi lấy một phát minh mới của tân tháp chủ Lương Thiên Kim, chính là loại bảo vật có khả năng tích trữ một phần năng lượng của dị thuộc tính nguyên tố, giúp cho những người không có dị lôi, dị hỏa... cũng có khả năng dùng được sức mạnh của dị lôi, dị hỏa... đó."

"Ồ! Lương Thiên Kim đã lên ngôi tháp chủ? Cô ta chỉ 18 tuổi thì phải?"

Siêu Quần gật đầu: "Phải, nhờ có khả năng sáng tạo tuyệt vời của cô ta mà Thần Kim tháp, vốn từng là một chi nhánh của Giả Kim thành, đã tiến bộ vượt xa chính Giả Kim thành. Ta còn có ý định hỏi cưới nàng cho Siêu Phàm, chỉ cần đào tạo thẳng bé một thời gian nữa thì ta tin nó sẽ chinh phục được cô nàng tuyệt đỉnh thông minh kia."

Lúc này, Siêu Phàm vẫn liên tục ra đòn, hấn vốn cho rằng có thể hạ gục Bình Thường bất cứ lúc nào nhưng vẫn muốn trừng trị Bình Thường trước khi ra tay thật sự...

Binh! Binh! Binh!

Bình Thường như quá 3 bóng bị đánh gần như không kịp trở tay, thương tích đầy mình, nhưng hấn vẫn chịu đựng...

Binh!

Thêm một cú đấm khiến Bình Thường phun máu bay thẳng lên trời...

Bình Thường biết Siêu Phàm mạnh hơn rất nhiều so với dự đoán. Nhưng bản thân Bình Thường cũng không phải Bình Thường lúc trước...

Siêu Phàm nhảy lên tóm tóc Bình Thường, kéo đầu hấn đập mạnh xuống đất.

Binh!

Bình Thường hiện tại đã nhận ra điểm khác biệt giữa Bình Thường hoàn toàn mất trí và Bình Thường hiện tại...

Sau khi đập mạnh đầu Bình Thường xuống gạch nhiều lần liên tiếp, Siêu Phàm lại nắm tóc giơ Bình Thường lên cao ngang mặt mình.

Trí nhớ của Bình Thường chưa hồi phục như trạng thái thức tỉnh, nhưng có một thứ đã hoàn toàn thức tỉnh...

"Kết thúc!" Siêu Phàm đắc ý nói, một tay nắm tóc Bình Thường, tay còn lại tụ thành nắm đấm dồn toàn lực đấm thẳng vào bụng Bình Thường...

Chính là bản năng chiến đấu, Siêu Phàm cho rằng mình đang chơi trò mèo vờn chuột, lại không biết con chuột kia là mãnh long ẩn hình...

BINH!

Tiếng va chạm không lớn nhưng rất rõ ràng khi mà toàn bộ khán giả đang nín thở theo dõi kết cục. Và rồi, tràng im lặng bị phá vỡ bằng tiếng hít hơi hoảng loạn.

Siêu Phàm, kẻ hoàn toàn thắng thế trong cuộc so tài chênh lệch, gục xuống, tay ôm bụng đau đớn, mắt hấn trợn trừng, vì khó tin, vì không cam lòng.

Phải, hấn không cam lòng, hấn, thiên tài tuyệt thế với ngân thể và dị lôi, trong khoảnh khắc không đề phòng vì đắc ý, bị tên phế vật Bình Thường tung một đòn hạ gục, càng đáng hận hơn khi mà cánh tay phải của Bình Thường chỉ lập lòe màu đồng mờ nhạt, rõ ràng Bình Thường chỉ luyện ra thứ Kim cương đồng thể nửa mùa...

Khán giả ồ lên, kinh ngạc vì thất bại bất ngờ của Siêu Phàm thì ít mà cười chế giễu Siêu Phàm thì nhiều, khoe tài cho cố rồi bị tên phế vật Bình Thường tung một đòn tầm thường hạ gục.

Siêu Quần, Tiên Kiếm lẫn Ngộ Sát vốn đang cười đắc ý thì giờ mặt

đều đánh lại, cú đâm tưởng chừng đơn giản của Bình Thường như cú tát, mang tính hạ nhục, vào mặt họ.

Giờ thì xong, nhìn Siêu Phàm quỳ trước mặt mình, Bình Thường biết chỉ cần thêm một đâm vào đầu là đủ để Siêu Phàm bất tỉnh và kết thúc trận đấu.

Siêu Phàm cũng biết điều đó, và khi thấy Bình Thường giơ tay lên, hấn hoảng sợ, sợ thua, sợ nhục nhã, sợ gây thất vọng... Nên hấn cầu xin...

"Sur đệ... đừng... hãy cho ta mặt mũi... ta... ta đầu... hà..."

Nhìn ánh mắt hèn mọn nhục nhã của Siêu Phàm, Bình Thường thoáng chùng tay, và chính cái sự chùng tay này mang đến cho, hấn, chính xác hơn là Dương, một tràng giông bão liên hồi...

Khi chữ hàng chưa kịp thốt ra, Siêu Phàm thấy Bình Thường dừng tay, liền tụ lực đâm mạnh vào bụng Bình Thường.

Binh!

Một đâm toàn lực với mục đích lấy mạng Bình Thường chứ không còn là hành hạ. Bình Thường văng ra, trượt dài trong tư thế quỳ xuống, bụng hấn như nứt toát khiến máu tuôn xối xả.

Thấy Bình Thường nguy kịch, Siêu Thị Tiên Kiếm vốn đảm nhiệm vai trò cứu thương khẩn cấp định ra tay nhưng bị Siêu Quần ngăn lại, lão nói: "Đừng, Siêu Phàm cần xóa bỏ bóng ma nhục nhã trong lòng, bằng cách giết chết kẻ gây ra nỗi nhục đó..."

Siêu Thị Tiên Kiếm gật đầu, Siêu Phàm là người thừa kế duy nhất chà nhà họ Siêu của bà, để chết một phế vật Bình Thường có là gì?

Không những không ra tay, Tiên Kiếm còn ra hiệu cho đội cứu hộ không được can thiệp. Thấy điện chủ y điện Tiên Kiếm ra hiệu nên đội cứu hộ cũng ngồi yên.

"Ngoại! Mau cứu Bình Thường!" Mai Linh và Phương Trang lo lắng gọi Phương Thảo khi nhận ra sự thờ ơ của trưởng lão Tiên Kiếm.

"Đừng vội!" Phương Thảo phát tay, nàng cũng đang nín thở theo dõi tình hình, chỉ cần đến lúc bất khả kháng sẽ ra tay cứu Bình Thường.

Thế trận lần nữa đổi chiều, Bình Thường quỳ gục trên sàn, còn Siêu Phàm gượng dậy tiến về phía Bình Thường với ánh mắt đầy sát ý...

"Dám làm nhục tao hết lần này đến lần khác, mày phải chết!"

Chứng kiến sự tàn nhẫn và đê tiện của Siêu Phàm, đám đông đệ tử, dẫn đầu là Đỗ Đạt bắt đầu la ó phản đối Siêu Phàm.

"Thằng chó cắn lén! Mày không xứng làm đệ tử Vô Lực bang!"

"Y điện đâu? Sao không dừng trận đấu để cấp cứu!"

"Mụ điện chủ Y điện chó đẻ, Siêu Phàm là cháu mụ mà! Thiên vị là phải!"

"Láo xược!". Bị chửi đích danh, Tiên Kiếm bật dậy mắng, lớp mỡ thừa trên gương mặt lờ lợt son phấn của mụ như run lên từng cơn: "Quy định so tài là thế nào? Bình Thường chưa chết, cũng chưa có dấu hiệu đầu hàng hay ngất đi, vậy ta lấy quyền gì dừng trận đấu? Nhìn Bình Thường như vậy, ta cũng rất khổ tâm!"

Trong khi Tiên Kiếm phân trần, Siêu Phàm đã áp sát Bình Thường,

cánh tay lại hóa màu bạc và bắn ra hồng lôi.

Siêu Phàm giơ nắm đấm lên đầu Bình Thường, chỉ cần một cú bổ thôi thì đầu Bình Thường sẽ vỡ nát...

Và khi nắm đấm Siêu Phàm sắp mạnh mẽ hạ xuống, Phương Thảo, bật khỏi ghế và lướt thẳng về phía sàn đấu, nhưng Ngô Sát cũng lập tức tiến ra ngăn cản: "Xin lỗi, trận đấu đang diễn ra, người ngoài không được can thiệp!"

"Tránh ra!" Phương Thảo đánh văng Ngô Sát nhưng lại bị Siêu Thị Tiên Kiếm đứng ra ngăn cản.

Đúng lúc này, một tiếng hét đau đớn vang lên, tất cả mọi ánh mắt dồn vào võ đài, nơi mà tưởng chừng Bình Thường sắp bị kết liễu, thì thê trận đã đổi thêm một lần nữa, tiếng hét là từ Siêu Phàm, vì cánh tay mang ngân thể cùng dị lôi của hắn đã bị Bình Thường dùng cánh tay phải mang đồng thể bẻ gãy.

"Đồng thể bẻ gãy ngân thể!"

"Làm sao có thể như vậy?"

Có thể, bởi ngân thể của Siêu Phàm là nửa mùa, còn đồng thể, cũng nửa mùa, của Bình Thường, lại được yểm lên cánh tay phải mang xương chân long của hắn.

Gào lên đau đớn, Siêu Phàm lần nữa hứng chũm nổi nhục nhã, hắn dùng cánh tay còn lại điên cuồng đấm vào Bình Thường, nhưng Bình Thường cũng dùng tay chân long đáp lại...

Binh!

Va chạm vang dội, cả hai vẫn đứng yên một chỗ, nhưng xương cánh tay còn lại của Siêu Phàm đã gãy nát, lộ hẳn ra ngoài.

"KHÔNG!"

Siêu Phàm gào lên không cam lòng, Tiên Kiếm và Ngộ Sát định đến cứu nhưng lần này bị Phương Thảo ngăn cản, nàng đáp trả bằng đúng câu của Tiên Kiếm: "Quy định so tài thế nào?"

Nhưng một kẻ khác lại gầm lên dữ dội: "KHỔN KIẾP!"

Sau tiếng gầm, Siêu Quần giậm chân khiến mặt đất rung chuyển để bay thẳng đến tung một chưởng điên cuồng vào Bình Thường.

Một chưởng toàn lực và cực nhanh từ một Chúa Tế hệ lôi, không kịp tránh né và trúng một chưởng này Bình Thường chết chắc, nhưng cũng trong thời khắc này, Siêu Phàm đã phát điên, dù gãy hai tay cũng lao về phía Bình Thường để giết hẳn...

Bình Thường giơ tay ra định ngăn Siêu Phàm, nhưng đã muộn...

ẦM!

Một tiếng nổ khủng khiếp vang khắp không gian, cả Vô Lực bang rung chuyển dữ dội...

Và khi vụ nổ tan đi, trong làn khói bụi mù mịt nơi võ đài, bóng hình Siêu Phàm hiện ra, rồi tan thành tro bụi trước hàng ngàn ánh mắt thất thần từ khắp mọi phía....

Rồi sau đó là Bình Thường hiện ra, tuy Siêu Phàm lãnh gần như toàn bộ chưởng lực, nhưng Bình Thường cũng tan da nát thịt, máu tuôn xối xả, xương lộ khắp người, da thịt rơi rụng. chỉ còn xương cánh tay

phải hoàn toàn nguyên vẹn...

Chúng kiến cháu đích tôn chết dưới chính tay mình, Siêu Quần điên loạn trút giận lên đầu Bình Thường: "Mày sẽ không muốn sống nữa... Thậm chí đến sống không bằng chết cũng là quá thoải mái so với những gì mày sắp chịu..."

Chỉ trong chớp mắt, Siêu Quần đáp xuống bên cạnh Bình Thường, và khi không ai còn nghĩ đến cơ hội nào cho Bình Thường, thì khắp người hắn tỏa ra những chữ vạn đen tối...

"Đó là..."

"Hắc Niệm.. Không thể nào..."

Toàn bộ người có mặt như ngừng thờ...

Nhưng chưa hết...

Nhìn cơ thể tàn tạ như vừa bị máy ban cán qua của mình, Dương hít một hơi rồi nhắm mắt...

"Thiên Địa Hữu Tình, Bích Diệp Biến!"

Hết chương 245

Đùa thôi, nở lòng nào hết chap ngay lúc quan trọng như vậy được...

Rồi, giờ mới hết chap nè.

Chương 246: Phi - Thường

"Thiên Địa Hữu Tình - Bích Diệp Biến!"

Khi Dương thềm vận Thôn Thiên Địa, cả người hắn dẫn tỏa ra làn sáng xanh mờ ảo, mơ hồ tạo thành hình dạng một mỹ nữ phủ quanh cơ thể Dương.

"Sinh Mệnh lực?" Siêu Quần trợn mắt khi nhận ra thứ bao quanh Dương là sinh mệnh, một loại sinh mệnh mãnh liệt mà ngay cả lão cũng chưa từng thấy qua.

Còn với người của Vô Lực bang, gần như tất cả những ai biết lẫn không biết về Sinh Mệnh lực đều nhìn Bình Thường một cách khó tin: "Hắn là Bình Thường sao?"

Lúc này, cơ thể Dương đang dần hồi phục với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, nhưng mà...

"Mày nghĩ tao cho mày cơ hội hồi phục sao?" Siêu Quần gầm lên, tung thêm một chưởng vào Dương.

Chưởng lực chỉ trong chớp mắt đã bắn thẳng vào Dương, nhưng hắn cũng đã đạp vào một chữ hắc vận để tránh thoát trong đường tơ kẽ tóc.

Nhưng khi Dương vừa tránh đi thì Siêu Quần hư hóa thành một tia chớp bắn thẳng đến, bàn tay lão chụp thẳng vào đầu Dương.

Cầm gọn đầu Dương trong những ngón tay, Siêu Quần gầm gừ:

"Đùa với bốn Chúa Tể? Mà nghĩ mà xúng sao?"

"THẢ HẮN RA!" Mai Linh, Phương Trang và Phương Thảo cùng hét lên, cả ba người cùng lao ra nhưng đều bị ngăn cản.

"BANG CHỦ! XIN HÃY CỨU BÌNH THƯỜNG!" Mai Linh hoảng loạn hét gọi bang chủ Ngô Thông, kẻ duy nhất vẫn đang ngồi yên trên ghế.

"Bang chủ! Hãy cứu Bình Thường!" Đỗ Đạt cũng cầu xin.

"Xin bang chủ hãy cứu Bình Thường!" Sau đó, hàng loạt đệ tử tục gia cũng cầu xin.

Rồi lần lượt, lần lượt, gần như toàn bộ đệ tử đều quỳ xuống cầu xin bang chủ cứu Bình Thường, vì ai cũng biết rõ, Bình Thường là một thành viên của bang, và hẳn vô tội.

Nhìn toàn thể đệ tử Vô Lực bang, bao gồm cả những kẻ từng xem thường mình là phế vật, giờ đang đồng loạt cầu xin cho mình, trong lòng Dương cảm thấy một tràng ầm áp. Có lẽ hôm nay hẳn buộc phải đi, hoặc phải chết, nhưng nơi đây cũng có những người đáng để xem như gia đình...

Trước toàn thể đệ tử đang cầu xin, Ngô Thông do dự đứng lên...

Nhưng Siêu Quần liền đe dọa: "Ngô Thông, muốn Vô Lực bang tồn tại thì nên biết thân biết phận... Người nghĩ cần bao nhiêu cương thi là đủ để san bằng nơi này?"

Cương thi không có ý niệm chính là vũ khí khắc chế người luyện niệm, Ngô Thông biết rõ điều này và càng biết sự đáng sợ của Động Càng San...

Nhưng Ngô Thông vẫn đứng dậy, mở miệng tuyên bố: "Ta, bang chủ đương nhiệm của Vô Lực bang, tuyên bố trước toàn thể thành viên bốn bang, rằng Bình Thường phạm phải đại tội giết hại sư huynh, tu luyện tà niệm. Từ nay đuổi khỏi bang, sống chết của hắn không còn liên quan đến bốn bang!"

Nói xong, Ngô Thông phất tay bỏ đi.

Cả không gian như chùng xuống...

Có một tiếng thở dài âm thầm trong cấm địa ngay bên dưới sàn đấu...

"Vô Lực bang sụp đổ rồi..." Vị sư già với đôi mắt gần như sắp nhắm lại vĩnh viễn nói.

"Còn Bình Thường thì sao? Ngài phải cứu nó chứ!" Vô Thanh nói, hắn không có mặt trên khán đài nhưng vẫn được vị sư già truyền thông tin về diễn biến bên trên.

Vị sư già gật gù: "Có biết tại sao ta mời cậu đến đây vào lúc quan trọng này không?"

"Không." Vô Thanh đáp.

Vị sư già mỉm cười: "Cửu Phẩm Liên Hoa có chủ rồi. Kẻ đó chính là Bình Thường."

Có một sự thật rằng Phương Thảo không phải người duy nhất dõi theo toàn bộ vị bắt cóc của Ngô Pháp, mà vị sư già cũng theo dõi, để rồi phát hiện ra rằng Bình Thường có thể Thanh Tủy.

"Một kẻ được cả Ma Bảo lẫn Phật Bảo lựa chọn, ta thật không thể hiểu chuyện gì đang diễn ra..." Vị Sư già thở dài lần nữa rồi nói tiếp: "Nhưng ta biết ta sắp đi..."

Vị sư già nhìn lên ngọn tháp xá lợi sáng rực và hỏi: "Các vị sư phụ, sư tổ... Các vị chọn con đường nào?"

Khi vị sư già hỏi xong, toàn bộ xá lợi trong tháp đồng loạt lóe sáng và bay về phía vị sư già...

"Đệ tử đã rõ..." Vị sư già mỉm cười, rồi nhắm mắt, vĩnh viễn...

Phía trên, đầu Dương vẫn đang bị bàn tay Siêu Quần bóp chặt... Hành động của Ngô Thông khiến Dương liên tưởng về Cường Dương cung, một bên thì toàn bộ cùng gánh chịu tội lỗi do Dương gây ra để cứu giúp hắn, một bên thì hy sinh hắn để bảo vệ những thành viên còn lại.

Vậy ai đúng, ai sai? Không ai sai, nên Dương không trách Ngô Thông, và cảm kích những người đã cầu xin vì hắn...

"Tất cả các vị sư huynh sư tỷ..." Dương chột lên tiếng trong khi những ngón tay của Siêu Quần bấu sâu vào sọ đầu vốn đã đầy máu của hắn.

"Ta rất cảm ơn tấm lòng của các vị..."

Siêu Quần bấu thủng sọ đầu Dương...

"Nếu đến một ngày, các vị cảm thấy Vô Lực bang không còn là ngôi nhà của mình, thì hãy tìm đến Hắc Đạo, nơi mà không phân biệt xuất thân sang hèn, không phân biệt thiên tài hay phế vật, chỉ có những con người cùng nỗ lực vươn lên để đưa Hắc Đạo trở thành gia đình

hùng mạnh nhất!"

"Lắm mềm!" Siêu Quần nhếch môi nói, đồng thời tay lão bóp sâu vào sọ đầu Dương, nhưng không được...

"Là Thần Lực?" Siêu Quần giật mình khi nhận ra đầu Dương có một lớp Thần Lực bảo vệ, liền buông ra rồi lùi ra xa vì sợ Dương dùng Thần Lực tấn công lão.

Thật ra Siêu Quần đã lo xa, Dương chỉ dùng được một chút Thần Lực từ Bích Diệp Biển, hoàn toàn không đủ mạnh và nhanh để một chiêu giết chết Siêu Quần.

Thay vì vậy, Dương dùng vào việc khác...

Khi Siêu Quần lui ra, Dương liền dang hai tay, mặt ngược lên cao, trong đầu thầm hô: "Ngự Sinh Thần Thuật"

Khi Dương giơ tay, nhiều người còn tưởng hấn đã tuyệt vọng đầu hàng: "Gì thế, hấn đầu hàng chờ chết sao?"

Nhưng ngay lập tức, tất cả đồng loạt rùng mình vì cảm giác giống như dưới mặt đất đang có một dòng máu ngầm chảy thẳng về phía Dương...

Rồi lại có người kinh hô nhận ra cây cỏ khắp xung quanh đang dần héo úa, màu xanh tươi hóa thành những đốm sáng xanh bay thẳng về phía Dương...

Toàn bộ cây cối, toàn bộ sinh vật, thậm chí là toàn bộ con người, đều đang tự động hiến dâng sinh mệnh của bản thân cho Dương một cách vô điều kiện...

Một cơn lốc sinh mệnh cuộn lấy Dương rồi tan vào cơ thể hắn, mọi vết thương lập tức được chữa lành đến mức ngay cả một vết sẹo cũng không còn...

Nhưng trước mọi ánh mắt đã quá quen với kinh ngạc, thì một lần nữa họ phải kinh ngạc...

Sau khi những đốm sáng xanh tan đi, thì lại có những đốm sáng màu vàng kim bay đến...

"Xá lợi! Nhiều Xá lợi quá!" Có người nhận ra liền giật mình hô lên, thậm chí một số người còn lao ra định cướp đoạt...

Nhưng bất thành, vì khi Dương thấy những viên Xá lợi bay về phía mình, hắn biết một điều...

Cửu Phẩm Liên Hoa tâm vàng rực hiện ra trên trán Dương và hút lấy toàn bộ những viên xá lợi xung quanh để hóa thành Tam Phẩm Liên Hoa.

"Đó là... Phật Bảo! Chắc chắn là Phật Bảo!" Siêu Thị Tiên Kiếm kinh hô.

"Tại sao lại như vậy? Một kẻ mang Hắc Niệm lại dùng được Phật Bảo và hấp thu xá lợi mang Hoàng Niệm?" Ngộ Sát trợn như lòi mắt.

"Là gì thì mày cũng phải đền tội!" Siêu Quần cũng không khỏi kinh ngạc trước quá nhiều kì tích từ Dương, nhưng lão kịp trấn tĩnh và lần nữa hư hóa lao thẳng đến Dương.

Xoẹt xoẹt!

Tia chớp do Siêu Quần hóa thành đâm thẳng vào Nghịch Thiên kiếm

trên tay Dương khiến thanh kiếm văng xa khỏi tay hắn. Nhưng bù lại, Dương không hề hấn gì, còn Siêu Quần lần nữa kinh ngạc: "Đó là kiếm gì? Sao có thể hút lấy Lôi linh lực của ta?"

"Là một Thần Bảo mới?" Trong đầu thầm nghĩ, Siêu Quần liền bỏ qua Dương để lao về phía Nghịch Thiên Kiếm.

"Người không có tư cách!" Dương nhếch môi cười, mặc cho Siêu Quần đã bắt được cán kiếm và quay về phía hắn.

"Mày mới là kẻ không có tư cách!" Siêu Quần cười lạnh, dùng chính Nghịch Thiên Đa Tình đâm thẳng vào giữa ngực Dương, nhưng chỉ là giữa ngực.

Vậy nên Dương lách mình để lưỡi kiếm đâm thẳng vào tim mình.

Tất cả trở nên im lặng...

Mọi ánh mắt đều chứng kiến cảnh mũi kiếm đen đâm thẳng vào tim Dương...

Để rồi, cánh tay phải của Dương chụp lấy tay Siêu Quần, rồi tay hắn mọc vảy đen, vảy đen hóa thành màu đồng rồi lại bọc thêm một lớp hắc niệm...

Rắc!

"Aaaa!" Siêu Quần gầm lên khi cánh tay hắn bị Dương vặn gãy, lão giận dữ dùng cánh tay còn lại chướm vào ngực Dương trong khi tên này đang giật lại cán kiếm Đa Tình từ cánh tay gãy.

BINH!

Trúng một chưởng nhưng đã dự tính, Dương mượn chưởng lực của gã Cháu Tể bay xa khỏi đỉnh núi, rơi xuống một dòng suối trong khu rừng dưới chân núi và trôi đi...

"MÀY CHẠY ĐÂU CHO THOÁT!" Nhận ra mình mắc mưu, Siêu Quần gầm lên rồi bay theo nhưng giật mình khựng lại vì trước mặt xuất hiện một bóng đen ma mị...

"Người là... Hắc Ảnh Mị Miêu - Phương Thảo?"

Phương Thảo trong dạng linh miêu mũ miều mê hoặc nhìn theo hướng Dương bay đi rồi nói: "Linh Nhãn của ta vừa nhìn thấy một cảnh... Toàn bộ người nhà họ Siêu của người phải quỳ dưới chân hấn..."

"Hắc Đạo sao? Nghe có vẻ thú vị..." Tại một góc không ai chú ý, Vô Thanh nốc chai bia rồi nói. Gã chính là người mang những viên xá lợi đến cho Dương theo lời dặn của vị sư già, và một trong số đó là xá lợi của chính vị sư già...

Vài ngày sau...

Một gian nhà gỗ nhỏ bên lề đại lộ Vô Tận, trước nhà treo một lá cờ đen không biểu tượng...

Có người gõ cửa...

"Ai đó"

"Phải Hắc Đạo hông?" Giọng người gõ cửa khàn khàn hỏi.

"Phải thì sao không thì sao?"

"Tao đọc báo thấy thằng Bình Thường nào đó tuyển người nên đến xin gia nhập!"

"Biết đánh nhau không?"

"Biết chết liền!"

"Vậy không được!"

"Ừa? Đây là tụi du côn hả? Vậy mà tao tưởng tuyển nhân viên đa cấp nên xin làm để học kĩ năng sống. Mụ nội!"

Hết chương 246

Chương 247: Hảo Huyền

Trong một buồng giam lạnh lẽo, Dương trong dạng một bé trai mập mạp ngồi hồi tưởng lại nguyên nhân khiến hắn, bị đuổi khỏi Vô Lực bang và bị Siêu Quần truy sát.

"Đang nghĩ gì đó?" Một giọng nói trong trẻo vang lên cắt ngang dòng hồi tưởng của Dương.

Bên kia song sắt là Lương Thiên Kim trong bộ váy đơn giản nhưng vẫn xinh đẹp tuyệt trần.

Dương đáp: "Nghĩ lại lần đầu chúng ta gặp mặt, khi đó ta đã tự hỏi tại sao lại có cảm giác vừa gặp đã yêu với một tên ái nam ái nữ..."

"Miệng lưỡi trơn tru, người không phải Bình Thường mà ta biết!" Thiên Kim mắng.

Dương phì cười: "Bình Thường mà nàng biết? Nàng nói nghe như nàng thích hắn?"

Thiên Kim không đáp mà nói: "Nếu người không phải Bình Thường thì ta cũng không muốn giết người nữa..."

"Thật sao?" Dương không tin nhưng vẫn giả vờ mừng rỡ.

Đôi mắt sắc lẹm dưới cặp kính của Thiên Kim nheo lại: "Ừ! Ta chỉ cắt của quý của người rồi cho lần lượt 121 Bảo Nhân luân phiên thông người, khi người gần chết ta lại cứu người để người tiếp tục hưởng thụ..."

Dương trợn mắt: "Ặc! Nhìn dễ thương mà sao ác ôn vậy? Nàng từng bị một lần không lẽ không biết cảm giác cái nơi khô khốc bị đấm... Khoan đã! Hình như có gì đó không đúng? Tại sao lỗ hậu của nàng lại có nước nhờn và máu... Không lẽ... Á đù!"

"Đại Bảo! Thiến hấn!" Nghe Dương nói, Lương Thiên Kim tức giận quát lên rồi bỏ đi, để tên Bảo Nhân tên Đại Bảo ở lại chờ thi hành mệnh lệnh...

Nhưng Đại Bảo không thi hành như Dương lo sợ, gã chỉ giơ đao chém gió đe dọa rồi bỏ đi. Dương lúc này như người mất hồn, hấn nằm xuống, mắt nhìn trần phòng liên tưởng lại quá trình gặp gỡ Lương Thế Kim.

Đó là chuyện sau khi Dương bị Siêu Quần đánh bay khỏi Vô Lược bang.

Dương trọng thương nhưng nhờ có sinh mệnh dồi dào từ Ngự Sinh Thần Thuật nên không chết, dẫu vậy, hấn hôn mê một thời gian và khi tỉnh dậy, trong thân phận Bình Thường, thì nhận ra mình đang nằm trên một chiếc bè gỗ trôi trên một con sông nhỏ.

Bình Thường dùng tay chèo vào bờ, bên bờ có một thôn nhỏ.

Khi Bình Thường vừa lên bờ, một con thuyền kì lạ với vỏ thuyền bằng kim loại, không cần người chèo hay cánh buồm, cũng cập bờ.

Trên thuyền duy nhất một người, là một nam thanh niên trắng trẻo thư sinh, tuy là nam nhưng lại khiến Bình Thường có cảm giác đáng yêu kì lạ... Kẻ này lịch sự chào Bình Thường và hỏi: "Xin lỗi, cho hỏi nơi này có phải là thôn Vĩ Dạ bên sông Như Ý không ạ?"

Bình Thường lắc đầu đáp: "Ta cũng vừa đến nên không rõ..." Vừa đáp, trong đầu Bình Thường cảm thấy kì quái, hẳn thậm chí còn không biết vì sao mình lạc trôi đến tận đây, chẳng phải thôn Vĩ Dạ ở Hoàng thành - Huế, cách rất xa Vô Lực bang ở tận Nam bộ sao?

Đang suy nghĩ, Bình Thường cảm thấy tên thanh niên đang nhìn mình bằng ánh mắt kì dị.

Tên thanh niên vội phân bua: "Đừng giết người diệt khẩu nha, ta không có ý định chỉ điểm đâu!"

"Chỉ điểm?" Bình Thường ngạc nhiên, trong đầu mơ hồ nhớ ra hẳn vừa vướng phải một rắc rối lớn.

Tên thanh niên lại nói: "Người can đảm thật, mặt người in lên khắp các báo mà người dám xuất hiện công khai không thêm che giấu."

"Báo nào cơ?" Bình Thường hỏi.

"Nè!" Tên thanh niên cũng không e dè, lấy ra một vật mỏng hình tròn to bằng bàn tay, chỉ chỗ ngón tay lên mặt phẳng bằng bạc khiến chữ và hình hiện ra rồi đưa Bình Thường xem và nói: "Ta thích đọc báo nên có sai người chụp ảnh các báo mỗi ngày để rảnh rỗi đọc, người xem, báo Tuổi Trẻ, báo Thanh Thiên, báo Pháp Thuật, báo Công Ōn, báo Xao Động, Mương 21... thậm chí trang truyện Thiên Địa cũng có mặt người trên trang đầu. Thật đáng ngưỡng mộ nha!"

Bình Thường xem những dòng thông tin mà tròn mắt, không ngờ phiên bản thức tỉnh của bản thân lại bá đạo đến thế. Ngoài ra còn có thông tin về bà ngoại của Mai Linh, hóa ra cũng là một Chúa Tể, vì vậy nên Bình Thường cũng bớt lo cho an nguy của mẹ con nàng.

Thấy Bình Thường kinh ngạc, gã thanh niên trong lòng thầm đắc ý:

"Ai nhìn thấy phát minh có một không hai này của ta mà không kinh ngạc chứ!"

Đọc xong tin tức, Bình Thường vô thức đưa ngón tay vuốt sang trang khác và dùng hai ngón tay phóng to để đọc thông tin về việc hấn mời đệ tử Vô Lực bang gia nhập Hắc Đạo.

Động tác thuần thục của Bình Thường khiến gã thanh niên không khỏi ngạc nhiên, bởi thứ mà Bình Thường đang xem là phát minh độc nhất vô nhị của gã, gọi là Linh Thoại Thông Minh, gọi tắt là Thông Thoại.

"Người biết dùng thứ này sao?" Gã thanh niên dò hỏi.

Bình Thường lắc đầu: "Chỉ thấy lần đầu, nhưng đã từng thấy qua thứ tương tự."

"Tương tự? Người thấy ở đâu?"

Bình Thường lúc này mới giật mình, phải rồi, hấn thấy thứ này ở đâu? Và tại sao hấn biết thôn Vĩ Dạ, sông Như Ý ở Hoàng thành? Chỉ có một cách giải thích, rằng ký ức của hấn đang dần trở lại...

"Ta thấy ở... Giả Kim thành." Bình Thường biết mình lỡ miệng nên đành nói dối.

Quả thực cũng chỉ có Giả Kim thành mới có khả năng làm ra thứ tương tự, gã thanh niên bốt nghi ngờ và lẩm bẩm suy đoán: "Giả Kim thành? Ai ở đó có thể làm ra thứ này? Võ Diễm My chẳng?"

"Võ Diễm My?" Bình Thường cảm giác cái tên này rất quen thuộc.

Gã thanh niên hỏi: "Người không biết cô ta sao? Hồng Vũ Tiên Tử Võ

Diễm My, thiên tài luyện hồn, thiên tài giả kim, tuyệt thế mỹ nhân... Có thể xem là kỳ phùng địch thủ của em gái ta, đáng tiếc là em gái ta vừa tiếp nhận truyền thừa toàn bộ tri thức của các đời tổ tiên nên Võ Diễm My không còn là đối thủ của con bé."

Nghe gã thanh niên nhắc đến hai từ em gái, Bình Thường cũng mơ hồ nhớ ra hẳn cũng có một đứa em gái tên là Võ Diễm My.

"Thôi ta có việc cần đi, phiền người trả ta chiếc Thông Thoại." Gã thanh niên nói rồi thu lại chiếc thông thoại.

Thấy gã thanh niên chăt vật cất chiếc thông thoại vào túi, Bình Thường nói: "Ta nghĩ nếu thiết kế thành hình chữ nhật thì tiện lợi hơn nhiều."

Nghe Bình Thường nói, gã thanh niên tròn mắt nhìn hắn rồi lấy chiếc thông thoại ra xem xét.

Bản tính vẫn còn hiền lành thật thà, Bình Thường nhiệt tình chỉ ra những gì hắn nhớ: "Đây, nếu hình chữ nhật thì dễ cầm nắm, dễ cất vào túi hơn. Ngoài ra màn hình nên có lớp thủy tinh chống trầy, thêm lớp vỏ cao su chống rơi vỡ càng tốt, à, người đưa báo vào đây bằng cách nào?"

"Chụp bằng máy ảnh rồi chuyển vào." Gã thanh niên ngạc nhiên trước những câu nói nghe như chính Bình Thường mới là người sáng chế ra thông thoại, gã thanh niên cực kỳ thông minh nên cũng nhận ra những gì Bình Thường nói hoàn toàn hợp lý.

"Bất tiện quá! Sao không lắp hẳn máy ảnh vào mặt dưới?" Bình Thường nói.

"Hay! Vậy mà không nghĩ ra!" Gã thanh niên như ngộ ra chân lý cuộc

đời, hẳn chỉ là kẻ sáng tạo bằng khả năng bản thân thì làm sao có thể so với những hiểu biết từ thế giới khác của Bình Thường?

Tất nhiên gã thanh niên không biết điều đó, nên hẳn cho rằng Bình Thường là có một trí tuệ siêu phàm. Mà gã thanh niên thích nhất là những người có trí tuệ và óc sáng tạo như hẳn...

"Ta tên Lương Thế Kim, rất hân hạnh được làm quen." Vừa nói, Thế Kim vừa giơ tay ra.

Thấy sự thân thiện của Thế Kim, Bình Thường tuy e dè nhưng vẫn bắt tay với Thế Kim và đáp: "Ta tên Bình Thường, hân hạnh làm quen."

Gật đầu, Thế Kim hỏi: "Không biết người đến nơi này làm gì?"

Bình Thường lắc đầu: "Ta không biết, có lẽ bị thương nặng quá nên ta quên mất một phần ký ức." Bình Thường chỉ nói bừa, nhưng có một sự thật là hẳn đã quên mất một đoạn ký ức quan trọng trong khoảng thời gian sau khi rời khỏi Vô Lực bang cho đến khi trôi qua sông Như Ý này, một đoạn ký ức bị người khác cố tình mang đi...

Thế Kim gật đầu: "Cũng phải, tuy chỉ là Chúa Tể nửa mùa nhưng Siêu Quyền vẫn rất nguy hiểm. Người nên cẩn thận hơn."

Bình Thường gật đầu: "Ta biết rồi, còn người, người đến đây làm gì?"

Thấy hợp gu nên Thế Kim cũng không quá phòng ngừa Bình Thường, hẳn đáp: "Ta đi tìm tung tích một người tên là Hàn Mặc."

"Hàn Mặc? Hàn Mặc Tử?" Bình Thường hỏi.

Thế Kim gật đầu: "Ừ, trước khi quy ẩn thì ông ấy có bút danh là Hàn Mặc Tử, người rao bán ánh trăng."

Nói đến đây, Thế Kim nhìn Bình Thường và hỏi: "Người có nghĩ rằng con người sẽ lên được cung trăng?"

Khác với những kẻ bật cười khi nghe mình nói câu này, Thế Kim ngạc nhiên khi thấy Bình Thường gật đầu: "Có thể chứ!"

"Thật sao? Người không cho rằng điều đó là hoang đường? Là mơ mộng? Người ta nói ngay cả Thần cũng không thể ra ngoài vũ trụ vì nơi đó không thể dùng linh lực lẫn thần lực."

Bình Thường lắc đầu: "Nếu biết cách, ngay cả người không có linh lực cũng có thể du hành vũ trụ."

"Cách nào?" Thế Kim kinh ngạc trước ý nghĩ táo bạo của Bình Thường.

"Một cỗ máy đủ mạnh để bay khỏi Trái Đất mà không cần dùng linh lực, người du hành sẽ ở trong cỗ máy đó, được cung cấp đầy đủ dưỡng khí và nhu yếu phẩm."

"Không cần linh lực? Đó là cỗ máy gì?" Thế Kim hỏi, hơi thở dồn dập phần khích.

Bình Thường đáp: "Đó là phi thuyền và bệ phóng, cái khó là ta không biết rõ cơ chế hoạt động của thứ đó, nó quá phức tạp. Nhưng ta hiểu thứ làm nó bay không phải linh lực mà là phản lực, giống như khi người thổi đầy hơi vào bong bóng rồi thả ra, nó sẽ bay."

Nói đến đây, Bình Thường dừng lại vì thấy Thế Kim há hốc mồm nhìn hẩn như nhìn sinh vật ngoài hành tinh.

Thế Kim nắm lấy tay Bình Thường và nói: "Bình Thường, ngươi còn nghĩ ra gì nữa? Nói cho ta biết đi! Chỉ cần có thể thành hiện thực thì cả em gái ta cũng đem gả cho ngươi!"

Nói đến đây Thế Kim biết mình lỡ mồm nên ngậm miệng lại, mặt đỏ ửng, em gái hắn chính là hắn, nói thế không khác nào nàng tự nguyện hiến thân cho Bình Thường.

Mà Bình Thường không biết thân phận thật của Thế Kim nên chỉ cười trừ rồi đáp: "Ta cũng không biết nhiều, chỉ đọc qua một quyển sách viễn tưởng..."

"Sách đó đâu? Ta muốn mua!" Phấn khích vì mơ ước từ thuở nhỏ có cơ hội thành hiện thực, Thế Kim gấp gáp giục.

"Từ từ! Sách đó do người nào đó viết tay, ta tình cờ nhặt được... Nhưng bị cháy rồi!"

Nghe thế, mặt Thế Kim xịu xuống như bị hắt nước lạnh.

Cảm thấy tội nghiệp cho một kẻ khác người, Bình Thường gãi đầu nói: "Ta còn nhớ một ít, thôi thì ngươi cứ hỏi, ta nhớ gì sẽ nói."

"Tuyệt vời!" Thế Kim reo lên mừng rỡ, thiếu điều muốn ôm hôn Bình Thường.

Chợt bụng Bình Thường reo lên...

"Ngươi đói không, ta đãi ngươi ăn cơm hến?" Thế Kim ân cần hỏi.

"Ăn!" Bình Thường đáp, sau đó cùng người bạn mới vừa đi vừa rôm rả bàn tán những điều người khác cho là hão huyền...

Đó là một quãng thời gian tuy ngắn nhưng cực kỳ vui vẻ giữa hai con người hảo huyền...

Chương 248: Hòa?

Ánh mặt trời nhân tạo rọi xuyên qua cửa sổ khuê phòng, Thiên Kim thức dậy vươn vai khiến ánh nắng rọi xuyên qua làn áo ngủ mỏng, mơ hồ để lộ đôi gò bồng tròn lẳng trên làn eo cong vút.

Mang chiếc kính cận lên mặt, thay ra bộ trang phục thường ngày, khoác thêm chiếc áo choàng tháp chủ, Lương Thiên Kim rời phòng...

Cửa song sắt buồng giam mở ra, mọi khóa xích trên khắp người Dương cũng tự động mở, hấn uể oải đứng dậy...

Thời khắc đã đến...

Thần Kim tháp là một tòa tháp ngược khổng lồ. Gọi là tháp ngược vì đỉnh tháp nằm sâu dưới chân tháp. Tháp chia 100 tầng, tầng thứ nhất nằm trên cùng với diện tích rộng lớn, càng xuống dưới diện tích càng nhỏ nhưng cũng càng quan trọng. Cuối cùng là tầng 100, nơi này được đồn đãi là nơi cất chứa Thần Kim, hợp kim cấp Thần, nghe nói nếu ai được Thần Kim chọn lựa thì chắc chắn một Thần Bảo mới sẽ ra đời.

Đó chỉ là lời đồn, cho nên chuyện Thần Bảo mới có ra đời hay không rất khó nói, nhưng tại nơi này, vào hôm nay, một Bán Thần Bảo chắc chắn sẽ ra đời, trong cuộc so tài giữa Thần Kim tháp chủ Lương Thiên Kim và phản đồ Vô Lực bang Bình Thường.

Quảng trường rộng lớn trong tầng 1 Thần Kim tháp đông đúc người vây quanh, Dương được đưa lên một bàn giả kim với đầy đủ dụng cụ cần thiết, đối diện là bàn giả kim của Lương Thiên Kim.

Khi Thiên Kim bước ra, xung quanh vang lên tiếng trầm trồ về nhan sắc và thần thái tháp chủ của nàng, còn khi Dương bước ra, chỉ có dè bủ và khinh bỉ.

Chợt một lão già mặc trang phục Thần Kim tháp bước đến, không thèm nhìn Dương mà hỏi Thiên Kim: "Tháp chủ, chuyện này là sao? Ta chỉ ra ngoài vài ngày mà tháp chủ đã gây chuyện?"

Thiên Kim đáp: "Tháp phó, ta không gây chuyện, đây là một cuộc so tài theo đúng nghi thức của tháp từ xưa đến nay!"

"So tài?" Tháp phó nhìn sang Dương bằng ánh mắt khinh bỉ rồi nói: "Sao tháp chủ lại hạ mình đi so tài với một tên tiểu tốt vô danh? Đây là hạ nhục Thần Kim tháp!"

"Lại thêm một thằng già khó ưa!" Dương lắc đầu lẩm bẫm.

Tháp phó tức giận quát: "Vô lễ! Người có tư cách lên tiếng sao? Thứ sâu bọ như người ngay cả tư cách rửa chân cho bổn thánh sư còn không có, lấy gì dúi so tài với tháp chủ?"

Bị sỉ nhục nhiều thành quen, Dương không nóng nảy mà chỉ mỉm cười đáp lại: "Đến cả rửa chân còn không tự rửa được, chắc phải tốn khối tiền để mua được cái bằng Thánh Sư, tội nghiệp vãi..."

"Người dám..."

"Đủ rồi!" Thiên Kim vốn im lặng chờ xem Dương phản ứng thế nào khi bị nhục mạ, sau đó liền ngắt ngang cơn giận của tháp phó, nàng hỏi: "Tháp phó La Phấn Liêm, ở đây ai là tháp chủ?"

Tháp phó La Phấn Liêm muốn cãi nhưng đành ngiễn răng kèm chế,

lão tức giận phát tay bỏ đi, vừa đi vừa liếc Dương nói: "Ngay cả Đạp Đức Cường đến đây cũng không thắng được chúng ta, ta xem người rước nhục thế nào. Hừ!"

"La Phấn Liêm?" Dương thầm lục lại trí nhớ, trước đây hắn từng tra Google về tiểu sử của Thần Sư Đạp Đức Cường nên biết ông có một kì phùng địch thủ tên là La Phấn Liêm, hóa ra hiện tại đang làm tháp phó Thần Kim tháp, trong khi Đạp Đức Cường cũng bị Dương nhờ vả làm thành phó Giả Kim thành.

Nếu Phấn Liêm biết kẻ mà lão vừa nhục mạ chính là người giúp Đạp Cường trở thành Thần Sư để vượt qua lão thì có lẽ lão sẽ liều mạng lao vào... năn nỉ hắn hỗ trợ, vì lão cũng đã tiến sát cấp bậc Thần Sư nhưng còn vướng mắc chưa thể vượt qua...

Lúc này, một làn hương thơm ngát thoảng qua mũi Dương, có tiếng nhiều người ồ lên khi mọi ánh mắt cùng nhìn lên bầu trời...

Dương cũng nhìn lên, một bóng người áo trắng đang đứng trên kiếm bay đến, phong thái ung dung như thiên tiên hạ phàm.

Nhưng người đó là nam, một mỹ nam với nét đẹp ngôn tình lãng mạn.

Dương nghe có người kinh hô: "Đó là... đệ tứ Hùng Vương bang, Nhất Kiếm Vân Phi!"

Vân Phi đáp xuống đối diện Thiên Kim, mỉm cười nói: "Thiên Kim, nàng lại xinh đẹp hơn rồi!"

Thiên Kim cười cho có lệ rồi hỏi: "Anh đến đây làm gì?"

Vân Phi nho nhã đáp: "Vợ chưa cưới của ta trở tài giả kim, kẻ làm

chồng sao có thể không đến được?"

Đứng phía sau bị Vân Phi xem như người vô hình, Dương thầm cay cú: "Vợ chưa cưới của mày bị tao hốt rồi con!"

Lúc này, Vân Phi quay sang mỉm cười lịch sự với Dương rồi lại nói với Thiên Kim: "Ta có nghe tin đồn rằng xúc phạm anh trai nàng, nhưng dù sao cũng không nên hạ mình so đấu với những kẻ tiểu nhân hèn mọn. Nhìn hấn xem, ngay cả hình dáng thật còn không dám lộ..."

"Đủ rồi, phiền anh tránh ra cho chúng tôi so tài..." Thiên Kim ngắt ngang lời Vân Phi.

"Được... chúc nàng sáng tạo Bán Thấm Bảo thành công. Và đừng quên hôn ước giữa hai ta đã đến lúc thực hiện."

Khi Vân Phi lui ra ngồi trên hàng ghế khán giả, Dương tò mò hỏi Thiên Kim: "Nàng và hấn có hôn ước sao?"

"Không liên quan đến ngươi, lo mà giữ mạng đi!" Thiên Kim đáp, sau đó cho người đọc sơ qua quy định so tài truyền thống của Thần Kim tháp.

Vì so tài về luyện bảo và đề cao khả năng sáng tạo nên không bắt buộc nguyên liệu phải ở dạng thô sơ nhất, người so tài có quyền chuẩn bị sẵn những bộ phận thiết yếu của bảo vật mình muốn luyện thành, miễn là bảo vật đó chưa từng xuất hiện trước đây.

Khi quy định được đọc xong, Thiên Kim nói: "Để người khác không nói Thần Kim tháp keo kiệt, ta cho ngươi quyền tự do chọn lựa nguyên liệu luyện bảo trong kho nguyên liệu của tháp."

"Thật sao? May quá, nếu không ta cũng chẳng biết lấy đâu ra nguyên liệu... Mà phần đặt cược vẫn như cũ chứ?"

"Như cũ!" Thiên Kim gật đầu.

"VẬY... Nếu hòa thì sao?" Dương hỏi.

Nghe Dương nói, đám đông ồ lên: "Cái gì cơ? Hòa? Thằng ngu đó nghĩ nó có thể ngang tài tháp chủ?"

"Đây là vấn đề danh dự Thần Kim tháp, hay nó nghĩ tháp chủ sẽ bỏ qua danh dự của tháp để nhường nó?"

"Hay nó cho rằng nó tạo được Bán Thần Bảo, hay Siêu Thánh Kì Bảo?"

"Ốc chó!"

Vân Phi thì mỉm cười lắc đầu: "Đáng thương cho một tên không biết trời cao đất dày. Tự rước nhục."

Chỉ có Thiên Kim là nghiêm túc đáp: "Nếu hòa thì mạng là của người, chìa khóa là của ta!"

"Nhất trí!" Dương gật đầu rồi nói: "VẬY giờ nói đến nguyên liệu, ta cần..."

"Khoan đã!"

Chợt một giọng nữ quen thuộc vang lên khiến Dương vui mừng nhìn lên. Một bóng hình áo đỏ tuyệt mỹ với đôi cánh tiên đỏ rực đang bay thẳng về phía Dương với nụ cười tuyệt đẹp.

Đám đông không khỏi trầm trồ vì nhan sắc như tiên nữ hạ phàm của nàng, có người nhận ra thân phận nàng liền hét lên: "Hồng Vũ Tiên Tử! Là Hồng Vũ Tiên Tử, quả nhiên nhan sắc không thua gì Lương Thiên Kim."

Diễm My đáp xuống trước mặt Dương, mỉm nụ cười thân thiết nói: "Có người nhờ em gửi vài món đến anh."

Dương ngạc nhiên, trong gương mặt Bình Thường và hình dáng trẻ con, hấn hỏi: "Em nhận ra anh?"

Diễm My gật đầu: "Em có nhận được thư mời gia nhập Hắc Đạo của anh từ Tiểu công tử, vài hôm trước lại thấy báo đăng tin ở Vô Lực bang nên đoán ra Bình Thường chính là anh. Em đi tìm thì lại nghe nói anh bị bắt đến Thần Kim tháp nên em tìm đường đến đây."

Dương gật gù: "Vậy sao... Tên Phan Phúc Pháp đã bắt đầu thực hiện kế hoạch..."

"Đây là thứ có người nhờ em giao cho anh, bao gồm một món từ cụ cố Thiên Lý gửi đến."

Dương nhận lấy chiếc nhẫn quen thuộc, chính là chiếc nhẫn không gian ngày xưa Như Mộng tặng hấn. Cầm chiếc nhẫn trong tay, Dương dò xét không gian bên trong nhẫn rồi mừng rỡ ôm lấy Diễm My, đồng thời còn tranh thủ nhón chân ngược mặt lên để mặt hấn nép vào ngực nàng và nói: "Cảm ơn em, không có em chắc mạng anh xong rồi!"

Dương lắc đầu khiến hai bầu ngực đầy đà của Diễm My đong đưa mê hoặc biết bao ánh nhìn, nàng đỏ mặt đẩy hấn ra và nói: "Kì quá!"

Bị đẩy ra, Dương rùng mình cảm nhận một luồng sát khí đang nhắm

thăng vào mình từ đối diện. Đôi mắt sắc sảo dưới cặp kính của Thiên Kim giờ thêm phần lạnh lẽo...

"Bắt đầu được chưa?" Thiên Kim lạnh lẽo nói.

"Ặc! Được rồi, nhưng ta muốn dùng nguyên liệu của ta."

"Được thôi, cứ dùng gì tùy thích, miễn là người có thể sáng tạo ra một bảo vật tương đương Bán Thần Bảo thì người sống."

"Được!" Dương gật đầu, lấy ra một khối đen trông giống hệt một quả tim còn đang đập với các mạch máu đỏ.

"Thánh kỳ bảo trung cấp? Người dùng nó làm nguyên liệu luyện bảo?" Thiên Kim chỉ liếc qua đã biết quả tim kia bất phàm, đồng thời cũng tỏ ra ngạc nhiên khi Dương chấp nhận dùng kỳ bảo hoàn chỉnh cấp thánh làm nguyên liệu.

Khác với Thiên Kim, người khác thì cười cợt vì cho rằng Dương định chơi ăn gian: "Không biết nó lấy đâu ra, nhưng định dùng Trung Thánh Kỳ Bảo có sẵn để so cao thấp sao?"

"Ngôn lù! Nó không biết Thiên Kim có thể tạo ra Cao Thánh Kỳ Bảo? Hay nó chờ Thiên Kim lỡ tay làm hỏng bảo vật để nó thăng?"

"Hèn hạ! Chịu thua đi! Mà không có tư cách xưng là giả kim thuật sư!"

Mặc kệ tiếng la ó, Dương lấy thêm một ít kim loại có sẵn rồi bắt đầu cặm cụi đ-c gỗ.

Lúc này, Thiên Kim cũng lấy ra những kim loại quý hiếm đã được tinh luyện nhờ bàn tay những Thánh Sư chuyên về luyện kim hàng đầu.

Nàng lần lượt cho từng loại hợp kim vào một cỗ máy lớn để tạo hình cho kim loại mà không cần dùng búa gõ hay dao khắc.

Chúng kiến cỗ máy nuốt kim loại hình viên bi rồi nhả ra từng mảnh chi tiết nhỏ, nhiều người không khỏi trầm trồ: "Đó là cỗ máy do tháp chủ đời trước sáng chế, có thể tự động tạo hình kim loại để tiết kiệm thời gian và công sức!"

"Nhìn thẳng Bình Thường gõ búa tội nghiệp vãi! Đúng là trời vực!"

Dương vẫn cặm cụi rèn, quả tim đen vẫn nằm âm thầm đập một bên chưa được dùng đến...

Ở một góc trong đám đông, hai lão già đứng yên theo dõi, một trong hai là Siêu Quần.

Người đứng cạnh Siêu Quần hỏi: "Đồng đạo chắc chắn tên đó là Bình Thường chứ?"

Siêu Quần gật đầu: "Dù hóa ra tro ta cũng nhận ra hấn! Mong đồng đạo giúp đỡ!"

"Được rồi, nể tình đồng đạo, ta sẽ tìm cách ngăn người của Thần Kim tháp để đồng đạo thoải mái ra tay."

"Cảm tạ đồng đạo!"

Chương 249: Thần Lô Thẩm Định

Thời gian dần trôi, trong tiếng kim loại va chạm kịch liệt và liên hồi, Thiên Kim nhìn sang Dương, hắn đang chăm chú và tỉ mỉ gọt đẽo từng chi tiết nhỏ với ánh mắt chăm chú và đam mê, không có vẻ gì giống một người sợ chết...

"Tên ngốc!" Thiên Kim thầm mắng, nàng vốn không hề trách hắn, bởi lỗi lầm một nửa là do nàng...

Tai nạn đó bắt đầu vào một đêm trăng, khi cả hai vẫn chưa tìm ra tung tích Hàn Mặc...

Ngồi cạnh Bình Thường bên bờ sông Như Ý, Thế Kim thờ dài: "Có lẽ ông ấy không ở đây... Cũng đến lúc ta phải về rồi."

"VẬY sao..." Bình Thường cũng thờ dài, thời gian gặp gỡ tuy ngắn nhưng sự hợp ý đã khiến hắn và Thế Kim trở nên thân thiết như một đôi tri kỷ, Thế Kim phải về, còn hắn cũng phải đi, đi tìm Hắc Đạo với hy vọng lấy lại toàn bộ ký ức của bản thân.

Thế Kim cúi đầu nhìn bóng trăng phản chiếu dưới mặt nước: "Không biết khi nào mới gặp lại..."

Bình Thường lại ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời: "Người cứ tìm hiểu thêm về cách xây dựng phi thuyền, ta chờ ngày thấy người bay lên cung trăng..."

Thế Kim gật đầu: "Cảm ơn người về tất cả, người... người có người

yêu chưa?"

Bình Thường ngạc nhiên nhìn sang Thế Kim thì thấy mặt tên này đỏ ửng, liền nghi ngờ hỏi: "Người... người có phải là... yêu ta rồi không?"

Thế Kim bối rối: "Tầm bậy! Ta là trai thẳng nha!"

Bình Thường trợn mắt: "Ta đâu có nói người bê đê, ta sợ người là gái giả trai!"

"Làm gì có! Không tin ta... ta lấy ra cho người xem! Nè!" Thế Kim thẹn quá hóa rồ liền vạch quần ra khoe quả ọt nhỏ cho Bình Thường xem.

Bình Thường chỉ thấy thoáng qua dưới ánh trăng mờ, không hề hay biết đó chỉ là đồ giả dính lên chiếc quần màu da đặc chế nàng hay mặc để phòng trường hợp bị nghi ngờ. Tất nhiên cũng chỉ có người có đầu óc cách tân như Thế Kim mới nghĩ ra trò này.

"Ồ! Có à? Vậy người không phải gái, mà là gay!" Bình Thường gật gù.

"Tên khốn! Ta không phải gay, người mới gay!"

"Vậy người bao nhiêu tuổi rồi?" Bình Thường hỏi.

"18!"

"Ta chắc cũng 18, đủ tuổi uống rượu rồi, vậy thì uống rượu không? Ai thua thì tự nhận mình gay trước cả thôn Vĩ Dạ!"

"Chơi thì chơi, sợ gì!"

Nói là làm, Thế Kim và Bình Thường vào một quán nhậu gọi rượu ra vừa bàn luận vừa uống. Chén chú chén anh một hồi thì quán hết rượu...

"Èo! Chưa đã, đi đâu mua thêm đi, bao nhiêu tiền ta cũng trả!" Thế Kim ngà ngà say nói.

Tên chủ quán thấy Thế Kim là biết đại gia nên kính cẩn nói: "Thật ra quán còn một hũ rượu quý, nhưng rượu này rất mạnh..."

"Cứ mang ra! Ông chấp!" Thế Kim nhè nhè nói.

Thế là lão chủ quán lấy ra một hũ rượu ngâm đủ loại rắn rết côn trùng khiến Thế Kim bật ngửa.

"Thưa quý khách, đây là rượu đại bổ ngâm trăm năm, đặc biệt có khả năng tăng cường sinh lực phái mạnh, tráng dương, bổ âm, bổ thận, sinh tinh, ông uống bà khen, một người khỏe hai người phê..."

"Nói nhiều quá! Chơi luôn!" Thế Kim quăng xấp tiền ra rồi nhìn hũ rượu, nấc một tiếng, suy nghĩ rồi nói với Bình Thường: "À mà ta khỏe lắm, người yếu sinh lý thì uống hết đi, đừng ngại."

Bình Thường cũng say, hấn nói: "Chứ không phải người sợ thua? Gay thì nhận là gay đi!"

"Ta không gay! Uống thì uống! Hừ!"

Thế là hai tên nốc sạch bình rượu bổ rồi bí tỉ dắt díu nhau đi lạc ra bờ sông nằm ngủ.

Rượu bổ đúng là rượu bổ, nửa đêm Bình Thường bứt rứt không ngủ

được, dương vật thì sưng to, lại đang ôm một cơ thể thơm tho mềm mại là Thế Kim...

Thế Kim cũng không thoát vì rượu còn có đặc tính bổ âm, cả người nàng nóng ran, âm đạo đã ướt đẫm dâm thủy lúc nào không hay. Lại cảm giác được Bình Thường đang ôm mình, hơi thở hắt phả vào cổ khiến cả người nàng sồn gai ốc, trong cơn dâm tình, nàng khẽ nhích mông áp sát vào của quý đang trỗi dậy Bình Thường...

Điều gì đến cũng đến...

Bờ mông mềm mại của Thế Kim khiến Bình Thường chỉ muốn đâm thẳng vào, bất chấp kẻ này là nam hay nữ...

Nghĩ là làm, Bình Thường đưa tay kéo quần Thế Kim xuống, và nàng thì khẽ nhích mông cho hắn kéo dễ dàng hơn...

Rồi dương vật của Bình Thường mò mẫm tìm cái lỗ hậu của Thế Kim để đút vào. Nhưng Thế Kim muốn là muốn ở điểm khác, vậy nên nàng khẽ ưỡn mông cho dương vật Bình Thường tìm đến nơi nên đến mà hắn không hề hay biết...

"A!" Thế Kim khẽ rên lên khi dương vật của Bình Thường đâm xuyên qua màng trinh trong âm đạo nàng...

"A! A! A..."

Dưới trăng, bên sông...

Khi tỉnh giấc, Thế Kim không quên những gì diễn ra đêm qua, và nàng tự nguyện chấp nhận điều đó, nên điều nàng muốn làm ngay khi mở mắt là nép vào lòng tình lang và thú nhận thân phận thật của mình. Nhưng ôi thôi... tên trời đánh kia khi tỉnh rượu cũng tỉnh trí nhớ

và tưởng mình thông thạo bê đê, sợ tên bê đê bắt lãnh trách nhiệm nên đã bỏ trốn biệt tăm...

Trở lại thực tại, Thiên Kim mỉm cười khi thấy Dương chăm chú luyện bảo, nàng không hiểu tại sao một kẻ hiền lành như Bình Thường lại có thể trở mặt thành bỉ ổi ngay lập tức một cách đáng yêu đến như vậy...

Thiên Kim lại chú tâm vào hoàn thiện món bảo vật của mình...

Thời gian dần trôi...

Mây đen dần kéo đến trên bầu trời nhân tạo khiến nhiều người kinh hô: "Mây đen! Bầu trời nhân tạo của Thần Kim tháp tái hiện bầu trời thật phía trên, nói vậy phía trên cũng đang có mây đen!"

"Mây đen giữa trời xanh! Đây là dấu hiệu của..."

"Thần Lôì Thẩm Định! Thần Bảo xuất thế?"

Lúc này, bảo vật của Thiên Kim đã dần thành hình, đó là một thứ giống như một chiếc roi sắt.

Ầm ầm!

Mây đen tụ thành một vòng xoáy trên bầu trời, giữa vòng xoáy, một tia sấm màu xanh lam lung linh ánh bạc hiện ra và bắn xuống ngay khi bảo vật của Thiên Kim hoàn thành.

"Thần Lôì Thẩm Định giáng xuống rồi!"

Xoẹt!

Trước những đôi mắt nhin chớp, trước những chiếc mũi nín thở, tia sét lam bạc bắn thẳng xuống chiếc roi của Thiên Kim nhưng dừng lại ngay khi sắp va chạm rồi biến mất...

Nhiều người cùng tiếc hận kêu lên: "Suýt chút nữa thì!"

Suýt chút nữa thì thành Thần Bảo! Thần Lôĩ Thẩm Định, đây là dấu hiệu rõ ràng nhất để nhận biết một Thần Bảo ra đời, khi đó, Thần Lôĩ sẽ giáng xuống như thể muốn thử nghiệm độ mạnh của Thần Bảo, Thần Bảo càng mạnh thì chịu càng nhiều Thần Lôĩ. Riêng bảo vật của Thiên Kim tạo ra gọi được Thần Lôĩ nhưng không bị đánh trúng nên được gọi là Bán Thần bảo...

Kết quả có lẽ đã rõ, nhưng mây đen chưa tan...

Bên phía đối diện, Dương cảm thấy một cơn ớn lạnh khủng khiếp lan khắp người, hấn có cảm giác, Thần Lôĩ sẽ lại giáng xuống, nhưng không giáng vào bảo vật hấn tạo ra mà đánh thẳng vào hấn...

Tại sao ư? Vì hấn có Thần Phong!

Chương 250: Tuyệt thế kỳ bảo

"Thần Lôĩ Thẩm Định muốn đánh vào mình?" Dương thầm rùng mình, nhưng hấn lắ đầu gạt bỏ ý nghĩ điên rồ của bản thân: "Chắc do mình tưởng tượng, mình sống gương mẫu bỏ mẹ luôn, làm gì đến mức bị trời đánh?"

Nghĩ vậy nên Dương vẫn chú tâm vào công việc, hấn tỉ mỉ lắp ghép từng chi tiết nhỏ tinh xảo vào bộ khung có hình dạng như não người.

"Não người? Hấn muốn làm gì?" Không chỉ có Thiên Kim mà bất cứ ai cũng tò mò về thứ Dương định làm, tim và não? Lương tâm và lý trí? Cảm xúc và trí tuệ?

"Hấn muốn tạo ra con người?" Với trí tuệ siêu phàm, Lương Thiên Kim nhanh chóng liên tưởng ra món bảo vật mà Dương muốn làm.

Cách mạng giả kim lần thứ tư, thời đại mà giả kim thuật phát triển đến mức có thể tạo ra con người từ bảo vật, hoàn toàn tự động và có trí tuệ riêng hơn xa người thường, đó là tương lai mà Thần Kim tháp nhắm tới, nhưng điều đó còn quá xa vời vì Thần Kim tháp chưa thể tạo ra bảo vật có trí tuệ riêng dù là đơn giản nhất, vậy nên 121 Bảo Nhân vẫn được điều khiển bằng não người.

Vậy mà trước mắt Thiên Kim, ngay tại Thần Kim tháp, một kẻ khác đang muốn thực hiện điều đó?

"Hảo huyền!"

Người nói là tháp phó La Phấn Liêm, tuy phản đối cuộc so tài nhưng

lão vẫn tò mò nán lại theo dõi, và cũng như Thiên Kim, lão đoán ra thứ Dương định làm.

"Hảo huyền ư?" Thiên Kim lắc đầu, hảo huyền thì tại sao toàn bộ Thần Kim tháp xem việc tạo ra trí tuệ nhân tạo như tương lai của ngành giả kim?

"Hắn sẽ làm được!" Thiên Kim thầm khẳng định, nàng tuyệt đối tin tưởng hắn giống như hắn tuyệt đối tin tưởng cái ngày nàng thành công bay vào vũ trụ...

"Nhưng mà... Dù cho hắn thành công thì cũng không đủ khả năng so sánh với Bán Thần bảo..." Thiên Kim thầm sáng tạo mà còn phải mang sức mạnh tương xứng. Bình Thường của nàng có thể tạo ra một sinh vật mạnh hơn chính hắn sao? Chắc chắn là không, vậy nên Thiên Kim e sợ rằng Bình Thường sẽ thua.

Dương vẫn cặm cụi lắp ghép, bộ não này là một trong những bảo vật do chính hắn thiết kế dựa vào kiến thức giả kim thâm sâu và kiến thức công nghệ từ thế giới cũ. Vốn hắn định sau khi đi Hà Thành tìm Như Nguyệt về sẽ thực hiện, nhưng sau đó liên tục bị cuốn vào rắc rối nên vẫn chưa thể thực hiện.

Mây đen vẫn tụ thành vòng xoáy giữa bầu trời trong xanh.

Rồi thì Dương cũng lắp xong chi tiết cuối cùng vào bảo vật hình bộ não.

Mọi ánh mắt cùng hồi hộp chờ đợi phản ứng từ món bảo vật quen mà dị do Dương làm ra.

Chợt bộ não lóe sáng...

"Kì bảo xuất thế!"

Nhưng ánh sáng không quá huy hoàng...

"Thánh Kỳ Bảo Sơ Cấp!" Đa số người đến theo dõi đều có kiến thức giả kim nên dễ dàng thẩm định giá trị món bảo vật do Dương làm ra.

Nếu trong hoàn cảnh khác, Thánh Kỳ Bảo Sơ Cấp xuất thế có thể gây ra một tràng kinh ngạc, nhưng trong hoàn cảnh Bán Thần Bảo ra đời, so ra thì Thánh Kỳ Bảo Sơ Cấp cũng chỉ là rác rưởi.

Có giếng dè bĩu chê cười Dương, nhưng không nhiều, vì mây đen vẫn còn trên bầu trời, như đang dò xét, đang chờ đợi...

Dương nghiêng răng, món bảo vật của hắn chưa hoàn thành, và hắn cần phải cho nó sức mạnh...

Dương nhớ lại những gì Bích Diệp dặn dò sau khi nguyên hãn nhỏ lại: "Ta cho ngươi cơ hội tạm thời phá giải lời nguyền, nhưng ngươi phải hiểu rõ tình trạng của bản thân, nếu dùng linh lực quá mức không phải chỉ bị phế linh lực như lần trước, mà có thể ngươi sẽ chỉ còn là xác không hồn..."

Dương thầm vận linh lực lan khắp cơ thể, cơ thể nhỏ bé của hắn dần cao lớn ra và trở lại hình dạng Bình Thường trước đây.

Dương cầm lấy quả tim đen và bắt đầu truyền linh lực của bản thân vào quả tim.

"Hắn định làm gì vậy?" Đám đông khán giả tò mò dõi theo hành động kì lạ của Dương.

Khi linh lực được truyền vào, quả tim đập càng lúc càng mạnh, tiếng

tim đập mạnh đến mức khán giả xung quanh cũng nghe được...

Thình thịch...

Thình thịch...

Linh lực lan vào quả tim khiến lớp kim loại đen trên quả tim như nẩy mầm vươn dài ra khắp xung quanh, tiếp theo đó, phần thủy nhân màu đỏ cũng lan ra như những sợi tơ máu men theo đường đi của hắc kim, dần dần hình thành một cơ thể người không đầu với kích cỡ tương đương Dương.

Rồi Dương rút tay khỏi quả tim đang đập dữ dội, lấy bộ não vừa làm ra đặt vào vị trí phía trên cổ hình người, vừa kịp lúc hắc kim và huyết ngân tạo thành đầu bao bọc rồi kết nối chặt chẽ vào bộ não.

Quá trình kết nối hoàn tất, một cơ thể người bằng kim loại sống động đứng im đối diện Dương...

Không còn ai mở miệng chê bai dè bĩu, chỉ còn tiếng hít hơi thật sâu, tất cả cùng chờ đợi món bảo vật dung hợp từ hai kì bảo này lóe sáng...

Có lẽ, một Siêu Thánh Kỳ Bảo dung hợp từ hai Thánh Kỳ Bảo sẽ thực sự ra đời?

Nhưng chỉ là có lẽ, bởi vì, lúc Dương tạm thời phá nguyên và sử dụng linh lực thì mây đen cũng bắt đầu rung động, Thần Lôi giạt chớp gầm gừ.

Và rồi, khi hình người kim loại mở đôi mắt đỏ máu ra, cũng là lúc một tia chớp màu lam bạc điên cuồng muốn phá xuyên không gian đánh thẳng xuống, không phải nhắm vào bảo vật của Dương hay bảo vật

của ai khác, mà đánh thẳng xuống đầu Dương.

"BỎ MẸ!" Dương giật mình gào lên, còn chưa kịp chui xuống gầm bàn trốn thì đã bị người kim loại đen lao đến đẩy ra.

ẦM!

Một tiếng sấm kinh thiên động địa!

Khi tất cả mọi người tỉnh hồn thì chỗ Dương vừa đứng chỉ còn là một cái hố sâu, miệng hố cháy đen, cả Dương lẫn người kim loại do hấn làm ra đều biến mất.

"Vậy là sao?" Khán giả hoang mang tột độ.

"Hình như Thần Lôĩ Thẩm Định đánh thẳng xuống đầu Bình Thường chứ không phải bảo vật của hấn?"

"Chẳng lẽ Thần Lôĩ đánh hụt? Chứ làm gì có chuyện Thần Lôĩ bỏ bảo đánh người?"

Thiên Kim và Diễm My đều chết lặng, mọi chuyện diễn ra nhanh và bất ngờ đến mức thông minh như hai nàng cũng không kịp hiểu chuyện gì xảy ra.

"NỮA KÌA!" Ai đó gào lên khi thấy mây đen trên bầu trời tiếp tục tích tụ một tia sét, còn lớn mạnh hơn tia vừa rồi.

Một cánh tay người bị cháy đen giơ lên chụp lấy miệng hố, Dương thò đầu lên thờ hồng học tê dại.

Thiên Kim gào lên: "Kích hoạt Phệ Lôĩ Thánh Trận khẩn cấp!"

Phệ Lôi Thánh Trận là trận pháp được Thần Kim tháp tạo ra nhằm mục đích hạn chế uy lực của Thần Lôi trong trường hợp có người tạo ra Thần Bảo, nhưng không kịp...

Dương chưa kịp mừng sau khi thoát chết thì tia sét mới đã bắn xuống: "ĐẬU MÁ!!!"

ẦM!

Tia sét kinh thiên giáng xuống đúng ngay cái đầu đang thò lên của Dương, cả Thần Kim tháp rung chuyển dữ dội.

Sau tiếng sét, cả khu vực trở nên yên tĩnh tuyệt đối rồi lại ồ lên tiếng kinh hô.

"Vậy là sao? Thần Lôi bỏ bảo đánh người, không chết không thôi?"

"LẠI NỮA!" Lại có người gào lên, trên bầu trời tích tụ một chùm Thần Lôi mới còn lớn hơn trước đó.

Đúng lúc này, Phệ Lôi Thánh Trận được kích hoạt, hàng nghìn cột kim loại màu vàng kim nhọn hoắc đồng loạt nhô lên cao rồi tụ lại thành hình chóp nhọn để thu hút Thần Lôi.

ẦM!

XOẸT XOẸT...

Tia sét khổng lồ giáng trúng đỉnh chóp khiến một nửa số cốt thu lôi tan chảy và sụp đổ, một nửa còn lại vẫn trụ vững và hấp thu thành công Thần Lôi.

Nhưng mà...

ẦM!

Lại một cột sét lớn hơn giáng xuống phá sập giàn thu lôi và vẫn nhắm thẳng vào hố sâu nơi Dương bị đánh xuống.

Lúc này, trong đầu tất cả người chứng kiến có cùng một ý nghĩ: "Tên này đã làm chuyện ác ôn khủng khiếp gì?"

Ở Linh giới, chuyện kẻ ác bị sét đánh là có thật, điển hình là Lý Thông bị Hắc Ma Đế Lôi đánh. Nhưng chuyện Thần Lôi bảo bảo đánh người là chuyện chưa từng được ghi nhận, thậm chí chưa ai nghĩ đến.

Điều đáng sợ hơn là Thần Lôi này ngay cả Chúa Tế cũng không dám động, vậy mà tên Bình Thường lãnh một tia không chết?

Hay do món bảo vật hình người của hắn?

Khi mọi người cũng nghĩ đến điều này, từ dưới hố sâu, một bóng đen nhảy lên đứng trên miệng hố.

Không phải Bình Thường, mà là món bảo vật của hắn, mang hình dạng như một con người mặc giáp đen, trên người kẻ này hiện tại khoác thêm một bộ giáp khác màu, bộ giáp giống như đang hòa tan vào cơ thể người kim loại rồi tan biến.

Khoảnh khắc bộ giáp tan biến vào cơ thể đen của người kim loại cũng là lúc toàn thân kẻ này phát ra ánh sáng đỏ rực chói mắt.

Khoảnh khắc chói mắt qua đi, có người liền kinh hô: "Đó hình như là hiệu ứng Kỳ Bảo xuất thế, sao lại có màu đỏ?"

Đôi mắt đẹp của Lương Thiên Kim cũng rung động, độ sáng là thước đo đẳng cấp kỳ bảo, riêng ánh sáng màu đỏ chỉ được ghi chép dưới dạng một dự đoán trong sách cổ, gọi là dự đoán vì hiệu ứng này gần như chưa từng xuất hiện, và món bảo vật gây ra hiệu ứng này cũng chưa từng xuất hiện trong lịch sử Việt Nam.

Sánh ngang Thần Bảo nhưng không phải Thần Bảo, loại bảo vật này được gọi là...

"Tuyệt Thế Kỳ Bảo! Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!" La Phấn Liêm như phát điên, mắt trợn ngược và không ngừng lẩm nhẩm. Tên ất ơ vô danh tiểu tốt trong mắt lão đã tạo ra một bảo vật sánh ngang Thần Bảo cũng ngay trước mắt lão!

Và khi những người hiểu biết bật kinh ngạc, khi những người chưa biết còn ngỡ ngác, thì người kim loại đen kia ngẩng mặt nhìn lên mây đen, đôi mắt đỏ máu nheo lại, tay hất giơ lên cao với ngón trỏ ngoe nguẩy.

Nhìn hành động đó, tất cả người có mặt đồng loạt rùng mình...

Hắn, thách thức Thần Lôi!

Chương 251: Thiên Địa Hữu Tình - Vô Danh Biến

Thách thức Thần Lô, điều mà cấp Chúa Tế cũng chẳng dám nghĩ đến, vậy mà một món bảo vật vừa thành hình có gan làm điều đó?

Tuyệt Thế Kỳ Bảo thì sao, cũng chỉ ngang tầm Thần Bảo, khắc chẳng là Thần Bảo có linh trí còn Tuyệt Thế Kỳ Bảo thì không có. Tên Bình Thường kia bằng cách nào đó đã thành công tạo ra một bảo vật có trí tuệ để thay thế linh trí, nhưng nhìn hành động của tên bảo vật kia, tất cả người chứng kiến đều cho rằng, thứ trí tuệ nhân tạo này quá kêu ngoạ...

"Kêu ngoạ và ngu si! Thần Bảo có thể chịu được Thần Lô nhưng đó là khi được kết hợp linh lực từ vị chủ nhân đủ mạnh!"

"Đáng tiếc, Tuyệt Thế Kỳ Bảo đầu tiên của Việt Nam đã bị hủy diệt ngay khi vừa khai sinh, chỉ vì được di truyền tính kêu ngoạ từ chủ nhân của nó..."

Thần Lô tích tụ, một tia sét phá xuyên không gian đâm thẳng xuống người kim loại. Trong thời khắc chớp nhoáng đó, tên người kim loại đã trụ vững đôi chân, tay phải co lại rồi tung đấm...

ẦM!

Một tiếng nổ rung chuyển thiên địa vang lên khi nắm đấm của người kim loại va chạm với tia sét xanh bạc, mặt đất dưới chân người kim loại sụp xuống một mảng lớn, người kim loại ngã ngửa ra.

Tất cả mọi ánh mắt trợn lên vì kinh ngạc, không phải vì hấn tan xác, cũng không phải vì hấn chống được Thần Lôì, mà vì Thần Lôì bị hấn đánh bật ngược lên trên!

ẦM!

Lại một tia Thần Lôì giáng xuống, tên người kim loại đập nền nhảy lên cao tung thêm một đấm, Thần Lôì lần nữa bị đánh bật.

Sững sờ là tất cả cảm xúc đang hiện diện quanh Thần Kim tháp. Bảo vật dù là Thần Bảo cũng không thể tự mình đối kháng với Thần, vậy mà một bảo vật vừa được tạo ra này lại đối đầu ngang sức với Thần Lôì.

Bảo vật đáng sợ đến thế, kẻ tạo ra còn khủng khiếp thế nào? Lúc chưa đến đây, ai cũng nghĩ hấn là một kẻ tầm thường ngạo mạn...

Thần Lôì vẫn điên cuồng giáng xuống, nhưng không phải một tia mà là nhiều tia liên hoàn.

ẦM ẦM ẦM ẦM...

Người kim loại trụ vững chân, cũng liên hoàn tung nắm đấm đáp trả, mặt đất rạn nứt, trời cao rung chuyển...

ẦM ẦM ẦM ẦM...

Siêu Quần nhìn như trân trối, với bảo vật khủng khiếp này thì ý định trả thù của lão cũng teo lại như dái mùa đông. Thần lôì mà nó đánh như bóng bàn thế kia thì Chúa Tể hệ lôì như lão chỉ có nước tan xác sau một đấm.

Cũng kinh ngạc như Siêu Quần, nhưng người đi cùng lão bình tĩnh

hơn, lão quan sát từng động tác của người kim loại và phát hiện một điểm mà mắt thường khó nhìn ra: "Hình như... Mỗi lần tung đấm thì quanh thân hẳn lại tỏa ra một làn khói xanh?"

"Khói xanh?" Siêu Quần liền chăm chú nhìn theo người kim loại, hẳn vẫn đang điên cuồng so găng với Thần Lô, thỉnh thoảng phải nhảy sang hướng khác vì sần sập.

"Dị phong?" Siêu Quần, Phấn Liêm, Thiên Kim, Vân Phi và một ít cao thủ cùng nhìn ra làn khói xanh da trời và cùng hô lên.

"Bảo vật có dị phong? Nhưng đó là dị phong gì mà đối kháng được Thần Lô? Khi mà ngay cả đế phong Hỗn Độn Thông Thiên, dị thuộc tính được cho là bí ẩn nhất, kì lạ nhất và cũng mạnh mẽ nhất vẫn không thể so sánh với Thần Lô?"

Thần Phong!

Cơn mưa sét điên cuồng cuối cùng cũng tạm ngừng, nhưng mây đen vẫn đang tích tụ...

Mưa rơi không đủ, vậy thì thác đổ!

ẦM ẦM ẦM...

Nghiêng trời lệch đất, một ngọn thác lôi đình khủng khiếp sắp xé toạc bầu trời, phá nát không gian để đổ thẳng xuống đầu người kim loại...

Tận thế! Đó là thứ hiện ra trong suy nghĩ của tất cả những người đang run rẩy chứng kiến vàng lôi đình hủy diệt hiện giữa bầu trời...

Dưới Thần Kim tháp, kẻ gây ra thảm họa cũng không còn ung dung, hẳn gồng người co cánh tay phải lại...

Lớp hắc kim quanh cánh tay phải người kim loại dần biến đổi, cơ bắp nở rộng ra và mọc một lớp vảy nhọn hoắc...

Từ cánh tay này, một làn khí xanh nhạt tỏa ra và xoáy quanh nắm đấm đang siết chặt của hắn...

Ngọn thác khổng lồ phá không đổ xuống...

ẦM ẦM ẦM...

Kẻ nhỏ bé đứng dưới cơn phẫn nộ của thần linh...

Cánh tay nhỏ bé, nắm đấm nhỏ bé, tung lên...

"Thần Phong Cuồng!"

Hùng vĩ và nhỏ nhoi va chạm, thời gian đứt đoạn, không gian vụn vỡ...

Khi nắm đấm vẫn đang giằng co với Thần Lôi, lớp vỏ kim loại đen trên nắm đấm dần bong tách, lan xuống cánh tay, lan xuống cơ thể và khắp toàn thân, lộ ra bên trong là một cơ thể người đen nhẻm.

Thì ra Dương, Bình Thường, ở bên trong người kim loại.

Không còn chỗ cho ngạc nhiên vì quá nhiều điều ngạc nhiên, khán giả chỉ còn quan tâm ai là kẻ chiến thắng...

Vảy chân long trên tay Dương cũng bong ra, da thịt hắn rạn nứt tuôn máu nhưng lớp xương chân long vẫn kiên cường chống chịu Thần Lôi.

Nơi tay Dương va chạm Thần Lô, làn khí xanh quanh tay hắn nhanh chóng tỏa ra và tạo thành hình cơn lốc xoáy quanh Thần Lô.

Cơn lốc lớn dần còn Thần Lô nhỏ dần. Điều này khiến ngay cả Dương cũng kinh ngạc, Thần Phong của hắn đang hấp thụ Thần Lô!

Phải, Dương có Thần Phong, và Thần Phong là nguyên nhân mọi chuyện...

Trong lúc Thẩm Định Bán Thần Bảo của Thiên Kim, Thần Lô mơ hồ cảm ứng được Thần Phong trong Dương nên đã nhấn nhá ở lại mà thay vì tan đi sau khi thẩm định xong.

Khi Dương giải phong ấn của Bích Diệp để dùng thứ linh lực hỗn loạn của bản thân cũng là lúc Thần Lô xác định Dương mang Thần Phong nên đã giáng xuống.

Ngay khi Thần Lô giáng xuống, Dương đã kích hoạt Thiên Địa Hữu Tình - Vô danh biến để mượn Thần Phong kháng cự Thần Lô, vậy nên hắn không chết dù kẻ hứng chịu Thần Lô là hắn chứ không phải bảo vật hắn mới tạo ra.

Gọi là vô danh biến vì bản thân Dương không biết tên của Nữ Thần gió, thậm chí không nhớ ra mình quan hệ với nàng khi nào để đạt đến tầng 5 Thôn Thiên Địa. Hắn chỉ biết đến sự tồn tại của Thần Phong trong cơ thể nhờ khả năng của tầng 3: Thiên Địa Hữu Tình.

Lôi gặp Phong sẽ hỗn loạn, Dương không tránh khỏi điều đó. Thời điểm thức giấc sau khi cưỡng dâm Lương Thế Kim bên bờ sông Như Ý, Dương cũng khôi phục dần trí nhớ lẫn linh lực. Biết mình thông thạo bê đê nên hắn lập tức bỏ trốn dù rằng trong lòng cũng mang nhiều cút rấn.

Để cao chạy xa bay, Dương dùng linh lực nhập thể tăng lực chân rồi cầm đầu bỏ chạy cho đến khi nhận ra sự hỗn loạn khó kiểm soát linh lực của bản thân.

Khi nhận ra nguyên nhân đến từ Thần Phong, Dương hồng hồn chạy về tìm Bích Diệp, không phải vì Bích Diệp có thể giải quyết, mà vì Dương biết Bích Diệp liên quan trực tiếp đến vụ mất trí nhớ, ghép tay chân long và nâng tầng thôn thiên địa từ tầng 3 lên tầng 4 của hắn, vậy nên hắn nghĩ có thể tồn tại bí ẩn trong linh hồn hắn cũng đang ở cùng Bích Diệp.

Dương tìm đến Bích Diệp trong Thiên Kim bắt đầu phát lệnh truy nã hắn, Siêu Quần cũng điên cuồng truy tung hắn.

Và Bích Diệp nguyện Dương nhỏ lại, mục đích để hạn chế sự hỗn loạn có thể bùng nổ bất cứ lúc nào trong hắn.

Một chuỗi liên hoàn tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, né vỏ dừa đ-ng vỏ sấu riêng, chưa biết thoát vỏ sấu riêng hay không thì vẫn còn một đống vỏ chai đang chực chờ...

Cơ lốc vẫn đang lớn mạnh trong khi Thần Lôi đang suy yếu dần dù vẫn điên cuồng gầm thét.

Cuối cùng, Thần Lôi bị nuốt trọn, cơ lốc xanh dần thu nhỏ, cho đến khi chỉ còn là một quả cầu to bằng nắm tay...

Thì không gian hé mở, một bàn tay trắng như ngọc vươn ra thu lấy quả cầu rồi biến mất trước mọi sự ngỡ ngàng...

Khoảng khắc đó, Dương khụy xuống vì kiệt sức, đồng thời hắn nhận ra rằng hắn có Thần Phong chỉ vì bị người ta lợi dụng!

"Nữ Thần gió gạt đ-t mình để hấp thu Thần Lôi?"

Trong khi đó, những người khác giờ mới thở phào vì một thảm họa khủng khiếp đã không xảy ra. Thiên Kim thì nhìn Dương cùng người kim loại giờ chỉ còn là một đồng rờn rạc của hấn rồi nói: "Người thắng..."

Khi Thiên Kim đang nói, Siêu Quần đột nhiên lao vào Dương từ phía sau, dự định một chiêu tất sát.

Siêu Quần sắp lao đến thì đột nhiên một bóng người to lớn xuất hiện cản đón đánh của Siêu Quần khiến lão bật ngược ra, là Đại Bảo, kẻ mạnh nhất trong 121 Bảo Nhân.

Thấy Đại Bảo xuất hiện ngăn cản Siêu Quần kịp thời như nàng đã cản dặn từ trước, Thiên Kim nói: "Siêu Quần, đây là Thần Kim tháp!"

"Thần Kim tháp thì sao, Bình Thường là tử địch của Động Càng San!" Siêu Quần đáp.

Thiên Kim đáp trả: "Động Càng San thì sao? Thần Kim Tháp hoàn toàn có thể tăng cường hợp tác với Cửu Thiên Cung, Thế Giới Ngầm, Phiêu Vân Đảo hoặc thậm chí là Quý Môn Quan bất cứ lúc nào!"

Khi Thiên Kim dứt lời, có tiếng vỗ tay vang lên, Vân Phi vừa vỗ tay vừa gật đầu tán thưởng: "Có khí phách! Thế mới xứng là vợ của Vân Phi ta!"

Nói đoạn, Vân Phi nhìn sang Siêu Quần: "Động Càng San thì sao? Đảo Phiêu Vân và tháp Thần Kim chuẩn bị về chung một nhà, ta không cho phép bất cứ ai xúc phạm vợ chưa cưới của ta!"

"Nhưng mà!" Vân Phi nhìn sang Dương và nói: "Nhân danh thiếu chủ Phiêu Vân Đảo, ta tuyên bố bắt giữ ngươi để điều tra về tội cướp đoạt bí kỹ Phong Thần Biến của Phiêu Vân Đảo!"

"Cái gì?" Thiên Kim trợn mắt: "Hắn 12 sao..."

Nhưng Vân Phi ngắt lời: "Thiên Kim, ta biết nàng buồn vì bại dưới tay hắn, nhưng ta không vì chuyện tư mà gán tội hắn. Chẳng lẽ nàng không thấy khi hắn đối kháng Thần Lô, quanh người hắn đôi lúc tỏa ra làn khí xanh? Đó là biểu hiện của kẻ luyện thành Phong Thần Biến, bí kỹ truyền đời của Phiêu Vân Đảo! Ngươi còn gì để ngụy biện?"

Trước lời kết tội vô căn cứ của Vân Phi, Dương chỉ lạnh lùng đứng yên, nguy hiểm còn đang chực chờ nên hắn cần khôi phục một ít linh lực dựa vào khả năng của tầng 4 Thôn Thiên Địa, thanh lọc linh lực phi tự nhiên tồn tại từ xung quanh để hấp thu làm linh lực của bản thân, ngoài ra, Dương kết hợp thêm khả năng của tầng 5 Thôn Thiên Địa, khiến linh lực của bản thân và linh lực đang bị hấp thu trong khu vực xung quanh nguy trang thành dao động của linh lực tự nhiên, khiến cho không ai có thể nhận ra Dương đang hấp thu linh lực, thậm chí là không cảm nhận được sự hiện diện của Dương qua linh lực.

"Ngươi không nói tức là nhận tội?" Vân Phi hỏi. Gã vốn không xem Bình Thường này vào mắt, nhưng khi chứng kiến Bình Thường tạo ra Tuyệt Thế Kỳ Bảo và nhận ra ánh mắt khác lạ của Thiên Kim khi Bình Thường gặp nguy hiểm, Vân Phi nhận ra kẻ này là tình địch nguy hiểm hắn cần phải loại trừ...

Lúc này, khối kim loại đen vụn vỡ dần tích tụ lại và trở thành hình dạng người kim loại ban đầu và tiến đến đứng cạnh Dương, sẵn sàng sát cánh cùng hắn chống lại mọi kẻ thù.

"Mi lo đũa nào? Chúa Tể hay Hùng Vương bảg?" Dương hỏi người kim loại.

Người kim loại nhìn lần lượt từ Siêu Quần sang Vân Phi, nhíu đôi mắt đỏ suy nghĩ rồi chỉ tay lần lượt vào từng tên rồi nói bằng giọng vô hồn: "Tên này! Cả tên này luôn! Chủ nhân lo hết đi!"

"Ặc! Ăn hại! Ta lập trình hướng suy nghĩ can đảm cho ngươi mà! Sao hèn vậy?"

Khi Dương bận mắg chửi, người xung quanh thì kinh ngạc nhìn tên người sắt ngoan ngoãn khoanh tay cúi đầu nghe mắg, trong lòng không khỏi kì quái, đã có ai từng thấy bảo vật biết suy nghĩ, đối đáp và hành động giống người bao giờ!

La Phấn Liêm cũng không khỏi kinh ngạc, một bảo vật hình người có trí tuệ, đó chẳng phải điều lão theo đuổi suốt cuộc đời hay sao? Viễn cảnh xa vời đó giờ ở đây, ngay trước mắt lão, cơ hội trước mắt, không bây giờ thì bao giờ?

Đoạt lấy bằng mọi giá, đó là ý nghĩ trong đầu Phấn Liêm, vậy nên lão bước ra...

"121 Bảo Nhân nghe lệnh! Bắt giữ Bình Thường và bảo vật của hắn bằng mọi giá!"

Nghe lệnh từ La Phấn Liêm, 121 Bảo Nhân lưỡng lự nhìn sang Thiên Kim, nàng đang nhìn Phấn Liêm vắg ánh mắt nghi hoặc: "Tháp phó, vậy là sao?"

Phấn Liêm đáp: "Tháp chủ, người nghĩ một kẻ vô danh có thể tạo ra bảo vật có trí tuệ, thứ mà chúng ta nghiên cứu hàng trăm năm không thành? Vậy nên ta nghi ngờ, hắn chính là hung thủ giết chết tháp chủ

đời trước Lương Thế Thân và đoạt lấy tất cả nghiên cứu để đời của ngài ấy!"

Chương 252: Hắc phù đồng

Nghe La Phấn Liêm kết tội Bình Thường, Lương Thiên Kim nheo đôi mắt sắc sảo dưới lớp kính lại và nói: "Người chụp cho Bình Thường cái mũ lớn như vậy chẳng qua là vì người muốn chiếm đoạt công nghệ trí tuệ nhân tạo của hắn!"

"Vì danh dự Thần Kim tháp, ta tuyệt đối không cho điều đó xảy ra!"

Đảo mắt nhìn khắp xung quanh, Thiên Kim tuyên bố: "Ta tuyên bố từ nay La Phấn Liêm không còn là tháp phó Thần Kim tháp! Mọi mệnh lệnh của hắn là vô hiệu đối với Thần Kim tháp!"

La Phấn Liêm trợn mắt: "Người dám! Dù là tháp chủ thì người cũng không có tư cách phế truất ta!"

Thiên Kim gật đầu: "Phải, đáng lý ra còn phải chờ hội đồng nguyên lão xét duyệt... Nhưng ta chắc chắn điều đó không cần thiết, vì nếu người không mất chức... thì ta từ chức, từ bỏ Thần Kim tháp!"

Môi La Phấn Liêm giật giật vì tức giận và nhục nhã, phải rồi! Giữa lão già hết xí quách và thiên tài kế thừa tri thức hàng trăm năm của Thần Kim tháp cùng óc sang tạo tuyệt vời, hội đồng nguyên lão còn phải suy nghĩ, phải hội họp cho tổn tiền trà nước sao?

"Được... Được lắm... Lương Thiên Kim, người nhận ngôi tháp chủ không phải vì muốn kế thừa tâm nguyện của cha ông người sao? Vậy mà vì một thằng đàn ông lạo dám từ bỏ tất cả, người xứng làm tháp chủ sao?"

Thiên Kim cười nhạt: "Chẳng phải ông cũng vì hấn mà bỏ mặc danh dự hàng trăm năm của Thần Kim tháp, của các đời tháp chủ hay sao?"

Nàng gật gù nói tiếp: "Phải, ta không xứng làm tháp chủ..."

Thiên Kim chỉ tay vào Dương đang đứng sau người kim loại rồi lại nói: "Tâm nguyện luyện thành bảo vật có trí tuệ của cha ông ta đã được hấn hoàn thành, vậy nên hấn, kẻ vừa vượt qua cuộc Thần Lôi Thảm Định khủng khiếp nhất lịch sử, kẻ vừa chính thức mở ra thời đại giả kim 4.0, mới xứng đáng làm tháp chủ!"

Đang đứng trước mặt Dương, người kim loại tưởng Lương Thiên Kim chỉ vào mình mà nói nên liền giơ tay gãi đầu, ra vẻ khiêm tốn nói: "Ây! Ta chỉ là một trí tuệ nhân tạo thôi. Tuy thừa thông minh và đẹp trai nhưng chắc làm tháp chủ gì đó cũng dư sức..."

"Ngu! Ai nói mày!" Dương gõ đầu tên người kim loại nghe cái cốc rồi quay sang nói với Thiên Kim: "Cảm ơn nàng đã tin tưởng... Chúc tháp chủ đó chắc ta không nhận nổi..."

Nói đoạn, Dương vịn vai xoay cánh tay đầy thương tích của hấn vài vòng và nói: "Lũ tôm tép thích đồ lỗi này cần được chỉnh lại răng hàm mặt..."

Thấy Bình Thường quay tay, Siêu Quần, Vân Phi lẫn Phấn Liêm cùng nheo mắt cảnh giác. Chúng không ngu ngốc đến mức nghĩ tên Bình Thường này thật sự đuối sức sau khi chống lại Thần Lôi, chúng chỉ lao vào với ý định thăm dò và đều thủ sẵn đường lui.

Khi Siêu Quần, Vân Phi và Phấn Liêm đang nín thở cảnh giác, Dương bất ngờ gầm lên và cúi người tung nắm đấm xuống đất: "NHÂN BẢO HỢP NHẤT - THIÊN ĐỊA QUAY CUỒNG!"

Đúng lúc nắm đấm của Dương chạm đất, tóc hắn như dựng lên, gió lướt qua làm áo vải tung bay, khói bụi tản ra thành một màn sương mờ ảo...

Yên tĩnh, mọi ánh mắt cùng nhìn vào Dương, cùng nín thở chờ khoảnh khắc kì diệu khi người bảo hộ nhất...

Trong sự yên tĩnh đó, tiếng kim loại vang lên khiến mọi ánh mắt kinh ngạc nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Tên người kim loại đang quay đầu bỏ chạy trốn chết.

Thấy thế, Dương ôm đầu trợn mắt quát: "Ê đậu má! Tao bảo mà y gây chú ý cho tao chạy mà?"

Tên người kim loại vẫn cầm đầu bỏ chạy: "Nghỉ khỏe đi cha nội! Chờ tôi kêu người tới báo thù cho ngài!"

"Chạy đâu cho thoát!" La Phấn Liêm cười lạnh rồi đuổi theo người kim loại.

Siêu Quần và Vân Phi vẫn kèm chặt Dương nhưng chưa vội ra tay, phần vì đề phòng hắn chưa hậu chiêu, phần vì Đại Bảo vẫn bảo vệ Dương.

Siêu Quần nhìn sang Vân Phi: "Thiếu gia Vân Phi, kẻ thù của kẻ thù là bạn, chúng ta hợp tác chứ?"

Vân Phi cười gật gù: "Bạn hay không thì chưa chắc, nhưng hợp tác thì không cần. Với khả năng của ngài Siêu Quần thì không cần đến lượt ta ra tay rồi..."

BINH!

Khi Vân Phi dứt câu, một tiếng va chạm vang lên rồi một cơ thể từ xa bay đến nằm sấp dưới chân Dương, chính là Phấn Liêm với cái mồm đầy máu.

Với đôi mắt kinh ngạc, La Phấn Liêm lắp bắp nói: "Ch... Chúa Tế? Kh... không thể nào!"

Dương nhìn La Phấn Liêm với cái mồm đầy máu không khỏi nhớ đến Long Hán, hấn nói: "Có thể chứ! Trong tim hấn có một loại hạt nhân đủ sức chứa linh lực cấp Chúa Tế, và vị Chúa Tế cho hấn linh lực chính là kẻ thù của ngươi, Đạp Đức Cường!"

"Đạp Đức Cường? Là hấn?"

Mặc kệ sự kinh ngạc của Phấn Liêm, Dương quay sang người kim loại và nói: "Tấu hài đủ rồi! Xử nốt hai tên còn lại đi nào..."

"... Hắc Phù Đồng!"

"Rõ!" Nghe lệnh Dương, người kim loại được hấn đặt tên là Hắc Phù Đồng đạp đất lao thẳng về phía Siêu Quần.

Binh!

Va chạm, Siêu Quần kịp thời tung chưởng đáp trả khiến Hắc Phù Đồng yếu thế bật ngược ra.

Siêu Quần cười lạnh: "Cũng chỉ là Chúa Tế cấp 1, ta xem ngươi trụ được bao lâu!"

Dứt câu, Siêu Quần tạo ra một ngọn giáo bằng lôi điện ném vào Hắc

Phù Đồng.

Hắc Phù Đồng không tránh và hứng trọn ngọn giáo.

Xoẹt xoẹt!

Lôi điện lan ra toàn thân khiến Hắc Phù Đồng như tê liệt đứng yên một chỗ.

"Tưởng thế nào!" Siêu Quần cười khinh bỉ và tiếp tục chưởng một chưởng lôi điện vào đầu Hắc Phù Đồng.

Hắc Phù Đồng trúng chưởng gục xuống...

"Giờ thì đến lượt mày..." Siêu Quần đắc ý quay lại nhìn Dương. Nhưng vừa nói xong thì cảm thấy có điều không đúng, khán giả đang ồ lên kinh ngạc.

Lão quay đầu nhìn lại và trọn mắt phát hiện Hắc Phù Đồng đang đứng dậy, lôi điện lan khắp người hắc dần bị hấp thu vào trong khiến những mạch máu làm từ huyết ngân nóng lên, sắc đỏ dần lan khắp cơ thể đen...

"Bíp bíp... Đã nạp đủ Lôi lực, chuyển sang chế độ Huyết Phù Đồng!"

Hắc Phù Đồng nói giọng máy. Tiếng kim loại phát ra ken kéc, cơ thể hắc dần biến đổi cao lớn hơn và lực lưỡng hơn, khắp cơ thể màu đen tỏa ra ánh sáng đỏ rực cùng những đường mạch máu lộ hẳn ra ngoài.

"VÃI LUỒN!" Ai đó phấn khích gào lên vì sự biến đổi ngoạn mục, ngay sau đó là những tiếng kinh hô.

Quá trình chuyển đổi chỉ diễn ra trong chớp mắt, Hắc Phù Đồng trở thành Huyết Phù Đồng nhìn Siêu Quần rồi lao đến với tốc độ cực nhanh...

BINH!

Một đấm khủng khiếp tông thẳng vào ngực Siêu Quần khiến lão bật ngược ra sau, nhưng lão cũng kịp đáp lại bằng một chưởng vào bụng Huyết Phù Đồng.

Binh! Binh! Binh Binh!

Một bảo vật đánh tay đôi ăn miếng trả miếng với một Chúa Tể, đây là điều mà chưa ai từng nghĩ đến dù là trong giấc mộng hoang đường nhất...

"Khá lắm! Nhưng nếu tên đó chỉ có vậy thì ngươi thua chắc!" Vân Phi gật gù nói với Dương, gã vẫn kiên kỳ Dương lẫn Đại Bảo nên chưa ra tay.

Dương gật gù: "Có lý... Thiên Kim!"

"Gì?" Thiên Kim nghe Dương gọi liền hỏi.

"Nàng có tin rằng trên đời có loại bảo vật biết sử dụng bảo vật khác không?" Dương hỏi.

Thiên Kim rất thông minh, vừa nghe liền hiểu ý Dương, nàng nhìn chiếc roi cấp Bán Thần Bảo trong tay rồi nhìn về phía Huyết Phù Đồng...

"Để xem!" Nói ngắn gọn, Thiên Kim ném chiếc roi về phía Huyết Phù Đồng.

Đám văng Siêu Quần, Huyết Phù Đồng liền nhận lấy chiếc roi sắt rồi đột ngột nhảy lên cao.

Đúng lúc đó, Dương lấy ra một khối đen to lớn ném về nơi Huyết Phù Đồng đúng lúc tên này hạ xuống và ngồi lên.

HUYNH HUYNH! HUYNH!!!!

Một tay cầm roi sắt, một tay nắm tay ga của Truy Ảnh 800 Mã Lực, Huyết Phù Đồng vịn ga hết mức khiến Truy Ảnh bốc đầu lao lên.

Một hình ảnh khiến tất cả người chứng kiến có cùng một liên tưởng...

Phù Đồng Thiên Vương!

Đo chính là niềm cảm hứng để Dương tạo ra Hắc Phù Đồng, một phiên bản máy móc của Thánh Gióng.

Kể từ khi thu thập lại đủ bộ Phù Đồng Thiên Vương giáp, Dương vẫn không thể nào khôi phục linh trí cho bộ giáp. Vậy nên hắn đã nghĩ đến chuyện dùng trí tuệ nhân tạo thay thế, và thay vì khôi phục bộ giáp, hắn muốn đi xa hơn, tái hiện chính Phù Đồng Thiên Vương!

Và tất nhiên bộ giáp dung hợp với Hắc Phù Đồng chính là Phù Đồng Thiên Vương giáp.

Cưỡi Truy Ảnh, cầm roi sắt, Huyết Phù Đồng lao cực nhanh về phía Siêu Quần và quát roi tới tấp vào đầu lão.

Cứ quát được một roi rồi chạy, sau đó quay đầu lại quát thêm một roi để chạy tiếp, cứ thế tiếng Truy Ảnh rú ga inh ỏi, tiếng roi sắt quát lên vùn vụt, Siêu Quần tuy có linh lực phòng ngự không bị thương

ngghiêm trọng nhưng cũng giận phát điên vì bị một thằng người sắt đánh như đánh chó, lão có sát chiêu nhưng chưa dám dùng vì thằng chủ nhân của Huyết Phù Đổng này, kẻ mà lão muốn báo thù, vẫn đang thành thoi đứng tán gái đằng kia.

"Nàng thấy thứ đó quen không, giống của Võ Phi Dương chứ gì, nó tên là Truy Ảnh 800 Mã Lực, mà thật ra đã nâng cấp lên rồi. Muốn không ta tặng nàng một chiếc?"

Nghe Bình Thường khoe khoang, Thiên Kim trợn mắt nhìn hắn, một kẻ đang bị người ta vây giết mà vẫn tỉnh như ruồi.

Lúc này, Diễm My đã tiến đến xem cánh tay Dương và lấy ra một viên thuốc đặt vào môi hắn.

"A! Em cứ tránh đi, ở đây nguy hiểm lắm!" Dương nói.

My lắc đầu cười dịu dàng: "Em không sợ đâu."

Lúc này, Siêu Quần bị Huyết Phù Đổng quần cho tơi tả, cuối cùng không nhịn được gào lên: "ĐỒNG ĐẠO! GIÚP TA!"

"Được thôi!" Một giọng nói phát ra trong góc xa, cùng lúc đó, Đại Bảo đứng gần Dương nheo mắt nhìn về nơi phát ra giọng nói.

"Sao vậy Đại Bảo?" Thiên Kim hỏi.

Đại Bảo đáp: "Có Bán Thần muốn can thiệp..."

Chương 253: Thần kim

Bán Thần?" Dương giật mình nhìn Đại Bảo và hỏi: "Ngài cũng là Bán Thần, chắc cảm nổi mà?"

Đại Bảo gật đầu: "Phải, ta cảm được một tên."

Dương chưa kịp thở phào thì lại trợn mắt toát mồ hôi hột: "Một tên? Ý ngài là sao?"

Đại Bảo quay đầu nhìn lên trời, hắn không cần phải trả lời nữa, vì trên bầu trời đã xuất hiện hay người...

Nhìn hai người bay đến từ hai hướng ngược nhau trên bầu trời, Thiên Kim nheo mắt nói: "Kẻ áo xanh cũng đến từ Thiên Cơ như Siêu Quần, tên là Trịnh Tính Phong."

"Lại là Thiên Cơ?" Dương nhíu mày nói, Siêu Quần đến từ Thiên Cơ, hắn không rõ tổ chức này mạnh cỡ nào nhưng hắn biết có thể đào tạo ra đệ tam Hùng Vương Bảng Trịnh Thiên Minh thì nhất định không thua gì Thần Kim tháp, lại còn Vân Phi của Phiêu Vân đảo có lẽ cũng không hề kém cạnh, thật sự là họa vô đơn chí.

"Người phụ nữ là Vân Tâm Thi, cô ruột của Vân Phi."

Khi Thiên Kim đang nói, mắt Dương như bị mê hoặc bởi phong thái như tiên giáng phàm của Vân Tâm Thi, đến nỗi quên mất nguy cơ hiện hữu. Sự thật là hắn chẳng còn sức để chiến đấu, chỉ đang thành thoi dựa hơi Thiên Kim và Đại Bảo.

"Cô, sao cô lại đến đây?" Vân Phi ngạc nhiên hỏi khi thấy Tâm Thi đáp xuống.

Tâm Thi nhìn Huyết Phù Đồng và đáp: "Một cuộc Thần Lôĩ Thẩm Định khủng khiếp nhất lịch sử vừa xảy ra, người hỏi ta tại sao? Không chỉ ta, mà tất cả các thế lực khác cũng sẽ cử người mạnh nhất có thể để đến đây xem thứ bảo vật khủng khiếp gì vừa được tạo ra."

"Mạnh nhất có thể, chẳng lẽ sẽ có Thần xuất hiện?" Vân Phi hỏi.

"Tất nhiên là không, họ còn bận đề phòng lẫn nhau cơ mà!" Tâm Thi đáp.

Vân Phi gật đầu: "Vậy thì tốt rồi, cô đến đúng lúc lắm." Vân Phi chỉ sang Dương và nói: "Tên này chính là kẻ trộm Phong Thần Biến của chúng ta!"

"Người lấy gì làm bằng chứng?" Thiên Kim tiến đến cạnh Dương và hỏi.

Vân Phi đáp: "Ta tận mắt thấy hắn dùng Phong Thần Biến để chống lại Thần Lôĩ! Thiên Kim, nàng thừa biết ngoài Phong Thần Biến ra thì không có loại Phong nào có thể giúp hắn đối kháng với Thần Lôĩ!"

"Chưa chắc!" Thiên Kim phản bác: "Nếu thứ hắn dùng là Thần Phong thì tại sao khi Thần Phong tiếp xúc với Thần Lôĩ lại không gây ra bão tố? Hơn nữa, cuối cùng thì thứ mà người cho là Thần Phong của Phong Thần Biến kia đã nuốt chửng Thần Lôĩ mà không gây ra sự hỗn loạn nào, có thể sao?"

"C..." Vân Phi định nói có, nhưng hắn phải nuốt lại lời nói vì hắn biết đó là lời nói ngu ngốc. Phải, ngu ngốc cũng đoán ra rằng nếu Thần

Phong gặp Thần Lô sẽ sinh ra sức hủy diệt vô cùng khủng khiếp, điều đã từng xảy ra cách đây hơn hai mươi năm, chứ sao lại kết thúc êm đẹp thế kia?

Thiên Kim lại nói tiếp: "Rõ ràng người cũng thấy thứ gió do Bình Thường sử dụng có thể hấp thu Thần Lô, và theo ta biết chỉ có duy nhất một loại phong có thể dung hòa với lô hệ, chính là Hỗn Động."

Vân Phi phủ nhận: "Nhưng Hỗn Động không có màu xanh như vậy..."

Thiên Kim tiếp lời: "Phải, nhưng có một loại dị phong khác mang màu xanh tương tự, chính là Thông Thiên!"

"Và thiếu gia của Phiêu Vân đảo hẳn phải rõ hơn ai hết, rằng Hỗn Động và Thông Thiên nếu hòa làm một sẽ trở thành dị thuộc tính mạnh mẽ nhất trong tất cả các thuộc tính nguyên tố."

Thiên Kim nhìn Bình Thường và nói tiếp: "Ta nghĩ thứ Bình Thường dùng không phải Phong Thần Biến mà có thể chính là Hỗn Động Thông Thiên kết hợp với Thần Lục."

Rồi Thiên Kim lại quay sang Vân Phi và nói lớn tiếng: "Ta không dám tin rằng thiếu chủ của Phiêu Vân đảo nổi tiếng quân tử lại đi đặt chuyện để tìm cách cướp đoạt dị phong của Bình Thường này đâu. Phải không nhỉ?"

Trước lời nói sắc bén của Thiên Kim, Vân Phi hoàn toàn cứng họng, còn Dương thậm gật gù tán thưởng: "Con bé này đáo để thật..."

Lúc này, Tâm Thi chột lên tiếng: "Cháu dâu của ta, hình như cháu đang bênh vực người ngoài để chống lại chồng mình... Cái này người ta gọi là... khôn nhà dại chợ đó!"

Tũn!

Tâm Thi vừa dứt câu thì tiếng lòng Dương phát ra từ cửa hậu khiến sự cay nghiệt trong lời nói của Tâm Thi biến thành buồn cười, Dương gãi đầu giải thích: "Ây! Nãy bị sét đánh nên ứ hơi trong bụng..."

Vừa nói, cơ thể Dương vừa teo nhỏ trở lại thành đứa nhóc mập mạp.

"Thôi xong!" Dương toát mồ hôi khi nhận thấy ánh mắt như cú cồ người của Tâm Thi và Vân Phi cùng ánh mắt như hổ rình mồi của Trịnh Tính Phong, giờ thì ai cứu hấn đây?

Lúc này, Huyết Phù Đồng chạy xe đến dừng trước mặt Dương.

"Sao vậy?" Dương hỏi.

Huyết Phù Đồng toàn thân xì khói, dần thu lại thành Hắc Phù Đồng và đáp: "Thằng quần kia chơi cần thuốc, đánh không lại!"

"Ặc!"

Chưa kịp nói gì, Dương chợt nghe Siêu Quần gầm lên giận dữ: "BÌNH THƯỜNG! MÀY SẼ HỐI HẬN!"

Với đôi mắt đỏ ngầu, Siêu Quần hóa thành tia chớp bắn thẳng vào Dương. Cũng lúc này, Vân Phi rút kiếm, Tính Phong lao vào cản Đại Bảo, Tâm Thi chặn đường chạy của Dương...

Trong khoảnh khắc không còn đường thoát, Dương chợt nhận ra mọi thứ xung quanh dần biến đổi, thoáng chốc khung cảnh hoang tàn bị Thần Lô phá hủy đã trở thành một gian phòng nhỏ sạch sẽ.

Dương nhìn quanh, bên cạnh hắn còn có Diễm My, Hắc Phù Đồng, Truy Ảnh, và cả Thiên Kim, trên tay nàng cầm một vật hình chữ nhật to bằng bàn tay.

Dương kinh ngạc hô lên: "Thế giới di động? Nàng thành công rồi?"

Thiên Kim gật đầu đáp: "Phải, nhưng chỉ hoạt động trong phạm vi Thần Kim tháp."

Trong thời gian gặp nhau ở thôn Vĩ Dạ, Bình Thường đã đưa thêm nhiều sáng kiến cải tiến chiếc Thông Thoại của Thiên Kim, một trong đó là tính năng dịch chuyển không gian chỉ bằng một cái chạm tay và Bình Thường đặt bùa cho tính năng này cái tên là Thế giới di động.

"Thật lợi hại, mới đó đã làm được!" Dương được dịp nịnh đầm, nhưng vừa nói hết câu thì cảm thấy trong đầu ong ong như choáng váng.

"Anh sao vậy?" Diễm My hỏi.

Dương đáp: "Anh không sao..." Sau đó hắn quay sang hỏi Thiên Kim: "Đây là nơi nào?"

Thiên Kim đáp: "Thần Kim tháp, tầng 99. Có vấn đề gì sao?"

Dương nhìn quanh và nói: "Có cảm giác như thứ gì đang kêu gọi ta... Ở bên dưới..."

"Kêu gọi người? Bên dưới?"

Dương gật đầu: "Phải! Cảm giác có chút thân thuộc, lại nghe như... tiếng mèo kêu?"

Nghe đến đây, ánh mắt nghi hoặc của Thiên Kim tròn tròn, nàng yên lặng vài giây rồi lui lại một bước.

Khi Thiên Kim lui lại, Dương ngạc nhiên phát hiện ra có một lỗ nhỏ dưới sàn phòng, thì ra Thiên Kim đã đạp lên để che giấu.

"Thiên Kim tháp tùng là một phần của Giả Kim thành." Thiên Kim lạnh nhạt nói.

Dương nhìn Thiên Kim, hẩn hiểu ý trong lời nói của nàng và hiểu tại sao nàng cần chìa khóa thành chủ Giả Kim thành.

Dương lấy chiếc chìa khóa trong nhẫn ra, cẩn thận cắm vào lỗ khóa, vừa cắm vừa nhìn Diễm My cùng Thiên Kim khiến hai nàng cùng đỏ mặt.

"Sao thế?" Dương hỏi.

Thiên Kim tức giận mắng: "Ê tiện, ngươi có biết lúc cắm chìa khóa xuống thì mặt ngươi dâm dê lắm không?"

"A! Ta trong sáng đến nỗi ban đêm có thể dùng tâm hồn ta làm đèn đường luôn đó!"

Dương vừa phân trần vừa xoay chìa khóa, trong lòng thầm nghĩ tại sao lỗ khóa không tiết ra nước nhờn cho dễ mở.

Cạch một tiếng, sàn phòng dần sụp xuống một vòng tròn, để lộ ra một cầu thang hình xoắn ốc.

Dương tò mò nhìn Thiên Kim, thấy nàng gật đầu nên liền đi xuống bên dưới, riêng Hắc Phù Đồng trèo lên xe định bốc đầu phi xuống nhưng bị Dương mắng cho một trận, tịch thu Truy Ảnh và trả roi lại

cho Thiên Kim.

Bên dưới làm một gian phòng nhỏ với bốn bức tường lẫn sàn và trần đều làm từ pha lê trong suốt. Giữa phòng, một quả cầu pha lê lơ lửng một cách kì ảo.

"Đó là..." Dương tò mò.

Thiên Kim đáp, mắt nàng đang mê say nhìn ngắm quả cầu: "Thần Kim! Hợp kim mang linh trí, chỉ cần luyện đũa thì tất thành Thần Bảo."

"Nhưng vấn đề là Thần Kim mang linh trí, nên cũng như Thần Bảo, nó tìm kiếm chủ nhân, chỉ người được chọn mới có khả năng luyện nó thành bảo."

"Tất thành Thần Bảo..." Dương nhìn khối cầu, tò mò tiến lại gần và chạm tay vào...

Khoảnh khắc đó, quả cầu lóe sáng khiến mắt Dương chói lòa...

Khi nhìn thấy lại, trước mắt Dương là một cảnh tượng tàn khốc, bầu trời u ám, khói lửa khắp nơi, hàng ngàn xác người la liệt và hàng ngàn người khác vẫn đang điên cuồng chiến đấu, linh thuật bay khắp nơi, tiếng nổ kinh thiên động địa không ngừng sinh ra, đất trời rung chuyển.

Một chiến trường! Dương đang chạy với tốc độ rất nhanh dù cả người hấn mệt lử.

Chạy ngang một nhóm người đang nghỉ ngơi, Dương ghé lại.

Thấy Dương, đám người cung kính chào: "Chiến Hoàng!"

Dương phát tay rồi hỏi: "Thấy thằng Bão đâu không?"

Một người chỉ tay về phía xa và đáp: "Dạ, Ma Vũ Chiến Hoàng đang chiến đấu đằng kia!"

Dương chạy vào một vùng gió mạnh khác thường, nơi hàng chục người đang vây quanh một thanh niên khoác áo choàng trắng, dưới chân hắn có một vòng sáng trong suốt bán kính hàng chục mét phủ lên mặt đất, trong phạm vi vòng sáng có gió mạnh dữ dội.

Hàng chục người vây quanh tên thanh niên chợt đồng loạt ngã gục, hắn thu lại vòng sáng dưới chân rồi lướt đến đối diện Dương và hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Dương thở hồng hộc đáp: "Thằng Sùng Hạo nó sút đít rồi!"

Tên thanh niên chính là Hoài Bão, hắn ngạc nhiên: "Nó bị ai chém mà sút cả bàn tọa thế?"

Dương lắc đầu: "Không phải! Ý ta là nó xúc đít... à, đút xích!"

Hoài Bão mừng rỡ: "Hay! Đi hưởng sái mau!"

Dương lắc đầu: "Nhưng mà nó bị bao vây rồi! Hai tên Bán Thần và sáu tên Chúa Tể! Giờ chỉ có Thần mới cứu nổi nó!"

Lúc Dương dứt câu, một tia sét giáng xuống giữa trời.

Khung cảnh thay đổi, Dương lại thấy gian phòng pha lê.

"Chuyện gì vậy?" Diễm My hỏi.

"Ta vừa thấy..." Dương mơ hồ nói.

"Tương lai?" Thiên Kim hỏi.

Dương nhín mày: "Ta không chắc lắm..."

Thiên Kim nói: "Người biết linh trí của Thần Kim từ đâu ra không?"

Dương lắc đầu.

"Từ linh hồn một tộc trưởng Linh Miêu tộc, chủng tộc có khả năng dự cảm tương lai."

"Linh Miêu tộc?" Dương trợn mắt, bảo sao hắn nghe như tiếng mèo kêu và cảm giác thân thuộc, chẳng phải là hắn vừa xoạc cả 3 đời tộc trưởng tộc người ta sao!

Lúc này, quả cầu pha lê dần cử động, lộ ra hình hài một con mèo trong suốt đang cuộn mình. Con mèo đẹp lung linh góc đầu nũng nịu cọ vào tay Dương.

Thiên Kim nhìn Dương bằng ánh mắt càng lúc càng tò mò hơn, kẻ này là thứ gì? Thần Lô bỏ bảo đánh hắn, Thần Kim lại như mèo ngoan trong tay hắn...

Chương 254: Sống chết có nhau

Thần Kim tháp, tầng thứ nhất trở nên tan hoang sau cuộc tấn công khủng khiếp của Thần Lô và cuộc chiến giữa Siêu Quần với Hắc Phù Đồng.

Một cô gái lẳng lặng đứng nơi một góc sân, tay che chiếc ô hồng giấu đi nhan sắc hoa ngọc của nàng. Mắt nhìn lên vàng mây đen đang tan biến trên bầu trời, cô gái thở dài: "Vì một tương lai đã trở thành quá khứ mà tương tàn, có đáng không?"

Nơi khán đài, rất nhiều người vẫn nán lại chờ theo dõi cuộc vây sát Bình Thường của những cao thủ hàng đầu.

"Bình Thường đâu? Thiên Kim nữa!"

"Dịch chuyển không gian có thể nhanh như vậy sao? Chẳng lẽ có Thần ra tay cứu hấn?"

Đám đông tò mò đặt nghi vấn, chỉ có số ít người có thể nhận ra rằng Thiên Kim đã nhanh tay sử dụng Thông Thoại để dịch chuyển bọn Bình Thường đi.

"Khốn nạn!" Siêu Quần tức giận mắng.

Trịnh Tính Phong tiến đến vỗ vai Siêu Quần và bảo: "Đồng đạo bình tĩnh! Nó chưa thoát đâu!"

Lúc này, Siêu Quần nhìn quanh và phát hiện ra Trịnh Tính Phong,

Vân Tâm Thi lẫn Vân Phi đều đang nhìn xuống dưới với ánh mắt chờ đợi. Cả ba người đều biết hướng dịch chuyển của Thiên Kim...

"Đây là Thần Kim? Linh trí mạnh đến mức hóa thành vật sống sao?"
Dương kinh ngạc nói trong khi dùng bàn tay xoa đầu mèo.

Thiên Kim nhìn Thần Kim với ánh mắt âm mị: "Phải, theo ta biết thì linh trí của Thần Kim thậm chí còn mạnh hơn tất cả 12 Thần Bảo. Cho nên nếu có thể luyện thành Thần Bảo..."

"Thì rất có thể đó sẽ là Thần Bảo mạnh nhất trong các Thần Bảo..."
Dương tiếp lời Thiên Kim.

Im lặng...

Cả Thiên Kim, Diễm My và Dương đều đủ thông minh để nhận ra Thần Kim đã chọn Dương, nghĩa là Dương đang nắm trong tay cơ hội tạo ra Thần Bảo mạnh nhất lịch sử ngay sau khi vừa tạo ra một Tuyệt Thế Kỳ Bảo đầu tiên trong lịch sử đất nước.

Vậy liệu cái kẻ hên như chó này sẽ nắm lấy cơ hội để luyện thành Thần Bảo ngay tại đây hay thất bại?

Trong đầu Dương bắt đầu dùng toàn bộ kiến thức giả kim có được để thiết kế ra Thần Bảo mới, nhưng Diễm My chợt phá vỡ im lặng bằng một câu hỏi: "Tại sao Thần Kim lại cho anh nhìn thấy tương lai? Tương lai đó là gì?"

Một câu hỏi tưởng như chỉ mang tính tò mò, nhưng thực chất là để lay tỉnh Dương. Lúc này hắn mới giật mình suy nghĩ: "Phải rồi! Tại sao Thần Kim lại cho mình thấy cảnh đó? Chẳng lẽ chỉ đơn giản là nhắc mình chuẩn bị cứu thằng Sùng Hạo? Hay là "nó" cố tình thả thính cho thêm phần hấp dẫn?"

Dương không biết, nhưng hẳn tin chắc cái tương lai kia phải liên quan mật thiết đến hắn và Thần Kim. Và hắn cũng cho rằng Thần Kim cho hắn thấy tương lai kia không phải ngẫu nhiên mà nhằm mục đích nhắc hắn chuẩn bị cho một sự kiện quan trọng nào đó...

Sau một hồi suy nghĩ, Dương quyết định không vội vàng luyện bảo mà giữ lại Thần Kim để phân tích cái tương lai kia kĩ càng hơn.

Nhưng trước tiên, hắn cần sự cho phép của tháp chủ Thần Kim tháp. Nhìn sang Thiên Kim, Dương áy náy hỏi: "Thiên Kim, thứ này..."

"Người không có quyền mang Thần Kim đi!"

Một giọng nói, không phải của Thiên Kim, phát ra ngay sau lưng Dương khiến hắn giật mình quay lại.

Đó là một người phụ nữ tóc trắng trông trẻ trung xinh đẹp nhưng khiến Dương có cảm giác như nàng đã hơn nghìn tuổi.

"Ngân lão!" Thiên Kim liền lễ phép cúi đầu chào.

Ngân lão nhìn Thiên Kim và hỏi: "Tháp chủ, từ khi nào mà người xem hội đồng nguyên lão như không còn tồn tại vậy?"

Thiên Kim lắc đầu đáp: "Thiên Kim không có ý đó!"

"Không có ý đó? Vậy khi nãy ai đã tuyên bố phế truất tháp phó mà không cần thông qua hội đồng? Ai đã cho phép người ngoài tiến vào tầng 99 và 100 bất chấp quy định cấm vào?"

"Ngân lão, vì hắn... hắn có chìa khóa Giả Kim thành..."

Ngân lão gật đầu: "Lão thấy! Nhưng có thật là tháp chủ chỉ vì chìa khóa? Nếu vậy sao người không ra tay giết hắn để giành lấy cơ hội được Thần Kim chọn lựa?"

"Nhưng hắn..."

"Đủ rồi! Lão biết tháp chủ có thể biện ra rất nhiều lý do đủ thuyết phục, nhưng lão không muốn nghe!"

Ngân lão ngắt lời Thiên Kim rồi quay sang Dương và bảo: "Những gì người mang đến thì cứ mang đi, nhưng Thần Kim là của Thần Kim tháp!"

Dứt câu, một vết nứt không gian hiện ra, Ngân lão nhẹ phất tay cũng khiến bọn Dương bị hất văng vào vết nứt. Thiên Kim vội lao theo nhưng bị Ngân lão ngăn lại.

"Ngân lão, ta từ chức..."

"Người không có quyền từ chức! Chẳng lẽ người quên mối thù giữa Thần Kim tháp và Giả Kim thành? Hoặc là tháp đổ, hoặc là thành vong!"

Ngân lão nhìn lên cao và lẩm bẩm: "Cứ nghĩ Thiên Kim sẽ là người chấm dứt triều đại của Giả Kim thành, không ngờ lại xuất hiện một Bình Thường thậm chí còn khủng khiếp hơn..."

"Bình Thường! Nếu những kẻ kia không giết được người... thì ta sẽ ra tay!"

Dương, Hắc Phù Đổng và Diễm My cùng văng ra khỏi vết nứt và hiện ra giữa tầng 1 tan hoang của Thần Kim tháp, ngay giữa vòng vây của Trịnh Tính Phong, Vân Tâm Thi, Siêu Quần và Vân Phi.

Khi Dương bị những ánh mắt như hổ đói nhìn vào, một tiếng nói vang dội phát ra: "TOÀN BỘ NGƯỜI CỦA THẦN KIM THÁP NGHE RÕ! KHÔNG XEN VÀO CHUYỆN SỐNG CHẾT CỦA BÌNH THƯỜNG DƯỚI MỌI HÌNH THỨC!"

Khi giọng nói của Ngân lão chấm dứt, toàn bộ người vủa tháp, bao gồm 121 bảo nhân, đồng loạt cúi đầu tuân lệnh rồi lùi ra xa. Riêng Đại Bảo tuy chần chừ nhưng không thể kháng lệnh, cũng miễn cưỡng lui ra.

Khi Đại Bảo rời đi, Siêu Quần liền bật cười điên dại: "HA! HA HA HA... Bình Thường, tao nghe nói cảm giác chó cùng đường rất kinh khủng đúng không? Sợ hãi, bất lực, tuyệt vọng?"

Dương không đáp lời Siêu Quần, điều duy nhất hắn nghĩ đến là tìm cách mở đường thoát cho Diễm My, cho dù bản thân hắn sẽ khó thoát.

"Hắc Phù Đồng, còn bao nhiêu linh lực dự trữ?"

"15 phần trăm." Hắc Phù Đồng đáp.

Dương gật đầu, hắn đảo mắt về phía Vân Phi với ý định dùng toàn lực công kích tên này, nhưng lại nhớ đến sức mạnh của Đoạn Tuyệt, kẻ đứng trên Vân Phi chỉ 2 hạng trên Hùng Vương bảng, nên Dương quay sang chọn Siêu Quần.

Sau khi suy tính, Dương nói với Diễm My: "Diễm My, biết là rất khó, nhưng anh sẽ..."

"Sống chết có nhau!"

Dương ngạc nhiên quay sang, hấn không ngạc nhiên vì lời Diễm My nói, mà ngạc nhiên vì có đến hai giọng nói, một của Diễm My, một của Thiên Kim.

Phải, nàng đang đứng sau lưng hấn, với hình dáng giả nam trong bộ giáp kim loại tinh xảo và hiện đại, tay cầm chiếc roi do nàng vừa luyện thành.

"Lương Thế Kim!" Vân Phi thì ngạc nhiên theo kiểu khác, hấn không biết Thiên Kim và Thế Kim là một, vậy nên hấn không hiểu tại sao Thế Kim lại đứng về phía Bình Thường khi mà tin tức cho biết hai kẻ này có thù oán.

"Nàng... Nàng không hận ta nữa sao?" Dương cảm động hỏi Thiên Kim khi biết nàng nguyện chết cùng hấn.

Thiên Kim không đáp mà chỉ khịt mũi thể hiện sự hờn dỗi.

Nhìn Bình Thường và Thế Kim nói chuyện, trong đầu Vân Phi không khỏi nổi lên suy nghĩ: "Hai thằng này yêu nhau? Vậy thằng Bình Thường là chị dâu của Thiên Kim chứ không phải người nàng thích! Ta hiểu lầm nàng rồi!"

Lúc Vân Phi đang suy nghĩ, Thiên Kim nói với Dương: "Ta chỉ có thể ngăn Vân Phi, còn lại người phải tự xoay sở rồi!"

Nói xong, giọng Thiên Kim nhỏ lại: "Nếu... nếu người chết thì ta cũng chết theo để tìm người báo thù!"

Dương mỉm cười cảm động, định mở miệng nói thì chợt nghe Vân Phi bật cười vui vẻ: "Ha ha... Thì ra chỉ là hiểu nhầm!"

Vân Phi nhìn Thế Kim và nói tiếp: "Hóa ra anh vợ và ch... chị Bình

Thường đây là... bạn của nhau. Em còn tưởng hai người có thù oán nên định giúp anh vợ báo thù. Thôi, nếu chỉ là hiểu lầm thì xí xóa nhé, em sẽ xin lỗi Thiên Kim vì đã nghi ngờ nàng..."

Vân Phi lại quay sang Tâm Thi và nói: "Cô à, họ là người nhà, thôi thì chúng ta ra tay giúp họ lần này, xem như cô giúp cháu lấy điểm trước gia đình vợ sắp cưới nhé?"

Nghe Vân Phi nói mà bọn Dương và Thiên Kim tròn mắt há mồm, cả hai đều đủ thông minh để hiểu lý do của sự thay đổi thái độ này. Quay sang nhìn Thiên Kim và bắt gặp Thiên Kim cũng quay sang nhìn mình, trong đầu Dương không khỏi tự hỏi: "Cái tình huống thoát hiểm kiểu nhảm quần như vậy cũng được hả?"

Nhưng...

"Không thể!" Tâm Thi lắc đầu đáp lại Vân Phi: "Tốt nhất là chúng ta không nhúng tay, đây là chuyện riêng của Bình Thường và Thiên Cơ!"

Chương 255: Loạn ý, loạn hồn

Mây đen tan biến trả lạo bầu trời trong xanh, mồm Tiểu công tử vẫn còn há hốc trước cơn sấm chớp khủng khiếp nhất hắn từng thấy trong đời: "Đó... Đó là chuyện gì?"

Bên cạnh Tiểu công tử, người khoác áo choàng đen nhùn vai: "Ai biết, chắc thằng dâm tặc nào đó bị trời đánh. Việc tuyển thành viên thế nào rồi?"

Tiểu công tử đưa ra một xấp giấy và nói: "Nhờ cái tên Bình Thường quảng cáo nên cũng có kha khá người xin gia nhập, trong đó có vài người đặc biệt."

"Là ai?"

Tiểu công tử lật từng trang giấy và đọc: "Để xem: Tên: Bà Chú..."

"Bà Chú?"

"Ừ, hắn viết vậy, chữ xấu hoắc, chắc định viết là Bá Chủ nhưng sai chính tả. Nghề nghiệp: Hoàng tử, tham gia để học kỹ năng sống."

"Lại còn xưng là hoàng tử? Tên này bị hoang tưởng ư? Còn ai nữa?"

"Tên: Võ Bạch, thất nghiệp, muốn theo anh rể học của gái."

"Tiếp đi."

"Vô Thanh, tìm bạn nhậu."

"Tiếp."

"Độc Hành."

"Cứ đọc tiếp."

"Hết rồi, chỉ có cái tên."

"Vậy sao?" Người áo đen gật gù, nhưng chột giật mình sửng lại:
"Tên hắc là gì?"

Tiểu công tử đáp: "Độc Hành, sao vậy?"

"Độc Hành? Cái tên này làm ta nhớ đến Nhất Ảnh Độc Hành. Kẻ từng được đồn là thiên tài có tốc độ luyện hồn nhanh nhất lịch sử, nhưng lại yếu mệnh..."

Tiểu công tử ngạc nhiên: "Luyện hồn nhanh nhất lịch sử? Hơn cả Thế Hệ Phi Thường?"

Người áo đen đáp: "13 tuổi luyện hồn, 14 tuổi thành Vương, nhưng đó chỉ là một lời đồn ít người biết, hơn nữa, cũng trong lời đồn đó, hắc đã vong mạng khi chưa đến 15 tuổi."

Tiểu công tử gật gù: "Thật khó tin, chắc chắn chỉ là đồn đãi, tên Độc Hành này hắc là mượn danh cho oai, chứ nếu là thật thì có gì lại xin gia nhập Hắc Đạo?"

Người áo đen đoán đùa: "Có thể hắc không chết mà chỉ bị mất trí nên tìm đại một chốn dung thân?"

Tiểu công tử bật cười: "Nghe y như chuyện Bình Thường của Vô

Lực bang! Mà cho ta hỏi, Bình Thường đó có liên quan gì đến Hắc Đạo chúng ta? Sao hẳn lại giúp ta quảng bá tổ chức?"

Người áo đen mỉm cười: "Hắn ư? Rất có thể hẳn chính là thủ lĩnh!"

Không để tâm đến biểu hiện của Tiểu công tử nữa, người áo đen chìm vào hoài niệm...

Hơn nửa năm trước, trong chiến trường Lê - Mạc...

Người áo đen là Phan Phúc Pháp, hẳn cùng Dương và Thu Thúy tiến vào Chiến Thần điện.

Chính trong thời điểm này, Phúc Pháp chia sẻ về mối thù Long tộc của bản thân, và gợi ý Dương thành lập một tổ chức đối phó Long thành.

"Một tổ chức? Ta cũng từng nghĩ đến, nhưng e là cần quá nhiều thời gian, trong khi đó ta còn phải dành thời gian rèn luyện." Dương nói.

Phúc Pháp gật đầu đáp: "Vậy nên người càng phải có một tổ chức để hỗ trợ người trong lúc người rèn luyện. Ta không có tài năng như người, nên ta sẵn sàng trợ giúp người vì chúng ta có cùng mục tiêu."

"Nhưng dù đông người thì sao, Long thành không chỉ có Long Thiên Đạo và Long Hán, ta có cảm giác những gì ta thấy chỉ là phần nổi của tảng băng..."

Phúc Pháp lắc đầu: "Ta e rằng phải gọi là phần nổi của khúc gỗ, vì có lẽ người nhìn thấy chỉ là lớp vỏ của phần nổi. Một mình người đơn độc chỉ có thể tìm chết!"

Dương trầm tư suy ngẫm, phải, một đối một với Long Hán thì hẳn

còn có chút cơ hội, nhưng sau đó bất cứ ai cũng có thể giết hẳn.

"Nhưng mà ta không muốn kéo theo người khác chết vì mình."

Dương nói.

Phúc Pháp gật đầu: "Ta không chết vì người, ta sẽ chết vì lý tưởng của bản thân, dẹp sạch ô uế ở Long thành! Còn những người khác..."

Câu nói của Phúc Pháp khiến Dương bừng tỉnh: "Phải! Chết vì lý tưởng! Một tổ chức tạo ra để các thành viên giúp đỡ nhau thực hiện lý tưởng! Bất cứ ai có lý tưởng đều có thể gia nhập."

Mắt Phúc Pháp sáng rực: "Một tổ chức ô hợp, nhưng chính sự ô hợp đó sẽ làm nên điều khác biệt!"

Dương gật gù: "Nói hay lắm! Vậy tên tổ chức của chúng ta sẽ là Ô Hợp!"

Phúc Pháp bật ngửa: "Ặc! Tên như vậy ai dám vào? Người không nghĩ được tên nào hay hơn sao?"

Dương xoa cằm suy nghĩ: "Tên hay? Để xem... Ô hợp... Ô là màu đen... Xã hội đen... Hắc Đạo!"

"Hắc Đạo? Hay cho cái tên Hắc Đạo!"

Khi đã thống nhất thành lập Hắc Đạo, Phúc Pháp và Dương bàn sơ để lập kế hoạch gây dựng tổ chức...

"Về tuyển thành viên, ta biết một ít người..."

Dương nói sơ về thông tin vài ứng viên và giao nhiệm vụ chiêu mộ

cho Phúc Pháp, vợ vét một ít tài nguyên trong Chiến Thần điện đưa Phúc Pháp làm vốn rồi đưa hai người Phúc Pháp, Thu Thúy rời đi để tránh nguy hiểm, còn bản thân hẳn quay lại chiến đấu với Lục Văn Minh...

Kết thúc dòng hồi ức, Phúc Pháp hướng mắt nhìn xa xăm, thầm nói: "Thủ lĩnh, nếu Bình Thường là người, thì có lẽ cái ngày chúng ta đại náo Long thành đã không còn xa nữa..."

Hà thành, phủ thành chủ.

"Lung Linh! Con vẫn ổn chứ?" Lý Hồng Hà lo lắng hỏi Lung Linh khi nàng mở mắt trên giường.

"Mẹ... Có chuyện gì vậy?" Lung Linh ngỡ ngác trước sự lo lắng của Hồng Hà, nàng không hay biết nơi khoe mắt bị tổn thương của nàng đang chảy một dòng máu đỏ.

Hồng Hà lau máu cho Linh Linh và đáp: "Đột nhiên... đột nhiên con... con ngất đi, và luôn mồm hỏi..."

"Tại sao lại là người."

"Tại sao lại là người?" Lung Linh lặp lại lời nói của Hồng Hà, Lung Linh khó hiểu hỏi: "Sao con phải hỏi như vậy? Người ở đây là ai?"

Hồng Hà lắc đầu: "Ta không biết, con không nhớ gì sao?"

Lung Linh im lặng, nàng không hẳn là không nhớ, nhưng vô cùng mơ hồ, nàng cố lục lọi ký ức để tìm hiểu...

"Cảnh giới cuối cùng..." Lung Linh lẩm bẩm.

"Cảnh giới cuối cùng? Con nói gì vậy?" Hồng Hà hoang mang hỏi.

Lung Linh lắc đầu: "Con không biết... Bốn chữ này đột nhiên hiện ra trong đầu con, dường như nó liên quan đến tất cả về con..."

Thần Kim tháp, tầng thứ nhất.

Một giọng cười khúc khích vang lên nhưng gần như không có bất kì ai hay biết, nơi phát ra tiếng cười ở giữa đám đông nhưng cũng gần như không ai nhìn thấy, chỉ có duy nhất cô gái che chiếc ô hồng thoáng liếc mắt nhìn sang như vô tình.

"Luu Ly, có gì đáng cười chứ?" Một giọng nói khác phát ra từ cùng vị trí.

Người được gọi là Luu Ly đáp: "Ta thấy buồn cười lắm nha! Chỉ tội cho Vân Phi, bị người ta cướp vợ mà không hay biết."

"Vân Phi kia còn định cứu giúp tên dân tộc này, lần nào cũng thế, cứu hắn là gián tiếp hại đời con gái người ta!"

"Hi hi! Vậy lần này người không giúp hắn nữa sao, Ngân Hà?"

"Không! Tuyệt đối không!" Ngân Hà khẳng định.

"Chắc không nha! Hắn chính là kẻ đã thanh tẩy Phật Cảnh, một trong Thất Đại Tuyệt Địa, những nơi mà Thần cũng không dám vào!"

"Kệ hắn!"

"Hi hi! Kệ mà được sao? Thôi thì ta cho người biết trước nhiệm vụ tiếp theo. Nhiệm vụ lần này do chính Thánh Mẫu giao."

"Một nơi khác cũng xếp vào Thất Đại Tuyệt Địa, Địa Tâm Cảnh sắp mở, trừ tên tâm thần đi lạc kia thì Đoạn Tuyệt, Vân Phi nhất định sẽ tham gia, riêng Trịnh Thiên Minh chắc chắn dùng toàn bộ vốn liếng để tranh đoạt Địa Tâm Đồi, thứ được cho là đang nằm trong Địa Tâm Cảnh."

Ngân Hà tò mò: "Địa Tâm Đồi là gì? (Có giống Sơn Hà Đồi của thằng Bự Gay Thiên Địa hội không?)"

Lưu Ly đáp: "Đó là sơ đồ của một Thánh trận."

"Thánh trận? Thánh trận gì mà khiến Trịnh Thiên Minh dùng hết vốn liếng để tranh đoạt?"

Lưu Ly đáp: "Vì tổ chức Thiên Cơ đang nắm giữ một sơ đồ khác, Thiên Cơ Đồi. Nếu kết hợp trận pháp của Thiên Cơ Đồi và Địa Tâm Đồi làm một sẽ tạo thành một trận pháp có thể sát Thần, Thiên Địa Thần Trận!"

"Thiên Địa Thần Trận? Lợi hại vậy sao? Nhưng thế thì liên quan gì đến tên dân tộc này?"

Lưu Ly đảo mắt: "Ờ... Thôi để xem đánh nhau đã, Thánh Mẫu sẽ dẫn dò người thêm khi chính thức giao nhiệm vụ."

Lúc này, Vân Tâm Thi buộc Vân Phi phải lui ra, chỉ còn Trịnh Tính Phong và Siêu Quần bao vây bọn Dương.

Thế trận đảo chiều, trên mặt Siêu Quần lộ nét dè chừng vì gần như bất cứ ai trong Hùng Vương Bảng cũng đều cất giấu thủ đoạn vượt cấp cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng bọn Dương còn chưa kịp vui mừng thì đột nhiên hàng loạt

thanh kim loại bạc mọc quanh Thiên Kim, làm thành một chiếc lồng giam giữ nàng bên trong.

"Ngân lão! Thả ta ra!" Thiên Kim vẫy vùng tìm cách trốn thoát nhưng kim loại nhanh chóng bịt kín Thiên Kim rồi đem nàng vào một vết nứt không gian vừa hiện ra.

"Hành động!"

Thiên Kim vừa bị bắt đi, Trịnh Tính Phong liền hô lên, gã và Siêu Quần đồng loạt thi triển linh thuật để tránh đê mê dài lâu...

Nhưng cũng trong lúc đó, Diễm My đã hóa tiên, đôi cánh màu hồng ngọc vỡ nhẹ tỏa ra một làn sương khói màu đỏ hồng mịn hoặ.

Linh thuật do Siêu Quần và Trịnh Tính Phong phóng ra chạm vào làn sương khói liền trở nên mất điều khiển bay lệch hướng khỏi người Dương.

"Loạn Ý!" Trịnh Tính Phong kinh ngạc hô lên.

"Loạn Ý? Một khả năng lợi hại của linh lực hệ Sắc Dục?" Trong đám khán giả có người hiểu biết nói.

Một người khác nói: "Loạn ý giúp người thi triển tăng cường khả năng kiểm soát linh lực hữu ý của bản thân và khiến khả năng kiểm soát ý của đối thủ trở nên mê loạn."

"Nhưng đó là khi cấp bậc không quá cách biệt nhau, còn đây là Bán Thần và Chúa Tể, Hồng Vũ Tiên Tử chỉ 18 tuổi..."

"Bốn người Thế Hệ Hoàng Kim cũng đều 18 tuổi và đều có thể đánh bại Bán Thần!"

Khi đám đông tranh luận, Siêu Quần và Trịnh Tính Phong sau khi bất ngờ về khả năng của Diễm My liền bình tĩnh lại, Siêu Quần gầm gừ: "Không thể dùng ý, vậy thì ta dùng lực!"

Nói xong, Siêu Quần như tia chớp lao về phía Dương.

Trong khi đó, Diễm My duyên dáng xoay người một vòng khiến làn khói đỏ hồng đột ngột lan ra phủ lấy Siêu Quần.

Khi xông vào làn khói, Siêu Quần đột nhiên sững lại, hấn kinh ngạc nhận ra linh hồn mình cũng trở nên mù mịt.

Đúng lúc này, Dương lần nữa phá nguyên trở lại dạng trưởng thành, đồng thời Hắc Phù Đồng biến đổi thành một bộ giáp phủ lên người hắn.

Với cánh tay phải Long hóa cùng linh lực cấp Chúa Tế của Đạp Đức Cường, Dương chớp thời cơ lao vào tung đấm trúng ngực Siêu Quần.

Binh!

Trúng đòn, Siêu Quần đau đớn văng ra và được Trịnh Tính Phong đỡ lấy.

Nhìn ngực Siêu Quần gần như bể nát, Trịnh Tính Phong kinh ngạc nhìn sang, không phải nhìn Dương, mà nhìn Diễm My: "Loạn Hồn?"

Nếu Loạn Ý làm hỗn loạn Hữu Ý, thì Loạn Hồn làm hỗn loạn linh hồn, linh lực, chính vì trúng chiêu Loạn Hồn cực mạnh mà Siêu Quần mất kiểm soát linh lực, thậm chí không thể dồn nhiều lực phòng ngự trước đòn tấn công của Dương, nếu Dương mạnh hơn có lẽ Siêu

Quần đã chết.

Trịnh Tính Phong nhìn Diễm My, chợt như giật mình phát hiện điều gì, liền hỏi: "Người... người có quan hệ gì với Cửu Thiên Thánh Mẫu?"

"Cửu Thiên Thánh Mẫu? Ta không biết!" Diễm My lắc đầu, sức mạnh mà nàng vừa dùng là nhận được từ Hồng Hương trong thời gian theo Dương đi đào khoáng.

"Khục!"

Lúc này Siêu Quần nhổ ra một ngụm máu, tuy không chết nhưng hẳn cũng thập tử nhất sinh, dù vậy vẫn cố lên tiếng: "Đồng đạo! Xin hãy giúp ta... bằng mọi giá hãy bắt Bình Thường..."

Trịnh Tính Phong lắc đầu: "Xin lỗi đồng đạo! Con bé này có thể liên quan đến Thánh Mẫu của Cửu Thiên Cung, người mà chúng ta không thể động vào, tốt nhất là đồng đạo theo ta về dưỡng thương, chờ ngày rửa hận!"

Nói xong, Trịnh Tính Phong mang Siêu Quần rời đi...

Nhìn Trịnh Tính Phong rời đi, Dương thở phào nhẹ nhõm. Nhưng cũng theo hướng nhìn, Dương phát hiện ra có một cô gái áo hồng che ô đang đứng.

Với giác quan của rồng, Dương có thể nhìn rõ dáng người uyển chuyển cùng gương mặt tuyệt sắc quen thuộc ẩn dưới bóng tán ô...

"Th... Thiên Ý!"

Dương mừng rỡ gọi to, nhưng cũng lúc này, Diễm My gào lên:

"ĐỪNG!"

Nghe tiếng hét, Dương giật mình nhìn sang và phát hiện ra Diễm My đang lao đến phía hắn, mắt nàng nhìn lên trên.

Dương cũng nhìn lên...

Ngân lão đang đứng trên cao, tay cầm một cây búa khổng lồ đập thẳng xuống đầu Dương...

"Chết đi!"

Khoảnh khắc đó, Dương gần như chỉ có thể đứng nhìn cái chết cận kề mà không thể làm gì khác.

Ngân lão là Thần.

ẦM!

Cây búa bạc khổng lồ đập vào Dương như đập một con kiến, nền đất lại thủng thêm một lỗ lớn khiến tầng một gần như hoàn toàn sụp đổ...

Diễm My không bị ảnh hưởng vì Ngân lão đã kịp khống chế không gian dời nàng ra khỏi tầm búa. Nàng nhìn nơi vừa rồi còn là nơi Dương đứng rồi lại nhìn lên Ngân lão.

"Người không nên làm vậy..." Diễm My lạnh lùng nói.

Ngân lão gật gù: "Ta sống đủ lâu để biết việc nào nên hay không nên! Hắn nên chết!"

Diễm My lắc đầu: "Người không nên! Bởi người không có khả năng giết hắn!"

Khi Diễm My dứt câu, tòa tháp rung chuyển dữ dội, rồi đột nhiên, một chiếc cầu người bằng kim loại đen khổng lồ trồi lên từ nơi mà Dương bị đánh xuống.

Cực Đại Phù Đồng, thể biến hình khổng lồ của Hắc Phù Đồng.

Với ánh mắt đỏ rực, Cực Đại Phù Đồng tung nắm đấm khổng lồ với tốc độ cực nhanh vào Ngân lão.

"To lớn thì sao?" Ngân lão lạnh lùng đáp và dùng cây búa khổng lồ đối kháng với nắm đấm của Cực Đại Phù Đồng...

ẦM!!!

Một vụ nổ khủng khiếp ngoài sức tưởng tượng vang lên, cây búa bạc nổ tung còn Cực Đại Phù Đồng cũng tan thành từng mảnh, tạo thành một cơn mưa kim loại đổ xuống...

Dương đứng dưới cơn mưa, quanh cơ thể hắt phủ một làn khói trắng sáng hư ảo mang hình dạng như một cô gái...

Chương 256: Địa Tâm

Đứng dưới cơn mưa kim loại, Dương lặng nhìn vàng khói sáng phủ quanh cơ thể mình, hắn biết bản thân đang trong trạng thái rất giống Thiên Địa Hữu Tình, nhưng người kích hoạt trạng thái này lại không phải hắn.

"Là do Google?" Dương thầm suy đoán, không phải một Google vô cảm hỏi gì đáp nấy, mà là một Google có cảm xúc riêng.

Trong trạng thái hiện tại, Dương cảm thấy đầu óc mình mất tự nhiên, khá giống với trạng thái Thiên Long nhưng khác ở chỗ, lần này hắn cảm thấy trí tuệ có được không thật sự thuộc về mình. Hơn nữa, lần này Bảo Ngọc không tan biến vào Dương mà đang ngủ trong nhẫn không gian trên tay hắn, chiếc nhẫn không gian do Diễm My mang đến.

Chợt một giọng nói quen thuộc vang lên trong đầu Dương: "Gây sự đủ rồi, đi thôi!"

"Đi đâu?" Dương hỏi, hắn không bắt ngờ trước sự trở lại của Google, trong trạng thái hiện tại hắn đủ trí tuệ để dự tính điều này.

"Về bán đảo Sơn Trà!" Google đáp.

"Có chuyện lớn gì sắp xảy ra sao?"

Bán đảo Sơn Trà là nơi ở của Bích Diệp, Dương hiểu hắn cần về đó để giải trừ lời nguyền vì Thần Phong đã rời khỏi linh hồn hắn, không còn phải lo chuyện xung đột thuộc tính. Nhưng với lượng hành như

núi từng ăn qua, Dương biết Google sẽ không cho hắn thoải mái dễ dàng như vậy.

"Người cần trạng thái sức mạnh tốt nhất để đi đến một nơi và giành lấy cơ hội đột phá."

"Đột phá? Thành Đế?"

Google không đáp.

Sau khi tưởng tượng đến ngày đột phá và trở lại Long thành, Dương sực nhớ đến Thiên Ý liền nhìn sang, nhưng bóng dáng quen thuộc kia đã biến mất...

"Người không tìm thấy nàng đâu, sẽ đến ngày gặp lại." Google lại lên tiếng.

"Chúng ta đi thôi!" Dương quay sang nói với Diễm My sau khi thờ dài, hắn muốn tìm Thiên Ý, nhưng Google không giúp thì hắn đi đâu má tìm?.

"Dạ!" Diễm My ngoan ngoãn gật đầu.

Nhưng Ngân lão vẫn còn đứng trên cao: "Đi đâu được nữa? Ta sẽ giết người ngay tại đây!"

Dương bình tĩnh nhìn lên Ngân lão và đáp: "Giết ta? Bà đã bỏ qua cơ hội duy nhất trong đời rồi!"

Trong khi Dương nói, kim loại vụn từ vụn va chạm dần tụ tập về phía Truy Ảnh mà Dương vừa mang ra, khiến Truy Ảnh nhanh chóng thay đổi thành hình dạng một xe hơi mui trần sành điệu khiến tất cả mọi người, kể cả Ngân lão, cũng phải lé mắt sẫm soi.

Dương bế Diễm My đặt nàng lên ghế ngồi, còn hấn ngồi vào ghế lái xe trước những ánh mắt hâm mộ và thèm thường.

Ngồi chễm chệ trên xe, Dương vẫy tay chào Ngân lão và nhắn nhủ: "Cho ta gửi lời xin lỗi Th... Thế Kim, sẽ có ngày ta đến tìm nàng để sửa chữa lỗi lầm!"

Nghe Dương nói, Vân Phi gật gù với vẻ mặt hâm mộ, trong lòng thầm nhủ: "Thật là một tình yêu vượt qua định kiến! Chị dâu vợ, ta ủng hộ người!"

Cũng may là Vân Phi nói thầm, chứ nếu Dương nghe được chắc ói máu mà chết, cũng như Vân Phi sẽ ói máu mà chết nếu biết sự thật.

Nói xong, Dương phi xe phóng thẳng lên cao, phá thủng bầu trời nhân tạo để tiến lên mặt đất.

Ngân lão không đuổi theo, vì bà đã hiểu tại sao Dương tự tin đến thế...

"Thật là... Thằng nhóc đó có thể nhận ra sự hiện diện của ta sao?" Một giọng nam nghe có vẻ trẻ trung phát ra ngay bên cạnh Ngân lão.

Ngân lão nhìn sang, từ khoảng không hiện ra một gã đàn ông trông cũng trẻ trung nhưng tóc đã bạc trắng, Ngân lão không mấy ngạc nhiên: "Người phái hấn đến để làm nhục chúng ta?"

Người đàn ông lắc đầu: "Ta chỉ định đến xem ai gây ra Thần Lôi Thảm Định, nhưng không ngờ lại là tân thành chủ Giả Kim thành. Nhóc Đức Cường tìm được một kho báu quý đến vậy, bảo sao ngay cả chìa khóa và chức thành chủ cũng giao cho nó."

Người đàn ông ngậm ngừng rồi tiếp tục nói: "Ta nghĩ... Thù hận nên kết thúc rồi, ngành giả kim bây giờ thuộc về thế hệ mới..."

"Đừng hòng! Kim, nhớ cho rõ, thù hận chỉ chấm dứt khi Giả Kim thành của các ngươi tiêu vong!"

Kim nhìn Ngân lão, muốn nói gì đó nhưng chỉ thở dài rồi rời đi sau khi chắc chắn Dương đã an toàn...

Cuộc so tài luyện kim đầy giông bão cuối cùng cũng chinh thức khép lại, đám đông khán giả tản dần đi, riêng một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần vẫn nán lại mà không ai nhìn thấy...

Trên vai thiếu nữ, một sinh vật áo xanh nhỏ bé mang hình dáng mỹ nhân vỗ tay tán thưởng: "Tên Võ Phi Dương này thật lắm trò! Thấy không, Thần cũng không giết được hắn."

Thiếu nữ hừ nhẹ: "Dựa dẫm người khác thôi!"

Sinh vật nhỏ bé tròn xoe mắt: "Ngân Hà, sao cứ nhắc đến hắn là ngươi như thành người khác vậy? Thái độ thật khó chịu."

Ngân Hà đáp: "Ngươi ngửi mùi rác rưởi thì có cảm thấy dễ chịu như ngửi hoa thơm không?"

"Về thôi, ta rất nóng lòng muốn biết Địa Tâm Cảnh kia có gì đáng sợ..." Nói xong, Ngân Hà cũng rời đi...

Bên dưới, Thiên Kim bị giam trong phòng riêng nhưng vẫn có thể theo dõi diễn biến qua màn hình, ngực trái nàng có những vết máu đỏ tươi, do chính nàng gây ra khi bấu tay vào, để ngăn trái tim đau nhói vì chứng kiến cảnh Bình Thường trúng một búa của Ngân lão.

Hai hàng lệ vẫn tuôn qua những cảm xúc từ đau đớn đến vui mừng, nàng thầm nhủ: "Bình Thường, Võ Phi Dương, ta sẽ chờ..."

Truy Ảnh phá xuyên lòng đất bay thẳng lên trời xanh, mui xe đã đóng lại nhưng trong suốt nên Dương và My có thể nhìn rõ trời mây...

Xe bay chậm, rất chậm, tựa mây trôi...

Dương và My nhìn nhau, cùng mỉm cười, có chút hồng ửng lên trên gương mặt diễm lệ...

Dương hôn vào làn môi hồng thơm phức ngọt ngào...

Cúc áo bung ra, áo ngực rơi xuống, bàn tay thô ráp mân mê gò ngực căng mềm...

Váy vén lên, quần lót mỏng manh vướng lại nơi cổ chân trắng ngần...

Khối trụ cứng dài xâm vào khe suối mềm mại...

Anh trai và em gái...

Rên, thở, va chạm...

Tay bấu chặt vai, cong người, co giật...

Hứng trọn những dòng tinh...

Thỏa mãn, cả dương lẫn Dương cùng teo nhỏ trong My, hẳn trở về hình hài đứa bé.

"Sao vậy?" Dương âu yếm hỏi khi thấy My đỏ mặt quay đi.

"Có... có chút không quen..." My xấu hổ nói, không quen bởi Dương hiện tại mang gương mặt khác và còn bị teo nhỏ thành một đứa bé.

Dương phì cười: "Cũng may là xong rồi mới nhỏ lại, chứ không thì càng không quen, ha ha..."

Nghĩ đến cảnh quan hệ với Dương trong hình hài đứa bé cao chưa đến ngực mình, Diễm My càng thêm đỏ mặt.

Lúc này, Hắc Phù Đồng đảm đảm nhiệm vai trò tự động lái xe chọt cật tiếng hỏi: "Thưa chủ nhân..."

"Gọi là sếp đi cho sang chảnh! Có chuyện gì?" Dương hỏi.

Hắc Phù Đồng nói: "Dạ thưa sếp, em... em cũng muốn có bạn trai, à nhầm, bạn gái!"

Dương trợn mắt: "Bạn gái? Bạn gái thì không có, nhưng mi có một chị gái."

Hắc Phù Đồng mừng rỡ: "Chị gái? Xinh không?"

Dương gật đầu: "Xinh cực! Nhưng bị thằng cha Vô Địch tịch thu rồi!"

Hắc Phù Đồng cay cú: "Bà mẹ thằng Vô Địch! Nhà nó ở đâu? Cấp bao nhiêu? Em đến vả nó rụng răng chứ dám nờ tê rờ với chị gái của em à!"

Dương đáp: "Lão ở Cường Dương cung, Cực Hạn Chúa Tể."

"Hừ! Chỉ là Cực Hạn... Ày, hẳn là chị gái sống hạnh phúc lắm, mình không nên phá hoại gia can người khác, sếp thấy em nói đúng không?"

Dương chề môi khinh bỉ, hấn thềm nghĩ tính cách của Hắc Phù Đồng thật sự quá khó ưa...

Chợt Diễm My khều Dương rồi hỏi nhỏ: "Anh, nờ tê rờ là cái gì vậy?"

Dương đảo mắt rồi đáp: "Em không biết thì hơn... Mẹ Lệ và dì Mộng vẫn khỏe chứ?"

Thế là My và Dương trò chuyện với nhau trên suốt quãng đường về bán đảo Sơn Trà...

Tây Bắc Bộ, ven sông Đà, nơi tộc Giao Long cư ngụ.

Rất đông người mặc trang phục da thú của Giao Long tộc đang tập trung quanh một bia đá khổng lồ, một số người bị thương đang được cứu chữa.

Trong số người bị thương, người đàn ông to khỏe nhất bật dậy sau khi được sơ cứu, gã nhìn quanh rồi gầm lên: "KHỐN KIẾP! NÓ BẮT ĐƯỢC TÀN HỒN CỦA TỔ TIÊN RỒI!"

"Tộc trưởng yên tâm, chúng ta đã bao vây bốn phía, nếu..."

"Ngu ngốc! Nó không chạy đường cũ, lần này nó chạy xuống lòng đất!" Tộc trưởng Giao Long nóng nảy vừa quát tháo vừa chỉ vào một hố sâu gần bia mộ rồi nói tiếp: "Nó chạy lối này, mau đuổi theo, đồng thời báo tin cho Huyết Nha, bảo nó dò xét tin tức hung thủ bên dưới lòng đất."

Long thành, điện thờ Long Thần.

Long Ẩn với gương mặt trầm tĩnh, đôi mắt nghiêm túc suy tư đọc

từng dòng chữ hướng dẫn sử dụng trên chai nước rửa bồn cầu hiệu con vịt, sau đó răng hắn nghiền lại, hơi thở ngưng trệ, gương mặt hắn dần lộ nét đau khổ cùng cực...

Chợt...

"Long Ẩn!" Cửa nhà vệ sinh bất ngờ mở ra theo tiếng gọi của Long Ngạo.

Trước mặt Long Ngạo, Long Ẩn đang ngồi trên bồn cầu, quần kéo xuống gối, răng cắn chặt môi, mắt trợn trừng, hai bàn tay run rẩy bấu chặt chai nước rửa bồn cầu.

Rồi Long Ẩn thở phì phò, miệng lắp bắp: "Sắp ra rồi, người làm ta giết mình rứt vô lại! Có biết táo bón cả tuần đau khổ lắm không?"

"Cần hỗ trợ không?" Long Ngạo hỏi, đồng thời thánh thương Ngạo Thế hiện ra bay lơ lửng bên cạnh.

"Thôi khỏi, có chuyện gì?" Long Ẩn kéo quần đứng lên và hỏi.

Long Ngạo nhướn mày: "Không chùi à?"

"Có ra đâu mà chùi!" Long Ẩn cay cú.

Long Ngạo không thích đôi co, liền hỏi vấn đề chính: "Địa Tâm Cảnh là ở đâu?"

Long Ẩn ngạc nhiên: "Sao người biết nơi đó?"

"Nghe Long Hán nói với ông nội. Hắn bảo Địa Tâm Cảnh sắp mở nhưng sợ ta chưa đủ khả năng nên tốt nhất không cho ta biết."

Long Ẩn nhướng mày: "Người dám phung phí Thần lực của ta chỉ để ẩn thân nghe lén tộc trưởng và đại trưởng lão nói chuyện?"

Long Ngạo đáp: "Ờ! Chứ không dùng Thần lực thì lão phát hiện ngay làm sao mà nghe?"

Long Ẩn gật gù, đưa tay ngoáy mũi và nói: "Địa Tâm Cảnh là một trong Thất Đại Tuyệt Địa, những nơi nguy hiểm và bí ẩn nhất đất nước này."

"Nhưng càng nguy hiểm càng giá trị. Nếu sống sót ra khỏi đó thì con đường tu luyện của người sẽ tiến một bước dài. Thậm chí trực tiếp đột phá từ Vương lên Đế là chuyện trong hoàn toàn có thể xảy ra."

Long Ngạo ngạc nhiên: "Thật sao? Nhưng cấp bậc tăng quá nhanh..."

"Trong Địa Tâm Cảnh thì đó không phải vấn đề, tại sao ư? Người đi rồi sẽ hiểu." Long Ẩn nói.

"Người cho ta đi?" Long Ngạo ngạc nhiên.

Long Ẩn gật đầu: "Đi đi, nhớ đóng cửa lại..." Nói xong, Long Ẩn chuyển về mặt sang lạnh lùng, kéo quần ngồi xuống bồn cầu.

"Nhưng mà... Người chưa cho ta biết cái tuyệt cảnh đó ở đâu làm sao mà đi?" Long Ngạo nói.

"Ừ nhỉ, ta quên, Địa Tâm cảnh nằm ở tâm của Trái Đất. Hự... hự..."

"Địa Tâm cảnh? Ở đâu?" Sùng Hạo hỏi khi nghe Thần Kim Quy nhắc đến Địa Tâm cảnh.

"Sâu dưới lòng đất! Ta nghĩ nơi đó có thể giúp con có đủ linh lực để đột phá cấp bậc mới..." Thần Kim Quy đáp.

Chương 257: Thiên phú

Đảo Cát Bà, một thanh niên đứng trước tượng đài Tứ Linh, nở nụ cười điềm tĩnh, hất nhẹ nhàn gờ tay ra trước tượng đài.

Linh lực u ám từ tay người thanh niên tỏa ra lan vào tượng tứ linh khiến cả bốn bức tượng cùng rung chuyển.

Cổng mở, gã thanh niên chậm rãi bước vào..

Đông Long đảo, tàn hồn bốn vị tổ tiên Tứ Linh tập cùng hiện ra trước tượng Kim Long, đối diện là gã thanh niên.

Nhìn gã thanh niên đang kính cẩn cúi chào mình, Tây Lân nghi ngờ hỏi: "Trần Phi Âm? Sao ngươi vào được?"

Phi Âm lễ phép đáp: "Kính chào các vị tổ tiên, ta nhận lệnh của sư phụ đến đây để thăm hỏi các vị..."

"Sư phụ ngươi là ai?" Kim Long hỏi, gã thanh niên trước mặt khiến ngài có cảm giác vô hại đến kì lạ, vô hại đến mức đáng sợ. Không hề giống Trần Phi Âm trước kia.

Phi Âm không đáp mà chỉ mỉm cười, một nụ cười giản đơn nhưng trên mặt cả bốn vị tứ linh đều toát ra vẻ kinh ngạc. Bởi vì từ cơ thể Phi Âm tản ra một làn khói u ám, làn khói dần tụ thành hình một kẻ thân người đầu chó.

"Ngươi... Trung Cầu!" Cả tứ linh đồng thanh hô lên.

Kẻ đầu chó nhe răng cười: "Khà khà... Ngạc nhiên chưa!"

"Làm sao người có thể sống?" Kim Long hỏi.

Trung Cầu tỏ ra đắc ý trước sự hoảng sợ của tứ linh, hấn cười đáp: "Phải, các người tìm được một thằng nhóc lợi hại có thể kháng thiên phú của ta. Nhưng các người có mơ cũng không ngờ rằng ta thoát được một tia tàn hồn!"

"Không thể nào!" Kim Long lắc đầu: "Ta chắc chắn dù có phân tách ra bao nhiêu tàn hồn thì phần tàn hồn của người cũng không thể chịu nổi đòn hủy diệt khi đó!"

Trung Cầu gật đầu: "Phải, nếu ta là mảnh tàn hồn bình thường thì đã chịu chung số phận... Nhưng mà, các người có nghe qua về thứ gọi là linh hồn song sinh chưa?"

"Linh hồn song sinh? Người làm sao có?"

Trung Cầu đáp: "Ta không biết, nhưng trong suốt quãng thời gian bị giam cầm, ta luôn thử phân tách tàn hồn để tìm cơ hội trốn thoát. Để tiết kiệm chút Thần lực ít ỏi, ta cứ tách ra rồi lại thôn thực để thu lại Thần lực, rồi lại dùng Thần lực đó để tách ra. Cho đến một ngày, ta kinh ngạc phát hiện ra có một mảnh tàn hồn mới tách ra có thể hoạt động độc lập với ta, có thể suy nghĩ khác và hành động theo cách khác với những mảnh tàn hồn khác dù vẫn là chính ta. Ta biết đây là một dạng linh hồn song sinh, và biết đây chính là cơ hội duy nhất để trốn thoát."

"Ngày đó đã đến, thằng nhóc các người mang về đã tung đòn hủy diệt linh hồn ta, tất nhiên với đòn đó thì dù là những tàn hồn tách ra không trực tiếp trúng đòn cũng chịu ảnh hưởng liên đới và tiêu vong, giống như lá trên cùng một cây, khi cây chết thì toàn bộ lá cũng héo

khô."

"Nhưng may mắn thay, mảnh tàn hồn đặc biệt này không phải lá trên cây mà là một hạt giống riêng biệt. Ta chỉ việc chờ thời cơ di chuyển mảnh tàn hồn này tránh khỏi tầm sát thương, và khi toàn bộ các người đã không còn sức để dò xét thì ta trốn vào cơ thể Phi Âm, an toàn thoát ra và âm thầm tu luyện. Khà khà..."

"Nói vậy đủ rồi, hẳn các người đã biết ta đến để làm gì, phải không lũ bạn già yếu ớt?" Nói xong, Trung Cầu nhe răng ra vẻ thèm thường.

Đã rõ mọi chuyện, Tây Lân giận dữ chỉ tay vào Phi Âm và quát: "Phi Âm! Người nhận giặc làm thầy. Kì Lân tộc thật nhục nhã khi sinh ra một kẻ như người!"

Phi Âm mỉm cười đáp: "Tổ tiên bớt giận, với sự chỉ bảo của thầy Trung Cầu đây, ta tin ngày Kì Lân tộc thống trị toàn cõi Việt Nam sẽ không còn xa nữa!"

Dứt câu, Phi Âm tiến về phía bốn vị tổ tiên tứ linh, những tàn hồn đã suy yếu cùng cực sau khi cùng Dương tiêu diệt Trung Cầu bất thành, Trung Cầu dần hóa thành một con chó đen khổng lồ há miệng lần lượt nuốt lấy cả bốn tàn hồn.

"Khà... Tiêu hóa bọn này mất khá lâu đấy!" Ra vẻ no nê sau khi nuốt xong bốn tàn hồn tổ tiên tứ linh, Trung Cầu dần thu vào cơ thể Phi Âm.

Phi Âm vẫn điềm tĩnh nói: "Chúc mừng sư phụ trả được thù, vậy tiếp theo chúng ta..."

Trung Cầu nói: "Đương nhiên là vào Địa Tâm cảnh. Nếu đúng như những gì Kì Lân tộc ghi chép thì đây là cơ hội vàng giúp người một

bước thành Đế."

Chiếc xe hơi đáp xuống gốc cổ thụ nơi bán đảo Sơn Trà rồi tách ra thành Hắc Phù Đồng cùng Truy Ảnh, Dương vừa mở miệng định gọi thì Bích Diệp đã hiện ra.

"A! Cháu gái của Diễm Kiều, càng lớn càng xinh đẹp giống bà nội nha!" Bích Diệp nói với Diễm My.

Nói xong, Bích Diệp có vẻ gấp gáp vừa kéo tay Dương vừa nói với Diễm My: "Giúp ta trông nhà nhé, ta mang thằng này đi có việc."

Bích Diệp nói xong, cồng vào nhà Bích Diệp hiện ra cạnh Diễm My, còn Dương thu Hắc Phù Đồng vào nhẫn không gian rồi bị Bích Diệp kéo bay lên trời...

"Chúng ta đi đâu vậy?" Dương vẫn chưa hiểu trời trắng hoang mang hỏi.

"Đi hái trái cây!" Bích Diệp đáp, kéo Dương bay về phương nam.

"Trái gì, ở đâu?" Dương lại hỏi, hấn lúc này chẳng khác nào con diều bị kéo bay phất phơ trong gió.

Bích Diệp đáp: "Vú sữa, ở miền Tây."

"Vú? Không phải nàng có hai quả rất to sao? Nhưng sao không dịch chuyển không gian mà phải bay? Ta chóng mặt quá!"

"Vì khoảng cách quá xa, nếu không có kết nối không gian từ trước thì sẽ tiêu hao rất lớn."

Kết nối không gian chính là việc xây dựng cổng không gian để dịch

chuyển khoảng cách xa, Dương biết điều này nhưng không biết mức độ tiêu hao linh lực hay Thần lực nếu dịch chuyển trực tiếp thay vì đi qua cổng.

"Vậ à, nhưng tại sao lại mang ta theo?" Dương tiếp tục hỏi rồi đoán mò: "Nàng... nàng muốn ăn cùng ta?"

Bich Diệp khịt mũi: "Đây là quả vú sữa thủy tổ, tám trăm năm chỉ kết một quả. Người chờ thêm nghìn năm sau mà ăn nha!"

"Vú sữa thủy tổ?" Dương tò mò liền thử tra Google và nhận được thông tin về cây vú sữa thủy tổ.

Đó là cây vú sữa đầu tiên, nguồn gốc cây vú sữa này khá giống với một câu chuyện cổ tích mà Dương từng nghe ở thế giới cũ của hắn.

Ở Linh giới, sự tích cây vú sữa được lý giải có phần rõ ràng hơn. Chuyện bắt đầu tại một ngôi nhà nọ, trước sân nhà có một loài cây không tên không quả.

Ngôi nhà chỉ có người mẹ và đứa con ham chơi lêu lỏng. Ngày nọ, đứa con hư hỏng bỏ nhà đi khiến người mẹ hàng ngày ra gốc cây trông ngóng.

Ngày qua ngày, nắng qua mưa, người mẹ nhớ con sinh bạo bệnh rồi mất trong khi vẫn ngồi chờ con dưới gốc cây không tên.

Vương vấn tình mẫu tử, linh hồn người mẹ trước khi tiêu tán đã để lại một tia linh trí dung nhập vào thân cây.

Từ đó, cây đơm hoa và tạo ra một loại quả to tròn.

Người con trở về, mệt mỏi và đói bụng, nó tìm nhưng không thấy mẹ

đâu, chỉ còn lại ngôi nhà bỏ hoang.

Đưa con ra gốc cây nơi mẹ ngày ngày chờ nó về. Chợt một quả cây rụng xuống, đưa con nhặt lên ăn thử và cảm giác vị ngọt thơm như bầu sữa mẹ.

Tán cây rung rung như thể hiện niềm hạnh phúc của mẹ khi con được ăn ngon...

Người con bật khóc vì nhận ra sự thật...

Từ đó, người con đặt tên cây là vú sữa, và cây vú sữa nơi ngôi nhà kia chính là cây vú sữa thủy tổ với hương vị thơm ngon phi thường.

"Chắc là bồ lằm, ăn một quả lên mùi mấy cấp..." Dương liếm mép khi nhớ đến lần ăn Mộc Tinh quả.

"Người mơ sao? Ai cho người ăn?"

"VẬY CHỨ MANG TA THEO LÀM GÌ?" Dương hỏi.

Bích Diệp đáp: "Vì ta cần hình dáng trẻ con hiện tại và thiên phú của người!"

"Tại sao lại cần hai thứ đó?" Dương hỏi.

Bích Diệp đáp: "Vì cây mang linh trí của người mẹ nên người mang hình dáng trẻ con dễ xin quả hơn."

"Còn nếu cây không cho, thì phải mượn khả năng thiên phú của người, buộc linh trí của cây phải cho quả."

"VẬY SAO? NHƯNG CHO TA HỎI, THẬT RA THIÊN PHÚ LÀ GÌ?" Dương từng

nghe qua về hai từ thiên phú vài lần, nhưng mỗi lần đều trong tình huống nguy hiểm ngập đầu nên hẳn bắt đầu cảm thấy lo lắng về chuyến hái quả này.

"Người không biết thiên phú?" Bích Diệp co vẻ ngạc nhiên.

Dương lắc đầu: "Ta không biết, có thể cho ta biết một chút không? Nếu không ta sẽ không giúp nàng hái quả."

"Lại còn bày đặt cò kè! Nói người biết một ít cũng được..."

Nói đoạn, Bích Diệp liếc nhìn Dương nhưng thật ra là chớ xem phản ứng của Minh Châu, sau khi thấy không có phản ứng mới bắt đầu giảng giải.

"Thiên phú là một khái niệm có từ trước khi linh giới tan vỡ, hiểu đơn giản là những năng lực đặc biệt mà chỉ có một cá nhân, một nhóm hay một chủng tộc sở hữu."

"Thiên phú chia làm một vài loại, cơ bản như thiên phú cá thể, là thiên phú mà chỉ có duy nhất một sinh vật sở hữu. Thứ hai là thiên phú chủng tộc, thiên phú mà chỉ có sinh vật trong một chủng loài sở hữu. Thứ ba là thiên phú phổ thông, loại thiên phú mà nhiều sinh vật thuộc nhiều chủng loài có thể sở hữu."

"Các loại thiên phú đa dạng nhưng được chia làm bốn đẳng tùy theo khả năng. Thiên phú sơ đẳng là thiên phú thấp nhất và gần như bất cứ sinh vật nào cũng có ít nhất một thiên phú sơ đẳng. Ví dụ như luyện hồn nhanh là một thiên phú chủng tộc sơ đẳng của Nhân tộc."

"Thiên phú trung đẳng lại rất hiếm có, và bất cứ cá nhân hay chủng tộc nào sở hữu thiên phú trung đẳng đều là những cá nhân hùng mạnh hoặc chủng tộc hàng đầu, như Trùng Sinh của Tiên tộc, Tái

Sinh của Phượng tộc, Phân Thân của Hồ tộc chính là những thiên phú chủng tộc trung đẳng."

"Nếu sở hữu thiên phú trung đẳng là hùng mạnh thì những kẻ mang thiên phú thượng đẳng, loại thiên phú cực kỳ hiếm thấy, luôn là những kẻ mạnh hàng đầu. Thống Trị của người chính là một trong số đó."

"Ghê vậy sao? Bà mẹ vậy mà tên Google không cho biết sớm."
Dương xoa tay thầm nói.

"Khoan, không phải có bốn đẳng sao?" Dương sực nhớ ra Bích Diệp chỉ nói đến ba đẳng gồm sơ đẳng, trung đẳng và thượng đẳng."

Bích Diệp gật đầu: "Loại cuối cùng là thiên phú siêu đẳng, những kẻ mang thiên phú này thậm chí có thể hủy diệt thế giới."

Chương 258: Người nước ngoài

cuộc du hành trên không kết thúc khi Bích Diệp mang Dương đáp xuống một vườn cây ăn quả nơi miền Tây bạt ngàn sông nước.

Theo thông tin từ Google, Dương biết được cây vú sữa thủy tổ bị giấu trong một kết giới nên người bình thường không thể tìm ra.

Trước khi tiến vào kết giới, Bích Diệp nhắc nhở Dương: "Nghe kĩ, không được tự ý hành động, cây có linh trí nên có thể khiến quả thối rữa trước khi chúng ta hái được."

Dương gật đầu, sau đó thấy Bích Diệp cũng tự hóa thành một bé gái liền thắc mắc: "Thật ra quả đó có gì đặc biệt mà khiến nàng hao tổn tâm tư như vậy?"

Với Google, Dương đã biết rằng quả vú sữa thủy tổ này ngoài hương vị thơm ngon đến mức khiến người ta tàn sát để được ăn, nhưng ngoài như thế ra thì dường như không có hiệu quả gì khác. Nhưng nhìn nét mặt Bích Diệp thì hẳn nghi ngờ rằng đằng sau chuyện hái quả còn có điều gì đó nghiêm trọng hơn nhiều.

"Đâu có!" Bích Diệp trong hình hài bé gái mắt tròn xoe lắc đầu trông vô cùng đáng yêu, nhưng cái sự đáng yêu này lại khiến Dương sờn tóc gáy, vì hẳn biết nàng đang giấu hẳn điều gì đó.

Điều gì mà Nữ Thần Sinh Mệnh phải che giấu? Chẳng lẽ có nguy hiểm gì mà ngay cả nàng cũng không thể bảo đảm an toàn?

Nghĩ thế, Dương toát mồ hôi gọi: "Bích Diệp..."

"Sao?"

"Ta... ta muốn đi về..." Dương rụt rè nói.

"Đi về?" Bích Diệp nhìn Dương, không khó để nàng nhận ra sự lo lắng của Dương, định đe dọa hắn nhưng lại nhận ra có người đang bay đến.

Đó là một mỹ nhân nóng bỏng như lửa, ngực nở eo thon, váy ngắn nửa đùi khoe đôi chân thon dài quyến rũ.

Cô gái đáp xuống trước mặt Dương, nàng nheo đôi mắt phượng mê hồn nhìn Dương rồi đặt một ngón tay tên giữa trán Dương.

Khoảnh khắc đó, Dương cảm thấy trán mình nóng rực, Huyết Ảnh Yêu Hoa như cháy bùng lên dữ dội.

Nhưng cô gái nhanh chóng thu tay và nói: "Ha! Huyết Ảnh Yêu Hỏa, người là kẻ đã nhận viên tinh thạch đó từ Đinh Bộ Lĩnh sao."

Dương kinh ngạc nhìn cô gái xinh đẹp không thua gì Hồng Ảnh này, hắn ngạc nhiên vì nàng không những biết nguồn gốc Huyết Ảnh Yêu Hỏa của hắn mà còn khiến Yêu Hỏa phản ứng.

"Nàng là ai?" Dương thầm hỏi Google, nhưng đáp lại là sự im lặng...

Cô gái thấy vẻ hoang mang trên mặt Dương, môi khẽ cười và nói: "Ngạc nhiên sao? Ta chính là người cho Đinh Bộ Lĩnh mượn Huyết Ảnh Yêu Hỏa."

Lúc này, Bích Diệp chen ngang: "Thua cược thì nói là thua cược,

người đã hứa nếu Đinh Bộ Lĩnh có thể dẹp loạn 12 sứ quân, thống nhất đất nước và lên ngôi Hoàng Đế thì sẽ cho hắt Huyết Ảnh Yêu Hòa tinh thạch để trấn áp Xương Cuồng, cái gì mà cho với mượn?"

Cô gái nheo mắt nhìn Bích Diệp và nói: "Bích Diệp, kẻ - thua - cuộc như người có tư cách gì lên tiếng? Lần này lại đến xem ta ăn quả thì cứ im lặng mà xem, biết đâu thương tình ta cho ném một ít."

Bích Diệp mặt không cảm xúc, nắm tay Dương định kéo đi nhưng cô gái kia đã kéo tay còn lại của Dương và nói: "Bích Diệp, người có thể đi, nhưng tên này thì không!"

"Tại sao?" Bích Diệp hỏi.

Cô gái đáp: "Huyết Ảnh Yêu Hòa vốn là của ta, hắt đã hấp thu Huyết Ảnh Yêu Hòa, vậy nên hắt cũng là người của ta!"

Dương được hai người đẹp tranh giành, dù chưa rõ chuyện gì nhưng cũng cảm thấy phê phê nên chưa vội mở miệng.

Nhưng Bích Diệp liền buông tay Dương và nói: "Được thôi, ta sẽ không ra tay ngăn cản, nhưng hắt có mệnh hệ nào thì ta chờ xem người giải thích thế nào với Hồng Ảnh."

Cô gái nhướn mày: "Hắt liên quan gì đến Hồng Ảnh?"

Bích Diệp đáp: "Không những liên quan đến Hồng Ảnh mà còn liên quan đến chính người! Ngọc Yến, chẳng lẽ ngoài Huyết Ảnh Yêu Hòa ra người không cảm thấy hắt có gì khác sao?"

Cô gái tên Ngọc Yến nghe Bích Diệp nói liền quay sang đặt ngón tay lên trán Dương lần nữa rồi nhắm mắt làm bầm: "Thiên Cực Thánh Quang, Hắc Ma Đế Lô, Tử khí, Sinh lực, Chân Long cốt, Tiên

huyết... Còn... còn..."

Nói đến đây, Ngọc Yến mở trừng mắt nhìn Dương với vẻ khó tin:
"Không thể nào! Sao một kẻ lai giữa Tiên - Long - Nhân như ngươi lại có được thứ đó?"

"Thứ gì nữa?" Dương khó hiểu, thứ gì của hắn có thể khiến một tồn tại có vẻ sánh ngang Nữ Thần như Ngọc Yến phải kinh ngạc (chẳng lẽ là trym to?)

Bích Diệp tỏ ra đặc ý trước sự kinh ngạc của Ngọc Yến, nàng hỏi:
"Sao? Ai là người của ai?"

Ngọc Yến không đáp, nàng cắn răng như đang lưỡng lự điều gì.

Chợt một mùi hương thoảng lan đến, Dương dễ dàng nhận ra đây là mùi vú sữa, nhưng thơm hơn và có một sức hấp dẫn lạ lùng.

Lúc này, Bích Diệp kéo tay Dương chạy vội vào lớp màn kết giới.

Khi lướt qua bức màn vô hình, khung cảnh hoàn toàn thay đổi, trước mắt Dương là cả một đồng cỏ mênh mông bát ngát, giữa đồng, một cây cổ thụ cao lớn với cành lá xum xuê đang đong đưa trong gió nhẹ.

Trên một cành cây, Dương thấy một quả vú sữa tròn đến mức hoàn hảo đang tỏa sắc tím lung linh cùng hương thơm thanh lành.

Bích Diệp có vẻ vội vã giục Dương: " Mau tiến đến, nhớ không được dùng linh lực!"

Dương vội theo chân Bích Diệp, vừa đi vừa ngoái đầu nhìn ra sau, Ngọc Yến cũng đang bước theo.

Thấy Dương lo lắng, Bích Diệp nói: "Đừng lo, cô ta sẽ không dám làm gì người đâu."

Dương tò mò hỏi: "Cô ta là ai?"

Bích Diệp đáp: "Cô ta có thể nói là bạn của Hồng Ảnh, lần trước cô ta đoạt mất quả vú sữa thủy tổ mà ta cất công hái được, dùng thủ đoạn hèn hạ để cướp mà cứ ra vẻ đắc ý. Hừ!"

"Bạn của Hồng Ảnh?"

"Phải, lần hái quả 2000 năm trước cô ta chỉ khoảng tuổi người bây giờ mà đã vô cùng xảo quyệt, hái quả không thành nên dùng khổ nhục kế, nào là báo hiếu mẹ già, nào là xin đổi mạng mình lấy quả tặng mẹ nhân mùa Vu Lan." Bích Diệp bực dọc.

"Ặc, nói vậy mà cũng tin hả?" Dương trợn mắt, Bích Diệp mà hấn biết tuy lúc nào cũng tỏ ra vô tư nhưng không hề ngây ngô.

Bích Diệp đáp: "Tại người không thấy bộ dạng ả lúc đó, khóc lóc như thật, ta xiêu lòng nên đã trao lại cho ả, nào ngờ ả nhận được liền trở mặt nuốt quả vào bụng. ả biết ta không làm hại ả nên còn cố tình trêu tức ta. Hừ! Ta mà ra tay thì dù ả có thể tái sinh trăm nghìn lần cũng chết!"

Nhìn Bích Diệp bực dọc với hai gò má hồng phồng lên, môi chu ra còn chân mày nhíu lại trông cực kỳ đáng yêu, Dương không khỏi phì cười một cái khiến nàng bất mãn: "Người cười cái gì? Tin ta giao người cho cô ta không?"

"Ặc! Vậy ta có thứ gì mà khiến cô ta có vẻ sợ?"

"Thứ gì? Đó không phải đồ vật, mà là..."

Bích Diệp chưa nói hết câu thì chợt sững lại, nàng dang tay ngăn Dương bước đến.

Dương ngạc nhiên nhìn theo hướng Bích Diệp và giật mình phát hiện ra có một người đang đứng dưới gốc cây từ lúc nào không hay, thậm chí Dương nghi ngờ rằng cả Bích Diệp lẫn Ngọc Yến đều không kịp nhận ra sự xuất hiện của kẻ kia, trên mặt hai nàng lộ rõ sự đề phòng.

Kẻ kia quay lưng về phía bọn Dương, tuy đứng yên nhưng lại toát ra vẻ âm tà ma mị, ngay cả khi cất tiếng, âm thanh của hắn cũng quái dị vô cùng: "Đây là vú sữa thủy tổ sao? Có vẻ thơm ngon."

Nghe tiếng nói, Dương thốt lên: "Người nước ngoài?"

Nghe Dương nói, Bích Diệp ngạc nhiên: "Người biết?"

Dương lắc đầu: "Đâu có biết, nhưng nghe giọng hắn đót đót như mới học nói tiếng Việt."

Chợt kẻ kia lại cất tiếng: "Ha... Tên nhóc này biết ta đến từ bên ngoài sao? Ta còn tưởng đã số người bên trong phong ấn đều tin rằng cái xá xỉnh này là nơi duy nhất còn con người tồn tại."

Trước 13 tuổi, mọi đứa trẻ đều được dạy rằng Việt Nam là vùng đất nổi duy nhất còn tồn tại, rằng chỉ có Việt Nam được bảo vệ trong phong ấn mới còn con người, chính xác hơn là những chủng tộc hình người, sinh sống. Nhưng Dương không hề tin điều này, vì hắn đã từng tiếp xúc với vết nứt phong ấn và nghe rõ những tiếng động khủng khiếp nơi đó.

Lúc này, Ngọc Yến tỏ ra ngạc nhiên: "Đến từ bên ngoài? Người thật sự là người nước ngoài? Vậy lời đồn về những vết nứt phong ấn của

Lạc Long Quân là có thật?"

Dương phỏng đoán Ngọc Yến hẳn phải là Thần, nếu đúng thì hóa ra bí mật về những vết nứt ngay cả Thần cũng không phải ai cũng biết.

Bích Diệp nhìn kẻ lạ mặt và nói: "Vậy ngươi là một trong những kẻ lén xâm nhập qua vết nứt bùng phát nửa năm trước?"

Kẻ lạ mặt quay lại nhìn Bích Diệp bằng ánh mắt tăm tối, gã không hé môi nhưng lại phát ra tiếng nói: "Ta không muốn gây chiến, chỉ muốn thưởng thức món ngon. Hẳn các ngươi biết rõ hậu quả ra sao nếu chúng ta chiến đấu..."

Hai vị Thần đánh nhau có thể gây thiệt hại thảm khốc, Dương hiểu rõ Bích Diệp là người không muốn thấy điều này nhất, nhưng qua giọng điệu của kẻ ngoại quốc kia, Dương biết gã đang đe dọa, hoặc cho gã ăn quả, hoặc là chiến đấu...

Khi Dương đang suy nghĩ, Ngọc Yến định ra tay nhưng bị Bích Diệp ngăn lại: "Đừng, hẳn mạnh hơn ngươi."

Dương nhìn sang Bích Diệp, tuy nét mặt nàng vẫn bình thản nhưng hẳn biết nàng đang muốn chấp nhận từ bỏ quả vú sữa vì an nguy của người vô tội sống xung quanh kết giới.

Ngọc Yến ngược lại, nàng bực dọc đáp lời Bích Diệp: "Ta hiểu ngươi không muốn liên lụy người vô tội, nhưng ta không bao dung như ngươi, dù ta không hái được thì hẳn cũng đừng hòng ăn được! Hẳn dám ra tay với người vô tội thì cả Thần Minh sẽ vây giết hẳn."

Nghe Ngọc Yến nói, kẻ kia liền bật cười dù mặt không cảm xúc: "Ha ha ha! Vây giết ta? Dám xông vào phong ấn thì ta đã sẵn sàng chết rồi! Nhưng trước khi chết ta phải kéo theo vài triệu mạng xuống mồ!"

Ngọc Yến bước lên, thân hình xinh đẹp bốc lên một ngọn lửa lam nóng rực: "Ta thách ngươi..."

Nhưng chưa kịp nói hết, Ngọc Yến đã bị Bích Diệp ngắt lời: "Hoàng Ngọc Yến! Vô Địch cũng vậy, ngươi cũng vậy, Phượng Hoàng tộc của ngươi ai cũng nóng nảy bất chấp như vậy sao?"

"Phượng Hoàng tộc?" Dương giật mình, hóa ra cô nàng Ngọc Yến xinh đẹp nóng bỏng này là người của Phượng Hoàng tộc, bảo sao lại có quan hệ với Hồng Ảnh, và Huyết Ảnh Yêu Hỏa tinh thạch từng là của nàng nên bảo sao Vô Địch lại nói Phượng Hoàng tộc có ghi chép về Huyết Ảnh Yêu Hỏa và dị năng tối hậu Huyết Thủ.

Dương lại nghĩ, theo lời Bích Diệp kể thì Ngọc Yến từng ăn quả vú sữa thủy tổ cách đây hai ngàn năm, vậy tính ra nàng là tổ tiên của cả Hoàng Vô Địch lẫn Hoàng Phi Vũ. Hẳn có thứ gì khiến vị tổ tiên Phượng Hoàng tộc xinh đẹp này phải kinh ngạc?

Lúc này, Hoàng Ngọc Yến nhìn sang Dương, như sực nghĩ ra điều gì liền nói: "Khoan, ta có một cách..."

"Cách gì?" Bích Diệp nghi vấn.

Ngọc Yến chỉ vào Dương: "Dùng tên này làm tốt thí, cùng với Phượng Ấn!"

Nghe câu này, nhìn sang mặt Bích Diệp sáng ngời như tìm ra chân lý, Dương bủn rủn muốn sụp đổ, quả nhiên đây chẳng phải chuyện lành...

Chương 259: Huyết Khế Phượng Hoàng

Trịnh Thiên Minh bước vào không gian đen như vũ trụ chứa muôn vạn vì sao, nơi Cao Biền đang ngồi suy tư với đôi mắt nhìn hoài một vị trí.

"Thầy lại thấy được thiên cơ nào sao?" Thiên Minh hỏi.

Cao Biền lắc đầu: "Không có gì, chỉ thử suy diễn xem quá trình Địa Tâm khai mở sẽ có gì xảy ra..."

"Vậy thầy thấy gì?"

Cao Biền chỉ tay vào một nơi và nói: "Thấy chỗ đó có gì đặc biệt không?"

Thiên Minh nhìn theo hướng Cao Biền chỉ rồi nói: "Đó chẳng phải là vị trí của ba ngôi sao mới đặc biệt sáng mà thầy từng nói đến sao. Lần trước khi ba ngôi sao đó thẳng hàng cũng là lúc hư ảnh của Thiên Kiếm hiện thế."

Rồi Thiên Minh lại như nhận ra điều gì: "Hình như lần này chúng đang xếp thành hình một tam giác đều?"

Cao Biền gật đầu: "Phải, tam giác đều, một kết cấu cân bằng và bền vững. Sự sắp xếp này sẽ trở nên hoàn hảo vào đúng khoảng thời gian Địa Tâm cảnh khai mở."

Trầm ngâm nột hồi, Cao Biền lên tiếng: "E rằng Địa Tâm đồ khó vào

tay người..."

Thiên Minh mỉm cười, hắn có một nụ cười tỏa nắng: "Càng khó càng thú vị! Nhưng ta vẫn chưa hiểu Địa Tâm đồ quan trọng ra sao mà thầy muốn ta lấy bằng được?"

Cao Biền gật đầu: "Cực kỳ quan trọng với người, chính xác hơn là với công pháp luyện hồn của người."

"Liên quan đến Thiên Địa kỳ công của ta?" Thiên Minh hỏi.

Cao Biền gật đầu: "Vào Địa Tâm cảnh đoạt Địa Tâm đồ, dùng Địa Tâm đồ mở Thiên Cơ cảnh, vào Thiên Cơ cảnh lấy Thiên Cơ đồ, chỉ khi giải mã được Thiên Cơ Địa Tâm đồ để thu lấy Thiên Địa Thần Trận thì Thiên Địa kỳ công của người mới có thể chính thức trở nên hoàn hảo, trở thành Thiên Địa Thần Công cực kỳ bá đạo."

Thế Giới Ngầm, một khu đô thị phồn hoa nằm sâu dưới lòng đất, nơi này được dựng nên bởi tội phạm và dần trở thành thiên đường của tội phạm, là tụ điểm ăn chơi, mại dâm, cờ bạc, bắn cá, đa cấp, hút chích xì ke ma túy...

Giữa con phố lập lòe ánh đèn đa sắc, Đoạn Tuyết chậm rãi bước đi trong tiếng nhạc sôi động.

Bước vào một quán nhỏ nơi các thanh niên nam nữ đang quay cuồng nhảy múa theo nhạc, Đoạn Tuyết lặng lẽ ngồi vào quầy rượu. Ánh mắt vô cảm, Đoạn Tuyết búng tay gọi gã nhân viên pha chế và nói: "Cho ly trà sữa trân châu!"

Gã nhân viên pha chế gật đầu, nhanh tay pha một ly trà sữa trân châu cho Đoạn Tuyết, đồng thời lén đưa Đoạn Tuyết một vật nhỏ màu trắng đục gói trong giấy kính và thì thầm: "Hàng mới về, kẹo sữa

được làm từ sữa!"

Đoạn Tuyệt dặt đầu, cho viên kẹo sữa vào miệng ngậm rồi lại hút một ngụm trà sữa thơm ngọt.

Khi Đoạn Tuyệt đang nhắm nháp viên kẹo sữa với vẻ mặt phê pha, một người áo đen đội mũ trùm che kín mặt chọt bước đến ngồi bên cạnh đoạn tuyệt, gọi một ly nước mía rồi nhìn sang Đoạn Tuyệt và hỏi: "Sớm biết Nhất Dao Đoạn Tuyệt đam mê sữa, ta thắc mắc tại sao ngươi lại ở đây khi mà quả vú sữa thủy tổ nghìn năm có một đang vào độ chín?"

Đoạn Tuyệt không trả lời mà hỏi lại: "Còn ngươi, ta thắc mắc sao người của Quỷ Môn Quan như ngươi có gan xuất hiện trước mặt ta ở Thế Giới Ngâm này, hả đương kim đệ lục Hùng Vương băng, Lục Văn Minh?"

Kẻ tên Lục Văn Minh nhếch môi cười: "Đừng lo, ta đến vì nhiệm vụ và đã được phép thông hành, ta không làm hại ngươi đâu."

"Làm hại ta?" Đoạn Tuyệt phì cười: "Ngươi cũng là người của Quỷ Môn Quan, nhưng ngươi đâu phải Nhất Ảnh Độc Hành? Con tốt thí như ngươi lấy tư cách gì làm hại ta?"

Lục Văn Minh gật gù: "Phải, ta chỉ là con tốt thí, nhưng tốt thí vẫn hơn thứ rác rưởi bị chính cha mẹ và chủng tộc chối bỏ..."

Đoạn Tuyệt cười nụ cười lạnh lẽo: "Ta không có cha mẹ, không có chủng tộc!"

Lục Văn Minh hỏi với giọng ngờ vực: "Thật sao? Hay ngươi chối vì ngươi nhục nhã? Cùng là con lai, hai kẻ kia lại có long thể bá vương gây chấn động toàn tộc, chỉ có ngươi ngay cả long hóa cũng không

thể, bị ruồng bỏ một cách nhục nhã mà chẳng ai quan tâm."

Đoạn Tuyệt vẫn lạnh lùng: "Ta nhắc lại với ngươi, ta không có chủng tộc. Nếu ngươi nói đến Long tộc, thì không bao lâu nữa, sau khi đạt được sức mạnh cần thiết từ Địa Tâm cảnh, chính tay ta sẽ đến Long thành giết sạch bọn chúng, từng mạng từng mạng..."

Vô Thiên Trục Nhật mặt nhễ nhại mồ hôi, ánh mắt suy tư cất tiếng hỏi Thổ Tả đang bên cạnh: "Thổ Tả, ngươi nói ta là kẻ hoàn thiện nhất trong các anh chị em?"

Thổ Tả mặt cũng nhễ nhại mồ hôi gật đầu đáp: "Đúng vậy, thiếu gia là người duy nhất không chịu ảnh hưởng từ tác động bên ngoài để ra đời đúng thời hạn. Người là đứa con hoàn hảo duy nhất có thể gánh vác ba trọng trách mà chủ nhân Vô Thiên giao phó, gồm tiêu diệt Vô Danh, phá vỡ phong ấn và phò tá Vô Thiên hủy diệt thế giới!"

"Hủy diệt thế giới..." Ánh mắt Trục Nhật trở nên kiên định như đang nhìn về viễn cảnh xa xôi kia...

Chợt có tiếng xoảng vang lên.

Trục Nhật nhìn xuống thau chén bát to tướng thơm lừng mùi phở bò cùng nước rửa chén mà hắn đang rửa, một bát lớn đã bị vỡ.

Cùng với đó là tiếng quát mắng từ mẹ chủ quán: "Bà mẹ thằng kia lại làm vỡ bát phải không? Tiền hai bát phở chúng mày ăn quyết còn chưa đền đủ đâu!"

Trục Nhật nhìn sang Thổ Tả cũng đang hí hục rửa bát và lại hỏi: "Hoàn hảo nhất? Vậy tại sao các anh chị sinh ra đều thừa kế Thần lực mạnh mẽ, còn ta sinh ra chỉ là Thường Dân, phải tự tu luyện, tiền thì chẳng có một xu, thèm phở đi ăn quyết mà ngay cả thằng bung

phờ cũng không đánh lại, bị nó lôi đầu đánh như chó rồi phải rửa bát
đền tiền? Hức... hu hu..."

"Ngoan nào, đừng khóc, tất cả đều có lý do cả..." Thổ Tả vội an ủi.

"Lý do gì?"

"Ngài sinh ra như một con người bình thường, nên ngài có thể tự do
xuất hiện mà không bị dòm ngó, và chỉ ngài mới làm được những
nhiệm vụ mà các anh chị mang Thần lực không thể làm." Thổ Tả nói.

"Có nhiệm vụ như vậy sao?" Trục Nhật ngạc nhiên.

Thổ Tả gật đầu: "Rất nhiều, chẳng hạn như vào Địa Tâm cảnh, nơi
được bố trí một kết giới cực mạnh khiến kẻ càng mạnh mẽ lại càng
suy yếu, riêng Thần và những kẻ mang Thần lực, Thần hồn khi tiến
vào liền bị vô hiệu hóa."

"Vậy ta phải vào đó? Để làm gì?"

Thổ Tả đáp: "Làm bất cứ gì người muốn, vì ý chí của người chính là
ý chí của chủ nhân, Vô Thiên!"

Tại kết giới nơi cây vú sữa thủy tổ...

"Cái gì? Xông vào đập hẳn?" Dương trợn mắt khi nghe kế hoạch của
Ngọc Yến, rằng Dương chỉ cần lao vào đập kẻ kia, còn lại để Bích
Diệp và Ngọc Yến lo.

"Ta không làm! Cô tự đi mà làm!" Dương lắc đầu ngày ngày.

Ngọc Yến mỉm cười, ánh mắt sắc sảo như con dao cứa vào tim
Dương: "Nếu người làm theo lời ta, người sẽ sống khỏe mạnh, còn

nếu không nghe, ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết!"

"Éc! Đừng có hù..."

Xoẹt...

Đang nói, chợt một thanh kiếm lửa nóng rực từ tay Ngọc Yến hiện ra đâm vào giữa hai chân Dương, khiến đáy quần hần rách toạt và suýt thì có món xúc xích nướng.

Ngọc Yến nhìn sang Bích Diệp.

"Đừng giết hần là được..." Bích Diệp quay mặt đi, giọng vô cảm.

Dương nhìn Bích Diệp, tuy nàng ra vẻ thản nhiên nhưng hần thấy được trong mắt nàng có nét đượm buồn.

Là nàng thất vọng vì không thể ăn món ăn đã chờ đợi suốt ngàn năm, hay vì nàng lo cho hần?

Dương không biết, nhưng hần biết một điều, Bích Diệp đã hiến dâng chính nàng cho hần để cứu mạng hần sau khi hần bị hút máu trong Cổ Loa, và cũng nhờ Sinh Mệnh của nàng mà hần sống sót rời khỏi Vô Lực bang.

"Ta sẽ làm!" Dương gật đầu với Ngọc Yến, không phải vì hần sợ lời đe dọa của Ngọc Yến, mà là vì niềm vui của Bích Diệp.

"Tốt! Nhưng ta nói trước, kế hoạch này còn tùy vào tính tình của tên ngoại quốc kia, có thể chúng ta sẽ thành công nhưng cũng có thể hần xấu tính không chịu buông tha cho chúng ta, khi đó sẽ không ai có được quả, kể cả hần."

Dương gật đầu: "Được, ta sẽ cố gắng."

Lúc này, quả vú sữa thủy tổ vào giai đoạn chín muồi, hương thơm càng lúc càng hấp dẫn, cảm giác thèm ăn bị kích thích đến mức tận cùng.

Dương giật mình nhận ra hơi thở của Bích Diệp lẫn Ngọc Yến đều trở nên dồn dập hơn, ngay cả kẻ lạ mặt cũng không còn đứng yên mà như thể muốn lao lên hái quả ăn ngay lập tức. Chính Dương cũng không thể chống lại cơn thèm ăn khủng khiếp do mùi vú sữa thủy tổ gây ra, hẳn hiện tại có cảm giác chẳng khác nào một kẻ cần kề cơn chết đói lại gặp thức ăn, chỉ muốn liều mạng lao vào giành lấy và nuốt trọn.

Nuốt ực cơn thèm ăn vào cổ họng, giờ Dương đã hiểu tại sao Bích Diệp phải chờ đợi hàng ngàn năm để được thưởng thức một quả vú sữa.

"Đi!" Chợt Ngọc Yến hô lên, tay chưởng vào lưng Dương để đánh hấn bay thẳng về phía kẻ lạ mặt.

"Éc! Sao không giải nguyên cho ta?" Dương bị đánh bay đi bất ngờ, khi nhận ra bản thân còn trong dạng đũa bé thì đã tiếp cận kẻ ngoại quốc.

Đối với kẻ ngoại quốc, Dương không khác nào ruồi muỗi vỡ một cái là chết, nhưng gã không vội làm vậy vì sợ đánh động cây vú sữa.

Cho đến khi Dương áp sát, tay hấn tụ thành nắm đấm định đấm thẳng vào đầu gã...

Thì đúng như dự tính của Ngọc Yến, chỉ cần dùng sức lực của cánh tay, kẻ ngoại quốc dễ dàng chụp lấy đầu Dương.

Rời bóp nát.

Bóp nát, máu thịt văng tung tóe.

Kẻ ngoại quốc buông cái đầu nát bét của Dương ra, phúi bàn tay đầy máu và nhìn lên quả vú sữa trên cành cây rồi tỏ vẻ bức tức nói với Bích Diệp và Ngọc Yến: "Chết tiệt! Ta cứ nghĩ hai người sẽ bảo vệ tên nhóc!"

Ngọc Yến cười nhạt: "Ha... Bất ngờ lắm phải không? Người nghĩ chúng ta sẽ ểm Thần lực vào hắn, để hắn dùng Thần lực đó ám sát người trong lúc người không phòng bị, nhưng thật ra hắn không có khả năng phòng bị!"

Ngọc Yến nhìn quả vú sữa và nói tiếp: "Giờ thì sao? Cây vú sữa thủy tổ đã dùng làm chín quả vì không muốn kẻ giết trẻ em như người ăn nó!"

Kẻ ngoại quốc bức tức: "Ta không ăn được thì các người cũng đừng hòng!"

Ngọc Yến bật cười: "Không thèm! Chúng ta đi thôi!"

Nói xong, Ngọc Yến và Bích Diệp quay lưng rời đi.

"Đi đâu? Tưởng ta sẽ để yên cho các người sao?" Kẻ ngoại quốc liền đuổi theo.

Khi cả ba người đã rời khỏi kết giới, nơi gốc cây vú sữa, khắp người Dương chợt bốc lên một ngọn lửa hình phượng hoàng..

Chương 260: Cảm ngộ sinh tử

Đâu đó tại một đất nước tên là Việt Nam trong cõi linh giới...

"KHÔNG!!! TA KHÔNG CAM TÂM!!!"

Một gã thanh niên tức giận gầm lên và xé toang quyển sách trong tay.

Thấy thế, một người khác tò mò hỏi: "Sao thế?"

"Mày hỏi tao tại sao ư? Mày nhìn đi! Nhìn đi!" Vừa đáp, gã thanh niên vừa chỉ vào quyển sách bị xé nát.

"Truyện 12 Ma Nữ! Có chương mới hả?"

Gã thanh niên cười khẩy: "Có cl ấy tin người vcl ahihi!"

"Vậy tại sao mày xé sách?"

"Tao tức thẳng tác giả! Truyện ngày càng dở tao vẫn ủng hộ, truyện ngày càng chậm tao vẫn ủng hộ, tác giả ngày càng mất nét tao vẫn ủng hộ, vậy mà đậ má nó nở nào trốn biệt tăm không một lời từ biệt, hỏi mày có tức không?"

Người kia phẩy tay: "Ôi xời! Tức mẹ gì cái thứ tác giả vô học!"

"Mày không tức nhưng tao tức! Tao mà biết nhà nó ở đâu tao thiên nó!"

"Thiếu nó? Mà làm vậy chỉ giúp nó bớt chút tiền phẫu thuật chuyển giới thôi!"

"Mày... mày...."

"Thôi được rồi chọc mày chút thôi. Sao không nghĩ người ta gặp trực trực gì đó không viết tiếp được?"

Gã thanh niên gật gù: "Nói cũng phải..."

Người kia tiếp tục nói: "Thật ra tao nghe tin có người bảo tác giả đang phải chống chọi với căn bệnh ung xơ tử cung quái ác. Hội 800 anh em đang tập hợp quyên góp gạch đá đến viếng và xây mộ cho gã..."

"Thật sao? Vậy tao cũng đi!"

Vậy là hội 800 anh em tụ tập từ khắp 3 miền cùng tề tựu tại tư gia của tác giả truyện 12 Ma Nữ...

Tại đây, khung cảnh kinh hoàng khiến cả 800 anh em xanh mặt hiện ra trước mắt. Hóa ra tên tác giả không hề bệnh tật khó khăn, gã đang phè phỡn tổ chức một buổi tiệc sex bể bơi ngay trong sân nhà, một buổi tiệc sex gay với toàn những chàng trai đen hôi lực lưỡng mà gã thuê về bằng tiền bán truyện!

Gã tác giả nằm dài trên ghế tắm nắng, miệng nằng nặc đòi được mấy anh mát xa yoni dù bản thân không hề có bướm.

Một chàng nôn ọe ngập bể bơi diễn ra bởi 800 anh em và cuối cùng, kèm theo một lời xin lỗi giả tạo, tên tác giả ngu học cũng đành phải tiếp tục viết giếp bộ truyện dưới sự giám sát chặt chẽ cùng một bó nhang đang cháy cắm trong lỗ hậu, gã buộc phải viết xong chương

mới thật nhanh trước khi nhang cháy đến đít...

Gửi ngàn cái thông yêu thương đến từng độc giả...

Đã 5 tháng trôi qua kể từ khi Dương bị vã chết dưới gốc cây vú sữa, xác Dương vẫn bị tác giả cho nằm một đống... À nhầm!

Chỉ vài giây sau khi đánh chết Dương dưới gốc cây vú sữa, kẻ lạ mặt lạnh lùng đuổi theo Bích Diệp và Ngọc Yến. Tốc độ của cả ba người rất nhanh, nhưng dường như có điều cố kị nên không ai vội ra tay tấn công đối phương.

Dần bình tĩnh lại, kẻ lạ mặt nhanh chóng đoán ra rằng hai nàng đang dẫn dụ gã đến nơi nào đó. Nhưng chính lúc gã nhận ra thì một bức tường đất đột nhiên mọc lên từ mặt đất để ngăn cản giữa gã và hai người Bích Diệp.

Tuy chỉ là một bức tường nhưng lại khiến cho kẻ lạ mặt cảm giác như đang đối diện một ngọn núi khổng lồ, khiến gã không thể tự chủ mà lùi lại mấy bước. Gã biết kẻ dựng nên bức tường này cực kì mạnh mẽ...

Gã cố trấn tĩnh bản thân, gật đầu chào bức tường: "Tản Viên Thượng Thần! Thật mạnh!"

Từ bức tường truyền ra một giọng nói như vang vọng từ xa: "Về nhắn lại với kẻ lãnh đạo của ngươi, đến từ đâu thì về lại đó đi, nơi này không chào đón các ngươi!"

Bị Tản Viên Thượng Thần đuổi thẳng, trong lòng kẻ lạ mặt cay cú nhưng không dám đáp trả, một phần vì gã biết đánh không lại, phần

khác vì mệnh lệnh cấm gây rối được cấp trên ban xuống, gã đành ngậm đắng gật đầu chào bức tường rồi rời đi.

Nhìn kẻ lạ mặt đi khuất, Hoàng Ngọc Yến giẫm chân bức bội: "Sao người không đánh hấn một trận cho bố ghét! Người ngại ra tay thì bảo voi chín ngà ra giẫm hấn một phát cũng được mà?"

Từ bức tường vang lên tiếng cười đáp: "Ngọc Yến, chính vì người cứ trẻ con như vậy nên tổ tiên Nam Hỏa Phượng Hoàng không giao phượng ấn cho người, thiên tài xuất chúng nhất tộc sau chính bản thân Nam Phượng."

Trước lời đánh giá về bản thân, Ngọc Yến phồng má chu môi tỏ vẻ không vừa lòng nhưng cũng không cãi lại.

Tản Viên Thượng Thần lại nói với Bích Diệp: "Còn người nữa Nữ Thần Sinh Mệnh, đừng vì một món ăn mà gây họa chứ?"

"Biết òi!" Bích Diệp chu môi gật đầu, quả thật nàng vì thèm ăn nên đã nghe theo Ngọc Yến hành động đại dột, nếu Tản Viên Thượng Thần không ra tay ngăn cản kẻ lạ mặt theo như hai nàng dự tính thì có lẽ đã xảy ra một trận thảm chiến.

Sau đó, Bích Diệp và Ngọc Yến vội tạm biệt Tản Viên Thượng Thần để quay lại xem tình hình của Dương.

Trong khi đó, một ngọn lửa hình phượng hoàng đang bốc lên từ cơ thể tưởng như đã chết của Dương, thương tích từ cơ thể hấn dần hồi phục, nhưng lời nguyện trẻ hóa bị Bích Diệp yểm lên vẫn còn nên cơ thể hấn vẫn chỉ như đứa trẻ.

Sở dĩ Dương có thể dần tái tạo cơ thể không phải vì hấn có thể tái sinh, mà thật ra hấn vốn chưa hề chết, người thật sự mất một mạng

là Hoàng Ngọc Yến.

Khi vỗ vào lưng Dương, Hoàng Ngọc Yến đã đẩy vào Dương một giọt tinh huyết Phượng Hoàng, giọt máu đặc biệt mang tất cả tinh hoa của mỗi cá thể Phượng tộc, có khả năng giúp Phượng tộc tái sinh.

Khi đó, một hợp đồng đã được xác lập giữa Hoàng Ngọc Yến và Dương, nàng sẽ chuyển một lần tái sinh của mình cho Dương, hay chính xác hơn, nàng chết thay Dương một mạng. Và Dương sẽ không chết, còn Ngọc Yến mất đi khả năng tái sinh cho đến khi một giọt tinh huyết mới của nàng được trái tim tạo ra.

Huyết khế Phượng Hoàng, mượn cơ hội tái sinh từ người của Phượng tộc, và khả năng này chỉ dành cho duy nhất một người, kẻ kế thừa Phượng ấn, dấu ấn tượng trưng cho quyền lực tối cao của Phượng tộc.

Trong lúc đó, dưới tán cây vú sữa đột ngột hiện ra ba bóng người, một bên là một cô gái xinh đẹp quyến rũ, một bên là một gã đàn ông che mặt, ở giữa lại có một chiếc ngai làm từ hàng đống xương sọ người. Một gã đàn ông đang ngồi xồm trên chiếc ngai, tay cầm điếu thuốc tùy tiện cho vào cái mồm râu ria hút một hơi dài mà không nhả khói ra.

Gã đàn ông che mặt đứng cạnh chiếc ngai nhìn Dương và lắc đầu: "Chậc! Huyết khế Phượng Hoàng, thứ mà bất cứ ai trong chúng ta đều mơ ước."

Nếu Dương còn tỉnh táo, hẳn sẽ nhận ra ngay kẻ che mặt này chính là kẻ đã tham gia hỗ trợ Dạ Vũ đánh bại Vô Địch trong trận chiến ở Hoàng Thành.

Cô gái xinh đẹp bên kia, cũng chính là một phân thân của Cửu Vĩ

Thần Hồ, Hồ Mị Như. Nàng mím nụ cười quyến rũ và nói: "Đáng tiếc là người không cách nào đoạt được. Cho dù có thể, người có dám cướp đoạt khi mà cha của hắn đang ở ngay bên cạnh?"

Kẻ ngồi trên gai vàng, tuy không lớn tuổi nhưng ánh mắt mờ mịt, mái tóc bạc trắng cùng râu ria xù xòa khiến hắn trông già nua lạ thường. Hắn dùng ngón tay búng nhẹ điều thuốc khiến tàn thuốc cùng vài đốm lửa li ti văng tung tóe rồi nói: "Con trai? Ta chỉ có một người con trai, nhưng nó tên là..."

"Cu Lông! Tao sẽ giúp mày báo thù! Hu hu!"

Đặng Vô Tâm đau đớn gào khóc, gã đang quỳ trong một khoảng sân nhỏ, hay tay nâng một con sâu to bằng ngón chân.

Bên cạnh Vô Tâm, một gã thanh niên trẻ tuổi gãi đầu nói: "Xin lỗi, nó từ dưới đất chui lên em không để ý..."

Đặng Vô Tâm gào lên ngắt lời tên thanh niên: "Xin lỗi? Độc Hành, anh đập gãy cổ mày rồi xin lỗi được không?"

"Được!" Độc Hành thật thà đáp.

"A ù!"

Lúc này, Phan Phúc Pháp tiến đến hỏi: "Chuyện gì mà ồn vậy?"

Đặng Vô Tâm liền mếu máu kể lại.

Đặng Vô Tâm rủ Lương Vô Thường quyết đấu, nhưng trước đó, Đặng Vô Tâm đã chôn Cu Lông dưới mảnh đất trống dùng làm sân

đấu. Cu Lôông là tên con linh trùng mà Vô Tâm thu phục được gần đây. Gọi là linh trùng vì Cu Lôông là một loài côn trùng có linh lực, khá hiếm có so với linh thú.

Khi trận đấu bắt đầu, Đặng Vô Tâm chuẩn bị gọi Cu Lôông lên tung đòn ám toán Lương Vô Thường, chợt Độc Hành mắt nhắm mắt mở đi ngang giẫm phải Cu Lôông vừa ngoi lên từ mặt đất, khiến con sâu vốn phòng ngự yếu ớt gãy lên mấy cái rồi tắt thở.

Chờ cho Đặng Vô Tâm kể hết sự tình, Độc Hành nhún vai: "Chỉ là con linh trùng cấp thấp mà thôi, tuy độc của nó có thể gây tê liệt nếu không phòng bị, nhưng cũng rất dễ giải quyết."

Đặng Vô Tâm gầm gừ: "Nói như thể mày là linh trùng sư! Ừ thì linh trùng cấp thấp đấy! Giỏi thì đền cho anh con khác đi!"

Độc Hành đáp: "Loại này rất hiếm, nhưng hình như em biết một nơi có rất nhiều..."

"Ở đâu?"

Độc Hành gãi đầu: "Em không nhớ... Nhưng em khá chắc chắn có nghe đến một nơi như vậy, thậm chí còn có cảm giác là mình bị tai nạn mất trí khi đang trên đường đến nơi đó... Nơi đó hình như ở... dưới lòng đất."

Sau khi ba bóng người cùng chiếc ngai đầu lâu biến mất, Bích Diệp và Ngọc Yến cũng vừa lúc trở về nơi gốc cây vú sữa.

Cơ thể Dương đã tái tạo lành lặn, ngọn lửa phượng hoàng tan biến và hắt đứng dậy...

"Có gì đó không đúng..." Ngọc Yến nghi hoặc nói khi thấy từ Dương toát ra cảm giác lạ thường.

Dương, với ánh mắt trong veo bình tĩnh, dường như không hề quan tâm đến chuyện mình vừa suýt chết, trong đầu hẳn chỉ xoay vòng hai chữ: Sinh, Tử.

Rồi Dương thì thầm: "Sinh ra rồi chết đi, chết đi rồi lại hồi sinh..."

"Sinh Tử không hề đối lập... Trải qua sự sống chính là đang hướng về cái chết..."

"Hẳn đang cảm ngộ ý nghĩa của sinh tử?" Ngọc Yến kinh ngạc hỏi Bích Diệp.

Bích Diệp gật đầu, hơn ai hết, nàng biết rõ tình huống của Dương, hẳn mang trong người Tử Vong khí thuần chất nhất từ Tử Linh cùng với Sinh Mệnh lực tinh khiết nhất từ nàng. Khoảnh khắc từ sống đến chết rồi lại sống đã khiến hẳn có cảm ngộ với ý nghĩa thật sự của Sinh và Tử, hai thuộc tính phi nguyên tố có mối liên hệ mật thiết với nhau.

"Sinh - tử, quy luật vốn có của tự nhiên..." Dương tiếp tục thì thầm, mắt hẳn hướng lên nhìn quả vú sữa đang ngừng chín trên cành cây.

Rồi Dương giơ tay lên, hướng về quả cây, hẳn dần nắm tay lại như muốn nắm lấy quả vú sữa ở khoảng cách xa.

"Nắm giữ sinh tử... Thao túng tự nhiên..."

Khoảnh khắc tay Dương dần nắm lại, quả vú sữa vốn ngừng chín bỗng nhiên đổi màu với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Chỉ vài giây sau, Hoàng Ngọc Yến há hốc mồm, lắp bắp nói: "Chín... Chín rồi! Hắc... Hắc điều khiển được linh trí của cây vú sữa thủy tổ?"

Như Ngọc Yến, Bích Diệp cũng kinh ngạc không kém, một Nữ Thần Sinh Mệnh như nàng cũng không cách nào thao túng được sinh vật có linh trí như cây vú sữa thủy tổ. Thao túng linh trí, việc này không giống mang nước cho một con vật uống hoặc đổ nước vào miệng nó để nó uống, mà là khiến cho chính bản thân nó muốn uống nước. Và Dương đã khiến cho bản thân cây vú sữa muốn làm quả chín.

Quả chín, nhưng Dương vẫn chưa ngừng tay, bởi hắc có cảm giác cây vú sữa muốn hắc tiếp tục...

Rồi quả vú sữa thủy tổ chìn mùi bắt đầu tỏa sáng, đồng thời, lá cây xum xuê dần khô héo rơi rụng...

"Hắc làm gì vậy?" Ngọc Yến kinh nghi hỏi Bích Diệp.

Bích Diệp nghi hoặc đáp: "Có lẽ... Hắc đang chuyển toàn bộ tinh hoa của cây vào quả... Nhưng nếu hắc làm vậy, cây vú sữa sẽ chết..."

"Chết? Sao không ngăn hắc lại?" Ngọc Yến lo lắng nói.

Lúc này, thân cây vú sữa bắt đầu khô héo, lá rụng như mưa.

Bích Diệp lắc đầu: "Có lẽ cây vú sữa muốn vậy, và chỉ có Dương hiện tại mới có thể làm được điều này."

Cuối cùng, cây vú sữa lụi tàn, chỉ còn quả vú sữa cuối cùng rơi xuống tay Dương. Quả vú sữa màu tím với những đốm sáng li ti tỏa mùi hương thơm ngát.

Nhìn quả vú sữa có màu sắc như ngân hà, Ngọc Yến thèm thường nói: "Thật là thơm, ta dám chắc chỉ cần cắn một miếng, Linh Vương có thể đột phá thành Linh Đế!"

Dương lúc này mới tỉnh hồn lại, còn chưa kịp nhớ lại quá trình thu hoạch quả vú sữa trên tay thì đã nghe câu nói của Ngọc Yến, liền thèm thường liếm mép nhìn quả vú sữa rồi đưa lên miệng với ý định cắn một miếng lên Linh Đế...

Khi miệng Dương há ra chờ đợi, chợt một tia nước bắn thẳng vào lưỡi Dương mang theo hương vị thơm lừng khiến Dương giật mình nhìn xuống.

Trước mắt Dương, một tia nước hình cung đang từ một cái nốt nhỏ dưới quả vú sữa xả thẳng vào mồm hắn, trông giống như...

"Ặc! Khụ khụ!" Dương ho sặc sụa khi phát hiện quả vú sữa lộ ra hai con mắt to tròn với vẻ mặt khoan khoái, rõ ràng là rất thoải mái sau khi tè vào mồm Dương xong.

Dương định phun nước tiểu trong miệng ra, nhưng lại phát hiện linh hồn mình có phát triển dù rất ít sau khi uống một chút nước tiểu này, liền nhắm mắt nuốt sạch.

Uống xong, Dương thầm mừng rỡ: "Nước tiểu của thằng này giúp linh hồn phát triển! Lờì to rồi! Uống nước tiểu còn thẳng cấp nhanh hơn tu luyện! Khoan đã, nói vậy nếu mình ăn phân của nó không chừng còn đột phá nhanh hơn nữa?"

(Và từ đó, huyền thoại về một thằng main ăn cứt thẳng cấp ra đời...)

Sau đó, Bích Diệp và Ngọc Yến tái mặt khi nhìn Dương ngửa cổ đưa quả vú sữa lên miệng lặc mạnh, vừa lặc vừa nói: "Nào ị đi! ị cho tao

ăn thử! Nhanh nào!"

Quả vú sữa bị lắc mạnh khóc mếu máu, miệng bi bô kêu những tiếng khó hiểu trông vừa đáng thương vừa đáng yêu...

Trong khi đó, từ thân cây vú sữa khô khốc chọt lộ ra một sinh vật nhỏ xíu, trông giống như một con sâu béo ú to bằng hạt đậu đen, bản thân con sâu cũng màu đen...

Long Ngạo tiến xuống nơi sâu nhất của Long Thành, tìm thấy một cánh cửa hầm kì lạ.

Khi Long Ngạo tìm cách mở cửa hầm, một giọng nữ sắc sảo chọt vang: "Thiếu tộc trưởng muốn tìm đường đến Địa Tâm cảnh?"

Long Ngạo quay lại nhìn, hai cô gái giống nhau như đúc đang tiến đến, một người đi trước với vẻ tự tin sắc bén, còn người đi sau lại nhút nhát bẽn lẽn.

Long Ngạo tỏ ra ngạc nhiên: "Long Thu Hồn và Long Thanh Bồn? Ai cho các ngươi vào cấm địa này?"

Cô gái đi trước, cũng là cô chị tên Long Thu Hồn cười duyên đáp: "Câu này Thu Hồn hỏi thiếu tộc trưởng mới đúng, Thu Hồn và Thanh Bồn được đại tư tế cho phép vào đây, còn thiếu tộc trưởng... hình như là đi lén a..."

Long Ngạo nhướn mày: "Đại tư tế Long Phần? Ta còn ngây thơ tưởng rằng người của Tế Đài chỉ có quyền đối với nghi lễ và nghi thức của Long tộc."

Ngoài Trưởng lão hội và tộc trưởng kiêm thành chủ Long thành, Long tộc còn có một thế lực quyền lực thứ ba tên là Tế Đài, nhưng Tế Đài với đại tư tế Long Phần lãnh đạo được cho rằng chỉ quản lý nhưng sự kiện, nghi lễ trong tộc.

Tuy nhiên, khi biết đại tư tế Long Phần có quyền cấp phép cho chị em Long Thư Hồn tiến vào cấm địa này, nơi mà cả đại trưởng lão cũng không thể tùy ý cho người tiến vào, thì Long Ngạo đã đoán ra đại tư tế Long Phần có quyền lực không thua, thậm chí có thể còn lớn hơn tộc trưởng.

Long Thư Hồn che miệng cười rồi nói: "Chẳng phải đều vì Long tộc sao? Hơn nữa, chị em Thư Hồn không những không cản bước thiếu tộc trưởng mà còn sẵn sàng phò tá người."

"Phò tá ta? Vậy nói ta nghe xem tại sao ngươi biết ta tìm Địa Tâm cảnh?"

Long Thư Hồn xinh đẹp cười sắc sảo và nói: "Trừ một ít người của Tế Điện, Trưởng lão hội và Tộc trưởng ra thì chắc chỉ có Long Thần biết về Địa Tâm Cảnh. Mà Thư Hồn nghe nói Long Thần đang truyền dạy cho thiếu tộc trưởng... Vậy nên khi tình cờ thấy thiếu tộc trưởng lén xuống đây ở thời điểm này, Thư Hồn đoán chắc người đang tìm cách xuống long đất tìm Địa Tâm Cảnh."

"Vậy tại sao ngươi biết về Địa Tâm Cảnh? Long Phần sai hai người xuống đó làm gì?"

Thư Hồn đáp: "Thư Hồn và Thanh Bồn từng có một khoảng thời gian được đưa xuống lòng đất để huấn luyện trong một nơi gọi là Thế Giới Ngầm, tại đây, Thư Hồn được nghe qua những bí mật mà Long thành không mấy ai biết, bao gồm tin tức Địa Tâm Cảnh sắp khai mở." Thư Hồn ngừng lại rồi nói tiếp: "Ngoài ra Thư Hồn còn gặp

được những thiên tài cùng tuổi với thiếu tộc trưởng... và mạnh hơn hẳn so với Thế Hệ Phi Thường..."

Nói đến đây, hai mắt Thư Hồn như lóe sáng, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, nàng đã lướt đến kề một thanh dao ngắn vào cổ Long Ngạo trước khi hắn kịp nhận ra nguy hiểm.

Nhưng không gây thương tích cho Long Ngạo, Thư Hồn nhanh chóng thu dao lại trước khi Long Ngạo kịp phản ứng và nói tiếp: "Thư Hồn may mắn được xếp thứ 17, hạng cuối cùng trong những thiên tài như vậy..."

Vẻ mặt Long Ngạo vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng đang rung động mãnh liệt, hắn biết chị em Long Thư Hồn từ nhỏ, biết nàng bằng tuổi hắn, nhưng chưa bao giờ dám nghĩ rằng nàng mạnh đến mức này....

Toàn thân Long Ngạo run lên, không phải sợ, mà vì phấn khích. Thử thách càng lớn, kẻ địch càng mạnh, hắn càng muốn chinh phục.

"Dẫn đường!"

Trong lòng đất u tối, một thanh niên tóc đỏ đào vào một hốc đất nhỏ, gã dùng mũi ngửi lấy một vệt máu dính trên đất rồi nhìn xuống dưới, miệng nhe hàm răng sắc nhọn gầm gừ: "Muốn trốn vào Địa Tâm Cảnh để tránh áp tàn hồn tổ tiên ta ư? Nguyễn Hoài Bảo, mày sẽ hối hận..."

Chương 261: Bị Ổi Và Thâu Thiên

Thấy quả vú sữa kì lạ bị Dương dọa khóc thét, Bích Diệp tức giận quát: "Không được bắt nạt bé!"

Tiếng quát vừa dứt thì Bích Diệp đã lướt đến giải cứu quả vú sữa khỏi tay Dương.

Nhưng khi thoát khỏi tay Dương, quả vú sữa lại càng gào khóc dữ dội hơn, hóa ra mùi thơm của quả vú sữa đã khiến Bích Diệp phát thèm đến mức không giấu nổi nét mặt háu ăn, một dòng nước dãi chảy xuống từ khóe môi hồng xinh đẹp.

Lúc này, Ngọc Yến tiến đến gọi: "Bé con, qua đây..."

Quả vú sữa càng giãy giụa khủng khiếp hơn, nhìn Ngọc Yến lúc này chẳng khác nào hổ dữ nhe nanh chuẩn bị vồ mồi.

Vì biết quả vú sữa đã có sinh mạng nên Bích Diệp nhanh chóng trấn định cơn thèm ăn, đưa lưỡi liếm sạch nước dãi trên mép và đổi khuôn mặt đói khát thành gương mặt hiền từ, nàng ôm quả vú sữa vào ngực và dỗ dành: "Ngoan nào, đừng sợ, không ai dám ăn bé đâu!"

Quả vú sữa được ôm sát vào hai bầu ngực còn no tròn hơn chính bản thân nó, liền nín hẳn, hai cái tay nhỏ xíu lộ ra, một tay thì lần lượt chỉ vào Dương và Ngọc Yến, miệng bi bô mắng, tay còn lại thò vào sờ bầu ngực mũm mĩm của Bích Diệp, vẻ mặt từ úy khuất chuyển sang phê pha.

Thấy quả vú sữa sờ soạng bầu ngực mơ ước của mình, Dương tức giận mắng: "Má! Trái vú sữa dâm tặc!"

Như hiểu được tiếng Dương nói, quả vú sữa long lanh đôi mắt đáng thương nhìn Bích Diệp, tay nó thì chỉ về phía Dương.

Thấy thế, Ngọc Yến liền tìm cách lấy lòng quả vú sữa, nàng lao đến và Dương một phát khiến tên này ngã ra đất, xay xẫm mặt mày.

Nhưng trái với dự đoán của Ngọc Yến, quả vú sữa không cảm kích nàng mà còn nhìn Dương với vẻ mặt thương cảm, nó như người như muốn Bích Diệp đưa nó đến gần xem thương thế của Dương.

Bích Diệp chiều ý đưa quả vú sữa đến bên mặt Dương, nó liền mọc hai cái bàn chân như bàn chân thỏ, chạy đến sờ vào bên mặt bị và tóa máu của Dương rồi nó nhắm mắt lại, miệng lầm bầm câu gì đó như thần chú.

Thấy thế, Dương kinh ngạc thầm nghĩ: "Nó còn biết trị thương?"

Ý nghĩ vừa lóe lên trong Dương thì cũng là lúc bàn tay của quả vú sữa véo mạnh vào mặt Dương một cái đau điếng rồi lập tức quay đầu chạy nhào đến ôm chân Bích Diệp, miệng bi bô mấy chữ như muốn mách rằng Dương vừa đánh nó.

"Bỉ ổi!" Dương ghen họng mắng, sau đó mới hỏi: "Ừa mà ngươi là cái giống quái gì vậy? Trái vú sữa thủy tổ khi chín sẽ như vậy sao?"

Nghe Dương hỏi, Ngọc Yến ngạc nhiên: "Chính ngươi khiến nó thành như vậy mà không nhớ sao?"

"Ta?" Dương chỉ tay vào mũi mình và hỏi: "Ừa không phải ta bị thằng

cha kia và chết rồi sao?"

Dương hoàn toàn không nhớ những gì xảy ra sau khi bị đánh suýt chết.

Ngọc Yến tò mò nhìn sang Bích Diệp, Bích Diệp không chắc chắn lắm nói: "Hình như hẳn không ý thức được điều hẳn vừa làm."

Ngọc Yến nhíu mày nghi hoặc: "Điều khiển tự nhiên, thao túng linh trí thực vật. Không ý thức mà có thể làm được điều kì diệu như vậy... Thống..."

Ngọc Yến chưa nói hết thì Bích Diệp đã ngắt lời, nàng nhìn quả vú sữa đang xao xoa cái bụng tròn và hỏi: "Bé đói sao?"

Quả vú sữa nghiêng người như làm một cái gật đầu.

Bích Diệp nghĩ ngợi nói: "Nhưng ta chưa biết bé thích ăn gì..."

Dương suy đoán: "Thực vật thì chắc thích nhất là phân bón rồi!"

Nghe thế, quả vú sữa chề môi nhìn Dương khinh bỉ như muốn bảo: "Đừng tưởng ai cũng thích ăn phân như ngươi!"

Bích Diệp thử lấy ra một số loại thức ăn mà nàng có, cuối cùng quả vú sữa chỉ ăn một số linh thảo. Sau khi ăn no, điều kì lạ là quả vú sữa lại bước đến khều Dương như muốn Dương bế nó lên, sau đó nằm trên tay Dương khò khò ngủ.

"Quái! Không phải nó ghét ta sao?" Dương khó hiểu tự hỏi, rõ ràng quả vú sữa có cảm tình với Bích Diệp hơn, tại sao lại không chịu ngủ trong tay nàng mà chạy sang Dương?

Dương không hiểu, nhưng Bích Diệp đã đoán ra, lí do là vì quả vú sữa sinh ra nhờ có Dương. Trong vô thức, Dương đã chuyển mọi tinh hoa của cây vú sữa thủy tổ, bao gồm cả linh trí của cây vào quả vú sữa cuối cùng, tạo ra một sinh vật hoàn toàn mới và duy nhất trên đời, quá trình này cũng khiến linh trí của quả vú sữa sinh ra mối liên kết đặc biệt với Dương.

Nhưng tại sao cây vú sữa lại làm vậy? Dù chuyển linh trí cho quả vú sữa nhưng thực tế là cây vú sữa đã chết, vì linh trí không giống linh hồn, nên khi chuyển sang quả vú sữa thì nó hoàn toàn quên hết quá khứ và trở thành một linh trí hoàn toàn mới.

Câu hỏi này tự Bích Diệp cũng thắc mắc, và đáp án lập tức có khi nàng nghe Ngọc Yến kinh hô: "Thâu Thiên!"

"Thâu Thiên? Dị thú hiếm truyền thuyết?" Bích Diệp giật mình nhìn theo hướng Ngọc Yến, nơi thân cây vú sữa chết khô xuất hiện một sinh vật nhỏ xíu như con sâu đen.

Dương cũng nhìn thấy con sâu, lúc này hắn đã dùng được Google, liền tìm ra thông tin của sinh vật này.

Thâu Thiên Dị Thú, dị thú có độ hiếm truyền thuyết, độ hiếm tương đương với Thiên Ảnh Dị Thú. Nếu Thiên Ảnh có khả năng thiên biến vạn hóa, thì Thâu Thiên lại thoát ẩn thoát hiện, ẩn nấp cực kì kín đáo, đến mức hai vị Thần là Bích Diệp và Ngọc Yến ở ngay bên cạnh mà không nhận ra sự tồn tại của nó cho đến khi tận mắt thấy.

Điểm khiến Thâu Thiên đáng sợ là nó... cực kì tham lam, dựa vào tài ẩn giấu để cướp đoạt vật quý, đặc biệt là những thứ duy nhất trên đời.

Lần này Thâu Thiên không có ý định cướp đoạt quả vú sữa, mà nó

muốn dùng cây vú sữa độc nhất vô nhị này làm nơi nhà tơ kết kén, muốn lấy dinh dưỡng lẫn linh trí của cây làm dinh dưỡng cho quá trình phá kén. Nếu nó thành công, cây sẽ chết.

Chính vì vậy mà cây vú sữa vốn mang tình mẫu tử bao la quyết định hi sinh bản thân để giữ lại quả vú sữa cuối cùng với sự giúp sức của Dương.

Ý định thất bại, Thâu Thiên đành chui ra khỏi kén, và vì đang bắt đầu giai đoạn lột xác nên nó cực kỳ yếu ớt, nếu không cũng không chui ra cho Ngọc Yến nhìn thấy.

Thâu Thiên Dị Thú có ba giai đoạn lột xác, đầu tiên là dạng ấu trùng, gọi là Thâu Thiên Trùng, sau khi phá kén lột xác lại hóa thú, trở thành Thâu Thiên Thú, cuối cùng có thể hóa thành người như Thiên Ảnh, lấy Thâu Thiên làm tên khai sinh.

"Thâu Thiên, trùm trộm cướp!" Dương kinh dị nhìn con sâu bé xíu, miệng lầm bầm: "Nhất định phải thu phục nó, huấn luyện nó đi chôm quần lót, à nhầm! Ý ta là dạy nó điều hay lẽ phải, tránh xa con đường trộm cướp."

"Thật không đó?" Bích Diệp nhưếng mày, nàng biết tổng là nếu tên dâm tặc này muốn dạy Thâu Thiên chôm quần lót thì nạn nhân bị thử đầu tiên chính là nàng.

Trong khi đó, Thâu Thiên Trùng lột xác thất bại đang căm tức nhìn Dương, hận không thể ăn tươi nuốt sống kẻ trợ giúp cây vú sữa, phá tan cơ hội của nó. Nó há miệng tròn, nhe một đống răng nhọn găm gù nhìn Dương, sau đó búng người xuống đất, bò từng chút một về phía Dương, tuy chậm nhưng trông cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng chỉ bò được chừng gang tay, con sâu kì dị vốn đang suy yếu

mệt quá nằm ngửa ra lè lưỡi thờ phì phò, sau đó bị Dương nhanh tay bắt nhốt vào một cái vỏ chai nước mà hấn lấy ra từ trong nhấn ba lô.

Sau khi nấn nỉ Bích Diệp phong ấn cái chai cho con sâu khỏi trốn, Dương mới an tâm cất vào nhấn không gian mà trước đây hấn dùng cho Thiên Ảnh.

Lúc này, quả vú sữa đang ngủ trên tay Dương chợt rùng mình một cái, rồi nó ị ra một viên phân nhỏ tròn, tỏa ra mùi thuốc thơm ngát.

Dương trợn mắt: "Nó ị ra linh đan?"

Bích Diệp và Ngọc Yến ồ lên kinh ngạc, với khả năng của hai nàng, người qua là biết đây thực sự là một viên linh đan, với thành phần là những dược thảo mà quả vú sữa ăn vào.

"Một cái lò luyện đan sống!" Ngọc Yến rút ra kết luận.

Ăn linh dược, ị ra linh đan, quả thật là một báu vật nghịch thiên. Cầm quả vú sữa mà tay Dương run rẩy, miệng lẩm bẩm suy tính: "Cho ăn linh dược, ị ra linh đan, vậy cho ăn Thần dược, nó ị ra Thần đan?"

Bích Diệp cầm viên linh đan xem xét rồi gật đầu: "Có thể! Tuy hiệu quả chỉ bằng một nửa đan dược được luyện chế thông thường, một nửa còn lại bị quả này hấp thụ, nhưng nếu nó phát triển đủ mạnh, ăn Thần dược có thể sinh ra Thần đan, dù chỉ một nửa, vẫn là Thần đan!"

"Ngon!" Dương mừng như điên, biết rõ quá trình luyện đan vất vả cỡ nào nên hấn hiểu sự quý giá của quả vú sữa, trong lòng đặc ý nghĩ thầm: "Có cái lò này thì thẳng Bão tuổi nòn! Khà khà!"

Sau đó, Dương đặt cho quả vú sữa một cái tên: "Bỉ Ổi".

Còn Hoàng Ngọc Yến, tuy biết Dương vừa thu được hai sinh vật kinh thiên tuyệt thế nhưng cũng không có ý định ra tay cướp đoạt hay gây bất lợi cho hắn, vì một lý do đơn giản: Dương mang Phượng ấn.

Ngọc Yến từ biệt rời đi, còn Dương theo Bích Diệp trở về, chuẩn bị cho một cuộc phiêu lưu mới...

Trong khi đó, ở một nơi, bầu trời đang trong xanh chợt xuất hiện một áng mây đen hình lỗc xoáy, những tia sét màu lam bạc tích tụ như chuẩn bị xé toang bầu trời.

Ngay bên dưới, trong một lò rèn, ánh sáng vàng chói lóa lóe lên, một giọng nữ hiền hòa nhìn lên mây đen rồi mỉm nụ cười tỏa nắng nói: "Không cần phải thăm định lần nữa đâu, Lam Ngân."

Khi nàng dứt câu, sấm sét đang gầm gừ chợt ngừng hẳn rồi tan biến...

Chương 262: Trận

Dưới bóng chiều tà, Dương ngồi xếp bằng nhắm mắt giữa một khu vườn, bên cạnh hắn, một ngọn lửa màu đỏ máu mang hình dáng của chính Dương đang đứng cảnh giác nhìn khắp bốn phía.

Một sinh vật giống như người gỗ chọt lộ ra sau một gốc cây, người lửa bên cạnh Dương liền lao đến tung đấm vào người gỗ khiến người gỗ cháy rụi.

Ngay sau đó, người lửa đổi hướng lao đi và tung đấm vào một người gỗ xuất hiện ở hướng khác.

Liên tục mấy lần, chọt một người gỗ đột ngột xuất hiện sau lưng và đấm tan người lửa của Dương.

Lúc này Dương mở mắt, đứng dậy chuẩn bị ngăn cản tên người gỗ đang lao về phía hắn thì chọt một bóng đen lướt đến, một sợi dây như làm bằng bóng tối hiện ra và trói chặt tên người gỗ, khiến tên này tan biến.

"Dạ Vũ!" Dương vui mừng nhận thấy bóng đen vừa đến dần hiện thành hình dáng Dạ Vũ, nàng mỉm nụ cười xinh đẹp tuyệt trần, dáng hình quyến rũ huyền bí trong màu áo đen mỏng thướt tha.

"Lợi hại thật nha, mới đây đã nắm vững Hữu Hình và Hữu Ý, tạo được hình người. Đúng là thiên phú thượng đẳng!" Dạ Vũ tán dương trong khi đang tiến đến phía Dương, nàng phát nhẹ tay khiến Dương cảm thấy mọi mệt mỏi đều tan biến, ngay cả mồ hôi, bụi bẩn trên quần áo cũng được làm sạch.

Cảm thấy cơ thể thoải mái như vừa được tắm xong, Dương nhìn Dạ Vũ bằng ánh mắt ngụ ý và trêu nàng: "Hình như nàng hơi vội nha..."

Dạ Vũ tròn xoe mắt hỏi: "Vội gì cơ?"

Dương cười gian: "Thì tắm rửa thơm tho rồi... "

"Xấu xa! Ta không có ý đó!" Dạ Vũ đỏ mặt mắng, nàng vốn chỉ tiện tay giúp Dương.

Nói xong, nàng lại bĩu môi nói nhỏ: "Không... không cần tắm vẫn được mà..."

Dương phì cười, tiến đến ôm lấy Dạ Vũ và hôn lên làn môi thơm ngọt của nàng.

Chợt từ dưới đất, một người gỗ khổng lồ trôi lên, Dạ Vũ rời môi Dương và vẽ xuống đất một vòng tròn bóng tối, vòng tròn này xoáy mạnh làm người gỗ khổng lồ khựng lại rồi hóa thành một cành cây nhỏ vô hại.

"Xong rồi, Mộc nhân trận mà Bích Diệp bố trí đã bị ta phá, không còn mộc nhân nào xuất hiện nữa đâu." Dạ Vũ nói sau khi vòng tròn bóng đêm tan biến.

"Mộc nhân trận sao? Ta thắc mắc tại sao bọn mộc nhân này đánh cả ngày không hết, hóa ra là phải phá trận." Dương gật gù.

"Nhưng làm sao để phá trận?" Dương hỏi, hẳn có thể tra Google, nhưng hẳn muốn hỏi Dạ Vũ hơn.

"Chàng chưa biết sao? Vậy có biết gì về trận không?"

"Không." Dương lắc đầu.

Dạ Vũ gật đầu nói: "Hệ Bóng Tối là hệ linh lực phù hợp sử dụng linh trận nhất, vậy để Dạ Vũ dạy chàng."

Dương trải một tấm thảm ra và ngồi xuống, Dạ Vũ như con mèo ngồi nép bên cạnh hắn, đầu tựa vai hắn, vừa âu yếm vừa giảng về trận...

Chỉ một màu mực đen, người ta có thể vẽ nên một bức tranh thủy mặc đầy ý nghĩa. Từ gỗ và gạch đá, người ta có thể xây nên ngôi nhà chống chịu gió bão. Từ kim loại vô tri, người ta có thể tạo thành những bảo vật có sức mạnh hủy diệt. Đó là nhờ khả năng sắp xếp, kết hợp và sử dụng hợp lý.

Trận cũng vậy, giống như lấy linh lực làm mực vẽ nên một bức tranh vô hình kèm hãm kẻ địch, lấy linh lực hữu hình làm vật liệu xây nên một kiến trúc giam cầm hoặc ngăn chặn kẻ địch, lấy linh lực hữu ý bố trí một cam bẫy liên hoàn tiêu diệt địch, đó là Linh Trận.

Linh Trận cũng chia nhiều cấp bậc, gồm Linh Trận, Tiên Trận, Thánh Trận, Thần Trận, ngoài ra có một số lời đồn về Thiên Trận.

Linh Trận là cấp trận thấp nhất, giúp phát huy một phần, toàn bộ hoặc gia tăng một chút uy lực vốn có của cấp linh lực. Điều kiện lập linh trận không mấy khó khăn, có linh trận chỉ cần linh lực phóng xuất là lập thành, nhưng đòi hỏi người lập trận phải di chuyển để bố trí.

Nghe đến đây, Dương nghĩ đến Khởi Phong Trận, một loại trận yêu cầu linh lực hệ Phong và phải di chuyển tạo gió xoáy để lập trận.

Có Linh Trận cần linh lực kết tinh, hữu hình, đôi khi kết hợp một chút hữu ý để lập trận. Loại trận này người luyện hồn các hệ vật chất như

Kim, Băng, Thổ thường hay dùng để giam cầm kẻ địch.

Dương nhớ đến Hàn Băng Xích Trận, một linh trận dùng băng để giam cầm và khiến Dương suyết chết.

Linh trận cao cấp nhất là loại Linh trận có kết hợp hữu ý, tất nhiên chỉ có Linh Vương lĩnh ngộ hữu ý mới bày ra được, loại trận này có thể tự động kích hoạt hoặc kích hoạt từ xa, thích hợp dùng làm cạm bẫy, phong ấn... Mộc Nhân Trận mà Bích Diệp dùng để huấn luyện Dương chính là loại này.

Trên linh trận là tiên trận, loại trận này cần vật liệu đặc biệt cùng rất nhiều linh lực để bố trí, có thể tạo ra uy lực vượt xa thực lực bản thân người lập trận. Trên nữa là thánh trận và thần trận, cấp trận càng cao, uy lực càng lớn. Nghe nói, nếu lập được thần trận thì Linh Đế cũng có thể diệt Thần.

"Diệt Thần!" Dương rung mình lặp lại, hấn lập tức có chút thất vọng phát hiện Google cũng không có, hoặc không đưa ra thông tin về thần trận. Nhưng hấn đã quen với điều này, hấn biết, hoặc là Google bị ngăn chặn, hoặc là Google còn khiếm khuyết.

Ngoài ra, còn một số trận pháp đặc biệt gọi chung là Kì Trận, kết giới có thể xem là một kì trận, phong ấn cũng vậy, cổng không gian vừa là bảo vật cũng vừa là kì trận, ngoài ra còn có Tụ Linh Trận, loại trận giúp tập trung và kích thích quá trình tạo ra linh lực thiên địa vào một chỗ để trợ giúp quá trình tu luyện...

"Tụ linh trận, tập trung và kích thích quá trình tạo ra linh lực thiên địa?" Mắt Dương sáng rực, đối với người thường, linh lực thiên địa như chất xúc tác, càng đậm thì tu luyện càng thêm một chút thuận lợi, nhưng đối với Dương, linh lực thiên địa chính là thức ăn cho linh hồn hấn, vì hấn có thể trực tiếp hấp thu bằng công pháp Thôn Thiên

Địa.

Dương càng vui mừng khi phát hiện rằng Google có cách tạo Tụ linh trận, nhưng lại thất vọng vì tài nguyên cần quá hiếm và quá khó, với khả năng của hắn hiện tại không thể nào làm được.

Dạ Vũ biết Dương nghĩ gì, nàng tiếp tục nói: "Tài nguyên tạo ra Tụ kinh trận cực kì hiếm thấy nên không mấy nơi có được, theo ta biết, chỉ có một vài tổ chức dưới lòng đất tìm được và tạo được Tụ linh trận."

"Dưới lòng đất?" Dương lại nhớ đến Đoạn Tuyệt mà hắn gặp trong Phật Cảnh, có lẽ tên này và cả những kẻ đứng đầu Hùng Vương Bảng có một Tụ linh trận nên mới tu luyện nhanh như vậy...

Dạ Vũ lại nói: "Ngoài ra, có lời đồn, trong bảy nơi gọi là Thất đại tuyệt địa thì có hai nơi cất giấu Thánh trận, và một trong hai là một loại Tụ linh trận lợi hại nhất."

"Là Địa Tâm Cảnh?" Dương hỏi, đây là nơi Google muốn hắn đến.

Dạ Vũ không chắc chắn lắm: "Có thể là Địa Tâm Cảnh, nhưng cũng có thể là trong Thiên Cơ Cảnh, một trong hai."

"Thiên Cơ, Địa Tâm..." Dương Thầm nghĩ, cũng là hai chữ Thiên và Địa, liệu hai nơi này có liên quan gì đến công pháp Thôn Thiên Địa của hắn?

Dòng suy tư của Dương không duy trì lâu, ôm trong tay một thân hình mềm mại, ngửi mái tóc hương thơm nồng nàn, tay Dương bắt đầu hư hỏng mò tìm quả đào mềm mại ẩn hiện dưới lớp vải đen huyền bí...

Dạ Vũ khẽ rùng mình một cái, nàng không ngăn Dương nghịch ngợm mà nói: "Nhưng ta vẫn chưa dạy chàng cách phá trận?"

"Để sau đã, ta có một "trận" xinh đẹp cần phải tự phá đây!" Dương cười dâm đãng nói, sau đó cúi đầu hôn lên cái cổ thon trắng ngần ngát hương của Dạ Vũ, khiến nàng rên khẽ một tiếng ngọt ngào.

"Khoan đã, ta còn thứ này cần đưa chàng..."

"Ta cũng có thứ này cần đưa nàng..." Dương đáp lại, vừa kề mũi hôn lên má Dạ Vũ, tay hấn dặt tay nàng đưa đến chạm vào cây gậy nóng đang cương cứng dưới quần.

"Đáng ghét!" Dạ Vũ xấu hổ đỏ mặt, nàng rút tay lại, lấy ra một chiếc nỏ vàng sáng lấp lánh đưa cho Dương và nói: "Đây là Ánh Dương gửi chàng, cô ta đã sửa chữa và làm Linh Quang Thần Cơ này tăng lên một cấp, từ Thần Bảo sơ cấp trở thành Thần Bảo trung cấp."

Dương ngạc nhiên nhận lấy nỏ thần, cây nỏ giờ đây trông hoàn thiện và đẹp hơn rất nhiều so với lúc Dương đoạt được trong tàn tích Cổ Loa thành.

Không giống như kì bảo Đa Tình, các loại bảo vật khác không thể tự tăng cấp, và tăng cấp Thần Bảo thì cực kì khó, ngay cả Thần Sư Cao Lỗ cũng không thể nâng cấp nỏ thần do chính ngài tạo ra.

"Ánh Dương thật lợi hại! Nàng ta là Thần Sư sao?" Dương hỏi.

Dạ Vũ lắc đầu: "Không phải, Ánh Dương thích luyện kim chứ không thích luyện bảo, cô ta chỉ sửa lại chỗ hư và luyện lại kim loại của nỏ thần, sau đó thêm chút năng lực mới hệ Quang cho nỏ."

"Vậy sao... Hôm nào phải tìm gặp nàng để cảm ơn mới được... Sẵn

thăm Thiên Ảnh"

Dạ Vũ nghi ngờ: "Cảm ơn hay có ý khác? Nhưng chàng không tìm được đâu, cô ta sửa xong nỏ thần thì đã đi khắp thế gian để xem sự thay đổi sau khi bị ta giam giữ hàng trăm năm qua..."

Nói đến đây, Dạ Vũ có nét u buồn, Dương ôm chặt nàng vào lòng và nói: "Ta đã nói không phải lỗi của nàng..."

Dạ Vũ tựa đầu vào vai Dương và nói: "Chàng yên tâm, Dạ Vũ buồn nhưng không cần rút. Âm Đạo Hội tan rã, những người đã chết xem như đền tội, Dạ Vũ và những người còn sống phải thay họ khắc phục lỗi lầm... À, một vài thành viên Âm Đạo Hội còn sống sót đã gia nhập vào Hắc Đạo của chàng, bao gồm cả Lô Chấn, Phong Du và Âm Ảnh."

Dương nhớ ba người này, ba thiên tài trẻ tuổi của Âm Đạo Hội từng bị Dương và Bảo hành ở nơi phong ấn Xương Cuồng trong vườn quốc gia Bạch Mã. Cũng là nơi lần đầu Dương gặp gỡ Dạ Vũ cùng Bích Diệp.

"Nàng yên tâm, ta sẽ dẫn dắt họ hướng về cái thiện."

Dạ Vũ phì cười: "Thiếp chỉ mong chàng đừng dạy hư họ. Hi hi."

"Ặc! Ta rất là gương mẫu nha! Không tin hả? Để ta thể hiện sự gương mẫu cho nàng xem!"

"Ái!" Dạ Vũ ré lên khi Dương vật nàng ra, vạch áo lộ ra bầu ngực sữa rồi vục mặt hôn lên nú đào hồng tươi..

Chương 263: Vũ trong khiêu vũ

Rừng cây tĩnh lặng tiễn đưa vầng thái dương đỏ rực đang chìm dần theo hoàng hôn.

Dưới tán cây, Dương vực mặt vào ngực Dạ Vũ, say mê ngoạm một mảng lớn mềm mại trong khi lưỡi hấn liếm lên búp hoa nhỏ xíu trên ngực nàng.

"Đừng mà..."

Dạ Vũ đang oằn mình hứng chịu cảm giác nhòm nhọt kích thích nơi đầu ngực, hai tay cố ngăn Dương sờ mó khắp cơ thể nàng.

Chợt Dạ Vũ ngừng vùng vẫy, cũng không lên tiếng ngăn Dương.

"Nàng sao vậy?" Dương lo lắng hỏi.

Dạ Vũ không vội đáp, mắt nàng nhìn bầu trời đang tối dần, rồi nàng ngồi dậy tựa vào người Dương, hai tay ôm chặt lấy hấn và nói: "Nếu không có chàng, có lẽ giờ này Dạ Vũ vẫn còn sống quăng đời tăm tối vô hồn..."

Cảm nhận cơn run khẽ trên cơ thể mềm mại của Dạ Vũ, Dương biết nàng đang nhớ lại khoảng thời gian bị người khác khống chế, hành hạ như nô lệ. Dương xót thương ôm chặt Dạ Vũ, vỗ về an ủi: "Đừng lo lắng, ta sẽ càng ngày càng mạnh mẽ hơn, sẽ mạnh mẽ đến mức không còn ai dám bắt nạt Dạ Vũ của ta nữa!"

Khi Dương nói, những đốm sáng li ti lấp lánh đủ sắc màu lần lượt hiện ra khắp xung quanh hai người, khiến cho màn đêm đang dần u ám trở nên lung linh huyền ảo.

Những tia sáng li ti này do Dương tạo ra từ Thiên Cực Thánh Quang, dị thuộc tính đế quang mà hắn lấy được tại Cường Dương Cung. Kể từ khi rời khỏi Cường Dương Cung, Dương liên tục gặp những biến cố rồi mất trí, đến tận những ngày gần đây, hắn mới có thời gian tìm hiểu và học cách sử dụng thánh quang Thiên Cực này.

Đưa tay xoa gương mặt đẹp long lanh của Dạ Vũ, Dương ân cần nói: "Dạ Vũ, tên của nàng có thể gợi cảm giác u buồn của mưa đêm, nhưng cũng có thể gợi cảm giác lãng mạn yên bình như khiêu vũ giữa màn đêm..."

"Khiêu vũ là gì?" Dạ Vũ tròn mắt hỏi.

"Ta dạy nàng." Dương đáp, hắn đỡ Dạ Vũ đứng dậy, kéo tay nàng đặt tên vai hắn, tay hắn ôm eo nàng, tay còn lại của hai người đan vào nhau.

Hai gương mặt đối diện phả hơi thở vào nhau, sau đó Dương nhe răng thú nhận: "Thật ra ta cũng không biết, nhưng cứ thử xem sao... Tiếc là thiếu một chút âm nhạc..."

Dạ Vũ mỉm cười xinh xắn, sau đó nàng bẽn lẽn hát một khúc hát ngọt ngào.

Dương tròn mắt trước giọng hát say đắm lòng người của Dạ Vũ. Mãi lắng nghe tiếng hát mị tình, Dương choàng tỉnh khi ánh mắt Dạ Vũ long lanh nhìn hắn chờ đợi.

Dương liền dẫn dắt Dạ Vũ bước chân theo từng nhịp bài hát. Dưới

khúc hát ngọt ngào, trong màn đêm lấp lánh, những nhịp chân tưởng chừng như đơn giản của hai người lại trở nên lãng mạn và dạt ý dào tình.

Thân thể mềm mại của Dạ Vũ uyển chuyển bước theo Dương, môi nàng hồng nhuận dâng từng câu hát của một bài hát thể hiện tâm tình nhi nữ vào tai Dương, hai đôi mắt đen chưa từng rời nhau...

Trước mắt là một gương mặt đẹp tuyệt trần, trong tay là một cơ thể mỹ miều quyến rũ, mùi hương nồng nàn, tiếng ca ngọt ngào, ánh mắt long lanh, mỗi bước chân lại khiến Dương nhích gần Dạ Vũ hơn một chút, tay hắn siết nhẹ vào eo nàng, hai vầng trán khe khẽ chạm vào nhau...

Tiếng hát như tiếng lòng Dạ Vũ, mỗi lúc một ngọt ngào, da diết hơn...

Bước chân chậm dần, chậm dần...

Đôi ngực tròn của Dạ Vũ bển lên nép mình vào bờ ngực săn chắc của Dương...

Hai đôi mắt say đắm mãi không rời nhau, khép hờ...

Hai đôi môi chầm chậm tìm đến nhau...

Gần, rất gần, cảm giác hòa quyện được khơi lên...

Nhưng chưa hòa quyện, vì Dạ Vũ chột nghiêng đầu tránh môi Dương rồi nở nụ cười tinh nghịch, sau đó nàng lại nhắm hờ mắt, môi hồng hờ hững đầy khiêu khích.

Dương mỉm cười, hai tay siết làn eo thon mềm mại của Dạ Vũ, dẫn nàng theo từng bước nhảy nhẹ nhàng, dù đã không còn lời ca nhưng

trong hấn vẫn còn như âm vang tiếng hát. Theo sự khiêu khích, mắt hấn cũng khép hờ, môi hấn lại tìm đường đến với đôi môi nàng...

Màn đêm lấp lánh...

Hai đôi môi chờ đợi khoảnh khắc giao thoa, nhưng nữ lòng nào, nàng lần nữa tránh đi ngay khi khoảng cách mong manh gần như không còn tồn tại...

Nàng đương nhiên không nữ, mối tình này bắt đầu từ thù hận, khiến nàng đau đớn, khiến nàng tủi hờn, rồi khiến nàng yên bình hạnh phúc, đủ mọi gia vị mặn đắng chua cay lẫn ngọt ngào, thiếu chẳng chỉ là một chút vị vui tươi của sự tình nghịch mà nàng chỉ thể hiện ra trước những người thân yêu nhất.

Sự khiêu khích tình nghịch của Dạ Vũ càng khiến Dương thêm muốn đôi môi nàng nhiều hơn. Vẫn những bước nhảy dịu dàng, hấn ôm sát nàng vào người hơn và lần nữa đưa môi tìm đến...

Dạ Vũ lại giở trò khiêu khích, nhưng Dương đã đoán trước nên khi nàng nghiêng đầu tránh đi, hấn cũng nghiêng đầu lần đến...

Chạm...

Hai làn môi chạm lấy nhau, dù chỉ trong một khoảnh khắc nhỏ nhoi nhưng đủ làm cả hai say đắm men tình...

Hai đôi mắt như bị cố định vào nhau, Dương lại nghiêng đầu, đặt lên môi Dạ Vũ thêm một nụ hôn nữa...

Dạ Vũ say mê tạm quên đi trò nghịch ngợm, môi hồng mấp máy dâng hiến cho Dương trọn hương thơm vị ngọt nồng nàn, chiếc lưỡi hồng ướt át khẽ dâng mật ngọt cho môi Dương say sưa hút lấy.

"Ừm..."

Tiếng rên khẽ ngọt ngào của Dạ Vũ như nhắc nhở Dương thực hiện những bước tiếp theo. Khi vừa hôn vừa dìu dắt Dạ Vũ theo từng nhịp chân, tay Dương tạm rời làn eo mê hoặc của nàng để tìm xuống bờ hông căng tròn gợi cảm.

Chợt Dạ Vũ cắn nhẹ vào môi Dương khiến hắn giật mình nả môi nàng, đồng thời nàng xoay người muốn tránh thoát khỏi vòng tay hắn.

Nhưng Dương lướt đến rất nhanh và sau vài vòng xoay mình, Dạ Vũ lại rơi vào vòng tay hắn. Ánh mắt tinh nghịch pha chút mỉa mai của Dạ Vũ nhìn vào mắt Dương, hắn đáp lại nàng bằng ánh mắt giả như bực bội nhưng chất chứa yêu thương dạt dào.

Dương đưa tay vuốt ve mái tóc đen tuyền suôn mượt của Dạ Vũ, trong khi đó, bàn tay ngọc ngà mềm mại của nàng xoa lên gương mặt anh tuấn của hắn.

Rồi Dạ Vũ lại nghịch ngợm véo nhẹ cái mũi cao của Dương, sau đó nàng kéo mí mắt Dương xuống và mở lên lại, và còn dùng ngón tay vẽ bừa lên trán Dương.

Để cho Dạ Vũ nghịch ngợm trên mặt mình một lúc, Dương yêu chiều hỏi: "Sao nàng nghịch quá vậy?"

Dạ Vũ chu môi, vừa gõ ngón tay lên môi Dương vừa đáp: "Đâu có đâu! Người ta lúc nào cũng ngoan mà?"

"Lúc nào cũng ngoan?" Dương bật cười, trong lòng không khỏi nhớ lại một hội trưởng Âm Đạo Hội Dạ Vũ lạnh lùng khi lần đầu gặp mặt ở

rừng Bạch Mã, nhớ đến một hoàng đế Dạ Vũ kiêu hùng tàn nhẫn ở Hoàng thành, nhớ một Dạ Vũ thoát khỏi khống chế của Thủy sau khi bị Dương cưỡng đoạt, yếu mềm và nhút nhát, nhớ một "ma nữ" Dạ Vũ khờ khạo và đáng yêu ở Cường Dương cung, nhớ một Dạ Vũ đáng thương bị hành hạ sống không bằng chết, cũng nhớ một Dạ Vũ dịu hiền ngào ngọt trong cái đêm mưa trên dòng sông nhỏ...

Qua dòng hồi tưởng, Dương không khỏi xúc động ôm lấy thân hình mềm mại thật chặt vào lòng, yêu thương hôn lên tóc nàng và thì thầm: "Phải, Dạ Vũ của ta là ngoan nhất. Ta yêu nàng thật nhiều..."

Dạ Vũ có vẻ rất thích được Dương ôm, nàng dụi dụi đầu vào má Dương và đáp: "Dạ Vũ cũng yêu chàng nhiều!"

"Nhiều cỡ nào?" Dương hỏi trêu.

"Nhiều ơ là nhiều, to ơ là to cơ!" Dạ Vũ đáp, rồi chọt nàng như cảm thấy gì đó, nhìn xuống dưới bụng Dương và thốt lên: "A! Nó cũng to lên kìa!"

Dương nhe răng cười, thân thể Dạ Vũ vừa quyến rũ vừa mềm mại, lại tỏa ra một làn hương thơm nhẹ nhàng khiến Dương không thể cầm lòng.

Rồi Dương ngưng cười, tròn mắt bất ngờ khi Dạ Vũ đột nhiên kéo quần hấn xuống, giải phóng cho cái thứ nóng hổi kia giương ra đầy thèm khát. Dạ Vũ cúi xuống, vừa gõ ngón tay lên cái đầu khắc trông như đầu rắn của Dương vừa chu môi nói: "Bé hư! Đừng vội nha, chờ chị học khiêu vũ xong đã!"

Nói xong, nàng chu môi hôn nhẹ lên làm cái thứ kia giật nhẹ một cái.

Dạ Vũ khi ở bên riêng Dương khác hoàn toàn so với Dạ Vũ ở chốn

đông người. Dương hiểu ra điều này và cảm thấy rất hạnh phúc.

"Vây học nhanh kẻo bé chờ!" Dương đùa theo Dạ Vũ, nắm tay, ôm eo nàng và tiếp tục những bước khiêu vũ nhẹ nhàng.

Tiếng lá gió, tiếng các sinh vật đêm, tiếng suối chảy hòa vào nhau thành một khúc nhạc nền cho bài hát của Dạ Vũ càng thêm da diết.

Màn đêm càng đen thìn những đốm sáng li ti càng thêm lấp lánh. Hai đôi chân vẫn cùng hòa theo nhịp, tiếng nhạc rừng vẫn vang nhưng tiếng hát ngọt ngào đã tắt, thay bằng tiếng hai đôi môi và lưỡi mơn trớn nhau. Hai cơ thể cũng dán chặt vào nhau, hai tay Dương vuốt ve eo và hông Dạ Vũ trong khi hai tay nàng xoa khắp lưng hắn.

Rồi Dương rời môi Dạ Vũ, hắn liếm một vệt nước dãi đang chảy dọc xuống cằm nàng rồi kề tai nàng thì thầm: "Nàng học xong chưa? Bé hư chờ hết nổi rồi này!"

Vừa nói Dương vừa kéo quần mình xuống rồi nắm tay Dạ Vũ đặt vào cái đũa "bé hư" của hắn.

Chạm tay vào cái thứ to dài, cứng nóng của Dương, Dạ Vũ bẽn lến cười, khẽ vuốt ve dỗ dành: "Ngoan! Chờ chị thêm chút nữa nha!"

Rồi Dạ Vũ đứng dậy, trước mắt Dương, Dạ Vũ xoay lưng về phía hắn rồi bước đi những bước quyến rũ. Vừa bước, Dạ Vũ vừa quay đầu nhìn Dương bằng ánh mắt khiêu gợi.

Một nụ cười tinh nghịch hiện trên môi Dạ Vũ khi tay nàng vén chiếc váy dài xẻ tà sang bên làm lộ ra một chân thon dài trắng ngần như ngà ngọc. Rồi ngón tay Dạ Vũ đặt dưới hông, nàng uốn eo, cong hông về phía Dương, dần kéo chiếc quần lót mỏng manh trượt dài xuống đôi chân dài miên man. Một cảnh tượng tuyệt trần gợi dục.

Với chiếc quần lót còn vướn lại một bên đùi, Dạ Vũ vừa liếc mắt đưa tình với Dương vừa bước đến vịn tay vào một gốc cây, mông tròn nhô ra mời gọi.

Sao có thể chối từ? Dương bị mê hoặc bước vội đến ôm đôi bầu ngực Dạ Vũ từ phía sau, cái thứ kia của hắn chen vào giữa cặp đùi mềm mịn, cọ đầu vào cửa mình ẩm ướt của nàng.

Bị Dương xâm chiếm những vùng nhạy cảm nhất, Dạ Vũ đỏ mặt liếc mắt khẽ hỏi: "Chàng thấy Dạ Vũ làm như vậy có quyến rũ không?"

Dương không đáp, vì vẻ mặt chết mê chết mệt của hắn chính là câu trả lời, hắn bấu chặt tay vào cặp ngực tròn mềm mại của Dạ Vũ, nhích mông cho thứ kia của hắn mơn trớn ngoài cửa mình ướt át của nàng, còn môi hắn bắt lấy môi nàng hôn như điên dại.

"Ưm... Ưm..."

Từng tiếng rên rỉ dần kích thích lan ra từ cổ họng Dạ Vũ. Chiếc lưỡi hồng của nàng ngoan ngoãn dâng hương thơm vị ngọt cho đôi môi tham lam cùng chiếc lưỡi đói khát của Dương. Hai nụ đào hồng nhỏ xíu của nàng dần cương cứng nhô lên trên hai bầu ngực căng tròn đang bị tay Dương nhào nặn không chút thương tiếc. Mông nàng ưỡn ra và dần đẩy đưa hòa theo những cú đẩy hông của Dương, làm cho đôi môi hồng ướt át giữa hai chân nàng ướt đẫm dâm thủy long lanh vì không ngừng mơn trớn cái thứ to cứng đầy gân guốc của Dương.

Một dòng dâm thủy rời khe suối hồng chảy dọc theo làn da đùi mềm mịn, vừa đúng lúc Dương cúi xuống đưa lưỡi liếm lấy.

Dương sẵn đà liếm một đường dài lên bờ mông nõn nà tròn trịa, hôn

và mút một lúc rồi hấn lách lưỡi liếm vào cái lỗ nhị xinh xắn giữa khe hông nàng, khiến Dạ Vũ khẽ rùng mình một cái.

Từ khe hông Dạ Vũ, Dương liếm dần xuống dưới, khi Dạ Vũ cúi người chống hông lên cao cũng là lúc lưỡi Dương liếm vào khe suối tình ẩm ướt...

"A..." Dạ Vũ khẽ rên một tiếng nhu tình. Cái lưỡi ấm và ẩm ướt của Dương xông phá cửa mình khiến khoái cảm như luồng điện lan khắp cơ thể nàng.

Nếm hương vị đậm thủy đặc trưng đang lan truyền trên đầu lưỡi làm Dương phát cuồng, hấn há miệng ngoạm vào đôi môi ẩm ướt của Dạ Vũ, dùng răng gặm nhẹ vài cái khiến Dạ Vũ rên lên không ngớt.

Sau đó, Dương cho lưỡi lấn sâu vào trong để khơi ra một dòng suối đậm thủy rồi dùng môi soám soạp hút lấy.

"A... Á... Aa... Á..." Dạ Vũ vừa rên rĩ vừa đóng đưa cặp hông to tròn, tận hưởng cảm giác mê sảng từ môi và lưỡi Dương mang lại.

Như cảm thấy dòng suối chưa đủ ướt, Dương vừa đá lưỡi ở phía trên khe suối vừa cho ngón tay luồn sâu vào từ bên dưới, cố khơi dậy thật nhiều đậm thủy rồi hút hết vào miệng.

Với một ngụm đậm thủy trong miệng, Dương đứng dậy, kéo Dạ Vũ xoay mặt lại và áp môi hấn vào môi nàng, truyền cho nàng một nụ hôn đầy đậm hương dục vị.

"Ưm..." Dạ Vũ say sưa hôn Dương, say sưa nếm lấy đậm thủy của chính nàng hòa cùng vị môi của Dương, một loại hương vị kích thích đến tận cùng.

Rồi Dạ Vũ quỳ xuống trước Dương, với ánh mắt mị tình nhìn hẳn, nàng dùng đôi môi còn vương lại một chút dâm thủy hôn vào cái thứ đen dài đang giương ra trước mặt.

Nụ hôn quyến rũ làm thứ kia của Dương giật mạnh một cái rồi gõ lên môi Dạ Vũ, khiến nàng nhăn mày răn đe: "Bé hư không được đánh chị!"

Nhưng Dạ Vũ vừa nói xong, cái thứ kia lại "cố tình" gõ lên môi nàng thêm mấy cái nữa.

Mặt xụ xuống ra vẻ bực bội, chợt Dạ Vũ bất thành linh há miệng ngoạm vào cái thứ kia làm Dương giật mình la lên.

"Ui da!"

Mặc cho Dương kêu đau, Dạ Vũ xoa tay lên vết cắn và vỗ về: "Không được đánh chị nữa nghe chưa! Nếu không... Nếu không..." Nói đến đây, Dạ Vũ ngậm ngừng rồi liếc Dương bằng ánh mắt đầy gợn dục: "Nếu không chị không cho làm chuyện đó nữa đâu!"

Dứt câu, nàng đỏ mặt hé môi ngậm lấy cái thứ kia và mút say sưa.

Cảm giác được ngậm bởi đôi môi ngọt ngào, được giữ trong vòm miệng thơm tho, được quấn trong chiếc lưỡi mềm mại của thứ kia khiến Dương cố cắn răng hãm kèm cơn cực đỉnh chực trào. Hắn ngẩng nhìn gương mặt tuyệt sắc của nàng, vuốt ve mặt nàng rồi tìm xuống sờ vào gò ngực trắng tròn thơm ngon đang nép mình dưới cổ áo.

Vừa no tròn, vừa trắng trẻo, vừa mềm mịn, vừa căng chắc lại vừa đàn hồi, cảm giác sờ vào ngực Dạ Vũ như được sờ vào thứ vật chất kì diệu nhất thế gian, khiến Dương chỉ muốn sờ mãi không rời.

Thấy Dương say mê bầu ngực mình, Dạ Vũ ngẩng cao người lên, cởi bỏ trang phục, nàng vén phần tóc đang che một bên ngực ra rồi dùng một tay vịn bầu ngực, tay còn lại giữ thứ kia của Dương. Với cái liếc mắt tinh nghịch, Dạ Vũ lần nữa khiến Dương phát cuồng khi nàng áp ngực nàng vào thứ kia của hắn, cứng áp vào mềm, gân guốc áp vào mịn màng, nóng hổi áp vào mát rượi, mùi hôi nam tính áp vào hương da ngào ngọt.

Cái miệng nhỏ xíu trên đầu khắc Dương hôn vào nụ đào hồng xinh xắn trên ngực Dạ Vũ, rồi cái thứ kia rơi vào khe giữa hai bộ ngực và bị kẹp lấy.

Dương không ngừng xuýt xoa khi thứ kia của hắn được đẩy đưa giữa đôi đào tiên mềm mịn, một cảm giác khoái lạc như thiên đường.

Chưa hết, vì cái thứ ấy quá dài nên nhô ra khỏi khe ngực một đoạn, vừa đủ để Dạ Vũ hé môi ngậm lấy cái đầu khắc và dùng lưỡi mềm trêu chọc.

Từng nhịp nâng hạ ngực của Dạ Vũ tuyệt diệu như từng nấc thang đưa Dương đến thiên đường. Cuối cùng, hắn lên đến đỉnh, hắn tóm tóc giữ đầu nàng cúi thấp và rùng mình, cái thứ kia giật mạnh, xả từng đợt tinh trắng đục vào đôi môi hồng thơm ngọt của Dạ Vũ.

Là con lai Long tộc, tinh dịch của Dương mỗi lần phóng ra nhiều hơn hẳn người thường, và sẽ càng nhiều theo sự phát triển của hắn.

Ngoan ngoãn hứng lấy đến đợt phun xả cuối cùng, Dạ Vũ mút nhẹ như cố hút thêm tinh dịch trong thứ kia rồi nhả ra. Tinh dịch ngập tràn trong miệng nàng theo đó trào ra ngoài, chảy từ chiếc cằm thon xuống bộ ngực tròn trắng mịn.

Rồi Dạ Vũ ngược lên nhìn Dương, nàng nuốt ực ngụm tinh dịch còn lại với gương mặt si mê thỏa mãn như đang nuốt một thức uống ngon nhất trần đời...

Trên môi Dạ Vũ vẫn sót lại một vệt tinh trắng đục long lanh, dưới ngực tròn cũng vương lại một mảng tinh dịch, có một vệt tinh chảy đến nụ hoa đào xinh xắn trên ngực nàng rồi nhều thành dòng xuống cặp đùi trắng nõn. Một cảnh tượng dâm đăng tuyệt thế, cảnh tượng khiến cho thứ kia của Dương đang thiu thiu ngủ cũng phải ngóc đầu dậy một lần nữa.

Khao khát, Dương cúi xuống đỡ Dạ Vũ nằm ngửa ra, tay hấn vuốt ve đôi chân ngọc của nàng trong khi miệng hấn mút nhẹ từng ngón chân xinh xắn.

"Aa... A..." Cảm giác nhờn nhột kích thích khiến Dạ Vũ cong người rên lên từng cơn.

Dương hôn lên từng ngón chân Dạ Vũ rồi liếm khắp cả hai mu bàn chân nàng, cảm thụ hương thơm nhẹ nhàng trên đôi chân thon mịn màng trắng sáng như ngà ngọc. Dương hôn dần xuống đùi, tay hấn đẩy đùi nàng lên cao để khe sườn tình hồng ướt át hé lộ dưới màn đêm lấp lánh.

"Cô bé, muốn anh lắm phải không?" Dương học theo kiểu đùa của Dạ Vũ, tâm sự như thật với cửa mình nàng, khiến nàng xấu hổ ửng hồng đôi má, ánh mắt mị tình.

Rồi Dương lại cúi mặt hôn lên cô bé xinh đẹp tuyệt trần giữa đôi chân trắng ngọc, khiến cho Dạ Vũ oằn mình rên rỉ trong khoái cảm chực trào.

"Aa... A... A..."

Mãi không biết chán, Dương ngóc đầu lên sau một hồi dùng lưỡi liên tục đẩy vào rút ra trong cửa mình Dạ Vũ khiến nàng sướng mê.

Khi cái đầu lớn của Dương rời đi thì cửa mình Dạ Vũ lại phải đón tiếp "cái đầu nhỏ" của hắn. Cài thứ nóng hổi còn vương lại tinh dịch trắng sệt này cứ cọ mình vào đôi môi hồng ẩm ướt giữa hai chân Dạ Vũ mà không chịu chui vào khiến nàng cứ oằn mình trong cảm giác khiêu khích tột độ.

Không chịu đựng nổi, Dạ Vũ đưa tay dịu dàng kéo thứ kia của Dương hướng đầu khác vào cửa mình nàng và dụ dỗ: "Bé hư! Đừng trêu chị nữa, vào đi nào!"

Dương phì cười đáp: "Nó bị ai đó cắn nên giờ không dám vào nữa rồi!"

Vừa nói, Dương vừa dụ đầu khác chui vào cửa mình Dạ Vũ một đoạn rất ngắn rồi rút ra.

"Aa... Đừng sợ... Vào đi chị thương nha..." Dạ Vũ tiếp tục dụ dỗ, hông nàng nhướn lên cố tìm cách nuốt thứ kia vào cửa mình nhưng bất thành.

Lúc này, Dạ Vũ nhìn Dương bĩu môi hờn dỗi: "Bé của chàng hư quá! Giận luôn!"

Nói xong, nàng nằm nghiêng người sang bên, đôi chân ngọc khép lại nhưng khe tình ướt sũng vẫn lộ ra, bị ép giữa cặp đùi nên chảy ra một dòng dâm thủy lấp lánh dọc theo làn da mịn màng.

Nhìn biểu cảm đáng yêu trong tư thế vô cùng gợi dục của Dạ Vũ, Dương phì cười rồi bất ngờ thúc mạnh làm thứ kia đâm sâu tận gốc

vào cửa tình đang hé mở của nàng.

"Á!" Dạ Vũ tê tái hét lên một tiếng khi cảm nhận cái thứ to dài gân guốc kia đi sâu đến tận cùng âm đạo nàng, chạm đến tận tử cung.

Giữ dương vật nằm sâu trong âm đạo Dạ Vũ, Dương ngắm gương mặt xinh đẹp động lòng người của Dạ Vũ và phát hiện mặt nàng đang xụ xuống, nàng bĩu môi nhăn nhó nói: "Bé hư của chàng làm Dạ Vũ đau!"

Dương phì cười: "Vậy ta bắt nó ra nhé?"

Dạ Vũ lắc đầu: "Không được! Làm vậy bé con sẽ buồn lắm..." Nói đến đây nàng đảo mắt chu môi: "Chàng cứ chiều bé đi, thiếp chịu đau một chút cũng được..."

Trước biểu cảm đáng yêu xinh đẹp của Dạ Vũ, Dương thích thú cúi xuống hôn môi nàng, cái thứ đang nằm yên chờ đợi kia bắt đầu nhẹ nhàng đưa đẩy.

"Ưm... Ưm..."

Trong tư thế nằm nghiêng, Dạ Vũ vịn tay Dương, nghiêng đầu dâng cho hắn hương môi ngào ngọt, chân nàng gập lại, mông ưỡn ra hứng lấy từng cú đẩy mê hồn của Dương.

Tốc độ tăng dần, Dương rời môi Dạ Vũ sau khi đã hút sạch mật ngọt trong miệng nàng, môi hắn chuyển lên hôn gò má hồng hồng xinh xắn, hôn lên cái tai nhỏ nhỏ đáng yêu, liếm qua chiếc cổ cao thơm lừng rồi liếm xuống bờ vai thanh mai gợn cảm.

Từng tấc da thịt trên người Dạ Vũ gần như đều có dấu vết của Dương, hắn mò xuống cặp ngực đẹp diên đảo đang đong đưa theo

từng nhịp đẩy để bắt đầu những trò cắn, liếm quen thuộc.

Dương hôn lên nụ đào nhỏ còn sót lại vị tinh dịch của hắn, lượi hắn đánh đưa làm Dạ Vũ oằn mình trong khoái cảm mãnh liệt.

"Aa... A... Chàng... thật là hư... Aa... Bé con của chàng... cũng rất hư..." Dạ Vũ vừa rên rĩ vừa nói trong nhịp tình dồn dập.

"Vậy nàng không thích hả?" Dương hỏi đùa trong khi miệng hắn đẩy đưa điên dại.

Dạ Vũ xoay người ngửa ra, hai chân nàng quặp lấy hông Dương, hai tay nàng vòng lên ôm cổ hắn, ngọt ngào đáp: "Aa... A... Dạ Vũ... thích chàng nhất... Thích cả... bé hư của chàng... A... A... Aa... Dạ Vũ sướng..."

Dương vừa điên cuồng đâm thứ kia vào âm đạo Dạ Vũ, vừa ôm đầu nàng và nói: "Ta cũng... thích Dạ Vũ nhất! Yêu Dạ Vũ, yêu cả cô bé của Dạ Vũ!"

"A... A! A! Á! Dạ Vũ sướng! Dạ Vũ sướng!" Dạ Vũ rên như hét lên, cả người nàng dính sát vào Dương, cơ thể quyến rũ tuyệt trần quằn quại run lên...

Dương cắn răng đẩy một cú đẩy cuối cùng để chấm dứt cơn tình vũ bão. Rồi hắn rùng mình, đầu khắc hôn vào cửa tử cung, chuyển giao từng đợt từng đợt tinh nồng đậm vị dâm tình...

Cảm nhận được tử cung mình bị tinh dịch của Dương lấp đầy, Dạ Vũ ngọt ngào trao hắn nụ cười hạnh phúc thỏa mãn, rồi ôm chặt lấy hắn, trao hắn môi hôn nồng nàn trong màn đêm lấp lánh.

Chương 264: Khách sạn giữa rừng hoang

Ánh đèn đỏ mờ ảo phủ kín tòa thánh điện nguy nga, một người phụ nữ ngồi trên chiếc ngai hồng ngọc, tay nàng chống lên mặt, mắt nhắm, trông nàng như một đóa hồng đẫm máu, mang một nét đẹp tột cùng quyến rũ mà cũng cực kì ma mị.

Từ lối vào, một thiếu nữ bước vào, nàng cúi đầu chào người phụ nữ trên ngai: "Thưa thánh mẫu."

Mi mắt thánh mẫu khẽ lay, làn môi đỏ hút hồn khẽ hé: "Ngân Hà, ta nghe Lưu Ly nói con không muốn thực hiện nhiệm vụ lần này?"

Ngân Hà cúi đầu đáp: "Thưa thánh mẫu, con không có ý định chống đối mệnh lệnh, chỉ là trong lòng Ngân Hà có chút vướng mắc..."

"Con cứ nói!"

"Thưa thánh mẫu, người muốn con đến Địa Tâm Cảnh chỉ để trợ giúp một tên vô lại tranh đoạt Địa Tâm đồ?"

"Vô lại?" Thánh mẫu khẽ mỉm môi cười, một nụ cười đủ làm sao ngã trắng nghiêng, rồi nàng nói: "Từ khi có được Thiên Dạ Huyền Quang thì vận mệnh của con đã gắn kết với tên vô lại đó."

"Vì hắn có Thiên Cực Thánh Quang?" Ngân Hà hỏi, dù nàng biết rõ câu hỏi chính là câu trả lời.

"Phải, nhưng đó là chuyện riêng của con." Thánh mẫu gật đầu đáp.

"Nếu là chuyện riêng của con, tại sao thánh mẫu không để con tự chọn lựa mà lại bảo con trợ giúp hẳn?"

Thánh mẫu lắc đầu: "Ta không muốn xen vào chuyện riêng của con, nhưng khổ nỗi, tên vô lại đang kết nối với vận mệnh của con, lại cũng là chìa khóa cho sứ mệnh của ta, của cả Cửu Thiên Cung này!"

"Nhưng mà..." Thánh mẫu mở mắt, đôi mắt có thể khiến vạn vật điên cuồng, nhìn vào Ngân Hà, và nói: "Nhưng mà, ta muốn hỏi con, với thân phận Cửu Thiên Huyền Nữ của Cửu Thiên cung, con có chấp nhận vận mệnh này không?"

Ngân Hà xinh đẹp như một tia sáng lung linh giữa màn đêm, không hề bị nhan sắc ma mị của thánh mẫu ảnh hưởng, nàng lắc đầu đáp: "Con không chấp nhận, nếu được con sẽ chấm dứt sớm cái vận mệnh này!"

"Bằng cách nào?"

"Giết hẳn!" Ngân Hà cương quyết.

Thánh mẫu lại mỉm cười: "Được! Nhiệm vụ của con sẽ là giết hẳn! Đi đi! Thử một lần chống lại vận mệnh, thử một lần tự quyết số phận của bản thân, đừng cứ mãi sống như một quân cờ trong tay người khác!"

Từng lời của thánh mẫu vang vào tai mà Ngân Hà không rõ là thánh mẫu đang nói với nàng hay nói với chính bản thân người...

Dương mở mắt, nhận ra Dạ Vũ đang an bình say giấc nép trong lòng mình, hẳn hôn nhẹ vào trán nàng, rồi ngửa mặt nhìn lên bầu trời, nơi dãy ngân hà đang tỏa sáng huyền ảo.

Yên bình, Dương hiếm có khi nào có được cảm giác yên bình như đêm nay. Thế giới này quá nhiều hiểm nguy, quá nhiều chuyện cần hẩn giải quyết.

Càng mạnh lên, Dương càng nhận ra mình bé nhỏ đến dường nào. Càng muốn bảo vệ người thân, Dương càng cười giễu bản thân luôn cần người khác bảo vệ.

Sức mạnh?

Hẩn là ai? Đến thế giới này để làm gì? Đến, hay là trở về? Dương không còn là một linh hồn ngơ ngác trong một thế giới mới lạ, hẩn đủ trải nghiệm để nghi ngờ rằng bản thân không đi đến thế giới này một cách vô tình. Vậy kẻ nào đưa hẩn đến, và vì sao?

Số phận?

Có lẽ, để giải đáp được thắc mắc số phận, Dương cần đạt đến sức mạnh tận cùng. Một con đường tràn ngập chông gai mà hẩn từng bắt đầu đi, và giờ thì hẩn muốn đi, vì bản thân hẩn, vì Dạ Vũ, vì Diễm, và vì rất nhiều người khác nữa...

Dạ Vũ tỉnh giấc, như con mèo nhỏ dụi vào người Dương và hỏi: "Chàng đang nghĩ gì đó?"

"Ta? Ta đang đặt tên cho con của hai ta!" Dương đùa.

Dạ Vũ xấu hổ đánh nhẹ lên ngực Dương: "Ai sinh con cho chàng mà đặt tên?"

Dương cười đáp: "Hẩn là các nàng biết ta mang Thiên Nguyên nên chưa thể sinh con cho ta, nhưng đến một ngày nào đó, ta sẽ đánh vỡ

cái gọi là Thiên Nguyễn này!"

"Thiếp tin chàng sẽ làm được." Dạ Vũ ôm chặt Dương, sau một lúc, nàng bẽn lẽn hỏi: "Vậy chàng nghĩ được tên nào cho con chưa?"

Dương nhíu mày suy nghĩ: "Để xem..."

"Nếu nàng sinh một đứa, nó sẽ tên là Vô Song."

Kiều Vô Song diễm lệ tuyệt trần ngời ngấm ngân hà bên cửa sổ, phía dưới là dòng sông Hương lấp lánh phản chiếu ánh sao trời.

Trong lòng nàng là những hồi ức hạnh phúc nhất, của nàng, và một người...

"Vậy nếu thiếp sinh hai đứa?" Nàng hỏi.

"Ừm... Vậy đứa lớn tên là Đệ Nhất, đứa nhỏ tên là... Đệ Nhị."

Nhớ lại khoảnh khắc hạnh phúc, Kiều Vô Song không khỏi mỉm cười.

Nhưng kí ức hạnh phúc lại gợi lên kí ức khổ đau...

Trong nàng lại tái hiện hình ảnh sao trời rơi rụng, người kia tàn tạ giữa một biển lửa màu máu...

Hắn nhìn nàng, mỉm một nụ cười từ biệt, trước khi một bàn tay mang vảy đen từ phía sau phá xuyên lồng ngực, bóp nát quả tim hắn...

Thân thể hắn dần tan vỡ thành cát bụi trong những tia chớp màu đen...

Đau đớn cùng cực, nàng điên cuồng thiêu đốt linh hồn để báo thù.

Nàng đánh một trận kinh thiên động địa, khiến thần linh cũng phải run sợ.

Nhưng nàng vẫn bại.

Nàng nằm dưới mặt đất, giữa hoang tàn tận thế, thân thể tuy tàn tạ vẫn đẹp tuyệt trần, quần áo rách nát lộ ra hầu hết những nét đẹp ẩn giấu.

Kẻ kia cúi xuống, vuốt ve gương mặt đầy cảm thù của nàng, ngắm nhìn cơ thể nàng, nở nụ cười cực đỉnh tà dâm...

Ngưng dòng hồi ức, lệ rơi trên đôi mắt đẹp long lanh, chảy xuống khóe môi hồng đang khẽ mỉm một nụ cười.

Ẩn Gia, một gia tộc bí ẩn, nghe đồn gia tộc này chuyên tu luyện và nghiên cứu về linh trận, là một tổ chức hùng mạnh sánh ngang với các thế lực hàng đầu. Nhưng Ẩn Gia đã bế quan rất nhiều năm, gần như không tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Lý do vì sao, người ngoài không ai biết.

Cũng cái đêm ngân hà sáng rực bầu trời, trong một gian phòng giữa Ẩn Gia, cặp chị em song sinh là Ẩn Đoan Trang và Ẩn Thục Trinh được gia chủ đương thời, cũng là cha của hai nàng, gọi đến.

"Đây là một thời đại mới." Gia chủ cất tiếng nói sau khi nhìn qua hai cô con gái tuổi đôi mươi xinh đẹp như hoa.

"Một thời đại mà thiên tài đồng loạt sinh ra, tranh nhau tỏa sáng. Ẩn gia cũng có thiên tài, nhưng chúng ta ẩn mình quá lâu, khiến cho người ta gần như quên mất một thế gia trận pháp từng điên đảo thiên hạ."

"Hai con là hai thiên tài linh trận xuất chúng nhất lịch sử gia tộc, gánh trọng trách phá giải lời nguyền để đưa Ân Gia phát dương quang đại một lần nữa."

"Vài ngày tới đây sẽ là lần đầu tiên hai con được bước ra thế giới bên ngoài để tranh tài với thiên tài khắp nơi, cũng là để đoạt về Địa Tâm đồ, một trận đồ Thánh Trận mà Ân Gia hằng chờ đợi bấy lâu nay."

"Ngoài ra, một trong hai con còn phải hoàn thành một lời hứa, cũng là tâm nguyện của ông nội."

"Là thực hiện hôn ước kia phải không cha?" Cô chị Ân Đoan Trang hỏi.

"Đúng vậy, dù thân mang trọng bệnh nhưng ông nội hai con chưa bao giờ quên lời hẹn ước với ông nội của Võ Phi Dương từ thời trẻ. Vì ta và con của ông ấy đều là con trai nên hôn ước chuyển sang đời các con."

Đoan Trang lại hỏi: "Chẳng phải hẳn chỉ là một phế vật liệt dương sao? Tiểu thư Lê Ly của nhà họ Lê tầm thường có thể hủy hôn ước, tại sao chúng ta không thể?"

Gia chủ lắc đầu: "Vì họ tầm thường, nên lời hứa với họ cũng tầm thường, nhưng ông nội của con là một người trọng tình nghĩa, trọng danh dự gia tộc, nên hôn ước này tuyệt đối không thể hủy."

Ân Đoan Trang khịt mũi khó chịu: "Con thà chết cũng không lấy một tên phế vật liệt Dương! Con là ai chứ? Những thiên tài được xếp vào Hùng Vương bảng muốn hỏi cưới con còn phải xếp hàng, hà có gì hoa lại phải cắm bãi phân trâu?"

"Nhưng nếu hấn có thể đánh bại, không, chỉ cần ngang sức với thiên tài hạng mười Hùng Vương bảg, Thập Tiễn Tiêu Hồn thì con sẽ suy nghĩ lại!" Vừa nói, trong lòng Ân Đoan Trang thầm mơ tưởng về hình dáng oai vệ của Thập Tiễn Tiêu Hồn.

Gia chủ nghe Ân Đoan Trang nói xong rồi quay sang hỏi Ân Thực Trinh: "Còn con thì sao?"

Ân Thực Trinh nhu hiền hơn nhiều so với người chị gái song sinh, mắt nàng long lanh đượm buồn, cuối cùng nàng lắc đầu.

Gia chủ thở dài, vì muốn thử lòng hai đứa con gái nên hấn đã giấu đi sự tình về Võ Phi Dương những năm gần đây, khiến hai nàng lầm tưởng hấn vẫn là một tên phế vật năm nào. Nhưng cuối cùng hấn phải lắc đầu thất vọng, xem ra cả hai đứa con đều không muốn thực hiện hôn ước.

"Được rồi, nếu hai con đều không muốn..."

"Thưa cha..." Ân Thực Trinh chột nói: "Thực Trinh thật sự không muốn cưới một người mình chưa từng quen biết. Nhưng Thực Trinh cũng không muốn vì mình mà làm mất danh dự gia tộc, nên con mong được gặp hấn một lần để biết rõ hơn về hấn, và cũng để biết hấn có muốn thực hiện hôn ước này không..."

"Dù sao hấn cũng là cháu nội của ân nhân tộc ta, con nghĩ cần tôn trọng ý muốn của chính hấn."

Gia chủ nhìn Ân Thực Trinh thật lâu với ánh mắt hài lòng, đây là điều mà hấn thầm mong đợi, đối với một người kế thừa tinh hoa gia tộc.

Ánh ban mai hòa tan vào khúc nhạc bình minh nơi rừng Bạch Mã hoang vu u thẫm. Bên dòng suối Voi trong lành, một tòa kiến trúc

nằm cô độc quanh cây cỏ bạt ngàn.

Một khách sạn nằm giữa rừng hoang, không có tuyến đường, không có dân cư. Ấy vậy mà khách sạn vô danh này lại náo nhiệt lạ thường từ lúc hừng sáng đến tận đêm khuya.

Khách đến khách sạn này cũng kì lạ, đủ mọi kiểu người ăn mặc từ sang trọng đến dị hợm, từ che mặt đến cải trang, vậy mà không ai xem là bất thường.

Bên ngoài khách sạn là một khu uống trà với đầy người đang vừa thưởng trà, vừa ngắm suối chảy vừa bàn luận những tin tức nóng hổi được du khách từ khắp nơi mang đến.

Một người ăn mặc đơn giản, đội một chiếc mũ lưỡi trai che gần nửa gương mặt tiến đến, chọn một bàn trống trong góc để ngồi xuống. Hắn là Dương, gọi một ly trà, vừa thưởng thức vừa lắng nghe những tin tức nóng hổi.

"Nghe tin gì chưa? Trong cuộc so tài ở Thần Kim tháp, Lương Thiên Kim luyện ra bán thần bảo!"

"Bán thần bảo? Thật sự là tuyệt thế thiên tài!"

"Kinh khủng hơn là nàng ta lại thua!"

Người khác vỗ đùi cái bẹp: "Ta đã bảo mà, hôm trước Thần Lô giáng xuống điên cuồng, ta đã bảo là tân Thần Bảo xuất thế?"

"Không phải! Là Tuyệt Thế Kỳ Bảo! Một kỳ bảo hình người và có trí tuệ, một phiên bản mô phỏng hình tượng Phù Đổng Thiên Vương!"

"Thật sao? Ta nghe như chuyện viễn tưởng?"

"Thật! Tên bảo vật hình người đó thậm chí còn đánh bại phó táp chủ Thần Kim tháp! Cuối cùng còn khổng lồ hóa ngăn cản một đòn của Thần, đưa Bình Thường nghênh ngang rời đi!"

"Bình Thường! Kẻ này làm điên đảo Vô Lực bang, rồi đánh bại thiên tài Thần Kim tháp! Lại thêm một tuyệt thế kì tài, liệu Hùng Vương bảng sẽ có một tên mới?"

"Thật sự là một thời đại huy hoàng tuyệt thế! Hùng Vương bảng, thậm chí là Thế Hệ Phi Thường, chỉ cần một cá nhân, dù là yếu nhất trong này, sinh vào thời đại khác thì hoàn toàn có thể là đệ nhất thiên tài! Vậy mà lại phải sinh ra trong cùng một thời đại!"

"Chỉ hai thiên tài sinh cùng thời đại là Sơn Tinh và Thủy Tinh đã gây ra một trận Thần chiến, vậy hàng chục thiên tài được đánh giá ngang tầm Lạc Long Quân thời trẻ cùng nhau trưởng thành, e rằng sẽ có một tương lai đẫm máu, thậm chí là tận thế!"

"Có lẽ, Thế Hệ Phi Thường nên gọi là Thế Hệ Bất Hạnh, vì chúng là những kẻ sinh làm thời nhất, sẽ chỉ làm nền cho những thiên tài Hùng Vương bảng, nhất là nhóm sáu người Thế Hệ Hoàng Kim, tỏa sáng."

"Cái gì mà sẽ? Chúng vốn đang như vậy! Vô Sắc Tiên Vũ Nguyễn Hoài Bảo không phải đang bị hạng tám Bát Luyện truy nã trốn chui trốn nhủi hay sao?"

"Phải rồi, nghe nói Nguyễn Hoài Bảo định bắt tàn hồn tổ tiên Giao Long tộc của Bát Luyện Huyết Nha, không rõ có bắt được hay chưa mà trọng thương phải đào lỗ chạy trốn."

"Ta lại nghe tin khác, hình như mới xảy ra hôm qua hay hôm kia thôi,

Bạch Long Bá Vương Sùng Hạo đưng độ hạng năm Nhất Niệm tại bí cảnh lăng mộ Lê Thái Tổ Lê Lợi!"

"Kết quả thế nào?"

"Không rõ, nhưng nghe đồn rằng Sùng Hạo tuy đại bại nhưng nhờ có Thuận Thiên kiếm nên đã chiếm được truyền thừa của Lê Thái Tổ."

"Phải rồi, trước Sùng Hạo thì Lê Thái Tổ chính là chủ nhân Thuận Thiên kiếm, nếu không thì làm sao hắn tranh lại Nhất Niệm. Vậy truyền thừa là gì, có ai biết không?"

"Hình như là toàn bộ cổ kiếm của những vị tướng dưới trướng Lê Thái Tổ. E rằng hắn cũng có được Lam Sơn Kiếm Trận."

"Lam Sơn Kiếm Trận! Chính là kiếm trận lợi hại đã giúp Lê Thái Tổ lấy một người địch vạn người!"

"Phải, cũng là kiếm trận sáng tạo cho Thuận Thiên kiếm, dùng chính Thuận Thiên kiếm làm trung tâm. Liệu hồ mọt thêm cánh có giúp Sùng Hạo lọt vào những hạng đầu của Hùng Vương bảng?"

"Áo tưởng! So về kiếm, ai bằng Nhất Kiếm Vân Phi? Chưa kể đến Thất Bảo Thế Kim đang đứng vững trên hạng bảy cũng là cao thủ dùng bảo làm trận. Sùng Hạo cùng lắm chỉ tiệm cận hạng mười bốn, rồi sẽ lại bị hạng thấp nhất bỏ xa trong tương lai gần."

"Ta cũng nghĩ vậy, những cái tên và thứ hạng trên bảng hiện tại gần như chưa từng biến động, trừ cái lần làm mất hạng mười tám."

Có người lắc đầu thờ dài: "Nói về lần đó, thật sự là thiên tài chi chiến, nghĩ đến thôi vẫn còn sờn gai ốc!"

"Xem trận đó, ta còn quên mất khi ấy họ là những thiếu niên mới bước vào tuổi mười tám."

"Tưởng như là Thần chiến!"

Chương 265: Chạm trán Cửu Huyền

"Tưởng như là Thần chiến!"

Một câu bình luận ngắn gọn nhưng khiến cho người nghe như cảm nhận được sắc khí hào hùng tuổi trẻ.

Dương hớp một ngụm trà để ổn định lại cảm giác vừa sợ hãi vừa phấn khích, sợ hãi vì con đường tu luyện của hắn ngày một lộ ra nhiều chông gai, phấn khích vì có một loại bản năng trong hắn đang dần dần thức tỉnh, khiến hắn càng lúc càng khao khát sức mạnh, càng lúc càng mong muốn chiến đấu.

Im lặng vài giây, có người tò mò hỏi: "Vậy lần đó là sao? Người hạng mười tám vì sao lại chết?"

"Ây! Người làm gián điệp trên mặt đất này bao lâu rồi, cả năm nay chưa đến khách sạn này nghe ngóng tin tức phải không?"

Người kia gãi đầu: "Các người cũng biết mà, làm gián điệp không phải dễ, ta cảm thấy đã bị nghi ngờ nên không dám làm bậy, đến nay mới có cơ hội trốn về."

Gián điệp là những người đặc biệt được các thế lực dưới lòng đất lên đưa vào các thế lực lớn trên mặt đất để thu thập tin tức mật hoặc phá rối, trộm cướp...

Nơi khách sạn này vốn là một trong những cửa ngõ tiến xuống lòng đất nên cũng là nơi tụ tập của gián điệp.

Nghe tên gián điệp kia kể khổ, người khác ra vẻ đồng cảm: "Phải rồi, dạo này ba đại thành trên đất liền bắt đầu tỏ ra làm căng rồi. Nghề gián điệp càng lúc càng nguy hiểm."

"Vào chủ đề chính đi, hạng mười tám không phải chết, mà là mất, từ trận chiến đó chỉ còn hạng mười bảy. Một trận chiến định ra Thế Hệ Hoàng Kim, mà người gây ra chính là tuyệt thế tiểu mỹ nhân của Hùng Vương băng, Cửu Huyền Ngân Hà."

Người kia nói đến đây thì lắc đầu than thở: "Hồng nhan họa thủy mà! Ài..."

"Không phải chết, vậy tại sao hạng mười tám lại mất?"

"Người đoán đi!" Người khác cố tình trêu người, sau đó lắc đầu xuýt xoa: "Hùng Vương băng các thời đều có đầu rơi máu chảy, vậy mà thế hệ này dù xung đột còn dữ dội hơn nhưng vẫn chưa thấy người nào vong mạng."

Người khác phản bác: "Nói thế cũng không đúng, chẳng phải tên quái thai hạng sáu Lục Tử Văn Minh vừa bị Nhất Dao Đoạn Tuyệt bất chấp luật lệ, rút đao chém banh xác ngay tại Thế Giới Ngầm sao? Chưa kể trước kia còn từng bị hạng mười Thập Tiến Tiêu Hồn dùng mũi tên ghim đầu lên vách đá."

"Ừ thì vậy, nhưng rồi vài hôm sau người ta lại thấy hấn chạy cời cời ngoài đường như chưa từng bị giết! Vậy nên dù bị hạng mười giết chết, hấn vẫn đứng vững ở hạng sáu."

Vài người lắc đầu ngán ngẩm: "Không hiểu Quý Môn Quan làm thế nào mà tạo ra một quái thai như hấn."

Người khác phản bác: "Không phải một, mà đến hai quái thai!"

Người khác nữa chốt hạ: "Chính xác là nơi đó toàn lũ quái thai."

Dương vẫn đang lắng tai nghe, nghe đến cái tên Lục Tử Văn Minh cùng chuyện chết rồi lại sống, khiến Dương không khỏi nhớ đến Lục Văn Minh mà hắn từng hai lần gặp, một lần bị Kinh Vô Nguyệt giết chết trong trận Thanh niên anh hùng chiến, một lần bị Độc Nhãn Ma Nham nuốt trong bí cảnh chiến trường Lê - Mạc. Dương vừa nghĩ vừa trầm lắng đầu, nếu cùng một người thì quả thật tên này sống dai như chó.

Cuộc bàn luận dần chuyển sang các chủ đề như giá vàng, đề xuất áp thuế bảo vệ môi trường lên bảo vật, rồi chuyển sang chủ đề thể thao với tin đồn chuẩn bị có một giải đấu Hồn Lích mở rộng...

Dương vừa nghe sơ qua các thông tin vừa tổng hợp lại danh sách Hùng Vương Bảng mà hắn từng nghe qua. Bao gồm:

Hạng hai Nhất Đao Đoạn Tuyệt, là kẻ mà bọn Dương từng đụng độ trong tàn tích Phật Cảnh.

Hạng ba Nhất Tiểu Thiên Minh.

Hạng tư Nhất Kiếm Vân Phi, là kẻ theo đuổi Lương Thiên Kim, từng gặp và suýt đối đầu Dương dưới thân phận Bình Thường ở Thần Kim tháp.

Hạng năm Nhất Niệm, kẻ này chưa rõ tên, nhưng Dương nghi ngờ là một cao thủ luyện niệm.

Hạng sáu Lục Tử Văn Minh.

Hạng bảy Thất Bảo Thế Kim, chính là Lương Thiên Kim giả làm Lương Thế Kim.

Hạng tám Bát Luyện Huyết Nha, thiên tài của Giao Long tộc, Dương cảm thấy rất có hảo cảm với gã này, thậm chí vũ gã sớm bắt được Hoài Bão và hành nó như tử.

Hạng chín Dương chưa rõ, nhưng hẳn đoán là Cửu Huyền Ngân Hà, vì biệt danh của nàng tương ứng hạng chín, giống với những người từ hạng sáu đến tám.

Tiếp theo là hạng mười Thập Tiễn Tiêu Hồn. Nếu Dương đoán đúng thì chín trên mười cái tên đứng đầu Hùng Vương bảng đã có, chỉ thiếu cái tên mạnh nhất, hoặc có thể là cái tên hạng chín, nếu Cửu Huyền Ngân Hà mới là hạng nhất.

Dương thử tra những cái tên này bằng Google, nhưng cũng như khi hẳn thử tra về Hùng Vương bảng, đáp lại chỉ là sự im lặng. Đã quá quen với điều này nên Dương cũng dần chấp nhận một sự thật rằng Google vốn chưa từng nằm trong tầm kiểm soát của hẳn. Khi xưa, cái ý nghĩ có Google là biết tất cả của hẳn hóa ra là vô cùng ngây thơ.

"Không phải ta sử dụng ngươi, mà là ngươi đang kiểm soát ta!"

Dương có chút cay đắng thầm nói, rồi lại nghiêng răng thầm nói:

"Nhưng cứ chờ đi, có ngày ta sẽ bóc trần sự thật, ngươi là nam thì ta sẽ thiến, ngươi là nữ thì ta sẽ hiếp, còn ngươi là đồ vật thì ta để lột đít ngồi!"

"VẬY... nếu ta chính là ngươi?" Chợt Google cất tiếng hỏi làm Dương có cảm giác ớn lạnh sống lưng.

"Làm gì có chuyện đó chứ, nếu ngươi là ta, chẳng lẽ ta bệnh tự kỉ

hay sao?" Dương lắc đầu bác bỏ.

Dương chú tâm vào Google, không hề hay biết có một người đang ngồi một bàn gần đó đang lén nhìn hắn. Là Ngân Hà.

Nhờ một khả năng đặc biệt, Ngân Hà có thể nhận ra Dương mà không cần cảm ứng linh lực. Nàng đang chờ đợi một cơ hội ra tay nhất chiêu tất sát, giải quyết gọn Dương mà không hao tổn quá nhiều.

Lúc này, từ dưới suối Voi, một con thủy linh tượng to lớn nhô lên từ mặt nước. Gọi là thủy linh tượng vì đầu nó giống voi, vó vòi và cặp nhà nhện hoắc, nhưng phần thân lại như cá voi, là một loài linh thú sống dưới nước khá hiếm thấy, được dùng làm thú kéo thuyền hoặc kéo tàu ngầm.

Khi con thủy linh tượng trồi lên thì một thứ to lớn giống như xe buýt nhưng không có kính cũng nổi lên theo.

Hóa ra dòng suối Voi trong làn lại ẩn giấu một mạch nước ngầm dẫn sâu xuống lòng đất. Và khách sạn giữa rừng hoang này cũng chính là một nhà ga đưa đón khách.

Con thủy linh tượng cong vòi phun nước và rú lên một tiếng dài như còi tàu báo hiệu, ngay sau đó, những vị khách đang ngồi uống trà liền để lại một ít tiền trà trên bàn rồi tiến về phía cái thứ giống xe buýt nhưng thực ra là tàu ngầm, xếp hàng ngay ngắn chờ cửa mở.

Dương cũng học theo, lấy tiền ra nhưng lóng ngóng làm rơi một xấp tiền xuống đất, vội cúi xuống nhặt.

Thấy Dương cúi xuống, Ngân Hà chớp thời cơ, bàn tay nàng khéo léo tạo ra một mũi tên ánh sáng và chường về phía Dương.

Cũng trong lúc đó, một bóng người nhanh như chớp lao đến tranh giành xấp tiền với Dương, kẻ này vừa giơ tay muốn giật lấy vừa phẫn khích lắm lắm: "Tiền! Tiền!"

Kết quả là, cái mũi tên ánh sáng cực mạnh của Ngân Hà không bắn trúng Dương mà trúng vào cái đầu trọc lóc của kẻ kia, sự va chạm gây ra một tiếng cốc như gõ mõ rồi mũi tên bật lên, bay lệch một quãng rồi tan biến.

Trúng đòn bất ngờ, tên trọc ôm đầu dáo dác nhìn quanh, vừa tìm vừa quát: "Quéc! Thí chủ nào ám toán bản tăng! Đau bỏ mẹ!"

Bị phá bĩnh, Ngân Hà nheo mắt nhìn gã trọc và nói: "Nhất Niệm! Đây không phải chuyện của ngươi!"

"Hắn là Nhất Niệm?" Dương nhìn gã trọc, nằm mơ cũng không thể ngờ Nhất Niệm, thiên tài hạng năm Hùng Vương bảng lại là một tên trọc béo ú, có gương mặt phúng phính như trẻ con và mặc áo cà sa màu hường, lại còn tham của rơi.

Nhưng cũng phải nói, mũi tên vừa rồi rất nguy hiểm, Dương tuy kịp cảm nhận nhưng khó tránh thoát, ít nhất cũng bị thương không nhẹ, vậy mà Nhất Niệm dùng đầu trực tiếp làm mũi tên bật ra, chứng tỏ phản ứng của gã còn nhanh hơn Dương, và còn mạnh hơn Dương để có thể tạo ra phòng ngự chắc chắn trên đầu.

Gã trọc đứng dậy, vừa xoa đầu vừa che chắn cho Dương và nói: "A di đà phật. Sao lại không liên quan? Thí chủ đây rơi tiền... Ấy nhầm! Thí chủ đây có duyên với bản tăng, vậy nên bản tăng sẽ bảo vệ thí chủ này, kết một mối thiện duyên. A di đà phật."

Ngân Hà dưới chiếc nón lá rộng vành phủ khăn che kính gương mặt,

nàng nheo mắt nói: "Vậy sao? Tên này đang bị Cửu Thiên Cung truy nã, phần thưởng là..."

"A di đà phật! Hóa ra là Cửu Huyền thí chủ! Bàn đạo là người tu hành, không tham của cải, cho nên cái gọi là phần thưởng cũng chỉ là vật ngoài thân..."

Vừa nói, Nhất Niệm vừa lùi ra sau lưng Dương rồi bất ngờ vòng tay khóa chặt tay Dương, khiến Dương không khỏi tức giận chửi thề: "Cái nồn má..."

Bỏ ổi vô biên, khẩu phật tâm xà, Nhất Niệm hứng khởi khi khóa được Dương, liền gọi Ngân Hà: "Cửu Huyền thí chủ, bàn tặng khóa thẳng này lại rồi! Xử nó lẹ đi! Mà giải thưởng là gì vậy? Thiệt tai..."

"Tai con mẹ mày!" Dương đến quỳ với tên hòa thượng dỏm này, nhưng cũng không kịp chửi mắng, vì trước mặt, kẻ gọi là Cửu Huyền kia đang tạo ra nhiều mũi tên khác lơ lửng trên không, chuẩn bị dùng Dương làm bia tập bắn.

Dương gồng mình cố vùng thoát, nhưng hấn càng kinh ngạc nhận ra thể chất tên hòa thượng dỏm này lạo cực kỳ mạnh mẽ, kết hợp với sự khống chế của niệm, khiến hấn khó có thể thoát ra trong thời gian ngắn, nếu có Long hóa cũng thế.

Lúc này, những mũi tên ánh sáng đồng loạt lao đến. Trong chớp mắt, Dương cũng lập tức tạo ra một tấm khiên ánh sáng chắn trước mặt, hi vọng có thể làm chậm thể công của địch trước khi hấn dùng đến sức mạnh đang ẩn giấu.

Nhưng điều bất ngờ xảy ra, khi những mũi tên của Ngân Hà bay đến gần tấm khiên tạo vệt vàng bởi Thiên Cực Thánh Quang của Dương liền bị mất kiểm soát, va chạm rồi hòa tan vào tấm khiên, khiến cho

ánh sáng trên tấm khiên càng thêm chói lóa. Đồng thời, Dương cảm nhận được tấm khiên của hắn dường như mạnh mẽ hơn dù chỉ một ít.

Kinh ngạc, Dương nhìn kẻ tấn công hắn, kẻ này cũng đứng lại, rõ ràng là cũng bất ngờ trước hiệu ứng kì lạ của hai loại dị quang.

Ngay cả tên hòa thượng dỏm Nhất Niệm cũng há hốc mồm, vô thức buông tay ra khỏi người Dương, hắn vừa ăn trọn một mũi tên của Cửu Huyền nên biết rõ uy lực của mũi tên dị quang này, vậy mà hàng chục mũi tên như vậy lại bị một tấm khiên ánh sáng hấp thu.

Từ lúc Dương rơi tiền cho đến khi tấm khiên của hắn hấp thu mũi tên của Cửu Huyền diễn ra chỉ trong thời gian ngắn, đến lúc này, những người quan sát mới kịp nhận ra tình hình.

"Là Cửu Huyền và Nhất Niệm! Còn kẻ kia là ai, lại có thể dễ dàng chặn chiêu của Cửu Huyền?"

Không còn bị Nhất Niệm khống chế, Dương liền gọi Hắc Phù Đồng từ trong nhẫn bay ra hóa thành một chiến giáp kết hợp hoàn hảo với cơ thể hắn, lại thêm Hắc Kim Thánh Khải bọc vào cánh tay mang chân long cốt, hắn cất bước mạnh mẽ và hỏi Cửu Huyền: "Người là Cửu Huyền? Tại sao lại muốn giết ta?"

Cửu Huyền cũng bước tới, cả người nàng tỏa ánh sáng lung linh như ngân hà, nàng đáp: "Vì ngươi đáng chết!"

Khi nàng đang nói, Dương đã phóng đến, cánh tay chân long tung một đòn Cuồng khiến gió bụi cuộn trào.

Gió từ nắm đấm của Dương khiến chiếc nón lá trên đầu Cửu Huyền tung bay, lộ ra một nhan sắc rạng ngời tuyệt mỹ, đẹp đến nỗi cơn tức

giận trong lòng Dương lập tức tan biến, nhưng hắn không thể dừng lại, vì Cửu Huyền cũng tung ra một chưởng đáp trả.

"Đủ rồi!"

Chợt một giọng nói ngọt như mật vang lên, đồng thời Dương và Cửu Huyền như bị đóng băng khi đòn đánh của hai người chỉ còn cách nhau gang tấc.

Có người kinh hô: "Là bà chủ khách sạn! Tiếc thật, suýt chút nữa thì thằng Bình Thường kia nát như tương!"

"Sao người biết nó là Bình Thường?"

"Không thấy cái bộ giáp nó mặc sao, rõ ràng là tuyệt thế kì bảo Hắc Phù Đồng."

"Nhưng ta thấy cánh tay máy của hắn giống của Hắc Vũ Tiên Long hơn."

"Giống là đương nhiên! Vì Hắc Phù Đồng và Hắc Kim Thánh Khải đều làm từ Hắc Kim mà! Nhưng thằng Bình Thường có nhiều Hắc Kim hơn."

Lúc người khác bàn luận, Dương và Cửu Huyền vẫn như đóng băng, rồi chợt xung quanh yên lặng, rồi một làn gió mang hương thơm quyến rũ phả vào mũi Dương.

Một người nhẹ nhàng bước đến giữa Dương và Cửu Huyền. Bà chủ khách sạn, một mỹ nhân với nhan sắc quyến rũ mặn mà, thân mặc áo dài tôn lên dáng vẻ yêu mị mê hoặc lòng người, đôi gò ngực tròn đầy đà dong đưa theo từng bước chân nàng, tỏ vẻ muốm phá tung lớp áo mỏng để khoe cho thiên hạ chiêm ngưỡng.

Nước bọt nhiều thành dòng trên khóe miệng Dương, khiến cho Ngân Hà phía đối diện chán ghét cùng cực mà hận không thể làm gì được.

Bà chủ bán giờ hai bàn tay ngọc nắm lên tay Dương cùng tay Cửu Huyền, dễ dàng hóa giải đòn đánh của cả hai rồi giải thoát hai người khỏi trạng thái ngưng đọng.

"Thời gian!" Dương kinh ngạc nhận ra hệ linh lực của bà chủ quán, một hệ linh lực cực hiếm và cực kì khó tu luyện, ngoài Nữ Thần Thời Gian, Dương chỉ biết một tên luyện được hệ này đến cấp Đế nhưng đã bị Tà Linh xơi tái.

"Hai vị khách trẻ, có quy định không gây gỗ, ẩu đả trong khuôn viên khách sạn. Lần này cô bỏ qua, mong là không có lần sau nhé!"

Bà chủ quán nói xong lại quay sang nháy mắt với Dương một cái đầy quyến rũ, khiến tên này suýt ngã ngửa ra vì mê mệt.

Hết

luciaalpha, mihawk19, em slaydark and 45 others like this.

Hôm qua, lúc 22:35 42920

phuctho_hoanghau

phuctho_hoanghau

Còn Bú Sữa Mẹ

tuyệt vời. Mừng bác đã quay trở lại. Hóng mãi #12NT

(Bạn phải Đăng nhập hoặc Đăng ký để trả lời bài viết.)

< Trước 1 ← 2144 2145 2146 2147 2148 → 2150 Tiếp >

Đăng ký!

Lấy số nhanh hàng Sài Gòn

Lấy số nhanh hàng Hà Nội

VN Escorts List

Chuyên mục LGBT

quang cao 3

quang cao 3

quang cao 3

quang cao 3

Bài mới nhất

vietdung15a Thực tập tuyệt vời

vietdung15a posted Hôm nay lúc 05:35

chuoihot83 Chí (phần 1: con vợ, vợ con)

chuoihot83 posted Hôm qua, lúc 17:10

Bay Boy 9696969 Liên hoan xác thịt - mỹ nhân...

Bay Boy 9696969 posted Hôm qua, lúc 03:13

tthmaster Liên Minh Hữu Tình

tthmaster posted Thứ hai lúc 22:03

choigame Nữ thần xinh đẹp (trong một vũ...

choigame posted Chủ nhật lúc 22:45

Lyhd2020 Vợ tôi và anh thợ hồ (ngoại...

Lyhd2020 posted Thứ bảy lúc 21:05

oxlun_1984 Những câu chuyện tình: đi qua...

oxlun_1984 posted Thứ bảy lúc 14:19

kiehry Chuyện nhà bà Mai (phiên bản...

kiehry posted Thứ bảy lúc 07:48

Bài được thích nhiều

Lyhd2020 Vợ tôi và anh thợ hồ (ngoại...

Lyhd2020 posted, Thích: 44

Lee Marvin CÔNG BỐ GIẢI THƯỞNG EVENT BÀN...

Lee Marvin posted, Thích: 16

Bay Boy 9696969 Liên hoan xác thịt - mỹ nhân...

Bay Boy 9696969 posted, Thích: 13

chuoihot83 Chí (phần 1: con vợ, vợ con)

chuoihot83 posted, Thích: 10

kiehry Chuyện nhà bà Mai (phiên bản...

kiehry posted, Thích: 7

hungmap0090 Những cuộc tình mãnh...

hungmap0090 posted, Thích: 6

Xem nhiều nhất trong ngày

sao102 Em sinh viên siêu dâm năm nhất,...

sao102 posted Hôm qua, lúc 23:58

cao quốc phương Đ-t đồng nghiệp của vợ và vợ...

cao quốc phương posted Hôm qua, lúc 14:34

Shy Boyyy Kể về chị, ngàn năm em không quên

Shy Boyyy posted Hôm qua, lúc 14:54

Shy Boyyy Máy bay hot girl

Shy Boyyy posted Hôm qua, lúc 22:48

traingheocuagai TIẾP THEO==> [UPDATE3+CLIP3]...

traingheocuagai posted Hôm nay lúc 00:06

Staff Online Now

Lightning

Lightning

Tia chớp

Flash

Flash

Moderator

Bi Bi Bi

Bi Bi Bi

Đại Gia Lầu Xanh

Diễn đàn

...

Truyện sex - truyện người lớn - truyện xxx

Chào bạn đếnđếnđến

Chương 266: Chuyển tàu đến thế giới ngầm

Nắng trời rực rỡ chiếu rọi xuống dòng suối trong vắt long lanh. Con thủy linh tượng to lớn cong vò rú lên một tiếng dài khiến chim rừng vỗ cánh bay tán loạn.

Bà chủ khách sạn liếc nhìn con thủy linh tượng đang sắp lặn xuống rồi nói với Dương và Ngân Hà: "Thủy linh tượng sắp lặn rồi, có muốn đi thì mau lên tàu, mỗi ngày chỉ có một chuyến thôi đó!"

Dương mê mết nhan sắc quyến rũ của bà chủ khách sạn, quên cả mục đích chính, mơ màng nói: "Không sao, lỡ chuyến này thì ở lại khách sạn một đêm cũng được..."

Vẻ mặt mê gái vô địch của Dương khiến Ngân Hà nghiến răng hận không thể đạp hấn một cái cho bõ ghét.

Còn bà chủ khách sạn thì liếc Dương một cái liếc gợi tình, giọng như đường mật: "Thật là tiếc. Khách sạn đã hết phòng rồi."

Bà chủ xinh đẹp ngập ngừng rồi tỏ vẻ e thẹn nói tiếp: "Nhưng nếu cậu không chê, có thể... có thể ở tạm phòng của ta một đêm..."

Chỉ một câu nói, một ánh mắt, bà chủ khách sạn đã khiến thứ kia trong quần Dương sưng to hết cỡ. Hấn gật đầu lia lịa, mắt dại đi, lưỡi lè ra, mũi thở phì phò, mồm chảy đầy nước dãi.

"Hừ!"

Chợt một tiếng hừ nhẹ từ Ngân Hà phát ra làm Dương nhìn sang và thấy nàng đang trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt như nói rằng: "Người mà đến phòng bà ta thì ta sẽ giết người!"

Ánh mắt nàng làm tim Dương giật thót một cái, một nỗi sợ không tên dâng lên trong lòng, nhưng không phải nỗi sợ bị giết, mà giống như sợ vợ.

"Tại sao lại có cảm giác sợ vợ với kẻ lần đầu gặp đã đòi giết mình?" Dương lắc đầu khó hiểu, nhưng ánh mắt của Cửu Huyền cũng giúp hắn tạm thoát khỏi nhan sắc mê người của bà chủ khách sạn.

Sau cùng, tiếng thủy linh lượn rú lên lần nữa khiến Dương phải xé lòng từ biệt bà chủ khách sạn để lên tàu xuống lòng đất. Cửu Huyền cũng đi, cách xa Dương một đoạn.

Nhìn hai người vào toa tàu, rồi con thủy linh tượng kéo toa tàu lặn xuống dưới, bà chủ khách sạn vẫn giữ nụ cười quyến rũ trên môi, thân thiện chào các vị khách uống trà đang say đắm nhìn nàng rồi đi vào trong khách sạn.

Bà chủ khách sạn tiến vào một căn phòng lộng lẫy sắc đỏ, ngồi chéo chân trên chiếc ghế bên cửa sổ, một cô người hầu đứng sẵn bên ghế, tay cầm một tách trà dâng cho bà chủ.

Chờ bà chủ nhấp xong một ngụm trà bằng làn môi đỏ thắm, cô người hầu tò mò hỏi: "Thưa tiểu thư, người đã cho phép Ngân Hà giết Võ Phi Dương, sao còn ra tay cứu hắn?"

Lúc này, một tinh linh nhỏ xíu mặc bộ đầm màu ngọc lưu ly từ trên cửa sổ đáp xuống vai cô hầu gái và nói: "Mộc Lan, người thật ngốc! Thánh mẫu nói vậy là để thử quyết tâm của Ngân Hà chứ không hề muốn Võ Phi Dương chết!"

Nói với cô người hầu Mộc Lan xong, tinh linh Lưu Ly quay sang hỏi bà chủ khách sạn cũng là người mà nàng gọi là thánh mẫu: "Có đúng thế không ạ?"

Bà chủ khách sạn lắc đầu: "Không phải, nếu lúc đó ta không ngăn cản, cả hai sẽ dùng đến Thần lực, và Ngân Hà chắc chắn sẽ trọng thương."

"Và thất bại, vì Võ Phi Dương cũng chỉ trọng thương."

Nói xong, bà chủ khách sạn lại nhấp một chút trà rồi đặt tách trà lên bàn. Trước đó, tách trà làm bằng sứ với chút trà xanh không có vẻ gì quá đặc biệt, nhưng giờ lại tạo cảm giác nó tuyệt diệu giống như một tách tiên trà, lý do đơn giản chỉ vì được làn môi tuyệt mỹ của nàng chạm lên.

Nàng là Thiên Bất Như Ý, thánh mẫu Cửu Thiên cung, cũng là bà chủ khách sạn giữa rừng hoang này. Nàng vẫn là nàng, không hề thay hình đổi dạng, nhưng nàng có thể khiến Ngân Hà không thể nhận ra nàng, và biểu hiện cực đỉnh tâm dâm dê của Dương cũng chỉ là một biểu hiện bình thường nên có, bởi vì hắn bị quyến rũ bởi một trong những người phụ nữ xinh đẹp nhất thế gian.

Lúc này, cô người hầu tên Mộc Lan nhìn ra cửa sổ và vui vẻ nói: "Trục Nhật thiếu gia cũng đến rồi!"

Thiên Bất Như Ý nhìn xuống dưới, thấy một cặp nam nữ trông hết sức bình thường đang tiến đến với vẻ mặt ngáo ngơ quê mùa. Nàng mỉm cười tự nói: "Thằng bé này, đi theo con đường Vô Thiên vạch ra thì còn chịu khổ dài dài. Mà hy vọng nó đừng gặp phải anh trai Phong Ba của nó trong Địa Tâm Cảnh."

Khi Trục Nhật đến, còn có một người đang đứng bên bờ suối, hấn khoác một chiếc áo choàng đen có mũ trùm, trên vai áo thêu một dấu hiệu giống như nhật thực, nhưng bóng đen che mặt trời không phải mặt trắng, mà là biểu tượng của một sinh vật có đôi cánh đen cuộn thành hình tròn.

Thấy kẻ này dừng nhìn mặt hồ khá lâu giống như chờ tàu đến, một người tốt bụng nhắc nhở: "Người đến trễ quá, tàu đi rồi, chờ hôm sau nhé!"

Nghe thế, kẻ áo đen hướng mắt về phía người kia gật đầu cảm ơn rồi lại nhìn dòng suối thêm một lúc, sau đó nhảy xuống, lặn theo mạch nước ngầm mà đoàn tàu vừa đi.

Khi tên áo đen lặn xuống, nhiều người đang ngồi uống trà há hốc mồm.

"Hấn định bơi theo đoàn tàu?"

"Điên rồi! Dòng nước ngầm này nuôi toàn thủy quái cực mạnh! Trừ khi hấn đạt cấp Đế có thể hư hóa trở lên mới có thể toàn mạng bơi đến đích, nhưng nếu là Linh Đế lĩnh ngộ hư hóa thì cần gì phải đi đường này, vừa chậm vừa xa lắc lư."

"Khoan đã, ta từng nghe lời đồn về một người đã bơi từ đây xuống tận Thế Giới Ngầm..."

"Là hấn! Nhất Ảnh Độc Hành!"

Khi mọi người còn đang xôn xao, tên thanh niên có vẻ quê mùa vừa đến chợt nhảy ào xuống suối.

"Trời ạ! Lại thêm một kẻ muốn lặn xuống, hấn là thiên tài nào trong

Hùng Vương báng nữa vậy?"

Lúc này, chỗ tên thanh niên lặn xuống, mặt nước chọt dao động dữ dội.

"Cái gì kia? Hấn đánh nhau với thủy quái?"

Mọi người hồi hộp nín thở, trong đầu tưởng tượng ra khung cảnh thủy chiến ác liệt trong lòng nước.

Rồi nước lặng, tên thanh niên què mùa trời lên, bụng trương phình, mắt trợn trắng.

Cô gái cũng có nhan sắc bình thường đi cùng tên thanh niên vội chạy đến vớt hấn lên, vừa đẩy nước khỏi bụng hấn vừa khóc lóc: "Trục Nhật thiếu gia, chẳng phải ngài vừa biết bơi rồi mà, sao lại đuối nước thế này? Hu hu..."

Tên thanh niên miệng phun nước, ho sặc sụa rồi đáp: "Ọc! Khụ khụ! Ta bị chuột rút!"

Lúc này đám đông mới ngã ngựa, hóa ra tên này bị đuối nước, giẫy giụa trong nước nên khiến người ta lầm tưởng gã đánh nhau với thủy quái.

Cô gái đỡ tên thanh niên Trục Nhật ngồi dậy và khuyên can: "Thiếu gia, hay chúng ta nghỉ lại một đêm, chờ chuyến tàu sau."

"Vậy đi cho lành!" Gã thanh niên gật đầu.

Trong khi đó, Dương đã ngồi yên trên toa tàu đang chìm sâu theo mạch nước ngầm, và Cửu Huyền ngồi ngay bên cạnh.

Không còn cách nào khác, vì hai người lên trễ nên chỉ còn hai chỗ trống cạnh nhau trên cùng một băng ghế.

Khác với khi ở khu uống trà trước khách sạn, khi vào xe thì Cửu Huyền liền ngoan ngoãn ngồi im dù có vẻ không thích ngồi cạnh Dương. Không riêng gì Cửu Huyền, tất cả khách khác trên xe, bao gồm tên hòa thượng dóm Nhất Niệm đang ngồi cạnh bên phía còn lại của Dương cũng ngoan ngoãn ngồi niêm kinh.

Từ Google, Dương đã biết trên những chuyến tàu này có những quy tắc đặc biệt, như là không được tu luyện, không được gây rối, không được nói lớn tiếng, không hút thuốc... Nhưng hẳn không hề nghĩ rằng tất cả mọi người lại ngoan ngoãn tuân theo đến vậy.

Ngoài ra, còn một điều Dương thắc mắc, đó là chuyến tàu này vẫn chưa thu tiền vé.

Dương vừa thắc mắc thì gã tài xế đang ngồi trước cầm dây điều khiển thủy linh tượng liền quạu quọ nói: "Thu phí! Bắt đầu từ ghế số 1!"

Nghe gọi, người ngồi ghế số một vội lấy ra một chiếc hộp, hẳn mở hộp giơ lên và nói: "Đây là sâm Ngọc Linh ba trăm năm, có tác dụng..."

"Thu!" Không cần nghe người ngồi ghế số một thuyết trình, gã tài xế chỉ liếc nhìn củ sâm qua kính hậu rồi nói, sau đó củ sâm quý như tự bay vào cái rương bên cạnh gã.

"Người tiếp theo!"

Lần lượt từng người dâng vật quý làm vé, người đưa kim loại quý, người đưa bí kíp... Dễ thấy, muốn từ mặt đất xuống lòng đất khó như

vượt biên, và tiền tài không còn đủ giá trị nên buộc người ta phải đổi lấy chuyến đi bằng những báu vật quý hiếm, cũng khó mua bằng tiền.

Đến một người ngồi ngay bên trên Dương, người này đưa ra một viên ngọc, nhưng chưa kịp mở miệng nói thì gã tài xế đã phán một câu: "Xuống!"

"Tại sao?" Kẻ vừa đưa viên ngọc ra cảm thấy như bị xúc phạm, bực tức đứng dậy hỏi.

Linh lực mạnh mẽ đang bộc phát từ kẻ này khiến Dương thầm ước đoán hẳn gã là Linh Vương cấp cao, thậm chí là Đại Vương.

Nhưng ngay khi kẻ này đứng dậy, một bàn tay đã chộp cổ gã giơ lên cao. Chỉ trong khoảnh khắc, gã tài xế đã rời ghế đến bóp cổ vị khách, cảnh này diễn ra ngay trước mắt Dương mà hẳn cũng không thể nhìn ra sự di chuyển của tài xế.

Gã tài xế với gương mặt ngầu lì siết chặt cổ vị khách, đưa hẳn ra cửa xe rồi mở cửa.

Nước bị linh lực ngăn lại nên không thể tràn vào xe, rồi gã tài xế cầm cổ vị khách, đẩy đầu người này ra khỏi cửa xe.

Màn nước đen thăm thẳm, nhờ ánh đèn trong xe nên Dương mới thấy được gương mặt hoảng sợ của vị khách. Dương nghĩ là vị khách này sẽ bị trấn nước một trận cho chừa, nhưng mà...

Từ trong màn nước, một cặp mắt đỏ ngầu tiến đến, sau đó một hàm răng khổng lồ nhọn hoắc há ra ngoạm lấy cái đầu của vị khách xấu số.

Ném luôn cái xác không đầu ra cho con thủy quái, gã tài xế phui tay

trở lại ghế lái, tỉnh rụi như chỉ vừa dừng xe đi đái.

Sau vài giây, gã lại lên tiếng: "Thời gian là vàng bạc! Tàu đến đúng giờ, đi đúng giờ, không rảnh mà chờ đợi hay soát vé các người trước khi khởi hành. Liệu mà chuẩn bị thứ trao đổi cho đúng giá trị chuyển đi, dư không trả, thiếu thì cút khỏi tàu mà tự bơi đi tìm đường sống, còn vi phạm nội quy, ý kiến ý cò thì chết chắc."

Giờ thì Dương đã hiểu tại sao tất cả im thin thít, một kẻ bá đạo như vậy lại đi làm tài xế lái tàu ngầm trong khi trên mặt đất hẳn thừa sức làm bá chủ một phương.

Nói như vậy không có nghĩa là Dương nghĩ hẳn yếu dưới lòng đất, mà Dương nghĩ rằng đây là vấn đề cá tính, đâu phải ai mạnh mẽ cũng thích tranh hùng xưng bá, sống tiêu điều tự tại cũng hay. Ví như bản thân Dương, nếu hẳn có thể mạnh đến mức không lo lắng bất cứ điều gì thì hẳn muốn đưa người thân đến sống an nhàn trong một linh cảnh xinh đẹp nào đó.

Gã tài xế lại tiếp tục thu vé, đến Nhất Niệm, hẳn khóc như mưa, miệng liên tục lẩm bẩm hai từ tội lỗi khi phải đưa ra một chiếc bình gốm mà hẳn vừa chôm được trong mộ của vua Lê Thái Tổ.

Đến Dương, hẳn lấy ra một cây linh dược có tác dụng trị thương, cũng là chôm được, trong vườn nhà Bích Diệp và được chấp nhận.

Cuối cùng là Cửu Huyền, nàng cũng dễ dàng trao đổi thành công.

Tàu lặn sâu dần xuống lòng đất, bị cấm vận công tu luyện vì dao động linh lực sẽ thu hút thủy quái, nên khách đi tàu chỉ biết trò chuyện thì thầm với nhau hoặc lấy truyện, báo ra đọc cho đỡ chán.

Ngồi cạnh Dương, Cửu Huyền im lặng ngồi nhắm đôi mi xinh đẹp.

Trông nàng lúc này thật sự không còn chút gì hung hăng tàn bạo như ấn tượng ban đầu của Dương, trái lại, hẳn thấy nàng xinh đẹp rạng rỡ như một tia nắng ban mai.

Chợt Nhất Niệm ngồi bên hỏi Dương với nét mặt từ bi thanh tịnh: "A di đà phật! Nghe đồn Phi Dương thí chủ có con xe Truy Ảnh rất bá! Hôm nào có thể cho bản tăng mượn chạy thử không? Thiện tai..."

"Người cũng biết ta?" Dương tròn mắt hỏi, tuy hẳn đang dùng gương mặt thật, nhưng cũng khá bất ngờ khi một người tu hành như Nhất Niệm cũng biết đến hẳn.

Nhất Niệm vẫn ra vẻ siêu thoát xuất trần, gật đầu chấp tay đáp: "A di đà phật! Thí chủ có duyên với bản tăng, có lần thiền niệm lạc vào cõi mộng, nhìn thấy thần oai của thí chủ, sáng dậy bản tăng đánh con lô 21, không ngờ trúng lớn. Mô phật..."

"Má cái thằng bại hoại! Mơ thấy tao mắc gì đánh lô 21? Thật là làm ô uế cửa phật." Dương thăm mắng.

Bất chấp biểu cảm như lìn của Dương, Nhất Niệm tiếp tục nói: "A di đà phật! Vẫn chưa giới thiệu, bản tăng pháp hiệu Thích Đông, biệt danh Nhất Niệm, đến từ Thiên Không Tự."

Vì Nhất Niệm lịch sự giới thiệu nên Dương cũng lịch sự đáp lại, nhái theo kiểu phim kiếm hiệp: "Nghe danh Nhất Niệm Thích Đông, thiên tài hạng năm Hùng Vương bảng đã lâu, hân hạnh!"

Nhất Niệm cúi chào rồi nói: "Mô phật... Biệt danh là người đời đặt, pháp hiệu do sư phụ đặt, xin thí chủ đừng gọi chung với nhau. Tội lỗi, tội lỗi..."

Dương tròn mắt: "Tại sao? Nhất Niệm Thích Đông nghe hay mà?"

Nhất Niệm Thích Đông... Một lòng thông..." Nói đến đây, Dương cũng chấp tay niệm phật: "Tội lỗi... Tội lỗi..."

Miệng hô tội lỗi, miệng Dương thì nhích sang phía Cửu Huyền để tránh xa Thích Đông.

Tàu vẫn di chuyển, quãng đường còn xa, Nhất Niệm đang chấp tay niệm kinh, Dương đang ngồi nhắm mắt chờ giấc ngủ, chợt Cửu Huyền vô thức tựa đầu lên vai hắn, ngủ một giấc yên bình...

Chương 267: Dạ để tập kích

Toa tàu chìm dần trong dòng nước sâu thâm thẳm, Dương mơ hồ chìm vào giấc ngủ với Cửu Huyền xinh đẹp đang tựa đầu bên vai.

Chợt toa tàu dừng lại đột ngột, Dương và Cửu Huyền giật mình tỉnh giấc, theo bản năng khi bị quán tính làm nghiêng người ra trước, nàng vịn vai hắn, hắn ôm eo nàng, hai đôi mắt nhìn nhau.

Sao nàng không thấy hắn còn chút điểm nào đáng ghét?

Sao hắn không thấy nàng còn chút ý nào thù địch?

Ngại ngùng, nàng kéo bàn tay hắn ra khỏi eo mình, nhưng khoảnh khắc tay chạm tay chỉ khiến nàng càng thêm ngại ngùng.

Có lẽ, nàng tạm quên cảm giác ghét hắn vì chút ấn tượng còn đọng lại trong một giấc mơ, mơ rằng nàng tựa đầu ngủ trên vai hắn, rất yên bình...

"Mô phật..." Chợt Nhất Niệm chấp tay niệm phật và nói: "Ước gì bàn tăng cũng có một hồng nhan tựa đầu vào vai... Mô phật..."

Mặt Cửu Huyền đỏ lên, hóa ra không phải mơ, mà thật sự nàng đã tựa đầu ngủ trên vai kẻ mà mình muốn giết.

Nhưng không có thời gian cho Cửu Huyền suy nghĩ, vì một tiếng cười ghê rợn vọng đến từ màn nước đen thâm thẳm.

Đèn trong tàu bùng sáng chói lóa, lớp vỏ tàu dần hóa thành lớp kính

trong suốt, có thể nhìn xuyên qua bên ngoài từ mọi phía.

Nhưng để làm gì?

"Dạ Đế tập kích?" Có người sợ hãi thốt lên.

"Dạ Đế tập kích?" Dương ngạc nhiên, hẳn chỉ biết dòng nước ngầm này có nhiều thủy linh thú nguy hiểm, chưa biết gì về những mối nguy khác.

Bên cạnh, Nhất Niệm với gương mặt khá căng thẳng nhưng vẫn nhiệt tình giải thích: "Dạ Đế là thủ lĩnh Dạ Đoàn, một băng cướp ngầm, chuyên chặn cướp các toa tàu."

Nghe thế, Dương nhẹ nhõm liếc về phía gã tài xế bá đạo đang ngồi tỉnh rụi phía trước, có gã thì giặc cướp nào dám bén mảng.

Biết suy nghĩ của Dương, Nhất Niệm nói tiếp: "Mô phật... Dạ Đế là một kẻ cực kì thần bí, thậm chí người ta cho rằng Dạ Đế đã thành công thu phục được dị thuộc tính không thể thu phục."

"Dị thuộc tính không thể thu phục, là dị ám đế vương, Hư Không Bản Nguyên!" Dương nói.

Khi Dương dứt câu, một tiếng cười ma mị khiến người ta sởn tóc gáy lại vang lên. Nhưng là từ một người ở sau lưng Dương.

Sởn tóc gáy vì cảm thấy hai cánh tay người này đang vươn đến hông bóp cổ mình, Dương vội xoay người nghiêng cổ tránh né.

Khi nhìn thấy kẻ đánh lén, Dương kinh ngạc phát hiện ra kẻ này không phải một người, mà là một cái bóng đen in trên lưng ghế, cái bóng của chính Dương, đang giơ bàn tay ma quái chực chờ bóp cổ

hắn.

Cái bóng không bị ánh sáng trong toa tàu làm lu mờ, ngược lại còn nổi bật hơn nhờ màu đen yêu dị tương phản với ánh sáng.

Nhất Niệm cũng vội tránh xa Dương ra, chấp tay niệm: "Mô phật! Đây là bóng ma của Dạ Đế, người nào bị bóng ma này ám thì thập tử nhất sinh. Tội lỗi, tội lỗi..."

Nói xong, Nhất Niệm nhìn sang Cửu Huyền vẫn đang ngồi khá bình tĩnh và nói: "Nhưng nếu như Cửu Huyền thí chủ chịu ra tay cứu giúp..."

"Không!" Cửu Huyền dứt khoát từ chối.

Lúc này, cái bóng đen tà dị nhanh như chớp trườn lên bóp lấy cổ Dương, nó cất tiếng cười man rợ và siết mạnh cổ Dương. Vì nó là một cái bóng, nên khi Dương đưa tay muốn gỡ nó ra thì lại phát hiện bản thân không cách nào chạm vào nó, khiến Dương có một cảm giác vô lực và không biết làm gì để thoát nguy.

Những ngón tay nhọn hoắt của cái bóng như bấu sâu vào cổ Dương, kéo dài ra thành mười đường kẻ đen từ cổ Dương lan dần lên đầu hắn. Một cảm giác tê dại lan khắp đầu Dương, hai con mắt của hắn, kể cả tròng trắng, dần chuyển thành màu đen u ám, quanh mi mắt có những đường nứt nẻ ghê rợn.

Những đường kẻ đen dần chiếm trọn đầu Dương, lan vào não hắn. Dương bắt đầu mất kiểm soát, hắn dần sinh ra tư tưởng rằng bản thân chỉ là một cái bóng, còn cái bóng mới là hắn.

Như có một nguồn sức mạnh khủng khiếp truyền vào linh hồn Dương, một cảm giác khát máu sôi trào trong não hắn, hắn muốn tàn

sát...

Dương đứng thẳng lưng, dang tay, ngửa đầu cười một tràng cười điên loạn, sẵn sàng cho một cuộc tàn sát...

Nhưng trong chớp mắt, gã tài xế đã xuất hiện trước mặt Dương, túm tóc đem hẳn ném ra cửa tàu vừa hé mở. Dương rơi vào dòng nước đen và ngay lập tức bị một con thủy quái há mồm nuốt chửng.

Toa tàu tiếp tục hành trình, dù người trên tàu vẫn chưa hết sửng sờ.

"Gì vậy? Ta tưởng phải đầu rơi máu chảy?"

"Sốc thật, ta tưởng kẻ bị ám phải trở nên cực mạnh chứ? Sao cùi bắp thế này?"

"Chắc do bóng ma kia xui xẻo ám nhầm một tên Thế Hệ Phi Thường cùi bắp, chứ nếu nó ám thiên tài Hùng Vương Bảng thì chúng ta tiêu đời rồi!"

"Công nhận! Nếu đổi lại là thiên tài Hùng Vương Bảng thì bác tài xế làm gì có cơ hội ném ra ngoài làm mồi cho cá. Chờ đến lúc thoát khỏi bụng cá thì hẳn cũng bị bóng ma kia khống chế hoàn toàn, lại trở thành một bóng ma mới."

Còn Nhất Niệm ngồi chấp tay cầu kinh siêu thoát cho Dương, trong lòng thầm lẩm bẩm: "Mô phật! Hên quá không phải mình!"

Ai cũng đinh ninh là do Dương yếu, nhưng chỉ có Cửu Huyền biết rõ sự thật. Đúng là cái bóng kia không thể phát huy sức mạnh khi ám Dương, nhưng không phải do Dương kém cỏi, mà do cái bóng này đã ám phải khắc tinh.

Dương bị thủy quái nuốt vào bụng, đang điên cuồng vùng vẫy hòng thoát khỏi lớp dạ dày có linh lực gia cố vững chắc của thủy quái, cả người hấn tua tủa những vết đen yêu dị. Não hấn đang bị chiếm quyền kiểm soát nên hoàn toàn không còn ý muốn thoát khỏi khống chế. Khi những vết đen này xâm lấn toàn bộ cơ thể Dương thì hấn sẽ bị hư hóa thành một cái bóng đen giống như bóng đen đã ám hấn.

Khi Dương càng lúc càng điên cuồng, chợt một luồng sáng vàng bay ra từ trong nhãn không gian của hấn.

Luồng sáng có hình dạng một con chim nhỏ đậu trên vai Dương và cất tiếng hót lạnh lốt khiến Dương dần thanh tỉnh lại.

Nhìn con chim ánh sáng xinh đẹp đang hót trên vai, Dương ngạc nhiên tự hỏi con chim này tại sao lại từ trong nhãn của hấn bay ra khi mà hấn chưa từng nhìn thấy?

Lại nhìn xung quanh, trong bụng thủy quái là một mùi tanh hôi nồng nặc khiến Dương cảm thấy buồn nôn dữ dội. Nhưng vấn đề lớn nhất lúc này là tiếng hót chỉ giúp Dương thanh tỉnh, không giúp hấn thoát khỏi khống chế.

Khi này bị Dương điên cuồng quấy phá nên con thủy quái khó chịu, dạ dày co bóp nôn những thứ bên trong ra rồi quay đầu bỏ đi, Dương cũng theo đó ra ngoài.

Với thể chất của Long tộc, Dương hiện tại có thể chống lại áp suất nước khá lớn của dòng nước ngầm, lại có thể nhịn thở một thời gian dài. Hấn thả mình trôi theo dòng nước, vắt óc suy nghĩ cách thoát khỏi khống chế của bóng đen.

Dương nhớ lời Nhất Niệm nói, rằng Cửu Huyền có thể cứu hấn, nhưng nàng lấy gì để cứu hấn? Dương lại nghĩ đến nguồn gốc của

cái bóng, được gọi là bóng của Dạ Đế, kẻ được cho rằng đã thu phục được đế ám Hư Không Bản Nguyên.

"Đế ám!" Dương bừng tỉnh, đế ám là đế vương bóng tối, còn hẳn có đế vương ánh sáng Thiên Cực Thánh Quang, có gì phải sợ hãi?

Dương cũng hiểu nốt lý do Nhất Niệm cho rằng Cửu Huyền có thể cứu hẳn, vì thứ ánh sáng của nàng là Thiên Dạ Huyền Quang. Thiên Cực Thánh Quang và Thiên Dạ Huyền Quang giống như ánh sáng của mặt trời và ánh sáng của mặt trăng, cùng một nguồn gốc nhưng ánh sáng mặt trời thì chói lóa, ánh sáng mặt trăng lại dịu nhẹ. Cũng vì cùng nguồn gốc, lại là kẻ trên nên chiếc khiên ánh sáng của Dương mới hấp thu được những mũi tên ánh sáng của Cửu Huyền.

Đã tìm được cách thoát khỏi, Dương lập tức vận linh lực đưa Thiên Cực Thánh Quang lan khắp cơ thể, khiến bản thân hẳn tỏa sáng chói lóa giữa lòng nước đen thâm thẳm.

Những vết đen trên khắp người Dương bắt đầu co rút lại một cách chậm rãi, trong khi đó, ánh sáng từ cơ thể Dương lại thu hút thủy quái.

Thấy hàng chục đôi mắt lớn đỏ lòm đang tiến đến gần mình, Dương vừa bình tĩnh tìm hướng đi vừa vận linh lực chuẩn bị.

"Thiên Cực Thánh Quang Cuồng!" Khi những đôi mắt tiến sát đến mình, Dương vận Cuồng nén linh lực mang Thiên Cực Thánh Quang lên toàn bộ cơ thể, khiến cơ thể hẳn như hóa thành một người ánh sáng, khiến những thủy quái tiếp cận hẳn vốn quen với bóng tối bị lóa mắt, còn bóng đen của Dạ Đế thì ré lên đau đớn và nhanh chóng tách khỏi cơ thể Dương, hóa thành những hạt bụi đen và tan biến.

Tranh thủ lúc này, Dương lấy ra Truy Ảnh, chuyển sang số 4 Truy

Ảnh Thánh Cơ, rú ra phóng như điên theo dòng nước ngầm.

Vừa chạy vừa thờ phào suýt chết, Dương thay bộ quần áo hôi thối ra, sức nhớ đến cánh chim nhỏ bí ẩn đã không còn trên vai, hấn thử lục tìm trong nhẫn không gian cũng không tìm thấy, đến rồi đi một cách bí ẩn.

Toa tàu vẫn bình lặng trôi theo dòng nước ngầm, ít ai để ý rằng Cửu Huyền thỉnh thoảng lại liếc mắt ra cửa tàu như đang chờ đợi điều gì...

Rồi bên ngoài có tiếng động lớn, gã tài xế liếc ra với ánh mắt khá ngạc nhiên rồi mở cửa tàu.

Cửu Huyền cũng liếc ra, thấy Dương đang cười Truy Ảnh theo ngay cửa, nàng mím môi che giấu một nụ cười suýt bất giác hé nở.

Hành khách thì ồ lên, lần đầu họ thấy có người bị bóng đen của Dạ Đế ám mà còn sống sót trở ra.

Dương thu lại Truy Ảnh, bước vào cửa tàu, nhờ chức năng ngăn nước của cửa tàu nên cơ thể và quần áo hấn cũng lập tức khô ráo.

Dương lại ngồi vào chỗ bên cạnh Cửu Huyền trong những tiếng hỏi han tò mò của người xung quanh.

"Im lặng! Tàu sắp vào trạm!" Gã tài xế làu bàu khó chịu trước tiếng ồn.

Tất cả nín bặt, một phần toa làu lại trở nên trong suốt thành những ô cửa kính cho hành khách nhìn ra bên ngoài.

Xa xa phía trước có ánh sáng.

Toa tàu dần rời khỏi dòng nước ngầm, tiến vào một khu vực rộng lớn như biển ngầm, khắp nơi là những đốm sáng đang di chuyển về cùng một hướng, phải nhìn kĩ mới thấy đó là những toa tàu khác.

Các toa tàu, bao gồm toa tàu Dương đang đi, cùng hướng về một kiến trúc khổng lồ ở giữa biển ngầm. Kiến trúc này hình trụ, kết nối với một đường băng vòng theo hình xoắn ốc, kiến trúc lơ lửng và xoay chậm giữa biển nước khiến Dương liên tưởng đến một trạm không gian trong thế giới của hắn.

Những toa tàu lần lượt được thủy linh tượng kéo vào phía trên của đường băng xoắn ốc và kết nối với nhau thành một đoàn tàu dài, đầu tàu đã chờ đợi sẵn ở giữa đường băng.

Từ giờ đã có đầu tàu kéo bằng linh lực nên những con thủy linh tượng được thả ra nghỉ ngơi sau chuyến hành trình dài, gã tài xế cũng rời vị trí.

Sau khi toa tàu cuối cùng kết nối, đầu tàu hoạt động, kéo đoàn tàu chạy hết đường băng xoắn ốc rồi lao vào biển nước sâu thẳm

Chương 268: Năm của Sấm

Đoàn tàu dài trông như một con rồng tiến sâu vào lòng biển ngăm sâu thẳm, Dương đưa mắt ra cửa sổ ngắm nhìn trạm tàu khổng lồ đang nhỏ dần phía xa, trong lòng thầm cảm thán rằng Linh giới này còn quá nhiều điều kì vĩ mà hắn chưa khám phá hết.

Các toa tàu kết nối tạo ra một lối đi qua các toa tàu khác, lúc Dương mãi mê ngắm khung cảnh bên ngoài, có một nhóm người hai nam hai nữ từ toa tàu khác sang.

Đi đầu là một gã thanh niên ăn mặc sang trọng, khắp người từ quần áo, giày, trang sức đều là bảo vật cấp tiên bảo luyện từ vàng. Trông thấy Ngân Hà, mắt gã liền sáng lên, vừa định giơ tay chào hỏi thì chợt thấy Dương ngồi bên cạnh Ngân Hà, gã nhíu mày như đang nghĩ xem Dương là ai mà trông quen quen.

"Là mày!" Đột nhiên gã thanh niên trợn mắt, chỉ tay vào mặt Dương với vẻ mặt phẫn nộ rồi quát: "Không ngờ mày còn dám xuất hiện trước mặt tao, thằng chó!"

"Cái quần xì gì nữa đây?" Dương trợn mắt tự hỏi thằng này là ai, hắn chắc chắn dù có thể quên chùi đít sau khi đi nặng thì cũng không thể quên một thằng đeo vàng đầy mình như thằng này nếu đã từng gặp qua. Mà Dương chắc chắn chưa từng gặp qua thằng này, vậy tại sao nó thấy hắn lại nhảy cẫng lên như động đực thế kia?

Bên cạnh gã đeo vàng, một tên ăn mặc như ca sĩ quan tâm hỏi: "Sao vậy Thiết?"

Hai cô gái theo sau cũng tỏ ra quan tâm thăm hỏi: "Anh Thiết sao vậy? Tên khốn đó là ai?"

Gã được gọi là Thiết gật đầu với ba người đi cùng tỏ vẻ mình không sao, sau đó lại quay sang hỏi Dương: "Mày còn gì để nói không?"

Liên tục gặp hết rắc rối này đến rắc rối khác, Dương định mở mồm chửi một trận, nhưng môi chưa kịp hé thì thằng đeo vàng đã ngắt lời: "Không đúng không! Vì mày làm gì có lương tâm để mà cắn rứt!"

Thiết thờ dài, quay sang nói với bạn đi cùng bằng vẻ thương tâm: "Nó là Hắc Vũ Tiên Long Võ Phi Dương, người từng một thời được ta xem như đàn em thân cận nhất."

Một cô gái sau lưng Thiết thốt lên: "Là tên khốn mà anh Thiết nói rằng đã phản bội niềm tin của anh, lén trộm bản thiết kế Truy Ảnh 800 Mã Lực mà anh Thiết ấp ủ suốt sáu năm trời!"

Dương há hốc mồm, hẳn làm đàn em của thằng lìn này bao giờ, lại nói Truy Ảnh 800 Mã Lực là hẳn chôm thiết kế thật, nhưng chôm từ những mẫu xe phân khối lớn ở thế giới cũ, kết hợp với kiến thức giả kim từ Google và do bàn tay tài hoa của giả kim Thần sư Đạp Đức Cường luyện ra, liên quan đến gì đến thằng này?

Thiết thương cảm gật đầu: "Phải... Truy Ảnh là dự án tuyệt đỉnh sáng tạo mà anh ấp ủ để bước đầu nâng Tân Bảo Xưởng nhà anh lên ngang tầm Thần Kim tháp. Nhưng còn chưa kịp triển khai thì tên này, kẻ mà anh từng cứu mạng chó của hắn trong một chuyến lên mặt đất tìm kim loại hiếm và thu nhận làm đàn em, lại tráo trở phản bội và trộm đi bản thiết kế Truy Ảnh của anh."

Hai cô gái theo sau Thiết nhìn Dương với ánh mắt khinh bỉ rồi một cô nịnh nọt: "Để em lôi đầu hắn ra đánh một trận cho anh Thiết hả giận!"

Thiết tỏ ra vị tha can ngăn: "Không nên! Dù sao hấn chỉ là tên Mặt Đất hèn mọn, đánh nó chỉ làm em bẩn tay. Hơn nữa trên tàu không được ẩu đả, nếu không sẽ bị trừng phạt rất nặng."

Mặt Đất là danh từ mà một số người sống trên không hay dưới lòng đất dùng để gọi người sống trên mặt đất, vừa có nghĩa là người sống trên mặt đất, vừa có nghĩa là người có gương mặt dính đất. Dương chưa từng nghe danh từ này nhưng hấn có thể cảm thấy sự phân biệt vùng miền rõ rệt trong cách gọi.

Kể từ khi mất trí trở thành Bình Thường và luyện niệm một thời gian, tâm tính Dương đã có phần trầm ổn hơn trước, sự xúc phạm này chưa đủ để hấn mất bình tĩnh.

Nhưng Dương để gì ngồi im chịu trận?

Dương nhìn quanh rồi lớn tiếng hỏi: "Tàu này có an ninh không vậy? Ai thả bầy chó vào toa người khác sửa inh ỏi điếc cả tai!"

Sau đó, Dương quay sang nói với Nhất Niệm; "Truy Ảnh ấy à, chỉ là đồ chơi vật ta chế ra lúc rảnh rỗi, vậy mà có cái xưởng nào đẩy tôn lên là tuyệt đỉnh sáng tạo để nâng tầm, chắc tầm cái xưởng ấy còn thấp hơn cả bồn cầu nhà ta."

Bị xúc phạm ngược lại, Thiết sầm mặt, nghiến răng ken két: "Mày dám xúc phạm Tân Bảo Xưởng..."

Với dạng người không có mặt mũi thì Dương cũng không cần cho hấn mặt mũi, Dương nhún vai đáp: "Đâu? Tao chỉ xúc phạm cái bồn cầu nhà tao thôi mà! Nhưng nếu cái xưởng của mày chỉ bằng bồn cầu nhà tao thì tao thành thật xin lỗi bồn cầu nhà tao, lúc về tao sẽ xây cái bồn cầu lớn hơn."

"Được! Đã ăn cướp còn la làng, không dạy mà bài học thì thật hổ danh Hùng Vương Bảng hạng mười bốn của Thiết Công Tử ta!"

Thiết Công Tử hùng hùm hỏ hỏ, trán nổi gân xanh, nhưng gã chưa ra tay thì Dương đã vội giơ tay như đang can ngăn Nhất Niệm, dù Nhất Niệm cũng không hề nhúc nhích. Vừa ngăn Nhất Niệm, Dương vừa khuyên: "Ấy đừng! Người thềm thịt chó thì cũng đừng làm thịt chó dại mà ăn chứ! Hơn nữa trên tàu không cho đánh chó thả rông!"

Nhất Niệm ngơ ngác nhìn Dương hỏi: "Sao thỉ chủ biết bần tăng đang thềm thịt chó? Mô phật!"

Dương đến quỳ với tên hòa thượng dỏm, trông chỉ khoảng 18 tuổi mà dường như món ăn chơi nào Nhất Niệm cũng biết. Sở dĩ Dương giả vờ can ngăn Nhất Niệm là để mượn Nhất Niệm trấn áp Thiết Công Tử, đồng thời nhắc Thiết Công Tử về quy định cấm ẩu đả trên tàu, tránh đụng độ không cần thiết với những thiên tài Hùng Vương Bảng.

Thấy thái độ có vẻ thân thiết giữa Dương và Nhất Niệm, kẻ đang xếp thứ năm Hùng Vương Bảng, Thiết Công Tử bỏ ngay ý định tấn công Dương.

Lấy lại thế đứng phong độ, nét mặt cao sang, Thiết Công tử lắc đầu thờ dài: "Một bản thiết kế bảo vật sao có thể bằng tình nghĩa anh em? Chỉ cần người nói một tiếng xin lỗi thì ta sẽ tha thứ, nhưng đáng tiếc..."

Trước cái thờ dài của Thiết Công Tử, gã đi cùng ăn mặc như ca sĩ võ vai an ủi hẳn, còn hai cô gái theo sau nhìn Dương bằng ánh mắt khinh bỉ tận cùng.

Một trong hai cô gái nhếch môi đe dọa: "Thứ thấp hèn, anh Thiết vị tha bỏ qua cho mày, nhưng bà đây chưa bỏ qua cho mày tội xúc phạm anh Thiết đâu, hừ!"

Cô còn lại phụ họa: "Đúng vậy, phải dùng gót giày chà đạp lên đầu hần mới hả dạ!"

Lúc này Thiết Công Tử lại tỏ vẻ vị tha can ngăn: "Tạm bỏ qua cho hần đi các em."

Sau đó, Thiết Công Tử tươi cười chào Cửu Huyền: "Cửu Huyền, xin lỗi vì đã làm ồn chỗ em."

Cửu Huyền chỉ gật nhẹ đầu đáp: "Không sao."

Thiết Công Tử tiếp tục bắt chuyện: "Nghe nói em đang đặt Lương Thiên Kim luyện một bảo vật dạng cung. Tuy Thiên Kim là thiên tài giả kim nhưng so về kinh nghiệm thì còn non tay lắm, nếu em không ngại, hay để anh đích thân luyện cho em một món Thánh Bảo làm quà nhé?"

Cửu Huyền lắc đầu: "Cảm ơn, tôi tin vào khả năng của Thiên Kim. Và chúng ta bằng tuổi, nên nếu không phiền thì mong Thiết Công Tử đừng xưng hô kiểu có chút khó nghe như vậy."

"Nếu em muốn vậy thì anh cũng không ép, nhưng nếu dùng bảo vật mới có chỗ nào không vừa ý thì cứ iên hệ anh nhé, anh sẽ khiến em tuyệt đối hài lòng!"

Cửu Huyền dứt khoát lắc đầu: "Không cần đâu, cảm phiền Thiết Công Tử giữ trật tự."

Thiết Công Tử thừa biết cửu Huyền đỏi khéo, nhưng vẫn chai mặt

bắt chuyện thêm vài câu rồi rời khỏi toa tàu.

Sau khi bọn Thiết Công Tử rời khỏi, Dương dò hỏi Nhất Niệm và biết được một ít thông tin. Thiết Công Tử tên Lương Diệt, hạng 14 Hùng Vương Bảng, là thiếu gia của Tân Bảo xưởng, một xưởng giả kim có quy mô chỉ dưới Thần Kim tháp và Giả Kim thành. Đặc biệt ở chỗ, Tân Bảo Xưởng chuyên ăn cắp thiết kế rồi bán ra bản nhái với chất lượng kém hơn và giá thành rẻ mạt.

Tin đồn chiếc Truy Ảnh 800 Mã Lực người người thêm khát vốn là thiết kế tâm huyết của Thiết Công Tử là do chính Tân Bảo Xưởng tung ra, mục đích để quảng cáo cho dòng sản phẩm nhái Truy Ảnh 800 Mã Lực mà Tân Bảo Xưởng sắp tung ra.

Dương cũng biết thêm rằng người có vẻ ngoài như ca sĩ đi cạnh Lương Diệt tên là Lưu Các, cũng là thiên tài Hùng Vương bảng, xếp hạng 16.

Ban đầu, Nhất Niệm thoải mái giải đáp thắc mắc của Dương, nhưng sau khi nhận thấy sự đối khác thông tin của Dương, Nhất Niệm bắt đầu xoa xoa vàng trán: "Ây da... Bệnh đau đầu của bản tăng lại tái phát, có lẽ không thể tiếp tục đàm luận cùng thí chủ..."

Nhưng khi Dương dí vào tay gã một xấp tiền thì gã lại nói không ngừng.

Trong khi Dương dùng tiền cạy miệng Nhất Niệm, đoàn tàu tiến vào một đường hầm và đi ngược lên trên.

"Sắp đến rồi!" Nhất Niệm chột nói.

"Đến đâu?" Dương hỏi.

"Thế Giới Ngầm!"

Không để Dương tò mò lâu, đoàn tàu nhanh chóng qua khỏi đường hầm, tiến vào một vùng nước sáng đủ sắc màu.

Đoàn tàu hướng lên trên, nơi có một hòn đảo khổng lồ giữa biển nước, cũng là nơi phát ra những ánh sáng đủ mọi màu sắc đang phản chiếu xuống nước.

Trời lên khỏi mặt nước, đoàn tàu cập vào một bến cảng nhộn nhịp.

Trước mắt Dương là một kinh đô ngập tràn ánh sáng, điều mà trước đây hẳn chưa từng ngờ đến. Về quy mô, Thế Giới Ngầm rộng lớn không thua gì Sài Thành, thậm chí còn vượt trội về số lượng nhà cao tầng, đặc biệt nhất là một ngọn tháp cao vút ở trung tâm hòn đảo, trông còn hiện đại hơn so với hình ảnh những tòa nhà chọc trời Dương từng thấy ở thế giới cũ.

Về địa hình, Thế Giới Ngầm chia làm 3 tầng, tầng thấp nhất quanh rìa hòn đảo là tầng dành cho giới hạ lưu và trung lưu sinh sống, tầng thứ hai có diện tích nhỏ hơn dành cho giới thượng lưu với đái ngộ vượt trội cùng các dịch vụ sang trọng đắt đỏ. Tầng cao nhất ở trung tâm hòn đảo, là nơi ở của giới lãnh đạo, và tòa tháp cao nhất mà Dương thấy là đầu não của Thế Giới Ngầm, nơi ở của "Bố Già".

Trong khi Dương đang choáng ngợp trước sự xa hoa tráng lệ của Thế Giới Ngầm, thì trên đỉnh tòa tháp cao nhất hòn đảo, một người đàn ông mặc trang phục đen lịch lãm cũng đang đứng nhìn đoàn tàu vừa cập bến qua cửa sổ.

Lúc này, sau lưng gã chợt xuất hiện hư ảnh của một người đàn ông ngồi trên chiếc ngai đầu lâu.

"Có chuyện gì?" Hư ảnh người đàn ông ngồi trên ngai đầu lâu lạnh lùng hỏi.

Người mặc trang phục đen chỉ tay vào đoàn tàu vừa cập cảng và nói: "Quý Chủ Hận Thiên, ngài nhìn xem, đó là chuyến tàu mang theo hy vọng của thời đại."

Quý Chủ Hận Thiên nheo mắt hỏi: "Ý người là gì?"

Người áo đen giải thích: "Hầu hết thiên tài của thế hệ mới đều đang có mặt trên chuyến tàu đó, Quý Chủ nghĩ sao nếu ta ra tay hủy diệt cả đoàn tàu?"

Quý Chủ lạnh lùng đáp: "Thì toàn bộ Thế Giới Ngầm sẽ thành mộ ngầm, Bố Già nhà người cũng sống không bằng chết!"

Bố Già bật cười: "Ha ha! Phải, phải! Cửu Thiên Cung, Phiêu Vân Đảo, Thiên Không Tự. Thiên tài mà họ tính toán hàng ngàn năm đều đang trên tàu, nếu chúng có mệnh hệ nào thì cả Thế Giới Ngầm này cũng không bù đắp nổi."

"Nổi thế nào được khi một trong số chúng có thể trở thành Đế Vương Bách Tộc trong tương lai?" Quý Chủ cười nhạt.

Bố Già gật đầu: "Phải, nhưng chỉ một trong số chúng, hoặc không ai trong số chúng. Có thể là Độc Hành của ngài, có thể là Đoạn Tuyệt của ta, cũng có thể là Thiên Minh của Thiên Cơ. Cũng có thể là bất cứ đứa nào còn lại trong Hùng Vương Bảng, có thể là một Thế Hệ Phi Thường, thậm chí có thể là một đứa vô danh nào đấy, miễn là nó sinh vào Năm Cửa Sấm."

Bố Già lại nhìn xuống đoàn tàu và tiếp tục nói: "Cuộc đua đã bắt đầu, thiên tài sinh ra dưới sự chuẩn bị trước hàng ngàn năm của tiền

nhân hay thiên tài sinh ra theo sự ngẫu nhiên của số phận, ngài cho rằng đứa nào có lợi thế hơn?"

Quý Chủ trầm ngâm: "Khởi đầu quá chênh lệch... Nhưng số phận lại là thứ gần như chưa từng bị đánh bại..."

"Phải, nhưng không thể vì thế mà đứng yên chờ số phận chiến thắng, ngài thấy có đúng không?"

Quý Chủ khẽ gật đầu.

Bố Già nói tiếp: "Hiện tại Cửu Thiên Cung, Phiêu Vân Đảo và Thiên Không Tự đang có xu hướng liên kết lại, nếu thiên tài của chúng cũng theo đó mà đoàn kết thì thật bất hạnh cho những thiên tài còn lại."

"Dông dài nãy giờ, ý người chỉ đơn giản là muốn hợp tác?"

Bố Già gật đầu: "Thế Giới Ngầm, Quý Môn Quan và Thiên Cơ. Nhưng chính xác hơn là các thiên tài của chúng ta hợp tác."

Bích Diệp ngồi bên một mầm cây nhỏ xíu, mầm cây luôn được nàng chăm sóc đặc biệt dù không bao giờ phát triển.

Nàng thờ dài, Dương đã rời đi, để lại trong lòng nàng một cảm giác nhưng nhớ khó tả thành lời.

Lại nhìn mầm cây, Bích Diệp khẽ nhắm đôi mắt đẹp, kí ức mơ hồ như từ xa thẳm ngàn năm tái hiện...

Hình ảnh một người, vì mãi mê ngắm nhìn nhan sắc của nàng mà vô tình giẫm nát một mầm cây nhỏ xíu.

Hắn rớt rít xin lỗi, cố tìm mọi cách cứu sống mầm cây.

Bích Diệp hiếu kì hỏi: "Mầm cây quá nhỏ yếu, sinh mệnh đã hết rồi, người làm sao cứu được nữa? Đó là nghịch thiên."

Hắn vẫn cố dùng toàn bộ khả năng để cứu sống mầm cây: "Ta biết, nhưng lỗi là do ta, nên dù dùng mạng đổi mạng ta cũng phải làm!"

Bích Diệp tròn mắt ngạc nhiên, lần đầu tiên nàng thấy có người còn yêu quý sinh mạng hơn cả nàng, dùng mạng mình đền cho mạng một mầm cây nhỏ xíu.

Hắn vẫn cố sức cứu chữa mầm cây, vừa cố hết sức làm vừa nói: "Đường ta đi là hữu tình, bản năng của ta là Độ Thế, nếu một mầm cây cũng không thể cứu được thì lần này ta bại rồi!"

Chương 269: Ở tù

Hàn Tuyết đứng lặng nhìn bầu trời trong veo trên đỉnh Băng Sơn trắng xóa, từng luồng gió lạnh buốt thổi lướt qua làm làn áo trắng phủ trên cơ thể mỹ miều khẽ tung bay. Đôi mắt đẹp băng lãnh dường như đang khe khẽ lộ ra một chút sầu ưu khó hiểu.

Bên cạnh Hàn Tuyết, không gian nứt một vết dài làm lộ ra một bóng hình cao sang kiêu diễm.

"Con đang yếu dần." Hà Phương đứng cạnh Hàn Tuyết và cất tiếng nói.

Hàn Tuyết khẽ gật đầu, nét mặt vô cảm như thể chuyện bản thân suy yếu cũng chỉ như chuyện một cơn gió thoảng qua.

Hà Phương thở dài rồi nói: "Hàn Tuyết, con là người duy nhất trong chúng ta giữ được toàn vẹn sức mạnh dưới Lệnh Cấm."

Hàn Tuyết gật đầu: "Con biết. Nhưng tại sao gần đây sức mạnh của con mỗi lúc một suy yếu?"

Hà Phương đáp: "Vì uy lực của Lệnh Cấm phụ thuộc vào cảm xúc, cảm xúc càng sâu đậm, Lệnh Cấm càng mạnh mẽ. Con vốn không hề có cảm xúc, nên Lệnh Cấm không thể ràng buộc được con."

"Nhưng bây giờ thì khác, con dần suy yếu, chứng tỏ Lệnh Cấm đang dần mạnh lên, nghĩa là con đã có cảm xúc."

"Cảm xúc?" Hàn Tuyết tự hỏi, nàng có cảm xúc rồi sao? Là cảm giác

vừa khó hiểu vừa khó chịu mà nàng có được từ khi giọt lệ Lãnh Sương trở về sao?

Hàn Tuyết nhìn lại toàn bộ ký ức của Lãnh Sương, từ lúc rơi khỏi khóe mắt nàng cho đến khi kết hợp với Diệu Vân thành Đế Băng, bị Mạc Kính Vũ thu làm thuộc hạ, hằng ngày phải chiến đấu sống chết. Lúc đó chưa hề có cảm giác khó hiểu kia.

Nàng lại nhìn tiếp đoạn kí ức phía sau, có một người cho Đế Băng ăn hồn tâm, cảm giác này cũng chưa xuất hiện.

Rồi vẫn người đó, hứa sẽ giải phóng cho Đế Băng, mất một cánh tay vì muốn đưa nàng qua cánh cửa tù tội. Cảm giác này bắt đầu xuất hiện, dù vô cùng nhỏ nhoi.

"Là vì một người sao?" Hàn Tuyết tự hỏi, trong đầu nhớ về một đoạn kí ức mơ hồ, như thể đã lưu giữ trong thâm tâm nàng từ vạn năm quá khứ...

Kẻ đó đơn độc đi giữa màn mưa tuyết lạnh lẽo.

Dường như mặt đất dưới chân không muốn hấn chạm vào, dường như những cơn gió lạnh cũng tránh đường hấn đi, dường như mặt trời mờ mịt vì không muốn rọi soi hấn.

Một kẻ cô độc, một kẻ vô tình, trái tim hấn lạnh lẽo đến mức băng giá cũng run rẩy.

Tuyết rơi đầy trời, nhưng không rơi trúng hấn, chỉ trừ một hạt tuyết nhỏ.

Hấn biết, nhưng không quan tâm, vẫn một thân độc hành.

Hạt tuyết vẫn lì lợm bám trên vai hấn qua đoạn đường thật dài.

Hấn đi đến cuối vùng băng tuyết.

Hạt tuyết vẫn đọng trên vai.

Cuối cùng, hấn dừng bước cất lời: "Hạt tuyết nhỏ, người chỉ là một chút phù du, theo ta một bước nữa thì người sẽ lập tức tan chảy."

Hấn im lặng, hạt tuyết nhỏ cũng im lặng trên vai hấn.

Lúc sau, hấn lại hỏi: "Người không biết sợ sao?"

"Người không muốn tận hưởng chút khoảnh khắc ngắn ngủi còn lại của cuộc đời?"

"Người muốn tan biến?"

"Hay... Người muốn đi cùng ta?"

Hấn lắc đầu, gương mặt không chút cảm xúc: "Đi cùng ta? Người lạnh đó, nhưng có đủ lạnh để thích nghi với sự cô độc tận cùng khi bước vào con đường tàn khốc này không?"

"Chia tay ở đây thôi!"

Sau đó hấn phất nhẹ tay làm hạt tuyết nhỏ bay đi, còn hấn lại cô độc cất bước đi xa, vừa đi vừa để lại một câu nói: "Ta vì tình mà bước đi con đường vô tình, vì cứu một mạng người mà sẵn sàng hủy diệt tất cả. Hạt tuyết nhỏ, liệu người cũng có thể đánh đổi tất cả vì một người?"

"Vì một người..." Hàn Tuyết ngẫm lại câu nói, trong đầu hiện ra cảnh

tượng Lãnh Sương tan biến vì Bình Thường, vì Dương.

Đoàn tàu dài cập vào bến cảng Thế Giới Ngầm, các toa tàu đồng loạt mở cửa. Từng hành khách lần lượt xuống tàu để nhường chỗ cho những người đang chờ được lên tàu để đi đến những địa điểm khác trong lòng đất.

Dương cũng xuống tàu, vì lối vào Địa Tâm Cảnh nằm ở Thế Giới Ngầm.

Vừa bước khỏi toa tàu, Dương đề phòng nhìn Cửu Huyền, nhưng nàng không hề có ý định ra tay tấn công Dương tại đây.

Lúc Dương còn đang nghi vấn, Nhất Niệm xuống sau liền giải thích: "Mô phật! Chúng ta đang đứng trong khu an toàn, không ai được đánh nhau trong khu vực này, Cửu Huyền thí chủ sẽ không dám phá luật làm bậy đâu."

Là một trong các thế lực hùng mạnh nhất trong lòng đất, Thế Giới Ngầm cũng có luật lệ riêng, cả Thế Giới Ngầm sẽ chia ra làm nhiều khu vực bao gồm hai loại khu vực chính, một loại là khu vực an toàn với đầy đủ luật lệ và an ninh, loại khác là khu tự do, người đến khu này được làm mọi thứ tùy ý thích, mạnh được yếu thua. Cách phân biệt khu vực cũng rất đơn giản, mỗi loại khu vực có nền gạch khác nhau, khu vực tự do lát gạch màu đỏ, khu vực an toàn lát gạch màu xanh lá.

Nghe Nhất Niệm giới thiệu, Dương ngạc nhiên hỏi: "Vào khu tự do là muốn làm gì cũng được?"

Nhất Niệm chấp tay gật đầu.

Trong đầu Dương nghĩ ngay đến một điều, liền liếc xung quanh rồi

thì thềm vào tai Nhất Niệm: "Vây... hiếp dân thì sao?"

Nhất Niệm, vẫn giữ vẻ mặt thanh tịnh gặt đầu, sau đó cũng thì thềm vào tai Dương: "Mô phật! Năm ngoái bần tăng từng thử, nhưng không ngờ lại nhằm vào một nữ Linh Đế, kết quả chưa kịp sờ mông đã bị đánh cho trọng thương. Sau đó chạy được vào khu an toàn nhưng vẫn bị đuổi giết, may là mấy chú công an kịp thời ngăn cản mới thoát một mạng. Lại còn phải bồi thường đến 200 nghìn cô ta mới chịu bỏ qua cho. Mô phật..."

Nghe Nhất Niệm kể xong, Dương lập tức quỳ xuống dập đầu dưới chân Nhất Niệm, miệng tôn kính hô: "Su phụ! Nhận của đệ tử một lạy!"

Sự tôn kính là phát ra từ tận đáy lòng Dương, từng tu trong Vô Lực bang, gặp qua đủ dạng tăng ni, nhưng hẳn chưa từng thấy hòa thượng nào bán bổ tôn giáo như tên Thích Đông này.

"Mô phật! Kẻ xin làm đệ tử phải là bần tăng mới phải!"

"Ý ngươi là sao?" Dương thắc mắc.

Nhất Niệm từ tốn giải thích: "Nhờ Cửu Huyền thí chủ ra tay bên bờ suối mới biết Phi Dương thí chủ cũng chính là Bình Thường đại sư, phật pháp cao thâm tuyệt đỉnh, đồng thời dùng được cả Hoàng Niệm lẫn Hắc Niệm."

Khi đánh với Cửu Huyền ngoài khách sạn bên bờ suối Voi, Dương chưa lộ mặt và đã dùng Hắc Phù Động làm giáp nên người xung quanh có thể dễ dàng đoán ra hẳn là Bình Thường, nhưng chưa biết hẳn là Võ Phi Dương. Còn những người lên tàu trước đều không kịp chứng kiến trận đụng độ nên cũng không biết Võ Phi Dương là Bình Thường, chỉ trừ Cửu Huyền đã biết trước và Nhất Niệm chứng kiến

bộ giáp lẫn gương mặt không cái trang của Dương nên đoán ra.

Nhất Niệm tiếp tục nói: "Sự phụ của bần tăng từng nói, không ai có thể đồng thời mang Hắc Niệm và Hoàng Niệm, trừ trường hợp người đó có năng lực nghịch thiên, hoặc có bảo vật nghịch thiên, ví dụ như là..."

Nói đến đây, Nhất Niệm ngập ngừng nhìn Dương bằng ánh mắt thăm dò và nói tiếp: "Như là... Vô Tự Thiên Thư..."

Dương tròn mắt ra vẻ ngạc nhiên: "Vô Tự Thiên Thư? Đó là bảo vật cấp gì?"

Ngoài mặt thì giả vờ ngây ngô, nhưng trong lòng Dương thì dậy sóng, Vô Tự Thiên Thư, chỉ thêm hai chữ, nhưng rất có thể có liên quan đến Thiên Thư mà Kinh Vô Nguyệt nhắc đến và Thiên Thư trong bài thơ Nam Quốc Sơn Hà của Lý Thường Kiệt. Vậy Thiên Thư này còn có thể dung hòa hai yếu tố đối lập?

Thấy phản ứng khá chân thật của Dương, Nhất Niệm vốn nghi ngờ Dương có Vô Tự Thiên Thư tỏ ra chút thất vọng, cho rằng bản thân đã đoán nhầm.

Rời khỏi bến cảng, Dương nhìn quanh vì chưa biết phải đi đâu khi thời điểm lối vào Địa Tâm Cảnh mở ra còn cách khoảng vài ngày nữa.

Biết Dương lần đầu đến Thế Giới Ngầm, Nhất Niệm nhiệt tình ga gĩa: "Mô phật... Thích chủ có muốn tham quan Thế Giới Ngầm không? Bần tăng nguyện làm hướng dẫn viên."

Biết Nhất Niệm bại hoại nhưng đối với mình không hề có địch ý, Dương khá thoải mái rút tiền ra để thuê hẳn làm hướng dẫn viên,

nhưng bất ngờ là Nhất Niệm lắc đầu từ chối.

"Mô phật! Hướng dẫn thí chủ là thành ý của bần tăng, không cần tiền bạc."

Nói đến đây, Nhất Niệm thở dài.

"Sao ngươi lại thở dài?" Dương hỏi.

Nhất Niệm lắc đầu đáp: "Mô phật! Bần tăng có một khát vọng khó thành, từng cố gắng thực hiện nhưng sư phụ dặn dò không được miễn cưỡng, đành nương nhờ hai chữ tùy duyên."

"Tùy duyên? Ý ngươi là sao?"

Nhất Niệm lại thở dài: "Mô phật! Thí chủ chính là duyên. Được biết thí chủ còn có tài cải trang siêu đẳng, nên bần tăng muốn xin thí chủ giúp bần tăng cải trang một lần."

"Cải trang? Để làm gì?" Dương thắc mắc, đúng là hấn từng cải trang thành Bình Thường khiến gần như không ai nhận ra, nhưng đó đâu phải hấn tự làm, còn lớp cải trang Lý Hữu Thực thì không thể lừa được cao thủ.

Ra về từ bi, Nhất Niệm chấp tay nói: "Mô phật! Để thực hiện lý tưởng cứu nhân độ thế, bần tăng quyết dẫn thân vào cõi hồng trần để trải nghiệm thế gian. Nhưng thật lòng muốn hành thiện tích đức mà không muốn lộ ra thân phận nên đành tìm cách cải trang."

Nghe Nhất Niệm nói như thật nhưng trên gương mặt phúng phính của gã lộ rõ nét dâm tà thèm khát, Dương nghi hoặc hỏi: "Thật không? Hay ngươi cải trang đi đá phò?"

Nhất Niệm theo quán tính chấp tay gật đầu: "Mô phật! Có gì mà cao thượng? Cứu nhân độ thế là bổn phận của... Ủa chết mẹ sao thí chủ biết?"

Dương thở dài, vờ vai Nhất Niệm tỏ ý đồng cảm. Đá phò là một trong những ước mơ thầm kín của Dương, nhưng bản thân hắn quá nổi tiếng nên sợ chỉ vừa lộ mặt vào nhà chứa thì lập tức có báo đăng tin "Hắc Vũ Tiên Long phá đờ". Thật sự rất là xấu cái hình tượng (giả tạo) ngẫu lòi mà Dương khổ công xây dựng, chính vì thế mà Dương từng lợi dụng lúc bị Bích Diệp nguyện thành trẻ con để lên đi, nhưng vẫn bị Bích Diệp bắt về.

Lại nói Nhất Niệm còn là một hòa thượng thiên tài, chắc chắn ở Thế Giới Ngầm này hắn còn nổi danh hơn nhiều so với Dương, dù Nhất Niệm không lo hình tượng bản thân thì cũng không dám làm xấu mặt Thiên Không Tự, xấu mặt sư phụ hắn.

Nhất Niệm nhận ra sự đồng cảm từ Dương, cũng vờ vai đáp lại, hai con người cùng chung chí hướng cùng lắc đầu thờ dài.

"Lúc này người nói thêm thịt cày, hay ta khao người một bữa?"
Dương nói.

"Được! Ta biết một quán có món thịt cày chay rất ngon." Nhất Niệm hứng khởi nói.

"Thịt cày chay?"

Nơi Nhất Niệm đưa Dương đến là một quán cóc xập xệ trong khu ổ chuột cho dân hạ lưu. Hai tên ngồi bẹp xuống một tấm chiếu cũ mục nát và gọi ra một đĩa cày chay với lá mơ cùng mắm tôm chay trông như thật.

Dương cuộn một lát thịt cày cùng lá mơ chấm vào mắt tôm đưa lên miệng nhai giòn giã. Đang tận hưởng hương vị ngon lành, chợt Dương và Nhất Niệm cùng ngạc nhiên nhìn ra trước quán, nơi một tên ăn mày đang đứng nhìn vào họ.

Đáng ngạc nhiên, bởi vì Việt Nam trong Linh giới này cực kỳ ít nếu không nói là không có ăn mày, kẻ giống ăn mày duy nhất mà Dương nhớ đã từng gặp lại là Thần Sư Đạp Đức Cường.

Càng đáng ngạc nhiên, gã ăn mày này tuy gương mặt bê bết bẩn nhưng trông còn rất trẻ và khá tuấn tú.

Ngạc nhiên nhất chính là, gã ăn mày khiến Dương liên tưởng đến một người nào đó mà Dương cảm thấy rất đáng ghét, nhưng hẳn lại chưa nhớ ra người được liên tưởng là người nào mà lại giống một tên ăn mày.

Ban đầu, Dương tưởng gã ăn mày đang nhìn đĩa thịt cày của hắn, nhưng sau đó Dương nhận ra kẻ kia đang nhìn chăm chăm vào hắn.

Rồi chợt gã lắc đầu và nói với Dương: "Ta vốn không muốn gặp ngươi, nhưng số phận lại muốn ngươi gặp ta."

"Chúng ta quen nhau sau?" Dương nghi hoặc hỏi.

Gã ăn mày nhún vai: "Đoán đi! Đoán trước khi ta thử ra tay giết ngươi."

Thấy Dương gặp rắc rối, sợ Dương xảy ra sự cố không thể trả tiền thịt cày, Nhất Niệm vội khuyên can: "Mô phật! Đây là khu an toàn, thí chủ không nên làm bậy."

"Khu an toàn sao?" Gã ăn mày nhìn nền gạch dưới chân rồi phất nhẹ

bàn tay.

Cái phất tay nhẹ nhàng của gã ăn mày khiến Dương và Nhất Niệm cảm thấy hoa mắt trong một giây, ngay sau đó, khung cảnh trước mắt cả hai đã biến đổi thành một vùng thị trấn hoang phế.

Dương và Nhất Niệm cùng nhìn gã ăn mày trước mặt, cùng quay sang nhìn nhau rồi cùng nhìn nền gạch dưới chân, màu đỏ.

"Vãi l-n!" Nhất Niệm há mồm thốt lên rồi co giò bỏ chạy, Dương cũng co giò chạy theo sát bên.

Thấy Dương chạy theo mình, Nhất Niệm bực mình quát: "Mô phật! Đừng có chạy theo tao!"

Sở dĩ Nhất Niệm phát hoảng quên cả lễ nghi là vì hấn lẩn Dương đều nhận ra gã ăn mày kia có khả năng dịch chuyển không gian cực kì lợi hại, rất có thể là một vị Thần.

"Chứ chạy đâu bây giờ, đ- má ngày gì mà xui dữ vậy!" Dương vừa sợ vừa bực quát. Hấn theo Nhất Niệm cầm đầu chạy không dám nhìn lại, thậm chí Dương còn có ý định dùng Dạ Hành dù biết rõ chỉ sau một hoặc vài bước Dạ Hành khoảng cách ngắn thì cơ thể hấn sẽ bị tê liệt.

Nhưng Dương và Nhất Niệm không biết rằng, kẻ kia vẫn còn đứng yên, không phải vì gã không muốn đuổi giết Dương, mà vì gã bị chặn đường, bởi một làn khói tím.

Làn khói tụ thành hình dạng một mỹ nữ đẹp đến ma mị, nàng chỉ đứng đó, ánh mắt đẹp long lanh đượm u buồn thoáng liếc về bóng lưng của Dương đang hốt hoảng chạy xa.

Gã ăn mày không có vẻ gì là bất ngờ, chỉ ngấm nhìn vẻ đẹp ma mị của nàng và hỏi: "Không muốn ta giết hấn sao?"

Nàng gật đầu: "Người sẽ không thể giết hấn."

Gã ăn mày lại nói: "Nhưng ta muốn thử, nàng không cản nổi đâu!"

Tử Linh không phủ nhận, nàng chỉ bước tới một bước, toàn thân như bốc lên một ngọn lửa màu tím, sát khí khủng khiếp lan ra khiến toàn bộ người trong Thế Giới Ngầm đồng rùng mình vì cảm nhận nguy hiểm.

Ngay cả gã ăn mày cũng tròn mắt ngạc nhiên: "Nàng... Thiêu đốt linh hồn!"

Dưới sát khí kinh thiên, nàng, Tử Linh, nhìn gã ăn mày bằng ánh mắt đầy quyết tâm, nàng nói: "Ta có thể chết, nhưng hấn phải sống!"

Gã ăn mày nhìn Tử Linh với ánh mắt tò mò, sau đó hấn hỏi: "Nàng yêu hấn?"

Tử Linh không đáp, nhưng nét ửng hồng trên gò má xinh đẹp đã bán đứng nàng.

Nét ửng hồng kia khiến gương mặt gã ăn mày trở nên si ngốc, rồi hấn lắc đầu quay lưng, vừa đi vừa nói: "Dừng thiêu đốt linh hồn đi, ta không muốn một Nữ Thần bị ta hại chết."

Sau đó gã lại nói tiếp: "Ta sẽ không giết hấn, nhưng từ giờ ta sẽ xem hấn là tình địch! Ta tên Vô Thiên Phong Ba, còn nàng?"

Tử Linh không đáp, nàng dừng quá trình thiêu đốt linh hồn và quay lưng lại nhìn theo hướng Dương đã chạy đi.

Mười phút sau...

Dương và Nhất Niệm bị bốn người mặc cảnh phục còng tay giải về đồn, trên mặt hai tên vẫn còn vẻ phê pha ngây ngất.

Nguyên nhân là vì lúc cắm đầu chạy, hai tên nhìn thấy khu vực an toàn liền xông vào, trời xui đất khiến thế nào mà hai tên cùng tông vào cửa sổ nhà dân, đúng phòng có một cặp nam nữ đang trần truồng ôm nhau để chữa sốt rét, kết quả là bốn phút sau công an ập đến bắt hai đứa về đồn vì tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp trong khu an toàn.

Bị kết tội và phạt giam giữ mười ngày, Dương và Nhất Niệm bị giải vào khu buồng giam, mỗi người một buồng.

Ngồi trong buồng giam, Dương quay sang hỏi Nhất Niệm trong buồng bên cạnh: "Bị giam mười ngày, nhưng Địa Tâm cảnh chỉ hai đến ba ngày nữa là mở, vậy phải làm sao?"

"Làm sao? Hừ!"

Một giọng nói có chút quen từ buồng giam đối diện khiến Dương giật mình nhìn sang.

Dương kinh ngạc nhận ra kẻ bị xích trong đó chính là kẻ Dương từng gặp trong Phật Cảnh, thiên tài đệ nhị Hùng Vương Bảng, Nhất Dao Đoạn Tuyệt.

Nhìn Dương rồi nhìn sang Nhất Niệm, Đoạn Tuyệt cười nhạt nói: "Vượt ngục chứ sao!"

Chương 270: Chương cuối

Dương đứng dưới đáy biển sâu thâm thẳm, mắt hướng về phía Long Thành rực rỡ, trong lòng tràn ngập đủ loại cảm xúc.

Chàng đã trở lại Long Thành lần nữa, nhưng không còn là một kẻ cô độc yếu ớt của ngày xưa.

"Mẹ! Ta đến cứu nàng đây!" Dương thì thầm, sau đó giậm mạnh chân khiến đáy biển rung chuyển, áo choàng đen oai hùng phấp phới trong làn nước, ma kiếm Nghịch Thiên trên tay chỉ thẳng về hướng Long Thành.

"TẤN CÔNG!!!!!" Dương gầm lên một tiếng như mãnh long gào thét. Phía sau chàng, hàng chục ngàn chiến sĩ dũng mãnh của Hắc Đạo đồng loạt hò hét rồi theo chân chàng xông phá Long Thành.

Bên ngoài Long Thành, một lực lượng hùng hậu của phe Long Thành đang sẵn sàng truy cản.

Dẫn đầu là Long Hán và các trưởng lão khác.

"LONG HÁN!!!!!" Dương gầm lên khi thấy Long Hán bước ra, cơ thể Dương mọc vảy rồng và cánh đen oai vệ, chỉ bằng một bước Dạ Hành, chàng đã áp sát Long Hán và tung một đòn Cuồng vào đầu lão.

ẦM!!!!

Trúng đòn, đầu Long Hán cắm sâu xuống đáy biển, dư chấn lan ra

khiến cả một vùng biển gợn sóng dữ dội, Long Thành rung chuyển.

"Đại trưởng lão!" Chứng kiến đại trưởng lão Long Hán đại bại sau một đòn duy nhất, các trưởng lão còn lại lập tức tập hợp bao vây Dương.

"Hừ!" Trước quần địch vây công, Dương cười nhạt, Hắc Ma Đế Lôi tỏa khắp cơ thể, cánh đen vĩ mạnh rồi hóa thành một tia chớp cực nhanh lướt về phía nhị trưởng lão trong chớp mắt và tung chưởng.

BINH!

ẦM!

Trúng một chưởng của Dương, nhị trưởng lão như một mũi tên bay ngược về phía Long Thành, va mạnh vào bức tường bảo vệ thành khiến bức tường hư ảo này nứt vỡ.

Hạ gục nhị trưởng lão, Dương lại dùng Ngự Lôi Thuật hóa thành tia chớp lướt về phía tam trưởng lão và dùng cánh tay chân long chụp vào đầu gã.

"Cháy lên đi!" Dương lạnh lùng nói, sau đó Huyết Ảnh Yêu Hỏa bùng lên trên tay chàng, đốt sạch râu tóc trên đầu tam trưởng lão, khiến lão kêu gào thảm thiết rồi ngã gục.

Sẵn bàn tay mang Huyết Ảnh Yêu Hỏa, Dương giơ nắm đấm lên trời trong khi các trưởng lão còn lại đồng loạt xông vào chàng.

"Ngự Hỏa Thuật - Thiên Thạch Cuồng Quyền!" Dương vừa gầm lên vừa giáng nắm đấm mang huyết hỏa xuống đáy biển, nắm đấm như một tảng thiên thạch khổng lồ từ trời cao giáng xuống, gây ra một vụ nổ khủng khiếp làm toàn bộ các trưởng lão và binh lính xung quanh

phun máu văng ra xa. Cả vùng bán kính hơn trăm mét sụp xuống thành hình bán cầu, Long Thành nghiêng ngã.

Hạ gục toàn bộ trưởng lão, Dương lạnh lùng dỗi mắt về phía hàng ngàn địch quân trước mặt, sau đó chàng lạnh lùng tiến bước.

Khắp người Dương dần bốc lên một làn khói tím ma mị ngập tràn khí tức tử vong.

Dương bước vào lòng địch như đi giữa chốn không người, kẻ thì sợ hãi tụt tránh đường, kẻ can đảm thì bị tử vong khí của Dương hút dần sự sống, gục ngã trên đường chàng đi qua.

Tiến đến chốt chặn cuối cùng, Dương rút Nghịch Thiên kiếm chém ra một vết đen dài cắt đứt lớp phòng ngự quanh cổng vào, sau đó chàng hiên ngang bước vào Long Thành.

Vào Long Thành, Dương đạp đất bay lên cao, đưa mắt nhìn về phía tòa Long Cung ở trung tâm Long Thành, nơi quảng trường Long Mẫu đang tổ chức một buổi lễ long trọng, lễ cưới.

Bằng thị giác của rồng, Dương có thể nhìn thấy ở trung tâm buổi lễ, Long Ngạo mặc lễ phục bảnh bao đang đưa mắt ngắm nhìn Diễm đứng đối diện, trông nàng xinh đẹp tuyệt trần với bộ áo dài cưới lộng lẫy.

Nghi thức trao nhẫn bắt đầu, Long Ngạo chuẩn bị mang nhẫn vào ngón tay trắng nõn của Diễm...

Dương lạnh lùng lấy Linh Quang Thần Cơ ra, dùng Thiên Cực Thánh Quang làm tên và giương lên.

Mũi tên lao đi với tốc độ ánh sáng, trong chớp mắt đã bắn đứt đôi

chiếc nhẫn cưới khi còn chưa kịp vào tay Diễm.

Cả quảng trường kinh ngạc nhìn lên bầu trời.

"Võ Phi Dương!"

"Không phải các trưởng lão đang bảo vệ cổng thành sao?"

"Hắn... Hắn đánh bại đại trưởng lão? Không thể nào!"

Trước những tiếng xôn xao, Dương võ cánh bay thẳng đến quảng trường, đáp xuống bên cạnh Diễm trước nét mặt kinh ngạc của Long Ngạo.

"Dương!" Diễm vừa mừng vừa lo: "Con không nên đến đây!"

Dương ôm lấy nàng vào lòng và nói: "Ta phải đến đây! Đến để mang nàng về!"

Chàng nhìn vào mắt nàng, đôi mắt đẹp cũng đang nhìn hắn, rung rung dòng cảm xúc...

Rồi chàng hôn vào môi nàng, bắt chập những cái nhìn khó tin, bắt chập xung quanh đều là kẻ thù...

"Ư... A... Aaa..."

Tiếng rên rĩ khe khẽ kèm âm thanh bành bạch vang bên tai Dương khiến chàng thậm cảm thấy có gì đó không đúng lắm...

Vẫn hút lấy làn môi thơm mát như kẹo ngọt của Diễm, Dương mở mắt ra để tìm nguồn gốc tiếng rên, và...

Tối đen.

Dương giật mình nhận ra bản thân đang ôm hôn một khung sắt nhà tù mà tưởng là hôn Diễm, bảo sao hẳn lại cảm thấy môi nàng mát lạnh lạ thường.

"Aa... Ừ..."

Nhưng tiếng rên vẫn còn, và rất thật.

Dương kinh nghi nhìn sang buồng giam bên cạnh.

Là Nhất Niệm, gã đang nằm sấp trên nền gạch, cặp mông to tròn nhô lên hẫ xuống liên tục trong khi cổ họng gã thỉnh thoảng lại giả giọng nữ rên rỉ: "Aa... Ừ... A... Ô de! Cơm ngon bay bi! Aa..."

Nhất Niệm hẫ mạnh dần, tăng tốc hết cỡ, tiếng rên cũng dồn dập cao trào: "Aa... Kim chi... Ộp ba! Kim chi! Aaaa..."

Sau bốn phút bốn mươi bảy giây, Nhất Niệm rùng mình giật giật mấy cái rồi thở phào thỏa mãn.

Lặng đi vài giây, Nhất Niệm chột mở mắt ra và thấy Dương đang ôm song sắt nhìn mình, gã lập tức bật dậy chuyển thành tư xếp bằng ngời niệm kinh trang nghiêm và nói: "Mô phật! Bàn tăng trong lúc niệm kinh bị muỗi đốt nên đã tẩu hỏa nhập ma. Có lẽ lúc đang nằm kịch chiến tám trăm hiệp với tâm ma đã làm phiền giấc ngủ của thí chủ. Hổ thẹn, hổ thẹn!"

Dương không nói gì, chỉ khinh bỉ nhếch môi và thầm nguyện rủa Nhất Niệm vì đã làm hỏng mất giấc mộng đẹp của hắn.

Chợt có tiếng hừ lạnh phát ra từ buồng giam đối diện, Đoạn Tuyệt

lạnh lùng nói: "Bớt tấu hài, lo mà giữ sức chuẩn bị cho sáng mai, đừng làm thêm gánh nặng cho ta!"

Dù khá bất mãn với thái độ khó ưa của Đoạn Tuyệt, Dương cũng đành im lặng cho qua, điều hấn quan tâm hiện giờ là ra khỏi nhà tù này trước khi Địa Tâm Cảnh mở ra, và để làm được điều đó thì hấn cần hợp tác với Thích Đông và Đoạn Tuyệt.

Ở tù trong Thế Giới Ngầm, trừ việc chờ đến mãn hạn tù để được thả ra thì cách còn lại là tham gia một trận chiến mang tên Vượt Ngục.

Trận chiến Vượt Ngục được Thế Giới Ngầm tạo ra vì mục đích kiếm tiền là chính, mỗi cuộc vượt ngục được tổ chức sẽ thu hút một lượng khán giả đến xem, đông hay vắng tùy vào độ nổi tiếng của tù nhân. Ngoài ra, hình thức cá độ sẽ được triển khai cho các con bạc đặt cược cửa thắng thua cho tù nhân.

Về thể thức, Vượt Ngục yêu cầu có 3 tù binh hợp tác. Cả 3 tù binh đều chịu 10 tầng phong ấn linh lực và phải lần lượt đánh bại 10 cai ngục với cấp sức mạnh tăng dần theo thứ tự từ 1 đến 10.

Để có cơ hội chiến thắng, các tù binh sẽ phải đi tìm những chiếc chìa khóa để lần lượt giải 10 tầng phong ấn, mỗi lần giải phong ấn sẽ có lại một phần sức mạnh.

Trong lịch sử Thế Giới Ngầm, chưa từng có tù binh nào vượt ngục thành công, kỉ lục hiện tại dừng ở cấp cai ngục thứ 8. Điều này cũng không có nghĩa rằng cai ngục mạnh như Thần, mà đơn giản là do không có tù nhân nào quá mức mạnh mẽ, vì nếu mạnh hơn cả cai ngục thì đã không bị bắt làm tù nhân.

Mặt Trời nhân tạo ló dạng rọi soi Thế Giới Ngầm, Dương, Thích Đông và Đoạn Tuyệt bị giải vào một nơi trông như một công viên

rộng lớn, xung quanh công viên là các khán đài với hàng chục ngàn người chật kín đang reo hò ầm ĩ.

Lúc này, một người có vẻ là bình luận viên đang ngồi nói thật to:

"Thưa quý vị, an toàn hay tự do luôn luôn tỉ lệ nghịch với nhau.

Người muốn an toàn tuyệt đối, hãy ngồi ru rú giữa bốn bức tường, nghĩa là người đánh mất tự do. Người muốn tự do tuyệt đối, thích làm gì thì làm, thích giết ai thì giết, nghĩa là tất cả những người khác cũng có quyền giết người, người không còn an toàn."

"Có người muốn an toàn nhưng kẻ tử thù của người đó lại được tự do, có người muốn được tự do nhưng lại sợ người thân mất an toàn. Và để dung hòa cả hai yếu tố, Thế Giới Ngầm của chúng ta đã tạo ra một luật lệ độc đáo, luật phân khu. Kẻ muốn tự do, hãy vào khu tự do, kẻ cần an toàn, cứ ở trong khu an toàn."

"Cũng có những kẻ ngu xuẩn tưởng mình tự do trong khu an toàn, gây ảnh hưởng đến yên bình của người khác. Đó là lí do chúng ta có nhà tù."

"Nhưng, Thế Giới Ngầm cũng tôn trọng quyền chọn lựa giữa tự do và an toàn của tù binh. Vậy nên chúng ta lại có đấu trường Vượt Ngục, nơi những tù binh tìm kiếm cơ hội tự do."

Gã bình luận viên nói liên hồi khiến khán giả bức tức quát: "DÔNG DÀI CÂU CHƯƠNG HẢ CHA NỘI! ĐÁNH LỆ DÙM ĐI!"

"Vâng! Xin cảm ơn quý vị đã lắng nghe, chương truyện đến đây là hết... À nhầm! Ý tôi là các tù binh đã sẵn sàng tiến vào đấu trường!"

"Vâng! Tôi đã thấy một bóng dáng quen thuộc bước ra! Là thiên tài số một Thế Giới Ngầm, Thế Hệ Hoàng Kim, Đệ Nhị Hùng Vương Bảng, biệt hiệu Nhất Dao, tên là Đoạn Tuyệt!"

Đoạn Tuyệt bước ra theo lời giới thiệu khiến cả khán đài bùng nổ dữ dội, tiếng hoan hô cổ vũ ầm vang lan khắp cả Thế Giới Ngầm.

"Theo sau là thiên tài của Thiên Không Tự, Thế Hệ Hoàng Kim, Đệ Ngũ Hùng Vương Bảng, biệt hiệu Nhất Niệm, tên là Thích Đông!"

Nghe tên mình xướng lên, Thích Đông hít một hơi sâu, ép cái bụng mở cho thon lại và ưỡn ngực ra, tay chấp lại, mắt nhắm hờ bước đi như thể không nghe thấy tiếng hò reo cổ vũ.

"Và thành viên cuối cùng, thiên tài đến từ mặt đất, Thế Hệ Phi Thường, biệt hiệu Hắc Vũ Tiên Long, tên Võ Phi Dương!"

Ăn hành thành thói quen, Dương e dè bước ra với hai tay ôm đầu, mắt láo liêng đề phòng vỏ chai và pháo sáng.

Đúng là có vỏ chai bay tới tấp, pháo sáng bắn ầm trời cùng tiếng chửi rủa thậm tệ vang khắp khán đài, nhưng không nhắm vào Dương, mà vào tên bình luận viên.

"Hết mẹ chương mới rồi! Thăng bình luận viên câu giờ khốn nạn!"

"Chết mẹ mày đi đồ câu giờ!"

"Dùng pháo sáng thông đít nó!"

"Ủa sao đít thăng này toàn mùi nhang?"

Tội cho tên bình luận viên thì ít mà tội cho bản thân không ai thêm chú ý thì nhiều, Dương thầm thở dài theo chân Thích Đông vào khu vực chuẩn bị.

Nhưng Dương không biết rằng, trên khán đài còn có một số người đặc biệt chú ý đến hắn, ví dụ như Thiết Công Tử - Lương Diệt và Bảnh Thiếu Gia - Lưu Các.

Giữa ồn ào xung quanh, Lương Diệt và Lưu Các nhờ có bảo vật cách âm nên có thể thoải mái trò chuyện. Thấy Dương xuất hiện, Lương Diệt cười lạnh nói: "Vừa xuống Thế Giới Ngầm đã gây chuyện, cũng may cho hắn."

"May thế nào?" Lưu Các hỏi.

Lương Diệt đáp: "Ta định nhờ người chơi hắn một ván ở cổng vào Địa Tâm Cảnh, nhưng hắn cũng như Đoạn Tuyệt và Thích Đông, khó mà vượt ngục thành công."

Lưu Các gật gù: "May cho hắn thật, nhưng người định chơi hắn thế nào?"

Lương Diệt đáp: "Nơi cổng vào Địa Tâm Cảnh chắc chắn sẽ tập hợp rất đông phóng viên các báo, ta định lúc đó đánh bại Võ Phi Dương thu lại Truy Ảnh 800 Mã Lực và tặng cho người!"

"Cho ta? Thật chứ?" Lưu Các vui mừng.

"Thật! Nhưng sau đó, ta sẽ lấy ra mẫu xe Siêu Cúp 50 Phân Khối do Tân Bảo Xưởng chế tạo ra cho người mượn chạy thử. Sau đó người chắc chắn cảm thấy Siêu Cúp 50 Phân Khối vượt trội hơn Truy Ảnh nên xin ta, ta lại tặng người chiếc Siêu Cúp."

"Rồi người quay sang chê bai Truy Ảnh và đốt bỏ nó ngay trước mặt mọi người. Bảo đảm sau đó không lâu thì dân chúng sẽ kéo nhau đi mua Siêu Cúp về chạy!"

"Tuyệt diệu!" Lưu Các vỗ tay tán thưởng.

Lương Diệt gật gù tỏ vẻ hài lòng với kế hoạch quảng cáo hoàn hảo của bản thân, đồng thời cũng nghĩ đến cảnh bản thân hẳn cưỡi chiếc Siêu Cúp phiên bản mạ vàng trước ánh mắt hâm mộ của người xung quanh.

Cách chỗ Lương Diệt không xa, có hai người phụ nữ khoác áo choàng đen với mũ trùm đầu đang ngồi nhìn về phía Dương.

Một trong hai người có làn da trắng ngần như tuyết, mái tóc xoăn vàng óng ả hơi lộ ra dưới mũ trùm, trên vùng ngực no tròn có một mặt dây chuyền hình chữ thập, tay nàng ôm một quyển sách cổ.

Nàng chăm chú nhìn Dương và nói bằng giọng như chưa quen tiếng Việt: "Người đó... Có phải là kẻ có thể biến thành hình dáng như Thiên Thần Sa Ngã được miêu tả trong cổ kinh?"

Người bên cạnh gật gù: "Có vẻ là hắc, tên hắc là Võ Phi Dương."

"Võ Phi Dương..." Cô gái tóc vàng lặp lại cái tên rồi lật quyển sách ra những trang gần cuối, lẩm nhẩm đọc...

"Trong trận chiến cuối cùng, thiên thần sa ngã biến thành một con rồng đen hùng mạnh, nhưng cuối cùng vẫn bị đánh bại, hóa thành một tia chớp đen giáng xuống trần gian..."

Rồi nàng đóng quyển sách lại, nhìn Dương và tiếp tục thì thầm: "Kẻ bị nghi ngờ đang nắm giữ Chương Cuối và một phần Thánh Kiếm. Một thứ có thể gây ra Diệt Thế, một thứ có thể ngăn chặn Khải Huyền!"

Khán giả lại hò reo vang trời khi cuộc vượt ngục bắt đầu, Dương,

Đoạn Tuyệt và Thích Đông cùng nhau chạy vội vào khu vực giống như công viên để tìm chìa khóa giải phong ấn.

"Ê bàn tăng thấy cái hộp lạ lắm nè!" Tìm kiếm một lúc thì Thích Đông ngời xồm trong bụi chuối gọi Dương cùng Đoạn Tuyệt đến.

"Chắc hộp chìa khóa đó! Mà sao nó ưót nhẹ vậy?" Đoạn Tuyệt hỏi.

Thích Đông chấp tay: "Mô phật! Bàn tăng đi tè nên vô tình bắt gặp..."

"Ặc!" Dương đang kè mũi người xem nước gì.

"Thằng này! Tự mở đi!" Đoạn Tuyệt vỗ đầu Thích Đông và giục.

"Mô phật! Dơ lắm!"

"Nước mi xả ra chứ ai! Có vậy mà cũng sợ!" Dương khinh bỉ mắng, sau đó khều Đoạn Tuyệt: "Người mở đi!"

Đoạn Tuyệt nghiêng răng: "Sao mi không mở?"

Dương đáp: "Sáng đi vệ sinh quên rửa tay, sợ xui!"

"Hai thằng vô dụng!" Đoạn Tuyệt khinh miệt nói, sau đó xé lá chuối khều mở nắp hộp ra.

Ngay khi hộp mở, một vệt nứt không gian từ hộp hiện ra, mở lối cho một thân hình cao hơn chục mét xuất hiện.

Bình luận viên gào lên: "TRỜI Ạ! NGAY CHIẾC HỘP ĐẦU TIÊN ĐÃ TRIỆU HỒI CAI NGỤC CẤP 10! XUI TẬN MẠNG!"

Khi bình luận viên dứt câu, ba tên Dương, Thích Đông và Đoạn

Tuyệt đã nằm xếp chồng lên nhau, mặt mày tên nào cũng sùng húp.

Cuộc vượt ngục thất bại nhanh nhất trong lịch sử!